

ஸ்ரீ:
பேருள்ள பெருகதேவதாயா திருவுட்களே சரணம்.
ஆழவானொம்பெருமானா ஸ்ரீயா திருவுட்களே சரணம்.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாறாளிகளருளிச்செய்த
ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளையுங்கொண்ட.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை

(முதல் ஸம்புடம்)

— இதில் அடங்கியுள்ள திவ்யகந்தங்கள் —

1. ஸ்ரீ தேவாஜமங்களம்.	7. குளனாராயமான யோகனை.
2. ஸ்ரீ காஞ்சி திவ்யதேஸஸ்தி.	8. ஜீவப்படிபெனலும் நெய்க்கந்தம்.
3. யதிராஜயிமசதி.	9. குழைப்படி விபாகவியானம்.
4. உபதேசத்தினமாலம்.	10. ததவந்திய விபாகவியானம்.
5. திருவாயமொழிநூற்றகாதி.	11. ஸ்ரீவசனபூஷண விபாகவியானம்.
6. ஆததிப பிரபந்தம்.	12. ஆசாயதிரூப விபாகவியானம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
பதிப்பு.

பராபவனா ஐப்பசித் திருமூல கன்னா

1966

விலை 25 ரூ.

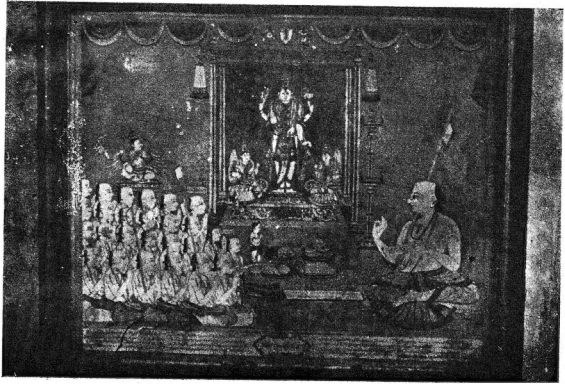

ஆழ்வா ரெம்பெருமானா ஜீயா திருவடி களே சரணம்.

நம்பெருமாள் திருமுன்பே மணவாளமாமுனிகள் ரூகாலசேஷப சாத்துமுறை கோஷ்டி

ஸ்ரீபூர்யாம் ரங்கநாதே சடஜிதுபநிஷதவ்யாக்ரியாம் சரோதுகாமே
சேஷஸ் ஸந்தோஷயிஷ்யந வரவரமுநிதாம் பராபயயோ வாதததேகரே
காவாய ஸ்ரீதுலஸயம்புஜமணி ஸுசிகா யஜ்ஞஸூத்ர தரிதணடை
பாந்தம் சுப்ரோதவபுணடரம் ஸமர ஹருதய ஸதா கோசமுதராங்கஹஸ்தம்

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவாடிகளே சரணம்.

மாமுனிகளின் தீவ்யஸூக்திகாம்பிர்பாநுபவம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்பத்தைத் தலைக்கட்டுமிடத்து *அம்ருத னாகராந்தர் சிம்சா ஸர்வாவயவன் ஸுக்மாஸித்* என்றருளிச் செய்தார். எவ்வ அவயவங் களும் அமுதககடலினுள்ளே ஆழ்ந்திருக்கப்பெறவேனுமென்பது இதன் பொருள் இவ்விருந்தருமானாலத்திலே இப்படிபிருக்கப்பெறுகை ஸம்பனிக்குவாவென்று அடியேன் பலகால் ஆனோசிப்பதுண்டு. ஸ்ரீமத் வரவாமூர்த்தீரகர்தமாலாபரதமலம்புட முத்ர ணத்தை எவ்வகையான இடைபூறுமின்றிக்கே இன்று தலைக்கட்டினவடியேன் மெய்யே அம்ருதனாகராந்தர் சிம்சாஸர்வாவயவனுயிருக்கின்றேன் என்றைக்கோ பரமபாடி சேர்ந் திருக்கவேண்டிய அடியேனை மணவாளமாமுனிகள் உயிர்பெறுத்திவைத்தருளினது அடியேனுக்கே உரிய இக்கைவ்ஃபத்தை சிறைவேற்றிக்கொள்ளுதற்காகவே பென்று தின்னமாகிவெண்ணினேன்.

இத்தொண்டு ஸ்ரீபரவேனுமென்று நேற்றை விசுவாவஸு பங்குனி விசாகத்தன்று பாரித்தென் எந்தக் காரியத்திலும் அடியேனுக்கு தீரூரண சிகரீஷா ப்ரபத்தனங்கள் தொடர்த்தே சிகழ்வது வழக்கமாதலால் அன்றே முயன்றேன். என்ன காரணமோ! நேற்றை ஆனிமாதம் வரையில் முயற்சி பவிசுகாபமெயிருத்தது. காரியத்தின் கனத்தையும் உடல்சலககுறையையும் சிந்திக்கச் சிந்திக்க உத்ஸாஹம் குன்றியது. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆனிமாதத் திருமூலத்திற்கு ஒரு சிறப்புண்டாதலால் அன்று அசித்திதமாகவே ஓர் உத்ஸாஹமுண்டாயிற்று. அன்று பேரருளாளனுடைய பெண்ணியிப் புறப்பாட்டில் 'அவிதர்க்கிதஸம்பவம்' என்னும்படியாய் அடியேனுடைய சிந்தைக்கே நிலமானதொரு மஹாநுகர்ஹத்தைப்பெற்று அர்ச்சனையே என்னுளாகக்கொண்டு அன்றே தொடங்கினேன். ஓராண்டளவு சிரமப்பட்டு முடிக்கவேண்டிய இப்பெரிய காரியத்தை ஏற்றக் குறையின்றி நூறு காட்களில் முடிக்கப்பெற்ற பாக்சியத்தை என்னென்பேன். நாலாண்டு அச்சுக்கடல் களில் தொடர்ந்து வேலைபடத்த வேந்தது. அச்சுக்காசிடங்களைத் திருத்துவதென்கிற பணியை இரவும் பகலும் புரியவேந்தது. உடல்நிலையோ பிகவும் கிலேசமான நிலையே, அநாயாளமாக முடிந்தபின்பு அதையெல்லாம் எழுதிப் பபனென்? பூர்வாசார்ய சூர்த மாலைகள் பலவற்றைப் பன்னாள் முன்பே பிரகரித்திருத்தேனெனினும் அதெல்லாம் ஒரு தட்டாயும், இத்தொன்று தனித்தட்டாயும் கருத்தத்தக்கதாயிற்று.

அறிபாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து என்று ஆழ்வார் தாம் அருளிச்செய்த கணக்கிலே அறிபாக்காலத்திலேயே அடியேன் மணவாளமாமுனிகளின் தீவ்யஸூக்தியமுதக்கடலில் ஆழங்காற்படப்பெற்றவன். அந்மத்குலகடல்தரி அருளிச்

செய்த ஸ்ரீ வரவாழி சதகத்துதியைத் திருத்தகப்பனார் இளமையில் சுற்பித்தபோது "ஸூராராணாரணாரணனை பதஸூக்தி லஹரீகரீயஸ்தாம் ஸ்தோதரம் ப்ரபவதி ந வாஸ்பதிரபி *திராகாமாகிஷிபதி கீந்தி மாகரீத்தாராம் ஸூதாரண ஜரீம் அதரீகரோதி* இதுபாதி ச்லோகங்களைச் சித்தனை செய்யும்போது 'இவ்வனை அப்புதமாகப் போற்றப்படு கின்ற ஸ்ரீஸூக்திகளை எப்போது அநுபவிக்கப்பெறுவோம்!' என்று கெஞ்சிலே தோன்றிக் கொண்டிருந்தது அந்த பாங்கம் ஒரு காலவிசேஷத்தில்தானே ப்ரபுத்தாகும், ப்ரபுத்த மான என்னுள் முதலாக இன்றளவாக *உன்னுத்தோறும் தித்திக்கும்* என்றல்லால் வேறென்றும் சொல்வனாவதில்லை மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தி மாதர்ய காம்பீரயாதி களைப்பற்றி அடியேன் பலகால் பல விபரண்கள் எழுதியிருப்பவை உலகம் பரஸ்பே யம்ளனவாதலால் இப்போது அபூர்வமாக என்ன எழுதவேண்டியிருக்கிறது ஸாரமாக வெள்தெழுதுகின்றேன்.

மாமுனிகளுளியேசெய்த திருவாய்மொழி தூற்றத்தாதிக்குத் தனியனிட்டவாசிரியர் *அல்லும்பகலும்புபயிப்பார் தக்கனாக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்தலைத்தான் கல்ய மணவாளமாமுனியவர்* என்றார் இப்படியொரு தனியன் எந்த தூறுக்கும் தோன்றியதில்லை. ஸ்ரீஸூக்திகளை அல்லும்பகலும் அதுபவிக்கப்பெறுவன? ஆரேறு முளரோ? நாடோறும் அதிகமாக அநுபவித்தால் இரண்டு மூன்று, நாலைத்தாமனி காலம் அநுபவிக்கப்பெறலாம். ப்ரக்குதம் இந்த க்ரந்தமாவை அச்சிடத்தொடங்கின கால் முதலாக இடைபிற்சென்ற தூற்றெட்டு கட்டகளிலும் அல்லும்பகலும் இந்த திவ்யஸூக்தி மாவேயின் அநுபவமேயன்றி வேறென்றும் கானறியேனென்றிருத்தவுடியேன் பேசும்ப வெள்ளம் பெருக நின்ற யித்குளப்பிப்பது கேளீர்;

பகவத் பாஷ்யகராரீ மூலத்திற்கு விபாக்கியானமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய நிபுணரர்கள் இருந்தாலும் பகவத்கீதைக்கு விபாக்கியானமாகவருளிச்செய்த பாஷ்யம் அவருடைய விபாக்கியானத் திறமையை நன்கு விளக்கவல்லது. அபேக்ஷிதார்த்தக்கலை அனுபவமும் விடாமதும், அபேக்ஷிதார்த்தத்தை அப்பமும் புலவிடாமதும் அப்புதமாக வருளிச்செய்த திவ்யகந்தம் கிதாபாஷ்யம் என்று பரீக்ஷகாரிபுருடிகள் சொல்லிப்பொரு ளின்கள். மணிப்ரவாள எரணியில் விபாக்கியானங்கள் *பின்னான் கஞ்சியர் பெரியவாக்கான் பின்னை தென்னார் வடக்குத் திருவிதிப்பின்னை (வாறிகேணி) மணவாளயோகி முதலானார் அருளிச்செய்தவையிருந்தாலும், சான்றார்த்த கீஷ்கர்ஷம் பண்ணத் தோன்றிய றமஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு விபாக்கியானங்கள் மணவாளமாமுனிகள் இட்டருளின எரணியை வேறு எந்த ஆசாரியரும் அனுமாத்ரமும் அருகரீக்கவும் இயலாது நிபுளென்று எந்த இடத்தை யெடுத்த வேணித்தாலும் அந்த பங்கி ரசனைகள் *தேனும் பாலும் செய்யும் கள்ளது மழுது மொத்தே* என்னும்படியாக இருக்குமெல்லது, ஸாதாரணமென்னும்படியான ஸ்தலம் ஒன்றுகூட இராது ஸூத்தரம்போன்ற சூரீனைகளுக்கு அவதாரிகைமிட்டாரு முழகே அறிவிவடிவமானது. மந்தமதிகளுக்கு மூலத்தில் தோற்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதும், ஷடாமதாசிகளுக்கும் தோன்றமட்டாத ஆசங்கைகளை உத்தேசித்து அவையையாக அகற்றுவதும், கைலாஸம்ருதிநிறாஸ புராணங்களிலிருத்தும், ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருத்தப்ரகாசிகாதிக்களிலிருத்தும், ஸாங்கப் பௌத்தபாதகப்ரகாசாதிகளின் க்ரத்தங்களை

லிருத்தும், அழிப் புத்தியுண்டறிதை, விஷவக்ஸேஸஸம்றிதை, விஹகேத்ரஸம்றிதை, லக்ஷ்மிதத்ரம். . ., என்னும் பல ஸம்றிதைகளிலிருத்தும் ப்ரமணவசனங்களை அபரிமிதமாக அடுக்குவதும் அத்திரஸாதாரணங்களைவாகும்,

அமேகவித ஸௌகரியங்களுண்டான இக்காலத்திலும் அருமைப்பட்டிருக்கும் பல க்ரந்தங்கள் மாழைகளுக்கு எப்படித்தான் கிடைத்தனவோ! என்று ஊழிக்கவும் முடியவில்லை. என்கு சூழல்பங்களிலுடையவும் விபாக்ஷியானங்களில் சுவாமி உதாஹரித்தருளியிருக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்குத் தனித்தனிபே அகராதியட்டவண்ண இதில் காட்டியிருக்கிறோம்: முழுசுக்ஷுப்படி, விபாக்ஷியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாணவசனங்கள் 189, தத்வத்ரயவியாக்ஷியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாணவசனங்கள் 542; ப்ரேசபூஷணவிபாக்ஷியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாணவசனங்கள் 492; ஆசாரியஹ்ருதய விபாக்ஷியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாணவசனங்கள் 555 ஆக ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்கள் மாழைகளின் விபாக்ஷியான க்ரந்தங்களில் (1778) மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ள இவற்றுக்கு இப்போது அகராதியட்டவண்ணாட்டும் எரித்தப்படுத்தியிருக்கிறோமिति இயில் இன்னும் மூன்று காரியங்கள் சேஷித்தனன, 1. அந்த ப்ரமாணவசனங்களைப் பூர்த்தியாக எழுதுதல், 2. அவற்றுக்குப் பொருள் விளக்குதல், 3. அவற்றுக்கு ஆசரம் காட்டுதல், ஆக இம்மூன்றும் ப்ரீ வையுணவவுவதுசுருமஹோபகாரகங்களாகும், மாழைகளில் திருவருளிளையே இவை கிறைவேறவேண்டும், கிறைவேறும்,

மாழைகளின் திவ்ய ஸூக்தி ஸுதாரிதியில் அடியேன் கண்டவொரு சிலவுணவான ப்ரக்ரிஸைய விந்ரூபிக்க கேளிர், மாழைகள் ஆங்களுக்கு தாம் அருளிச் செய்ற அந்த விசேஷங்கள் வேறுசில ஆசாரிய்களின் க்ரந்தங்களிலுமிருந்தால் அந்த ஸ்தலங்களை யெடுத்துக் காட்டியருளாமல் விடமாட்டார், இந்த ப்ரக்ரிஸை இதர ஆசாரிய்களிடத்தில் கானவரிது அவர்கள் பூர்வாசாரிய ப்ரீ ஸூக்திகளிலிருத்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டியுவது ஸ்வப்பமாகவே யிருக்கும், இருந்தாலும் அந்தங்கள் இதர ஆசாரிய்களுடையனவாயிருக்கும், ஆனால் அது விபரலம்பம்ந; அதவொரு ஈடை என்று கொள்ளவேண்டியதாகும், "கேசித் சுவாஹு; அபிரேவாஹு " என்று, பெயரைக் காட்டாமலும் ஆசரம் காட்டாமலும் (சினர் சினர் என்றோ) எழுதிக்கொண்டு போவாருமுனர், மணவாளமாழைகளின் விபாக்ஷியான ப்ரக்ரிஸை இத்தகைத்தன்று தாம் அருளிச்செய்யும் விஷயங்களுக்கு வேறு ஆசாரிய்களின் ஸம்ஸாதமிருக்குமிடங்களில் "இன்ன ஆசாரியர் இன்னிடத்திலே இன்னபடியருளிச்செய்துள்ளார் " என்று அந்தத் ப்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டியே கேளுவர், இது மாழைகளின் திவ்ய க்ரந்தங்களுக்குத் தனிச்சிறப்பு, 'இதுகாரணமாகவே *பொய்பிலாத் மணவாளமாழை புத்திவாழி* என்ஹ வாழ்த்து அமைந்தது, மாழைகளின் விபாக்ஷியானங்களில் எந்தெந்த ஆசாரிய்களின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளது என்பதை பாவரும் சிரமப்படாமல் தெரிந்துகொள்வதற்கு இதன் மேல் ஒரு பட்டியை தருகிறேன்,

1. ஆளவந்தார்.	11. மட்டர்.	22. வடக்குத் திருவிதிப் பின்னை
2. பெரியம்பி.	12. ஸ்ரீ வேளாபதி ஜீயர்.	23. பெரியவாச்சான்பின்னை
3. திருக்கோட்டியூர்நம்பி	13. கிடாம்பிப்பெருமாள்	24. ஆச்சான்பின்னை
4. எம்பெருமானார்	14. முதலியாண்டான்.	25. ஈடுவித் திருவிதிப் பின்னை மட்டர்.
5. எம்பார்.	15. பின்னை திருநெய்யு ரையர்	26. அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்.
6. வந்திப்பூத்து நம்பி.	16. வடுகாம்பி	27. வேதாந்தவாரியர்
7. கூரத்தர்வான்.	17. எங்கனாழ்வான்.	28. விசிபுத்தூர்ப்பகவர்.
8. திருவாய்க்கத்தமுதனார்.	18. நஞ்சியர்	29. வேதாசாரியமட்டர்
9. உயர்க்கொண்டார்	19. நம்பின்னை.	30. வந்திகொண்ட ஜீயர்
(பிரதட்சிணம்)	20. நடராஜர்மார்.	
10. திருக்கண்ணப்பரை யாண்டான்.	21. சூரதாரகாசிரியமட்டர்.	

இவ்வாரியர்கள் முப்பதின்மூன்று, பெரியம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, வந்திப்பூத்துநம்பி, எம்பார், (உடையவர்களுக்கும்) உயர்க்கொண்டார், திருக்கண்ணப்பரை யாண்டான், ஸ்ரீ வேளாபதி ஜீயர், கிடாம்பிப்பெருமாள், முதலியாண்டான், பின்னை திருநெய்யுரையர், வடுகாம்பி வேதாசாரியமட்டர், விசிபுத்தூர்ப்பகவர் என்னும் பதின்மூவருடைய பரஸ்தாவம் பெரும்பாலும் மூலத்திலிருந்துகொண்டும், சிறுபாண்டம் பரணங்கியாக வருவதுகொண்டும் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாரியர்கள்தாம் கீர்த்தம் களைபருவியிச்செய்திருந்து அவற்றிலிருந்து உதாரணத்தருளின ஸ்ரீ ஸூகதி ஏதமில்லை. இவற்றைச் சிறிது விளக்கிக்காட்டுகிறேன்

1. பெரியவாச்சான்பின்னர்தாவம் ஸ்ரீ ஸுப்யுஷணத்தில் (சூர்ணிகை) உயர்க்கொண்டாருடைய ஸ்ரீஸூகதி மட்டும் ஓரீடத்திலுண்டு 284ஆம், ஆசார்ய ஹருதயாஸில் 85ஆம் பட்டுமேயுள்ளது. மூலத்திலுள்ளது விவாக்கியானத்தில் விவரிக்கப்பட்டதற்கிணை இரண்டிடத்திலும் விஷயமொன்றே 2 திருக்கோட்டியூர் நாயனார் பரஸ்தாவம்—முழுக்ஷூப்படி சரம்கொண்டபுராணத்தின் விவாக்கியானவகாரிகையிலே “இதிலுள்ள கோட்டைக்காகவிறை எம்பெருமானார் பதினெட்டு பரபாசம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்கல் எழுந்தருளிற்று ..... இத்தபதி ஸ்ரீஸுப்யுஷணத்தில் (78.) “அஷ்டமீத்தத்தாகு” இத்தபதி சூர்ணியின் விவாக்கியானத்திலே “திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுபாசம் வேலித்ததிலுந்து மணாநிலையாகப்பெற்று அரித்தமற்றே இது.” என்றது 3. எம்பாருடைய பரஸ்தாவம்—முழுக்ஷூப்படி முடிவில் “ஆண்டிகையு இவ் வந்தத்திலும் குவிவிச்சுவலையுடையதாய் உத்தீர்ந்ததல் வால்கிகையு அரித்தலெழிய ஈடுவித் திலையென்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூகதியின் விவரணம் என்ன, இத்து ஓரீடமே எம்பாசாரப் பற்றியது. 4. வந்திப்பூத்து நம்பியின் பரஸ்தாவமும் முழுக்ஷூப்படி முடிவில் “இதுதான் அருவாத கோடி மலே வென்று வந்திப்பூத்துநம்பி வார்த்தை” என்ற மூலமும் விவாக்கியானமுள்ள ஓரீடமே. 5 (உடையவர்களுக்கும்) உயர்க்கொண்டாருடைய பரஸ்தாவம் முழுக்ஷூப்படி முடிவில் “உயர்க்கொண்டாருக்கு உடையவருளிச் செய்ததாக ஓரீடமும்: ஸ்ரீஸுப்யுஷணத்தில் (சூ 8) “இதிலுள்ளபுரானமே இதிலுள்ள பரபாசம்.” என்று தொடங்கி தத்தம் விவரணத்திலே உயர்க்கொண்டாராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.” என்று மந்திரேசிடமும், (இந்த கீர்த்தம் இப்போது கிடைப்பதில்லை.)

6. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான ப்ரஸ்தாவம், ஸ்ரீவசுபுஷணத்திம் (கு 82) “திருக்கண்ணமங்கையாண்டான ஸவல்பாபரத்தை விட்டான” என்றவிடத்து விபாகவிபானம் ஓரிடமே 7 ஸ்ரீஸ்தோபத் தீயா ப்ரஸ்தாவம், (முமுகு-ப்படி-41) *அத்பாகவத் தோஸாபதி *மிசர்வாகவம்* என்றவிடத்து விபாகவிபானமோரிடமே 8 கீடாபிப்பெருமான ப்ரஸ்தாவம், (ஸ்ரீவசுபுஷணம்-385 வ) “பாஷபகாரி காலத்திலே ஒருநாள் பெருமான் புறப்பட்டிருந்தானையும் பார்த்துப் பெரி திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெம் லாரும் திரளவிருந்தவளளிலே இவ்வந்தம் ப்ரஸதுதமாகப் பின்பு பிறந்த வாத்தையை ஸமரிப்பது” என்றவிடத்து விபாகவிபானத்தில் “கிடாமப்பெருமான இநாதவா” என்ற ஓரிடமே 9 பிளங்கீதூறையா ப்ரஸ்தாவம், மேலே கிடாமப்பிப்பெருமான ப்ரஸ்தாவம் காட்டின விடமொன்றும், (ஸ்ரீவசுபுஷணத்திலேயே 84) பிள்கை திருநாறையுரையர் உடம்பையுபேஷித்த கதையின் விவரண ஸதலமொன்றாக இரண்டிடம்

10, 11. முதலியானான, வருகதம்பிகவின ப்ரஸ்தாவம், (ஸ்ரீவசுபு 411) *வருக நம்பி ஆம்வரணையும் ஆண்டாணையும் இருகரையரென்ப* என்றவிடத்ததென்றே 12 வேதாராய மட்டா ப்ரஸ்தாவம், (ஆசாரிய ஹருதயம் 53) *புரவியெழொரு காலுடைய தேரிலே* இப்பாதி குரணியை முடிவிலே வேதகுருபதேசம்” என்றவிடத்து விபாகவிபானம் ஓரிடமே மூலத்தில் வேதகுருவென்றதற்கு வேதாசாரிய பட்டிரென்று விவரணமுள்ளது. வேதம்பாஸப்பட்டிரென்கிற சீராமப்பிள்கையின் திருக்குமாரர்வர்.

13 விலவியுதனாபகவா ப்ரஸ்தாவம், (ஆசாரியஹருதயம் 32) *ஸாதாஸத் பக்ஷஸிலே முதலும் முடிவும் வர்ணதாமிகள் தாவையுத்திகளென்று துறாவேறிடுகித்தது* என்றவிடத்து விபாகவிபானம் ஞானஸாரத்தில் (13) பாட்டின ப்ரமணயோஜனையும் காணக் ஆக இப்பதினமூவர் தவிர சேஷிததுள்ள ஆசிரியர்கள் பதினெழுவர். ஆளவாதர் முதலான வாதிசேனரி ஸ்ரீபுரளான இப்பதினெழுவர் ஸ்ரீஸூகதிகள் உதாஹரிகப்பட்டுள்ள விடங்களுக்கு விவரணம் காட்டுகிறேன் காலமிய

ஆளவாதா = இவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகள் தவத்யையே 4 ஸ்ரீவசுபுஷணே 4 ஆசாரியஹருதயே 2 ஆக பதது ஸதலங்களிலே ஆதந்த குரணிகள்களின் கைகம் வருமாறு.—(தத்வ) 3, 45, 70, 92 (இவற்றின் 70-ல் ஸ்ரீதீப்திரயகாரிகை மந்தவற்றில் ஸ்தோதரதர ஸூகதிகள் (ஸ்ரீவசுபுஷணே) 182 259 323 380 (ஆசாரிய ஹருதயே) 86, 87, 151

எமபெருமானா = முமுகு 97 183 243 274 (தத்வத்யையே) 8 10 15 18 34 35 37 40 41 45, 79 85 92 117 129 180 182 141 195, (ஸ்ரீவசுபுஷணே) 98 148 180 180 234 274 (ஆசாரியஹருதயே) 38 65 66, 85 91 99, 153 155, 182 204 224 228 283

கூரததாழவான (தத்வத்யையே) 45 79 148 185 194 195 (ஸ்ரீவசுபுஷணே) 73 208,

* திருவரவசுததமுதனா ஸ்ரீவசுபுஷணே, 428.

பட்டா (முழுக்ஷுப்படி) 2 48 (தத்வத்யே) 28 45 148 150 160 179
202 (ஸ்ரீவசஸ்பூஷணை) 3 5 8 88 908 (ஆசார்) 1

எங்காளாழ்வான் (தத்வத்யே) 103, 106, 109 ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானாத்.

நஞ்சியர் (தத்வத்யே) 142 கத்யவ்யாக்யானோதாஹணம் (ஸ்ரீவச) 89 192.

நமபிளீ (ஸ்ரீவசஸ்பூ) 81 847 (ஆசார்.) 85

நடாதுரமான் = (தத்வத்யே) 35 (ஸ்ரீவச) 881

சுருதபரகாசிகாபட்டா (தத்வத்யே) 49, 89 103, 109 116 148 ச்ருகப்ரகாசிகையிலிருந்தும், ஸுப்பாலொபலிஷத் வ்யாக்யானத்திலிருந்தும், சகபகீபத்திலிருந்தும்.

வடகருத்திருவீதிபிளீ (ஸ்ரீவசஸ்பூ) 448 (ஆசார்) 228

பெரியவாச்சானபிளீ = (தத்வத்யே) 103 பெரியவாச்சானபிளீபெற்றுப் பட்டாரிதேசமுள்ளது இவ்விடமொன்றே பூருவர்களுளிடேயெய்தொறு சிலவிடங்களிலுண்டு

ஆசானபிளீ = (முழுக்ஷு) 12 97 99 (தவ்ய = அவதாரிகை) (தத்வத்யே) அவதாரிகை 8 35 108, 124 142 149 181 (ஸ்ரீவச) 11 49 832 (ஆசார்) 99

நடுவிய திருவீதிபிளீபட்டா = (தத்வத்யே) அவதாரிகை 120 151 160 (ஸ்ரீவசஸ்பூ) 5 (ஆசார்) 85

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் = (முழுக்ஷு) 129 (தத்வத்யே) 48 (ஸ்ரீவச) 159 (ஆசார்) 103, 113, 127—இந்த மூன்றிடங்களிலும் பட்டோலையிலிருந்து உதாஹணம்.

வேதாந்தவாசிரியர் = (முழுக்ஷு) 8 வ்யாஸமீட்சதிச் சேனாகம் (தத்வத்யே) 89, 84, ரஹஸ்யதய ஸாராத் 80 ததவமுக்கதாகலாபத்

வாதிகேஸரி ஜீயா = (முழுக்ஷு) 75 தவ்யபரகாணுவதாரிகை (தத்வத்யே) 85 108 (ஸ்ரீவச) 8 881

ஆக, ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், சுரத்தாழ்வான், அமுதனார், பட்டர், எங்காளாழ்வான், நஞ்சியர், நமபிளீ, நடாதுரமான், சுருதப்ரகாசிகாபட்டா, வடகருத்திருவீதிபிளீ, பெரியவாச்சானபிளீ, ஆசானபிளீ, நடுவிய பிளீ, அழகிய மணவாளப்பெருமாள் வேதாந்தவாசிரியர், வாதிகேஸரி ஜீயா—என்னுமியவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை (128) நூற்றிருபத்தாறு ஸகலங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன ஒன்பது இடங்களில் ஸ்ரீஸூகதப்பாஹணயினரிகே திருநாம பரஸ்தாவமாதாம் மூன்றிடங்களிலே திருநாமமும் எட்டாமல், ஆகமும் காட்டாமல் ஸ்ரீஸூகதமாதரோதாஹணம்

மாணிக்கின் திவ்யஸ்தோத்ரிகதாம்பிரயாதுபலம்

ஸ்ரீவசனபூஷணம் 457ல் “வைபுலவர் இதயாதியாலே அருளாளப்பெருநா
னெம்பெருமானுக்கு மருளிச்செய்தார்” அநிலேயே (449ல்) “அம்புத்தகைப் பரீத்
திருப்பாளனது-என்றும் சொல்கைகடவதிறீ” என்ற ஞானஸாரப் பாசரத்தை
புதாஹரீத்தவனலே ஆசிரியர் திருமாமுனிக், தூயின் திருமாமுனிக்.

எனக்கு ஸ்ரவண வியாக்ஷியானவர்களிடும் ஸம்ஸ்கிருத பரமான வசனங்கள்
1778 என்ற ஏற்றதகாழ்வினறி பெடுத்ததக காடடியத பேரல திவ்யபிரபந்த
மேற்கோள்களைப் பற்றியும் கணக்கு கணமின ,

1. முழுவாயுட வியாக்ஷியானதில் . 108 | 8 ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்ஷியானதில் 278
2 ததவதய வியாக்ஷியானதில் 42 | 4 ஆசாயநுதய வியாக்ஷியானதில் 1808

ஆக (3319) இரண்டாயிரத்த நுகுதற்றிருபத்தேகாடபத அருளிச்செய்த சகதைகள்
நான்கு ஸ்ரவண வியாக்ஷியானவர்களிடும் கசாயநுதய நுகுதற்றினனவென்று
தேற்றிற்று இவற்றை உதாஹரீகருமிடவகளி (என்கிறபடியே) என்றழைச்சு
செல்லாமல், உதாஹரீத்தவனவுக்குப் பொருளும் அருளிச்செய்த பொருளினுர்.
இலையலே எடுத்த சகதைகள் பயன்படாதனவாகுமனினுர் கால்குப்பார்க்க
வியாக்ஷியானவகளைத் தேடிபெடுத்தல் பார்த்தனினுர் பொருளுரை வேண்டியதாரும்
அந்த பரமானதிறு இடமிலாதபடி தாமே சேய்பாமல் பொருள் விளக்கமும்
செய்தருளவது மாழ்விக்கு அஸ்தாஸனமான் இயலவ வயத்தமாகப் பொருள்
தெரியக்கூடிய இடங்களில் (என்கிறபடியே) என்று விடப்பட்டது, தூறுகருத்
தொன்னுது பிற பொருள் விளக்கியே யருளுகிர ஆசாயநுதய வியாக்
ஷியானதில் ஓதை மிகையாகக் காணலாம் இதன் குறிக்கொள்ளவேண்டிய பெரிய
விசேஷமொன்று (அதாவது) தாம் எழுதியுள்ளும் பொருளினனும் பூவாசாய
வியாக்ஷியான பக்கவியாக்ஷேயிருக்கு மத்தநியலதை தாமக் எழுதவதாயிர்த
கனதுவிலை *முன்கோமொழி பொருளினயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபேரல்
பொறுமவம் என்றதற்கு இணங்குவித உபதேசத்தினையால்கி *முன்கோ
மொழித முறை தபாயகக் கேட்டுப் பின்னோகது தாமதீனப் பேசாகே *
என்றருளிச் செய்தவர் மாணிக்கனோருவரேயனினுர் இது விசேஷமன்று,
இதனில் விஞ்சிய விசேஷம் கேளீர்

முலகாரகனான பின்னிலேகாசாயமும் திருத்தம்பியாரும் தாமகன் (முலத
தில்) உதாஹரீத்தருளுகிர பாசரங்களுக்குப் பூவாசாய வியாக்ஷியானவகளில்
காணுத பொருளியும் பாடத்தையும் திருவுள்ளமபற்றி சிறுபுத்தனை, அவ்விடங்களில்
“இவ்வு பூவாசாய வியாக்ஷியானம் இவ்வன்னரிகே திருத்தாயும் பரமபதரான
விவர் இப்படியருளிச் செயலகயாலே ” என்று ஸாதிப்பதன்றி. இப்படி ஒன்பத
வுடவகளில் காண்கிறீரம் இரண்டிடவகின் மடலும் கரட்டுகொயினது ததவதயத
தில் (180)ல் எம்பெருமான ஸவிசுஹையக் கொண்டு ஸருஷ்டிக்கு மென்றருளிச்
செய்ய விருப்பி அதற்கு *முலகோ ஞானமபடைத்த எனமுலவன்னனேன் என்றித
திருவாய்மொழிப் பாசரத்தை பரமானமாகக் கரட்டின பின்னிலேகாசாயர்.
அங்கு மாழ்வின தமது வியாக்ஷியானதில் “*முலவன்னன்னென்கிறவிறு
ஒததாயுண பரமக் வயக்கயாதரிககன் பலரும் வயக்கயாகம் பண்ணினாகினே
யாகிமும், விக்ரஸ் ரமக இவர் அருளிச்செயலகயாலே இவ்வன்னனேன் யோஜுனை
யுண்டென்று கொள்ளவேணும், ஒன்றுக்குப் பல் யோஜுனையுண்டாயிற்று சிறுப
பது” என்றருளிச் செய்தார் மறஞ்சீர்டம், -ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் 399 “சீரீ
ருழிபுக்கு” இவ்வும் திருவாய்மொழிப் பாசரம், இதை வயாபதிபரமாகக் கொண்டு
உதாஹரீத்தருளின பின்னிலேகாசாய இவ்வு வியாக்ஷியானதில் மாழ்வி
கன்-“என்குமுலபுக்கென்கிறத அவதாரபராக மறுமுன்னராலே வயக்கயாத
மாயிறுநிறு இப்பாதிவ இவ்விடத்தில் வயாபதிபரமாக வருளிச்செய்கிர
அநேக யோஜுனகளுண்டாயிற்று சிறுபபது” என்றருளிச் செய்துள்ளார்

ஆசார்ய ஹிருதயததிலும் ஒன்று காட்டுவோம் ; அதில் (60) “ பண்ணுப்பாடல் பண்புரை வினாகொள் வேதம்போலே ” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்

“ வியாகக்யானங்களில் ‘ பண்புடைவேதம் ’ எனநெழிய ‘ பண்புரை வேதம் ’ என்ற பாடமும், ‘ இசைகொள் வேதம் ’ எனவிறுதுகரு ளார் வேத பாதவழம் கண்டதிலையேயாகிலும் ஆபதமாராளவிவ் இப் பரபதத்திலே இப்படி யருளிச் செயலையாலே இப்படியும் கொள்ள வேணும் ” என்றுள்ளது.

இவற்றுள் ஆததிப பிரபதத்திலு “ முன்னவாரம் கருதரவ் மொழிகள் உள்ளப பெற்றோ முழுது கமககவை பொழுது போககரகப பெற்றிரும் ” என்று மாமுனிகள் தாமே யருளிச்செய்தது ஸத்யாபிகமரஹது

இவை சம்பளாவற்றிற்கும் மேற்பட வொன்று கேள்வி, — ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் ஆழந்தவயுதபத்தி பெற்றிருப்பவா மாமுனிகளொருவரையொன்று துணிகது சொல்லவார சாஸ்த்ரங்களை எவ்வளவும் வாசித்த வர்வாரம். சதுஸ்தந்திரபாராவர பாரீஸ் என்ற சிறுதகம் வஹிசகலாம் * அப்திர் ஸகித எவ * எனநிற் ரீதிசினனநிககே * ஆழியுதபுதருமுகத * — ன்னுமபடியாக, விஷயாகன்ற சிறுமை பெருமை பாராதே ஒவ்வொன்றையும் ஆழதே கேட்குதக மாமுனிகளின் வியாககியானங்களிலுந் பிறொருகூ கண்ணடியாக, இதற்கு னரிடங்கள் காட்டலாமாசிதும் ஒரிடமே காட்டுகிறோனிலு ஸ்ரீ பாக்யததில் (ஸூ 17 :) * கோகவதது விவாககலியம் * என்ற ஸூத்ர பாஷ்யததில் “ ஐதக ஸாககே விவக கேவல பரயோஜம் ” என்றும் “ பரலய பரஹ்மணே விவக பரயோஜம் ” என்றும் ஸ்ரீஸூகித விவ்யாஸுள்ளது. இதையதூஸிதது பிள்ளை லோகாசார்யரும் ததவதரயததில் (163) “ ஸருஷ்டிகு பரயோஜம் கேவல விவ ” என்றருளிச்செய்தார். இதில் எகத வித்வரஹகரும் எவவிதமான விசித்திதஸஸ்யம் எளிதகத தோன்ற மட்டாது. ஆனால், இவரு மாமுனிகளின் பரஹ்மவிசேஷம் ஆராய்ச்சி செய்யப பூநந்ததிகம் கிருபண கிருபணர்களால் உற்று கேட்கததென ஸருஷ்டிகு தான் விளருபமெயொழிய ஸருஷ்டிகு பரயோஜம் விவ்யென்று சொல்லுதது ஸமககிதமாகாதென்று கிருபிததருளி ஸமவயம் செயதருளி கிருபபகத “ ஸாரம் து ஸாரலவதம் ஐரீதே திராயம் ” எனன்பு பிறந்தவர்கள் பரிசீலிக வேணும் இவருளே தோட தோட தோட விடககளெகரும் துருஹசாஸதராத சாஸககித மகிததருகரும் ஸ்ரீமதவராரமுதீதர திவ்யஸ்தோத்ர ஸுதாசித்திம் * கோ மழுதுதோரணுதலசாவியோ விசேஷம் * என்ற கண்ககிதே அரிவிவியான அடியென போலவாரும் மஹாபராஹுஞ்சகென நிருபாரும் ஸமசீல்ககிதே யென்னத தட்டகலம்.

ஏதகருதய அறுபது ஸூதிகளின் வியாககியானத்தில் (அ.ந.நிககே) என்றும் (அ.ந.ந) என்றும் தோடகி யோஜுர போதகன காடகயருளுகிருர் அவகிடககளில் முகதின யோஜுனைகரும் பிரகித யோஜுனைகரும் வாகியரிவகும் காரண மறிவதும் ருருமகமகக கேடவகளுகன்றி மறையோகரு இயாது.

கிரபஹூக? தரவிட பாஸஸிவமமகத கரதககென்று கமமர்தாமே யாப் ஸகல சாஸ்த்ராதத ஸாரதிதியாய விளகருகித்த திவ்ய ஸ்ரீஸூகித மாகிணய அர்ச்சாஸ்துததிகள போலே கோகியாழவாரிவ வைதது ஆராதிக ப்லணுமெனதே ஆஸதி பகத்கன ஆவலகொள்ள வேணுமென்று விஜுரபிதது கிறகிறோம்.

இவனம்

பராபகரு
ஐப்பசி விசாகம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
பர. அன்னங்கராசார்யதாஸன்,

முழுக்ஷேப்ய நூல்களின் அட்டவணை

[ஒக்கம்—நூல்களின் வரிசை எககம்]

அகாரத்தாலும்	74	ஆகஇச்சேத்தி	47	இதிலே அளிப்பாதி	183
அகாரத்திலே	54	ஆகச்சூரிஸம்ருதி	201	இதிலேசுதுரிநதி	48
அகாவன் திக்கு	99	ஆகத்திருமாதர்	115	இதிலேசுதிரும	168
அகரஞ்ஞய்	256	ஆகப்பாறுப	248	இதிலேசுதிருமெளி	173
அகரம்தான	170	ஆகம	80	இதிலேவாத்நைவ	224
அடைவேயிலியாது	77	ஆகப்பிரித்து	45	இது அளக்கும்	32
அத்தைலாங்கமாக	191	ஆகப்ரணவ	72	இது அகாரத்	90
அதீரபகவத்பேரார்	41	ஆகாதுதாம	212	இதுக்காத்தம்	125
அதாவது அஞ்சுத்தம்	23	ஆகைவாஸிது	34	இதுக்குச்சுவ	375
அதாவதுசேஷ	80	ஆகையாளவரு	108	இதுதான விச்சோம்	26
அதாவதுபொகதனச	92	ஆகம்பாறாநாமாவது	57	இதுதான் அது	276
அதாவதுவருப	84	ஆபவெலசுந	105	இதுதானெட்டுத்திரு	28
அதாவதுவரித்த	220	ஆளநிகஞ்ஞய	286	இதுதானகுய்த்தரும்	18
அதிவாசிக்கு	190	ஆருசுசொல்லு	197	இதுதான் பரவ்யூடம்	140
அதிப்பீர்தம்	2	இயருசுசொன்ன	139	இதுதானலலரு	87
அதிதும் அப்பசேஷ	64	இத்தாலஆகிய	144	இதுதான் ஸயவ்யடி	67
அதுபட்டாது	210	இத்தாலஆகிய	69	இதுதான் வழுத்தி	233
அதுவடிவனது	230	இத்தாலவினவரன்	124	இத்தாலகசப்பம்	235
அத்தியாயமிக்க	53	இத்தாலவிச்சுறுக்கு	51	இத்தாலுத்தி	178
அத்தியாயிதல	101	இத்தாலசேத்தி	145	இத்தாலணசபதம்	243
அவநிகாலம்	467	இத்தாலத்தனக்கு	65	இத்தாலகசிகக்கு	117
அபாமெனறது	98	இத்தாலத்தாமரை	71	இத்தாலவிபாது	24
அபாறு	277	இத்தாலவ்யூடம்	217	இத்தாலவின	126
அப்பாத்தபோது	234	இத்தாலபிராட்டம்	148	இத்தாமடபூட்டு	104
அப்பாபகங்கலி	18	இத்தாலபிரிக்கு	59	இதுவடிவம்தான	112
அவனஉபாயமா	187	இத்தாலவ்யூடி	227	இதுவத்தாயம்	128
அவன தூரவதஞ்ஞயம்	15	இத்தாலவிட்ட	219	இதுவத்தாநிபாறெ	135
அவனுடைப	236	இத்தாலவிபாதி	82	இதுவொட்டையடி	131
அவன்இவன	225	இத்தாலவிபாபம்	150	இதுவத்தித்தனற	252
அவைதானவ்யாபக	9	இத்தாலபொழிப	231	இதுவத்தானது	152
அவைதான்சூரிநி	198	இத்தாலவெதனகனம்	13	இதுவத்தானது	281
அவைதாவனகரிம	199	இதுவத்தாரம்	35	இதுவத்தானது	164
அவைதாவனஞ்ஞய	97	இதுவத்தாலவ்யூடி	189	இதுவத்தானது	163
அவைதாவனவத்தனம்	137	இதுவத்தாலவ்யூடி	193	இதுவத்தானது	202
அதிசைக்கு	93	இதுவத்தாலவ்யூடி	172	இதுவத்தானது	11
அதுதான்	111	இதுவத்தாலவ்யூடி	31	இதுவத்தானது	100

இவைபிரண்டும்சேதம்	37	கீழேசெல்லுபாய	188	தொழுவியில்லிமங்கலம்	88
இவைபிரண்டும்பரபந்த	121	குற்றங்கண்டுபெறு	138	நமஸ்காரமே	106
இவைபெல்லாம்பகத்து	141	கைக்கரிவத்தில்	181	நமஸ்காரமே	78
இளைப்பெருமா	169	கைக்கரிவத்தான்	177	நம்பியறிக்காள	108
இளியுள்கையிலு	268	கைக்கரிவராத்தனை	186	நாங்காளாவன	98
இலிமேம்புரணைத்தை	75	கைப்புமுழவுகோலும்	228	நாராயணபத	50
சச்சுரவந்தைக்கே	61	சக்கரவர்த்தித்திருமகன்	285	நாராயணனென்றது	95
சச்சுரவையொழித்தவர்	39	சக்கரவர்த்தினைப்போலே	208	சித்தபலக	178
சச்சுரவையாதந்திர	132	சகலசாபஞ்ச	207	சிவருத்திடுமே	239
சகரத்தை	76	சதுர்த்திபேற்றிப்படி	49	சிவர்த்தகல்லுப	271
சத்தரவாக்ப	160	சரணம்இய்யுட	149	சிவர்கார்பத்	270
சுந்தரத்தரவருத்தி	261	சரணைசரணம்	153	சீரீசுவேருப்பு	127
உபகாரம்மருதி	240	சரணை-திருவடி	144	பரபத்தியிலே	21
உபகாரமலகு	156	சிறுவலையிடா	238	பரபத்தியே	154
உபகாரமக	242	சீவுவனுபரினதது	6	பரபையையும்	48
உபகாரத்தாங்கலில்	158	சேதானுக்கு	133	பாரபுறியிஷுபத்	175
உபகாரத்தாங்கலே	162	சேஷதவம்முகக	52	பாரபாரத்தாத்துக்	161
உபகர்க்கொண்டார்விஷுப	2	சேஷத்தவமலனாத	66	பகவத்சேஷ	63
உத்தரதுமுன்னடி	89	சேஷத்தவமேஷுக்கா	55	பகவத்க்ந்தரம்	2
உண்கடுகொண்டசெய்	184	சேஷிக்குஅதிசயத்தை	179	படிபாபக்கிடத்து	107
எட்டிசுழையாப்	113	சேஷித்தத்திடுகோக்கு	174	பாத்தாவினுடைய	42
எத்தினுவிடக்கிடல	272	சேஷிக்கம்சேஷ	147	பரிபெய்றிற	205
எம்பிரசனெந்தை	102	செவனும்பீரமபொழிச	17	முதேபலபகலும்	110
எல்லாதரிமலகலை	196	ஜாதபெகவசனம்	68	பாபக்கிள	273
எல்லாபரமணல	118	விச்சாரணேயும்	265	பிராட்டிபுலமலும்	145
என்னுடையபரிசுத	266	த்பாபகாலது	204	பிறர்க்குரிபளுவை	81
ஜிவியகைவல	19	திருண்ச்சேத	280	புத்திபன்னு	245
ஒருபலத்துக்கு	288	திருளபதிக்கு	16	புருஷகாரத்தாலே	130
ஒருவனடிமம்	41	திவயத்துக்கதிக்காரி	120	புறம்புண்டாளபற்	116
கண்ணாக்கண்டு	109	தரிமயவது	196	புறம்புபிந்தத்தெக்	278
கற்பத்தலா	246	தரிமலம்சிந்தாபம்	218	பூரிவசன்கிரிகள்	24
கரிமத்தூத	20	தன்னடைபே	211	பெரியபிராட்டிபாராளே	119
கரிமமககரிச	282	தன்னைப்புலத்தைபும்	214	பெரியபிராட்டிபாராளே	60
கலங்கிடப்பாய	262	தனக்ககக்கொண்ட	253	பெரியபிராட்டிபாராளே	166
களைபாலது	182	திருக்கைப்பிலே	142	பெற்றுக்குப்பலகாலும்	159
காட்டினுளும்	213	திருமந்தத்தினுடைய	3	பெற்றுக்குவேண்டு	284
கிழ்ச்சொன்ன	161	திருவடிவைப்பொறுப்பி	139		
கிழ்நாடும்	284	தெவர்களுக்குசேஷ	62		
கிழிப்பாரத்தந்திர	254	தெவத்தந்திரப்பாங்குத்	70		

பொய்ச்சின்ற	259	முன்றுபதமும்	29	ஸ்ரீமதே 165 ஸ்ரீமதே	128
ம என்ஐற	79	சக்ஷைவயோகவ	143	சுந்தரபரமணத்	58
ம : என்னை	86	சக்ஷிக்கும்போது	40	சுருஷ்டி பவதாராதி	229
மகரம்	66	சக்ஷிக்கையவது	38	சுவக்குதபத்தை	250
மனத்தையும்	71	சாகப்பாப்தமனை	102	சுருபாபிரோதிசுழி	85
மந்திராப்திரிதி	258	வயப்பாலே	206	சுருபாபிரோதிசுழி	85
மதுப்பாலேஇருவர்	180	வயவலாயமில்லாத	287	சுருபாபிரோதிசுழி	228
மக்தீரத்திலும்	4	வர்த்தமனாதி	157	சுருபாபிரோதிசுழி	7
மருத்தெக்கள	187	வாசப்பிரபாகம்போ	14	சுருபாபிரோதிசுழி	280
மற்றெல்லாம்பெரிதும்	22	வாசகத்திறனாட்டில்	25	சுருபாபிரோதிசுழி	5
மற்றவைவயிரன்	12	வாசிக்கையக	247	சுருபாபிரோதிசுழி	38
மற்றையுபாயங்கள்	221	வாசிக்கையக	155	சுருபாபிரோதிசுழி	200
மற்றையுபாயங்களு	237	வாசிக்கையக	289	சுருபாபிரோதிசுழி	172
மற்றையுபாயங்களு	64	வாசிக்கையக	288	சுருபாபிரோதிசுழி	251
மாபெயல	228	வாசிக்கையக	279	சுருபாபிரோதிசுழி	209
முகத்தனும்படி	264	வாசிக்கையக	123	சுருபாபிரோதிசுழி	216
முழுசூப்படிக்கு	1	வாசிக்கையக	44	சுருபாபிரோதிசுழி	185
முன்றுதாயிப்பே	33	வாசிக்கையக			

முழுசூப்படி சூர்ணிகளின் அட்டவணை முற்றிற்று.

இந்த க்ரந்தமாவையை ஸேவிப்பவர்களுக்கு ஸௌகரியமாக
இதில அடியேன் செயதிருக்குமவற்றுக்கு
அறிக்கையும் மற்றும் சில அறிவிப்புகளும்.

1. மாமுனிகள் தமமுதைய விபாகியான்களில் எந்தெந்த ஆசாரியர்களின் ப்ரணதரமம் செந்தருளி கிருக்கிருரென்பதையும், எந்தெந்த ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீ ஸுத்திகளை உதாஹரித்தருளியிருக்கிருரென்பதையும், அப்படி உதாஹரித்தருளின ஸ்ரீ ஸுத்திகள் எந்தெந்த இடங்களில் விளங்குகின்றனவென்பதையும், உதாஹரித்தருளிய ஸௌகரிய மேற்கோள்கள் இத்தனை, திவ்யபாப்த மேற்கோள்கள் இத்தனையென்பதையும் ஸ்வாமியின் விபாகியான ஸுடையின் முக்கியமான சில விசேஷங்களையும் “மாமுனிகளின் திவ்ய ஸுத்திகளம்பிரபாப்தமம்” என்ற தலைப்புள்ள (எட்டுபக்கம் கொண்ட) முன்னனிவிட விவரித்திருக்கிறேன்.

2. முழுசூப்படி, தத்வத்யம், ஸ்ரீவசக பூஷணம், ஆசாரியஸ்ருதம் - ஆகிய நான்கு ஈழவை விபாகியான்களிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள எம்மக்களுடைய ப்ரணானங்களுக்கு அகராதிட்டவணைகளை அத்தந்த ஈழவைகளுக்குச் சொ [செவ்வாறுகரு முன்னோடியும் செவ்வாறுக்குப் பின்னோடியும்] இட்டிருக்கிறேன். வகவகசெல்லாம் பூசுருணிகையிதுடையவை.

8. நானது ஈழன்யங்களினுடையவும் மூல சூர்ணிகைகளுக்கு அகராதியிட்டவனையும் (லக்கக் குறிப்புடன்) இட்டிருக்கிறேன்

4 இத் திவ்ய கீர்த்தன் எவ் காலத்தில் நவீனது அச்சக்கூடங்களில் துரிதமாக அச்சிடுவிக்க வேண்டியபடியால் பக்க லக்கம் பூர்த்தி வரையில் எகரீதியாக அமைக்க இயலவில்லை, எனினும் அதனால் ஒரு குறைபுமியில்

5. அபரிணாயமான ஒரு குறைபே யுள்ளது (அதாவது) இத் விபாக்கிவான ஸ்ரீ ஸரீக்திகள் தராமிட பாகைகளில் அவதரித்தவை பென்று நாம் மாற்றமெயொழிய முக்கால் பாகம் எம்ஸ்க்குதமாகவும், கால் பாகமே தீராமிடமாகவுமுள்ளது எம்ஸ்க்குத பாகங்களை கீர்த்த விபிசில் அச்சிட்டிருந்தால் பங்கிதகளை அலக்கலதமாகவும் அவதர்யமாகவும் வேஸிப் பதாரகு மிக மிக வாப்பப்பாக இருக்கும் தெனமொழியும் டைமொழியும் கலந்து பரிமாறும் இக் கடைபைய மணிப்ரவான கடைபென்ற அநாதிகாலமாக வழங்கி வருகிறோம் இத் கடைபிய அமைபும் ஸ்ரீ ஸரீக்திகளில் சேரும் எம்ஸ்க்குத க்லோகககையோ எம்ஸ்க்குத வசனங் கையோ கீர்த்த விபிசில் அமைப்பதுதான் ப்ராசின தான கோசங்கலிற் கண்ணும் முறை. கீர்த்த விபிசையத் தமிழ்மொழிக்குச் சேர ஆனவந்தார்தாம் அமைத்தருவினார் என்று பெயரீ பகரக் கேட்டிருக்கை அந்த விபியோடு சேர்த்தே முறகாலத்தில் பல அணிப்ரவான தூக்கள் அச்சேற்றப்பட்டுமுள்ளன இக்காலத்தில் அந்த விபிசையப் பயிலாதவர்களை பெரும்பான்மையர் எம்ஸ்க்குத பாகங்களுக்கு தேவனாக விபிசையோ ஆந்நிர விபிசையயோ சோப்பது விஷமமும் வீரமமும். இதைத் தீர ஆலோசித்த முழுதும் தமிழ் விபிசாகவே அமைக்க வேந்தலிது அடியேனுக்கு மிகவும் மனக் குறைபே, இது அபரிணாயமென்ற கொண்ட தந்தனை *

உபகாரங்கள் திறத்தில் க்குதற்குதரவிஷ்கானம்.

இத் கீர்த்தமாவையப் பிரசரம் செய்பவெனுமென்ற அடியேன் சென்ற விசுவாலு பக்குனி விசாகத்தன்று ஆசை கொண்டதாக முகப்பில் விஜ்ஞாபனம் செய்நிருக்கிறேன் அப்போது நிருக்குதலுக்கு நிருஜீயியடம் ஆனதானத்தை அலக்கரித்திருத்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. பட்டா பிரகான ஜீயர்வையி என்னிதிக்கு விஜ்ஞாபனம் விடுக்க, ஸ்ரீவ்லாயி பரமக்குதையுடன் உதனா ஹாபிவாதகமான ஸ்ரீமுசத்தை வருள்செய்தார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகின தெனாபிவாக்கவசத் திதில் அந்த வவாயி அகாலத்தில் நிருபாடவைகரிக்க வேந்தலிட்டது ஆயினும் வாத்மமான (45-வது பட்டாபிஷித்தான) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ கலியன்வலாயி கனித் திருவுள்ளங்கொண்டிருப்பது பரமபாகம்

திருமலை திருப்பதி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ.

பெரிய ஜீயர்வலாயியின் மஹோபகாரம்

“ஒரெண்டாறு மின்றியே வகதியனுமாறு”

என்றதற்கு விதாசனபூமி.

புதடிக்கிவிவ வாயும் ஸ்ரீமான A; ராமாநுஜாசாரீபருடைய பற்றுமுதமான முயற்சி *ருமெடுப்பு மிக்கதது மதுரையில் வாயும் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீவைஷ்ணவமணி. டாக்டர் V சேஷ ராமாநுஜய்யாவின் னுறையோகம் சிந்தைக்கும் கோசரமன்று மிக மிகப் பாராட்டவுரியது அடுத்த வரும் இரண்டாவது எம்புத்தில் உதவிக்கொள்ளும் விவாக வெஸிபிட்டபெறும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
பேரஞ்ஞானப் பெருந்தேவததாபாசி திருவடிகளே சரணம்!

ஆழ்வாசரெம்பெருமானுச் சீடச் திருவடிகளே சரணம்

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளின்

திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளினத்தையுங்கொண்ட

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்தர் க்ரந்தமாலைபின் முன்னுரை

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யதாஸன்.

**ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்
யதீந்த்ர்ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநீம்.**

உபபவித் தாதனா எம்பெருமானுடைய லீலா விபூதீயாகிய இவ்வுலகம் ஞானிகளால் இருந்தருமாளுடைய மெளபபட்டது இருளிப் போக்குதருளிய அகதி ஸரீர்ப் சத்திரன் முதலிய தேஜஸ பதாரதங்கள் பல பல இருக்கும் அவரால் போகவொண்ணா அனாதாத் தகாரமே இக்கு இருள் எனப்பட்டது அத்தகைய இருளிப் போக்குதருக்கு ஸுபயாசம்போஜ விசாலாய பரபதவாத ஸ்வயாயச, ஸ்ரீமாத ஆவிரபூத் பூமென ராமானுஜ திவாகர * எனற்படி. எம்பெருமானுடைய லீலாஷுணஸரியன இவ்வுலகில் திருவடிகளித்து “கடலனவாய திசை பெட்டிணுன னுவ கவிபீருவே, மிகடதரு காலத்தீரயாறுசன—மிகக தானமறையின் கடரொளி யான அவலிருநீத துரத்திலவேல் உயிரையுடையவன் தாணனென்று அறிவாரிலலை யுறாணுத்தே” என்ற அமுதஞாருளிச செயலின்படியே மஹேசுகாரம் செயதருளுயடி யாவிறறு, “தரகச்சமனாரு சாகதியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன, சொந்தந சோமபும ஞானியலாதரும, தானமறையும் திரகை குறம்பு செயதீசுகம் மண்ணுன் தீனிலாததே, பொற கற்பகம் எமயிரமணுசமுனி போததனினே” எனகிறபடியே ஸமஸ்க்ருத வேத பாதைய குதருஷ்டிகளை வயலலாம தம ஸரீக்தி சரங்கனாவே திரவிரத்தருளி, “வாஸ்திகழ்ந்து சேரவே மதிளங்கச் வணபுகற் மேல் ஆன தயிற மனறனையிரமும் ஈனற முதல் தாய் சடகோபன, மொயமபாஸ வளர்த்த இத்ததாய இசாமாறுசன” என்னுமபடியாக ஆழ்வாக்களின் அருளிச செயல்களையும் பரவாததிரிபித்தருளி, தவ்யதேசயகனையும் உத்திரிபித்தரு ஒருவாறு அவதார கருதயத்தை தலைக்கட்டிக்கொண்டு கடரொளிக் சேதிகரு எழுந்தருளினனே, சிலகாலம் கடத்ததிறகு, அநத எம்பெருமானுச் தாமே மீண்டும வைகுந்தாதனுடைய திருவாணியினால் இநதிலவுலகில் திருவடிகளித்து மனவாள மாமுனிகளெனகிற திருமாமத்துடனே விவாகி,

பூமீத் வரவரமுநீந்த க்ரந்தமாலை — முன்னுரை

முன்னவதாரத்திற் செய்தருளின மறோபகாசங்களிற்காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிசயித்த சோமக்கிளச் செய்தருளி இவையினர் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொண்டார் அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் எண்ணில் பக்குணங்களைக் கூறுதற்கு அவர் தாமமுடைய திறனுபயன ஆதிசேஷனும அசுரதன் எனகிற யிறு அதிசயோக்தியன்று.

‘பூர்வாசார்ய’ என்று இறறைக்கும் தாம் வழங்கி வருமாறு பல பல மறோசார்யர்களின் திருவவதாரத்தினால் புனிதமாய் இவ்வுலகில், அவ்வாசார்ய பரமபர மணவான் மாமுனிகளோடு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. மாமுனிகளுக்குப் பிறரோ பல பல மறோக்கள் திருவவதாரத்தாலும் பூர்வாசார்யக்கம் எனகிற வயபதேசம் மாமுனிகளளவிலே விசரதமாயிருக்கும்தனை.

எம்பெருமான் வேக ஸமரணுணுத்தமாகச் செய்தருளின விபவாதாரங்களுள் இராம பிராணாகத் திருவவதரித்த காலத்திலே பல பேர்களிடத்திலே தாம் பணிவுகாட்டியபொந்தான். விசுவாமித்ர முனிவன், ஸாக்ரீவ மறோராஜர், ஸமுத்ர ராஜன் எனற்பபடி பல வயத்தின பக்கவிலே வணங்கி நின்றான் முதலில் விசுவாமித்ரருடைய சரித்திரங்களை உணராமல் ‘இவா ஒரு மறோக்ஷ’ எனகிற பரதிபதி மாததிரமே கொண்டு *இமென எம் முநிசார்த்தல’ கியகரென ஸமுபஸ்திதென, ஆளுநாயப் பதேஷ்டம்* என்று அவர்களுட சேவகனும் நின்று, பிறகு அறையா சபவிமேசனம் செய்தபின் சதாந்தரீ வாயிலாக அமுனிகளுடைய சரிதை களை விவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸூய தாமஸமுமான இவையோ தாம் ஆசாரியனாகக் கொள்ளப்பெற்றது! என்று திருவுளனக் குறைபுறித்ததான் போலும் பிறகு ஒருகால *ஸாக்ரீவம் சரணம் கத:* என்னுமபடியாக ஒரு குரககிணைதரசன் காலிலே வீழ்முடிபாயிற்று. அவன் திரந்து பரிதாப நிலை தீன்றிருந்ததினாலே இவையோயின யனுபவி *மா வாயிபதமநவகா. * இதயாதிகளாலே திக்ரஹபகாசனம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று பிறத * ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கற்று மாறாதி * என்ற விபக்ஷண வசனத்தின்படியில் உடலரசனபாடே சரணம் புதுநது கிடந்தான் அங்கும அபரிதியோடே தங்கக்கடந்தது; *கோபமாற்றரயத் தீவரம்— ஸாக்ரீவ சோஷயிஷ்யமி* இதயாதிகள் கணக்க பிறகு கருகணுவதாரத்திலே ஸாத்நீபதி பக்கவிலே சரணம் புதுநது விதயாகரணம் பண்ணினான், அங்கு குரு தகஷின ஸமர்ப்பிக்க விழும்பி ‘என்ன அபேஷிதம்?’ என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஒரு வாய்மையும உவனிப்ப பிறப்பும் உனக்குமுன ததவதரண்கொருவன், காதலென்கன புகலிடங்காணென கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று கோதிக வாய்மையினுள் உயின் வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கொடுத்தாய் * என்னுமபடியாக அந்த ஸாத்நீபதி என்றாககோ மறிகடலவாய மாண்டுபோன தனபுகடலனைக் கொணர்ந்து கொடுக்குமாறு வேண்டுகார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விழும்புகின்ற விவரை ஆசாரியனாகக் கொண்டோமே! பென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது தெருசம் அபரிதிகொண்டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபவாதாரங்களில் தாம் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தருமாறிப்போகலே, பெருங் குறைபாளான பகவான் ஆசாசவதாரத்திலாவது குறை தீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமர்ப்பணம்

மணவாளமாமுனிகள் திய்யஸூகதிகளின் அடைவு

பெற்று வாழலோமென விருமயி, * மாமுனி வேள்விகைப் காத்து அவபிரதாண்டிய வகுத்திடு வடியாததி பெயமரசையும் * கோலமனைய பெண்ணெயுண்டவாயனுமுள்ள அழகிய மணவாள னுள் திருக்கோலத்தில் ஆசாப்பதில் பூசுதலுள்ள மணவாள மாமுனிகள் பகவதிலே சிஷ்ய வருத்தியை வலித்து கருதாரத்தனினும் சீத்தகையை ஒப்புநின்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனி களில் ஸ்ரீ ஸூகதியமுதக்கடக ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுருக்கெல்லாம் ஸ்ரீவாதுவாக்கையாலே அந்த தீவய ஸ்ரீஸூகதிகளெல்லாம் இரண்டு ஸம்புடமாக வெளியிடப்படவேண்டுமென விருமயி இந்த ஸ்ரீமத் வரவாழுத்திர க்ரந்தமாலையின் பதிப்பு தொடங்கப்படுகிறது.

ஆர்த்தப் பிரபத்தத்தில் (28) * பண்டும வாலியருள் பாகுலகோருமய்ய டரிவுடனே செயதருளுந் பகவத்கை தமமைக, கண்டதெல்லா மெழுதியவை கற்றறிதனும் பிறர்களுக் காற்றுடன் கறீத்தனும் காலத்தைக் கழித்தேன் * எனறு ஸவாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி. ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசாய திவய ஸூகதியைப் ப்ரவசனம் செய்தருள் வதிலேயே மிகுந்த அபிதிவேச முண்டையராய ஸ்வதந்த்ரமாகச் சில க்ரந்தங்கள் இட்டருளத் திருவுள்ளமுடைபவ ரவரோயானாலும் இவவுலகின் பாகவப்பிரச மடியாக சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனைக்கினங்கியும் பகவத் தியமனத்தை முன்னிட்டும் * தேனே பாலே கன்னலே யழுதேயான பல திவயக்ரந்தங்களையும் அருளிச் செயதருளுமடியாயிற்று அவதரித் தவரணம் வருமாறு — 1 2 3 யேனை லோகாசாய ரகுளிச்செய்த ஞ்ஞஸயங்கனில் ஸ்ரீவசத் துண்ணா, தத்வந்தரபய, முழுஞ்சுப்படி எனகிற ஸ்சுற்று ஞ்ஞஸயக்ரந்தங்கள் மிகச்சிறந்தனவாகலும் ப்ரதானவகளுமாகையாலே அம்முன்றுகளு விவாககியானமிட்டருளிஞர் 4, யேனை லோகா சாய்வுருடைய திருத்தமையாரான அழகிய மணவாளப்பெருமான நாயனுர் அருளிச்செய்த ஆசாய நகுதயமெனலும் ஞ்ஞஸய ச்ஞனத்திரு விவாககியான மிட்டருளிஞர், 5, பெரிய வாக்சானயிகனை நாலையிரத்திரும பூர்திவாக விவாககியான மருளிச் செய்திருந்தும் அதில் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பாகமே தொடங்கி - வாகுத்த ஞாயமை விவாகமயிருளே மாதவாவுகளை * (5-1-1) எங்ககியானவும் விவாககியான கருவாறுகரு திருவாயி துர்ஸமாய மிட்டபடியாலே அவலனவுகருத் தாம் விவாககியானமிட்டருளிஞர் 6, இராமாநுச ஞ்ஞந்தாதிக்ருச் கருக்கமான உரை செய்தருளிஞர் 7, 8, அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானு ருளிச் செய்த ஞானசாய ப்ரமேயசாயங்களுகருய பொருத்தமான புராண அலோகங்களைச் சேர்ந்தருளிஞர் 9, கைதகருத் தாதபாயதிமெனனெரு விவாககியானம் இட்டருளிஞர் (இது ஞாயம) காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீஸுந்தர்சன அசககூடத்தில் 55, 60 ஆண்டுடக்கு ஸ்சுபு தேவநாகரலியிலே அச்சிடபுகுகிற கீதாவிவாககியானம் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்ததனது மாமுனிகளின் திருப்பிராணான நாகுத்திரமாலிகாரார் அருளிச்செய்ததாக முடிவு பெற்றது 10, 11, கூடு ஞாயத்தாராபிரப்புகளும் தாமருளிய ஞ்ஞஸய விவாககியானங்களுக்கும் ப்ரமானத்திரட்டுகள் ஸங்கரலித்தருளிஞர் 12, திருவாரதன ப்ரமோகமொன்று திருவாய மலந்தருளிஞர் 13, 14, 15, உபதேசாதிகளையிலே, திருவாயமொழி ஞ்ஞந்தாதி, ஆர்த்தி என ஸ்சுற்று நம்முப் ப்ரபந்தங்களருளிச் செய்தார் 16, 17, 18, தேவாராஜ மயகனம், யதிராஜ விமசதி, காஞ்சி தீவய தேசமுத்தகம் ஆகிய இவை மாமுனிகளின் திவய ஸ்ரீஸூகதிகளாகப் ப்ரஸரித்தம்.

**மணவாள மாமுனிகளின்
ஸ்ரீ ஸக்திப் பெருமை**

உலகில் பூர்வதிகாரி அருளிச்செய்தவர்கள் பல ஆசாஸ்கருமுள்ள, எனினும், மனவள மாமுனிகளின் தீயப் பூர்வதிகாரின் மாதாபமும் அமரேயமும் அத்தம் புறங்கடும் ஈடுபுறங்கடும் அநிதர ஈதரணமகமே பரிசுதரும, * தாராபம் விகதயதிக விருசித் தரதமபெனக் கொள்பதே* என்னுபகட, வளமத்த ஈவககயவனம் மாமுனிக ளுடையதேயம். மேலு எத ஆசிரியரும் திவகனே ஈவககயவனம் அளமககக் கதிரித் எனனு இது அநித யோகதயோகமது, தத்யதர வவககயாருதிகளில் பல மதததததததததத கணயதர எழுதினாருடட, குருபு மததர மனமம் தோகததததத, வளத்த துளக

பரிமாஸயகனாக சிறிது அடி விடாதுபடிக்கும், எந்த இடத்தை மெடுத்தாலும் சாஸ்திரத்தினை கைகளை கவிடாது படிக்கும் 'ஸகல சாஸ்திர ஸாக்ஷ பரங்குதர் இவரொருவரே' என்று திண்ணமாக எண்ணுமாபடிக்கும், அந்நவயம் கிறிஸ்தவியம், மயங்க வைத்தல் முதலிய பிழைப்புகளுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாதுபடிக்கும் ஸ்ரீஸரிகதிகளாளுகிச் செய்தவர் மஹர்ஷி கௌருவரே ஸரீரம் போன்ற மீனா லோகாஸாய திய்யஸரிகதிகளுக்கு அவதாரிகை யெடுகிற அழகம் மூலத்திற்கு அர்த்தமாளுகிச் செய்கிற வைகலியும், ஆங்காக்கு அர்த்தங்களைப் பிள்ளைகின்று திகழ்த்தருகுகிற அரபுகளும், ஸூலத்தில ஸ்வேசத் திரேத பரோகத் திரேதாதிகள் பதாறுபிடவகலிலே நயனம் செய்கருகுகிற அந்நவயம் *உளஞ்சுந்தோறும தித்திருக்கும்

பஸ்துத : இவ்வாசிரியருடைய ஸரீரத்திலே ஸேவத்த பீஸு இவ்வுருவப் வாக்கிசு கண் வைத்தால்* ஸ்திதே ரஸ்திதே மகாத் திர்ப்பரே கருவர்தே தேஷு*ரகம் ஸ்ரீயிஷு*ரே* என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸரீத்திக்கு ஸ்ரீகுத்தமாகச் செய்கிறேமென்கிற எண்ண மூண்டாகிறதே யன்றி வேறில்லை. பலசொல்லியெய்தி மந்தையோருடைய நூலகிலை கண்ணுமேதே அலரவரீசு னுடைய ஞானத்தை அளவிட்டு அறிவுமயங்காத வுள்ளது, மனவாணமருவிகளின் விபாக் கியாளவரீசு ஸேவிக்குமளவிலை, திருவடிவையப்பற்றிப் பெருமாளருளிசெய்த திருவாக் கே திலைவுக்கு வருகின்றது. *நாநாதவேதவித்தியை நாயுண்டு*வேததாரின*, நாலையவேதவிறுஞ்ச் சக்யமேவம ப்ரபாஷிதம், நாம வபாக்ரணம் க்ருதாந்தை அதேந பறா*தக்ருதம், பறா*வபா ஹரத*தேந த க்ருதிதபசபதிதம் * இதுபாதி வாலயீதி வாக்ரம், *இல்லாத வுலகக் தெவரு டீயிலவிலைசாகக் கூரக்கலாத கையும வேதக்கடலுமே பெண்ணுங் காட்சி, செல்லவாமே தேவநீற்றிந்தேனு ஆச் செவச செல்லியில் வலவாறே விவாசி தேவநீறிய விரீ விரிஞ்சுமே விவடவசுமே* என்ற கல்ப வாக்ரம் உண்மையிலை மரமுளவிலை விஷயத்திலேதான் பொருத்தக் கண்ணாமென்பது அநுஸரியுட்களின் அநுஸ்தீவ ஸ்தித்தத்தம்.

சூரஸ்ர.
பேரருளாள பெருந்தேவந்தையர் திருவடிகளே சரணம்.
விசதவாக சிகாமணிகளாள
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம்

(தனியன்.)

யதக் தேவராஜஸ்ய மங்கலாசாசனம் முदा । த் வந் ரம்யஜாமாத்முநி விஷ்வாஸ்யரம் ॥

யச் சக்ரே தேவராஜஸ்ய மங்களாசாஸனம் முதா
தம வநதே ரம்யஜாமாத்ருமுநிம் விசதவாக்வரம்.

மங்கலம் வேதஸோ வேதிமேதிநீகருஹமேதிநே, 1

வரதாய தயாதாம்நே திரோதாராய மங்களம்.

வாஜிமேயே வபாஹேமே ஘நுரூரவேதிக: । உதிதாய ஹுதாதக்நேருதாராய மங்களம். 2

வாஜிமேமேதே வபாஹேமே தாதுருததரவேதித்,
உதிதாய ஹுதாதக்நேருதாராய மங்களம்.

யஜமானம் விதி விய் ஸ்யமானமுஷதிகே । வ்யமானஹே தஸீ தேவராஜாய மங்கலம் ॥ 3 ॥

யஜமானம் விதிம் வீக்ஷ்ய ஸமயமானமுக்ஸீரியே,
தயமானதருசே தஸைமே தேவராஜாய மங்களம்.

வாரிதச்யாமவபுஷே விராஜத்பீதவாஸஸே, 4

வாரணசுலவாஸாய வாரிஜாக்ஷாய மங்களம்.

அத்யாபி ஸர்வபூதானாமபீஷ்பலதாயிநே । ஸுதாதிஹ்யாஸ்து ஸமயே மம மங்கலம் ॥ 5 ॥

அத்யாபி ஸர்வபூதானாம் அபீஷ்டபலதாயிநே,
ப்ரணதார் ததிஹராயாஸ்து ப்ரபலே மம மங்களம்.

விஷ்வாயவஸௌவ்ய்விஷ்வாஸரஹேதயே । ஸ்தாவல்கிரிஷாய தேவராஜாய மங்கலம் ॥ 6 ॥

திவ்யாயவயவஸௌநதாயதிவ்யாபரணதேதயே,
தநதாவளவிரீசாய தேவராஜாய மங்களம்.

पुरुषाय पुराणाय पुण्यकोटिनिवासिने । पुष्पिनोदारकल्पद्रुमनीवाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥

புருஷாய புரானாய புனயகோடி திவானிதே,

புஷ்பிதோதாரகலபத்ருகமநீயாய மங்களம்.

3

काञ्चनाचलशृङ्गाप्रकालमेषानुसारिणे । सुपर्णासायनीसाय सुरराजाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥

காஞ்சிநூர் சமீபிருங்காகரகாளமேகா நுஸாமினே,

ஸுபர்ணமஸாலதமஸாய ஸுரராஜாய மங்களம்.

8

भोगापवर्गयोरेकं वाञ्छद्भयो ददते इयम् । श्रीमद्भरदराजाय महोदाराय महोदय ॥ ९ ॥

போகாபலூர்க்கயோரேகம் வாஞ்சதபயோ தததே த்வயம்.

ஸ்ரீமதவரதராஜாய மஹேஸ்வரதாநாய மங்கலம்

1

महान्नामद्विज्ञानप्रभुः प्रज्ञारथर्षणे । महाकृपाय महाभादीलितायास्तु महत्कृतम् ॥ १७ ॥

மதங்களுக்கிடையே தூய்மைகர சீருங்க சீருங்காரவார்வம்மே.

மஹாக்ருபாய மதரக்ஷாதிக்ஷிதாயாஸது மயுகளம்.

10

धीकाञ्चीपूर्णमिश्रेण प्रीता सर्वाभिमाषिणे । अतीतार्चान्यवस्थाप्य हस्त्यदीशाय महत्तमम् ॥ ११ ॥

ஸ்ரீகாந்தசிபூணமிசரேண ப்ரீக்ஷா ஸர்வாபிபாஷிணே.

அதிதாசசாவயவஸ்தாய ஹஸதயதரீசரீய மயுகஸம்

31

भन्तु श्रीस्तनकस्तूरीवासनावास्तितोरसे । श्रीहृत्तिगिरिनाथाय देवराज्यम् ॥ १३ ॥

அஃது ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீ வாஸநாவாஸிதோரஸே.

ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதாய தேவராஜாய மங்களம்:

19

महोत्सादाप्रसन्नपरैः मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वराचार्यैः स्सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १३ ॥

மங்களாசாஸ்திரபாரை: மதாசார்யபுரோகணம்:

ஸர்வைச் ச பூவைராசாரியை: ஸத்கருதாயாஸ்து மனதளம்.

94

ஸ்ரீமத் வரவரமுதீந்திரந்த மாணியில்
ஸ்ரீ தேவராஜமங்கலம் முற்றிற்று.

காஞ்சீ. திவ்யதேச ஸங்க்ரஹ ச்லோகமாலிகை.

श्रीमद्भारवर् महद्दि बलिपीठाग्र्यं फणीन्द्रहृदं गोपीनां रमणं बराहवपुषं श्रीमद्वनार्यं मुनिम् ।
श्रीमन्तं शठवैरिषं कलिरिपुं श्रीमत्किशोरं मुनिं पूर्णं लक्ष्मणयोगिनं मुनिवरनाद्यानय दारपौ ॥
श्रीमन्मञ्जनमण्डपं सरसिजां देवीशमोगीश्वरो रामं नीलमणिं महानसवरं ताक्ष्यं नृसिंहं त्रिपद्म् ।
सेनान्यं करिभूषणं तदपरि श्रीपृष्णकोट्यां हरिं तन्मध्ये वरदं रमासहचरं वन्दे तदीयैर्वृतम् ॥

देवाधीनमस्ति पाण्डवमहादूतप्रवालप्रभान् श्रीवैकुण्ठपतिं त्रिविक्रमहरिं नीरेख्यमेषधरो ।
नीलन्योमविभुं महोरगहरिं ज्योत्स्नेन्दुवर्कं हरिं चोरोशं कृतचिन्तमत्तहृदपावातं सुकुन्दाह्वयम् ॥-
कामावाप्तपतिं नृसैतस्मिन् दीपप्रकाशग्रन्थं श्रीपुष्पाष्टसुजास्यदेशमनघं श्रीमद्यथोक्तक्रियम् ।
इत्यष्टादशद्विधमङ्गलवर्षदेवान् सरोयोमिना साकं निस्तुलकाश्चपभिलख्यनगरीनाथान् नमामस्तदा ॥

தேவாநீசந்ருணிமஹ பாண்டவமஹாதுத்பர்வாலப்ரபாந்
ஸ்ரீ வைகுண்டபதிம தநிலிகரமஹிம நீரேசமேகேச்வரௌ,
நீலவயோமலிபும மஹோரகஹிம ஜ்யோதஸநேத்ருவக்த்ரம ஹிம
சோரேசம கருதநிநதபக்தஹருதயசுவாஸம ஸூக்தாஹ்வயம்,
காமாவாஸபதிம நருகேஸிவரம தீபர்காசபபும
ஸ்ரீபுக்தாஷ்டபுஜாஸபதேசமநகம ஸ்ரீமத்யாதோக்தகீரீயம்,
இத்யஷ்டாதச திவ்யமங்கலவபுர்தேவாந் ஸரோயோகிநா
ஸாகம நிஸதுலகாஞ்ச்யபிக்ஷயகரீநாதாந் நமாமஸி ஸதா.

ஸ்ரீமத் வரவரமுந்ந்ர க்ரந்தமாஸியில் யதிராஜஸிம்சதி
(தலியம்)

यः स्तुतिं यतिपतिप्रसादनीं व्याजहार यतिराविशतिम् ।

तं प्रपन्नजनवातकाम्बुदं नौमि सौम्यवरयोगिपुङ्गवम् ॥

ய னதுதும் யதிபதிபரஸாதனீம் வ்யாஜஹார யதிராஜஸிம்சதம்
தம் பரபந்தஜனவாதகாம்புதம் நௌமி ஸௌமயவரயோகிபுங்கவம்

श्रीमाधवाङ्घ्रिवलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलासपराङ्मुखादभक्तम् ।

कामादिदोषहरमात्मवदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ १ ॥

ஸ்ரீமா தவாங்க்ரீஜஸதுவலஜதயநிதயஸௌவா ப்ரேமாவிலாசயபராங்குசபாதபகதா,
காமாதிதோஷஹரமா தமபதாசரிதாநாம ராமாநுஜம் யதிபதிப பரணமாயி:
மூர்த்தா 1

श्रीरङ्गराजरागाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्मुखादभ्युजभृङ्गराजम् ।

श्रीमदुनाथपरकालमुखान्वमिश्रं श्रीवत्सपिङ्गवरणं यतिरावमीडे ॥ २ ॥

ஸ்ரீரங்கராஜராஜம்புஜராஜஹம்ஸம் ஸ்ரீமதபராங்குசபதாமபுஜபங்குங்கராஜம்,
ஸ்ரீபட்டநாதபரகாலமுகாபஜமீதரம் ஸ்ரீவதஸிஹ்நரசரணம் யதிராஜமீடே 2

वाचा यतीन्द्र ! मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्दयुगलं भजतां २ रुणाम् ।

कूपाधिनाथकुरुक्षेत्रमुख्याद्यर्पुसां वादानुचिन्तनपरस्मत्तत्त्वं भवेद्यत् ॥ ३ ॥

வாசா யதிந்தர ! மனஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குருஹம்
கூராதிநாத குருகேசமுகாதயபும்ஸாம பாதாநுசிந்தநபரஸ்ஸததம் பவேயம் 3

नित्यं यतीन्द्र ! तव दिव्यवपुस्समूतौ मे सक्तं मनो भवतु वाग्गुणकीर्तिनेऽसौ ।

कुरपं च दायकुरणं तु करद्वपस्य हृष्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्वं च ॥ ४ ॥

நிதயம் யதிந்தர ! தவ திவ்யவபுஸஸம்சுதௌ மே ஸக்தம் மனோ பவது வாசு
குணகீர்த்ததேஸௌ,
கருதயம் ச தாஸ்யகரணம் து கரத்வயஸ்ய வருதத்யநதரேஸது விமுகம்
கரணசரயம் ச 4

अष्टाष्टाक्षरमनुराजपदत्रयार्थनिष्ठं ममात्र वितराद्य यतीन्द्र नाय ! ।

विष्टाष्टाक्षरमनुराजपदत्रये हृष्टाऽस्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥ ५ ॥

அஷ்டாஷ்டராக்ஸம்நுராஜபதத்ரயார்த்ததநிஷ்டாம மமா தர விதரா த்ய யதிந்தரநாந
விஷ்டாஷ்டரகஸயஜநஸௌவ்யபவத்பதாபஜே ஹ்ருஷ்டாஸது நிதயம்நுபூய மமாஸ்ய
புத்தி : 5

अन्याऽपि मे न भवदीपपदाब्जमङ्गिच्छब्दादिभोगरुचिरन्वहमेघते हा।

मत्पापमेव हि निदानममुष्य नान्यत्तद्वारयार्थं यतिराज ! दयैकसिन्धो ! ॥ ६ ॥

அவபாபி மே ந பவதீபபதாபஜமங்கி, சந்தாதிபோகருசிரநவஹமேததே ஹா,
மதபாபமேவ ஹி நிதானமமுஷ்ய நான்யத் ததவாரயாய யதிராஜ தலைக
ஸிந்தோ 6

इत्या ५शुनैरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्याविसिद्धनिखिलात्मरुणाश्रयोऽयम् ।

इत्यादरेण कृतिनोऽपि मियः प्रवक्तुमद्यापि बन्धनपरोऽन यतीन्द्र ! वतें ॥ ७ ॥

ஐருததீயா பகா நரவபுஸ தவஹமீதருசோபி சருதயாதிஸித்தநிஹிதமருணுச்சர
யோஹம்
இதயாதரேண கருதினோபி மித பரவகஜம் அதயாபி வனுசநபரோதர
யதீந்தர வர்ததே 7

इत्यावहोऽहमनिशं तव दुष्टपेष्टशब्दादिभोगानिस्तश्शरणागतास्वः ।

त्वत्पादभक्त इव शिष्टवनौवमच्ये मिथ्या चरामि यतिराज तनोऽस्मि मूर्खः ॥ ८ ॥

து ககாவஹோஹமநிசம் தவ துஷ்டசேஷ்ட, சபதாதிபோகநிரதச சரணுகதாக்கய
தவதபாதபக்த இவ சிஷ்டஜநெளகமத்யே மிததயா சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி
மூர்கக 8

नित्यं त्वहं परिभवामि शुक्रं च मन्तं तद्देवतामपि न किञ्चिदहो विमेमि ।

इत्थं श्योऽप्यशठवद्भवदीपसत्ते धृष्टशरामि यतिराज तनोऽस्मि मूर्खः ॥ ९ ॥

நித்யம் தவஹம் பரிபவாமி சூருச மந்த்ரம் தத்தேவதாமபி ந கிஞ்சிதஹோ
பிபேமி,
இத்தம் சடோப்யசடவத் பவதீயண்கே த்ருஷ்டச் சராமி யதிராஜ
ததோஸ்மிமூர்க்க: 9

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान् ।

सोऽहं तवाश्रितकरः त्रिपङ्कटदेवं कालं नयामि यतिराज ! तनोऽस्मि मूर्खः ॥ १० ॥

ஹா ஹந்த ஹந்த மநஸா க்ரீயயா ச வாகா யோஹம் சராமி ஸததம்
தரிஸிதாபசாராத்,
ஸோஹம் தவாபரீயகர: ப்ரீயக்ருதவதேவ காலம் நயாமி யதிராஜ ததோஸ்மி
மூர்கக: 10

पापे कृते यदि भवन्ति मयातुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कथं घटेत ।
मोहेन मे न भवतीह भवादिलेशस्तस्मात्पुनःपुनरप्यं पतिराज ! कुर्वे ॥ ११ ॥

பாபே க்ருதே யதி பவந்தி பயாதுதாபலஜ்ஜா, புந் க்ரணமஸ்ய கதம் கடுத,
மோஹேந மே ந பவதீஹ பயாதிஸேஸ தஸமாத புந:புநரகம் யதிராஜ!

ஞாமே, 11

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशमन्त्रः पुरस्स्वयमिवाहमवीक्षमाच ।
कन्दर्पवशवद्दयस्सतनं भवामि ह्यन् त्वग्गगमनस्य यतीन्द्र ! नार्हः ॥ १२ ॥

அந்தர்பஹிஸ ஸகலவஸ்துஷு ஸந்தமீசம் அந்த புரஸஸதிதமிவாஹமவீக்ஷமாஅ:
கந்தர்பவஸயஹருதயஸ ஸததம பவாமி ஹந்த தவதகரகமநஸ்ய யதீந்தர!

நாஹ:.. 12

तापत्रयीजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ मम हविस्तु न तच्छिष्टौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाश ! त्वमेव हर तद्यतिराज ! शीघ्रम् ॥ १३ ॥

தாபத்ரயீஜநிதது ககநிபாதிநோபி தேஹஸதிதௌ மம ஹஸ்து ந தந்நிஸ்துத்தௌ,
ஏதஸ்ய காரணமஹோ மம பாபமேவ நாத் தவமேவ ஹர தத யதிராஜ!

சீக்ரம், 13

वाचागोचरमात्राण्डदेशिक्षाप्रवृत्तापिनायकधितासिर्नच्यपात्रम् ।
एषोऽहमेव न पुनर्जगतीदृशसिद्रामानुजाय कश्चैव तु मद्रतिस्ते ॥ १४ ॥

வாசாமகோசரமஹாஞ்ஞதேசிகாக்ய கூராதிநாதகதிதாஸிஸநைச்சயபாத்ரம்,
ஏஷோஹமேவ ந புநா ஜகதீதருசஸ தத ராமாநுஜாய 'கருணைவ து

மதகதில தே, 14

शुद्धाभ्यामुन्सुतमकूरसायमडाभ्यदेशिकबरोकसमन्वैच्यम् ।
अयास्त्यसङ्क्षुचितमेव मयीह लोके तस्याद्यान्त्र ! कश्चैव तु मद्रतिस्ते ॥ १५ ॥

சுததாத்மயாமுந் குருததம கூரநாத பட்டாக்கஸதேசிகவரோகத ஸமஸ்தநைச்சயம்,
அதயாஸ்தயஸகஞ்சிதமேவ மயீஹ லோகே தஸமாத யதீந்த்ர! கருணைவ து

மத்கதில தே, 15

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदीया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र ! ।

त्वद्दासदासगुणनाचरमावधौ यस्तदासतैकरसताऽविरता ममास्तु ॥ १६ ॥

சப்தாதிபோகவிஷயா ருசிரஸமதீயா நஷ்டா பவத்விஹ பவத்தயயா யதீந்தர் !

தவத்தாஸதாஸகணநாசரமாவதௌ யஸ்தததாஸதைகரஸதா அவிரதா

மமாஸ்து 16

श्रुत्यप्रवेद्यनिजदिव्यगुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः ।

वश्यस्सदा भवति ते यतिराज ! तस्माच्छक्तस्स्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥ १७ ॥

ச்ருத்யகரவேதயநிஜதிவ்ய குணஸ்வரூப : ப்ரத்யக்ஷதாமுபகதஸ் தவிஹ ரங்கராஜ :

வச்யஸ்ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத் சக்தஸ ஸவகீய ஜநபாப விமோசநே

த்வம் 17

कालत्रयेऽपि करणतयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव ।

सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत्क्षेमस्स एव हि यतीन्द्र भवच्छ्रितानाम् ॥ १८ ॥

காலத்ரயேபி கரணதரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ,

ஸாச த்வயைவ கமலாரமணேர்ததிதா யத் க்ஷேமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்தர் !

பவத்ச்ரிதாநாம். 18

श्रीमन्यतीन्द्र ! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणापरिणामदत्ताम् ।

तामन्वहं मम विवर्धय नाथ ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलं च निवर्तय त्वम् ॥ १९ ॥

ஸ்ரீமந யதீந்தர் ! தவ திவ்யபதாபஜஸேவாம் ஸ்ரீ சைலநாதகருணைபரிணாமதத்தாம்

தாமந்வஹம் மம விவர்த்தய நாத ! தஸ்யா : காமம் விருத்த மகிலஞ்ச நிவர்த்தய

த்வம் 19

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनमङ्गीकुरुव यतिराज दयाम्बुराशे ।

अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविद्वितश्च तस्मादनन्यशृणो भवतीति मत्वा ॥ २० ॥

விஜ்ஞாபநம் யதிதமத்ய து மாமகீநம் அங்கீகருஷ்வ யதிராஜ தயாம்புராசே

அஜ்ஞோயமாத்மகுணலேசவிவாஜிதச்ச தஸ்மாதநநயசரணே பவதிதி மதவா. 20

*** ** ** ** **
 ‡ யதிராஜவிம்சதி முற்றிற்று. ‡
 ‡ ஜீயர் திருவடிகளே சரணம் ‡
 *** ** ** ** **

ஸ்ரீ :
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
உபதேச ரத்தினமாலை

தனியன்

முன்னத்திருவாய்மொழிப்பிள்ளைதாமுபதேசித்தநேர்
தன்னின்படியைத் தணவாதசோல மணவாளமுனி*
தன்னன்புடன்செய் உபதேசரத்தினமாலைதன்னை*
கன்னெனுகதன விலதரிப்பவர் தான்கன்சரண்நமககே,

சேநதைதிருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளாக்
வந்தவுபதேசமார்க்கத்தைச்—சிறுதேசெய்து*
பின்னவரும்சிறு உபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்*
மனனியசோ வென்பாவில் வைத்து.

1

கற்றோர்க்கு தாமுகப்பர் கல்விதனிவரையுள்ளோர்*
பெற்றோமெனவுகநது பின்புகறபர் —மற்றோர்க்கு
மாசசரியததாலிகழில் வந்ததென்னெஞ்சே!* இகழலக
ஆச்சரியமோதான் அவர்க்கு.

2

**ஆழவாகன்வாழி அருளிச்செயல்வாழி*
தாழ்வரதுமில்லுவர் தாழ்வாழி*—ஏழ்பாரும்
உயய அவர்களுரைத்தவைகளை தாழ்வாழி*
செய்யவறை தன்னுடனேசேர்நது.

3

பொய்கையார் பூத்தார் பேயார் * புகழ்மழிசை
அயயன அருளமாறன் சேரலர்கோன்*—துய்யப்பட்ட
நாதன் அனபாதானதுளி நற்பாணன் நனகலியன்,
சதிவாதோற்றத் தடைவாறிய்கு.

4

அந்தமிழால்நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்தவாழ்வார்கள்*
இந்தவுலகினின்றுநீங்க*—வந்துதித்த
மாதவகள்நாள்களதமை மன்னுலகோர் தாமறிய*
சதெனறுசொல்லுவோம்மயம்.

5

**ஐப்பசியில்ஒணம் அவிட்டம்சதயமிவை*
ஒப்பிலவாநாள்கள் உலகத்தோ!—எப்புவியும்
பேசுகழம்ப் பெய்கையார் பூத்தார் பேயாழ்வார்த்
தேசுடனே தேசன்றுசிறப்பால்.

6

மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முனையவந்துதித்து*
நறமழிபாஷ் நூல செய்து நாட்டையுய்தத *—பெற்றிமையோ
ரென்று முதலாழ்வாரகளுண்ணுமபெயரிவாக்கு*
தினற துலகத்தே நிகழ்ந்து. 7

பேதைநெஞ்சே! இன்றைப்பெருமையறிந்திலையோ!*
ஏதுபெருமைஇனறககெனறெனன்.ல்+—ஒதுகின்றேன்
வாயததபுகழ் மங்கையாகோன மாநிலத்தில் வந்துதித்த*
காராதிகையில் காராதிகைநாள்காண். 8

*ஃமாறன்பணித்த தமிழமறைக்கு மங்கையர்கோன் *
ஆறங்கங்கூற அவதரித்த *—வீறுடைய
காராதிகையில் காராதிகைநாள இன்றென்று காதலிப்பார் *
வாயததமலாததாள்கள நெஞ்சே! வாழ்த்து. 9

காராதிகையுரோகினிநாள் காணமின்றுகாசினியீர்*
வாயததபுகழ்ப்பாணாவந்துதிப்பால்+—ஆத்தியர்கள்
அனபுடனேதான் அமலனாதிபிரான கற்றறமயின்*
நனகுடனேகொண்டாடுமநாள். 10

மன்னியசீர்மார்சுழியில் கேட்டையின்றுமாநிலத்தீர்! *
என்னதினுககேற்றமெனில் உரைக்கேன் *—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்பிறப்பால்*
நானமறையோர் கொண்டாடுமநாள். 11

தையில்மகமின்று தாரணியீர்! ஏற்றம்* இந்தத்
தையிலமகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன் *—துயமயதி
பெற்ற மழிசைப்பிரான்பிறந்தநாளென்று*
நற்றவர்கள் கொண்டாடுமநாள். 12

மாசிப்புனர்பூசம் காணமின்று மண்ணுலகீர் *
தேசித் திவசத்துக்கேதென்னில்—ஃ பேசுகின்றேன்
கொலநிகாககோன் குலசேகரனபிறப்பால் *
நல்லவர்கள் கொண்டாடுமநாள். 13

ஏராவைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தை *
பாரோரறியப் பசர்கினேறேன்*—சீராரும்
வேதம தமிழ்செய்த மெய்யனெழில் குருகை *
நாத னவதரித்த நாள். 14

ஃஃஉண்டோவைகாசி விசாகத்துக்கொப்பொருநாள்? *
உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்?+—உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு? தென்குருகைக்குண்டோ *
ஒருபார்துனிலொக்குமர்? 15

இன்றைப்பெருமையறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே! *
இன்றைக்கெனே நறமெனிலுரைக்கேன்*—தன்றிபுனை
பல்லாண்டுபாடிய நம்பட்டாபிரான வந்துதித்த *
நல்லானியில் சோதிநாள்.

16

மாநிலததின்மூன் நம் பெரியாழ்வார்வந்துதித்த *
ஆனினனில்சோதியெனறுலாதரிக்கும் *—ஞானியாக்கு
ஒப்போரிலை யிவவுலகுதனி லென்றுநெஞ்சே! *
எப்போதும் சிந்தித்திரு.

17

மங்களாசாசனத்தில் மறமுள்ளவாழ்வார்கள்*
தங்களார்வத்தளவு தானன்றி*—பொங்கும்
பரிவாலே விலலிபுததூரப பட்டர்பிரானபெற்றான்*
பெரியாழ்வாரெனனும பெயர்.

18

கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்*
ஆதி திருப்பலலாண்டானதுவும்*—வேதத்துக்
கோமென்னுமதுபோல உள்ளதுககெலலாமசுருக்காய்*
தான்மங்கலமாதலால்.

19

**உண்டோதிருப்பல்லாண்டுக்கொப்பதோர் கலைதான்*
உண்டோ பெரியாழ்வார்கொப்பொருவர்*—தண்டமிழ்நூல்
செய்தருளுமாழ்வார்கள தமமில் அவர்செய்கலையில்*
பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்ந்துபார.

20

ஆழ்வார் திருமகளாராண்டான் *மதுரகவி
யாழ்வார் எதிராசராமிவர்கள்*—வாழ்வாக
வந்துதித்தமாதங்களை நாள்கள் தம்மின வாசியையும்*
இந்த வுலகோர்க்குரைப்போம் யாம்.

21

*இன்றோ திருவாடிப்பூரம் *எமக்காக
வன்றோ இங்காண்டாள்வதரித்தாள்*—குணரூத
வாழ்வான வைகுந்தவான்போகத்தன்னை யிகழ்த்து*
ஆழ்வார் திருமகளாராய்.

22

பெரியாழ்வார்பெண்பினையாய் ஆண்டாள்பிறந்த*
திருவாடிப்பூரத்தின் சீர்மை*—ஒருநாளாக்
குண்டோ மனமேயுணர்ந்துபார * ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொப்பிதற்குமுண்டு .

23

அஞ்சுமுடிக்கொரு சந்ததியாய்* ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்*—பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தானே யாண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும்*
வழுத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து.

24

ஏராமதுரகவி யிவ்வுலகிலவந்துதித்த *
சீராருமசித்திரையில் சித்திரைநாள் — * பாருலகில்
மறறுளளவாழ்வாரகள் வந்துதித்தநாள்களினும் *
உறறதெமககென ஹநெஞ்சேயோர். 25

வாய்த்ததிருமநதிரத்தின மத்திமமாம்பதம்போல் *
சோதத மதுரகவி செய்கலையை — * ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியாகள தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே *
சேர்விததார் தாற்பரியம் தேர்நது. 26

இன்றுலகீ சித்திரையில் ஏய்ந்ததிருவாதிரைநாள் *
என்றையிலுமின்றிதனுக்கேற்றமெனதான் — * என்றவர்க்குச்
சாறறுகினேறெனகேண்மின எதிராசா தம்பிறப்பால் *
நாற்றிசையும் கொண்டாடுமநாள். 27

** ஆழ்வாரகள் தாங்கள் அவதரித்த நாட்களினும் *
வாழ்வானநாளநமக்கு மண்ணுலகீர் — * ஏழ்பாரு
முய்ய எதிராசருதித்தருளும் * சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை 28

எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகிலெந்தமக்கா *
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியிலை — * இந்தத்
திருவாதிரைதனின் சோமைதனைநெஞ்சே *
ஒருவாமலெப்பொழுதுமோர். 29

எண்ணருமசோப்பொய்க்கெழுனனோர் இவ்வுலகில் தோன்றியவூர் *
உண்மைமிகுக்கச்சிமல்லமாமயிலை — * மண்ணியினீர்
தேவகுமகுறையலூர் சீர்க்கலியன்தோன்றியவூர் *
ஹகுமுறையூபாணலூர். 30

தொண்டரடிப்பொடியார தோன்றியவூர் * தொல்புகழ்சேர்
மண்டங்குடியெனபா மண்ணுலகில் — * எண்டிசையும்
ஏததும் குலசேகரனாரெனவுரைப்பர் *
வாயதததிருவஞ்சிக்களம் 31

மன்னுதிருமழிசை மாடத்திருக்குருகர் *
மின்னுபுகழ்விவலிபுத்தூர் மேதினியில் — * நன்னெறியோர்
ஏயநதபத்திசார ரெழிலமாறன பட்டர் பிரான *
வாயநதுதித்தவூர்கள் வகை 32

சீராருமவிலிபுத்தூர் செல்வத்திருக்கோனார் *
ஏரார்பெருமபூதாரெனனுமிவை — * பாரில்
மதியாருமாண்டாள மதுரகவியாழ்வார் *
எதிராசாதோன்றியவூரிவகு. 33

ஆழவாகளேற்றம் அருளிச்செயலேற்றம் *
தாழ்வாதுமின்றியவைதாம் வளர்த்தோர் — * ஏழ்பாரு
முய்ய அவாசெய்த வியாக்கிணைக னுள்ளதெல்லாம் *
வையமறியப் பகாவோம் வாய்ந்து. 34

ஆழவார்க்கோடி மருளிச் செயல்க்கோடும் *
தாழ்வா நினைப்பவர்களதாம் உ நரகில — வீழ்வார்க
ளென்றுநினைத்து நெஞ்சே செய்பொழுதும் நீயவர்களால் *
சென்றனுக்க கூசிட திரி. 35

நெஞ்ஞற்றவாழ்வார்கள சீர்மையறிவாரார் *
அருளிச்செயலையறிவாரார் — * அருள்பெற்ற
தாதமுனிமுதலாம் நந்தேதிகளையல்லால் *
பேதைமனமேயுண்டோ பேசு. 36

ஓராணவழியா புபதேசித்தா முன்னோ *
ஏராரெதிராசரினவருளால் — * பாருலகில்
ஆசையுடையோரக்கெல்லாம் ஆரியர்கள கூறுமென்று *
பேசி வரமபறுத்தா பின. 37

** எம்பெருமானா தரிசனமென்றேயிதற்கு *
நம்பெருமான பேரிட்டுநாட்டிலவைத்தா * — அம்பலியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த *
அத்தச்செயலறிக்ககா, 38

பினளானநஞ்சியா பெரியவாச்சான்பிள்ளை *
தெளளார்வடக்குத்திருவீதிப — பிள்ளை *
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த *
ருளவாளரென்று நெஞ்சேகூறு. 39

முநதுறவேபிள்ளான முதலாளேர் செய்தருளும் *
அந்தலியாக்கிணைகளனருகில * — அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தோந்துரைக்கவல்ல
குருவார் * இக்காலமநெஞ்சே கூறு. 40

தெளளாரும்நானத் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளை * எதிராசரேருளால் — * உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளையன்றார்த்தது *
இன்பமிகுமாலுயிரம். 41

தஞ்சிரைஞாலியர்கள் தாமபுகழும் வேகாந்தி *
நஞ்சியாதாமபட்டர்நலவருளால் * — எஞ்சாத
ஆவமுடனமாறன் மறைப்பொருளையாததுரைத்தது *
ஏரொன்பதினயிரம். 42

நம்பிள்ளைதம்முடைய நல்வருளாலேவியிட *
பின்பெரியவாச்சாள் பிள்ளையதனால் * — இன்பா
வருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச்சொன்னது *
இருபத்துநாலாயிரம். 43

** தெளவியதாநம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை *
வளவல வடக்குத் திருவீதிப் — பிள்ளை * இந்த
நாடறிய மாறனமறைப்பொருளை நன்குரைத்தது *
சாடுமுடிபத்தாலாயிரம். 44

அன்போடமுடிய மனவானச்சீயர் *
பின்போருமகற்றறிந்து பேசுக்கை * — தம்பெரிய
போதமுடன மாறனமறையின் பொருளுரைத்தது *
ஏதமிலபனவீராயிரம். 45

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய * வியாக்கியைகள் செய்வால் — * அறிய
அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்குப்போது *
அருளிச்செயலாயத் தறிந்து. 46

நஞ்சியாசெய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு *
எஞ்சாமை யாவைக்குமில்லையே * — தஞ்சீரால்
வையகுருவினை தம்பி மன்னுமணவாளமுனி *
செய்யுமவைதாமும் சில. 47

சீரார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை * எழு
தேரார் தமிழ் வேதத்தீடுதனை — * தாருமென
வாங்கிமுனநம்பிள்ளை வீயுண்ணிமாதவாக்குத்
தாமகொடுத்தார் * பினைதனைத்தான். 48

ஆறகவாபால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை *
தாமகொடுத்தார் தமக்கொரு தமக்கையில * — பாங்குடனே
நாலூர்பிள்ளைக்கவாதாம் நல்லமகனாகவலாதாம் *
மேயோராககீந்தாரவரே மிககு. 49

** நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
யென்பார் * அவரவாதமேற்றத்தால் * — அன்புடைபொர்
சாததுதிருநாமன்களதானென்று நன்னெஞ்சே *
ஏத்ததனைச்சொலவீநீ யினறு. 50

துன்னுபுகழகந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முடையால் *
எனவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க * — பிள்ளை
உலகாரியனெனுமப்போ நம்பிள்ளைக்கோவடி *
விலகாமல் நின்றதென்றுமமேல. 51

பின்னைவடக்குத்திருவிதிப்பின்னை * அன்பால்
அன்னதிருநாமத்தையாதரித்து — * மன்னுபுகழ்
மைந்தருக்குச் சாத்தருகையால் வந்து பரந்தது * எங்கும்
இந்தத்திருநாமமிகு.

52

** அன்னபுகழ்முடும்பை அண்ணலுலகாசிரியன் *
இன்னருளாய்செய்தகலை யாவையிலும் * — உன்னில்
திகழவசன பூடணத்தின் சோமையொன றுககிலை *
புகழலவில்வார்த்தை மெயிப்போது

53

மூனன்குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்
தனை * மிகக்கொண்டுகறோரோ தமழயிர்க்கு * — மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சோவசனபூடணமென்
போ * இக்கலைக்கிட்டார்பின்,

54

ஆவசனபூடணத்தி னுழப்பொருளெல்லாமறிவார் *
ஆரதுசொன்னேரிலனுடடிப்பார் * — ஒரொருவ
ருண்டாடி லத்தலைகாணுளளமே * எவலார்க்கும்
அண்டாத தனருவது.

55

உய்யநிலைவுடைமீர் உல்களுக்குச் சொல்லுமினறேன்*
வையருமுன்னமவாயமொழிந்த * — செயல்கலை
யாம் வசனபூடணத்தினுழப்பொருளை * கற்றதனுக்
காமநிலையில் நிலனுமறிந்து.

56

தேசிகர்பாலகேட்டசெழும்பொருளை * சிந்தை தன்வில்
மாசறவேயுனறமன்னஞ்செயது * ஆசரிக்க
வலலார்களதாம் வசனபூடணத்தின் வானபொருளை *
கவலாததெனோ கவாந்து.

57

சச்சமபிரதாயம் தாமுடையோகேட்டக்கால *
மெச்சமலியாககிலையனுண்டாகில * — நச்சி
அதிகரியும் நீர் வசனபூடணத்துக்கற்ற
மதிபுடைமீர் * மதநியத்தராய.

58

சோவசனபூடணத்தின் செம்பொருளை * சிறைததன்னுல
தேறிலுமாமவாயகொண்டுசெயிலுமாம் * — ஆரியர்கால்
என்றைக்குநானும் இனிதாக நின்றதையோ *
உந்தமக் கெவலின்பமுனதாம்.

59

தன்னுருவில் தாவினைகன்தன்வில் * அன்பொன்றில்லாதார் *
அன்புதன்பாலசெய்தா லுமமபுளையகோன — * இன்பமிகு
விண்ணுடுதானளிக்க வேண்டியிரான * ஆதலால்
நண்ணுசவாகன திருநாடு.

60

- * ஞானமனுட்டானியிலை நன்னுகவேயுடைய
 ஞான * குருவையடைந்தக்கால — * மாநிலத்தீர
 தேனா சமலத் திருமாமகளகொழுநன் *
 தானேவைகுந்தத்தரும 61
- உயயநிலைவுண்டாகில உயகுருக்கள் தம்பததே
 வையும * அனபுதனனையித்தமாநிலத்தீர—* மெய்யுரைசேனை
 பையரலிலமாயன பரமபதமுங்களுககாம் *
 கையிலயகு நெலலிக கனி. 62
- ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது *
 தூயதாக நெனுகதனவில தோன்றுமேல — * தேசாத
 தரத்திலிருக்க மனந தானபொருந்தமாட்டாது *
 இருந்தலின்பேதறியோமயாம 63
- தனனூயினுக்குத் தானடிமைசெய்வது * அவன்
 இநதாடுதனவிலிருக்கும் நாள் — * அநநே
 ரறிததுமதிலாசையினறி, ஆசாரியனைப்
 பிரிந்திருப்பாரா * மனமே பேச 64
- ஆசாரியன்சிச்ச னுருயிரைப் பேணுமலன் *
 தேசாரும் சிச்சவன சோவடிவை — ஆசையுடன்
 நோக்குமலனென்னும் நுண்ணறிவைக் கேட்டு வைததும் *
 ஆசாகுமநதேர் திறகையரிதாம் 65
- பின்பழகராம் பெருமான சீவா * பெருந்திவததில
 அன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினால் — * நம்பினனைக்
 கானவடிமைகளசெய் பநநிலையை நன்னெஞ்சே *
 ஊனமறவெப்பொழுதுமோர 66
- ஆசாரியர்க ளனைவருமுன்னுசரித்த *
 ஆசாரநதனை யறியாதா — * பேசுகின்ற
 வார்த்தைகளைக் கேட்டு மருளாதே * பூருவர்கள்
 சீர்தந நிலைதனை நெஞ்சே சேர். 67
- நாததிகரும் நற்கலைவின் நன்னெறிசேராத்திகரும் *
 ஆத்திக நாததிகருமாயிலரை — * ஓாதது நெஞ்சே
 முன்னவரும் பின்னவரும் மூககரெண்ணிட்டு * நடுச்
 சொன்னவரை நாளும தொடர் 68
- நல்லமணமுள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு *
 நல்லமணமுண்டாம் நலமதுபோல — * நல்ல
 குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
 குணமதுவேயாம சோத்திகொண்டு. 69

தியகந்தமுள்ள தொன்றைச் சோத்திருப்ப தொன்றுக்கு *
 தியகந்தமேறும் திறமதுபோல — * திய
 குணமுடையோர் தயகனுடன கூடியிருப்பார்க்கு *
 குணமதுவேயாம செறிவுகொண்டு.

70

முன்னோ மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டு *
 பின்னோ நனுதாமதனைப் பேசாதே — * தம்நெஞ்சில்
 தோற்றினதேசொலவி யிலுசுததவுபதேசவர
 வாற்றதெனப் * மூககராவார.

71

** பூருவாசாரியாகள பேசுதமனுட்டானங்கள் *
 கூறுவார் வார்த்தைகளைக் கொண்டுநீர் — தேறி *
 இருளதருமா ஞாலத்தே யினபமுறறுவாமும் *
 தெருள தருமா தேசிகனைச சோந்து.

72

** இந்தவுபதேசரத்தினமாலை தனனை **
 சிந்தைதனில்நாளும சித்திப்பார — * எந்தை
 எதிராசரீனனருளுக கென்றுமில்க்காவி *
 சதிராக வாழந்திடுவா தாம.

73

மன்னுயிர்காளியகே மணவாளமாமுனிவன் *
 பொன்னடியாஞ் செங்கமலப்போதுகளை — * உன்னிச்
 சிரத்தாலே தீண்டல அமானவனும் நம்மை *
 கரத்தாலே தீண்டல கடன.

உபதேசரத்தினமாலை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஜி :

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தனியன்கள்

ஆல்லும்பகலு மனுபவீப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறனமறைக்குத்
தனவா நூற்றந்தாதி தான்.

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள தன்னுடனே — சொன்ன
திருவாய் மொழிநூற்றந்தாதியாந் தேனை
ஓடுவா தருந்துநெஞ்சே புற்று.

** உயர்வே பரன்படியை உளளதெல்லாந் தானகண்டு *
உயாவேத் நோகொண டுரைத்து * — மயாவேதும்
வாராமல் மாளிடரைவாழ்விக்குமமாறன்சொல *
வேராகவே விளையும் வீடு.

1

** வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணனதான் *
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும் * — நீடுபுகழ்
வன்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ *
பண்புடனே பாடியருள பத்து.

2

பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெனிய னும்பிறப்பால் *
மூத்திறதும் மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் * — பத்திசெயு
மெனறுரைத்த மாறன் தன்சொலவாற்போம் * நெடுகச்
சேனற பிறப்பாமஞ்சிறை.

3

அஞ்சிறையபுட்களதமை ஆழியானுகு * நீர்
எனசெயலைச்சொல்லு மெனவிரந்து * — விஞ்சு
நலங்கியதும்மாறனிககே நாயகனைத்தேடி
மலங்கியதும் பத்தி வளம்.

4

வளமிக்க மான்பெருமை மன்னுபிரிந தன்மை *
உளமுற்றங் கூடுருவ வேர்ந்து * தளர்வுற்று
நீங்கதினைமாறனைமால் நீடிவருசேலத்தால் *
பாங்குடனே சேர்ந்தான் பரிந்து.

5

பரிவது லீசன்படியைய பண்புடனே பேரி *
அரியனய னுராதனைக் கென்று * — உரிமைபுடன
ஒதியருள மாறன ஒழிவிததா னிவ்வுலகில் *
பேறையாகன தவகன பிறப்பு 6

பிறவியற்று நீளசிகம்பில பேரின்ப மூங்க்கும *
திறமனிகுளு சிலதருமாவ * — அறவீனியன
பறறுமவாக கென்று பகாமாறன் பாதமே *
உறறுதுணை பெனறுளமே யோடு. 7

ஒடுமனஞ் செயகையுரை ஒன்றிரியலா தாருடனே *
கூடிநெடுமா வடிமைகொளருநிலை * — நாடநிய
ஓரத்தவனநன செம்மை உரைசெய்த மாறனென *
ஏயநதுநிறகும் வாழலா மிலை 8

இனையநிறதோர் தமமனலில் ஈசனுநதாற *
அவயவவகனதோ றுமணையுரு — கவையந்நப
பெற்று * ஆவகதால மாறன பேரினெசொலபேச * மால
பொறறுள நஞ்செனனி பொரும. 9

பொருமாழி சவருடையோன் பூதலததே வந்து *
தருமாறே ரேதுவதத தனனை * - ஓரமாகப்
பாாததுரைசெய மாறன பதம்பனிக வெனசெனனி *
வாழத்தொக வெனனுடைய வரய 10

வாழத்தொக மறையதிற்க * ஆறறுமை
பொயலினுந் மிகக புலம்புதலாய * — ஆய
அறியாதவறறே டணைததமுத மாறன *
செறிவாரை தோக்குத இனிதது 11

நின்னிதா மாறன் திருமால் பரததுவததை *
நன்னி யவதாரததே நன்குரைதத — * வண்ணமறிதது
அறறுகன யாவர் அவரடிக்கே யானகவாபாலை *
உறறுரை மேலிடாதுன். 12

ஊனமறவேவந்து உளகவதத மாணியிலை
யானது * அனுபவிததறகாநதுணையா * — வானில்
அடியார் குழாங்கூட ஆசையுறற மாறன *
அடியாருடன நெஞ்சே யாடு. 13

ஆடிமகிழ் வானில அடியார் குழங்க்குடன் *
கூடியின்பமெயதாக குறைவதனால் * — வாடியிக
அனபுற்றார் தம நிலைமை ஆயநதுரைக்க மோகித்து *
துன்புற்றான் மாறனந்தோ. 14

அநதாமத் தன்பால் அடியார்களோ டிறைவன *
வந்தாரத தானகலந்த வணமையினால் * — சந்தாபத
தீரந்த சடகோபன திருவடிகளே நெஞ்சமே *
வாயந்தவனபை நாடோறும் வை 15

வைகுந்தன வந்து கவந்ததறியே வாழ்மாறன *
செய்கின்ற நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து — நைகின்ற
தனமைதனைக் கண்டு உணர்ந்த தாண்டிடென்னுரைக்க *
வனமை படைந்தான கேசவன. 16

கேசவனா லெனதமர்கள் கீழ்மே லெழுபிறப்பு *
தேசடைந்தா ரென்று நிறந்துரைத்த * — விசபுகழ்
மாறன மலரடியே மன்னுயிரககெல்லா முயக்கைகு *
ஆறென்று நெஞ்சே யனை. 17

அனைந்தவர்கள் தமமுடனே ஆயனருடகாளாம *
குணந்தனையே கொண்டுலகைக்கட்ட * — இன்னமெய்க
மாசிவப்பேதசமசெய மாறன மலரடியே *
விசபுகழெமமா வீடு 18

எமமாவீடும வேண்டா என்றனக்குன தாளினையே *
அமமா அமைபுமென வாயநதுரைத்த * — நமமுடைய
வாழ்முதலாம மாறன மலாததா லினையுடி *
கீழமையற்று நெஞ்சே கிளா. 19

* கிரொராவீசோ கீழரைத்த பேறு கிடைக்க *
வனரொளிமால் சோலை மலைக்கே * — தனாவறவே
நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும் நீடுபுகழ்மாறனதான *
முன செலுத்துவோமெம் முடி. 20

முடியா திருமலையின மூண்டுநின்ற மாறன *
அடிவாரத தனவி வழகா — வடிவழகைப்
பற்றி * முடியு மடியும் படிக்கலனும் *
முற்று மனுபவித்தான முன. 21

முன்ன மழகரெழில் முழுகுன குருகையாகோன *
இன்னவன வென்ன வெணக்கரிதாயத்து — என்ன *
கரணக் குறையின கலக்கத்தை * கண்ணன
ஒருமைப் படுத்தா நொழித்து. 22

* ஒழிவிவாக கால முடனாவி மனவி *
வழுவிலா வாட்செய்ய மாதுக்கு * — எழுநிகர
வேணகடத்துப் பாரித்த மிக்கநலனா சோமாறன *
பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ. 23

புகழொன்றுமால் எப்பொருள்களுத தானாய் *
நிகழிவிற நோகாட்டி நிறை * — மகிழ்மாதன்
எவரு மடிமைசெய இச்சிதது வாலிகமாய் *
அவகடிமை செயதான மொயம பால 24

மொயம்பாரும் மாதுக்கு முன்னடிமை செந்துவாப்பாலை *
அன்பாலாட செயப்பாலை யாதரித்தும் — * அனடிலா
மூடரை திந்திததும் மொழிநகருக்கும் மாறண பதா *
தேடரியபதறி தெருஞ்சே சொை 25

செயப்பரத்துவமாயச சீரார வீழுகமாயை *
துயவலிபவமாய்த் தோன்றிலறறுள் — * எயழுவவாக்கு
இந்நிலத்தில அாச்சாவதார மெளிகென்னன் *
பன்னுதமிழ் மாறன் பவீனறு 26

பவீனறு திருமால் பதந்தனலில க தெருசம
தயலுண்டு நிற்கும் ததிராக்கு * — இயலுடனே
ஆளானாக் காளாகும் மாற னடியதனில க
ஆளாகா சனமமமுடியா. 27

முடியாத வாசையிக முற்று கரணவகல் *
அடியார் தம்மைவிட டவன்பால் — படியா க
ஒன்றென்றின செயல்கிரும்ப உள்ளதெல்லாம் தானளி முரப *
துணையதே மாறன்றன் சொல். 28

சொன்னலில் வாழபுலவீர சோறு கூறககூற *
மன்னுத மானிடரை வாழததுதலால் — என்னுதிக் *
என்னுடனே மாதவனை ஏத்துமெனாவக ருதா *
மன்னருளால் மாறுஞ்சன மம 29

சனமம் பவசெய்து தானில் வுலகளிக்கும் *
குணமையுடை மால்குணத்தை நாடோறும் * — இவ்வையிலே
ஏததுமினபம பெற்றே நெனுமாறிய ஏழாடா *
நாததழும்ப வேததுமொரு நாள 30

ஒருநாயகமாய உலகுக்கு, வானோர் *
இருநாட்டி வேறியுய்க்கு மின்பம் — திரமாகா *
மன்னுயிரப்போகம் தீது மாலடிமைமயோனிதாட *
பவலியிலை மாறனுரைப் பால. 31

பாலரைப்போல் சிழைப் பரணலில் வேடகையால் *
காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்து * — சரல
அரிதான போகத்தில ஆசைபுற்றுதைத்தான் *
நருகூரில வந்துதித்த கோ. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாம் தீரவே *
ஒலாதகாலத துவாதிதனை * — மேனிக
கழித்தடைவக்காட்டிக் கலந்தகுணமாறன் *
வழுததுதலால வாழ்ந்ததிந்த மண், 33

மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால் * மாறன்
பெண்ணிலைமையாக் காதலபிதேறி * — எண்ணிடிமூன்
போலிமுத லான பொருளையவ னாயதினைத்து *
மேல விழுந்தான் மையலதனின் வீறு, 34

வீற்றிருக்கு மாலவிண்ணில் மிக்க மயலதன்னை *
ஆறுததற்காத் தனபெருமை யானதெல்லாம் * — தோற்றவதது
நன்று கலக்கப்போற்றி நனருகந்து வீறுரைத்தான் *
சென்றதுவர் மாறன் தீர்த்து, 35

தோப்பா லிராதமயல தீரக் கலந்தமால் *
ஓர்ப்பாது மினறி யுடனபிரிய * — நோக்க
அறிவழிந் துறரூகு மறக்கலங்க * பேர்க்கேட்டு
அறிவு பெற்றான் மாறன் சீலம், 36

சீலமிது கண்ணன் திருநாமத் தாலுணர்ந்து *
மேலவன நன் மேனிகண்டு மேலதற்கு * — சாள்
வருநதி விரவுப்பகலும் மாறாமல் கூப்பிட்
பிருந்தனனே * தென்குருக ரேறு, 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனுக்கப்புக்கு *
வெறுபடிவென்னுடைமை மிக்கவுயிர் — தேறுங்கால் *
என்றனக்குமவேண்டா வெனுமாறன் தானாதெலுசே *
நத்தமக்குப் பெருக நண்ணு, 38

நண்ணுது மாலடியை நாவிலத்தே வலவினையால் *
எண்ணுராத் துன்பமுறு மில்லுயிரகள் * — தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்க மாட்டாமற் கண்கலங்கு மாறனருள் *
உண்டுநமக் குறறதுனை பொன்னு, 39

** ஒன்றுமிடேத் தேவு இவவுலகம் படைத்தமால் *
அன்றியென ஆகு மறியவே * — நன்றாக
முதலித்துப் பேசியருள் மொய்மகிழோன தாளதொழுவே *
காதலிக்கு மென்னுடைய கை, 40

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க *
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு — * மெய்யான
பேற்றை யுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனை *
பொற்றினனே மாறன் பொலித்து, 41

* பொலிக் பொலிகவென்று பூமகன்கோன் தொண்டா *
மலிவுதனைக் கண்டுசுத்து வாழ்த்தி * — உலகில்
திருந்தாதார் தமமைத திருத்திய மாறன்சொல் *
மருத்தாகப் போகுமன மாசு. 42

மாசறு சோதிக் கண்ணன் வந்து கலவாமையால் *
ஆசைமிருந்து பழிக்கஞ்சாமல - - ஈசநவே *
மணனில் மடலூர மாற நெருமித்தான *
உண்ணடுங்கத் தானபிறந்தலூ 43

ஊர நினைந்தமடல ஊரவு மொண்ணுதபடி *
கூரிஞ்சேர் கங்குலுடன் கூடிநின்று * — பேராமல்
திதுசெய்ய, மாறன் திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர் *
ஓதுவதிங் கெங்ஙனேயோ 44

எங்ஙனே நீாமுனிவ தென்னையினி நமபியழகு *
இங்ஙனே தோன்றுகின்ற தெனமுன்னே * — அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழமாறன் *
கருதுமவர்க் கின்பக் கடவு. 45

கடன்றாலத்திசனை முன்காணுமல் நொந்தே *
உடனு வனுகரிக்க லுற்று * — திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும் மாற னுரையதனை *
ஆய்ந்துரைப்பா ராட்செயநோற் றா 46

நோற்ற நோன்பாதியிலேன் உன்றனைவிட்டாறற் கில்லேன் *
பேற்றுக்குபாய முனறன் பேருருளே — சாறறுகின்றேன் *
இங்கென னிலையென்னும எழில்மாறன் சொல்லவல்லார் *
அங்கமராக்க காரா வழுது. 47

** ஆரா வமுதாழ்வா ராதரித்த பேறுகளை *
தாராமையாலே தளர்ந்து மிக * — திராத
ஆசையுடனாறருமை பேசியலமந்தான *
மாசறுசோ மாறனெமமான. 48

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ புகப்போய் *
தானினுத்து விழ்ந்தவ்லூர் தன்னருகில * — மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சொன்ன சொலவு கற்பா தங்களுக்கு *
பின்பிறக்க வேண்டா பிற. 49

பிறந்துலகங் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணு * உன்
சிறந்தகுணத்தா லுருளு சிலத் — திறந்தவீர்ந்து *
சோந்தனுபவிக்கும் நிலை செய்யென்ற சீர்மாறன் *
வாய்ந்தபததே மனமே வைகு 50

வைகல் திருவணவண்ணா வைகு மிராமனுக்கு * என
செய்கைதனைப் புள்ளினகாள் * செப்புமென * — கைகழிந்த
காதலுடன் தூதலிடும காரிமாறன் கழலே *
மேதினியா நீர்வணவகுமின. 51

கீளலீடையா சோகண்ணென் மெத்தெனவந்தாளென்று *
தனலிலே பேரயப் பெண்ணிலையாயத் தான் தளலி * — உன்னுடனே
கூட்டுன்னொடும் குருகையாகோன் தாசனொழியே *
நாடோறும் நெஞ்சமே * நலகு, 52

நல்லவலத்தால் நம்மைச்சோத்தோனமுன் நண்ணுரை *
வெல்லும் வீருத்தலிழையெனென்று * — எல்லையறத்
தானிருந்துவாழ்த்தும் நம்மீழ்மாறன் சொல்லல்லார *
வானவாகு வாயத்தகுரவா 53

குரவை மூதலாம் கண்ணென் கோலச்செயல்கள் *
இரவுபக வெள்ளுமல என்னும் * — பரவுமலம்
பெற்றேனென்றேகனித்துப் பேசுமபராவஞ்சனதன் *
சொலதெனில் நெஞ்சே * துவன. 54

துவன்றுசேர் மாலுநிறத்தத் தொன்னலத்தால் * நாலுந
துவன்றுதன் சேரெடுகலாம் சொன்னுள் * — துவனநிலை
முன்னமறுப்பவநிலை மூழ்கிநிற மாறன் * அநிலை
மன்னுமுவப்பால் வந்தமால் 55

மாலுடனே தான் கலந்தது வாழ்பபெருமைவால் *
சாலவந்தது தன்னுடைமை தானடைபக — கோலியே *
தானிகழுவேண்டாமல் தன்னிலிடல் சொலமாறன் *
ஊனமுதோ நெஞ்சே புன 56

உண்ணுஞ்சோகுதி யொருமூன்று மெம்பெருமான *
கண்ணெனென்றே நீர்மலகிக் கண்ணினைகள் — * மண்ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோனூரில் மாயவப்பால் போமமாறன் *
பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன். 57

பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புள்ளினகைக்கேவழங்கி *
எனலிடரை மாலுக்கியமப்புமென — * மன்னுதிரு
நாமுதல் தூது நலகிலிடுமமாறனியே *
நீடுவகிர் போயவணங்கும் நீர், 58

நீராகிக் கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய * மாலுக்கும்
ஏராவிகமயி விருப்பயிதா — * ஆராத
காதலுடன் கூப்பிட்ட காரிமாறன் சொல்லி *
ஒதிடவே புயடி மூலகு. 59

** உலகுவிய மால்நின்ற உயாவோங்கடத்தே *
அலாமகளை முன்னிட்டு அவந்தன் — மலரடியே *
வன்சரணுயச சோந்த மகிழ்மாறன் தாளினையே *
உன்சரணுய் நெஞ்சமே உன்.

60

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி * இவ்வுலகி *
எண்ணிலாமாயன் என்னிய — எண்ணுகின்றான் *
என்று தினைநதோவமிட்ட இன்புகழ்சோமாறனென் *
குன்றிவிடுமே பவகவகுல்

61

** கவருவபகலரதி கைவினாறி மோகமுற *
அவகத்தனை கண்டோ ரரங்கரைப் பார்த்து — * இவ்வுலகியல்
என்செய நீ ரெண்ணுகின்ற தென்னுநில சேர்மாதன் *
அஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம்

62

வெள்ளிய நாமங்கெட்டு விட்டகன்றபின் மோகம் *
தெனையிமால் தென்திருப்போ சென்றுபுக * — உன்னிலை
பற்றிநின்றதன்மை பகரும் சட்கோபறகு *
அறறவாகக் தாமாழியார்

63

ஆழிலண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுகட்டி
வாழிதனுலென்று மகிழ்ந்து நிற்க — * உழிலவை
தனையின் றுபோல கண்டுதானுரை ததமாறனசொல் *
பன்னுலரே நலவது கற்பார்.

64

கற்றோ கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் *
பற்றும் விபவ குணப்பண்புகளை — * உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர் தம்விழவை வாய்நதுரைக் காரண சொல் *
பண்ணினிதான தமிழ்ப் பா

65

பாமருவேதம் பகாமாவகுணங்களுடன் *
ஆமருவேண்டப்பாடாமவறறை — * தாமசத்தால்
நண்ணியவன்ககாண நன்குருகிக் கூப்பிட — *
அண்ணலைநண்ணுரேழையார்.

66

ஏழையாகன நெஞ்சை யின்குவிக்குமமால்மு *
சூழுவததுதோன்றித் துயரானைக்க * — ஆழமனத்
தன்னுடனையவவழக்கை தானுரைத்த மாறன்பால் *
மன்னுமவா திவினைபோம்மாயந்து.

67

காயாமல் தனனைவைத்த வைத்ததிரியாலே *
நியமித்திரமாச சேர்பொருளோ — டோயாமல் *
வாயத்துறிகும் மாயன் வளமுரைத்த மாரணநாம் *
ஏய்நதுரைத்து வாழுநாளென்று.

68

என்றனைநீயிவருவைதத்தேதுககென * மா ழும்
என்றனக்குமென்றமாக்கு மின்பமதா — * நன ருகளி
பாட்டுவனக கைமமாரிலாமை பகாமாறன் *
பாட்டினவராகுண்டாமின்பம்

69

இன்பககவி பாடுவித்தோனை * இநதிரையோடு
அன்புறறு வாழ்திருவாறன் வினாயில் — * துன்பமறக்
கண்டடிமை செயயக கருதியமாறன் கழலே *
தினாடிற்றலோர் யாவாக்கும் தேவு

70

தேவனுடைபதியில் சேரப்பெருமையால் *
மேவும்புகாராவசனம் மெயநதிலையும் — * யாவையுமதா
னும்நிலையும் சங்கித தலைதெளிந்த மாறன்பால் *
மாநிலத்தோ நவகனமனம்

71

நங்குருத்தை நனருக நாடிநிற்கும் மாலறிய *
இங்குவறறிலாசை பெமககுளதென — சங்கையிலு
தன்னுயிரில் மறறிலநசை தானொழிந்த மாறனதான் *
அநநிலையை யாயநதுரைத்தா னங்கு.

72

அங்கமரர்பேண அவாநடுவேவாழ திருமாற்கு *
இவகோபரிவரினெனறஞ்ச — * எங்கும்
பரிவருளரெனன்ப பயந்தீரந்தமாறன் *
வயிகழல்தாச்சோந்தவாவாழ்வார்.

73

வாராமலசசமினி மாலதன் வலியினையும் *
சீரார பரிவருடன் சோததிலையும் — * பாருமெனத
தானுகந்த மாறனதான் சாரநெஞ்சே சாராயேவ *
மாவிடலரைச சாரநது மாய.

74

மாயன் வடிபழக்கக காணுத வலவிடா
யாய * அநறவினொயமுதலறறும் — * தூயபுகழ்
உறறசட்கோபன் நாமெனறிநிற்கும் போதுபுகல் *
அறறபொழுதான் தெலவியாம்.

75

எல்லி பகலநடந்த இநதவிடாம் திருகைக்கு *
மெல்லவநது தானகலக்க வேணுமென — * நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தே மாலிருக்கமாறன் கண்டு *
இநநிலையைச சொன்னுவிருந்து.

76

இருததவன் தான்வநது இங்குவரெண்ணமெல்லாம் *
திருந்த விவாதநநிறத்தே செயது — * பொருததக்
கலந்திவியனுயிருக்க கண்டசட்கோபர் *
கலந்ததெழி கட்டுரைத்தார் கண்டு.

77

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மாளிககலவி *
 திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்து — * தண்ணிதெனும்
 ஆருயிரினேற்றமது காட்ட ஆய்நதுரைத்தான் *
 காரிமாறன் தகைருத்து.

78

சுருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாம மாறன் *
 ஒருமாகலையுரைப்பால் — * திரமாக
 அநநியருக்காகாது அவன்றனக்கேயாகு முயிர *
 அந்நிலையையோரு நெடிதா.

79

** நெடுமாலழகுதனில் நீங்குணத்தினை * ஈடு
 படுமாநிலையுடைய பத்தர்க்கு — * அடிமைதனில்
 எல்லேநிலமதானாக எண்ணினான்மாறன் * அது
 கொல்லேநிலமான நிலைகொண்டு

80

கொண்டபெணடிகர் தாம்முதலாக் கூறுமுற்றா களமததால *
 அண்டினவரென்றே யவரைவிட்டு — * தொண்டருடன்
 சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமென்றான் * ஆககுமிதம்
 பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்டு

81

பண்டையுறவான பரணைப் புளிங்குடிககே
 கண்டு * எனக்கெல்லாவற்றின் காரியமும் — * தண்டதீ
 செயதருளென்றே யிரந்த சீர்மாறன் தாளினையே *
 உயதுணையென் றுள்ளமேயோர்.

82

ஓரா நீர் வேண்டினவை உள்ளதெல்லாம் செய்கின்றேன் *
 நாராயணனன்றோ நர்னென்று — * பேருறவைக
 காட்ட அவன் சிலத்தில கால்தாழந்த மாறனருள் *
 மாட்டிவிடும் நமமனத்து மை.

83

மையார்கனை மாமார்பில் மன்னும் திருமாலை *
 கையாழிசங்குடனே காணவெண்ணி — * மெய்யான
 காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுநதமாறன்பேர் *
 ஓதவுய்யுமே யினையிர.

84

இன்னுயிர்மால் தோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று * கண்ணால்
 அன்னவனைக் காணவெண்ணியாணபெண்ணாய — * பின்னையவன்
 தன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான்புறந்த மாறனருள் *
 உன்னுமவர்க்குள்ள முருகும்.

85

உருகுமாலென்னெஞ்ச முன்செயலகளுண்ணி *
 பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி — * மருவுகின்ற
 இன்னப்பூனவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல் *
 என்னுச்சொல்லாதிருப்ப தெங்கு.

86

எவகாதனுக்கடி மாலேயந்த வடிவழகென்று *
அவகாது பற்றசா வாங்கவனபால் — * எவகுமுன்ன
புள்ளினத்தைத் தூதாகப் போகவிடும் மாறனாள் *
உள்ளினாகுத தீங்கைவறுக்கும், 87

அறுக்குமிடரென வன்பா லாங்குவிட்ட தூதா *
மறித்துவரப் பற்றமனத்தால் * — அறப்பதறிச்
செய்யதிருநாலாயில் செவலதினத்தான் மாறன் *
மைவலினுற செயவறியாமல் 88

மலவடிம செயபும் நான் மால்தனைக்கேடக * அவன்
சொல்லுமளவும் பற்றத்தொன்னலத்தால் * — செல்கின்ற
ஆற்றமைபேரி அலமந்த மாறனாள் *
மாற்றுகப் போகுமென்றைமால் 89

** மர் ஓமதுவானுசைமுற்றும் மன்னமுடம்பினை முடிவில *
சாவநனைவிச் செயவனெனத்தானுகந்து * — மேலவனைச்
சீராக் கண்புரத்தே சேருமெனும் மோமாறன் *
தாராநே நத்தமக்குத் தான் 90

தானடைந்தோர் தவகட்குத் தானே வழித்துணையாம் *
காளமேகத்தைக் கதியாகுகி — * மீளுதவாம்
ஏதமிலாவிண்ணுலகில் ஏகவிண்ணும் மாற்றென *
கேதமுள்ளதெவலாம் கெடும், 91

கெடுமிடர் வைகுந்தத்தைக் கிடழிப்ப போல் *
தடமுடையனந்த புரந்தனளில் — * படவரவில்
கண்ணில் மாறகாட்செய்யக் காதலித்தான் மாறன் * உயா
விண்டனிலுள்ளோர் வியப்பவே 92

வேயமருதோளிநதிரைகோன மேவுகின்றதேசத்தை *
தானமருவாததனையினால் * தன்னையினம் — பூமியிலே
வைக்குமெனச்சவகித்து மானதெளிவீகத்தெவிந்த *
தக்கபுகழ்மாற வெவகனசார்வு 93

சாவாகவேயடியில் தானுரைத்த பத்திதான் *
சீராக் பலத்தபுனை சோந்ததனை — * சோராமல்
கண்ணுரைத்தமாறன் கழலினையே நாடோறும் *
கண்டுக்கரு மென்னுடையகண், 94

கண்ணடியினையில காதலுறுவாரசெயலை *
திண்ணமுற்றில் சுருங்கச்செப்பியே — மண்ணைவிக்குத்
தானுபேதேசிக்கை தலைக்கட்டினுனமாறன் *
ஆனபுகழ்சோ தன்னாள், 95

அருளாலடியிலெடுத்த மாலன்பால *
 இருளார்ந்த தம்முடம்பயிச்சிதது — * இருவிசும்பில்
 இதுதுடனகொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருந்த *
 சுத்திசொல்லும மாறனசெஞ்சொல.

96

செஞ்சொற்பரனதனது சீராருமமேனிதனில *
 வஞ்சிததுச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனை * -- விஞ்சுதலைக்
 கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட *
 திண்டிறலமாறன னந்திரு.

97

திருமால் தன்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு *
 அருமாயததன நகல்விப்பானென் * — பெருமால் நீ
 இன்றெனபால்செய்வா நென்னென்ன இடருற்று நினளுன் *
 துனனுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழந்து.

98

** சூழநதுநின்ற மால்விசும்பில் தொலைவழிகாட்ட *
 ஆழநததனை முற்றுமதுபவித்து — * வாழந்தங்
 கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான *
 முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி.

99

** முனிமாறன முனபுரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கி *
 தனியாகிநின்று தளாந்து * — நனியாம்
 பரமபதியால் நைநது பங்கயத்தாளகோனை *
 ஒருமையுற்றுச் சேர்ந்தா னுயர்நது.

100

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆர்த்திப்பிரபந்தம்

தனியன்கள்

தேன்பயிலுந் தாரா யெதிராசன் சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையெடுத்து — மாந்தர்க்
குணவாக வார்ததியுட னொண்டமிழ்கள் செய்தான்
மணவாள மாமுனியன் வநது

வம்பலிழதார் வண்மை மணவாள மாமுனியன்
அம்புவியிற் கால்பொருந்தா வார்ததியினால் — உட்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற் செல்ல விரைந்தெதிரா சன்பதங்களை
நண்ணி யுரைத்தான் நமக்கு.

வாழி யெதிராசன் வாழியெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார் — வாழியென
வாழ்த்துவார வாழியென வாழ்த்துவார் தாளினையில்
தாழ்த்துவார விண்ணோர் தலை.

1

இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டுறைப்போழ் — திராமாறு
சித்திப்பார் தாளினையிற் சேர்ந்திடுப்பார் தாளினையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழவு.

2

தநதைநறைய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசா — இந்ததலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுத்தருளப்
பாராத தெனனோ பகர்.

3

இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில் பேரின்பத்து ளாகுவேன் — அந்தோ !
இரங்கா யெதிராசா எனையினீ யுய்க்கை
பரங்கா னுனக்குணர்ந்து பார்.

4

தனபுதல்வன கூடாமல் தான்புசிக்குமபோகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா — உன புதல்வன்
அன்றோ வுரையாயயான் ஆதலா லுன்போகம
நன்றோ வெனையொழிந்த நாள்.

5

வேம்புமுற்றக் கைப்புமிகுவது போல்வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றுத் தேகமுறற்ச் செல்லுங்கால் — ஆம்பரிசால்
ஏறகவே சிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
திர்க்கவே யானவழி செய்.

6

அனனை குடிநீ ரருநதிமுலை யுணகுமுவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராரோ — என்னே
எனக்கா வெதிராசா வெல்லாநீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை.

7

தனகுமுவி வானகிணறறைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தான
எனபதனறோ வனனைபழி யேறுகின்றான் — நன்குணரீல்
எனனாலே யெனனாசை மேலு மெதிராசா
உனனாலே யாமுறவை யோர்.

8

கூபததில வீழுங் குழுவியுடன்குதிதகல்
வாபததை நீக்குமநத வன்னைபோல் — பாபத்தால்
யானபிறப்பே னேலுமினி யெநதை யெதிராசன்
தானபிறக்கு மென்னையுய்ப்ப தா

9

பூமக்கோனதென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமகிழுஞ் செலவச் சடகோபர் — தேமலர்த்தாட்
கேயந்தினிய பாதுகமா மெநதையிரா மாநுசனை
வாயந்தெனது நெஞ்சமே வாழ.

10

உனனை யொழிய வொருதெய்வம் மறறறியா
மன்னு புகழ்சோ வடுகநம்பி — தன்னிலையை
எனறனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உனறனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து

11

தேசந் திகழுந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில்திருமலையாழ வாரென்னை — நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணிதினபால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள்.

12

எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியெனறேன் றேத்திச் — சதிராக
வாழ்வார்கள் தானினைக்கீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றறிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளுருள்.

13

அதிகார முண்டே லரங்க நிரங்காரோ
அதிகார மிலலாதாக கண்டு — எதிராசா
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயுமதிகாரிகளுக
சேயிரங்கி லெனசெயலோம யாம்

எம்பெரு மாநா திருவடி சேசரணம்
என்பதுவே நாவுகரகு மிததாலென — அன்பவாபால்
இப்போ தளவுமயா ளென றுங்காண் கின்றிலேன
எப்போ துண்டாவ தினி

ஆகாத தீதென றறிந்தும் பிறாகருரைதும்
ஆகாத தேசெயல னுதலால் — மோகாததன
என்றுநின்ற தென்கை யிகழே வெதிராசா
என்றுன னமசோவன யான

பொலலான சீனத்தும் பொதிந்துகொண்டு நளமையிலெவர்
நிலலா வெணக்கு மெதிராசா — நல்லாசகன
நண்ணுந திருநாட்டை நான் தருவே னென்றநீ
தண்ணென மிருக்கிறதெனதான்

என்று விடிவதெனக் கெந்தா யெதிராசா
ஒன்று மற்றினறி லேனுரையா — குளராம
இப்படியே விந்தவியாக் கென்று பீருளேவினைக்கும்
இப்பவமாம் நீண்ட விரவு

அல்லும் பகலுமாய் ஐக்கை வழியுமுன்று
செல்லுமதுள தேசக்குத தீங்கனடு — தலலாகன
தந்தனயா நீசாகாட செய்யச சிபபரோ
ஏநதை யெகிராசா விசை

போமலுழியைத் தருமெனனு மினபெல்லாம்
புசித்துவழி போயமுத ளீரசையாற்றில
நாளமுழி மலமற்றுத் தெலிவிசைமலை
நன்னிலைந திகழ்மேனி தளர்பை பெற்றுத்
தாமமரா வந்தெதிராகொண டலங்கரித்துச்
சுறகரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
மாமலரான கோனமடியில் வைத்துக்கூறும்
வாழ்வுநமக கெதிராச் வருளும் வாழவே,

திருமலையாழ்வாரா திருவாய மொழிப்பினை சீரருளால்
தருமதி கொண்டலா தமையுத தாரகரகலெண்ணி
இருமனமே யவாககா யெதிராச ரெனமகநூப
பரம பதநனிலேறுவ ரெனபயம்நமக்கே.

தீதற்ற ஞானத திருவரய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
ஏதத்தை மாற்று மெதிராசர் தமம்பி மாணமென்னும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம டுணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே

22

அடியார்கள் குழாங்கு ளழகோலக்க மிருக்க
ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாது மில்படுக்கை யாயிருக்கு மனநதன
பணுமணிக டம்மிஸொளி மண்டலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலராள வலவருகு மற்றை
மணமகளு மாய்மகளு மீடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நானனுப விக்குமவகை நலகெனெதிராசா.

23

இந்தவுடல் வீட்டிரவி மண்டலத தூடேகி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவரண மேழ்போய்
அந்தமிலபாழ கடந்தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமாரவன லொளிக்கொண்டசோதியும் பெற்றமரா
வந்தெதிருகொண்டலங்கரித்து வாழத்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம புகருமணி மண்டபத்துச் சென்று
நத்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்.
நாளெனக்குக் குறுகும்வகை நலகெனெதிராசா.

24

என்றுநிரே துகமாக வெனணையி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருக்கும் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தடுத்தச் செய்வ தநுதவிப்ப தினிச் செய்யேன
எனறுன்னை வந்திரப்ப தாமென கொடுமைகண்டு
மிகழாதே யீரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் கருளவெண்ணு கின்றாய்
இனிககடுகச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா.

25

தென்னரங்கா தமக்காமோ ? தேவியாகட் காமோ ?
சேனையாகோன முதலான சூரியர்கட் காமோ ?
மணியிசோ மாறனருள மாரிதமக் காமோ ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கு மாமோ ?
என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்கு முடியும் ?
எதிராசா ஷனக்கன்றி யானொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முண்டாக்கி
ஒளிவிசுமபி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே.

26

இவ்வுலகி லினியொன்று மெண்ணுதே நெஞ்சே
இரவுபக லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு கிருப்பை
படியார்கள் குழாங்கடமை யவர்களனு பவத்தை

இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப் பிறந்திழநது கிடந்த
தென்னுமத்தை யென்றுமதுக கிடைச்சவராயக கிடக்கும்
வெவவினையால் வந்தவுடல் வும்பொழுதை விட்டால்
விளையுமினப் தனனை முற்றும் விடாமலிருந்தெண்ணே. 27

பணடுபல வாரியரும் பாருலகோ ருயயப்
பரிவுடனே செயதருளும் பண்கலை டமமைக
கண்டதெல்லா மெழுதி யவை கற்றறிந்தும் பிறாக்குக்
காதலுடன் கற்பித்தங் காலத்தைக் கழித்தேன
புண்டரிகை கேள்வனுறை பொன்னுலகு தன்னில
போகநினை வொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கேய் ருந்தேன
எண்டிசையு மேததுமெதி ராசனருளாலே
எழிலவிசம்பே யன்றியிப்போ தெனமனமெண்ணுதே. 28

சாறு வாகமத நீறு செய்து சம ண்சசெடிக்கனல கொளுத்தியே
சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறு செய்திடு கணை வாதியாகள் வரயதகாததற மிகுததுமேல்
வந்த பாகபதா சிந்தியோடும்வகை வாதுசெயத வெதிராசனா
கூறு மாருரு மதத்தொடோங்கிய குமாரிலனமத மவற்றினமேல்
கொடிய தாககசரம விட்டபின குறுகி மரய வாதியரை வென்றிட
மீறி வாதிவரு பாககரனமத விலக்கடிக்கொடி யெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மதத்தை மாயதத பெருவீரா நாளுமிக வாழியே. 29

சீராரு மெதிராசா திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற சாததிய செநதுவராடை வாழி
ஏராருஞ் செயயவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூலவாழி யினைத்தோள்கள் வாழி
சோராது துயய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலாக கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில்ஞான முததிரை வாழியே. 30

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுததான வாழியே
அடர்நதுவருங் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
தென்னரைவகா செலவமுற்றுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
மாறனுரை செயத தமிழ் மறைவளாததோன வாழியே
அறமிகுநற் பெருமூதா ரவதரித்தான் வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே. 31

சங்கரபாக்கரயாதவ பாட்டப்பிரபாகரர் தங்களமதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநான்
வெங்கலியிங்கினி வீறுமக்கலை யென்றுமிகத்தளர்நான்
மேதினீநஞ்சுமை யாறுமெனத்துயர்விட்டு விளங்கியநான்

மங்கையராளி பராங்குசமுனைவர் வாழ்வு முனைததிடுநாள்
மனையதென்னரங்காபுரி மாமலை மறமுழுவததிடுநாள்
செங்கயல்வாலிகள் சூழவயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச்
சிமானியையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே.

32

இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்
இன்னபொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுதான
இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்
எதிராசா நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்
என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவிததுன்னருளால்
ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென்பேசாய்
பேதைமைதீர்த்தெனை யடிமைகொண்ட பெருமானே.

33

முன்னேவினை பின்னைவினை யாரத்தமென்னும்
முன்றுவகையானவினைத்தொகையனைததும்யானே
என்னையடைந்தோர் தமக்குக்கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா நீ யிட்டவழக்கனறே சொல்லாய்
உனனைமலதறியாத யானிந்தவுடம்போடு
உழனுவினைப்பயன் புரக்கவேண்டுவதென்றுண்டோ ?
என்னுடையவிருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே.

34

அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்துநீயிருக்க
மருளாலேபுலனபேசக வாஞ்சைசெயுமென்றன
வலவினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவாசெல்வத்
திருமகனூர்தாமு மருளிசெய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுரு சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுயக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா.

35

வாசனையிலூற்றமோ மாளாதவலவினையோ
ஏதென்றறியே நெதிராசா — தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தனைனை
வன்புடனே தானடரும் வந்து.

36

இனறளவு மில்லாத வதிகார மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா — குன்ற
வினைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவகுந்தத்
தெனைக்கடுக வேற்றாத தென் ?

37

அஞ்சி லறியாதா ரைமபதிலும் தாமறியார்
என்சொ லெனக்கோ வெதிராசா — நெஞ்சம்
உனதா ளெரிநிந்தவற்றை யேயுக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால்.

38

லேமபுகழி யாக விரும்பினார் கைத்ததெனறு
தாம்பொகடாதே புசிகுந தனையோல—தீமபகிவ
லெனறுநினைத் தெனனை யிகழா ரெதிராசர்
அன்றறிந் தனகேரிக் கையால, 39

அவத்தே பொழுதை யடிபேன கழித்துப்
பவநதே யிருக்குமது பண்போ—திவததேயான
சேருமவகையருளாய சீரா ரெதிராசர்
போருமினீ யிலவுடம்பைப் போக்கு 40

எனையோல பிழைசெய்வா ரிலவுலகிலுண்டோ
உண்பப்போல் பொறுக்கவல்லானுண்டோ - அனைத்துலகும்
வாழ்பபிறந்த வெதிராச மாமுனிவா
ஏழைக்கிரங்காயிலி, 41

ஐம்புலனகள் மேலிட்டடும் பொழுதடிபேன
உண்பதற்கு டமமை நினைந்தோலமிட்டால்—பின்பணதாம்
எனையிட ராம விரங்கா யெதிராசர்
உணையல லானெனக்குண்டோ ? 42

இதத வுலகிற பொருததாமை யேதுமில்லை
அநதவுல கிறபோக வாசையிலலை—இதததமக்
கெப்படியே தானதருவ ரெநதை யெதிராசர்
ஒப்பில திருநா டுகநது, 43

மாகாந்த நாரணனார் வைகுந்த வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமே காந்தமிரு னென்றுபய மறறிருநது
செய்வாகடாம் பாவத் திறம், 44

நாராயணன திருமால் நாரநாமெனனுமுறை
ஆராயில தெனசே யநாநியனறே—சீராகும்
ஆசாரியனுலையன்றே நாமுயந்ததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுவகறு 45

திருவாய்மொழிப்பினளை தீவினையோத்தம்மைக்
குருவாகி வந்துயயக்கொண்டு—பொருளில்
மதிதானனிததருளும் வாழ்வனறே தெனசே
எதிராசர்க் காளானேய்யாம், 46

இராமா நுசாயநமவென் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
இராமா நுசர்களிருப்பிடத் தனனினைநப் பொழுதும்
இராமா நுசரவாககெல்வாவடிமையுரு செய்யவெண்ணி
இராமா நுசா தமமை மா நுசராலெனகொலென்னுவுதே, 47

எண்ணுதென்னெஞ்ச மிசையாதென்னு விறைஞ்சாது சென்னீ
கண்ணனைவ யொன்றுங்காண லுறா கலியார்நவிய
வொண்ணாதவண்ண முலகனித்தோ நெதிராசனடி
நண்ணாதவரை யரங்கேசர் செய்தநலம் நமக்கே.

48

நந்தாநரகத்தமுந்தாமை வேண்டிடி.ல நானிலத்திர்
எந்தாதையான் வெதிராசனை நண்ணுமென்று மவன்
அந்தாதிதன்னை யநுசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலங்கெடச்சேர்ந்திரும் முத்திபின்சித்திக்குமே.

49

அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கியறிவின்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணாத வந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீரெதிராசரென்றே.

50

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச மிரவுபகல்
நின்றுதபிக்கு மெதிராசா நீயருள்செய்த பின்னே.

51

கனககிரிமேல் கரியமுகில்போல்
வினதைசிறுவன்மேற் கொண்டு—தனுவிடும்போது
ஏராரரங்க ரெதிராசர்க்காக வென்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து.

52

இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ வென்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவுமநுபவித்திப் பவத்திருக்கப்போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியுமுனறு திரிந்த
வல்வினையேன்றன்னை யுனக்காளாக்கிக்கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமா வெதிராசா வென்னை
இனிக்கடுக விப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே.

53

இன்னுமெத்தனைநா ளிவவுடம்புடன்
இருநதுநோவுபடக் கடவேனையோ !
என்னையிதினினறும் விடுவித்துநீர்
என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவீர் ?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியெனனை யளித்தருள்நாதனே !
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே !

54

தென்னரங்கா சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றேனும்
 திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றேனும்
 மன்னியபோ மாறனகலை புணவாகப் பெற்றேனும்
 மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றேனும்
 முன்னவராம் நகரூரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றேனும்
 முழுதுமநமக் கலைபொழுது பேசுகாகப்பெற்றேனும்
 பின்னையோன னுதனில் தெற்குபேராமற் பெற்றேனும்
 பிறாமினுக்கம் பொருமைபிசைலாப் பெருமைபும் பெற்றேனே. 55

உனதன்பிமானமே புத்தாரகமென்று
 நெதைதெளிந்திருக்கச் செய்தீ—அத்தோ
 எதிராசா நோய்களாசென்னை நலக்காமல
 சதிராக நின்றுததான தா. 56

தேசிகர்கள் போறலும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
 வாசமலாந் தானடைந்த வததுவெனும்—நேசத்தால்
 என பிழைக்கொணு வெதிராசரே யடியேன
 புனபகாவைக் கேளும் பொறுதது 57

எனதை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யினனருளில்
 உனதனுறவை புணர்த்தியபின்—இந்தவுயிராக
 கெவலாவறவும் நீயெனறே யெதிராசா
 நிலலாததுண்டோ வென்னெஞ்சு 58

எனதை திருவரங்க ரேரார் கருடன்மேல்
 வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்தச்—சீந்தைசெயதிப்
 பொலலா வுடம்புதனைப் போக்குவதெநநாள்கொலோ
 சொலலா யெதிராசா குழந்தா. 59

இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றரங்கா
 எனதை யெதிராசாக் கீந்தவரம்—சிறதைசெயயில
 நம்மதன்னே தெஞ்சமே நற்றுகைசெய்ய புதலவா
 தம்மதன்னே தாயமுறைதான. 60

ஆர்த்தப்பிரபந்தம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

天聖七年
癸卯年
庚辰月
辛巳日
壬午時
癸未刻

ஆழவாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சானம்.

ஸ்ரீமதவாவாமுனேதார்க்கத்தமாஸிபி

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

ஞானஸாரத்திற்கு

மணவாள மாமுனிகள் சேர்த்தருளின ப்ரமாண யோஜனை
தனியன்

சுருளா கருவருழை தோகையா வேலவிறியில் துவளும்
மருளாம வினிகெடும் மாககம் பெறநேன. மறை கள்குஞ் சொன்ன
பெருள ஞானசாரததைப் புதியில் துதவன பொவருபுகழ்
அருளாளமாமுனி யம்பொறகழகை னடைநதியேனே.

1. ஊன வுடவுகிறதேது ஒணகமயி கேளவனபுத, தேனுக்கு மாகசயிரு சிகைதவரபத்—தானே
பகுததாம விபுவகலியோல பறறறு வீழும் விழுக்காடே தாளருகும் விடு
யதா பரானவயிபி துச்சக ஸம்ருதிபிர் வினா,
தெக தப்பாத பாதஸ் னா ப்ரபுந்நில் ததா பவேத் (ஊக்குமாரஸம்ஹிதை.)
2. ஈரூம் சுவாகமும் ஈரணமலாஈ கோணப் பிசிவுக் கிரியாமையுமபத்—துசிசறறுச்
சாதகம்போல ஈரதன துனதருளே பாததிருத்தல்* கோதி மடியாச குணம்.
பஸ் த்வபா ணுது ஸஸவர்க்கோ கிரயோ பஸ் த்வபா வினா.(ஸ்ரீராமாயணே)
3. ஆணை விடாகடிகை ஆதியவகை யம்புயத்தாஈ * கோணவிகுல் கீரே குதிதெழுதா—மீனெனவே
ஆககை முடிவும் படிவிறத மன்னவனதாஈ* கீடகமின வனபா கீடம்.
நச ஈலா த்வபா ஹீனா க சாஹமபி ராகவ,
முடிமலித்தமபி ஜீவாவோ ஐனார்மத்ய்யாவிலோத்த்ருதென (ஸ்ரீராமா.)
4. மறஞ்ஞறை பெனனூதே மாதவறுக கடபெயவே, உற்றதிதுவென ஹந்தென்து—பெறற
பெரும்பேறநின் மேலுளவோ பேறென நிருப்பாச, அரும்பேறு வானத தவாகுது.
* வே ப்ரஹ்மர்! பகவத்துஸ்ய பௌகைக கிரதாஸ ஸதா,
தே பீர்பாநிதய, பீரோக்தா, ஸீவைவருண்ட சிவாஸிஸம்.* (ஸ்ரீசாஸ்த்ரே.)
5. தீரதமுபள ருடுவதும செப்தவகன செப்வனவுக *பாரததிரைமுர் காததிரைன் பாரப்பதன்ருள -
மனனனபு யோமெனனும் வாமுவுகைக கீததறமென*எனனருகற வேனாடு யினி [சீரததுவகை
* தாவத் கச்செத் து தீர்த்தாசி ஸரிதச் ச ஸோம்ஸி ச.
வாவத் ஸபூத்ச பூபால! விஷ்ணுபக்திபரம் மஃ* (ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமே.)
கிம் தஸ்ய தானை: கிம் தீர்த்தை: கிம் தபோபி: கிமத்வகை .
பொ சித்தம் த்வபவித தேலம் ஈராயணமஸ்யதீ . (இந்திராஸ ஸமுச்சபே)
6. புண்டரிகை கோவ ண்டயாரப யுமிசயோன* அண்ட மொருபொருள வாதிரியா—மண்ட
மலையெனாரு மீனாபுண்ட மாததிரததா ஈராதருக்* கவையிடுமீம முகோக கடம்.
ப்ரஹ்மாண்டமண்டலீமாதர்ம் கிம் லோபாப மகஸிஸ .,
சபர்ன்புர்தோகப்தே, ஸுப்பததா ஈஸவ ஐயபித.

7. தோளார் கடர்த்நிதிசி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு* ஆளானார் மற்றொருநி லன்புசெய்யார்—மீளாப் பொருவரிய விண்ணாட்டிற் போகம்நுகர் வாகரு* நரகன்ரே இந்நிளனதன நாடு.
தத்பதம் ப்ராப்துகாமா யே விஷ்ணோஸ் தேஷாம் மஹாத்மநாம்
போகா புரந்தராதிநாம் தே ஸரீவே நிரயோபமா; ப்ரஹ்மாண்டபுராணே.
8. முற்றப புவனமெலா முனட முகில்வண்ணன், கற்றைத் துழாய்சேர் கழலன்றி—மற்றொருநை இச்சியா வன்பாதனக கெவநனே செய்திடினும், உச்சியா ஸேற்கு முகத்து.
* யா, க்ரியாஸ் ஸம்ப்யுக்தாஸ ஸ்யு; ஏகாந்த கதபுத்திபி ,
தாஸ் ஸரீவாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வைஸ்வயம், மஹாபாரதே—
[மோக்ஷதாரீ ம]
9. ஆசி லருளா லணைத்துலகும் காத்தளிகும். வாசமலரான் மணவாளன்—தேசபொலி விண்ணாட்டிற் சால விரும்புமே வேறென்றை, பெண்ணுதாா நெஞ்சத் திருபு.
* யேநந்மநஸச் சுத்தா யே தாஸ்யைகமநோரசா
தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோ : வைகுண்டாத் பரமம்பதம்*, பகவச்சாஸ்திரே
10. நானுமுலகை நலிகின்ற வாளர்க்கன, தோளுமுடியும் துணிதவனறன்—தாளில பொருத்தாதா ருள்ளத்திற் பூமடநதை கேளவன, இருந்தாலு முணமே விரும்பு.
* பகவச்சரணத்வந்த்வே பக்திர் யேஷாம் ந வித்யதே,
தேஷாம் ஹ்ருதி ஸ்திதோ தேவ: கண்டகாக்ர இவ ஸ்தித: [ப்ரஹ்மாண்டபுராணே:*
11. தன்பொன் னடியன்றி மற்றொருநில தாழ்வுசெய்யா. அன்பருகந திட்ட தணுவெனினும்—பொள மேருவாயக் கொளனும் விரையரா துழாயலங்கல், மாரிமாக கொண்டனிகா மால [பிறழும்
* பக்தை: அண்வப்புபாரீதம் ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்
பூரீயபி அபக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே, பெனஷ்கரஸம்ஹிதாயாம்—
[ஸ்ரீ பாகவதே ச.
12. மாரு மிணைத் மருத மிறத் தவழ்ந்த, சேரு ரரவிந்தச் சேவடியைப்—பேருக உளளாதா ரொண்ணிதியை மீநதிடினும் தானுகந்து, கொள்ளன் மலாமடந்தை கோன்.
* ப்ருதிவிம் ரதன்ஸம்பூர்ணம் ய க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி,
தஸ்யந்ப்யந்மநஸ்கஸ்ய ஸாலபோ ந ஜநார்த்தந: *
13. பண்டே யுயிரணைத்தும் பங்கயத்தான் நாயகறகே* தொண்டா மெனத்தெளிந்த தூமனத்தாராகு— பலகற்றும் தமமுடமபைப் பார்த்தபிமா னிகரும்* உலகத் தவரோ றுறவு [உணடோ
* விஷ்ணுதாலா வயம் பூயம் ப்ராஹ்மண வர்ணதர்மிண :
அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்திநாம் யுஷ்மாபிரீ ந ஸ்தி ஸங்கதி,
நாஸ்தி ஸங்கதிரஸமாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸபரம்,
வயம்து கிங்கரா விஷ்ணோ பூயமிந்திரியநிக்ர:—[விஸிபுத்தாரீப்பகவர் வாரீத்தை,
14. பூதங்க ளைதும் பொருநடவி னுற்றிறந்த* சாதங்கள் நான் கிஞ்ஞம சவுகதமாம்—பேதங்கொன் டெனன பயன்பெறுவ ரெவவுபிகாகு மிந்திரைகோன *தன்னடியே காணுஞ் சரண்.
* தேஹாத்மஜ்ஞாநகாரீயேண வர்ணபேதேந கிம் பலம்,
கதிஸ ஸரீவாத்மநா ஸ்ரீமந் நாராயணபதத்வயம். (பரமைகாந்திதர்மே.)
15. குடியுய குலமுமெலாம் கோகனகை கேளவன், அடியாக கவளடிய யாகும்—யடியின்மேல் நீர்செழுவு மறாகளின பேரும் கிறமுமெலாம், ஆகலியைச் சேர்ந்திடமாப்ந் தற்று.
* ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டவ்யோ வைவக்ராமகுலாதிபி*,
விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ தஸய ஸரீவம் ஸ ஏவஹி,
நத்யா நச்யந்தி நாமாநி ப்ரவிஷ்டாபா யதாரீணவம்,
ஸரீவாத்மநா ப்ரந்மஸய விஷ்ணு: பகாதிநஸ் ததா*

16. தேவா மனிசா திரியங்குத் தாவரமாமாயாவயு மஸை னிசுருமுயி—பூவினமிசை ஆளையகிள கேளவ னமல னநிலேயகுவாம்* ஈரணனதாட். கேயுகம ஈரண.
 * நாஸம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திரியக் கதாவரோபிவா
 ஞ்ஞாநாந்தமபல த்வர்த்தா சேஷோ ஹி பரமாத்மா. *
 * ஈஸம் ஸிப்ரோ ந ச ஈபத்ரி நாபி வைச்யோ ந சூதர்.
 நோ வா வர்ணீ ந ச க்ருஹபத்ரி நோ வகஸ்தோ பத்ரி வா,
 கிம் து ஸீமக்புஸ்பவஸந்தித்பபாயைகஜேஹதோ;
 ஸக்ஷிபித்ருர் ஈஹரீதநோர் தாஸதாஸஸ்ய தர்ஸ: *
17. ஓனநிடுக விண்ணவானோன செவல மொழிநிடுக*எனறு மிறவா திருந்நிடுக—இன்றே
 இறக கஸிபுல கவாவு மிவறவு*பிறகுமே தறறெனத யே
 * ஆகச்சுது ஸுரேந்த்ரதவம நித்பத்வம் வாந்ந வா ம்ருதி.
 தோஷம் வாதா விஷாதம் வா ஸஸவ கச்சந்தி பண்டிதா..
18. ஈன மிலாவனப னெருறு செவதிலை*மூ னிடரை பெவல வஸந்ததாலும்—தானறிய
 விடாரக கெளரிய னிடாதாரக கறிவரீவன*மடடா தூயவனகல மால.
 * பக்தோபி வானு—தேவஸய சாரிஷ்ண . பரமாத்மா .
 லோகேஷுணுதி நிர்முக்தோ முக்தோ பவதி நஸ்யதா *
19. ஈலம புதலவா மனியா ஈ கவையிலகினை*இல விலமா டுதவயின்த்ரம்—அலவெனத
 தேரறிமெயி தீயித சுடுமெ லவாககெளரிதாம*ஏறறமுவல லுதத திருபு.
 * ரேஷுதானி மித்ரணி தாஸி கதா புத்ராச் ச தரா, பாலோ க்ருஹாணி
 த்வந்தாதபத்ம ப்ரவணுத்மவ்ருந்தேரீ பஸந்தி ஸர்வே ப்ரதிபலகருபா*
20. கிருபுநிதும் தொண்டாகரு வேணருமித மலவாஸ்திருபவாவித மாரபருள செய்வா—
 விடாதே குறவி விழவருநி னுணு*தடாதே பொழிவமே தவ. [நெருப்பை
 யாசிதோபி ஸதா பக்ததா ஈஹிதம் காரபெத் ஹரி .
 பாலமக்தென பதந்தம் து மாதா கிம் கரிஸரபெத் *
21. ஆர்பெருததுபே செயதிபுறு மனபகலபாஸ*வேரிசரோருககோன வெவநலபா—தேலித்
 பொறுத்தறகரி தெனிலுப ஸயாததுட புணனை*அறுத்தறவிச தாதவறறு
 * ஹரி துக்தகரி பக்தெத்யோ ஹிதபுத்நா கரோநி வை
 சஸத்ர காரா க்ரிகரிமானி விவபுத்நாய பதா பிதா . *
22. உலடலமார னெனறு முடைய னுவினா*வடமதுவ வதுதிததா னெளறம்—நிடமாக
 அறிதவனற தாசி லடைதவாகரு முண்டோ*சிறுதுபு ரீடுவா பிள்.
 * ஆர்த்நாஸம் ஆகபலா ஸக்ருதேவ ஸக்ருதாஹ்பனென.
 ந்ருப்தாஸமபி ஐந்தாஸம் தேஹந்த்ரநிவாஸி*
23. ஸாதி வினாகருறுப ரோடருவ னெறகுசி* ஈனம மனே மினித்தாரே—ஆறிவளனன்
 தனனடிக்ஷீ ஸீருத ச்ரணென றிசுதொருகாஸ*சொனனறம் னுண்டோ துய
 * மஹ பீக் மந்தமிகா விஸித்ய பஹுதா யாபிச் சிரம் யாதா.
 ஸாபி ந ப்ரபஸந்தி பாபரிபவஸ ஸவாபி நது யித்ர.
 ஆஸஸ்யம் வ்யபஸீய பக்தினுஸ்யம் த்வயஸஸ காராயணம்
 லோகஸய வ்யஸாபநோதகரோ தாஸஸய கிம் ந க்ஷம : முருக்தமாலாயாம் .

- 24 வண்டு படி துளப மாப்ளிகைச் செய்தபிறை உண்டுபலவென்றுள்ளனரேல்—தொண்டாசெய்யும் பலலா யிசமபிறைகள் பார்த்திருந்துது காணுங்கண்டிலுலா தவனகா ணிறை.
* அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷணை ;,
ஸதா ஜகத் ஸமஸதஞ்ச பச்யந்பி ந பச்யதி.*
25. அற்ற முறைககி லடைந்தவர்பா மமுபயகோளஞ்ஞற்ற முணாநதிகமுய கொளகையே ?—
கன்றி னுடம்பின் வழுவனரே காத்தலிபது* அன்றனை யீன்றுகநத வா. [எறதேதன
ப்ரபந்நாந் மாதவஸ் ஸர்வாந் தோஷேணே பரிக்ருஹ்யதே
அத்யஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேணே ஸஹ வத்ஸலா.
- 26 தப்பில் குருவருளால் தாமரையான் நாயகன்றன*ஒப்பிலடிகளாகம் குளனத்து—வைப்பென்று
தேறி யிருப்பார்கள தேசபொலி வைகுந்தத தேறியிருப பாராணிகட் கோயது.
ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபீப்ஸிதம்
ப்ராப்துயா மிதி விச்வாலோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகே பவேத்.
27. நெறியறிவா தாரு மறிந்தவர்போல சென்று* செறிதலசெயாத் தீமனத்தா தாமும—இறையுரையைத்
தேறு தவரும் திருமடநதை கோணுலகத் தேறு மிடரழுந்து வார.
அஜ்ஞஞ்ச சாசுரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத் ரா விநச்யதி,
நாயம் லோகோஸ்தி நபரோ நஸுகம் ஸம்சயாத்மந, (கிதை)
28. சரண கதிமறரேர் சாதனத்தைப் பற்றில்* அரணகா தஞ்சனைதன் சேயை—முரணழியக்
கட்டியது வேரேர் கவிறு கொணடார்ப்பதன்முன்* விட்ட படைபோல விடும்
ப்ரபத்தே: க்வசிதப்பேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே
ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா.
ஸக்ருதுச்சாரிதா யேந தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசிரீ
ராக்ஷஸாநாமவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பத்தேந
யதாவிகளிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாப்யஸத்ரபந்தநா,
ததா பும்ஸாம்அவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: பரச்யதா பவேத்
தஸ்மாந்விஸ்ரம்பயுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸா அசிராத். (ஸந்த் துமாரஸம்ஹிதை.
- 29 மந்திரமு மீந்த குருவும் அம் மந்திரத்தால* சிந்தனைசெய் கின்ற திருமாலும்—நதலிலா
தென்று மருள் புரிவர் யாவ ரவரிடரை* வென்று கடித்தடைவர் வீடு
தேவதாயா குரோச்சைவ மந்த்ரஸயைவ ப்ரஸாதத
ஜஹிகாமுஷ்டிகா எரித்திரீ த்விஜஸ்யாஸ்தி நஸம்சய :
[ப்ரமாணஸமூச்சயே மூலமந்த்ரமாஹாதம்யே]
- 30 மாடு மனையுள் கிளையு மறைமுனிவா*தேடு முயர்வீடும் செந்நெறியும்—பிடுகைய
எட்டெழுத்தும் தநவனே யெனறிரா தாருநவை*விட்டபிடுகை கண்டவர் விதி.
ஜஹிகாமுஷ்டிகம் ஸர்வம் குருஷ்டாசுரபரக ;,
இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மரீஷிபி ,

- 31 வேத மொருளானதி ஐடமொத்தித செய்பொருளும்—கோதில மறுமுதல்தர வறுவதும்—தீதில
சாணு கதித்த தளவிறவன தானே* அரணு மெளமூது
குருரேவ பரமபௌம குருரேவ பரா கதி*
குருரேவ பரா விதயா குருரேவ பரமௌம
குருரேவ பரா காமோ குருரேவ பராமணம்
பலமாத்தபுதெஷ் டானெள தலமாத்த குருரோ குரு
அச்சீயச்ச வர்த்தச்ச கோத்தரீயச்ச ஸாவதா
த்பாபெத் ஐபெத் மெமத் பக்தியா பஜெக்யபரிச்சயேத்முதா,
உபாபொபெயபாவேத தமேவ சாணம் வரஜேத
இதி ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸீவசாவத்ரேஷு ஸம்மதம்
ஏவம் த்வபொபதேஷ்டாரம் பாவபெத் புத்திமௌ தியா
[ஸாவித்திகதத்திர—த்வபப்ரஸந்தேக
- 32 மாமிடவ ஜெனதுவ துருவ மலாமகனகோளத்தாஸுக்கதேகல ஸ்ரீகோக மெளமூ—அளமதா
வெண்ணுகிற ரீச ரிருபருமே பெக்காலும்*கண்ணிடுவா கீதா ருது
விஷ்ணுரீச்சாவதாரேஷு லேஹம்பாலம் கரோதி ய
யோ குரேன மாறுஷ்யபாவ முபென ஈகபாநிக்ஷென
அச்சகாவிஷ்ணென சிலஜோகுருஷு*ஸமநிர் வைஷ்ணவே ஐநிபுரீர்
விஷ்ணுராவா வைஷ்ணவாஸாம் கவிமலமதே பாத்நிராதேயபுபுதி*
ஸீதகே ஸீகாமமத்திர எனகலனுஷ்டே சபத ஸாபாஸபுத்தி
புரீசே ஸாபேசவரேசேத ஸாஸுஜஸாஸ்தீ யஸபலா நரகே ஸ பரந் ஸாஸ்டபூரணே
- 33 எட்ட விருத குருவ யிறத யனதெனது*மிடமோ மரீச விருப புதுதல—பொட்டெனதள
கண செயலிந்திருத கததுருத்தி ரீதாநி* அபுதததைய பாரதிருபர ஈதது,
சகூர் கமயம் குரும் த்வகதலா சாஸ்தீகமயத்து யனஸமரேத,
சரஸ ஸுதகம் த்வகதலா கலஸத மபிலாஸுசி,
பூரணஸுமுசயே ஆசாரீயமலஸாத்வபரகாரணே
- 34 பற்று துருவய மான நெள விசுதது*மரேரோ மரீச விபிடுதல—எந்நேதள
கைப்பொருளமிட டாரோமும் கசிவிமித தாமபுததத* அப பொருளதே புததிரீவா ஈதது,
ஸுஸம் ஸவகுரும த்வகதலா துஸம் ய உடாஸதே
ஸித்தம் த்வகதலா தம் மூடொ குபதம்வேஷுதி கி்கிளெ ;
- 35 ஈனது கவிததுவிசுத கீருசெய காரணமும்* அளமூ தன்னுமிளபா மனபொதிமி—கிளற
புனம்பிரித பகவததைய பொருதகடா வெய்யோன* அளமூதிதது தாருளாதி பற்று,
நாராயணோபி விக்குதிம் யாதி குரேச ப்ரத்யுக்ஸப் தாபுபதே
கமலம் ஜலகநீபதம் சோஷுதி ரவிர் நதேஷுபதி
- 36 விஸை மனிகொழிதகம் வேகசடபயோ துளறுமுதல்க*கோ ஸா பொழிவருத திருபதிகள—
மருள மிருகோட *தததததுத தனதாள்* அருளாமே கவதத வவா [ஈலலாம்
கோகல குருணு பஸய ஸப்பாஸகித்யா ப்ரதீபதே
தஸய வைகுண்டதுக்தாப்தி ; த்வரகாஸ ஸீவ ஏவ ஸ
- 37 பொருத முயிரு முடமயு புதுஷ்டதெருகுய குளகுரு செபதம் - அருளபரித
தனது கிவபொருட்டாச சகததபு செயலாகெரு சொரணு மாறுகிடம,
சரீரம் வஸு விஜுஞாநம் வாஸ கரீம குருகஸஸர்
குரீவாத்மம் தாரபெத் யனது ஸகிஷ்யோ நேரஸ ஸம்ருத .

குரீவரீத்தம் ஸவாத்மந பும்ஸ க்ருகஜ்ஞஸ்ய மகாத்நம :
ஸுப்ரஸந்நஸ ஸதா விஷ்ணுர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே :
(ஜ்யஸம்ஹிதையில் ஸ்ரீவராஹநாயனார் அருளிச்செய்தது.)

- 38 தேனூர்கமலத்திருமாமகனகொழுன்தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடர்க்காய்
இந்நிலத்தே தோனறுதலால் யாராகவுவன தானினைபய்ச்சுன்னுவதே சால்வுறும்.
ஸாக்ஷர் நாராயணே தேவ. க்ருத்வா மரீத்யமபீந்தநம்
மக்நா நுத்தரதே லோகார் காருண்யாச் சாஸத்ரபாணிநா.
தஸமாத்தபக்திரீ குரௌ காரியா ஸம்ஸாரபயபீருண.

(ஜயாக்ஷஸம்ஹிதையில்—சாண்டிலியன் சொன்னது.)

39. அலகைமுலை சுவைத்தாற் கனபாடக்கனபாதிதைமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர்பழி
தூற்றிலத்தியாகும தூற்றுவரிவரைப்போற்றிலது புன்மையேயாம்.
ந்யாஸவித்யைகரிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம்
ப்ராக்ருகாபிஷ்டுதிரீ நிக்நா நிக்நா ஸதுதிரிதி ஸ்ம்ருதா..

40. அலலிமலபாவை கனபாடக்கனபாசொலலும்அவிடு சுருதியாம்—நல்ல
படியாம் மதுநாறகவாசரிதைப்பாவை செடியார் வினைத்தொகைக்குத்தீ
வேத சாஸத்ரகாருடா ஜ்ஞாநகட்கதரா த்விஜா
கரீடார்த்தமபி யத்ப்ருடியஸ ஸதர்ம பரமோமத .
வாஸுதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யாத்யேவ சரிதாநி வை
தாத்யேவ தாமசாஸத்ராணீத்யேவம் வேதவிதோ விது:.
நகத்யதி தகா ஜக்ருஸ தீர்த்தகவாரிசஸைரபி
லீலயைவயதா பூப வைஷ்ணவாநாம்ஹி வீக்ஷணை.

ஞானஸார ப்ரமாணயோஜனை முற்றிற்று

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

குறிப்பு—ஞானஸாரத்திற்குப்போலே ப்ரமேயஸாரத்திற்கும் மணவாளமாமுனிகள்
ப்ரமாண யோஜனை திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பதாக அஸமத்தல கூடஸ்தரான ப்ரதிவாதி
பயங்கரம் அண்ணு அருளிச்செய்த வரவாமூரீசதகத்தில் *க்ருத்வாநோகாந்யஹாநி* என்று
தொடங்கும் சுலோகத்தில் ‘தத்ப்ரோக்தம் ஜ்ஞாநஸாரம் வ்யவ்ருணாத கில யோ மேய
ஸாரஞ்ச’ என்பதனால் தெரியவருகின்றது. ஆனால் ஞானஸாரத்திற்கு மட்டுமே ப்ரமாண
யோஜனை ப்ரஸரித்தமாகவுள்ளது ப்ரமேயஸாரத்திற்குக் கிடத்திலது. ஞானஸாரப் ப்ரமேய
ஸாரங்களுக்குப் பின்னை லோகஞ்சயீர் பணித்தவுரையை மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்த
தாகத் தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருப்பது மருள் நெடுநாளைக்கு முன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்
டவர்கள் பின்னை லோகஞ்சயீர் பணித்ததாகவே யச்சிடப்பட்டிருப்பது கண்டு தெளிக. ... *

ஆய்வாளரெம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஜீபர்படிபெனது ப்ரஸித்தமான

திருவாரதனகர்மம்.

விடிவோறெம்பெருந்திருத்து தக்ததாவழிவகமாக ஸ்ராவஸ்தி நித்பகிமாறுட்டாளன் கணீப் பண்ணிக் கொண்டு திருத்தழாபவனத்துக்குப்போய் *துலஸ்யம்ருதஜ்ஜம்வளி வதா த்வம் கேசவ ப்ரீபே!, கேசவாந்தம் துளாமி த்வம் வரதா பவ சோபனே* *மோகக்ஷேமோதோ த்ரணி! ப்ரஸாதே விஷ்ணுஜ் ஸமதைஸப ஜகத்ப்ரஸாதே , ஆதாதவாந்தம் புருஷோத்த மஸ்ய துளாமி ப்ரம் துவளி! க்ஷமஸ்ய *எனகிற ச்லோகங்களை பதனஸ்தித்து சதுர்த்தமாய் மிருக்மிரு திருத்தழாபக கொழுத்துகையும புஷ்பங்கையும எழுத்தருளபண்ணிக் கொண்டு வந்து பரிசுத்த சித்தத்திலே வைத்துக் காலையும் கைபையும் கணரூக சோதித்து ஆசமயம் பண்ணி ஸன்னிதி முனரேப சென்று குருகுமப்பாநுனங்களை பூர்வமாயத் தெண்டன் ஸமர்ப பித்து உளளேசென்று *கௌஸல்யாஸுபாஜா நாம்* எனகிற ச்லோகத்தையும் *ஶபகஜு யௌகிற பாகாததையும் ஆறுஸ்தித்து அஸ்தாமர்காததாலே ழன்று விசை கையைத் தட்டிக் கோபிலாழ்வாந்திருக்காப்பூர்க்கி* பண்ணண்டு பவாண்டு* அடிபோமோடும்*மாரிமலைமுழர் சில*அன்நிலவலவாண்டாப்*சிற்றாந்திருகாலே யௌகிற பாகரவகையும,*அமோமோ வாகர வஸாத்ரியமே* *கந்திரியீட்டோஸமி* எனகிற ச்லோகங்களையும் அறுஸ்தித்து மீனவம் ஸன்னிதி வெஸிபிலே சென்று திரித்த எம்பெருமானகளை வெஸிபிலே பெழுத்தருளப பண்ணி திருப்படுகையை உதறிப்படுத்த மீனவும் திரித் எம்பெருமானகளை பெழுத்தருளப் பண்ணி எம்பெருமானாளுக்கு வலது பார்சுவத்திலே அஞ்ஜலி ஸஸ்த்தைய 'கர்மாதிக் திஸ்பிலைகா*'' எனகிற ச்லோகத்தை பதனஸ்தித்து*ஸூமதே நாராயணப நம: சூம் ச்ரிதய நம, பூம் பூமய நம:, மீம் மீளாய நம ஸமஸ்தபரிவராய வர்வவாகன விசர்ஜாய ஸ்ரீமதே நாராயணப N N கோபில த்ருமலை பெருமாள் கோபில முதலாக நூறநேட்டுத் திருப்பதி பெம்பெருமானகளும் நிதபஸாஸிசனாடுகட னைந்தமய செய்தருளவேஜ்ஜமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே திருத்தழாபக கொழுத்தை ஸமர்ப்பிப்பது

தனக்கு இடது பார்சுவத்திலே திருமஞ்சளலதானையை வைத்து அதில் திருமஞ்சளத் தைப் பூரித்து வலக்காப்பும் சாததப்படியும் திருத்தழாபக் கொழுத்தும் பரிமாறி ஒரு திரத் துழாபக் கொழுத்தை வலது கைபிலே யிருக்கிக் கொண்டு திருமஞ்சளலதானையை விபர்சிக துக்கொண்டு த்வாந்தராலே ஏழுருவாக ஐத்துருவாகல அபிமந்தரித்து எம்பெருமானுடைய திருமுனரேப பாத்ரவெதிக்கையிலே அர்க்கவபாதப் ஆசமஸ்தாஸீர்பாததமாகவும் மத்ரேப கதந ஜஸாந்தமாகவும் பஞ்ச பாத்ரவகளை ததாபித்து திருமஞ்சள ஸ்தாவிரியில் நின்று உத்தரணி யாலே திருமஞ்சளதைபெடுத்து பஞ்சபாத்ரவகளிலும் துளிதுளித்து உத்தரவாக்யத்தாலே பாத்ரவகளை சோதித்துத் திருமஞ்சளத்தைப் பூரித்துத் திருத்தழாபக் கொழுத்தையும் சாத்துப படவையும் பரிமாறி ஒரு திருத்தழாபக் கொழுத்தை விரிபிலே யிருக்கிக் கொண்டு பஞ்ச பாத்ரவகளையும் ஸபரித்து உத்தரவாக்யத்தாலே அபிமந்தரித்து அர்க்கவபாத்ரமோழிக பாத்ரவதிகளான கூறு பாத்ரவகளில் மீண்டும் உத்தரணிபாலே த்ருமஞ்சளத்தைபெடுத்து அர்க்கவபாத்ரத்திலே சேரித்து. அதில் மீண்டும் உத்தரணிபாலே திருமஞ்சளத்தை பெடுத்து சாத்துப்படியையும் திருத்தழாபக் கொழுத்தையும் பரிமாறி உத்தரணிபை பெடுத்து வலது

கையினால் முடிக்கொண்டு ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: ஸ்ரீம் சீரியை நம, பூம் பூம்யை நம; நீம் நீளாயை நம. மைமலதபரிவாராய ஸரீமமங்கன விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம விரசா தீர்த்தமாகவாதல் திருக்காவேரித் தீர்த்தமாகவாதல் திருவுள்ளம்பற்றிய யருளவேணும்—என்று விண்ணப்பஞ் செய்து உத்தரணிய தீர்த்தத்தைத் திருமஞ்சனஸ்தாயியிலும் பஞ்சபாதாங்குளிலும் துளித்துவி சேர்த்து சேஷிக்க தீர்த்தத்திலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் தோய்த்தெடுத்து, தன்னையும் யாகபூமியையும் உத்தரவாக்யபத்தாலே ப்ரோசுஷித்து சேஷித்த தீர்த்தத்தைத் திருப் படிக்கத்திலே சேர்த்து ஆசாரியன் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்துத் திருவடி விளக்கி, மீளவும் பஞ்சபாதாங்குளையும் சோதித்துப் பூரீவம்போலே திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து அபிமந்திரித்து சோஷித்து உடையவர் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து, “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம. திருவடி நிஸைத்தியருளவேணும். மந்த்ரானஸ்தைத் கெழுந்தருள வேணும். ஆசாரியன் திருக்கையாலே திருவாராதனம் கண்டருளவேணும்— என்று விண்ணப்பம் செய்து, அரிக்கயபாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து, ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம அரிக்கயம் கண்டருளவேணும் என்று வலது திருக்கை யிலே ஸமர்ப்பித்து, கண்டருளிளதாக பாவித்து, உத்தரணிய தீர்த்தத்தை மூன்று விசை திருவடி களிலே ஸமர்ப்பித்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, பாத்யபாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து பாத்யம் கண்டருளவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து’ அரிக்கயபாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருக்கைகள் விளக்கியருள வேனுமென்று மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, ஆசமந பாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருள வேனுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, திருவொற்றுவாடை ஒரு கஸியாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்துக்கும் தலைமாறி, திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுவாடை சாத்தியருள வேனுமென்று விண்ணப்பம்செய்து திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிப்பது.

“ ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம திருவடிநிஸை சாத்தியருளவேணும் ஸ்நானாஸனத்துக்கு எழுந்தருளவேணும் ” என்று விண்ணப்பம் செய்து பாத்யபாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து, திருவடிகள் விளக்கியருளவேனுமென்று விண்ணப்பம் செய்து மூன்றுவிசை திருவடிகளிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்தாலே சோதித்து அரிக்கய பாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருக்கைகள் விளக்கியருள வேனுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, ஆசமன பாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருளவேனுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து திருவொற்றுவாடை ஒரு கஸியாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்துக்கும் தலைமாறி, திருவடிகளுக்கும் சாத்தி, திருத்துழாய்க் கொழுந்தாலே திருமுத்து விளக்கி, அதைத்திருப்படிக்கத்திலேயிட்டு, அரிக்கய பாதரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்துக் கையைக்கழுவி மற்றொரு கொழுந்தாலே திருநாக்கு வழித்துப் பொகட்டு, கையைக் கழுவி அரிக்கயபாதரத்தில் நின்றும் திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருப்பவள மாற்றியருள வேணும். திருமுகமண்டலம் விளக்கி யருளவேணும், திருக்கைகள் விளக்கியருள வேனுமென்று விண்ணப்பம்செய்து முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, பாத்ய பாதரத்தில்

நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை பெடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து, "திருவொற்றாடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருமுக பண்டலத்திற்கும் திருப்பாவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாரி) திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றாடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து திருத்துழாங்க்கொழுந்தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, "பூமீமதே ஈமாத்ராபயம், திருவடி நிலைசாத்தியருள வேணும், திருமஞ்சன வேதிகையில் எழுந்தருளவேணும் ஓசியம் சாத்தியருளவேணும், என்னைக்காப்பு சாத்தியருளவேணும் திருமுகக்காப்புக்காக நெய்ச்சீகாப்பு சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஸவானிய பாத்நிரத்திம் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை பெடுத்து "திருமஞ்சனம் கண்டருள வேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து திரவனீந்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து ஆசனமிய பாத்நிரத்திம் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஆசனமியம் கண்டருள வேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து "திருவொற்றாடை ஒரு தலையாலே திருமுக திருமேனி வெங்குமொக்க சாத்தியருள வேணும், (தலைமாரி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றாடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து திருத்துழாங்க்கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "பூமீமதே-திருவடிகள் நிலைசாத்தியருளவேணும், அவங்காராணததுக்கு எழுந்தருளவேணும், திருப்பலிப்பட்டம் சாத்தியருளவேணும் திருவத்தரீயம் சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அரிக்கய பாத்நிரத்திம் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "பூமீமதே அரிக்கயம் கண்டருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து, பாத்நிரத்திம் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து, பாத்நிரத்திம் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஆசனம் கண்டருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து "திருக்கைகள் விளக்கி அருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து "திருவொற்றாடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பாவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாரி) திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றாடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து "பூமீமதே ஈமாத்ராபயம் திருமண்காப்பு சாத்தியருளவேணும் பூமீமதே காப்பு சாத்தியருளவேணும், திருவற்றோபயிதம் சாத்தியருளவேணும், திருப்படித்தராயம் சாத்தியருளவேணும், சாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும் திருவாரணம் சாத்தியருளவேணும். ஆசனியன் திருக்கைகளால் ஸாவோபரையகணியும் கண்டருளவேணும்" என்று திருவடிகளிலே திருத்துழாங்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து.

மீளவும் பஞ்சபாத்நிரங்கணியும் சேர்த்து பூமீமதே திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து சோஷித்து "பாவாருச பரகாணதிப்போகம்" என்று திருவடிகளிலே திருத்துழாங்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து உடையவர்க்கு ஸமர்ப்பித்ததுபோலவே திருவாராதனம் பண்ணுகிறது.

மீளவும் பஞ்சபாத்நிரங்கணியும் சேர்த்து திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து அபிமந்தரித்து சோஷித்து "பூமீமதே விஷ்வகலோனாயம், அனந்தாய நமஸ்தாபயம், வைணதேயாய பஷி ஈஜாயம், ஸுதாஸ்தாய நமஸ்தாபயம், பாத்நிரத்திம் நின்றும் உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சேர்த்து "திருவடிகள் திருத்துழாங்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து பூமீமதே திருவாராதனம் பண்ணுகிறது.

மீனவும் பஞ்சபாதிரங்கையும் சோதித்து நிரமஞ்சனத்தைப்பூரித்தது நிரக்துழாபக் கொழுந்தையும் சாத்துப்படிவையும் பரிபாதி உத்தரணியாகத்தானே அபிமந்தித்து எம்பெருமான் நிருவடிகளிலே நிரக்துழாபக் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து “புலிமதேவராமனுபாயம் புலிமதேவராமம்; பூம்பூம்பாயம்; கீம் கீரணபாயம்; எமலித் பரிவராய ஸரிமலங்கா வித்தராய புலிமதே; ஸராயபுராயம் நிருவடி. கிரீஸாத்தியருளவேணும் மந்திரானந்தம்திரு எழுந்தருளவேணும் ஆசாயன் நிருக்கைகளால் நிருவராதனம் கண்டருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து அகீசம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை எடுத்து “புலிமதேவ அகீக்சம் கண்டருளவேணும்” என்று எம்பெருமான் கைகளிலே ஸமர்ப்பித்து, கண்டருளினதாக பாவித்து முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுக்க ஜலத்திலே சோதித்து பாதம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து “பாதம் கண்டருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து மீனவும் அகீக்சம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து “நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தைப்பெடுத்து “ஆசமனம் கண்டருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம்செய்து முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சோதித்து நிருவொற்றுகடை ஒருதலையாலே நிருக்கைகளுக்கும் நிரப்பலனத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும், (தலையாதி) நிருவடிகளுக்கு நிருவொற்றுகடை சாத்தியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்வது.

மீனவும் எம்பெருமான் நிருவடிகளிலே நிரக்துழாபம் ஸமர்ப்பித்து “புலிமதேவம்; நிருவடிகள் கிரீஸாத்தியருளவேணும் ஏறாணைந்தந்தது எழுந்தருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து பாதம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து “புலிமதேவம்” நிருவடி, விளக்கியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுக்க ஜலத்திலே சோதித்து அகீக்சம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை எடுத்து “நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுக்க ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து ஆசமனம் கண்டருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுக்க ஜலத்திலே சோதித்து “நிருவொற்றுகடை” (ஒருதலையாலே) நிருக்கைகளுக்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலையாதி) நிருவடிகளுக்கு நிருவொற்றுகடை சாத்தியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த ஒரு நிரக்துழாபக் கொழுந்தாலே நிரமஞ்சன விளக்கி நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து கையை சோதித்து மந்திரை கொழுந்தாலே நிருமஞ்சன வழித்து நிரப்படிக்கத்திலேசேரித்து கையைசோதித்து அகீக்சம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை எடுத்து “புலிமதேவம், நிரப்பலனம் மார்தியருளவேணும், நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும், நிரமுகாண்டலம் விளக்கியருளவேணும் நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும் என்று முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுக்க ஜலத்திலே சோதித்து பாதம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை எடுத்து “நிருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்” என்று முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து மீனவும் அகீக்சம் பாத்திரத்தில் சின்று உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து “நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்,” என்று முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேரித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில்

நின்றும் உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து "நிருவொற்றுகுடை ஒரு தலைபாலே நிரக்கைகளுக்கும் நிரப்பவளத் திற்கும் நிரமுகைடைவதற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாரி) நிரவடிசுக்கு நிர வொற்றுகுடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து.

நிரவடிசுளிலே நிரக்துழைக்க கொழுந்தை எயர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேவம்: நிரவடி, நீல சாத்தியருளவேணும் நிரமஞ்சன வேதிகைக்கு எழுந்தருளவேணும்" என்று விண்ணப் பம் செய்த நிரத்த எம்பெருமான்சை வேதிகையிலே எழுந்தருளப்பண்ணி கருணமுது சோதித்து கண்டருளப்பண்ணி நிருவொற்றுகுடை சாத்தி "ஸ்ரீமதேவம்: என்னெ பொலியல் சாத்தியருளவேணும் என்னெனக்காப்பு சாத்தியருளவேணும் நிரமுடிக்காப்புக்காசாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து வினாள் பாத்நிரத்தில் நின்றும் உத்தர ணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து புருஷனாகத்தம், ப்ரீனாகத்தம், பூனாகத்தம், *வேண்ணெ விரைந்த குறுங்குறும்* இத்தயாத்நனத்தானத்துடனே தீர்த்த எம்பெருமான்சைக்குத் நிரமஞ் சனப்பண்ணி உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து அரிக்கப்பாத்நிரத்தில் நின்றும் உத்தரணி யாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து "நிரக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத் ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து, நிருவொற்றுகுடை ஒருதலைபாலே நிரக்கைகளுக்கும் நிரமுடிநிரமேனி எஞ்ரு மொக்கே நிருவொற்றுகுடை சாத்தியருளவேணும் (தலைமாரி) நிரவடிசுக்குத் நிருவொற்றுகுடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து தீர்த்த எம்பெருமான்சைக் கோயிலாற்பின ரிலே எழுந்தருளப்பண்ணி;

நிரக்துழைக்க கொழுந்தை நிரவடிசுளிலே எயர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேவம், நிரவடி, நீல சாத்தியருளவேணும் அயர்காரானத்திற்கு எழுந்தருளவேணும், நிலப் பீதாப்பம் சாத்தி யருளவேணும் உத்தரீயம் சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அரிக்கப் பாத்நிரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை எடுத்து "அரிக்கப் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத் பாத்நிரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து "நிரவடிசுள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து.

பீனவும் அரிக்கப் பாத்நிரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து "நிரக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலேசோதித்து ஆசமன பாத்ந ரில் நின்றும் உத்தரணியாலே நிரமஞ்சனத்தை பெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால்முக்கால் நிரப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஜலத்திலே சோதித்து "நிருவொற்றுகுடை ஒரு தலைபாலே நிரக்கைகளுக்கும் நிரப்பவளத்திற் கும் சாத்தியருளவேணும் தலைமாரி நிரவடிசுக்கு நிருவொற்றுகுடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து .

நிரக்துழைக்க கொழுந்தை நிரவடிசுளிலே எயர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேவம், நிரமஞ்சாப்பு சாத்தியருளவேணும், ப்ரீசுரிணக்காப்பு சாத்தியருளவேணும், நிரபத்திரோபவீதம் சாத்தியருள

வேணும், சாத்தப்படி சாத்தியருளவேணும் என்று *கந்தத்வாராம்* *பூசம் சாந்து* இத்தியாத் யநுஸந்தானத்துடனே சாத்துப்படி சாத்தி "திருப்படித்தகாம் சாத்தியருளவேணும்" என்று *ஸ்புரத்தகிரீடாங்க ஷாாகண்டிகா* *ஸிலோசிதவிதி* *மங்குலத்தோய்செனனி,* *சூட்டு நள மாலைகள்,* *இத்தியாத் யநுஸந்தானத்துடனே கிரீடாதிநாபுராந்தமான சிவ்யா ரணங்கீனையும், சங்கசக்ராத்யாயுதங்கனையும் சாத்தியருளவேணும், திருமாலை சாத்தியருளவேணும், திருக்கண்ணாடி கண்டருளவேணும்" என்று திருந்துழாய்க்கொழுந்தாலே கண்டருளப்பண்ணி, *பரிவதி லீசனைப்பாடி* *இத்தியாத் யநுஸந்தானத்துடனே தூபம் கண்டருளப்பண்ணி, *வையத் தகளியா* *அன்பே தகளியா* *திருக்கண்டேன்* *வடிக்கோலவான் நெடுங்கண்* இத்தியாத் யநுஸந்தானத் துடனே 'திபம் கண்டருளவேணும், கந்த, புஷ்ப தூப, திப, நீருந்த, கீத, வாத்த்யச்சர, சாமர, தாலவநூந்தாதி ஸாவோபசாரங்களையும் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து திருப் பல்லாண்டு திருப்பாவை விண்ணப்பம் செய்து :

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்கனையும் சோதித்து திருந்துழாய்க் கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீ மதேவம்; திருவடிகள் நிலசாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து பாத்ய பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து, "ஸ்ரீமதேவம் திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சக்த ஐலத்திலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப் பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சக்த ஐலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து, முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சக்த ஐலத்திலே சோதித்து திருமொற்றடை ஒருதலையாலே திருக்கை களுக்கும் திருப்பவயத்திற்கும் தலைமாறி திருவடிகளுக்கும் சாத்தி

திருமுன்பே ஸதல சுத்திபண்ணி திருப்போனகம் ஸமர்ப்பித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து திருப்போனகத்தை உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து பரிஷேசனம் பண்ணி ஆபோசனம் ஸமர்ப்பித்து தவயத்தாலே அபிமந்திரித்து இரண்டு கூறாக பாவித்து அதில் ஒரு பாகம் எம்பெருமான்களுக்கும் மற்றொரு பாகம் பிராட்டிமாரி களுக்குமாக பாவித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தையெடுத்து இடது கையிலே வைத்துக் கொண்டு திருப்போனகத்தை ஆசாயன் ஆமலகப்ரமாணம் எம் பெருமான் வலதுதிருக்கையிலே ஸமர்ப்பிப்பதாகவும் கண்டருளுகிறதாகவும் பாவித்து உத்தரணியை சக்த ஐலத்திலே சோதித்து பானீய பாத்ரத்தில் ரின்றும் திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி 'நாறுநூறும் பொழில்,' 'இன்று வந்தித்தனையும்,' 'பச்சைமாமலை போல்மேனி 'மிக்கானை மறையாய்,' 'அடியேன் மேவி,' அன்ன ஸுலக்தம், மதுஸூக்தம், 'யாடரீ திரீ விதாராப்பிதே' "பிப்ரத்தவேணும்" இத்தியாத் யநுஸந்தானத்துடனே திருப்போனகம் கண்டருளப்பண்ணி பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி பிராட்டிமாரிகளுக்கும் யதாபாகமாக கண்டருளப்பண்ணி பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி உத்தரணியை சக்த ஐலத்திலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை யெடுத்து, "ஸ்ரீமதேவம்; திருப்பவனம் மாற்றியருளவேணும்," திருக்கைகளும் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சக்த ஐலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் ரின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை யெடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருள வேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலேசேர்த்து உத்தரணி

வை கந்த ஐசு தநிலே சொதித்து மீனவும் அரிக்கப்பாந்ததிலே ரிண்டும் தீர்த்ததை பெடுத்து 'நிருக் கைகள் விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்தில் நிலே சேர்த்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து ஆசமன பாந்தரத்தில் ரிண்டும் உத்தரணி பாலே தீர்த்ததை பெடுத்து 'ஆசமனம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து 'நிரு வொற்றாருடை ஒருகாலமாலே நிருக்கைகளுக்கும் நிரூபவளத்திறமும் சாத்தியருளவேணும்' (தலை மாறி) நிருவடிக்கு நிருவொற்றாருடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து .

'ஸ்ரீமதே விஷ்வக்டெனாபம் , அனந்தாபனாபராஜாபயம், வைபதேயாய பகிர்ராஜாபயம், ஸாந்தீசுரூப மேநிராஜாபயம், பாந்த்ரஜனாய சங்காதிபத்யோம் , நிரூப்போனகம் வதாபாக மாக்க கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து பாநீயம் கண்டருளப்பண்ணித் நிரு வொற்றாருடை சாத்தி "ஸ்ரீமத்யா: பராங்குச பரகாஸ்திபயோம்" என்று நிரூப்போனகம் வதாபாகமாகக் கண்டருளப்பண்ணி பாநீயம் கண்டருளப்பண்ணி, 'ஸ்ரீமதோமாத்ரஜாபயம்,' என்று உடைபயருக்குத் நிரூப்போனகம் கண்டருளப்பண்ணி அனந்தம் ஆசாயனுக்குக் கண்டருளப்பண்ணி

மீனவும் பரீயபாந்தரகீயையும் சொதித்து தீர்த்தம் பூர்த்து அபிமந்தீர்த்து சொஷித்து நிருத்யூபம் நிருவடிக்கிலே ஸாந்தீபிதது "ஸ்ரீமதேயம், நிருவடிநிலை சாத்தியருளவேணும் மந்தாஸாஸத்துக்கு எழுக்கருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அரிக்கப் பாந்தரத்தில் ரிண்டும் உத்தரணியாலே தீர்த்ததை எடுத்து "அரிக்கப் கண்டருளவேணும்" என்று விண் ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சொத்து உத்தரணியாலே தீர்த்ததை எடுத்து "பாநீயம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூப் யுக்கத்திலே சொத்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து அரிக்கப் பாந்தரத்தில் ரிண்டும் உத்தரணியாலே தீர்த்ததை பெடுத்து 'நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப் பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சொத்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து ஆசமன பாந்தரில் ரிண்டும் உத்தரணியாலே தீர்த்ததை பெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சொத்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து நிருவொற்றாருடை சாத்தி, சுருளமுது கண்ட ருளப்பண்ணி அகல்ய பாதத்தில் ரிண்டும் தீர்த்ததை எடுத்து நிரூபவளம் மாற்றி "நிருக் கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சேர்த்து உத்த ரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து ஆசமன பாந்தரில் ரிண்டும் தீர்த்ததை எடுத்து ஆச மனம் கண்டருள பண்ணி நிரூபயுக்கத்திலே சொத்து நிருவொற்றாருடை சாத்தி கற்பூரீசா ஜனம் 'வக்ஷஸீசாணாயக்ஷாயக்' இத்தாதி சீலோகாது ஸாந்தாஸத்துடனே நிரூப்பாவை முதலா னவை சாத்தி

நிருவடிக்கிலே நிருத்தூபங்க்கொழுக்கை ஸாந்தீபிதது 'நிருவடிக்கிலே சாத்தியருள வேணும் பரியாஸாஸத்துக்கு எழுக்கருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து பாநீய பாந்தரத்தில் ரிண்டும் உத்தரணியாலே தீர்த்ததை பெடுத்து 'ஸ்ரீமதேயம் நிருவடிக்கி விளக்கி யருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சொத்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து அகல்ய பாந்தரத்தில் ரிண்டும் உத்தரணியாலே தீர்த்ததை எடுத்து 'நிருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் நிரூபயுக்கத்திலே சொத்து உத்தரணியை கந்த ஐவதநிலே சொதித்து ஆச

மன பாதத்தில் சின்று உத்தரணியாலே எடுத்து 'ஆசமனம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்த முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை கத்த ஐயத்திலே சேர்த்துதிருவொற்றுடை சாத்தி சுருளமுது திருத்திக்கண்டருளப்பண்ணி திருப்பலனம் மாற்றி திருக்கைகள் விளக்கி ஆசமனம் கண்டருளப்பண்ணி திருவொற்றுடை சாத்தி திருவடிக்களிலே திருத்தமுடிக்கொழுகை 'ஆசாயன் திருக்கைகளால் ஸர்வோபசாரங்களைவும் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து, 'உபசாரபதேசே' என்ஊர் சீலோகாநுஸந்தானத்துடனே தெண்டனமளிப்பிடுத்து அபாரதக்ஷாமனம் பண்ணிக்கொண்டு 'பன்னகாநீசரீயங்கே ரமாமஸ்தோபநானகே' என்ஊர் சீலோகத்தையும் 'அரவத்தமளிப்பினோம்' 'உறகலுமகல்' என்ஊர் பாசரங்கையும் அருணித்தது கோயிலாழ்வார் திருக்காப்புகேர்த்து திருமலர்சாத்தாழியை பாரீயாத்தமக என்விதிபிலே ஸ்தாபித்து 'ஜீதம்பேத' என்ஊர் ஸ்தோத்ரது ஸந்தானத்துடன் தெண்டன் மளிப்பிடுத்து அபாரதக்ஷாமனம் பண்ணிக்கொள்வது ... ..

ஸ்ரீமத்வரவாமுநீத்தரபக்தர்மயிஸ் ஜீயர்ப்படி திருவாராதனக்ரமம் முற்றிற்று

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத்வரவாமுநீத்தர பக்தர்களுக்கு அறிவிப்பு

மணவாளமாமுனிகள் கதைக்கு தாத்பர்யநிப மெனருகு விவரணகர்தம் அருளிச்செய்திருந்ததாக முன்னோர்களின் வைபவ நூலகளில் எழுதியிருக்கக் காண்கிறது அந்தகராதம் லுபதம் எனது பலகால் விஜ்ஞாபித்திருக்கிறேன் இதைகரதமாலையினை முன்னறிககையிலும் விஜ்ஞாபித்திருக்கிறேன் இதைககண்ட சிலா, ஏறககுதைய அறுபது வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்ரீகாஞ்? ஸ்ரீஸுதர்ச்சகமுதராக்ஷரசாலையில் தேவநாகர விபியில மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்ததாக மலலகருத-கீதாவியாகவியானமொன்று அச்சிட்டிருப்பதை கினைப்பூட்டி 'இதை லுபதமென்று எழுதியிருப்பது எதனாலே' என்று கேட்டார்கள்; இன்னமும் கேட்டுவருகிறார்கள் அன்னவர்களுக்கு இதைப் பற்றின உணமையை ாண்டு விஜ்ஞாபிக்கிறேன் ஸுதர்ச்சன முதராக்ஷரசாலையில் அந்தகராதம் அச்சிடும் மலயம் அடியேனுக்கு கணியுத் தெரியும் அநில சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற பூமிகையில் இது மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்ததே பென்று வறபுறுத்தி அம்மதாசார்யரான (வைகுண்டவாஸி) ஸ்ரீகாதீஸ்வரயி எழுதியருளியிருப்பதைவும் அப்போதே அறிவேன. ஆனாலும் மணவாள மாமுனிகளின் திருப்போனருமகக்ஷதரமாவிகரகாரருமான அபிராமவராக்ஷரயா பணித்ததேயனறி மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்ததன்று, அவருடைய ஸ்ரீஸூகதி கடைபேயன்று எனபதை அடியேன் பலபடிகளாலும்றியப்பெற்றேன. ஸ்ரீமத்பரமஹமஸ அயோத்யா, ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்க காராயண ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்த காலத்தில் அந்த மடத்திலிருந்த ஸ்ரீதானகோசத்தைபுங்காட்டியருளினார். ஆகவே மாமுனிகளருளிய கீதாதாத்பர்யநிபம் லுபதமேயென்பது நினைணம். ஐயுறவேண்டா. (ப்ர-அ.)

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

★

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி,

தத்வத்ரயம்

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

★

அவருடைய திருத் தம்பியாரான

அழகிய மணவாளப் பேருமாள் நாயனார்

அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்

ஆகிய இந் நான்கு ரஹஸ்யங்களும்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியானத்துடன்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயம: ஸ்ரீமத்வரவரமுடயேம:

மணவாளமாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களுக்குப் பொதுத்தனியன்கள்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாதீரம் தீபக்தீவாதி குணரீணவம்
யதீக்தீர ப்ரவணம்வர்தே ரம்பஜாமாதரம் முகிம்
லக்ஷ்மீராத ஸமாஸம்பாம் நாதபாமுல மத்வமாம்,
அஸ்மதாசாரீய பரீயந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்வமச்சுத பதாம்புஜ யுகம்ருக்ம
ய்யாமோஹதஸ ததிதாணி த்ருணுபமேந,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தவையகனீர்தே:
ராமாதுஜஸ்யசரணேள சரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாபுலயஸ்த தநயாவிபூதிஸ
ஸரீவம் பதேவ நியமேன மதர்வயாராம்,
ஆத்மஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்தங்கீரியுகளம் ப்ரணமாமிஸூத்ரம்.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹவய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஸாந்,
பக்தாங்கீரேஜு பரகால யதீக்தீரமித்ரார்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுகிம் ப்ரணதோஸமிதித்வம்

ரஹஸ்யார்த்த ஸமப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோகதரும் குருபிஸஸஹபூரீவை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்பிராமவரேசேன தீப்ரசயம் வரயோகிமீடு.

லோகாசாரீயாயகுரவே க்ருஷ்ணபாஷஸ்யஸூத்ரீவ,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:,

லோகாசாரீய க்ருபாபாதீரம் கௌண்டிக்ய குஸ்யஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணுவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

சமச்சுரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜம்பநே,
ப்ரஸாதஸ்பத பரமப்ராப்ய கைங்கரியசாஸீநே,
லோகாசாரீயபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாபிதாந்தரம்,

ஜ்ஞானவராக்யஜலநிம் வந்தேனெளம்யவரம்சுரும்
ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவதஜ்சதாஸ மமஸமசேஷசாஸ்தீரவிதம்,
ஸூந்தரகுருவரகருணாகந்தளித் ஜ்ஞானமந்திரம் கலயே.
ஸ்ரீசைலேசதயாபாதீரம்...ரம்பஜாமாதரம்முநிம்.

முழுக்கூப்படி முதலான ஈழநிய வியாக்கியானங்கள் நான்கிலும்
உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள எம்மங்குதப்ரமானங்களுக்கு
அகராதிப்பட்டவகை துர்ணிகை வக்கங்களுடன்

1. முழுக்கூப்படி வியாக்கியானம்

60 அகாரச சிதவருபயம்	35. ஓவகாரபரவா வேதா	86 தவயகாரபரவா பவேக வருதய
33 அகாரஞ்சாபயகாரஞ்சு	129 க ருபயேத வகாரோததம்	218. தாம் எம்மந்தர்பகாரததாய
60. அகாரோஜனயதேயிஷ்ணு	137. சுதஞ்சக தவயேதய	129 ககாரக காரபரதயதி
35 அகாரோஜனய ஸாவக வாக	199 கரபினவழி எம்மநித்திம்	127 ககரமயி
120 அகிலஞ்சகதி	127 கிமேதலிபிதோஷ	176, 187 கம்மித்தியவவாதில்
120 அகிலஞ்சகவக கதி	13. கிமததரபுணாபிமகதகா	11 கம்மதரோஷ்டகாரத பர
76, 177 அகிலசிதவருபயம்	94 கிமதேக கருதவயபரம்	199 கவி ஐதரோக கருதவயம்
128. அகிலஞ்சகமாதம்	135 கருவயா யாயவகத	179, 76 கககிலிதி குரவத
155 அகருவயி யுரக மதரக	277 கருவனய ஏயவழிமேககாரம்	35 காமருபஞ்ச பூதகாரம்
97 அண்டகாமருபஞ்சாணு	208 218 கருவனய தாமம் கார	101. காமருபஞ்ச பூதகாரம்
205, 263. அதுபாதகருதவயம்	127 கவிபாமி	101 காமருபஞ்ச பூதகாரம்
8 அகாரகருவய பகவகமதரக	207 ககரபுரகாரமி	13 காரபரவா பகவகமதரக
46 அகவகாரகருவயபுணம்	246 கதவாமதா புததவகதத	10, 11 காரபரவா பகவகமதரக
46 அகவகாரகருவய பகவக	16. கோகிதேயிததகாரகத	13 காரபரவா பகவகமதரக
183 அகர திகாபரவகருத	139 கருதேகவா அதகருதேக	11 காமருபஞ்ச பூதகாரம்
183 அகர தவயகருதபுததிகா	13 ககரபுரகாரமி	177 கிதவயிவக பகவகமதரக
137 அபயாஸவயபுதேய	207 ககரபுரகாரமி	177 கிதவயிவக பகவகமதரக
(அ) 57 அகரபேக ஸவயதி	86 கருதவய பகவகமதரக	66 பஞ்சகிமேக அதுமபவதி
216 அகரபேககருதவகருதவய	211 கருதவய பகவகமதரக	66 பஞ்சகிமேக அதுமபவதி
55. ஆததகருதவய பகவகமதரக	175 கருதவய பகவகமதரக	5 பதிம் கிமேகமதரக பகவகமதரக
13. ஆததகருதவய பகவகமதரக	199 கருதவய பகவகமதரக	220, 251. பகவகமதரக
8 ஆததகருதவய பகவகமதரக	279 கருதவய பகவகமதரக	127 பகவகமதரக பகவகமதரக
6 ஆததகருதவய பகவகமதரக	155. கருதவய பகவகமதரக	277 பகவகமதரக பகவகமதரக
279 ஆததகருதவய பகவகமதரக	58 கருதவய பகவகமதரக	116 பகவகமதரக பகவகமதரக
279 ஆததகருதவய பகவகமதரக	58 கருதவய பகவகமதரக	259 பகவகமதரக பகவகமதரக
5 கருதவய பகவகமதரக	4 தவயகருதவய பகவகமதரக	277 பகவகமதரக பகவகமதரக
75 உகருதவய பகவகமதரக	226 தவயகருதவய பகவகமதரக	31 பகவகமதரக பகவகமதரக
291 உகருதவய பகவகமதரக	8 தவயகருதவய பகவகமதரக	35 பகவகமதரக பகவகமதரக
149, 243 உகருதவய பகவகமதரக	35 தவயகருதவய பகவகமதரக	46 பகவகமதரக பகவகமதரக
3 கருதவய பகவகமதரக	100 தவயகருதவய பகவகமதரக	5, 23 பகவகமதரக பகவகமதரக
13 கருதவய பகவகமதரக	128 தவயகருதவய பகவகமதரக	158 பகவகமதரக பகவகமதரக
199. கருதவய பகவகமதரக	81 தவயகருதவய பகவகமதரக	221 பகவகமதரக பகவகமதரக
176 கருதவய பகவகமதரக	5 தவயகருதவய பகவகமதரக	8 பகவகமதரக பகவகமதரக
5 கருதவய பகவகமதரக	5, 55 தவயகருதவய பகவகமதரக	8 பகவகமதரக பகவகமதரக
277 கருதவய பகவகமதரக	13 தவயகருதவய பகவகமதரக	205 பகவகமதரக பகவகமதரக
13. கருதவய பகவகமதரக	97 தவயகருதவய பகவகமதரக	199 பகவகமதரக பகவகமதரக
19 கருதவய பகவகமதரக	135 தவயகருதவய பகவகமதரக	155 பகவகமதரக பகவகமதரக
279 கருதவய பகவகமதரக	199 தவயகருதவய பகவகமதரக	169 பகவகமதரக பகவகமதரக
28. கருதவய பகவகமதரக	2 தவயகருதவய பகவகமதரக	206 பகவகமதரக பகவகமதரக
28. கருதவய பகவகமதரக		

66 பூதவிச கவாசேன	216 எந்தவாழிபெறாம பரீதாழிதே	35 எம்மத சபதமுதவாத
13 பூதவோதவ பரணு	173 எல்லாழிவோதவமபதவா	127 மயிசுமறம எல்லாழிதேன
33 பூதிதிலவேதததவாத	208 எமேச விசுமறவாத தம்	199 எவவக காமா தில
183 மதிவாத தில	(அல) மந்திரிசாதமமரமபம	52 எவவக பரவமதுகம
183 மதிவாத தில	123 மந்திரி பதமவாத பதவா	199 எவவ பரமவிசுதததம
183 மதிவாத தில	40 மந்திரி பதமவாத பதவா	13 எவவவேததம
3 மந்திரி பதமவாத பதவா	157 மோகவிசுததத துமென	151 எவவக காமா அசுததே
4 மந்திரி பதமவாத பதவா	66 மிசுமறவாத அமேச	175 எவவகமததம கமேவமதே
3 மந்திரி பதமவாத பதவா	13 மிசுமற காமவாத	17 எவவகமததம பரமவிசுதததம
199 மந்திரி பதமவாத பதவா	128 மிசுமற பதம	170 மிதா மமதத
16 மந்திரி பதமவாத பதவா	16 மிசுமற காமவாத பதவா	170 மிதா மமதத பதவா
226 மமேவம பதமவாத பதவா	6 மிசுமற காமவாத பதவா	48 மமததம பதவா
266 மமேவம பதமவாத பதவா	7 மிசுமற காமவாத பதவா	127 மமததம பதவா
278 மமேவம பதமவாத பதவா	131 மிசுமற காமவாத பதவா	216 மமததம பதவா
35 மமேவம பதமவாத பதவா	151 மிசுமற காமவாத பதவா	175 மமததம பதவா
277 மமேவம பதமவாத பதவா	123 மிசுமற காமவாத பதவா	173 மமததம பதவா
13 மமேவம பதமவாத பதவா	97 மிசுமற காமவாத பதவா	206 மமததம பதவா
132 மமேவம பதமவாத பதவா	5 மமததம பதவா	1 மமததம பதவா
116 மமேவம பதமவாத பதவா	3 மமததம பதவா	55 மமததம பதவா
176 மமேவம பதமவாத பதவா	35 மமததம பதவா	253 மமததம பதவா
220, 251 மமததம பதவா	157 மமததம பதவா	5 மமததம பதவா
277 மமததம பதவா	157 மமததம பதவா	91 மமததம பதவா
57 மமததம பதவா	151 மமததம பதவா	222 மமததம பதவா
207 மமததம பதவா	6 மமததம பதவா	

முழுசுப்படி-தத்வதரயவியாக்கியான ப்ரமாணுதுக்ரமணிகை முற்றி 2

2. தத்வதரயவியாக்கியான ப்ரமாணுதுக்ரமணிகை

123 அதிபிபவதே	171 அதிபிபவதே	192 அதிபிபவதே
129 அதிபிபவதே	101 அதிபிபவதே	145 அதிபிபவதே
164 அதிபிபவதே	111 அதிபிபவதே	85 அதிபிபவதே
141 அதிபிபவதே	132 அதிபிபவதே	120 அதிபிபவதே
101 அதிபிபவதே	79 அதிபிபவதே	85 அதிபிபவதே
113 அதிபிபவதே	8 அதிபிபவதே	9 அதிபிபவதே
199 அதிபிபவதே	26 அதிபிபவதே	148 அதிபிபவதே
160, 162 அதிபிபவதே	52 அதிபிபவதே	53 அதிபிபவதே
85 அதிபிபவதே	113 அதிபிபவதே	143, 198 அதிபிபவதே
149 அதிபிபவதே	98 அதிபிபவதே	199 அதிபிபவதே
17, 85 அதிபிபவதே	(அல) அதிபிபவதே	3 அதிபிபவதே
181 அதிபிபவதே	11 அதிபிபவதே	109 அதிபிபவதே
171 அதிபிபவதே	79 அதிபிபவதே	4 அதிபிபவதே
191 அதிபிபவதே	174 அதிபிபவதே	56 அதிபிபவதே

79 அபரஹிதா	141 ஆகந்தோபாஹம்	160 ஏதென த்லென புருனெஷு
148 அபஹதாபம்மா	109 ஆப்யபய்தேசாதேசத்தம்	118 ஏவம் ஐராதேஷு பூதாநீ
85, 162 அப்ரமேயோநியோத்ய	14 ஆராகாமாத்ரோஹபலரோபி	202 ஏவம் பத்ரஃபரோபரோஹம்
151 அபிஷிப்சயஸ்த்யபாபம்	141 ஆரீத ப்ரதிஷ்டாநீ	25 ஏவம் சாத்மா கார்த்தஸ்யம்
21, 24 அபிருதாஷுஸம்ஹம்	141 ஆரீதோ ஹித்யூரணுரீத	120 ஏவம் து ப்ரஹ்மணே
41 அபிமவாத்திசார்பாவ	10 ஆரீதம் த்வயதி	194 ஏவம் ஸ்துதிதேவதுபஸம்
106 அபமேயேந்த்ரியஸநுஷ்டு	184 ஆஸாநீத பகவத:	39 ஏவமேவாஸம்யிதாநீ
200 அப்சகபாநிசமெ	10 ஆசரீயவத்ப்யதிக்சிதே	21 ஏவமேவாஸம்யிதாநீ
200 அப்சபூஜாந்ரீமியோ :	70 ஆசர்பாத்ரபநாவருத்தே	(அவ) ஏவம் ஸம்ஸுருதிசக்சுதே
202 அப்சவதாஸவிக்ஷிபே	151 ஆசரீத ரக்ஷண விஷய	10 ஏவம் து ஸுப்தோத்தி
202 அப்சவதாஸவிக்ஷிபே	177 ஆசரீதய தமனோ வ்ருத்திம்	145 ஏஷ ஸரீவ பூதாநீராதமா
3 அலபாத்ரம்பூரீயம்	202 ஆஸதாப்தே குணரஹித்	39 ஏஷ ஸேதுகிதாந
142, 166 அலிகாரபகத்தப	40 இச்சபா பது பாதேயம்	26 ஏஷ ஸி த்ரஹ்டா ச்ரோதா
21, 165 அலிகார்போயம்	181, 184 இச்சக்துலீதாபியமதோ	85 ஏஷ ஹபேவ ஸது சம்
89 அலபகதமஷுரேவீபதே	89 இச்சாத ஏவ தவ விச்சபதா	14, 24 ஏபேஷாந்ராத்மா சேத
19 அலபக்தேதாயமநிதயோ	202 இதிவ்யவஸந்திதேசாபி	49 ஐதாத்ரம்யமீதம் ஸரீவம்
3 அஸஷுதிசுத்தவஸ்து	109 இதிஹாஸ பூரணுப்யம்	187 ஐசுவரீயவீதி ஸம்பேதாத்
103 அஷ்டென்பர்க்ருதப, ப்ரோ	28 இதமஹம்பிவேதயீதி	187 ஐசுவரீயஸநுருக்ஷணாநென
102, 108 " ரோஹசயிகர	67 இத்தரீயாந்ரம் ஸ்ரீ ஸரீவே	82, 84 கரீதா கஸராராததலம்
35 அஸதமப்ரதிஷ்டம்பதே	194 இயம வைபுஸீதவை	149 கரீதருதவ்யமாவதஸவ
45 அஸ்தகேவஸபவதி	80 இஹாஹுடாமாநிபாம்கெதிதா	128 கஸாநுஹாரேதா கஷ்டா
113 அஸ்பதேதஸவயிபதோ	102 க்ஷராத் ப்ரக்ருதிபுருஷா	183 கஸாநுஹாரேதாநிமயசச
109 அஸ்தகரஹிபோநீதி	(அவ) க்ஷரோஹம்ஹம்போதி	181 கஸ்பே கஸ்பே ஹபயாஸிவ
150 அஸ்தமஸம்யபூதாநாம	14 உதக்தாநிதிசுத்யாக்ஷிமம்	44 கஷாபி காமபி பாவே
21 அஸ்தம மம்	148 உபாயபாபபுரூபிவாபி	11 கஸாநிபாத்ரமாமருதே தேவி
35 அஸ்தம்ஸரீவஸ்ய பரபவ	184 உபாஸாநுக்ஷணாரீதம்	180 காரணத்து த்ரீபய
45, 85 அஸ்தருஹஸ்தாஸ்யா	170 ஊரீண ஸபிசுபதா ஸருஷ்ட	31 கார்ப காரணகாதருதவே
178 ஆகஸது விருரீயாண	151 ஊரீதவம் மாலாஸந் ஸ்ரீவிஷு	170 ஊரீயோக்தேதவகது
103 ஆகஸம் சப்தமாந்ரம்து	202 ருதிசமத்த்ரஸா தாத்வா	128 காலவீகருதம
118, 103 ஆகஸ்சப்தமாந்ரஸ்து	(அவ) ஏவம் சந்தாதஸக்ஷாச்ச	79 காலநீதமகரீதம்
130 ஆகஸே சரீருகக்ஷிபதா	112 ஏககாநேத ஸருஹ்யம்பதே	120 காலஸம்ஸாரிபோக்யதம்
180 ஆஸரே சாகிசெஷாத்	18 ஏகமேவாத்விதீயம்	120 காலுடாபுத்தசக்சுபதா
8 ஆத்ம ஸம்பேத்யம் தத்	49 ஏகஸஸம் பஹுதா விசார	7 சிம்த்வமெச்சி சிது
8, 142 ஆத்மாஹ்ருணஸம்போஸம்	176 ஏகஸ்யேன ஸததிதோ	35 க்ருத ப்ரபந்தா பெஷஸது
181 ஆத்மாஹ்ருணஸம் ஐகத	109 ஏகாதசம் மாலாசாத்	198 கேசவாத்ரம் த்ரபம் தந்
152 ஆத்மா வாக்ரீதமேக ஏவ	175 ஏகோஸம்போ ப்ரஹம்	193 கேசவாத்ரம் குணுத்யக
3 21 ஆத்மா கரீதோ க்ஷாச்சாத்	148 ஏககஸ்யபருணஸம்பிபு	112 கேஷுபோஹ்ருணாஸஸது
35 ஆதாவிச்சரதத்தஸவ	152 ஏகோஹவை ஸார்பாண	70 க்ஷிபாச்சர்போத்த்ரவ்யம்
103 ஆதாப்யபாபபுருஷோதாத்	89 ஏதததீஸாவம் ப்ரதிஞாநே	85, 182 கீர்டதோ பாலஸஸபேவ
19 ஆதபோவ்யபூரோமயா	112 ஏதததீஸாபாபாபா	150 க்ஷாஹம்யத்த த்ரீபுததி
184 ஆத்மீயாத்ரயமனோநே	193 ஏதததீஸாதாஸஸபேவ	154 க்ஷம், ஸார்பாதே
168 ஆத்மீயம்	39 ஏதஸஸார அக்ஷஸஸப்ரச	79 க்ஷப்தமஸபாஹ்ருண பூரகே
		2 க்ஷம் ப்ரதாமமருதாஷம்

3, 141 ஸ்ரீராத்மாநா விசுதே தேவ	1 தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ	150 தயாபர வ்யஸன ஹரா
89 குணந்ரயவையஷ்ட்ய ஸ்யபாந்	75 தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்	112 தேசாத்நரேண பயஸா
85 குணஸாயம்யமுந்ரீகீதமந்பூ	172 தத்ஸரஷ்ட்வா	40 தஸஸ்பூதாஸ்வதஸ்ஸர்வே
97 குணஸாயாத் ததஸ் தஸ	202 ததா க்ருஷ்ணச்ச ராமச்ச	79 திவ்யாவரணசதஸஸ்ஸராவ்
16 குணாத்வாலோகவத்	79 ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்	79 தேவநாநம் பூரயோத்யா
70 குணாசுரயோத்ரவ்யம்	112 ததநந்த மஸங்க்யாத	79 தேவித்வம்மஹிமாவதி :
92 குண : ப்ரதான	165 ததாத்மாநம்ஸவயமகுருத்	141 தேவேந்த்ரஸ்திரிபுணம் :
185 குணேஷ்டபிஸ்த்வேதை :	202 ததிச்சயா மஹாதேஜா	(அல) தேவோஹம் மநுஷ்யோ
85, 171 கௌநாந்யந்தவதி	172 ததேவாநுப்ராவிசத்	4 தேஹேந்த்ரியம் ப்ராண
109 க்ரானுதிநாமிக்ரீயாணம்	37 தத்குண ஸாரத்வாத்	85 தேவீமந்யேஷா குணமயீ
148 சதுரீமுகாயு :	142 தத்ப்ரஹ்ம பரம் நித்யம்	148 தோஷோபதாவதி
184 சதுரீதிதஸ்ஸ பகவாந்	53 தத்விஜ்ஞாநார்த்தம்	89 த்யௌஸ்ஸ சந்த்ராரீக நக்ஷ
141, 180 சதுரீதிதா பஜந்தேமாம்	104 தம்மாத்ராணயவிசேஷாணி	127 த்ரவ்யாணி ப்ரதிவ்யப்தேஜ :
174 சதுரீவிபாகஸ்ஸமஸ்ருஷ்ட	197 தபஸாரதிதோ தேவ .	149 த்விஷதநம் நபோக்தவ்யம்
193 சாதூராத்மயமதோபிதம்	171 தம் : பரே தேவ ஏஹி பவதி	141 தம்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய :
3 சித்சிதிச்வரதத்ஸவபாவ	79 தமஸ பரஸ்தாத்	44 தர்மேணோபமபநுததி
202 சிந்தயேச்ச ஜகந்நாதம்	79 தமஸ ஸ்துபாரே	82 தியஸ்ஸவ்யம் ப்ரகாசத்வம்
18 சேதனாதிபோக்யநிகட	95 தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம்	120, 183 நகதஸ்ஸக்த்ரவை ப்ரபு :
149 ஜகத்ப்ரக்ருதி பாவோய :	1 தமேவம் வித்வாந்	112 நக்ரமேணவிததம் தத்
75 ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே	67 தயாந்ரோஹிதத்வாச்ச	129 நசப்ரதிவ்யாத்யபாவ
152 ஜந்மாத்யஸ்ய யத :	14 தஸமால்லோகாத்-பரேதி	12 நஜயாதே ம்ரியதேவா
44 ஜந்மாத்ர ஸஹஸ்ரேஷு	104 தஸ்யிந்ஸதஸ்யிந்ஸது தந்	12, 31 நஜயாதே வ்யபிதேவாபிகச்
26 ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ :	49 தஸ்யோபாதாந பா வேபி	151 நஜீவேபம் க்ஷணமபி
(அல) ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்	85 தாஸஹம் த்விஷத . க்ருநாந்	79 ந தத்ர ஸு-அரீயோபாதி
171, 56 ஜ்ஞாஜ்ஞாத்வாவஜா	75 தாஸிஸர்வாணி தத்வபு :	143, 148 ந தத் சமச்சா ப்ரதிதிக்ச
148 ஜ்ஞாநசக்தி பல ஜக்வரீ	188 தூரீயோயம் ஜகந்நாத :	181 ந தஸ்ப்ராக்ருதா
68 ஜ்ஞாநம் வைராக்யமைச்	148 தேஜோபலீச்வரீய	160, 202 ந தஸ்யேச க்ச்சன
87 ஜ்ஞாநயாத்ரவ்யபதேஸ்து	116 தேஜோவாஸிம்ருதாம் யதா	26 ந ப்ரபோம்ருத்யும் பச்யதி
38 ஜ்ஞாநஸ்வரூப மத்யத் நிர்	14 தோ ப்ரத்யோததேநைஷ :	148 நஹி கஸ்ய குணா :
36 ஜ்ஞாநஸ்வரூப மகிலம்	35 தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்	68 நஹி விஜ்ஞாநாந் விஜ்ஞாதே :
10 ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா	101 தேஷாம்த்வயவாந் ஸு-க்ஷ	110 நானவீரியா : ப்ருதக்ஷுதா :
10 ஜ்ஞாநாநந்தகலக்ஷணம்	79 தேஷாமபீதத் பரிமாணம்	31 நாயம் குணேப்ய : கரீதரம்
1 ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ :	103 தேப்யஸ்த்நமாத்ரேப்ய :	120, 161 நிஹி ஜகதுதய
143 தநுமே சத்யா : காமா	112 தேஷாமேஷாம்கேசன	12, 45, 55, 57 நித்யோ நித்யாநம்
8 தச்சஜ்ஞாமய வ்யாபி	101 தேஜஸாரீந்த்ரியாணயாஹ	143 நித்யம் விபு : ஸர்வகதம்
158 தத - க்ரோத பரீதே	85 த்ரிகுணம் கரீமணம் கேஷத்	193 நித்யோதிசாக் ஸம்பூர :
171 தத : ஸ்வயம்பூரீ பகவாந்	171 த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோரி :	180 நிந்ரோந்ருதக்ஷ க்ருணம்
186 தத்ர ஜ்ஞாநபலத்வாத்வாத்	114 த்வக்சேஷு-ந்ரீ நாளிகா	160 நிரவத்யம் நிரஜ்ஜநம்
185 தத்ரதத்ராவசிஷ்டம்	113 த்வசாபிஜிவாப்ருதம்	1 நிரஸ்தாதிசயாஹவாத
93 தத்ர ஸத்வம் நிரமலத்வாத்	45 த்வதியபுக்தோஜ்ஜித	166 நிரீகுணம் நிரஜ்ஜநம்
1 தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்	85 த்வம்ந்யஞ்சத்ப்ருதஞ்சத்பு :	10, 48 நிரீவாணமய ஏவாயம்

45 நிவாஸஸ்யாஸன	2 ப்ரதான சேஷத்ரஜ்ஞபதி :	187 மஸஸோயமதிஷ்டாதா
141, 190 நிலேதோயத் மத்யஸ்தா	120 ப்ரதானபுருஷவ்யக்த	187 மநூநாம் ஸரீகமகரோத்
49 நேஹ நானஸ்தி கிஞ்சன	103 ப்ரதானதத்வமுஃபூதம்	108 மனோபுத்திரஹம்ஹார
22 நைஹ்சிந்தந்திசஸ்திராணி	16) ப்ரளய ஸமயமூபதம்	182 மம ப்ரகரார : பஞ்சேதி
128 நைவாஸ்தமயமரீகஸ்ய	98 ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச	57 மம ஸாதரீம்யமாகதா :
7 பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே	160 ப்ராஜாபத்யம் த்வயாகரீம்	202 மமாயம் வாமநோ நாம
7 பஞ்சவீம்ச ஆத்மாபவதி	89 ப்ராதுரானீத்தமோநுத :	98 மஹாந்வை புத்தி லஷுண :
7 பஞ்சவீம்சோபிம்ய புருஷ :	191 ப்ராதுரீபாவாஸதமுக்ஷயா	35 மாமாத்ம பரதேஹேஷு
79 பஞ்சசக்திமயே திவ்யே	189 ப்ராதுரீபாவோத்விதாப்ரோ	194 மாவாவயம் ஜ்ஞநாம்
112 பஞ்சாசத்தகோடி விஸதாரா	3 ப்ரேசேஷாபலபதிச்சித்ஸம்	57 முத்தானாம் ப்ரமாகதி :
196 பதிவ்ரதா தர்மபாரா	180 பலமத உபபத்தே	32 முமுக்ஷு ப்ரஹ்மோபானீத
199 பத்மகோசப்ரதிகாசம்	149 பலம்தாரண ஸாமரீத்யம்	86 மூலப்ரக்ருதிரவிக்ருதி :
193 பத்மஹரபா திகாஸஸரீவே	186 பலேஹரதீதம்	31, 92 மூலப்ரக்ருதிரீ நாம
40 பரகதாதிசயாதா நேச்சா	194 பஹுதாவிஜாயதே	112 மோகததே பகவாந் பூதை
40 பரவாஸஸமிகாகுஸ்த	165 பஹுஸ்யாம்	38 ய ஆத்மநி திஷ்டன்
120 பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோருபம்	181 பஹுரி மே வ்யதீதாரி	3, 198 ய ஆத்மானமந்தரோயம்
35 பராத்து தச்ச்ருதே :	194 181 பிபர்திகௌஸ்தபமணி	1 யம் யம் ஸப்ருதி பாணிப்
141 202 பராஸ்யசக்தி : விவிதை	192 ப்ரஹ்மருதராரீஜுநவ்யாஸ	7 ய : ப்ர ப்ரக்ருதே, ப்ரோக்தா.
148 பராஸயேதி—ஜ்ஞானசக்த	152 ப்ரஹ்ம வா இதமேகமே	12 யத் ப்ரஸுதாஜுகத :
195 பரித்ராணாய ஸாதூநாம்	177 ப்ரஹ்மாத்ஷகாதய : கால :	19 யதச்சேத்யாதிவிஸஜாதீய :
1 பரீக்ஷய லோகாந்	158 ப்ரஹ்மாத்யாஸஸகலா :	12, 141 யதோ வா இமானிபூதாரி
1 பசுரி நுஷ்ய : பசுரீ வா	49 ப்ரஹ்மாத்தவதம்	148 யதோ வாகோ நிவரீதர்தே
114 பாலுபஸ்தேனகரௌ	85 பகவதஸவ்ருபதிரோதானகரீ	183 யத்காலாதபசேவிமம்
7 பீண்ட : ப்ருத்தபத	188 பகவந் தேவதேவசே	111 யத்கிஞ்சித் ஸஞ்ஞயதே யோ
181 பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசிததா	85 பகவந் மாயாதிரோஹித	117 யத்க்ருஷ்ணம் தத் ப்ருதிவி
49 புமாந்மதேவோநரோநபச :	186 பகவாநசயுதோபீதம்	79 யத் தத் புராணமாகாசம்
49 புருஷாவேதம் ஸர்வம்	193 புஜாயுதானாம் நியம ,	183, 45 யத்ரீஷ்ய : ப்ரதமஜ்ஞா :
186 புருஷோபி மஹாதயக்ஷ :	102 பூதந்மாத்ர ஸாகோயம்	5, 183 யத்ரபூரீவே ஸாத்யா
185 பூரிணஸ்திமக்ஷோட்குண்ய :	7 பூதாநிச கலாரீகண	103 யதா ப்ரதானேமஹாந்
187 பூரிணஷுட்க்ருணவ்யம்	110 பூதேப்போய்ணம் மஹா	148 யதா ரதநாரி
198 பூரிவோத்ப்நாத்தவபவிய	112 பூமண்டலம் சதகோடி	165 யதாஸோம்மைகோ
1 ப்ருதகாத்த்மானம் ப்ரேரிதா	113 பூமேரீகந்தகுணம்	40 யதேஷ்ட விநியோகாரீஹம்
120, 156 ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சை	127 பூராபோஜ்யோதிநில :	69 யதோதபாநகரணாத்
12 ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சை	1, 3 போக்தா போக்யம் ப்ரேரி	170 யதோந்ண நாபிஸ்ஸஞ்ஞதே
181 ப்ரக்ருதிம் ஸலாமதிஷ்டாய	200 பெளமரிகேதநேஷ்டவபி	117 யத்க்ரு ரோஹிதமருபம்
86, 165 ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞா	149 மங்கனகுணைனகதுகா :	117 யத்க்ருநீலோஹிதம்ருபம்
34, 92 ப்ரக்ருதே : க்ரியமாணூதி	189 மகிச்சயாஹி கௌணத்தவம்	176 யத்வைதிஞ்சமநூரவதத்
149 பரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம்	126 மதுச்சமாதவச்ச	67 யயாசேஷத்ரஜ்ஞசக்திஸ்ஸா
12 ப்ரஜாபதி : ப்ரஜா அஸ்ருஜத்	176 மத்யேவிநிஞ்சகிரிசம்	98 யயா தர்மமதர்மஞ்ச
79 ப்ரஜாபதேஸ்ஸமாவம்	101 மநஷ்டேஷ்டாணீந்திரியாணி	57 யஸ்மிந் பதே விராஜந்தே
16 ப்ரஜ்ஞாபாவாஸம் ஸமாரூஹ்ய	161 மஹைஸவஜுக்தஸஞ்ஞஷ்டம்	41 யஸ்ய சேதகஸ்ய யத்ரீஷ்யம்

ஸ்ரீ
சூழலா எம்பெருமானா ஸ்ரீயா நிருக்ஷணே நம: ||

ஸ்ரீமத வரவரமுனிநீதர கருதமாலை

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முமுகுஷுப்படி வ்யாக்க்யான அவதாரிகை

சரிய பதியாய, ஸ்ரீ வைகுண்ட நிகேதந்ருப, நித்ய முகதா துபாவயனாப நிரதிரயாதத புகதனாபிருகதிர ஸாவேசவரன, அநத நித்யஸந்திரிகனாபாதி தனண அநுபவிதது நித்ய கைவகரவரஸராய வரமுனககத பராபதிபுண்டாயிருககச செயதேபும் அததை இமுநது +அஸநதேவ* எனகிறபடியே அஸதகஸபராயக கிடககிற ஸமஸாரிசேதந்ருகடய இமுஸவ அநுஸநதிதது, அதயநத வயாருஸசிததனாப, இவாகன கண களேபரங்ககி இமுநது இற கொடிநத பக்ஷி போலே கிடககிற தகஸயிலே கரணுதிககிகொடுதது அவநறககொண்டு வயட்சிரியாதே தனண யாசுவிதது உஜுஜீவிககைகரு உடலாக, அபெனருஜேபமாய நித்ய நிாதோஷமாய ஸவத பரமானமா லேததததததத ததுபபருமணணங்ககள ஸமருதி இதி ஹாஸ புராணுதிககையும் பரவா ததிபதிததவிடததிலும், அநத சாஸதாபயாஸததுகரு அநேக யோகயகத வேணடுககடாலே அவவழியாலே ஐநாநம பிறநது சேதநா உஜுஜீவிககை அரிதா யிருககிறபடியைததிரவுளனமயநறி ஸகல சாஸதா தாதபாயங்ககிடயும் ஸுகரஹமாக இவாகன அநியலாமபடி பண்ணவேணுமென்று, ஸவருபோபாய புருஷநாதத வாதாதமய பமதிபாதக மாள ரஹஸயதரயததததத, ஸவயமேவ ஆசாயனாப நினது பரகாசிபதிதருளினா

அதில, நிதமுநதததத ஸ்ரீ பதிரிகாசரமததிலே ஸவாமசூதனா நாள விஷயமாக பராகாசிபதிததான தவயததை ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகததிலே ஸவமஹிவிபயன பிராட்டயிவிஷயமாக பராகாசிபதிததான சரமசலோகதததத தருததேததததட்டிலே ஸவாஸிதனா அநாநா விஷயமாக பராகாசிபதிததான ஆகையானிறே *ஸக்ஷயீநாத ஸமாசரமபாம்* என்று ருரு பரமபராதிபிலே சசவரண அநுஸநதிககிறது.

இனி இநத ரஹஸயதரயததான சபதம் ஸுகரஹமா யிருநததேவாகிலும் அததத உபதேசகயமாயகையாலும், அததிறதே எல்லார்க்கும் உஜுஜீவிக வேணடுககையாலும், அநத ரஹஸயதரயததிலும் பூரவாசாயாகருகடய உபதேசபரமபர பராபதமாள அததத விசேஷவ கண ஸாவாகரும ஸுகரஹமாகவும் ஸுவயகதமாகவும் பினண லோகாசாயா தமமுகடய பரமருகருபயாலே இப பரபநதமுதே அருளிச செபகிரா முளபே ரஹஸயதரய விஷயமாக முளறு பரபநதம் இட்டருளியிருககச செயதேபும், அதில யாதருசசிகப்படி அதிலைவகரஹ மாகையாலும், பரகதப்படி அதிலைதருததமாகையாலும்,சரிய பதிப்படி உபயதேதாஷமுமின நிகதே யிருநததேவாகிலும் ஸமஸகருத வாகய பஹுனமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேகைக்கும் அதிகரிக்கப போகாமையாலும் தரிவித தோஷமுமில்லாதபடி இனாஸும் ஒரு பரபநதமிட வேணுமென்று திருவுளனமயநறி ஸலாவநறுகரும பினமிதே முமுகுஷுப்படியாககிற இப பரபநதம் இட்டருளிறறு

ஆகையிறே, அல்லாத பரபநதங்கக கிடகக, இததை எல்லாகும் அதிககீததுபபோரு கிறது இனாஸும் பூரவ பரபநதவககள அநுகதமாள அதத விசேஷவகளும இப பரபநதத திலே உண்டாகையாலும் இதுலே எல்லார்க்கும் ஆதானியமாயிருகரும

வயாககயான அவதாரிகை முற்றிறறு

ஸ்ரீமதே சாமாந்ஜய நம :

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முழுக்ஷுப்படி திருமந்திரப்ரகரணம்

மூ. 1. முழுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

வ்யாக்யாநம்.— (முழுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.) முழுக்ஷு வாகிருண மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவனுளவன *முசல் மோக்ஷணை* யிறே தாது. இத தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கு என்றபடி ஆதம்பராபதி காமனுக்கும் முழுக்ஷு தவமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன விவக்ஷிதனன்று, அவனுக்கு ரஹஸ்ய தரயஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையிறே. ஆகையால், இவா முழுக்ஷுவென்கிறது. பகவத்பராபதி காமதயா ஸம்ஸார நிவருத்தியில் இச்சை பிறந்தவனை ஏவம்பூதனுளவனுக்கு ‘அறிய வேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று’ என்றது— இவனுக்கு அவச்சம் ஜ்ஞாதவயமாபுளளது ஸவருப உபாய புருஷாநாதங்களுக்கையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யதரயம் உளளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யதரயமும் அறியவேண்டுமென்கை *ஸ்வஜ்ஞாநம் பராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபயஜ்ஞாநம் முழுக்ஷு:11 ஜ்ஞாநதரயமுபாதேயம் ஏதத்தநயநந் கிருசந் 11* எனனக்கடவ திறே ‘ரஹஸ்யம் மூன்று’ என்று இவா உத்தேசிக்கிறது— திருமந்திரமும் தவயமும் சரம ச்லோகமுமாகிற இவற்றை எனனுமிடம், மேலே ஸுஸபஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்க ளென்கிறது, ஸகல வேதாந்த ஸாராதத பரதிபாதகதயா பரமகுஹ்யங்களுக்கையாலே ஆக, இவ்வாக்யததால், அதிகாரி நிரத்தேசமும் ததஜ்ஞாதவய நிரத்தேசமும் பண்ணியருளினு ராயதது ...

(1)

2 (அவ.) இனி, அந்த ரஹஸ்யதரயத்திலும் பரதமரஹஸ்யம் ஏது எனனும ஆகாங் கையிலே அருளிச் செய்கிறா, ‘அதில் பரதம் ரஹஸ்யம் திருமந்திரம்’ என்று,

மூ. 2. அதில் பரதம் ரஹஸ்யம் திருமந்திரம்.

வயா :— அதாவது— அந்த ரஹஸ்யதரயத்திலுமவை ததுக்கொண்டு, இவவதிகாரிக்கு பரதம் ஜ்ஞாதவயமான ரஹஸ்யம் ஸவருபயாதாதம்யபரமாய தயாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞாநத்தைப் பரிபூணமாகப் பிறப்பிக்கும்தான் திருமந்திரமென்கை. அநநயாஹசேஷதவம் அநநயசரணதவம் அநநய போகயதவமாகிற ஆகாரதரயத்தையும் பரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வருப யாதாதம்ய ப்ரதிபாதநபரமாய, தததுருண தயாஜ்யோபாதேய விபாகத் தையும் ஸுஸபஷ்டமாகப் பரதிபாதிபா நின்றுளள இம்மந்திரத்தாலே ஸுசிக்ஷிதனு ளவனுக்கிறே, மறறை ரஹஸ்யங்களிரண்டிலும் பரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிப்பது. ஆகையாலே ஸவருபயாதாதம்யபரமான திருமந்திரம் பரதம் ரஹஸ்ய மென்னக் குறையிலலை இன்னமும், பரணவததுக்கு மந்திரசேஷம் விவரணமாபுபோலே

மதநாசேஷத்துக்கு தவயம் விவரணமாய், தவயத்துக்குச் சரம் சலோகம் விவரணமாயிற்று இருப்பது அந்த நவாயததாலும் இதினுடைய பராதமம் விததமிதே ஆக, இவ்வல்லாவதறையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்தது 'பரதம் ஏறலையும் திருமதநாச' என்று இவ் அருளிச் செய்தது இதனை மதநாமென்கிறது *மதநாசம் தராயத் இதி மதநாச* என்கிற படியே சபத் சகதியாலும் அர்த்த போதநததாலும் தன்னி அநுஸந்திப்பார்க்கு ரஷுகமாகையாலே சபதசகதியாலே ரஷுகமாய், இப்போதாமாதிகளாலே காயவகொளனும் உபாஸகர்க்கு அர்த்த போதநததாலே ரஷுகமாய் சசுவரண உபாபோபயமெனற்றுகளும் பரதநாசுக்கு அர்த்தபோதநததாலே ரஷுகமாகையாவது *தேஹாஸகதாதமபுத்திர யதி பவதி பதம் ஸாது விதயாத தருதீயம் ஸவாதநதநாயா நதோ யதி ஸபாத பாதமம் இதர சேஷதவதீசேத தவீதீயம், ஆதததாராணோநழுகச்சேதம் இதி ச பதம் பரதவயராய லோலச சபதம் நாராயணாகமம் விஷயசபலதீசேத சதுாததீம் பரபந * என்று பட்டா அருளிச்செய்தபடியே தன்னி அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாதமாயிராமும், ஸவாததநியமும், அநயசேஷதவமும், ஸவாஷ்டிணே ஸவாதவமும், அபநதுஸவகமும், விஷயபரவணயமும் மேலிடா தபடியுள்ளி ஸவாபாநுருபமாக நடக்குமபடி நோக்குகை (2)

3 இனிமேல் இம்மதநாததினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண பரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரதம் இதினுடைய அநுஸந்தந கமகதநழுகததாலே இதின வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'திருமதநாததினுடைய' என்று தொடங்கி

மூ 3 திருமதநாததினுடைய சீரமைக்குப் போருமபடி பரேமததோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்

வாயா — திருமதநாதத்துக்குச் சீரமையாவது *ருசோ யநுசிமவி ஸாமாதி ததைவ ஆதாவணுநிச - ஸாவமஷ்டாஸார நதஸதம்* என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்கரஹமய் "மந நெலலாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே ஜுராதவ ஸகலாதத் பரதிபாதகமாய் *மதநாசனும் பரமே மதநாச குறையாநாம் குறையமுததமம், பவீதரம் ச பவீதாநனும் மூலமதநாஸ ஸநாதந * என்கிறபடியே மதநாசுகளில் வைத்துக்கொண்டு பரமமாய் மதநாமாய், குறையங்களில் வைத்துக்கொண்டு உகதமமாய் குறையமாய், பவீதாஸகளுக்கும் பவீதரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீரமைக்குப் போருமபடி) என்றது, தருமபடியென்கை (பரேமததோடே பேணி அநுஸந்திக்க)யாவது, இதனை அநுஸந்திக்கும்மளவில் ஸகலமுததயானுபித தநுஸந்திக்கை யளறிககே இதின வைவாஷ்டணய ஜுராதமபடியாக இதின பகல தனக்குண்டான பரேமத தோடே, குறையாநாம் குறையமானவிது அசலநியாதபடி *மதநாச யதநேந கோபயேத* என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டதுஸந்திக்கை இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே பரகாரநதரேண அநுஸந்திக்க லாகாதென்கிற நிபயம் தோற்றுக்கிறது .. (3)

4. இப்படி, தனபகல பரேமமுண்டாகவே இம்மதநாச இவ்வுகளுக் காயகராமோ வெண ஸருளிச் செய்கிறார், 'மதநாததிலும்' என்று தொடங்கி

மூ 4. மதநாததிலும் மதநாதத்துக்கு உள்ளிடான வஸ்துவிலும் மதநாபதனான ஆசாயன பகலிலும் பரேமம் கனக்க உண்டானால் காயகராமாவது

வாயா — அதாவது—ஜுராதவயாத ததஜுராதகமாய் இம் மதநாததனனிலும், சேஷிதவ சரணபதவ பரப்பதவங்களாகிற ஆகாரதரபயுகததபா இம்மதநாதத்துக்கு வாசபவஸ்துவா

யிருக்கிற ஸாவேசவரன் விஷயத்திலும் * தநமநதரம் பராஹ்மணாதீநம் * என்கிறபடியே இமமநதரம் ஆசாயாதீநமா யிருப்பதொனருகையாலே இதை யதாபரதிபத்தியுத்தரையக் கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசாய விஷயத்திலும் தத்தவையலக்ஷணயா நுருபமாகபரேம அதிசயேந உண்டாறால், இமமநதரம் இவனுக்குக் காயகரமாவதென்கை. * மந்தரே தத தேவதாயாருச ததா மநதாபரதே குரேன, தரிஷு பத்திஸ ஸதா காயா ஸா ஹி பரதம் ஸாதநம். * எனனக கடவதிறே .. . . . (4)

5. இனி, இமமநதரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகதந முகததாலே இதினுடைய அபரதிம வைப்பத்தை அருளிச செய்கிறா 'ஸமஸாரிகள' என்று தொடங்கி.

மு. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து, ஈச்வர கைங்காயத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸாவேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரூ செரும் படி, தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசாயனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

வ்யா :— ஸமஸாரிகளாகிறா அநாதயசிதஸமபநதததாலே ப்ரவாஹருபண வருகிற அவிதயாகாமவாஸநாருசிவிவசராய ஐநமமரணாதி கலேசபா கிகளாயத திரிகிற பததசேதனா 'தங்கனையும் ஈச்வரனையும் மறந்து' என்றது. * தாஸபூதா: ஸவதஸஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந 1 நாதயதா லக்ஷணம் தேஷாம் பநதே மோக்ஷே ததைவச. * என்கிறபடியே ஸவதஸஸிததமான பகவத சேஷதததை லக்ஷணமாக வுடையராயிருக்கிற தங்கனையும் * பதிமவிசவஸய *ஸவாமிதவம் பரஹ்மணி ஸத்திதம்* இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதி க சேஷியாயிருக்கிற ஈச்வரனையும் அறியாதேயென்கை. ஆறால், 'அறியாமலென்னுதே மறந்தென்பான் என? முன ஒருகால் நினைததுபபின்பு அந நினைவுக்கு பரசயுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னலாவது' என்கில்: "மறந்தேனுனை முன்னம்". என்கிறபடியே ஸவதஸஸிததமான ஸமபநதததை யுணாநதால் முன்பு நினைத்திருந்த அத தததை மறந்தாறபோலே இருக்கும் ஸமபநதத்தில் உறைப்பை நினைதது அருளிசெய்தாரா மித்தனை. 'ஈச்வர கைங்காயத்தையும் இழந்து' என்றது கீழ்சொன்ன அஐநாநததாலே வருத்த சேஷியான ஈச்வர விஷயத்தில் கைங்காயமாகிற பரமபுருஷாததததையும் பராபிககப் பெறுதேயென்கை. புருஷாததத்தினுடைய கௌரவத்தையும், அதுக்கிடடுப் பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைந்து, 'இழந்து' என்கிறா. 'இழந்தோ மென்கிற இழவுமின்றிகே' என்றது ஸவஸவருபபரஸவருப ஐரூனமும் யுருஷாதத ஜரூன மும் இல்லாமையாலே ஸ்வசேஷதவா நுருபமான சேஷிவிஷ்டா கைங்காயருப புருஷாததததை இழந்தோமென்கிற அலாப கலேசததானுமின்றிகே என்கை (ஸமஸாரமாகிற பெருங் கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்று *ஸமஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்தகலேச பாஜனம்* என்கிறபடியே அநந்தகலேசபா ஐநமாய, ஒருவராலும் ஸவயதந்ததால் கரைகாண அரிதாம் படியிருக்கிற ஸமஸாரமாகிற மஹா ஸமுதரததுக்குளே விழுந்து தாபதரயாபிபூதரயாக கொண்டு கலேசப்படவென்கை. இததால், தங்கனையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷாததததை அறியாமையாலும், ஸமஸாரஸாகரததுக்குளே கிடந்து நோவுபடா நிறக விரோதியான ஸமஸாரநதனனையும் தநநிஸதரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஐரூதவயமான அதததருசத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தாகளென்கை. * பராபயஸய பரஹ்மணே ருபம்* இதயாதிபபடியே ஸகல சாஸதரங்கனும் பரதிபாதிபது அதததருசுத்தையும்ிறே இவவாததங்களை இவர்களுக்கு ஸுகரஹமாக அறிவிககைக்காக, ஸகல சாஸதர ஸங்கர்ஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸாவேசவரன் வெளியிட்ட பரகாரததைச்

சொல்லுகிறது மேல் ஸாவேசுவரன் தன் கருகப்பாடு என நறு * அச்சிதவ்யஸம்பநாத அறிதம்பரதமாதி * என்கிறபடியே அநாதியாக ஸாவரோடுமுண்டான அச்சிதவ்ய ஸம்பந ததைதபுக்கடபுண ஸம்பெருமன் * ஏவம் ஸம்பெருதி சகரஸதே பராமயமானே ஸவகாமயி , இவே து ககாருவே விஷ்ணு கருப காப்பபுலாயதே * என்கிறபடியே இவர்கள் படுகிறது தக தாசதமா தாததாஸுண்டான தன்னுடைய நிரேஷுதுகருகப்பாடு வெளகை * இவர்கள் தன்னையறிது ககரமான் சேருமபடி * என நறு இப்படி ஸம்பவர ஸாகரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் * தவாமேவ சரணம் பராபய நிலதரநதி மதிவின * என நறு * ஸம்பவராரணவகநாதாம விஷுவாகராதசேதஸரம், விஷ்ணுபோதம் வீரந நாயத கிருசி தஸதி பராயணம் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்பவர நிலதரனோபாயபுதனான தன்னையறிந்து ஸம்பவரஸாகரத்தைக் கடந்து அககரைப்படுமபடி வெளகை * தானே சிஷ்யனு மாய ஆசாயனுமாய நினது * என நறு “நரநாரணபுலகததநுதல் சிவகாமமீதிதவன்” என்கிறபடியே நரநாரணன் ருபென அவதரித்து நானான தான் சிஷ்யனுமாய, நாராயணனான தான் ஆசாயனுமாய நினது எனகை * திருமதரத்தை வெளியிட்டருளினான் * என நறு ஸகல சாஸதர ஸவகரமாய அந்த சாஸதர தாதபாயமான அநாதபஞ்சகததையும் ஸுபபாடிட மாக பரிதிபாதிபா நிற்கும் திருமதரத்தை பரகாசிப்பித்தருளினானகை. அருளிச் செய்தா னென்னுதே வெளியிட்டருளினான நறு - இப்போது தான் ஓசை நாயித்துச் சொன்ன ஸவன், அநாதி யானத்தை பரகாசிப்பித்தருளினான் எனனுமிடமும், அதிருதாயமா யுளனத்தை இவர்கள் தூக்கதிகண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே பரகாசிப்பித்தருளென்று மிடமும் தோற்றுக்கககாக (5)

6 ஆனாய், ஆசாயனாய் நினது வெளியிட்டருளின அகமையோ * சிஷ்யனாய் நின நறு ஏதுக்காக * எனன அருளிச் செய்கிறார், ‘ சிஷ்யனாய் * என நறு தொடங்கி

மு 6 சிஷ்யனாய் நின நறு சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரியாமைமையாலே அருகை அறிவிக்கக்ககாக.

வயா — அநாவது, ஆசாயனாய் நினது வெளியிட்டருளின அளவனறிககை, தானே சிஷ்யனுமாய்கொண்டு நின நறு, * ஆஸதிகோ தாமலேச சீவந கவனனவச கசி , கமபீச சதுரோதீச சிஷ்ய இத்தபிதீயதே * சீரம் வஸுமீதுருதம்வாஸ காம குணநஸநித, ஞாவாததம் தாரேயத வஸது ஸ சிஷ்யோ நேதர ஸமருத ஸதபுத்திஸனாதுமேவ ஸநு சிதசீதஸதவபோதரபிஷாவீ கருணாஸதயகதமாத பரணியதநபர பரதகால பரதீகடி , சாததேர தாததேரஸநிபுச சரணமுக்கத சாஸதரவிசுவாஸசாவி சிஷ்ய பராபத பரிஷாம கருதவிதமிதமததவதச சிஷ்யனாய் * இத்தபாதிகனி சொல்லுகிறபடிகளும் ஸாதபாநீதர நிவருத்தியும் பஸாதத கருகருகையும், ஆததீயும், ஆதாமும், அநஸநியையும் உடையனா பிருககையுமாதிரி சிஷ்யஸந்ணம் லோகத்திலுள்ளார் அநியாமையாலே அதனை ஸ்வாநுஷ்டா ததராலே அறிவிக்கக்கககவெனகை உபதேசதராலே அறிவிக்கும்மளவில ஸவோதகாலும் தேடிக்கொள்ளவதானித்தனை வெள நு நினைக்கவும் கூடும், அநுஷ்டா ததராலே அறிவிக்கு மளவில நமக்கும் இது வேணுமென்று விசுவாசித்துப் பரிசுரஹிக்ககக்கு உடலாயிருக்கும்மே, (6)

7 “ இப்படி சிஷ்யனாய் நின நறு திருமதர சிவகப்பணணி இவவழியாலே ஐநாநமயிறக வெணுமோ? “ ஞானககவகை ” என்கிறபடியே ஸகல சாஸதரவகளும் ஐநாநஸாததரம யனரே இருப்பது அவநறை அபயனித்து அவவழியாலே ஐநாநம் பிறந்தாலோ ”

என்ன, சாஸ்தரஜநயஜ்ஞாநத்துக்கும் இம் மதநர ஜநயஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறா 'ஸகலசாஸ்தரங்களாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 7. ஸகல சாஸ்தரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம்ஸவயமாஜிதம்போலே ;
திருமந்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைதருகநமபோலே.

வ்யா — அதாவது-தவஜ்ஞாந ஜநகங்களான சருதி ஸமருதயாதி ஸகல சாஸ்தரங்களாலும் சேதநருககுப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸவயமாஜிதநமபோலே அதயாயாஸலபயமாயிருக்கும் ஆசாயோபதேசம் அடியாகத் திருமந்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைதருகநமபோலே அநாயாஸலபயமாயிருக்குமெனக்கை *சாஸ்தரஜ்ஞாநம் பஹுகலேசம் புத்தேச் சலந காரணம், உபதேசாத் ஹரிம் புதவா விரமேத ஸாவ கர்மஸு* என்னக்கடவதிதேற. இததால், சாஸ்தரங்களிறகாட்டில் ததஸங்கரஹமான திருமந்தரத்ததுக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றயிற்று (7)

8. ஆனால், சாஸ்தரங்களொழிந்ததாகிறது, பகவந் மந்தரந்தான் இதொன்றுமனதே ; பிணியையும் பலவிலையோ? என்கிற சங்கையிலே, மந்தரநதரங்களிறகாட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளமபற்றி, 'பகவந் மந்தரங்களதான் அநேகங்கள்' என்கிறா

மூ. 8. பகவந் மந்தரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

வ்யா — *ஆஸ்தாதே குணராசிவதம் குணபரீவாஹாதமநாம் ஜநமநாம் ஸங்கயா* *பஹுவோ நருண கல்யாணகுண. புதரஸய ஸநதிதே* *தாவநநத குணஸயாபி ஷடேவ ப்ரதமே குண* *பஹுநி மேவயதீதாநி தவ சாஜுந* என்றும் “எண்ணில தொல்புகழ்” என்றும், “எந்நின்ற யோனியுமாயப் பிறந்தாய” என்றும் இத்தயாதிகளிற சொல்லுகிற படியே பகவத குணங்களும் குணபரீவாஹ ரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்கயாத்மாயிருக்குமாபோலே அவறறை அநுபநதித்திருக்கும் மதநர விசேஷங்களும் “அநநதா வை பகவந்மந்தரா” என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்குமெனக்கை (8)

9. அவையெல்லாநதான் ஏகவாககமோ? என்ன, 'அவைதான் வயாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வாககம்' என்கிறா,

மூ. 9. அவைதான், வயாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வாக்கம்.

வ்யா :— அதாவது- ஸாவ வயாபகமான பகவதஸவரூபத்தை பரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், பகவதவதாரகுண சேஷடிதங்களில் ஒரொன்றை பரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவாககமாயிருக்கு மென்கை (9)

'வாக்கதவயமும் தன்னிலொக்குமோ?' என்ன, 'அவ்யாபகங்களில் வயாபகங்கள் மூன்றும் சரேஷ்டங்கள்' என்கிறா

பரோஜயோதிராதமா நாராயண பர , யசச கிருசிஜ்ஜகத யஸமிந தருசயதே சருயதேமி வா , அநதாபஹிசச ததஸாவம வயாபய நாராயணஸ் ஸதித * என்று ஸகல வேதாந்த ஸாரபூத மான நாராயணாநுவாகததிலும், * ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீநந பரஹமா நேசானோ நேமே தயாவாபருதிவீ * என்று மஹோபநிஷத்திலும் * சக்ஷுச்ச தரஷ்ட வயஞ்ச நாராயண சரோதருஞ்ச சரோதவ்யருச நாராயண * என்று தொடங்கி, * திச்சச பரதிச்சச நாராயண * என்று முடிவாக நடுவு அடைய ஸுபாலோபநிஷத்திலும், * யஸயாதமா சரீரம யஸய பருதிவீ சரீரம * என்று தொடங்கி * யஸய மருதபு சரீரம * என்கிறது ஈருக நடுவுள்ள பாயாயங்கக் தோறும் * ஏஷ ஸாவபூதாந்தராதமா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: * என்று அநதாயாமி பராஹ்மணத்திலும் வாஸுதேவ விஷ்ணு சபதங்களை அநாதரித்து நாராயண சபதத்தையிட்டு பகவதஸவருபாதினை நிராதேசிக்கையாலும் அபெருந்ஷேயமாய நிதயநிராததோஷமாய ஸவத: பரமாணங்களான வேதங்களும் விரும்பிற்றின. * யதா ஸா வேஷு தேவேஷு நாஸதி நாராயண தபர , ததா ஸாவேஷு மந்தரேஷு நாஸதி சாஷ்டாஷ்ராதபர * * பூதவோதவபாஹுரதயாதர ஸதயபூரவம் பரவீமி வ ; ஹே புதர சிஷ்யாச்சருணுத ந மந்தரோஷ்டாஷ்ராத பர * * ஸாவ வேதாந்தஸாராததஸ ஸமஸா ராணவதரக , கதிரிஷ்டாஷ்ரோந்ருணம் அபுநாபவகாங்க்ஷிணம் * * ஆததா விஷ்ணு சிதிலாச்ச பிதா கோரேஷு ச வயாதிஷு வாததமாநா , ஸங்கீதய நாராயண சபதமாதரம விமுகத து கால ஸுகிநோ பவந்தி * * நாராயணேதி சபதோஸதி வாகஸதி வசவாததிநீ, ததாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமதபுதம * * கிம ததரபஹுபிரமந்தரை கிம ததர பஹு மிாவரகத , நமோ நாராயணயேதி மந்தர: ஸாவாதத ஸாதக * இதயாதிகளாலே வேதாததோபபருமஹணங்களாயிருக்கிற ஸவபரபதங்களிலே பல விடங்களிலும் இதைத சலாகித்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே, வேதாதத விசதீகரண பரவருததரான வயாஸாதி பரம ருஷிகளும் விரும்பினார்கள், “வணபுகழநாரணன்” “செவநாரணன்” என்று தொடங்கி “வாழபுகழ நாரணன்” என்று முடிவாக, ஆதிமதயாவஸா நமாக நமமாழ்வா அருளிச்செய்கையாலும், “நாடுநகரமும் நனகறிய நமோ நாராயணய” என்று தொடங்கி “ஓவாதே நமோ நாரண வெனபன்” என்று பெரியாழ்வாரும், “நாததமும்பெழநாரண” என்று தொடங்கி “நலந்திகழநாரணன்” என்று பெருமாரும், “நானமுகனை நாராயணன் படைததான்” என்று தொடங்கி “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள வல்லா வானமாவே” என்று திருமழிசைப்பிரா ஹும், “நான் கண்கொண்டேன் நாராயண வெனனும் நாமம்” என்று உபகரமதசையிலே ஒருகால சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்கால சொல்லி “நாராயணவோ ! மணிவண்ண ! நாக்ணையாய ! வாராய” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபகரமததோடு உபஸமஹாரததோடு வாசியற அருளிச் செய்கையாலும், “நனமாலைகொண்டு நமோ நாரண வென்னும் சொனமாலை கற்றேன்” என்றும் “நாரணவென்றேவா துரைக்கு முறையுண்டே” என்றும், “ஞானசக்டா விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு” “நாரணன்தன் நாமங்கள்” “பகற்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்” என்றும், “நாமம் பல சொல்லி நாராயண” என்றும் முதலாழ்வாராகளும் அருளிச் செய்கையாலும், “மயாவறமதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே நிராஹேதுக பகவத் கடாஷ்டதாலே ஸமதித ஸமஸத வஸது வாஸதவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள். இதர மந்தரங்களை அநாதரித்து இத்தையே தந்தாமுகக்குதஞ்சமாக அநுஸந்தித்து, உபதேச வேளையிலும் தந்தாமைப்பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்ஜீவந்வேதுவாக உபதேசித்துப் போருகையாலே, அவ்வாழ்வார்களைப்பின்சென்ற ஆசாயாகளெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை

இத்தால மந்தராதரங்களிற காட்டில் இம் மந்தரததுக்குண்டான வைபவரு சொல்லிற்றயத்து (13)

14 இனி வாச்யநதனிலும் இதுக்குண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறா ‘வாச்ய பரபாவம் போலன்று வாசக பரபாவம்’ என்று

மூ 14 வாசிய ப்ரபாவம் போவனறு வாசக ப்ரபாவம்.

வயா - அதாவது-இதுகரு வாசயனுதவன ஸதநிஷிதனளநிகே தூரஸதனுதிருத காலததிலும் வாசகமான இது ஆஸநநமாய நின்று தனின் வசித்தவாகன அபேக்ஷிதவகினை ஸாதித்துக கொடுக்குமெனகை (14)

15 அதுதான ஏது' எனவனவுஞ்சிச செய்கிறா 'அவன் தூரஸதனுதலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று

மூ 15 அவன் தூரஸதனுதலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்

வயா - அதாவது-இதுகரு வாசயனுதவன ஸதநிஷிதனளநிகே தூரஸதனுதிருத காலததிலும் வாசகமான இது ஆஸநநமாய நின்று தனின் வசித்தவாகன அபேக்ஷிதவகினை ஸாதித்துக கொடுக்குமெனகை (15)

16 'இப்படி வாசயன் தூரஸதனுதிருதக, வாசகம் உதவின் இடம் உண்டோ?' என ஸ்ரூளிச செய்கிறா 'தரென்பதிகு ஆபததிலே புடைவை கருதது திருநாமமிதே' என்று.

மூ. 16. தரென்பதிகு ஆபததிலே புடைவை கருதது திருநாமமிதே.

வயா - அதாவது-மஹாஸதஸனிலே துச்சாஸன வஸதாரபஹாரம் பண்ணுகிற போது * மஹதபபதி ஸம்பாரபதே ஸமாததவபேர பகவாத ஹி * என்று முன்பே ஸ்ரீ வஸிஷ்டமஹாஷி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து, * சங்கசகர கதாபானே தவாரகா நிலயாச யுத, கோவிந்த புண்டரீகாஷு ரஷ மாய சரணுகதாம் * என்று சரணம் புருதத தரென்பதிகு அவவரபததிலே * கோவிந்தேதி யதாகாரதத கருஷணமாய தூரவாமிதம் * என்கிறபடியே வாசயனுத கருஷண தூரஸதனுதிருதகச செயதேயும் வஸதாரதை வாததிப்பித்துக கொடுதது அவவவதாரததுகரு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிதே பெனகை நாராயண சபதாரததததில் ஏகதேசததுகரு வாசகமான ஒரு திருநாமம் செயதபடி கண்டால், இதன் பரபாவம் கீமபூந நயாயனிததமிதே பென்று கருதது (16)

17 இன்னமும் ஒரு பரகாரததாலே இதன் வைபவத்தை ஸ்ரூளிச செய்கிறா 'சொல்லும் கரமமொழிச சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி

மூ 17 சொல்லும் கரமமொழிசசொன்னாலும் தன் ஸவகுபம் கெட நிலவாது

வயா - அதாவது-ஏதேனும் ஒரு மந்தாரும் தனனைத் தஞ்சமரக விசுவசிததுச சொன்னவர்களுக்கொழித தன் கராயம் செயபாதேயாகிலும், இது அவனளநிகே தனனைத் தஞ்சமரக விசுவசிததுச சொல்லுகையாகிற கரமம் ஒழிப, * ஸாவகேதபம் பரிஹாஸயஞ்ச ஸதேபம் ஹேஸநமேவ வ * என்கிறபடியே சொல்லினும், சொன்னவர்களுக ரகதகமாக யாகிற தன் ஸவகுபதில் நழுவதில்லாதெனகை (17)

18 இனி, இதன் ஸாவாபேக்ஷித பாததவமாகிற வைபவத்தை ஸ்ரூளிச செய்கிறா 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ 18 இதுதான் "வஸநதரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதவகியையும் கொடுக்கும்

வயா - அதாவது-இமந்தரததான் "குலநதரும்" என்று தொடங்கி ஆழவார ஸ்ரூளிச செயதபடியே, அதிகாராது குணமான அபேக்ஷிதவகியெல்லாம் கொடுக்கு மெனகை. .. (18)

19 அதை விசதீகரிக்கிறா ' ஐசுவாய ' இதயா தியாலே.

மு 19 ஐசுவாய கைவல்ய பகவல்லபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு
அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வயா — அதாவது — * ஐஹலௌகிக மைசவாயம் ஸவாக்காதயம் பாரலௌகிகம், கைவலயம் பகவந்தஞ்ச மந்தரோயம் ஸாதயிஷ்யதி * என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும் பார லௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐசுவாயத்தையும் ஆதம்பராபதி ரூபமான கைவலயத்தையும் பரம புருஷாரத்தமான பகவல லாபத்தையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே ஸவயம் ஸாதநமாய நின்று, அவவோபுருஷாரத்தங்களைக் கொடுக்கு மென்கை (19)

20 இனி காமதயுபாய ஸஹகாரிதவரூபமான இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறா ' காமஜ்ஞாந ' இதயா தியாலே

மு 20 காமஜ்ஞாநபத்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி
அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

வயா — அதாவது — காமயோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், காமயோகாரம்ப விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி அந்தக் காமத்தினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாய்க் கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும், பரத மத்திலே, ஜ்ஞாந யோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், கர்மஸாதயமான ஜ்ஞாநாரம்ப விரோதி பாபநிவருத்தியைப்பண்ணி அந்த ஜ்ஞாநததுக்கு நாடோறும் அதிசயத்தைப் பண்ணாதினால்கொண்டு, அத்தைத் தலைக் கட்டிக்கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், பக்தியோகா ரம்ப விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி பக்திவிவருத்தி ஹேதுவாய்க்கொண்டு அத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்குமென்கை ... (20)

21. இங்ஙனனறிககே, பரபநநாகரு இது செய்யும் உபகார வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறா ' பரபத்தியிலே ' என்று தொடங்கி

மு. 21. ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக்
காலகேஷபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

வயா — அதாவது — கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துச்சகமுமாய ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய இருக்கையனறிககே ஸுச்சகமுமாய ஸ்வரூபா த்ரூபமுமான பரபத்தயுபாயத்திலே இழிந்தவா களுக்கு, ததந்ரூபமான பகவதபாரதநதாயரூப ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விசதமாகப் பிறப்பித்து ஆததாநுஸநதாநாதிகளாலே போதுபோகருக்கெல்லாம் ஹேதுவாய, “எனக்கென்றும் தேனுமபாலுமமுதுமாய திருமாலதிருநாமம்” என்கிறபடியே பரதிபாதயவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் போகயமாயிருக்கையாலே போகததுக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை. (21)

22. இனி ஜ்ஞாதவய ஸகலாதத பரதிபாதகதவமாகிற இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறா ' மறநெல்லாம் பேசிலும் ' என்று தொடங்கி.

மு. 22. “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும்
அாத்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வயா — அதாவது — “நினை திருவெட்டெழுத்துவ கற்று—மறநெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆதமோறுதீவந்ததுக்கு உடலாக அறிப்பேனமும் அததவிசேஷங்களெல்லாம் இம்மந்தரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை (22)

23 ‘அறிப்பேனமும் அததமெல்லாம் ஆகிறது எது’ எனவும் ஆகாவகையிலே அருளிச்செய்கிறா ‘அதாவது அஞ்சாததம்’ என்று.

மு 23 அதாவது - அஞ்சாததம்

வயா — ஸவஸவரூப பரஸவரூப பூருஷாததஸவரூப உபாயஸவரூப விரோதிலவ ரூபங்களாகிற அததபஞ்சகமும் என்றபடி. * பராபயஸய பரஹமணே ரூபம் பராபதூச்ச பரதயகாதமந், பராபதபூபாயம் பலம் பராபதேஸ ததா பராபதிவிரோதீச, வநநதி ஸகலா வேதாலு சேதிறாஸபுராணகா, முநயசச மஹாதமாநோ வேதவேதாததவேதிந் * என்கிற படியே, ஸகல வேதாஸதரவங்களும் பரதிபாதிப்பது இவ்வாதத பஞ்சகதையுமாகையாலே, ததஸவகாஹமான இம்மந்தரத்துக்கும் பரதிபாதயம் இதுவேயிறே இம்மந்தரநாளை பரண வதாலே பரதயகாதம் ஸவரூபததைதயும், நமஸஸாலே விரோதபூபாய ஸவரூபங்களையும், நாராயணபதததாலே பரஸவரூபததைதயும், அதில சதுரததியாலே பஸஸவரூபததைதயும் பரதி பாதிகக கடவதாயிறே இருப்பது (23)

24 இம்மந்தராதத வயப்பததை அருளிச்செய்கிறா மேல ‘பூவாசாயாகன’ என்று தொடங்கி

மு 24 பூவாசாயாகன இதில அதததம் அறிவதற்கு முனடி, தவகளைப் பிறந்ததாக ளாக நினைத்திராகன, இதில அதததஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இததைப்பொழிய வேண்டுன்னாலு காலசேஷம் பண்ணியறிபாகன.

வயா — அதாவது - நாதயாமுந யதிவராதிகளான நம் பூவாசாயாகன, ‘அன்று நான் பிறந்திலேன்’ என்கிறபடியே இம்மந்தரத்தில் அதததம்நிவதற்கு முனடி தவகளைப் பிறந்ததாகளாக நினைத்திராகன, இதில அதததஜ்ஞாநம் தவகளுக்குண்டான பின்பு ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்று ஆழ்வாா திவ்யஸூக்தியில சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த ராதததையொழிய மறந்துன்னாலு காலசேஷம் பண்ணியறிபாகனென்கை வேதாஸத ரவகன, ஆழ்வாா அருளிச் செயல்கள இவற்றால் போதுபேரகமும் போதும் இம்மந்தராத ததை உட்கொண்டே அறுவதற்கைகையாலே, (இததையொழிய வேண்டுன்னாலு காலசேஷம் பண்ணியறிபாகன) என்ன தட்டில்லை (24)

25 வாசகசுத்திலாவதததயம் ஸாகிததக கொடுகவருவிற்குக, இதினுடைய வாசய திலே இவாகன ஊன்றுகைக்கு றேதுவேதெனன அருளிச்செய்கிறா, ‘வாசகத்திற்காட்டில்’ என்று தொடங்கி

மு 25 வாசகத்திற்காட்டில் வாசயத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈசவரனே உபாயோபயமெனறு நினைத்திருக்கை

வயா — அதாவது - ஸாவபஸ்ததுக்கும் ஸவயம் ஸாததமாயும், ஸாததநாதரவங்குக் கும் ஸாஹகாரியயநின்று தலைக்கட்டிக கொடுத்தும்போருகிற இதினுடைய வாசகசுத்திதானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்சொன்னபடியே, இம்மந்தரத்திலுடைய வாச யத்திலே பூவாசாயாகன ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாததாராய இததை ஸாததமரக

கொண்டு ஸாதித்தல, உபாயந்தரபராய இத்தை ஸஹகாரியாகக் கொள்ளுதல் செய்யுமவா களைப்போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈசவரனே யென்று பரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையென்றபடி.

ஆக, “ திருமந்தரத்தினுடைய சீமைக்குப் போரும்படி ” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் —வாயவந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணுதபடியான இதுனுடைய கௌரவத்தையும், ஈசவரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசாயனுமாய் நின்று வெனியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலசாஸ்தரங்களிலும் ஸகலமந்தரங்களிலும் வாயநதன்னிலுங்காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தனகாயம் செய்யும் ஆதிக்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகலபலபரத்தவருப் மாஹாதம்யத்தையும், காமாத்யபாய ஸஹகாரிதவருபமான உத்காஷித தையும் ஜ்ஞாதம்ய ஸகலாதத ப்ரதிபாதகதயாவந்த மாஹாதம்யத்தையும், ஏதத்ப்ரதிபாதய அத்தகௌரவ விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி தாசிப்பித்தருளிராயிற்று (25)

26. இனிமேல் இம்மந்தரத்துக்கு வாகயாததம் இரண்டுபடியாக அருளிச் செய்கிறா ‘இதுதன்னில்’ என்று தொடங்கி.

மு. 26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்—ஸவருபமும் ஸவருபாநுருபமான ப்ராப்யமும்; ஸவருபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

வ்யா — அதாவது—இம்மந்தரநதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்—இவ்வாத்மாவினுடையநு சேஷதவபாரதநதாயங்களாகிற ஸவருபமும், அந்த ஸவருபத்துக்கு அநுருபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமுமாம். அன்றிக்கே, சேஷதவமாகிற ஸவருபமும், அந்த ஸவருபா நுபமான உபாயமும், உபாயலபமான பலமும் என்று சொல்லவுமாமென்கை. இதில் பரதம யோஜநையில் பரணவ நமஸஸுகளாலே ஸவருபமும், நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது அநந்தரயோஜநையில் பரணவததாலே சேஷதவமும், நமஸஸாலே உபாய மும், நாராயணபதத்தாலே பலமும் சொல்லுகிறது (26)

27 ‘பலவேஷநதானிருக்குமபடி எங்ஙனே?’ எனன, அருளிச் செய்கிறா ‘பலமிருக் குமபடி’ என்று தொடங்கி

மு. 27. பலமிருக்கும்படி பரமேயசேகரத்திலும் அாச்சிராதிக்கதியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா:— அதாவது—இவ்வாத்மாவைக்கு ப்ராப்யமான பலநதான அாச்சிராதிமாககத் தாலே பரமபதத்திலேபோய் பரிபூரண பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி, அவ்வநுபவஜநித பரீதி பரேரித்யைக்கொண்டு பண்ணும் அசேஷசேஷவருத்தியாகையாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்கரஹேண பரமேய சேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸதரேண அாச்சிராதிக்கதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விசதமாகச் சொன்னோம், அவற்றிலே கண்டுகொளவதென்கை (27)

28. இனி இம்மந்தரத்துக்கு பரதிபதம் அததம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, பரதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்கையையும் பதஸங்கையையும் அருளிச்செய்கிறா ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி.

மு. 28. இதுதான் எட்டுத திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

வ்யா — அதாவது—இம்மந்தரநதான *ஓமிதயேகாக்ஷரம், நம இதி தவே அக்ஷரே; நாராயணயேதி பஞ்சாக்ஷராணி, இதயஷ்டாக்ஷரஞ் சந்தஸா காயதர்ச்சேதி *, *ஓமிதயக்ஷர வ்யாஹரேத, நம இதி பச்சாத. நாராயணயேத்யபரிஷ்டாத * என்கிறபடியே எட்டுத்திரு

வசுஷமாய், மூன்று பதமாபிரகருமென்கை இதனுடைய அஷ்டாஷ்டாதவம் சொல்லுகிற விடத்திலே, * ஒமிதயேகாஷ்டம * என்று பரணவத்தை ஓரகாஷ்டமாகவும் * நம இதி தவே அஷ்டே * என்று நமஸஸஸ ஸ்ரீண்டக்ஷரமாகவும் * நாராயணயேதி பஸுசாஷ்டாணி * என்று நாராயண பதத்தை அநுசாஷ்டமாகவும் சூத்திரி சொல்லுகையாலே, ஸம்ஸதபதமாக நாராயண பதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷ்டக்ஷரமாகி, பரணவத்தை யொழிய அஷ்டாஷ்டாதவம் சொல்லுமவர்களுடைய பசும் அவைதிகமாய்கையாலே அநாதாநீயமாகக்கடவது. (28)

29 'இதில் பததரபமும் எவ்வாததத்தைச் சொல்லுகிறது?' என்றும் ஆகங்கை யிலே, 'மூன்று பதமும் மூன்றாததத்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறா

மு 29 மூன்று பதமும் மூன்று அநாததத்தைச் சொல்லுகிறது

30 அவ்வாததவகஸ்தமஸம் விசதமாக அருளிச்செய்கிறா 'அநாவது - சேஷதவமும், பாரதததாயமும், கைவகாயமும்' என்று

மு. 30 அநாவது - சேஷதவமும், பாரதததாயமும், கைவகாயமும்

வயா — 'ஸவருபமும் ஸவருபாறுபுமாய் பராயமும்' என்று முதற்சொன்ன வக யாததம் இதை நினைத்திறே .. (30)

31 'இப்பததரயத்திலும் பரதமபதநதா னது?' என்ற 'இதில் முதல்பதம் பரணவம்' என்கிறா

மு 31 இதில் முதற்பதம் பரணவம்

வயா — * ஒமிதயேகே வயாஷ்டேத * என்றிறே சூத்திரி சொல்கிறது ஸமருதிபும் * பரணவாதவம் நமோமதயம் நாராயண பதாநிதம், மநதமஷ்டாஷ்டம் விதவாத ஸவ விதநிகரம் நருளும் * என்றிறே (31)

32 இனி, பரணவதுக்கு அநதம் அருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அஷ்டாதரவாதம் கதையை அருளிச்செய்கிறா, 'இது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திரு வசுஷம்' என்று

மு 32. இது 'அ' என்றும் 'உ' என்றும் 'ம' என்றும் மூன்று திருவசுஷம்

வயா — இப்பரணவநதா, அஸவஸ்திகாரததாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்றாத பரகாசகமாய், ஸவஸ்திகாரததாலே ஏகக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகாதத பரகாசகமாயிறே இருப்பது (32)

33 இநத அஷ்டாதரயத்தினுடையவும் உதபத்தி காமத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச் செய்கிறா 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி

மு 33 மூன்று தாழியிலே நயீரை நிறைத்துக் கடைத்து வெண்ணெய் திரட்டினாற் போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது

வயா — * பூரிதி ருகவேதாததாயத, புல இதிலுடையவேதாத, ஸுலரிதி ஸாமவேதாத, தாநி ககாண வயதபத, தேடபோபிதபதேபயஸ தரயோ லான அஸ்தாயத, அகார உகார

மகார இதி நாநேகதா ஸம்பரத ததேததோமிதி * எனறும், * அகாரஞ சரபயுகாரஞ ச மகாரஞ ச பாஜாபதி, வேததாயந்நிர்ப்புலுத பூரபுயஸ ஸவரிதீச * எனறு சகுதி ஸமகுதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே குகயஜூஸ்ஸாமரூபமான வேததாயததில் றிளறும், "பூ புல ஸுவ." என்கிற வபாஸூருதிரயததையும் கோறறுமிதது அநக வபாஸூருதி தாயததையும் பொன னோட வைகருமாபோலே தள ஸவஸபததாலே ஒடவைத்து அவற்றில் றிளறும் அகார உகார மகாரவகளாகிற அஷ்டரவகன மூன்றும், அடைவே தோனறுமபடிபண்ணி, இப்படி ஸா வேசவரன ஸமுததரிததபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, பாததாயகதமான தயிரைத் தனித் தனியே கடைநது, ததஸாரமான வெண்ணெயை வாவகித் திரட்டினுறபோலே, (முளறு வேதததிலும் மூன்றஷ்டததையும் எடுத்தது) என்கிறார் (33)

34 இத்தால் பரிததததை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம்' என்று.

மூ 34 ஆகையால் இது ஸகல வேதஸாரம்

வயா— அதாவது— அஷ்டதாயமும் ஒரே வேதததிலுடைய ஸாரமாக ஸமுதததை மனையாலே இவ்வஷ்டதாயததம்கமாய பரணவம் ஸகல வேத ஸாரம் என்றபடி.

ஆக, "இதுதளளிற சொல்லுகிற அநதம்" எனறு தொடவகி இவ்வளவும்-இம் மந்தரததிலுடைய வாக்யாரததததையும், அஷ்ட வைகையையையும், பதஸைகையையும், பததாயமும் அததததய பரிபாதகமெனலும்தததையும், அதில் பாதமபதம் இளளதெனறு மதததையும், அதுதள அஷ்டதாயததம்கமாய இருக்குமெனறு மதததையும், அவ்வஷ்டதாயமும் வேததாயஸாரமாக உதபநநமாகையாலே ததஸமுததாயமான பரணவம் ஸகல வேதஸார மெனறுமததையும் அருளிச்செய்தாராயிறறு (34)

35 இனி, இவ்வஷ்டதாயததததததும் அடைவே அநதம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பாதமம் அகாராரததததை அருளிச் செய்கிறார் 'இதில் அகாரம்' என்று தொடவகி.

மூ 35 இதில் அகாரம்-ஸகல சப்தததததததும் காரணமாய நாராயணபததததததும் ஸங்கரஹுமாயிடுக்கையாலே, ஸகல ஜகததததததும் காரணமாய ஸாவ ரஷ்டகருண எம்பெருமாயினை சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது — இவ்வஷ்டதாயததததததும் வைத்துக்கொண்டு பாதமாஷ்டரமான அகாரம் * நம குபஞ்ச பூகநாம கருதயநாஞ்ச பரபஞ்சனம் - வேதசபேத்ய ஏவாதென தேவாதீநாமசகாரஸ * என்கிறபடியே வெளகி ஸகல சபதவகளுக்கும் வேதம் காரணமாய, * பரணவாயபாஸ ததா வேதா * * ஓவகாரபரபவா வேதா * இதயாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே அநத வேதவகளுக்கும் பரணவம் காரணமாய, * தஸய பரகருதிநீநஸ்ய * என்கிற படியே அநத பரணவம் தனக்குத்தள காரணமாயிருக்கையாலே * அகாரோவை ஸாவவாக * * ஸமஸ்த சபதஸூதவாதகாரஸய ஸவபாவத: * என்கிறபடியே ஸகல சபதததததததத காரணமாய, ஸாவேசவரன ஸமஸ்த வஸதுசரிததா ஸாவ ரஷ்டகருணிருக்கும்படியை பரிபாதிக்கிற நாராயணபதததததததத ஸங்கரஹுமாயிருக்கையாலே *யதோ வா இமாயி பூதாயி ஜாயநதே, யேந ஜாதாயி ஜீவநதி * * ஸரவ ஸுஜயஸ ஸ ச ஸாககாரததா ஸ ஏவ பாதயததி ச பாவதே ச * இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லா ஜகதததததததத காரணமாய் எல்லாக

கூட ரக்ஷகனுக்கு எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்க இதனால், இவ்வகூதத்தில் பரகருதபாதமான காரணதவமும், தாதவாதமான ரக்ஷகதவமும் சொல்லிறையிறது. இவ்வகாரததுக்கு நாராயணபத வயகரஹதபர ரக்ஷகவாசிதவம் சொல்லுமபோதும், தாது எரிதத வேஷததை அவலம்பிததே சொல்லவேணும்பேறே (35)

36 'ரக்ஷிகையாவதுதான் ஏது' எனலும் ஆகாவகையிலே அருளிச்செய்கிறார் 'ரக்ஷிகையாவது' என்று தொடங்கி

மு 36 ரக்ஷிகையாவது வீரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதததைக் கொடுக்கையும்

வயா — அதாவது — ரக்ஷகதவந்தான் அநிஷ்டநிவாததததவ இஷ்டபரபகதவ குபேண தவிவிதமாய்கையிலே, ரசவரண சேதநரை ரக்ஷிகையாவது - அவர்களுக்கு துக்க வஹமான வீரோதியைப் போக்குகையும் ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதததைக் கொடுக்கையும் என்கை (36)

37 'இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் வீரோதி ஏது' கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது? எனன், அருளிச் செய்கிறார் 'இவையிரண்டும்சேதநா நின்ற நின்ற அளவுக்கு டாடாயிருக்கும்' என்று

மு 37 இவையிரண்டும் சேதநா நின்ற நின்ற அளவுக்கு டாடாயிருக்கும்.

வயா:— சேதநா நின்ற நின்ற அளவுக்கு டாடாயிருக்கும் என்றது தததததிகாரத்து குணமாயிருக்கென்றபடி. (37)

38 இதுதனை வயகதமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இதயாதி

மு. 38 ஸம்ஸாரிகளுக்கு வீரோதி சதருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அநவ்யாஸாதிகள்; முழுக்ஷுபகளுக்கு வீரோதி ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம் பரம்பதபரபதி, முகநாக்கும நிதயாகும் வீரோதி கைங்காய ஹாரி, அபேக்ஷிதம் கைங்காய வகுத்தி.

வயா — அதாவது — தேஹாதமாயிமாநாதிகளும் சபதநி விஷயாநுபவமுமே யாத் கையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவாதமான் வீரோதி சதருக்களால்வரும் நவிஷு தொடக்க மானவை, பரம்பமான் அபேக்ஷிதம் சோது தன்னார் முதலானவையென்கை 'சதருபீடாதிகள்' என்கிற ஃபிடததில் 'ஆதி' சபதநாலே ஆதிவயாதி முதலானவற்றால்வரும் பீகட களைச் சொல்லுகிறது 'அநதபாநாதிகள்' என்கிறவிடததில் 'ஆதி' சபதநாலே ஸர்க வஸதா ஆபரண அவகராக அவகநாலிகளாக சொல்லுகிறது

'முழுக்ஷுபகளுக்கு' இதயாதி அதாவது — ஸம்ஸாரத்தில் அடிகொடுத்தபு பரம்பதததிலே போக ஆசையபடாநிறகும் முழுக்ஷுபகளுக்கு நிவாதமான் வீரோதி *பெயத நின்ற ஞானமும்பெலவாவொழுகும் அழுகுடமயமாய்கொண்டு இவையிப்புகியிலையிருக்கை யாகிற ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், பரம்பமான் அபேக்ஷிதம் பகவதநுபவாதிகளுக்கு அதுகூல மான் பரம்பததை பராமிகைக்கென்கை

'முகநாசகும்' இதயாதி அதாவது, நிவகுத்த ஸம்ஸாரராகும், அஸபருஷ்ட ஸம்ஸார கதரராகும், பகவதநுபவ ஐந்தி பரிதிகாரி கைங்காயபராராயுமிருக்கும் முகநாசகும் நிதயாகும்

கும் விரோதி, வகுத்த சேஷியான ஸாவேசவரன திருவடிகளிலே ஸவருபாநுருபமாகப் பண்ணிக் கொண்டு போரும் கைங்காயத்துக்குவரும் விசேஷம், அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்து செல்லுகையாகிற கைங்காய வருத்தியெனகை

ஆக இப்படி அதிகாராநுணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈச்வரனே ஸாவரஷ்டுகென்னுமிடம் சொல்லிற்றுகிறது (38)

39. 'இப்படி ஈச்வரனேயோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன், லோகத்திலே மாதாபித்ரு பரபருதி தேவதாநதரபாயந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'ஈச்வரனே யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் பரபநந பரிதராணத்திலே சொன்னோம்' என்று

மு. 39. 'ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம் பரபநநபரிதராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:— அதாவது - நிருபாதிசு பந்துவாய், ஸாவகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக் கொண்டு போரும் ஸாவேச்வரனே யொழிந்த ஒளபாதிசு பந்துக்களான மாதாபித்ராதிகளும், அர்வாசீநரான தேவதாநதரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸஹேதுக்கமாக பரபநந பரித்ராண மென்கிற பரபந்தத்திலே சொன்னோம்; அதிலே கண்கொளவதெனகை (39)

40 அநநதரம், அததபலததாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் சரியபதிவததை அருளிச் செய்கிறா 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று தொடங்கி.

மு. 40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸநநிதி வேண்டுகையாலே இதிலே, ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்

வ்யா:— அதாவது - * லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹருஷீகேசோ தேவயா காரணயருபயா - ரக்ஷகஸ் ஸாவஸித்தாநதே வேதாநதேபி ச கீயதே * என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈச்வரன சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தசையிற் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன ஸவாதந தாயததாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற் செய்கைக்கு உறுப்பான கருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷ கார்பூதையான பிராட்டியின் ஸநநிதி அவச்ச்யாபேக்ஷித மாகையாலே, ரக்ஷகனான அவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பநதமும் அநுஸந்தேயமெனகை 'லக்ஷ்மீ' எனானதே 'ஸ்ரீ' என்றது * ச்ரயத இதிஸ்ரீ: * என்கிறபடியே அவனை ந்தியஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவனாகக் கண்டான அவிநாபாவமும், * ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ: * என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவன் ந்தியஸேவையாயிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுகக்காக (40)

41 இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பநதம் நியமேந தோற்று மென்னுமத்தை ஆபதவசந்ததாலே தாசிப்பிக்கிறா 'அதர' இத்யாதினால்

மு. 41. அந்ர பகவதஸேநாபதியிசர் வாக்க்யம்:— அவன் மாபுவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது

வ்யா:— அதாவது - இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநாதிக்கரான ஸ்ரீ ஸேநாபதிஜீயா அருளிச் செய்யும் வாததை:- "அலகில்லேனிறையும்" என்று அவன் திருமாபிலே ந்தியவாஸம் பண்ணும் இவன், அமமாபைவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவனுக்கு பரதிபாதகமான இவ்வக்ஷ ரத்தைவிட்டுப் பிரிவதென்று" என்கை. 'என்று' என்கிற இதனைப்படி கூட்டிக்கொள்ளக் கடவது

...

...

...

...

(41)

இதனால், அவன் திருமார்பில் ஸம்பந்தம் இவனுக்கு நிதமமாகையாலே அவன் தோற்று மிடத்திலே இவனும் தோற்றுக்க நிச்சிதமாகையாலே, அவன் திருமார்பில் அநவயத்தோ பாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அநவயமும் இவனுக்கு நிதமென்றதாயிற்று (41)

42 இன்னமும் இவ்வாதத்தை ஸதிரீகரிகைக்காக ஈசுவர சேதந வச்சவர்களான அகாரமகாரவகவிரண்டிலும் இவனுக்கு உண்டான அநவரதநவயத்தை ஸதருஷ்டாததமாக அருளிச்செய்கிறா 'பாதாவினுடைய' என்று தொடங்கி

மு 42 பாததாவினுடைய படுக்கையையும் பரணியினுடைய தொடர்நிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவையப்போலே பாதம் சரம்பதங்களை விடாதேயிருக்குமிருபடி.

வயா :- அதாவது, சேஷனுதையான தன் ஸவருபத்துக்குச் சேரும்படி அவன் ரஸி பிக்கைக்காக பாதாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரஷையான தன் ஸவருபத்துக்குப் போரும்படி ததரஸுண்ணம் பண்ணுக்கைக்காக பரணியினுடைய தொடர்நிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவையப்போலே, இவனும் பாதருப்தான ஈசுவரனுக்கு பரதிபாதகமாயிருந்துள்ள பரதம்பதமான அகாரத்தையும் பரஜாபுதரான சேதநாக்கு பரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரம்பதமான மகாரத்தையும் ததததவியுயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிபிக்கை ரஸிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்ற, விடாதேயிருக்குமிருபடி என்கை (42)

43 கீழ்சொன்ன தருஷ்டாதத்தை ஒருவிசேஷ நிலுமாகவி அருளிச்செய்கிறா 'ஸ்ரீ தததகோபரையும் கருஷண்ணையும் விடாத' என்று தொடங்கி

மு 43 ஸ்ரீதததகோபரையும் கருஷண்ணையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியையப்போலே

வயா :- அதாவது, பாதாவான தன் ஸவருபத்துருணமாக ரஸிபிக்கைக்காக பாத தாவான ஸ்ரீ தததகோபரையும் விடாதே, மாதாவான தன் ஸவருபத்துருணமாக ரஸிக்கைக்காகப் புதரான கருஷண்ணையும் விடாதே "அம்பரமே" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மதயேவனத்திற்கும் யசோதைப்பிராட்டியையப்போலே பரதம் சரம்பத வாசயான ஈசுவர சேத னாகனிருவரையும் விடாதே இவனும் வாததிற்கும்படி பெண்கை (43)

44 'ஈசுவரசேஷதவமாதா மொழியப் பிராட்டிக்கும் சேஷமென்னுமிடம் இவ்வரசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவனுக்கும் சேஷம் என்று நாம் கொள்ளுகிறபடி எவ்வன?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'ஒருவன்' என்று தொடங்கி

மு 44 ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது கருஷணீககென்றன்றே ஆவண்ணோலை யெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது கருஷணீககீற்றே அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி

வயா - அதாவது, லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாளிகள் முதலான ஓரடிமைப்பக கொள்ளும்போது தனக்கென்றே எழுதிகொள்ளும்தொழிப், தன் கருஷணீககென்றன்று விடையோலை எழுதிகொள்ளவது, ஆயிருக்கச் செய்தேயும், அடிமைத்தொழில் செய்வது கரு ஷணீககீற்றே, அதுபோலே ஈசுவர சேஷம் என்னுமவை இவ்வகாரம் சொல்கிறிறையாகிலும் நாம் பிராட்டிக்கு அடிமைபாயிருக்கும்படி என்கை (44)

45 கீழ்சொன்ன நேருக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக்கொண்டு ஈசுவரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் பருதக ஸதத்திலிலலாமைவை அருளிச்செய்கிறா 'ஆகப் பிரித்து நினைவிலே' என்று

மூ. 45 ஆக, பிரித்து விடுவியிலே.

45 இந்ந பருதகஸ்திதயபாவததுக்கு இரண்டு தருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார் 'பரபவையும்' என்று தொடங்கி

மூ. 46 பரபவையையும் பரபாவனையும், புஷ்பததையும் மனததையும்போலே.

வயா — அதாவது, பரபவக்கும் பரபாவா னுக்கும் பருதகஸ்திதி இவ்வாதாபபோலவும், புஷ்பதததுக்கும் பரிமளதததுக்கும் பருதகஸ்திதி இவ்வாதாபபோலவு மென்கை * அநநவா ராகவேணுறும் பாஸகரேண பரபா வதா * * அநநவா ஸ்மி மலா ஸீதர பாஸகரேண பரபா வதா * என்று பரபாபரபாவா னகிப்போலே இருவருக்கும் பருதகஸ்திதி இலையெனது மிடம் இருவா வாககாலும் சொல்லப்பட்டதினே, * பரஸுந்தம் புஷ்பநதீமபீ பரிமலாததிம திகதிஷு * என்கிறவிடத்திலே ஈசுவரனை புஷ்பஸ்தாதேயாகவும், பிராட்டியுடைய பரிமளஸ தாதேயாகவும் பட்டாருளிச் செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளவகளுக்குப்போலே இருவாக்கும் பருதகஸ்திதி இலையென னுமிடம் அததாத விதம (46)

47. இந்ந பருதகஸ்திதயபாவததை அநுபந்தித்துக்கொண்டு, இச்சோததியே சேதநாகு உததேசமாயத தலிககட்டினபடிவை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆஃ இச்சோததி உததேசமாய விட்டது' என்று

மூ. 47. ஆக, இச்சோததி உததேசமாயவிட்டது

வயா — 'இச்சோததி உததேசமாய' என்கையாலே, இவர்களைத் தனித்தனிபே விருமபுகை உததேசமயென்று என்றபடி இருவரையும் பிரித்து விருமபிழை, சாவண ரூபயணைகளுக்குப்போலே அநாததமே பவிக்கும்தனை இருவரையும் பற்றிநுவினே, ஸ்ரீ விபீஷணுழவாணப்போலே வாழலாவது. ... (47)

48. இனிமேல், இதில் விபகதயாததம் அருளிச்செய்வதாக பரதமம் விபகதிதனை நாத தேசிககிறார் 'இதிலே சதுரத்தியேறிக் கழியும்' என்று.

மூ. 48. இதிலே, சதுரத்தியேறிக் கழியும்

வயா — அதாவது — இவ்வகாரத்திலே சதுரத்தியேறி *ஸுபாசம் ஸுலுக்* இதயாதி ஸுதிரத்தாலே ஐபதமாயப்போமென்கை (48)

49 'விபகதயநதரமெல்லாவகிடக்க, இவ்வகாரத்தில் சதுரத்தியேறினபடிதான் எவ வனே?' என்கிற சங்கையை அநுபந்திக்கிறார் 'சதுரத்தியேறினபடியென' என்கில்' என்று

மூ. 49 'சதுரத்தியேறினபடியென?' என்கில்,

50 அதுக்கு உததம அருளிச்செய்கிறார் 'நாராயண பதததுக்கு ஸ்வகாஹுமயிருக்கையாலே என்று

மூ. 50 நாராயணபதததுக்கு ஸ்வகாஹுமயிருக்கையாலே.

வயா — அதாவது—இவ்வகாரம், சதுரத்தயநதமரான நாராயண பதததுக்கு ஸ்வகாஹு மாகையாலே, இதிலும் சதுரத்தி யேறிற்றென்கை இவ்வள அளனுகில், இரண்டுக்கும் ஸ்வகாஹுவிவாணதவம் எந்திபாதினே (50)

51 'இததாநசொல்லுகிற அதததததான எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'இததால சசவாநுகு சேஷமென்கிறது' என்று

மு 51 இத்தால, சசவாநுகு சேஷமென்கிறது.

வயா — அதாவது — இதுதான் *நாதாததயே சதாததி* ஆகையாலே இச்சதாததி யால சசவாநுகு சேஷமெனனுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (51)

52 *ஸாவம் பாவம் துக்கம்* *ஸேவா ச்வரூபதி* என்கிற வெளக்க நயாயத கைகொண்டு சேஷதவத்தை து கருபமாக நினைத்திருக்கும்வாகன பண்ணும் பரசுததை அதுவதிகிலுா 'சேஷதவம் து கருபமாகவனறே நாட்டில் காண்கிறதெனலில்' என்று

மு 52 'சேஷதவம் து கருபமாகவனறே நாட்டில் காண்கிறது' என்னில்,

53 அதுககு உததாம அருளிச்செய்கிறா 'அதத நியமில்லை' என்று தொடங்கி

மு 53. அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும்

இருபு ஸுகமாகக் காண்கையாலே

வயா — அதாவது—நாடுதனலில் "பணியின திருவருள்" இதுபாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருபு ஸுகருபமாகக் காண்கையாலே சேஷதவமாகில் து கருபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லையென்கை (53)

54 'அபிமத விஷயததில் சேஷதவம் ஸுகமாகிறது, அவவிஷயததில் குணம் அடியாக வந்ததாக்கையாலேயனறே' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'அகாரததிலே' என்று தொடங்கி

மு 54 அகாரததிலே கலயாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே,

இந்த சேஷதவமும் குணத்தாலே வந்தது.

வயா — அதாவது—சசவாநுகுடைய சசுததவபரதிபாதகமான அகாரததிலே அந்த சசுததோபோகியரன் கலயாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, சசவா விஷயமான இந்த சேஷதவமும் அந்த குணங்களுடைய வந்ததென்கை ஆகையால், இதுவும் ஸுகருபமாயிருக்கக் குறையிலையென்று கருதது. (54)

55 'ஆனால், ஓன்பாதிக்கான இது ஸவரூபமானதே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'சேஷதவமே ஆதமாவுகு ஸவரூபம்' என்று

மு 55 சேஷதவமே ஆதமாவுகு ஸவரூபம்

வயா — அதாவது—உகந்தவிஷயததில் இதன் ஸுகருபதவத்துக்கு குணகருதத வத்தை தேவதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணகருததவம் இவரும் உண்டெனனுமிடத் துகருசெனான இததனைப்பொயி, அதத ஸதிரிதய நிருதேதால *ஸவதவமாதமதி ஸரு லாதம் ஸவாயிதவம் பரஹ்மணி ஸதிரிதம்* *ஆதமதாஸ்யம் ஹரேஸ ஸவாமயம் ஸவபாவருச ஸதாஸமா* *தாஸுதாஸ் ஸவதத ஸாலே ஹபாதமாத பரமாதமத*, நாதயதா ஸசுணம் தேஷாம் பந்தே மோஸேஷ தகதவ ச* இதுபாதிக்கலில் இததை ஆதமாவுகு ஸவபாவிக் மாகச் சொல்லுகையாலே சேஷதவமே ஆதமாவுகு ஸவரூபமென்கை

56. 'சேஷத்வமேயென்று அவதர்ப்பானேன்' ஜ்ஞாநாதந்த ஸவருபமான ஆத்மவஸது வுக்கு அல்லாதபோதும் ஸவருபம் இல்லையோ? 'என்ன அருளிச்செய்கிறா' சேஷத்வமில்லாத போது ஸவருபமில்லை' என்று.

மூ. 56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வருபமில்லை.

57 சேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரூபமான ஸவாதந்தாயபுத்தி நடக்கையாலே ஸவருபம் அழிந்துவிடும் எனனுமத்தை தாசிபிக்கிறா மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே 'ஆத்மாபஹாரமாவது' என்று தொடங்கி

மூ. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

வ்யா. — அதாவது — *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா பரதிபதயதே, கிமதேந ந கருதம் பாபம் சோரேணா த்மாபஹாரிணா* என்று ஸர்வபாப மூலமாகச்சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸவருபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிற பரதிபத்தி, ஸ்வதந்த்ரமாமளவில் *அஸநநேவ* என்கிறபடியே ஸ்வருபம் இல்லையாய்விடும் என்கை ஆகையால் 'சேஷத்வமில்லாத போது ஸவருபமில்லை' என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து

ஆக, பரகருதயாததமான ஈசவரனுடைய காரணத்வமும், தாத்வாததமான ரக்ஷகத்வமும், அதத்தலத்தால் வந்த சரிய பதித்வமும், பரதயஸஸித்தமான சேதனசேஷத்வ பரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வமும் ஆகிற அகாராதத்ததை அருளிச்செய்தாராயிற்று (57)

58. அநந்த்ரம் மதயமா ஸ்ரீரமான உகாரத்தாக்கு அததம் அருளிச்செய்வதாக உபகரமிகிறா 'ஸதாநபரமானத்தாலே உகாரம் அவதாரணாத்தம்' என்று

மூ. 58. ஸதாநபரமானத்தாலே உகாரம் அவதாரணாத்தம்.

வ்யா. — அதாவது — *ததேவ பூதம் தது பவயமா இதம்* என்றும், *ததேவாகநிஸதவாயுஸ தத ஸுராயஸதது சநதரமா* என்றும் இதயாதிகளிலே ஏவகாரஸதாநத்திலே உகாரத்தை பரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸதாந பரமானத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அததமாக உடைத்தாயிருக்குமென்கை (58)

59 'அவதாரணத்துக்கு அததம் அயோகவயவசசேதமாதல் அநயயோகவயவசசேதமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற் சொல்லுகிறது எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'இத்தால பிறாகு சேஷமென்கிறுகிறது' என்று

மூ. 59. இத்தால, பிறாக்கு சேஷமென்று என்கிறது.

வ்யா. — அதாவது — அவதாரண வாக்மமான இவவுகாரத்தால் கீழ் ஈசவர சேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்வஸது, அநயாகு சேஷமென்று எனனுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. சதுாததியாலே ஈசவரசேஷத்வம் பரதிபாதிமாகச்செய்தே, அநயசேஷத்வம் பரஸதுதாமோ? என்னில், லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான கருஹசேஷர பூதர தாஸாதிகள், வேறேயுருசிலாக்கு சேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அநயசேஷத்வம் இந்த ஸதலத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்குமிதே, ஆகையாலே தாத்ருசமான அநயசேஷத்வம் இங்கிலை எனனுமிடத்தை பரதிபாதிக்கிறது உகாரம். (59)

60 அங்ஙனன்றிக்கே, இவவுகாரத்தாலே லக்ஷமீசேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறா 'பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றுரு சொல்லுவாக' என்று

மூ 60 பெரியிராட்டியாக்கு சேஷமெனகிறதென்று சொல்லுவானு

வயா - அதாவது - அகார சிதவவருபஸய விஷ்ணோ வாசக இஷயதே, உகார சித வவருபாபாச சரியோ வசீ ததா விது மகாரஸது தயோ தாஸ சூதி பரணவஸஷ்ணம் * எனறும் * அகாரேணோபதே விஷ்ணுஸை வைவோசேவரோ ஹி - உததருதா விஷ்ணுதா வஸுமிருகாரேணோபதே ஸதா - மகாரஸது தயோவிபர ஸீ நாராயணயோஸ ஸதா - ஆதம நச சேஷ பூதஸய வாசக சருதி கோதித * எனறுமிதபாதிக்காளே பகவதஸஸதாததிரே அகாரததை பகவதவாசகமாகவும், உகாரததை வஸுமிவாசகமாகவும், மகாரததை நறுபய சேஷபூத ஜீவவாசகமாகவு சொல்லுகையாலே, உகாரததை அவதாரணவாசகமாகக் கொள ளாதே, வஸுமிவாசகமாகக்கொண்டு, இவவுகாரததாலே பெரியிராட்டியாக்கு சேஷமென கிறதென்றும் நிவஸுமிபாசகென்கை (60)

61 அததைப் பறறவும் பூவயோதூனேயே மூகவமெனனுமதை வருசியசெய்கிறா * அதிலும் அநபசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம் * என்று

மூ 61 அதிலும் அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம்

வயா - அதாவது - பெரியிராட்டியாக்கு சேஷமானகையகிற அதிலுங்காட்டில் கீழச சொன்ன பகவச சேஷதவத்துக்கு விரோத்பாச அநபசேஷதவம் கழிகையே பரதாநா பேசுதிதம் என்கை (61)

62 அநபசேஷதவம்படி கருமோ * எனன, கருவாயத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிசெய்கிறா * தேவாக்குக்கு * என்று தொடங்கி

மூ 62 தேவாஸளுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை வாய்கு இருமாயோலே, ஈசவா சேஷமான ஆதம வஸதுவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை

வயா - அதாவது - ஆராதயாந இததராதீ தேவாக்குக்கு போகயதயா சேஷமாகக் கலபிதமான புரோடாசத்தை தாசநஸபாசநாதிசளுக்கு அநாஸமாயபடி நிவீநஸாயிகுகிற நாய்கு இருமாயோலே இருப்பதென்று, பராபதசேஷிபாச ஈசவாஸுக்கு சேஷமான ஆதம வஸதுவை ஸவபகாரததாலும் தேஹயாந ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை பென்கை (62)

63 * இப்படி கருமான அநபசேஷதவம் கழிகையே ஆதமவுக்கு பரதாநபேசுதிதம் * என்று கீழ்சொன்ன அாதததை ஸதிரிகுகிறா * பகவசசேஷதவத்திலும் அநப சேஷதவம் கழிகையே பரதாநம் * என்று

மூ 63 பகவசசேஷதவத்திலும் அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம்

வயா - அதாவது - வஸுமிசேஷதவத்திலுங்காட்டில் பரதாநம் என்றவனவேயன்று, பகவானதாக்கு சேஷமாயிருக்கும்நிலுங்காட்டில் அநபவியுயததில் சேஷதவம் கழிகையே ஆதமவுக்கு பரதாநபேசுதிதமென்கை. (63)

64 இதுக்கு பரமாமம் காட்டுகிறா * "மறநதும்புறநதொழாமாதா" என்கையாலே" என்று

மூ. 64. "மறநதும்புறநதொழாமாதா" என்கையாலே

வயா - அதாவது - யங்கியகஸமவாதததைத் திருமழிகைப்பிரான அருளிசெய்த "திருமபேனமிசண்ணமா" என்கிற பாட்டிலே பாகவத வஸுஷ்ணசொல்லுகிறவனவிக,

திருவடி தனாலும் மறந்தும் புறந்தொழாமாததா' என்று ஸவாயியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மறநெரு விஷயத்தில் சேஷவருதகிபண்ணுதவாகன என்று சொல்லுகையாலே பெளகை. (64)

65 ஈசுவரசேஷமான ஆதமவஸ்துவாகு ஸவசேஷதவ பரசேஷதவவகளிண்ணும் அநய சேஷதவமாகையாலே, உபயததையும் இவவுகாரம் கழிகிறதென்று சொல்லி நிகழ்கிறா 'இததால் தனக்கும் பிறாக்கும் உரிததனதென்கிறது' என்று

பு. 65 இத்தால், தனக்கும் பிறாக்கும் உரிததன்று என்கிறது.

வயா — அதாவது — அநயசேஷதவநிவாததகமான இவவுகாரத்தாலே, அநயரின அநயதமதவம் அவிசிஷ்டமன்கையாலே இவவுதமவஸ்து தனக்கும் உரிததன்று, தனனை யொழிந்த ஸமஸாரிகளுக்கும் உரிததன்று எனனுமிடரு சொல்லுகிறதென்கை ஆக, உகாராதததை அருளிச்செய்தாராயிறு. (65)

66 அநநதரம் தருதீயாசுவரமான மகாராதததை அருளிச்செய்கிறா 'மகாரம்' என்று தொடங்கி

பு. 66 மகாரம், இருபதநஞ்சாம் அஷ்டரமாய இருளவாசீயுமாய இருகையாலே, ஆதமாவைச் சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது — பூதாநிசகவாகேன சவாகேணநதரியானி ச, உவாகேன தவாகேன நஞ்சாதநதததவம் ததா, மத பகாரேணவோகதம் பகாரேண தவமுதவருதி பகாரேண பகாரேண மஹாதபகருதிரியதே. ஆதமா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச பரகீததித * எனகிறபடியே பருதீயவா திபரகருதபதமான இருபததுநாறு ததவததகரும் வாகமாயிருததுள ககாரதி பகாராததமன இருபததுநாறு அஷ்டாழம் போலனறிககே மகாரம் இருபததஞ்சாமகாரமாய *மதஜூதே* எனகிற தாதுவிவேயாதவால், *மது அவபோததே* எனகிறதாதுவிவேயாதல நிஷபநநமாகையாலே, ஜூதவாசிபுமாயிருகையாலே, *பஞ்ச விம்சோயம் பருஷ * *பஞ்சவிம்ச ஆதமா பவதி* எனகிறபடியே பஞ்சவிம்சகளுய *விஜூதநாதமா பருஷ * *விஜூதாதாமரே கேத விஜூதீயாத* எனகிறபடியே ஜூத ஸவருபனுமாய ஜூத குணகனுமாயிருகிற ஆதமாவைச் சொல்லுகிறதென்கை (66)

67 கீழ்ச்சொன்ன சேஷதவம் ஸவஸாதாரணமாகையாலே தரிவிதாதமவாகதததையும் இதிலே சொல்லவேண்டும்கையாலே அருளிச்செய்கிறா 'இதுதான் ஸமஷ்டி வாசகம்' என்று

பு. 67 இதுதான் ஸமஷ்டி வாசகம்

வயா — அதாவது — இப்படி ஆதமவாசகமான இயமகாரநதான் ஆதமஸமஷ்டிகருணசகமென்கை .. (67)

68 'ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமோ?' எனகிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா 'ஜாதயேகவசநம்' என்று

பு. 68 ஜாதயேகவசநம்

வயா — அதாவது — வரிவிஸஸூததைச் சொல்லுகிறவன் 'இது ஒரு நெல்' என்றால் அநத ஏகவசநம் ஜாதியஸாஸுப்போலே, இதுவும் ஆதமஜாதியரமான ஏகவசநமென்கை (68)

69 'இம்மகாரத்தால், ஆதமாவீனுடைய எவவகாரஞ் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச் செய்கிறா 'இததால்' என்று தொடங்கி

மு 69 இதனால், ஆதமா ஜுராதாவென்று தேஹத்தில் வயாவருத்தி சொல்லிறுயிறுறு.

வயா — அதாவது — பஞ்சவிமசா ஸ்ராமய ஜுராதாவாசிபுயாபிதததுளள இம்மகாத தால் 'சேஷதவாசரயாமா ஆதமா ஜுராதாசரயபூதனுளவென்று' அசேதமான தேஹ திறகாட்டில் ஆதமாவின் வயாவருத்தி சொல்லிறுயிறுறு என்கை (69)

70 'தேவோ ஹம், மறுஷ்யோஹம், ஸததுஸோஹம், கருசோஹம்' என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வயவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமாததபூதனுள் ஆதமா தேஹத்தில் வயா வருத்தனென்று சொல்லுதிறபடிதான் எவவனே? எனன், அருளிச்செய்கிறார் 'தேஹத்தில் வயாவருத்தி ததவசேகரத்திலே சொன்னோம்' என்று

மு 70 தேஹத்தில் வயாவ்ருத்தி ததவசேகரத்திலே சொன்னோம்.

வயா — அதாவது — அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாதமதவததை ஸாதிபா நின்றுகொண்டு, ஆதமாவின்னுடைய ததவயாவருத்தியைத் ததவசேகரமாகிற பரபத தத்திலே வங்கதமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொளவதென்கை (70)

71 'தாமிஸவருபகத பூரவகமாக தததாமமாண் சேஷதவததைச் சொல்லுக்க பரபத மாயிருக்க, இப்ரணவததன்கிலே பாதம் சேஷதவததைச் சொல்லி, பின்னை ஆதமாவைச் சொல்லுவானென்?' என்கிற சங்கையிலே அப்படி சொல்லுக்கக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய் கிறார் 'மணததையும்' இதவாதி வாக்யதரபதயாலே

மு 71 மணததையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவைவும் ரதநததையும் விரும்புமா போலே, சேஷமென்று ஆதமானை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினுற் குறையிலம்" என்கிறபடியே தயாஜயம்; அதுதோன்ற சேஷதவததைச் சொல்லிப் பின்னை ஆதமானைச் சொல்லுகிறது

வயா — அதாவது — மணததுக்கு ஆசரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும் ஒளிகு ஆசரயமென்று ரதநததை விரும்புமாபோலேயும், சேஷதவததுக்கு ஆசரயமென்று யிறது ஆதமானை ஆதரிக்கிறது, சேஷதவாசரயமல்லாதபோது, "உயிரினுற் குறையிலம்" என்று பகவதசேஷதவ ரஹிதமான ஆதமாவால் அபேகையுடையாமலலோம் என்கிற படியே தயாஜயமும் விடுமிததனை இப்படியிருந்துள்ள சேஷதவத்தின் ஊறறறதோற்ற, சேஷதவத்தை முறதுறச்சொல்லி, பின்னை ஆதமானைச் சொல்லிறதென்கை. (71)

72 பததரயாதமகமான இப்ரணவததாற் சொல்லித் ததவகட்டின் அாதததை அருளிச் செய்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி

மு 72 ஆக, பரணவததால் "கண்ணாழமொன்றுடையானுக்கு அடியென் ஒருவாக குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரணமபநதகு சொல்லிறுறு.

வயா — அதாவது — கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றையும், பரணவததால் "கண்ணாழ மொன்றுடையானுக்கு" என்று உதாதததததமான அகாராததததததததும், "அடியென்" என்று சேஷதவாசரயாசிபான் மகாரத்தில் அாததததததததும், "ஒருவாககுரியேனோ" என்று அநபசேஷதவ நிலாததகமான உகாராததததததததும் சொல்லாநின்றனெண்டு பரணவாத தததை அதுஸந்திதத் திருமங்கையாழ்வார் பூரிஸூகதிப்படியே ஜீவபரணுக்கு உண்டான சேஷசேஷிபாவஸபநதததைச் சொல்லிறதென்கை (72)

73 இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'சேஷத்வ பரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநம்' என்னுமிடத்தோற்ற இந்த ஜீவபாஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறா "இதனால் 'தாமஸ்யான கேளவன'" என்று தொடங்கி

ஸ் 73 இதனால் "தாமஸ்யான கேளவனொருவனையே கோக்கு முணர்வு"
என்றதாயிற்று

வயா — அதாவது—இப்பணவததால், "தாமஸ்யான கேளவன" என்று அகாரவாச்ய னுப சேஷத்வ பரதிஸம்பந்தியான சரிப பதியையும், 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று சதுரத்த வுக்காவகனாற சொல்லுகிற அநநயாஹுசேஷத்வ பரபுகதமான ஆதமாவீனுடைய ததேக பரகதையையும், 'உணர்வு' என்று அநத சேஷத்வ ஆசரயமாக மகாரததாற சொல்லப்பட்ட இந்நாகதகநிருபணியுள்ள ஆதமாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்றபடியே, ஜீவபாஸம்பந்தம் சொல்லிற்றுநின்றனவை (73)

74 அகாரத்திம் ப்ரதயபாதத பாதாநமாக பரணவாததத்தை யோஜித்ததா கீழ், அதில் தாதவாதத பாதாநமாக பரணவததுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை அருளிச்செய கிறா 'அகாரத்தாலும்' என்று தொடங்கி

ஸ் 74 அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரக்ஷணையும் ரக்ஷயததையும் சொல்லிற்று,
சதுரத்தியாலும் உகாரத்தாலும் ரக்ஷணயேற்றதுவான பரபுதியையும்
பலததையும் சொல்லிற்று

வயா — அதாவது—அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஈசுவரனைச் சொல்லிற்று, மகாரத்தாலே ததரக்ஷயமான ஆதமவஸதுவைச் சொல்லிற்று, சதுரத்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு நேறுவான சேஷத்வமாகிற பரபுதியைச் சொல்லிற்று, இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்குப் பலம் இவ்வாதமவஸது அததலைக்கு அநநயாஹுமாக விநியோகப்படுகையாகையாலே, அவ்வநநயாஹுசேஷத்வ வாகியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபலத்தைச் சொல்லிற்றெனவை

ஆக, இம்மந்தரத்திற் பரதம்பதமான பரணவாததத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (74)

75 இனி, மேலிறபதவகளுக்கும் அரததம் அருளிச்செய்யதாக மததரசேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை மூந்தற அருளிச்செய்கிறா, (இனிமேல் பரணவததை விவரிக்கிறது) என்று

ஸ் 75 இனிமேல் பரணவததை விவரிக்கிறது

வயா — "இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது, பரஸதுதமான அரததத்துக்கு உபயுக்தமான அரதததததத சொல்லிக்கொண்டு பூரவோகதமான அரததத்தை விசதீகிக்கை" என்று தீபமகாசத்திலும், *உகதாரத்தவிசதீகார புகதாரத்தாரதா போததம், மதம் விவரணம் ததர மஹிதாராம் மநீஷிலும்* என்று நமஸ்பதரயாதத விவரணகரம்கருளிச்செய்த பரபந்தத திலும் விவரண வக்ஷணத்தை ஜீவருளிச்செய்தாரிதே (75)

76 விவரிக்கிறபடியான எய்யனையென்ன அருளிச்செய்கிறா 'உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸஸு' என்று தொடங்கி

ஸ் 76 உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது காராயண பதம், மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுரத்தி; காரபதமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

வயா :- அதாவது - அநயசேஷதவததைக் கழிக்கிறவிடத்தில் அநயமிலே அநயதம னாகச் சொல்லப்பட்ட தனனை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸஸு*, ரஷ்கனான ராவாணுடைய ஸவருபத்தையும் ரஷ்யபூத சேதநாசேதநவகணையும் ரஷ்யேனாபயோகியான குணநிகையும ரஷணபரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம், *நாகிருசிதஞாவதச சேஷதவம்* *அகிருசித கரஸய சேஷதவாநுபத்தி* என்கிறபடியே கிருசிதகாரமிலாதபோது சேஷதவாகித்தி லுலாமைமால் ததஸித்திக்கு உறுப்பான கிருசிதகாரத்தை பாதிப்பதற்கிற் சதுரத்தி, சேஷத வாயையான ஆதமவஸதுவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது மகார வாயையான ஆதமாவீனுடைய நிதபதவம், ஏகரூபதவம், பஹுதவம் தொடக்கமானவற்றை பாதிப்பதிக கையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதமென்றது சொல்லுகளை என்கை (76)

77 'அஷ்டாகாமத்திலே விவரியாதே வயுதகரமமாக விவரிப்பாரென' என்க அருளிச் செய்கிறா 'அடைவே' என்று தொடங்கி

மு 77. அடைவே விவரிப்பாநொழிகிறது, விரோதிபோய அநுபவிகக் வேணடுகையாலே.

வயா - அதாவது - அஷ்டாகாமத்திலே விவரிப்பாநொழிகிறது. அகார விவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹவகார மகாராதினை நமஸஸாலே கழிப்பனாபயபய பிள்ளை அநுபவிகவேணடுகையாலேயென்கை (77)

78 இனி, மதயமபதமான நமஸஸுக்கு அநததம் அருளிச்செய்வதாக அதிய அவாநதர பதபேதத்தை அருளிச்செய்கிறா "நமஸஸு" 'ந' என்றும் 'ம' என்றும் இரண்டு பதம்" என்று

மு 78 நமஸஸு - "ந" என்றும் "ம" என்றும் இரண்டு பதம்

79 'இவவிண்ணு பதவகனாகும் அநததம் எது?' என்க அருளிச்செய்கிறா 'ம' என்கிற இததால்' என்று தொடங்கி

மு. 79 'ம.' என்கிற இததால், 'தனக்கு உரியன' என்கிறது, 'ந' என்று அதத்தை தவிரக்கிறது

வயா - அதாவது, 'ம' என்று வுஷ்டயததமான இமமகாரத்தால் மகாரவாயையான ஆதமாவுக்குக் கீழ்சொன்ன தாதாதய பாதிக்கையான ஸவாரதததவம் தோற்றுகையாலே 'தனக்கு உரியன' என்கிறததைச் சொல்லுகிறது, 'ந' என்று நிஷேதவாயியான நலனாலே அநததைக் கழிக்கிறதென்கை (79)

80 உபயபதததாலும் சொன்ன அநதததைச் சேரப்பிடித்து அருளிச்செய்கிறா 'ஆக நம் என்கிற இததால் தனக்கு உரியன அனநென்கிறது' என்று

மு. 80. ஆக "நம்" என்கிற இததால், 'தனக்கு உரியன' என்கிறது

வயா - பதகரமத்திலே அநததது சொல்லாதே, வயுதகரமமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேதயததைச் சொல்லி நிஷேதிக வேணடுகையாலே, காமத்திலே சொல்லுமபோது "விடுமின முற்றவும்" என்கிறபோலே நிஷேதபூரவகமாக நிஷேதயததைச் சொல்லுகிற தென்று யோதிகவேணும். அதுதானும் பரதபடியிலே இவதாமே அருளிச்செய்தா (80)

மு - 4

81 'தனக்கும் பிறாக்கும் உரிததன்று' என்று அநபசேஷதவததை நிவேதித்த உகாரததை விவரிக்கிறதாயில், பிறாகு உரிததனநெளறததையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இததையே விவரிப்பானேன்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் 'பிறாகு உரியனுவன்று' என்று தொடங்கி.

மூ 81. பிறாகு உரியனான வன்று தன் வைவக்ஷணயததைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கெனனுமன்று யோக்யதையும்கூட அழியும்

வ்யா — அதாவது, அநபசேஷபூதனுவன்று, சேஷதவததுக்கு இசைகையாலே அநபரிதகாட்டில் தனக்குண்டான ஸாவகாரணதவ ஸாவரஷ்கதவ ஸாவசேஷிதவாதியான வைவக்ஷணயததைக்காட்டி அநநிலையில நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன்' என்று நிறகுமாறு *தவம் மே* என்றால், *அஹம் மே* எனனும்தொழிய சேஷதவததுக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோக்யதையும்கூட இலநிலையவிகுமென்கை (81)

82 'இதநமஸஸால் செய்கிற அம்சந்தான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இதநால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மூ. 82. இதநால் விரோதியைக் கழிக்கிறது

83 'அதுதான் ஓனரே? பலவோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதிதான் மூன்று' என்று

மூ. 83. விரோதிதான் மூன்று.

84. அம்மூன்றுதான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸவரூப விரோதிபூம், உபாய விரோதியும், பராய விரோதியும்' என்று

மூ. 84 அதாவது ஸவரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், பராய விரோதியும்

வ்யா — இதநால் பரதமபதத்திறசொன்ன ஸவரூபததுக்கு விரோதியும், இப்பதத்தில் ஆததமாக எந்திகிற உபாயததுக்கு விரோதியும், உததபதத்தில் சொல்லுகிற பராயததுக்கு விரோதியுமென்கை இதநமஸஸுதான், காகாஷி நயாயததாலே பூரவோததபதவகலிற சொல்லுகிற ஸவரூப பராயவகலினுடைய விரோதினைக் கழிக்கக் கூவதாயிறே இருப்பது (84)

85 'இவ்விரோதிதரயமும் கழிக்கையாவதுதான் எது?' என்ன, அது தன்னை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல மூன்று வாக்யததாலே

மூ 85. ஸவரூப விரோதி கழிக்கையாவது, "யானே நீ எனனுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிக்கையாவது, "கனைவாய் துண்பம் கனையாதெழுவாய் கனைகணயற்றிலேன்" என்றிருக்கை, பராய விரோதி கழிக்கையாவது, "மற்றை கங்காமங்கன் மாற்று" என்றிருக்கை.

வ்யா:— 'ஸவரூப விரோதி' இதயாதி அதாவது, ஸவரூபததுக்கு விரோதி "யானே என்தனதே" என்றிருக்கையாகையாலே, அது கழிக்கையாவது "யானே நீ பெளதுடைமையும் நீயே" என்று ஆதம் ஆதபீயவகன் இரண்டும் அததலைக்கு பரவரதபாசேஷம் என்றிருக்கை பெளகை 'உபாயவிரோதி' இதயாதி அதாவது - உபாயததுக்கு விரோதி ஸவ

ரஷ்டிரே ஸ்வாதவயமாகையாலே, அதுகழிகையாவது - “கணியாய துளபம் கணியாதொழிவாய கணிகண மறிநிலை” என்று, “து ககததைப் போகருவாய போக்காதொழிவாய, வேறொரு ரஷ்டிரேயத்துவையுடையனலிலை” எனநிருககை யெனகை ‘பராபய விரோதி’ இதயாதி. அதாவது - பராபயத்துக்கு விரோதி ஸ்வரபயோஜநபுத்தியாகையாலே, அது கழிகையாவது “மறறை நவகாமங்கள் மாறு” என்று “உளதுகபுக்குப் புறம்பான எங்க ளுடைய ஆசையைப் போக்கு” எனநிருககை எனகை (85)

86 இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷாததங்கள் ழுளறுகரும் விரோதியாகிறது இவனு டைய அறுவகார மமகாசங்கள் கையாலே, அதினுடைய கரணாயததையும் தநநிலுத்தியி ழுண்டான தனமையையும் அருவிச்செய்கிறா ‘ம. எனகை ஸ்வரூபநாசம், ‘நம்’ எனகை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்’ என்று

மு. 86 ‘ம’ எனகை ஸ்வரூபநாசம், ‘நம்.’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்

வாயா — அதாவது, *சேதஸைய பதா மமயம் ஸ்வஸயித ஸயீயே ச ஸஸதுதி, மம் இதயக்ஷரதவநதவம் ததா மமயஸய வாசகம்* எனகிறபடியே, ‘ம’ எனகிற இதிலே அறுவகார மமகாசங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அநவிதனாக, இவ்வாதமயி ழுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு நாசம், ‘நம்’ என்று அதில் அநவயமறிநிருககை, ஸ்வரூபத்துக்கு உஜ்ஜீவநம் எனகை *தவயக்ஷரஸது பவேந மருதபுஸ் தாயக்ஷரம் பரஹ்மண பதம், மமேதி தவயக்ஷரோ மருதபுஸ் ந மமேதி ச சாசவதம்* எனளககடவயிதே . . (86)

87 இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷாதத விரோதிகளை கழிகிற அளவளநிகை, இந்நமஸஸுதான ஸ்வரூபதி தாயததையும் பரகாசிப்பதிலும் எனகிறா ‘இதுதான ஸவ ரூபததையும், உபாயததையும், பதததையும் காட்டும்’ என்று

மு. 87. இதுதான-ஸ்வரூபததையும், உபாயததையும், பதததையும் காட்டும்.

88 இது தனனை உபபாதிக்கிறா, மேல் ழுளது வாகபததாலே. — “தொலிலிலி மவகலம்” இதயாதி

மு. 88. “தொலிலிலிமவகலம் தொழும்” என்கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்விறறு

“வேங்கடத்துறைவாக்கு நம்” என்கையாலே, உபாயம் சொல்விறறு,

“அநதி தொழுகு சொல” என்கையாலே, பவம் சொல்விறறு.

வாயா — அதாவது, *தொலிலிலி மவகலந்தொழும்” என்று, அவனுததருளின நிலததனவுமசெல்ல சேஷமாயிருகரும் பக்யைச் சொலலுகிறவனயில் ‘தொழும்’ என்று நமஸ காந்ததைச் சொல்லுகையாலே, ‘ஸ்வரூபம் சொல்விறறு’ எனகை. ‘வேங்கடத்து’ இதயாதி, அதாவது, “வேங்கடத் துறைவாக்குநம்” ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு சேஷம் நான், என்கருகியேனலிலை” என்று ஸ்வரஷ்டிரத்தில் பராபதியிலைக் ஸ்வரூப பராதததாயத தைச் சொல்லுகையாலே, அவனே உபாயமெனலுமிடம் விதிக்கையாலே ‘உபாயம் சொல்விறறு’ எனகை. “அநதி தொழுகுசெல்” இதயாதி அதாவது “அநதிதொழுகு சொல, என்று தாஸரஸம் அதிசயீததால் அதனுடைய சாமததை யீசை சொலகை கடவ “தொழுகுசெல்” என்று நமஸபதததைச் சொல்லுகையாலே, பவம்சொல்விறறு எனகை.(89)

88 இப்பத்திலே, தீயசேஷதவமும் ஆததமாக அநுஸந்தையமாகையாலே அதனை அருளிச்செய்கிறார் 'உறறதும்' என்று தொடங்கி.

மு 89. 'உறறதும் உன்னடியாகவுமே' என்கிறபடியே இதிலே பாகவத சேஷதவமும் அநுஸந்தையம்

வயா:— அதாவது "நின்றிரு வெட்டெழுத்துவகற்று நானுறறதும் உன்னடியாகவு அடிமை" என்று 'திருமதரவ கற்றதால் நான் உறறதும் உன்னடியாகவு அடிமை' என்றும் இவ்வாறத்ததிலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவருத்தமாய் பகவத சேஷதவம் உன்னடி பரகாசிக்கிற இதமஸஸிலே, ததகாவுடையான பாகவத சேஷதவமும் அநுஸந்திகவேனுமென்கை (89)

90 இப்படி ஆததமாக அநுஸந்திக்கப்படும் பாகவத சேஷதவதான இதமஸஸிலென நிகழே ஸதஸாந்தரங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே, அதனை அருளிச் செய்கிறார் 'இது அகாரத்திலே என்றாகு சொல்லுவான்க, உகாரத்திலே பென்றுகு சொல்லுவான்க' என்று

மு. 90 இது-அகாரத்திலே என்றாகு சொல்லுவான்க, உகாரத்திலே என்றாகு சொல்லுவான்க

வயா:— அதாவது, சதுரத்தியாலே ஆதமவிஸூகடய பகவதசேஷதவததைச் சொல்லுகையாலே பகவத சேஷதவ காவுடையான இந்த பாகவத சேஷதவாநுஸந்தாதம் 'அகாரத்திலேபெனறும் சிவா சொல்லுவான்க அநநயாரஹதசேஷதவததுககு எவலை தீய சேஷதவ பாயந்தமாக நிற்கையாகையாலே, அநநயாரஹதவபரதிபாதகமான உகாரத்திலேபெனறும் சிவா சொல்லுவான்கஎன்கை ஆததமாகையாலே, அவவஸஸ்தலங்களிலும் சொல்லலா விருத்ததேயாகிலும், கற்றதல் கழித்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருதது (90)

91 இதமஸஸுக்குப் பூவததிற பிறந்த பாதிபத்தியைப் பற்ற இதிற பிறந்த பாதி பத்திகளுண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறார், 'சவரன தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி.

மு 91 'சவரன தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்ததுப் பிறாக்கேயாயிருக்கும்; ஆதம தனக்கும் பிறாக்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட ரீதியை; அபவனன்றிகே அசித்ததுப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேனுமென்கிறது நமஸஸால்

வயா — அதாவது *ஸவரமும் ஸவரத்ததாயம் பகவத * என்கிறபடியே ஸவரத்ததாயமே ஸவரப்பான சவரன, ஸவராததபரனுயே இருக்கும், கைத்தவரஹிதமாகையாலே தனக்கெனக்ககு போகவதை யினதிகே பாரதத்தாய ஸவரப்பாயிருக்கும் அசித்தது, பாராததமாயே இருக்கும் சதுரத்தியென்கை சேஷதவததையும் மகாரத்தியென்கை இரத்தருத்தவததையும் உடையான ஆதம இரத்தருத்தவ பஸ்ததாலே ஸவராதததைக்கும், சேஷதவததாலே பாராதததைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று, நமஸஸுக்குப் பூவபத்ததிற பிறந்த பாதிபத்தி, அப்படியானதிகே, பாராதததைக் வேஷமான அசித்ததுப் போலே "தனக்கேயாக வெண்ககொள்குமீதே" என்கிறபடியே அததலக்கே ஸமாமபடி விதியோகவ கொள்ள வேணும் என்று அபேகிக்கிறது, இதமஸஸாலே என்கை. (91)

92. "தனக்கேயாக" என்றதை உப்பாதிக்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 92 அநாவது போகதஸையில் ஈசவரன அழிகுமபோது
நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வயா — இத்தால அததல்ககே ஈசமாம்படி விநியோகப படுகவாவது, தனனேடே
கலந்து பரிமாறுத தஸையில் போகதரவான ஈசவரன “ஆடகொளவாநெத்து எனனுயிருண்ட
மாயன” எனகிறபடியே அடிமை கொளவார்ப்போலே புருந்து தன வயாமோஹத்தாலே
தாழ்நின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷதவததை அழிகுமபோது ‘நம் சேஷதவததை நாம்
நோக்கவேணும்’ என்று கதஸயம் பாவித்து இருயத்து அவன போகததை அழியாதொழிகை
பெனகை (92)

93 ‘இப்படி இவன் அழிகைககு றேதுதுவென?’ எனன், அருளிசெயகிறா ‘அழிக
கைககு றேது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 93. அழிகைககு றேதுது - கீழே சொல்கிறது மேலுஞ்சொல்லும்

வயா — அநாவது, ஈசவரன மேலகிறுந்து விநியோகவ கொள்கிற தஸையிலே
இவன் கதஸயம்பாவித்து இருயத்து அவன் போகததை அழிகைககு றேதுது, ‘சேஷதவமே
ஆதமாலுக்கு ஸவ்யபம்’ எனகையாலே கீழே பரணவததிலே சொல்கிறது, சதுரத்திலே
கிவகரஸவபாவதுகச சொல்லுகையாலே, மேலிற பதத்திலுய சொல்லுமெனகை (93)

94 இனி, இப்பரததாய பாதிபத்தியினுடைய கவபவததைப் பஸபடியாக அருளிச
செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்பததை நிகமித்தருளுகிறா மேல,

மூ. 94. இவநினவு பிறந்தபோதே கருதகருதபன்; இவநினவிலலாதபோது எல்லா
துஷ்கருதங்களும் கருதம்; இவநினவிலே எல்லா ஸுகருதங்களும் உண்டு
இதீனரிககே பிருககப பண்ணும் யஜுஸாதிகளும் பாயசசித்தாதிகளும்
நிஷ்பாயோஜங்கள; இது தன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம்,
எல்லா பலங்களும் உண்டாம்

வயா — ‘இநநினவு பிறந்தபோதே கருதகருதபன்’ எனந்து ‘தனக்கேயாக எண்க
கொளவேணும்’ எனனும் இவவதயநத பரதததாயபாதிபதி பிறந்தபோதே தன்னுடைய
ஹித்ததுககு உடனகச செயயவிவண்டுதெல்லாம் செயது தல்ககட்டினவனெனகை

‘இநநினவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்கருதங்களும் கருதம்’ எனந்து-இப்பரதத
தாய பாதிபதி இல்லாதபோது, ‘கிறதேந த கருதம் பாயம் சோரேனதமபஹாரிண’
எனகிறபடியே கைலதுஷ்கருதங்களும் இவனுலே செயயப்பட்டதாயகிறு மெனகை

‘இநநினவிலே எல்லா ஸுகருதங்களும் உண்டு’ எனந்து இது உண்டாகவே எல்லா
ஸுகருதமும் பண்ணிற்று பிறகரும் பரி ஈசவரனுக்கு வின்கையாலே, இநதப்பரதததாயபா
திபத்தியிலே ஸகலஸுகருதமும் உண்டு எனகை.

‘இது இநநிகேயிருக்கப பண்ணும் யஜுஸாதிகளும் பாயசசித்தாதிகளும் நிஷ்பா
யோஜங்கள’ எனந்து இநத பரதததாய பாதிபதி இநநிகேயிருககசெயதே, ஈசவர
பரிணநாததமாக இவன் பண்ணும் யாகாதிகாமங்களும் தன் பாயவிமோசநாததமாகப
பண்ணும் கருசர சாநதராயனாதிகளாகிற பாயசசித்தாதிகளும் ஈசவரபரிதிகளும் வவ
பாயவிமோசநததுக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்பாயோஜங்கள எனகை.

“இதுதனாலே எல்லா பாபங்களையுமே, எல்லா பலங்களும் உண்டாம்” எனந்து, இந்தப் பாரதநாயகப் பாரதித்தியாலே ஈசுவரன் இவ்வளவிலே அருகருத்தாதிசயத்தையுடைய பன்னுக்கையாலே அவனுடைய நிகரூபத்தையுடைய எல்லா பாபங்களையுமே, “உன்னடியாரகருள செய்வனென்றேயிருந்தி” என்கிறபடியே இவனுக்கெதையே செய்வோமென்று மேளமேறும் உபகரணங்களையே எல்லாநிறுவத்திட்டக்கருள எவ்வளவுபரப்பிப் பாயந்த மாக எல்லா பலங்களும் உண்டாம் என்கை. ஆக மத்யமபதாரதத்ததை அருளிச் செய்தா ராயிறு
 ... .. (94)

குப விசேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் பாதாநமாயிருந்துள்ள ஐஞ்ஞாத சக்தி பல ஐச்வரிய விசயதேஜஸஸுகனாகிற ஷ்ட்ருணங்கள் *வாதஸஸ்ய ஸௌசீயபாதி கள்* ஆவன, அநத ஷ்ட்ருணபயததமான வாதஸஸ்ய ஸௌசீய ஸவாயித்வ ஸௌஸப வாதயஸங்கபேயகல்யாணகுணவிசேஷங்கள் "திருமேனி" ஆவது - அவரதாரணமான திவ்யமங்கள விகரஹம் ஏகஸுதம் ஐாதயபிரபயமாய நிதயமான திவ்யவிகரஹத்தைபும் ஐசுகிகமாய பரிகரஹிக்கும் விகரஹாததவகளைபும் ஸௌஸ்திபுது; அவஸாதபோது ஒசே ஸமுஹமாக ஂணணீவருகிற பரகரணததுகருச சேரது இதுதான் நடுவிறநிநுவிப பீணீ பட்டா ஆச்சானபீணீ இவர்கள் அருளிச்செய்த பரபத்தவகனிலே ஸுஸபஷ்டம் 'காநதி ஸௌனகுமாரயாதிகள்' ஆவன-அநத விகரஹகுணங்களான ஸௌநதரய ஸௌனகுமாரய ஸௌனகந்தய ஸவணய பௌவநாதிகள், 'திவ்யபூஷணங்கள்' ஆவன-ஆபரணாநூணியிலே பாஷபதார அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபூரததமாக அந திருமேனிகருச சாததம் அஸங்கபேயமான திருவாபரணங்கள் 'திவ்யபூதங்கள்' ஆவன - அமுதகரும ஆசரித விரோதி நிரஸதததுகரும உடலாயிருந்துள்ள சவகசகரதர் அஸீராவகாதி அஸங்கபேய ஆபுதவிசேஷங்கள், 'பெரிய பிராடடியா தொடகமான நாச்சிமா' ஆவன *ஸ்ரீலலஸப' எவமபூதபூமிநீரநாயக * தேவி தவாமது நீளயாஸஹ மஹிதேவ்யஸஸஹஸரததா * என கிறபடியே பாதாநமஹிஷிபான பெரியபிராடடியா முதலாகத ததஸமானதனான பூமிநீர கரும, மற்றும் அநேகரகச ஸௌஸபபடுகிறவர்களும் "லக்ஷி பரபடுதி மஹிவீலககவ கரும" எனநிறே ஆச்சானபீணீ அருளிச்செய்தது நிதய ஸநிகள ஆவன, அநததகருட விஷயகனேநாதிகளா யிருந்துள்ள அஸங்கபேயரான ஸநிஹதங்கள், சதராமராதிகள் ஆவன, கைவலாயுடபகரணங்களான சதர சமர தாஸருததபருவகார பதரகரஹாதிகள், 'திருவாஸகாகரும முதலிகள்' ஆவன, ஂணடபரணட பதரஸுபதர ஐய விஜயாதிகள், 'கணுதிப' ஆவன, குமுதகுமுதாஷு புணடரீக வாமந சவகு கான ஸாபபநேதர ஸமுத ஸுபாதிஷுதாதிகள் 'முகதா' ஆவன, "கஸரணடோர" எனகிறபடியே ஸமஸர ஸாக ரததைக கடந்து அக்கரபபட்டு நிதயஸநிகளோடு ஸமாநாகரராய நிமிஸகவகாய நிர தராயிருக்கும் அஸங்கபேயரான சேதர 'பரமாகாசம்' ஆவது, பருசோபநிஷந்தமயான பரமபதம், இதுதான் பருசோபநிஷந்தமயமாகையிலே ஸமுஹாதமகமாயிறே திருபபது, ஆகையால் ஸமுஹகணீனகரு விரோதமில்லீ "பருசோபநிஷந்த மயமாகையிலே பரமபத மும் ஸமுஹாதமகமாயிருக்கும்" எனநிறே ஆச்சானபீணீ அருளிச்செய்தது

ஆக, "ஐஞ்ஞாதநததாமஸதவாதிகளும்" எனறு தொடங்கி இவவளவும் ஸவருப தாமஸ களீபும், திருபித ஸவருப விசேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும் அக்குணங்களுக்கு பரகாசகமான திவ்யமங்கள விகரஹத்தைபும், விகரஹகுணமான ஸௌநதரயாதிகளையும், அநத ஸௌநதரயாதிகளோபாதி பூததா நபோல சாததின் திவ்யபரணவகளையும், அவஸாப ரணவகளோடு விகலபிககலாமபடியான திவ்யபூதவகளையும், இவஸித்ததனையும் காட்டி ஸௌநத திவஸாதபடி அருகேயிருந்து அநுபவிககிற நாச்சிமாரையும் அசேதததீயிலே அபுகமஸெயகிற நிதயஸநிகளையும், அவர்களுக்குக் கைவலாயோபகரணங்களான சதராம ராதிகளையும், "ஐச்சேததிகரு எனவருகிறதே" எனறு ஸந்திறிநது நோக்கும் திருவாசந காகரும முதலிகளையும், அபபடி மவகாசஸஸநபராய திருபபகட வீட்டுநகடபக காவலா யிருக்கும் கணுதிபரையும், நிவருத ஸமஸரராய அவர்களோடு ஒருகோவையாய அபுகம ஸெயகிற முகதரையும், அவஸபுகமகரு வாததமான பரமபதததையும் அருளிச் செய்தா ராயிறு.

விவாதிப்பூதிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறா மெல் “ப்ரக்ருதி” ஆவது, குணதர யாதமகதயா ஸமுஹாதமிகையாயிருக்கும் ஸுபரகருதி “குணதரயாதமிகையாகையாலே ஸுபரகருதியும் ஸமுஹாதமிகையாயிருக்கும்” எனநிறே இதற்கும் ஆசன பிள்ளை அருளிச் செய்தது “பததாமககன” ஆவாச, உகாமெழுகிறபொனபோலே, இபரகருதிகளுளளே உருமாய்தது கிடக்கிற வாதமககன காலம் ஆவது, அஹோரா தாதிவிபாகவுகததயா ஸமுஹாதமகமாயிருக்கும் அசிதவிசேஷம் “அஹோரா தாதிவிபாகவுகன அநிகமகையாலே, காலமும் ஸமுஹாதமகமாயிருக்கும்” எனநிறே இதுக்கும் ஆசன பிள்ளை அருளிச் செய்தது

ஆக இவ்வளவும் ஸவருபேண நிதபவகளை வஸதுகனைச் சொல்லிற்று

மேல் பரவாஹுபேண நிதபவகளைச் சொல்லுகிறது ஸவருபேண நிதபவமாவது, ஸததான பகாததததினுடைய உதபததி விநாசதயநதாபாவம் பரவாஹுபேண நிதபத வமாவது, உதபததி விநாசயோகியாகநிற்கச் செயதேவும், பூவகாவததினுண்டான நாம ரூப விவகாதிசுருடைய அநநயதாபாவம்.

இதில் ‘மஹதாதி விவகாவகன’ ஆவன, மஹதததவந தொடங்கி பருதிவிவ்வாக உண்டான இருபததமுன்று ததவமும் ‘அண்டவகன’ ஆவன, இம்மஹதாதிகளாலே ஆப தவகளாய் * அண்டாதாநது ஸஹஸரானும் ஸஹவாணபவுதாநிச* எனகிறபடியே அவங்க யேயமாயிருக்கிற அண்டவிசேஷவுகன ‘அண்டததுக்கு உட்பட்டதேவாதிபதாததவகன’ ஆவன, அண்டாதாவாததிகளான தேவ மதுஷ்ய நியாக ஸதாவகவகன ஆக, நரபதாத தம் அருளிச் செய்தாராயிற்று (97)

98 மேல், அயநபதாததததை அருளிச்செய்கிறா. ‘அயநமெனநது-இவறறுக்கு ஆசரயமெனநபடி’ என்று,

மு 98. அயநம் எனநது இவற்றுக்கு ஆசரயமெனநபடி

வயா — அதாவது-அயநசபதம் ஆசரயவாசியாகையாலே இவறறுக்கு அயநமென நது இவறறுக்கு ஆசரயமெனநபடி யெனகை (98)

99 பஹுவீரீபி ஸமாஸாததததை அருளிச்செய்கிறா ‘அவவனனநிககே, இவை தனனை ஆசரயமாக உடைய னெனனவுமாய்’ என்று.

மு. 99 அவவனனநிககே, இவை தனனை ஆசரயமாகவுடையனெனனவுமாய்.

வயா — அதாவது. இவறறுக்கு ஆசரயமெனநது ததபுருஷுக்குச் சொல்லுகையனநிக ககே, ‘இவைதனனை ஆசரயமாகவுடையன’ என்று பஹுவீரீபிபாகச் சொல்லவுமாமெனகை

‘இவறறுக்கு ஆசரயம்’ எனகிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிநிறையாகிலும், ‘இவைதனனை ஆசரயமாகவுடையன’ எனகிற இடத்தில், குணங்களையொழியச் சொல்ல வேணும், அகருணங்களுக்கு வயாபதவம் சொல்லுமளவிலே, ஆதமாசரயமும் அநவஸகதய மாகிற தேஷவுகன வகுமகையாலே “தனகுணங்களிலே ஈசவுள வயாபிக்ருமபோது குண விசிவுடனூயே வயாபிக்ருவேணும், நிக்ருணமாய் வஸது இராமையாலே, அபயோது, வயா பயகுணங்களை வயாபக குணங்களாய், வயாபக குணங்களை வயாபய குணங்களாய்நுகையாலே, ஆதமாசரயதேஷமுண்டாம், அதுக்குமேலே, தன குணங்களிலே குணி வயாபிக்

வென்று புகலால். ததாராயமான குணங்களைப்புகு குனி வயாபிககவேணும், அதத வயாபக
னுக்கடய குணங்களைப்புகு குனி வயாபிககவேணும் ஆகையாலே, அதவஸதா துஸஸததமாம்”
என்று துதுதனை ஸுஸபடிடமாக ஆசானபினை அருளிச்செய்தாரிற். (99)

100 இவவுபய ஸமஸததாலும் பரிதாமசததை அருளிச்செய்கிறா இவைவிரண்டாலும்
என்று தொடங்கி.

மு. 100 இவைவிரண்டாலும் பரிததது பாதவ ஸெனவபயங்கன.

வயா — அதாவது ‘நாநங்களுக்கு அயதம்’, ‘நாநங்களை அயதமாகவுக்கடயவன்’
என்கிற இவை இரண்டாலும் பரிதத அநததம் - தனனியொழிந்த ஸமஸத வஸ்துக்களுக்கும்
தான ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பாதவமும், இப்படிப் பெரியனான தான ஸகல சேதநாசேத
தவகளிலும் தனை யமஸததுக்கொண்டு புகுகிருக்கையாகிற ஸெனவபயமும் என்கை. (100)

101. இன்னமும் ஒரு பரகாரத்தாலே இந்த ஸமஸதவய பரிதவகளை அருளிச்செய்
கிறா அநதாயாமிதவமும் உபாயதவமும் உபேயதவமுமாகவுமாம் என்று

மு. 101. அநதாயாமிதவமும், உபாயதவமும், உபேயதவமுமாகவுமாம்.

வயா — அதாவது, பஹுவீரீயம ததபுருஷனுமாகிற உபயஸ்மஸததாலும் பரித
தது, அநதாயாமி பரஹமனுதிகளிற சொல்லுகிறபடியே, அகில சேதநாசேதநங்களைளும்
அநதராதமதயா அவஸதிதனுபுகொண்டு நியநதாவா யிருக்கையாகிற ‘அநதாயாமிதவ
மும், * இன-கதென * என்கிற தாதுவிலேயாதல் * அப-கதென * என்கிற தாதுவிலேயாதல்
ஸததமான அயநபதததில் காரணவயுதபததிலாலும் காமணிவயுதபததிலாலும் பரகாசித
மான உபாயதவமும் உபேயதவமுமாகவுமாம் என்கை பஹுவீரீயியானுதை சொல்லுகிற
விடத்தில் யோகயதாநுருணமாக நாரஸபதததை குணங்களை யொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு
வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே ததபுருஷ யோஜுதையிலும் அயநஸபதததை உபாயோபேய
வாசியாகக் கொள்ளுமளவிலே யோகயதாநுருணமாக நாரஸபதததை அசேததங்களையொழிந்த
சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொண்ககடவது * நாரஸ்தீவிரி ஸாவ புமஸாம
ஸமுதந பரிதததயதே, கதிராலமபநம தஸயதேந நாராயணஸ்ஸமருத * எனறும், * நாரஸப
தேத ஸீவாராம ஸமுதந பரோஸயதே புதை , தேஷ்யயத புததததை நாராயண இஹோச
யதே * எனறும் இராயதிகளிலே இவவாததது சொல்லப்படா நினதிறே. (101)

102 காமணிவயுதபததி ஸீததமான பராயதவதததுக்கு ஸயகோசுமில்லாமையாலே
அது ஸாவ பரகாரவிரிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பதது லாபமும் பராயமாயிருக்கையாலும்,
நஸவனுக்கடய ஸாவஸத பததுதவமும் இப்பதததிலே சொல்லுமபடியை அருளிச்செய்கிறா
‘எம்பிரான்’ என்று தொடங்கி

மு 102. “எம்பிரானெதை” என்கையாலே நர்ஷரே
ஸலாவதுவமுதையுமென்று சொல்லும

வயா — அதாவது நாராயண ஸபதாததததை அதுஸநதிகிற திருமயங்கையாழ்வா
“எம்பிரானெதை யெனனுக்கடசுதந மென்கக சொன்னுக்கடயானு” என்கையாலே,
நஸவரே இவவாததங்களுக்கு ஸாவஸதபததுவுமென்று இப்பதததிலே சொல்லுமென்கை
(102)

103 ‘இப்படி பததுபுதனுபுகொண்டு, இததலுக்கு அவன் செய்புது எது?’ எனன்,
அருளிச் செய்கிறா ‘நாம் பிறாக்கானவனறும் அவன் நமக்காயிருக்கும்’ என்று.

மூ 103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் மனக்காழிக்கும்.

வயா — அதாவது, நாம் தன்னோடு ஒட்டாது பிறர்க்கு நல்லாயிருந்த காலத் திலும், அவன் நமக்கு நல்லாயிருக்கவேண்டுக. (103)

104 'இப்படி நாம் அந்நபரான அன்றும் நமக்கெய்யிருந்து அவன் செய்து போரு மதுதான் ஏது?' என அருளிச்செய்கிறார் 'இராமடம்' என்று தொடங்கி.

மூ 104 இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உளளே பதி கிடந்து
ஸத்தையே பிடித்து மோக்கிக்கொண்டு போகும்.

வயா — அதாவது, நோக்கொடுநோ தவகள் பக்கம் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே துயரத்தாலே படிகளியே திரிபுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலநி யாதபடி ராதரி மடத்திலே புஜிப்பாரைப்போலே தன் பக்கம் தலைசாயோம் என்று இச சேதநா ஸவாதநநாயகம் அடித்துத் திரியா நிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்நா தமாவாயக் கொண்டு உளளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமென்கை ஆக, இந்நாராயண பதத்தாலே கைங்கரய பாதியைப்பதிபாண ரசவரண படியை அருளிச்செய்தாராயிறது ... (104)

105 இனி, இதில் விபகதபசத்தாலே கைங்கரயததை பாராததிகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார் 'ஆய என்சிற இததால்' என்று தொடங்கி.

மூ 105 'ஆய' என்கிற இததால் "சென்றாரு குடையாய" என்கிறபடியே
எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

வயா — அதாவது, 'ஆய' என்கிற இததா சதுரத்தியாலே "சென்றாரு குடையாய" என்கிற பட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்நாழ்வாரைப்போலே ஸாவலித் கைங்கரயங் களும் செய்யவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்கை. .. (105)

106 'நமஸஸாலே தனக்கென ஒன்றை விருமபுகைக்கு பராபதிவிலகாத அதவநத பாரதநநாயகம் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கரயததைத் தான் விருமபி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பலி யாது என்று இருக்கும்வர்கள் பண்ணும் பசத்ததை அறுவதிகிறார் 'நமஸஸாலே தன்னோடு உறவிலையென்று வைத்துக் கைங்கரயததை பராத்ததிகைக் கூடுமோ'வென்கில்' என்று.

மூ 106. நமஸஸாலே தன்னோடு உறவிலையென்று வைத்துக்
கைங்கரயததை பராத்ததிகைக் கூடுமோ? என்கில்;

107 அதுக்கு உததாம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாயக கிடந்து' என்று தொடங்கி

மூ 107 "படியாயக் கிடந்து உன் பவளவாய காண்பேனே" என்கிறபடியே
கைங்கரய பராத்ததனை வந்தேறி அன்று; ஸவருப் பாயுத்தம்.

வயா — அதாவது, "படியாயக கிடந்து உன் பவளவாய காண்பேனே" என்று, அதவநத பாரதநநாயகத்தோடே கைங்கரய பராத்ததனையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கரய பராத்ததனை-ஸவிபாகதது தவருப் அறுவகார படியுததாயக்கொண்டு வந்தேறியானதன்று,

சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைதலையது தான் தரிசுபதபடியான தன் ஸவரூபத்தைப்பற்றி வந்ததென்கை . . . (107)

108. உகதத்தை நேறுவாக்ககொண்டு சதுரத்திலின் கைவகாய பராததநா பரகாசகதவததை அருளிச்செய்கிறா 'ஆகையால்' என்று தொடங்கி.

மு 108 ஆகையால் "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்கிற பராததநையக காட்டுகிறது

வாய :- அதாவது, கைவகாய பராததநை வந்தேறி யனறிககே, ஸவரூபபரதுகத மாகையாலே, "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று, 'அடிமையில் ஓன்றும் நழு வாதபடி கைல் கைவகாயவகாலும் செய்வேனும் நாம்' என்கிற பராததநையை இச சதுரத்தி பரகாசிப்பிகிற தென்கை. . . (108)

109 இனி, இந்த கைவகாய பராததநை இடைவிடாமல் நடக்கக்ககு உதுப்பான பராய ருசிபுடைபாபபுயக அருளிச்செய்கிறா 'கண்ணாக்கண்டு' என்று தொடங்கி

மு 109 "கண்ணாக்கண்டு கழிவதோ காதுவற்றாக்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சதல்" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை கண்டால் "ஸதாபசயநதி" யாகையாலே உறக்கமில்லை

வாய :- அதாவது, இமையோகன குழாத தொழுவதுது தழுவதுதெய தொலை மாலிக கண்ணாக்கண்டு கழிவதோ காதுவற்றாக்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சதல்" என்று 'நிதயஸ்சிங்கருடய திரளானது நிரதநாம அநுபவம் பண்ணுகிற ஸவேசவரீன்ககண்கள் நிறையுயபடி கண்டொழிக கழிபாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவாக்குதகும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' எனனுமபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஐந்தாஸவகோச ரூபமான உறக்கமில்லை, கண்டகாலத்தில் 'ஸதாபசயநதி' என்கிறபடியே ஸத அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லைபென்கை . . . (109)

110. இன்னமும் ஒரு நேறுவிலுலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய கிறா 'பழுதே' என்று தொடங்கி

மு. 110. "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இந்நத நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை

வாய :- அதாவது, "செவகண்டலோதவண்ணாடி-அரவீனமேறகண்டு தொழுதேன, பஸகதும் பழுதேபோயினவென்று அருசி அபுதேன" என்று, 'விஷயத்தைக்கண்டு அநுப வித்தவாதே ரூபபடி அநுபவிககைக்கு உடலான அநேக காலமெல்லாம் வயாததமே போய விட்டதே' என்று இந்நதநாளை நினைத்து கலேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ளநாளில் உறக்கம் வர வறியில்லைபென்கை. (110)

111 'இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தாக்கு மறக்கப் போகாது' எனனு மத்தை இசைவிகிறா 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மு. 111. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தின் மறந்திலேன்" என்குநினுநாகநீறே.

வாய :- அதாவது, அவன் என்னைப் பெறுகக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப பது கிடப்பதாநிறிக, அக்காலத்தில் நான் ஐந்துள ஸாபரூபமான ஐந்தத்தைபுடையதுக

பெற்றதிலேன, அந்த ஐனமமுண்டானபின்பு 'அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன' என்று சொல்லா நின்றார்களிறே எனக்க ஆக, பராபய வைவகூண்ப ஐதாநம் பிறந்தாபடி இது வாக்கையலே, இந்த கைவகாய பராத்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்' என்று கருத்து. (111)

112 இனி, இந்தக் கைவகாயத்துக்கு தேசகாலாதி நியமமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இவ்வடிமைதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 112. இவ்வடிமைதான் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாயமன்னி" என்கிறபடியே ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸஸதைகளிலும் அநுவாதத்தீகும்.

வ்யா — அதாவது, இவ்வாதமாவியுடைய ஸவருபாநுபுபுருஷாததமான இந்தக் கைவகாயந்தான் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாயமன்னி" என்று — 'ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸாவதேசத்திலும் உடனாய ஸாவஸஸதைகளிலும் பரிபாய நின்னு' என்கிறபடியே ஸாவதேசத்திலும் ஸாவ காலத்திலும் ஸாவஸஸதைகளிலும் நடந்துசெல்லும் எனக்க (112)

113 பாயகைக்கு மங்களஸுத்திரதாரணம் பாத்தரவுக்கு அநநபாஹையென்று கரட்டுமா போலே, திருமநதாதாரணம் சேதநாகு பகவதநற்பராஹதவபரகாசகம் எனலுமிடத்தோற்ற இதையென்கு மங்களஸுத்திரமாய நிருதித்தருளிச் செய்கிறார் 'எட்டிகழையாய' என்று தொடங்கி.

மூ. 113. எட்டிகழையாய மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்திரம்போலே திருமந்தம்.

வ்யா — அதாவது, பதினாறிகழைய இருண்டு சரடாயிருக்கும் லெனகிகமான மங்களஸுத்திரம்போலன்றிகே, எட்டிகழைய மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்திரம்போலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய மூன்று பதமாயிருக்கிற இத்திருமநதாதாரணம் (113)

114 'இப்படி நிருதித்துச்சொன்ன இததால் எவ்வாததம் சொல்லுகிறது?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'இததால்' என்று தொடங்கி

மூ. 114. இததால், ஈசவரன் ஆதமாக்களுக்குப் பதியாயரின்று ரகதீக்கும் என்கிறது.

வ்யா — அதாவது, இததை மங்களஸுத்திரமாகச்சொன்ன இததால், ஈசவரன் இததோடு அநவயமுடைய ஆதமாககளுக்குப் பதியாய நின்றுகொண்டு ரகதீக்குமென்று சொல்லுகிறதெனக்க. ... (114)

இனி, இம்மநதாததால் பாதிபாதித்த அததத்ததை ஸவகாலநிததுச்சொல்வி இததை நிகமித்தருள்கிறார் 'ஆக, திருமநதாததால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 115. ஆக, 'திருமநதாததால் எம்பெருமானாககே உரியேனான நான் எனக்கு உரியானன்றிகேயெழுதியவேணும்; ஸாவசேஷியான நாராயணனாககே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்' என்றதாயிறது.

பிள்ளை லோகாச்சாராய திருவடிகளே சரணம்,
திருமநதாதாரணம் முற்றிறது.

வயா — 'ஆக' என்றது கீழ் பரக அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறா என்னுமிடந்தோற்ற (எம்பெருமானாகே உரியேனா நான்) இதில் 'எம்பெருமானாகு' என்று சதுரத்தையந்தமான பரதமாஷ்டாதில் அர்த்தத்தையும், அவதாரணத்தாலே மதயமாஷ்டாதின் அர்த்தத்தையும் 'உரியேனா நான்' என்று தருத்யமாஷ்டாதில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, பரதம் பதார்த்தத்தை ஸங்கரணத்தபடி (எனக்கு உரியன்னதிககே ஒழியவேணும்) இதில் 'எனக்குரியன்' என்று ஷஷ்டபந்தமான மகாராதத்தையும் 'அன்றிகவேபொழிய' என்கையாலே நகாராதத்தையும், 'வேணும்' என்கையாலே இவ்வாதம் சேதநனுக்கு பராதத்தையும் எனும்பத்தையும் பரிபாதிக்கையாலே மதயம்பதார்த்தத்தை ஸங்கரணத்தபடி (ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனுகவேணும்) இதில் 'ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே' என்று கையகாய பரிஸம்பந்தியையும் கையகாய பராதத்தா பரகரணிகையான சதுரத்தையும் 'எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனுகவேணும்' எனும் கையகாய பராதத்தா பரகரணத்தையும் சொல்லுகையாலே தருத்ய பதார்த்தத்தை ஸங்கரணத்தபடி 'என்றதாயிற்று' என்றது என்று சொல்லித்தருத்யத்தொன்றை விஸ்தரேண அருளிச்செய்ததை யேவும் துபடி ஸங்கரணத்தருளிச் செய்தது இத்திருமந்தாராதத்தை எல்லாரும்நிறது அநுஸந்திக்கக்கூக ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வாதம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம் (115)

திருமந்தாரகரணம் வயாக்கயானம் முற்றிற்று

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

முழுசுப்படி த்வயப்ரகரணம் வ்யாக்யான அவதாரிகை

பரதம் ஷண்பமயான திருமந்தாரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அந்தந்தம், அதில் மதயம்பதாரதமும் தருத்ய பதந்தாரதமும் பரிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விசதமாக பரிபாதிபா நின்றுள்ள தவயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறா

'முன்பு அருளிச்செய்த முன்றுபரபந்தங்களிலும் திருமந்தாரந்தம் சரமசேலாகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு தவயத்தை அருளிச்செய்தவா, துபாயோ தவயத்தை முற்றது அருளிச்செய்வான் என' என்கில்—இரண்டு பரகாரமும் அருளிச்செய்யவலையிருக்கையாலே ஆசான பிள்ளை, ஜீயா முதலானும் இந்த பரகாரமே அருளிச்செய்தது.

'இவ்விரண்டு பரகாரத்தன்க்கும் கருத்து என' என்கில், சரமசேலாகம் முன்னுதவயத்தைச் சொல்லுகிறது விதயபுஷ்டாத ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னுத அநுஷ்டாதத்தைச் சொல்லுகை பரபதமாயிருக்கையாலும், திருமந்தம் பரபபரமாய சரமசேலாகம் பரபபரமாய, தவயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டாத பரிபாதிக்கையாலும் தவயம் முன்னுத சரமசேலாகத்தைச் சொல்லுகிறது—திருமந்தத்தில் மதயம்தருத்யதவ கருத்து வாக்யதவயம் விவரணமாய, அதுதனக்குச் சரமசேலாகத்தில் அர்த்த தவயம் விவரணமாயிருக்கும் ஆகாரத்தாலே ஆனபின்பு, இரண்டு பரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட்டிலும், அதில் ஒரு பரகாரத்தை முன்றுபரபந்தத்திலும் அருளிச்செய்ததாரணகையாலே, மற்ற பரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணும் என்று திருவுள்ளமயற்றி, திருமந்தாராதம் அருளிச்செய்த அந்தந்தம் தவயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறது ...

116 அதில் பரதமததிலே நவவுண்ணவனுயிருப்பானென்றுவது ஸவாதிகாராதமமாக அவசயபேக்ஷிதயாபுளவததை ஸுகரணமாக அருளிச்செய்கிறா 'புறமுண்டான பற்றுக்களையுடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு துணியாயே,

மூ 116 புறமுண்டான பற்றுக்களையுடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமாளையே தஞ்செனென்று பற்றுக்கையும், பேறுதப்பாதென்று துணிகிறுக்கையும், பேற்றுக்கு தவிர்க்கையும், இருக்கும் நாள உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவண்ணய குணநுபவ கைவகாயங்களை பொழுது போககாயையும், இப்படி இருக்கும் மூர் வைஷ்ணவர்கள் ஏற்று மற்ருது உகந்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் தவயத்திலும் ரியதூண்கையும், ஆசாய பரோம கந்தத்திருக்கையும், ஆசாயன பகலிலும் எம்பெருமான பகலிலும் கருதஜுரு குயப போருக்கையும், ஐதூரும விர்த்தியும் சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரம ஸாதவிகளோடே ஸுதாவாஸம் பண்ணுக்கையும் வைஷ்ணவாதிகாரீகரு அவசயபேக்ஷிதம்.

வயா. — புறமுண்டான பற்றுக்களையுடைய வாஸனையோடே விடுகையாவது * திதரம மாதர தாராத * இதுபாதிப்படியே, பாறுபவிலுப ஸவகவகளையுடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸதமாக விடுகை * எம்பெருமானையே தஞ்செனென்று பற்றுக்கையாவது — வேறென்று தஞ்செனென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிச ரஷுக்குள ஸாவேசவரனையே தஞ்செனாக ஸவீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாகயத்தாலும், சரமசலாகத்தில் பூவாரத்தத்தில் அரத்ததை சொல்லுகிறதாகவுமாம். எவ்வளவுபெளனலி? * புறமுண்டான பற்றுக்களையுடைய * என்று 'ஸாவதாமாத' என்கிறபதத்தில் அரத்ததையும், 'வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று 'பரிதபறுப' என்கிற பதத்தில் அரத்ததையும், 'எம்பெருமானே' என்று 'மாம' என்கிற பதத்தில் அரத்ததையும், 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே ஏகபதத்தில் அரத்ததையும், 'தஞ்செ' என்கையாலே 'சரன' பதத்தில் அரத்ததையும், 'பற்றுக்கையும்' என்று 'வரது' பதத்தில் அரத்ததையும் அடைவே சொல்லுகையாலே

பேறு தப்பாதென்று துணிறத்திருக்கையாவது—உபாய பலகுதவறும், உததேசய தூல பதவறும், ஸவகருத்தோஷபுபஸதவறும் அடியாகவறும் சைகாதரயமுயின நிககே, பரம தப்பாமல எதத்திருமென்று விசுவாதத்திருக்கை பேற்றுக்கு தவிர்க்கையாவது, இப்படி விசுவாதத்து * பேறுவதேத்தத்தோது காணலிலேயும் * என்று இருக்கையளநிககே, "மாகவயருததவ காணபதருகென மனமேகமெண்ணும்" "தாவி வைபவகொண்ட ததருதாமகரகடிக கூலிக கொளறுவகாலயினவ குறுகரதோ" என்கிறபடியே, கரமபராபதிபற்றுகல பதறுகை ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாரபேக்ஷிதவகள்ள மறு விசுவாஸதையும், பராபதவகரையையும் சொல்லுகிறது

இருக்கும் நாள உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவண்ணய குணநுபவ கைவகாயங்களை பொழுது போககாய்கையாவது — பரமபதத்திலேயோப பகவதநுபவ கைவகாயவகளை பண்ணு கையாகிற பேற்றில் தவரை தடவா நிறகசெய்தையும், இச்சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள "தாறுகந்தரு" என்கிறபடியே ஸாவேசவரன உகந்தருவாதத்திற தவயதேசவகலிலே * கண்டபூரவகம் மெய்யகசரி போமலையென்று மண்ணுக்கையாகிற பரவண்ணபதையுடையனாய், அவலோ தவயதேசவகலிலே நிறவிறவனுடைய கலயாணகுணநுபவமும், அது அடியாகக் காணதரபததாலும் அவன விஷயத்திற பண்ணுப கைவகாயமுயி காலேஷுப விஷயமாமபடி பிருக்கை. இப்படியிருக்கும் மூர் வைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்ததிருக் கையாவது—திதச்சென ஐவகாரவகலெல்லாம் உடையராயிருக்கும் மூர் வைஷ்ணவர்களே

கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இவ்வனையுயிருப்பா சிலருண்டாவதே' என்று அவர்கள் வைபவத்தைப்பற்றி அவர்களானில் பரிதிபுகதனுயிருக்கை கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப தென்றிறே இது

திருமந்தரத்திலும் தவயத்திலும் நிபதனாகையாவது, மந்தரந்தரங்களிலுடைய அருகும் மந்தரம் போகாதே தவயைய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்குற திருமந்தரத்திலும் அதில் அரத்தத்துக்கு விவரணமான தவயத்திலும் நிஷ்டனுயிருக்கை

ஆசாயபரேமம் கனத்திருக்கையாவது, கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தைப்பெல்லாம் உபாதே தாலே தனக்கு உண்டாகுகின் ஆசாய விஷயத்தில் * பஸய தேவே பரப்பதிர யதா தேவே ததா குரென * என்கிறபடியே பரேமம் அதிசயித்திருக்கை

ஆசாயன பக்கவிலும் எம்பெருமான பக்கவிலும் கருதஜ்ஞரூபம் போருகையாவது, நித்யஸம்ஸாரியான தன்கின் நித்யஸந்திரிகள பேற்றுக்கு அஹைஸம்படி திருமகைப் பெண் னுக்குவாரப்போலே திருத்தின் ஆசாயன பக்கவிலும், அதவேஷாதிகளை விளைத்துக் கொண்டுவந்து ஆசாய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான பக்கவிலும் உபகாரம்மருதி உடையரூபம் போருகை

ஜ்ஞாதமம் விரகதியும் சாந்தியுமூடையனுயிருக்கும் பரமஸாதவிகஜேடே ஸஹவாஸம் பண்ணுக்கையாவது, தான கலவகிலுளும் கலவகாமல நேரக்குக்கைக்கு உறுப்பாகவும் கீழ்ச சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வாத்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும், தவயாதாதம்வ ஜ்ஞாதமம், அபராதவிஷய விரகதியும் இவைதாளிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கை யாகிற சாந்தியும் உடையனுயிருக்கும் பரமஸதவ நிஷ்டனுயிருப்பானொரு பாகவதஜேடே கூட வலித்தபுபோருகை

'வைஷ்ணவா திகாரிகு அவசயாபேக்ஷிதம்' என்றது - இவைவீதனையும் வைஷ்ணவ னென்றிருப்பானொரு அதிகாரிகு அவசயம் உண்டாகவேணும்என்கை (116)

117 இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அதுஸந்தாத விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறா மேல 'இந்த' என்று தொடங்கி

மு. 117 இந் அதிகாரிகு ஈஹஸயதரயமும் அநுஸந்தேயம்

வயா - அதாவது, - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனுயிருக்கும் இவவதிகாரிகு, அந்த ஜ்ஞாதாநுஷ்டாநங்களுக்கு வரத்தக்கான ஈஹஸயதரயமும் அதுஸந்தாத விஷயமாக வேணும்என்கை. (117)

118 இனி, தவயத்திற் சொல்லுகிற அரத்தத்தின் வீறுடைமையை அறிவிக்கக்கூக, சாஸ்தாந திருமந்தரம் சரமசலோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற பரகாரங்களை அருளிச் செய்து கொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்கின் அருளிச்செய்கிறா 'ஸஸா பரமாணுங்களிலும்' என்று தொடங்கி

மு 118 ஸஸா பரமாணுங்களிலும் தேஹந்தாலே பேற்றென்கிறது, திருமந்தரத்திலே ஆதமாவாலே பேற்றென்கிறது; சரமசலோகத்தில் ஈசலாஹலே பேற்றென்கிறது, தவயத்தில் பெரியரிடையாராலே பேற்றென்கிறது

வயா — அதாவது, சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல சாஸ்திரங்களிலும், ஸாதாரணமுடாத போகவமான நேதனதாரே இவனுக்குப் புருஷாதத லாபம் என்கிறது. நிஷ்கருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமநதரத்தில், இவன் ஸவரஷணத்தில் நின்று கைவாகுகிளொழிய சாவரனுடைய ரஷிகதவம் ஜீவிதாமைவாலே தத்பரவருத்தி விரோதியான ஸவரவருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆதமாவாலே புருஷாததலாபம் என்கிறது. சாவர ஸவரநதநாயத்திலே நோக்கான சர்வசலோகத்தில், இவனுடைய ஸலீகாரமும் மிகையாமபடி, தானே கைகொண்டு பராபதிபாதிபததக ஸகலபாங்ககீழும் தளளிப்பெரகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் சாவரனாலே புருஷாததலாபம் என்கிறது. சாவரனுடைய லக்ஷீ விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான தவயத்தில், வீசேஷனுபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷாததலாபமென்கிறது என்கை.

(118)

119. உபாயம் சாவரனுக்கு, இவனாலே பேருகையாவதென? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா 'பெரியபிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மு. 119. பெரியபிராட்டியாராலே பேருகையாவது, இவன் புருஷகாரமானாலுமல்லது சர்வரன் காயகு செயயானென்கை.

வயா — அதாவது, இஷ்டாநிஷ்ட பராபதி பரிதாபங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் சாவரனையாகியிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேருகையாகிறது, இவனுடைய அபராதததபாராதே ரஷிகமும்படி இவன் புருஷகாரமானாலுமற்றி, சாவரன் இவன் காயகு செயயான என்றபடி என்கை.

(119)

120 கீழ், ஸாமநயத்திலே கைவணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்கிறது, வீசேஷிதது தவயத்துக்கு அதிவாயாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறா 'தவயத்துக்கு' என்று தொடங்கி.

மு. 120. தவயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிருசநயமும், அநயகதிதவமும் உடையவன்.

வயா — அதாவது, விததேரபாயவரன் பரிதாபதகமான தவயத்துக்கு அதிகாரி *அகிருசநேந்தி* *தவமேவோபாயபூதோமேவ* *அகிருசநேதநயகதிச சணய* என்றும் "புல்லொன்றில்லா அடியேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிருசநயமும் அநயகதிதவமும் மாகிற இரண்டும் உடையவன் என்கை.

(120)

121 'இகவிரண்டுகள் வேஷமுநதன் எவயவன்?' எனன், அருளிச்செய்கிறா 'இகவிரண்டும்' என்று தொடங்கி.

மு. 121 இகவ இரண்டும் பரபந் பரிதாணத்திலே சொன்னோம்

வயா — அதாவது, உபாயாதத ராஷிதயமாகிற ஆகிருசநயத்தின் வேஷமும், ரஷகாதத ராஷிதயமாகிற அநயகதிதவத்தின் வேஷமும் பரபந் பரிதாணமாகிற பரபநத்திலே ஸுஸபஷ்டமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுக்கொள்வது என்கை.

(121)

122 இனி, தவயத்துக்கு வாகயாததம் அருளிச்செய்கிறா 'இதில் முறகூறறால்' என்று தொடங்கி.

மு. 122. இதில் முறகூறறால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு சாவரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறது; பிறகூறறால் அசோதத்திலே அடிமையையாக்கிறது.

வயா — அதாவது-இந்த தவயத்திலே பூவகண்டததாலே 'ஸ்ரீமத' என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'நாராயணசரணே' என்று சொன்ன திருவடிகளை 'சரணம் பரப்பே' என்று உடையமாகப் பற்றுகிறது, உத்தரகண்டததாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேதத்திலே, 'நாராயண' என்கிற சதுரத்திலே கைவசாயத்தை அந்திக்கிறது என்கை 'நமஸஸ' கைவசாய விரோதி நிலகுத்தி பாதிபாதகமாகையாலே, (அடிமைசை இருக்கிறது) என்ற இதிலே அதரப்படுத்தம் (122)

123. இனி பரதிபதம் அரத்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீமதபதாரத்தம் அருளிச்செய்ய உபகரணிககிற 'ஸ்ரீ' என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று

மு. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்

வயா — ஸ்ரீபதம்ஸம்பதா திருநாமம் வாசகமாக வேகத்திலே நடந்தபிராககான கையாலே, அதனை வயாவாததிககைகாக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிற் "லக்ஷ்மீ பதமாயயா பதமா கமலா ஸ்ரீ ஹரிபரியா" என்று திருநாமவகனோடே ஸஹபுத்தமாயிற்று இதுதான் எல்லாத் திருநாமவகனபோலன திகழே * ஸ்ரீதி பரதமபதம் லக்ஷ்மயா * என்கிறபடியே இவளுக்கு பரதமாபிதாநாமாயிருக்கும் * அ இதி பகவதோ நாராயணஸை பரதமாபிதாநாம * என்று அகாரம் ஈசுவரனுக்கு பரதமாபிதாநாமரூபேயேயாயிற்று, இவளுக்கும் பரதமாபிதாநாமாயிருக்கும்படி அது, அவனுடைய சஷ்டகதவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸவபாவவகனைச் சொல்லக் கடவதா யிருக்கும், இது, இவளுடைய புருஷகாதவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸவபாவவகனைச் சொல்லக்கடவதா யிருக்கும் (123)

124. இனி, இந்த ஸ்ரீபதத்துக்கு அரத்தம் அருளிச்செய்வதாக பரதம் இதனமேல் வந்த வயுத்தத்திலவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸ்ரீமதே, சரயதே' என்று

மு. 124 ஸ்ரீமதே, சரயதே

வயா — அதாவது, "ஸ்ரீகுலேவாயாம்" என்கிற நானுவிலே 'சரீபத இதிஸ்ரீ' என்று வித்தமான காமணி வயுத்தத்திலையும் காதத்திலவத்தத்திலையும் சொன்னபடி (124)

125 வயுத்தத்திலவத்துக்கும் அரத்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அரத்தம்' என்று தொடங்கி

மு 125. இதுக்கு அரத்தம் - 'ஸவலாக்கும் இவணபபற்றி ஸவருப லாபமாய, இவன தனக்கும் அவணபபற்றி ஸவருப லாபமாயிருக்கும்' என்று

வயா — அதாவது-இவவுபயவயுத்தத்திலும் அரத்தம் 'ஸ்ரீமதே' என்று எல்லாரா றும் 'ஸ்ரீமேவிககப்பா', நினைவு என்கையாலே ஸகல சேதநாகும் இவணபபற்றித் தவக ளுடைய சேஷதவருப ஸவருபலாபமாய 'சரயதே' என்று 'சரவணே ஸேவியா' நினைவு என்கையாலே, இவன தனக்கும் ஈசுவரணப் பற்றித் தன்னுடைய ஸவருபலாபமா யிருக்குமென்று என்கை. இவனதனக்கு, சேதநவிலுயத்தில் சேஷிதவமும், ஈசுவரவிஷயத்தில் சேஷதவமும் என்றும் உடையாயிற் திருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவயதவ ஸேஷதவவகன இன்னும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் சொல்ல நிறும் (125)

126 'சுவரனுக்கு உபாயதவமும் உபேயதவமுமாகிற ஆகாரதவமும் உண்டானால் போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரதவமும் பராயதவமுமாகிற ஆகாரதவமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது?' என்று அருளிச் செய்கிறார் 'இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மு 126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக

வயா — 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயதவது விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தை விட்டு, இவளுக்கும் உபாயதவத்தில் அநவயம் சொல்லும் பகவும் தீரஸ்தம். (126)

127. 'சுவரனுடைய நாயன்தவ பரபுகதமான ஸவபாவிக் ஸம்பந்தாதி ஐராளத்தை உடையபுக கொண்டு, அவளை ஆராய்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடெண்ணுகிறது தானே?' என்று அருளிச் செய்கிறார் 'நீயே' என்று தொடங்கி,

மு 127 நீயே நெருப்புக் கிள்குமாபோலே குளிக் திருவள்ளத்திலே அபாத்ததாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வயா — அதாவது-சீதலமான ஜலத்திலே, சென்று அணுகுவொண்ணாத படியான நெருப்புக் கிள்குமாபோலே, *ஸுஹருதம் ஸாவபூதாநாம்* *ஸமோஹம் ஸாவபூதேஷு* என்கிறபடியே, ஸாவபூத ஸுஹருததவம் ஸமாச்சரணியதவே ஸம்தவமாகிற ஸவபாவ விசேஷங்களாலே பரஸந்தமாய்க் குளிக் திருவள்ளத்திலே *பரிபூணுகவிஜ்ஜேந்திஸ ரோதோ வ்ருததபா பவதிச கதாசித கஜ்ஜதி* என்கிறபடியே சேதநன் தீரகநிய்ய பணனின் அபாரதம் அடியாக *ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* எனலுமபடியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வராதத்தைப் பொறுப்பது, *கிமேதந் நி ததோஷக இஹஜகதி* இதயாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேசாதிக்காலே அச்சேற்றத்தைநாற்றித் தவையாக ஜநிபிக்கவும் இவளுக்காக என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஐராளம் பிறந்தவனுக்கும் அபாரத பயத்தாலே புருஷகார புரணகரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து. (127)

128 'இததலிபித காலம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அததலியை வச்சிகிதவும் இரண்டு தலியையும் பொருத்துக்கருது இவள்தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?' என்று, அருளிச் செய்கிறார் 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி.

மு 128 இவள் தாயாய் இவள்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்கும் பதரியாய் இவிய விஷயமாபிடுக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வயா — அதாவது *தவம் மாதா ஸாவலோகாநாம்* எனலும் *அகில ஜகதமாதரம்* எனலும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநனுக்கு இவள் மாதாவாய், *தததம் மககனஜ்ஜது செனஞல தாயமாச்சவா தீரக்கிலலா* என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவள்களுடைய க்லேசங்கண்டால் ஸற்றிக்க மாட்டாதே, *விஷ்ணுபதி* என்கிறபடியே அவனுக்குப் பதரியாய் *பிதந் பனிமலா மேதபாவைக்கு* என்கிறபடியே அவள் தன் கவலக்ஷணபதத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்லழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயம் யிடுக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமென்கை. (128)

129 'எல்லாம் செய்தாலும் நிவஞ்சனவந்தநரனுள் சுவரன் சேதநனுடைய அபாரதவக்ஷை நிழுதது அறுததுத் தீததுவன் என்று நிறுமனாவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ?' என்று, அருளிச்செய்கிறார் 'திருவடிகைய' என்று தொடங்கி

மு 129 திருவடையப் பொறுப்பிக்குமவன், தன் சொல்வழி வரும்வனைப்
பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே

வயா — அதாவது, தன்னைப் பததுமாஸம் தாஜநபாதலநம் பண்ணின அந்த ஈசடி
எக்குடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சிதரவதம் பண்ண உதயோகித்து நின்ற சொல்
யிறங்களுள் திருவடையபுமுடபட *க ருபயேத* என்றும் *ந கசிறநாபராதயதி* என்
றும் இதயாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவன், *மலராள தனத்துணாளன்* என்றும்,
“மாமலராமங்க” மனநோக்க முண்டான்” என்றும், “அவலிமலரமக” போகயங்குக்க
ளாகியும் நிறகும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தனபோகயத்தையே குமிழிநீருண்டு, “நின்
னனபின் வழிநின்று சிலை பிடித்து எம்பிரானே” எங்கிறபடியே மாயங்குத்தின் பின்னே
போ எனளினும் வினைவது அறிபாதே அதன் பின்னே போமயடி தனசொல்வழி வரும்வனைப்
பொறுப்பிக்க வளளென்னுமிடம் கிமபுநாநயசய விததமிறேயென்கை “செய்தகவிலுக்க
கிலை கைமமாறு” எனனுமபடி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்
வழி போக வேண்டுமபடியான திருவடையோடே மறுதலி(வி)கருமவன் “தான் முயல்கும்”
என்னுமபடியான போகயங்குக்குத் தோற்று “ஏதகதச் செய்வோம்” என்று தலைதடுமாறி
“நின்னனபின் வழிநின்று” “அதனின் பின்னே பட்டாதக” எனனுமபடி வினைவதறியாதே
முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல் வழி போகவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடத் சொல்ல
வேண்டாவிதே என்று இது தன்னை இவா திருத்தமையோரும் அருளிச்செய்தாரிறே (129)

130 ஆக, ஸ்ரீமதபத்தலை பரகருதயமசத்தை அருளிச் செய்தார கீழ்; பாதயயம்
சத்தை அருளிச்செய்கிறா மேல் ‘மதுப்பாலே’ என்று தொடங்கி

மு. 130. மதுப்பாலே இருவா சோநதிலும் ரிதயமென்கிறது

வயா — அதாவது இமமதுப்புத்தான் நிதயபோகேமதுப பரகயாலே, இததால புருஷ
கார பூததயான பிராட்டியும் ஈசவரனுமான இருவருடைய சோநதிலும் எப்போது முண்டு
என்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (130)

131 இந்நிதயபோகத்தை உபபாதிக்கிறா ‘இவனோடே கூடியே வஸதுவிலுடைய
உணமை’ என்று

மு. 131. இவனோடே கூடியே வஸதுவிலுடைய உணமை

வயா — அதாவது *சரிய பதி நிதிவிறேயபராதயகீ கலயாணகதாநஸ ஸவேதா
ஸமஸை வஸது வில்குறாநதத் இராநாதநதைக் ஸவருப* என்று ஸவருபநிருபகமான
இராநாதநதாதிக்குக்கு முன்னே சரிய பதிதவதததச் சொல்லுமபடி அவன் ஸவருபத்துக்கு
பராத நிருபககயாபிக்குக்கையாலே, இவனோடே கூடியே வஸதுவிலுடைய ஸதபாவம்
இருப்பது என்கை.

ஆக, ஸவருபாநுபநதிதவ பரபுகதமான நிதயபோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிறு (131)

132 இனி, இவனுடைய குணபரபுகதமான நிதயபோகத்தை அருளிச்செய்கிறா ‘சசவ
ஸவாதததாயததையும் என்று தொடங்கி

மு 132. சசவ ஸவாதநதாயததையும் சேதகனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு
அகலமாட்டான்

வயா — அதாவது, அபராதங்களைப் பதும் பததாகக் கணக்கிட்டு, நிறுத்து அறுத்துத் தீரக்கும் ஈசுவர ஸ்வதந்தராயத்தையும் ⁴ உத்பாழும் களப்பிபுதாறுப்பேயநாசயம்* இதயாதிப்படியே காலததபமுள்ளதையும் அதுபவியா நினாறும சிறிது வலையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணி வைத்த இச் சேதநனுடைய அகருதயகருதையபராத தையுங் கண்டு, “எனதுகப்புகிறதே” எனும் பததாலே ஈசுவரின் விட்டு ஒரு ஷுண் காலமும் அகலமாட்டாவென்கை (132)

133. இததால் சேதநனுக்குப் பலிகுடித்ததை அருளிச்செய்கிறா ‘சேதநனுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மு 133 சேதநனுக்கு இவைவிரிணடையும்* நினைத்து அருள்வேண்டா

வயா — அதாவது, இப்படி இவள நூதது நோக்குகையாலே சேதநனுக்கு ஈசுவர ஸ்வதந்தராயமும் ஸவரபராதமுமாகிற இவை-இரண்டையும் நினைத்து ‘எனதுய் விரிணயப் புகுகிறதே’ என்று அருள்வேண்டா என்கை (133)

134. இனி, இம்மதுப்பின் தாதபாயாசத்தை அருளிச் செய்கிறா ‘இததால்’ என்று தொடங்கி

மு. 134 இததால் ஆசரயிகனைக்கு ருசியே வேண்டுவது.
காலம் பாக்கவேண்டா என்கிறது

வயா — அதாவது, இப்படி புருஷகார உபாய வஸ்துகளினுடைய நிதயயோகத்தை பாதிப்பிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆசரயிப்பார்க்கு, ஆசரயிகையில் ருசியே வேண்டுவது, ‘இரண்டுதலையும் கூடியிருக்கும் ததையிலே ஆசரயிக வேணுமே’ என்று ஆசரயனத்துக்குக் காலம் பராதநிகுக வேண்டாவென்கிறதென்கை (134)

135 இனி, இவள புருஷகாரதவத்தின அவசயாபேஷித்தவத்தை அறிவிக்கக்கூக இவள ஸநநிதிகும் அஸநநிதிகு முண்டான வரசியை அருளிச் செய்கிறா, ‘இவள ஸநநிதியாலே’ என்று தொடங்கி

மு 135 இவள ஸநநிதியாலே காகம் தலே பெற்றது, அது இல்லாமையாலே
ராவணன் முடிந்தான்

வயா — *தேவயா கருணய ரூபா* என்கிறபடியே கருபதான ஒரு வடிவு கொண்டாற போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்தரான ஈசுவரனுக்கும் ஸவரதந்தராயத்தை வழக்கி கருகப்பயக் கிளப்பும்வள்ள இவள ஸநநிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழிச செயது பரூறஸந்தரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையெற்றுப் போயிறது, அப்படி யிருக்கிற இவள ஸநநிதி, இல்லாமையாலே போகறறுச செயலமானது நினறநிலை ஒத்திருக்கச் செய தேயும், காகத்தோபாதி அபராதமுயினறிககே ‘இருக்க, ஈமராததுக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்து போனான் என்கை, ஆகையால் ஆசரயிப்பார்க்கு இவள ஸநநிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, சூம்தபதாராதத்தை அருளிச் செய்தாராயிறது. (135)

136. அநந்தாம், நாரயணப் பதாரதத்தை அருளிச்செய்கிறா ‘புருஷகார பததாலே’ என்று தொடங்கி.

மு 136 புருஷாகார பலததாலே ஸ்வாதந்தாயம் தலைசாயந்தால் தலைபெடுக்குப்
குணங்களைச் சொல்லுகிறது காராயணபதம்

வயா — அகாவது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் கண்ணிறவ வச்சித்தது, காவய
கொளளவல்ல புருஷகார பலததாலே ஆசரயிற்றுகளுள் சேத்தன அநாதிகாலம் பண்
னின் அபராதங்களைப் பார்த்துச் சிறி “அவகீகரிபேன” என்று இருக்கும் ஈசுவர ஸ்வாதந்த
ாயம் தலை மடிந்ததால் அதன் கீழ் தலைபெடுக்கப் பெருத செறுப்புத் தீர்த்து தலைபெடுக்கு
குணங்களைச் சொல்லுகிறது காராயணபதம் என்கை ... (135)

137 ‘அவைதாம் எவை’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘அவை வாவன’ என்று தொடங்கி.

மு. 137 அவையாவன - வாதஸஸ்யமும், ஸ்வாமிதவமும், ஸௌரீயமும்,
ஸௌஸ்யமும், ஜஞாநமும், சக்திபும்

வயா — இவற்றில், வாதஸஸ்யாவது-வதஸத்தின் பக்கம் தேறு இருக்கும் இருப்பு,
அதாவது அத்தனுடைய தோஷத்தைப் போகப்பாக்க கொள்ளுகவும் ஸ்ரீதத்தை கொடுத்தது
வளர்க்கவும், எதிரிடவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகவும்போதே, அப
படியே, ஈசுவரமும் தோஷத்தைப் போகப்பாக்க கொண்டு, “பாவேபார சீ” என்கிற
குணங்களாலே தரிப்பித்து, “சக்தஞ்சை-ததயஜேயம்” என்றும், “அபயம் ஸவபுதேய”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே அதுகூடா நிமித்தமாகவும் பாதிகூண நிமித்தமாகவும் போக்கும்.
வ்வாமிதவாவது-இவன் விழுகுண தகைபிலும் விடாதேதின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்
கொண்டு போருகைக்கு றேதுவான ஒரு பந்த விசேஷம், அதாகிறது-உடைவறுபிறுக்கு
மிருப்பு, அதவேஷம் தொடங்கிக் கவகாய பாயந்தமாக உண்டான ஸவபவ விசேஷங்களை
பெயலாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிசேஷமுடியாக ஸௌரீயவாவது- உபவிபுதி
யோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோடாட்ச சோத்தியாலும் நிர்வகுசமாயிருக்கிற ஈசுவர
னுடைய மேனமையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து “அவஸைவிடத்தான் யாரு”
என்று பிறகாயிப்பதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேலவிறுத்து புணர்வாக கலக்கவும் அது தன்
பேருக இருக்கையும், எதிர்த தலையில் அபேகைஷயினிற்பேய இருக்கை கலக்கவும், ஸௌஸ
யாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக் கெயிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆசரயிக்கலாம்
படி எளியவருகை, ஜுராதாவது-இச்சேத்தனுக்கு கழிக்கவேண்டும் அறிவுடையவையும்
கொடுக்க வேண்டும் இஷ்டங்கையும் நேராக அறிக்கைக்கு ஈடான ஸவஸயதிரிகத் ஸஸத்த
பதாந்தவங்கையும் ஒரு காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு, சக்தியாவது-றேயுள்ள நித்ய
ஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோஸவபாக்கவல்ல அடித்தந்தா
ஸாமத்யம், இவற்றில் வாதஸஸ்யாதிகள் நாலும் ஆசரவன் ஸௌகாயபாடாய் இஞ்ஞாதிக
கள் இரண்டும் ஆசிரித காரணபாதகம், “நிகரிப்புகழாய” என்று தொடங்கி வாதஸஸயதி
கள் நாலுபேறும், ஆசரவணத்துக்கு உடலாக ஆழவா அருளிச்செய்தது. ஜுராதசத்திகள்
இரண்டுஞ் சொன்ன இது, பரபதி பூததிகளுக்கும் உபகண்ணம், காரணாதவத்துக்கு
அவையும் அபேக்ஷிதவகாரணங்களாலே. .. (137)

138 ‘இருகணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் வீறிபோகவகை எவை’ என்ன அருளிச் செய
கிறார் ‘குறநங்கண்டு’ என்று தொடங்கி

மு 138 குறநங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாதஸஸ்யம், காயுரு செய்யுமென்று
துணிகைக்கு ஸ்வாமிதவம்; ஸ்வாமிதவங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌரீயம்;
கண்டு பற்றுக்கைக்கு ஸௌஸ்யம், வீரோதியைப் போக்கித் தன்னைக்
கொடுக்கைக்கு ஜுராதசத்திகள்

வயா — அதாவது ஆராய்ந்து நடுகனா இச்சேதனை, தனதோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்கு உறுப்பு, தோஷத்தைப் பேசுபவர்களை கொள்ளும்வா தலையம் 'நவகாரயம் செய்புமோ, செய்பாறோ' என்று சம்பியாதே காரயகு செய்புமென்று விசுவசிக்கைக்கு உறுப்பு இறுவு பேறு தன்னதாய்ப்புயான ஸவாமிதவம். உபவயிபுதிகளும் கடவனா யிருக்கும் பெருமைக்கு பகாசுமாள ஸவாமிதவத்தைக் கண்டு ஸவதிகாஷா நுஸந்தாததாலே அகலா மைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களைபோட புரையற்க கலக்கும் ஸவபாவமான ஸௌலயம் ஆத்திரதரியென்னது பிறகாபியாமல கண்ணிலே கண்டு ஆசாயிக்கைக்கு உறுப்பு தனவடிவைச் சைஷாவிஷயமாகுதகையகிற ஸௌலயம், *ஸாவபாபேபயோ மோஷாயிஷயாமி* என்கிற படியே பராபதிவிரோதிகப்போககி பராபதினா தனனை உபகரிகைக்கு உறுப்பு, பராபதா வான இவன கீழ் நின்ற நிலையும் மேல் போககடியும் அறிகைக்கும் அறிததபடியே செய்து தல்ககட்டுகைக்கும் ஏகாததவகாளா ஐராதசகிக்கென்கை (138)

139 ஸௌகாயபாதகவகாளா குண சதுஷுததிலும் ஸௌலயம் பரதா நம்ககையாலே, அந்த ஸௌலயம் காஷுடைய அருவிச்செய்கிறா *இவருச்சொன்ன* என்று தொடங்கி

மு 139 இங்குச்சொன்ன ஸௌலயப்பதற்கு ஸலீலமீலம் அரச்சாவதாரம்

வயா — அதாவது, இப்பதத்தில் ஆராயண உபயோகியாகச் சொன்ன ஸௌலயத் துக்கு ஸீமாபூமி "தமருகந்த தெவவுருவம் அவவுருவதானே" என்கிறபடியே ஆசிரிதா உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸதா ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அரச்சாவ தா மென்கை. .. (139)

140 இதுதனை உபாதிக்கிறா 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மு. 140. இதுதான் பரவபூறு விபவங்கன போலன்றிக்கே கண்ணிலே காணலாய்படி இருக்கும்.

வயா — அதாவது, இவ்வாசாவதாரத்தானே தேசவிபரக்குடாததயாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவபூறுநகரும், காலவிபரக்குடாததயாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி மோன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்தமாய் அதவாதஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே அதவாதம் கண்ணிலே காணலாய்படி இருக்குமென்கை .. (140)

141 'இக்குணங்களைவலம் அரச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?' என்ன அருவிச் செய்கிறா 'இவ்வெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமான பகவதிலே காணலாம்' என்று.

மு 141 இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமான பகவதிலே காணலாம்

வயா — அதாவது, ஸௌகாயபாதகமாகவும் காராயபாதகமாகவும் சொன்ன இக் குணங்கள் எல்லாம் இவை காணக்கையிலே அபேசைஷுபுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமான பகவதிலே காணலாமென்கை .. (141)

142 பெருமான பகவதிலே இக்குணங்களுக்கு பரகாசகங்கள் புளளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிறிந்த நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிறா 'நிருக்கைவிலே' என்று தொடங்கி.

மு 142 நிருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும் வைத்து அஞ்சல என்ற கையும், கவித்த முடிபும். முகமும் முற்றவழும், ஆஸநபதமத்திலே அமுதநீன் திருவடிகளுமாய் விறகிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்

வயா — அதாவது, காரணத்தவ உபயோகியான ஐந்தாற சகதிகளுக்கு பரகாசகமாகப் படி திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற சங்கசகராதி திவ்யாபுதவங்களும், வாதஸஸ்ய பரகாசகமாகப் படி வைத்து அஞ்சுவென்ற கையும், ஸ்வாமிதவ பரகாசகமாகக் கவிதத முடியும், ஸௌரஸ்ய பரகாசகமான முகமும் முறுவலும், ஆணவாகருவகண்டு பதறலாய்ப்படியான ஸௌரஸ்யபரகாசகமான ஆஸநபதமத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்த தருளி நிறகிற நிலையே அந்நவகதிகளான நமக்கு ரஷகமெனக்கை (142)

143 உபாய உபேய நிஷ்டாக்கு அபேசுதிதமான ஆகாரவகன இரண்டும் கீழ்ச்சொன்ன படியே நிறகிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறா 'ரஷகதவ போகபதவவகன இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்' என்று

மூ. 143 ரஷகதவ போகபதவவகன இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வயா — அதாவது, ரஷணபரிகரமான திவ்யாபுதவகனோடும் ரஷண ததுக்குக் கவிதத முடியோடுவ ஸுபிபிருக்கையாலே ரஷகதவம் தோற்றுகையாலும் “அணிவாராழியுந் சங்கமுழைந்தும்” “மூடிச்சோதியாயுனது முகசோதி மலாந்ததுவோ” என்கிற படியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய் வைத்தனூசல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒன்றொன்றே அழகுக்கு எவ்விலமாயிருக்கையாலே போக பதவம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே பரகாசகமும் எனக்கை, ஆக, நாராயண பதாததத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று ... (143)

144 இனி, 'சுண்ண' என்கிற பதத்துக்கு அததம் அருளிச் செய்கிறா 'சுண்ண— திருவடிகளை' என்று

மூ. 144. சுண்ண—திருவடிகளை.

145 இந் தவிவசனத்தாற் சொல்லுகிற அததத்தை அருளிச் செய்கிறா 'இததால் : என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இததால் சோதநியழகையும் உபாயபூதநியையும் சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது, 'சுண்ண' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத தால், “இன்னதவல்லையடி” என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்புகை நிரைத்து வைத்தாநி போலேயிருக்கிற சோதநியழகையும், தவிவசனம் இரண்டுக்கு மேலமற்றொன்று புரூர ஸ்திரியா மையாலே ஸுறாயாததா நிரபேசுமாய் உபாயபூதநியையுந் சொல்லுகிறதெனக்கை. (145)

146 இனி, உபாயதவ ஏகாந்தமான இதன குணதிகபததை அருளிச் செய்கிறா 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி

மூ. 146 பிராட்டியும் அவனும் விடலும் திருவடிகள விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

வயா — அதாவது ஸ்ரீமதபதத்திலே புருஷகாரபூததயாகச் சொன்ன பிராட்டியும் அவளானே சித்குறையகிலும் “எனனடியாள் அதுசெயலா” எனலுமபடி நாராயணபதத் திற் சொன்ன குணவிசிட்டஞான அவனும் கை விடலும் திருவடிகள தன் ஸைவஸூன்யத் தாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது, “வணபுகழ்நாரணன் திண்கழல்” என்கிற படியே பதநிலை நடிவவிடாதே திண்கைபை யுடடததாயிருக்கும் எனக்கை (146)

147. இந்தக் குறுதிகப்பததைப் பற்றவுமன்றிகே, இவன் தன் ஸவருபா நுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகை பென்னுமத்தை ஸதருவுடாறதமாக அருளிச்செய்கிறா 'சேஷிபகல' என்று தொடங்கி

மு. 147 சேஷிபகல சேஷபுதன் இழிபும துறை, பரணை முலையிலே
வாயவைக்குமாபோலே

வாய — அதாவது-சேஷிபகல ஆராயிக இழிபும சேஷபுதன் தன் ஸவருபா நுகுணமாக இழிபுததுறை திருவடிகள், ஸதநந்தப்பரணை தாயினுடைய அவயவமெல்லாவ கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாயவைக்குமாபோலே பென்கை (147)

'திருவடிகளைச் சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்' என்கிறா மேல் 'இத தால்' என்று தொடங்கி

மு. 148 இந்நால, பிராட்டிக்கு இருபட்டிமாயக குணபாகாசகமுமாய சிசுபாலனையும்
அகப்படத்திருந்தீச சோதநுக்கொருக திருமேனிசாய நீனைகிறது

வாய — அதாவது 'சரணன்' என்று விகரஹ ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன இந்நால "திருவிருந்த மாவன" எனலுமபடி ப்ரீமதபத்திறி சொன்ன புருஷகார பூதமான பிராட்டிக்கு இருபட்டிமாய, நாராயணபத்திறி சொன்ன குணவகளுக்கு பரகாசகமாய, "பலபல நாமுஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே பரதவேஷ பரணை நிந்தேதக திகிப்ப பணவிட்கிறிந்த சிசுபாலனையும் உட்பட "அவலலைமை தவிராத அழகன்" என்கிற படியே தன்னமுடாலே தவேஷாதிகன போமபடி திருத்தி "திருவடி தாட்பாலடைந்த" என்கிறபடியே சோதநுக்கொருக ஸவபாவத்தைபுகடத்தான திவயமங்கன விகரஹத்தை நினைகிறது என்கை (148)

149 அநந்தரம், சரணபதாததத்தை அருளிச் செய்கிறா 'சரணம்' என்று தொடங்கி.

மு 149. சரணம்-இஷ்டபராபதிகும் அவிஷ்ட நிவாணத்திற்கும் தப்பாத உபாயமாக

வாய — அதாவது, *உபாய கருஹ ரகிதிரோச சபதசரணமிதயம வந்ததே சாமபரதநுகுஷ உபாயாதத்தை வச்ச* என்கிறபடியே சரணசபதம் ரகிதாவுக்கும் க்ருஹத்திற்கும் உபாயத்துக்கும் வச்சமேயாகிலும், இவவிடத்தில் உபாயத்துக்கே வச்ச மாகையாலும், உபாய கருதயம் இஷ்டாநிஷ்டபராபதி பரிஹா கரணமாகையாலும், இஷ்டபராபதிகும் அவிஷ்ட நிவாணத்திற்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இப்பத்ததுக்கு அத்தம் அருளிச்செய்கிறா. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தாம் இளனதெனலுமத்தைப் பரதபடியிலே விஸ்தரேன அருளிச்செய்தார ப்ரீய பதிப்படியிலும் "அநிஷ்டமாகிறது - அவிதையையும், அவிதபா காயமான சாகதவேஷங்களும், புண்ப பாபருபமான காமங்களும், தேவாதி சதுர்வித சீரவங்களும், ஆதயாதமிகாதி து கசபரம்பலங்களும், இஷ்டமாகிறது அசசிராதி மாகக்க கமதமும், பரமபத பராபதியும், பரமாதமதாசதமும், குறுறுபவனங்கையங்களும்" என்று ஸங்கரவேண அருளிச்செய்தார, ஆகையால், இவவிடத்திலும் அவை வகதவயங்கள் (149)

150 கீழ் நிந்தேசித்த வஸதுவ உபாயமாகச் சொன்னதின் தாநபாயத்தை அருளிச் செய்கிறா (இததால், பராபயநதரவே பராபகம் என்கிறது) என்று

மு. 150 இதனால், பராபயக தானே பராபயக என்கிறது

வ்யா — அதாவது கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இதனால் பராபயகவஸதுதானே பராபயகம் என நுழைந்து சொல்லுகிறது என்கை (150)

151 'கீழ் பராபயபரஸங்கம் உண்டோ?' என்ன அருளிச் செய்கிறா 'கீழ்ச்சொன்ன மூன்றாம் பராபயமிதே' என்று.

மு. 151 கீழ்ச்சொன்ன மூன்றாம் பராபயமிதே.

வ்யா — அதாவது, ஸம்ஸாரத்தினால் பூரணப்படுத்திற் சொன்ன வசுஷீவிரிஷ்டதவமும், கலயாணஞ்ஞபோகமும், தீவபமங்கள் விகுறோபேததவமும் ஆகிற மூன்றாம், *சரிபா ஸாரததம் ஆஸதே * ஸாவாந காமாந அஸதே * ஸதா பஸ்யந்தி * என்று இவனுக்கு அறுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவைபாக்கையாலே பராபயமிதே யென்கை (151)

152 'ஆனால், இதனை உபாயமாகக் கூறுகிறதானா?' என்ன, அருளிச் செய்கிறா 'இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாகக் கூறுகின்றதனை' என்று

மு 152. இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாகக் கூறுகின்றதனை

வ்யா — அதாவது, அகிருசந்தரூப அநதபகதியாபிகுகிற இவன் தன் செயல மாதிரி யாலே, போக்யமான பாலை மருதநாக்குவாரைப்போலே, பராபயமானது தன்னையே பராபக மாகக் கூறுகின்றதனையென்கை (152)

153 இதுதன்னாலே இவவுபாயத்துக்கு ஓர் திசைய சொல்லுகிறது என்கிறா 'சரணென சரணம் என்கையாலே' என்று தொடங்கி

மு. 153. "சரணென சரணம்" என்கையாலே, உபாயமாகத் தர வயாவருத்தமான உபாயம் என்கிறது

வ்யா — அதாவது, 'சரணெனசரணம்' என்று பராபய வஸ்து தன்னையே பராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, பராபயமவேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாததரங்குகிற கரட்டில் வயாவருத்தமான உபாயம் இது என நுழைக்க சொல்லுகிறது என்கை (153)

154 அநதநாம, கரியாபதத்துக்கு அநதம் அருளிச் செய்கிறா 'பரபதயே - பற்று கிறேன்' என்று

மு. 154. பரபதயே - பற்றுகிறேன்

வ்யா — இப்பதம் 'பத-கதென' என்கிற தாது விதமாகையாலே கதிலாகியாகையாலும், உததம்னாகையாலும் 'பற்றுகிறேன்' என்று இதுக்கு அநதம் அருளிச்செய்கிறா (154)

155 'இதுதான் மாதலவாசிக் கராயிக் நுநப்பான் தரிவித் கதிலையும் காட்டவற்றுகையாலே, அதில் எந்த கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது' என்ன அருளிச் செய்கிறா 'வாசிகமாகவும்' என்று தொடங்கி

மு 155 வாசிகமாகவும் காரிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவிலலை (இழிவிலலை); 'ஐனாநாந மோஷ்டம்' ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது. மு - 7

வயா — அதாவது * பவ சரணம் * இதுபாதிப் படியே சலிக்க வேண்டும் என்று பராத் திகையாகிற கேவலவாசிகமாலையும் * அஞ்ஞவி பரமா முதரா ஸுபிரம தேவபரஸாதீத் * என்கிறபடியே பகவத பரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஞவியைப் பரவோகிததல், நிஷாத காகாதி களிப்போலே சஷகவஸது இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலவாசிகமாலையும் பற்றினாலும் பவசீததிகு அழிவிலும் * ஐரூநாதயோஷு * என்கிறபடியே, ஐரூநாத தாரே மோஷும் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் (ஆகக் கடவது) என்கை, அதாவது ஒரு புத்திவிசேஷம் இந்த புத்தி விசேஷத்தன்னைப் பாரதபடியிலே விஸ்தரேன அருளிச் செய்தாரா சரிய பதிப்படியிலும், “ இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது அநநயாரஹசேஷதவ ஐரூநதகாரியமாய், இதரோபாயவயாவருத்தமாய், பகவதசஷகதவாத்மதிரூபமாய், ஸகருத துஷ்டபேதமாய், வயபிரசாரவினயப் விதூரமாய், ஸ்வாதிசாரமாய், நிபந்தநமாய், அததிமஸ மருதி நிர்பேஷமாய், ஸுசகமாய், யாசஞ்ஞகாப்பமாய், தருடாதவவஸாய ரூபமாய் இருப்ப தொரு ஐரூநவிசேஷம் ” என்று அருளிச் செய்தார் ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம்

(155)

158 இப்படி மாநஸமாதாமே அமைப்போ? “ சிந்தையாலும் ” இதுபாதிப்படியே “ தவித்த கரணத்தாலும் ஸவீசரிக்கவேண்டாமோ? ” என்கு அருளிச்செய்கிற ‘ உபாயம் அவஞ்ஞக யாலும் ’ என்று தொடங்கி.

மு 156. உபாயம் அவஞ்ஞகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமைமாலும், இம்முன்னும் வேணும் என்கிற நிப்பந்தம் இல்லை.

வயா — அதாவது, பலவிததிகு உபாயம், பற்றுப்படுகிற ஈசவாஞ்ஞகையாலும் கரணத் தயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதபரதீதிலே உபாயம்போல தோற்றிக் கழிப்பானு போகத்தொழிய, ஸாஷாத உபாயம் அல்லாமைமாலும் பலவிததிகு அதயவஸாயாதமகமான ஸவீசாரம் ஒன்றுமேயெனவும், இம்முன்னும் வேணும் என்கிற நிப்பந்தம் இல்லை என்கை அதவா, இப்படி ஓரான்றிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிறதென, தரிவித்தகரணத்தாலும் பற்றுதலிச் சொன்னாலோவென்க. ‘ உபாயம் ’ இதுபாதிப்போலே அருளிச்செய்கிற சாகவுமாம். அப்போகைக்கு ஒரொன்றே அமைவும், இம்முன்னும் வேணும் என்கிற நிப்பந்தம் இல்லை என்கை நிப்பந்தம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸவீசாரம் தரிவித்தகரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையிலின்பென்னுமிடம் தோற்றுவித்து. “ இப்பரபந்தம் கரணத்தயத்தாலும் உண்டாகவுமாம், ஏக்கரணத்திலே உண்டாகவுமாம், பலவிததிகுக் குறையிலிற் அதிகாபியூததிகுக் கரணதரயமும் வேணும் பலவிததிகுக் கரணதரயமும் உபாயபூததிகு சரியபதிதவமும், வாதஸவாதி குணயோகமும், திவ்யமவகன விசேஷமும் அபேஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகார(ரி)பூததிகுக் கரணதரயமும் அபேஷிதமாயிருக்கும் ” என்றிறே பாரதபடியில் இவாதம் அருளிச் செய்தது ...

(156)

157 * ஸகருதேவஸிசானதாராத கருதேயம் தாரயொற்றம் * * ஸகருதேவ பரபந்தமாய் * இதுபாதிக்கிற சொல்லுகிறபடியே பரபதி ஸகருதகரணியைப் பிடுக்க, வாததமாதமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? ” என்கு, அருளிச்செய்கிற ‘ வாதமாத நிந்ததேசம் ’ என்று தொடங்கி.

மு. 157. வந்ததமான நிந்ததேசம்-ஸதவம் தலியெடுத்தது அருசினபோது அநுஸந்திக்கக்காக

வயா — அதாவது, * மோகவிசாராத சரணை சரணம் தேவாநுமவிபா * “ நினைப்புகின்ற அடைந்தேன ” “ அடக்கிமுடித்தது புருந்தேன ” என்கிறபடியே சொல்லாதே

162 'பரம்பா'ததாய்க்கி லிடடு இதை பராயததை அபேக்ஷிக்க வேண்டுமாவென?' என்திரசயங்ககயிலே அருளிச செய்திறா 'உபாயா'ததாய்க்கி லிடடு' எனறு தொடங்கி.

மு 162 உபாயநதரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றிநுப்போலே, உபேயநதரமான ஜஸவாய கைவலயங்களைவிட்டு எல்லையான பராயபத்தை அரத்திகிற்றது.

வயா :— அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவனவிலே அநதயசரணதவருபமான ஸவருபத்துக்கு அநுருணமாகக் காமஜூதாநபகதிகளாகிற உபாயநதரங்களை விட்டுச் சரமமான எந்திதோபாயத்தைப் பற்றிநுப்போலே உபேயபராததனை பண்ணுகிறவனவிலும் அநதயபோகதவருபமான ஸவருபத்துக்கு அநுருணமாக உபேயநதரமான ஜஸவாய கைவலயங்களை விட்டுச் சரமமான பராயபத்தை அரத்திகிற்றது என்கை (162)

162 நினைவறியும் ஈசவரணபகல பராததனை மிகைபெளநிருப்பாரே பண்ணும் பரணத்தை அநுவதிக்கிறா ' இவன அரத்திக்கவேணுமே! ' ஸாவஜுன இவன நினைவறியாதே? எனவில? என்று

மு 163 இவன அரத்திக்கவேணுமே? ஸாவஜுன இவன நினைவறியாதே எனவில

164 அதுக்கு உததரம் அருளிசெய்கிறா ' இவன பாகரங்கேடடவாதே திருவுள்ளமுக்ககும் ' என்று

மு 164. இவன பாகரங்கேடடவாதே திருவுள்ளமுக்ககும்.

வயா :— அதாவது ருணத்தையாலே சேரநில ஆசையறநதுக கிடந்த பரஜை ரோகத தீரநது பரிவிநதது ' சோறு ' என்று அபேகஷிக்கும் பாகரங்கேடடவா பெற்றநதாய உக்கருமாரோலே, அநாதிகாஸம் பராயநதரபராவணயமாகிற நோய்கொண்டு இந்த பராயபததில் தஸைபநதுக கிடந்தவன இதிவே ரூசி பீரநது தன் பகவிலே வநது இததை அபேசுகிற பாகரங்கேடடவாதே, சேஷிபரண அவன திருவுள்ளம் உக்கரும! அதுக்காக அரத்திக்கிற வித்தனைபென்கை (164)

165. இனி, இவவாகபத்துக்கு பரதிபதம் அரத்தம் அருளிசெய்வதாகத திருவுள்ளம் பற்றி, பரதம்பதத்தை உபாதரம் பண்ணுகிறா ' ஸ்ரீமதே ' என்று

மு. 165. ஸ்ரீமதே - பெரியயிராடடியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வயா :— அதுக்கு அரத்தம் அருளிசெய்கிறா ' பெரிய யிராடடியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு ' என்று இவரும் ஸ்ரீபதததுக்குப் பூவாகபததிற சொன்ன வடிபதததிவயலும் அதில் அரத்தமும் மதுபரத்தமான நிதய யோகமும் அநுஸந்தேயம். (165)

166 இரண்டிடத்திலும் நிதயயோகம் ஓததிருக்கச செயதே அவவயதாறுருணமாக இவனிருக்கும்பிற்பை அருளிசெய்கிறா ' அவன உபாயமாமிடத்தில ' என்று தொடங்கி.

மு. 166. அவன உபாயமாமிடத்தில தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன பராயபனுமிடத்தில தான் பராயபயமுமாய்க கைங்காயவாததகையுமாயிருக்கும்.

வயா :— அதாவது, அவன சேதநாக்கு அநிஷ்டநிவருத்தி இஷ்டபராயதிகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில ஸஹபரநதர ஸம்ஸாகததை ஸஹிபாமைவாலே தான் உபாய பாவததில் அநவயமின்றிகே, ஸாயாத சேதநருகடல் அபராதங்களைப் பராதது அவன சீறுமனவில, அததை ஸஹிதது அவகேரிகருமடியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன சேதநாக்குக்கவகாய பரதிவம்பநதிதயா பராயபனுமிடத்தில, அவனோபதி கைங்காயபரதிஸம்பநதிதி

170 இனி, இரண்டாம் பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'நாராயணய' என்று அதுக்கு அநாதம் அருளிச்செய்கிறா, 'ஸாவசேஷியாயுளவனுக்கு' என்று

மூ 170 நாராயணய - ஸாவசேஷியாயுளவனுக்கு

வயா — நாராயணதவம், உபவரீபூதி நாததவமாகையாலே, ஸாவசேஷியாயுளவனுக்கு என்கிறா கைவகாய பரதிஸம்பந்தியாவாண சேஷிப்பிறே (170)

171 கைவகாயநதா அநுபவநுதித பரீதிகாரிதமாகையாலும், அநத பரீதிதா அநுபாவா விஷயா தீகையாகையாலும், அநுபாவப் விஷயம் சொல்ல வேண்டும்கையாலே அருளிச்செய்கிறா 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்' என்று

மூ. 171. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வயா — அதாவது, கைவகாயபரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைவகாயத்துக்குப் பூவபாவியா யிருக்கும் அநுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யவகை விசுரந்ததையும், கவகாய குணங்களையும் சொல்லும் என்கை

ஸதாபசயநதி என்றும், *ஸேஸாஸுதே ஸாவந காமாத* என்றும் இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே திவ்யவகை விசுரந்தும் கவகாய குணங்களும், *சஸம் ஹயேவாயம் ஸபதவாநநத் பவதி* என்கிற ஸவருபததோபாதி கைவகாய வாததவகளுமாய் போகவகளுமாயிதே இருப்பது, *குணங்கள்* என்று ஸாமாநயேத சொல்லுகையாலே ஐதூநசுதயாதி குணங்களோடு வாதஸமயாதி குணங்களோடு சொனாயாதி குணங்களோடு வாசியற ஸல்லாக குணங்களும் அநுபாவவகையிருக்கையாலே பூசவகையத்தில நாராயணபதத்தில் உபாவவரணத்துக்கு உபயுகத்தயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிசேஷங்களும் இப்பதத்தில் பராவபதயா அநுஸந்தேயங்கள், ஆசாயமான ஸவருபத்துக்கு ஆகாரதவமுண்டாயிருக்கிறுப் போலே, ஆசாயிகளான குணவிசேஷங்களும் ஆகாரதவமும் உண்டாயிதேயிருப்பது இவையெல்லாம் பாதபடியிலே அருளிச் செய்தா .. (171)

172. இனி, இப்பதத்துக்குத் தாதபாயம் இன்னதிலே என்கிறா 'சேஷிதவதிலே தோக்கு' என்று.

மூ. 172. சேஷிதவத்திலே நோக்கு.

வயா :- அதாவது, அநுபாவபதவம் அவிரிஷ்டமர்கையாலே கைவகுணங்களும் பாதி பரீதிதாயிருந்ததோபாதிமும், சதாததவமசத்தில் சொல்லுகிற வருத்தவிசேஷத்துக்கு மிகவும் அநதரக கவகையிருப்பது சேஷிதவமாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கென்கை (172)

173 இநதசேஷிதவ கததத்துக்கு பரபோலுள மருளிச்செய்கிறா 'பராவதவிஷயத்தில் கைவகாயமிதே ஸம்பிபது' என்று

மூ. 173. பராவதவிஷயத்தில் கைவகாயமிதே ஸம்பிபது.

வயா :- அதாவது, *ஸாவம் பரவசம் துககம்* என்றும், *ஸேவா சவருததி* என்கிறும் சொல்லுகிறபடியே நிஷிததமளான அபராபத விஷயத்தில் கைவகாயம்போலான திகே, *சாயா வா ஸதவ மதுச்சேத* என்றும், *ஸா கிமா ததம் ந தேவபதே* என்றும் சொல்லு

கிறபடியே விழிதமான பராபதவிஷயத்தில் பண்ணும் கைவகாபரீதே இவனுக்கு சேஷப்பது என்கை ... .. (173)

174 இனி, இப்பதத்தில் விபகதயம்சததுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் ' இந்த சதூததி' என்று தொடங்கி.

ஸ்ர 174. இந்த சதூததி, கைங்கரியத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

விடா.— அதாவது, சேஷதவ ஜ்ஞாநகாரியமான உபாய பரிசுஷ்டத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராபதமாயுள்ளதாகையாலே, தாதாததய பரதிபாதகமனறிகவே, இந்த சதூததி, பரிசுஷ்டித உபாயததினுடைய பலமான கைவகாபததை ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்கை. கைவகாபத் தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது, கைவகாப ப்ராத்ததனைபை பரதிபாதிககை கைவகாபமாவது, பகவத மூலவிகாஸ ஜேதுவான வருததி விசேஷம் இக்கைவகாபததான * ஏதத ஸாம காவநநாஸதே * எனறும் * நம இதயேவ லாதிந * எனறும், * யேத யேத தாதா கசசதி தேநதேந ஸஹ கசசதி * எனறும் இதயாதிகவிஸ சொல்லுகிறபடியே வாசிக்கவேக ரூபமா யிருக்கும் ... .. (174)

175. ' இக்கைவகாபம் ப்ராத்தததீயமாகிவ காதாசிதக மாகாதோ?' எனன, அருளிச் செய்கிறார் ' கைவகாபததான நிதயம்' எனறு

ஸ்ர. 175. கைங்கரியத்தான் நிதயம்.

விடா.— அதாவது, சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவருபமாகையாலும், * அகிலசித்தக ல்ய சேஷதவாநுபயததி * எனகிறபடியே கிலசித்தகார அபாவததில அதுதான அனுபநநமா கையாலும் கைவகாபம் ஆதமாவுக்கு நிதயமென்கை ஆகையாலிதே, * நிதயகிவகார ப்ராஜாஷ யிஷ்யாமி* எனறும், * நிதயகிவகாரே பவாநி* எனறும் ஆசாராயகன அருளிச்செய்தது (175)

176 ' நிதயமாக யிருக்காமாகிவ ப்ராத்ததிகவேனுமோ?' எனன அருளிச் செய்கிறார் ' நிதயமாக ப்ராத்ததிததே பெறவேனும' எனறு

ஸ்ர. 176. நிதயமாக ப்ராத்ததித்தே பெறவேனும

விடா — அதாவது, விஷயம் உததுவகமாயிருக்கையாலும், ஆஸாபூதஞான சேதநத் அதயநத பாதநதானுயிருக்கையாலும் ப்ராத்ததநாவிசேஷம் இல்லாதபோது கைவகாபம் சதேதீயாமையாலும், நிதயமாக ப்ராத்ததிததே பெறவேனும என்கை (176)

177. இது நிதயப்ராத்ததீயமாகைக்கு நிதாநததை அருளிச் செய்கிறார் ' சேஷிகு' என்று தொடங்கி

ஸ்ர 177. சேஷிகு அதிசயததை வினாககை சேஷபூதனுக்கு ஸவருபமாயும், ப்ராபயமும்

விடா.— அதாவது, * நாகிலசித்தநாவதசசேஷதவம் * எனகிறபடியே சேஷிகு அதி சயகர மலராத ல்ஸ்துவக்கு சேஷதவம் இல்லாமையாலே, சேஷிபுஜா ஈசவானுக்குத் தன்னு டைய வருததி விசேஷவகையாலே பரிதிருபமான அதிசயததை வினிககை சேஷபூதனாவதுக குத் தன ஸவருபமாயுமாய, அவனுடைய முகோலவாணாநுபவததுக்கு உறுபபாயிருக்கை யாலே ப்ராபயமுமாயிருக்குமென்கை ஆகையாலே, நிதயப்ராத்ததீயமாக யிருக்குமென்று கருத்தது. ... .. (177)

178 அநந்தரம், சரமபததை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'நம' என்று அதுக்கு அந்தம் அருளிச்செய்கிறா 'கைவகாயத்தில் கணையறுக்கிறது' என்று.

மு. 178. நம -- கைவகாயத்தில் கணையறுக்கிறது

வ்யா -- அதாவது, நமச்சபதம் ஸாமாந்யேந அஹவகாஸ மமகாஸகணிக் கழிக்கை யாலே, திருமந்தரத்தில் மதவமபதமான நமச்சபதம்போலே ஸவரூப உபாய புருஷாதத விசேடிகள் மூன்றாயுப கழிக்க வறறு யிருந்ததேவா கிலும், இவரு அபவணன திகடே, கைவ காயரா த்ததா நந்திரோக்தம் ஆகையாலே, இறதக கைவகாயத்தில் விசேடிகையக கழிக் கிறது என்னை (178)

179 'கைவகாயதுக்குக் கணை எது' என அருளிச் செய்கிறா 'கணையாவது தனக் கெளனப பண்ணுமது' என்று.

மு. 179 கணையாவது - தனக்கெளனப பண்ணுமது.

வ்யா -- தனக்கெளனப பண்ணுகையாவது, *போகதாஹம் மம போகோயம்* என் கிற படியே, இததை தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைததப பண்ணுகை, பகவத முக விகாஸ மேதது ஆகையாலே இது நமக்கு ஆதாஸீயம் எனகிற பாதிபத்தியொழிப, இதில் போக்த்துதவ ப்ரதிபத்தியும், மதீயகவ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாயில அபுருஷாததமாவிறே இருப்பது (179)

180 இன்னமும் இறதக கைவகாய பராபதிகு விசேடிகளானவையும் இதிலே தன குன்னும் எனகிறா 'இதிலே அவிதயாதிகளும் கழிபுண்ணும்' என்று

மு. 180. இதிலே அவிதயாதிகளும் கழிபுண்ணும்.

வ்யா -- அதாவது, அஹவகாஸ மமகாஸ நிவருத்தியை பராாததிக்கிற இறதமஸஸிலே, *அநாதமநயாதம புத்திர யா அஸவே ஸவமிதி யா மதி -- அவிதயாதருஸம்புதி பீதுமேதத தவிதா ஸதிகம்* எனகிறபடியே அநாதமந யாதம புத்தயாதிகளை வடிவாகவுகடததாயக காமோதபத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவிதயையும், ததகாரயமான காமவகளும், ததகாரய மாயவரும் பரகருதி ஸம்பந்ததமும் எல்லாம் கழிபுண்ணுமென்கை.

ஆகையிறே, தவயவிரணமான கதயத்திலே நமச்சபதா ததததை அதுஸத்திததருகு கிறவஸஸிலே, *மநோவாககாஸய * இதயாதி லூணியாலே, அகருதயகாணுதயகில காமநிவ ருத்திகையபும், *அநாதிகாமபாஸவருதத* இதயாதி லூணியாலே, அவிதயா நிவருத்தியை யும், *மதீயாதாதி* இதயாதி லூணியாலே, பரகருதி ஸம்பந்த நிவருத்தியையும் பாஷய காரா பராாததிததருகிறது (180)

181 ஆனாலும், இதுக்குப் பரதாதாந்தம் கைவகாயத்தில் ஸவபரயோதுந நிவருத்தி யாகையாலே அததை உபாதிகுகிறாமேல அதிந பரதமத்திலே, கைவகாயம் பண்ணும் போது தான எப்படியாகவேணும்* எனன், அருளிச்செய்கிறா "உனக்கே நாமாட்செய வேம்" எனனுமபடியே யாகவேணும்' என்று

மு. 181. "உனக்கே நாமாட்செயவேம்" என்னுமபடியே ஆகவேணும்.

வ்யா -- அதாவது, கைவகாயம் பண்ணுமளவிலே 'உனக்கே நாமாட்செயவேம்' என்று 'உனக்கும் எவகளுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத்தவிரதது, உனக்கேயுபபாக நாவகன

அடிமை செய்வவேணும் என்கிறபடியே, சேஷிகரிக உடம்பாகப் பண்ணவேண்டுமென்கை
“தனக்கேயாக என்குகொளறு மீத” எனறிதே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது (181)

182. இனி, இந்தக் கைங்காயத்துக்கு விசுவநாதன் அருளிச் செய்கிறார் ‘ஸௌந்தராயம்’
இதயாதி வாகயதவயதரோ

மூ. 182 ஸௌந்தராயம் அநுதராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்காயமும் அப்படியே.

வயா — அதாவது, அவனுடைய விசுவநாதனென்றதாயறும் சித்தாபஹாரீயாய்க் கை
சேர்ப்பண்ணுமையாலே, கைங்காயத்துக்கு விசுவநாதன், இந்நமஸஸுக்குக் கீழே சதாததியே
சொன்னகைங்காயமும் அபிமதவிஷயபரிசாரையோலே ஸவஸஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே
அவனுடைய முகமலாதியே பரபோஜனமாக இருக்கும்படிக்கு அதுவும் விசுவநாதனென்கை (182)

183 இப்படியாகையால், இவ்விதே நிவருத்தி பராததன் இடைவிடாமல் நடக்கும்
படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘கைங்காயபராததன்போலே’ என்று தொடங்கி

மூ. 183. கைங்காய பராததன்போலே இப்பத்ததில் பராததனையும் என்றுமுண்டு.

வயா — அதாவது, சதாததியே சொல்லுகிற கைங்காய பராததன் காதாதிதகமன
நிகரிக நித்யமாயச சொல்லுமா போலே, இப்பத்ததிற சொல்லுகிற கைங்காயவிதே நிவ
ருத்தி பராததனையும், இவ்விருக்கும் காலத்தோடு பராயுழியிற் போன காலத்தோடு வாசி
யற் ளலாக காலமும் நடக்கக்கூடவதாயிருக்குமென்கை . (183)

184 ‘கந்தல கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸவபோகத்ததவ உதயம் உண்டாமோ’ எனன்,
அருளிச்செய்கிறார் “ மருதமே நவகன போகமகிழ்ச்சிக்கு ” எனனுநின்றதிறே ” என்று

மூ 184. “ மருதமே நவகன போகமகிழ்ச்சிக்கு ” எனனு நின்றதிறே.

தவயபரகரணம் முற்றிற்று.

பீனினிலோகாசாரியா திருவடிகளே சரணம்

வயா — அதாவது, உளனுடைய அனுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு
ஸவபோகத்ததவபுத்தியை விடாதது, ஸவருபத்தை அபிபாதபடி ஸாதமிப்பிக்கும் பேஷு
மானவனே! என்று நித்யஸாரிகளபோகம் பாசுரமாகச் சொல்லாநின்றதிறேயென்கை ஆகை
யால், அவ்விஷய கைங்காயம் பராயுதமாய் வரும் ஸவபோகத்ததவ புத்தி அவருடைய வி
கையாலே, இப்பத்ததில் பராததன் என்றுமுண்டு எனனுமிடம் விசுவநாதனாயிறு
ஆகையிற் முகத்தாக்கு வசுஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே * நம் இதயெல ளாதித * என்றது

ஆக, புருஷகாரத்தையும், கந்தநித்யபோகத்தையும், ததுதபாவிதமான வாதஸஸபாதி
குணவகினையும், அநதக் குணபரகாசகமான நிவயமவகன விசுவநாதத்தையும், குணவிசுவ
விசிட்ட வஸதுவினுடைய உபாயதவத்தையும், அவஸுபாய ஸவீகாரத்தையும், ததபலமசன
கைங்காயத்துக்கு பரிஸம்பந்தி ஒருமிதநமென்னும்தத்தையும், அவஸஸதுவினுடைய ஸாவ
சேஷிதவத்தையும், ததவிஷய கைங்காயத்தையும், கைங்காயவிதே நிவருத்தியையும்
ஸௌவிறருயிறு (184)

தவயபரகரண வயாக்யாநம் முற்றிற்று

பெரியஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி-சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாத அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான தவயத்தினுடைய அரத்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூவவாகயத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸாஷேசவரண தானே விதிக்கையாலே தத்பி மதமென ஸூதரதையும் வரணங்கமான ஸாதந்தரத் பரிதபாகததையும் வணத்தில ஸாதந்த வபுத்திராஸித்யததையும் சாபதமாக பூவாரத்ததாலே பரிதபாதிக்கையாலும், உதர வாகயத்தில் சொல்லுகிற கைவகாயததுக்குப் பூவவாயியான பராபதி பரிதபததக் ஸாயபாப விமோசனததையும், உதரவாரத்ததாலே சாபதமாக பரிதபாதிக்கையாலும், தவயததுக்கு விவரணமாய் பரமம் வேதஸாரபூத கீதோபநிஷததாநாயமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந் துள்ள சரமச்லோகத்தினுடைய அரத்தத்தை ஸமசயவிபாப்யமற் அருளிச் செய்கிறார்

இதில் அரத்தவகேடகைக்காகவீதே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுபாயம திருக் கோட்டிபூர நமசிபககல் எழுந்தருளிறார்

நமசிதாநம இதில் அரத்தத்தினுடைய கௌரவததையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல ஸாமையையும் பாரத்திதே, இவருடைய ஆஸ்திக்யஆந்ர பரிக்ஷா ததமாகவுப் பலக'வ நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூனாவுகொண்டு மாலோபவாஸஸ்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்குளிறார்

நிஷ்கருஷ்டஸ்தவநிஷ்டஸ்ய, பரமநீமநிரகதஸ்ய, அபரமாத்மி தவராகயமுடைய ஸ்ய, பரமரண பரந்தராஸ்ய, பகவத் தவபவம் சருதமாஸ்ய அது உபநந்தமெல்லுமபடி யான விவரம்பாஹுஸ்யமுடையஸ்ய, ஆஸ்திக அகரோஸுரு விருப்பான ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த சலோகாரத்த சவரண அநுஷ்டாநததுக்கு அதிகாசியாகையாலே, அதிகாரி தூ ஸதவததாலும் அரத்தகௌரவததாலும் இததை வெளியிடாதே மறைததுக்கொண்டு போத தாகன, எம்பெருமானருக்கு முன்புள்ளார், ஸமஸாரிகள் தூக்கதிகண்டு பொதுக்கமாட்டாத படி கருகப் கண்புரண்டிருக்கையாலே அரத்தத்தின் சீரமைபாராதே அநாததததையே பாரத்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமாரார்

அப்படி உபதேசித்து விடுகிறமாதாமுயினறிககே, இவ்வாரத்தததை எல்லாமும் அறிந்து உறுதிக்க வேணுமெனலும் பரமகருகப்பாலேவீதே, இதுதனைப் பலபுரந்தவ களிலும் ஸவகாஹ விஸ்தாருபென இவர அருளிச்செய்தது மறதுள்ள பரந்தவகன எல்லா வறநிலும் போலனறிககே ஸத்பாவாகளுக்கும் அதிகரிக்கலாமபடி தெனிய அருளிச்செய்தது, இப்பரந்தத்திலேவீதே.

அவதாரிகை முற்றற்று

185 இதில் பரதமத்திலே இந்த சலோகாரத்தத்தினுடைய கௌரவததை எல்லா ருடைய தெனிலும் படுததுக்ககாக இது தனக்குச் சரமச்லோகமென்று திருநாமமாகக்கு றேதுவை அருளிச்செய்கிறார் ' கீதே சில உபாயவிசேஷங்கள் ' எனது தொடங்கி

மு. 185. கீதே சில உபாய விசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துசாகங்களைன்றும் ஸவருபவிரோதிகளென்றும் விளைத்து சோகாவிஷ்டமுள்ள அஹங்காரக் குறித்து அவனுடைய சோகவிவருத்தயாததமாக இனி இதுக்கு அவவருகிலை பெண்ணுமபடியான சரமோபாயததை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் போயியுக்கிறது.

வயா — அதாவது, இந்த சமீபமாகதுக்கு கீழே அநேகாதயாயங்களிலே காமஜூதா திகளான சில உபாய விசேஷங்களை ஸ்வபரபதிலுண்ண மோஷுலாதமமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருள்கேட்டு, காயகமேச ரூபமாகையாலும் இதரபித்யபம் அபிதாக்கையாலும் ஸாவதாநமாகச் சிரக்ரலம் ஸாதிக வேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அசக்யமாக னெனதும், ஸவசீர்தவ கதநாதிகளாலே பரிதிபா திகப்பட்ட பரதநதரமான ஸவருபததுக்கு ஸவயதநருபகமான இவை விசேர்திகளெனதும் புத்திப்பண்ணி, 'இவற்றாலே எம்பெருமா னைப்பெற எனபது ஒன்றில்லை, இனி இழந்தேபோ மித்தனாயாகாதே' எனகிற சோகத்தாலே ஆவிஷ்டஞான அஹுநனைக் குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகக்கூக ஸுசகதவத தாலும் ஸவருபாநுருபகதயாலும் இனி இதுக்குமேயில்லை எனனுமபடியான சரமமான உபாயததை அருளிச்செய்கையாலே, சரமசமேகமெனது இதுக்குத் திருநாமமா மிக்கிறது எனகை

(185)

186 இனி இசமீபமாகதுக்கு வாகயாததம் அருளிச்செய்கிறா 'இதில பூவாநதததாலே' எனது தொடங்கி

மூ. 186. இதில பூவாநதததாலே அதிகாரி கருதயததை அருளிச்செய்கிறான்; உததாநததததாலே உபாயகருதயததை அருளிச்செய்கிறான்

வயா— அதாவது, அநததவயாதமகமான இநதசமீபமாகததில பூவாநதததாலே இவ வுபாயததுக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அமசததை அருளிச்செய்கிறான், உததாநததத தாலே உபாயபூததான தான இவனுக்குச்செய்யும் அமசததை அருளிச்செய்யுனெனகை (186)

187 'அதிகாரிகருதயமாவது ஏது?' எனன அருளிச்செய்கிறா 'அகாரிகுக் கருதய மாவது உபாயபரிசுரமும்' எனது.

மூ. 187 அதிகாரிக்கு கருதயமாவது - உபாயபரிசுரமும்.

வயா— அதாவது, அதிகாரியானவனுக்கு இவகுச் செய்பத தககது இவவுபாயததை ஸவீகரிக்ககெயனகை ... .. (187)

188, 'ஆனால், அவ்வளவ விதியாதே உபாயநதர பரிதயாகம் சொல்லுகானென்?' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'அததை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்' எனது

மூ. 188 அததை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

வயா— அதாவது, அநத உபாய ஸவீகாரததை உபாயநதர பரிதயாகமாகிற அவகத தேடேடேட விதிக்கிறுனெனகை * பரகாலய பாநாவாசமேத ஸாதவ விதிவதாச யேத * ஸபிதவாக்கமம் பாநவே ததயாத தபாதவா தேவம் ஜபேநமதும் * எனது ஆசமநாதி கருக்கு அவகமாகச் சொன்ன பாநபரகாலநாதிகளை யொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவெண்ணு தாய போலே, இவரும் ஸப்பநதபதததாலே அவகமாகச் சொல்லுகிற உபாயநதர தயாகத தையொழிய ஸவீகாரம் அருப்பநதம் எனனுமிடம் விததமிதே, ஆகையால், "ஸாவதாமாத பரிதயஜுஸததிதசேத" எனது துஷ்காதவ புத்தியாலே ஸவத பரபதமான உபாயநதர பரிதயாகததை அநுவதித்து விததேதோபாயஸவீகாரததை விதிக்கிறதெனகிற அநுவாதபகம அபுகத மெனநதாவிறு ... .. (188)

189, 'ஆனால், ஸுசகதவாதிகளாலே ராகபரபதமான இதுக்கு விதிதான வேணுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'ராகபரபதமான' என்று தொடங்கி,

மு 189 ராகபரபதமான உபாயத்தானே வைதமானால் கடுகப்பரீகரணிகைக்கு உடலாயிருக்கும்மீறே

வயா — அதாவது, போகப்பதையாலே ராகபரபதமான ஸ்ரீததைப் பித்தரோகக துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் சீகரமாகக் கைக்கொள்ளுகளுக்கு உடலாமா போலே, உபாயத்தாங்கனி தாட்புல இதுக்கு உண்டான வைவகூண்பத்தாலே சேதந லுடைய ராகத பரபதமாயிருந்துள்ள உபாயத்தானே இததை ஸவீகரிப்பென்றும் விதிப்படி தருமானால் சீகரமாக ஸவீகரிக்கக்கூட உடலாயிருக்கும்மீறேயென்கை (189)

190 இனி, இதுக்கு பரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக பூரவாதத் பதஸங்கயைப் அருளிச்செய்கிறா 'இதில் பூரவாததம் ஆறுபதம்' என்று

மு 190 இதில் பூரவாததம் ஆறுபதம்

191 அதில் பரதமபதத்தை உபாததம் பண்ணுகிறா 'ஸல தாமாத' என்று அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறா, 'ஸல தாமங்கனையும்' என்று

மு 191 ஸாவதாமாத — ஸல தாமங்கனையும்

192. அதுதான் தாமமும் பஹுவசதமும் ஸாவசபதமாய் தரிபரகரமாயிருக்கையாலே இம்முனதுக்கும் அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக பரதமம் தாமலக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறா 'தாமாவது-பலஸாததமாயிருக்கும்து' என்று.

மு. 192 தாமாவது - பலஸாததமாயிருக்கும்து.

193 தாமசபதம் தருஷ்டபல ஸாதததிலும் ஸாயபதமாகையால் அததை வயாவாததிக் கிறா 'இவ்வுச சொல்லுகிற தாமசபதம்' என்று தொடங்கி

மு 193 இவ்வுச சொல்லுகிற தாமசபதம் தருஷ்ட பலஸாததங்களைச் சொல்லுகையன்றிகே, மோக்ஷ பலஸாததங்களைச் சொல்லுகிறது

வயா — அதாவது, பூரவோபாயங்களதனை உபதேசிக்கிறபோதே தருஷ்டபல ஸாததங்களை வயாவருத்தங்களுக்கையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற பர கரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தாமசபதம் புதரபலநாதி ஸூழிகமாயும் ஸலாககாதி ஆறுமயிகமாயும் இருந்துள்ள தருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாததங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றிகே பகவதபரபதிருபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாததமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிற தென்கை (193)

194. இனிமேல், பஹுவசநாததத்தை அருளிச்செய்கிறா 'அவைதான்' என்று தொடங்கி

மு. 194. அவைதான்—சுருதிஸமூதி விஹிதங்களுயப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநபயோகம் பண்ணுகிறது

வயா — அதாவது, அந்த மோக்ஷபலஸாததங்களுதாம் உபபருமஹ்ய உபப்யுமஹ ணங்களுயிருந்துள்ள சுருதிஸமூதிகளாலே விஹிதங்களுயக்கொண்டு அநேகங்களாய் இருக்கையாலே 'தாமாத' என்று பஹுவசநபயோகம் பண்ணுகிறதென்கை. (194)

195 'அப்படிவிற்கு துளளவைதாம் எவவு' எனன, அருளிச்செய்கிற 'அவையாவன' என்று தொடங்கி

மு 195 அவையாவன-காமஜ்ஞாக பகதியோக்கங்கடும், அவதார ஏறையுஞ்ஞாகம், புருஷோத்தம விதைய, தோவாஸம், திருநாமஸங்காததம், திருவினக்கெளிகை, திருமாலியெடுக்கை தெரடக்கமான உபாயபூதபா செய்யுமவைபும.

வயா - அதாவது, கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, *காமஜ்ஞாவ ஹி ஸமஸ்திதமிஸ்திதா ஜனகாதய, தஸமா தஸ்கதஸ ஸததமகராயமகாம ஸமாசு* என்று ஸவ தந்தர ஸாதநமாக உகதமான காமயோகமும், *ஸாவம காமாமிலம் பாதத* ஜ்ஞாதே பரிஸ மாயதே* *தந்ஜ்ஞாதே ஸதருசம் பவிதரமிஹ விதயதே* ஜ்ஞாதாகநிஸ் ஸாவகாமாணி பலமஸாதருகுதே ததா* என்று சொல்லப்பட்ட காமஜ்ஞாயமானஜ்ஞாயோகமும், *பகத யாதவநயபாஸய* *மந்நதரபவ மதபகத* இதயாதிகளானே சொல்லப்பட்ட காமஜ்ஞாத ஸதருசமான பகதியோக்கங்கடும் இவையும, *ஜநகாம ச மேதிவயம் ஏவம் யோ வேததி ததவத, தயகதவா தேஹம் புநாஜ்நம் கைதிமாமேதி யோஜாந* என்று விஜேதிதிவருத்தி பூவகமான பகவதபராபதிகு ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ஏறையுஞ்ஞாகம், *ஏத புததவா புததிமாந ஸயாத கருதகருதயசச பாதத* என்று அபிமத பலஸபததாலே கருதகருதயகருகுகளினி புருஷோத்தம விதைய, *தேசேவம் ஸாவகாமதிக* என்று ஸாவகாம பல பரதமாகச் சொல்லுகிற புணயிஷ்டதரவாஸம், *ஸாவபா விதததாதம யாதி பரஹம் ஸாததம்* என்று ஸாவபாபவிமோசந பூவகமான பகவத பராபதியை பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்காததம், *கருதேத வாத கைவேத தீபம் யோ ஜ்வாலயேநநா, விஷ்ணவே விதிவத பகதயா தஸயபுணய பலமசுருணு-விஷ்ணவ கைவக்யபாயம் ஸதஸாததிதய ஸநிப - ஜ்யோதிஷமதா விமாதேத விஷ்ணுஜோகே மஹிபதே* என்று பரபதிவருத்தி பூவக மான பகவத பராபதிகு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவினக்கெளிகை, அப்படி விஜேதி திவருத்தி பூவக பகவத பராபதி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலியெடுக்கை முதலாக ஸாததபூததயா செய்யப்படும்வைபும என்கை

(195)

196 இனி, ஸாவசபதாததததை அருளிச் செய்கிற, 'ஸாவசபததாலே' என்று தொடங்கி.

மு 196 ஸாவ சபதததாலே அவவவஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்ருமித்திவ அவதறுகரு யோகயநாநகங்களை விதயகாமங்களைச் சொல்லுகிறது

வயா - அதாவது, தாமவிசேஷணமான ஸாவசபததாலே பஹ்வசதோகதமான அவலோ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்ருமித்திவ *ஸததயாஸ் தோகசா நிதயம் அதா ஹஸ ஸாவ காமஸா* என்கிறபடியே அயோகயகாமம், தனன அநுஷ்டிக்ருகையாலே அவத றுமரு யோகயகருகைய உண்டாகுகி கொடுக்கும் ஸததயாவதத பருசமஹாவஜ்ஞாதிக ளான நிதயகாமங்களைச் சொல்லுகிறதென்கை.

197 உகதததை நிகழிகிற 'ஆக', என்று தொடங்கி

மு. 197 ஆக, சருதி ஸமருதி சோதிதயகளாய விதயணமிதநிகாதி குபங்களை காமயோகாதபூபாயங்களை என்றபடி.

வயா - அதாவது-ஆக, கீழ்சொன்ன எல்லாவற்றையும் *சோதநாவஸஜ்ஞாததோ தாம* என்று சோதனையாகிற விதிவகயததை பரமணமாகவுடததான அததம் தாம

மெனக்கையாலே, சூழிஸம்குதிகளாகிற பரமாணவகலாலே விதிக்கப்பட்டுணவையாய், நிதயம்
தையித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான் கரமயோகம் தொடக்கமான உபாயங்
களை பென்றபடி என்கை (187)

188 ஸவரூபவிருத்ததவரத அதாமமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றைத் தாமம் என்கிற
துக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார் 'இவற்றை' என்று தொடங்கி

ஸ்ர 198. இவற்றைத் தாமம் என்கிறது - பரிமித்த அரஜுநன் கருத்தாலே

வயா - அதாவது, பகவததயந்த பாரதததாயமாகிற உததேசயததுக்கு விரோதியா
யிருக்கையாலே அதாமசபதவாசவகங்களாகப் பரபதவகனாயிருக்கிற இவற்றைத் தாம
மென்று சொல்லுகிறது, ஸவதாமமான புத்தததை அதாமம் எனலும் இவற்றைத் தாமம்
என்றும் பரிமித்த அரஜுநனுடைப நினைவாலே வித்தனை பென்கை ஆக பரதமபதாரத
தததை அருளிச்செய்தராயிற்று (188)

189 அநந்தரம், தவிதீபதததை உபாதாமம் பண்ணுகிறார் 'பரிதயஜ்ய' என்று

ஸ்ர 199 பரிதயஜ்ய

200, இதுவும் தவரகமும் வலப்பும் உபஸரகமும்மாயத் தவிபரகரமா யிருக்கையாலே,
அதில் தயாகவேஷததை முதலும் அருளிச்செய்கிறார் 'தயாகமாவது' என்று தொடங்கி.

ஸ்ர. 200 தயாகமாவது-உகதோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, 'கருதிகையிலே ரஜுத
புத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், விபீத்திசாகமம் பண்ணுவாரைப்போலேயும்
அருபாயங்கனிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷததோடே தயஜிக்கை.

வயா - அதாவது, இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தயாகமாவது-கேவலம் விருகை
அன்று, கீழ்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படிவை அநுஸந்தித்து, 'ரஜுதமல்லாத கருதிகை
யிலே ரஜுதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், ஸவகாயவீதிதிகு உடலான ஒருதிகையிலே
போக்குகோவித் ததவிபீதமனை திககை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும்,
பகவதபரபதவுபாயவேஷரான நாம் உபாயமவலாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்'
என்கிற புத்திவிசேஷததோடே விருகைபென்றபடி (200)

201 இனி, உபஸரகராதததை அருளிச்செய்கிறார் 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.

ஸ்ர. 201. 'பரி' என்கிற உபஸரகருத்தாலே-பாதகாதிகளை விருமாயோலே ருசி
வாஸனையுள்ளோம வஜ்ஜாலயோருவகூட மறுவலிடாதபடி விடவேண்டுமென்கிறது

வயா - அதாவது- 'பரி ஸாகஸ்யே' என்று ஸாகஸ்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில் அது
ஸாவஸ்பத்தியிலே உகதமரகையாலே அபேஷித் மவலமையாலே, மிருதிகு வரகமான பரி
பென்கிற இந்த உபஸரகருத்தாலே *பரமமஹதயா ஸார்பாதம் ஸதேயம் ஸூவங்கருகம் *
என்கிற பாதகங்களை முதலானவற்றை விருமளவில் அவற்றில் புத்தரவயததுக்கு உறுப்பான
ருசி வாஸனையுள்ளோடுகூட 'நாம் இதைச் செய்வதே' என்கிற வஜ்ஜாலஹிதஸூயககொண்டு
விருமாயோலே, *அத பாதகபீதஸ தவம் * என்று தாமதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உப
பாதகங்களை விருமளவில் புத்தி பூவமாக அவற்றிலே பரவாததிகைக்கு உறுப்பான ருசி
யும் அபுத்திபூவமாக முதுகைக்கு உறுப்பான வரஸிளவும் ஆகிற அவற்றோடு கூட 'பகவ

தேசத்தின் தலைநகரமான சென்னைக்கு அருகில் அமைந்திருக்கின்ற நாம செவ்வாய்! என்கிற லட்சுமிநாதருக்கு கொண்டு போன அம்மையின் அம்மையின் வாழ்வு விட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறது எனக்கே (201)

202 இனி, 'மயம்' அந்தந்ததை அருளிச்செய்கிறார் 'மயப்பாடு' என்று தொடங்கி.

மு. 202. மயப்பாடு "ஸந்தான புத்தி" என்னுமாபோலே, உபாபாந்தரங்களை விட்டுப் பற்றவேண்டும் என்கிறது.

மயம் — அதாவது 'தயவு' என்கிற மயப்பாடு *புகழ் சாதாரணம் சேகர* என்னுமாபோலன்றிகே, *ஸந்தான புத்தி* என்கிற மயம் 'புத்திக்குமளவில் ஸந்தானம் பண்ணியே புத்திக் வேண்டும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமா போலே, எந்தோபாயத்தைப் பரிசுத்திக்குமளவில் தயவுமயமான உபாபாந்தரங்களை தயவியே பரிசுத்திக்குமேனது மென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை (202)

203 இப்படி விட்டுப் பற்றவேண்டுமென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சகல' என்று தொடங்கி

மு. 203 "சகல சாங்கு முயோச வீர" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாதாமன்றிகே காலகட்டு என்கிறது.

மயம் — அதாவது, *யோ வஜாபாதாஸந்திபாதா ந கங்குபே நாயி சகல சாங்கு - ஸ சாமாணியோதே பஞ்சாதத சகல சாங்கு முயோச வீர* என்கிற சகலத்தின் சாங்கு ராமசங்குமளவில் மிகவும் கருபட்டு நிறைவாகிய போகப் பாததவளவியை கையில் விலகிக்குமளவும் பெருமான போக வொட்டாமையாலே பின்பு போகட்டவிலும் கையில் இருந்தபோது பரிபுஷ்டி இயக்குகிற ஸாதாரணத்தாருமன்றிகே *சகலது துநாயி* என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமான அப்போது பண்ணக் காணாமையாலே போகவுமொணுதபடி காலகட்டானமையச் சொல்லுகிறபடியே, உபாபாந்தரங்களான இவற்றிலே ஈடுபாடுவாய் கிடக்கிலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதாரணத்தாருமன்றிகே பேற்றுக்கு பரிபுஷ்டிமையத் தலைகட்டு மெனற்படி (203)

204 இன்னமும், இவற்றில் அம்மையின் இயக்கு உடனமென்னுமத்தை ஸந்தருட்பாதமாக அருளிச் செய்கிறார் 'சகல'த்தையப்போலே இழக்கக்கூட உறுப்பு' என்று

மு. 204. சகலவாத்தியையப்போலே இழக்கக்கூட உறுப்பு

மயம் — அதாவது, மூன்றே வரபாதாததையபண்ணி வைத்து இப்போதக் கற்றுக் கொண்டுமிருந்து ஆபாஸமான ஸதய நாமத்தைப்பற்றி நின்று *ராமோ விகாஸவாத தாம்* என்கிற பெருமாளோடே கூடிவாழ இருந்த பேற்றையிழந்த சகலவாத்தியையப்போலே ஆபாஸமான உபாபாந்தரங்களிலே அநவயிதது நிறைவாகிறது, *கருவுணம் தாமம் ஸந்தாம்* என்று ஸந்தாததாமமான பகல்தவிஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கக்கூட உறுப்பாய்விடுமென்கை (204)

205 இனி, இவ்வுச்சொன்ன மயவாதம் பரிதவாகத்தின் கருத்து அநியாதா சொல்லும் துஷணத்தைப் பரிசுத்திக்கக்கூட, தத்பகத்தை உதேஷிக்கிறார் 'ஸாவதாமங்களையும்' என்று தொடங்கி.

மு 205. ஸாவதாமங்கனையுமீட்டு என்று சொல்லுகையாலே

சீலா 'அதாமங்கன புருகும்' என்குறான்

வயா — அதாவது, தயாஜயமான தாமதநான் 'இதம குரு, இதம மாகாரீ' என்று விதி நிஷேதாத்மகமாயிருக்கையாலே 'ஸாவ தாமங்கனையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டாநததோபாதி நிஷித பரிஹாரமும் ஒக்கத தளஞானனுமளவில், அடைதத கதவைத கிறந்தால நிஷித பதாததவநன புருகுமாபோலே அதாமங்கனான நிஷித பரவருததிகள புருகுமென்று சீலா சொன்னார்களென்கை (205)

206 அததைப் பரிஹரீகிறா 'அதுகூடாது அதாமங்கனைச் செய என்று சொல்லாமையாலே' என்று

மு 206 அது கூடாது; 'அதாமங்கனைச் செய' என்று சொல்லாமையாலே.

வயா — அதாவது, ஸாவதாமங்கனையும் விடச்சொன்ன இததால அதாமங்கன புருகு மென்கிற இது ஸம்பவியாது, தாமங்கனை விடச்சொன்ன மாதாமொழிய அதாமங்கனைச் செய வென்று சொல்லாமையாலே என்கை (206)

207. 'அதாமநிவருததிறும் தாமசபத வாசயமாகையாலே, அததை விடச்சொன்னால, அதாமததைச் செய்பனனுமிடம் அதகாத உகதமகாரீதோ?' என்கிற பரிதவாதபுகதியை அநுவதிக்கிறா 'தன்னடையே சொல்லிறருகாதோவெனளில்' என்று

மு. 207 'தன்னடையே சொல்லிறருகாதோ?' எனளில்,—

208 அதுக்கு உததாம அருளிச்செய்கிறா 'ஆகாது, தாமசபதம் அதாம நிவருததிகைக் காட்டாமையாலே' என்று

மு 208. ஆகாது; தாமசபதம் அதாம நிவருததிகையக காட்டாமையாலே.

வயா — அதாவது, தாமங்கனை விடச்சொன்ன இததால 'அதாமங்கனைச் செய' என்று மிடம் தன்னடையே சொல்லிறருகாது, தாமசபதம் அதாமநிவருததயாதி அங்கஸஹிதமாய்ப பாதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநததைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமாநயந அதாம நிவருததீமா தாததைக் காட்டாமையாலே என்கை (208)

209 "அதாமநிவருததிகு தாமசபதவாசயதவம் மூக்யமாக இவலியேயாகிலும், ஸாவ சபத ஸாஹிதயததாலே தாமசபதம் விசேஷணபூதமான இது தன்னாயுக் காட்டாதோ?" எனன், அருளிச்செய்கிறா 'காட்டினாலும்' என்று தொடங்கி

மு 209 காட்டினாலும், அததை யொழிந்தவற்றைச் சொல்லிறழித்தனை

வயா — அதாவது, அப்படிக்காட்டிறருகிலும், அது இவடவீததில் விவகிதமல்லாமையாலே, அததையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டாநதய தாமங்கனானவற்றைச் சொல்லிறழித்தனைபென்கை (209)

210 'இவ்வன ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு' எனன், அருளிச் செய்கிறா 'தன்னையும' என்று தொடங்கி

ஏ. 210. தன்னையும் ஈசுவரனையும் பலத்தையும் பாத்தாவ அவை புற வறியிலை.

ஸ்ரீ — அதாவது, அதமானுஷ்டநாம சேஷிக்கு அறிவுடைய ஆசைகளாலே அவனுக்கு
 அதிசயமாகிறது ஒழிய அறிவுடையவர்களைக் சேராதபடியான எவ்வுயரத்தையுடைய தன்னைப்
 பார்த்தாலும் ஸ்ரீயாதநா ஸ்ரீயாதநா ஸ்ரீயாதநா ஸ்ரீயாதநா ஸ்ரீயாதநா ஸ்ரீயாதநா ஸ்ரீயாதநா
 ஒழிய பாவகுத்தியபாசத்தில் ஓளையையும் பொருத்த உபாயமுதான் ஈசுவரனைப் பார்த்தாலும்,
 இவனுடைய பாவகுத்தியபாசம் பரம அவனுடைய பரிசுராகையாலே தாதுசமனம் பவதையப்
 பார்த்தாலும், இம்முனையுக்கும் விருத்தவகையான அலை புரூ வறிதில்லை என்கை ஆசைகளால்
 தமசபதம் அநாமவிருத்தியைக் காட்டுவதிலும் அதனை ஒழித்துக்கொடுக்க சொல்லிற்றுக்க
 கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து ஆக, தவிரப் பதார்த்தத்தையுடைய செவதாராயிற்று (210)

211 அநந்தரம் திருநீயத்ததை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'மாய' என்று; அதுககு அநாதம் அருவிச்செய்கிற 'ஸாவரகூடைய' என்று தொடங்கி

மு 211 மாம-ஸாவதஸஸுதராய, உனக்குத கையாளாய, உனனிஸவுபாதத, உன்
தோஷததை போகயமாதக்கொண்டு, உனக்குபுபலாய, நீசகருமபோலே
சோபாயே பிரிக்குமபோதும் விடமாட்டாதே சுகடிகிறு எனனை

வா — அதுவது, 'நம்முடைய சஷணம் தீவள் பண்ணுமோ? பண்ணுதே?' என்று ஸம்ஸ்கிருதவேண்டாதது. ஸர்வகுடையவும் சஷணத்திலே தீவிதனும், 'தன் பெருமை கையடி நம் சிறுமைகையடி பார்த்து நம்மோடு கலப்பு அற்று இருக்கிறதா?' என்று வேண்டாதது. *மேற்பெயருபயோச மதேவ தம் ஸதயா* என்று ஸங்கிரஹம் கொள்ளாமல்பு. உடன்கு கைபரைய உணர் சரஸ்கிரகஸிம் உண்டாஸ் நவகாஸம் *சஷணபேசுரம் பர தீஷுதே* என்கிறபடியே சஷ்யபூதனா உள இசைவுபார்த்து, 'நவகுற்றங்கண்டு இசை யோ?' என்று அஞ்சிவண்டாதது. அஸாதரஸிதிற காருண் தாமதமதிபகுலமுள்ள உள தேவத்தைய பேரகம்பாக்ககொண்டு, அசுரபாசரணபுணையதே நீயம் பிறநம் உளகாது தருசமல்லாத தகஸிவ் ஒதுவகாஸபடியான புகுவாய், சைத்யமே ஸவயாவாஸ துலம் ஒளவுணயதகதப் பதிகுமரபோலே அபராதசுராமணம் பணனி கடிப்பிசும புருஷ ஸாபூததே "தாமஸ்யாஸாஸிதம் சிதஞ்சாசுருமேவ" என்கிறபடியே குறுந்தகதகாடடி அகருதமரபோதும், விடசுமாளாஸிதிகே "என்னடியாசுது செய்பார" என்று மறுத்தித டுரு தீஸிநிது சரஸ்கிரகம் எனன் எனகை. (21)

212 'மாம' என்று விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வயாவாத்திகப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறா 'இததாய' என்று தொடங்கி

மூ. 212. இதனால் பரவியுள்ளவகையையும் தேவதாநாயாமிதிவததையும் தவிர்த்து

வாயு — அதாவது, 'எனனை' என்று அவதரித்துக் கண்ணாக்கிலக்காய அணுவி
 திறநிற தனனை வரண்பிறகுசெள்ளன இத்தமரே, தேசம்பிரகருஷ்டதயாவே காணவடி
 கிட்டவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவபூதவகனையும் அஸாதாண விகாஷபுகதமனநிகரே
 உபாயாதர நிஷ்டாகரு உததேசமயாயிருக்கிற அகநீதநாதி தேவதாநதபாயிதவதந
 யும் வரவாயதகிகிறதானைகை (212)

213 தாமங்களைப்பெல்லாம் விட்டுத் தள்ளிப்பற்றச் சொல்லுகலாகே பவிதமான தொகு அத்த விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'தாம ஸமஸ்தாபநம்' என்று தொடங்கி குற - 9.

மூ. 213. தாம் ஸம்ஸுதபாகம் பண்ணப் பிறந்தவனதானே 'ஸாவ தாமங்கயோபம் விட்டு எண்ணப்பற்று' என்கையாலே ஸாஷுத தாமம் தானேயென்கிறது.

வ்யா — அதாவது *தாம் ஸம்ஸுதபாததாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே* என்கிற படிவே ஸவபராபதிகு உடலான தாமதீத தாபிபதாகப் பிறந்தவனதானே 'ஸாவ தாமாத பரித்யஜ்ய' என்று 'மோக்ஷஸாதததயா சாஸ்தரஸிததவகளான ஸாவதாமங்கயோபம் விட்டு எண்ணப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாஷுத தாமங்களானது, ஸதாப் நீயமான ஸாஷுத தாமம் *கருஷ்ணம் தாமம் ஸதாதநம்* என்று ஸாதததாமமான தானே யென லுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை (213)

214. 'இததாவ என சொல்லுகிறது' என்க, அருளிச்செய்கிறா 'இததாவ விட்ட ஸாததவகளில் ஏற்றகு சொல்லுகிறது' என்று

மூ. 214 இததாவ், விட்ட ஸாததங்களில் ஏற்றகு சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இப்படிச்சொன்ன இததாவ, கீழ்விட்ட ஸாததங்களில் காட்டில் இறந்த ஸாததத்துக்கு உண்டான ஏற்றகு சொல்லுகிறது என்கை (214)

215 'அதுதான் ஏது' என்க, அருளிச்செய்கிறா 'அதாவது' என்று தொடங்கி

மூ. 215. அதாவது—ஸித்தமாய, பரமசேதநமாய, ஸாவசக்தியாய, நிபாயமாய, ப்ராபதமாய, ஸஹாயானதா நிர்வேஷம்மயிருக்கை.

வ்யா — இததாவ், கீழ்விட்ட ஸாததங்களில் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது,—சேதந பரவருத்தியாலே தன் ஸவருப்ஸித்தியாமபடி இருக்கையானதிகே ஸாதத தாமமாகையாலே ஸித்தமாய *யஸ ஸாவஸுதஸ ஸாவஸித* இததா திகளிற் சொல்லுகிற ஸாவஸுத விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய *பரமஸ சக்தி விஸித்தவ சஸ்யதே* என்கிறபடியே ஸாவசக்தியாய, சேதநஸாததமாய, நடுவே அபாயங்கள் புருகுக்கைக்கு அவகாசமுண்டாமபடியிருக்கையானதிகே ஸித்தவஸுதவாயிருக்கையாலே நிபாயமாய, பரததரணுஜ இச்சேதநஸுதவ ஸவருபத்துக்கு அபராபதமாயிராதே பராபதமாய, கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநவாதிகளாலே ஸஹாயானதா நிர்வேஷம்மயிருக்கையென்றபடி. (215)

216 இதத ஸஹாயானதா நிர்வேஷதவத்தை ஸமேதகமாக ஸதாபிக்கிறா, 'மறறை உபாயங்கள்' என்று தொடங்கி மேல மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ. 216 மறறை உபாயங்கள் ஸாததயங்களுக்கையாலே, ஸவருப்ஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய, அசகதங்களுமாயிருக்கையாலே காய ஸித்தியில் ஈசவானை அபேக்ஷித்திருக்கும் இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதித்ததட்டாயிருக்கையாலே, இதா நிர்வேஷம்மயிருக்கும்

வ்யா — அதாவது, இதைப்பொழிந்த உபாயங்கள் சேதந பரவருத்தியாலே ஸாதிகப்படு மாகவாய்கையாலே தன்னுடைய ஸவருப்ஸித்தியில் பரவருத்திகளுடன் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும், இவனுக்குச் செயல்வேண்டுமெனவயற்கைக்கும் அது தன்னிச்செய்து தலைகட்டுக்கைக்கும் போகயதையிலாத அசேதநங்களுமாய அசகதங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநஸுதவ இஷ்டாநிஷ்டபராபதி பரிஹாரஸுபமான கசாயத்தினுடைய ஸித்தியில் *பலமத உபபததே* என்கிறபடியே பலபரததவேபயோகியான ஸாவசக்திதவாதி உபபத்தியுடையன

ாசவரண அபேக்ஷிததிருக்கும், இந்த உபாயம் எந்ததவ பரமசேததவ ஸாவசகதிதவக ளாலே அவற்றுக்கு எதிததட்டாயிருக்கையாலே, அதபநிரபேக்ஷமாயிருக்குமெனகை (216)

217 இனி, இப்பததிலே ஆசரண ஸௌகரியபாதகவகரண குணவிசேஷவகஸெ லாம பகாசிககிறபடிவ அருளிசெய்கிறா, 'இதிலே' என்று தொடங்கி

மூ. 217. இதிலே, வாதலய ஸவாமிதவ ஸௌசீலய ஸௌஸபயங்கராகிற குணவிசேஷவகள நேராக பகாசிககிறது.

வயா - அதாவது, அதாமபுததிலாலே தாமததில நிறும நிவருததனு அரஜுந னுக்கு குற்றமபாராதே அபேக்ஷிதாததவகளை அருளிசெய்கையாலே, வாதலயப பகா சிககிறது, தனனுடய பரதவதைப பலகாலும் அருளிசெய்த அளவனறிககே அரஜுநன பரதயக்ஷிதருமபடி பண்ணுகையாலே, ஸவாமிதவம் பகாசிககிறது, *மே கருஷண மே யாதவ* என்று அரஜுநன தானே சொல்லுமபடி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌசீலயம் பகாசிககிறது, அபராகருதமான திருமேனிபக கண்ணுக்கு இலகாமபடி பண்ணுகையாலே, ஸௌஸபயம் பகாசிககிறது எனகை "குணவிசேஷவகள" என்றது ஆசரணதததுக்கு அபேக்ஷிதவகரணவபென்று தேற்றுகககாக 'நேராக பகாசிக கிறது' என்றது ஸபுடமாக பகாசிககிற தெளறபடி. (217)

218 இவை எல்லாவற்றிலும் கவததுககொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌஸப யமாகையாலே, அவதார பரபுததமான ஸௌஸபததளவனறிககே, ஸாததயேவலததிதருப நிறகிற ஸௌஸபய அதிசயததை தாசபிததமையை அருளிசெய்கிறா 'கைபும உழவு கோலம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 218 கையம் உழவுகோலும், பிடிதத சிறுவாயககயிறும், ஸேநாதானிதாஸநிதமான திருக்குழலும், தேருக்கு கீழே நாதறின திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாததய வேஷததை 'மாம' என்று காட்டுகிறா.

வயா - அதாவது, குதிரகளை பரேரிதது நடததுகககாகத திருக்கையிலே தரிதத உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய வலவாயத்திருப்புக்கககாலும், நிறுததருளவேண்டும இடததிலே தாவகி நிறுததுககககாலும் பிடிதத சிறுவாயககயிறும், திருமுடியில ஒன்று ஆசரதியாமல நிறகையாலே ஸேநாதானியாலே புழுதிபடைதத திருக்குழலும், "தோ கடலிய பெருமான்களைகழல்" எனகிறபடியே, சாததின் சிறு சதவககயந தானுமாகத தேருக்கு கீழே நாதறின திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாததயவேஷததை எனனை" என்று காட்டுகிறா எனகை ஆக, தருதய பதாததததை அருளிசெய்தாராயிறு (218)

219 அதததாம், சதாததபதததை உபாததம் பண்ணுகிறா 'ஏகம்' என்று.

மூ. 219. ஏகம்.

220 அதுக்கு அதததா அருளிசெய்கிறா 'இந்த ஏகசபதம்' என்று தொடங்கி

மூ. 220. இந்த ஏகசபதம் ஸததநாமரமானததாலே அவதாரணாததததைக காட்டுகிறது.

வயா - அதாவது, இவவுபாய விசேஷததைச சொல்லும் இடவகளிலே பலயிடவககி லும் அவதாரண பரபோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகசபதமும் ஸதாத பரமானததாலே அவதாரணமாகிற அததததைக காட்டுகிறது எனகை. (220)

221 இவ்வுபாயத்தை நிராதேசித்த அநந்தரம் அவதாரண பரபோகம்பண்ணின வசநவ கன பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹாணமாக அருளிச்செய்கிறா 'மாமேவ' என்று தொடங்கி

மு. 221. "மாமேவ யே பரபுத்யநதே" "தமேவ சாதயம்" "தவமேவோபாய பூதோ மே பவ" "ஆற்றெனக்கு நின பாதமே சரணுகத தநதொழிந்தாய" என்றரு சொல்லுகிறபடியே

வயா — அதாவது, *மாமேவ யே பரபுத்யநதே* என்று என்னையே பாவாசிலா பர பததி பண்ணுகிறானா எனறும், *தமேவ சாதயம் புருஷம் பரபதயே* என்று ஆதயனான அநதப புருஷனையே பரபததிபண்ணுவது எனறும், *தவமேவோபாய பூதோ மே பவ* என்று தீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் எனறும், "ஆற்றெனக்கு நினபாதமே சரணுகத தந தொழிந்தாய" என்று 'எனக்கு உபாயத்தாகுகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாய மாகத் தந்தாயென்றரு சொல்லுகிற இவ்விடங்களில்' "மாமேவ" "தமேவ" "தவமேவ" "நினபாதமே" என்று ஸவீகாரயவஸ்து நிராதேசாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற பரகாரத்திலேயெனக்க (221)

222 'ஏதத வயாவாதயம் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'இததால்' என்று தொடங்கி.

மு. 222. இததால் 'வரஜ' என்கிற ஸவீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிரகிறது.

வயா — அதாவது, உபாயாததங்கள் வயாவாதயமாமளவில் பெறநடுகதயம் பரஸங் கிக்கையாலும், தேவதாநதங்கள் வயாவாதயமாமளவில் 'மாம' என்று அஸாதாரணகாரத தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸீததமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வரஜ' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸவீகாரத்தில் உபாயதவத்தைக் கழிக்கிறது எனக்க இந்த ஸவீ காரததானும் அதவய வயதிரேகததாலே ஸாததம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதததவம் அவசயங் கழிக்கவேணுமிறே (222)

223 'ஸவீகாரநததமொழிய உபாயம் காரயகரமாகாமையாலே பேற்றுகு இது அவச யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயதவத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எவ்வனே?' என்ன, அருளிச் செய்கிறா 'ஸவீகாரததானும் அவனாலே வந்தது' என்று

மு. 223. ஸவீகாரததானும் அவனாலே வந்தது.

வயா — அதாவது, ஸவீகாரநததரம் இவனுக்கு அறிவுட நிருத்ததியும் இஷ்டப்ராப் தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே ததபூவபாயியான ஸவீகாரததானும் அவனாலே உண்டானது எனக்க இததால் ஸவீகாரததுக்கு உபாயகாரயதவமொழிய உபா யதவம் இலகம் என்றதாயிறது (223)

224. 'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'ஸருஷ்டி' என்று தொடங்கி.

மு. 224 ஸருஷ்டியவநாதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷ்டிபலம்.

வயா — அதாவது, கரணகனோபரவிறுதரய, போகமோஷ துபரய, அ சி த விசேஷிதரயக் கிடக்கிற தகையிலே, கரணகனோபர விரிஷ்டரய, ரூஜாநவீகாஸயுகததரயபடி ஸருஷ்டிதது, "எதிரூபயுகது" என்கிறபடியே இவனை அவகீகரிக்கக்கடாக அநேக அவதா ரயங்கிப்பண்ணி அவதரித்த இடங்களிலே, ஆசரயனருசி வீசவாஸ துதமான தன ருன

சேஷமுதாதிகளை பரகாசிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின கருஷியாலே பசித்தது இதுவென்கை (224)

225 இவ்வாறத்தலை பரமாணம் கட்டுகிறா 'அதுவும்வளதின்னருளே' என்று

மு 225 "அதுவும் அவனது இன்னருளே"

வயா — அதாவது, "உணர்விலும்பொருவனை பவனதருளா ஹறப்பொருட்டு என னுணர்வினுளனே மிகுத்தினேன்" என்று உணர்வுமிககிருக்க கட்டவாற நிற்பவர்களுக்கு டைய வதநாதிக்குக்கு நிர்வாணகண அத்தவிப்பினவனை, அவனுடைய அருளாலே பராகி கைக்காக எனனுடைய அபேஷாபு இருநததுக்குளளே இதுத்தினைன்னது நமமுடைய ஸவீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், "அதுவும்வளதின்னருளே" என்று அந்த ஸவீ காரத்தாலும் அவனுடைய நிர்வோதுக கருகப்பயிலுலே உண்டானது என்று ஆழ்வாருளிச் செய்கையாலே, ஸவீகாரமும் அவனுடைய கருஷியாலெனதே கொள்ளவேறுமென்கை (225)

226, இப்படியாகையால் இந்த ஸவீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவென்கிறா 'இததை யொழியவும்' என்று தொடங்கி

மு. 226. இததை ஒழியவும் தானே காயஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வயா — அதாவது, இந்த ஸவீகாரத்தாலும் தானே கருஷிப்பண்ணுவதெருவன் ஆகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக காயஞ்செய்கிறது, இததை ஒழியவும் இம் வாதமோதுவிடவர்களுள் தானே நமமுடைய இஷ்டாநிஷ்ட பரப்பி பரிஹாரமுமான காயத் தைச் செய்யுமென்று பாதிப்பதி பண்ணக்கடவென்கை ... (226)

227. இப்படி நினைக்கவேண்டுமிறது ஏன்? என்ன அருளிச்செய்கிறா 'அவலாதபோது' என்று தொடங்கி.

மு 227. அவ்லாதபோது உபாயவாழ்பேஷடியம் ஜீவியாது.

வயா — அதாவது, 'இததைப்பொழியவுங் காயஞ்செய்யுமென்று நினைவாதே, இதுவும் வேறும அவன் காயஞ் செய்கைக்கு' என்று நினைக்கும்ளவில உபாயத்தினுடைய ஸஹா யாததர கதர்பேஷடியம் ஜீவிக்கப்பெறுது என்கை .. (227)

228 ஆனால் இந்த ஸவீகாரத்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறா 'இது' என்று தொடங்கி.

மு. 228. இது ஸாவமுக்கி பரஸங்க பரிஹாராததம், புத்தி ஸமாதானாததம், கைதநயகாயம், சாகதாபதம், ஸவருபரிஷ்டம், அபாதிஷேததபோதகம்.

வயா — அதாவது, இந்த ஸவீகாரம் இததிலையெனன்று மின்றிக்கேயிருக்க ராவளன் தானே உறுஜீவிப்பிக்குமளவில, எல்லாரும் பிள்ளை முகத்தரகவேண்டாவோ என்கிற ஸாவ முக்கி பரஸங்கபரிஹாரத்தக்குறுப்பு, இதுதான், நெடுங்காலம், நமமம் ரஷிபாதவன் இன்று நமமம் ரஷிக்கும என்கிறுகிறது நாமென்கொண்டென்று இவன் தனுப்பாயம் புத்திஸம் தாறம் பிரததிருக்கைக்கு உறுப்பு, இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனுகையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற அதவவஸாயம் இவன் கைதநயத்தினுடைய காயம், கைதநய வன்றிக்கே இதிலே ரஸஜஞ்ஞ இவனுடைய சாகததாலே பரப்பதமான இது, ஸவருபரிஷேகி

பன்றிகளே ததேகரஷ்யதவருபமான ஸவருபத்திலே நிற்குமது, அநாதிகரமம் ஸவரஷ்ணுதி சனாரே அவன பண்ணும் ரஷ்ணத்தை விவகரிப்போத இவன் அது தவிரத்தமைக்குப் பரகாசகமென்கை (228)

229 இனி, 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக்கீழும் இவரும் ஈசுவரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறா 'கீழ்' என்று தொடங்கி

மூ. 229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குறித்தான்; இவருத் தானும் இவனுமான நிலையைக் குறிக்கிறான்.

வயா — அதாவது, "ஸாவதாமாத பரிதஹ்ய" என்கிற இடத்தில் ஸகலோபாபவ க்ஷியமவீட்ச சொல்லுகையாலே பலபரதனான தானும் உபாயாததரங்களுமாய்க் கூடி நிற்கிற நிலையைக் குறித்தான், "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸலீகாரத்தில் உபாயாவதத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூதனான தானும் தன் ஸலீகாரத்தில் உபாயபுத்திபன்னி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குறிக்கிறுனென்கை, உபாயாததரங்களைப் பிறர் என்றது "உனனூ லலயலய யாவராலும்" என்குப்போலே ... .. (229)

230 இனி, ஸாதநபுத்தயா இவன் பண்ணும் ஸலீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச் செய்கிறா 'அவனை' என்று தொடங்கி.

மூ. 230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அற்றங்கார காமம், அவநயகரம்.

வயா — அதாவது, நிருபாதிசரஷ்குனான அவனை, ததரஷ்யபூதனான இவன், தன் ரஷ்ணத்துக்கு உறுப்பாக ஸலீகரிகிற ஸலீகாரம், ஸவகாதநுதவருப அற்றங்கார காமமு மாய், பிதாவுக்குப் புத்தன் எழுத்து வாவருமாபோலே அவதயகருமாயிருக்குமென்கை. (230)

231 'ஆனூ, ரஷ்கமாவது தான் எது' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'அவனுடைய ஸலீகாரமே ரஷ்கம்' என்று

மூ 231 அவனுடைய ஸலீகாரமே ரஷ்கம்.

வயா — அதாவது, இவ்வாதமாலினுடைய ரஷ்ணத்துக்குக் கடவனான அவன், 'இவனை நாம் ரஷ்கிக்க கடவோம்' என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸலீகாரமே இவனுக்கு ரஷ்கமாய்றுவது என்கை .. .. (231)

232. 'சேதந பரவருத்தியில் ஓன்றையும் இவவுபாயம் ஸுறியாது' என்கிறதத்தைத் தெளிவிக்கக்கூக, உபாயாததரங்களுக்கும் இவவுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறா 'மற்றை' என்று தொடங்கி

மூ. 232. மற்றை உபாயங்களுக்கு விவருத்தி தோஷம், இதுக்கு பரவருத்தி தோஷம்.

வயா — அதாவது, விததோபாயமான இதை பொழிந்த உபாயங்களுக்கு சேதந பரவருத்தியாலே ஸவருபத்தி ஆகவேண்டுமையாலே, இவனுடைய ஸவதநநிவருத்தி தோஷமாயிருக்கும், இந்த உபாயத்துக்கு ஸுறியாததர் ஸமனாகம் அஸுறியமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய பரவருத்தி என்பது ஓன்றாமே தோஷமாயிருக்குமென்கை. (232)

233. 'சேதநவாயபரம் ஓன்றும் வேண்டா' என்கிறமிடத்துக்கு பரமானவ் காட்டு கிறா 'கிறவேண்டா' என்று.

மூ 233. "சிற்பவேண்டா"

வயா — அதாவது, வித்தோபாய ஸவீகாரஞ் சொல்லுகிற "மற்றொன்றில்லை" என்கிற பாட்டிலே, 'சிற்பவேண்டா' என்று 'சிற்புதல்-சிற்புதலாய, பரகக ஒரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டா' எனக்கூறலே, இவ்வுபாயத்தில் இழிபுமவனுக்கு ஒரு வியாபாரம் பண்ண வேண்டா எனனுமிடஞ் சொல்கிறதிறையென்கை (233)

234 இதுதான் இவ்வோகந் தனக்குள்ளே சொல்கிறதென்கிறா, 'நிவருததி கீழே சொல்கிறது' என்று.

மூ 234. நிவருததி கீழே சொல்கிறது

வயா — அதாவது, 'ஸர்வதாமாத பரிதபஜ்ய' என்று, ஸகல பரங்குததீயினுடையவும் நிவருததியே இவனுக்கு வேண்டுமெனனுமிடம் கீழே சொல்கிறது என்கை (234)

235 'ஆனால், உபகாரஸம்குறிதான் வேணுமோ? அது உபாயத்தில் முத்தவிடாதோ?' என்று, அருளிச்செய்கிறா 'உபகார ஸம்குறியும்' என்று தொடங்கி

மூ 235. உபகார ஸம்குறியும் கைநாயதநாலே வந்தது; உபாயத்தில் அநநாயபயியாது

வயா — அதாவது, "எனனைத் தீமனவகெடுத்தாய" "மருவித் தொழுமனமே ததாய" இதயாதிமலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பன்னாம உபகாரஸம்குறியும் இவனுடைய கைநாய பரபுகதமாய வந்ததித்தனை, இது உண்டாகையாலேயன்றே ரசவரண கரையஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது என்கை ஆக, சதுரததபதாரதததை அருளிச்செய்தாராயிறது (235)

236 இனி பஞ்சமபததை உபாதாரம் பன்னுகிறா 'சரணம்' என்று அதுக்கு அாதம் அருளிச்செய்கிறா 'உபாயமாக' என்று

மூ 236 சரணம்—உபாயமாக.

அாதாததரவகணியுங் காட்டவறறுமிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்நேதுகமாக அருளிச்செய்கிறா 'இந்த சரணசபதம்' என்று தொடங்கி

மூ 237 இந்த சரணசபதம்-ரக்ஷிநாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாலிலும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டும்கையாலே

வயா — *உபாயே கருஹரக்ஷிதரோச சபத சரண'மிதபயம் வந்ததே* என்கிற படியே சரணசபதமான இது ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவ தேயாலிலும், *ஸாமபரதம் கைஷ உபாயாதததைகவாசக* என்கிறபடியே இந்த ஸதமத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது ஸர்வதாமவகணியும் விட்டுத் தள்ளியேபற்றச் சொல்லுகிற பரகரணமாகையால், கீழோடே சேரவேண்டும்கையாலேயென்கை

'ஆனால், கீழ்சொன்ன ஸாதாரந்தர பரிதயாகநதானே ஸவீகாரய வஸதுவின உபாயத்ததைத் தோற்றுவிக்கும்நாயிருக்க, சரணசபதபரயோகநதான் வேணுமோ?' எனலில், வேணும்; பரபகஸமஸத்திற்போலே பரபய ஸமஸத்திலும் நதீயிலதானுநததத்தில் பல்ல பரிதயாகம்போலே ஸாதாரந்தர பரிதயாகம் ஸமாநமனக்கையாலே, ததவிசிஷ்டமேயாலிலும் ஸவீகாரய தரம் வயவச்சேதகமாக மாட்டாமையாலே.

'அகவனாரு சொல்லவாமோ? இந்த உபாய நதரதயாகம் ஸவீகாரததுக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே, ஸவீகாரத்தினுடைய உபாயதவததைக் காட்டவற்றுகை யால், சரணசபத பரபோகத்துக்கு பரபோஜனம் இவலியே?' எனவில, அப்படிச் சொல்ல வொண்ணாது; ஆததமாக வரும்பிறகாட்டில் சபதமாகச் சொல்லுமது புகதம் ஆகையாலே, *ஆசேபத பரபதாத ஆபிதாநிகஸநயவ கரஹயதவாத* எனறிதே பாவியகாரும் அருளிச்செய்தது

..

... (237)

ஆக, உபாயவாசியான இந்த சரணசபதத்தாலே இவவஸதுவுக்கு பராயதயாவ்லி காயதவமும் பராயதயாவ்லிகாரயதவமும் உண்டாகையாலே, அதில பராயதயாவ்லிகா ரததை வயவசேசித்ததாயிற்று

238 இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாம பண்ணுகிறா 'வரஜ' என்று. அதுக்கு அாதம் அருளிச்செய்கிறா 'புததிபண்ணு' என்று

மு 238. வரஜ—புததிபண்ணு

239 அது தனவீன விசீகரிகிறா 'கதயாததமாவது' என்று தொடங்கி

மு. 239 கதயாததமாவது புததயாததமாய், அந்யவஸிதெய்நபடி.

வாய —அதாவது, 'வரஜ—கதென' என்கிற தாதுவிலே கதயாததமாய், *கதயாதத+ புததயாதத* என்கிற நயயததாலே, கதயாததமாவது புததயாததமாய், அதவவஸி தெனறப்படிபென்கை "இந்தப் புததயாததம் தயாஜயகோடியில் உததீரணமாய், உபாய கோடியில் அந்நுபரவீஷ்டமாய், பராயநதரபரிதயாக பூவகமாய், பகவதரகவுகதவாமுமதி ருபமாய், கசதநபகாயமாய், பராதததநாகாபமாய், பகவந்ருகவிகாலிறேதுவாய் ஸவ ருபாதருபமாய், வயசீரவினமபரிதுரமாய் இருப்பதொரு அதயவஸாயாதமக் ஜூநறிசே ஷம்" என்று பரததபடியில் இவ் அருளிச்செய்த இது இவ்விதத்திலே அநுஸந்தேபம் (239)

240 'ஸாமநயேந கதிவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ருபமான கதிதரயததையும் காட்டவற்றயிருக்க, மாநஸமான அதயவஸாயமாதரத்திலே ஒதுக்குகிறதென?' எனவ் அரு ளிச்செய்கிறா 'வாசிக காயிகவகளும்' என்று தொடங்கி

மு 240 வாசிக காயிகவகளும் இதுக்கு அபேசுதீதவகளாயிருக்கச் செயதேயும், ஜூநாநா மோஷ்ஷமானகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானததைச் சொல்லுகிறது

வாய — அதாவது, "சிறைதயாஜுரு சொல்லாஜுரு செய்கையினும்" என்கிறப்படியே கரணதரயததாலும் உண்டான ஸவீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரஜேகதி ருபமான வாசிகமும் அநுஜயயாநிருபமான காயிகமும் இந்த ஸவீகாரததுக்கு அபேசுதிதவ களாயிருக்கச்செயதேயும், "ஜூநாநாமோஷ்" ஆகையாலே அகவயிரணகையுமொழி, மாநஸமான அநுஷ்டானதரததைச் சொல்லுகிறதென்கை ஆக, பரதிபதம் அாதம் அருளிச்செய்தராயிற்று

(240)

241. இனி, பூவாரததததாந சொல்லுகிற அாதததை அநுவதித்து நிகமிகிறா 'ஆக தயாஜயததைச்சொல்லி' என்று தொடங்கி.

மு 241. ஆக, தயாஜயததைச்சொல்லி, தயாகபரகாரததைச் சொல்லி, பறறப்படும உபாயததைச்சொல்லி, உபாயவஸுபேஷயருசொல்லி, உபாயதவருசொல்லி, உபாயஸவீகாரம் சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது ஆக, பூவாதததததம் 'ஸாவதர்மாந' என்று த்யாஜயதகதச சொல்லி, 'பரிதயஜய' என்று த்யாகபரகாரததைச்சொல்லி, 'மாம' என்று பறறப்படும உபாயததைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாய ஸார்பேஷயது சொல்லி, 'சரணம்' என்று உபாயதவஜுசொல்லி, 'வஜு' என்று உபாயஸவீகாரகு சொல்லுகிறது என்கை (241)

242 அநநதரம, உதததராததததுககு அநததம அருளிச்செய்வதாகமகோலி, அதில் பரதமபததை உபாதரதம பண்ணுகிறா 'அஹம்' என்று

மூ. 242 அஹம்

இவவுததராததத்தில் ஈசவரன செயதருளுகிற அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறா 'ஸவ சுருத்யததை அருளிச்செய்கிறான்' என்று (242)

மூ 243 ஸவசுருதயததை அருளிச்செய்கிறான்.

வயா — அதாவது அநிகாரிகருதயம்நே பூவாதததததத சொல்லிற்று, உபாய பதனான தனனுடைய சுருதயததை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயேநே (243)

244. இனி, இப்பதததுககு அநததம அருளிச்செய்கிறா 'ஸாவஜுஜஸப' என்று தொடங்கி.

மூ 244. ஸாவஜுஜஸப, ஸாவசுகதியாய, பரபதனான நான்

வயா — அதாவது, *ஸஸ ஸாவஜுஜஸ ஸாவவித* என்கிறபடியே ஸாவததையும் அறியுமவனுப *பரஸய சுகதி* விவிதவ சருபநே* என்கிறபடியே ஸஸா ஸாமாதயத தையும் உருடயனுப, சேஷிபரகையாலே பரபதனாயிருக்கிற நான் என்கை. (244)

245. அல்லாத குணவகன எல்லாவமிடக்க, இறதருணவிசேஷவகன இவவஹம்சபதம்காட்டுகிற இதுககு பரபோஜதம அருளிச்செய்கிறா, 'இவன கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மூ 245 இவன கீழ்நின்ற நிலையும் மேல போக்கடிபும் அறினககும் அறிந்தபடியே செயது தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷவகனையும், தனபேறுகசெயது தலைக்கட்டுகைக்கு டாடான பதவிசேஷததையும் காட்டுகிறது.

வயா — அதாவது, இச்சேதநனுக்கு அறிவுடறிவருததி இஷ்டபரபதிகனைப் பண்ணு மனலில், இவன பூவததில் நின்றநிலையும், மேல போகததக்க வரியும் அறினககும், அறிந்த படியே அவறறாசெயது தலைக்கட்டுகைக்கும் தககையபலிந்துதுண ஸாவஜுஜஸப ஸாவ சுகதிதவவகனாகிற குணவிசேஷவகனையும், இவன கராயரு செயுமிடததில் இவனுக்காக அனறிககே தனபேறுகசெயது தலைக்கட்டுகைக்கு டாடான சேஷிதவருப பதவிசேஷததையும் பரகாசிப்புகிறது என்கை 'மாம' என்கிற இடததில் ஆசரபணதததுக்கு ஏகாததமான குணவிசேஷவகன பரகாசிததாரதோலே, 'அஹம்' என்கிற இடததிலும் கராயகாததததுக்கு ஏகாததமான குணவிசேஷவகன பரகாசிக்குமிநே, வாதஸஸயதிகன இவலாததோது ஆசர பணங்கூடாதரபோலே, ஐஞாநசகதயாதிகன இவலாததோதுகராயகாததவகடியாமையாலே இவமிடததில் ஐஞாநசகதிகளும் பரபதியுஞ்சொன்ன இது, பூதததிகும் உபஸஷுணம் (245)

246 இப்பதததில் 'மாம' என்கிற இடததில், ஸாரத்யாய நின்ற பராதததாயதததுக்கு எதிரததட்டான தன ஸவாதததாயததை பரகாசிப்பததமையை அருளிச்செய்கிறா, 'தனக காகக கொண்ட' என்று தொடங்கி,

மு 246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரதயவேஷத்தை அவனைவிட்டுப் பாராதே தன்னை விட்டுப்போதது, அஞ்சின அசைந்தீர்த்தானு தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

வயா — அதாவது, 'மாம்' என்று ஸாரதயவேஷத்தோடே நிறைந்த தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அரஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணாத்மக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரதய வேஷத்தை 'ஸாவாதிகளுளவன் இப்படித் தாம் நின்றது, தன் குணத்தாலேயே' என்று அவனைவிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு சூழ்தொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிறைந்தவனானோ' என்று தன்னைவிட்டுப்போதது, 'ஸாவதாமவகளைப்புகட்டு என்னைப்பற்ற என்று நினைந்து, இது எனக்குக் கடவது?' என்று அஞ்சின அசைந்தீர், ஸாவதீர தரிசித் தேதநாதேதன் ஸவ ரூபத்திற் பரவருத்திகளுடையகொண்டு நிர்வாகஸவதநாளுயிருக்கிற தன்னுடைய யதா வஸத்தியேஷத்தை 'அஹம்' என்று தாசிபிக்கிறுனென்கை

ஏவமபூதருளவன் பரதநதானுதம், தனக்கு ஸவரூபமாபச செயததன்று என்று மிடத்தை அஞ்சிசெய்கிறார், 'கீழில்' என்று தொடங்கி (246)

மு. 247. கீழில் பாரதத்தாயமும் இந்த ஸவநதநதாயத்தினுடைய எவலிலியே.

வயா — அதாவது, கீழ், ஸாரதியாய்நின்ற பரதநதாயமும், நின்றதது செய்புமன வில் தனக்கொரு நிவாரகரினாதபடியான இந்த ஸவநதநதாயத்தினுடைய எவலிலியே என்கை ... .. (247)

248. அநநதரம், தலீதீயபதத்தை உபாதாதம் பண்ணுகிறார் 'தவா' என்று அதுக்கு அநதம் அஞ்சிசெய்கிறார் 'அஹஞாய' என்று தொடங்கி

மு. 248 தவா-அஹஞாய, அசகதராய, அபாபதராய, என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை

வயா — அதாவது, உன் காரியங்கள் அறிக்கைக்குத்தக்க ஐரூநவிலலா தவராய, அறிந தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்கைக்கு சகதியிலலா தவராய, அதுதான் உண்டானும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு பராதியிலலா தவராய, இப்படியிருக்கையாலே ஸாவ தாமவகளைப்புகட்டு என்னையே நிர்வகி உபாயமாகப் பரிசுஷித்திருக்கிற உன்னையென்கை (248)

249 அநநதரம், தருதீயபதத்தை உபாதாதம் பண்ணுகிறார் 'ஸாவபாபேய' என்று இதுவும்-பாபமும் பறா வசநமும் ஸாவசபதமுமாய் தரிபரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்துக்கு அநதம் அஞ்சிசெய்கிறார் 'மத பராதியாதி பநதகவகன்' என்று தொடங்கி

மு 249. ஸாவபாபேய - மத பராதி ப்ரதிபநதகவகன் என்று ய்வேயாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நீனும்

வயா — அதாவது, பாபமாகிறது இஷ்டவிரோதியாகும் அறிஷ்டேதேதவாகும் இருக்கும்தாக்கையாலும், மோக்ஷபரகாரமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஐரூநவிரோதியும் ரூசியிரோதியும் உபாய விரோதியும் பண்டேநிவருத்தமாய்கையாலும், இவ்விடம் பராதியிரோதியாகையாலே நீ என்னை பராகிசைக்ககு பரதிபநதகவகன் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களை உதேதேத துப் பக்கப்படுகிறாய், அநத அநதப் பாபங்களெல்லாவற்றிலும் நின்றும்என்கை. (249)

250 அதில் பழுவைத் திவ்வகிதவகிள அருளிச்செய்கிறார் "பொய்நின்ற ஞானமும் பொலவொழுகும்" என்று தொடங்கி

மு. 250 "பொய்நின்ற ஞானமும் பொலவொழுகும் அழகுடம்பும்" என்கிறபடியே அறிதயா காம வாஸகா ருசி பரகருதி ஸம்பந்தவகிளச் சொல்லுகிறது

வயா - அதாவது, "பொய்நின்ற ஞானமும் பொலவொழுகும் அழகுடம்பும்" என்று 'உதயத்தி விநாசாதி யோகததாரே' அந்தப் பதவாச்யமான 'அசேதநவிஷயத்தில் ஆகம் ஐரோந்ரம், அந்தத் தேஹாதமாயிமாத மடியான ஸாமஸரீகதுஷகம் பரவருத்தியும், அந்தக் காமமடியாக வரககடவதான மாமஸ அஸருகாதி மஸுப தேஹஸம்பந்தமும்' என்று சொல்லுகிறபடியே அறிதயையும் காமமும் வாஸகநையும் ருசியும் பரகருதி ஸம்பந்தமுமாகிற் அவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை இவற்றில், அறிதயாவாவது ஐரோந்ரதுப ரூபமாகும் அந்நயத் ஐரோந்ரரூபமாயும் விபதிஐரோந்ரரூபமாகும் மூன்று வகைப்பட்ட அஞ்ஞானம் காமாவது புண்பாபம், மோகத்ததைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்பமும் தயாரூபமாம், *புண்ப பாபே விதூய *எனக்ககடவதிதே வாலணியாவது, அஐரோந்ரவாலணியும், காமவாலணியும், பரகருதிஸம்பந்த வாலணியும் ருசியும் விஷயபேதத்தாரே பழுவைதவாசியுக்கும் பரகருதி ஸம்பந்தமாகவது ஸதூஸஸிஷமரூபமாகிற்றுள்ள அசித ஸம்பந்தம் (250)

251 இனி, ஸாவசபத் திவ்வகிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'தருணசேத' இதயாதிபாரே

மு. 251. தருணசேத கணரூபநாதிகளைப்போலே பரகருதிவாலணியாலே அநுவாத திக்குமவைவையென, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலகத்தாலும், செய்யுமவைவையென, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது

வயா - அதாவது, தரும்பு நறுகருகை, திளவுதினநிடம் சொற்கை தொடக்க மாணவரோலே அபுத்தியூவகமாக பரகருதி வாலணியாலே அநுவாததிகரும் உத்தராகவக னென, நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நமம் அபவாதஞ் சொல்லும்' என்கிற பவத்தாலும் 'நமகைகண்டு லெளகிகா இவற்றைத் தவிருவார்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே ஐயோ!' என்கிற கருகப்பாழ்வு செய்யும் நிதய கைமித்திக் காமவகனென, ஈஜஸதமஸுக்களாலே கலவதி தயகத உபாயவகளிலே அநவதிதல், புற பரபதிபண்ணு தல் செய்யுமவைவையென, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது என்கை (251)

252. 'ஸாதபுதயா செய்யாதவையும் வஸதுகதயா ஸாதநகோடியிலே அநவதிதும்' எனலுமத்தை உவகாபுவமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உதயத்த' இதயாதிபாரே.

மு. 252. 'உதயத்த பரவருத்திக்கு காமபாபதி போலே நயஜித உபாயவகளிலே இவை அறிதிகளாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டாம்.

வயா - அதாவது, *உதயாத சித்த விபரம் * என்கிறபடியே சித்தவிபரம் பிறந தானெருவன, இன்னருகருப போகிறோம்' என்கிற நினைவு இன்னகிகே ஒருவழியே போகா நின்றும், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவருளிலேசென்று செரு மாபோலே, ஸாதபுத்திரிதமக லோகாபவாத பீதயாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை- விட்ட உபாயவகளிலே அநவதிதவகளாமோலென்று நினைக்கவேண்டாம், அநவதிதவகளாயே விடுமெனப்படி. "ஆதருமஸய பதநாய அநுஷ்டிததாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகசத்திலே திவ்வாதாபோலே, அஸவயுருபுலததோடே ஸந்தியபிக்ககடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபபதவாச்யமாக கடவது" என்கிறே தவிசமத்தில் இவாதாமே அருளிச்செய்தது (252)

253 'அதுதானேயாகிறது - புத பரபததிகு நோலும் எது', என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'கலங்கி' என்று தொடங்கி

மூ. 253. கலங்கி உபாயபுததயா பண்ணும் பரபததியும் பாதகநதோடு ஒக்கும்

வயா — அதாவது, எங்குத அறுஷ்டாநமொழியப் புதாறுஷ்டாநத்தை ஸ்லுயாத பரபததி ஸ்வபாவத்தை அறியாதே கலங்கி அறிவுட நிகுததிகாகலாத ஸ்லுடபரபதிக காகலாத உபாயபுததயா பண்ணும் பண்ணும் பரபததியும் *அதபாதக பீதஸ்தவம்* என்று உபாயாததரம்போலே பாதகஸம்மென்கை (253)

254 அதநதம, சதுரததபதத்தை உபாதநம் பண்ணுகிறார் 'மோஷ்யிஷ்யாமி' என்று, அதுக்கு அதநதம் அருளிச்செய்கிறார் 'முகதநுமபடி பண்ணக்கடவேன' என்று.

மூ. 254 மோஷ்யிஷ்யாமி—முகதநுமபடி பண்ணக்கடவேன.

வயா - அதாவது, துவற்றில் தினதும் விடப்பட்டவருமபடி பண்ணக்கடவேனென்கை (254)

255. இனி, னிஷாததத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'னிசாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 255. னிசாலே நானும் வேண்டா. நீயும் வேண்டா, அவை தன்னையே விட்டுப்போங்கா நென்கிறான்.

வயா — அதாவது, 'இஷ்யாமி' என்கிற னிசாலே ஸ்வயம்காததாவாகையளதிகே தான பரயோஜக்காததாவாய விடுவிகக்கடவேனென்கையாலே நானும் இதுகரு ஒரு வதம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுகரு பராததிககவேண்டா, நீ எனனை ஆசைதத ராஜகுல மாறாதமயதாலே உளன்ககண்டு தாமே பவப்பட்டு, "காஜெவொருங்கிறதுவ கண்டல மால்" என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தன்னையேவிட்டுப் போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறென்கை. .. ... (255)

256. இப்படி அருளிச்செய்த தனக்குததை வெளியிடுகிறார் 'என்னுடைய' என்று தொடங்கி

மூ. 256. என்னுடைய விக்ரஹபலமாய வநதவை நானிஷங்கிருல கிடக்குமோ? என்கை.

வயா — அதாவது, பாபங்களாகிறன, குபகையில் ஆமண்குப்போலே பெருந்து, பாம்பு போலே மிடறறைப்பிடிப்ப தெனதன்றிறே, சேதந பண்ணின காமங்கள் ஷண் தவமாலிக ளாகையாலே, அப்போதே நசித்தபயோம, அஜகுளுகையாலே காததாவான இவனும மறந்துபோக, ஸ்வதஸஸாவஜுருய ஒனஞெழியாமல் உணரதிறுந்து பரபதகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுந்து அறுபவிப்புகிற என்னுடைய நிகரஹுப் மாகையாலே, அதத நிகரஹ பலமாய வநதவை, நிகரஹதுகரு பாதிகோடியான அறுகாறந்ததை நான் பண்ணினால் அவ விஷயத்திறினை கிடக்குமோ? என்கை இதுகருகருத்து என்றபடி. (256)

257 தன்னையே விட்டுமபோம் என்கிற இடத்தில் அபிபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அநாதிகாலம்' என்று தொடங்கி.

மு. 257 அநாதிகாலம் பரவககண்கண்டு நீபட்ட பாட்டை அவைநாம படுமபடி பண்ணுகிறேன்.

வயா — அதாவது, அநாதியான காலமெல்லாம் து காவலுமான் பரவகன வந்து மேலிடப்புகளால், அவற்றைககண்டு நீ நடுவகின் நடுககமெல்லாம் மதாசரண எதுகுல மாறாதமயமுடைய உண்ககண்டு அவைநான் குடலகரித்து நடுவகுமபடி பண்ணககட வேன் என்கை, “அவைநானே விட்டுப்போமபடி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்குமுன்பு உண்டாயக கழிந்தது என்று தோற்றதுபடி போக்குகை, அதாவிற்று, இவை ஸமகுதியிவ்வ மாறலும் தன்னுடைய ஸவாபாவிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸவபநவ கண்டாறோலே இவை நமக்கு வந்தேறியாயக கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸமகுதியாலே துக்கம் அதுவாதியாதிருக்கையும்” என்று தனிச்சமத்தில் இவநாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம் (257)

258. “மேகாபிஷயம்” என்கிற உதமகளில் அபிபரேதமான ஓராத விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறா, “இனி” என்று தொடங்கி

மு. 258. இனி உண்கையிலும் உண்கககாட்டித்தானே. என்னுடையிலுக்கை நானே போககிககொள்ளேறே?

வயா — இதனை காலமும் ‘நம காயத்துக்கு நாம கடவேம்’ என்று நீ திரிகையாலே, தன் காயம் நானே செய்துகொள்குகின்றென்றிருந்த இதனை போககி, ‘எனக்கு நீ சரிதயாசேஷம்’ என்று அறிந்து என்கககியே நவஸதபரான பின்பு, உன்னுடைய பாய விமோசனாததமான யதநம் நீ பண்ணிககொள் என்று உன் கையிலும் உண்கக கட்டித்தானே, எனக்கு சரியுத்தான் உன்னுடைய அவிதயாநுபாவிற்பத்தை சரியான நானே போககிக கொள்ளேறே? என்கை என்னுடையிலுக்கை நானே போககிக கொள்ளேறே எனற்று, யதநபலிதவயகன இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுககககாக ஆகையால் உன்னுடைய விரோதியே கிடப்பதென்றிலகை என்றபடி “விரோதி நிவருத்தியும், அபிமத பராபதியும் இரண்டும் பஸாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவார்களென்களில், ஒன்றைச்சொன்னால் மற்றையது தன்னகடயே வருக்கையாலே சொல்கிறதிலகை, *மாமே கவஷயம்* என்று, கீழிய உபாயத்துக்குச்சொன்ன பஸமொழிய இவவுபாயத்துக்கு வேறுபலம் இவலாயையாலே சொல்கிறதிலகை என்கவுமாம், ஆனால் விரோதிநிவருத்தி தன்கைச் சொல்லுவார்களா? என்கில், — அது அதிகமாய்கையாலே சொல்கிறது விரோதி நிவருத்தி பிறந்தால் பலம் விவதஸகீததமாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிதே” என்று ஸயகவேறண சகிய பதிப்படி சமஸயத்திலும், விஸதரேண பரந்தபடி தனிச்சமங்களிலும் அருளிச்செய்த சங்காபிஷாசயகன இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம் ... (258)

259 அநந்தம, சரமபத்தை உபாதநம் பண்ணுகிறா ‘மாகச’ என்று அதுக்கு அநதம் அருளிச்செய்கிறா, ‘நீ உன் காயத்திலே’ என்று தொடங்கி

மு. 259. மாகச — ‘நீ உன்காயத்திலே அநிகரியாணமயாலும், நான் உன்காயத்திலே அநிகரித்துககொண்டு போருக்கையாலும், உனக்கு சோககியித்தம் இலயகாண’ என்று அவனுடைய சோககிவருத்தியைப் பண்ணிககொடுக்கிறான்.

வயா — அதாவது, நீ உன் காயத்திலே அநிகரித்து நினருயகில், ‘நம காயத்துக்கு என் செய்வோம்’ என்று கரைந்து சோககிக பராபதம், நான் உன் காயத்திலே அநிகரியிருந்தேன்கில், ‘நம காயத்தில் இவன் உதானேறியோதினானு, நாம்

எவ்வளவு உறுதிவீக்கப்போகிறதும்? என்று சோகிக் பரபரம், இவ்வளவு அன்றிகே வந்த பரிதவங்கள் இரண்டும் உனக்கு இவ்வளவுதான் சம்பந்தமான சம்பந்தமானதாய்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய சகல கரையத்திலே அதிகரிப்பதொழுகையாலும், உன்னுடைய சகலத்திலே வந்தபரிதவங்கள் இரண்டும் என்னதாமபடி. சம்பந்தமான நான் உன் பக்கத்தில் தட்டையாக கையாலே உன்னுடைய சகலகரையத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போகுகையாலும், உனக்கு சோகிக்கக்கூடிய நிமித்தம் இல்லை கான்' என்று முன்பு சோகியிலுடனாய் நின்ற அவனுடைய சோகத்தினுடைய நிலைத்தன்மையை பண்ணிக் கொடுக்கிறுனென்கை.

இத்தால், 'அஹம் தவா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட சகலகரையத்தான இருவருடைய சம்பந்தத்தைவும் அறுவதித்துக்கொண்டு சோகாபநோதம் பண்ணிப்படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று ... (259)

260 இனிமேல், நிவாததகளுள் தன்னுடையவும் நிவாதங்களால் பாபங்களினுடையவும் சம்பந்தங்களைச்சொல்லி, சோகாபநோதம் பண்ணிப்படியை அருளிச் செய்கிறார் 'நிவாததக சம்பந்தத்தை' என்று தொடங்கி

மு. 260. நிவாததக சம்பந்தத்தைச் சொல்லி, நிவாதங்களால் உண்டான வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு சோகியிந்தம் இவ்வளவு என்கிறான்.

வயா — அதாவது, "அஹம்" என்று சாவனதுவாதி குணவிரிவுடையுடையகொண்டு விரோதி நிவாததகனுயிருக்கிற தன் சம்பந்தத்தைச் சொல்லி, 'தவா ஸாவ பாபேபயோ மோஷ்யஸ்யாமி' என்று ஸரிச்சல நிவாதங்களால் பாபங்கள் உண்டாகக்கண்டு தானே அருளி ஓடிப்போயொழிய, என்னியே உபாயமாக ஸவீகித்திருக்கிற உண்டான வந்து மேலிடாது என்னுமிடமொழிவி, அந்ததரம் "மாகச" என்கையாலே 'இப்படியானபின்பு உனக்கு சோகிக் நிமித்தமில்லை' என்கிறுனென்கை. .. (260)

261 இத்தலையில் விரோதியைப் போகருகக்கூட தான் ஒருபட்டி நிறகிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய சோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபிபுத்தோகத்திய நிதான மாகக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்திலை' என்று தொடங்கி.

மு. 261 "எத்திலை"டாக்குடறித்தியேனறு நெருசமே என்கிறான்.

வயா — அதாவது திருமழிசைப்பிரான தமமுடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸாவேசவள இத்தலையில் விரோதியைப்போக்கி அருமம்கொளவதாக என்று கொடுவது புகுத்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, 'இனி எதுக்காக நீ துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்' என்றறப்போல, சாவனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலப்பங்கித்யும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக சோகிக்கிறாய்' என்று இவ்வினக்குறித்து அருளிச் செய்கிறுனென்கை (261)

262 இனி, இவனுடைய சோகம் மறுவலிடாமல் போகருகக்கூட உறுப்பானதொடு பகவதப்பிராய விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மு. 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புணயமென்று நினைப்பீடாரிறக, நீ சோகிக்கக்கூடவையோ?

வயா — அதாவது, நீ செய்த பாபங்களை நான் முத்துத என்னுடைய ஸ்மாவிலும் மாகி, அவ்வளவுமன்றிகே யினை உண்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாதஸ்யத்தாலே

“செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள்” “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” எனிறபடியே அவை தன்னைப் பாப்பாக நினைப்பதே புண்படுமென்று நினைப்பீடாறிக, இனி நீ சோகிக்கக் கடவையோ? என்கை

ஆக, இவ்வுத்தராதத்தில் அருகப்பததாரும் நிவந்தக ஸ்வரூபத்தையும் நிவந்தகாரயத்தையும், இவ்வுத்தராரும் பாப்பகாரையும், அவற்றினுடைய நிலத்திற் பரகாரத்தையும், ததகாரயமான சோகநிலத்தையும் சொல்வதென்று (262)

263 இனி, இந்த சோகாரத்தத்தில் குறி ஒருவனுக்கு உண்டாகையின் உண் அருமை யையும், இந்த சோகாரத்ததற்கு இன்னதிலே நோக்கு எனும்மதத்தையும், இதில் விசுவகோச பத்தியின் அருமைமையும், சர்வரணதான் முதலிலே இததை உபதேசியாமைக்கு நேறுதலையும், வேதபுருஷன் உபாயநதாரகனை விதிக்கைக்கு நேறுதலையும், உபாயநதாரகனை ஸ்வரூபண தயதிகுமனவிலே நோக்கியிலே எனும்மதத்தையும் அவ்வதான் முகாததரேன அந்விதவகை ஆகையிலே ஸ்வரூபண தயதவகை அன்று எனும்மதத்தையும், பேறறுக்கு ஸாத்ரம் இன்னது எனும்மதத்தையும், பவரீததிகு இவ்வபகலை வேண்டும் அமசத்ததையும், சர்வரணுக்கு இவ்வுடைய ஸூகருதம் அந்விதம் எனும்மதத்தையும், இவ்வாதத்தில் ஆவதி கயாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாயில் நிதித்ததித்தனை எனும்மதத்தையும், வயவ ஸாயஸ்நன் இதில் அந்விததால் விநாசபாயநதமாம் எனும்மதத்தையும், இதுக்கு அநிகாரிகள் இன்னா எனும்மதத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தயக்கடடுகிறார்

அவற்றில் பாதமத்தில் இதில் ஒருவனுக்கு குறிபிறக்கையின் உண் அருமைமையத் தாசியினைக்ககாக ஓர் சூத்திரப்பததை அருளிச்செய்கிறார் ‘உயயக்கொண்டார் விஷயமாக’ என்று தொடங்கி

சு 263 உயயக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவா அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸமர்ப்பது.

வ்யா — அதாவது, தததவநிணயம் பண்ணின் உயயக்கொண்டார் பகதிநிலைச் சிவகருகையிலே, அவரைப் பரபதி நிலைநாட்டிப் பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு இந்த சோகாரத்தத்தை அருளிச்செய்த அனவிலே, ‘அததலதிலிற் அழகிதாபிடுதது, ஆகிலும் அததைவிடது இததைப் பற்றத்தக குறி எனக்கு இல்லை’ எனா, ‘விதவாணகையிலே அததைவிடது இதைநதாய, பகவதபரஸாதம் இல்லாமையிலே குறி பிறந்ததிலில்லை’ என்று அவர் விஷயமாக உடையவா அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது என்கை (263)

264 இனி, இந்த சோகாரத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு எனும்மதத்தை அருளிச் செய்கிறார் ‘இதுக்கு சர்வ ஸ்வாதததாயத்திலே நோக்கு’ என்று

சு 264 இதுக்கு சர்வ ஸ்வாதததாயத்திலே நோக்கு.

வ்யா — அதாவது, சாஸ்தாநகலெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த சோகாரத்துக்கு சாஸ்தாநகலெல்லாம் ஸ்வாதததாயத்திலே விடுவதது, இச்சேதத்துக்குத் தானே நிர்ப்பேஷ ஸாததமாய், பரபதி பரபித்ததக ஸகலபாப்பகனையும் தள்ளியுட்கு, ஸ்வரூபநிணயம் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸவாத்ர ஸகலபாப்பதததகுள் சர்வரணுடைய ஸ்வாதததாயத்திலே தாதபாபமென்கை (264)

265. இனி, இதில விசுவானோதபததியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறா 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 265. "இதுதான் அறுவாதனோடியிலே" என்று வங்கிப்புத்தனம்பி வார்த்தை

வயா — அதாவது, இந்த சரோகாததந்தான் அறுவாததினுடைய கோடியிலே என்று ஆபததமரான வங்கிப்புத்த நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தையெனக்க

266 'அது எதாலே' என அருளிச்செய்கிறா 'அஃதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 266. அஃதுதான், க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களாலும், குறிகள் வாக்கியங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன்காயத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருசையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வயா — அதாவது, இதுக்கு அதிகாரியான அஃதுதான் பாலயமேகொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அகடிக்கடநாஸமாது பரகாசமான அதிமாநுஷ சேஷுதவகனாலும் * ஏஷ நாராயண* ஸ்ரீமாந க்ரோரணவ நிபேதந நாகபாயங்கமுதலஜ்ய ஹயாகதேர மதுராம புரீம * * புணயா தவரவதீ யதர ததாரஸதே மதுஸுதத ஸாக்ஷாததேவ புராணேஸென ஸஹி தாமஸ ஸநாதந * * யதர நாராயணே தேவ* பரமாத்ம ஸநாதந ததர க்ருதஸநம் ஐகத பாக்கத நீரதநநயாயதநாறி * * யே ச வேதவிதேர விபரா யேசாதயாதம் விதேஜநா : தே வதநதி மஹாதமாநம் க்ருஷ்ணம் தாமஸ ஸநாதநம் * * பவிதரானம் ஹி கோவிந்த பவிதரம் பாருசயதே புணயாநாமபி புணயோலென மங்கனாரஞ்ச மங்கனம் * * க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகநாமஉதயததிரிசோபயய க்ருஷ்ணஸய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விசுவம் சாசம் * எனறும் இதயா திகளாயிருந்துள்ள பராவரத்தவயாதாதமய விததுக்களான குறிகள் வாக்யங்களாலும், பாலயாதபரபருதி புவாஸதஸையோடு வநஸஸதஸையோடு வாக்யபற க்ருஷ்ணன் தன் காயத்துக்குக் கடவருய நோக்கிக்கொண்டு போருசையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று, இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விசுவசரித்தபின்பு * ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலேயெனக்க (266)

267 இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாம்க்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறா 'புறம்பு' என்று தொடங்கி

மூ. 267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சைச் சோதிக்கக்கூட

வயா:— அதாவது, *யசச்யேவ ஸபாந நிச்சிதம் பருஹி தநமே சிஷ்யஸதேஹம் சாதி மாம் தவாம் பரபநம்* என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசம் பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இதை உபதேசியாதே உபாயாதநாவகனை பாகத நின்று உபதேசித்து எல்லாம், 'அவ்வளவிலே பாயவசரித்துவிடுமோ' அவற்றுனுடைய தோஷ தாசநதாலே இவவுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியோ' என்ற இவனுடைய ஹருதயத்தைச் சோதிக்கக்கூக்கவெனக்க (267)

268 'ஆனால், இவனானே இப்படி ஹருதய சோதநாததமக உபாயாதநாவகனை உபதேசித்தவன்' வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பான் என?'' என அருளிச்செய்கிறா 'வேதபுருஷன்' என்று தொடங்கி.

மு 268 வேதபுருஷன் உபாயாததாவகனை விதித்தது, கொண்டிய பசவுக்குத் தழுகட்டி விடுவாராப்போலே, அஹங்காரமகாரவகனால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்கூடாது

வயா — அதாவது - ஆபததமனான வேதபுருஷன் *விஜ்ஞாய பரஜ்ஞாம் குரவீத* *ஓமிதயாதமாதயாயத* *ஆதமாநமேவ லோகமுபாஸீத* *ஆதமா லா அரே தாஷ்டவயச சரோதவயோ மந்தவயோ நிதிதயாஸிதவய* இதயாதிகளாலே உபாயாததாவகனை மோக்ஷஸாததமாக விதித்தது பட்டிதன்று திரிதிற பசவுக்கு இடைஞ்ச வஸப்படுக்கைக்காக கழுகதிலே தடியைக் கட்டிவிடுவாராப்போலே, அஹங்காரமகாரவஸப் னாயக் களித்தது திரிதிற இவனுக்கு, *ஜநமாநதாஸஸஸ்ரேஷு* தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி *என்கிறபடியே காயகலேச்சுபமான காமாநுஷ்டாநம் இந்தஸிபுஜம் முதலான அருநதேகை வகளாலே செறுபுண்ணு அந்தக்களிப்புப்போய பகவதபராதததாயமாகிய ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்கூடாது என்கை (268)

269 ஆதலால், இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகா தே? என, அருளிச் செய்கிறார் 'ஸந்தயாஸீ' என்று தொடங்கி

மு 269 ஸந்தயாஸீ முனபுனவற்றை விடுமாப்போலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வராது

வயா — அதாவது - சாமாசரமதிலே அந்விதனானவன் பூவாசரம் தாமவகனை விடுகிறாப்போல, அதயோபாயவகனினுடைய ஸ்வரூபவிரோதிதவன திகளாலே விததோபயத திலே இழியுபட்டி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயததாவகனை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி (269)

270 'இவைதான் ஆகாராதததாலே அந்விதவகனாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபதராகம் இல்லை' எனலும்ததை அருளிச்செய்கிறார் 'இவன்தான் இவைதனை நேராகவிட்டான்' என்று

மு 270 இவன்தான் இவைதனனை நேராக விட்டான்.

வயா — அதாவது-ஸாதநாதாபரிதயாக பூவகமாக ஸித்தஸாதந பரிசுத்தம் பண்ணி இவ்விதிகாரிதான் காமஜ்ஞாநாதின ஆகிற இவைதனை ஸ்வரூபேன தயஜிதில் னென்கை ... (270)

271 'அது எவ்வளவு' என, அருளிச்செய்கிறார் 'காமம்' என்றுதொடங்கி

மு 271. காமம்-கைவகாயததிலே புகும், ஜ்ஞாநம்-ஸ்வரூபபரகாசத்திலே புகும், பகதி-பராயமுசியிலே புகும், பரபததி-ஸ்வரூபபாததமவஜ்ஞாநத்திலே புகும்

வயா — அதாவது, ஸ்வவாணுஸவாசரமோரிதமாக இவன் அநுஷ்டிகளும் வீணிடகாமம், ஸாதநபுத்தயாவன திகடே ஆதநுஸமசயததாலே பராததமாக அநுஷ்டிக்கையாலே, ஈசவாஜுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, ததபரிதி ஹேதுவாகப் பண்ணுவ கைவகாயததிலே அநதரப்பவிகளும் "நுண்ணிவு" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூவகமாகப் பரஸ்வ ரூபத்தை ஸாக்ஷாதகலிக்கக்கூட உறுப்பான ஸிஷ்டம் ஜ்ஞாநம், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபதிஸூகூடய பரகாசத்திலே அநதரப்பவிகளும் *பகதயா தவநயயா சகய* என்கிற படியே பகவதபரபதிகு ஸாதநதரபகதி அநத ஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநததுக்கு கூடத்துப்போலே பரபயவான கைவகாயததுக்குப் பூவகானத்திலே அநுஷ்டிக்கக்கூட

தான ரூபியிலே அந்தாபயவிக்ரம ஸ்திதோபாய வரணாகுபயான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாததபாவம் கழிந்தவாறே அதபதபரதந்தாதபா அநந்யசரணமா யிருந்துள்ள ஸவருபத்தினுடைய பாநாதம்ப் ப்ரூநத்திலே அதநாபயவிக்ரமென்கை (271)

272 'பகதிப்ரபத்திகள இரண்டையும் கழிந்தால் இவன் தனக்குப் பலஸாததமாவது எது?' எனன், அருளிச்செய்கிறா 'ஒருபலத்துக்கு' என்று தொடங்கி

மு 273 ஒருபலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக்கடவது

வாயா — அதாவது, பகவத ப்ரபதிபாகிற ஒருபலத்துக்கு *ஐதமாதா ஸஹஸரேஷு* தபோஜ்ஞாந ஸமாதிப் நரானும ஸ்வேணப்ரபாநாம கருஷ்ணே பகதி பரஜாபதே* என்கிற படியே அநேக ஐதமங்களிலே கரஹ்ஜாநா நிகளாகிற அவகவகங்களே னாதிகப்படுமதாகையாலே அரிதாவிருந்துள்ள பகதிமாதாக்கத்தையும், "ஸாவதாமாத பதிபஜ்ய" என்று ஸகல பரவருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வமாக ஸகருதருஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபதி மாதாக்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாததகௌரவ லாகவங்களில் தாத்பர்யமின நிகரே தத்ததவயாஜேத பலபாதஞாகிறாதுள்ள அவனுடைய ப்ரஸாதமே ப்ரதாநமாகையாலே, பகதிப்ரபத்திகளாகிற இவை இரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம் உபாயமாகக்கடவது என்கை

(272)

273 'ஆளும பேற்றுக்கு இவன்பக்கல்லும் ஏதேதும் உண்டாகவேண்டாவோ?' எனன், அருளிச்செய்கிறா 'பேற்றுக்கு' என்று தொடங்கி

மு 273. பேற்றுக்கு வேண்டுமது-விஸக்காமமும், இரப்யம்.

வாயா — அதாவது, பலவிதத்திற்குச் சேதனபகலக் உண்டாகவேண்டுமது ஸவயதத்தாலே அவன் பன்னாறு சஷணத்தை விஸக்காதொழிகையும், அது புருஷாததமாகைக்கு உறுப்பான இரப்யமென்கை

(273)

274 'இவ்வளவிற்கே, இவன்பக்கல்லும் சிவஸுகருதம் உண்டாளு ஆகாதோ?' எனன், அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமெனலுமதை அருளிச்செய்கிறா 'சாவாததித திருமகன்' என்று தொடங்கி

மு 274 சகரவாததித திருமகன் பாபத்தோடேவரிலும் அமைபுமெனான். இவன் புணயத்தைப்பொகட்டு வரவேணுமெனான்.

வாயா — அதாவது, *ராமோ விசுஷ்வாந தாம்* என்கிற சாவாததிததிருமகன் *பதிவா ராவணஸ ஸவயம்* என்று 'பாபிஷ்டாநுள ராவணன தாஜகிலம் அகமுததுவாரும்' என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு றேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அலங்காரமாலே, 'பாபத தோடே வரிலும் அமைபும்' எனான், *கிருஷ்ணம் தாம் ஸதாதம்* என்கிற இவன் 'ஸாவதாமாத பதிபஜ்ய' என்கையாலே பேற்றுக்கு றேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புணயத்தைப் பொகட்டு வரவேணுமெனான் என்கை ஆகையால், ஸ்ராவாதநா ஸமஸாகக அஸஹ்நாள் உபாயபூதனுக்கு இவன்பகல ஸுகருதம் அநிஷ்டம் என்கருதது

(274)

275. இவ்வாததத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திகரூப உருஜிவிததல், நாலிகரூப நசிததல் ஒழிய, மதபயஸ்திதிபிஸை எனலுமததைப் பூவாஸாய வசததாலே அநிஷிக்கிறா 'ஆஸ்திகரூப' என்று தொடங்கி.

ம. 275. “ஆஸ்திகசூய இவ்வாத்தத்தில் ருசி விசுவாஸங்களுடையனும் உத்தீவித்தல், நாஸ்திகசூய ஈசித்தல் ஒழிப் ஈடுவில நிலையிலை” என்று பட்டருக்கு எம்பாள் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வயா — அதாவது, “இவ்வாத்தத்தில் அதவிதனுளவன பகவதபரபாவததால்” இது ஸதயம்” என்று ஆஸ்திகசூய இவ்வாத்தத்தில் ருசியும் “இது தப்பாது” என்கிற விசுவாஸம் முடையனும் உத்தீவித்தல், சாஸ்தரங்கொல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படி யிருப்பதென நுணர்வோ” என்று நாஸ்திகசூய இதனை அநாதரித்து நசித்தவித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையிலை” என்று ஸகலசாஸ்தர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆபத்தமரான எம் பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையென்கை (275)

276 ‘வயவஸாயமீதிறுக்கு இதில் அநவயம் விநாசத்ததுக்கு உடலாம்’ என நுமத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘வயவஸாயம்’ என்று தொடங்கி)

ம. 276. வ்யவஸாயம் இவ்வாத்தவனுக்கு இதில் அநவயம் ஆமதநிலம் போஜநமபோலே.

வயா — அதாவது, இதிறசொல்லுகிற தபாகஸனிகாங்களுக்கு ஈடான வயவஸாயம் இவ்வாத்தவனுக்கு இதிலுண்டான அநவயம், அநீனதகசையி பண்ணின போஜநம் மரண ஹேதுவாமபோலே விநாஸஹேதுவாயப் பாயவாஸிகருமென்கை (276)

277 இது தனக்கு அதிகாரிகள் இன்னுரென நுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘விடடுசித்தர கேட்டிருப்பவென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதா’ என்று

ம. 277 “விடடுசித்தா கேட்டிருப்பா” என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வயா — அதாவது, “செம்மையுடைய திருவாவகா தாம் பணித்த மெய்மையை பெரு வாதத்தை விடடுசித்தர கேட்டிருப்பா” என்று ‘கரணதரபதாலும் செவ்வியராய் அது தனனை ஆததகரிபாகாரியாயக்கொண்டு கோயிலிலே சாயநதருளினவாதாம், அன்னுநவயா துத்தரேலே திருத்தோத்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதாரத்தமூலாயச் சீர்ப்புதுமாய் ஸாஸப் பமுமான “மாமேகம் சரணம் வரது” என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார கேட்டு, ‘ததறிஷ்ட ராயிருப்பா’ என்கிறபடியே இவ்வாத்தத்ததுக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்கும்வாக்கென்கை (277)

278 இவ்வாத்தத்திலுடான ஆழ்வாக்களுடைய திவ்யஸங்கதியில் இதுக்கு ஆததமாக அது ஸாதிகபபடுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதனனை நிகழிக்கிறார் ‘வார்த்தையறிபவா’ என்று தொடங்கி.

ம. 278 “வார்த்தையறிபவா” என்கிற பாட்டும “அததன்கு” என்கிற பாட்டும இதுக்கு ஆததமாக அநுஸந்தேயம்.

சரம்கோகப்பாணம் முற்றற்று

பிள்ளைமோகாசாயா அருளிய முழுக்கூப்படி முற்றற்று

வயா — அதாவது, “வார்த்தையறிபவா போத்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிலை போத்ததுப் பெருநதுளபம் வேறநிகழித்த தன தானின்ககீழ்ச சோத்தது அவனசெய் புது சேமத்தைபெண்ணகித் தெளிவுறறு மாயவறகு ஆனநிறியாவரோ” என்று “மாமேகம் சரணம் வரது ஸாவ பாப்பயோ மோஷயிஷ்யமி” என்று நவ்வார்த்தையை அறிபுமவாக்க

பரணிக்ஷு வரிதா நரோபே தேவதாஸை சூழப்பொதித்துக்கிடந்த ஐந்தாமனோடும், அவை புகழ்விடத்தே புகழ்க்கவதான வயாதியோடும், அவையையாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவழிநதா நரோபே வரும் துரைபோடும், அவையையாகிலும் திருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநயிதமான விதாசமுமாகிற இவநதை விரக நெடுஞ்ஞகர் தனமுயரோபே தளரி, அவையோன் அநநதரம் வரககடவதான கைவல்லமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, பாதரேகைபோலே தன் திருவடிகளின்கீழே சேரும்படிபண்ணி, புனராவருத்தியறும்படி அவன் பணனும் சைக்கிய அநுஸந்தித்து வயவலிதராயக்கொண்டு தங்களுக்கு ஆரயணியுய விரோதிவாதகதனான ஆச்சாயபூதனுக்கு ஒழிப்பேருருவாகு ஆனாவரோ?" என்று நமாமவாரஞ்சிசெய்த "வாதகதையிப்பா" என்கிற பாட்டுமே,— "முதலான முநநதனா ஒத்தெவவாத பலபிறப்பொழித்து நமகையாட்கொளவான்-அததனாகி வானையாகி யானுமெயிராதுமாயப் புருத்த-நமமுன் மேலினா, சைத்தெருசமே! எத்தினால் இடாககடவகிடத்தி" என்று 'மேயயரதயதீகராகையாவே அஸபருவ்டு ஸமஸாரகதராய முகதிபூமிபரதரானவர் ஸகல தேஹவாததிகளான ஆதமாக்களும் துராதைநாகராதயா ஒத்துத் தேவாதிபேததாவே ஒவவாபிடுகக்கும் பலவகைப்பட்ட இதமவகினைப்பேரக்கி. நிய ஸமஸாரிகளாயப் போந்த நமகை நிதயஸிசிகள்கொளனும் அடிக்கைபக கொளனுகககாக ஹிதமே பரவாததிப்பிசுகும் பிதாவாயும் பரிபமே பரவாததிப்பிசுகும் மாதாவாயும் அடிமை கொளனுககடவ நமமுடைய ஸவாமியாயும் இப்படி ஸவலித பததுமாய, நமமுடைய தன்மை வையும் தமமுடையபெருமைவையும் பாராதே தமமுடைய ஸவவாததையும் தாமையேறிட்டுக் கொண்டு செய்வாராக மேயயான நமமுனோ புருத்த ஒருநிராகப் பொருத்தினா, அறிவினியான நெருசே' நமமுடைய ஹிதம் அறிக்கை நாம் ஸவவதுராயோ அவன் அநுஞாயோ, வித்ததைப் பரவாததிப்பிக்கை நாம் சகதராயோ அவன் அசகதனாயோ, காப்பஞ்செய்த கொளனுககை நாம் பரப்பதராயோ அவன் அப்பரப்பதனாயோ, தன் மேனமைப்பாராதே தாமதின்று உபகரிக்குமவனுபிடுக எத்தாவே நீ துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது?" என்று திரும்பிசெய்யுள்ளாரஞ்சிசெய்த "அததனாகி" என்கிற பாட்டுமே இந்த சுவாகததுக்கு அததமாக அநுஸந்தியெனனை

ஆக, இத்தாவ ஸவிகாராகதயா தயாஜயமான தாம் விசேஷவகியாயும், அநதத தாமவகினுடைய தயாகபரகாரதையும், அநதத தாமதயாக பூவகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸெனையாதி குணயோகததையும், அகருணவிசீஷ்ட வஸதுவினுடைய ஸஹாய அஸுதவ வசுண்ணமான கந்தரேபசுஷயதையும், நிரேபசுஷ வஸதுவினுடைய உபாயபாவததையும், அததை உபாயதேவத ஸவீகரிக்கையையும், ஸவீகருதமான உபாயத்தினுடைய துராத சகதயாதிருணயோகததையும், அகருணவிசீஷ்ட வஸதுவிலே நயஸதபாணான அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸுஹததையும், அப்பாபவிமோசத பரகாரததையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிகாரியுடைய கந்தாபாயததையும் சொல்லிற்று

சாமசுவோகபரகண வயாகயானம் முற்றிற்று

பிரணாலோகாராயா திருவடிகளே சரணம்

பெரிய ஜீவா திருவடிகளே சரணம்

மணவான மாமுனிகள் அருளிச்செய்த முமுஷூப்படி வயாக்யானம் ஸமபூனம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாறுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுதயே நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில் தத்வத்ரய வ்யாக்க்க்யாநம்—அவதாரிகை

ஸ்ரீசைனேசதயாபாத்ரம் திபகத்யாதிருணர்ணவம்
யதித்தாப்ரவணம் வசுதே ரமயஜாமாதரம் முகம்.

அகாதிமாயா ஸூப்தா என்றிறபடியே அகாத்தித்ஸம்பாத திபத்தன
மான அஜுராநாதகாரத்தாலே அபிபூதராய், ஆத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரகருதே:பரமாய்,
ஜுராநாதத்தமாயாய், பகவதகத்யாபாஹ சேஷமாயிருக்குமபுதுண்ய அநியப் பெருதே,
தேவோஹம், மஹே:யோஹம் என்று ஜடமான தேஹத்திலே அஹம்புத்தியைப்
பண்ணியும், தேஹாதிரிகதாத்த்மஜுரானம் பிறத்ததானில் *சசுவரோஹம்ஹம் போகி*
என்று ஸ்வதத்த்ரபுத்தியைப்பண்ணியும், சேஷத்வ ஜுராநமுண்டாய்தததானில்
அப்ராப்த விஷயங்களிலே அத்தை விவியோயித்தும், இப்படி *யோக்யதா ஸத்த
மாத்தாமம் அக்யதா ப்ரதிபத்வதே, கிம் தேச த கருதம் பாபம் சோரேணுத்தமாப
ஹாரிணா* என்றிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலே அக்யதா ப்ரதிபத்தி ரூபமாய், அகில
பாப மூலமான ஆத்மாபஹாரத்தைப் பண்ணி, அலபாஸ்திரதவாதிதோஷதூஷ்ட
மான சப்தாதி போககததபராய்; *விசித்தா தேஹஸம்பத்திரீசவராய விவேதிதம்,
பூர்வமேவ கருதா ப்ரஹ்மம் ஹதைபாதாதிஸ்யபுதா* என்றிறபடியே கரணகனேபர
விதரமாய், போகமோக்ஷரூபமாய், அதிவிசேஷிதமாய்க கிடகதிரதகசலிலே
பரமதயாஸுவான ஸர்வேசவரன, ஸவசரணகமல ஸமாசரயிரோபகரணமாகக்
கொடுத்த சீரத்தகக் கொண்டு தத்ஸமாச்சரணத்தைப் பண்ணி யஜுஜீவிககஸா
பிருகக, அத்தைச் செய்யாதே *அக்ஷன கீ தகதவாககைபின வழிபுழைவேன்*
என்றிறபடியே, அதின் வழியே போய், ஆறு கீஞ்சகக் கொடுத்த தெப்பத்தைக்
கொண்டு அககரை யேறலாயிருகக் கீர்வாககாலே யொழுங்கி கடலிலே புருவாரைப்
போலே, ஸ்மஸார கிண்தரணத்துக் குடலானவற்றையும் ஸ்மஸரணத்துக்குடலாககி,
அகாத்தியித்யா ஹஸிதே அகத்த புண்ய பாபரூப கர்மாதருணமாக *மாறி மாறிப்
பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறத்த ஜகமத்தோறும் தூரத்தபாப்த்ரய தவாகலை தஹ்ய

மாகராய இப்படி அநாதிகாஸம் போரா கிறகச செய்தேயும், அநிதாநாதமநியாஸம் யாலே, அநிலே ஒரு கலேசமினறிகே கர்ப்ப ஜலம் பால்ய பெனவவ வர்த்தக மரண நாக ரூபாவஸதா ஸ்பந்தகத்தை ப்ராபிதது, துக்கபரமபராக்ஷி யதுபயித்து, இப்படி அஸ்த கலேசபாஜஸமான ஸஸார ஸாகரதறிலே அழுத்திக் கிடத்தகிலிற சேதநஞ்ஞடய அஸ்தத் விசேஷத்தை யதுஸஸித்தது, இவர்களுடைய உஜ்ஜீவகத துகரு கருஷிபண்ணைக்கொண்டு போருகிற ஸர்வபூத ஸாஹ்ருத்தான ஸர்வோசவரன. *ஏவம் ஸைஸருதி சகரஸ்த்தே பராமயமானே ஸவகர்மபி, ஜீவே துக்ககாருலே விஷ்ணோ க்ருபா கபபுபஜாயகே* எனகிறபடியே, தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற் பிறந்த அபாரகாருண்யத்தாலே, *ஜாயமாமம் ஸி புருஷம் யம் பசயேத் மதஸூலிதா ஸாத்விக்கஸ ஸ து விஜுஜேயஸ ஸ வை மோகூதார்த்தநித்தக* எனகிறபடியே, ஜாயமாமகாலத்திற் பண்ணின விசேஷ கடாஷத்தாலே, கிரஸத ரஜஸ்தமஸ்கனும், ப்ரவருத்த ஸத்வருணகனும் முமுக்ஷுவான சேதாநுகரு தத்வஜ்ஞாஸம் பித் தாலஸத மோக்ஷவித்திபிஸவாஸமயாலே, தத்வஜ்ஞாஸம் ஸம்பாதயமாமனகில, அது *சாஸத்ர ஜம்யாதஸ, உபதேசகமயாதஸாக வேண்டுகையாலும்; சாஸத்ர ஜஸயாமனகில *சாஸத்ரஜ்ஞாஸம் பஹு*கலேசம்* எனகிறபடியே, பஹு*கலேச ஸாத்யமாகையாலே துஸஸாத்யமாகையாலும், வருத்தி ஸாதிகப் பார்த்தாலும் *அஸதபாரம பஹுவேவிதயயம் அஃபசச கரணே பஹவசச கிககா* எனகிற படியே, சேதநர் மத்தமகிகளுமாய், மத்தபுஸஸனுகளுமாய், அதுக்கு மேலே கிககைகளும் அஸதகைகளாகிருக்கையாலே எவவாகரு மோகக விதநிககை யநிதா ஸையாலும்; இனித்தான சாஸத்ராயாஸததுகரு அநிககரிகளான ஸதீ குதாநி கருகரு முமுக்ஷாதவ முண்டாஜ்ஞம் விஷ்ணுயோஜ்யமாய்படி கிருக்கையாலும்; உபதேசகமயாமனகில, உகத தோஷமொன்று மில்லாமையாலும்; இநத விசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகஸ சாஸத்ர கிபுணராய ஸகஸ சேதனோஜ்ஜீவகாமராய, பரம கருணிகரான பிளீன லோகாசார்யர், சருதி ஸம்ருதிநிறாஸ புராணநிகளிலே துவகாஹமாய்படி பரககச் சொஸஸ்பநிதிற கிதகிதிச்வர தத்வஸ களினுடைய ஸவருப ஸவபாவ விசேஷக்கிள, அகில சேதநர்களும் ஸாகாஹியாகவும் ஸாவயகதமாகவும் இப்ப்ரபதநுபிகை வருளிச செய்கிறார்.

ஷுவிவிதிருவிதிப் பிளீனபட்டர், ஆச்சார்யபிளீன முதலான பூர்வாசார்யர் களுடைய ப்ரபத கிரமணத்தாகளும் கருகிதிருவியே, கிரஹகாராய, பாலமருததி ப்ரியாய, கயாந்லாபாதி கிரபேக்ஷாநிகருகிறவிவர்கள் பலரும் ப்ரபதமிட வேண்டியானே? ஒருவரிட ப்ரபதத்தை மற்றுமுளஸவர்கள் பரிபாலயபண்ண வஸமயாதோ? எனகில; ஆழவர்கள் பலரும் ஏககண்ட்ராயருளிச் செய்கையாலே அர்த்தததுகரு ஆப்ததை வித்திததாப்போலே, ஆசார்யர்கள் பலரும் ஏககண்டமாக அருளிசெய்த அர்த்தமென்று மத்தமகிகளும் கிச்வலிககைக்காக, இன்னமும் ஓரோனறில அயிசதமான அர்த்த விசேஷகைள ஓரோனறிலே விசதமாயிருக்கும்; அதுககடி ஸூலிகதிவிசேஷகைளும், ஸைகோசவிஸதரங்கனும், இது ஏகாத்ருகை களான ப்ரபத விசேஷகைளுக்குமொகரும்.

....

....

....

*

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

யிள்ளி லோகாசார்யா அருளிச்செய்த ததவந்ரபத்தில் சி த் ப் ர க ர ண ம்

1. முழுஞ்சுவான சேதனுக்கு யோகமுண்டாம் போது தத்வத்ரய ஜகந் முண்டாக வேணும்.

—மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம்—

முழுஞ்சுவான சேதனுக்கு யோகமுண்டாம் போது தத்வத்ரய ஜகந் முண்டாகவேணும் முழுஞ்சுவானிருள் மோகதம் இச்சைபுண்டாயவன். ஸ்மார விமோசனத்தில இச்சைபுண்டாயவனென்றபடி. முழுஞ்சுவான என்கையாலே, ஸ்மார விவருத்தியில இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையினுள் அருமை தோற்றுமெறது இதை இச்சை பிரவாஸையிறே அநாதிகாஸம் ஸ்மாரித்தது. உஜ்ஜீவியிஞ்சுவான ஸ்மாரிச்சுவானும் இதை இச்சை பிரகருமளவுயிறே பார்த்திருக்கமெறது ஸ்மாரரத்தைப் பூண்டபடி கொள்ள இச்சிக்கக் கடவ ஆத்மாவைத் தத்வருத்தியில் இச்சை பிரகனை துர்வையிறே, இப்போது இவர் 'சேதன' என்றதம் ஸார்ப்ராயம். அதாவது-சைதன்ய ப்ரயோஜகமுண்டாகத் தொடங்குமெறதம் இப்போதென்கை. அநாதிகாஸம் வயர்த்தமே போய்ததந்தித்தினையிறே சைதன்யம்; அதாவது-உஜ்ஜீவ நத்துக்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான ஸ்மார விவருத்தியை இச்சிக்கமெறது *விரஸாதிய ஆஸ்வாஸாத ஸா பாவை கருணையான பகவத் ப்ராப்திக்கு உறுப் பாகவிறே. *தாமஸரான கேளவ கெருவையே கோகருமிறே யுணர்வாவது. ஆத்மப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸ்மார விவருத்தியை இச்சித்தாலும் விபீதஜ்ஞாந கார்யமாயித்தனை. ஆகையால், பகவத்பராப்திக்கு விரோதியான ஸ்மாரரத்தி னுடைய விமோசனத்தில இச்சைபுண்டாயவனுள் அதிகாரிக்கு, அப்படியிருந்துள்ள யோகமாவிறே புருஷார்த்தம் வித்திகருமபோது ததவந்ரபஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமென்கை.

தத்வ ஜ்ஞாநோத்தத்திக்கு முன்னே முழுஞ்சு ஜிக்கக் கூடுமோ வென்னின; *பரீக்ஷய லோகாக* *ஜ்ஞாயாமாம்* இத்த்யாதிகருதி ஸ்மருதிகளிற சொலதுமெற ப்ரகரி யையாலே கூறும், 'உண்டாக வேணும்' என்று அவசயபேகித்ததன்வம் தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, *தத்வஜ்ஞாநார்த்யோகஸாயம்* எனமெற வியமம் தோற்று மெறது. *தத்வ ஜ்ஞாநார்த்யோகம்* எனமெற இது லைக விததாத ஸாதாரணயிறே. யோகத்திலும் தத்வத்தினுயிறே விபரதிபததியுள்ளது. ஆனால், 'ஜ்ஞாநார்த்யோகம்' எனமெற வியமம் கொள்குமபோது, *பகர் மறஷய பகதி வாயே ச வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரயா, தேவை தேப்ரயாஸ்யந்தி ததவிஷ்டேஜ்ஞா பரமபதம்* *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்பாயம் யம் யம் பச்யதி சக்யூஷா, ஸாதாவரணப்பி முஸமத்தே மி புக் பார்த்தவ ஜ்ஞாந* என்று ஜ்ஞாந யோகயதைமெனாத நிர்யக ஸாதாவரணக்குளும் வைஷ்ணவ ஸம்பததததாலே யோகம் வித்தியைச் சொலதுமெற வசனங்களுக்கு வையர்த்தம் வாராதோ வென்னின, வாராது. அவற்றுக்கு முழுஞ்சுவான தானும் இக்கியிறே. இங்கு, முழுஞ்சுவான சேதனுகளிறே யோகம் வித்திக்கு ததவ ஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமெனமெறது. அதனத் தானும் முழுஞ்சுவான ததவ ஜ்ஞாநமும் இரண்டும் இவற்றின பகவின்னிககேயிருக்கச் செய்தேயும், இவை

பிரண்டாலும் பூர்ணனுயிருப்பானெரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமானமேயிறே கர்ய கரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே அபிமானியானவனுடைய ஜுரான விசேஷத் தைக் கடைசித்தே, அபிமானாததர்ப்பூதமான விவற்றுக்கும் ஈசுவரன கர்யம் செய்கையாலே, தத்வ ஜஞாதான மோக்ஷமென்றிறுது அவகிடத்திலும் ஸதவராக மாக வித்திகளும். ததவ ஜஞாதானமென்னுதே 'ததவ தரய ஜஞாதானமென்கையாலே ததவங்களை அதிகமாகவும் நயூகமாகவும் கொள்ளுகிற பரத்ய குதருஷ்டி மதவகன அர்த்தாத் ப்ரதிஷ்டிப்தங்கள.

இவர் தரய தத்வ த்ரயமென்று விர்ணபிக்கைக்கு ப்ரமாணமென? என்னில்; கிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாததம். *போகதா போகயம் ப்ரேரிதாரம் ச மதவா* என்று போகதரு சப்தததாதும், போகய சப்தததாதும், ப்ரேரிதாரு சப்தததாதும் கிதகிதீசவர தத்வகன மூன்றையுமே சொல்லுகிறது. ஆகையாலே, வேதாதத ப்ரதிபாதயம் ததவதரயமுமே பென்று விச்சயித்து, 'மோக்ஷமுண்டாம்போது ததவ தரய ஜஞாதானமென்கையாலே' என்கிறார்.

ஆனால், "தமேவம் விதவாகமுத இவர பவதி" நாய பத்ததா அயநாய விதயதே* என்று வேதாததவகன பவத் ததவ ஜஞாதானமென்றுமே மோக்ஷ ணாதமென்கு கிற்றிக், தத்வாததா பரிஜஞாததததயம் இவா மோக்ஷணாதமாக அருவிச செய்வானென்? என்னில், பவத் தத்வததை அறியும்போது லைகை சேதவாசேதக விவக்ஷணமாகவும், இவற்றுக்குக் காரணமாகவும், வயாபகமாகவும், தாரகமாகவும், வியாமகமாகவும், சேஷியாகவும் அறிய வேண்டுகையாலும், ததவாத் தரவகனை யறியாதபோது இப்படி அறிய விரகிஷ்ணமையாலும் 'ததவ தரய ஜஞாதான முண்டாக வேணும்' என்னக் குறையிலை. *போகதா போகயம் ப்ரேரிதாரம் ச மதவா* *ப்ருதகாததாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மதவா ஜுஷ்டஸ் ததவை தேவாமுதத்வ மெதி* என்கிற ச்ருதிகளும் ஸ்ருதயம் இதுகிறே. இவனானருஷில, 'தமேவம் விதவாத' இப்பாதி ச்ருதியோடு இதற்கு விரோதம் வரும். ஆகையால், இந்த ச்ருதிசசாயையாலே இவருமுருவிசசெயதாராகையாலே வேதாதத விரோத பரணவகமெயிலை. .. (1)

2. தத்வத்ரயத்தான் ஏதெனலும் ஆகாவகைஷ்டியிலே அருளிச செய்கிறார்; (தத்வத்ரயமாவது—சித்தம் அசித்தம் ஈசுவரனும்) என்று.

2. தத்வத்ரயமாவது—சித்தம் அசித்தம் ஈசுவரனும்.

சித்தாவது சைததயாதாரமான வஸ்து. அசித்தாவது-சைததய அநாதா மான வஸ்து. ஈசுவரனுகிறுன-போக வைசேஷிகாதி ததாதததினுள்ளார் சொல்லுகிற கணக்கிலே ஒரு புருஷ விசேஷமானறிகடே, வேதாததிகன சொல்லுகிற கிதகித்தி யத்தா. *கூறாம் ப்ரதாரமமருதகூறாம் ஹா கூறாதமாதாவிசதே தேவ ஏகா* *பரதாத க்ஷேத்ரஜஞ பதிர் குணைச* என்னக் கடைவதிறே. .... (2)

3. உத்தேசகரமத்தினே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும் ஸவரூபனவயாவ விசே ஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பறறி, பரதயம் சித்-தத்வத்தை உபபாதிக்க உபகரமிகிறார்; (சித்தென்கிறது ஆத்மாவை) என்று,

3. சித்தென்கீர்து—ஆத்மாவை.

மண்ணில் நிறுவிதிப் பிணை பட்டரும், ஆசனான பிணையும முதலான ஆயர் யர்கள் தத்வதர்யமருளிச்செய்திறுவிடத்தில், அசுபுபகரமமாக அருவிச் செய்தார் கன. இவர் சிதபகரமமாக அருவிச்செய்தார். இதுக்குக் கருத்து-அசித் தத்வம் ஜேமயதயா ஜ்ஞாதவயமாகையாலும், ஈசவரன உபாதேயதயா ஜ்ஞாதவ்யனாகையாலும், இப்படி இரண்டு தத்வத்தையும் அறிவைக்கு அதிகாரியான சேதானுடைய ஸ்வரூபத் தனனை முதலிலே அறிந்து கொள்ள வேணுமிறேயென்று. அவர்கள் தானப்படியருளிச்செய்வானென்? எனனிலை; ஆத்மாவினுடைய ப்ரகருதே பரத்வஜ்ஞாநம் ப்ரகருதியை அறிவாதபோது கூடாமையாலே, மூத்தற ப்ரகருதித் தத்வத்தையறிதே, அஃகநாம் தத்வயதிரீகதனும் ததநதர்வர்ததியான ஆத்மாவை அறிந்து, அஃகநாம் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் சரீரததுக்கு ஆத்மாவைப் போலே உபயத்தாகும் அபிமானியாகிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிவை புத்தயாரோஹகரமமாகையாலே அருவிச்செய்தார்கள். அசுபுபகரமமாகச் சொல்லுகிறவிதே, *அஃகமயம் தொடங்கி *ஆகந்தமயனனவும் ஆரோஹிததச் சூருதிமர்யாதைக்குச் சேரும். சிதபகரமமாகச் சொல்லுகிறவிதே, போகதா போகயம் ப்ரேரிதாரமம் இப்பாதி சருதிக்குச்சேரும்; ஆகையால் இரண்டு கரமமும் வேதாத்தலிததம். *சிதசித்செவரததனவபாவம் என்று ஆனவத்தாகும். *அசேஷ சிதசிதவஸ்துசேஷினே* என்று பரவ்யகாரருமருளிச்செய்த உசகைகள் உபய கோடிதியும் சேரும். எனவனே யெனனிலை; சிதபகரமயோஜனைக்குத் தானே ஸ்வரஸமாபிசுத்திறே. அசுபுபகரமயோஜனைப்பில் வசதால் கரமவியஷ்டயா அன்று அவர்கனப்படியருளிச்செய்தது; ஸமஸ்தபதமாக அருளிச்செய்கையாலே ஸமாஸத்திலே அபர்வதிதமாதல், அஸபாசதரமாதல் முற்படக்கடவதென்கிற தமாயததைப் பற்ற அஸபாசதரமான சிசைத்தம் முன்னாக அருவிச்செய்தார்களித்தனை அபயர் ஹிதனான ஈசவரனனனை முதலிலெடாதே, சிசைத்ததானே சேதனைச் சொலவிற்து *அஸபாசதரம் பூர்வம்* என்கிற அநுசாஸகபலததானே. இப்படி இரண்டு கரமமும் வேதனைவதிக பரீகருஹிதமாகையாலே இரண்டும் முககவமென்று கொள்ளக் குறைபிலை.

சிசைத்தம், *ப்ரேரேஷாபலத்திச் சித் ஸமஸித ப்ரதிபத் ஜ்ஞப்தி சேதநா* என்று, ஜ்ஞாதவாசிசைத்தக்களோடே ஸஹபடிதமாகையாலும், ஜ்ஞாதாசரய வஸ்துவிலே இதுக்கு ப்ரஸித்தி ப்ராகாசயமில்லாகையாலும், *ஷூரா தமாரவிசதே தேவ ஏகம்*ய ஆத்மாமகதரோ யமயதி யமாதமா க வேத யஸ்யாதமா சரீரம் *ஆத்மா ஜ்ஞாதமயோமஸி* என்று, இப்படி சருதி ஸமருதிகளிலே பவ விடவகளிலும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மசபதததுக்கு ஜீவவிஷயத்திலே ப்ரஸித்தி ப்ராகாசயமுண்டாகையாலும் "சித்தென்கீர்து—ஆத்மாவை" என்று வஸ்புமமாக அருளிச்செய்கிறார். (3)

4. இனி, இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னனே? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபம் "சென்று சென்று பரமபரமாய்") என்று தொடங்கி.

4. ஆத்மவஸூபம் “சேஷ்ஜசேஷ பரம்பராய” என்கிறபடியே. தேஜோத் தீயமந: பரண புத்ரி விஷக்ஷணமாய, அஸ்டமாய, ஆத்மத்யுமாயம், தீதய மாய, அனுமாய, அஃயதமாய, அநீதயமாய, தீரவயமாய, தீர்விகார மாய, ஜஞாநாரயமாய, சர்வரனுக்ரு தீயாமயமாய தாயமாய சேஷமா யிருக்கும்.

சூத்ரி ஸைருத்த்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வா ரருளிச்செய்த சகலையை எடுத்தது, ததவப்ரதிபாதகங்களான ச்ருத்த்யாதிகளிலுந் காட்டில தத்வதீர்களில பரதாரான ஆழ்வாருடைய வசனமே தத்வ கிரீணயததுகரு மூககயப்ரமாணமென்று தோற்றுக்கக்காக. *விதயச ச வைதிகாஸ த்வதியகம பிரமதேஹாநீண:» என்றிறே பரமசார்யருமருளிச்செய்தது. ஸைருபமாவது— ஸ்வமாவனருபம், அதாவது—அளாதாரணுகாரம். *சென்று சென்று பரமபரமாய» என்றது—பேரயப்போய ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்மய பராமய மதோ மயங்களுக்கு அவைருகாய என்றபடி. (தேஜோத்தீயமந: ப்ரணபுத்தி விஷக்ஷணமாய) என்கிற இடத்தில, புத்திசுபத்த்தால்—மஹததுகருவீதமான அததாரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ? ஜஞாதத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்கில; இவருக்கு இவரு விவஷ்டிதம் ஜஞாதமாகவேணும்; ததவதேகரத்தில தேஜோதிவ வக்ஷணயமருளிச் செய்கிறவிடத்தில அப்படியருளிச் செய்கையாலே; *தேஜோத் தீயமந:பரணதிப்போயமந:» என்றிறே ஆளவதாரும் அருளிச் செய்தது. ... (4)

5. உத்தேசம், வக்ஷணம், பரீக்ஷை என்று மூன்று வகைப்பட்டிறே தத்வ கிரீணயகரமாயிருப்பது, அதில *சித்தமசித்தமீசவரஜம்» என்று ததவ த்யபதையு மூத்தேசித்த, உததேசகரமத்திலே அவறநிலுடைய ஸைருபசோதகம் பண்ணுவதாக கிரீணத்த, ப்ரதமத்திலே சிசுபத்தேததநிஷ்டனு ஆத்மவிஷுடைய ஸைருப சோதகம் பண்ணுவதாக உபகரயித்த *தேஜோத்தீயமந:ப்ரணபுத்தி விஷக்ஷண மாய» என்று தொடங்கி *சேஷமாயிருக்கும்» எனனுமளவாக ஸைருப வக்ஷணத்தை அருளிச் செயதார். அதைப பரீக்ஷிகருதோ மேல. அதில ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸைருபத்தினுடைய தேஜோதி வவவக்ஷணயத்தை சோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஜாஸூக கருடைய பரசுத்தை அதுபாதிக்கிறார்; (ஆத்மஸைருபம் தேஜோதிவிஷக்ஷணமான படியென? என்கில) என்று.

6. ஆத்ம ஸைருபம் தேஜோத் விஷக்ஷணமானபடியென? என்கில;

இது தனனை தத்வசேகரத்தில இவ் தாமே விதைதேன அருளிச்செய்தார். ¹தேஜோம் அநேகவயவணகாததம்மெனனுமிடம் விததம்; அதில எல்ல அயவ வகளுக்கும் சைதாயமுண்டாகில, அநேகசேதநோபபதி ப்ரஸங்குகும். அயவ வகளுகரு அநோயமயம் அவிவாதலியமயம், அவறநில மமதா புத்தியும் மமதாவயவ ஹாரமும் கூடாது. ஓரவயவத்தககே சைதாயகொள்கில, அது விச்சிசாமானல் அயவவசாதம் அது அதுபவிதத்ததை ஸமரிககககூடாது. பீனபு, அஹயபுத்தி வயவஹாரககனும் மமதாபுத்தி வயவஹாரககனும் தவிரவேணும்; ஸர்வசரீரய்யாபி யான ஸூக திகாரதுபவமும் கூடாது. அயவவஸங்காததம்மென்று சரீரம்; அயவகி,

அதிலே சைதன்யமென்னவுமொண்ணாது, உபாயமபாதுபத்திகளினவையையாலே அவயவிஸ்விகாரம் அதுபாசகமாகையாலே 'செஞ்சு, பாலதேலோறும் மத்தஜ்ஞாசு, புவதேலோறும் பஹுஜ்ஞாசு, மம் சீரம்' என்று, சீராவும்ர்த்தங்களில் பிறகெற பேத ப்ரதிபத்தியு, பேத வ்யவஹாரமும் கூடாது. 'மமாயமாத்மோ' என்கிற விடததிற போலே அருககயம் என்ன வொண்ணாது; முககயே பாதமிஸைமையாலே அன்றிககே, அஹம் புத்திகரூ சீரம் விஷயமென்று கொண்டாது, ச்ருதியாலும் ச்ருத்யர்த்தபாதிகளாலும் தேஹாதிரித்தலு, தேஹாத்ரபரிகரஹ யோகயானு அதும விர்த்தன். பாவ்யைததீயங்களும் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸாவே த்தீய விஷயங்களையும் அறிகையான. இப்படிக்கொள்ளாதபோது "யாவனொருவன் கான இவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன்; அந்த கானே ஸப்சியாகினதேன்" என்கிற ப்ரதிஸத்தாகமும் கூடாது. சகூஸலே ஆத்மாவாகில, அத்தனரூபத்தை ஸமீயாதொழியவெனும். சரோத்ரமே ஆத்மாவாகில, பதிரன சப்தத்தை ஸமீயாதொழியவெனும். இப்படி மற்றை இத்தீயங்களிலும் கண்டு கொளவது. அத்திகரணமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸமீத்தாவிலுடைய ஸமரணுதி கார்யங்களுக்கு கரணமாக கல்பிதமாகையாலே; இது தானே ஸமீகெறது என்னவொண்ணாது; ஸமரணத் துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமுகித தானே என்னவொண்ணாது, கிருத்த மாகையாலே. வேறெயொன்று கரணமென்கில, அது பாவ்யகரணமாகில, அதிஸாதவனுக்கு ஸமருதி கூடாது; ஆதர கரணமாகில ஆத்மாவுக்கு மனை லென்று பேரிட்டதாயவிடும. ஆதரகரணம் அசுபெதிதமாகில இத்தீயார்த்த ஸபத்தமுண்டான போதெனவும் ஜ்ஞாசம் பிறககவேணும் ஆகையால், மனை ஸம் ஆத்மாவாக மாட்டாது. பராணககளும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸகாதரூபக் களாகையாலே, தேஹம் ஆத்மாவென்கிற பகர்த்துக்குச் சொன்ன துஷணககள இலகும் தவயம். ஜ்ஞாசமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; எனக்கு ஜ்ஞாசம் பிறத்தது. கசித்தது என்று அறணிகமாய, ஆத்மநர்மமாயத் தோற்றுகையாலே ஸைதிரனு மிருப்பானொரத்தா உண்டென்னுமிடம் 'தேற்றுக கண்ட கானே இன்றும் கானு கினதேன்' என்கிற பரத்யஜ்ஞைவாலே வித்தம்" என்று இப்படி விந்தரேன அருளிச்செய்தாரிதே. ... .. (5)

6. இப்படி தனித்தனியே எதேதக கழிகமளவிலே கராத விஸதராமென்று மத்தமதிகளாகும் ப்ரதிபதி யோகயாமபடி தேஹாதிகன் ஸமுசுதியோபாதாகம் பண்ணி, அவற்றிற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான வைகாணன்யத்தைச் சில புகதி விசேஷங்களாலே ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்யெருர் (தேஹாதிகன்) என்று தொடங்கி.

6. தேஹாதிகன் "எனனுடைய தேஹாதிகன்" என்று ஆதயாசில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், "இதம்" என்று தோற்றுகையாலும் ஆதயாநானே தோற்றுகையாலும், இவை ஒருக்கால தோற்றி ஒருக்கால தோற்றுகையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பவனாகையாலும், ஆதயா ஒருவனுடையாலும் ஆதயா இவற்றில் விஸுனென்கிற கொள்வனெனும்.

(தேவாநிகன் "என்னுடைய தேவாநிகன்" என்று ஆத்மாவில் வேறு பட்டுத் தோற்றுக்கையாலும், "இதம்" என்று தோற்றுக்கையாலும், ஆத்மா காணென்று தோற்றுக்கையாலும்). அதாவது—தேவாநிகனானவை என்னுடைய தேவம், என்னுடைய இதரீயம், என்னுடைய மண்ணு, என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி என்று மமதாபுத்திகளும் மமதாவயவஹார்த்தங்களும் விஷயமாகக் கொண்டு, அஹமாத்தப்யதன ஆத்மவுக்கு அபயமாகத் தோற்றுக்கையாலும்; அப்படியே, "இது தேவம், இது இதரீயம்" என்று இதம்புத்தி வயவஹார விஷயமாகக் கொண்டு அஹமாத்த வயதிரிகதமாகத் தோற்றுக்கையாலும்; அஹ னன்றிககே ஆத்மா அஹமாத்தப்யதனக் கொண்டு தோற்றுக்கையாலும் என்றபடி. (இவை ஒருக்கால தோற்றி ஒருக்கால தோற்றுக்கையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுக்கையாலும்). 'இவை' என்று தேவோத்தரீயாநிகளைப் பராமரிக்கிறது. தேவம் ஒருக்கால தோற்றி ஒருக்கால தோற்றுக்கையாலும்—ஜாகரத்தசையில் ஸைத்தியோஹம், சுருசோஹம் இத்தரீயங்களிலே, அஹம்புத்திவயவஹார விஷய மாயக் கொண்டு ஆத்மாவைத் தோற்றியிருத்ததோயினும், ஸுஷுப்தி தசையில் அப்படி தோற்றியிருக்கை. *ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுக்கையாலும் *உறங்கு வதற்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறியாதிருந்த கால உறங்குறியேபோது என்னுடைய முடபட அறியாதேன* என்று ப்ரதயபிரஜாநுபண்ணுக்கையாலே, உபயாவலதத விதம் தேவாநிகனானிருப்பாநொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுக்கை. அதாவது, ஜகமரணபாகதவத்தாலே தேவம் ஒருக்கால தோற்றி ஒருக்கால தோற்றுக்கையாலும், *கால ஜகமரணத்தினை பண்ணினவதினாலும் பலவிதம்* என்கிற லோகவய வஹாரத்தாலே, ஆத்மா ஜகமரணநிரவிரதனாகக் கொண்டு எப்போதும் தோற்றுக்கையாலும் என்னவுமாம். அப்படியே, சகூராதிரியேன தோற்றியிருக்கிற இத்தரீயங்கள், அததநிராதவலததகளில் தோற்றுக்கையாலும்; ஸைகல்பாதி ஹேததவீக தோற்றியிருக்கிற மண்ணு, ஒரு காலவிசேஷங்களிலே மூடமாகக் கொண்டு ஒன்றும் தோற்றுக்கையாலும்; உச்சவாணவிச்சவாணங்களிலே தோற்றி யிருக்கிறப்ராணன்கள் ஒரோ மோஹதசைகளிலே தோற்றியாக் கொற்றிப்பார்க்க வேண்டுமேபடி தோற்றுக்கையாலும்; விஷயகாஹனவேணியில் ப்ராசிக்கிற ஜுகாம விஷயகாஹனபாகதவதசையில் தோற்றுக்கையாலும்; இப்படியானதிகே, *கால கண்ணம் செவியம் முன்பு விளங்கியிருந்தேன, இப்போது அந்தணும் பதிரது மானேன; முன்பு என்னுடைய மண்ணு விசதாமயிருக்கும், இப்போதொன்றும் தெரிகிறதில்லை, காலப்போது விஷ்ப்ராணனாக்விடாதேன, இப்போது எப்பாணனானேன; என்கல்போது ஜகாமுண்டாயிருத்தது. இப்போது கிதததம்* என்று இவை தோற்றியனபோதோடு தோற்றுத்தபோதோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுக்கையாலும், இவை பவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் மீண்டும் இவையென்று தேவாநிகளைப் பராமரிக்கிறது. தேவாததகருப் பன்மை அநேக வயவ ஸைகாதாதமகமரணங்களிலே, இத்தரீயங்களுக்குப் பன்மை சகூர்ச்சரோத்ரா திவயகதிபேதத்தாலே, மண்ணுக்குப் பன்மை மகோபுத்திநிததாஹனகாரபமான பேதத்தாலே. ப்ராணனுக்குப் பன்மை, ப்ராணபாகாதிபேதத்தாலே. புத்திக்குப் பன்மை, உடஜஞ்சு படஜஞ்சாதிபேதத்தாலே. இப்படி, தேவாநிகனோரொன்றே

பலவாகையராலும், இவ்வண்ணறிகளே அஹம்புத்தி வயவஹாராஹஜன ஆத்மா ஒருவனுக்கையாலும் ஆதமா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேண்டும் அதாவது—இப்படி தேஹாதி ப்ரகாரத்தைஃ ஆதமாவின்னுடைய ப்ரகாரத்தையும் நிறுபித்தால் ஆதமா தேஹாதிவிலக்ஷணனாவதில் வேறுபட்டிருப்பா னெருவனென்று அவச்ய மங்கேரிகவேணுமென்கை (6)

7 இப்படி யுகதியாலே ஸாதிதமானவர்த்தத்தை சாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருமகரிகிறா (இந்தயுகதிகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆதமா தேஹாதிவிலக்ஷணனாகக்கடவன்) என்று

7. இந்த யுகதிகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவன்.

(கண்ணழிவுண்டேயாகிலும்) என்கையாலே ஸர்வதா இதுகளுக்கு கண்ணழிவு சொல்ல ஒருவாக்கும் போகாது; அது தானுண்டாயத்தாகிலும் இவ்வாத்தம் சருதி ஸ்மருத்யாதி ஸைவசாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, சாஸ்த்ரபலத்தானே இவ்வாத தத்தை ஸாதிகளுமென்று கருத்து *பஞ்சமீயஸோபம் புருஷ* பஞ்சமீச ஆத்ய பவதி* *பூதாதி ச கவாக்ஷே சவாக்ஷே நிதரீயாஸி; டவாக்ஷே தயாக்ஷே ஜூந கதாதபவ த்ர. மத பகரேணவோகதம் பகரேண தவஹைகருதி பகரேண பகரேண மஹந பகருதி ரூபதே. ஆத்ய து ன மகரேண பரு மீச பகரீததித* *உ பந பகருதே பகரேகத பருஷ பஞ்சமீசகத, ன ரவ னாயபூதத்ய த்ர திதயதீ யதே* *ஆத்ய கததேக்ஷச சாதே நிகருண பகருதே பந, * பருததயபச யேந த னத ரகணயகிஜூதஷ* பிண: பருதக யத பூமஸ சிரபாணயாதி லக்ஷண, ததோஹமிதி குதரைதாம் ஸமஜூதாம் ராஜந கிராமவஹம் * *கிமதவ மெதசிரா கிமது உரஸதவ ததோதரம், கிமு பாதாநிகம் தவமஸைதவையத்தகிமமஹி பதே ஸமஸதாவயபியேபஸ தவம் பருதகபூப வயவஸதித, கோஹமிதீயவ நிபு ணே பூதவா சிந்தய பாததிவ* *பஞ்சபூதாதமகே தேஹே தேஹி யோஹதமோ வருத, அஹம் மஹத்திதயசுசை ரூருதே குமதி மதிம. ஆகாசவாயவக்நிஜஸ பருதிஸீபய பருதகஸதிதே, அநாதமநயாதம் விஜ்ஞாநம் ககிரோநிகளேபரே. * என்று இப்படி சருதிஸமருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ர பரதிபநநமான ஆதமாவின்னுடைய தேஹாதி விலக்ஷணதவம் துரபஹநவம் என்று நினைத்திறே சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆதமா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவனென்று ஸுநிசசயமாகவருவீசசெய்தது (7)

8. அஜடமாகையாவது - ஜூநந்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை.

8. (அஜடம்) இதயாதி அஜடதவமாவது—அநநயாதிப்ரகாசதவம், ஸ்வயம் ப்ரகாசதவமெனற்படி ஸ்வயம் ப்ரகாசதவமாகையாவது, நிபம் நிபாதந்நிரிபேக்ஷ மாக ஸவவயவஹாரததுக்கு ஹேதுவாகிற யோபாதி ப்ரகாசாதந்நிரிபேக்ஷமாக ஸவவயவஹாரததுக்கு ஹேதுவாகை அதைதயருவீச செய்கிறா (ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை) என்று *ஹதயந்நத் ஜ்யோதி புருஷ* *அதராயம் புருஷஸ ஸவயமஜ்யோதி பவதி* *விஜ்ஞாநதத்* *ஆதமஜ்ஞாநமய* *தச ஜ்ஞாநமயம் வயாதி ஸவஸமவேதயம்நூபம* ஆதம் ஸமவேதயம் தத ஜ்ஞாநம்* என்னக்கடவதிறே (8)

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகூபுபாயகிருக்கை.

9. (ஆநந்தரூபம்) இதயாதி ஆநந்தரூபதவமாவது—ஸ்வதரவேஷுத்வம்—அதாவது—ஸவபாவமேயநுகூலமாயிருக்கை. *அநுகூலம் ஸுகம் துகதம் பரநிகூல

மிதி ஸ்திதிதே, ஸ்வாத்மா எவஸ்யாநுகுலோஹிதயாதமஸாக்ஷிக ஏவ ஸ* எஹிந்
படியே தனக்குத்தானே ஸாக்ருபமாயிருக்கையென்றபடி. .. .... (9)

10 இப்படி ஆதமஸ்வரூபம் ஸாக்ருபமாயிருக்கு மென்னுமிதில் ஸுப்த
ப்ரபுத்த பரத்யபிஜ்ஞையை ப்ரமானமாக வருஷிசெய்கிறார் (உணர்ந்தவன்)
என்று தொடங்கி

10 உணர்ந்தவன் ஸாக்ருபமாக உறங்கினேனென்கையாலே
ஸாக்ருபமாகக் கடவது.

“ஸாக்ருபமாக உறங்கினேனெஹிந் ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே இதில ப்ரமானம்”
என்றிறே ததவசிகரத்திலும் இவரஞ்ஞிச செய்தது ஸுஷுப்தி தசையில பராகாத்
தாதுபவமிலவாமையாலும், ப்ரதயகாததஸுப்ரணமுண்டாகையாலும் ஸுப்திதாத்
திதஞ்ஞே பராமுபுஷ்டமான ஸாக்ருப ஸாக்ருப ஸாக்ருபமாயிருக்கிறே. *இப்போது
ஸாக்ருப பிறகருமபடி யுறங்கினேன்” என்றன்றே “ஸாக்ருபமாயிருக்கினேன்” என்கிற
விதக்குப் போருள என்னவொண்ணது. ப்ரதிபத்தி சரீரம் அப்படியுள்ளதிகே
“இனிதாகப் பாடினேன்” என்கிறப் போலேயிருக்கையாலே இதுதனை பாவத
திலே *ஏவம் ஹி ஸுப்திதாததிதஸ்ய பராமாசி ஸாக்ருப மஸவாபஸமிதி - அப்தந்
ப்ரத்யவமாஸ்பிந் ததாநீமப்யஹமாததஸ்யைவாதமந ஸுகிதவம் ஜ்ஞாதருதவஞ்ச
ஜ்ஞாபிதே, ந ச வாக்யம் யதேதாநீம் ஸாக்ருப பவதி ததா ததாநீ மஸவாபஸ
மிதியேஷா ப்ரதிபத்திநிதி, அதருபத்தவாத ப்ரதிபத்திதே* என்று பாஷ்யகாரரஞ்ஞிச
செய்தார ஸவஞ்ஞமபுருஷமன்னுமே, ப்ரேமாஸ்பதத்வம் கூடாது *ஆசாயவத
பசயதி கசகிதேதம்* இதயாதிசுளாலும் இவ்வாததம் ஸித்தம் *ஆதரம் ஜவலதி*
நிர்வாணமய ஏவாயமாதம் ஜ்ஞாதநததமய ஸதவாதம்* ஜ்ஞாதநததை
கஸ்க்ஷணம்* இதயாதிசுருதி ஸமருதிசுளாலும் ஆதமாவின்னடைய ஆநதருபத்தவம்
ஸுஸபடிடம் ஆக கிழ் ப்ரகருதே ப்ரதவம் சொல்லுக்கையாலே தேஹாதமவாதம்
நிரஸதமாயதது, அஜுதவாதநதருபத்தவங்களைச் சொல்லுக்கையாலே ஜுதாதம்
வாதம் நிரஸ்தமாயதது (10)

11 நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை.

11, (நித்யமிதயாதி) நித்யதவமாவது—ஸாவகால வர்திதித்வம் அததை
யருஷிச செய்கிறார் (எப்போது முண்டாகையென்று). (11)

12, ஏததவிரோதி சங்கையை யநுவதிததுப் பரிஹரீககிறார் (எப்போதுமுண்டாகை)
என்று தொடங்கி.

12 எப்போது முண்டாகித் ஜ்நம்மரணங்க ளுண்டாகிறபடி யென்னென்
றில்; ஜ்நம்மாவது-தேஹஸம்பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவிபாகம்.

அதாவது—ஆத்மா ஸாவகால வர்தியாயிருக்குமாகில் *ப்ரஜாபதி
ப்ரஜா அஸுருஜத* *ஸந்த்ரமூல ஸோமயேமாஸ் ஸாவா ப்ரஜா**யதோவா
இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே* *யதா ப்ரஸுதா ஜகதா ப்ரஸுதி தேயேந
ஜீவாத வயஸஸர்ஜ பூம்யாம்* இதயாதி சருதிவாக்யங்களுள் ஆதமாவகருசு சொல்
லப்படுகிற ஜ்நம்மரணங்களுண்டாகிறபடி யென்னெனில், அவற்றிற் சொல்லுகிற
ஜ்நம்மாவது—தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது தேஹவிபாகமென்கை நித்யனுகில்
எருஷ்டிகருமுன்பு ஏகதவாவதாரணம் கூடாதெனில், ஏகதவமாவது — நாமருப
விபாகப்பாவமாகையாலே கூடும் ஸமஹாரதசையில ஆதமாவிலேயாகில், ஈசவர
னுக்கு உபாதாநதவகூடாது, அக்குதாபயாகமக்கு விபரஞ்சுக்கணுமவரும், ஆகை
யால் ஆதம் நித்யதவம் கொள்ளவேணும் *ந ஜாயதே மஸிபதே வா விபசிதே*
ஜ்ஞாநுஞே தவாவஜாவிசந்திசென் *நிதயோ நித்யாதாம்* *ப்ரகருதிம் புருஷம்
சைவ விததயநாநி உபாவபி* ந ஜாயதே மஸிபதேவா கதாநிதநாயம் பூதவா பவிதா

வா ந பூம, அஜோ நித்யச் சாசவதாயம் புராணே நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* என்று ஆதம நித்யதவ ப்ரதிபாதகங்களான சருதிஸம்ருதிகள் அநேகவ களிதே. .... (12)

13. அபிதவிலக்ஷணமாய, அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய, நித்யமாயிருந்தாலும் விபுலாயிருக்கலாமிறே; ஏவமபூதமான ஆதமஸவகுபமணுவென்று அதியும் படி யெண்ணே என்கிற ஜிஜ்ஞாஸுப்ரசந்ததையதுவதிகிறா (அணுவானபடி யென்னெனவில) என்று.

13. அணுவானபடி என்னென்னில.

14. அதுககு உத்தரமருஷிச செய்கிறார் (ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில நிறுமென்று தொடங்கி)

14. ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் தின்றும் உத்தர்மத்தப் போவது வருவது மென்று சர்ஸ்தாம் சொல்துகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக்கடவது.

அதாவது — *ஹ்ருதிஹயேவாயமாதமா* என்று ஹ்ருதயஸந்திதியையும், *தேந பரதயோதேநஷ ஆதமா நிஷ்கராமதி சக்ஷுஷோவா மூாதநோவா அநயேபயோவா சரீரதேசேபய* என்று உத்தர்மணததையும், *யேவைகேசாஸ்மால லோகாத பரயநதி சந்தரமஸயேவ தே ஸர்வே கசந்தி* என்று கமநததையும் *தஸ மாலலோகாத புநரேத்யஸமை லோகாய காமணே* என்று ஆகமநததையும், திர் தோஷ ப்ரமாணமான வேதாநத சாஸதரம சொவனுக்கையாலே அணுவாகக் கடவ தென்கை விபுலாகில இவையொன்றும் கூடாதிறே ஸைதரகாரருமாதமாவிலு டைய வணுதவம் ஸாதிக்கிறவனவில, *உத்தரநதி கதயாகதிநாம்* என்று இவற ருலேயிறே முநதுற ஸாதித்தது *ஏஷோ ணுராதமா சேதஸா வேதிதவம்* *வாலாகரஸதபாகஸய சததா கஸபிதஸயச, பாகோ ஜீவஸை விஜுஷ்ய* ஆராகர மாதரோ ஹயவிரோபி தருஷ்ட* *ஸவகுபமணுமாதரம ஸயாத ஜுராநாநந்தை கஸக்ஷணம், தரஸரேணு பரமாணு ஸ தே ரசம்யோடி விபுஷிதா* இதயாதி சருதி ஸமருதிகளாலும் ஆதமாவிலுடைய அணுதவம் ஸம்பரதிபந்றம் (14)

15. இப்படியிருக்குமாகில ஸாவசரீரவயாபியான ஸுகதுக்காநயவம் கூடும் படி யெண்ணே யென்கிற சங்கையை யறுவதிகிறா (அணுவாய) என்று தொடங்கி.

15. அணுவாய், ஹ்ருதயத்தனவிலே நிற்ருமாகில சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கக்களை புஜிக்கிறபடியென்னென்னில.

அதாவது—அணுபரிமாணமாய ஹ்ருதய ப்ரதேசமாதரத்திலே நிறு விடு மாகில 'பாதே மே வேதநா சிரஸி மே வேதநா, பாதே மே ஸுகம் சிரஸி மே ஸுகம்' என்று ஆபாதருடம் சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கவகளை புஜிக்கிறபடி யெண்ணே யெனவில என்கை .. (15)

16. அதுககு உத்தரமருஷிச செய்கிறார் (மணித்யுமணி) என்று தொடங்கி

16. மணி த்யுமணி தீபாதிகள் ஓரிடத்திலேயிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்ருயாபோலே ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டிக்கிட.

அதாவது—மணித்யுமணிதீபாதிகளாகிற பரபாவத பதாத்தவகளை ஏகதேச ஸ்தவகளாயிருக்கச் செய்நேயும் தத ப்ரபை சுற்றெங்கும் வ்யாபிக்கிறுப்போலே,

ஆத்மா ஹருதய ப்ரதேசத்திலே பிருககச் செய்தே, தந்தாமமான ஜ்ஞாநம் எங்கு மோகக வயாபிச்சையாலே சரீரமெங்கு மோகக ஸுகதுககையகை புஜிககைக கொரு ப்ரதிஹதிமில்லெ யெனகை. இதுதான் *ஞானதவாலோகவத* என்கிற ஸூத்ரராததம், *வாசபிதா மதாந்ரவயாய்ருததயாதத*, ஆத்மா, ஸவகுணேந ஜ்ஞாநேந ஸைக தேஹம் வயாபய அவஸதித*, ஆலோகவத=யதா மணிதப்யுமணி ப்ரபருதிநாம் ஏக தேசவாததிநாம் ஆலோக அநேகதேசவயாபீ த்ருசயதே ததவத ஹருதயஸைதஸயாத மநோ ஜ்ஞாநம் ஸைகதேஹம் வ்யாப்ய வர்தததே. ஜ்ஞாநா ப்ரபாஸதாநியஸய ஜ்ஞாநஸய ஸவாசரயாததயதர வருததிநா மணிப்ரபாவத உபபதயத இதி ப்ரதம் ஸூத்ரே ஸதாபிதம்* எனறிறே இதுகரு பாஷ்யம் இப்படி ஜ்ஞாநவயாபதியாலே ஸாவததையும் புஜிகருமென்னுமிடம் ப்ருஹ தாரணயகத்திலே சொல்லப்பட்டது. *ப்ரஜ்ஞயா வாசம் ஸமாருஹய வாசா ஸாவாணி நாமாதயாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா கராணம் ஸமாருஹய கராணேந ஸர்வாத கததாநாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா சக்ஷுஸஸ மாருஹய சக்ஷுஷா ஸாவாணி ரூபாணயாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா சரோதரம் ஸமாருஹய சரோதரேண ஸாவாஞ்சபதாநாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஜிஹ்வாம் ஸமாருஹய ஜிஹ்வயா ஸாவாத ரணாநாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஹஸ்தேன ஸமாருஹய ஹஸதாப்யாம் ஸாவாணி கர்மானயாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா சரீரம் ஸமாருஹய சரீரேண ஸுகதுககே ஆபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயோபபதை ஸமாருஹய உபஸதேநாததம் ரதிம் ப்ரஜ்ஞாம் சாபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா பாடேன ஸமாருஹய பாதாபயாம் ஸாவா கதிராபிநோதி, ப்ரஜ்ஞயா தியம் ஸமாருஹய தியா விஜ்ஞாதவயம் காமமாபிநோதி* என திப்படி சொல்லுகையாலே.

(16)

17. ஏகசரீரமாதரத்துககிப்படி கொண்டாலும், ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிசுரவிகிறது ஸவஸ்யவயாபதியாலே யாகவேண்டாலோ வேனெறி சவகையிலே யருளிச் செய்கிறா (ஒருவன்) என்று தொடங்கி

17. ஒருவன்கையால்திலே அநேகதேஹங்களைப் பரிசுரவிகிததும் ஜ்ஞாநவயாபதியாலே.

ஒருவனுக்கே அநேக தேஹபரிசுரஹம் கால பேதததாலே ஸம்பவிக்ஞமிறே, அதனை வயாவர்த்திகைக்காக (ஏக காலத்திலே) என்கிறது ஏககாலே அநேக தேஹபரிசுரஹம் வென்பரி ப்ரப்ருதினை பககையிலே ஸம்ப்ரதிபததமிறே. (17)

18 அவயகதமாயகையாவது—கடப்பாதிக்கி க்ரந்திகிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்றதிருக்கை.

18 (அவயகதமாயகையாவது—கடப்பாதிக்கி க்ரந்திகிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்றதிருக்கை) *சதேநாதி யோகயாதி கடப்பாதிதி வஸதரதி ஸை ப்ரமாணீசர் வயஜயநதே, தைரயமாத்மா ந வயஜயத இதவவயகத,— என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தது அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறா இவண்ணதிககே, ஒரு ப்ரமாணததாலும் தோற்றதிருக்கை என்கில, துச்சதவம்வருமிறே ஆகையால், மாநஸஜ்ஞாத கமயிதததீயஸஸஸது ஜ்நதநீயகஜ்ஞாத கமயமனனென்கை அவயகத சபதாததம், *செனறு செனறு ப்ரம்ப்ரமாய* என்று தொடங்கி ஆத்மஸவருபவை வக்ஷணயத்தை அருளிச் செய்கிற ஆமலாநம், “ஞானம் கடந்ததே” என்று, ஜ்நதநீய ஜ்ஞாநஅகோசரதவததையிறே அருளிச் செய்தது. (18)

19. அசிந்த்யமாயகையாவது—அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொன்னுதிருக்கை.

(அநிதயமாயகையாவது—அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்க வொண்ணு திருக்கை) *யத; சசேதயாதிவிஸஜாதீயஸ தத ஏவ ஸாவஸதவிஸஜாதீயதவேந

தத்தத்வவ்யாவயுகததயா சிந்தயித்யபி நார்த்த* எனறிதே இதுக்கும் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தது. ஆகையாலே இவரும் இப்படி அருளிச் செய்கிறார். இன்னவற் றிசகே, அசிந்தயதவமாவது—ஒருபடியாலும் சித்திகளைக்கு யோக்யமன்றிகே இருக்கை யெனினில; ஆதம் ஸவருப விஷயமான ச்ரவண மந்தநாதிகளுக்கு வையர்த்தி யம் பரஸமிகெழுமிதே ஆகையால், அசித ஸஜாதியபுததயநாஸ்த்வீம அசித்திய சபதாாததமாகக் கடவது. ஆக, *அவயக்தோயமசிந்தயோயம்* என்று கிதோப நிஷதாசாயன அருளிச் செய்தபடியே, இவரும் ஆதம்ஸவருப வையக்ஷண பரகட நாதமாக இவ்விடத்திலே அருளிச் செய்தாராயிற்று. (19)

20 தீர்வயவமாகையாவது—அவயவஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.

(தீர்வயவமாகையாவது - அவயவஸமுதாயமன்றிக்கே இருக்கை.) அதாவது: *விஜ்ஞாநம்ய*, என்றும், *விஜ்ஞாநதந* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநைகா காரமாகையாலே அசிதவஸதுக்கோப போலே அவயவஸைகாதாதிமகமன்றிகே யிருக்கை. (20)

21. நிர்விகாரமாகையாவது—அசித்துப்போலே விகரிக்க கையென்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை.

(நிர்விகாரமாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிகையின்றிகே ஒருபடிப் பட்டிருக்கை.) அதாவது *அமருதாக்கூரமஹ* *ஆதமா சுததோகூர* என்று, அக்ர சபதவாசயமான வஸதுவாகையாலே, க்ஷணக்ஷரண ஸவயவமாகையாலே க்ஷர சபதவாசயமான அசித்துப்போலே விகரிகையின்றிகே ஸதைகருபமாயிருக்கை. ஆகையிதே *அவிகாரயோயம்* என்று கிதோப நிஷதாசாயன அருளிச் செய்தது.

22. ஏவம்பரகாரமாகையாலே, சசேதயாதிவிஸஜ்ஜியமாயிருக்கும் என கிறா மேல், (இப்படி) என்று தொடங்கி.

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்தரம், அக்வி, ஜல்ம் வாதம், ஆதயம் தொடக்கமானவற்றும் சேறித்தல், தவிர்த்தல், நனைத்தல்,சேஷிப் பித்தல் செய்கைக்கு அபோக்யமாயிருக்கும்.

இப்படி - என்று அவயகததவாதிகள் நாலையும் அநுபாஷிக்கிறதாதல், நிர்விகார தவமாதரததையாதல். (சஸ்தரம், அக்வி) இதயாதி. அதாவது - சஸ்தராகதவாதிகள் சசேதநதஹநாதிகளைப் பண்ணுமிபோது ததததவஸதுக்களிலே வ்யாபிததுச் செய்ய வேணுகையாலும், ஆதமா ஸாவாசித்தவ வ்யாபகணுகையாலே, அவற்றிநாட டிலே அதயநத ஸூக்ஷ்மபூதணுகையாலும், வ்யாபயமாய ஸதரஸமாயிருக்கிற இவை வ்யாபகமாய ஸூக்ஷ்மமான ஆதம் வஸதுவை வ்யாபிதது விகரிப்பிக்க மாட்டாமையாலே, சஸ்தராசுதி ஜல் வாதாதபாதிகளாலே வரும் சசேதந தஹந கலேதந சோஷ ணவகளுக்கு அநாஹமாயிருக்குமென்கை *ஸைநம் சசிநதநதி சஸ்தராஸி ஸைநம் தஹதி பாவக*, நஸைநம் கலேதநதயாபொந சோஷயதி மாருத: அசசேதயோ யமதாஹயோயம்கலேதயோசோஷய ஏவ ச, நிதவஸஸாவகதஸ் ஸதாஹுரசலோயம் ஸநாதந* என்று அருளிச் செய்தாலிதே. (22)

23 இப்படி, நிர்விகாரமான ஆதம்வஸதுவுக்கு பரிணயித்தவம் கொள்ளுகிற ஆர் ஹதமதம் அபுகதமென்னுமிடத்தை தாசிப்பிக்கிறா மேல்,

23. ஆர்ஹத் ஆத்மாவை தேஹபரிணன் என்ருர்கள்

(ஆர்ஹதா) இதயாதியால், ஆர்ஹதராகிறா - ஹைநர் அவர்கள் *பாதேமே வேதநா* இதயாதிபரகாரேண ஆபாதகுடம் தேஹதிஜ்ஞாடான துககாதயவூப

மம், ஆத்மா தேஹ பரிமாணனல்லாதபோது கூடாது; ஆகையால், ஆத்மா ஸ்வகர்மா நுஞ்ஞமாகப் பரிகரவிக்ரம கஜ பிபீலிகாதி சரீரங்களுக்கு அருகஸமாகப் பரிணமித்தது. தத்தததேஹ பரிமாணனுக்குமென்றே சொல்லுவது. அதனை அருளிச் செய்கிறா (தேஹபரிமாணனெனஞ்சு) என்று (23)

24. அத்தை நிராகரிகிறார்,

24. அது ச்ருதிவிருத்தம்.

(அது ச்ருதிவிருத்தம்) என்று, இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவகிதையான ச்ருதியெதென்னில; *அமருதாக்கரம் ஹர்* என்று, ஆத்மாயினுடைய நிர்விகாரதவ பரதிபாதிக்கையான ச்ருதியாகவேணும், *தேஹபரிமாணன என்கிற பக்ஷம், ஆத்மா நிர்விகாரன என்கிற ச்ருதியாயே பாதிதம்* என்று இவா தாமே ததவசேகரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. (*ஏஷோணுராதமா* *வாலாகரதபாகஸய*) இதயாதி ச்ருதிகளும், தேஹபரிமாணபக்ஷத்துக்கு பாதிக்கெனாகையாலே அவதஹையும் இவ்விடத்திலே சொல்லுவாருமுண்டு. (24)

25. ஏதத் விஷயமாக துஷ்ணந்தரமும் அருளிச் செய்கிறார்,

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதிலியமும் சைதிலியமும் வரும்.

(அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதிலியமும் வரும்) என்று, அதாவது-தேஹபரிமாணம் என்னும் பக்ஷத்தில், ஸமஸீத்தயோகராய, ஸௌபரிஸயப்போலே ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கும்வாக்குக்கு தவக்கூடைய ஸ்வரூபத்தை அநேகமாக சநிதநமாகிக்கொண்டு அவ்வவதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமென்கை பரகாயபரவேசமுடிகேத அநேகசரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறயோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு, ஸுதூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸுதூலமான சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்கும்மளவிலே, இதுகெல்லாமாது அவகாசம்போரா மையாலே சைதிலியம் வருமென்னவுமாம். *ஏவஞ்சாதமாகாதஸந்யம்* என்கிற ஸுதரத்திலே சொல்லுவிறுபடியே, அவப் மஹதபரிமாணங்களான கஜ பிபீலிகாதி சரீரங்களை ஸ்வகர்மா நுஞ்ஞமாகப் பரிக்ரஹிக்கும்வாக்குக்கு, கஜ சரீரத்தை விட்டு பிபீலிகாசரீரத்தை பரிக்ரஹிக்கும்மளவிலே கஜசரீரஸம்பரிமாணமாயிருக்கும்நத ஸ்வரூபத்துக்கு, பிபீலிகாசரீரம் அவகாசம் போராமையாலே சைதிலியம் வருமென்று இவ்வளவே இவ்வாகியதத்துக்கு யோஜித்ததாலோவென்னவிலே, (யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு) என்கையாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவகிதமன்று. (25)

26. ஜ்ஞாநாச்சரயமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிட மாயிருக்கை.

(ஜ்ஞாநாச்சரயமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை) ஜ்ஞாநமாவது-ஸ்வஸைததாமாதரததாயே ஸ்வாச்சரயத்தைப்பற்றி ஸ்வ பரவயவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்ம தாமம், இதுக்கு ஆத்மா ஆச்சரயமாகையாவது தீபரஸைகளிருக்கும் தேஜ்ஜா த்ரவயமாயிருக்கச் செய்தே தீபம் பரஸைக்கு ஆச்சரயமாயிருக்கிறுப்போலே, தானும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுயிருக்கச் செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத் தன்னையொழிய் பருதஸைதித்யுபஸம்பங்கன இவலாதபடி தான் ஆதாரமாயிருக்கை. *அத யோ வேதேதம்-ஜிக்ரானீதி* ஸ ஆத்மா மநஸைவை தானாமாநபச்யஹமதே* *நபச்யோமருதத்யம் பசயதி விஜ்ஞாதாரமமே கேந விஜ்ஞாநீயாத* *ஜ்ஞாநாதியேவாயம் புருஷ* *ஏஷ்ஹி தரஷ்டா* *சீரோதாக்கராதா ரஸயிதா மநதா யோகதா காததா விஜ்ஞாநாதமா புருஷ* *ஏவயிலாஸய பரிதரஷ்ட* இதயாதிச்ருதிகளாலே, ஆத்மாயினுடைய ஜ்ஞாநருத்வம் ஸீததம் (26)

27 ஏவமபூதமான ஆதமாவின்னுடைய ஜ்ஞாதகுதவத்தை இசையாதே ஜ்ஞாதமாதரமென்று சொல்லுகிற பெனததாதிக்கனுடைய மதத்தை நிராகரிக்கைக் காசு தத்தத பக்ஷத்தை அறவதிகெடுரா.

27. ஆதமா ஜ்ஞாதத்துக்கிருபிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாதமாந்ரமாகில்;

(ஆதமா, ஜ்ஞாதத்துக்கு இருபபிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாத மாத்ரமாகில்) என்று.

28. *அஹமிதம் ஜாநாமி* எனவிற ப்ரத்யக்ஷத்தாலே அததை நிராகரிக்கிறார். (நானறிவு) என்று தொடங்கி,

28. நான் அறிவு என்று சொல்லவேணும், நான் அறியா நின்றேனென்னக்கூடாது

அதாவது—ஆதமாவைக்கு ஜ்ஞாதாசரயதவ மன்றிக்கே கேவலம் ஜ்ஞாதமாயிருக்கு மளவே உணனதாவில், *நானறிவு* என்று தன்ன ஜ்ஞாதமாதரமாகச் சொல்லுகை யொழிய, *நான் இததை அறியா நின்றேன்* என்று தன்ன ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடாது என்கை. 'இவ்வாதத்தத்தை நானறியாநின்றேன்' என்கையாலே, விஷயகராஹியான தொரு ஜ்ஞாதத்துக்குத் தான் ஆசரயம் என்னுமிடம்தோற்ற நின்ற திறே; இப்படி ஆதமாவின்னுடைய ஜ்ஞாதகுதவம் ப்ரத்யக்ஷத்தமாய்கையாலே அபாதிதமென்று கருத்து *இதமஹம்பவேதமீதயாதமவிததயோ விபேதே ஸ்புரதியதி ததைகயம் பாஹயம்பியகமஸது* என்று பட்டரும் இப்படியிதே பெனததமத் நிராசரணம் பண்ணுகிறவிடத்தில் அருளிச்செய்தது (28)

29 ஜ்ஞாதகுதவ காதகுதவபோகதகுதவங்கள மூன்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க *ஜ்ஞாதாசரயமாய்* என்று, ஜ்ஞாதகுதவமாதரத்தைச் சொல்லி, மறையவை இங்ருச சொல்லாதொழியானென்? எனவிற சவகையிலே அருளிச் செய்கிறார். (ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்ததா போகதா என்னுமிடம் சொல்லிறருயிறு) என்று.

29. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே, கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து

இப்படி ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தால் போராடுவென்று அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார், (கர்த்தகுதவபோகதகுதவங்களஜ்ஞாதாவஸ்தாவிசேஷங்களாகையாலே) என்று.

30. கர்த்துவ போக்த்துவங்கன் ஜ்ஞாதாவஸ்தா விசேஷங்க னாகையாலே.

ஹேயோபாதேயதாஜ்ஞாதநமஸம் ஜ்ஞாதகுதவமாத்தம, தத்ததப்ரஹ்ம ஜ்ஞாதாத நிஹோஷாதகுதாசரயா எனவிறபடியே, ஆதமாவின்னுடைய ஜ்ஞாத குதவம் ஹேயோபாதேயபரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும், அஃவோஹேயவங்கன் விடுகையிலும், உபாதேயவங்கன்ப பற்றுகையிலும் உண்டான கிரோஷை காதகுதவ மடியாயிருக்கும், காததாவுகையிதே கிரோஷையுள்ளது, அதத கிரோஷைதான் ஜ்ஞாதாவஸ்தாவிசேஷமிதே; அததோடு கர்த்தகுதவத்துக்கு உண்டான ப்ரதயாஸத்தியைக் கடக்கித்து காதகுதவத்தை ஜ்ஞாதாவஸ்தா விசேஷமென்று உபசரித்து அருளிச்செய்கிறார். அவஸ்து, காதகுதவமாவது — கரியாசரயதவமாகையாலே அததை, ஜ்ஞாதாவஸ்தாவிசேஷமென்று முககயமாகச் சொல்லப்போகாதிதே.

கரியையாவது—*ஜாநாதி, இசைதி, ப்ரயததே, கரோதி* என்று ஜ்ஞாத கிரோஷை ப்ரயததாதததர பாவியான ப்ரவருத்தியாகையாலும், ததாசரயதவம் காத்

குதவமாகையாலும் அதை ஜனாநாவஸ்தாவிசேஷமென்று உபசார பரயோக மென்றே கொள்ளவேண்டும்

இனி போகதகுதவமாவது—போகாசரயதவம் போகமாவது—ஸூகதுக்க ருபமானவறுபவஜனாநாம் அது ஜனாநாவஸ்தா விசேஷமிதே ததாசரயதவத்தை ஜனாநாவஸ்தா விசேஷமென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஒன்பதாநீகம்

இப்படி ஜனாநகுதவத்துக்கும் இவற்றுக்கும் உண்டான பரதயாலததயதி சயததாலே ததைகயகதநம் பண்ணலாம்படி இருக்கையாலே ஜனாநகுதவம் சொன்னபோதே காதகுதவ போகதகுதவங்கள் சொல்லிறயுததெனனத் தட்டிலியீதே (30)

31 இப்படி ஆதமாவுக்கு ஸவாபாவிகமாயிருந்தனள் காதகுதவத்தை இலலை யென்று, பரகருதிககே காதகுதவத்தைக் கொள்ளுகிற னாவகயரை நிராகரிக்கிறா (சிலா) என்று தொடங்கி

31 சிலா, குணங்களுக்கே காதகுதவமுள்ளது, ஆதமாவுகிலலை யென்றார்கள்

சிலரென்று அவர்கள் பக்கம் தமக்குண்டான அநாதரம் தோற்ற அருகிச் செய்கிறா

(குணங்களுக்கே காதகுதவமுள்ளது ஆதமாவுக்கு இலலையென்றார்கள்) குணங்களென்றும் பரகருதியென்றும் பேதயிலியீதே இவர்களுக்கு ஆகையாலே பரகருதிககே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறா

மூலபரகருதிநாம ஸூகதுக்கமோஹாதமகாநி லாகவபரகாசஸநோபஷ டம்பந்களெரவாவரணகாபாணி அதயநதாதீந்தரியாணி காராவக நிருபண விவேகாநி அநயுநாநிதிரேகாணி மைதாழுபேதாநி ஸதவரஜஸதமாமலி தரவ யாணி என்றிதே அவர்களுடைய விததாததம் ஆகையால் பரகருதிககே காதகுத வமுள்ளது ஆதமாவுகிலலை யென்றபடி அதாவது—கடவலையிலே, *ந ஜாயதே மலியதே* இதயாதியாலே ஆதமாவுக்கு ஐநம் மரணதிகளான பரகருதி தாமங்கலி யெல்லாம் பரதிஷேதித்து *ஹந்தா சேத மநயதே ஹந்தம் ஹதசசேத மநயதே ஹந்தம் உபேன தென ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹநயதே* என்று ஹந்தா திகரியைகளில் காதகுதவத்தையும் நிஷேதிககையாலும் ஸ்ரீதேதயிலே ஸாவேசவரண தானே *நாதயம் குணபய காததாரம் யதா தரஷ்டாய பசயதி* காராயகாரண காதகுதவே ஹேது பரகருதி ருசயதே புருஷன ஸூகது காதநாம் போகதகுதவே ஹேதுருசயதே* என்று சொல்லுகையாலும் இப்படி அதயாதம் சாஸ்தரவகளிலே ஆதமாவுக்கு அகாதகுதவத்தையும் குணங்களுக்கே காதகுதவத்தையும் சொல்லு கையாலே காதகுதவமுள்ளது பரகருதிககே ஆதமாவுக்கு காதகுதவமில்லை போகத குதவமாதரமே உள்ளதென்றயதது அவர்கள் சொல்லுவது (31)

32 அதை நிராகரிக்கிறா (அப்போது) என்று தொடங்கி

32 அப்போது இவனுக்கு சாஸ்தரவசயத்தையும் போகதகுதவமும் ஓரீயும்

அதாவது பரகருதிககே காதகுதவமாய ஆதமாவுக்கு காதகுதவமில்லையான போது இவனுக்கு விதிநிஷேதருபமான சாஸ்தரததுக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்கவேண்டுமையும் விவ்வித நிஷிததகரண பரயுகத ஸூகதுக்கருப பஸிபோகதகுதவமும் சேராநென்கை

சேதனன காததாவாகாதபோது சாஸ்தரததுக்கு வையாததயம் பரஸங்கிக கும *சாஸ்தரபலம் பரயோகதரி* *காததா சாஸ்தராததவதவாத என்னக கடவதிதே

இவ்வித தான *ஸவாககாமோ பஜித* *முமுக்ஷுாபரஹமோபாஸீத*என்று, ஸவாக மோக்ஷாதிபல போகதாவையிதே காததாவாக சாஸ்தரம் தியோமிககிற தும் ஆகையாலே பவபோகதாவே காததாவாகவும் வேணுமிதே அசேதநததுக்கு காதருதவமாகில சேதநீனக குறித்து விதிககவும் கூடாது *சாஸ்தாசாஸ்தரம்* என்னக கடவதிதே சாஸநமாவது பரவாததநம் சாஸ்தரததுக்கு பரவாததகதவம் போதஜநதவாரததாலே அசேதநமான பரதாதததுக்கு போதததை வினேகப போகாதிதே ஆகையால் சாஸ்தரம் அததவததாம் போதுபோகதாவான சேத நனுக்கே காதருதவமாகிவேணும் இதெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியிதே அப்போது இவனுக்கு சாஸ்தரவசயதையும் போகதருதவமும் குடியும் என்று அருளிச்செய்தது (32)

ஆனால் காதருதவமெல்லாம் இவனுக்கு ஸவருபபரபுகதமாமோ? எனகிற சனகையிலே அருளிச்செய்கிறா

33 ஸாமஸாரிக பரவருததிகளில் காதருதவம் ஸவருப பரபுகதமன்னு

(ஸாமஸாரிக பரவருததிகளில் காதருதவம் ஸவருப பரபுகதமன்னு) என்று ஸாமஸாரிகபரவருததிகளாவன ஸதரீ அநநபாநாதி போகவகையுததேதிததுப பன்னும் ஸவ வயாபாரகன அவற்றில் காதருதவம் ஒன்பாதிசமாயகையிலே ஸவருபபரபுகதமன்றெனகை (33)

ஆனால் அதுதான் இவனுக்கு வந்தபடி யென? எனகிற சனகையிலே அருளிச் செய்கிறா

34 குணஸம்ஸாகக கருதம்

(குணஸம்ஸாக கருதம்) என்று குணங்களாகிறன—ஸதவ ரஜஸ தமஸ ஸுககன அவற்றினுடைய ஸம்ஸாகததாலே உண்டானதென்றபடி. *பரகருதே கரியமானாதி குண காமாணி ஸாவச அஹங்கார விழாடாதமா காதாஹமிதி மந்யதித* என்னககடவதிதே இதெல்லாம் *காதாசாஸ்தராததவதவாத* எனகிற ஸுதரததிலே பூவ பக்ஷஸித்தாததருபெண பாஷ்யகாரா தாமே விதைரேண அருளிச் செய்தா (34)

இப்படி ஸாங்கயபக்ஷததை நிராகரித்து ஆதமாவுக்கே காதருதவததை ஸாதித்தார மே (இந்த காதருதவம்தான் ஸவாயததமோ)பராயததமோ எனகிற சனகையிலே அருளிச்செய்கிறா

35 காதருதவந்தான் ஈசவராதிதம்

(காதருதவம்தான் ஈசவராதிதம்) என்று அதாவது இவ்வாதமாவினுடைய காதருதவந்தான் ஸவாதினமன்றிககே ஈசவராதினமாயிருக்குமென்றபடி.

பராதது தசசருதே என்று வேதாநத ஸுதரததாலே ஆதமாவினுடைய காதருதவம் பராயததமென்று ஸித்தமாகச சொல்லப்பட்டதிதே சாஸ்தராததவத தவததுக்காக காதருதவம் ஆதம் தாமமென்று கொள்ளவேணும் அந்த காதாவுக்கு தாமமான ஜ்ஞாந இசா பரயதநகன பகவத அதிநகனா விருக்கையாலும் அந்த ஜ்ஞாநாதிகன பகவத அறுமதியொழிய கரியாதேறுதவாக மட்டாமையாலும் இவனுடைய காதருதவம் ஈசவராதிதம் எனகிறது இவனுடைய புத்தி மூலமான

பரயதந்ததை அபேகித்தது சசுவரன அநுமதிதாநம் பண்ணுகையாலே அந்த கரியா நிபந்தமான் புணயபாபங்களும் சேதந்னுக்கே ஆகிறது என்று விவரணத்திலே ஆச்சாரனேனையும *இப்படி காநருதலும் பரமாதமாயத்தமானாலும் விதி நிஷேத வாக்யங்களுக்கும் வையாதமும் வாராது * சூத்ரபரயதநாபேக்ஷஸ்து விதிநிபந்த விதவாதவையாதயாநிய * என்று பரிஹரீகப்படுகையாலே அதாவது விதிநிபந்த ரதிவிதங்களுக்கு வையாதயாதிகள் வாராமெக்காக இச்சேதந பண்ணின் பரதம் பரயதந்ததை அபேகித்ததுகொண்டு சசுவரன பரவாததிப்பிக்குமென்றபடி. எவையேனென்னில் எல்லா சேதநருக்கும் ஜுராதருதலும் ஸபாவமாகையாலே ஸாமாந்யேந பரவருத்தி நிவருத்தி யோகயதவமுண்டாயே மிருகமும் இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிரவலிக்கைக்காக சசுவரன அதநராதமாவாய்க்கொண்டு நிலலா நிற்கும் அவனுலே உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபச்சத்தியை உடையனுன சேதநன அவலோ பதாராதங்களிலே உத்பந்த ஜுராத சிகோஷா பரயதந்ருயக்கொண்டு வாத தியா நிற்கும் அவவிடத்தில் மதயாதனுக்கையாலே உதாஸநரைப போலே மிருகநே பரமாதமாவானவன அந்த சேதந்ருயுடைய பூவ வானநாந்ருபமான விதி நிஷேத பரவருத்தியிலே அநுமதியையும் அதாதரத்தையும் உடையவனுய்க கொண்டு விவிதங்களிலே அநுகரஹதத்தையும் நிஷிதங்களிலே நிகரஹதத்தையும் பண்ணுநிற்பாறாய், அநுகரஹாதமகமான புணயத்தையும் பஸமான ஸூகதத்தையும் நிகரஹாதமகமான பாபத்துக்கு பஸமான துக்கத்தையும் அவலோ சேதநாக்குக கொடா நிற்கும் இது தன்னை அபேகித்தரும் சொன்னா *ஆதாஸிஸவரத்ததையவ புருஷஸஸவாதந்ததீயசகதயா வையம் தத்ததஜுராதசிகோஷாபரயதநாந்யுதபாத யந வாதமே ததரோபேக்ய ததோயுமதய விதத்த தநிகரஹாதநுகரஹேன தத்ததகாமபஸம் பரயசத்தி ததஸ ஸாவஸய புமலோ ஹரி * என்று அடியிலே ஸாவநியநதாவாய ஸாவாநதராதமாவான ஸாவேசுவரன தனக்குண்டாககிச கொடுத்த ஜுராதருதவ்ருபமான ஸவாதத்தததீயசகதியாலே இப் புருஷன தானே அவலோ விஷயங்களிலே ஜுராத சிகோஷாபரயதந்ருயக்கீன புண்டாக்கிக்கொண்டு வாததியாநிற்கும் அவவிடத்திலே அஸாதயங்களிலே உபேகித்ததும் சாலநீ யங்களிலே அநுமதி பண்ணியும் அவலோ விஷயங்களிலே நிகரஹாதநுகரஹதக்கீன பண்ணுதின்கொண்டு, அவலோ காமபவதத்தையும் ஸாவேசுவரன கொடா நிற்கு மெழுக்கான இப்படி ஸாவபரவருத்திகளிலும் சேதந்ருயுடைய பரதம்பரயதந்ததை அபேகித்ததுக கொண்டு பரமாதமா பரவாததிப்பியா நிற்குமென்றதாயத்து * என்று தீபபரகாசத்திலே ஶீயரும் அருளிச்செய்த அதாதங்கள இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே யங்கள்

ஆனால் *ஏஷ ஹயேவஸாது காம காரயதி தம் யமேயோ வோகேபய உநநிஷேதி ஏஷ ஏவாஸாது காம காரயதி தம் யமேதோ நிஷேதி* என்று உநநிஷேதயாலும், அதோநிஷேதயாலும் ஸாவேசுவரன தானே ஸாதவஸாது காமகக்கீன பண்ணுவிடாநிற்கு மென்கிற இது சேருமபடி என்? என்னில் இது ஸாவஸாதாரணமென்று யாவனெருவன் பகவத விஷயத்தில் அநிமாதரமான ஆது கூஸயத்திலே வயவஸித்தருயக்கொண்டு பரவாததியா நிற்கும் அவனை அநுகரஹிபா நின்றகொண்டு பகவான தானே ஸவபராபத்யுபாயங்களாய அநிகலயானன களான காமங்களிலே ரூபியை ஹிப்பிக்கும் யாவனெருவன் அநிமாதர பராதி கூஸயத்திலே வயவஸித்தருயக் கொண்டு பரவாததியா நிற்கும் அவனை ஸவபராபதி விபோதிகளாய் அதோகதிலாதநங்களான காமங்களிலே ஸமகிப்பிக்கும் என்று இந்த சூத்ரவாக்யங்களுக்கு அதாதமாகையாலே இது தன்னை ஸாவேசுவரன தானே அருளிச்செய்தானிறே *அஹம் ஸாவஸய பரபலோ மததஸஸாவம் பரவாதததே* இதி மதவா பஹந்தே மாம புதாபாலஸமநவிதா * என்று தொடங்கி

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் பரீதிபூவகம் ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாருபயாநதி தே தேஷாமேவாநுகம்பாநாதம் அஹம்ஜ்ஞாதஹம் தம் நாசயாம் யாதம்பாவஸததோ ஜ்ஞாதநிபேந பாலவதா என்றும் *அஸதயம்பரநிஷ்டம் தே ஜகதாஹுரநீசவரம்* என்று தொடங்கி *மாமாதம்பரநிதேஹேஷு பரதவிஷந தோபயஸஸைகா* என்றும் தனவாக அவாகஞ்ஞடைய பராதிகூலயாநிசபததைச சொலலி *தாதஹமதவிஷத கருநாத ஸமஸாரேஷு நரா தமாந கபிபாமயஜ்ஞஸரம் சுபாநாஸுரீஷுவேவ யோநிஷு* என்றும் அருளிச் செய்கையாலே

ஆகையால் அநுமந்தநுதவமே ஸாவஸாதாரணம் பரயோகூதவம் விசேஷ விஷயமென்று கொள்ளவேணும் *கருதப்ரயதநாபேக்ஷஸது* என்கிற, ஸூத்ரத் திலே இதெல்லாம் பாஷ்யகாரா தாமே அருளிச்செய்தார்

இவை ஸவாவஸுநையும் நிருவுளஸம்பற்றியிறே (காதருதவம் தான ஈசவராநீ நம்) என்று அருளிச்செய்தது

ஆக கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது—*ஜ்ஞாநாசரயமாகையாவது—ஜ்ஞாதத்துக்கு இருபட்டமாயிருக்கை* என்று பரதமத்திலே ஆதமாவின்னுடைய ஜ்ஞாதருதவத்தைச் சொல்லி ஜ்ஞாத மாதரமென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு ஜ்ஞாதருதவ கதநாத தரம் காதருதவ போகருதவங்கள் சொல்லவேண்டும்கையாலே அவை இரண்டும் ஜ்ஞாதருதவ பஸ்ததாலே தன்னடையே வருமென்னுமிடத்தை நாஸிபித்தி, ருணங் களுக்கே காருதவமுள்ளது ஆதமாவுக்கு இவ்வீ என்பாரை நிராகரித்துக் கொண்டு ஆதமாவின்னுடைய காருதவத்தை ஸதாபித்தி அந்த காருதவத்திலே ஸவருபபர யுக்தமல்லாத அமசததையும் அதுதானிவனுக்கு வருகைக்கடிபையும சொலலி இப்படி ஆதமாவுக்குண்டான காருதவம்தான் ஸாவாவஸுதையிலும் ஈசவராநீந மாயிருக்குமென்று நிகமித்தாராயிற்று

இதெல்லாம் ஆதமாவின்னுடைய ஜ்ஞாநாசரயதவகதநமடியாக வந்த திறே (35)

இப்படி ஆதமா ஜ்ஞாநாசரயமாயிருக்குமாகில் *யோ விஜ்ஞாதே நிஷ்டாத்* *விஜ்ஞாதம்ய *விஜ்ஞாதம் யஜ்ஞம் தநுதே* என்றும், *ஜ்ஞாத ஸபருபமதயநத நிாமலம் பரமாததத்* *ஜ்ஞாதஸவருபமலிவம் ஜகதேத்தபுத்தய* *விஜ்ஞாதம் பரமாததோ ஹி தவைதி நோத்தயதாசித்* என்றும் சாஸ்தரங்களிலே இவ்வீ ஜ்ஞாதமென்று சொல்லுவானேன்? என்கிற ஜிஜ்ஞாஸு பரசததை அறுவதிக் கிறார்

36 ஜ்ஞாநாசரயமாகில் சாஸ்தரங்களிலே இவ்வீ ஜ்ஞாத மென்று சொல்லுவானேன்? என்கில்

(ஜ்ஞாநாசரயமாகில் சாஸ்தரங்களிலே இவ்வீ ஜ்ஞாதமென்று சொல்லு வானேன்? என்கில்) என்று (36)

இப்படி சாஸ்தரங்கள் சொல்லுக்கைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்

37 ஜ்ஞாதத்தை யொழியவும் தானையறிகையாலும் ஜ்ஞாதம் ஸாரபூததணமாய நிகுபக் தாமமாயிருக்கையாலும் சொல்லிற்று

(ஜ்ஞாதத்தை யொழியவும் தனையறிகையாலும்) என்று தொடங்கி அதா வது—ஜ்ஞாதம் ஸாவாசரயத்துக்கு ஸவயம்பரகாசகமாயிருக்குமோபாதி ஜ்ஞாத நிர பேக்ஷமாகத் தனக்குத் தானே பரகாசிக்கையாலும் ஜ்ஞாதம் இவனுக்கு ஸாரபூத

குணமாகையாலே ஸவருபாநுபத்திதவேந ஸவருபநிருபக தாமமாகையாலும் சொல்லிறெறெணை

இதுதான்—*ததகுணஸாரதவாதது ததவயபிதேச பராஜஞுவத யாவதாதம் பாலிகவாசச ந தோஷஸை தததாசநாத* என்கிற ஸூத்ரதவயத்தாலும் சொல்லப்பட்டது *ஜனாநமாதர வயபிதேசஸது ஜனாநஸய பரதாநகுணதவாத ஸவருபாநுபத்திதவேந ஸவருப நிருபககுணதவாத ஆதமஸவருபஸய ஜனாநஸத ஸவரகாசதவாதபோபபதயிதே* என்றிறே தீபத்திலே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது (37)

38 நியாமயளகையாவது சசுவரபுத்தயதீநமாக எல்லா வயா பரவகனும் உண்டாமபடி. யிருக்கை

(நியாமயளகையாவது—சசுவரபுத்தயதீநமாக எல்லா வயாபாரங்களும் உண்டாமபடி. யிருக்கை) அதாவது—ஆதமநி திஷ்டாநநாதமநோத்த ரோயமாதமாந வேத வஸயாதமா சரீரமய ஆதமாநமநதரோ மமயதிஸை ஆதமாநதாயாமயமருத* என்று இதயாதிகளில் சொல்லுவிற்படியே அநதராதமதயா நிறுநியமிககை சசுவரனுக்கு ஸாவகாலீநமாகையாலே இவ்வாதமவஸது அவனுக்கு நியாமயமாகையாவது சரீரத்தினுடைய ஸகலபரவருத்திகளும் சரீரியினுடைய புத்தயதீநமாக உண்டாமாப்போலே சரீரபூதமான இவ்வாதம வஸதுவினுடைய ஸகல வயாபாரங்களும் சரீரியான பரமாதமாவினுடைய புத்தயதீநமாகிலே உண்டாமபடி இருக்கையென்றபடி.

இப்படி தசசரீரதயா ததநீந ஸகலபரவருத்திகளுக்கும் அசேதநமான சரீரமோலே தானாக ஒரு பரவருத்தி பண்ணமாட்டாதபடி இருக்கையன்றிகேத ஜனாதருதவ காதருவ போகத்தருதவங்களை ஸவாபாலிக தாமங்ககளாக உடையனுண்டு யாலே ஜனாதர சிகாஷா பரயதந பூரவக பரவருத்திக்ஷமனுயிருக்கையாலும் ஸகல பரவருத்திகளும் இவனுடைய பரதம பரயதநதை அபேக்ஷிததுக்கொண்டுசவரன அநுமதிதாநம் பண்ணுகையாலும் விதி நிஷேதசாஸதர வையாததயஸூயிலில் (38)

இவனுடைய பரவருத்திமூலமாக சசுவரனபண்ணும் நிகரஹாநுகரஹங்களுக்கும் ததநகுணமான பல பரதாநததுக்கும் விரோதமில்லை என்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது

39 தாயாயாகையாவது அவனுடைய ஸவருப ஸங்கலபங்களை ஒழித்தபோது தனஸததை இவ்வியாமபடி. யிருக்கை

தாயாயாகையாவது—அவனுடைய ஸவருப ஸங்கலபங்களை ஒழிந்த போது தன ஸததை இவ்வியாமபடி இருக்கை அதாவது—*ஏஷ லேதூா விதரண *ஏதத ஸாவம பரஜனாநே பரதிஷ்டிததம் *ஏவமேவ சாஸமிநநாதமநி ஸாவாணி பூதாநி ஸாவ ஏவாதமாதஸஸமாபிதா *ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரசாஸிதே காநி ஸரீராயா சநதரமஸென விதருதௌதிஷ்டத* என்று இதயாதிகளில் சொல்லுவிற்படியே சசுவரன ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் பற்றி நியமேந தாரகனுக்கையாலே இவ்வாதம வஸது தாயாயாகையாவது தனக்கு நியமேந தாரகமாயக கொண்டு தன ஸததா நேதுவாயிருக்கிற அவனுடைய திவ்யாதம ஸவருபத்தையும் இந்த ஸவருபாசரீர ததவததுக்கும் ஸததாநுவருத்திருபையான ஸத்திகளும் நேதுவாயிருந்துள்ள அவனுடைய நிதயேசசாகாய ஸங்கலபத்தையும் ஒழிந்தபோது தன ஸததாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கை என்றபடி.

இப்படி தாயவயதுக்களை ஸவருப ஸங்கலபங்களைரினடாநும் தரிசுரு மென்னுமிடம் அபிபுசுதராவே விஸ்தரேன பரதிபாநிககயபட்டது எனவென ன்னவில ராவரன தன ஸவருப நிருபகதாமங்களுக்கும் நிருபிதஸவ ரூபமிசேஷ ணங்களுள்ள குணங்களுக்கும் போலே ஸவயயநிரிசுத ஸமஸத தரவயங்களுக்கும் அபாயவலிதமாக ஸவருபரண ஆதாரமாயிருக்கும் அவிலோ தரவயங்களை ஆசரமித நிருகரும் குணங்களுக்கு அவிலோ தரவயதவாரா ஆதாரமாயிருக்கும் ஜீவாகளாலே தரிசுபபடுகிற சரிவங்களுக்கு ஜீவதவாரா ஆதாரமாயிருக்குமென்று சிலா சொவது வாகன ஜீவனை தவாரமாகக் கொண்டு ஸவருபததாலும் ஆதாரமாமென்று சில ஆசாரயாகன சொவலுவாகன இப்படி ஸாவமும் ஆசரயததைப் பற்ற அபருதக லிதத விசேஷணமாயகையாலே இவற்றின் வததாதிகன ஆசரயஸததாநிதநகன ஸாவ வஸதுக்களினுடையவும் ஸததை ஸங்கலபாநிதையாகையாவது—அநிதயகன அநிதயேசசையாலே உதபநநகனளாயும் நிதயகன நிதயேசசாலிததகனளாயுமிரு கை இவ்வாதததத* இசாத ஏவ தவ விசவபதாததததத* எனவிற சவோகத தாலே அபிபுசுதா விவேகிததா "

இததாலே ஸாவததினுடையவும் ஸததாநுவருதநிருபையான ஸதிதீபும் ராவரேசாநிதையான படியுபாலே ஸாவமும் ராவர ஸங்கலபாசரிதமென்று சொவது கிறது குரு தரவயகன ஸங்கலபததாலே தருதகனென்று சாலதரவகன சொல துதது தவெனஸஸநததராகக் நகுகதராகம் நிசோ பூர மிஷோததி வரஸு தேவஸய விர்யவன் விதருதாநி மஹாதமத எனவிறபடியே ஓரோ தேச விசேஷ ணவிலே விழாதபடி நிறுததுகையைப் பற்ற இப்படி இசாநித ஸததாஸதிதி பரவ ருதநிகளான வஸதுக்களுக்கு பரமாதமஸவருபமெனசெய்கிறது? எந்வில பரமாத மாவினுடைய இசை இவவஸதுக்களை பரமாதமாவின் ஸவருபாசரிதகனளா வகுதது வைக்கும் இப்படி ஸாவவஸதுவும் ராவரஸவருபாநிதமுமாய சசவிர சசாநிதமுமாயிருக்கும் வேகதேதிலும் சரிம சரிமினுடய ஸவருபாசரயமுமாய ஸங்கலபாசரயமுமாயிருக்கக் காணுநினரேம் இவ்விருததகவமிருதது இவன விட்டபோதொழிகையாலே ஸவருபாசரிதம் இவ்வாததம் ஸங்கலபமிவலாத ஸாவுபதயாதவவஸதைகளிலே தெனீவது தாகராகி தசைகளில் ஸங்கலபத தால் விழாதபடி தாகரும்போது ஸங்கலபாசரிதம் என்னக்கடவது என்று இப்படி ரஹஸ்யதரவாரததினே பரதிபாநிககையாலே (39)

40 சேஷமாயகையாவது சததத துஸம் தாமபூலாநிகளைப் போலே அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகாஹமாயிருக்கை

(சேஷமாயகையாவது சததத துஸம் தாமபூலாநிகளைப் போலே அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகாஹமாயிருக்கை) அதாவது—சததததுஸமாதி பதாததவ கன தனக்கென இப்பபதோராகாரமினநிககே பூசமஸனுக்கும் குடுமவனுக்கும் உறுபாய விநியோகம் கொள்ளுமவனுக்குததானும் விநியோகம்கொண்டு தானு கதத விஷயங்களுக்கும் கொடுக்கலாமபடி இஷ்டவிநியோகாஹமாயிருக்குமாப் போலே சேததவஸதுவாயிருக்க ஸைபரயோஜ்ஜ கததமினநிககே தன்னுடைய ஸவருபஸவபாவ வஸைக்ஷணய மெவலாவறநுதும் சேஷிகு அநிசயகரமாய விநியோக தசையில் அவனுக்குத் தானும் விநியோகம் கொண்டு *அடியாக்கென்கை யாடபடுதத விமலன் எனவிறபடியே தானுகததவாங்களுக்கும் உறுபாயக்கலாமபடி வேண்டின் விநியோகததுக்கு யோகமமாயிருக்கை என்றபடி சித தரவயததுக்கு அநித தரவயங்களை தருஷ்டாநதமாகச் சொலவிறு பாரததநியாநிசயம் சொவது கைகாகாரிநே ஆதமஸவருப யாதாதமயம் இதுவாகையாலேயேயி பராயபரிஷ காஷம் பண்ணுகிறதசையிலே *தனக்கேயாக வெண்ககொளாமியேத* என்று ஆம் வாரா அருவிசெயதது

பரகதாதிசயாதாநேசசயா உபாதேயதவமேவ யஸ்ய ஸவரூபம் ஸ சேஷஃ பரச்சேஷ் என்று சேஷசேஷிதவ லக்ஷணம் பாஷயகாரராலே அருளிச் செய்யப்பட்டது இந்த லக்ஷண வாக்யார்த்தத்தை அனுஸரீததுக்கொண்டு *இசையா யது பாதேயம் யஸ்யாதிசயவித்தயே உபயாதுபவையகைகஜ்*ஷாதேன சேஷசேஷிநென* என்று சேஷசேஷிதவலக்ஷணத்தை அபிபுக்தரானவாகளும் சொல்லிவைத்தார்கள்

யதேஷ்ட விநியோகாஹம் சேஷசபதேத கததயதே சாசரேண ஜகத ஸாவம் யதேஷ்டம் விநியுஜயதே* என்று சொல்லுமையாலே சேஷதவமாவது இஷ்டவிநியோகாஹதவம் எனனுமிடம் சாஸ்தரஸித்தம்

இப்படி சசுவர விஷயத்தில் ஆதமாவுக்குண்டான சேஷதவம்தான் *யஸ்யாஸ்யாமி ந தமநதரேமி* *பரவாநஸமி காருதஸந்த தவயி வாஷஸ்தம் ஸதிதே* *தாஸபூதாஸ ஸவதஸ ஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந நாநயதா லக்ஷணம் தேஷமா பநிதே மோஷே தஸ்தவ ச* *ஸவோஜ்ஜிவநேசசா யதி தே ஸவஸ்ததா யாம் ஸபருஹா யதி ஆதமதாஸ்யம் ஹரேஸ ஸவபாயம் ஸவபாவஞ்ச ஸதா ஸமர* என்று சகுதி ஸமருதயாதிகளிலே சொல்லப்பட்டா நின்றதிதே (40)

ஒருவனுக்கு கருஹசேதராதிகளும் சேஷமாய ஸவசீரமும் சேஷமாயிருக்க சச சபதே கருஹசேதராதிகள் பருதக வித்தயாதிகளுக்கு அஹமாய சீரம் அவற்றுக்கு அநாஹமாயிருக்க காரணமையாலே இவ்வாதமவஸ்தா சசுவரனுக்கு சேஷமாயிடத்திலிருக்கும்படி எவ்வனே? எனகிற சவகையிலே அருளிச்செய்கிறா (இதுதான்) என்று தொடங்கி

41 இதுதான் கருஹ சேஷதா புதர காகாதிகளைப் போலே, பருதக வித்தயாதிகளுக்கு யோகயமாய்ப்படியிருக்கை யன்றிகே சீரமபோலே அவற்றுக்கு அயோகயமாயிருக்கை

இதுதானென்று இப்படி சசுவரசேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆதமவஸ்து தான் என்றபடி (கருஹ சேதர புதர காதராதிகளைப்போலே) எனகிற விடத்தில் ஆதிசபதத்தாலே தந தாநய ஆராம் தாஸதாஸ வாகவகளைச் சொல்லுகிறது (பருதகவித்தயாதிகளுக்கு யோகயமாய்ப்படி இருக்கையன்றிகே) எனகிற விடத்தில் பருதகவித்தயாவது ஸயோபலமப் நியமமின்றிகே, சேஷியானவனே ஜிபியவும் தான் வித்திகளை ஆதிசபதத்தாலே அநேக ஸாதாரணதவத்தைச் சொல்லுகிறது கருஹசேதர தாஸதாஸ பரபருதிகள் பிதரு புதர ஜியேஷ்ட கநிஷ்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாயிருக்கும் புதரமும் மாதா பிதரு பிதருவ யாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாயிருக்கும் கனதரமும் *ஸோமம் பரதமோ விநிதே கநதாவோ விவித உததர தருநியோகநிஷ்டேபநிஸ்தூர்யஸதே மறுஷ்யஜா* என்று பாணிகரஹஸ்தநதரம் ஸோமாதிகளுக்கு சேஷமாகச் சொல்லுமையோடு, அநேக ஸாதாரணமாயிருக்கும் இப்படியுன்றிகே (சீரம் போலே அவற்றுக்கு அயோக யமாயிருக்கையாவது அபருதகவித்தமாய அநநயஸாதாரணமான சீரம்போலே, பருதகவித்தயாதிகளானவற்றுக்குத் தான் அநாஹமாயிருக்கை (பருதகவித்த யாதிகளுக்கு) என்று பாடமாவில் ஆதிசபதத்தாலே பருதகுபலபதியை சொல்லுகிறது அப்போதைக்கு இதுதான் கருஹ சேதர புதர யிதர காதராதிகளைப் போலே பிரீநது நிறைக்கும் பிரீநது தோற்றுக்கையும் அஹமாய்ப்படியிருக்கை யன்றிகே சீரயியோலே ததுபயாதாஹமாயிருக்குமென்று பொருளாகக் கடவது *அயமிவாதமசீரராவ பருதகவித்தயநாஹாதாரா தேயபாவ நியந்தருநியாமய பாவ சேஷசேஷிபாவசச* என்றும் *யஸ்ய சேதநஸ்ய யததரவயம் ஸாவாதமநா

ஸவாநதே நியந்தும் தாரயிதும் ச சக்யம் தச்சேஷதைஸவருபம் ச தததஸ்ய சரீரம்* என்றும் வேதாநத ஸங்கரஹததிலும் ஸ்ரீ பாஷ்யததிலும் ஆதம் சரீரபாவ லக்ஷணமாக பாஷ்யகாரா அருளிச்செய்த நியந்தரு நியாமயபாவம் ஆதார ஆதேய பாவம் சேஷசேஷிபாவமாகிற மூன்றும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகையாலே (*யஸ்யாதமா சரீரம் ஸவயாக்ஷரம் சரீரம்) என்று, இதயாதி சருதிவிதமான கீதமாவனுடைய பரமாதம் சரீரதவம் அநததாத உகதமாயிற்று ஆக கீழே கீதம்ஸவருபத்தினுடைய சோதநம் பண்ணப்பட்டது (41)

இனி ஏவம்பூதமான ஆதம்ஸவருபம் அநாதயசித ஸம்பநத ததவியோக தததந்நவயககளாலே பதத முகத நிதயருபேண தரீபரகாரமாயிருக்குமபடிபை அருளிச்செய்கிறா (ஆதம்ஸவருபம்தான பதத முகத நிதயருபேண மூன்று படிப பட்டிருக்கும்) என்று (42)

42 ஆதம்ஸவருபம்தான பதத முகத நிதயருபேண மூன்று படிப பட்டிருக்கும்

இதில பததரென்கிறது ஆரை? என்னுமாகாவகைக்கியிலே அருளிச்செய்கிறா

43 பததரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை

(பததரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை) என்று அவர்களாகிறா தில கைவத தாரு வஹநிவத தூவிலேசகுணதரயாதமகாநாதி பகவந மாயா நிரோஹித ஸவருபராய அநாதயவிதயா ஸஞ்சிதாநநத புண்யபாபரூப காமவேஷ்டிதராய ததததகாமாநு குண விவித விசிதர தேவாநிரூப தேஹவிசேஷ பரவிஷ்டராய, அவலோ தேஹஸ்களிலே அஹம்புதிநிவையும், தேஹாநுபத்திகளிலே மமதா புத்தி யையும் பண்ணி தூவாஸநாருசி விவசராய ஸவஸவ காமாநுகுண ஸுகதுக பரம்பரைகளை அநுபவிக்ருமவாகள (43)

இனி முகதரென்கிறது ஆரைபென்னுமாகாவகைக்கியிலே அருளிச்செய்கிறா (முகதரென்கிறது ஸம்ஸார ஸம்பநதமற்றவர்களை) என்று

44 முகதரென்கிறது ஸம்ஸாரஸம்பநதமற்றவர்களை

அவர்களாகிறா அநாநிகாம பரவாஹ பரபூதமான ஸம்ஸார ஸம்பநதம் நடவாநிற்கச செய்நே மோக்ஷருகிகு பரநிபநதகமான காம விசேஷம் அநுபவத தாலே யாதவ ஸாமாநியேந அநுஷ்டிக்கும் பராயசிகித காமங்களாலே யாதவ அநுபிஸம்ஸித பலமாய அதபூதகடமான பராமாதிக புண்யங்களாலே யாதவ க்ஷயிதது அதபூதக ஜாயமாததஸயில பகவதகடபூததாநுண்டான ஸத வோதரேகததாலே மோக்ஷருகி பிறநது ஸதகுருஸமாசரயண ஸம்பராபதவேதாநத வேதய பரபரஹம்ஜூதராய ததபராபதிருபிமோக்ஷ விததவாததமாக ஸவவாண ஸவாசரமோகிதமான காமங்களை பல ஸங்க காதருதவ தயாக பூரவகமாக அநுஷ டிதது *தாமேண பாபம்பநுத்தி* என்றும் *(கஷாயேகாமபி பகிலே ததோ ஜூநாதம் பரவாததே)* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநத ஸதகாமாநுஷ்டாநததாலே ஜூநாதோதபத்திவிரோதி பராசீநகாமம் க்ஷயிததவாநே அநத கரணம் நிாமமாய பகவதேகாவஸம்பியான ஸம்பகஜூநாமுதிதது அநததரம் (ஜநமாததரஸஹஸ ரேஷு தபிபாஜூநாதஸமாநிபி நராணம் க்ஷணபாபாதாம் கருஷ்டிண பகதி பரஜாயதி)* என்கிறபடியே இப்படி பஹுதர ஜநம்ஸாதவமான காமஜூநாநக ளாலே பிறநத ஸைவதாராவதவிசிநத ஸமருதிஸநதாந்ருப பகதிபூலமாக வரும்

பகவதபரஸாதததாலேயாதல அனறிககே தன்னுடைய நிரோதுகலெனஹாத விசேஷத்தாலே யாதருசகிகாதி ஸுகருத பரமபரைகளைக் கலபித்து அதடியாக விசேஷ கட்டாகுததைப் பண்ணி, அநந்தரம் அதவேஷத்தை ஐநிப்பித்து ஆபி முகவியத்தை உண்டாககி ஸாதவிக ஸம்பாஷணத்தை வினைத்து அவவழியாலே ஸாதசாராய ஸமாசரயணத்திலே மூட்டி ததுபிதேசமுநீதர ததவஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல தன்னுடைய விசேஷகட்டாகும் தன்னுடே ததவஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தலசெய்து மஹாவிசவாஸ பூரவகமாகத் தன திருவடிக்கினை உபாயமென்று நிற்கும்படி பண்ணும் பகவதாகஸமிககருபையாலே உபாயாதர விஷயத்தில் பிறந்த துஷ்கரதவாதி புத்தி மூலமாக வரும் பரபததமூலமான பகவத பரஸாதததாலே யாதல ஸாமனாரிக கைலாநிதகனும் கழிந்து ஆவிப்பூத வஸரூபராய பகவ தநுபவ கைகராயைகடோகரானவாகன

அவிசேஷேன (முகதரெனகிறது ஸமஸார ஸம்பததமற்றவாகனை) என கையாலே பகவதநுபவத்தில் ருசியீனறிககே தத ஸமாசரயணத்தைப் பண்ணி ஸமஸார நிவருததியை உண்டாககிக கொண்டு தேசவிசேஷத்திலே போய ஸவஸை ரூபாநுபவம் பண்ணியிருக்கும் கேவலரையும் சொல்லி நருயிறறு (44)

இனி நிதயரெனகிறது ஆரை? என்னுமாகாநகையிலே அருளிச்செயகிறா

45 நிதயரெனகிறது ஒருநாளும் ஸமஸரியாத சேஷசோஷஸநாதிகளை

(நிதயரெனகிறது ஒருநாளும் ஸமஸரியாத சேஷ சேஷாஸநாதிகளை) என்று ஒருநாளும் ஸமஸரியாத என்கையாலே முகதர வயாவாதிககிறது நிவருதத ஸமஸாரரிதே அவாகன இவாகன அஸபருஷ்ட ஸமஸாரகநதநீதே *அஹருத ஸமஜ்ஜதாஸயாஸ ஸதிரயஸ ஸரஸதபநதா* எனருரிதே பட்டா *நிதயோ நிதயாநாம்* என்றும் *ஜ்ஞாஜ்ஞென தவாவஜ்ஞாவிசதீசென* என்றும் சொலமுகிற படியே ஆதமஸவருபம் நிதயமாயிருக்க *அஸநதேவ* என்பது *ஸநதமேநம்* என்பதாகிறது பகவதவிஷயஜ்ஞாநராஜிய ஸாஜிதயங்கனாலேயிதே ஆகையால் இவாகனை நிதயரெனகிறதும் பகவதஜ்ஞாநத்தகரு ஒருநாளும் ஸககோச மிலலாமையாலே என்று கொள்ளவேணும் இந்த வைபவத்தைப் பற்றவிதே *யதர பூலே ஸாதயாஸ ஸநதி தேவா* என்றும் *யதர ருஷய பரதமஜா யே புராண* என்றும் சகுதி இவாகனை சலாகிககிறது பாஷயகாரரும் இவாகனுடைய வைபவத்தை *ஸவசசநதாநுயாததி* இதயாநியாலே ஸ்ரீ கதயத்திலே பரக்க அருளிச்செய்தார ஆகையாலே (ஒருநாளும் ஸமஸரியாத) என்றபொதே இவாக னுடைய வைபவமெல்லாம் சொலவிறருயிறறு அசேஷ சேஷவருத்தியிலும் அதவித னுய கைகராயபராககெவளாம் படியுமாயிருக்கையாலே திருவனந்தாமுலான சேஷனெனகிறது *நிவாஸசயயாஸநதாநுக்ராமககோபதாநவாஷாதபவாரணுதியி சாரீரபேதஸவ சேஷதாமகதைா யதோசிதம் சேஷ இநிதே ஜதை* என்றிதே ஆனவநதாநும் அருளிச்செய்தது

மற்றுள்ள ததியரைப் போலே அநியமமாயிராதே ஸாவேசவரன அமுது செயத சேஷமொழிய அமுது செய்யாத நியமத்தைப் பற்ற சேஷாஸநரென்று—சேனை முதலியாரை நிருபிககிறது *(தவநீயபுகதோஜ்ஜிதசேஷ போஜிநா) எனரு நீதே ஆனவநதாநும் *வநாதநீநாதஸய ஸுஸுநதரஸய வை பரபுகதசெஷ்டாசயத் ஸஸ்யஸதபதி* என்று ஆமலானும் அருளிச்செய்தார

ஆதிசபததாலே *சேஷசேஷாசநகருடபரமுகநாநாவிதநத பரிஜநபரி
சாரிகாபரிசரிதசரணயுகன* என்கிறபடியே, பகவத கைவகரையைக் போகராயிருந
துள்ள வைநதேயபரமுகரான நிதயஸித்ததரையெவ்வாம சொல்லுகிறது (45)

46 பூர்வோகதமான ஸவரூப வைஸ்குணயததையுடைய ஆதமாவுக்கு அவித
யாநிதோஷஸம்பந்தம் வநதபடி என? என்கிற சங்கையிலே, ஸதருஷ்டாநதமாக
தநிதேதுவை அருளிசெய்கிறா (ஜலததுக்கு) என்று தொடங்கி

46 ஜலததுக்கு அகநிஸம்ஸருஷ்டஸததாலீ ஸம்ஸாககததாலே ஒஷ
ணய சபநாதிகளுண்டாகிருப்போலே, ஆதமாவுக்கும் அசிதஸம்
பநதததாலே அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளுண்டாகிறன

அதாவது ஸவபர்வத ஏவ நிர்விகாரமார் சிதளமாயிருக்கிற ஜலததுக்கு
அகநியோபிட ஸம்ஸருஷ்டையான ஸதாலியோட்டை ஸம்ஸாகததாலே ஒஷணய
சபிதாதிரேக ரூபங்களை விக்கரங்களுண்டாகிருப்போலே ஸவத ஜலநா
நததாமஸஸவரூபண ஆதமாவுக்கும் ருணதரயாசரய அசிதஸம்பநதததாலே
அவிதயா காம வாஸநாருசிகளுண்டாகிறன என்கை

இவருடைய நிதூததமபியாரும் ஆசாய ஹருதயததிலே (அவிதயாகார
ணமநாதயசிதஸம்பந்தம்) என்று அருளிசெய்தாரிறே

இப்படி பூர்வீஷணுபுராணத்திலே *நிர்வாணமய ஏவாயமாதமா ஜலந
மயோசீமல துகாஜலநாமல தாமா பரகருதேஸ தே ந சாதமந ஜலஸய
சாகநிஸம்ஸருஷ்டஸதாலீஸங்காத ததாபி ஹி சபிதோதிரேகாதிகாத தாமாத தத
கரோநி யதாபுநித ததாதமா பரகருதேள ஸங்காத அஹமமாதாநி தரஷித, பஜித
பராகருதாத தாமாதநய ஸிதேபியாபி ஸோவயய * என்று சொல்லப்பட்டது
அவிதயையாவது அஜலநாம அதுதான ஜலநாநுதய அநயதாஜலந, விபீத
ஜலந ரூபண அநேகவிதமாயிருக்கும் காமமாவது கரணதரயகருதமாய புணய
பாபாதமகமான கரியாவிசேஷம் அதில புணயம் இஹிக ஆமுஷமிக நாதாயித
போக ஸாதததயா பஹூவிதமாயிருக்கும் பாபமும் அகருதயகரண கருதயாகரண
பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹயாபசாரரூபண அநததமாயிருக்கும் வாஸண
யாவது முஷபு செயது போததவற்றிலே மீளவும் மூலுகைக்குரூபான ஸம்ஸாரம்
இதுதான வேதேபேதததாலே பஹூவிதமாயிருக்கும் ருசியாவது ரஸாததரத
தானும் மீட்கவெண்ணுதபடி ஒன்றிலே சொல்லுகிற விருபயம் இதுவும் விஷய
பேதததாலே பஹூவிதமாயிருக்கும்

அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளுண்டாயிறன என்குதே உண்டாகிறன என
கையாலே இவற்றினுடைய பரவாஹருதபவம் சொல்லப்பட்டது (46)

47 இப்படி ஆதமாவுக்கு வநதேறியான அவிதயாதிகள தான எவ்வவஸதை
யிலே கழிவது? எனலும் ஆகாங்கையிலே அருளிசெய்கிறா (அசிதது கழிநத
வாறே அவிதயாதிகள கழியுமென்பாகன) என்று

47 அசிததுக் கழிநதவாறே அவிதயாதிகள கழியுமென்பாகன

அதாவது காரணநிலைக்குதயா காய நிலைக்குதியாகையாலே அநிதஸம்பந்த நிபந்தமமாக வந்த இவையும தத ஸம்பந்தம் கழிந்தவாறே கழியுமென்று ததவ விததுகளை சொல்லுவார்களென்றபடி. 'என்பாக்கள் என்றவிததை பரமதமாகி *மயாவது மதிநயமருபுப் பெற்றவர்களுக்கு பகவத்பரஸாத விசேஷத்தாலே அநிததுக் கழியும் முன்னே அவிதயாதிகள் கழியக் காண்கையாலே அந்த நியமமில்லை என்று இவருக்குக் கருத்து என்று சொல்லுவாருமுண்டு அது முகயமன்று அவர்கள் திருமெனியோடே இருக்கச் செய்தே, பரமபகதி பரிந்தமாகப் பிறந்ததே யாதிஹம் விளைபபடலம் விளை விழித்துணை மெய்யுறவுள்ளவுகளையும் யானு முளனுவென்கொளே என்கையாலே *ஸாவம் ஹ பசய பசயதி* என்கிற முகதா வஸதையில வைசதயம் அநிதது கழிவதற்கு முன்பிலாமைமையாலே ஆக கிழ்ச்செய்ததாயிற்றது ஆதமவஸூபம் பதத முகத நிதயருபண மூன்று படிப்பட்டிருக்கு மென்றும் அதில பததசேதநாகு அவிதயாதயுதபத்திமூலமும், தந நிலைக்குதிரம மும் சொல்லினைந்து (47)

48 இப்படி உகதமான தனிவிதாதமவாக்கமும், இதனை சேதநரென்று ஸங்கயேய மாயிருக்குமோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா

48 இம்முன்னும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்

(இம்முன்னும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்) என்று இம்முன்னும் அநந்தமாயிருக்குமென்றால் வாகக்கதரயமும்க அநந்தமென்று தோற்றுமென்று நினைது தனித்தனியே என்று விசேஷிக்கிறா அநந்தமாயிருக்குமென்று அஸன கயேயமாயிருக்குமென்றபடி. (48)

49 உகதமான ஜீவாதநந்தயத்துக்கு விரோதியான ஐகாதமயவாதத்தை நிராகரிக்கிறா மேல் (வொ ஆதமபேதமில்லை ஏகாதமாவே புள்ளதெனனாக்கள்) என்று தொடங்கி

49 சிவ, ஆதமபேதமில்லை ஏகாதமாவே உள்ள தெனாக்கள்

சிலரென்று அநாதிரோகதியாலே அருவிச் செய்கிறா இப்படி சொல்லுமவா கள் தாங்கள் ஆரோ? என்கில் ஜீவாதவைத பரநிபாதக் சாலதரததில் குதருஷ்டி கள் அதாவது பரஹ்மாதவைதமென்றும், ஜீவாதவைதமென்றும் சாலதரபரநி பாதயமான அதவைதம் தனிவிதமாயிருக்கும் அதில பரஹ்மாதவைதமாவது பரகாநாதவைதம் ஜீவாதவைதமாவது பரகாராதவைதம் இதுக்கு நியாமகமேது? என்கில் பரஹ்மபரகரணங்களிலே *ஸாவம் கலவிதம் பரஹம்* இத்தாதமயபிதம் ஸாவம் *புருஷ ஏவேதம் ஸாவம்* என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே பரஹ்மாதவை தவைத பரநிபாதிகையாலும் ஸாமாநாதிகரணயம் பரகாரபேத விசேஷ பரகா யேகதவ பரமாகையாலும் *ஏகஸைந பஹு*தா விசார* என்று பரகாரபஹு*தவம் கண்டோகதமாகையாலும் ஐகயவிதிகு சேஷமான *நேஹநாநாஸிதி* இதயாதி பேதநிஷேதம் விஹிதைகய விரோதிபேதவிஷயமாகையாலும் ஸாமாநயநிஷேதம் விஹித விஷயமாகையாலே பரகாரி பஹு*தவ நிஷேதபர மாகையாலும், *ந தத ஸம்சாபயதிகச்ச தருசபதே* என்று பரஹம் துவயபரகாநாதந நிஷேத கண்டோகதியாலும் பரகாநாதவைதமே பரஹ்மாதவைதம்

ஜீவபஹு*தவம் சருநிவீதமாகையாலும், அவலாதபோது பதத முகத வயவஸ்தாநுபபத்தியாலும் உபதேசா நுபபத்தியாலும் ஸாஹிவயவஸ்தாநுப பத்தியாலும் *புமாந ந தேவோ ந நிரோ ந பசா ந ச பாதப, சஜாவிதோ விபே தோயம் மித்தயா ஜ்ஞாநநிபந்தந தேவாதிபேதே அபதவஸதே* இதயாதினனாலே

தேவாதி சரீரபேத விசேஷநிலேதம் கண்டோகதமாகையாலும் முகதாதமாக களுக்கு ஸாமயததை சருதி சொல்லுமையாலும் ஜீவாதவைதம் பரகாராதவைதமே

இதுதான் சருதபரகாசிகையிலே ஆதிபரத சதுச்சலோகே வயாக்யாதோபகர மத்திலே *பரஹ்மாதவைதம் ஜீவாதவைதஞ்சேதயதவைதம் தவிந்தம் சாஸ்தர ப்ரதிபாத்யம் என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவேத வயாஸபட்டராலே விஸ்தரேன பரதி பாதிக்கப்பட்டது

இப்படி சாஸ்தரத்தில் சொஸ்பபடுகிற ஜீவாதவைதத்துக்கு ஹருதய மறியாதே ஆதமபேதமில்லை ஏகாதமாவே உள்ளதென்று சில குதகுஷ்டிகள் சொன்னாலுள்ளன (49)

50 அது அபுகதமென்னுமிடம் ஸாதிக்கிறோ,

50 அநத பக்ஷத்தில், ஒருவன் ஸுகிககிற காலத்திலே வேறே ஒருவன் துக்கிக்கக் கூடாது

(அநத பக்ஷத்தில்) இதயாதியாலே அதாவது அப்படி ஆதமபேதமில்லாத பக்ஷத்தில் (அஹம் ஸுகி) என்று ஒருவன் ஸுகோததரஸுமிருக்கிற காலத்திலே வேறே ஒருவன் * (அஹமது கி) என்று துக்கோததரஸுமிருக்கிற இந்த ஸுகதுக்க வயவஸதை கூடாதென்கை ஸுகதுக்கவகளிரண்டும் ஏகாசரயகதமாகில் உபய பரதிஸந்தாதமும் ஒருவனுக்கே உண்டாகவேணுமிதே ஆகையால் ஸுகதுக்கங்கள் நியதங்களாகையாலே ஆதமபேத முண்டாகவேணுமென்று கருத்து (50)

51 அநத ஸுகதுக்கவயவஸதைக்கு ஹேது தேஹபேதம் என்கிறவாக்கூதியை அறுவதிக்கிறோ (அது தேஹபேதத்தாலே என்கில்) என்று

51 அது தேஹபேதத்தாலே என்கில்

52 அதுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிறோ

52 ஸௌபரிசரீரத்திலும் அது காணவேணும்

(ஸௌபரிசரீரத்திலும் அது காணவேணும்) என்று அதாவது தேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவாகில் அநேக தேஹ பரிகரஹம் பண்ணின் ஸௌபரி சரீரத்திலும் அநத நியமம் காணவேணுமென்கை

தேஹபேதம் ஸுகதுக்க நியமத்துக்கு ஹேதுவனாலுமில் ஐதமாந்தராத பவததை இஹைமத்திலே ஸமரிகக் வேண்டாவோ? என்கில் ஸமரியாதொழி கிறது ஸமஸ்காரத்தினுடைய அநுதபவத்தாலேயாதல், நாசத்தாலேயாதல் சரீராதரத்தில் ஸுகதுக்க ஸமருதயாதிகளினதிகே ஒழிகிறது இரண்டத் தொன்றுமே யென்கில் ஒரு சரீரத்தன்னிலும் ஸமருதிகூடாதொழியவேணும் ஆகையால் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேது தேஹபேதம் என்ன வெண்ணாது (52)

53 இப்படி ஸுகதுக்க வயவஸ்தாநுபபத்தியேயன்று, ஏகாதமாவென்னும் பக்ஷத்தில் பதத முகத வயவஸ்தா நுபபத்தியும் சிஷ்யாசாரய வயவஸ்தாநுப பத்தியும் உண்டென்கிறோ மேல் (ஒருவன் ஸமஸரிகையும) என்று தொடங்கி

53 ஒருவன் ஸமஸரிகையும, ஒருவன் முகதனுக்கையும ஒருவன் சிஷ்யனுக்கையும, ஒருவன் ஆசாரயனுக்கையுமகூடாது

அதாவது - ஏகாதமாவாகில் * அநேகஜநமஸாஹஸீம் ஸமஸாரபதவீம் வரஜாத மோஹசரமம் பரயாதோஸௌ வாஸநாரேணுருணடித * என்கிறபடியே,

ஒருவன் ஸம்ஸரிகளையும் *கனோ முகனோ வாமதேவோ முகத* என்கிறபடியே ஒருவன் முகதனாகையும் *தவஜ்ஜுநாநாதம் ஸ குருமேவாபிகசசேத ஸமித பாணீச சரோதரியம் பரஹ்மநிஷ்டம் தஸைம் ஸ விதவாநுபண்ணாய ஸமயக பரசாநத சித்தாய சமாதவீதியாய யேநாகுரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் பரீராவாச தாம் ததவதோ பரஹ்மவித்யாம்* என்கிறபடியே, ஒருவன் சிஷ்யனாய வந்து உபஸத்திபண்ண ஒருவன் ஆசாரயனாயிருந்து அவனுக்கு உபதேசிக்கையும் கூடா தென்கை (53)

54 இன்னமும் ஓர் அதுபபத்தி சொல்லுகிறோ

54 விஷ்ணுஸுருஷ்டியும் கூடாது

(விஷ்ணுஸுருஷ்டியும் கூடாது) என்று அதாவது ஏகாதமாவாகில தேவநிய காதிருபேண சில ஸுகோததரமாகவும் சில துகனோததரமாகவும், சில ஸுகதுக்க மிசரமாகவும் இப்படி லோகத்தில் பதாத்ததைகளை விஷ்ணுமாக ஸாபேசவரன் ஸுருஷ்டிக்க கூடாதென்கை ஜீவபேதமும் காமதாரதமயமுமிதே விஷ்ணுஸுருஷ டிக்கு தோது (54)

55 இப்படி யுகதியாலே அநேக விரோதங்களை தாசிப்பித்தார கீழ இவ வனவேயன்ற இப்பக்கத்துக்கு சகுதி விரோதமுமுண்டென்கிறோ

55 ஆதமபேதம் சொல்லுகிற சகுதியோடும் விரோதிகமும்

(ஆதமபேதம் சொல்லுகிற சகுதியோடும் விரோதிகமும்) என்று அதாவது ஏகாதமா என்கிற பக்ஷம் *நிதயோ நிதயாநாம் சேததச சேதநாநாமேகோ பஹி தாம் யோ விததாதி காமாத* என்று ஆதமபேதத்தைச் சொல்லுகிற சகுதிகமும் சேராதென்றபடி (55)

56 இந்த சகுதி ஆதமபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்கில *போகதா போக யம்* என்றும் *பருதகாதமாதம்* என்றும் *ஜ்ஜுநாஜ்ஜுந தவாவஜ்ஜுந* என்றும், *அநயோததர ஆதமா விஜ்ஜுநமய* என்றும் ஜீவைகதவ பரதிபாதிக்கைகளான அநேக சகுதிகளோடும் விரோதிகமும் ஆகையால் இதுஒன்பாதிச பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றிதே அவர்கள் சொல்லுவது அதை நிஷேதிகிறோ

56 சகுதி, ஒன்பாதிசபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்கில வெண்ணுது

(சகுதி, ஒன்பாதிசபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்கில வெண்ணுது) என்று ஒன்பாதிசபேதமாவது தேவ மறுஷ்யாதி பேதமும் காமகரோதாதி பேதமும் (56)

57 ஒன்பாதிசபேதமென்கில வெண்ணுமைக்கு தோதுவை அருளிச்செய்கிறோ,

57 மோக்ஷதசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே

(மோக்ஷதசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே) என்று அதாவது *ஸதா பசயநி* *மம் ஸாதா மயமாகதா* *முகதாநாம் பரமாகதி* *ஸாயஜ்யம் பரநி பநநா யே* *யஸமித பதே விராஜநதே முகதாஸ ஸம்ஸாரபநததை* என்று, மோக்ஷதசையிலும் ஆதமபேதத்தை சகுதி ஸமகுதிகள் சொல்லுகையாலே அப்படி சொல்லவொண்ணுதென்கை

மோக்ஷதசையாவது ஸாவோபாதி விநிாமுகததசையிதே அந்த தசையிலும் ஆதமபேதம் சகுதி விததமாவையாலே, *நிதயோ நிதயாநாம்* என்கிற சகுதியும் ஆதமபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று (57)

58, 59 ஆனால், ஆதமபேதபரிபதிக்கு நேரடியாக ஒன்பாதிக்கமாந்திருந்துள்ள தேவமனுஷ்யாதிபேதமும், காமகரோதாதி பேதமும் கழிந்து ஆதமக்கருடைய ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸம்மாய, ஒரு பரகாரத்தாலும் பேதகந்ததற்கு யோகத்தை யிலலாதபடியுமே மோக்ஷதையைப்பற்றி அவ்விடத்தில், ஆதமபேதம் விதிக்கிற படி என்ன? என்கிற வாதிபரிசுத்தத்தை அறுவதிலிருந்து (அப்போது) என்று தொடங்கி

58 59 அப்போது தேவமனுஷ்யாதிபேதமும், காமகரோதாதிபேதமும் கழிந்து ஆதமக்கருட ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸம்மாய ஒருபடி யாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி இருந்ததேயாகிலும்,

(ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி மிருந்ததேயாகிலும்) என்ற தருஷ்டாந்தமுக்கே பேதத்தை ஸாதிக்கிறது

பரிமாணமும் எட்டையும், ஆகாரமுமொத்திருக்கிற பொருட்களாக சதநங்கா வரீஸ்விகள் தொடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டா கிருப போலே ஸ்வரூபபேதமும் வித்தம்

(பரிமாணமும்) என்று தொடங்கி அதாவது அளவும் தூக்கமும் வடிவமொத்த இருக்கிற பொருட்களாக சதநங்கா வரீஸ்விகள் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு பேதக்கமாயிருப்பதொரு வகைமையிலேயேயாகிலும் அதிலே நாதாவதம் காண்கிருப போலே ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி ஏகாகாரரான முகத்தா தமாகளுக்கும் ஸ்வரூபபேதம் விதிக்கிறதென்றபடி. (58 59)

60 கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் அறுபாஷித்தக்கொண்டு, (ஆகையால் ஆதமபேதம் கொள்ள வேண்டும்) என்று நிகழ்கிறது

60 ஆகையால், ஆதமபேதம் கொள்ளவேண்டும்

ஆக கீழ்ச் செய்தவாயிற்று— லீலா ஆதமபேதமில்ல ஏகாதமாலே உள்ள தென்காசன என்று தொடங்கி இவ்வளவாக முன்பு தாமருவீசியசெய்த ஜீவாதந்தய பரிபிடமான் ஏகாதமவாதத்தை உத்கேஷித்தது, யுகதியாலும் சாந்தரத்தாலும் பஹுமுகமாக அதை தாழித்தது ஆதம பேதத்தை ஸாதித்தவாயிற்று (60)

61 கீழே ஆதமஸ்வரூபலக்ஷணத்தை விஸ்தரிக்க அருவீச செய்தா அதில் அசித்தவிக்ஷணத்தவம் அஜடத்தவம் ஆந்தந்தருபத்தவம் அவ்யகத்தவம் அசிந்தயத்தவம் நிரவ்யவத்தவம் நிரவிகாரத்தவம் ஜ்ஞாதாசரயத்தவமாகிற இவை ஜீவீசவரணாதார ணம் நியாமயத்தவாதிகள் மூன்றும் சித்திதஸாதாரணம் நிதயத்தவம் தவதரய ணாதாரணம் அனுதவமும் அசித்தபரமானு ஜீவஸாதாரணம் இவையித்தவீ யும் சேரக்கூடி ஆதமஸ்வரூபத்தற்கு அசித்தசுர வயாவருதியை விதிப்பிக்கை யாலே இவற்றை வக்ஷணமென்னக் குறையிலே அப்படியுபநிதிகே ஸுகரஹமாக ஒரு வக்ஷணம் அருவீச செய்கிறது

61 இப்போது இவர்களுக்கு வக்ஷணம் சேஷத்தவத்தோடே கூடிய ஜ்ஞாதருத ஜ்ஞாதருதவம்

(இப்போது இவர்களுக்கு வக்ஷணம் சேஷத்தவத்தோடே கூடிய ஜ்ஞாதருத வம்) என்று இவர்களென்கிறது தரிசித்தசேதநரையும் வக்ஷணமாவது—அஸாதா ரணதாமயிதே ஆகையால் சேஷத்தவமாதரத்தைச் சொல்லிவிட்டு அசித்தவயாவருதி விதித்தியாமையாலும், ஜ்ஞாதருதவமாதரத்தைச் சொல்லிவிட்டு ஸசுவரவயாவருதி விதித்தியாமையாலும் சேஷத்தவம் விதி ஜ்ஞாதருதவமே வக்ஷணமென்கிறது (61)

62 இப்படி ஜனாதாவான ஆதமாவிலுடைய ஜனாநத்துக்கும் ஸவரூபத்துக்கு முண்டான ஸாதாமய ஸ்வதாமயங்களை அருளிச்செய்கிறா மேல இவாக னுடைய ஜனாநம்தான் என்று தொடங்கி

62 இவர்களுடைய ஜனாநம்தான் ஸவரூபம் போலே நிதயதரவயமாய், அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும்

ஸவரூபம் போலே நிதயதரவயமாய் அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும் இந்தால் நிதயதவ தரவயதவ அஜடதவ ஆநந்தரூபதவங்கள் ஸவரூபத்தோபாதி ஜனாநத்துக்குமுண்டு என்றபடி. (62)

63 நிதயதவாதிக்கீன உபாதித்து ஸ்வதாமயத்தைச்சொல்லுமளவில் அநேக கரந்த வயவலிதமாமென்று நினைத்து ஸாதாமயம் சொன்னவநந்தரம், ஸ்வதாமயத்தையும் சொல்லுவதாக தஜ்ஜிஜனாஸு பரசந்ததை உதேகப்பிக்கிறா

63 ஆனால் ஜனாநத்துக்கும் ஸவரூபத்துக்கும் வாசி யென்னென்னில்

(ஆனால் ஜனாநத்துக்கும் ஸவரூபத்துக்கும் வாசி என? எனவில? என்று

64 ஸ்வதாமயம்நனை அருளிச் செய்கிறா (ஸவரூபம் தாமியாய்) என்று தொடங்கி

64 ஸவரூபம் தாமியாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய் தனைய்யொழிந்தவற்றை பரகாசிப்பியாமலே தனக்குத்தான் பரகாசிக்கக்கூடவதாய் அனுவாயிருக்கும் ஜனாநம் தாமாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய் தனைய்யொழிந்தவற்றை பரகாசிப்பிக்கக்கூடவதாய், தனக்குத்தான் பரகாசியாதே ஆநமாவாகுத பரகாசிக்கக்கூடவதாய் விபுவாயிருக்கும்

அதாவது தாமிதவம் ஸங்கோச விகாஸாயோக்யதவம் ஸ்வவயதிரிகதாராத நாபரகாசகதவம் ஸவஸமை ஸவயம்பரகாசதவம், அனுதவம் இவை ஸவரூபத்துக்கு விசேஷம்

தாமதவம் ஸங்கோசவிகாஸயோக்யதவம் ஸ்வவயதிரிகதாராத பரகாசகதவம், ஸவஸமை ஸவயம்பரகாச ரூபிததவம் ஸவாசரயஸய ஸவயம்பரகாசதவம் விபுதவம் இவை ஜனாநத்துக்கு விசேஷமென்றபடி.

(விபுவாயிருக்கும்) என்று ஜனாநத்தினுடைய ஸவாபாவிக வேஷத்தை அருளிச்செய்தாரித்தனையிறே (64)

65 ஸகல சேதநருடைய ஜனாநமும் இப்படி இராத்தொழிவானென? எனகிற சங்கையிலே ஸங்கோசாஸங்கோச நிபந்தநமான தாரதமயத்தை அருளிச் செய்கிறா (அதில சிலருடைய ஜனாநம்) என்று தொடங்கி

65 அதில் சிலருடைய ஜனாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும், சிலருடைய ஜனாநம் எப்போதும் ஆவிபுவாயிருக்கும், சிலருடைய ஜனாநம் ஒருக்கால் விபுவாய் ஒருக்கால் ஆவிபுவாயிருக்கும்

அதாவது 'அபாவஹம்மராகன' எனகிறபடியே, பகவதஜனாநத்துக்கு ஒருநாளும் ஸங்கோசமினறிகதே ததஸவரூபரூபருணவிபூதிகளை லதாநுபவமயன்னுதிரு

நிதய னலிகளனுடைய ஜனாநம், எப்போதும் விபுவாயிருக்கும் *பொயநநினாநாந
மும் பொலலாவொழுக்குமுகுடும்புமாயிருக்கிற பத்தருடைய ஜனாநம் காமாநு
குணமாக வலகொசுகிலாவகனோடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும் அவிபுவாயிருக்
கும் கலரகனோடோ என்கிறபடியே பகவதபரஸாதததாலே ஸமஸாரஸாகரத
தைக் கடந்து அகலரபபட்ட முகதருடைய ஜனாநம் பூவாவலதைல அவிபு
வாய உததராவலதைல *ஸாவம் ஹ பசய பசயதி* என்கிறபடியே விபுவா
யிருக்கு மென்கை (65)

66 இவ்விமல ஜனாநத்தகஞ்ச சொன்ன நிதயதவாநிகளை உபயாநிகளா

அநில பரதமத்திலே, 'என்கவிப்போது ஜனாநம் பிறந்தது என்கவிப்போது
ஜனாநம் நசித்தது' என்று உதபதி விநாசவததாச சொல்லப்படுகிற ஜனாநத்
துக்கு நிதயதவம் கூடுமபடி எவகினே* என்கிற சவகையைப் பரிநூலிகைக்காக தஜுதி
ஜனாநம் பரசததை அநுவதிக்கிரா

68 ஜனாநம் நிதயமாயில் 'எனக்கு ஜனாநம் பிறந்தது,
நசித்தது' என்கிறபடி யென்னெனவில,

(ஜனாநம் நிதயமாயில் எனக்கு ஜனாநம் பிறந்தது நசித்தது என்கிறபடி
யென* எனவில) என்று (66)

67 அதுக்கு உததரமருவீச்செய்கிரா

67 இநதநியதவாரா பரஸித்த விஷயங்களை கரஹிப்பது
மீளுவதீகையாலே, அபபடி சொல்லக் குறையிலே

(இநதநியதவாரா பரஸித்த விஷயங்களை கரஹிப்பது மீளுவது ஆகையாலே
அபபடி சொல்லக் குறையிலே) என்று அதாவது *ஸாவம் ஹ பசய பசயதி
ஸ சாதநதயாய கவபிதே என்று, முகத தசையில ஸாவ விஷயமாகச் சொல்லுகை
யாலே ஸாவததைதும் ஸாகுதகரிகைக்ககு யோக்யமாயிருக்க செயதேதும் *யயா
கேதரஜனாநசுகதிலஸா வேஷடிதா நருப ஸாவகா* என்கிறபடியே காமததாலே
வலகுசிடமாய *தயா திரோஹித்தவாசச சுகதி கேதரஜனாநஜுதிதா ஸாவ
பூதேஷு* பூபால் தாரதமயேந வாத்ததே அபரானிதன* ஸவஸா ஸா ஸதாவ
ரேஷு* ததோதிதா* என்கிறபடியே காமாநுகுணமான தாரதமயததைததததாயக
கொண்டு *இநதநியானும் ஹி ஸாவேஷாம யதயேகம் கூரநிந்தநியம், தேநாஸய
கூரதி பரஜனா தருதி பாநாநிவோதகம்* என்கிறபடியே இநதநியதவாரா புறப
பட்டு விஷயங்களை கரஹிப்பது மீளுவதாய்கையாலே தாதருசமான விளலததததததும்
வலகொசதததததததத வநத பரகாசாபரகாசவகைக்கொண்டு பிறந்தது நசித்தது
என்கை குறையிலே என்கை (67)

68 இப்படி இநதநியதவாரா பரஸிகிற ஜனாநம் ஏகமாயிருக்கச் செயதே
விஷயகரஹணவேணியில பரகாசிகமும்போது தாசந சரவணுதி ஸமஜனாபேதத்தை
உடைததாயக கொண்டு அநேகதவேந பரகாசிகிறபடி எவகினே* என்கிற சவகை
யிலே அருளிச் செய்கிரா

68 இதுதான ஏகமாயிருக்கச் செயதே நாதாவயத
தோறுகிறது பரஸாநபேதததாலே

(இதுதான ஏகமாயிருக்கச்செயதே நாதாவயத தோறுகிறது பரஸாந
பேதததாலே) என்று அதாவது ஏகமுகமாக பரஸிகை யனதிககே சகூச்சரோ
தராதயதேநேதநியதவாரா பரஸித்த ரூபபதாதயதேந விஷயங்களை கரஹிக்கிற

விதுக்கு தாசந சரவணுதி ஸமஜஞா பேபேதந தோறறுதிந நாநாதவம் பரவரண
பேத நிபந்தநமெனகை

இததால நித்யமான ஜஞானத்துக்கு உதபதி விநாச வயவஹார ஹேது
இன்னதென்று சொன்ன அநந்தரத்திலே பராஸமிகமாக அநினுடைய நாநாத
பேத பரகாசந ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று

ஆதமாவினுடைய தாமபூதஜஞாந நித்யதவம் *ந லி விஜ்ஞாதா விஜ்ஞா
தோ விபரீலோபோ வித்யதே ந லி தருஷ்டோ விபரீலோபோ வித்யதே *ஜ்ஞாநம்
வைராக்யமமைசவாயம் தாமசச மநுஜேசுவர, ஆதமேநா பரஹ்மபூதஸய நித்யமேதத
சதுஷ்டயம் பரிதாதபாநகரணாத கரியதே ந ஜ்ஞாமபரமம் விதேவ நீயதே
வயகநிமலஸ்தல ஸம்பவ குத ததா ஹேயஞ்ஞைதவமணாதவபோதாதயோ குண
பரகாசயநதே ந ஜ்ஞயநதே நித்யா ஏவாதமேநா லி தே* என்று சகுதி ஸமருதயாதி
களில் சொல்லப்பட்டதிறே (68)

69 இப்படியிருந்துள்ள ஜ்ஞானநித்யதவத்தை அருளிச்செய்தாராய நின்னா கீழ்
இனி இநினுடைய தரவயதவத்தை உபாதிப்பதாக நஜ்ஜிஜ்ஞாஸு பரசநத்தை
அதுவதிகஞா

69 தரவயமானபடி என எனவிலி?

(தரவயமானபடியென? எனவிலி) என்று

(69)

70 ததஹேதுக்ககி அருளிச்செய்து தரவயதவத்தை ஸாதிககிஞா

70 கரியாதனங்களுக்கு ஆசரயமாய அஜுடவ
யிருக்கையாலே தரவயமாகக் கடவது

(கரியா குணங்களுக்கு ஆசரயமாய அஜுடமாயிருக்கையாலே தரவயமாகக்
கடவது) என்று

கரியையாவது ஸங்கேசவிசாஸங்களை குணமாவது ஸமயோக விபோ
கங்களை அஜுடதவமாவது ஸவயம் பரகாசதவம் *கரியாசரபோ தரவயம்
குணாசரபோ தரவயம் என்று தரவயலக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே, கரி
யாசரயதவமும் குணாசரயதவமும் ஒரொன்றே தரவயதவஸாதகம்
இவற்றோடே அஜுடதவத்தையும் சொல்லுங்கையாலே அதுவும் தரவயதவஸாதக
மென்று இலாககுகுக் கருத்து எகனின்? எனவிலி ஜுடவஸதுக்களிலே தரவயாதரவ
யங்களிரண்டு முண்டு அஜுடவஸதுக்களிலே அதரவமாயிருப்பதொன்றிலையிறே
ஆகையால் *ஜ்ஞாநம் தரவயம் அஜுடதவாத யதஜுடம் தத தரவயம் யதா
ஆதமாதி—என்று அஜுடதவந்தன்களைக் கொண்டே தரவயதவம் ஸாதிககயாயிறே
ஆகையிறே இது தான் அஜுடமூலாய ஸங்கேச விசாஸங்களுக்கும் ஸமயோக
விபோகாதிக்குக்கும் ஆசரயமூலாயிருக்கையாலே தரவயம் என்று ததவிச்சேரநதி
யும் இவ்வுருளிச்செய்தது

இப்படி தரவயமாயிருக்குமாமில் இதுக்கு ஆதம் குணதவம் கூடுமபடி என?
எனவிலி நித்யததாசரயதவத்தாலேகூடும் *ஆசரயாதநயதோ வருத்தேதராசர
யென ஸமநவயாத தரவயதவம் ச குணதவம் ச ஜ்ஞாநஸயவிவாபயத்யதே*
என்றிறே ஆளவதநா அருளிச்செய்தது ஆசரயாதநயதோ வருத்திதவம்
கரியாசரயதவம் சொன்னபோதே சொல்லிறுயிறு

இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கெயன்றிறே தீயாதிதஜு பதாநதபரபைகளுக்
கும் ஒகருமிறே ஆகையால் தரவயதவ குணதவங்களிரண்டும் ஜ்ஞாநத்துக்கு
உபபந்தம் (70)

71 கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தாம் அருளிச்செய்த அஜுடதவ விஷயமான ஜ்ஜ்ஞா
ஸுபரசநத்தை அதுவதிககிஞா

71 அஜுடமாகில் ஸுஷுபதி ஸாச்சாதிகளில் தோற்ற வேண்டாவோ வெனவில

(அஜுடமாகில் ஸுஷுபதிஸாச்சாதிகளில் தோற்ற வேண்டாவோ? எனவில) என்று அதாவது ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்பரகாசமாகிருக்கும்மையில் எப்போதும் பரகாசிக வேண்டாவோ ஸுஷுபதயாதவவதைகளில் பரகாசியாதொழிவானென என்கை (71)

72 அதுகரு உததரம் அருளிச்செய்கிறா

72 பரணை மில்லாமையாலே தோற்றது

(பரணைமில்லாமையாலே தோன்றது) என்று அதாவது ஜ்ஞாநம் ஸ்வாசரயததுகரு ஸ்வயமேவ பரகாசிப்பது தான விஷயகூற்றணவேனாவேற்றே ஸுஷுபதயாதி அவஸதைகளில் தமோகுணதையிப்பவதாலே ஸ்வகுதிமாய திரோஹிதங்களான மானிபரகாசாதிகளைப் போலே பரணைமில்லாமையாலே பரகாசியாதென்கை (72)

73 இனிமேல் இதினுடைய ஆந்ததருபதவகதை உபபாதிக்கிறா (ஆந்ததருபமாய்கையாவது) என்று தொடங்கி

73 ஆந்ததருபமாய்கையாவது ஜ்ஞாநம் பரகாசிக்ரம போது அதுகூடாமாயிருக்கை

ஜ்ஞாநம் பரகாசிக்ரம போதாவது ஸ்வாசரயததுகரு விஷயங்களை தாசிப பிக்ரமப்போது அப்போதிறே இதுதான பரகாசிப்பது அவவவஸ்தையில் அநுகமாயிருக்கையாவது அவபோ விஷயங்களெல்லாம் அநுகமமாயத் தோற்றுக்கையாலே அவற்றை விஷயிகரித்த இந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வாசரயததுகரு ஸாக்ரமமாயிருக்கை (73)

74 ஆனால் விஷசஸ்தராதிகளை தாசிபபிக்ரமப்போது அவற்றை விஷயிகரித்த ஜ்ஞாநம் பரதிகூலமாயிருப்பானே? என்கிற சங்கையை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறா (விஷசஸ்தராதிகளை) என்று தொடங்கி

74 விஷசஸ்தராதிகளைக் காட்டுமபோது பரதிகூலமாயிருக்கக்கூடி தேஹாதம் பரமாதிகள

அதாவது அவற்றை தாசிபபிக்ரம போது அவற்றை விஷயிகரித்த ஜ்ஞாநம் துக்கருபமாயிருக்கைகளுக்கு காரணம் அவற்றில் பாததவபுத்திகரு மூலமான தேஹாதம்பரமமும் காமமும் சசவராதமத்தவஜ்ஞாநராஹிதயமும் என்கை (74)

75 இவைதனக்கு ஸவாபாவிக வேஷமேது? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா (சசவராதமகமாய்கையாலே) என்று தொடங்கி

75 சசவராதமக மாகையாலே யெல்லாப் பதாததவங்களுக்கும் அநுகூலமாயே ஸவபாவம் பராதிகூலமாய் வந்தேறி

அதாவது *ஜகத் ஸாவம் சரீரமதே *தாநி ஸாவாணிதவபு *ததஸா மம் வை ஹிரேஸதது* என்று ஸகலபதாாததவங்களும் பகவச சரீரமென்று சாஸ்தரங்களிலே செல்லப்பபாதின்றதிறே அப்படி பகவதாதமகமாகக் காணும்போது ஸகலமும்நுகலமாய்கொண்டு தோற்றுக்கையாலே ஸவா பதாாததவங்களுக்கும் அநுகூலமாயே ஸவபாவம் இவற்றில் தோற்றுகிற பராதிகூலமாய் தேஹாதம் பரமாதிகூலமாகையாலே வந்தேறி என்கை (75)

76 இப்படி சசவராதமகமாய்கையாலே ஸகலபதாாததவங்களுக்கும் அநுகூலமாயே ஸவபாவமென்பானே? சததருஃமாதிகளிலுண்டான ஆநுகூலமம் ஸவாபாவிக மன்றோ? என்கிற சங்கையின் மேலே அருளிச்செய்கிறா (மற்றையாது கூலமம் ஸவாபாவிகமாய்கை) என்று தொடங்கி

76 மறையாநுகலயம் ஸவாபாபிகமாதில, ஒருவனுக் கொடுக்கா
லோரிடத்திலே அநுகலயங்களான சந்தந குஸுமாதிகள்
தேசாந்தரே காலந்தரே இவன்களாகும் அதேசேததிலே
அக்காலத்திலே வேறேயொருவனுக்கும் பரதிகலயங்களாகக்
கூடாது

மறையாநுகலயம் எனவிறது தாமருளிச்செய்த பகவதாதமகதவததால்
வந்த ஆநுகலயத்தை ஒழிய சந்தந குஸுமாதி பதாரததவகளில் தோற்றுவிற்
ஆநுகலயத்தை அது அவற்றுக்கு ஸவாபாபிகமாகில போகதாவாயிருப்பாடுறொ
வனுக்கு ஒரு காலத்திலே ஒரு தேசத்திலே அநுகலயங்களாயிருந்தால் காலந்தரத்
திலே யாதல், தேசாந்தரத்திலேயாதல் இவன்றாககே பரதி கலயகளாவது இவ
னுக்கு அநுகலயங்களாயிருக்கிற தேச காலங்கள் தாவினே வேறே ஒருவனுக்கு பரதி
கலயகளாவதாகக் கூடாது இப்படி பரதிகலயங்களாய்த் தோற்றக் காணு நின்றோ
மிறே ஆகையால் பகவதாதமகதவ நிபந்தனமான ஆநுகலயம ஸவாபாபிகம்
மறையாநுகலயம் ஸவாபாபிகமன்றென்கை

*வஸ்துவேகமேவ து காய ஸுகாயோஷயாகமாய ச கோபாய ச யதஸ்தஸ
மாத வஸ்து வஸ்தவாதமகம் குத ? ததேவ பரீதயே பூதவா புதா து காய ஜாயதே
ததேவ கோபாய யத பரஸாதாய ச ஜாயதே தஸமாத து காதமகம் நாவதிந ச
விஞ்சித ஸுகாதமகம்* என்று இவ்வாததம் ஸ்ரீபராசரபகவானுலே விசதமாகச்
சொல்லப்பட்டதிறே

இத்தால் சொல்லவிறுயிறதென் ? எனலில் விஷேஸதராதிகள் பரதிகலய
களாயும் சந்தநகுஸுமாதிகள் அநுகலயங்களாயும் தோற்றுவிந்து தேஹாதமபரமாதி
களாலே ஈசவராதமகமாகையாலே எல்லா பதாரததவகளுக்கும் ஆநுகலயமே
ஸவாபாலம் ஆகையால் அவாபகாரததாலே காணும்போது, ஸாவவிஷய பரகாசந
தசையிலும் ஜ்ஞாதம் ஆனதநுபமாயிருக்கும் என்றதாயிறு

ஆக மேசசெய்ததாயிறுது—(சித்தெனவிறது ஆதமாவை என்று முதலிலே
சிசபதவாசயமான வஸ்துவை உத்தேசித்து அநந்தரம் (தேஹாதிலிலக்ஷணமாய்)
என்று தொடங்கி (சேஷமாயிருக்கும்) என்னுமளவாக ததவஸுப லக்ஷணத்தை
விஸ்தரேண சொல்லி (தேஹாதிலிலக்ஷணமானபடியென் ? எனலில்) என்று
தொடங்கி (சேஷமாகையாது) என்னுமளவாக உகத லக்ஷணத்தைப் பரி
கித்தது அநந்தரம் ஏவம்பூதமான ஆதம ஸவரூபம் பதத் முகத நிதயரூபேண
தரீபரகாரமாயிருக்கும்படியையும் பததாதமாககளுக்கு அவிதயாதிகணுண்டா
கைக்கு ஹேதுவையும் தந்நிலவருத்தி கரமததையும் தரிவிதாதமவாகமும் தவித
தலியே அநந்தமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லி அநத ஜீவாநந்தயபரதிபடமான
ஏகாதமவாதத்தை யுகதி சாலதரங்களாலே நிரஸித்தது, ஆதமபீதத்தை ஸாதித்தது
முன்பு விஸ்தரேண சொன்னபடியன்றிககே ஸுகரஹமாக தரிவித ஆதமாககளுக்கு
முண்டான லக்ஷணத்தை தாசிப்பித்து அநந்தரம் ஜ்ஞாநததத்க்கும் ஸவரூபத்தக்கு
முண்டான ஸாதாமய வைதாமயவகளைச் சொல்லி ஜ்ஞாநதததவ பரஸவகத்திலே
தரிவித சேதநுடைய ஜ்ஞாநததத்க்குமுண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லி முன்பு
ஜ்ஞாநததத்க்குச் சொன்ன நிதயதவ தரவயதவ அஜுடதய ஆநந்தநுபதவவகளை
அடைவே உப்பாதித்தது இப்படி சித் ததவத்தினுடைய வேஷத்தை அருளிச்செய்து
தலைக்கட்டினார்

(76)

யிஸ்திலேகாசாய நிதயக்கே ச்ணம்

ஜீப நிதயக்கே ச்ணம்

சித் பரகாணம் முறயிறு

ஸ்ரீ அசித் ப்ரகரணம்.

77 ததவதரயத்தில ததவதரயமாவது சித்தமும் அசித்தமும் ஈசவரனும் என்று உத்தேசித்த கரமத்திலே பரதமம் சிசுபத்தவாசயனான ஆதமாவீனுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷங்களை ஸபுடமாக அருளிச்செய்தாரா கீழ் அநந்தரம் அசித் வஸ்துவீனுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷங்களை அதிஸபுடமாக அருளிச்செய்கிறார் அதில பரதமத்திலே அசிலவக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார்

77 அசித்து ஜஞாநஞநயமாய விகாராஸபதமாயிருக்கும்

(அசித்து—ஜஞாநஞநயமாய விகாராஸபதமாயிருக்கும்) என்று அசித்தா கிறது—சைத்தநய அநாதாரமான வஸ்துவிறே அதுதன்னை அருளிச் செய்கிறார் (ஜஞாநஞநயமாய) என்று அததைப்பற்றவிறே சகுதி போகயசபதத்தாலே அசித்ததைச் சொல்விறு விகாராஸபதமாகையாவது—விகாரததுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை விகாரமாவது—அவஸ்தாநந்தராபத்தி அதாவது—சிதஸவரூபம் போலே ஸதைக்ரூபமாயிராதொழிகை (77)

78 இப்படி இதினுடைய வக்ஷணத்தை அருளிச்செய்த வநந்தரம் இவவசித்த ததவநதான்—ஸதவைகாதாரமாயும் ஸதவாதிஞஸதரயாதாரமாயும் ஸதவாதிஞஞநயமாயும் மூன்று வகைப் பட்டிகருமபடியை அருளிச்செய்கிறார்

78 இது சுதஸ்தவமென்றும் மிசரஸ்தவமென்றும் ஸதவநதய மென்றும் தரிவிதம்

(இது சுதஸ்தவமென்றும் மிசரஸ்தவமென்றும் ஸதவநதயமென்றும் தரிவிதம்) என்று

79 உத்தேசித்த கரமத்திலே அசித் தரயத்தினுடையவும் ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷங்களை பரதிபாதிப்பதாக நினைத்து பரதமம் சுதஸ்தவத்தின் படியை அருளிச்செய்கிறார் (இதில சுதஸ்தவமாவது) என்று தொடங்கி

79 இதில் சுதஸ்தவமாவது ரஜஸ்தமஸஸுக்கள கசாதே கேவஸ்தவமாய, நிதயமாய ஜ்ஞாநநதஜ்ஞாய காமதாஸைநீக்கே கேவஸ பகவ திசை யாலே விசேஷ கோபுர மண்டப பரஸந்தாதி சூபண பரிணமீகக்க கடவநாய நிவந்திதேஜோ ரூபமாய, நிதயஜ்ஞாநமும் ஈசவரனும் பரிசேதிக்க அரிதாய அதபதபுடையிருப்பதொன்று

சுதஸ்தவமெனது—ஞ்ஞாநதரம் கலசாத ஸதவஞ்ஞணததையுடையதென்ற படி அததை அருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ்தமஸஸுக்கள கலசாதே கேவஸ்தவ மாய) என்று *கடியத்தமஸய ரஜஸ பராகே *தமஸஸது பாரே* *தமஸ பரஸ தாத* *பஞ்சகநிமயே நிவயே சுதஸ்தவமே ஸுக்காகரே* என்று சகுநிஸமருதி களிலே இப்படி சொல்லாநின்றதிறே

(நிதயமாய) அதாவது—அநாதிதித்தமாயிருக்கை *ததக்ஷரே பரமே வயோ மந* *காலாநிதமநாதயநதம்பராகருதமச்சூசலம் பராபயமாசரி பதாத ஸதபிர மயி ஸமநயஸதமாநஸை* *யத தத புராணமாகாசம் ஸாவஸமாதபரமம் தருவம யத பதம் பராபய ததவஜ்ஞா முசயநிதே ஸாவ கிலபிணை* என்று இதினுடைய நிதயதவமும் சகுநிஸமருதிகளிலே சொல்லப்பட்டது

(ஜனாநாதந்தஜநகமாய) சுதத ஸதவமாகையாலே ஜனாநாதந்தஜநகமாயிருக்கும்பிறே ஸதவம்—ஜனாநஸுகாவஹமாயிறே இருப்பது ஆகையிறே *சுததஸதலே* என்ற அநந்தரத்திலே *ஸுகாகரே* என்றது

(காமததாலன்னறிகே கேவலபகவதிசசையாலே விமாநகோபுர மண்டப பராஸாதாதிரூபேண பரிணயிக்க கடவதாய) அதாவது—சேதநன காமாநுணமாக இசரிகக அந்த இசாநுருணமாக பகவதஸங்கலபகதாலே சதுர்வீமசதிதவ மாயககொண்டு பரிணயித்து சேதநாகரு போகய போகோபகரண போகஸதா ஸ்களாவிற பரகருதிதவமபோலன்னறிககே ஸவபோகாரத்தமாக உண்டாஸ பகவதிசசையாலே விமாந கோபுராதிரூபேண பரிணயியாநிறுடுமெனக

தேவாநாம பூரயோதயா தஸயாமுயிரணமய கோச யோ ஸை காம பரஹு மிஜே வேத அமருதேநாவருதாம புரிம*அபராஜிதா பூர பரஹுமண பரஜாப தேஸ ஸபாம வேசமபரபதயே* என்று சருதியிலேயும் ஸங்காரஜோன நித்யவிபுஜிற் றுண்டான திவ்யநகர திவ்யாயதநாநிகள் சொல்லப்பட்டது

இதுதன்ன பாஷ்யகாரா ஸ்ரீஸுருண்ட சுதயத்திலே *திவ்யாவரணசத ஸுஹஸாவருதே திவ்யகலபகருபசோபிதே திவ்யோதயாத சதஸஹஸரகோம ரிராவருதேஅதிபரமானே திவ்யாயதநே கஸமிமசதி விசுகரதிவயரதநம திவ்யா ஸதாநமண்டலே* என்று தொடங்கி விவதரேன அருளிச்செய்தாரிறே

(நிரவநிசேதஜோருபமாய) அதாவது—அகநி ஆநிரயாதி தேஜு பதாரதநா னையும் சுதபோதகலபமாகுதபடி அளவிறந்த தேஜுடிலே வடிவாயிருக்கை 5 சுததர ஸராயோ பாதி ந சுததரதாரகம நேமா விதயுதோ பாநதி குதோயமகநி அதயாகாநஸதிபதம் தத ஸதாநம் விஷ்டோ மஹாதமந வஸயைவ பரபயா ராஜந துஷ்பரேகும் தேவதாநஸை* எனனககடவலிறே சுடரொளியாய நின்றதன்னுடையசோதி அரிப்படபோடும் சடாசோதி வெளளம் விளவருஞ்சடாசோதி என்று ஆழவாரும் இதினுடைய நிரூபிக தேஜோ ருபதவததைப பஸ்சிடங்கலினும் அருளிச்செய்தாரிறே

(நித்யமுசுதராலும் ஸவரஜாலும் பரிசேதிகக அரிதாய) அதாவது இதி னுடைய பரிமாணுதிகள ஒருவராலுமளவிடவொண்ணுதபடியிருக்குமாயிறே தேஜாமயி இயத பரிமாணம் இயாதசவாயம் ராதருஸாயபாவமிநே பரிசேததும் 'யாக்யே' என்று நித்யரால பரிசேதிககவொண்ணுதொன்று ஸ்ரீ ஸைருண்டசுத யத்திலே பாஷ்யகாரா அருளிச்செய்தவிது முகதருக்குடொமக்குமிநே ஸவரஜோ நத்தோபாதி இவாகளுடைய ஜனாநத்தகரும் ஸாவதாசிதவமுண்டாகையாலே அவனுல பரிசேதிககலாயாமகில இவாகளாலும் பரிசேதிககலாயிறே ஆகையாலு அவனுக்கு மரிது எனக

ஆனல் இவாகளுடைய ஸாவஜுதைகருக கொததைவாராதோ* எனனில யாராது ஸாவஜுதைபாவது ஸாவததையுமுள்ளபடியுறிகையிறே பரிசேதய மாகில பரிசேதிதநிறிகையும் அபரிசேதயமாகில அபபடியுறிகையுமிநே உள்ளது ஸ்ரீமையிலயாததொன்றுக்கு ஸ்ரீமையறியாம ஸாவஜுதைகரு அநுருணமெனனு மிடம் *தேவி தவநமவியாவதிா ந ஹரினு நாமி தவயா ஜனாயிதே யதயபியல மதாபி நைவ யுபயோஸ ஸாவஜுதா ஸ்ரீபதே யநதாஸதயேவ ததஜுதாமநு குணம் ஸாவஜுதாயா விதா வயோமாமபோஜயிதநதயா கில வித பராநிதாய பிதயுசயிதே* என்று ஸ்ரீஸதவததிலே ஆழவானுளிச்செய்தார

இவ்வன்னுநிலை தனக்குதனதன்மையறிவியான எனவிறவிதவும
 ணாயனுதையோடு விரோதிகளும் ஆகையால் நிதயமுகதசுவராகளால் அபரிச
 சேதயமெனநவிலில் குறையிலில் இததால் இதின்னுடைய வையவம் சொன்னபடி
 (அதயதபுதமாயிருப்பதொன்று) அதயதபுததவமாவது — அதுகண்ணம்
 அபூவ ஆசசாயாவதவம் *அநததாசசாயாநததமஹாயிவ) எனநூரிதே பாஷ்ய
 காரா ஆச சுததவதவமாவது இப்படி யிருப்பதொன்றென்றதாயிறு (79)

80 இததைச சிலா ஜுடமெனநூகன, சிலா அஜுட மெனநூகன

(இததைச சிலா ஜுடமெனநூகன சிலா அஜுடமெனநூகன) அதாவது—
 இந்த சுததவதவம் தன்னே இந்த தாசநஸ்தா தனகளிலே சிலா ஜுடமெனநூ சொன
 நூகன அநவண்ணிககே சிலா அஜுடமெனநூ சொனநூகன எனகை *இய
 ழுடாமாதிமாம் கேசிதாநூ * எனநூரிதே அபிஷுததமம் சொவலிறு (80)

81 ஜுடமாவதவது—ஸவயம்பரகாசமாயநிககேயிருக்கை அஜுடமாகையாவது
 ஸவயம்பரகாசமாயிருக்கை அததை அருளிச செய்கிறா

81 அஜுடமானபோது நிதயாகதம் முகதாகதம் சசுவரனுக்கும் ஜுநாநததையோழியவும் தோற்றம்

(அஜுடமானபோது நிதயாகதம் முகதாகதம் சசுவரனுக்கும் ஜுநாநததை
 யோழியவும் தோற்றம்) என்று அஜுடமானபோது என்றது—ஜுடமெனநூ ஒரு
 பகும் சொவலுக்கையாலே அப்படியுயன்றிககே இப்படியானபோது என்றபடி அத
 பகத்ததை விட இததை உபாநதிகையாலே இவா தமக்கு இதிலே திருவுள்ள
 மெனநூ தோற்றநூநிதநூ ஜுநாநததைப்பாழியவும் தோற்ற மெனநூ—
 ஜுநாநததாலே தன்னையறியவேண்டாதபடி தானே பரகாசிகளும் என்றபடி (81)
 82 இப்படி ஸவயம்பரகாசமாயிருக்கமுமாவில் ஸமணரிகளுக்கு ஜுநாநதவேதய
 மாக வேண்டாதே தானே தோற்ற வேண்டாவோ? எனவிற சங்கையிலே அருளிச
 செய்கிறா

82 ஸமணரிகளுக்குததேதோற்றது

(ஸமணரிகளுக்குததேதோற்றது) என்று இதுதான அபிஷுதராலே விவத
 ரண பரதிபாதிக்கப்பட்டது எனவோ? எனவில *தரிவத அசேதநவகன என
 மெடுதது அறநில பரகருதியும் காலமும் ஜுடநகன சுததஸ்தவமான தரவயத
 தையம் ஜுடமெனநூ சிலா சொவலுக்கையாலே ஜுடதவமாவது—ஸவயம்பரகாசம
 நிககேயிருக்கை பகவசாஸ்தரதி பராமாசம் பண்ணினவாகன ஜுநாநாதமக்
 மாக சாஸ்தரவிததமாகையாலே, சுதத ஸதவதரவயததை ஸவயம்பரகாசமெனபா
 கன இப்படி ஸவயம்பரகாசமாவில் ஸமணரிகளுக்கு சாஸ்தரவேதயமாக வேண்ட
 டாதே தானே தோற்றவேண்டாவோ? எனவில ஸாவாதமாகக்குடையவும் ஸவ
 ருபமும் தாமபூத ஜுநாநதமும் ஸவயம்பரகாசமாயிருக்க ஸவரூபம் தனககே ஸவ
 யம்பரகாசமாய், வேறெல்லார்களும் ஜுநாநாதரவேதயமானாப்போலவும் தாம்
 பூதஜுநாநதமும் ஸவாசரயததுககே ஸவயம்பரகாசமாய் இதராகரு ஸவயம்பரகாச
 மஸனாதாப் போலவும், இதவும் நியதவிஷயமாக ஸவயம்பரகாசமானால் விரோத
 மிலில் *யோ வேததி யுகபதஸாவம் பரதயகேஷன ஸதா ஸவதா தம் பரணமய
 நூநில சாஸ்தரம் நயாயததவம் பரசகும்பேநூ* எனவிறபடியே தாமபூதஜுநாநத
 தானே ஸாவததையும் ஸாக்ஷாதகரிததுக் கொணங்குகிற சசுவரனுக்கு சுதததை
 வதரவயம் ஸவயம்பரகாசமாயிருக்கிறபடி எனவோ? எனவில இவ்வுடைய தம்

பூதஜ்ஞாநம் திவ்யாதம்ஸவரூபம் முதலாக ஸாவததையும் விஷயிகரியா நிற்க திவ்யாதம்ஸவரூபம் ஸவயம் பரகாசமாயிருக்கிறப்போலே இதுவும் ஸவயம் பரகாசமாயிருக்கலாம் இப்படி நித்யாக்கும் துலயம் விஷயபரகாசநகாலதநிலே தாம்பூதஜ்ஞாநம் ஸவாசரயமாக்ரதததுக்கே ஸவயம்பரகாசமாஞ்ஞாபோலே முகதாக்கூகும் அவவவஸதைமிலே இது ஸவயம்பரகாசமாஞ்ஞா விரோதமில்லை தாம்பூத ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாதம் பரகாசநகதியானது விஷயபரகாசநமில்லாதகாலத்தில் காமவிசேஷங்களாலே பரநிபததையாஞ்ஞாபோலே சுததஸ்தவத்தினுடைய ஸவாதம்பரகாசநகதியும் பததததையில் பரநிபததையாகையாலே சுததஸ்தவம் பததாக்கு பரகாசியாதொழிந்தது *தியஸ் ஸவயம்பரகாசதவம் முகதேன் ஸவாபாவிகம் யதா, பததே கதாசிட ஸமருததம் ததாதராபித்யம்யதே* இவ்வளவு அவஸ்தாநதராபத்தி விகாஸிதரவயததுக்கு விருததம்என்று ஆகையால் பரமாணபரநிபநநாதததததுக்கு யுகதிவிரோதம் சொல்ல வழியில்லை எனற்பபடி. ரஹஸ்யதரவணரத்திலே பரநிபாதிக்கையாலே

83 கீழே ஆதமாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே, அநயோநயம் பின்னமென்னுமிததை தாசிப்பித்தாப்போலே சுததஸ்தவமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே இவையிரண்டிலும் பின்னமாயிருக்கும்படியை தாசிப்பிக்கக்காக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு பரசநததை அநுவதிக்கிறா

83 ஆதமாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிநநமானபடி யென் னெனவிலே,

(ஆதமாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பின்னமானபடி யென்? எனவிலே) என்று

84 அநேக ஹேதுக்களாலே அதுதன்னை தாசிப்பிக்கிறா நானென்று தோற்றமுமாயும் என்று தொடங்கி

84 நானென்று தோற்றமுமாயலும் சரீரங்களாய் பரிணாமிககையாலும், விஷயங்களையொழியவும் தானே தோற்றுகையாலும், சபதஸபாசாதிகளுண்டாகையாலும் பிநநமாக்கடவது

அதாவது ஆதமவஸ்து பரதயக்காகையாலே அஹமென்று பரகாசியாநிற்கும் இது பராக்காகையாலே இதமென்றிறே பரகாசிப்பது இததாலே ஆதமாவில் பின்னமென்றபடி. சரீராதிகளாய் பரிணாமிககையாலே ஆதமாவிலும் ஜ்ஞாஸத்திலும் இரண்டிலும் பின்னமென்றபடி. ஏகரூபங்கையாலே ஆதமாவுக்கு பரிணாமில்லையிறே ஜ்ஞாநததுக்கு பரிணாமமுண்டேயாகிலும் சரீராதிகளாய் பரிணாமியாதிறே விஷயநிரிபேக்ஷமாக பரகாசிககையாலும் சபதஸபாசாதிகளுக்கு ஆசரயமாகையாலும் விஷய ஸத்திநியிலொழிய பரகாசிப்பதும் செயயாதே, சபதாதபாசரயமன்றிகே ததகராஹகமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் பின்னமென்றபடி. (84)

85 ஆகவிப்படி சுததஸ்தவத்தினுடைய பரகாரததை அருவீசசெய்தாராய் நினரா கீழே அநந்தரம் மிசரஸ்தவ பரகாரததை அருவீசசெய்வதாக (மிசரஸ்தவமாவது) என்று தொடங்குகிறா

85 மிசரஸ்தவமாவது ஸதவரஜஸ தம்ஸஸுக்கள் புனரேடுகங்கூடி பததசேதனருடைய ஜ்ஞாநாநந்தவகளுக்கு திரோதாயகமாய் விபீதஜ்ஞாந ஜநகமாய் நிகயமாய் ஈசவரனுக்கு கரீடாபரிகமாய் பரதேசபேதததாலும் காலபேதததாலும் ஸதருசமாயும் விஸ்தருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதாய், பரகருதி அவதையை மாயை யென்கிற போகளை யுடைததாயிருக்கும் அசிதவிசேஷம்

(மிசரஸ்தவமாவது)—ரஜஸ்தவமஸஸுகளோடே கூடின ஸ்தவகுணத்தை யுடைத்தானது அதை அருளிச்செய்திருா (ஸ்தவரஜஸ்தவமஸஸுகள மூன ருருங்கூடி) என்று *தரிசுணம் தஜஜகதயோநிரதாதிபரபவாபயம்* *தரிசுணம் காமிணும் கேஷதரம் பரகருதே ருபமுசயதே* *ஸ்தாமரஜஸ்தவம் இதி குணஃ பர கருதிஸம்பவா* என்ககடவதிதே

(பததிசேதநருடைய ஜுநாநாதநதவகளுக்கு திரோதாயகமாய) அதாவது குணதரயாதமகமாயிருக்கையாலே ரஜஸ்தமோமசததாலே ஜுநாநாதிகளுக்கு திரோதாநததைப் பண்ணுமென்கை சேதநருடைய ஜுநாநாதநதவகளுக்கு திரோ தாயகமாயென்று ஸாமாநியேந சொஸாதே (பததிசேதநருடைய) என்று விசேஷிக கையாலே காமஸமஸுஷ்டரான சேதநருடைய ஜுநாநாதிகளுக்கே அது திரோ தாயகமென்றபடி அவது ஐசிகமாக பராகருத சரிபரிசுரஹம் பண்ணுகிற நிதய முகதருடைய ஜுநாநாதிகளுக்கும் இது ஸங்கோசத்தைப்பண்ணவேண்டி வரும்பிறே ஆகையாலே *அஹருதஸஹஜதாஸபாஸஸரயஸஸரஸதபநதா மிமஸரமதேஹா இதயமீரயகதாம் மஹிதம்நுஜநியாயகஸ்தாவரதவாசசரயநதே* என்கிறபடியே நிதய முகதரும் இவகே வந்து பராகருத தேஹங்களைப் பரிசுரஹிதது சேஷிக்கு அபிசயத தைப் பண்ணுமனவில அவகளுக்குகிது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணுமையாலே பதத சேதநருடைய ஜுநாநாதிகளுக்கே இது திரோதாயகமொன்றுமிடம் ஹிதம் *அநீசயா சோசிதி முஹயமாந* *அநாதிமாயயா ஸுபத* *பகவநமாயாதிரோ ஹிதஸவபரகாச* என்ககடவதிதே

(விபரிதஜுநாதஜநகமாய) விபரிதஜுநாதமாவது அதஸமிந ததபுத்தி அதாவது அநாதமாவான தேஹத்தில் ஆதமபுத்தியும் அஸவநதநரமான் ஆதம் வஸதுவில் ஸவநதநரபுத்தியும் அநநயசேஷமானவதுதனவில அநயசேஷதவபுத்தி யும் அநீசவரரானவாகன பகல ஈசவரதவபுத்தியும் அபுருஷாததமான் ஐசீவா யாதிகளிலே புருஷாதததவபுத்தியும் அபுபாயங்கனானவநநில உபாயதவ புத்தி யும் தொடக்கமானவை யதர்ஜுநாதத்தை மறைக்கும்எவனறிககே இப்படியிருந மிருததுஎன விபரிதஜுநாதநகனையும் பததிசேதநாக்கு உண்டாகாநிறமாயிறுது *பகவதஸவருபதிரோதாதநகீம் விபாதஜுநாதஜநகீம்* என்று இது தனவீ பாகுய காரா அருளிச்செய்தாரிறே

(நிதயமாய) அதாவது உதபத்திவிநாசரஹிதமாயிருக்கை *அஜாமேகம்* *கௌரநாதயநதவதி ஸா ஜிதீநீ பூதபாவிநீ* *அசேதநா பராததா ச நிதயா ஸததவிக்ரீயா* *விளரஜநீம்ஜுநாமஷ்டருபாமஜாம் தருவாம்* என்ககடவதிதே

(ஈசவரனுக்கு கரிடாபரிசுரமாய) அதாவது ஸாவேசவரனுடைய ஜகத ஸருஷ்டயாதி லீலைக்கு உபகரணமாயிருக்கை *கரிடதோ பாக்ஸயேவ சேஷ்டாம தஸ நிசாமய* *அபரமேயோ நியோஜயசச யதர காமகமோவசீ மோததே பகவாத பூததா பால கரிடநகைவீ* *தவம் நயருசதமிருதருசதமி காம் ஸுததிரோபயாதிகை ஹிரே விஹரஸி கரிடாகநதுகைவீ ஜநதுமி* என்று சொஸப படுகிற, ஸாவேசவரனுடைய லீலைக்கு குணதரயாதமிகையான பரகருதிமிறே பரதாதோபகரணம் *விதாஸிதா ச ரகதா ச ஸாவகாமதுகா விபோ* என்க கடவதிதே *தைவி ஹயேஷா குணமயீ* என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே

(பரதேசபேதததாலும் காலபேதததாலும் ஸைருசமாயும் விஸைருசமாயு மிருக்கும் விகாரயகனை யுண்டாக்ககடவதாய) பரதேசபேதமாவது குணவைஷ்ணவ மிஸாத பரதேசமும் குணவைஷ்ணவமுான் பரதேசமும் இது தனக்கு குணவைஷ்ணவ முள்ளது காரயோநமுக்கான ஸதஸத்திலேமிறே அவஸாதவிடமெல்லாம் குண

வாமயாபநதமாயிருக்கும்பிதனை அதில குணவைஷமயமிலாதவிடம் ஸதஞ்ச விகாரமாயிருக்கும் வைஷமயமுள்ளவிடம் விஸதஞ்ச விகாரமாயிருக்கும் ஸதஞ்ச விகாரமாவது நாமரூபவிபாகநிபேதசாநா ஸுமாயிருக்கும் ஸதிகுமவிகாரம் விஸத ஞ்சவிகாரமாவது நாமரூபவிபாகநிபேதசயோக்யமாயிருக்கும் ஸதூல விகாரம் *குணஸாமய மறுதரிசுதநந்யூதம்* என்கையாலே அவயகதாவஸதைவிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸதஞ்சமாயிருக்கும் மஹதாதி விஸதஞ்சவிகாரமாயிருக்கும்

இனி காலபிபதமாவது ஸமஹாரகாலமும் ஸருஷ்டிகாலமும் ஸமஹார காலத்தில் இது அவிபகத தம்ஸலாயக கிடககையாலே ஓரிடத்திலும் குணவை ஷமயமிலாமையால் எங்குமொகக ஸதஞ்சவிகாரமாயிருக்கும் ஸருஷ்டி காலக் திலே பகவதநிஷ்டான விசேஷத்தாலே விபகதமாய காரியோநழுகமாய குணவை ஸுமயம் பிறதநயாநே விஸதஞ்சவிகாரத்தை யுடைத்தாகா நிறமும் ஸததவிகா ராஸபதமாயிருக்கையாலே அசர ஸததாபரயுகதமிதே விகாரம் அதிநுடைய லெனக்ஷமயானெனக்ஷம் நிபநதநமான விபாகநிபேதசமிதே உள்ளது அவஸது நாவிகாரமாயிருப்பதோரவஸதையும் இலகியிதே

(பரகருதி அவிதையை, மாயை என்கிற போகனை உடைத்தாயிருக்கும் அநிக விசேஷம்) மிசரஸதயமாவது இப்படி இருப்பதோர் அநிதவிசேஷமென்று வாச யாதவயம் (85)

86 பரகருதயாநிராமபேதங்கள் இதின்னுடைய ஸவபாவங்களைப்பற்ற வந்ததென கிருா (பரகருதியென்கிறது) என்று தொடங்கி

10 பரகருதியென்கிறது விசயங்களைப் பிறாநிபேதகையாலே, அவிகையையென்கிறது ஸுஞாநிரோதி யாகையாலே, மாயை யென்கிறது விசிற ஸருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே

அதாவது - *மூலபரகருதிரவிகருதி* இதயாதிகளிலே பரகருதி சபதம் காரணவாசியாகச் சொல்லப்பட்டதிறே இதுதான் உபாதாத சாரணத்தனாகே வாச கம் ஆகையிறே பரஹ்மத்தின்னுடைய ஜகதுபாதாததவத்தைச் சொல்லுகிற ஸந்தி காறா *பரகருதிசச் பரநிஜஞாதருஷ்டாநதாநுபராதாத* என்று, பரகருதிசபதக் தாலே சொல்கிறது ஆகையால் இததை பரகருதியென்கிறது—மஹதாதிவிகா ரங்களைத் தனபக்களில் திள்ளும் ஹதிபிக்கையாலே அவிதயாசபதம் விதயாபாவத் துக்கும் விதயேதரத்தனக்கும் விதயாவிரோதிகமும் வாசகமா யிருந்ததேயாகிலும் விஷயாநுணமாயிறே பரமேகக மிருப்பது ஆகையால் இததை அவிதையை என கிறது—ஜஞாந விரோதியாகையாலே (ஜஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்) என்று இதின்னுடைய ஜஞாந விரோதிதயமதான் சீழ்ம சொல்லப்பட்டதிறே அவுராராகுஸாதி கலியைகளை, ஆசரீயகரத்தவத்தைப் பற்ற மாயாசபதத்தாலே சொல்லுகிறுப்பாலே இததையும் மாயை என்கிறது—விசிற ஸருஷ்டியைப் பண் ணுகையாலே அதாவது—ஒன்றுபோலொன்றுசநிககே விஸமயரீயங்களை கா யங்களை ஜதிபிக்கை (86)

87 ஏவமபூதமான அநிததுதான் காரயகாரணனுபேண அநிகததவமாயிருக்கும் படியை அருவிசெய்கிருா (இதுதான் பொருள்கையுண) என்று தொடங்கி

87 இதுதான் பொருள்கையுணும் பொறியைநதும் கருமேந்தரிய மையமுதயிகவிலையுரேய பிரகிருதி மானுங்கார மனங்கள் என்கிறபடியே இருபத்துநாந்து ததவமாயிருக்கும்

ஐம்புலன சபதாதின பொங்குதலால் சேதநரை விசுருதராமபடிபண்ணு
கைக்கிடான இவற்றினுடைய உதரேகம் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் விசேஷ
மாதரமே அபிக்ஷிதம் பொறியைநதாவன் சரோகராதிகள் கருமேந்தியியம்
வாகாதிகள் ஐம்புலம் கசுநாதிகள் இவ்விவ்வுயிரேயிரிகுதி என்றது ஸமஸார
தசையில இவ்வாதமாவோடே அதயந்த ஸமஸருஷ்டையாய்க் கிடக்கிற பரகருதி
யென்றபடி இவ்ரும விசேஷமாதரமே ததவஸங்கையாகு வேண்டுமது மாறாய்
காரமணங்களாவன் மஹாஸூம் அஹங்காரமும் மநஸஸும் இப்படி இருப்பது
நாறு ததவததையும் அருவிச செய்கிற ஆழ்வார தநமாதரங்களை அருவிசசெய
யாதே, சபதாதிகளை அருவிச செய்தது தநமாதரங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸவரூப
பேதமின்றியிலே அவஸ்தாபேதமா தரமாகையாலே தநமாதரங்களான பூதங்கள்
பததையும் அருக ததவமாகி சபதாதிகளைததையும் ஐந்து ததவங்களாகக்கொண்டு
இவையும ஏகாதிரேகதரியங்களும் பரகருதி மஹத்தவங்காரங்களுமாக சதுர்விய
சதி ததவமென்று கொள்ளுவதும் ஒருபக்ஷ முண்டாகையாலே உபயபக்ஷத்திலும்
ததவஸங்கையில நபூநாதிரேகமில்லையேறே ஆகையால் இப்பாட்டிற சொன்ன
படியே இருப்பதுநாறு ததவமாயிருக்குமென்றதாயிற்று (87)

88 இப்பாட்டில் ததவங்களைச் சொன்ன விதத்தை யொழிய, இவற்றினுடைய
கரம் கதம் பண்ணிறறில்லையேறே ஆகையால் இதில் பரதமததவமேது? என்று
மாகாங்கையிலே அருவிச செய்கிறா

88 இதில் பரதம் ததவம் பரகருதி

(இதில் பரதமததவம் பரகருதி) என்று பரகருதியென்றும் பரதாத
மென்றும், அவயகதமென்றும் பரதம் ததவததக்குப் போ பரகருதி என்று சொல்
லுகைக்கடி முன்னே சொல்லப்பட்டது பரதாதமென்கிறது—எம்பெருமானுடைய
சீலைக்கு பரதாதமான் உபகரணமாகையாலே அவயகதமென்கிறது—அநபிவயகத
குணவிபாகமாகையால் (88)

89 இப்படி பரதம் ததவமான பரகருதிகுண்டான அவஸ்தா விசேஷங்களை
அருவிசசெய்கிறா (இது, அவிகததமஸஸு) என்று தொடங்கி

89 இது அவிகத தமஸஸென்றும், விபகததமஸஸென்றும்,
அக்ஷரமென்றும் சில அவஸ்தைகளை புண்டததாயிருக்கும்

அதாவது* அவயகதமக்ஷரே யீயதே அக்ஷரம் தமஸஸீயதே தம் பரிரேதவ ஏபிவதி*
என்கிற படியே ஸமஸருதிஸமயத்தில் அவயகதாவஸதை குலைந்து அக்ஷராவஸதை
மாய அது தானும் குலைந்து அநிலைக்குமமாய தமச்சபதவாசயமாய அது தானும்
நாமரூப விபாக அநாஹமாமபடி ஸாவேசவரன் பககலிலேஏபிவதிது நிறையாலே
அவிபகத தமஸஸென்றும், ஸாககாலம் வந்தவாறே *பராதுராவீததமோதுத*
என்கிறபடியே அவஸுலே பரிரேதமாயக்கொண்டு நாமரூப விபாக யோகயமாமபடி
அவன் பககல நின்றும் விபகதமாய காரயோநமுகமாகையாலே விபகத தமஸ
ஸென்றும் அநந்தரம் ததவஸகலவிசேஷத்தாலே புருஷ ஸமஷ்டிகாபயமான
அசேததமென்று விவேகிகைக்கும் அபதமாமபடியான தமோவஸதை குலைந்து
புருஷ ஸமஷ்டி காப்பதவம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை பராபிதது நிறை
யாலே அக்ஷரமென்றும் இவ்வினே சில அவஸ்தைகளை உடைத்தாயிருக்குமென்கை
ஆகையால் இது அவிகததமஸஸாவது—அவிகத அக்ஷராவஸதைகள்
குலைந்து தமச்சபதவாசயமாய நாமரூப விபாக அநாஹமாமபடி ஸாவேசவரன்
பககலிலே ஏபிவதிது நிறைகை விபகத தமஸஸாவது—நாம ரூப விபாக அநாஹமாய

படி விபகதமாய காரியோநமுக்கமாகை அக்ஷரமாகையாவது—இது அசித்தெனறும் இதினுள்ளே புகுஷஸம்ஷ்டிகிறதெனறும் விவேகிக்கவொண்ணாதபடி அதிஸூகீழ்மாயிருக்கிற தமோவஸதை குடீநது புகுஷஸம்ஷ்டி காப்பதவம் தோன்றும்படியான அவஸதையை பஜிகை என்றதாயிற்று

குணதரயவஷமயஸயாநந்தரபூராவஸதா குணஸாமயம் குணஸாமயஸக்ஷணமவயகதம் (அவயகதமக்ஷரேவீயதே இதி) பஸயாமவஸதாயாம் குணஸாமயமபயஸபுடம் ததவஸதம் சேதநஸம்ஷ்டி காப்பம் ததக்ஷரஸபதேநோசயதே நது சேதநமாதரம் தஸயாவயகத பரகருதிதவ தமோவிகருதிதவாயோகாத அதஸஸாவம் ததவஸதம் சித்திதாதமகம் மந்தவயம் பரதாநாதி விசேஷாததம் சேதநா சேத நாதமகம் இதி பராசரவஸநாத அதரது சித்காபிபே வஸதுநயக்ஷரஸபத உபசரித பரயோகேதவதாஸிதே சகதயநதரஸபநாயோகாத அக்ஷரம் தமஸீவீயதே இதி சித்காஅபதவம் அசிதவயமி யதர விவேகதும்சகயம் ததவஸதத அதிஸூகீழ்மம் பரதாநம் தமசஸபிதநாபிலபயம் அக்ஷராதயவஸதா பராபத மௌநமுகவஸிஷ்டம் ததேவ விபகதம் தம் ததௌநமுகவரஸிதம் அவிபகதம் தம் பரமாதமசீரதயாபி சிந்தயிதும்சகயம் ஸஸிஸிவீநவஸண சந்தரகாததஸத ஸஸிஸ ஸராயகாததஸதவஸதஸிஸபம் ஸாவஸுபுரமாதஸைக வேதயமவதிஷ்டதே பூதஸவிதிஸித பீஜஸதாநீயமவிபகதம் தம் மருநதிஸஸருதபீஜவத விபகதம் தம் ஸஸிஸஸமஸருஷ்டாதரசதிஸாவயவ பீஜதுஸயமக்ஷரம் உசருநபீஜஸமாதமவயகதம் அஸருஸதாநீயோ மஹாந இதி விவேக என்று ஸுபாவோபநிஷ்கவயாகயாநததில சருதபரகாசிகாகாரா, இதினுடைய அவஸதா விசேஷங்களை ஸுஸபஷ்டமாச அருளிச் செய்தாரா

இததாவ அக்ஷரமும் தமஸஸும், குணமதினுடைய முகுள கோரக அவஸதைகளிபாலே இதினுடைய ஸவகோசதஸையாகையாலே, மஹதாதிகாரிபோலே ததவாநதரமனதெனனுமிடம் விததம் (89)

90 இனி இந்த பரகருதியில் நின்றும் மஹதாதிவிசாரங்கன ஐநிகைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறா

90 இதில் நின்றும் குணவஷமயததாலே மஹதாதி விகாரங்கன பிறக்கும்

(இதில் நின்றும் குணவஷமயததாலே மஹதாதி விகாரங்கன பிறக்கும்) என்று குணங்களுக்கு ஸவஷமயமாவது—பரஸபர உதரேகம் (90)

91 அபபடியிருக்கிற குணங்களைதானெவை? என்னும் ஆகாயங்கடியிலே குணங்களாகிறன—ஸ்தவ ரஜஸ தமஸஸுக்கன) என்கிறா

91 குணங்களாகிறன—ஸ்தவ ரஜஸ தமஸஸுக்கன

92 இவைதானிருக்கும்படி எவ்வனே? என்கிற சவஸையில் அருளிச்செய்கிறா (இவை பரகருதிக்கு) என்று தொடங்கி

92 இவை பரகருதிக்கு ஸவருபாநுபந்திகளான ஸவபாவங்கனாய பரகருதயவஸதையில் அநுதபூதங்கனாய, விகாரதஸையில் உதபூதங்கனாயிருக்கும்

(இவை பரகருதிக்கு ஸவருப அநுபந்திகளான ஸவபாவங்களாய) *ஸ்தவம் ரஜஸதம் இதி குண பரகருதிஸமபவா *பரகருதே கரியமானுதி குண காமாணி ஸாவச *ஸ்தவம் ரஜஸ தம் இதி பரகருதோ குண * என்னக்கடவதிதே ஸவபாநுபந்திகளென்றது—ஆகநதுகவகனறிககே ஸததாபரபூதங்கனாகையாலே

இவற்றை யொழிந்திருப்பதோரவஸ்தையும் இல்லையெனக் இவற்றை ஸவபாவங் களென்றும், பரகருதிக்கு ஸவருபாநுபந்திகளென்றும் சொல்லுகையாலே *மூலபர கருதிநாம—ஸுகது கமோஹாதமகாநிலாகவபரகாச சலநோபஷ்டமபந்களெரவா வரணகாயாணயதயநதாநீதநியாணி காயைகநிருபணவிவேகாநி அந்யூநாதநிரே காணி ஸமதாமுபிதாநி ஸதவரஜஸ்தமாமஸி தரவயாணி* என்று இவற்றை தரவயங்களாகவும் இவைதானே பரகருதி ஸவருபமாகவும் கொள்ளுகிற ஸாங்க்யமதம் நிரஸதமாயிற்று

இந்த மத நிராகரணாததமாகவிடே ஆனவந்தா, *குண பரதாநம்* என்று பிரீததருவிசேசயதது

(பரகருதயவஸ்தையில் அநுபூதயங்களாய் விகாரதஸையில் உபூதயங்களாயி ருக்கும்) அதாவது—ஸாமயாபந்நங்களாய் யிருக்கையாலே பரகருதயவஸ்தையில் இவற்றினுடைய ஸவருபவிபாகம் தோற்றுது வைஷ்ணவபாதியாலே விகருதய வஸ்தையில் இவற்றினுடைய ஸவருப விபாகம் தோற்றியிருக்கும்எனக் *ஸதவர ஜஸ்தமாமஸி தரயோ குண பரகருதிஸ ஸவருபாநுபந்திஸ ஸவபாவவிசேஷா பரகாசாநி காயைகநிருபணீயா பரகருதயவஸ்தாயாமநுபூதாஸ ததவினா ரேஷு* மஹதாநிஷிதபூதா* என்றிதே பாஷ்யகாரரும் அருவிசேசயதது (92)

93 விகாரதஸையில் இவைதான் காயைகநிருபணீயங்களாகையாலே காயக தநமுகததாலே இவற்றினுடைய ஸவருபங்களை தாசப்பிக்கிறா

93 ஸதவம்—ஜ்ஞாநஸூகங்களையும் உபயஸங்கததையும் பிறப்பிக்கும்

(ஸதவம்—ஜ்ஞாநஸூகங்களையும், உபயஸங்கததையும் பிறப்பிக்கும்) அதா வது—ஸதவகுணம் நிாமஸமாகையாலே ஜ்ஞாநஸூகாவரணம்எனநிகே அவற்றுக்கு ஜ்ஞகமூமாய அவற்றினுடைய பேற்றுக்கு பரவாதநிகுமபடி அவையிரண்டிலும் ஸங்கததையுமுண்டாகு மெனக் *ததர ஸதவம் நிாமஸதவாத பரகாசகமநாம யம் ஸூகஸங்கத பதநாநி ஜ்ஞாநஸங்கத சாதக* என்னக்கடவதிறே (93)

94 ரஜஸஸ்—ராக தருஷ்ண ஸங்கங்களையும் காமஸங்கததையும் பிறப்பிக்கும்

(ரஜஸஸ்—ராகதருஷ்ண ஸங்கங்களையும் காமஸங்கததையும் பிறப்பிக்கும்) *ரஜோ ராகாதமகம் விதநி தருஷ்ணஸங்கஸமுதபவம் தநநிபதநாநி கௌநதேய காமஸங்கத தேவநிநாம்* என்னக்கடவதிறே ராகமாவது யோஷிதபுருஷர்களுக்கு அநியோநயமுண்டான ஸபருஹை தருஷ்ணையாவது—சபதாநி ஸாவவிஷயஸப ருஹை ஸங்கமாவது—புதரயிதராநிகளளவில் ஸமசீவஷ ஸபருஹை காமஸங்க மாவது—கரீஸய்களில் ஸபருஹை (94)

95 தமஸஸ் விபீதஜ்ஞாநததையும் அநவதாநததையும் ஆஸஸயததையும் நிதரையையும் பிறப்பிக்கும்

(தமஸஸ் விபீதஜ்ஞாநததையும், அநவதாநததையும் ஆஸஸயத தையும், நிதரையையும் பிறப்பிக்கும்) *தமஸதவஜ்ஞாநஜம் விதநி மோஹநம் ஸாவதேவநிநாம் பரமாதாஸய நிதராபிஸ தநநிபதநாநி பாரத* என்னக்கட வதிறே விபீதஜ்ஞாநமாவது—வஸதுயாதாதமய விபீத விஷயமான ஜ்ஞாநம் அநவதாநமாவது—செய்யும்தொன்றில் குறிகொள்ளுமான ஆஸஸயமாவது—

ஒரு காயத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம் நிதரையாவது—புருஷனுக்கு இந்தரியபரவாததற் சராந்தியடியாக வருகிற ஸாவேந்தரியபரவாதநோபரதி (95)

95 இஹி இகஞ்ஞகனினுடைய ஸமதசையிலும் விஷம் தசையிலும் பரகருதி யினுடைய விகாரங்கனிருக்கும்படியை அருளிச் செய்கிறா (இவை ஸமங்கனான போது) என்று தொடங்கி

96 இவை ஸமங்கனானபோது விகாரங்கள் ஸமங்கனாமாய அஸ பந்தங்கனாமாயிருக்கும், விஷமங்கனானபோது, விகாரங்கள் விஷமங் கனாமாய ஸபந்தங்கனாமாயிருக்கும்

அதாவது—இகஞ்ஞகன பரஸபர உதரேகமாதல் கருதஸ்த உதரேகமாத வினறிகக ஸாமயாபநதங்கனாயிருத்தபோது பரகருதியினுடைய விகாரங்கள் நாமருபவிசேஷ ராஹித்யத்தாலே தனனில் ஸமங்கனாமாய, பரமாணங்கனால தாசிககப்போகாதபடி ஸபந்தங்கனானறிகக இருக்கும் இகஞ்ஞகன உதரே கிதது விஷமங்கனானபோது பரகருதியினுடைய விகாரங்களும் நாமருபவிசேஷஸா ஹித்யத்தாலே தனனில் விஷமங்கனாமாய பரமாணங்கனாலே தாசிககலாமபடி ஸபந்தங்கனாமாயிருக்குமென்கை

பரதேசபித்ததாலும் காவபித்ததாலும் என்று கீழ்சொன்னதுக்கும் இந்த குணஸாமய வைஷமயங்கனெய்றே ஹேது அது இறகே விசதமாயிறு (96)

97 விஷம் விகாரங்களில் பரதமவிகாரம் மஹான

இந்த குணவைஷமயபரபுகத்தமான விஷமவிகாரங்களில் பரதமவிகாரமேது' எனனுமாகாவகஷயிலே (விஷமவிகாரங்களில் பரதமவிகாரம் மஹான) எனகிறா *குணஸாமயாத ததஸ்தமாத கேதரஜ்ஞாதிஷ்டிதாத முநே, குணவயஞ்ஞதஸம் பூதி ஸாககரிலே தவினோததம்* என்கைகடவறிநே அதாவது—குணஸாமயத்தை யுடைத்தாய கேதரஜ்ஞான பததசேதந்ரூபிலே அதிஷ்டிதமான அவயகத்ததில் நின்றும் வயகதஞ்ஞேநமேஷ ஹேதுவாகையாலே குணவயஞ்ஞதமென்றபேரான மஹத ததவம் உதபநநாமமென்றபடி (97)

98 இதினுடைய ஸவருபயிருக்கும்படி எங்ஙனே? எனனும் ஆகாவகஷயிலே அருவிச்செய்கிறா (இது ஸாதவிகம்) என்று தொடங்கி

98 இது ஸாதவிகம் ராஜஸம், தாமஸம் என்று தரிவிதமாய அதய வஸாய ஜநகமாயிருக்கும்

அதாவது—இந்த மஹத ததவம் *ஸாதவிகோ ராஜஸசைவ தாமஸச தரிதா மஹாத* என்று பரகூச பரவருத்தி மோஹோநநேயமான ஸ்தவ ரஜஸ தமோ ரூப குணரவயத்தாலே ஸாதவிகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று தரிவிதமாய *மஹாத வை புத்தில்குண *என்று புத்தில்குணமாகையாலே அதயவஸாய ஜநகமாயிருக்கும் என்கை

அதில, ஸாதவிகபுத்தியாவது *பரவருத்தம் ச நிவருத்தம் ச காயாகாயே பயாபயே பநதம மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தில ஸா பாதத ஸாதவிசீ* என்று பரவருத்தி நிவருத்திகளுடையவும் காயாகாயங்களினுடையவும் பயாபயங்களினுடையவும், பநத மோக்ஷங்களினுடையவும் யதாவதவயவஸாயமென்றும் ராஜஸ புத்தியாவது *யயா தாம மதாமம் ச காயம் சாகாயமேவ ச அவதாவதபரஜ்ஞாந திபுத்தில ஸா பாதத ராஜஸீ* என்று தாமாதாமங்களையும் காயாகாயங்களையும்

யும் அநயதாவாக அறுதியிடுகையென்றும்; தாமஸபுத்தியாவது *அதர்மம் தர்மமிதி யா மநயதே தமஸாவ்ருதா, ஸாவார்த்ததாந விபரீதாமசச புத்திஸஸா பார்த்த தாமஸீ* என்று, அதர்மத்தை தர்மமாகவும், தாமத்தை அதாமமாகவும் இப்படி ஸாவார்த்தங்களையும், விபரீதமாகவும் நிச்சயிக்கையென்றும் பகவான தானே கீதோபநிஷத்திலே அருளிச்செய்தான.

ஆக, ப்ரகருதியினுடைய விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரமின்னதென்றும், அதி னுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படியும், அதினுடைய க்ருதயமும் சொல்லிறறியிற்று. (98)

99. இனி, மற்றுமுண்டான விகாரங்களும் க்ரமத்திலே சொல்லப்படுகிறது;

99. இதில்நின்றும் வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதியென்று த்ர் விதமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.

(இதில் நின்றும்) இத்யாதி. அதாவது—இந்த மஹானில நின்றும். *வைகாரி கஸ்தைஜஸச பூதாதிசசைவ தாமஸஃ, தரிவிதோயம்ஹங்காரோ மஹத ததவாத ஜாயத* என்கிறப்படியே ஸாதவிக ராஜஸ தாமஸரூபேதத்தாலே வைகாரிகமென் றும், தைஜஸமென்றும், பூதாதியென்றும் தரிவிதமான அஹங்காரமும் பிறககு மென்கை இததால்தரிசுணைத்தமிகையன மூலபரகருதியில் நின்றும் பிறநந்தாகை யாலே, மஹானும் தரிசுணைத்தமாயிருக்கும், அப்படியே தரிசுணைத்தமகமான மஹா னில நின்றும் பிறநந்தாகையாலே, அஹங்காரமும் தரிசுணமாயிருக்கும் என்கை. 99

100. அஹங்காரம் அபிமாநஹேதுவாயிருக்கும்

(அஹங்காரம் அபிமாநஹேதுவாயிருக்கும்) அதாவது—தேஹாத்மாபிமா நாதினை ஜநிப்பிக்கை. இத்தால் இதினுடைய க்ருதயம் சொல்லப்பட்டது. (100)

101. இதில் வைகாரிகத்தில்நின்றும் க்ரோத்ர ந்வக்ஷக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ரணங்களென்கிற ஜ்ஞாதேந்த்ரியங்க ளாந்தும், வாக் பாணி பாத பாபூபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்க ளாந்தும், மநஸஸுமாகிற பதினேரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்

(இதில், வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாதி. அதாவது—இப்படி தரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது—ஸாதவிக அஹங்காரமாகையாலே, இதில் நின் றும், ஸதவகாராயமான லகுத்வ ப்ரகாசத்வங்களை யுடைத்தான இந்த்ரியங்கள் பதி னென்றும் பிறக்கும் என்கை

வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதசேந்த்ரியங்களும் பிறககுமென்று சொல்லி விடாதே, (சரோதர த்வக் க்ஷக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ரணங்களென்கிற ஜ்ஞாதேந்த்ரியங் களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாபூ உபஸ்ததங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸஸும் ஆகிற பதினேரிந்த்ரியங்களும்) என்று இப்படி அருளிச் செய்தது—இவற்றி னுடைய கார்யபேதத்தையும், ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தையுமொழிய, இவற்றினுடைய ஸவரூபபேதமும், வயவஹார பேதமும் தோற்றத்தென்று மநஸஸுக்கு கார்யம் உபய ஸஹகாரிதவம் அதுதான இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தது, மேலே இவை தன்னை விஸதரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறோமென்று. இந்த்ரி யங்கள் ஸாத்விக அஹங்காரகாயமென்று அருளிச்செய்கையாலே, இவற்றை ராஜஸ அஹங்காரகார்யமென்கிற பக்ஷம் பரதிசுபீதம்

தைஜஸாநீந்த்ரியாய்னயாஹுர் தேவா வைகாரிகா தச, ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ ஸம்ருதா என்றும், *அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத்.

வாயு கராணோ பூதவா நாளிடுக பராவிசத ஆதிதயச சக்ஷா பூதவா அக்ஷிணி பராவிசத திசச்சரோதரம பூதவா காணென பராவிசத ஓஷதி வநஸபதியோ லோ மாநி பூதவா தவசம் பராவிசந் சந்தரமா மநோ பூதவா ஹருதயம் பராவிசத மருதயுரபாநோ பூதவா நாயிம் பராவிசத ஆபேரேதோ பூதவா சிசநம் பராவிசத* என்கிறபடியே தேவாதிஷ்டிதங்களாகையாலே தேவசபதவாசயங்களான இந்தரீயங்கள் பதினென்றும் ராஜஸ அஹங்காரகாய மெனபாகள் சிலா, ஸாதவிக அஹங்கார காயமெனபாகள் சிலா என்று சொல்லி அதில ஸாதவிகாஹங்கார காயமெனவிறுதே ஸவபக்ஷமாக ஸ்ரீபராசர பகவான் நிச்சயிக்கையாலே இவாகரு இப்படி அருளிச் செய்யக குறையிலில்லையிறே

இந்தரீயங்கள் பதினென்று என்கிற நியமமும் வயஷ்டிவிஷயமன்று ஸமஷ்டி விஷயம் *தேஷாநதவவயவாந ஸலிக்ஷமாந ஷண்னமபயமிதெனஜஸாம் ஸநநிலே சயாதமமாதரான் ஸாவபூதாநி நாமமே* என்று அணுகுகளாகையாலே ஸலிக்ஷ மங்களான இந்தரீயங்களினுடைய அம்சங்களை ஆதமமாதரைகளிலே பரவேசிப்பித்து ஸாவ பூதங்களையும் ராவரன் ஸருஷ்டிததானென்று மறுவசந முண்டாகையாலே இதில் *(ஸலிக்ஷமாந) என்கையாலே *அனவசச* என்கிற ஸந்திரமாயாதையாலே இந்தரீயங்கள் அணுவென்றும், (அவயவாந) என்கையாலே இந்தரீயங்கள் தோறும் வயகதிபாஹுஸவமுண்டென்றும் ஆதம் மாதரைகளிலே கூட்டினுள் என்கையாலே அடியிலே கொடுத்த இந்தரீயங்களே யாவதஸம்ஸாரம் அறு வாததிகளுமென்றும் *(சரீரம் யதவாபநோநி யசசாபயுதகராமநிசுவர கருதீத வைதாநி ஸமயாநி வாயு கந்தநாநிவாசயாத* என்கிறபடியே, சரீரத்தைவிட்டு சரீரநதரத்தை பரவேசிகளுயிபோது இந்தரீயங்களை கருவித்துக்கொண்டுபோ மென்றும் தோற்றுகிறது *(ஷண்னம்) என்றும், *(மதஷ்ஷஷ்டபாநி) என்றும் சொல்லுகிற ஸங்கயாநிதேசத்தில் நிபந்தயிலிலே இந்தரீயநதரங்களும் கூடிய போகையாலே (101)

102 இனிமேல் *பூதநமாதரஸாகோபம்ஹங்காராதது தாமஸாத* என்கிற படியே பூதாதிசபதவாசயமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் தநமாதரபஞ்சக மும் தத விசேஷமான ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களும் உத்பந்தங்களாம் கரமம் அருளிச் செய்கிறா (பூதாதியில் நின்றும் சபததநமாதரை பிறக்கும்) என்று தொடங்கி

102 பூதாதியிலின்றும் சபததநமாதரை பிறக்கும் இதில் நின்றும் ஆகாசமும் ஸபாசதநமாதரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் வாயுமும் சூபதநமாதரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதநமாதரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் அபயும் கந்ததநமாதரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் பருதிவி பிறக்கும்

அதாவது பூதாதிஸமஜனுகமான தாமஸ் அஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாசத்தினுடைய ஸலிக்ஷமாவஸதையான சபததநமாதரை பிறக்கும் இந்த சபததநமாதரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸத்ரவாவஸதையாய வயகதத குணமான ஆகாசமும் வாயுவினுடைய ஸலிக்ஷமாவஸதையான ஸபாசதநமாதரையும் பிறக்கும் இந்த ஸபாசதநமாதரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்ரவாவஸதையாய ஸபாசகுணமானவாயும் தேஜஸ்ஸினுடைய ஸலிக்ஷமான சூபதநமாதரையும் பிறக்கும் இந்த சூபதநமாதரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸத்ரவாவஸதையாய சூபகுணமான தேஜஸ்ஸும், அபயினுடைய ஸலிக்ஷமான ரஸதநமாதரையும் பிறக்கும் இந்த ரஸதநமாதரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸத்ரவாவஸதையாய ரஸ குணமான அபயும், பருதிவினுடைய ஸலிக்ஷமான கந்ததநமாதரையும் பிறக்கும்

இந்த கந்ததந்மாதரையிலே நின்றும் இதினுடைய ஸதுவாவஸ்தைபா கந்தய குணையான பருதியிற் பிறக்கும் என்கை

ஆகாசமும் ஸபாசதந்மாதரையும் பிறக்கும் வாயுவும் ரூப தந்மாதரையும் பிறக்கும் என்று உத்பத்திசொல்லுகிறவளவிலே பூதத்தை முற்படச் சொல்லித் தந்மாதரையைப் பிற்படச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது பூதோத்பத்திக்கு அந்நதமாதந்மாதரோத்பத்தியென்கிற கரமம் தோற்றுக்கைகாக இந்த தந்மாதராத தந்மாதரோத்பத்திகரமம் நம்மாசாராயாகளுக்கு மிகவும் ஆதரையமாய்ப் போகும் அதுக கடி—*(அஷ்டேள பரகருதய ஷோடச விகாரா) என்கிற சருதிக்கு ஸவரஸாததம் வித்திக்கையிலே *(ாசவராத பரகருதி புருஷேன, பரகருதோ மஹாத் மஹாதோ ஸ்வகாரோஹைகாராச சபததந்மாதரம் சபததந்மாதராதாகாசம் ஸபாதந்மாதரஞ்ச ஸபாசதந்மாதராத வாயு ரூபதந்மாதரஞ்ச, ரூபதந்மாதராத தேஜோ ரஸதந்மாதரஞ்ச ரஸதந்மாதராத தாபோ கந்ததந்மாதரஞ்ச கந்ததந்மாதராத பருதியி) என்று, இந்த கரமத்தைப் பாதவபரகாசாதிக்கும் ஆதரித்துக்கொண்டு போதநாகள

103 இனி பூதாத தந்மாதரோத்பத்தி கரமமும் சாஸ்தரவிதந்மாயகையாலே அததையும் ஸவகரஜேண அருளிச் செய்கிறா , (ஸபாசதந்மாதரை தோடககமான நாலுதந்மாதரைகளும்) என்று தோடகம்

103 ஸபாசதந்மாதரை தோடககமான நாலு தந்மாதரைகளும் ஆகாசம் தோடககமான நாலுபூதங்களாகும் காயமாய், வாயுதோடககமான நாலுபூதங்களாகும் காரணமாயிருக்கு மேன்று சொல்லுவாகள

அதாவது பூதாதிவிலே நின்றும் சபததந்மாதரை பிறக்கும், சபததந்மாதரையிலே நின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும் ஆகாசத்திலே நின்றும் ஸபாசதந்மாதரை பிறக்கும் ஸபாசதந்மாதரையிலே நின்றும் வாயு பிறக்கும் வாயுவிலே நின்றும் ரூபதந்மாதரை பிறக்கும் ரூபதந்மாதரையிலே நின்றும் தேஜஸைப் பிறக்கும் தேஜஸிலே நின்றும் ரஸதந்மாதரை பிறக்கும் ரஸதந்மாதரையிலே நின்றும் ஜலம் பிறக்கும் ஜலத்திலே நின்றும் கந்ததந்மாதரை பிறக்கும் கந்ததந்மாதரையிலே நின்றும் பருதியிற் பிறக்கும் என்றபடி

இந்த கரமம் பூர் விஷ்ணுபுராணவிதம் பூர்வகரமம் புராணாதர விதம் மென்று சொல்லுவாகள அது சொல்லவொண்ணாததே *அஷ்டேள பரகருதய ஷோடச விகாரா * என்று ஆகாசாதி பூதங்களைந்தையும், இந்தரியங்களைப்பாதி கேவலம் விசுருதிக்களாக சருதி சொல்லுகையாலே பூர்விஷ்ணுபுராணத்திலே *ஆகாசஸது விசுவாண ஸபாசமாதரம் ஸணாஜ ஹ * என்று தோடகம் ஸபாச தந்மாதராதிகளுக்குக் காரணமாகச் சொன்ன ஆகாசாதி பதாரததங்கையும்தந்மாதர ஸக்ஷணமான பூதங்களாக பூர்புராசரபகவானுக்கு விவக்ஷிதமென்று நினைத்து வயாகயாதாகள வயாகயாதம் பண்ணி வைக்கையாலே ஆகையால் பூர் விஷ்ணுபுராணத்திலும் பூதாத தந்மாதரோத்பத்தி சாபதமாய்த தோற்றியிருந்ததேயாகிலும் வயாகயாத பரகரியையப் பாரததால் தந்மாதராத தந்மாதரோத்பத்தி என்றே கொள்ளவேணும் பூதாத தந்மாதரோத பத்தி பக்ஷத்திலும் *அஷ்டேள பரகருதய ஷோடச விகாரா * என்று சொல்லுகிற ஷோடச விகாரங்களாகிற பூதங்களை யொழிய ஏகாதேசநதரியங்களும் சபதாதிக்கின்றதும் என்று தந்மாதரயங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸவரூபேதமின்றியிலே அவஸ்தாபேதமாதர மாகையாலே *அஷ்டேள பரகருதய * என்று பரகருதி மஹதஹைகாரவகையும ஆகாசாதிக்கின்றதையுரு சொல்லுகிறதென்றும் சருதயவிரோதம் நிவர்த்தியாகள

இதுதான், ஸ்ரீ வேதவயாஸ பகவானுலே *அஷ்டௌ பரகருதய பரோகதா விகாராச்சாபி ஷோடச அந வயகதாநி ஸபதைவ பராஹுரதயாதம்நிநதகா அவயகதஞ்ச மஹாமசைவ ததாஹவகார ஏவ ச பருதிவீ வாயுராகாசமாயோ ஜயோதிச பஞ்சமம், ஏதா பரகருதயஸ்தவஷ்டௌ விகாராநி மீம சருணு சரோதரம் தவகசைவ சக்ஷுச்ச ஜிஹவா கராணஞ்ச பஞ்சமம், வாக ச ஹஸ்தௌ ச பாத்தௌ ச பாயுா மெடரம் ததைவச சபதஸபாசௌ ச ரூபஞ்ச ரஸோ கதஸ்ததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேந்தர மஹாபூதேஷு பஞ்சஸு தசேந்தரியணயதைதாநி ஸவிசேஷாஸி மைநில மநஷ ஷோடசமிதயாஹுரதயாதமகதிநிநதகா * என்று மோக்ஷதாமதநிலே யாஜஞவலகயஜநக ஸமவாததநிலே சொல்லப்பட்டது

அபபடியே யமஸமருதியிலும் *மநோ புத்திரஹவகாரகாலிகாநிஜ்வாநி பூ, ஏதா பரகருதயஸ்தவஷ்டௌ விகாராஷு ஷோடசாபரே, சரோதராகுபிரஸநாகராணதவகச ஸைகலப ஏவ ச சபதரூபரஸஸபாசகநத தவகபாணியாயவ உபஸபதாநாவிதி ச விகாராஷுஷோடச ஸமருதா * என்று சொல்லப்பட்டது இந்த ஸமருதியிலே பரகருதிகளிலே பரிணிகையாலும் பரதமதநிலே எடுக்கையாலும் மதவயதை யாலே மநஸஸென்று பரதாநதவம் சொல்லப்படுகிறது

ஸைகலபசபதததாலே நதகாரணமான மநஸஸு லக்ஷிக்கப்படுகிறதென்று ஸுபாலோபநிஷத வ்யாக்யாநதநிலே சருதபரகாசிகாகாரராலே வ்யாக்யாத மாவீந்ரு

இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்படுகையாலே *அஷ்டௌ பரகருதய * என்கிற சருதிக்கு பூதாத தநமாதர உதபததிபக்ததிலே விரோதாபாவம் ஸுஸபஷ்டம்

தவசா பீஜமிவாவருதம் என்கிற தருஷ்டாநத பலததாலே தவகிலிஸாத பீஜததுக்கு அவசுரகதியிலிஸாதவோபாதி ஆவாரகத்தை யொழிந்தபோது உததரகாயசகதியிலிஸையென்று நோற்றுக்கையாலும், காரணஞனதையொழிய உததரோதநரவிசேஷங்களிலே *ஆதயாதயஸ்ய குணநீதநாநாபிநாதி ச பர பர * என்று ஸவவிசேஷததுக்குச் சொல்லுகிற குணநிசயம் கூடாமையாலும் *ஆகாசம் சபதமாதரநது ஸபாசமாதரம் ஸமாவிசத ரூபம் ததைவாவிசதசபதஸபாசருணுவபௌ சபத ஸபாசச்ச ரூபஞ்ச ரஸமாதரம் ஸமாவிசந, தஸமாத சதுரூண ஹயாபோ விசேஷா சேந்தரியகரஹா * என்கிற புராணவசநங்களினுடைய ஆறுகுணயததுக காகவும் *தேயஸஸ்தநமாதரேபயோ யதாஸைகயமேகதவிநீ சது பஞ்சபயோ பூதாதயாகாசாநிலாஸலிலாவநிருபாணி பஞ்ச ஜாயநதே* என்று இதில் அதிகருதஞன ஸாயகய வாசஸபதி சொல்லுகையாலும் காரியாதபாதகங்களான தவகிகளே ஸவஸவகாரருணவருதங்களாயக்கொண்டே உதபாதிக்கிறதென்று சொல்ல வேணும் என்று ததவதரய விவரணதநிலே ஆசனாநினை அருளிச் செயலகையாலும் *பரதாநதநவமுதபூதம் மஹாநதம் தநஸமாவருணேத* *யதா பரதாநேத மஹாந மஹதா ஸ ததாவருத * *சபதமாதரம் ததாசாம பூதாநில ஸஸமாவருணேத* ஆகாசம் சபதமாதரநது ஸபாசமாதரம் ஸமாவருணேத *ஸபாசமாதரநது வைவாபூதமாதரம் ஸமாவருணேத* *ரஸமாதரானி சாமயாமவி ரூபமாதரம் ஸமாவருணேத* என்று ஸ்ரீ பராசர பகவானுலே உதமமாகையாலும் முன்புதை தநமாதரைகளோடு கூடிக்கொண்டு உததரோதந தநமாதரைகள ஸவவிசேஷவகளைப் பிறப்பிக்கையாலே என்று இவா தாமே மேலே அருளிச் செயலகையாலும் ஆவரணகரமன்கொள்ளவேணும்

அபபடியே பூவாயவநியமத்தைப்பற்ற ஸபாசதநமாதராதிகளுக்கு ஸவஸவ விசேஷங்களை உதபாதிக்கும்மனவில ஸவஸவபூவபூதஸஹாயதவமும் கொள்ள வேணும் அதாவது பூதாநிலவநின்றும் சபததநமாதரைபிறக்கும் சபததநமாதரைவ பூதாநி ஆவரிக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும் அநந்தரம் இந்த

சபததந்மாதரையில் நினறும் ஸபாசதந்மாதரை பிறகும் ஸபாசதந்மாதரையை சபததந்மாதரை ஆவரிக்கும் இப்படி சபததந்மாதராவருதையாய ஆகாசத்தை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ஸபாசதந்மாதரையில் நினறும் வாயுபிறக்கும் இந்த ஸபாசதந்மாதரையில் நினறும் ரூபதந்மாதரை பிறகும் ரூபதந்மாதரையை ஸபாசதந்மாதரையாவரிக்கும் இப்படி ஸபாசதந்மாதராவருதையாய வாயுவை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ரூபதந்மாதரையில் நினறும் தேஜஸை பிறகும் இந்த ரூபதந்மாதரையில் நினறும் ரஸதந்மாதரை பிறகும் ரஸதந்மாதரையை ரூபதந்மாதரையாவரிக்கும் இப்படி ரூபதந்மாதராவருதையாய தேஜஸை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ரஸதந்மாதரையில் நினறும் அப்பு பிறகும் இந்த ரஸதந்மாதரையில் நினறும் கந்ததந்மாதரை பிறகும் கந்ததந்மாதரையை ரஸதந்மாதரையாவரிக்கும் இப்படி ரஸதந்மாதராவருதையாய அப்பை ஸஹாயமாகவுடைத்தான கந்ததந்மாதரையில் நினறும் பருதிவி பிறகும் என்கை சபததந்மாதராவருதையாய ஆகாசத்தை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ஸபாசதந்மாதரத்தில் நினறும் வாயுபிறக்குமென்று தொடங்கிச் சொன்ன விசேஷ உத்பத்தியில் கரமம் பூதாததந்மாதர உத்பத்தியிக்குதற்கும் ஒக்கும் பூவபூவபூதத்திய நினறும் உததர உததர தந்மாதர உத்பத்தியாகிறவிது விசேஷம் இது தவதரயவிரணத்திய ஆசனபிணை அருளிச்செய்த கரமம்

இவ்வன்னதிகை தவதரிருபணத்தியே ஜீவருளிச் செய்ததும் ஒரு கரம் முண்டு அதாவது பூதாததியை நினறும் சபததந்மாதரை பிறகும் சபததந்மாதரையில் நினறும் அதிஷ்டைய ஸதானாவனதையான ஆகாசம் பிறகும் சபததந்மாதரதையும் ஆகாசத்தையும் பூதாதி ஆவரிக்கும் இப்படி பூதாதயாவருதையாய ரூபதம் ஆகாச ஸாதகருதமாயக்கொண்டு விசுருதமான சபததந்மாதரத்தில் நினறும் ஸபாசதந்மாதரம்பிறகும் அதில் நினறும் ஸபாசருணகமான வாயு பிறகும் அவையிரண்டையும் காரணமான சபததந்மாதரையாவரிக்கும் சபததந்மாதராவருதையாய வாயுஸஹகருதமாய விகரித்த ஸபாசதந்மாதரத்தில் நினறும் ரூபதந்மாதரை பிறகும், அதில் நினறும் ரூபருணகமானதேஜஸை பிறகும் அவையிரண்டையும் காரணமான ஸபாசதந்மாதரை ஆவரிக்கும் இததாலே ஆவருதமாய தேஜஸஸஹகருதமாய விகரித்த ரூபதந்மாதரத்தில் நினறும் ரஸதந்மாதரை பிறகும் அதில் நினறும் ரஸருணகமான ஜலம் பிறகும் அவையிரண்டையும் காரணமான ரூபதந்மாதரம் ஆவரிக்கும் இததாலே ஆவருதமாய அப்பஸஹகருதமாயக்கொண்டு விகரித்த ரஸதந்மாதரத்தில் நினறும் கந்ததந்மாதரம் பிறகும் அதில் நினறும் கந்தருணையான பருதிவி பிறகும் அவையிரண்டையும் காரணமான ரஸதந்மாதரம் ஆவரிக்கும் என்கை இதில் முற்பட்ட கரமத்தியே ஸபாசதந்மாதராதி சதுஷ்டயத்துக்கு ஸவஸவவிசேஷ உத்பாதநத்திய பூவபூவபூதவாறுமாயம் சொல்லப்பட்டது பிற்பட்ட கரமத்தில் பூவபூவபூதந்மாதரத்துக்கு உததிராததர தந்மாதர உத்பாதநத்திய ஸவஸவவிசேஷ ஸஹாயம் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் அநியோதய விதிராதமில்லை

ஒரோனரில் இரண்டும அருகதமேயாகிலும் இரண்டும அபேக்ஷிதமாகையாலே ஆவரணகத்ததிலும் பூவ பூவதந்மாதரம்—உததிராததர தந்மாதரத்தையும் ததவிசேஷத்தையும் ஆவரிக்கும் என்று ஜீவருளிச் செய்கையாலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தியே *(சபகமாதரம் ததா காசம் பூதாதிஸை ஸமாவருதினோத) என்ற விதுக்கு *(சபதந்மாதரம்—சபததந்மாதரம் ததா காசம் ஸதானாகாசஞ்சு ஸபூதாதிராவருதினோத ஏதேந பூவ பூவதந்மாதரமுததிராததரதந்மாதரம் தத

விசேஷஞ்சான்றுனோதிதி தர்சிதம்) என்று பிள்ளை எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானம் பண்ணுகையாலும், தத்வத்ரய விவரணத்தில், தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னவோபாதி தத் விசேஷத்துக்கு ஆவரணம் சொல்லிற்றிலையே யாகிலும் அது உபலக்ஷணமாயித்தனை. அல்லாதபோது, அவ்விடம் தன்னில பூதாத் தந்மாத்ரோத்பத்தி சொல்லவும் போகாது. ஆகையாலிரண்டும் கொள்ளவேணும்

தத்வநிருபணத்தில், தந்மாத்ர தத்விசேஷங்களிரண்டுக்கும் ஆவரணம் சொல்லுகிறவளவில இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்துச் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், விசேஷ உத்பத்திக்கு முன்பே தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் கொள்ளவேணும் த்வக் நிலாத பீஜத்துக்கு அங்குரசகதியிலலாதாப் போலே, ஆவரகத்தை யொழிந்தபோது உத்தர கார்யசகதியில்லையென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டதினாலே. இப்படி பூததந்மாத்ர ஸ்ருஷ்டி சொல்லுகிறவிடத்திலே ஆவரணக்ரமம்-வக்தவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், அருளிச்செய்யாதொழிந்தது அபேக்ஷிதமல்லாமையன்று; ஸங்கோசேந உத்பத்திக்ரமத்தை அருளிச்செய்தாரித்தனை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியினாலே அருளிச்செய்தது (103)

104. ஆக, பூததந்மாத்ர உத்பத்திக்ரமம் அருளிச்செய்தார் கீழ்; அதில் தந்மாத்ரங்கள்தான எவை? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்;

104. தந்மாத்ரங்களாவன-பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்துதைகள்.

(தந்மாத்ரங்களாவன—பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்ம அவஸ்தைகள்) என்று. அதாவது-தஸ்மிம் ஸ்தஸ்மிம்ஸது தந்மாத்ரம் தேந தந்மாத்ரதா ஸம்நுதா, தந்மாத்ரான்யவிசேஷாணி அவிசேஷாஸ்ததோஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாசகாவிசேஷிணு* என்று, சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ லக்ஷணமான விசேஷங்களை யுடைத்தல்லாத சப்தாதிமாத்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசாதிபூதஸூக்ஷ்மங்கள்.

சாந்தத்வமாவது - அநுகூலவேதநீயத்வம்; கோரத்வமாவது - ப்ரதிகூலவேதநீயத்வம்; மூடத்வமாவது-உதாஸீநவேதநீயத்வம் அதில் ஸ்வபாவமே சாந்தங்களாயிருக்கும் பூமியும் ஜலமும்; கோரங்களாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும் ஆகாசமே மோளந்தாலே எல்லா பூதங்களும், சாந்தத்வ, கோரத்வ, மூடத்வங்களை உடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்ரங்களுக்கு இந்த சாந்தத்வாதிவிசேஷமில்லாமையாலே, அவை அவிசேஷங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையாலே, தந்மாத்ரங்களென்றும், அவிசேஷங்களென்றும் பர்யாயம். அதில் அபியுத்தரான யாதவப்ரகாசாதிகளும், *தந்மாத்ரான்யவிசேஷா இத்யநர்த்தாந் தரம், சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்த்ரைகுண்யாத்மாநஸ்தேஷாமநுத்பவாத் ஸூக்ஷ்மமாகாச மவிசேஷலக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்ர முச்யதே. ஏவம் ஸூக்ஷ்மோ வாயுஸ் ஸூக்ஷ்மம் தேஜஸ் ஸூக்ஷ்மா ஆபஸ் ஸூக்ஷ்மா ப்ருதிவி* என்று சொல்லிவைத்தார்கள்.

ஆக, த்ரிவித அஹங்காரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஸாத்விக அஹங்காரத்தில் நின்றும் ஏகாதச இந்த்ரியங்களும், தாமஸ அஹங்காரத்தில் நின்றும் பூததந்மாத்ரங்களும் உத்பந்நமாம் கரமம் சொல்லி நின்றது. (104)

105. இனி, ராஜஸ அஹங்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது; (மற்றையிரண்டு அஹங்காரமும் என்று தொடங்கி,

105 மறறை இரண்டஹங்காரமும் ஸவகாராயங்களைப் பிறப்பிக்கும் போது, ராஜஸாஹங்காரம் ஸஹகாரியாபிடுக்கும்

அதாவது ஸாதவிக தாமஸ அஹங்காரங்களிரண்டும் ஸவகாராயங்களை உத பாதிக்கும்போது பீஜத்தினுடைய அனுகுரதத்துக்கு ஐஸம் போலவும் அகநிபீஜனுடைய ஐஸத்தத்துக்கு வாயு போலவும் ராஜஸ அஹங்காரம் ஸஹகாரியாபிடுக்கும்என்கை

இது ஸஹகரிகையாவது *ரஜ பரவாததகம் ததர* எனவிறப்படி, இவற்றில் இந்திரிய ஹேதுவான ஸதவ அம்சத்துக்கும் பூதஹேதுவான தமோமசத் துக்கும் சலஸைபாவமான ரஜஸை பரேரசமாயக கொண்டு பரவாததிப்பிகை (105)

106 இப்படி ஸாதவிக தாமஸ அஹங்காரங்களுக்கு ஸாதாரண ஸஹகாரியை அருளிச்செய்தார பீழ அநந்தரம் ஸாதவிக அஹங்காரத்துக்கு அஸாதாரணமா யிருப்பன சில ஸஹகாரிவிசேஷங்களை அருளிச்செய்திலா (ஸாதவிக அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி

106 ஸாதவிகாஹங்காரம் சபததந்மாதாதிபஞ்சகததையும் அடைவே ஸஹகாரியாயக கொண்டு சரோதராதி ஜனாதேந திரியங்களைநதையும் ஸருஷ்டிகதும் ததஸஹகருதமாயக கொண்டு வாகாதி காமேநதிரியங்களைநதையும் ஸருஷ்டிகதும் இவற்றையொழியந தானே மநஸஸ ஸருஷ்டிகதும்என்றும் சொல்லுவாக்கள

அதாவது ஸாதவிக அஹங்காரம் இந்தரியங்களை ஸருஷ்டிகதும்எனில் இவற்றினுடைய விஷயபரிதிரியமத்துக்காக சபததந்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு சரோதரத்தையும் ஸபாசதந்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு தவக இந்தரியத்தையும் ரூபதந்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு சக்ஷ ஸையும் ரஸதந்மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஜீஹஸவஸையும், கதத்த மாதரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு கராணேநதிரியத்தையும் ஸருஷ்டிகதும் இப்படி சபததந்மாதராதி பஞ்சகததையும் அடைவே ஸஹகாரியாகக் கொண்டு சரோதராதி ஜனாதேநதிரியங்களைநதையும் ஸருஷ்டித்தவநந்தரம் சரோதர கராஹயமான சபதவிஷயமாயும் தவகிததரிய கராஹயமான ஸபாசவிஷயமாயும் சக்ஷா கராஹயமான ரூபத்தில் பரவருத்திஹேதுவாயும் ரஸநாவிஷயரண ஆசரய மான ஜஸத்தினுடைய நிஸைரண ஹேதுவாயும் கராணவிஷய கததாசரய பருநிவி அம்சமான அநாதிகளில் ரூபிஷாதஸாஜந்ஹேதுவாயும் இப்படி ஜனாதேநதரிய பஞ்சகவிசேஷமாயக்கொண்டு சபதாதிபஞ்சகததையும் ஓட்டியிருக்கும் காமேநதரிய பஞ்சகதத ஸருஷ்டிகதும்எனில், சரோதரஹைகருதமாயக்கொண்டு வாககையும் தவக ஸஹகருதமாயக கொண்டு பாஸியையும் சக்ஷஸஹைகருதமாயக கொண்டு பாதத்தையும் ஜீஹவா ஸஹகருதமாயக கொண்டு உபஸத்தத்தையும் கராணஸஹ கருதமாயக்கொண்டு பாயுஸவையும் ஸருஷ்டித்து ஜனாதேநதிரியங்களுக்கும் காமேந திரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய உபயாதமகமான மநஸஸ ஸஹகாரி நிரபேக்ஷ மாகத் தானே ஸருஷ்டிகதும்என்று ததவகித்துக்கள சொல்லுவாக்கள என்கை

இதுதன்னை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வயாகையாநத்திலே, *அயமதிரேநதரியஸருஷ்டிகரம் வைகாரிகாஹங்காராத கரமேண சபததந்மாதராதி பஞ்சகஸஹாயாத கரமேண சரோதராதி ஜனாதேநதரிய பஞ்சகஸய ஸருஷ்டி, தன்மாதேவ தத் ஸஹாயாத வாகாதி காமேநதரியபஞ்சகஸய அஸஹாயாதத் தன்மாத் மநஸஸ ஸருஷ்டிரிதி* என்று பின்ன னங்களைமூவானுமருளிச்செய்தார (106)

107 அநந்தரம் இப்படி தாமருளிச்செய்த இந்தரிய உத்பத்தி சுரமத்துக்கு விரோதிபக்ததை நிரஸிக்கைக்காக அதையுத்கேப்பிக்கிறா

107 சிலா இந்தரியங்கனிலே சிலவற்றை பூதகாய யெனாருகன

(சிலா இந்தரியங்கனிலே சிலவற்றை பூதகாயமெனாருகன) என்று அவாக னாகிறா கராணுதிகளான இந்தரியங்களை பருதிலயாதி பூதகாயமாகவே கொள்ளும் னையாயிகாதிசுள் அவாகன தாம் ஆருமாநிகராகையாலே அருமாநத்தாலேயே அததததை னாதிபபது (107)

108 அததை காலாதயயாபதிசத்தாலே தூஷிக்கிறா

108 அது சாஸதரவிரூததம்

(அது சாஸதரவிரூததம்) என்று அதாவது இந்தரியங்களை பூதகாய மென்று சொல்லுவது இவற்றை ஆறுமங்காரிகங்களாகச் சொல்லுவிற இதிஹாஸ புராணதிகளுக்கு விருத்தமெனக்க (108)

109 அதுவென்? மோஷுதாமததிலே *சபத சரோதரம் ததா காதிரயமாகாச ஸம்பவம் வாயோ ஸபாசம் ததா சேஷ்டா தலக சைவ தரிதயம் ஸமருதம் ரூபம் சக்ஷுஸ ததா வயகதிலைதரிதயம் தைஹ உசயதே ரஸ கலேதசச ஜிஹவா ச தரயோ னுலுரு ஸமருதா , கராணம் கரேயம் சரீரஞ்ச தே து பூமிருண ஸமருதா * என்று சொல்லுகையாலே இதிஹாஸாதிகள் தனனிலேயும் இதரரியங்களுக்கு பெனதிகதவம் சொல்லப்படுகையால் பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாகவேனுமெ னனை

109 பூதங்கள் ஆபயாயகங்கனித்தனை

(பூதங்கள் ஆபயாயகங்கனித்தனை) என்கிறா அதாவது இதிஹாஸாதிகளில் இந்தரியங்களுக்குச் சொன்ன பெனதிகதவம் பூதங்களாலுண்டான ஆபயாயந்மாத ரததைப் பற்றவாகையாலே இந்தரியங்களுக்கு பூதங்கள் ஆபயாயகங்கனித்தனை காரணங்களன்றெனக்க

ஆபயாயகதவமாவது போஷுதவம் இன்னமும் அஹங்காரத்தை இந்தரி யங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும் பூதங்களை இவற்றுக்கு உபாதாநகாரணமாக வும் சொல்லுகிறதொரு குதருஷ்டிமதமுண்டிபிற *அஹங்காரஸ்யேததரியானி பரதி நிமித்ததவமேவ பூதாநாமேவஉபாதாநதவம் அநநமயம் ஹி ஸோமய மந ஆபிபாயம் பராணஸதேஜோமயி வாக இதி சருதேரிதி கேகிதாஹ* ததபூதம் அஹங்காரஸ்யேவோபாதாநதவேபி பூதாநாமாயாயகதவேநாபி ததா நிரதேசோப பததே * என்று பிள்ளை எங்களைழவாவெடுத்தது கழித்தது அதுவும் (இந்தரியங்கனிலே சிலவற்றை) என்று தொடங்கி இவரருளிச் செய்த சுரமந்தன னாலே பரதிக்கிபதம் அபிப்பாத்தைக்கு (அது சாஸதர விரூததம்) என்றது *ஏக தம மந்சாநத தேவா வைகாரிகாஸ ஸமருதா * இதயாதிகளாலே இவற்றை ஸாதவிக அஹங்கார காயமாகவே சொல்லுகிற புராணதிகளுக்கு விருத்த மெனக்க

புராணதிகளைப் பற்ற *அநநமயம் ஹி ஸோமய மந * இதயாதி சருதிகரு பராபலயமுண்டேயாகிலும் *இதிஹாஸபுராணபயாம் வேதம் ஸமுப்பரும்ஹியேத்* என்கையாலே உப்பரும்ஹுநுக்கலமாக அதுக்கு அததம் கொள்ளவேனுமென்று கருத்து

ஆனால் உபபஞமஹணங்களை தன்னிலையும் பெளதிகதவம் சொல்லுகையாலே இவற்றுக்கு பூதங்கள் காரணமாயினதோ தோற்றுகிறது என்ன (பூதங்கள் ஆபாயங்களைத்தான்) என்று நிர்வாஹம்

கராணதிகளான இந்தரியங்களுக்கு பருதிவயாதி பூதங்களாலுண்டான ஆபாயநம் சருதிஸமருதிகளிலே பரவிததம் இதுதான் ஸுபாலோபநிஷத வயாக்யாநத்திலே, *கராணதிநாயிநதரியாணம் ஹி பருதிவ்யாதிபூதகராபயாயநம் சருதிஸமருதிஷு பரவிததம் அதநமயம் ஹி ஸோமய மந ஆபோமய பராணஸ தேஜோமயி வாக சரோதரம் நபோ கராணமுகதம் பருதிவயா இதயாரபய வாயவாதமகம் ஸபாசநமாமநநதி நபோ சரோதரஞ்ச தநமயம் இதயாதிஷு* என்று சருதபரகாலிகாகாராலே அபிஹிதமாயிற்று

இப்படி இந்தரியங்களுக்கு பூதங்கள் எப்போதும் ஆபாயங்களுக்காயிருக்க மென்னுமிடம் மோக்ஷதாமத்திலே பருகு பரதவாஹ ஸமவாதத்திலே, *ஆபாயநதே ச தே நிதயம் தாதவஸ தைஸது பஞ்சபி* என்று ஸுவயகதமாகச் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் பூதங்கள் இந்தரியங்களுக்கு ஆபாயங்களைத்தான் காரணங்கள் என்று என்றதாயிற்று (109)

110 ஆக இப்படி மஹதாதிபதாராதங்களினுடைய உத்பத்திகரமம் அருளிச் செய்தாராய நின்றா மே இவற்றைக் கொண்டு ஈசவரன் அண்டஸருஷ்டயாதி களைப் பண்ணுமபடியை அருளிச்செய்கிறா மேல்

110 இவை கூடினாலல்லது காயகரமலவாமையாலே, மண்கையும் மண்கையும் நீரையும் சோதது ஒரு தரவயமாகிச் கவரிடுவாரைப்போலே ஈசவரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சோதது ஸுண்டமாகி அதுகளுகே சதாபுக்கான ஸருஷ்டிததருமம்

(இவை கூடினாலல்லது காயகரமலவாமையாலே) என்று அதாவது *(நாநாவாயா பருதகபூதாஸ ததஸ தே ஸமமுகிம் விநா, நாசகநுவந பரஜாஸ ஸரஷ்டுமஸமாச மயகருதஸநச) என்கிறபடியே சாநததவ கோரதவ மூடதவங்களாலே நாநாசக தியுகதவங்களாய் பருதகபூதங்களாயிருக்கிற இம்மஹதாதிபதாராதங்களை பரஸபரஸமஹதமாலுலவது அண்டரூபமான காயததை உத்பாதிகமமாட்டாமையாலே என்கை

(மண்கையும் மண்கையும் நரையும் சோதது ஒருதரவயமாகிச் கவரிடுவாரைப் போலே) அதாவது பருதக வியங்ககளாய், பருதகஸத்திவங்களாயிருக்கிற மருத விகதாஸலிவங்களை அறியாதநயம் சோதது ததஸுமதாயாதமகமானதொரு தரவயமாகி பித்திருமாள்தொரு காயததை நிர்மிப்பாரைப் போலே என்கை

(ஈசவரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சோதது ஓரண்டமாகி) அதாவது ஐகதஸரஷ்டாவான ஈசவரன் *(ஸமேதயாநியாநவஸமயோகம் பரஸபரஸமாச ரயா, ஏகஸங்காதஸக்யாசச ஸமபராபஸ்யகயமசேஷத மஹதாதயோ விசேஷாத தா ஹயண்டமூதபாதயநதிதே) என்கிறபடியே இவற்றையெல்லாம் அறியாதநயம் ஸமஹதமாகி இவற்றுலே அண்டஸருஷ்டியைப் பண்ணியென்கை இவ்வுண்டத்துக்குள்ளே மஹதாதிக்காயங்களை பண்டயக் காண்கையாலே மஹதாதிபதாராதங்களை எல்லாவற்றையும் சோதது அண்டஸருஷ்டியைப் பண்ணினு மென்னுமிடம் ஸுவயகதம் ஆகையாலே *பூதேபயோண்டம் மஹாபுததே பருஹதததுதசேசயம்) என்று பூதங்களில் நின்றும் அண்டம் உத்பந்நமாம் அது உத்கத்திலே கிடக்க

மென்று சொன்னதும் * (அப ஏவ ஸஸாஜாதென தாஸு வீயம்பாஸ ருஜத ததண்டம்பவததைமம் ஸஹஸராமசஸம்பரபம்) என்று அபபுக்கலில் நின்று அண்டம் உத்பநநமாமென்று மந்பகவான சொன்னதும் பூதாந்தரத்துக்கும் உப லக்ஷணம் அதாவது பூரவபூதாமசன்களோடே ஸம்ஸருஷ்டமூமாய பருதிவிபும் தன்களுளே கரைநதிக்கிற ஜலத்தில் நின்று உத்பநநமாய அதிலே கிடக்கு மென்றபடி.

இப்படி அண்டஸுருஷ்டியைப் பண்ணும்படியை அருளிச் செய்து அநந்தரம் இந்த பாஹ்யமான பூதங்கள் ஆந்தரமான ஆகாசாதிகளாய் பரிணமித்த பின்பு அவற்றைக் கொண்டு லோகவிபாகங்களைப் பண்ணுகக்காகவும் அந்த லோகங்களில் தேவாநிஜீவவிபாகங்களைப் பண்ணுகக்காகவும் இவ்வண்டத்துக்குள்ளே பதாதம் ஸம்ஸுஷ்டித்துள் பரஹ்மாவை ஸுருஷ்டித்தருமபடியை அருளிச் செய்கிறா (அதுக்குள்ளே சதுமுக்களை ஸுருஷ்டித்தருமம்) என்று சதுமுக்களுக்கு பதாதம் ஸம்ஸுஷ்டிபாவமாவது இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் காமவசப்சேதனா இவன் சரீரத்திலே உண்டாய்க் கிடக்கை இப்படி சதுமுக்களை ஸுருஷ்டித்தது இனிமே ஐண்டான ஸுருஷ்டியெல்லாம் ஸதவாரகமாகநின்று செய்யதாகவிறே (110)

111 அதுதன்னை தாசிப்பிக்கைக்காக ஸம்ஸுஷ்டஸுருஷ்டியிலும் வயஷ்டஸுருஷ்டியிலும் ஸாவேசவரன் செய்யும் கரமத்தை அருளிச்செய்கிறா மேல

111 அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் ஞானேயுண்டாகும் அண்டத்துக்குட்பட்ட வஸதுக்களை சேதநாகு அநதாயாமியாய்நின்று உண்டாகும்

(அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாகும்) அதாவது ஸமுதாயகாராயமான அண்டத்தையும் ததகாரணமான மஹாதாதி பதாதத்தங்களையும் ஸதயஸங்கல்பனு தன்னுடைய அவயவவழித ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாகும் என்கை *ஸோபிதயாய சரீராத ஸவாத விஸுக்ஷாவிவிதா பரஜா அப ஏவ ஸஸாஜாதென தாஸு வீயம்பாஸுருஜத ததண்டம்பவததைமம் ஸஹஸராம சஸம்பரபம்) என்ககடவதிறே

(அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸதுக்களை சேதநாகு அநதாயாமியாய் நின்று உண்டாகும்) அதாவது சது முகாதி சேதநருடைய ஹருதயங்களிலேயிருந்து, * (ஸாவஸய சாஹம் ஹருதி ஸநிவிஷ்டோ மத்த ஸமருதி ஜ்ஞாதம்போஹ நஞ்ச) என்று, ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநாதிகளை ஜுரிப்பித்துக்கொண்டு அண்டாதநாவாததிகளான ஸகல் பதாாதத்தங்களையும் ஸுருஷ்டிக்குமென்கை * (யத்திஞ்சித ஸுஜயதே யேந ஸதவஜா தேந வை தவிஜ்' தஸய ஸுஜயஸய ஸம்ஸதென தத ஸாவயம் வை ஹபிரஸ தது) என்று, சசுவரன் ஸகலகாதரு சரீரியாய்க்கொண்டு ஸகல் காராயங்களையும் ஸுருஷ்டிக்கும் என்ககடவதிறே (111)

112 (சசுவரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சோதது ஓரண்டமாகி) என்று ஸாவேசவரன் மஹாதாதிபதாாதத்தங்களைச் சோதது அண்டஸுருஷ்டியைப் பண்ணுமென்னும் இவ்வளவிறே கீழருளிச் செய்தது இப்போது அந்த அண்ட பஹுதவதையும் அவற்றினுடைய கட்டினாயிடுக்கும்படியையும் அவைதான் ஸாவேசவரனுக்கு இன்ன விநியோகத்துக்கு உறுப்பென்னும்ததையும் அவற்றினுடைய பரிணம்பரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறா (அண்டங்கள்தான்) என்றுதொடங்கி

112 அண்டங்கனதான அநேகங்களாய், பதினாறு லோகங்களோடே கூடி ஒன்றுக்கொன்று பிறற்றுமடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈசவானுக்கு கட்டாகத்தாக ஸததநியங்கனாய், ஜல்புதபுதம்போலே ஏககாலத்திலே ஸருஷ்டங்களாயிருக்கும்

(அண்டங்கனதான அநேகங்களாய்) *அண்டாநாம் து ஸ்ஹஸரானாம் ஸ்ஹஸரானய்யுதாநி ச, சதருசாநாம் ததா ததரகோடி கோடிசதாநி ச* என்கை கடவதிறே (பதினாறு லோகங்களோடே கூடி) பதினாறுலோகங்களாவன கீழில அண்டகடாஹவததுக்குமேல் ஂணபததமுன்று நூருயிரத்தையபதினாயிரம் யோஜனம் உயர்த்தியுடைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே *ஸபதிஸ்து ஸ்ஹஸரானாம் தவிஜோசராயோபி கத்யதே தசஸாஹஸரமேகைகம் பாதானம் முநிஸததம் அதிலம் விதலஞ்சவ நிதலஞ்ச கபஸதிமத மஹாககம் ஸுதலஞ்சாகம் பாதானஞ் சைவ ஸபதம்* என்கிறபடியே ஓரொன்று பதினாயிரம் யோஜனத்தளவு உயரத்திலையும் பரப்பையுமுடைத்தாய், தைதய தாநவ பநநக ஸுபாணாதி கள் வர்த்திக்கும் தேசமாய் *சகலகருஷ்ணருண பீதாச சாககராச சைவகாருசநா பூமயோ யதர மைதரேய வரபராஸாத சோபிதா* என்கிறபடியே சகலங்களையும் கருஷ்ணங்களையும் அருணங்களையும் பீதங்களையும் வாலுக்காமயமான சாககரா ரூபங்களையும் சைவரூபமாயும் பொன்னுமயிருக்கிற ஸதலவிசேஷங்களை யுடைய வையாய் விலக்ஷணமான மாலிகைகளாலேயும் பராஸாதபீதாரணங்களாலேயும் அவைகருதமாய் ஸவாகாநிகவிலியுங் காட்டில் நிரதிசயபாக்யமான அதலமென்றும் விதலமென்றும் நிதலமென்றும் கபஸதிமதத்தென்று சொல்லப்பட்ட தனதல மென்றும் மஹாதலமென்றும், ஸுதலமென்றும், பாதானமென்றும் பேரையுடைத்தான அதோலோகங்களென்றும் இதுகளுமேல் ஸழபதினாயிரம் யோஜனம்கைத்தை உடைத்தாய் ஸபததவிஸாகரபாவதாதி விசிஷ்டமான பாதசாரிகளையும் மறுஷ்யாதிகள் வாததிகளும் தேசமாய் பதமாகாரமான பூலோகமும் பூலோகத்துக்கு மேல் ஆதிதயனுக்கு கீழ் நூருயிரம் யோஜனத்தளவு உயரத்திலையுடைத்தாய் கநதாவாதிகள் வாததிகளும் தேசமான புவாலோகமும் ஆதிதயனுக்கு மேல் தருவனுக்கு கீழ் பதினாறுயிரம் யோஜனத்தளவு உயரத்திலைய் யுடைத்தாய் ஸாதிகாரரான கரண நக்ஷத்ர இந்தராதிகள் வாததிகளும் தேசமான ஸவாலோக மும் தருவனுக்குமேல் ஒருகோடி யோஜனத்தளவு உயரத்திலைய் யுடைத்தாய், *விதிவருத்தாநிகாராஸ்து மஹாலோகநிவாஸிந்* என்று நிலகுத்த அதிகாரராய், அதிகார அபேக்ஷரான இந்தராதிகள் வாததிகளும் தேசமான மஹாலோகமும் அநத மஹாலோகத்துக்கு மேல் இரண்டுக்கோடியோஜனத்தளவு உயரத்திலையுடைத்தாய் ப்ரஹ்மபுத்ரர்களான ஸ்நகாதி பரமயோவிகள் வாததிகளும் தேசமான ஜநாலோக மும் ஜநாலோகத்துக்குமேல் எட்டுக்கோடி யோஜனத்தளவு உயரத்திலையுடைத்தாய், ஸ்வராஜாக்கயரான ப்ரஜாபதிகள் வாததிகளும் தேசமான தபோலோகமும், தபோ லோகத்துக்குமேல் நூற்பத்தி எட்டுக்கோடி யோஜனத்தளவு உயரத்திலையுடைத்தாய் *தேஷாமேஜாம் கேசந ப்ரஹ்மலோகா ரூத்ரஸ்யாந்யே ஸநதி ததரைவ லோகா* விஷ்ணோரந்யே ஸநதி லோகா விசாலாஸ தாமஸ்தாந்லோகான தாநுபாஸ்ய வரஜநி* என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாகளும் அவர்களை உபாஸித தத ப்ராபதிபணணீஸவாகளும் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸதயலோகமும் ஆக ஊாத் வாத் கடாஹங்களுக்கு நடுவு அறுபதுகோடியோஜனம் அண்டோச்சராயமாகிருக்கும் ஹம்பத்கோடி யோஜனம் அண்டோச்சராயமென்பாருமுண்டு அதில *ஸூரியாண்ட் கோளயோராமத்யே கோடயஸஸ்ய பஞ்சவிமசதி* என்கிற ககரவசநத்தின்படியே ஸூரியனுக்கு மேல் இருபத்தஞ்சுகோடியும் கீழ் இருபத்தஞ்சுகோடியுமாயிருக்கும்

இப்படியிருந்துள்ள சதுரதசுபுவநங்களோடே கூடி, (ஒன்றுக்கொன்று பதிறறு மடங்களை ஏழு ஆவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு) அதாவது சிமூசசொன்ன பதிறறு லோகத்தையும் *ஏதண்டகடாபோதேந திரசசோதவமதவத்ததா கபிததலய யதா பீஜம் ஸைவதோ ஸை மைவருதம்* என்கிறபடியே, உனவாயில் வினாமசத்தையை வினாபோடு எங்குமொகக ஆவரிக்ருமாபோலே *கோடியோஜநமாநஸது கடாஹஸ ஸமவயவஸத்தித்* என்று கோடி யோஜநமெடுப்பமவகாசத்தயா உததமாணபடியே அண்டகடாஹம் ஆவரித்து நிற்கும் ஸாண்டகடாஹமான இவவண்டம் *தசோத்த ரேண பயஸா மைதரேயாண்டஞ்ச ததவருதம்* என்கிறபடியே தனனில் பதிறறு மடங்கு பரநதிருக்கிற ஜலதநவத்தாலே ஆவருதமாயிருக்கும் *பஞ்சாசதகோடி விஸ்தாரா வேயமுாலீ மஹாமுநே ஸைஹவாண்டகடாபோதேந ஸதவிபாபநிமஹி தா* என்று, ஸாண்டகடாஹமான பூமண்டலம் பஞ்சாசதகோடி விஸ்தாரமாகச சொலலுவாரும் *பூமண்டலம் து சதகோடி விஸ்தாரம் ஸாண்டகடாஹம்* என்று வாராஹபூராணத்திலே சொலலுவகையாலும் இப்படி ஸகாந்தபூராணத்திலே சிவ ரஹஸ்யத்திலே பரககச் சொல்லுவகையாலும் மேருவைச் சுற்றும் பஞ்சாசதகோடி விஸ்தாரத்தைக் கொண்டு பூமியை சதகோடி விஸ்தாரமாகச சொலலுவாரும் மிருக்கும் இதில் இரண்டத்தொரு மாயாதையைத் தனமாகி அதில் பதிறறு மடங்கு பெருத்த ஜலததவத்தாலே ஆவருதமாயிருக்கும் என்றபடி.

அண்டகடாஹத்தைப் பற்றி பதிறறுமடங்கு பெருத்த ஜலததவத்தாலே ஆவருதமென்பாரும்கூட இப்படி தசோத்தரமாயக கொண்டு ஜலததவத்தை தேஜஸத்தவம் ஆவரிக்ரும் அப்படி அதை வாயுத்தவம் ஆவரிக்ரும் வாயுவை ஆகாசம் ஆவரிக்ரும் ஆகாசத்தை அஹங்காரம் ஆவரிக்ரும் அஹங்காரத்தை மஹத்ததவம் ஆவரிக்ரும் அந்த மஹத்ததவத்தை அவயகதம் ஆவரிக்ரும் *தத கந்தமஸங்கயாதபரமானம்* என்று அபரிமிதபரமானமான அவயகதத்துக்கு ஆவர ணதவ பரபுகதமான தசோத்தரதவம் கூடும்படி பெய்கறே* என்கில் ஆயிரத்திலே பதிறறுண்டாமாபோலே அபரிமிதபுவகையிலே அதுவுமுண்டாக்கையாலே கூடும்

வாரிவஹநயநிலாகாசஸ ததோ பூதாநிநா பஹி வருதம் தசருணேரண டம் பூதாநிமஹதா ததா அவயகதேநாவருதோ பரஹமந தைஸன்னாவஸ ஸஹிதோ மஹாத ஏபிராவரணேரணடம் ஸபதபி பராகருதை வருதம் என்கிற படியே இப்படி தசோத்தரங்களான ஸபத ஆவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு ரசவர னுக்கு கரீடாகநதுகஸ்தாநியங்களாய்) அதாவது கரீடாபருண பாலனுக்கு கரீட நகங்களபோலே, கரீடாரஸாநுபுபூஷுவான ரசவரனுக்கு வீலோபகரணங்களாய் இருக்கை *ஹரே விஹரவிக்கரீடாகநதுகைநிவ ஜததுபி* என்றும் (மோததேபகவாந பூதா பால கரீடநகைநிவ) என்றும் சொலலுவிற்றபடியே ரசவரனுக்கு விபூதியாக வீலோபகரணமாயிதே இருப்பது

(ஜலபுதபுதம்போலே ஏககாலத்திலே ஸருண்டங்களாய் இருக்கும்) அதாவது இவவண்டங்களே ரசவரண ஸருஸ்டிக்ருமனனில் ஒரொரு பண்டமாக இட்டு அச மெடுக்குமா போலே கரமத்திலே பரிணமிககையன்றியே *ந கரமிண விவருததம் தத ஜலபுதபுதவ ஸமம்* என்கிறபடியே நீராகுமியிப்போலே யொருக்காலே உதபந நங்களாமென்கையும் அநேக ஜுபுதபுதங்கா ஏககாலத்திலே புதபநநங்களாமா போலே *ஏககாலேந ஸருஜயநதே* என்கிறபடியே ஸகல அண்டங்களும் ஏககாலத் திலே உதபநநங்களாமென்கையும்

கூக (அண்டங்களதான அநேகங்கள்) என்னுமிடமும் அவைதான எல்லா மொன்று போலே மிருக்கும் என்னுமிடமும் சொல்லிறையிறறு (112)

- 113 பூதபஞ்சகங்களுக்கும் தனித்தனியே விதிபோகக்கூடாது தாபிப்புகிறோ
113 பூதங்களில் ஆகாசமவகாசமேதும், வாயு வஹநாதி மேதும்
தேஹஸம் பசநாதி மேதும், ஹம் ஸேந பணமகரணத்தமேதும்,
பருதிவி தாரணத்தமேதும் என்பார்கள்

(பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாசமேதும்) அதாவது ஹம் பதாததங்களுக்கும்
ஸதிதி கமநாதிங்களுக்கு இடங்களெடுத்தும் கொண்டிருக்கிறவிது ஆகாசத்திற்கு விதி
போகமென்கை *அஸய தேஹஸய விபதோ வாகவம் ஸௌக்ஷ்மயமேவ ச சபத
சரோதரம் பஸம் பரஹம் ஸுஷிரதவம் விவிகததா* என்று இதுக்கு அநேக விதி
போகங்களுண்டாயிருக்க இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது இதினுடையபராதாந
யததைப்பற்ற இதுதான் மறையயவற்றுக்கும் உபகக்ஷணம்

(வாயு வஹநாதிமேதும்) வஹநம் வஹிகை ஆதிசபதததாலே வயுஹந
சேஷடாதிக்கீச சொல்லுகிறது இதுதான் *வாயோஸஸபாசேநதரியுசேஷடாம்
காாககசயம் ஸபாசமேவ ச, வயுஹநம் வஹநம் தேஹஸ ஸவீசரோதி ஸுததம்*
என்று சொல்லப்பட்டதிறே

(தேஹஸம் பசநாதிமேதும்) பசநமாவது பாகம் பண்ணுகை ஆதிசபதத
தாலே ஹ்ணய பரகாசாதிக்கீச சொல்லுகிறது இதுவும் *அகநேரேரஹ்ணயம்
பரகாசதவம் ருபேநதரியம்மாஷணம் ஸந்தாபசெனாய தைக்ஷணயாதி வாணம் பசந
சகிததாம் ஆகததே ஸஹஸா தேஹஸ ஸாஹஸஞ்ச தவிஜாஷப* என்று கதிதமா
யிறறு

(ஹம் ஸேநபணமகரணத்தமேதும்) ஸேநமாவது நீள்கை பணமகரண
மாவது திரட்டுகை ஆதிசபதததாலே சைதய மாதவாதிக்கீச சொல்லுகிறது
இதுவும் *அதபயச சைதயம் ஸமாதததே ஸநிகததவம் ரஸநேநதரியம் பரஸாதம்
மாதவம் பணமகரணம் கலேதநஞ்ச ஸை* என்று அபிவிதமாயிறறு

(பருதிவி தாரணத்தமேதும், என்பார்கள்) தாரணம் தரிகை ஆதிசபதத
தாலே மூரததமததவ ருதவாதிக்கீச சொல்லுகிறது *பூமோ கதத குணம்
கரணம் கரிமாணஞ்ச தாரணம், மூரததமததவம் ஹ்ணயதவம் ஸவீசரோதி
யதாததம்* என்று இதுவும் வயாஹருதமாயிறறு என்பார்கள் என்றது ததவததங்க
கள் சொல்லுவார்கள் என்றபடி (113)

114 இனி ஏகாதச இந்தரியங்களுடைய வருதிபேதததை அருளிச் செய
கிறோமேவ

- 114 சரோதராதி ஹ்ணநேநதரியங்களைநதுக்கும் அண்டலே சபதாதி
க்கீநததையும் கரஹிகை தொழில், வாகாதிகாமேநதரியங்களைந
துக்கும் விஸாக சிலபகதயுகதிகள் தொழில் மறஸம் இவைவித
தனைக்கும் பொது

(சரோதராதி) இதயாதி சரோதரதததுக்கு சபத கரஹணமும் தவநிதரியத
துக்கு ஸபாசகரஹணமும் சக்ஷஸம்சுக்கு ருபகரஹணமும் ஜிஹவைக்கு ரஸகர
ஹணமும்கரணத்ததுக்கு கதகரஹணமும் தொழில் *நவக சக்ஷா நாவிகா
ஜிஹவா சரோதரமதரது பஞ்சமம் சபதாநீந மவாபதயாததம் புததியுததாநி வை
தவிஜா* என்னக்கடவதிறே இந்த சலோகத்தில் இந்தரியங்களை வயதகரமமாக
எடுக்கையாலே இன்னததுக்கு இன்னது விஷயமென்கிற நியமம் நயாயவகொண்டு
நிசசிககவேணும் ஹ்ணநேநதரியங்களுக்கு சபதாதிக்கீச கரஹிகை தொழிலென
னும் இவவஸலே பரகாசிப்பது

(வாகாதி) இதயாதி இப்படி வயுதகரமமாக அருவிச் செய்தது வாகவஸ்வா ரஸயத்துக்காக இததால வாகுக்கு உகதியும், பாணிகு சிவபழம் பாதத்துக்கு கதியும் உபலதநாபுக்களுக்கு ஜவமலவிஸாஜநமும் தொழிலென்கை *பாபுபஸத தெள கரெள பாதெள வாச ச மைதரேய பஞ்சமீ, விஸாகசிவபகதபுகதிகாம தேஷாஞ்ச கதயதே* என்னக கடவதிநே

(மநஸஸு இவையித்தனைக்கும் பொது) அதாவது ஜலாதேந்தரியங்களை ஸ்வஸவ விஷயங்களை கரவிகுமபோதும் காமேந்தரியங்களை ஸ்வஸவகாமங்களைப் பணனும் போதும் மநஸஸஹகாரம் வேண்டுமையாலே உபயாதமகமாள மநஸஸு இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமா யிருக்குமென்கை (114)

115 ஜலாதேந்தரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட சபதாதிகள் ஐந் தும் ஆகாசாதிகளுக்கு பரதிநியத குணங்களாயிருக்கும்படியை அருவிச்செய்கிறா

115 ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு அடைவே சபதாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்

(ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு) இதயாதிபால அதாவது ஆகாசகுணம் சபதம் வாயுகுணம் ஸபாசம் அகநீ குணம் ரூபம் ஜலகுணம் ரஸம் பூ குணம் கந தம் என்றபடி (115)

116 இப்படி பரதிநியத குணங்களான பூதங்களுக்கு குணவிநியமம் வருகைக்கு அடியருவிச் செய்கிறா

116 குணவிநியமம்—பஞ்சிகரணத்தாலே

(குணவிநியமம் பஞ்சிகரணத்தாலே) என்று குணவிநியமமாவது ஏகபூதத் திலே பூதாததரகுணங்களும் காணலாமபடி பூதங்களிலுண்டான குணக்கலப்பு சருத் பரகாசிகமாகாரா ககபக்ஷயத்திலே, *தேஜோவாரியமருதாம் யதா விநியம்* என்கிற விதங்கு *விநியம் பரஸ்பரஸம்மிசீகரணம்* என்றாரிநே இங்கும், பரஸ்பரஸம் மிசீகரணமே விநியம்சபதாததம் அங்கு பூதங்களுக்கு அநியோநயம் கலப்புச் சொல்லிறது இங்கு குணங்களுக்கே அநியோநயம் கலப்புச் சொல்லுகிறது குணங் களுக்கநியோநயம் கலப்பாவது பூதமும் பூதாததரமும் போலே குணமும் குணாததர மும் கனனிலே கலக்கையன்று ஒன்றிலுடைய குணம் ஒன்றிலே புகுது எல்லாவற்றி லும் எல்லாமுண்டாமபடி யிருக்கை

அதவா விநியமமாவது ஒன்றைக் கொடுத்தது ஒன்றைக்கொள்ளுகையாய் தன குணத்தை பூதாததரங்களுக்குக் கொடுத்தது அதின் குணத்தைத் தான பழிக்கை என்னவுமாம் இததால தன் குணம் அநயத்தின் பக்கலிலு முண்டாய் அநயத்தினு டைய குணம் தன் பக்கலிலுமுண்டாமபடி இருக்கையைச் சொல்லுகிறது இந்த (குணவிநியமம் பஞ்சிகரணத்தாலே) என்றதுகளுக் கருத்து—குணங்களாகையாலே ஆசரயாதநயதீதா வருத்தியிலையிநே இவற்றுக்கு ஆகையால் தரயயத்தினுடைய கலப்பே குணக்கலப்புக்கு ஹேது என்கை

பஞ்சிகரணமாவது—*ஏவம் ஜாதேஷு* பூதாதி பரதேயகம் ஸயா தவிதா தத சதுாததா பிந்த மெக்கைமாதமாததம் ததா ஸததிதம் வயோயநோதத பாகாச சதவாரோ வாயுதேஜ பவோபுவாம் அததாநியாரி வாயோஸது வயோயதேஜ பியோபுவாம்* இதயாதி புராணங்களிலே சொல்லுகிறபடியே ஆகாசாதிபூதங்களைத் ததையும் தனித்தவியே இரண்டு கூறுகி அவற்றிலே ஒரு கூற நாலு கூறுகி

அந்தக் கூறுகளை பூதாததரவகளிலே கூட்டி ஸாவபூதங்களிலும் ஸாவமுண்டாமபடி பண்ணுகை

இப்படி பஞ்சிகரணமானாலும், அயிபகதமான அாததங்கள பரதாநங்களாய நிறையையாலே ஆகாசாதிபூதபேத வயவஹாரததுக்கும் குறையிலை (116)

117 ஆகாசம் கறுத்தது தோற்றுநிறதமதாலே

(ஆகாசம் கறுத்தது தோற்றுநிறதம் அததாலே) அதாவது அதினலிகும்பை யாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடியிருக்கும் ஆகாசத்தக்கு சக்ஷாவியைதவமும் *யத கருஷணம் தத பருதிவி* என்று பருதிவிக்கு உள்ளதொன்றாகச் சொல்லுகிற கருஷணதவமும் உண்டாயிற்று அது பஞ்சிகரணததாலே என்கை

இத்தால் தரிவருதகரணத்தைச் சொன்ன வந்ததரம், சருதிதானே *யதகநே ரோலிதம் ரூபம் தேஜஸை ததரூபம் யசகலம் ததபாம யதகருஷணம் ததநந்தஸய* என்று அகநியிலே தரிருபதவத்தை தாசியித்தாப்போலே, இவரும் பஞ்சிகர ணத்தை அருளிச்செய்த அந்ததரம் அது தனவே ஸாவததைதும் பற்ற ஸலிகும்பா யிருப்பதொரு பூதத்திலே தாசியித்தாராயிசறு

இப்படி பூரிபாவ்யததிலே *யதகநோ லோலிதம் ரூபம் தேஜஸை ததபாமயி, கலம் கருஷணம் பருதி வயாசசேதயகநாலேவ தரிருதா சருதயைவ தாசிதாதை மாத ஸாலே ஸாவதர ணைகதா* என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தார்

சாததோகயத்தில பஞ்சிகரணம் சொல்லாதே தரிவருதகரணத்தைச் சொல் லுவானென்? எனவில அங்கு தேஜோபந்தங்கள் மூன்றினுடையவும் உதபத்திமாதர மிறே சொலவிறறு சருதயந்தரத்திற சொல்லுகிற ஆகாசவாயுகளினுடையவும் அவயகதம்ஹதஹகாராநிகளினுடையவும் உதபத்திதானும் சொலவிறறிலை யிறே ஆகையால தேஜோபந்தமாதரகதம் ததாரந்தரவங்களுக்கும் உபஸக்ஷண மானுப போலே தரிவருதகரண கதமும் பஞ்சிகரணததுக்கும் உபஸக்ஷணம்

இப்படி, பஞ்சிகரணததாலே ஸகலபூதங்களும் பரஸபரமிச்சரங்களாகையாலே சபதாநிருணபஞ்சகமும் ஸாவபூதங்களிலு முண்டாயிருக்குமென்று குணவிநியம றேது சொலவிறறுய நின்றது (117)

118 இனி ஆகாசாதிகளில பூவபூவததைப்பற்ற உததரோததரததவத்துக்கு குணதிகயமுண்டாக்கை மூலம் அருளிச்செய்கிறா

118 முன்புததை தநமாதரைகளோடே ஐடிக்கொண்டு உததரோததா கதமாநரைகள் ஸவவிச்சேஷமாகிப்ப பிறமிகேகையாலே குறுதி

யமுண்டாயிறென்றும் சொல்லுவாக்க

(முன்புததை தநமாதரைகள்) என்று தொடங்கி அதாவது சபதநமாதரத தாலே ஆவருதமாயக்கொண்டு *யாசநமாதரம் ஸவவிச்சேஷமான வாயுவைஹிபயிக கையாலே வாயுவுக்கு ஸபாசபதங்களிரண்டு குணமாயிற்று இப்படி சபத்தமாத ரததாலே ஆவருதமான ஸபாச தநமாதரததாலே ஆவருதமாய அவையிரண்டோ ருங்கூடி நின்ற ரூபதநமாதரம் ஸவவிச்சேஷமான தேஜஸை ஹிபயிகையாலே அதததவத்துக்கு சபதஸபாச ரூபங்களாகிற மூன்று குணங்களுமுண்டாயிற்று இப்படி பூவ தநமாதர தவயவிசிடமமான ரூபதநமாதரததாலே ஆவருதமாய, அவைமுன்போடு கூடிநின்ற ரஸதநமாதரம் ஸவவிச்சேஷமான ஜலத்தைஹிபயிக கையாலே அதுக்கு சபதஸபாசரூபரணங்களாகிற நாலுகுணங்களுமுண்டாயிற்று இப்படி பூவ தநமாதரதரயவிசிடமமான ரஸதநமாதரததாலே ஆவருதமாயக் கொண்டு சுதத்தநமாதரம் ஸவவிச்சேஷமான பருதிவிையப் பிறப்பிக்கையாலே அதுக்கு சபதாநிகளான அனாக குணங்களும் உண்டாயிற்று என்கை

இதனால் ஏகைகளுள் ஆசரயமான ஆகாசாதிபூதங்களுக்கு குணவிதிமயம் பஞ்சிகரணபரபுகதமானவோபாதி உததிரோததர பூதங்களில் குணநிகயமும் ஸவன வதநமாதரபுகத்குணடான ஆவரண பரபுகதமென்றதாயிற்று எனலும் சொல்லு வாகனென்று கீழ்ச சொன்னதோடே இதையும் ஸமுச்சயிததருளிச் செய்கிறா இப்படி ததவதித்துக்கள சொல்லுவார்களென்கை

* (ஆகாச சபதமாதரநது ஸபாசமாதரம் ஸமாவிசத ரூபததைவாவிசத சப தஸபாசகுணுஷிபெள சபதஸஸபாசசச ரூபஞ்ச ரஸமாதரம் ஸமாவிசத தஸமாசச தூகுணுஹயாபோ விசேஷாசசேதநீயகரஹ) என்னகடவதிநே (118)

119 உததேசகரமத்திலே சுததஸ்தவ மிசரஸ்தவங்களினுடைய ஸவரூபாதிகவித தெளியவருளிச் செய்தாரா கீழ் இவ் ஸ்தவ ரூபமாகிறது ஏது என்னுமாகாண கஷயிலே அருளிச்செய்கிறா

119 ஸ்தவ ரூபமாவது காலம்

(ஸ்தவரூபமாவது காலம்) என்று ஸ்தவகுணம் ரஜஸ்தமஸஸூகங்களு கும் உபலக்ஷணமாய ஸ்தவ ரூபமென்றது ஸ்தவாதிருணதரய ரூபமென்றபடி. இத்தால் கேவலஸ்தவமாயும் குணதரயாசரயமாயும் இருக்கிற அசித தவ்யததை யும் பற்ற இது வயாவருதஸவரூபமாயிருக்கு மென்கை (119)

120 இதினுடைய பரகாரம் ஏது? என்னுமாகாணகஷயிலே சொல்லப்படுகிறது மேல

120 இது, பரகருதி பராகருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேது வாய் கலா காஷ்டாதிருபெண் பரிணாமக்ககடவதாய் நித்யமாய் ஈசவரனுக்கு கரிடாபரிகரமாய் சரீரபூதமாய் யிருக்கும்

(இது பரகருதி பராகருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) பரக ருதியென்கிறது அவ்யகதத்தை பராகருதமென்கிறது வ்யகதத்தை பரகருதி பராகருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலததவம் ஹேதுவாகையாவது இவற்றை ஸவஸகலபாதிக்காளிலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸாவேசவரன காலத்தி னுடைய அவஸததாலிசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து அவ்வவகாலங்களை வந்தவாறே இவற்றை நிரவஹிக்கையாலே இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவசயாபேக்ஷிதமாயிருக்கை

* பரகருதம் புருஷஞ்சைவ பரவிசயாதமேச்சயா ஹரி, ஷோபயாமாஸ ஸம் பராபதி ஸாகக்ஷாலே வயயாவயயென* *காலே சமஸ்தி யோக்யதாம் சிததிதோரந யோநயமாவிஷகதோ பூதாஹங்கருதி புத்திபஞ்சகரணஸவாத பரவருதநீந்தரீயை அண்டாநாவரணஸஸஹஸரமகிரோத* என்கிறபடியே ஜகதருஷ்டி, பண்ணுகிற போது அக்காலம் வரும்ஸவம் பார்த்துக் கொண்டிருத்திறே ஸருஷ்டிததது இது தான ஸத்தித்யாதிகளுக்குமொக்குமிறே இப்படி. காலபரதாநமாக ஸாவேசவரன நிரவஹித்தருண்கையாலே இவ்விபூதியில் ஸவஸதாராததமும் காலகருத பரிணாம மாயிருக்கும் இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேதுவென்னுமிடம் இதினுடைய அநவயவயதிரேகங்களாலே வெள்கிபதாராததங்களிலே காணஸா மிறே ஆகையால் ஆலத்தினுடைய பரகருதி பராகருத பரிணாமஹேதுததவம் ஆகமத்தாலும் பரதவக்ஷததாலும் விததம்

அநந்தரம் கீழ்சசொன்னதுக்கு உபயோகியான இதின பரிணாமவிசேஷத் தைச் சொல்லுகிறது

(கலாகாஷ்டாதிருபேண பரிணமிககககவதாய) *காஷ்டா பருசதச
கபாதா திமேஷா முதிஸததம் காஷ்டா தரிமசத கலா தரிமசத கலா மெளனலாததி
கோ விதி தாவத ஸங்கலயரஹோராதரம் முஹலாதததாமாநுஷம் ஸமருதம்
அபிஹாராதரானி தாவததி மாஸ பக்ஷதயாதகம் கதைஷ்டபிரயதம் வரஷம்
திலையதே தக்ஷிணேததரே அயநம் தக்ஷிணம் ராதநிர தேவாநாமுததரம் திரம்
திலையா வரஷஸஹஸரணாது கருததரேதாதிலமஜ்ஜிதம் சதுபயகம் தபாத
சபில ததவிபாகம் திபோதமே சதவாரி தரிணி திலேசகம் கருதாதிலு யதாகர
மம் திலயபாதநாம் ஸஹஸரானி யுதேஷவாணு புராவித ததபரமணைச
சதைஸ ஸந்தயா பூவா ததராதித்யித ஸந்தயாமசகச ததவயயோ யுகஸயா
நந்திரோ ஹி ஸ, ஸந்தயா ஸந்தயாமசயாரதநாய காலோ முதிஸததம் யுகாயஸ
ஸது விஜ்ஞேய கருததரேதாதிலமஜ்ஜித * எஹு நோடயி *ஏபநது பரஹமீண
வாஷமேயம் வரஷசததது தத சதம் ஸி தாய வரஷாணம் பரமாயாமஹாதமத *
என்னுமதஸபாக காலததிநுடய பரிணம் விசேஷம் ஸ்ரீபராசர பகாருய
கதிதமாயிற்று

இதுதனனை நடுவில திருவிஜயபிரகாஷபட்டா நிமிஷம் பதினாநதுகொண்டது
காஷ்டா காஷ்டா முப்பதுகொண்டதுகலை கலைமுப்பதுகொண்டதுமுறலாததம்,
முறலாததம் முப்பதுகொண்டது திலைம் திலைம் முப்பதுகொண்டது பக்ஷதய
ருபமானமாலம் மாஸமிராநடுகொண்டது ருது ருது மூன்றுகொண்டது அயநம்
அயந மிராநடுகொண்டது ஸமவதஸரம் இப்படி மூன்று ஸமயகஸரம் முந்நாறு
றுபது கொண்டது ஒரு தேவ ஸமயதஸரம் தேவஸமவதஸரம் பனவீராயிரவ
கொண்டது சதுபயகம் அதில கருதயுகம் நாலாயிரம் திரதை மூராயிரம்
தவாபரம் இரண்டாயிரம் கலியுகம் ஆயிரம் கருதயுகத்துக்கு பூர்வஸந்தைய
நானூறு அபரஸந்தைய நானூறு திரதைக்கு பூர்வஸந்தைய முந்நாறு அபர
ஸந்தைய முந்நாறு தபாபரத்துக்கு பூர்வஸந்தைய இருநூறு அபரஸந்தைய
யிருநூறு கலியுகத்துக்கு பூர்வஸந்தைய நூறு அபரஸந்தைய நூறு இப்படி
எழுபத்தொன்று சென்ற சதுபயகம் ஒரு மதவந்தரம் இப்படி பதினாறு மதவந்தரம்
ஆயிரம் சதுபயகம் இது பரஹமாயுகம் ஒரு பகல ராதியும் இதிலோடே ஸமமா
யிருக்கும் இப்படி, அபிஹாராதரங்களும் மாஸஸமயதஸரங்களும்பாக பெருக்கி,
சதாநதமாக பரிக்கனிதமான பரஹம் ஆயுஷ்யாகு பரமமஹு பரமம் எஹு
ஸவ்யகதமாக அருவிசெய்தாரா ஆக காலததிநுடய கலா காஷ்டாதிருப
பரிணம்பரகரம் சொல்லப்பட்டது

(நிதயமாய) இவ்விடத்திற் நிதயதமாவது *அநாதிர பகாந காலோ
நாநதோஸய தவிஜ் விதயதே* என்கிறபடியே ஆதி அநத ராஜிதமாகை

(சசவரணுக்கு கரீடாபரிசுரமாய) அநாவது *நிலை ஐகததயஸிவஸயவீவஞு
ஸாவேசவரணுக்கு தததலஸீஸாபகரணமாகை பரகருதி புருஷகாலயகா முன்னும்
ஸீஸாபகரணமாயிற் இருப்பது அதில பரகருதி புருஷகன ஸருஷ்டயாதிகளுக்கு
காமீயயிதது ஸீஸாபகரணமாவாகா இது ஸஹகாரிதவேத ஸீஸாபகரணமா
யிருக்கும் சசவரண ஸருஷ்டயாதிகளை நிவாழிகளுமிடத்தில ஸதய ஸவகஸபஞுன
தான அடிமில் பண்ணிவைத்த காலநியமம் தபாதபடி அவஸவகாலாகமதம் பரித
திருநாத நிவாழிகளுக்காய்வு இதுதனனை நிம்ஷகாஷ்டாதி ருபேண பரிணமி
பிதகையால் பூததான ஸருஷ்டயுஷ்யமுமாயிற் இருப்பது ஆக இப்படிக்களாய்
சசவரணுக்கு கரீடாபரிசுரமாயிருக்கும் பிததை கரீடாபரிசுரமென்ற சொவதுக
யாலே காலகருதபரிணயம்மயாயச செல்லுகிற ஸ்வாவிபூதியிலே இதுக்கு

விநியோகம் *ந காலஸ ததர வை பரபு * என்கிற போகவிபூதியில் இது கொண்டு அபேக்ஷையிலை என்றதாயிற்று

அந்நதரம் ஏவம்பூதமான காலததவம் ஈசவரனுக்கு அபருதகீவித்த விசேஷணமாயிருக்கும்படியை அருவிசெய்கிறோ

(சரீரபூதமாயிருக்கும்) என்று *பரஸய பரஹ்மீனோ ரூபம் புருஷஃ பரமம் தவிஜ வயகதாவயகதே ததைவாநயே ரூபே காலஸ ததாபரம்* *பரதாநபுருஷா வயகத காலாஸது பரவிபாகச ரூபாணீஸதிஜிணாகாதவயகதி ஸதபாவதேஹதஸ* *விஷுனோ ஸவரூபாத பரதோதிதே தவே ரூபே பரதாநம் புருஷச விபர தஸஸைவ தேநயேந தருதே விபுகதே ரூபாநதரம் தத தவிஜ காலஸம்ஜனம்* என்னகடவ திறே ஒரு சேதரஜேடு ஒரு தரவயததுக குண்டான பருதகவித்தயநாஹ் ஆதார ஆதேயபாவமும் நியந்தரு நியாமயபாவமும் சேஷசேஷி பாவமும் ஒரொன்றே சாரஸக்ஷணமாயிதே திருமுகம் காலஸம்ஜனுகஅகிததரவயததுககு ஏததஸமயத் ததரயமும் ஈசவரனோடே உண்டாகையாலே இது அவனுக்கு சரீரமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று

இப்படி பரகருதயாதி பரிணம் ஸஹகாரியான காலம் ஈசவரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும் என்கையாலே ஸஹகாரிகாரணமும் ஈசவரனே எனனுமதுக்கு விபராத மிலை

ஆக ஸதவருநயமாயிற்று இன்னதென்றும் அது செய்யும் காரயமும் அதுக குறுப்பான அதிநுடைய பரிணமும் அதிநுடைய அநாதித்தநகவமும் அதுதான் ஈசவரனுக்கு இன்னதுக்கு பரிசுரமாயிருக்குமென்றும் அதுதான் அவனுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்றும் சொலவிதின்றது (120)

121 தவிவித அகிததையும் அருவிசெய்கிறவிடத்தில அவனுக்கு போக உபகரணமான கௌரவத்தைப் பற்ற சதத ஸதவததை பரதமம்ருவிசெய்ததா அந்நதரம் அவனுடைய வீணைக்கு பரதாந உபகரணமாயக கொண்டு பரதாந சபதவாசயமான மிசரஸதவததை அருவிசெய்ததா அந்நதரம் அந்ந பரதாநபரிணமததுக்கு ஸஹகாரியாயக கொண்டு வீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸதவ ரூதயத்தை அருவிசெய்ததா இப்படி அகித தரயததையும் சொலவிறவிடத்தில (பரகருதிபராக ருதகவினனுடைய பரிணமங்களுக்கு ஹேதுவாய) என்று காலதததுவததுக்கு விநியோகம் சொன்னவோபாதி பூவ அகித தவயததுக்கும் விநியோகம் சொல்லப் பட்டதிலையிறே அததை அருவிசெய்கிறோ மேல

121 மறறை பிண்ணட்சித்தம் ஈசவரனுக்கும் ஆதனவுக்கும் போகய போகோபகரண போகஸ்தாநவகளாயிருக்கும்

(மறறையிரண்டு அகிததம்) என்று தொடங்கி ஈசவரனுக்கும் ஆதனவுக்கும் என்றது சேதரஜிறே அசேதநததுக்கு போகதாககன சேதநராகவுள்ளது ஈசவரனும் ஆதனாவும்றே ஆஸ்பிஷு உபயாகும் போகயாதிகளாயிருக்குமென்றபடி ஆதனாவுகளும் என்ற ஏகவசதம் ஐாதயபிராயமாகையாலே தவிவித சேதநரையும் சொலவிறிற்று இப்படி உபய அகிததம் உபயாகும் போகயாதிகளாயிருத்ததே யாகிலும் கேவல பகவதிசையாலே ததபோகாதததமாக பரிணமிகையாலும், அதவரத அபிரோக்ஷித ஸை பர ஸவரூபரான நிதயமுகதரில திருமகனும் நீபம் எனவிறுபடியே அமயிதநத்தினுடைய போகதததுக்குக கைதொடுமானமாயிருக்கும் தொழிய * (அஹம் மம்) என்றிருப்பாரிலவாமைவாஹம் சதத ஸதவததினுடைய விநியோகம் ஈசவரபரதாநமாயிருக்கும் அகனவனதிகே சேதநகாமாநுருணமாக பகவதஸகஸ்பததாலே பரிணமிகையாலும் சேதநரெவலாதம் தேவாதிசாரீரம்

கலிலே அலமபுத்தியைப் பண்ணி ஸ்வததர போகதாகளாயிருக்கையாலும் சசுவர லுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாரஸமே பரகரமாய் போகரஸம் அதயல்பமாகையா லும் மிசரஸதவததினுடைய விதியோகம் பததசேதநபரதானமாயிருக்கும் (121)

122 அந்த விபூதியில் போகயங்களாவன அபராகருதமான சபதாதிக்கள போகோபகரணங்களாவன திவயமாவயாதிகளும் சதரசாமராதிகளும், கரணங்கள தானும் போகஸததானங்களாவன அபராகருத ரததமயமான மண்டபமென்ன மானிலையென்ன இதயாதிகளும் பஸுசோபநிஷ்டமயமான திவயலிகரணங்களும் இப்படி நிகயவிபூதி பரகரிலையும் இவாசிடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி பரகரிலாமாதரததை அருளிச்செய்கிறார் (போகயங் களாகிறன்) என்று தொடங்கி

122 போகயங்களாகிறன விஷயங்கள், போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷராதிக் கரணங்கள், போகஸதததவங்களாகிறன சதாதச புவநழம் ஸமஸததேஹழம்

இததானே உபயவிபூதிகளுமானோ? எனலில் போகோபகரணங்களில் பரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸதததாநங்களில் வைஷ்ணவததாலும் சேராது இவரு சேதநாகு போகமாவது ஸுகதுக்கருபமான அநுபவஜ்ஞாநம் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாகையாலே சபதாதிவிஷயங்கள் போகயங்கள் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகரணங்களாகையாலே இந்தரியங்கள் போகோபகரணங்கள் யாதொரு அதிகரணத்திலே நிறநிற சேதநளுக்கு அந்த ஜ்ஞாநம் பிற்ககிறது அது போகஸததாநசபதததுக்கு அாததமாகையாலே போகஸததாநங்களென்னு போகங் களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது லோகலிபாகம் கிழே சொல்லப்பட்டது ஸமஸததேஹங்களாவன ஸுரநரநியாக ஸததாவராதும்கமான சரீரங்கள் சசுவர கதமான இந்த விபூதியினுண்டான போகய போகோபகரணதிகளையும் அவதார கதமான க்ரீரானவ சயநத்திலும் அவதார விசேஷங்களிலும், அாசாவதாரங் கலினுமுண்டான விதியோக விசேஷங்களாலே கண்டு கொள்வது (122)

123 அநநதரம் தரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி

123 இதில் முற்பட்ட அசித்துக்குக் கீழெல்லும் புண்டாய சுநறாம் மேலு் மேலெல்லேநிற்கே யிருக்கூர நடுவில் அசித்துக்குச் சுநறாம் கீழ் மேலெல்லேநிற்கே மேலெல்லும் புண்டாயிருக்கும், காலா னவது மொககவுண்டா யிருக்கும்

பூவ அசித்துக்குக் கீழெல்லும்புண்டு எனகிறது மிசரஸதவாவதியாகையாலே நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லும் புண்டெனகிறது சுதஸதவாவதியாகையாலே காவததுக்கு அறங்கொரு அவசசேதமில்லாமையாலே எவரு மொககவுண்டாயிருக்கும் எனகிறது இப்படி ஸாநவநீகமான காலநதான உபயவிபூதியிலும் நிதயமென ிநே தமக்குத் திருவுள்ளம் (123)

124 இவ்வன்னதிகே இதுக்கு விபூதி விபாகத்தையீட்டு ஒரு பேதம் சொல்லு வாரமுண்டு எனகிறார்

124 காலநதான பரம்பதத்தில் நீதயம் இவரு அநீதய மென்றுரு சொல்லுவர்கள்

(காலந்தான் பரம்பதத்தில் நிதயம், இவரு அநிதயம் என்றும் சொல்லுவா கள்) என்று இப்படிச் சொல்லுகையடி பரம்பதத்தில் இதுகரு உத்பத்தயாதிக ளுண்டாக சாலதரங்கள் சொல்லாமையாலும் இந்த வீழ்தியிலே இதுகரு உத்பத்த யாதிசனைச் சொல்லுகையாலும் வழங்குதலையுடைய சொல்லுமட்டத்திலே கால லருஷ்டியை அநிருத்த கருதயமாகச் சொல்லாநின்றதிடு

பரகருதியை லருஷ்டிகையாவது மஹத்திருபெண் பரிணமிப்பிகையா ளுப்போலே காலத்தை லருஷ்டிகையாவது நிமேஷகாஷ்டாதிருபெண் பரிணமிப் பிகை ஸததபரிணமிரியான பரகருதிகரு மஹத்திருபமான ஸததூலபரிணமம் போலேயிடு ஸததபரிணமிரியான விதுகரும நிமேஷாதிருபெண் பரிணமம் அந்த மஹத்திரியோபாதி நிமேஷாதிரியான விதுவும் விநாசவததாய்கையாலே இவ்வளவையக கொண்டு காலம் - இவரு அநிதயமாயிருக்கும் என்கிறது பரம்பதத்தில் சதருசபரி ணமவிசேஷ பரயுக்தோத்பத்தயாதி வயவாறாராஸிதயத்தாலே நிதயமாயிருக்கும் என்கிறது

இப்படி காலத்துக்கு பரிணமங்கொள்ளாதே ஏகருபத்தவத்தைக் கொண்டு இப் படியிருந்துள்ளகாலந்தான் தன்னுடைய நிமேஷம் காஷ்டை, முஹூரத்தம் அஹாராதம் தொடக்கமாக பராதத்தமிருக்கையுடைய விசேஷ வயவஹாரத் துக்கு வேறுதலான நிமேஷாத்நிமேஷங்கள் ஆதிதயகதி தொடக்கமான அவசேதயக் கொடே ஸம்பந்தித்திருக்கும் ஆகையாலே கூணலவாதிடுத வயவஹாரமுண்டா கிறதென்று சொல்லுவதும் ஒருபக்கமுண்டிடு இதுவிடு ததவதரயவிவரணத் தில் ஆசனாபினை பராதாதிடுத அருவிசேயகரு அந்நபக்ஷத்தில் உபய விபூ தியிலும் காலஸைபும் ஏகருபமம் வீருக்குமின்கையாலே பரம்பதத்தில் நிதயம், இவரு அநிதயம் என்கிறவிது சொல்லப்படுகாது ஆகையால் இது பரிணமங்கு ததை அவஸம்பிகுதச் சிலா சொன்னதென்று கொள்ளவேணும் நம்முடைய தாச நஸததா தவகளிலே இவ்வளவும் சிலருவிச செய்கையாலே அததையும் தர்சிப் பித்தருளிராபிறறு (124)

125 சிலா காலத்தை யிலேயே யெனருக்கள்

காலந்தனை யிலேயென்று பெளத்தாதிகள் சொல்லுகையாலே, (சிலா காலத்தை யிலேயே யெனருக்கள்) என்கிறா (125)

126 அததை நிராகரிக்கிறா

126 பரதயக்ஷத்தாலும் ஆகமத்தாலும் விதநிகையாலே அது சொல்லவொண்ணாது

(பரதயக்ஷத்தாலும்) இதயாதியாலே பரதயக்ஷமாவது ஸதாவர ஜகமாத மகமான ஸமஸத பமாாததமும் கால கருதபரிணமமாகவே காணப்படுகிறவிது ஆகம் மாவது சருதயாதிகள் *கலா முஹூரத்தா காஷ்டாசாஹாராதராதாசச னாவச* *மதுசச மாதவசச வாலந்திகா வருதா ககரசச ககிசச கலரஷ்யாவருதா* என்று காலபரிணம் விசேஷங்களான கலை காஷ்டை முஹூரத்தம் அஹாராதரங்கள் ருது விசேஷங்களைச் சொல்லாநின்றதிடு சருதி *காலஸைபும் விஷிணுசச யதம் யோகதம் தவாநக* இதயாதியாலே ஸ்ரீ விஷ்ணுபாணத்திலே இதுதான் விஸ்த ரேண சொல்லப்பட்டதிடு புராணத்தரங்களிலும் இஹாஸாதிகளிலும் இப்படி கண்டுகொள்வது இதுகருகெனவே நியமிதமாய் அதயயநாதிகாவதியமனைப் பரதி பாதிக்கிற ஸ்ரீயாதிசசாலதரத்தை வேதத்துக்கு தருஷ்டியாகச் சொல்லாநின்றதிடு

அந்த சாஸ்தரந்தனனில இன்ன காவத்திலே யினனதுண்டாம் என்று சொன்னால் அது பரதயக்ஷிகனாயிராதினறநிறே ஆகையால் பரதயக்ஷததாலும் ஆகமத தாலும் இப்படி வித்திகையாலே கல் அபாவம் சொல்லவொண்ணாதென்கை (126)

127 பலரும் திக்கென்று தனியே யொரு தரவய முண்டெனரூகன

வைசேஷிகாதிகள், பருதிவயாதிகளோபாதி திக்கென்றும் தனியே யொரு தரவ யமுண்டென்று சொல்லுகையாலே (பலரும் திக்கென்று தனியே யொருதரவயமுண்டெனரூகன) என்கிறா

தரவயானி பருதிவயபதேஜா வாயவாகாசகாலதிகாதமமநாமவி நவ்வ என்றிறே அவாகன சொல்லுவது *பூராபோ ஜயோதிரதிலோ நப காவல ததா திச ஆகமா மந இதி பராஹா தரவயானி நவ ததவித* எனருவிதே வரத ராஜன (127)

128 அததை நிராகரிகிறா

128 பல் ஹேதுக்களாலும் ஆகாசாதிகளிலே அநதாப பூதமாய்கையாலே அதுவுஞ்சேராது

(பல் ஹேதுக்களாலும்) இதயாதிபாலே அதாவது நாலு போ நாலு திக்கிலும் திகரூப நாலவாக்கும் நடுவான பரதேசம் ஒருவனுக்குக் கிழக்காய் ஒருவனுக்கு மேற்காய் ஒருவனுக்கு வடக்காய் ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றினறநிறே அதுக்கடி தரவய மனதிககே பரதியோகயாநுஞ் கலபநாகமாகை நால்வாக்கு நடுவே யிருக்கிற பருதிவயாதிகள் தரவயமாகையாலே இப்படி விபரதிபதி விஷயமாசிறதிலையிறே இனித்தான ஆதிதயன் உதிகிறவிடம் கிழக்காகவும் அவன் அஸ்தமிகிறவிடம் மேற்காகவும்யிறே கொள்ளுகிறது அதுதான் மஹா மேருவுக்கு நாலுபாசவததிலும் பதித்திறே இருப்பது ஆகையாலேயிறே நாலு பாசவததிலுமுள்ளவாக்குக்கு மஹாமேரு வடக்காயிருக்கிறதே *ஹேவாஸ்தமயமீ ககலய நோதயல் ஸாவதாஸ்த* உதயாஸ்தமயாககயா லி தாசநாதாசநம் ரவே ஸா வேஷாம் தவிபவாஷாணம் மேருகுத்தரதோ யத என்று இதுதான் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலே சொல்லப்பட்டது இப்படி பல்ஹேதுக்களாலும் ஆகாசாதிகளிலே அந்தாபூதமாய் தனக்கெனன வொரு தரவயவயாஸதை விலாமையாலே திக்கென்று ஒரு தரவய முண்டென்கிற வறுவும் சேராத்தென்கை

(ஆகாசாதி) என்கிற ஆதிசபதத்தாலே பூமியைச் சொல்லுகிறது இவறநிலே திக்கு அநதாபூதமாகையாவது ஸரியனுடைய உதயாதிகளுக்கு ஈடாக இவறறுக்குள்ளே திகவிபாசத்தைக் கலபித்துக் கொள்ளுகிற தொழிபய பிரித்துக் காணலாவதொரு வஸ்துவினறிகக யிருக்கை அதுவும் சேராத்தெனது முன்பேயுமொரு பக்ஷத்தை நிறேதிகையாலே ஸமுச்சயம் (128)

129 பருதியாதி சதுஷ்டயத்தோபாதி ஆகாசத்தையும் பாவருபபதாததமாகக் கொள்ளாதே ஆவரணப்பாவருபமாகக் கொள்ளுகிற பெளததமத்ததை அருவிச்செய்கிறா

129 சிலா ஆவரணப்பாவம் ஆகாசமெனரூகன

(சிலா ஆவரணப்பாவம் ஆகாசமெனரூகன) என்று (ஆவரிபதே அநேந) என்கிற கரணவயுத்தபத்தியாலே ஆவரணங்களான ஸத்துல் பதாத்ததங்களான பருதிவயாதிகளாய் அவறநிறுடைய அபாவமே ஆகாசப்பதவாசயமலவது இது ஆகாசம் என்று காட்டலாமபடி பாவருபமானதொரு பதாத்ததமன்று என்கை *நச பருதிவயாதயாஸவமதரமாகாச இதி வகதும் சகயம்* என்றிறே பாஷ்யகாரா அருவிச்செய்தது (129)

130 அததை நிராகரிகிறோ,

130 பாவருபேன தோற்றுக்கையாலே அதுவுஞ்சேராது

(பாவருபேன) இதயாதிபாலே அதாவது பாவருபதவேற அங்கேனிகைய பட்ட பருதியையாதிகளோபாதி *அந்ர சபேந பததி அதர கருதர பததி என்று சபேநாதிக்குடைய பதநததுக்கு தேசமாய்க்கொண்டு, ஆகாசமும் பாவருபேன தோற்றுக்கையாலே, இததை ஆவரணப்பாவருபமாகச் சொல்லுகிற அது சேரா தென்கை அதுவும் என்று நிஷிதத ஸமுச்சயம் இதுதனனை (ஆகாசே சாவிசே ஷாத) என்கிறஸ்திரததிலே *ஆகாசே ச நிருபாகையதா நயுகதா பாவருபதவே நாபயுபகதபருதியவயாதிவதஆகாசஸயாபயபாதித பரதிநிஷிதததவாவிசேஷாத, பரதிபதித ஹயாகாசோதர சபேந பததயதர கருதர பததி இதி சபேநாதிபதநிதே சதவேற* என்று தொடங்கி பாஷ்யகாரா விஸதரேண அருவிச செயதூா (130)

131 இனி, ஆகாசத்துக்கு நிதயதவ நிரவயவதவ விபுதவ அபரதயக்ஷதவங்கன கொள்ளுகிற ரதயாயிக வைசேஷிக மதததை அருவிச செய்கிறோ (வேறே லீனா) என்றுதொடங்கி

131 வேறே சிலா இதுதனனை நிகயம் நிவாயவம் விபு அபரதயக்ஷம்
எனருகன

132 அதுதனனை நிராகரிகிறோ

132 பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளிலிலாமையாலும்,
கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது

(பூதாதியிலேபிறக்கையாலும்) இதயாதிபாலே அதாவது பூதாதி ஸமஸ்துக மாண நாமஸ அஹங்காரததிலே உதபநதமாகையாலும் ஒன்றிலே நின்றும உதபநத மாண தொன்றுக்கு ஸாவயவதவம் விததமாகையாலும் நிதயம் நிரவயவமென்கிற பிரணஞ்சுசேராது (பூதாதியிலே பிறக்கையாலும்) என்றது, சபததநமாதரததி ஹுடைய ஸதுலாவனதையாகையாலே அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஐகயததைப பற்ற இனி விபுவாசில ஸாவகதமாகவேணுமிதே ஸவகாரணமான அஹங்காராதி களில இதுக்கு வயாபதியிலலாமையாலே அதுவும் சேராது பஞ்சிகரணபரயுகதமான ருபவததவததாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலே அபரதயக்ஷமென்கையும் சேராது (ஆகாசம் ஹதததுத தோற்றுக்கிறதும் அததாலே) எனருகிறே கீழே இது தனனை *அண்டநதாவாதநிதச சாகாசஸய தரிவருதகரணோபதேச பரதாசிட பஞ்சிகரணேந ருபவததாசசாகக்ஷுஷதவேபயவிரோத* என்று பாஷ்யகாரரும்ருவிசசெயதூா (13)

133 வாயுவும் பரதயக்ஷமென்று ஸபாசாநுமேயமெனநிறே அவாகன சொல்லுவது, அததையும் நிராகரிகிறோ (தவகிநதரியததாலே) என்று தொடங்கி

133 தவகிநதரியததாலே தோற்றுக்கையாலே, வாயு அபரதயக்ஷம்
மென்கிற அதுவுஞ் சேராது

அதாவது ஜ்ஞாநேநதரியங்கனிலே ஏதெனுமொன்றுக்கு கோசரமானபோதே பரதயக்ஷதவம் விததமாகையாலே தவகிநதரியததாலே தோற்றுக்கிற வாயுவை அபரதயக்ஷமெனன வொண்ணாது என்கை (133)

134 இனி பரஸ்பர விஷக்ஷணஸவபாவங்களான பூத விசேஷங்களில ஜ்ஞாதவய ஶ்மசங்கலா அருவிச செய்கிறோ

134 தேஜஸஸு பெளமதி பேதததாலே பஹுவிதம்

(தேஜஸஸு பெளமதிபேதததாலே பஹுவிதம்) அதாவது பெளமம் திவயம் ஒளதாயம் ஆகரஜம் எனவிற பேதததாலே அநேகவிதமாயிருக்குமென்கை. பாததிவ மாதரேந்ததமான தேஜஸஸு பெளமம், அதாவது தீபாதி ஜலமாத ரேந்ததமான தேஜஸஸு திவயம் அதாவது ஆதிதயாதி பாததிவ ஜலேந்ததமான தேஜஸஸு ஒளதாயம் அதாவது ஜாடராகதி திரிந்ததமான தேஜஸஸு ஆகரஜம், அதாவது—ஸுவாணதி (134)

135 இதில ஸததிர அஸததிர விபாகம் பண்ணுகிறா (அதில ஆதிதயாதி) எனறு தொடங்கி

135 அதில் ஆதிதயாத் தேஜஸஸு ஸதிரம், தீபாதி தேஜஸஸு அஸதிரம்

சிரகால வாததிதவததாலே ஆதிதயாதிதேஜஸஸு ஸததிரமெனவிறது கபிர விதாசிதவததாலே தீபாதிதேஜஸஸு அஸததிரம் எனவிறது (135)

136 தேஜஸஸுக்கு திரம் சிவபபு, ஸபாசம் ஒளஷணயம்

(தேஜஸஸுக்கு திரம் சிவபபு) தீததாலே தேஜ பதாததவகலில் வாண பேதம் பதாததாததர ஸமஸாகஜமென்கை (ஸபாசம் ஒளஷணயம்) இததால உஷண ஸபாசம் சீதஸபாசம் அநுஷுஞ்சீதஸபாசம் எனவிற தரிதீதஸபாசத்திலும் இதுக்கு ஸபாசம் ஒளஷணய மென்கை இதுதான தேஜ பதாததவகலான ஸுவாணதிகலில் பவதஸஜாநியதரவயகலாலே அபிபூதமாய்கையாலேதோனறுது (136)

137 ஜலததுக்கு திரம் வெஜுபபு ஸபாசம் சைதயம், ரஸம் மாதூயம்

(ஜலததுக்கு திரம் வெஜுபபு) இதுக்கு ஸ்வாபாவிக வாணயிது வாணபேதம் வந்தலிடம் ஒளபாநிகம் (ஸபாசம் சைதயம்) இததால தரிவிதஸபாசத்திலும் சைதயம் இதுக்குளனதென்கை ஆகையால் இதுக்கு ஸபாச பேதமுண்டாவிறதும் அந்யஸமணாகததாலே (ரஸம் மாதூயம்) இததால இதுக்கு ஸ்வாபாவிகரஸமிது ரஸாததராபதி ஸமஸாகஜமென்கை (137)

138 பூமிக்கு திரமும் ரஸமும் பஹுவிதம்

(பூமிக்கு திரமும் ரஸமும் பஹுவிதம்) அதாவது லோகததில காணப்படுகிற தானுவிதவாணரஸங்களுக்கெவலாம் உதபத்திலதாநமிது என்கை (138)

139 ஸபாசம் இதுக்கும் வாயுவுக்கும் நுஷுண்சீதம்

(ஸபாசம் இதுக்கும் வாயுவுக்கும் அநுஷுண்சீதம்) அதாவது தரிவிதஸபாசத்திலும் வைததுக்கொண்டு இவறறக்கு ஸபாசம் இதுவென்கை ஆகையால் இவற திலும் காதாசிதகமாகக் காணப்படுகிற ஸபாசபேதமும் ஒளபாநிகம் (139)

140 இபபடி அசிதது மூன்றுபடிப்படடிருக்கும்

(இபபடி அசிதது மூன்றுபடிப்படடிருக்கும்). இபபடியென்று ஸிமலூவ லோகந நயாயததாலே மூனடி அருவிச்செய்தவறறையெவலாம் கடாகிதது அது பாஷிததுக்கொண்டு அசித ததலோபநயாவதைத் திகமிததாராபிறறு

ஆக பரமத்திலே (அசித்த ஜனாநகுநயமாய விகாராலபதமாயிருக்கும்) என்று அசித்தினுடைய ஷக்ஷைததைச் சொல்லி அநந்தரம் அதுதான் சுததஸ்தவம் திப்பிதே தவிரிதமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லி உததேசகரமத்திலே பரதமம் சுததஸ்தவமாயிடு அசித்தினுடைய பரகாரததைச் சொல்லி ததநந்தரம் மிசரஸ்தவமாயிடு அசித்தவிசேஷம் இன்னதென்றும் அதுதான் சதாவமிசதி ததவமாயிருக்குமென்றும் அதில பரமத்தவம் இன்னதென்றும் அந்த ததவத்தினுடைய அவஸ்தை தா விசேஷவகையிருக்கும்படியையும், அதில நின்று ததவாததரங்கள் உதபநநமாகைக்கு றேது அதினுடைய குணவைஷயமென்றும் அந்த குணங்கள் தான் இன்னதென்றும் அவை தானதுக்கு அவிதபூதங்களாய் அதினுடைய அவஸ்தைதாபேதங்களாலே அதுதபூதங்களாயும் உதபூதங்களாயுமிருக்குமென்றும் அவைதான் களாயானுமேயங்கமென்றும் அவற்றினுடைய வைஷயம் பரபுகதமான மஹாதி ததவோதபத்தி கரமத்தையுஞ் சொல்லி அநந்தரம் இப்படி யுதபநநங்களான ததாயங்கலினுடைய ஸுததாயகாயமான அண்டோதபத்தியையும் அநதவண்டததுக்குள்ளில் ஸமஷ்டி புருஷ சதாமு கோதபத்தியையும், ஈசவரன் ஸமஷ்டி வயஷ்டிபதாததங்களே அதுவாரகமாகவும் ஸதவாரகமாகவும் நின்று ஸருஷ்டிகுடும்படியையுஞ் சொல்லி, அநந்தரம் அண்டவகலினுடைய பஹுதவத்தையும் அவற்றினுடைய கட்டளையையும் அவைதான் ஈசவரனுக்கு விவோபகரணங்களென்னுமத்தையும் அவற்றினுடையவுத-ததி பரகாரத்தையுஞ் சொல்லி அநந்தரம் ஆகாசாதிபூதங்களுக்கு தனித்தனியேயுண்டான சித்யோகத்தையும் ஜனாநகாமேதநியங்களுக்கும் உபயாதமகமான மநுஸங்கு முண்டான வருத்திபேதத்தையும் ஆகாசாதிக்கு சபதாதிக்கா பரதிநிபதணங்களாயிருக்கும்படியையும் அவற்றுக்கு குணவிரிமயம் வருக்கக்கு றேதுவையும் குணதிகயத்துக்கு றேதுவையுஞ் சொல்லி இப்படி மிசரஸ்தவத்தினுடைய பரகாரத்தை விஸதரேண உபபாதித்து அநந்தரம் இதினுடைய பரிணாமங்களுக்கு றேதுவாயிருந்ததான் ஸதபுதநயமாயிடு அசித்தவிசேஷத்தையும் ஸைகரணெனசொல்லி அநந்தரம் ஏததபூரோகதமான அசித்த தாயத்தினுடைய விதிவாக பரகாரத்தையும் அசித்தாயத்தினுடைய பரிணாமங்கலையுஞ்சொல்லி ஏதத தாசைந்தேசிகளுடைய காலவிஷய பரதிபத்திபேதத்தையும் காட்டி, அநந்தரம் கிழ்ச்சொலபபட்டவற்றில் பாஹயுதருஷ்டிகளுடைய விபரதிபத்தி பரகாரங்களையும் அவைதான் அபுகதமென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லி அநந்தரம் பரஸபரவிஷக்ஷணமான பூத விசேஷங்களில் ஜனாதவயாமசங்களையும் தாசிபித்து இப்படி அசித்த தரயத்தினுடைய பரகாரத்தையும்ருசிச் செயது ததிககட்டினா

(140)

ததவத்தி அசித்த பரகாரம் ஹற்றி

விசை கோகலாய திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ ப திருவடிகளே சரணம்

தகவத்யத்தில் - ஈசுவரப்ரகரணம்.

141 இப்படி சித்தசித்ரப்பான் ததவதவயத்தினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸுவயமகதமாமபி அருளிச்செய்து அதந்தாம் 'ஷூடாதமாநாவிசேதே தேவ ஏக' என்கிறபடியே ததுப்ப நியதநாவான் ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸமசய விபாயமற அருளிச்செய்கிறா அதில் பரதமருணியாலே, ஈசுவரதவம் அஸாதாரணதாமதயா வஸதுவுக்கு நிருபகமாயிருக்கையாலே, (ஈசுவரன்) எனறே வஸதுவை நிரதேசித்து, ததஸ்வரூபாதி வைலக்ஷணயத்தை ஸவகரேணை அருளிச்செய்கிறா அதில் பரதமத்திலே குணதிகளுக்கும் ஆதர பூதமான ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்கிறா—

141 ஈசுவரன், அகிலேயையரதயநீகாரநஜ்ஞானாரகதை ஸ்வரூபஞய ஜ்ஞான சகதயாதி கலயாணகுணகண பூஷிதஞய ஸகல ஜகதஸா ஸதிநி ஸமஹார காதநாவாய 'ஆததோ ஜ்ஞஞாஸுராததாதநி ஜ்ஞாநி, என்கிற சதுாவிநீத புருஷாகளுக்கும் ஆச்யஸீயஞய, நரமாரத காம மோஷாகய சதுாவிநீதபரததுப விலக்ஷண விகரணபுகதஞய லக்ஷம் பூமி நீளநாயகனுயிருக்கும்

(அகில ஹேய பரதயநீக அதந்த ஜ்ஞாத ஆதந்த ஏக ஸ்வரூபஞய) எனறு அதாவது ஸமஸதேயேய பரதிபடமாய தரிவித பரிசேதாஹிதமாய, ஸவயமபரகாசதவ ஸுக்ரூபதவமே வடிவான ஸ்வரூபததைதுடையவனுயெனகை 'ஸதயம் ஜ்ஞாதமநததம் பரஹம்' 'விஜ்ஞாதம் பரஹம்' 'ஆதததோ பரஹம்' எனனகடவதிதே 'அகிலேயையரதயநீகலயாணாகதாநஸவேதாஸமஸத வஸதுவிலக்ஷணநதத ஜ்ஞாதநாததைகஸ்வரூப' எனறிதே எமபெருமானா அருளிச்செய்தது அப்படியே இவருமருளிச செய்கிறா ஆனால் கலயாணாகதாநதவமும் ஸவேதா ஸமஸதவஸது விலக்ஷணதவமும் இவரருளிச்செய்யாதொழிவானென? எனனில, ஹேயபுதயநீகதை புககவிடததே கலயாணாகதாநதவம் வருமெனனுமதைப பறறவும் ஆநதநதூபதவம் சொல்லுகையாலே தன்னடையே ஸித்திக்கு மெனனுமதைப பறறவும் கலயாணாகதாநதவம் அருளிச்செய்திலா ஸவேதாஸமஸத வஸது விலக்ஷணதவம் உபயவிவக விசிஷ்டதவ பரபுகதமாகையாலே ஆததாதுகதமென்று அருளிச்செய்திலா

(ஜ்ஞாதசகதயாதி கலயாணகுணகண பூஷிதஞய) ஆதிசபதததாலே— குணருணாவில் எமபெருமானாருளிச்செய்த குணங்கையெல்லாம் சொல்லுகிறது குணங்களுக்கு கலயாணதவமாவது-ஆசரிதாகுப பரமபோகமமாயிருக்கை கணசபதம் ஸமுஹவாசி பூஷிதஞகையாவது-இவறருலே அலங்கருதனுயிருக்கை திவ்யமங்கலவிகரணததுக்கு திவ்யாபரணங்கன்போலேயாயிற்று, திவ்யாதமஸ்வரூபததுக்கு குணங்க ஓனஜ்ஞவலய காமாயிருக்கும்படி இததால 'யஸ ஸாவஜ்ஞஸ் ஸாவதி' 'பராஸய சகதிா விவிதைவ சூயதே ஸவாபாவீகி ஜ்ஞாதபலகியாச' 'ஸமஸத கலயாணகுணதமகோஸென என்கிற குணகண

யோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (ஸகலஜகதஸாககஸதிதி ஸமஹாரகாத தாவாய) ஜகச சபதத்தாலே-காயவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது ஸகல சபத தாலே ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூபமான ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் சொல்லுகிறது ஸாககமாவது ஸருஷ்டி இதுதான் ஸ்தவாரக அதவாரக ரூபேண தவிவிதையா மிருக்கும் ஸதிதியாவது-ரக்ஷணம் இதுவும் பரஹ்யாயததாரூபேண தவிவித மாயிருக்கும் ஸமஹாரமாவது அழிக்கை இதுவும் ஸ்தவாரக அதவாரக ரூபேண தவிவிதமாயிருக்கும் இவையெல்லாம் மேல இவா உபபாதிக்கிற விடத்திலே காணலாம் *யதேத வாமுயாதிபூதாநி ஜாயந்தே யேத ஜாதாநி ஜீவந்தி யத பாயந்தயபிஸம்விசந்தி தத விஜ்ஜுநாஸஸவ தத பரஹம்* இதயாநி சருதிக்களாலே இவனுடைய ஸகலஜகதஸாராதிகள் சொல்லப்படா திளறத்திறே இததல கீழ்ச்சொன்ன ருண விசிஷ்டனுளவிவனுடைய வ்யாபார விசேஷங்களை அருளிச்செய்தாராயிற்று

(ஆததோ ஜிஜ்ஞாஸுராததாததீ ஜஞாநீ எனகிற சதுர்வீத புருஷா களுக்கும் ஆசரயணியாயு) ஆததனுவான-முனமுண்டான ஐசுவாயத்தை யிழங்கு அது பெறவெனுமென்று ஆசைப்படும்வன ஜிஜ்ஞாஸு-வாகிறுன ஜஞாநஸவரூபனுள ஆதமாவன அதுபவிக்க ஆசைப்படும் கேவலன ஆத தாததியாகிறுன-அபூர்வமரக ஐசுவாயத்தை ஆசைப்படும்வன ஜஞாநியா கிறுன பரம்புருஷாததமான பகவதபரபதியை ஆசைப்படும்வன ஆதத- பரதிஷ்டாநீத பரஷுடைசவாய புநஸ ததபரபதிகாம ஆததாதாதீ-அபராப ஸதசவாயதயா ஐசுவாயகரம் தமோவ முகபேதமாதரம் ஐசுவாயவிஷயதயா ஏக ஏவாதிகார ஜிஜ்ஞாஸு-பரகருதிவிபுசுதாதம ஸ்வரூபாவாபதீசு, ஜஞாநமே வாலய ஸ்வரூபமிதி ஜிஜ்ஞாஸுரிதபுகதம் ஜஞாநீச- இதைதவநயாம பரகருதிம விததி மே பரம் இதயாநிதாஅபிவித பகவசசேஷதைகரஸாதமஸ்வரூபவித, பரகருதிவிபுசுதகேவலாதமநயபாயவஸ்யந பகவநதம் பரேஸுா பகவநதமேவ பரம்பராயம மநவாந* என்று சதுர்வீதாதிகார வேஷத்தையும் ஸ்ரீதீதாரஷு யத்திலே அருளிச்செய்தாரிதே இந்த சதுர்வீதபுருஷ ஸமாசரயணியதவத்தை *சதுர்வீதா பஜநதே மரம் ஜநாஸஸு-கருதிதேநா ஜுந* ஆததோ ஜிஜ்ஞாஸு ராததாதீ ஜஞாநீச பரதாஷு* என்றும் *சதுர்வீதா ம ஜநா பகதா ஏவ வரி தே சருதா* ஆததோ ஜிஜ்ஞாஸுராததாததீ ஜஞாநீ சேதி பருதக பருதக* என்றும் தானே அருளிச்செய்தாரிதே இததல ஜகதகாரணபூதனுக கீழ்ச சொல்லப்பட்டவனுடைய ஸாவஸமாசரயணியதவத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று

(தாமாததகரம் மோக்ஷாககய சதுர்வீதபலபரதனய) *தாமாததகரம் மோக்ஷாககய புருஷாதத உதாஹருத* என்று புருஷாததம் சதுர்வீதமாயிறே இருப்பது தாமாவது-இஷ்டாபூர்த்தங்கள இஷ்டமாவது யாகாநி பூர்த்த மாவது வாதாநி ஆததமாவது ஸுவாணரஜாதிகள் காமமாவது-ஐஹிக பரலோகிக போகய பதார்த்தாநுபவஸு-கம் மோக்ஷமாவது-ஆதமநுபவ பகவதநுபவங்கள் இவற்றில், தாமம்-ஸாததயா புருஷாததமாயிருக்கும் ஆததம்-ஸாதததயாவும், ஸவயமாயும் புருஷாததமாயிருக்கும் காமமோக்ஷங் களிர்ணமும்-ஸவயம் புருஷாததமாயிருக்கும் ஏவமவிதமான சதுர்வீதபலங்

கடையும் அதிகாராறுகுணமாகக் கொடுக்கும்வனானவனாக இத்தால் - ஸாவ ஸமாச்சயனியனான இவனுடைய ஸகல பலபரததவததையும் அருளிச்செய்தாரா யிறு *தேவேந்தரஸ தரிபுவநமாததமேகபிங்கல ஸாவாததிம தரிபுவநமாஞ்ச காததவியை வைதேஹ பரமபதம் பரஸாதய விஷ்ணும் ஸம்பராபதஸ ஸகலபல பூரே ஹி விஷ்ணு* என்னக்கடவதிறே

(விவக்ஷணவிகாஹயுகதனுப) அதாவது - விகாஹததான, வைருப குணங்கனிலுங்காட்டில் அதயநத அபேதமாய ஂறுதொடங்கி மேலருளிச் செய்கிற வைவக்ஷணயததையுடைய விகாஹததேரேடேகூடியிருக்கு மவனானவனாக *நீலதேயதமதயஸததா விதயுலலேகேவ பாஸவா* இதயாதியிலே, விகாஹவைவக்ஷணயம் சருதிபாஸிததம் *ஸவாபிமதாறுகுணபகருபாசிததய திவயாதபுத திதயநிரவதய நிரதிசயெளஜ்ஜவலய ஸௌந்தரய ஸௌந்தரதய ஸௌகுமாரயலரவணய யெளவநாதயநததருணநிதிதிவயருப* என்று திவய மயகள விகாஹ வைவக்ஷணயதததை அருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானா இத்தால், கீழ்ச்சொன்ன ஸவருபகுணங்களுக்கு பரகாசகமாய ஜகதகாரணதவத துக்கும் ஸாவஸமாச்சயனியதவததுக்கும் ஸாவபலபரததவததுக்கும் ஏகாத மான திவய விகாஹயோகதததை யருளிச்செய்தாராஹிறு

(லக்ஷமீ பூமி நீளநாயகனயிருக்கும்) அதாவது - “உனக்கேறும் எனனுமபடியா னவைவக்ஷணயததையுடையனாய சேதநாகரு புருஷகாரபூதத யாயும் பராயயையாயு மிருக்கும் பரதான மஹிநியான பெரியிராட்டியாக்கும் அவனோடொக்கச் சொல்லலாமபடி யிருக்கும் பூமி நீள்களான மறறை யிரண்டு பிராட்டியாக்கும் அதுருபநாயகனயிருக்குமென்கை *ஹர்சச தே லக்ஷமீசச பததயென* என்று லக்ஷமீ பூமிக்கனிருவகையும் வேதபுருஷன சொன்னவிது நீள்கும உபலக்ஷணம் *வைருணடடேது பரேலாகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநாத த உபாயயாம பூமிநீளாயாம ஸேவித பரமேசவா* என்னக்கடவதிறே *ஸவாபிமதநிதயநிரவதயாறுருப ஸவருபகுபகுணவிபவைசவாயசீலாதயநவதிகா திசயாஸவகயேய கலயாணகுண்கள ஸ்ரீவல்லப! ஏவமபூத பூமிநீளநாயக!* என்றிறே எம்பெருமானா அருளிச்செய்தது இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன விகா ஹவைவக்ஷணயம் காட்டிலெரிதத நிராவகாதபடி அதுபவிகக்ககடவான பிராட்டியாரோடடைச சேதநிதயை யருளிச்செய்தாராஹிறு (141)

142 இப்படி உகதமான ஸவருபாதிக்கை விஸதசேண உபபாதிததருண கிருா மேல அதில பரதமததிலே (அகிலஹேயபாதயநீகாதநத ஜஞாதாததை கஸவருபனு) என்றவிதில அகிலஹேயபாதயநீகதவததை உபபாதிக்கிருா (அகிலஹேயபாதயநீகானகையாவது) என்று தொடங்கி

142 அகில ஹேய பாதயநீகனுகையாவது-தமஸஸுக்குத தேஜஸஸு போஸேயும் ஸாபபததுக்கு கருடகாப்போஸேயும் விகாசாத தோஷங்களுக்கு பரதிபடனு யிருக்கை

ஹேயமாவது-தோஷம் அகிலஹேயமென்கையாலே - தரிவிதசேதநா சேதந தோஷங்கடையும் சொல்லுகிறது தரிவித சேதநாசேதநதோஷமும்

ஈசவரனுக்கு வாராது என்று இதுதன்னை வயகதமாக மேலே யருளிச்செய்கிறார். (தமஸஸுக்கு தேஜஸஸுபோலேயும் ஸாப்பததுக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்றது-தமஸஸுக்கு தேஜஸஸு பரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸாப்பததுக்கு கருடன பரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும் என்கை

(விசாராதோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில் விசாரப்பததாலே-தரிவித அசித்திஜுடையவும் பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறது ஆதிப்பததாலே-பதத சேதநருடைய அஜ்ஞாதது ககங்கனையும் முகதருடைய சேறுதோயததுக கழுவினுரைப்போலே பரக்குதி ஸம்ஸருஷ்டராய விடுபட்டவாகாரத்தையும், நிதயருடைய பரிச்சித்தஸவருபதவ பாரதநதரியங்கனையும் சொல்லுகிறது பாரதநதாயம தோஷமோ? என்னில் புருஷனுக்கு ஸாத்நோதபேதமபோலே, ஸ்வதநதானுக்கு தோஷமென்கை இததோஷங்களுக்கு பரதிபடமா யிருக்கையாவது - தான் மாரு யிருக்கை பரதிபடமென்கையாலே - *ஆதமா ஜ்ஞாதமயோமல * என்கிறபடியே ஸவருபநிபதநதமாக மலஸம்பநத யிலலியே யாகிலும் உபாதிநிபதநதமான மல ஸம்பநதததுக்கு யோக்யமான ஆதமஸவருபத்திற்காட்டில் பகவதஸவருபததுக்கு வாசிதோறறுகிறது *தத பரஹம பரமம நிதயமஜ்ஞக்ஷயமவயம ஏகஸவருபதது ஸதா ஜ்ஞேயபரவாசச நிாமலம *ஸம்ஸதஜ்ஞேய ரஹிதம விஷ்ணவாகக்யம பரமம பதம* அவிசாராய கதநாய நிதயாயபரமாதமதே என்னக்கடவதிறே

'ஜ்ஞேயபரதயநீகதவமாவது - ஆசரிதருடைய ஜ்ஞேயநிராஸகதவததுக்கு அடியான ஜ்ஞேயபரதிபதவ மெனனவுமாம் என்னுமொருயோஜனையுமுண்டிறே கதயவயாகக்யநங்கனிலே நஞ்சியா ஆசானபினை முதலான ஆசாயாக ளருளிச் செய்தது (ஸாப்பததுக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்கிற த்ருஷ்டாத தததாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கு அததமாறலோ? என்னில், விசாராதி தோஷங்களுக்கு பரதிபடமாயிருக்கை என்கையாலே இவ்விடத்தில் இவாககது விவக்ஷிதமன்று (142)

143 அநநதாம அநநததவததை யுப்பாதிக்கிறா (அநநதனுகையாவது) என்று தொடங்கி

143 அநநதனுகையாவது-நிதயனாய சேதநாசேதநங்களுக்கு வயாபகனாய அநதாயாமியா யிருக்கை

அநநததவமாவது தேசத் காலதோ வஸ்துததச்ச அபரிச்சேதயதவம் விபுத வாததேசபரிச்சேதாரஹிதயம் நிதயதவாத காலபரிச்சேதாரஹிதயம், ஸவவய திரிகத ஸம்ஸத் வஸ்துக்களுக்கும் பரகாரியாயிருக்கையாலும் தனக்கு பரகாரயத தாயிலலாதபடி நிறகையாலும் ஸதருசவஸ்துஅபாவததாலே வஸ்துபரிச்சேதார ஹிதயம் அததை அருளிச்செய்கிறா (நிதயனாய சேதநா சேதநங்களுக்கு வயாபகனாய அநதாயாமியாயிருக்கை) என்று இததால், நிதயனுகையாலே இன்னகாலத்திலுள்ளன காலநதாததில் இல்லையென்கிற காலபரிச்சேத யினறிதிலே ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வயாபகனாயக் கொண்டு விபுவா யிருக்கையாலே - இன்ன தேசத்திலுள்ளன, தோரநதாததிலிலையென்கிற

தேசபரிச்சேதமின்றியிலே, ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வததுக்கும் தான் பரகாரியாய், தனக்கு பரகார்யந்தரமில்லாதபடியிருக்கையாலே இன்னவஸ்து போலே யென்கிற வஸ்துபரிச்சேதமு மின்றியிலேயிருக்கையென்றதாயிற்று. *நித்யம் விபும ஸர்வமதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் *அந்த: பரவிஷ்டச சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாதமா. *யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய பருதிவீ சரீரம் *ந தத்ஸம்ச்சாபயதிகச்ச த்ருச்யதே* என்னககடவதினே (148)

144. இவற்றோடு தானொட்டற்றிருக்கையனறிககே, அந்தர்யாமியதயா அவஸ்திதனாயிருக்குமாகில், ததகததோஷங்கன் வாராதோ? என்கிற சங்கையை அதுவதிககிருர்; (அந்தர்யாமியானுல தோஷங்கன் வாராதோ வென்னில்) என்று.

144. அந்தாயாமியானுல தோஷங்கன் வாராதோ வென்னில்;

145 அத்தைப் பரிஹரிக்கிருா, (சரீரகதங்களான) என்று தொடங்கி.

145 சரீரகதங்களான பாலயாதிகன் ஜீவாதமாவுக்கு வாராதாப்போலே, தரிவிததேதநாசேதநதோஷமும் ஈசுவரனுக்கு வாராது

அதாவது-இந்த சரீரத்தை அதிஷ்ட்டிதது ஸவாதீநமாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிராநிறகச் செயதேயும், தத்கதமான பாலய யௌவநாதிவிகாரங்கன் ததந்தர்வாதியான ஜீவாதமாவுக்கு வாராதாப் போலே, தரிவித தேதநாசேத நங்களுக்கு அந்தாயாமியாய், இவற்றை சரீரமாகக் கொண்டு இராநிறகச் செய்தேயும் தத்கததோஷம் ஈசுவரனுக்குவாராது எனகை-“ஆவிசேருயிரினுள் ளா லாதுமோ பற்றிலாத பாவணையதனைக்கூடி லவணையுக்கூடலாமே” எனறி நே ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. சரீரியான ஜீவாதமாவுக்கு சரீரகதங்களான பாலயாதிகன் வந்ததில்லையெயாகிலும், சரீரஸம்பநத நிபந்தநமாக துக்க அஜ்ஞா நாதிகள வருகிறவோபாதி, சரீரபூதமான விவற்றோட்டை ஸம்பநதததாலே இவனுக்குமிங்ஙனே சில தோஷங்கன் வாராதோ? என்னில்: வாராது. அதுக்கடி-ப்ரவேசனேதுவிசேஷம்; இவணைப்போலே கர்மமடியாகவனறிககே; அதுக்ரஹ மடியாகவிறே அவனுக்கு இவறறில் பரவேசமிருப்பது *அநச்சந்தந்ய *ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராதமா அபஹதபாபமா *விஷணவே ஸாவஜிஷணவே* எனா நின:றதினே

அநததரம், ஜ்ஞாநாநந்தகைஸவருபதவத்தை உப்பாதிககிருர்; (ஜ்ஞாநா நநத) இத்யாதியாலே.

146 ஜ்ஞாநாநந்தகைஸவருபனுகையாவது-ஆநநருப ஜ்ஞாநனயிருக்கை.

ஜ்ஞாநாநந்தங்கனையே ஸ்வருபமாக வுடையனயிருக்கை என்று; சப்தத துக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஜ்ஞாநமெனறும் ஆநந்தமென்றும் பிரிததுச் சொல்ல, இரண்டவஸ்தையினறிககே ஜ்ஞாநமே ஸ்வருபமாய், அது தான அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே, ஆநந்தருப ஜ்ஞாநனயிருக்கை என்றருளிச்செய்கிருர். “அநுகூலஜ்ஞாநமே ஸ்வருபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநத

தவகொன்று பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இரண்டு முண்டாகக்காக என்றிதே இவாதாமிட்டருளின கதவவயக்கயாதத்திலே யருளிச்செய்தது (146)

147 [ஆநந்தரூபஜ்ஞாநறு மிருககை) என்றது தனனை உபபாதிக்கிரா (அதாவது) இதயா தியாலே

147 அதாவது - கட்டடங்க வறுகூலியாய், பாகாசமுமாயிருக்கை

கட்டடங்கவென்றது - ஸவரூபமுள்ள பரபெயரும் என்றபடி இததால் ஸவரூபத்தில் அந்நுகூலமாயாதல் அபரகாசமாயாதலிருக்குமிடமில்லை யென்கை ஜ்ஞாநாதந்த ஏகஸவரூபமென்றவியில் ஏகசபதாததமிதுவிதே அநுகூலதவ மாவது - ஆஹலாதகரதவம் பாகாசதவமாவது - ஸவயம்பாகாசதவம் *அநந யாதீதபாகாசதவாஹலாதகரதவரூப ஜ்ஞாநமேவ யஸய ஸவரூபம் ஸ ஹி ஜ்ஞாநாதந்ததைகஸவரூப* என்னக்கடவதிதே (147)

148 இப்படி, ஸவரூபவலக்ஷணயததை யுபபாதித்த வநந்தரம் ஸவரூபா சரிதமான குணங்கவினுடைய வைலக்ஷணயததை யருளிச்செய்கிரா (இவ னுடைய ஜ்ஞாநசகதயாதி கல்யாணகுணங்கள்) என்று தொடங்கி

148 இவனுடைய ஜ்ஞாநசகதயாதி கல்யாண குணங்கள் நிதயங்களாய்
நிலைமங்களாய் நிலைமங்கங்களாய் நிருபாதிக்கங்களாய்
நிராததோஷங்களாய் ஸமாநாதிகரஹிதங்களாயிருக்கும்

ஆதிசபததாலே - பல ஐசுவரிய விய தேஜஸஸ்களும் வாதஸஸ்யாதிகளும் செளயாதிகளும்புகிற குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது நிதயங்களாகையாவது - உத்பத்திவிநாசரஹிதங்களாயிருக்கை ஸவரூபாறு பந்திகளாகையாலே யாவதாசரய பானிகளாயிருக்குமிதே *த இமே ஸதயா காமா* என்று குணங்களினுடைய நிதயதவம் சகுதிஸீததம் *காமயந்த இதி காமா கல்யாணகுண த இமே ஸதயா நிதயா இதயாதத* எனரிதே இந்த சகுதிக்காததம் ஈலிலவண்புகழ்* எனருரிதே ஆழவார நிலஸீமங்களாகையா வது - ஓரொன்றே அவதி காணவொண்ணாதிருக்கை யகோ வாகோ நிவாதந்த தே அபாரபய மதஸா ஸஹ* என்று, மிண்டுவிட்டதிதே ஆநந்தகுணததை யெலலை காண்புக்க வேதம் இது ஆநந்தகுண மொளநிலமளநரிதே குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிதே இருப்பது *உபாயுபாயபஜ்யுவோபி பூருஷாத பரகல்பய தே யே சதமிதயநுகரமாத கிரஸ தவதேகைக குண வதிபஸயா ஸதா ஸததிதா நோதயமதோதிசேரதே* என்னக்கடவதிதே உயாதலம் என்றிதே ஆழவாரும் அருளிச்செய்தது (நிலஸங்கயங்களாகையாவது) இப்படிப்பட்ட குணங்கள் தான என்னரிந்ததிருக்கை *யதா ரதநாநி ஜலதேரஸங்கயேயாதி புதாச ததா குண ஹயநந்தஸய அஸங்கயேயா மஹாத மந* *வாஷாயுததா யஸய குண நசகயா வகதும் ஸமேமதாரி ஸாவலோகை மஹாதமநச சங்கசகராரஸிபாணே விஷுணோ ஜிஷுணோ வஸுதேவாதமஜஸய* *சதாருகாயுயதி கோபிவகதா பவேநநா கவாபி விசததசேதா ஸதே குண நாமயுததகமமசம் வதேநந வா தேவவார பரஸீத* *நஹி தஸய குண ஸஸாவே ஸாவை முநிகணாரபி, வகதும் சகயா விபுகதூஸ ஸதவாதநயாநிதா ருண*

எனக்கடவதிறே 'எண்ணில் தொலபுகழ்' எனாநிறே ஆழவாரும் *யேஷுவே கஸ்யகுணஸயிபருடயி வைலோகோததாம் ஸ்வாசரயம் ரூபாத தாதருசவைப வையர்களிதா நிஸஸீமபூமாநவீதை நிதையாநிவயகுணோஸததோதிககபதவை காஸபதாதமாசரயயிரதம் ஸுநதரபாஹுமஸயிசரணயாதோ வநாததீசவாம்* எனகிற சலோகத்திலே குணங்களினுடைய நிதயநிஸஸீமநிஸஸங்கயதவங்களை யருளிச் செய்தாரிறே ஆழவான நிருபாதிசங்களுக்கையாவது - பரதநதர வஸ்து கதங்களுக்கையாலே - ஸ்வோதயாதிகளிலே ஈசுவர - இசையாகிற உபாதிசைய பபேஷித்திருக்கும் சேதநகுணங்களுபோலன்றிககே ஸ்வாபாதிசங்களுயிருக்கை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஸ்வபாவதோ நிர்ஸதநிகிலதோஷாநவதிகாதிசயா ஸங்கயேய கலயாணகுணகண புருஷோததமோபிதீயதே* எனகிறவிடத்துக்கு வயாககயாதம் பண்ணுகிற சருதபரகாசிகாகாரா அநவதிகாதிசயபததாலே நிதயவீததரை வயாவாததிகிறதென்று முதலுறவொருயோஜனை பண்ணி *அநுஷங்கதேந ஸ்வ பாவத இதி பதேநவா நிதயவீததவயாவருத்தி தேஷாம் தாதருசகுணகதவம் ஹி பகவநநிதயேசாதீதம்* என்று அநநதரயோஜனைநிலேயிவவாததததை யருளிச் செய்தாரிறே "ஸ்வாபாவிதீ ஜஞாநபலகரியாச" என்று குணங்களினுடைய ஸ்வாபாதிசதவத்தை சருதி சொல்லாதினாநிறே இந்த சருதியில் கரியை யெனகிறது-நியமத்தை *பராஸயேதி - ஜஞாநசகதயாதீதாம் ஸ்வாபாதிசதவ முகதம் கரியா - நியமம்* எனநிறே இதுக்கும் சருதபரகாசிகாகாரா வயாக கயாதம் பண்ணிறது

நிரதோஷங்களுக்கையாவது ஹேயகுண ஸம்ஸாரமாகிற தோஷமின்றிக் கேயிருக்கை *அபஹதபாபமா விஜரோஹிருதபுரவிசோகோ விஜிகதஸோபி பாஸஸ ஸதயகாமஸ ஸதய ஸங்கலப *ஸதவாதயோ ந ஸைநதீசே யதரச பராகரு தா குண *ஜஞாநசகதிபலசவாயவீரயதேஜாமஸயசேஷத பகவசபதவாச யாதி விநா ஹேயைா குணதிபி *தேஜோபலசவாயமஹாவபோதஸுவீரய சகத யாதிருணைகராசி பர பராஹும ஸகலா நயதரகலேசாதயஸஸநதி பராவரேசே* எனகிறபடியே ஆசரயம்-ஹேயபரதயநீக மாகையாலே இவற்றுக்கு ஹேயகுண ஸம்ஸாகதோஷாபததிககு யோகயதையிலிம்பிறே

ஸமாநாதிகரஹிதங்களுக்கையாவது சேதநாதர குணங்களை ஸம்மாகவும், ஈசுவரகுணங்களை அதிகமாகவுமுடையதாயிருக்கும் சேதநகுணங்களு போலன்றிக் கே தளக்கொத்ததும் மிக்கதுமின்றிககேயிருக்கை *ந ததஸம்சாரயதிகசச தருசயதே* எனகிற ஸமாதிகத்திரவஸ்துவை ஆசரயமாக வுடையவையாகையாலே இவையும் ஸமாநாதிகரஹிதங்களுயிருக்கும்நிறே *தோஷோபதாவதி ஸமாதிசயந ஸங்கயா நிரலேப மயங்களுகுணைகதுஷாஷஷ்டேதா* ஜஞாநைச வரீசகநவீரய பலராசகிஷஸதவாம் ரங்கேசபாஸ இவ ரதநமநாககயநதி* என கிற சலோகத்திலே இவையித்தனையும் பட்டரருளிச்செய்தாரிறே (148)

149 இப்படியிருந்துள்ள குணங்களான மூன்றுவகைப் பட்டிருக்கையாலே அம்மூன்றுவகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறா (இவற தில்) என்று தொடங்கி

149 இவற்றில் வாதஸலயாதிகளுக்கு விஷயம் அநுகூலா செளயாதி களுக்கு விஷயம் பரதிகூலா, இவற்றுக்குக் காரணமான ஜூநாக சகத யாதிகளுக்கு எல்லாகும் விஷயம்

(வாதஸலயாதிகள்) என்கிற ஆதிசபததாலே—ஸௌசீலய ஸௌஸபய மாத வாதஸலயாதிகளான குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது விஷயம் அநுகூலரென்றது—ஆசரிதரென்றபடி (சௌயாதிகளுக்கு) என்கிற ஆதிசபத தாலே பராகரமத்தைச் சொல்லுகிறது விஷயம் பரதிகூலரென்றது—ஆசரித விரோதிகளென்றபடி *தவிஷததம் ந போகதவயம் தவிஷததம் தைவ போஜ யேத* பாண்டவாததவிஷஸே ராஜத மம் பராஹ ஹி பாண்டவா என்று ஆசரித விரோதிகள் தனக்கு சதருக்களென்று அருளிச்செய்தாவினே (இவற்றுக்குக் காரணமான ஜூநாகசகதயாதிகள்) என்கிற விதில் ஆதிசபததாலே—பல ஐச வாய வீரயதேஜஸஸங்ககீரீச சொல்லுகிறது வாதஸலயாதிகளுக்கும் செள யாதிகளுக்கும் ஜூநாகசகதயாதிகள் காரணமாகையாவது—*பரகருஷ்டம் விஜூந தம் பலமதுலமைசலாயமகிலம் விமாயாதமவீரயம் வரத பரமா சகதிரபி ச* பரம தேஜசேசதி பரவரகுணஷ்டகம் பரதமஜம் குணநாம் நிலஹீமநாம் கணநவிஞ்ஞ நாம் பரஸவ்யு * என்றும், *மவகனகுணவீரய—வீரஷஷ்டதே* என்றும் சொல்லு கிறபடியே அவற்றுக்கு ண்ணறுவாயாதிகளைக் அவைதான வஸ்துதகாஷாபாதக் ஷாடருணயாயதகுணபாவமாரிதே இருப்பது 'எம்பெருமானுடைய திவ்யாத மகுணங்களாவன—ஜூநாகசகதயாதிக்ஷடருணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸௌசீல யாதிகளும்' என்கிற விவவாக்யதத்துக்கு அததமெழுதுகிறவளவிலே 'அதிலே பிறக்கையாவது—வஸ்துதகாஷாபாதக் ஷாடருணயாயதத் குணபாவமாகு, என்றிதே விவரணத்தில் ஆசரான பிள்ளை யருளிச்செய்தது இந்த குணஷ்ட கததிலும் வைத்துக்கொண்டு ஜூநாகமாவது—*அஜுடம் ஸ்வாதமஸம்போதி நிதயம் ஸாவாவகாஹநம் ஜூநாகமநாமகுணம் பராஹ* பரதமம் குணசிந்தகா என்கிறபடியே என்றுமொகக் ஸாவவிஷய பரகாசகமுமாய ஸவபரகாசமுமாய குணவிசேஷம் சகதியாவது—*ஜகதபரகருதிபாவோ யஸஸா சகதி பரிதீததிதா* என்கிற ஜகதபரகருதிபாவமாதல் அகடித கடநாஸாமாததயமாதல் பலமாவது—சேரமஹாநிலது யாதஸ்ய ஸாததம் குராவதோ ஜகத பலம் நாம் குணஸதஸய கதிதோ குணசிந்தகை* என்கிற ஜகதகாரணதவ பரயுகதமான சரமயினிறியிலே யொழிகையாதல் பலம் தாரணஸாமாததயம்* என்கிற ஸம்ஸத வஸ்துதாரண ஸாமாததயமாதல் ஐசவாயமாவது—*காதருதவம் நாம் யததஸ்ய ஸ்வாதததநிய பரிபருமஹிதம் ஐசவாயம் நாம் ததபரோகதம் குணததவாதத சிந்தகை* என கிற காதருதவ லக்ஷணமான ஸ்வாதததநாமாதல் ஸம்ஸதவஸ்து தியமத ஸாமாததயமாதல்

வீரயமாவது—*தஸயோபாதாதபாவேயி விசாரவிதேஹ ஹி ய வீரயம் நாம் குணஸஸேரயமசயுததவாபரா ஹவய* என்று ஜகதபாதநாமாக பிறகச் செயதேயும் ஸவருபவிசாரயினிறியிலே யொழியும்படியான அவிசாரதை தேஜஸ ஸாவது—*ஸஹகாரயதபேஷா யாதததேஜஸ ஸமுதாஹருதம்* என்கிற ஸஹ காரிதைநபேஷயமாதல் பராபிபவந ஸாமாததயமாதல் இவற்றுக்கு எல்லாகும்

விஷயமாகையாவது-அது கூலரக்ஷணத்தினாலும் பாதிக்க நிர்ஸந்தாதிகளும் ஜ்ஞாத சக்தியாதி விசிஷ்டத்துவக் கொண்டு நிர்வஹிக்கவேண்டுமென்கையாலே இவற்றைக் கு ஸாவரும் விஷயமாகியிருக்கை (149)

150 இப்படி குணங்களை மூன்றுவகையாகக் குறிப்பிட்டு விஷயங்களைத் தாசிபிதவளவனறிகே குணங்களுக்குப் பரதேயம் விஷயநியமமுண்டாகையாலே அதையும் தாசிபிக்கவேண்டுமென்று நிர்வகிப்பவராகிய, சீமேந்திர குணங்களிலே சிலவற்றைத் தனித்தனியே விஷயங்களைத் தாசிபிக்கிறார் (ஜ்ஞாதம் அஜ்ஞாதம்) என்று தொடங்கி

150 ஜ்ஞாதம் அஜ்ஞாதம் சக்தி அசக்தாக்கு, ஸுமை ஸாபாரதாக்கு; கருபை துக்கிகளுக்கு வாநஸஸ்யம் ஸதோஷாக்கு சீலம் மந்தாக்கு ஆரஜ்யம் குடிலாக்கு ஸௌந்தராதம் துஷ்டஹருதயாக்கு மாரததவம் விசேஷே பீடுகளுக்கு ஸௌஸ்யம் காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு இப்படி எங்கும் கண்டுக்கொள்வது

ஜ்ஞாதமாவது-சேதநருடைய ஹிதாஹித நிர்வகிப்பதற்கு உறுப்பான குணம், ஆகையாலே, கவாஹமதயநததுரபுத்தி கவசாதம்ஹிதவிஷ்ணும, யத திதம் மமதேவேச ததாஜ்ஞாபய மாதவ* என்கிறபடியே, ஸவஹிதாஹித நிர்வகிப்பதற்கு அஜ்ஞாதமாவது-அசக்தாக்கு ஸாபாரததவம், ஆகையாலே ஸவ இஷ்ட அநிஷ்டபாரபதி பரிஹாரங்களில் அசக்தாபிடுகதமவர்களுடைய காரயவிதத்திக்கு உறுப்பாகியிருக்கின்றன (ஸுமை ஸாபாரதாக்கு) என்றது-ஸுமையாவது-அபாரத ஸஹிததவம், ஆகையாலே *அஹம்ஸம்ஸாபாரதாமாய* என்கிற படியே அபாரத ஸஹிதராகத் தவகையது ஸந்தித்தநிர்வகிப்பதற்கு உறுப்பாகியிருக்கின்றன *ஸுமஸாபாரதேதுதாபிதயுபேயாதம் ஸாபாரதேபி தருபதே பிமி ஸயாத* என்கிறேன் பட்டாருளிக்கொண்டது

(கருபை துக்கிகளுக்கு) என்றது கருபையாவது பாதுகாஸஹிஷ்ணுதவம் ஆகையாலே *ஆவாராதவம் யெளநஸீராகக் கருதும் நாவாயபோல, பிறவிக் கருதும் நின்று துளங்குக முதலான துக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாகியிருக்கின்றன *தயா பரவயஸந்ஹாரபவவயதா ஸுக்ஷயதே மம ததஹம் தயாதிக* என்று அருளிச்செய்தாரிதே பட்டா (வாதஸஸ்யம் ஸதோஷாக்கு) என்றது-வாதஸஸ்யமாவது-அனரீனறகனநிஹுடமயின வழுவை யாதித்தது புஜிக்கும் தேநுவையபோலே ஆசரிதருடைய தோஷங்களைப் போகாமலாகக் கொள்ளவொரு குணம், ஆகையாலே அவீதயாகாமாதிதோஷ ஸஹிதராகத் தவகையது ஸந்திப்பதற்கு உறுப்பாகியிருக்கின்றன (சீலம் மந்தாக்கு) என்றது-சீலமாவது-பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புரையக்கலக்கும் ஸ்வாபாவம் ஆகையாலே தவகளுடைய தன்மையை யதுஸந்தித்தநிர்வகிப்பதற்கு உறுப்பாகியிருக்கின்றன (ஆரஜ்யம் குடிலாக்கு) என்றது-ஆரஜ்யமாவது-காணதாயத

தாலும் செவ்வியஞ்சிறுகதை, ஆகையாலே, தங்களுடைய கரணதாய் கெளடல்யத்தை நினைத்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை (ஸௌஹாரதம் துஷ்ட ஹருதயாக்ரு) என்றது ஸௌஹாரதமாவது எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸவபாவம், ஆகையாலே ஸர்வகாலமும் தீமையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்டஹருதயாக்ருத தங்களை யதுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை (மாரீஷம் விசலேஷ ஸீர்சகக்ரு) என்றது-மாரீஷமாவது ஆசரித வீரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மௌனமயாகையாலே தன்னுடைய விசலேஷத்தில்¹யமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (ஸௌஸப்யம் கரணவாஸஸப்படவர்க்கு) என்றது-ஸௌஸப்யமாவது-அதீந்தரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காமபடி பண்ணுகை, ஆகையாலே தன்னக்காரணவேணுமென்று ஆசைப்படவர்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை

இதனால் இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அபேகைபுள்ளது-தந்தாமுடைய ஹிதாஹிதநிருபணத்தில் அநிவிஸ்தவர்களுக்காகையாலே, ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாகையிருக்கும் இவனுடைய சகதியில் அபேகைபு யுள்ளது-ஸவேஷ்ட அநிஷ்ட பரப்பதி பரிஹாரத்தில் அசகதராயிருப்பாருக்காகையாலே சகதி-அசகதர்க்காயிருக்கும் பொறையில் அபேகைபுள்ளது-அபராதமுடையார்க்காகையாலே ஸூக்ஷ்ம-ஸாபராதர்க்காயிருக்கும் ஐயோவென்று இரங்கவேண்டுவது-தோஷுபட்டவர்க்காகையாலே கருபவ துக்கங்களுக்காயிருக்கும் தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளவேண்டுவது-தோஷவான்களுக்காகையாலே வாதஸலயம் ஸதோஷர்க்காயிருக்கும் தன்மைபாராதே புரையாக் கலக்கவேண்டுவது-தாமுநதவர்கள் விஷயத்திலேயாகையாலே சீலம்-மந்தாக்காயிருக்கும் கரணதாய்தாலும் செவ்வியஞ்சிறுகதை கொண்டு தன்னை யமைத்துப் பரிமாறவேண்டுவது-செவ்வைக்கேடர் விஷயத்திலாகையாலே ஆரஜ்யம்-சூலாக்காயிருக்கும் தாளெப்போதும் நன்மை சிந்திக்க வேண்டுவது தந்தாமுக்குத் தீமைக்கீச சிந்திக்கும் தீமையான தா விஷயத்திலாகையாலே ஸௌஹாரதம்-துஷ்டஹருதயாக்காயிருக்கும் வீரஹம்பொருத மௌனம் வேண்டுவது வீரஹத்துக்கு அஞ்சுவாரித்ததிலாகையாலே மாரீஷம் விசலேஷீருக்களுக்காயிருக்கும் அதீந்தரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காகக் வேண்டுவது அவ வடிவங்க கரணகையில் ஆசைபுடையவர்களுக்காகையாலே ஸௌஸப்யம் கரணவாஸஸப்படவர்களுக்காயிருக்கும் என்று குணங்களினுடைய விஷய பரத்தியத்தவத்தை தாசிப்பித்தாராயிற்று (இப்படியெய்கும் கண்டுகொள்வது) என்றது கீழ்ச்சொன்ன பரகாரத்திதே அநுகதமான குணங்கெல்லாவற்றுக்கும் பரதேயகம் விஷயங்களை தாசித்துக்கொள்வது என்றபடி. (151)

151 ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டாங்கையாலே ஈசவரன் ஆசரிவிஷயத்தில் பரிமாறிப்போகும்படியான விஸதரேணவொரு தூணியாலேயருளிச்செய்கிறாமேல்,

151 இப்படி ஈசவரன் கலயாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறாதோஷ கண்டால் ஐயோ! என்றாகி அவாக்ருக நெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து தனக்கேயாயிருந்தால் தனக்கும் பிறாக்கும் பொதுவாயிருந்தால் செய்யாதே நிலாததென்றல் சந்தநம் தன்னார்போலே பிறாக்கேயாய் தன்னை

ஆசாரித்தவாகனபகல ஜனமஜ்ஞாத வகுத்தவகனா ஸ்ண்டான நிகாஷம் பாராதே தாங்கனும் பிறரும் தஞ்சமகலாதபோது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்திபதி புதரீனையும் ஸவதிகளபுதராசனையும் மீட்டுககொண்டு வந்தாப்போலே அரியன் செயலும் அவாக னபேஷிதவகனாத தயீககட்டியும் அவாகனாகு தருவபதம் போலே பண்டிகலாதவறறையு முண்டாககியும் தந்தம் ஸவம் தாந்தியம் வீதி யோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்கத் தனனியும் தனனுடைமையையும் வழுங்கி அவாகனகாரயம் தயீககட்டினால் தான் கருத்தருதவறயம் தான் செயத் தனமைகொன்றையும் நினையாதே அவாகன செயத் ஸுகருத் ஸவததையே நினத்து அநாதிகாலம் வரவீதவகனா ஸவகனாத மறகதும்படி யெல்லாதகையிலும் இவியறயம் பாயா புதராகன குறறவகனாத காணுககனாவிட்டிருக்கும் புருஷநிப்போலே அவாகன குறறவகனாத திருவுணததால நினையாதே குறறவகனாப் பெரிய பிராட்டியா காட்டினாலும் அவனோடே மறு தயீதத்துத் தினனியறயம் நினது ஈஷிதத்து காமீதியுடைய அருகரு உக்கரும் காளுகனாப் போலே அவாகன தோஷவகனாப் போகயமாககொண்டு அவாகன பகலகரணதாயத்தாலும் செவியறயம் பிரிந்தால் அவாகனவயஸதம் குளப்படி யெனனுப்படி தான் ஈடுபட்டு அவாகனாகுப்பாயகாகத் தனனாத தாழ்விட்டு, அவாகனாகுக் கட்டவு மடிக்கவுமாய்படி யெனியறயம் அனதின்ற கனனுக்குத் தாயீவகி முனனினக கனறையும் புலவிட வந்தவாகனையும் கொம்பிலும் குளம் பிலும் ஏறகுமாயோலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸவிகனையும் விட்டு ஸதேஷித்துக்கொண்டுபோகும்

இப்படியென்று - கீழ்க்கதமான குணயோகபரகாரததைப் பராமாசிகிறது (கலயாண குணவகனோடே கூடியிருக்கையாலே, என்று குணயோகததை நேறுத் வாகவருளிசெய்தது மேறசொல்லுகிற பரிமாற்றவகனெல்லாம் ஒரே குணகாரய மென்று தோற்றுக்ககாக (பிரா தோவு கண்டால் ஐயோ! என்று இரவகி) இது கருபாகாரயம் பிரா தோவு கண்டால் ஐயோ! என்று ஈடுபடுகிறது - பாதுக காஸதவிஷ்ணுவாகையாலேயிறே (அவாகனாகு எப்போதுமொக்க தனமையச சிந்தித்து) இது-ஸௌஹாரதகாரயம் எப்போது மொக்கவென்றது-இவாகா அறிந்தகாலத்தோடு அறியாத காலத்தோடு வாகியற ஸாவகாலத்திலுமென்ற படி ஆசரித ஸாவமவகனாதவேஷணபரானுயிருக்கிறது - ஸௌஹாரதததாலே யிறே (தனக்கையாமிருத்தல் தனக்கும் பிறாக்கும் பொதுவாமிருத்தல் செய யாதே நில் தனதறல் சந்ததம் தனனாப்போலே பிறாக்கையாய்) இது - ஆசரிதபராதததரியகாரயம் ஸவாரததபரானுயேயிருத்தல் ஸவாரதத பராததவ கன இரண்டுக்கும் பொதுவாமிருத்தல் செய்கையறிககே சந்தரிகாதிபதாதத வகன போலே பராதததைக் வேஷனு யிருக்கிறது-பராதததரியததாலேயிறே (தனனையாசரித்தவாகன பகல ஜனமஜ்ஞாத வகுத்தவகனால உண்டான நிகாஷம் பாராதே) இது - ஸாமய குணகாரயம் ஆசரிதபகல ஜனமாதிகளால் உண்டான தனமையாராமல் பரிமாறுகிறது - "ஸமோதறம் ஸாவபுதேஷு" என கிறப்படியே ஜநமாதிகளால் உதகருஷ்டரோடு அபகருஷ்டரோடு வாகியற ஆச யனியதவே ஸமனுயிருக்கும் ஸவபாவததாலேயிறே

(தாவகனும் பிறரும் தஞ்சைமல்லாதபோது தான் தஞ்சைய) இது - அசாண் யசரணயதவகாரயம் தாவகனும் தவகனுகு ரக்ஷகரஹு பிறரும் தவகனுகு ரக்ஷகரஹு என்று கைவாகவிகள தகையில் தான் ரக்ஷகனுகிறது - *பற்றிலார்பற்ற தினனுகையாலேயிறே

(ஸாந்தீபதி புதரணியும், வைதிகன் புதராகணியும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப் போலே அரியன்செய்தும் அவர்களேபுஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) இது - ஸதயகாமதவகாரயம் மாதவததோர புதரிரணபோய மறிகடலவாய மாண்டாண் என்கிறபடியே தெடுங்காலத்திலே கடல் கொண்டுபோன ஸாந்தீபதி புதரணியும், பிறப்பகத்தேமாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நாலவரையும்' என்கிற படியே ஜித்ததபோதே, 'என்னுடை மனைவி காகலமக்களைப் பயத்தலும் காணு' என்கிறபடியே பெற்றதாயும் நாசிக்கப்பெருதபடி நாயச்சிமார தங்கள் ஸ்வாத தாயதாலே யழைப்பிக்க 'தப்பிளபிளனைகளை என்கிறபடியே கைதப்பிப்போய *கடரொளியாய்தின்ற தன்னுடைச்சோதியிலே கிடந்த வைதிகன் புதராகணியும் உருவுருவேகொடுத்தான் என்றும் "உடலொடுங்கொண்டு கொடுத்தவனை என்னுஞ்சொல்லுகிறபடியே அவவவருபங்களோடே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடு ததாப்போலே துஷ்கரங்களைச்செய்தும் ஆசரிதா அபேஷிதங்களைத் தலைக்கட்டு கிறது - *ஆசரிதாஷுக்ஷணியெயோ மதோரத கரம் ஸ பாதிறுதோஅபவதி ஸதயகாம என்கிற ஸதயகாமனுகையாலேயிறே ஸதயகாமனுகையாவது - ஸாந்தீபதி புதராகணிகொண்டு வந்தாப்போலே ஸகல அபேஷிதங்களும் முடிக்க வல்லனாக ' எனிறே நடுவிறிறிசுவீதிப் பிள்ளை பட்டா ததவதாயத்திலே யருளிச்செய்தது (அவர்களுக்கு தருவதம்போலே பண்டிலலாதவறையுமுண்டாகியும்) இது - ஸதயஸங்கலபதவகாரயம் உததாதபாதபுதரண தருவ னுகு, ஸவாஸத்தினுடைய ஊதவாவதியிலே அபூவமாயிருப்பதொரு பதம் கல பித்துக் கொடுத்தாப்போலே ஆசரிதாக்குப் பண்டிலலாதவறையுமுண்டாகி கிறது - அபூவபோகவங்களை ஸருஷ்டிக்கவல்ல அமோகஸங்கலபனுகையாலே யிறே ஸதயஸங்கலபனுகையாவது - தருவதம்போலே பண்டிலலாதவறையு முண்டாகவல்லனாக என்று இதுவும் பட்டாதாம் யருளிச்செய்தாரிறே (தம தாம் ஸவம் தாமதாம் விநியோகங்கொண்டாப் போலேயிருக்கத் தனையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி) இது - ஓனதாரயகாரயம் *வாத ஸகலமேதத ஸமசரிதாததம் சகாதத* என்கிறபடியே தவகனுகடைமையைத் தாங்கள் விநியோ கங்கொள்ளுமாபோலே விநியோகங்கொள்ளலாமபடி ஆதம் ஆதமியங்களை ஆசரிதாக்குக்கொடுக்கிறது - கொடுத்தோம் என்னுமியாதம் தன்னெனில் இல்லாதபடியாகவும் கொள்ளுமவர்களுக்கு பாதயுபகாரத்தேடி தெஞ்சாறலபட் வேண்டாதபடியாகவும் கொடுக்கும் பரம் உதாரனுகையாலேயிறே (அவர்கள் காரயம் தலைக்கட்டினால் தான் கருதகருதயனும்) இது - கருதிதவகாரயம் ஆசரிதாக்காரயம்தலைக்கட்டினால் அவர்கள் கருதகருதயராகையனறிககே *அபிஷி சய சலங்காரயம்* இதயாதிப்படியே தான் கருதகருதயனுகிறது-ஆசரிதாஷுக்ஷணம் பெற்றால் பேறு தன்னதாயிருக்கும் ஸவபாவதாலேயிறே 'கருதியாகையாவது- ஆசரிதருடையவபேஷிதம் பூணமரணுலதான் கருதகருதயனுகை எனிறே பட்டரும் அருளிச்செய்தது (தாஸசெய்த தன்மைகொள்ளறையும் திண்யாதே

அவர்கள் செய்த ஸுகருதலவததையே நினைத்து) இது - கருதஜஞநாகாரம தன திறத்திலே யொரு ஸுகருதலவததையே நினைத்து ஸுகருத லேசததைப் பண்ணினால் அவர்களுக்குத் தான் எல்லா நன்மைகளுக்கு செய்தாலும் அவற்றையொன்றையும் நினைவாதே, அவர்கள் செய்த ஸுகருதலவததையே நினைத்திருக்கிறது - செய்த நன்றி அறியும்வனாகையாலேயே கருதஜஞநாகாரம - ஆசரிதருடைய ஸுகருதலவததை யொன்றையுமே நினைத்து தான்செய்த நன்மைகளென்றும் பாராதேயிருக்கை' என்று இதுவும் பட்டரருவிச்செய்தார (அநாதிகாலம் வரலி தங்களுள் ரஸங்களை மறக்கும்படி செயல்பாடுகளிலும் இனிப்பனும்) இது - மாதிரியாகாரம் அநாதிகாலமே பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிற பரகருத விஷயஸங்களை விஸமிக்ருதும்படி ஸாவாவஸந்தையிலும் இனிப்பனாகிறது - *ஸாவ ரஸ* என்கிறபடியே நிர்திசய ஸோக்யனுயிருக்கையாலேயே

(பரவாபுதாதிகள் குற்றங்களைக் காணுகண்ணிடபுருக்கும் புருஷனைப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினைவாதே) இது - சாதிரியாகாரம் பரவா புதாதிகளோடே கூடி வாததிப்பாடுக்கு புருஷன் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப் போலே மிகுக்குமாப்போலே, ஆசரிதா செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தே யும் திருவுள்ளத்தால் நினைவாதிருக்கிறது - ஆசரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சதானுகையாலேயே (குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டி னாலும் அவளோடே மறுதலித்தது திண்ணியனும் நின்று ரக்ஷித்து) இது - ஸததையாகாரம் சொன்னது செய்ய வேண்டுமபடி தனக்கு அபிமானதாய சேதநா குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடும் பெரியபிராட்டியார் 'தாமரை யாளாகிலும் சித்தருரைக்குமேல்' என்கிறபடியே குற்றங்களைக்காட்டினாலும், 'என்னடியாரது செய்யா செய்தாரேல் நன்று செய்தா' என்று, அவளோடே மறுதலித்து நிச்சலனும் தின்று ரக்ஷிக்கிறது ஸததி வஸபாவனாகையாலேயே (காமியியுடைய அழகு உட்கரும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களைப் போகயமாகக் கொண்டு) இது பரணயிதவகாரம் காமியி விஷயத்தில் பரவனயத்தாலேயுண்டாமலிருக்கை விருமபும் காமுகனைப்போலே, ஆசரித ராணவாக்குடைய பரகருதி ஸம்பந்தத்தி தோஷங்களைப் போகயமாகக்கொண்டு கிறது பரம்பரணயிவாகையாலேயே

(அவர்களுக்கல் கரணதாயத்தாலும் செவ்வியனும்) இது - ஆரஜவ காரம் மனோவாகையங்கள மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்கும்வாக்கள பக்கவிலே, தீரோருமேடுகளிலே விசாகாலே தீரோறுவாரைப்போலே தனனை யமைத்து தரிவித் கரணங்களாலும் செவ்வியனும் போருகிறது - குஜாலாவனாகையாலேயே (பிரிந்தால் அவர்கள் வயஸ்தம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது-மாதவகாரம் *ஊதவம் மாஸ்த ந ஜீவிஷயே* என்றால் - *ந ஜீவேயம் ஷுணமயி* என்கிறபடியே தனனைப் பிரிந்தால் ஆசரிதாபடும் வயஸ்தம்-கடல்போன்ற தன் வயஸ்தத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாதாமென்னும்படி தான்

கலேசப்படுகிறது - ஆசரிதவீரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மௌனமயாலேயிறே (அவர்களுக்குப் பாயகாகத் தண்ணீர் தாழ்விட்டு) இது - ஸௌசீலயகாரயம் ஜநமாதிகளால் தண்ணியராயிருக்கும்வர்களுக்கு அநுபூலமாக ஸாவேசவரன், ஸாவோதகருஷ்டான தண்ணீர்தாழ்விடுகிறது - சீலவதையாலேயிறே (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும்மட்டி யெளியனு) இது - ஸௌலபயகாரயம் அவதாரதசையிலே நவநீதசௌயவயாஜத்தாலே சிக்னெவராததடிப்ப' என்கிறபடியே யசோதாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் ஆம்படி யெளியனுயிறது -¹ எளிவருமியல்வினனுகையாலேயிறே

(அன்றிநற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னனைக் கன்றையும் புலவிட வந்தவாகனையும் கொம்பிறும் குளம்பிறுமேறதுமா போலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸநேஹிததுக் கொண்டுபோகும்) இது - வாதஸலயகாரயம் அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி முன்புதான் ஸநேஹிததுக் கொண்டு போந்த முன்னனைக்கன்றையும் தனக்கு போகயமான புலவிடவந்தவாகனையும் உட்பட மூசிக் கொம்பிலேகோத்தெடுப்பது குளம்பாலேயிதிப்பதாமாப்போலே, பரிமபணுதி போகோபகாரிகையான பெரியபிராட்டியாரையும் முன்பு ஸநேஹிததுமாய்ப் போந்த நிதயஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று ஆசரிதவாகன ஸநேஹிததுக் கொண்டுபோகிறது - வதஸலனுகையாலேயிறே (151)

151 ஆக (ஜ்ஞாநசகதயாதி கலயாண குளகண்பூவிதனும்) என்றததை விஸ்தரேண உப்பாதிததாராய நிளரா கீழ் அநந்தரம் (ஸகலஜகதஸாஸ்ததிநிஸம்ஹாரகாதாவாய) என்றததை விஸ்தரேண உப்பாதிப்பதாகம் வுபகரமிககிரா (இவனே ஸகலஜகததுக்கும் காரணபூதன்) என்று

152 இவனே ஸகல ஜகததுக்கும் காரணபூதன்

இவன் என்று கீழ்சொன்ன விலக்ஷணஸ்வரூபருண் விசிக்டனான ஈசவரனைப் பராமாசிககிறது அவதாரணாதலே ஜகதகாரணதவத்தினுடைய அநயயோக வயவசசேதம் பண்ணுகிறது வேதாந்தத்திலே, 'ஸதேவ ஸோமயேதமகா ஆஸீத்' என்று சாந்தோகயத்திலும் 'பரஹம் வா இதமேகமேவாகா ஆஸீத்' என்று வானுஸநேயகத்திலும் 'ஆதமா வா இதமேகமேவாகா ஆஸீத்' என்று ஐதரேயகத்திலும் ஸதபரஹமாத்மரூப ஸாமாந்ய சபதங்கனாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது' என்னுமாகாவக்ஷியிலே, கதிஸாமாந்ய தயாயததாலே 'ஏகோஹ வை தாராயண ஆஸீத்' என்று மஹோபநிஷத்திலே விசேஷிக்கப்பட்ட தாராயணனே ஜகதகாரணபூதனாக நிச்சயித்திருக்கும் பரமவைதிகாரகையாலே (இவனே) என்று ஸாவதாரணமாக வருளிசெயகிரா (ஸகலஜகததுக்கும் காரணபூதன்) என்றது - ஸம்ஷுடி வயஷுடி ரூப ஸம்ஸதகாரயங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி இதநால், ஸமநவயமும், அவிரோகமும், ஸாதநமும் பலமும் ஆகிற அநந்தசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே பரிதாபிக்கிற உத்தரமீமாம்ஸஸியில் அதயாய சதுஷ்டயத்திலும் வைததுக்கொண்டு, 'அதாதோ பரஹம்ஜிஜ்ஞாஸா' என்று ஜிஜ்ஞாஸயமாகச் சொல்லப்பட்ட பரஹமத்துக்கு

லக்ஷணமாக *ஜநமாதயஸ்ய பத* என்று ஜகத்காரணத்தினைச் சொல்கி,
அதினுடைய அயோக அநயயோக வ்யவசேதமுதததாலே ஜகத்காரணாக்ஷர
பரதிபாதக ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களுக்கும் பரஹ்மணி ஸ்வயக அநவ்யாதினை
பரதிபாதித்த பரதமாத்யாயத்தின் ஆததத்தை யருவிச்செய்தாராயிற்று (152)

153 அவிசோதபாதிபாதகமான தவிதீயாதயாததிற படியே பாஹுமகா
ரணதவவிசோதியான பரமாணு காரணவாதிகளை நிராகரிக்கிறார் (சிலர்
பரமாணுவை காரணமென்றார்கள்) என்று தொடங்கி

153 சின் பரமான்னுவக காரணமெனறாகல்

சிலரென்று பெளத்த ஆரஹத வைசேஷிகாதிக்கீச சொல்லுகிறது இந்நிலை பெளத்த ஆரஹதாக்கு கேவல பரமானுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும் வைசேஷிகாதிக்களுக்கு பரமானுக்கள் உபாதாகாரணமாய், ஆநுமாநிகேசவரன் நிமித்தகாரணமாக மதமாயிருக்கும் இவர்களில் பெளத்தவைசேஷிகாதிக்கள் பாரதநிவாபயதைஜஸாயவியங்குகளென்று, பரமானுக்களை சதுரவேதமாகக் கொள்ளுவார்கள் ஆரஹதா ஏதருபமாகக் கொள்ளுவார்கள் இவ்வாறில் விசேஷம்கண்ட உண்டாளும பரமானுக்காரணதவ அங்கீகாரம் எவலாருக்கும் ஒத்திருக்கையாகவே சிலரென்று ஸமுச்சித்ய உபாதாநம் பண்ணுகிருர் (153)

154 இவர்கள் மஹி மஹிதாரதி ஸகலகாரங்களும் பரமானுபரிணாமென நிறே சொல்லுவது அந்த பஷத்தை நிராகரிககிஞா

154 பரமானுவில் பரமாண மிலலாமையாலும் சகுதி விரோதததாலும்
அது சோது

(பரமானுவில் பரமணமில்லாமையாலும் சகுதி விரோதத்தாலும் அது சேராதது) என்று அதாவது - ஐக்கக் காரணதயா அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமானுவில் பரதயஸ்டு எரிததமுமன்றியே ஆகமஎரிததமுமன்றியே அந்நிபாநததாலே ஸாதிககப்பாக்கில், அது ஆகமவிறுததமரண ஆததததை ஸாதிககமாட்டாமையாலே, அதுமாநவிறுததமுமன்றியே மிறுக்கையாலே, பரமானுவில்பரதயஸ்டில் ஒரு பரமானுவில் இல்லாமையாலும் பரமணமில்லாமையாலும் ஐக்கக் காரணம் எனவிறு சகுதிக்கு விரோதமாமையாலும், பரமானுவில் ஐக்கக் காரணம் எனவிறு சேராததனை

155 அநந்தராம ஜகததுக்கு பரகுதியே ஸ்வநந்தரகாரணம் என்று சொல்லுகிற ஈரீஸ்வரத்தை நிராகரிக்கக்கூடாததை உத்தேஷிக்கிறோ (கரிலா யாதாரம் காரணமெனஞ்ஞகன) என்று

155 தாபிரா பரதாநம் காரண மெனறாகுள்

காப்யலெனகிறது - கலிமதறிஷ்ட்டரான ஸ்ரங்கயரை மகுதாதமகமரான கடத்துக்கு மகுததரவயமே காணமாகிருப்போலே ஸ்தவ ரஜஸ் தமோமய ஸுகதுகமோனரதமகமரான ஜகத்துக்கும் குணதரயங்களினுடைய ஸரமய ருபமரான பரதாதமே ஸ்வதததாமரான காரணம் ததிபாவேத பரிணயியரநிற்கும்

பயஸஸுக்கு அநநயாபேஷமாக ஆதயபரிஸபதம் முதலான பரிணம் பரம்பரை ஸ்வத ஏவ கூடுகிறப்போலேயும் மேகவிமுகதமாய ஏகரஸமாயிருக்கிற ஜலத துகு நாரிகேன தால சூத கபீதத நிமப திந்தரிணயாதிவிசிதர ரஸூபேன பரிணம்பரவருத்தி காணப்படுகிறுப் போலேயும் பரிணம்ஸ்வபரமவாய பரிஸாகா வஸததையில் ஸதருசபரிணமமுமாயிருந்த பரதாநததுக்கு அநநயாதிஷ்டுத மாகவே ஸாகாவஸதையில் சூணவைஷமயநிமித்தமான விசிதரபரிணம் கூடு மாகையாலே பரகருதியே ஸ்வதநதரமாயக்கொண்டு ஜகதகாரணமாகிற தெனறிநே அவாகள சொல்லுவது (155)

155 அததை நிராகரிககிருா (பரதாநம் அசேதனமாகையாலும்) என்று தொடங்கி

156 பரதாநம் அசேதன மாகையாலும் ஈசவரன அதிஷ்டுயாதபோது பரிண மிக்க மாட்டாமையாலும் ஸருஷ்டு ஸம்ஹார வயவஸததை கூடாண் யாலும் அதுவும் சோது

அதாவது-விசிதரஜகதாக்காரேன பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக யதையில்லாதபடி பரதாநம் ஈசதநயாநிதமான வஸதுவாகையாலும் *பரகருநிம புருஷஞ்சைவ பரவிசயாதமேசசயா ஹரி கேஷாபயாமாஸ ஸம்பரஈபதே ஸாக காலே வயயாவயபென்ஃ என்கிறபடியே ஈசவரன அதிஷ்டுததபோதேயொழிய பரிணமிக்கமாட்டாமையாலும் தத்திஷ்டுடாத மொழிய பரிணமிக்ருமகில் ஸாவ காலமும் ஸருஷ்டுயேயாயச செல்லும்தொழிய ஸம்ஹருதமாயக கிடக்கை பென்னு மது கூடாமையாலே காலபேதேத வருகிற ஸருஷ்டு ஸம்ஹார வயவஸததை கூடாமையாலும், பரதாநம் காரணமென்கிற வதுவும் சேராதென்கை (அதுவும்) என்று பூர்வோகத பரமானுகாரணவாதத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது (156)

157 இப்படி அசேதனமான பரதாநத்தை ஜகதகாரணமாகக் கொள்ளுகிற பஷுததை நிராகரித்தவநதநம் சேதநனை ஜகதகாரணமாகக் கொள்ளும் பாக பதாநிமத்ததை நிராகரிககிருா (சேதநனும் காரணமாகமாட்டான) என்று

157 சேதநனும் காரணமாகமாட்டான

ஈசபததாலே, கீழ்சொன்ன சேதநத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது ஆகம விதத ஈசவரன நிமித்தகாரணமென்றும் ஆத்யுமானிகேசவரன நிமித்தகாரண மென்றும் பாகபதவைசேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற குதரன - சேதநரிலே அதயத மளிநே (ஹிரணயகரப்பஸ ஸம்வாதததாகரே) இதயாதி வாக்யங்களைக்கொண்டு சேதநரிலே அதயதமனான பரஹ்மாவையும் ஜகதகாரணமாகச் சொல்லுவாரு முண்டிநே அவைவயல்லாவதறையும் திருவுள்ளமபநறியிநே (சேதநனும்) என்று, பொதுவிலே அருளிச்செய்தது (காரணமாகமாட்டான) என்றது காரண மாக கூடின அல்லன் என்றபடி (157)

158 எததாலே? என்ன அருளிச்செய்கிருா (காமபரதநதானுமாய) என்று தொடங்கி

158 காம பரதநாஸுமாய துககிடிமா பிருககையாலே

அதாவது அஸங்குதி ஜ்ஞாநசகதிகஞயக்கொண்டு தான நினைதற்படி யொளநுஞ்செய்ய ஸுமனல்லாதபடி காமாதீநனுமாய ஆநநதியாயக்கொண்டு ஜகதவயாபாரததிலே மூஞுகைக்கு யோகயதையிலலாதபடி துககிடிமாயிருக்க யாலேயென்கை அபஹதபாபமா எனகிறபடியே, அகாமவசயனுமாய (ஆநநித மய) எனகிறபடியே நிர்திசய ஆநநதியுமாயிருகதமவனுக்கிறே அபாதிஹதஜ்ஞாநசகதிகஞய மந பரீதியுடையவன பண்ணும் ஜகதவயாபாரங்கூடுவது, *பாஹமாதயால ஸகலாதேவா மநுஷ்யா பசவஸ ததா, விஷ்ணோ மாயாமஹா வாததமேஹாநததம் ஸாவருதா ஆபரஹமஸ்தமப பாயநதா ஜகதததாவயவஸ திதா, பராமிந காமஜநித ஸமஸாரவசவாததிந * எனகிறபடியே காமவசயரு மாய *தந கரோத பரீதேந ஸமரகதநயதேந ச வரமாவருஷ்டநகரகரேண சிநநம தஸய சிரே மயா, யஸமாதநபராதஸய சிரசசிநநம தவயாம தஸமாச சாபஸமாவிஷ்ட கபாலீ தவம பவிஷ்யகி* எனகிறபடியே, தஸ்யநுபபாரும் அநுபபுணபாரும்மாயக்கொண்டு துககிடிமாயிருப்பாரகரு ஜகதஸருஷ்டயாதி வயாபாரம் கூடாதிதே (158)

19 ஆக இப்படி விரோதிபரிஹாரங்களைப் பண்ணி, பரிஜ்ஞாநருள மாக நிகழிகிலா (ஆகையால் ஈசுவரனே ஜகததுக்குக் காரணம்) என்று

159 ஆகையால் ஈசுவரனே ஜகததுக்குக் காரணம்

ஆகையால் என்றது - சேதநாசேதநங்கள் இரண்டும் காரணமனநிகே யொழிகையாலே பென்கை (159)

160 லோகததிலே அவிதயாகாமநிபநதநமாகவும் பரதீயோகநிபநத நமாகவும் காரணமாகையுண்டாகையாலே அவற்றைக் கழித்து, இவனுடைய காரணதவதேறதுவை அருளிச்செய்கிலா (இவன் காரணமாகிறது) என்று தொடங்கி

160 இவன் காரணமாகிறது - அவிதயா காம பரதீயோகாதிகளா லனநிககே ஸவேசசையாலே

அவிதயா காம நிபநதநமான காரணதவம் ஸகலஜநது ஸாதாரணம் அதாவது - லோகததில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாயக் கொண்டு வருகிற காரணதவம், வைஷயிக ஸுகபரவணயதேறதுவான அஜ்ஞாதததாலும் காமத தாலுமிதே அதில, சாஸ்தரவசயமானவற்றினுடைய உத்பாதகதவம் காமபாத நமாயிருக்கும், அல்லாதது அவிதயா பரதநமாயிருக்கும் இரண்டும், ஒன்றை யொன்று விடபாரது அதிகாரி புருஷர்களான பாஹமாதிகளுடைய காரணதவம் பரதீயோகபரதநமாயிருக்கும் *பராஜாபதயம் தவயா காம பூர்வம் மயி நிவேசி தம்* *ஏதென தவென புருஷசரேஷ்டடென பரஸாதகரோதஜென ஸமருதென, ததாதாசிதபநததாநென ஸருஷ்டஸம்ஹாரகாரகென* இந்நாதிக்கிலே கண்டு கொளவது ஆதிசபதததால், இவர்கரு விவகிதம் - 'அவாஜநீயமான ரோ

(ர)கமோ" என்று நடுவீற்றிருவிதிபரீனீபட்டா அருளிச்செய்ததாயித்தனை "அந்த ஸுருஷ்டியாதிவ்யபாரங்களை, எம்பெருமானுக்கு அவிதயாகாம நிபந்தனமோ? அளநிகே, அவாஜநியமாயிருப்பதொரு (ரோ) ராகமோ? இல்லையாகில், பரபரேரிதனயக்கொண்டு செய்கிறதோ? எனறிறே அவா சவகாவாக்யத்தில் அருளிச்செய்தது இவற்றையளநிகே ஸவேச்சசையாலே எனறது- "நிர்வதயம் நிர்வஜநம் *அபந்தபராமா *ந தஸயேசே ககசந* எனகிறபடியே அவிதயாதிதோஷ பரதிபட்டிய, தனக்கொரு நியாமகரினநிகேயிருப்பானெருவனாகையாலே, தன்னிச்சையொழிய நேறதவந்தராயிலையென்றபடி *அசிதவிசேஷிதாத பரளயஸீமதி ஸமஸாத கரணகளைபரரை கடயிதும் தயமாநமநா, வரத' நிஜேசசையவ பரவாதகரோ பரகருதிம மஹதமோநபூதகரணவளிகோகினீம்* *பரளயஸமயஸுபதம் ஸவம் சரீராகதேசம் வரத சிதசிதாக்கயம் ஸவேச்சயாவிஸாதருணாத கசிதயிவ கலாபம் சிதரமாததய தூநவந அநுசிசிதி சிவீவ கரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம்* எனறிறே பட்டாருளிச்செய்தது (160)

161 இப்படி - இச்சையாலேயானாலும் இதுதான் ஆயாஸுபமாயிருக்குமோ என்ன அருளிச்செய்கிறா (ஸவஸங்கலபததாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்) என்று

161 ஸவஸங்கலபததாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்

அகாவது - யதந்ருபமான காமிகவயாபாரததாலளநிகே, அபதநமான மாநஸ வயாபாரூப ஸங்கலபததாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத ஸுருஷ்டிருப வயாபாரததான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்குமென்கை *ஸோகாமயத பந்துஸயம் பரஜாயேயேதி *மநஸஸ ஜகத ஸுருஷ்டம் ஸமஹாரஞ்ச கரோதிய, தஸ்யாரிபக்ஷபுளே கிபாநுதயமவிஸாத* *நினைநதவெல்லாப பொருள்களுக்கும் விததாய முதவீற சிததயாமே மனஞ்செய ஞானததான் பெருமை என்னக்கடவதிறே (161)

162 அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும் அவாபத ஸமஸாதகாமதயா பரிபூரணயிருக்கிறவனுக்கு இந்த வயாபாரததால் பரயோஜநமென? என்ன அருளிச்செய்கிறா (இதுக்கு பரயோஜநம் கேவலவீலை) என்று

162 இதுக்கு பரயோஜநம் கேவலவீலை

அகாவது - இந்த ஜகதஸுருஷ்டிருப வயாபாரததுக்கு பரயோஜநம் வெறும் வீலையென்றபடி வீலையாவது - தாதாதவிகரணமொழிய காலாததத்தில் வருவதொரு பலததை கணிசியாமல் பண்ணும் வயாபாரமேயாகிலும் (இதுக்கு பரயோஜநம்) என்று ஸுருஷ்டிருபவயாபாரததுக்கு பரயோஜநமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாதவிக ரணமாதததைச் சொல்லிறருக்க கடவது இந்த ஸுருஷ்டிருபவயாபாரததான் - ஸரவபெளமரான ராஜாககளுக்கு தபூதாதிகள போலேயும் பாலாக்கு மணற்கொட்டகம் போலேயும் தாதாதவிகரணமாயிருப்பதொன்றிறே இவனுக்கு இததால் *ஸோகவதது வீலாகைவலயம்* எனகிற ஸுதிராரதததை அருளிச்செய்தாராயிறு *கரீடகோ பாலகஸயேவ சேஷ்டாம் தஸய

நிசாமய* என்று பூரீபராசர பகவானுமட *அபரமேயோநியோஜ்யசச யத்ர காம கமோ வசீ, மோததே பகவாத் பூததாபால கரீடநகரிவ* என்று பூரீவேதவயாஸ பகவானும், "நவிராமாலகுந்தி வீடடைப் பன்னி வினாயாடும் விமலன்" "இன் புறுமிவவினாயாட்டுடையான்" என்று அபியுகதரும், இவனுடைய ஜகத்வ்யாபாரத துகரு பரயோஜநம் வீலையாகவே சொன்னாகவிதே.

ஆனாலும், "சென்று சென்றாலும் கண்டு சளமம் கழிப்பாணெண்ணி யொன்றி யொன்றி யுலகம்படைத்தான்" என்றும், "உயயவுலகுபடைத்து" என்றும், *விசித்ரா தேஹஸம்பதநிரீச்வரய நிவேதிதும், பூவமேவ க்ருதா பரஹ்மத் ஹஸ்தபாதாதி ஸமயுதா* என்றும், *மாயவனநன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை* என்றும், *அசிதவிசேஷிதாத ப்ரளய ஸீமதி ஸமஸரத கரணகளேபகரா கடயிதும் தயமாந மநா* என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் பரயோஜநமாக ஜகதஸ்ருஷ்டி பண்ணினான் என்று சொல்லுகிற இவ்வசதங்களுக்கு வையாததயம் வாராதோ? என்னில்; வாராது. எங்ஙனே? என்னில், உபயபரயோஜநமு முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், வீலையே பரயோஜநம் என்றவிது - பராகர்யத்தையதபநறச் சொன்ன வித்தனையாகையாலே *ருப்பரகாரபரிணாமகருதவ்யவஸத்தம் வீச்வம் விப்ரவஸிது மநயதஸ்ச காத்தும், ஷ்டாமயத் ஸவபாவ நியமம் கிருதீஷுஸே தவம் ஸவாதந த்ராயமைசவரம்பாயது யோஜ்யமாஹு* என்கிறபடியே, நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமாணுகையாலே, ஸகலாதமாகக்கிடையும் யுகபதேவ முக்தராககவல்லனாயிருக் கச்செய்தேயும் ஸவாதீத ஸவருபஸ்ததித்த்யாதிகரண ஆதமாககளை காமததை வயாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்தாமர்யாதையிலே வரவர அங்கீகரிப்ப னென்று இருக்கிறது - வீலாரஸைச்சையாலேயிதே வீலாவிபூதியென்றிறே இது தனக்கு நிருபகம், ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் வீலையே பரகரபரயோஜநமாயச் செலலுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸருஷ்டிபரயோஜனம் வீலை யேயாகச் சொல்லுகையாலே இவரும் (கேவலவீலை) என்று அருளிச் செய்தாரா விறறு

(162)

163. இப்படி ஜகதஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது - வீலாததமாகவாகில், ஸம ஹாரதசையில் வீலை குவியாதோ? என்கிற சவகையை அதுவதிககிருர் (ஆனால், ஸமஹாரததில் வீலைகுவியாதோ? என்னில்) என்றும்

163 ஆனாலும், ஸமஹாரததில் வீலை குவியாதோ வென்னில்.

164. அததைப் பரிஹரிக்கிறா (ஸமஹார ததானும் வீலையாகையாலே குவியாது) என்று

164 ஸமஹாரத்தானும் வீலையாகையாலே குவியாது

அதாவது - கொட்டகமிட்டு வினையாடுகிறபாலாகரு, இட்ட கொட்டகந தனனை யீளவழித்துப் பொருகிறதானும் வீலையாயிருக்குமாயோலே, இவறறை ஸம்ஹரிக்கைதானும் ஸருஷ்டியோபாதி வீலையாயிருக்கையாலே, அப்போதும் வீலை குவியாது என்றபடி. *அகிலபுவதஜநம்ஸத்தேமபங்காதிலே* என்றும்

நிசிலஜகதுதயவீபவலயஸீ என்றும், ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸஹாரததையும் அவனுக்கு ஸீஸயாக அருளிச் செய்தாரிதே எம்பெருமானா ஆக இதுகருக கீழ் ஈசவரனே ஜகததுகருக காரணமென்றும் இவன காரணமாகிறது நேறதவநதாய களாலன்று, ஸவேசகையாலே யென்றும் ஸங்கலபமாதராவகலபதமாகையாலே இதுதான் அதாயாஸமாயிருக்குமென்றும் இது தனக்கு பரயோஜநம் வீசு யென்றும் சொல்லிவந்தது (164)

165 இனி, இவனுக்கு ஜகததைப் பற்ற உண்டான காரணதவம் கட படாதிகளைப் பற்ற குலாலாதிகளுக்குண்டான காரணதவம் போலே நிமித்ததவ மாதாமோ? என்கிற சங்கையிலே உபாதாதகாரணமும் இவனே என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறா (இவனதானே) யென்று தொடங்கி

165 இவனதானே ஜகததாயப் பரிணமிககையாலே உபாதாமுமாயிருக்கும்

லோகத்தில், காரயோதபத்தியில் காரணம் நிமித்த உபாதாத ஸஹகாரி குபேண தரிவீதமாயிருக்கும் இதில், நிமித்தகாரணமாவது - உபாதாதமான வஸ்துவை காரயகுபேண விகரிப்பேக்கும் காதருவஸ்து உபாதாத காரண மாவது-காரயகுபேண விகரிக்கைக்கு யோகவமான வஸ்து ஸஹகாரி காரண மாவது-காரய உத்பத்திக்கு உபகாரணமான வஸ்து கட்படாதிக்குக்கு குலால முவீதாதிகளே நிமித்தமாய், மருத்தநதவாதிகளே உபாதாதமாய் தண்டசகரவே மாதிகளே ஸஹகாரியாயிருக்கும் இவ்வளவளறிகளே ஜகதரூபகாரய உத்பத்தியில் ஈசவரனே தரிவீதகாரணமுமாயிருக்கும் எவ்வனே? என்கில் *பஹு*ஸயம்* என்கிற ஸங்கலபவீசிஷ்டஹயக கொண்டு நிமித்தகாரணமாயும் நாமரூபவீபக அத்ரஹமாய்படி தன்னுடனே கூடக்கிடக்கிற ஸூக்யம் சித்தசித்தவீசிஷ்டஹயக கொண்டு உபாதாதகாரணமாயும் ஜ்ஞாதசகதயாதி வீசிஷ்டஹயககொண்டு ஸஹகாரிகாரணமாயும் இருக்கும் ஆகையாலே உபாதாதகாரணமும் இவனே யென்கிறா (இவன) என்று கீழ் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன ஈசவரனாப் பராமாசிக்கிறது சித் அசிததுக்கள இரண்டும் அபருத்தகவிதத் விசேஷணமாய்க கொண்டு தன் என்கிற சொல்லுகளுளனே அததாபூதமாய்படியிருக்கையாலே, (தானே ஜகததாய பரிணமிககையாலே) என்கிறா (உபாதாதமுமாயிருக்கும்) என்று கீழ்ச்சொன்ன நிமித்தகாரணதவததோடே உபாதாத காரணதவததை யும் ஸமுச்சயிக்கிறது

இததால் பரஹ்மத்தினுடைய ஜகத காரணதவததை பரதிபாதிக்கிற வேதாதத ஸூத்ரத்தில் நிமித்த காரணதவததை ஸாதித்தவநததம், *பரகருதிச்ச பரிஜ்ஞாதருஷ்டாததாபூதாதாத* என்று உபாதாதகாரணத வததையும் சொன்னாப்போலே இவரும் அருளிச்செய்தாராயிற்று *பரகருதிச்ச* என்றததை யுட்கொண்டுகிறே இவரும் (உபாதாதமுமாயிருக்கும்) என்றது அங்கு *பரிஜ்ஞாதருஷ்டாததாபூதாதாத* என்று ஸாத்யம் முன்னாக ஸாததததைச் சொல்லிற்று இங்கு (இவன தானே ஜகததாய பரிணமிக கையாலே) என்று ஸாததம் முன்னாக ஸாததததைச் சொல்லிற்று அங்கு *யேஷாசுருதம் சருதம் பவதிஅமதம் மதம்அவீஜ்ஞாதம் வீஜ்ஞாதம் ஸயாத*

என்று ஏகவிஜ்ஞாதேந ஸாவ விஜ்ஞாதபரதிஜ்ஞையாலும், *யதா ஸோயிஸ்யதேந மருதபிள்டேந ஸாவமமருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸயாத்* என்கிற தத்துப்பாதகம் என தருஷ்டாததததாலும் ஏகவஸ்துபரிணாமம் - ஜகதது எனநிறே சொல்விற்று அதை ஏகவஸ்து வாகிறது - ஸ'லிஷ்டம் சித்சித விசிஷ்டமான பரந்ஸயநிறே அதைவிநே இவரும் (தானே) என்கிற சொல்லாலே யருளிச்செய்தது ஆகையால், அதை ஸ'விதராததமேயிது என்னததட்டிலை *ஏகமேவாதவிதீயம்* *ததாதமாதம் ஸவயமருகுத *ஸருஷ்டென ஸருஜதி சாதமாதம் விஷ்ணு பால யஞ்ச பாதி ச' உபஸம்ஹரியதே சாததே ஸம்ஹாததா ச ஸவயம் பரபு* *ஸ ஏவ ஸருஜயஸ ஸ ச ஸாகக்காததா ஸ ஏவ பாதயததி ச பாலயதே ச, பரஹமாதாவ ஸததாபிரசேஷமுாததி விஷ்ணு வரிஷ்டடோ வாதோ வரேணய* இதயாதி களாலே இதந் நிமிதத உபாதாநயோனாகயததை சருதிஸமருதிகள் ஸுவயகத மாகச சொல்லாநின்றனவிநே (165)

166 இப்படி, தானே ஜகததாய பரிணமிகருமாகில் *நிரகுணம் நிரஞ்ஜ தம் நிஷ்களம் நிஷ்கரியம் சாததம் *ஸதயம் ஜ்ஞாதமதததம் பரஹம் *அவிகாராய கததாய* என்று இவனை நிரவிகாராகச சொல்லுமபடி பெயங்னே? என்கிற சங்கையை அநுவதிககிரு (ஆனால் நிரவிகாரன என்னுமபடியென? எனளில) என்று

166 ஆதும், கிரவிகாரனென்னுமபடி பெளனெனளில,

167 அததைப் பரிஹரிககிரு (ஸவருபததுக்கு) இதயாதியாலே

167 ஸவருபததுக்கு விகார மிலலாண்மயாலே

அதாவது-சித அசிதருபவிசேஷண விசிஷ்டனான தானே ஜகததாய பரிண மிகருமிடத்தில் விசேஷயமான ஸவருபததுக்கு விகாரமில்லாண்மயாலே நிரவி காரன என்னக குறையிலலை பெளனகை (167)

168 ஸவருபததுக்கு விகாரமில்லையாகில் 'இவனதானே ஜகததாயப் பரிணமிககிருன என்ற பரிணமம் - இவனுக்குண்டாமபடி எவ்வளவு? எங்கிற சங்கையை அநுவதிககிரு (ஆனால் பரிணாமமுண்டாமபடி என? எனளில) என்று

168 ஆனால் பரிணாம முண்டாமபடி பெளனெனளில

169 அதுக்கு உததரம் அருளிச்செய்கிரு (விசிஷ்டவிசேஷணஸதவாரக மாக) என்று

169 விசிஷ்ட விசேஷண ஸதவாரகமாக

'விசிஷ்டஞ்ச தத விசேஷணம் சேதி விசிஷ்ட விசேஷணம் என்று, பாதமம் காமதாயஸமாலதைப்பண்ணி *தவாரேண ஸஹ வாததத இதி ஸதவாரகம் என்று, அதததாபதததை பஹுவரீஹிதது (விசிஷ்ட விசேஷணேத ஸதவார கம்-விசிஷ்டவிசேஷணஸதவாரகம்) என்று தருதீயாததபுருஷனை சபதததுக்கு வயுதபததி பண்ணிககொனவது விசிஷ்டமாவது - விசேஷயுகதமானதாய, விசிஷ்டமான விசேஷணமென்று தண்டருண்டலாதிகள் போலனதிககே சரீர பூதமாகையாலே, பருதகவிததயாஹமல்லாத விசேஷததை உடைததான சித அசிதருப விசேஷணததைச் சொல்லுகிறது அனதிககே, விசிஷ்ட விசேஷணம்

என்கிற விதுகரு-சரீரூதமாயக கொண்டு என்றுமொக்கத தளனோடே கூடியிருக்கிற விசேஷுண்ணமென்று பொருளாகவுமாய அப்போதும் பருதகணிததி அாஹ மான தண்டருண்டலாதிக்கில வயாவருத்தி எதித்திக்குமிதே விசேஷுணததாலே ஸ்தவராகமாகவென்றது-இப்படி அபருதக எதித்தமான விசேஷுணமாகிற னேதுவாலே தவாரஸஸ்திதமாக விவனுக்கு பரிணாம உண்டாகிறதென்கை இததால், அபருதகணித்தமான சித-அசிதரூப விசேஷுணதவார இவனுக்கு பரிணாம உண்டாகிறது எனதநாயிறு (169)

170 இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கே யிருக்க ஸ்வசரீரூத விசேஷுணதவார காயஜாதத்துக்கெல்லாம் இவனே உபாதநமாகை கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறா (ஒரு சிலந்திக்குண்டான) என்று தொடங்கி

170 ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸாவசகதிகுக்க கூடாதொழியாதிதே

அதாவது-அலபசகதிகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வசரீரூத விசேஷுண முகத்தாலே தந்துஜாதமான காயஜாதத்துக்குத் தான் உபாதானமாய்ப்படியுண்டான ஸ்வபாவம் *புரஸய சகதிர் விவிதைவசுருயதே* என்று ஒதப்படுகிற ஸாவசகதிகுக்க கூடாதொழியாதிதே என்கை *யதோணநாபில ஸுருஜதே கருஹணதே ச* *ஊணநாபி யதா ஸுருஷ்டவா ஸவயம் ததநாஸதே புத ததா ஸுருஷ்டவேதமகிலம் ஸவயம் தத கரஸதே ஹரி* என்னக்கடவதிதே *காயேநதே ஸ்வததுமுகதஸ் தவாமுபாதநமஹுஸஸாதே சகதில் ஸாக்ரயிதரச சேதி வேலாம் விலங்கய இச்சா யாவத விஹரி ஸதா ரங்கராஜாதபேஷு ஸஸைவசாதததிசயகரீ ஸோணநாபெள விபாவயா* என்றருளிச்செய்தாரிதே பட்டா இப்படி நிமித்தோபாதாந காரணதலங்கனைச் சொலவி ஸஹகாரிகாரணதவம் சொல்லாதொழிந்தது-ஸாவனுதவாதிருணயோகமகீழே சொல்லுகையாலும் நிமித்த உபாதாதங்களுக்கு ஐகயம் சொல்லுகையாலும் தன்னடையே எதித்திருமென்னுமத்தாலே, ஆகையிதே வேதாதத ஸூதாததிலும் இது விசேஷித்துச் சொல்லாதொழிந்தது (170)

171 ஆக ஈசவரனே தரிவித்தாரணமும் என்னுமிடம் ஸாதித்தாராய நினரா கீழ், அநந்தரம் *அஜாமேகம் *மொனாதநயதவத் *தரிருணம் தஜ்ஜுகத் யோநிநாதிபரவாபயயம் *அஜோஹயேக *ஜ்ஜாஜ்ஜெள தவாவஜாவிச நிசெள *அஜோ நிதயச சசவதோயம் புரண* இதயாதி சருதி ஸம்குதிகளில் சொல்லுகிறபடியே நிதயமாபிருநதுள்ள அசித்தையும் சித்தையும் ஈசவரன ஸுருஷ்டிக்கையாவதுதான் ஏது? என்னுமாகாவகையிலே அருளிச்செய்கிறா (ஈசவரன ஸுருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடங்கி

171 ஈசவரன ஸுருஷ்டிக்கையாவது-அசித்தைப் பரிணமிப்பீக்கையும் சேதநனுக்கு சரீரோதரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஜாந விசாரத்தைப் பண்ணுக்கையும்

கீழ் ஜுகதாரணபூதனுக்க சொல்லப்பட்ட வீசவரன சேதநாசேதநாதமகமான ஜுகத்தை ஸுருஷ்டிக்கையாவது-“தம் பரே தேவ ஏகீ பவதி” என்கிறபடியே தளனோடு அவிபகதமாயக கிடந்து தம்சசுபதவாசயமான அசித்தை, *ததஸ்

ஸவயமபூர பகவாதவயகதோ வயஞ்ஞயததிதம் மஹாபூதாதிவருததெனஜா பர
துராரீத தமோருத * எனகிறபடியே ஸவபரோணவிசேஷததாலே ஸவஸமாத
விபகதமாககி அதநதரம் அக்ஷராவஸததமாககி அது தனனைப பிளபு அவயகதா
வஸததமாககி, அததை வயகத சபதவாசயமா ஸமஷ்டி வயஷ்டிருப ஸமஸ்த
காரவகளுமாமபடி பரிணமிப்பிக்கையும் *அசிதவிசேஷிதாத பரணய ஸீமதி ஸம்
ஸரத * எனகிறபடியே, கரணகளேபரவிதுராய * போகமோக்ஷருதயனய அசித
விசேஷிதனயக கிடந்த சேதநனுக்கு போகஸததாதாமா ஸரீரததையும், போக
உபகரணவகளான இநதரியவகளையும் கொடுத்த போகமோக்ஷ பாகிதவ அநா
ஹனுமபடி, முளபு ஸவருசிதமாயககிடந்த ஜ்ஞாதததினுடைய விகாஸததைப
பணனுக்கையும் எனகை, சேதநனுக்கு எனறவிது-ஜாதயேகவசநம் (171)

172 அதநதரம் ஸதிதி ஸமஹாரவகளினுடைய பரகாரவகளையும் அருளிச
செயயவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, பரதம் ஸதிதிவினுடைய பரகாரததை
யருளிசெயகிரு (ஸதிதிப்பிக்கையாவது) என்று தொடங்கி

172 ஸதிதிப்பிக்கையாவது—ஸருஷ்டமான வஸதுக்களிலே பயிருக்கு நீர்
பிஸைபோலே, அனுக்லமாக பரவேசிததுபின்று ஸாவ ரக்ஷகங்களும்
பணனுக்கை

ஸதிதிக்கையாவது எனனுதே ஸதிதிப்பிக்கையாவது எனறது - ஸதிதியா
வது - ஸருஷ்ட ஸமஹாரவகளபோலே காதருகதமனறிககே ரக்ஷணததுக்கு காரீ
பவிகிறவஸதுகதமா யிருப்பதொளருகையாலே ஸதிதிப்பிக்கையே காதருவயா
பாரமனையால் (ஸருஷ்டமான) இதயாதி அதாவது—ததஸருஷ்டவா* எனகிற
படியே தன்னாலே ஸருஷ்டமான வஸதுக்களிலே பயிருக்கு ரக்ஷகமாயக கொண்டு
அதுக்லமாய நிற்கும் நீர் பிஸைபோலே *ததேவாதுபாவிசத்* எனகிறபடியே ததா
க்ஷணதுக்லமாக உள்ளே பரவேசிதது நின்று தததவஸது அதுருணமான ஸா
வரக்ஷகங்களும் பணனுக்கையெனகை அதுபாவேச சபதததுக்கு அதுக்லதயா
பரவேசம் இவாககிவவிடததில் விவக்ஷிதம் இததால் - ஸதிதிப்பிக்கையாவது -
பிஸைப்பிக்கையாகையாலே ததரக்ஷணவகளைப பணனுக்கையெனறதாபிற்று (172)

173 அதநதரம் ஸமஹாரபரகாரததை யருளிசெயகிரு (ஸமஹாரிக்கை
யாவது) என்று தொடங்கி

173 ஸமஹாரிக்கையாவது அவிநீதன பதார்ப்பிதா விலங்கிடடு வைக்கு
மாபோலே விஷயாநதரவகளில் கைவளருகிற கரணவகளைக் குகித
திடடு வைக்கை

அதாவது- *விசிதா தேஹஸம்பததீர்சவரய திவேதிதம்* எனகிறபடியே
ஸவஸமாசரயணததைப பணனி உஜ்ஜீவிகைக்கரு உறுப்பாகத தான கொடுத்த
தரணவகளைக் கொண்டு தனனை வழிபடுகையளறிககே பாஹய விஷயபரவ
னனுயய போகப் புகவாரே விதிதிவேதவசயனய ஒருங்கி வாததியாமல
ஸவைரசாரியான பதார்ப்பி விதிபரண பிதாவளவள ஒரு வயாபாராரஹணல
வாதபடி விலங்குககிடடு ஒருக்கி வைக்குமாப்போலே தனனை யொழிந்த விஷய

களிலே அதிபரவண்மைய நடக்கிற கரணங்களைக் குறித்து ஒடுகவிட்டுவைக்கை
யெனக்கை (173)

174 இனி இந்த ஸ்ருஷ்டயாதிகள் தான் பரதேயகம் சதுர்விதமாயிருக்கையாலே அததையும் தாசிபதிகைக்காக அருளிச்செய்கிறா (இம்முளறும் தனித்தனியே நாலுபரகாரமாயிருக்கும்) என்று

174 இம்முளறும் தனித்தனியே நாலு பரகாரமாயிருக்கும்

சதுர்விபாகஸ ஸம்ஸருஷ்டென சதுரததா ஸம்ஸததிதஸ ஸததிதென, பரளயகுச கரோதயநதே சதுர பேதே ஜநாதந என்னக்கடவதிதே (174)

175 ஸ்ருஷ்டியில் பரஹ்மாவுக்கும் பரஜாபதிகளுக்கும், காலத்திற்கும் ஸகல ஜ்ஞாநிகளுக்கும் அநாதாயாமியாய ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்ரும்

(ஸ்ருஷ்டியில்) இதயாதி அதாவது-ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் சதுரதசபுவந ஸ்ருஷ்டாவாய, ஸம்ஸுஷ்டிபுருஷனுள் பரஹ்மாவுக்கும் அவனுலே ஸ்ருஷ்டாவாய நித்யஸ்ருஷ்டி காததாக்களான தசபரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு அபேக்ஷிதமான காலத்துக்கும் ஒன்றுக்கொன்று உதபாதகங்களான ஸகலஜ்ஞாநிகளுக்கும், தத்ததபரவருத்திகளடையத் தளபக்கலிலே பரயவஸிக்கும்படி அநதராதமாவாய பரவருத்திதேதுவான ரஜோகுண விசிஷ்ட்நயக கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கு மெளனக் *ஏகேநாமசேந பரஹ்மாஸென பவதயவயகதமூரத்திமாந மரீசிமிசர பதய பரஜாதாமநயபாகத, இததம் சதுரததா ஸம்ஸருஷ்டென வாததகேஸென ரஜோகுண* என்னக்கடவதிதே (175)

176 ஸ்திதிநிமி, விஷ்ணுவாதி ரூபேன அவதநிதது மஹாதிஸ்ருகேந சாஸ்தரங்கீந பரவாதநிபதிதது நலவழிகாடடி, காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அநாதாயாமியாய ஸ்வவருணத்தோடே கூடி ஸ்திதிபிக்கும்

(ஸ்திதிநிமி) இதயாதி அதாவது-ஸ்திதிநிமில வந்தால் *மதயே விரிஞ்ச கிரிசம் பரதமாவதா* என்கிற விஷ்ணு அவதாரம் தொடக்கமாய், *ஸுரநாதிரச சாமவதாந* எந்நிறையோநியுமாயப் பிறந்தாய்* என்கிறபடியே, அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, *யத வைகிஞ்ச மதுரவதத் ததபேஷஜம்* என்று ஆபத்தமறஞ்சகுதி பாஸித்தனாள் மதுமுதலான யாஜ்ஞவலகய பராசர வாலமீகி செளநகாதிகள் முகேந ஸம்ஸுநீ திறாஸ புராணரூப சாஸ்தரங்கீந பரவாதநிபதிதது சேநதா அபதேபரவருத்தராகாமல் சுடேறுகைக்கு உறுப்பான நலவழிகளை தாசிபிதது ரக்ஷோரூபயோகியான காலத்துக்கும் வேரகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷமான ஸாவபூதங்களுக்கும் தத்ததபரவருத்திகள் தளநதாமபடி அநதராதமாவாய ஜ்ஞாதபரகாசாதி தேதுவான ஸ்வவருண விசிஷ்ட்நயக கொண்டு ஸ்திதிநிபிக்கும் எனக்கை *ஏகாமசேந ஸ்ததிதோவிஷ்ணு கரோதி பரிபாலதம், மதவாதிஸ்ரு சாநயேந காலரூபோபரேண ச ஸாவபூதேஷு சாநயேந ஸம்ஸதநித் குருதே ஸ்ததிநிமி ஸ்தவம் ருணம் ஸமாசரிதய ஜகந் புருஷோததம்* என்னக்கடவதிதே புராணத்தில் *ஏகாமசேந ஸ்ததிதோ விஷ்ணு* என்று

விஷ்ணு அவதார மொளையையும் சொன்னது - அவதாரத்தரவகளுக்கும் உப
லக்ஷணமொன்று கொள்ளவேண்டும் (விஷ்ணவாதிருபேன அவதரித்து) என்று
இவா அருளிச்செய்கையாலே (176)

177 ஸம்ஹாரத்தில் குதரனுக்கும் அகாயநதகாதிக்குக்கும், காலததுக்கும்
கைல பூதவகளுக்கும் அகதாயாமியாய தமோகுணத்தோடே கூடி
ஸம்ஹரிக்கும்

(ஸம்ஹாரத்தில்: இதயாதி அதாவது ஸம்ஹாரத்தில் வந்தால் ஸம்ஹார
தரககவிபு தவ்யான குதரனுக்கும் அவாநதரஸம்ஹாரதரகககளா அகதி அநத
காதிக்குக்கும் ஸம்ஹார உபயோகியான காலததுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று தரக
மான கைலபூதவகளுக்கும் தத்தத பரவருத்திகளெல்லாம் தன்னதாமபடி அநத
ராத்மாவாய கணபாராமல செய்கைக்கு உறுப்பான தமோகுண விசிஷ்டனாயக
கொண்டு ஸம்ஹரிக்குமென்கை "ஆசரிதய தமஸோ வருத்திமநதகாலே ததா
பரபு குதரஸவருபோ பகவாதேகரமசேந பவதயஜ அகநயநதகாதிருபேன
பாகேநாதயேந வாதததே காலஸவருபோ பாகேநாயஸ ஸர்வபூதாதி சரபர
விநாசம் குரவதஸை தஸ்ய சதுரததவமஹாதமந" என்ககடவதிதே ஸருஷ்ட
யாதிகளில் சதுரவிபாகரு சொல்லுகிற விடத்தில் அமச சபதத்தாலே பாஹ்மாதி
களைச் சொல்விறு, அவாகள அவனுக்கு பரகாரபூதரகையாலே யென்னுமிடத
தை அநததம "பாஹ்மா தஷாதய காலஸை ததைவாகிலஜதவ, விபூதயோ
ஹரேரேதா ஜகதஸஸருஷ்டிஹேதவ விஷ்ணு மநவாதய காலஸ ஸர்வபூதாதி
ச தவிஜு ஸததிதோ நிமிததபூதஸய விஷ்ணுரேதா விபூதய குதர காலநத
காதயாசச ஸம்ஸதரகசைவ ஜநதவ சதுரததா பரளயே ஹயேதா ஜநாதந
விபூதய" என்று ஸூன்று சலோகததிலே ஸபுடமாக பதிபாதித்தாளிதே சிபராசர
பகவான இததை நினைத்திதே இவரும் (அநதாயாமியாய) என்று அருளிச்செய
த்து "விஷ்ணுமநவாதய எனகிற சலோகததில் விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச
சொன்னவிது அவதார பரபுகதமான விசுரஹபரமாகக கடவது (177)

178 இனி, விஷ்ணுஸருஷ்டியடியாக மநதமதிக்குக்கு உண்டாகக கடவ
சவகையைப் பரிஹரிக்கைக்காக பரதமம் ததவிஷய சவகையை அறுவதிககிரு
(சிவஸர) என்று தொடங்கி

178 சிவஸர ஸுகிகளாகவும் சிவஸர துக்கிகளாகவும் ஸருஷ்டித்தால் ஈசுவர
னுக்கு வைஷ்ணவ ஸாகருணயங்கன வாராதோ வெள்ளி

அதாவது - ஸருஷ்டிக்கிறவளவில் ஸர்வ ஆதமககையும ஏகபரகாரமாக
வளறிககே தேவமநுஷயாதி விபாகேந சிவவாதமாககளை ஸுகிகளாகவும், சிவ
வாதமாககளை துக்கிகளாகவும் ஸருஷ்டித்தால், ஸர்வஸம்ஸ்ய பரமதயாவானு
யிருக்கும் ஈசுவரனுக்கு எல்லாவிதிலும் ஒத்திராமயாகித வைஷ்ணவமும், துக்கி
களாக ஸருஷ்டிக்கையாலே பரதுககாஸஸிஷ்ணுதவ குபையான கருபையிலா
மையும் வாராதோ? எனகிறதாக்கி என்கை (178)

179, அததைப் பரிஹிகிகிஞா (காமமடியாக) என்று தொடங்கி

179 காமமடியாகச் செய்கையாலும் மனத்தினற பரஜெயை நாகமிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபாஜைச் செய்கையாலும் வாராது

அதாவது-சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை துகிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டுகிற விது - விஷம் ஸ்ருஷ்டுகருதுப்பான சேதநருடைய காமமடியாகச் செய்கையாலும் துகிகளாக ஸ்ருஷ்டுகிறவிது - தனக்கு ரோகரமான மனனை விரும்பித் தின்ற பரஜெயை, மேலே தினனாதுபடி நாகமிலே குறியிட்டு மனத்தினற பயப்படுமபடி பண்ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப் போலே இவர்கள் மேல் துககேற்றுவான காமவகளைப் பண்ண அஞ்சுமபடி ஹிதபாஜையச் செய்கையாலும் வைஷ்ணவநாத கருணையகவிரண்டும் இவனுக்கு வாராதென்கை இதனால் *வைஷ்ணவநாத கருணையே ந ஸாபேஷ்டவாத்* என்கிற வேதாந்தஸூத்ராரதந்ததை அருவிச் செய்தாராயிற்று *திமதோந்தந்தஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத விசிதம் காம வயபேஷ்ய ஸ்ருஜதஸ தவ ரவகசேஷித வைஷ்ணவநாதகருணாதயோ ந கஜ் பரஸகதில தத பரஹம் ஸூத்ரஸசிவா சருதயோ கருணந்தி* என்று இதுதன்னே பட்டரும் அருவிச் செய்தாரிறே (179)

180 ஆக, (ஸகலஜகதஸாகஸத்திதி ஸம்ஹாரகாததாவாய) என்றதை உபபாதித்தாராய தினஞாழீழ, அநந்தரம் (விஸக்ஷணவிகாஹபுகதஜ்ய) என்றதை உபபாதிப்பதாக உபகரமிகிகிஞா (இவனருள) என்று தொடங்கி

180 இவனதான மூரீநாதாஸம்படைத்த என்முகில் வண்ணன் என்கிற படியே ஸவிகாஹஜ்யக கொண்டு ஸ்ருஷ்டயாதிகளைப் பண்ணும்

நடுவு சொன்ன, ஆரததாதிசதுரவீத புருஷஸமாச்சரயணீயதவமும் தாமாதிசதுரவீத பலபரததவமுகிற இவைவிரண்டையும் உபபாதியாதொழிவானென? எனில், *காரணந்ததயேய *யோ பரஹமானம் விததாதிபூர்வம் இதயாதியிற சொல்லுகிறபடியே காரணவஸதுவே உபாஸ்யமும் ஆசரயணீயமூராகையாலே காரணதவம் சொன்னபோதே *சதுரவீதா பஜநதேமாம்* என்கிற சதுரவீத புருஷ ஸமாச்சரயணீயதவமும் ஃபலம்த உபபததே* என்கிறபடியே பல பரததவ நேறதுவான ஸாவ சகதியோகம் கீழே உகதமாகையாலே தாமாதிசதுரவீத பலபரததவமும் ஆரததத உகதமெனனும் நினைவாலும் அவற்றில் உபபரதநீயாமசம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுப்பரததம் பண்ணிறறிலா, ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன காரணதவத்தோடே விசுரஹயோகததுக்கு அநவயத்தைச் சொலவிககொண்டு கிள்கிகிஞா இவனருள *முநநீர ஞாலம்படைத்த வென்முகில்வண்ணனே* என்கிறபடியே, ஸவிகாஹஜ்யக கொண்டு ஸ்ருஷ்டயாதிகளைப் பண்ணும்; என்று அதாவது- இப்படி ஜகதஸாகாதி காததாவாகச் சொல்லப்பட்டவிவனதான என்ககாக, ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வரவுஜலமென்று ஸுன்று வகைப்பட்ட நீரை யுடைத்தான ஸ்முதாததோடே கூடின ஜகததை ஸ்ருஷ்டுத்தவாஷுக வலாஹகம் போலேவிகுகிற வடிகவையுடையவளெயன்று ஆழவாருடைய திவயப்பதத்த திற சொல்லுகிறபடியே விசுரஹஸூத்ரஜ்யக கொண்டு ஸ்ருஷ்டுஸதிதி ஸம்ஹா

ரங்கன் மூன்றையும் பன்னுமெனகை “முகிலவண்ணன்” என்கிறவிது-ஒளதாய குணபரமக வயாககயாதாககன் பலரும் வயாககயாதம் பன்னினிராகனேயாகிலும் விகரஹபரமக இவருளிசெயகையாலே இவ்வனுமொரு யோஜனையுண் டென்று கொள்ளவேணும் ஒன்றுக்குப்பலயோஜனையுமுண்டாயிதே இருப்பது

181 இனி இந்த விகரஹத்தினுடைய வையலக்ஷணயததையொரு ஞானையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிரா (விகரஹததான்) என்று தொடங்கி

181 விகரஹமதான் ஸவருப குணங்களிலுங் காட்டில் ஆதயநதாயிதமாய ஸவரூபமாய நிதயமாய ஏகரூபமாய கததஸ்தவாதமகமாய சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸவருபத்தை மறைக்கை யன்றிக்கே மாணிக்கசெயிலே பொன்னிடீட்டு வைத்தாப்போலே மிருகக பொன்னுருவான திவ்யாதம் ஸவருபத்துக்கு பாகாசகமாய, நிவந்திக தேஜோரூபமாய ஸௌகுமாரயாதி கலயாணகுண்கண் நிதியாய, யோகி தயேயமாய ஸகலஜநமோஹநமாய ஸமஸ்தபோக வையாகய ஜநக மாய நிதயமுகதாஸூபாயமாய *வாசத்தடம்போலே ஸகல தாபஹர மாய அநந்தாவதார கததம உ ஸவரக்ஷகமாய ஸாவரபாசரமாய அஸ்தா பூஷணபூஷிதமாயிருக்கும்

ஸவருப குணங்களிலுங்காட்டில் அதயநத அபேதமாகையாவது-ஆதநத மயமான ஸவருபமும் ஆதநதாவஹமான குணங்களும் போலன்றியே திரிதிரசயா நந்தாவஹமாயிருக்கையாலே அவற்றிற்காட்டிலும் மிகவுமேதமாயிருக்கை * (இச சாகரு ஹிதாயிமதோருதேஹ * என்னக்கடவதிதே (ஸவரூபமாகை) ஆவது - அந்நுருபமாயிருக்கை செயதேயும் அபேதமாயிருக்கும்மன போலன்றிக்கே தனக்கு அந்நுருபமாயிருக்கை (நிதயமாகை) ஆவது - ஸவருபகுணங்களோபரீதி அநாதி நிதநமாயிருக்கை லோகத்தில் அவயவிகளுக்கு அநிதயதவம் காண்கை யாலே, இதுக்கும் அவயவீதபோத அநிதயதவம் வாராதோ? என்னில், வாராது எவருமொக்க அவயவஸம்பநதமாதாமல்ல அநிதயதவஹேது அவயவ ஆரபத தவம் அவயவ ஸம்பநதமாதாமே அநிதயதவஹேதுவாமாசில் கரகாணதயவயவ ஸம்பநதமுண்டான வாதமாவக்கும் விநாசம் வரவேணும், இவரு அப்படி அவய வாரபததவத்தில் பரமானிலல்லாமையாலே இது கரகாணத யவயவ யோகியாகா திறகசெயதேயும் நிதயமாயேயிருக்கும் என்று, இப்படிவிவரணத்திலே ஆசரண பிள்ளை அருளிசெயதாரிதே (ஏகரூபமாகை) ஆவது வருத்திக்ஷயாதி விகர ஈஹிதமாயிருக்கை *ஸதைகரூபரூபாய* என்னக்கடவதிதே (கததஸ்தவாதமக மாகை) ஆவது-குணததர ஸமஸாகமில்லாத ஸதவத்துக்கு ஆசரமாயிருக்கிற அபராகருத தாவயமே வடிவாயிருக்கை *ந தஸய பராகருதாஸூததி * என்னக் கடவதிதே (சேதநதேஹம் போலே) இதயாதி (பொன்னுருவான திவ்யாதம் ஸவ ரூபத்துக்கு பாகாசகமாகை) ஆவது-கததஸ்தவாதமகமாய்கையாலே குணதரய ஆசரமமான சேதநதேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸவருபத்தைப் புறந்தோற்றத்துடி மறைக்கையின்றிக்கே மாணிகயததைச் செப பாகாசமைத்து அதிலே பொன்னிடீட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது

புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்கும்பாப்போலே *எண்ணும் பொன்னுருவாய்* என்கிறபடியே ஸபருஹணியாகையாலே பொன்னுருவென்று சொல்லப்படும் தான் திவ்யாதம் ஸவருபத்துக்குத் தான் பரகாசகமாயிருக்கை

(நிர்வதிகதேஜோருபமாகை) ஆவது-நிதயமுத விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஏகஜாதீயதாவயமாயிக்கச்செய்தே ஏகஜாதீயதாவயாதமகமான கதயோதசரீர தேஜஸஸிறகாட்புல ஆதிதய சரீரத்திற்குண்டான தேஜோதிசயம் போலே இவை ஸாவதிக தேஜஸஸாமபடி தான் நிர்வதிகதேஜஸஸை வடிவாகவுடைத் தாயிருக்கை (ஸௌஞ்மாயாயதி கல்யாணகுணகண நிதியாகை) ஆவது - ஸௌஞ்மாயம் ஸௌந்தரயம் லாவண்யம் ஸௌகந்தயம் யௌவனம் முதலான கல்யாணகுணஸமுஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கை ஸௌந்தரய ஸௌகந்தயம் ஸௌஞ்மாய லாவண்யம் யௌவநாதயந்தத் குணநிதி திவ்யரூபு* என்று எம்பெருமானாரருளிச் செய்தாரிதே (யோகித்யேயமாகை) ஆவது-பகவத் தயாதபாராண பரமயோகிகளுக்கு கபாசரயமாய்க் கொண்டு எப்போதும் தயாத விஷயமாயிருக்கை *காசாதயா தவாமருதே தேவி ஸாவயஜ்ஞமயம் வபு! அதயாஸதே தேவதேவஸ்ய யோகிசிந்தயம் கதாபருத* என்று அஸாதாரண விக்ரஹமே யோகி சிந்தயமாகச் சொல்லப்பட்டதிதே (ஸகலஜநமோஹதமாகை) ஆவது - ஜனாஜனவிபாகமற ஸகலஜநங்கனையும் ஸவ வைலக்ஷணயத்தாலே பீசசேறஹுமதாயிருக்கை *புமஸாம் தருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* ஸாவஸ்தவம் நோஹா கண்டவாதம் மனம் வழங்கும்* என்னகடவதிதே

(ஸம்ஸதபோக வவராகய ஜநகமாகை) ஆவது - தனவைலக்ஷணயத்தைக் கண்டவர்களுக்கு ஸவேதர ஸகல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுதியை விளக்கும் மதூயிருக்கை, *பேரினபமெலயம் துறந்தார தொருதாரததோள* என்னக்கடவ திதே (நிதயமுத அதுபாவயமாகை) ஆவது அபரிசசிந்த ஜனாநாதி குணகரான நிதயராலும் முகதராலும் *ஸதா பசயநதிப்படியே அநவரதம் அதுபவிக்கப்படு மதாயிருக்கை (வாசததடம்போலே ஸகலதாபஹாமாகை) ஆவது *கண கை கால தூய செய்யமலகண* என்று தொடங்கி ஆழ்வா வானித்தப்படியே திவ்ய அவயவங்களும் திருமேளியுமான சோத்தியாலே, பரபுமாரத் தாமரைபூத்துப் பரிமளம் அஹ்மெறியாநிற்பதொரு தடாகம் போலேயிருக்கையாலே, தன்னாக கிடட்டினவர்களுடைய ஸாமஸாரிக விவித்தாபததோடு வீரஹதாபததோடு வாசியற ஸகல ரூபத்தையும் போக்கும்தாயிருக்கை

(அநந்தாவதாரகந்தமாகை) ஆவது *அஜாயமாதோ பஹுதா விஜாயதே* *பஹுதிமே வயதிதாதி* என்று சொல்லப்படுகிற அஸங்கயாதமான அவதாரங் களும் அபராகுத் திவ்ய ஸம்ஸந்தாதந்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு தீர துத்தநதநாதீயம் போலே வருகிறவையாகையாலே அவையெல்லாவற்றுக் கும் மூலமாயிருக்கை, *பரகருதிம் ஸவாமதிஷ்டடாய ஸம்பவாமி* கலபே கலபே ஜாயமாதஸ ஸவஸாதயா *ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்தியரூப பிறந்த* என்னகடவதிதே (ஸாஸாஷ்கமராகை) ஆவது-ஐசவாஸாததிகனோடு, கேவல ரோடு பகவச்சாஸாததிகனில் உபாஸகரோடு, பரபநரோடு அதுபவ ஸங்கய

பராரான நியம முகதரோடு வாசியற ஸாவருடையவும் அநிஷ்டநிவருத்தி, இஷ்ட பராபதிகளைப் பண்ணுவது திவ்யமங்கள விகரஹோபேதஞ்ஞக கொண்டாகையாலே எல்லாருக்கும் ஈஷுகமாயிருக்கை

(ஸாவாசரயமாகை) ஆவது-உபய விபூதிக்கும ஆசரயமாயிருக்கை (அஸ்தாபூஷண பூஷிதமாகை) ஆவது-கீழ்ச சொள்ள ஸாவாசரயதவ ஸஞ்சக மாமபடி அஸ்தாபூஷணதயாயத்திற சொல்லுகிறபடியே விபூதயபிராநிகளான திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்கருதமாயிருக்கை *ஆதமா நமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமருணமலம் பிபாததி கௌஸ்துபமணிம் ஸவருபம் பகவாத ஹரி ஸ்ரீபதஸஸமஸ்ததாநதரமநததேச ஸமாச்சரிதம் பரதாதம் புத்திர பயாஸதே கதாருபேணமாதவே, பூதாதிநிந்தரியாதிஞ்ச தவிதாஹங்காரயீசுவா பிபாததி சங்ககருபேண சராவகருபேண ச ஸத்திதம் சஸஸவருப மதயநத ஜுவேநாதநரிதாநிவம் சகரஸவருபஞ்ச மநோ தததே விஷ்ணு கரேஸத்திதம், பஞ்சரூபாது யாமாலா வைஜயந்தீ கதாபருத ஸா பூதஹேது ஸங்காதோ பூத மாலாச கை தவிஜு யாதீநதரிய விசேஷாணி புத்திகாமாதமகாநிவை சரூபாணய சேஷாணிதாநி தததே ஜநாதந பிபாததி யசோஹீரதநமசுபுதோதயநத நிாமலம் விதயாமயநது ததஜ்ஞராகம் விதயாச மம் ஸமஸத்திதம்* என்னக கடவதிதே (181)

182 ஆக (விஸக்ஷண விகரஹபுகதஞ்ஞ) என்றததைபுபாதிததா கீழ அநதநாம இதத விகரஹயோக பரயுகதமான ஈசுவரஹுடைய பரதவாதி பஞ்ச பரகரததையும் தனித்தனியே ஸுவயகதமாக தாசிபகிகவேணு மென்று திருவுள்ளமபற்றி பரதமம் அது தனனை புதகேடிககிருா

182 ஈசுவர ஸவருபநதான பரதவம் வபூஹம் விபவம் அநதாயாமிதவம், அரகசாவதாரமென்று அருக பரகாரததோடே கூடியிருக்கும்

(ஈசுவர ஸவருபநதான பரதவம் வபூஹம் விபவம், அநதாயாமிதவம் அரக சாவதாரம் என்று அருக பரகாரததோடே கூடியிருக்கும்) என்று (லக்ஷயீ பூமீ திளாநாயகஞ்ஞ) என்றததையும் உபபாதித்தவிட்டு, பிள்ளை விது, சொல்லாதொழி வானென? என்னில அதில உபபாதிக்க வேண்டுவது பணி இல்லாமையாலும் *வைருண்டேது பரேலோகே-ஸ்ரீ ஸ்ஹாயோ ஜநாதந, உபபயாம பூமீ தீளப யாம ஸேவீத பரமேசுவர* என்கையாலே, மேல சொல்லுகிற பரதவத்திலே அநதாதுகதமாம் என்னுமததைப பற்றவும் தனித்து உபபாதித்தலா ஆகையால விரோதமில்லை (ஈசுவர ஸவருபம்) என்கிறவிடத்தில், ஸவருப சபதநதாலே சொல்லுகிறது-ஸவாஸாதாரண விகரஹததையாதல் விகரஹ விசிஷ்டமான ஸவருபநதனையாதல், ஸங்கரஹேண இட்டருளிளமறறை பிராணடுதவதரயப படியிலும் ஒரு படியிலே திருமேளியும் அருகபடியாயிருக்கும் அதாவது-பரதவ மும், வபூஹமும் அநதாயாமிதவமும் விபவமும் அரகசாவதாரமும்* என்றும் மறறைபடியிலே ஈசுவர ஸவருபம் ஹேய பரதிபடமய என்று தொடங்கி 'பதநீ பரிஜந விசிஷ்டமாய இருக்கும் என்றததை புபபாதித்தவநதநம், இதுதான அருகபடியாயிருக்கும் என்றும் இதம் சபதததாலே-பரகருதமான

சசுவ ஸவருபத்தைப் பராமசித்து அதுதான் பரதவாதி ருபேண பஞ்ச பாகா மாயிருக்குமென்றும் இவா தாமே யருளிச் செய்கையாலே இப்படி, பரதவாதி பஞ்சபாகா விசிஷ்டாமிருப்பன எனனுமிடத்தை *யம் பரகாசா பஞ்சேதி பராஹு* வேதாந்த பரகா, பரோ வ்யூஹச விபலோ நியந்தா ஸாவதேஹி நாம், அசசுவதாசச ததா தயாலு புருஷாக்ருதி இதயேவம் பஞ்சதா பரா ஹு* மாம் வேதாந்தவிதோஜநா* என்று விஷுவகஸேன ஸம்ஹிதையிலே தானே அருளிச் செய்தாளிறே (182);

183 இனி, இந்த அஞ்சபாகாததையும் அடைவே உப்பாதிக்கக்கோவி பரதம் பரதவத்தை உப்பாதிக்கிறா (அதில் பரதவமாவது) என்று தொடங்கி

183 அதில் பரதவமாவது-அகாலகாலயமாள் *ஸம்மந்தமில்லாதோ நாட்டிலே நித்யமுகந்தாகு போகயருபக்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு

அதாவது-அவ்வையத்திலும் வைத்துக் கொண்டு பரதவமாவது *நகால ஸததாவை பரபு* என்றும் *கலாமுஹூர்ததாதி மயசச கால ந யதவீபுதே பரிணமஹேது* என்றும் *யாவை நஜாது பரிணம பதாஸபதம் ஸா காலாதிகாதவ பரா மஹீ விபூதி* என்றும் *யதகாலாத அபசேனிமம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே, காலக்குத பரிணமமில்லாத தேசமாகையாலே, கால காலயமளநிகே மிருப்பதாய நலமந்தமில்லாதோ நாடு எனனுமபடி ஆந்ததம் அனவிறந்து அதவித்யமாயிருக்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே *யதா பூவே ஸாதயாஸ ஸந்தி தேவா* யதாவுய பரதமஜா யே புராண* என்றும் *அயாவறுமராகன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்யாஸங்குசித ஜஞாநாயிருந்துள்ள அந்தத கருட விஷுவகஸேனாதிக்கள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் *ஸூரியகோடி பரதீகாசா பூசனேந்தவபுத ஸந்திபா யஸமிந பதே விராஜந்தே முகதாஸ ஸம்ஸார பந்தத்தை* என்கிறபடியே நிவருத்த ஸம்ஸாராய அஸங்குசித ஜஞாநாந முகதாக்கும் அநுபவ விஷய பூதனாயக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப பெளகை *வைகுண்டடேது பரோலோகே நித்யதவேந வயவஸதிதம் பசயந்திச ஸதாதேவம் நேதகரா ஜஞாதேந வாமரா* என்னக்கடவதிறே (183)

184 அந்தநாம் வ்யூஹத்தை உப்பாதிக்கிறா (வ்யூஹமாவது) என்று தொடங்கி

184 வ்யூஹமாவது-ஸூரடி ஸதிதி ஸம்ஹாராததமாகவும் ஸம்ஸாரி ஸம் ரக்ஷணாததமாகவும் உபாஸகாநுகூஹாததமாகவும் ஸயகாஷண பரதயம் நாகிருத்தருபேன நிறுதம் நிஹி

அதாவது-வ்யூஹத்துக்கு விநியோகம்-ஸீலாவிபூதியிலே யாகையாலே இவையூதிவினுடைய ஸுருஷ்டி யெனன ஸத்திதியெனன ஸம்ஹார மெனன, இவறதை நிவஹிக்கைக்காகவும் புபுஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை அநிஷ்ட நிவருத்தயாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கைக்காகவும் முருஷுக்களாய உபாஸிக்கு மவர்களுக்கு ஸம்ஸார நிவருத்தி பூவமராத தன்னை வந்து பராயிகைக்கு உட லான அதுகரஹத்தைப் பண்ணுகைக்கு உடலாகைக்காகவும் ஸயகாஷண பரத யுமன அநிருத்தாகளாயக் கொண்டு நிறுதம் நிஹி வ்யூஹமாவது என்கை இதில் இன்ன வ்யூஹத்தாலே யினனது செயபுமென்னுமிடம் மேல உப்பாதத்திலே

கண்டு கொள்வது *சுதாவிதஸ ஸ பகவாத முருஷுஅஹம் ஹிதாய வை அநயே ஷாமபிலோகநாம ஸருஷு ஸததிதயநத ஸீததயே* என்றும், *ஆநநதயாத தவஸேனாதே* யஹு ஆதயோ மயேரித அதாதி காமவசயாதாம ஸம்ஸாரே பததாமத * என்று தொடங்கி *உபாஸகாநுகரணாததம் ஜகதோ ரக்ஷணய ச* என்றும் *ஆவீராஸீத பகவத பருசாயுத பரிஷுக்ருத ருக்மாபஸஸேரயமமலஸ ஸாவசாஸதரேஷு சபதித ஸோயம பாதயுந நாமநாயூத ததேகாதத வபுதாத , ஸோயம ஸங்காஷ்ணாகயோபூத ததேகாதத வபுதாத இதர நீலபதீகாச ஏஷ சாஸதரேஷு சபதித ததோ நாமநா அநிருததேரயம ஸவயமே வரபவந முநே ததேகாதத வபுாயுகதஸ தாதாதவீக கந பரப * என்றும் பகவச சாஸதாத திலே ஸருஷுடயாதிக்ரம ஸம்ஸாரி ஸமரக்ஷணமும் உபாஸக அநுகரணமுமாகிற வஹு கருதயங்கனும் ஸங்காஷ்ணாதி வஹுநயங்கனும் சொல்லப்பட்டதினே *சுதாவிதஸ ஸ பகவாத* என்கிறவிடத்தில் சுதாவிதமாகச சொல்விறறு வாஸு தேவரையும் கூட்டுகையாலே (184)

185 இந்த பரவஹுநயங்களுக்கு தன்னில விசேஷமேது? என்ன அருளிச் செய்கிறா (பாதவத்தில்) என்று தொடங்கி

185 பாதவத்தில் ஐகாநாதிகளாறும் பூணமாயிருக்கும், வஹுநத்தில் இவ விண்ணொருணம் பரகடமாயிருக்கும்

அதாவது - *ஸம்பூணஷ்டகுணஸ தேஷு வாஸுதேவோ ஜகதபதி * என்றும் *பூணஸ்திமிதஷ்டாகுணயோ நிலதரங்காணவோபம் , ஷ்ணணம் யுக பதுநமேஷாதகுணநாம ஸவ பரசோதிதாத அநநத ஏவ பகவாத வாஸுதேவஸ ஸநாதத * என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாஸுதேவ ரூபமான பாதவத்தில் ஐகாத பல ஐசவாயவீர சகதிதேஜஸஸுக்களாகிற ஆறு குணங்களும் பரி பூணமாயிருக்கும் ஸங்காஷ்ணாதி ரூபமான வஹுநத்தில், *ததாததாஸிஷ்டம் யத குணநாம தவியுகம் முநே, அநுவருததிம் பஜதயேவ ததாததா யதாததம்* என்கிறபடியே அவசிஷ்டமமான குணசதுஷ்டயமும் ததாததாதுவருததமாய், திரகச செயதேயும் அதிகரிதத கராயங்களுக்கு அநுகுணமான இவவிண்ணு குணமே பரகாசமாயிருக்கு மெனகை *குணே ஷ்டபில தவேகை பாதமநா ஸாததிஸ தவ பபென ததஸ திஸாஸ தேஷாம தரியுக யுகணா ஹி தரிபிரபு வயவஸததா யா ஸாஷா நறு வரத ஸாவிஷுக்ருதிவசாத பவாத ஸாவதரைவ தவகணித மஹா மங்களகுண * என்று இதுதன்ன ஆழவாணருளிச் செய்தானே (185)

186 இனி இந்த ஸங்காஷ்ணாதிகள மூவா பகவதிலும் பரகாசிகிற குண விசேஷங்களையும் இவாகள தான இன்ன கருதயங்களுக்குக் கடவராயிருப்பா கன்னெனும்மததையும் தனிததனியே அருளிச் செய்யவேணும்மென்று திருவுள்ளம் பற்றி பாதமம் ஸங்காணாபுகவ அருளிச் செய்கிறா (அதில் ஸங்காணா) என்று தொடங்கி

186 அதில் ஸங்காஷ்ணா, ஐகாநபலங்க விண்ணோடுயகூ நீவததவததை யதிஷுக்ருத அததை பரகருதிநில் நின்றும் விவேகிதது பரதயுமநா வஸததையையும் பஜிதது, சாஸதா பரவாததததையும் ஜகதஸம்ஹா ரததையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பா

அதாவது-வயுறுதாயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்காஷ்ணா *ததா ஜ்ஞாதபலதவநதவாத ரூபம் ஸங்காஷ்ணம் ஹரே* என்றும் *பகவாதசயுதோ பீதம் ஷ்டாகுணேந ஸமேதித பலஜ்ஞாதென குணௌ தஸ்ய ஸப்புடௌ காய வசாத முநே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸாவ குணங்களு முண்டா யிருக்கச் செய்தேயும் காயாநு ருணமரக ஜ்ஞாதபலங்கரீரணடோடுங் கூடி *ஸோயம் ஸம்ஸத ஜீவாதம் அதிஷ்டடாதருதயா ஸத்தித* என்றும் *ஸங்கா ஷ்ணஸது தேவேஸே ஜகதஸரஷ்டுமநாஸ தத ஜீவ ததவமதிஷ்டடாய பரகரு தேஸது விவிசய தத* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரகருதிக்குளே மயங்கிக் கிடக்கிற ஜீவததவத்தை அதிஷ்டித்து அந்த அதிஷ்டடாத விசேஷத்தாலே இத்தை பரகருதியில் நின்று நாமரூப விசேஷம் தோற்றுமபடி விவேகித்து விவேகாதநதரம் தேவ பாதயுமநதவ மவாப ஸ* என்றும் *ஸோயம் பாதயும நதாமா பூத ததேகாதநவபுாததா என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாதயுமநாவஸத ஸ்தையையும் பஜித்து *சாஸ்தரபரவாதததஞ்சாபி ஸம்ஹாரஞ்சைவ தேஜிநாம்* என்றும் *பலேந ஹரீதம் ஸருகுணேந நிகிலம் முநே, ஜ்ஞாதேந தநுதே சாஸ தரம் ஸாவஸ்திதாதத கோசரம், வேதசாஸ்தரயிதி ககயாதம் பாஞ்சராதரம் விசே ஷத* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதாதி சாஸ்தரபரவாதததததையும், ஜகத ஸம்ஹாரதததையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பரெனகை (186)

187 அதநதரம் பாதயுமநா படிநய அருவிசெயகிஞா (பாதயுமநா) என்று தொடங்கி

187 பாதயுமநா, ஐசவாய விாயங்க ரீரணடோடும் கூடி மணஸ ததவததை யதிஷ்டித்து தாமோபதேசத்தையும் மதுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான கததவாக ஸருஷ்டயையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பா

அதாவது-பாதயுமநா *ஐசவாய வீரய ஸம்பேதாத ரூபம் பாதயுமந முசய தே* என்றும் *பூரண ஷ்டாகுண ஏவாயம் அசயுதோபி மஹாமுநே குணவைச வாயவீரயாககயௌ ஸப்புடௌ தஸ்ய விசேஷத* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்கல் குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் காயாநுருணமரக விசேஷேண ஸப்புடவங்களாயிருக்கிற ஐசவாய வீரயங்கனோடே கூடி *மநஸோயமதிஷ்டடாதா மநோயம் இத்ரீத* என்கிறபடியே ஜ்ஞாதபரஸரணதவாரமான மஸததவததை அதிஷ்டித்து *ஐசவாயேண குணோநாஸௌ ஸருஜதே தசசாசரம் வீரயேண ஸாவதாமாணி பரவாததயதி ஸாவச* என்கிறபடியே சாஸ்தராததாநுஷ்டடாத ரூபமான தாமங்கரீரணடைய உபதேசத்தையும் *மதுநாம் ஸாமமகரோத ரூக பரஹிருபாதத சதுரணம் பரஹுமணீநாம் ஸாமதவாரம் ஜகதபதி தவிஜ யகம் ஷ்டரபுகமம் வைசய யுகமம் ததைவ ச மிதுநஞ்ச சதுரததஸ்ய ஏதந்மநு சதுஷ்டயம், மதுபயோ மாநவசதம் ஸதரீபுமயிதுநதேர பவேத, ஏகைகம் வரண பேதேந தேபயோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா ஸம்பபூஷ்ச ஸதரீ புமயிதுநதஸ ததா, மதுஷயாசச ததஸ தேபய பராதுஷ்யா வீதமஸர ஏதேஜி கததஸதவ ஸதா தேஹாததம் நாதவயாஜிந நிராசீ காமகாணந மாமேவ பரபநுவநதி தே தாயயநதேஷு ச நிஷ்ணதா தவாதசாதயாதம் சித்தகா வயுஹாநிவருததம் ஸததம் ரூவதே தே ஜகதபதே தருதீயேந ஜகத தததா நிரயிதா மஸா

ஷவயம், குணபரதாரயோகே ச நிஷ்டபுதா புருஷாஷுப இதயேஷு சுததஸா கோயம் மணேச தவ கோததித * என்று விஷுவகஸேநஸமஸ்திதையிற சொல்லுகிற படியே முகபாஹுமிகுபாதஜராய மிதுநமாயிருக்கிற பரஹ்மணுதி மறுசதுஷ்டயம் தொடக்கமாக இந்த மறுககள் பக்கலிலே நின்றும் மிதுநவகளாயக கொண்டு, தனித்தனியே வரணபேதேந உண்டான மாநவ சதமும் அப்படியே ஸதரீபும் மிதுநவகளாயக கொண்டு அந்த மாநவ பக்கலிலே நின்றும் உண்டான மாநவமும் அவர்கள் பக்கலிலே நின்றமுண்டான மறுஷயருமாயக கொண்டு நிரமதஸராய சுததஸதவஸதராய தேஹாத மதயவாஜிகளானதிககே பலாபி ஸததிரஹிதராயக கொண்டு பகவதஸமாநாததருபமான காமததை அநுஷ்டபுதா நிறபராய வேதாதததிலே நிஷ்ணுதராய தவாதசாஷாமுகேந அதயாதம் சிந்தகராய ஸாவேசவரணுடைய வயுஹாநுவருததிலை எப்போதும் பண்ணு நின்றுகொண்டு, பகவத பராபதியைப் பண்ணு நிற்கும் சுததவாககததினுடைய ஸருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பரெளகை (187)

189 அநததரம் அநிருததாபுதயை அருளிச செயகிரு (அநிருததா) என்று தொடங்கி

188 அநிருததா சகதி தேஜஸஸுககனிரண்டோடுயகபு ரஷ்ணததுகரும், ததவஜுநாபரதானததுகரும் காலஸருஷ்டிகரும், விசரஸருஷ்டிகரும் கடவராயிருப்பா

அதாவது-அநிருததா *சகதி தேஜஸஸமுதகாஷாத அநிருதததநுரஹோ * என்றும் *புருஷோயி மஹாதயக்ஷ பூரணஷ்டகுண உசயதே சகதிதேஜ்ஜன குணௌ தஸய ஸபுடா கராயவசாத முதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸாவருணங்களும உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கராயாநுருணமான சகதி தேஜஸஸுககனோடே கூடி+ சகதயா ஜகதிதம் ஸாவமநதரண்ட நிரநஸம், பிரததி பாதி ச ஹரி மணீஸாநுரிவாணுகம் தேஜஸா நிசிலம் ததவம் ஜஞா பயதயாதமதோ முதே* என்கிறபடியே, ஜகத ரக்ஷணததுகரும், உஜ்ஜீவந நேமது வான ததவஜுநா பரதாதததுகரும் தருடி முதலாக தவிபராதத பயநதமாக உண்டான கால ஸருஷ்டிகரும் * துரீயோயம் ஜகதநாதோ பரஹ்மண மஸருஜத புந முக பாஹுமிகு பஜஜாதோ பரஹ்மண பரமேஷுத, சதுரவிதோ பூத ஸாமஸ தேந ஸருஷ்டஸ ஸவயம்புவா பரஹ்மணுதயாஸ ததா வரண ரஜ பராகரயதோ பவந, தாயீமராமேஷு நிஷ்ணுதா பலவாதே ரமநததே தேவாதீதேவ மதவாதா ந ச மாம மேதிரே ஸவந, தம் பராயாஸ தவிமே கேசிதயம் நிததாய பரூவாதே, ஆராதயஞ்ச நியநதரம ந ஜாதநத பரஸபம் ஸலஸபம் ரூவாதே வயகரவேதவாதேஷு நிஷ்டபுதா மாம ந ஜாதநதி மோஹேந மயி பகதி பராயமுகா, ஸவாநாதிஷு ரமநதயேதே அவஸாதே பதநதி தே, காமதமாதோ மஹாபாக ஜராமரணயோகித பலவநத யேதே தவிஜா மோஹாத தே ஹி ஸமஸா வாதயி இதயேஷு விசரஸாமஸது கணேச தவகோததித * என்று விஷுவகஸேந ஸமஸ்திதையிற சொல்லுகிறபடியே

பாஹ்மாவீனுடைய முகபாஹ்மி ரூபதஜ்ஜாய பாஹ்மணுதி வாணராய, ரஜ பாகராய பூவபாமமாக நிக்ஷுத்தாய ஸ்வவாக்திலே ரமிய நிறபராய ஸ்வவாண் யொழிய தேவாதிகளையே ஆராதயராக நினைத்து, அதிலே சிலா தம் பாகராய பகவதநிததைப்பண்ணி ஆராதயனாய நியதாவாயிருக்கிற அவனை யறியாமல் வயகரான வேதவாதங்களிலே மநஸஸைவைத்து ஒருவாகக்கொருவா அவற்றை ஸ்வலாபித்துக் கொண்டு ஆகையாலே, பகவத ஜ்ஞாந பக்திகளில் அத்வய மனநிககே ஸ்வாதிகளிலே ரமியா நின்றுகொண்டு ஸ்வகாம பலாவ லாநத்திலே அத பதித்து காம விஷயமான மநஸஸையுடையராய ஜ்ஜாமாணங் களை யடைத்து, ஸம்ஸார மரக காமிகளாய்த் திரியுமவர்களாகிற மிசரவாகத்தி னுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பொருளை

(அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும் அண்டத் துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேத்ததாக அநதாயாமியராய நின்று உண்டாக்கும்) என்று-ஸம்ஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் அத்வாரகமாகவும் வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டி எல் லாம் ஸதவாரகமாகவும், இவாதம் கீழ் அருளிச் செய்கையாலும், 'இவ்வண்டத் திலே பததாதம் ஸம்ஷ்டி பூதஜ்ஞா பாஹ்மாவுக்கும், இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல் பததாலே எம்பெருமானானுனே ஸ்ருஷ்டித்தருளும் இதுக்குமேல் பாஹ்மாவுக்கு அநதாயாமியராய நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும் என்று ஆசசான பிள்ளை யருளிச் செய்கையாலும், வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸதவாரகமாகவே கொள்ளவேண்டு மாகையாலே பாதயுமநகருதயமாகச் சொன்ன சுததவாம் ஸ்ருஷ்டி அத்வாரகம் அநிருத்த கருத்யமாகச்சொன்ன மிசரவாம் ஸ்ருஷ்டி ஸதவாரகம் என்னவொண ணுது ஆகையால் சுததவாம் ஸ்ருஷ்டியும், மிசரவாம் ஸ்ருஷ்டியும் ஸதவாரக ஸ்ருஷ்டித்தாளிலே சேத்தருடைய காம விசேஷ பரபுகதமான ஸங்கல்ப விசேஷத் தாலேயாகக் கடவது இந்த சுதத வாம் ஸ்ருஷ்டியும் மிசரவாம் ஸ்ருஷ்டியும் எம்பெருமானதானே அருளிச்செய்யக் கேட்டவநதரம் * பகவத தேவதேவேச ஸ்வஜ்ஞா! பரமேசுவர! கிமேஷ பவிதா ஸ்ருஷ்டோ மிசரஸாமோ ஜகதபதே! சுதத ஸ்ருஷ்டியும் விஹாயைஷாம் நாதய புகுஷோததம் * என்று ஸேதை முதலி யாக கேட்க * விஹாய சுதத ஸாமீஞ்ச மிசரஸாமஸய காரணம் சருணுஷ்வ ரண தாத தவம் தயாலோ நாதயோ நச ஸ்வஜ்ஞோஹம் நஸ்ததேஹஸ ததாயிச ஸ்ருஜாமயஹம் அநாதய விதயா ஸம்ஸுஷ்டசேமுஷீகாந நாரநிஹ வீஷயாஜ்ஞாநபாஸங்கம் து நிஷித்த கரணம் ததா விஹிதகாரணஞ்சாயி வீஷயையஷாம் பராதகாந மிசரஸாம கரோமயேவ பாஹ்மணு பரமேஷ்டநா ஏவம் ஸுமகருத் லேசேந சுததஸாமம் கரோமிச, மதுபரமுக்ஸாமோ யச சுதத ஸாமோ மயேரித சுதத ஸதவையாஸ ஸாவே மதபக்திநிரதாஸ ஸதா மமாரசத பரஸ ஸாவே மததயாத பரிபுருமஹிதா நமஸ்யந்தோ மஹாபாக மஹாதமாதோ ஜிதேந தரியா , பகதயா பரமயா சைவ பரபதயாவா மஹாமுதே பரபயம் வைகுண்ட மாஸாதய ந நிவாதத்ததி தேவயயா ஏவம் ஸாவேஷு ரூவதஸுமிநாதவேஷு முமுஷுஷு ஸ்ருஷ்டிஷ்டயோ மஹாதாஸீதநாரகீ பூஸ தருணுவருதா, இதி ஜ்ஞாதவா மிசரஸாம் கரியதே லீலயா மயா * என்று பகவானதானே அருளிச் செய்கையாலே

189 ஆக, வயுதத்தின்படியை உபபாதித்ததரய தினரா கீழ், அனந்தரம விபவத்தின்படியை விஸ்தரேண உபபாதிக்கிராமேவ (விபவம் அனந்தமாய) என்று தொடங்கி

189 விபவம் அனந்தமாய கெணண முககய பேதந்தாலே பேதித்திருக்கும்

அதாவது *விபவோபி தநா அனந்தோ தவிதைவ பரிசீரதயதே கெணண முககயவிபாகேத சாலதரேஷு* ச ஹரோ முதே* என்றும் *பராதூபபாவோ தவிதா பரோகதோ கெணண முககயவிபேதத* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, விபவ மானது—பரிசுணித்துத் தலைக்கட்டப்போகாதபடி அனந்தமாய கெணணமுககய மாகிற பேதந்தாலே இரண்டு வகையாகப் பிரித்திருக்கு மென்கை விபவமாவது—இதரஸஜாதீயமாயக்கொண்டு ஆவிப்பவிக்கை இதில் கெணணமென்றது அவர மென்றபடி, முககயமென்றது சரேஷ்டமென்றபடி கெணணமாவது—ஆவேசாவ தாரம் முககயமாவது—ஸாக்ஷாதவதாரம் ஆவேசத்தான ஸ்வரூபாவேசமென்றும், சகதயாவேசமென்றும் தவிவிதமா யிருக்கும் அதில் ஸ்வரூபாவேசமாவது—ஸவம் மான ரூபத்தாலே ஆவேசிக்கை அதாவது—பரகராமாதிகளான சேதநருக்டய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விகாஸத்தோடே ஆவேசித்து நிறைக சகதயாவேசமாவது—காய காலத்திலே விதிசிவாதிகளான சேதநா பக்கலிலே சகதியாதத்தாலே ஸுபிதது நிறைக (189)

190 இனி முககய விபவத்தோடு கெணணவிபவத்துக்குண்டான ஸாமய வைஷமயங்களை யருளிச்செய்கிரா (மதுஷ்யதவம்) என்று தொடங்கி

190 மதுஷ்யதவம் திரயஸதவம், ஸதாவரதவம்போலே கெணணதவமும் இசைசயாலே வந்தது, ஸவரூபேண அன்று

அதாவது *மிதிச்சயா ஹி கெணணதவம் மதுஷ்யமியசேச்சயா, ஸலிகரத வஞ்ச மதஸ்யதவம் நாரஸிமஹதவமேவச யதாவா தண்டகாரணயே ரூபஜாம ரதவம் மமேச்சயா யதா வாலிழுகதவஞ்ச மம் ஸங்கல்பதோபவேத ஸேநா பதே! மமேச்சாதோ கெணணதவம் ந ச காமணு* என்கிறபடியே ராமகருஷ்ணத் வாதியான மதுஷ்யதவம் மதஸ்ய கூாமதவாதியான திரயகதவம் ரூபஜாமதவ் மாகிற ஸதாவரதவம்—ஆகிறவிவை இசைசயாலேயாரூபபோலே ஆவேசரூபமான கெணணதவமும் இசைசயாலே வந்ததெனனு மாகாரமொக்கும் அபராகருதமா யிருந்துள்ள ஸவாஸாதாரண விகாஸத்தோடே வந்ததன்றென்கை உபாதத வசனங்கள இசைசயாலே வந்ததென்கிற மாதாததைச சொல்லிறேறயாகிலும் கெணணதவமாவதுமதுஷ்யதவாதிகளபோலே அபராகருத திவ்ய ஸமஸ்தாதை தை இதரஸஜாதீய மாகக்கொண்டு அவதரித்ததல்லாமையாலே ஸ்வரூபேண வந்ததன்றெனனு மிடமும் ஸித்தமிதே (190)

191 இன்னமும் உபாஸ்யதவ அதுபாஸ்யதவ கதநமுகத்தாலும் உபயத் துக்கு முண்டான விசேஷத்தை தாசிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி பரதமம் முக கயவிபவத்தினுடைய உபாஸ்யதவத்தை ஸ்வேதுகமாக அருளிச்செய்கிரா (அதில்) என்று தொடங்கி

191 அதில், அபராகருத விசுரஹங்களுபாய அஜஹநஸ்வபாவவிபவங்களுமாய தீபாதுபாந பரதீபம்போலே பிருகககடவதான முக்ய பராதுபாவங்க னெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்

அதாவது—உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, *பராதுபாவாஸது முக்யபாயே மதமசதவாத விசேஷத், அஜஹந ஸ்வபாவவிபவா திவ்யா பராகருதவிசுரஹா, தீபாத தீபாடுவோதபநா ஜகதோ ரக்ஷாந்ய தே அரகசயா ஏவந்நி ஸேநேச ஸம்ஸருதயுததாந்யாதே முக்யா உபாஸ்யாஸ ஸேநேச அதாசசயாத இதராத விது* என்கிறபடியே *ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவை தியருப பிறந்ததாகையாலே அபராகருத விசுரஹங்களுமாய, *அஜோபி ஸந அவய யாதமா பூதாநாமீசவரோபி ஸந* என்கையாலே விடாதே பிருததுள்ள அஜதவ அவயயத்வ ஸாவேசவாதவாதியான ஸ்வபாவ விபவங்களையுடையவையுமாய அத ஏவ தீபத்தில் நின்றும் உதபநமான பரதீபம் ஸவகாரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடையதாயிருக்கும்பரபோலே ஸவகாரண துலயஸவ பாவமாயிருக்கிற முக்ய பராதுபாவங்களுெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கு டென்கை (191)

192 அநாததரம் கெளணவிபவத்தினுடைய அதுபாஸ்யதவத்தை ஸ்நேஹதுகமாகவருளிச் செய்கிறா (விதிசில) இதயா தியாலே

192 விதி சில பாவக வயாஸ ஜாமதகநயாஜுந விநதேசாதிக ளாகிற கெளண பராதுபாவங்க னெல்லாம் ஸ்நேஹகாரயுகத ஜீவாக்ஷி யதிஷ்டத்து நிருகையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுபாஸ்யங்கள்

அதாவது, *அநாசசயாநி வக்ஷயாமி பராதுபாவாத யதாகரம சதுர முகஸ்து பகவாத ஸருஷ்டிகாராயே நியோஜித, சவகராககயோ மஹாகுதாஸ ஸம்ஹாரே விதியோஜித மோஹநாககயஸ ததா புததோ வயாஸ்சைவ மஹாந்ருஷி, வேதாதரம வயஸநேததாதேவேந விதியோஜித அரஜுநோ ததவிநாம சரேஷ்டடோ ஜாமதகநயோ மஹாந்ருஷி வஸந்திதம் பாவகசசாயி விததேசைச ததைவ ச ஏவமாதயாஸ து ஸேநேச¹ பராதுபாவாவரதிஷ்டநா ஜீவாதமாதஸ ஸாவ ஏதே நேரபாஸ்திர வைஷ்ணவி ஹி ஸா ஆவிஷ்டமாத ராஸ தே ஸாவே காரயாததமயிதயுதே அநாசசயாஸ ஸாவ ஏவைதே விருததவாத மஹாமதே அஹங்கருதியுதாச சேமே ஜீவமிசா ஹயதிஷ்டிதா ளனகிறபடியே, ஸருஷ்டிகாததாவாஸ பரஹமாவும் ஸம்ஹார காததராககள்ள சில பாவகாக்கும் வேதங்களை வயஸிதத வயாஸனும துஷ்ட ஷுதரிய நிர்ஸதம பண ளிள ஜமதகநிபுதரண பரகராமனும், *அகாரய சிநதாஸமகாலமேவ பராதுபாவம் சபதா புரஸதாத* என்கிறபடியே சபதாந்யக கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போந்த காதத வீரியாஜுநனும், ஒந்தாய பாதாநன ள விததேசனும் ஆதிசபததாலே கரோக கருதரான கருதஸத முகருத பரபருதி கருமாசிற கெளணபராதுபாவங்களுெல்லாம், ஸ்வாதததாய ருபமான அஹங் காரயுகதரான ஜீவாக்ஷி காரயாததமாக ஆவேச முகேத அதிஷ்டிதத்து நிருகையாலே புபுக்ஷுக்களாயிருப்பாரீககொழிய முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களான டென்கை (வயாஸஜாமதகநயாஜுந) ளனகிறவிடத்தில் அரஜுநனென்றது-

பாண்டு புதராணுள் ஆரஜூநனையாகவுமாம் அவனையும் ஆவேசாவதாரமாக இதிஹாஸாதிக்கிலே சொல்லுகையாலே

இந்த கௌணபராதூபபாவ அதுபாஸயதவத்தான் *பாஹமருதாராஜூந வயாஸ் ஸஹஸரகரபாக்கவா கருதஸ்தாதரேயகயிலே புத்ததாதா யே ஸஹஸ்ர ச சகதயாவேசாவதாராஸ து விஷ்ணோ ஸ்ததகரல விகரஹா அநுபாஸயா முமுக்ஷுரிணம் யதேநதாரகதயாதி தேவதா * என்று ஸம்ஹிதாதநதாததிஹா சொல்லப்பட்டதிறே உபாததவசனங்களில் புத்தமுதியையும் ஆவேசாவதாரங்களில் ஓளருகச சொன்னவிது 'மாவுருவில் களனவேடம்' என்று ஸவேநருபேண அவதரித்ததாகச சொன்ன நம் ஆசாரயாகள வசனத்தோடு விருத்தமனஞே வெள்ளில், கலப பேதத்தாலே அபபடியும் செயயக கூடுமாகையாலே விருத்தமன்று ஜாமதகதயள ஸவருபாவேசாவதாரமாயிருக்க, சகதயாவேசங்களோடே ஸஹபடித்தது ஸவருபேண ஆவேசிக்கிறது சகதி விசேஷத்தாலே யாகையாலே என்று நியயித்துக் கொளவது (192)

193 ஆக விபவங்களினுடைய ஆநந்தயத்தையும், அதில் கௌணமுககய விபாகததையும் அநத கௌணமுககயங்களுகுண்டான பரஸபா விசேஷத்தையும் அருவிச செயதார கீழ் அநந்தம் கீழ்ச சொன்ன பரவ்யூறணங்களிலும் முககயவிபங்களினுமுண்டான அவாததாயிதைகளும், அவற்றினுடைய புஜாபக்தவாணுதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச செயதேயும் சொல்லாமெக்கு நேறுதவையருவிச செய்கிருா (நிதயோதித) இதயாதியாலே

193 நிதயோதித சாநதோதிதாதி பேதமும் ஜாகரதஸம்ஜலூதியள சாதுராதமயமும், கேசவாதி மூாதயநதரமும், ஷடநரிமசுதபேத பிஷகாணபதமநாபாதி விபவமும் உபேநதா நரிவிசரம் ததிபகதஹயகரீவ காராயண ஹரி கருஷண மதஸய கூடம் வரஹாநயவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாபக்த வண்ண கருதவ ஸ்தானாதி பேதங்களும் தூரவதரங்களும், குஹயதமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்

நிதயோதித சாநதோதிதாதி பேதமாவது *நிதயோதிதாத ஸம்பபூவ ததா சாநதோதிதோ ஹரி * இதயாதியிற சொல்லுகிறபடியே நிதயமுகதாதுபாவயரய நிதயோதித ஸம்ஜலூகராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும் அவாபககளில் நினறும் உதபநதரய ஸங்காஷுண வ்யூறகாரணமாய சாநதோதித ஸம்ஜலூகராயிருக்கிற வ்யூற வரஸுதேவரும் முதலான வரஸுதேவ பூதததில் பேதமும் வ்யூறங்கள நாலென்றும் ஸுனநென்றும் சாஸ்தாங்களிலே சொல்லும் "நாலுமுண்டாயிருக்க முனநென்கிறது-வ்யூற வரஸுதேவ ரூபத்துக்குப் பரரூபத்திற காட்டில் அதுஸநதேய குணபேத யிலலாமையாலே" என்று அபேததா சொல்லுகையாலே, இவா கீழ் வ்யூறதரய மெனறருவிச செயததுக்கும் இவகு வ்யூறவாஸுதேவகுண்டாகவருவிச செயததுக்கும் விரோதயிலலே

(ஜாகாத ஸம்ஜுகாதியான சாதுராதமயம்) ஆவது சாந்தோதிதோதபதி சொன்னவனந்தாம் *சாதுராதமயம் அதோ யினடம் கருபயா பரமேஷ்டபுத, உபாஸகாநு கரணாரதமய பரசேதி கீரதயதே, சாந்தோதிதாத பாவருத தஞ்ச சாதுராதமயதாயம் ததா உபாஸகாநுகரணாரதம் ஸேநேச மம் ததபுத, ஸுஷுபதிலவபந ஸம்ஜுகம் யத ஜாகாதஸம்ஜுகம் ததாரபம் சாதுராமாஸ்யம் மஹாபாக* பஞ்சமம் பரமேசவரம்* என்றும் *ஆதயோ வயுறோ மயா பரோ கதோ ஹயபரம் தரிதயம் ஸ்ரீணு, உபாஸகாநு கரணாரதம் ஸவபநாதிபந ஸம்ஸதிதம் ஸவபநாதயவஸந்தா பேதஸது தயாயிநாம் கேதசாந்தயே, தததத பதஸத தேவாநாம் தநிவிருததயாததமேவச ஸவபநாதயவஸத ஜீவாநாம் அதிஷ்டாநார ஏவ தே, காமாதமநாஞ்ச ஸேநேச ததபதஸதோ மமேசசவர், உபாஸயோஹம் மஹாபாக பதபேத பரயோஜநம்* என்றனு சொல்லுகிறபடியே உபாஸகாநுகரணாரதமாகத தன கருகபயாலே பண்ணினதாய தயாவி கருடைய கேதசாந்தியின் பொருடும் தததத பதஸத ஜீவாக்களுக்கு குறி வருத்தியின் பொருடும்ய ததததவஸத ஜீவாக்களுக்கு அதிஷ்டாதருதவேந ததபத ஸதந்யமகொண்டு காமவசயரான சேநாகு உபாஸயருகையே பதபேதபரயோஜநமுமாயக கொண்டு வயுறசதுஷ்டயத்திலும் பசுதயேக முண்டரன ஜாகாத ஸவபநஸுஷுபதி துரீய ஸம்ஜுகமான நாலுவுகவய முடையனுகுகை

(கேசவாதி ஸாதயநதம்) ஆவது *ஏததநதாககதாஸ ஸாவே ஸாதயநத ரஸமாஹவயா கேசவாதயா தவாதச ச லலாடாதிஷு நிஷுதா சரீரஷு காஸ ஸாவே தயாயிநாம் தாபசாந்தயே* என்றும் *கேசவாதயம் தரயம் ததா வாலுதேவாத விபாவயதே, ஸங்காஷுண்சச கோவிரத பூரவம் தரிதயமதபுதம் தரிவிசாமாதயம் தரிதயம் பரதபுமநாத உதிதம் முநே* ஹருஷிகேசாதிகம் ததவத அதிருததாநம்ஹாமுநே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லலாடாதிக்களிலே தியான சரீரஷுணததைப பண்ணுதின்று கொண்டு தயாயிக்கினுடைய தாபசாந்தியின் பொருட்டாவிருப்பதாய, வயுற சதுஷ்டயத்திலும் ஒரொன்றிலே முழுமுனருக உதபநதமய ஸாதயநதரஸமாஹவயமாவிருக்கிற கேசவாதி வயுறாததாம்

(ஷுடதரிமசதபேதபிதநாந பதமநாபாதிவிபவம்) ஆவது பதமநாபாதி கர்ஸ் ஸாவே ஸவபவியாஸ ததைவச, ஷுடதரிமசதஸங்கயா ஸங்கயாதா பாதாத யேந கணேசவர்! ஷுடதரிமசத பேத பிதநாஸ தே பதமநாபாதிகாஸ ஸாநா, அதிருததாத ஸமுதபநதா தீபாத தீபஞ்ஜேசவர* என்கிறபடியே தீபாத தீபாந தாமபோலே அதிருததாத உதபநதவகளாய, பாதநதவகளாய ஷுடதரிமசதபே தததாலே பிதநவகளாவிருக்கிற பதமநாபாதபவதார விசேஷவகன இந்த பதம நாபாதிகளதான *விபவா பதமநாபாதயந, தரிமசச நவசவஹி பதமநாபோ தருவோநதத சகதயாதமா மதுஸுதித, விதயாதிதேவ கயிலோ விசவருபோ விஹவகம் கரோடாதமாபடபாவகதரோ தாமோ வாகீசவர்ஸுததா, ஏகம்போ நிதிசா வீ ச பகவாந கமலேசவர் வரஹோ நாலிமஹசச ப்ரியஷுஹாணஸ ததா, ஸ்ரீபதிபகவாத தேவ காதததமா அமருததாரக ராஹுஜிதகாலேந மிகந பாரிஜாதஹாஸ ததா, லோகநாதஸது சாந்தததமா தததாதரேயோ

மஹாபரபு நயகரோதசாயீ பகவாத ஏகசருகததனுஸ ததா, தேவோ வாமததே ஹஸ து ஸாவவயாயீ தரிவிகரம நரோ நாராயணசசைவ ஹரி கருஷணஸ ததைவச ஜுவலதபரகதா கராமோ ராமசசாதயச சதுரககதி வேதவித பகவாத் கலகீ பாதாஸசயித பரபு, தரிமசச நவசைவதே பதமநாராதயோ மதா* என்று முப்பத்தொன்பதாக அஹிரபுதநயஸமஹிதாதிகளிலே சொல்லிறதே யாகிலும் விஷுவக்ஸே நஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாறுச சொல்லியிருக்கையாலே இவா ஷ்டதரிமசதபேத பிந்தமௌறதில குறையிலை இனி அநதமுப்பத்தொள பதிலே மூன்றைகருதததுக கொளளுகையிறேயுள்ளது அவையாவன-கயில தததாதரேய பரகராமமுபமான ஆவேசாவதாரங்கள்

(உபேந்தாதரிவிகரமததிபகத ஹயகரீவ நாராயண ஹரிகருஷண மதஸய கூரவராஹாதபவதாரவிசேஷங்கள்) ஆவன அவதாரகதமர்கையாலே ஸாவ வதாரங்களுக்கும் அநிருதநரே காரணமாகச சொல்லிறதேயாகிலும் முன்பு சொன்ன பதமநாராதிகளிலே ஸ்ஹபுதங்களுளவறதிலே பூரவோதபநதவிப வததில நின்றும் விபவநுதங்களுக உதபநதங்களுளவையு முண்டெனனு மிடததை நாசிபகிகை முதலான சிலபரவோஜாங்ககையுபநத*பூரவோதபநதாத வைபவியாத பராதூபபூதா மஹேசவர பராதூபபாவநதாரத விததி தாத கணோசவா! முககயத உபேந்தாரசச யதா முககயா தரிவிகரமததாரஹரி ததி பகதசச தேவோசோ தவிஹேஸதோமருதபாத கருஷணச மதஸயருபஸ ஸயாத மதஸயாத ஹயசிரோ யதா நரோ நாராயணசசைவ ஹரி கருஷணஸ ததைவச* என்று பிரிததெதததுச சொல்லப்பட்ட இதநிதனுக்குத துணையா யிருநது ஜகதாஷணம் பண்ணுகிற உபேந்தாவதாரமும் எல்லநடப்பாரைப போலே லோகததையுநது அவனிருநத ஐசவாயததைக்கொடுத்த தரிவிகராவ தாரமும் அவனுக்கு அமருதபாதநாததமாகக்கொண்ட ததிபகதாவதாரமும், வேதபாதநாததமாகக்கொண்ட ஹயகரீவாவதாரமும், சிஷ்யாசாயருபேண நின்ற திருமதாததை வெளியிட்டருளின நாராயணவதாரங்களும் அவர் கனோடொகக தாமதேவதை பககவிலே பிறநது லோகரகணம் பண்ணின ஹரியும் கருஷணனுமான் அவதாரங்களும் பரையாஷணம் மதநாராதாதவம் பூம புதநாணமாகிற இவரோடே விதயாராதாங்கக பண்ணின மதஸய கூர வராஹாவதாரங்களும் ஆதிசபதததாலே கரோடகருதங்களுள நாவமிஹ கலகயவதாரம் தொடக்கமானவையு

(அவநரினுடைய புஜாபுத வாணக்குதய ஸதாநாதிபேதங்கள்) ஆவன- கீழ்சொல்லப்பட்ட பரவபூத விபவங்களுகிற அவநரினுடைய* புஜாபுதாதாம நியமஸ ததாததரேசசயா மம் ஜாகாதஸமஹுதே சாதூநாதமயே ததத புஜச சதுஷ்டயம் சாததோதிதாஸது தவிபுஜா ஸவநாதயா கணநாயக! ஆதி தேவோ ஜகதநாதோ வாஸுதேவோ ஜகதபதி சதுரபபுஜச சயாமளங்க பரமே வயோமதி நிஷ்டத நிடயோதிதச சாததததூரஸதே வயோமதி ஷ்ட ருண சாததோதிதச சாததவபூ தவிபுஜ புருஷாகருதி* என்றும், *கேசவா தயா குணதபகூழாதயநதா ஸமாஹவயா உபாஸகாதம் ஸேதேச! புகதி

ஞகதி பலபதா- ஸாவே சதுரபபுஜா ஜஞேயா பதமசங்காதிதாநா திதநச
சாலதரேஷு ச ஜஞேயா லாஞாநாபாநாதய சதுசக்தராம மாம து ஸமருதவா
ஜாமபூதபாபம் சதுச சங்கதாம தேவம் நீலஜீமுதஸநநிபம் இநதாநீலநிபச
யாமம் சதுரஹஸதைந கதாதாம சதுரபபுஜதநுஷ்டமநம் சநதாபா ஸதருசந
புதிம் சதுரஹஸதாம தேவம் பதமகிஞ்ஜுலகஸநநிபம் முஸலாஸதாம மஹா
விஷ்ணும் அரவிநதாபமேவ ச, கடகபாணிம் சதுரஹஸதம் அகநிஸநநிபதேஜஸம்
சதுரவஜ்ஜதாம தேவம் தருணாதிதய ஸநநிபம் பட்டஸாபுதஹஸதஞ்ச புனடரீ
காபமேவ ச சதுரபபி முதகாதாம புஜஜா விதபுத ஸமதபுதிம் பஞ்சாபுததாம
மாஞ்ச ஸஹஸராமக ஸம்பரபம் பாசஹஸததாம தேவம் பாலாககசதஸநநிபம்*
என்று மிகுபாதினாரலே சொல்லப்படுகிற புஜபேதங்களும் வானபேதங்களும்
இநதவய்யுஹபேத விபவபேதங்களுக்கெல்லாம் பாதயேகமுண்டான கருதய பேதங
களும் ஆமோதாதிசனும் அயோதயா மதுராதிகளுமாயக்கொண்டு வய்யுஹவிபவங
களுக்க பாதயேகமுண்டான ஸதாரபேதங்களும் ஆதிசபததரலே கரோமகரு
தங்களான பூஷணவஸ்தாநிபேதங்களும் (தூவதாங்களுமாய குஹயதமங்களும்
யிருக்கையாலே சொல்லுகிறீயோம்) என்றது-இவையெல்லாம் சொன்னாலும் ஒரு
வாகரு புதிப்பள்ளவு மரிதாய அவதாரஹஸ்யங்களாகையாலே மிகவும்
குஹயமுடாமிருக்கையாலே சொல்லுகிறேயில்லையென்கை (103)

194 லோகத்தில் ஜனமங்களுக்கு நேது காமமாயனரே இருப்பது, இவ
னுடைய அவதாரங்களுக்கு நேது ஏதென்னவருளிச் செய்கிறா (அவதாரங்
களுக்கு நேது இச்சை) என்று

194 அவதாரங்களுக்கு நேது-இச்சை

அதாவது *பஹுதா விஜாயதே *பஹுமிதி மே வயதீதாநி ஜநமாநி *பல
பிறப்பாய்* என்றிதர யோனியுமாயப் பிறந்தாய *மனிசரும் மற்றும் முற்றமாய
மாயப்பிறை பிறந்த* என்னுமபடி பஹுவீதமாகச் சொல்லப்படுகிற இவனுடைய
அவதாரங்களுக்கு நேது *இப்படி யவதரிப்போம் என்றும் ஸவேசைசொழிய
நேதவநதரயில்லை யென்கை *ஸம்பவாமி ஆதமமாயயா* என்று தானே யருளிச்
செய்தானிறே ஆதமமாயயா என்றது ஆதமேசசயா என்றபடி *மாயா வபுநம்
ஜஞாதம்* என்று மாயாசபதம் ஜஞாதவாசிசயாகையாலே இச்சா ரூபமான ஜஞான
ததைச் சொல்லுகிறது *இச்சாகருநீர்தாயிமதோருதேநே* என்னக கடவதிறே

*இயம் வைபூலீ வை ஸதிதி ரத கிலேசசாவிஹருதயே விபூதீநாம
மதயே ஸாநாதாநிசசாம அவதார ஸஜாதீயஸ தேஷாயிதிது விபவாகையா மபி
பஜந கரீச தவம் பூரணே வாகுணகணைஸ தாந ஸதகயஸி என்றும் *ஏவம்
ஸதிதே தவதுபஸம் சாயணபபுபாயோ மாதேந கேநசித அலபஸபத நோப
ஸபுதம், நோசேத அமாதய மதுஜாதிஷு* யோநிஷு* தவம் இச்சாவிஹார விதி
நா-ஸம்வாதரிஷய* என்றும் அவதாரநேது இச்சையென்னுமிடத்தை ஆழவான
விசதமாகவருளிச் செய்தாரிறே (194)

195 பல்ம-ஸாது பரிதராணுதி துரபம்

அதாவது *பரிதராணுய ஸாதுநாம விநாசாய ச துஷ்கருதாம் தாமஸம் ஸதாபநாததாய ஸம்பவாயி யுகேயுகே* என்று அவன தானருளிச் செய்த படியே தன் பகல பரேமயுகதராய தன்னுடைய அநுபவமொழிய கூண்டகாலமும் செல்லாதே தன்னைக் காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் ஸாதுஜநவகளைத் தன்னுடைய ரூபசேஷடித அவலோகந ஆலாபநாதநமுதேந ரகூடிகையும் தத் விரோதிகளான துஷ்கருததுககளை நசிப்பிக்கையும் தன்னுடைய ஆராதநரூபமாய கூணமாயககிடக்கிற வைதிகதாமததை ஆராக்யனுள் தன் ஸ்வரூபத்தை தாசிப பித்து ஸதாபிக்கையுமாதிற இம்முன்றுமே பலமென்கை 'ஸாதுவ - உகதலகூண்ட தாமசீலா வைஷ்ணவாகசேஸர மதஸமாசரயணே பரவருததா மநநாமகாமஸவ ரூபாணம் வாய மநஸா கோசரதயா மததாசநேநவீநா ஆதமதாரண போஷ ணுதிகம் அலபமாநா கூண்டமதரகாலம் கலபஸன்னஸம் மநவாநா பரிசிதில் ஸாவகாதா பவேயுரிதி மதஸவரூப சேஷடிதாவ லோகந ஆலாபநாதிதாதேந தேஷ்டம் பரிதராணுய ததவிபரிதாநாம விநாசாய ச கூணஸய வைதிகஸய தாமஸய மதாராத ரூபஸய ஆராதயஸவரூப தாசநேந ஸதாபநாய ச யுகே யுகே ஸம்பவாயி-கருததரோதாதி யுகவிசேஷ நியமோபி நாஸதீதயாதத் என றிறே இந்த சலோகத்துக்கு அர்த்தம் பாஷ்யகாரா அருளிச்செய்தது *யே பகதா பவதேக போகமநஸோ நநயாதம் ஸஞ்ஜீவநா ததஸம்சலேஷண தத் விரோதி நிதநாதயாததம் வநாதரீசவர்! யதவாதாஸ ஸுாரநாதயாகார திவயாகருதில் தேதைவ தரிதகை ந ரை ச ச ஸுாகரம் ஸவபராததித பாராததம்* என்றிறே ஆழ்வானுமருளிச்செய்தது (195)

196 அவதாரம் ஐசசெமென்றறியாதே காமநிபநதநமாக நினைத்து மநத் மதிகள பண்ணும் பர-நததை யநுபதிக்கிறார் (பலபரமாணவகரிலும்) என்று தொடங்கி

196 பல பரமாணவ-விலும் பருஞ்சாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே அவதாரங்களுக்கு றேந்து காமமாக வேண்டாவோ வென்னில்

அதாவது இதிறாஸபுரண ரூபமான பல பரமாணவகளிலும் *பதிவாதா தாமபா ஹதா யேந மம் பரியா ஸது பரியாவிரஹித சிகராலம் பவிஷயதி* என ரூபபேரலே யுண்டான பருஞ்சாபம் முதலானவற்றுலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதாரமேது இசையளறிககே காமமாகவேண்டாவோ? என்னி லென்கை (196)

197 அதுக்கு உததாமருளிச்செய்கிறார்(அவைதன்னிலே) என்று தொடங்கி

197 அவைதன்னிலே, சாபம் வயாஜம் அவதாரம் ஐசசெ மென்று பரிஹரித்தது

அதாவது, *தபஸாரதிதோ தேவோ ஹயபரவீத பகதவதஸல லோகா நாம் ஸம்பரியாததம் து சாபம் தம் கருஹயமுகதவாந்* என்று உததா

பூரீராமாயணத்திலும் * ஸர்வவாததேஷு வை விஷ்ணோ ஜநதம் ஸவேசசமயவ
து, ஜாகாஸ்தரஸ்சலேநைவ ஸவேசசயா கமநம் நஹே , தவீஜசாபஸ்சலேநைவம்
அவதீரணேபி லீலயா* என்று ஸ்வகபுராணதிகளிலும் சொல்லுகையாலே பருரு
சாபாதிக்காளே பிறந்தானென்கிறவனைவதனனிலே-சாபம் வயாஜமாதாம், அவ
தாம் இச்சாகருவீதமென்று பரிஹரித்த தெனகை (197)

198 ஆகவீப்படி விபவத்தை உபபாதித்த வனதநாம் அநதாயாமித
வததைபுப்பாதிக்கிறா (அநதாயாமிதவமாவது) என்று தொடங்கி

198 அநதாயாமிதவமாவது-அநத பரவீசய சிபநதாயாமிருக்கை

அதாவது *ய ஆதமாதமததரோ யமயதி* *அநத பரவிஷ்டச சாஸதா
ஜநாதாம்* சாஸதா விஷ்ணுரசேஷஸய ஜகதோ யோ ஹருதி ஸதித * இதயாதி
களில் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடையவுள்ளே பரவேசித்தது ஸ்கல்பரவருத்தி
களுக்கும் நியததாயாமிருக்கை அநதாயாமிதவமாவதெனகை (198)

199 இதுதான் ஆதமாவீணுள்ளே தளஸ்வருபத்தாலே வயாதித்தது நின்று
நியமிக்கும்தும், ஸவிசாரணையக்கொண்டு ஹருதயத்திலே வயாதித்திருந்து
நியமிக்கும்தும்யக்கொண்டு தவிவிதமாயிருக்கையாலே உபயததைபுமுருளிச
செய்கிறா (ஸவாககநாகபரவேசாதி என்று தொடங்கி

199 ஸவாக நாகபரவேசாதி ஸவாவஸததைகளிலும் ஸகல் சேதநாகும்
துணையாய அவாககீ விடாதே நிறகிற நிலைகுமேலே சுபாசரயமான
திருமேனியோடே கூடக்கொண்டு அவாகளுக்கு தய்யனுகைக்காகவும்
அவாககீ ரஷிகைக்காகவும் பந்து பூதனயக்கொண்டு ஹருதய
கமலத்திலே யெழுந்தருளீ யிருக்கு மிருப்பு

அதாவது *அநதாயாமிஸ்பருபஞ்ச ஸரவேஷ்டம் பந்துவத் ஸதிதம்*
என்று தொடங்கி *ஸவாகக நாகபரவேசேபி பந்துராதமாஹி கேசவ* என்று
சொள்ளப்படியே புணயநிபத்தநமாக ஸவாககத்தாத பரவேசிக்கையும் பாபநிபந
தனமாக நாகத்தை பரவேசிக்கையும் உபயநிபத்தநமாக காபததை பரவேசிக
கையும் முகலான எல்லா அவஸதைகளிலும் எல்லாச் சேதநாகும் இராமட
முட்டுவார்ப்போலே உள்ளே பதிக்கிறதது ஸததையே பிடித்து தோக்கிக்
கொண்டு போருகையாலே துணையாய அவாககீ ஒருக்காலும் விடாதே அநதாத
மாவாய நிறகிற நிலைகுமேலே*அவருஷ்டமாதர புருஷோ ஜயோதிரிவாதாமக*
என்றும் *நீலதோயதமதயஸ்தா விதயுலலேகேவ பாஸ்வர என்று மிதயாதி
களிற சொல்லுகிறபடியே ஜயோதீருபம் ய சயாமனமான தனனை முட்டாக்கிறும்
படி *செம்பொனே திகழுமிறபுகராலே நீல தோயதத்தை விழுங்கிா விதயு
லேகைபோலே யிருக்கையாலே பாஹயவிஷயபரவணமான மத லகலை அதில
நின்றுப் பற்றுத்துத்துத் தன் பக்கிலே பரவணமாகக்கொள்ளும்படி சுபாசரயமான
திருமேனியோடே அநத சேதநாகு தயானருசி பிறந்தபோது தயெயனுகைக்
காகவும் புத்தயாதிக்குத் தியாமகனயக்கொண்டு அவாககீ ரஷிகைக்காகவும்

நரையனாதபரபுக்தமான ரூடல் திபீகரே பதது பூதனுயக்கொண்டு *பதம
கோசபாதீகாசம் ஹருதயஞ் சரபயதோமுக* என்கிற ஹருதயத்திலே பெழுத
தருவியிருக்குமிருப்பென்கை அததா தமதையை முதலிறசொலவி அதுக்குமேலே
ஸவீகஹனுயக்கொண்டு ஹருதயகமலத்தினிருக்கு மிருப்பைச்சொலவித் தலைக
டட்டிற்று வீகஹயோக பரபுக்தமான பரதவாதிகளைச் சொல்லுவருகிற
பரதரணமாகையாலே (199)

200 ஆக அததாயமிதவதை உபபாதித்தாராய தினரா கீழ் அளந
தாம அாசாவதாரதையுபபாதிக்கிரா (அாசாவதாரமாவது) என்று தொடங்கி

200 அரசாங்கத்தால் தகுந்ததெவ்வருவம் அவ்வருவம் என்கிற படியே சேத்தாக்கு அப்பிதமான தாவயத்திலே விபவவிசேஷங்களையோ லன்றிகே தேச காலாதிதாநியமயிலொதபடி ஸநந்திபண்ணி அபாரதய கணிக காளககளவிட்டு அரசகபர ததாமான ஸமஸ்த வயபாரய கணிய முடையறையகொணடு கோயிலகளிலும் கருறையகளிலும் எழுந் தருவித்தருவ திலு

அதாவது, *தமருகநததெவவுருவமவவுருவநதானே* எனகிறபடியே ஆசரி தாயாதொன்றை தனக்குத் திருமேனியாகக் கோவினாக அத்தையே தனக்கு வடிவாகக் கொள்ளுமென்கிறபடியே ஆசரிதான் சேதநாகு அபிமதமான ஸ்வாணரஜதாதி சிலாபாயநதமான ஏதேனுமொரு தாவயததிலே அயோதயாமதுராதிதேசநியமமென்ன பதிதோராயிரம் ஸம்வதஸரம் தூறுஸம்வதஸரமென ரூபபோலேயுண்டான காந்தியமமென்ன தசாதஸஸ்தேவாதிகளெனரூபபோலே சில அதிகாரி நியமமென—இவற்றையுடையததாயக்கொண்டு ஸந்திதிபன்னினராமருஷுணாதி விபவவிசேஷங்களை போலவந்திக்டெ *பென்னதிதேதநேஷுவிருமருஷுணாதி* என்கிறபடியே ஒரு தேசநியமமில்லாதபடியாகவும் அரசகனுடைய அபேக்ஷாகாலமொழியத் தனக்கெனொரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும் குசியுடையாரெவராகக் காண்கயாலே இன்னுமொளபதொரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்திதிபன்னினி *ஸாவணநிஷுணு* என்கிறபடியே ஸந்திஷுணுவாகையாலே அவர்கள் செய்யுமபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு *அரசகபராதீகாசிபாதஸந்தி* என்கிறபடியே அரசகபராததரமான ஸந்தாநாதிகளான ஸம்ஸதவயாபரங்களைப் முடையனாயக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருமநிலி அரகசாவதாரயாவதென்கை அரசர யூபாராநியமே* என்கையாலே அரசகபதம் பரதிராவாசி (200)

201 இவ்வாசாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகதவாதி குண பூர்த்தியை யருளிச்செய்கிறா ருசி ஜநகதவமும) என்று தொடங்கி

201 ருசிலகசதவழும் கபாசாயதவழும் அசேஷலோக சரணயதவழும் அநு
பாவயதவழும் மெலிமை ஆசசாவதாரத்திலே பரிபூரணம்

அதாவது சாஸ்திரங்களால் திருத்த வொண்ணாதே விஷயாததங்களிலே மண்டி விழுகராயப்போகும் சேதநடுக்குத் தன்னுடைய ரூபெளதாய குணங்

களாலே வைமுககயத்தை மாற்றித் தனபககலிலே ருசியை ஐநிபடிககையும், ருசி பிறந்த வளந்தரம் தனனை பழிகரும்வர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினி தாமபடி சுபாசரய மாயிருக்கையும், அவ்வளவளறிகே தனனையே உபாயமாக ஸவீகரிக்கும்ளவில் குணகுண நிருபணம் பண்ணுதே ஸகல் லோகவகளிதுள்ள வர்களுக்கும் சரணவரணாஹமா யிருக்கையும் உபாயமான மாதாமாய ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் அநுபாவயமாபடி யிருக்கையளறிகே வைல ஸுனயத்தில் வாசியநிந்தவர்களுக்கு *என்னமுதினாக கண்ட கண்கள் மறநென றினாக காணுவே* என்னுமபடி அநுபாவயமாபடியிருக்கையுமாகிற இவை யெல்லாம் ஆச்சாவதாரத்திலே பரிபூரணமாயிருக்குமென்கை *ஸுருபரம் பரதிமாம் விஷ்ணு பரஸநவநதேஷுணம், கருதவாதம் பரீதிகரீம் ஸுவாண ரஜாதிரி தாமாசசயேத தாம் பரணமேத தாம் பஜேத தாம் விசிறந்தயத விசதயபாஸத தோஷஸது தாமேவ பரஹ்மருபினீம்* என்று இவ்வாச்சாவதாரத் தில் சூசரிதா உகந்ததொரு தரவயத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுமாய் பரபயனுமாயிருக்கு மெனனுமிடம் பூதீசெனந்தக பகவானுமம் சொல்லப்பட்டதினே (201)

202 இன்னமும் இவ்வாச்சாவதார குணதிகயத்தை அருளிச் செய்யா தின்று கொண்டு இப் பரபநதத்தைத் தலைக் கட்டியருளுகிறார் (ஸவஸவாயி பாவத் தை) என்று தொடங்கி

202 ஸவஸவாயி பாவத்தை மாறுடிகொண்டு அஜ்ஞரைப் போலையும் அசுத்தரைப் போலேயும் அஸவதநதரைப் போலேயும் இருபாகச் செயதேயும், அபார காருணய பரவசனயகொண்டு ஸாவாபேசி தவகனையும் கொடுத்தருளும்

— ததபதாயம் முற்றிற்று —

அதாவது ஸவதவமாதமி ஸ்ரஜாதம் ஸவாயி தவம் பரஹ்மணி ஸதிதம் என்கிறபடியே சேதநனுக்கு ஸவதவமும் தனக்கு ஸயமிதபமும் வயவஸதித மாயிருக்க இவ்ள தன்னுடைமையகொண்டொகந்த தவனையும் ஸஹ படிக்கும்படி ஸவாயிதவம் இவ்ள பககலிலும் ஸவதவம் தன பககலிலுமாகத் தவ ஸிசசையாலே மாறுடிக் கொண்டு யஸ் ஸாவஜ்ஞஸ ஸாவவித் பரஸ்ய சகதீ விவிதைவ சருயதே* ந தஸ்யேசே கசந* என்றும் * ஸாவேசவரஸ ஸாவதருக் ஸாவவேததா ஸஸதசகதி பரமேசவராகய என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாவஜ்ஞசுரய ஸாவசகதியாய நிரவசுஸவதநதரஹ் யிருக்கிற தனனை அமைத் துக் கொண்டு தன காரியமும் பிறா காரியமுமறிய மாட்டாத அஜ்ஞரைப் போலேயும் தனனைத் தான ரக்ஷிக்கமாட்டாத அசுத்தரைப் போலேயும் தனக் கெனன வொரு முதளமையிலாத அஸவதநதரைப் போலேயும் இராநிறகச் செயதேயும் விமுகரைபு முடபட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காருணய மிட்டவழக்கரயக் கொண்டு தேதரபுதர விதரணம் முதலாக மோஷு தான பரபநதமாக யதாதிசரம் சேதநருடய ஸகாபேஷிதவகனையும் கொடுத்தருளுமென்கை

அர்ச்சாவதாரஸ ஸாவேஷ்டம் பாந்தவோ பகவதஸல் ஸவதவமாதமி ஸஞ்ஜாதம் ஸவாமிதவம் மயீ ச ஸதிதம் என்று அர்ச்சாவதாரமானது ஸாவாகாரமும் பாந்தவமாய் பகவதஸகமாபிருகதும் ஸவதவமானது ஆதமனா ஸிப பகலீலும் ஸவாமிதவமானது என பகலீலும் வயவஸதிதமா யிருகதுமென்றும் *இதிவயவஸதிதே சாபி மமாயம் கேசவஸ தவீதி மமாயம் ராம இதயேவ தேவ பரகலாகுசத்* என்றபடி சேஷிதவம் வயவஸதிதமாயிருககச செயதேயும் என்னுடைய கேசவனென்றும், பரகவை அடைபாளமாகவுடைய தேவனுள் ராமன் என்னுடையவென்றும் *மமாயம் வாமநோ நாம் நாரஸிமஹாகருதி பரபு வராஹவேஷ்டா பகவாத நரோ நாராயணஸ ததா* என்று என்னுடையவன் இந்த வாமன்னுள்வா பரபுவான் நாரஸிமஹ ரூபியானவன், வராஹ வேஷ்டதை யுடைய பகவான் அப்படியே நாராராயணன் என்றும் ததா கருஷ்ணச ச ராமச ச மமாயமிதி நிாதிசேத மதகராமவாஸீ பகவாத மமாவேதி ச தீா பவேத்* என னுமபடியே கருஷ்ணனும் ராமனும் என்னுடையவனென்னுஞ் சொல்லாநிறகும் என்னுடைய கராமத்திலிருக்கிற பகவான் என்னுடையவ னென்றும் மமதவபுத்தி யுண்டாகா நிறகும் *சிந்தயேச ச ஜகநநாதம் ஸவாமிதம் பரமாததத், அசுத மஸவதநதரஞ்ச ரக்ஷயஞ்சாபி ஜநாததம்* என்று பரமாததததால் ஜகந நாதனும் ஸவாமியான் ஜநாததநீன் அசுதனாகவும் அஸவதநதானாகவும் ரக்ஷய பூதனாகவும் சிந்திப்பதுஞ் செயயாநிறகும் *ததிசசயா மஹாதேஜா புகததே வை பகவதஸல் ஸநாதம் பாநம் ததா யாதராம் குருதே வை ஜகதபி* என்று பெரிய தேஜஸஸையுடைய ஜகதபதியானவன் பகதனுக்கு வதஸஸனாகு கொண்டு அவன் இச்சித்தபோது அமுது செயயாநிறகும் அப்படியே ஸநான்த தையும் பானததையும் யாதரையையும் பண்ணுநிறகு மென்றும் *ஸவதநதரம் ஸ ஜகநதாதோபி அஸவதநதரோ யதா ததா ஸாவசகநி ஜகததாதாபி அசுத இவ சேஷ்ட தே* என்று ஸவதநதரனும் ஜகநதாநனும் யிருககச செயதேயும், அவன் யாதொருபடி அஸவதநதான் அப்படியாகா நிறகும் ஸாவசகநியாய ஜகதனுக்கு ஸரஷ்டாவா யிருககசசெயதேயும் அசுதநரைப் போலே சேஷடியா நிறகுமென்றும் *ஸாவாத காமாத ததத் ஸவாமயி அசுத இவ லக்ஷயதே, அபாரதாதபி ஜஞஸ ஸந ஸதைவ குருதே தயாம்* என்று எல்லா காமங்களையுங் கொடா நின்ற ஸவாமியாயிரா நிறகச செயதேயும் அசுதநரைப் போலே காணப்படா நிறகும், அபாரதங்கனில் அநிலிளாகா நின்றகொண்டு எப்போதும் தவயையப் பண்ணு நிறகுமென்றும் *அர்ச்சாவதார விஷயே மயாபி உததேசதஸ ததா, உகதா குஞ்ந தசயநதே வகதும் வரஷசகதாபி* என்று, அர்ச்சாவதார விஷ யத்தில் என்னுளும் கருங்கச சொல்லப்பட்டவதனை குணங்களானவை நூறு வரஷ்ய கூடினும் சொல்ல சகயங்களல்ல வென்றும் *குதே ச மத பரஸாதத் வா ஸவதோ ஜஞாநாகமேத் வ* என்று என்னுடைய பரஸாத மொழிந்தாலும் ஸவதஸ் எந்தமான ஜஞானயிலலாத போதும் சொல்ல முடியாதென்றும் *ஏவம் பஞ்சபரகாரோஹம் ஆதமநாம் பததாம் அத, பூவஸஸாதபி பூவஸஸாத ஜயா யாமச கசவோததரோதத* என்றிப்படி பரவபூணாதி பஞ்சபரகாரான நான் அத பதிகிற ஆதமாகனாகுப் பூவபூவபரகாரங்களிறகாடிகல் உததரோத

தீர்வுதர நூல்களின் அட்டவணை

[லக்கம் — நூல்களின் வரிசை லக்கம்]

அகிலேஸ்வரபுரம்	142	ஆதமபேதம்	55	இலங்காரண	160
அகிலேஸ்வரபுரம்	47	ஆதமபேதபுரம்	42	இலங்காரண	165
அகிலேஸ்வரபுரம்	77	ஆதமபேதபுரம்செனது	4	இலங்காரண	180
அகிலேஸ்வரபுரம்	19	ஆதமபேதபுரம்செனது	5	இலங்காரண	148
அகிலேஸ்வரபுரம்	71	ஆதமபேதபுரம்செனது	27	இலங்காரண	152
அகிலேஸ்வரபுரம்	8	ஆதமபேதபுரம்	58	இலங்காரண	149
அகிலேஸ்வரபுரம்	81	ஆதமபேதபுரம்	78	இலங்காரண	110
அகிலேஸ்வரபுரம்	112	ஆதமபேதபுரம்	9	இலங்காரண	92
அகிலேஸ்வரபுரம்	111	ஆதமபேதபுரம்	23	இலங்காரண	99
அகிலேஸ்வரபுரம்	10	ஆதமபேதபுரம்	63	இலங்காரண	111
அகிலேஸ்வரபுரம்	13	ஆதமபேதபுரம்	166	இலங்காரண	171
அகிலேஸ்வரபுரம்	147	ஆதமபேதபுரம்	163	இலங்காரண	182
அகிலேஸ்வரபுரம்	191	ஆதமபேதபுரம்	168	இலங்காரண	75
அகிலேஸ்வரபுரம்	13	இதமபேதபுரம்	80	இலங்காரண	10
அகிலேஸ்வரபுரம்	65	இதமபேதபுரம்	90	இலங்காரண	12
அகிலேஸ்வரபுரம்	183	இதமபேதபுரம்	99	இலங்காரண	170
அகிலேஸ்வரபுரம்	186	இதமபேதபுரம்	98	இலங்காரண	17
அகிலேஸ்வரபுரம்	51	இதமபேதபுரம்	128	இலங்காரண	53
அகிலேஸ்வரபுரம்	24	இதமபேதபுரம்	101	இலங்காரண	70
அகிலேஸ்வரபுரம்	108	இதமபேதபுரம்	79	இலங்காரண	35
அகிலேஸ்வரபுரம்	50	இதமபேதபுரம்	89	இலங்காரண	30
அகிலேஸ்வரபுரம்	198	இதமபேதபுரம்	162	இலங்காரண	158
அகிலேஸ்வரபுரம்	144	இதமபேதபுரம்	78	இலங்காரண	179
அகிலேஸ்வரபுரம்	143	இதமபேதபுரம்	68	இலங்காரண	155
அகிலேஸ்வரபுரம்	188	இதமபேதபுரம்	41	இலங்காரண	124
அகிலேஸ்வரபுரம்	25	இதமபேதபுரம்	87	இலங்காரண	91
அகிலேஸ்வரபுரம்	32	இதமபேதபுரம்	120	இலங்காரண	118
அகிலேஸ்வரபுரம்	58	இதமபேதபுரம்	98	இலங்காரண	84
அகிலேஸ்வரபுரம்	200	இதமபேதபுரம்	67	இலங்காரண	56
அகிலேஸ்வரபுரம்	18	இதமபேதபுரம்	7	இலங்காரண	114
அகிலேஸ்வரபுரம்	194	இதமபேதபுரம்	140	இலங்காரண	145
அகிலேஸ்வரபுரம்	197	இதமபேதபுரம்	151	இலங்காரண	3
அகிலேஸ்வரபுரம்	100	இதமபேதபுரம்	22	இலங்காரண	49
அகிலேஸ்வரபுரம்	117	இதமபேதபுரம்	61	இலங்காரண	129
அகிலேஸ்வரபுரம்	115	இதமபேதபுரம்	48	இலங்காரண	107
அகிலேஸ்வரபுரம்	159	இதமபேதபுரம்	174	இலங்காரண	125
அகிலேஸ்வரபுரம்	60	இதமபேதபுரம்	62	இலங்காரண	31

செட்டரமானு	153	பச்சுதிமெய்கிறது	66	ரஜஸுராக	94
செவரனாடிகளாகவும	173	பாதபக்ததா	126	ருசிகுக	201
செவரனாமகாரண	157	பாதபக்தி	187	வயுநாமாவது	184
செவரனாகை	40	பாதபக்தி	156	விசிறமாகதான்	181
செவரநாவெனறபொருத	29	பாதபக்தி	72	விதிவியாவக	190
செவரனாதைபொழிய	87	பாதபக்தி	48	விபரம	189
செவரனாமகாரணிகரு	150	பாதபக்தி	185	விதிவியாவக	189
செவரனாமகிதப	68	பாதபக்தி	154	விசிறமாகதான்	74
செவரனாமகிதப	36	பாதபக்தி	58	விசிறமாகதான்	77
செவரனாமகிதப	28	பாதபக்தி	180	விசிறமாகதான்	54
செவரனாமகிதப	148	பாதபக்தி	127	விசிறமாகதான்	181
செவரனாமகிதப	46	பாதபக்தி	193	விசிறமாகதான்	172
செவரனாமகிதப	137	பாதபக்தி	123	விசிறமாகதான்	176
செவரனாமகிதப	69	பாதபக்தி	180	விசிறமாகதான்	180
செவரனாமகிதப	133	பாதபக்தி	109	விசிறமாகதான்	159
செவரனாமகிதப	2	பாதபக்தி	113	விசிறமாகதான்	199
செவரனாமகிதப	104	பாதபக்தி	102	விசிறமாகதான்	167
செவரனாமகிதப	95	பாதபக்தி	132	விசிறமாகதான்	64
செவரனாமகிதப	39	பாதபக்தி	138	விசிறமாகதான்	202
செவரனாமகிதப	136	பாதபக்தி	122	விசிறமாகதான்	181
செவரனாமகிதப	134	பாதபக்தி	18	விசிறமாகதான்	119
செவரனாமகிதப	6	பாதபக்தி	190	விசிறமாகதான்	98
செவரனாமகிதப	28	பாதபக்தி	76	விசிறமாகதான்	82
செவரனாமகிதப	84	பாதபக்தி	121	விசிறமாகதான்	173
செவரனாமகிதப	11	பாதபக்தி	106	விசிறமாகதான்	177
செவரனாமகிதப	45	பாதபக்தி	85	விசிறமாகதான்	164
செவரனாமகிதப	193	பாதபக்தி	44	விசிறமாகதான்	106
செவரனாமகிதப	38	பாதபக்தி	1	விசிறமாகதான்	33
செவரனாமகிதப	21	பாதபக்தி	118	விசிறமாகதான்	173
செவரனாமகிதப	20	பாதபக்தி	57	விசிறமாகதான்	58
				விசிறமாகதான்	14

ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணைகளின் அட்டவணை

(மக்கள்-சூர்ணைகளின் வரிசை மக்கள்)

அகவியுரை	184	அபகருஷ்டமங்க	214	, தன்னுடைய	337
அகருதயகரண	302	அபாயகரண	118	, தீவிரவாசை	344
அகருதனதை	47	அபேஷாரி	150	, இருவர்களுமே	428
அகருதோஷ	171	அபேஷாபுரு	22	ஆசாயனுக்கு	432
அகருதோஷ	416	அபேஷாபுரு	426	,, சிஷ்யன்	313
அகருதனனை	56	,, பததது	61	தேவாசு	335
அகருதவயவருததி	65	அபேஷாபுரு	255	ஆசாயனபுரு	446
அகருதவ	185	அபேஷாபுரு	256	ஆசாயனபுரு	224
அகருதவபுரு	306	அருசிபுரு	105	ஆசாயனபுரு	461
அகருதவ	383	அருசிபுரு	193	ஆசாயனபுரு	447
அகருதவ	42	அருசிபுரு	251	ஆதமபுரு	96
அகருதவ	187	அருசிபுரு	253	ஆதமபுரு	135
அகருதவ	43	அருசிபுரு	252	ஆதமபுரு	62
அகருதவ	293	அருசிபுரு	409	ஆதமபுரு	165
அகருதவ	292	அருசிபுரு	143	ஆதமபுரு	137
அகருதவ	4	அருசிபுரு	125	ஆதமபுரு	294
அகருதவ	131	அருசிபுரு	245	ஆதமபுரு	200
அகருதவ	197	அருசிபுரு	342	ஆதமபுரு	35
அகருதவ	301	அருசிபுரு	298	ஆதமபுரு	250
அகருதவ	223	அருசிபுரு	348	ஆதமபுரு	261
அகருதவ	277	அருசிபுரு	178	ஆதமபுரு	240
அகருதவ	290	அருசிபுரு	149	ஆதமபுரு	343
அகருதவ	296	அருசிபுரு	390	ஆதமபுரு	368
அகருதவ	345	அருசிபுரு	14	ஆதமபுரு	270
அகருதவ	284	அருசிபுரு	364	ஆதமபுரு	129
அகருதவ	156	அருசிபுரு	161	ஆதமபுரு	440
அகருதவ	32	அருசிபுரு	181	ஆதமபுரு	50
அகருதவ	195	அருசிபுரு	73	ஆதமபுரு	205
அகருதவ	213	அருசிபுரு	77	ஆதமபுரு	41
அகருதவ	360	அருசிபுரு	386	ஆதமபுரு	5
அகருதவ	388	அருசிபுரு	398	ஆதமபுரு	59
அகருதவ	67	அருசிபுரு	329	ஆதமபுரு	324
அகருதவ	132	அருசிபுரு	30	ஆதமபுரு	54
அகருதவ	106	அருசிபுரு	216	ஆதமபுரு	201
அகருதவ	68	அருசிபுரு	175	ஆதமபுரு	357
அகருதவ	282	அருசிபுரு	271	ஆதமபுரு	55
அகருதவ	114	அருசிபுரு	258	ஆதமபுரு	196
அகருதவ	69	அருசிபுரு	141	ஆதமபுரு	99
அகருதவ	90	அருசிபுரு	431	ஆதமபுரு	319
அகருதவ	112	அருசிபுரு	346	ஆதமபுரு	133
அகருதவ	155	அருசிபுரு	437	ஆதமபுரு	40
அகருதவ	259	அருசிபுரு	435	ஆதமபுரு	102
அகருதவ	89	அருசிபுரு	336	ஆதமபுரு	414
அகருதவ	107	அருசிபுரு	338	ஆதமபுரு	130
அகருதவ	88	அருசிபுரு	333	ஆதமபுரு	74

இது பரதம்	463	இவையொன்று	307	'கல்குமகன்கட	172
இது ஸவாய	53	இறுக்கக்காய	374	காட்குயப்பா	186
இப்படி கொள்	121	இறைப்பொழு	361	கிறச்சொன்ன	275
, கொள்ளாத	109	இளங்கோயில்	173	குணக்குதராய	111
இப்படி சொல்லு	44	இறைப்பெருமா	247	குணதோஷங்க	423
இப்படி சொல்லு	421	இஷ்டாவிஷ்டங்க	278	குணம்போலே	164
இப்படி கிரியை	225	சசுவரணதாரை	430	குணம்போலே	419
இப்படி பராய	425	சசுவரணவதரி	194	குறும் செயது	365
இப்படி யிவ	274	சசுவரணகுறேசு	429	கேவலசாந்தி	188
இப்படியொழிய	312	சசுவரணப்பற்று	427	கைவலாயதசை	288
இப்படி ஸாவய	243	சசுவரணப்பற்று	433	கைவலாயதசை	283
இம்முன் ஸம்	45	உகாதலுள்ளி	257	கைவலாயதசை	281
இரண்டுபுறமே	17	உகாதலுள்ளி	408	கைவலாயதசை	276
இரண்டுமையா	441	உகாதலுள்ளி	212	கைவலாயதசை	448
இரண்டுமையா	16	உகாதலுள்ளி	436	கைவலாயதசை	110
இரண்டுமையா	373	உகாதலுள்ளி	325	கைவலாயதசை	442
, ஸவருப்ப	334	உபதேசத்தால்	12	கைவலாயதசை	285
இருவா முன்னிடு	152	மீளாத	13	கைவலாயதசை	340
இருவா முன்னிடு	11	உபாயத்தால்	80	கைவலாயதசை	339
இருவா முன்னிடு	149	சகதியும்	85	சேதனத்தால்	320
இருவா முன்னிடு	262	உபாயத்தால்	87	சுதாரணத்தால்	291
இருவா முன்னிடு	206	உபாயத்தால்	92	சுதாரணத்தால்	384
இருவா முன்னிடு	246	உபாயத்தால்	57	சுதாரணத்தால்	91
, மகாத	27	உபாயத்தால்	268	சுதாரணத்தால்	452
இருவா முன்னிடு	397	உபாயத்தால்	58	சுதாரணத்தால்	204
இருவா முன்னிடு	31	உபாயத்தால்	66	சுதாரணத்தால்	117
இருவா முன்னிடு	203	உபாயத்தால்	273	சுதாரணத்தால்	208
இருவா முன்னிடு	264	உபாயத்தால்	376	சுதாரணத்தால்	220
இருவா முன்னிடு	249	உபாயத்தால்	399	சுதாரணத்தால்	199
இருவா முன்னிடு	222	உபாயத்தால்	64	சுதாரணத்தால்	19
இருவா முன்னிடு	262	உபாயத்தால்	46	சுதாரணத்தால்	198
இருவா முன்னிடு	142	உபாயத்தால்	157	சுதாரணத்தால்	381
இருவா முன்னிடு	295	உபாயத்தால்	79	சுதாரணத்தால்	241
இருவா முன்னிடு	280	உபாயத்தால்	260	சுதாரணத்தால்	29
இருவா முன்னிடு	297	உபாயத்தால்	248	சுதாரணத்தால்	20
இருவா முன்னிடு	3	உபாயத்தால்	400	சுதாரணத்தால்	230
இருவா முன்னிடு	189	உபாயத்தால்	211	சுதாரணத்தால்	202
இருவா முன்னிடு	144	உபாயத்தால்	154	சுதாரணத்தால்	177
இருவா முன்னிடு	97	உபாயத்தால்	128	சுதாரணத்தால்	179
இருவா முன்னிடு	387	உபாயத்தால்	227	சுதாரணத்தால்	180
இருவா முன்னிடு	341	உபாயத்தால்	457	சுதாரணத்தால்	32
இருவா முன்னிடு	151	உபாயத்தால்	78	சுதாரணத்தால்	309
இருவா முன்னிடு	94	உபாயத்தால்	380	சுதாரணத்தால்	160
இருவா முன்னிடு	86	உபாயத்தால்	403	சுதாரணத்தால்	439
இருவா முன்னிடு	349	உபாயத்தால்	314	சுதாரணத்தால்	438
இருவா முன்னிடு	53	உபாயத்தால்	148	சுதாரணத்தால்	124
இருவா முன்னிடு	451	உபாயத்தால்	232	சுதாரணத்தால்	454
இருவா முன்னிடு	372	உபாயத்தால்	239	சுதாரணத்தால்	308
இருவா முன்னிடு	299	உபாயத்தால்	158	சுதாரணத்தால்	122
இருவா முன்னிடு	6	உபாயத்தால்	25	சுதாரணத்தால்	170
இருவா முன்னிடு	104	உபாயத்தால்	402	சுதாரணத்தால்	265

தோளறுவதுவிய	362	பகவதபாசாரம்	303	மாறபாலமனது	95
தோளறுவதுவிய	176	பகவதபாசாரம்	395	மாறவேளிகம்பி	234
தோளறுவதுவிய	351	பகவதபாசாரம்	317	முகவயம் அதுவே	48
தோளறுவதுவிய	417	பகவதபாசாரம்	83	முதல்சொன்ன	266
தோளறுவதுவிய	352	பகவதபாசாரம்	139	முதல்சொன்ன	289
தோளறுவதுவிய	182	பகவதபாசாரம்	369	முதல்சொன்ன	100
தோளறுவதுவிய	356	பகவதபாசாரம்	404	முதல்சொன்ன	267
தோளறுவதுவிய	460	பகவதபாசாரம்	254	முதல்சொன்ன	392
தோளறுவதுவிய	190	பகவதபாசாரம்	405	முதல்சொன்ன	63
தோளறுவதுவிய	330	பகவதபாசாரம்	367	முதல்சொன்ன	123
தோளறுவதுவிய	332	பகவதபாசாரம்	126	முதல்சொன்ன	18
தோளறுவதுவிய	218	பகவதபாசாரம்	72	முதல்சொன்ன	237
தோளறுவதுவிய	424	பகவதபாசாரம்	169	முதல்சொன்ன	231
தோளறுவதுவிய	420	பகவதபாசாரம்	60	முதல்சொன்ன	382
தோளறுவதுவிய	42	பகவதபாசாரம்	33	முதல்சொன்ன	418
தோளறுவதுவிய	406	பகவதபாசாரம்	459	முதல்சொன்ன	167
தோளறுவதுவிய	310	பகவதபாசாரம்	389	முதல்சொன்ன	411
தோளறுவதுவிய	300	பகவதபாசாரம்	236	முதல்சொன்ன	120
தோளறுவதுவிய	147	பகவதபாசாரம்	194	முதல்சொன்ன	449
தோளறுவதுவிய	119	பகவதபாசாரம்	305	முதல்சொன்ன	272
தோளறுவதுவிய	315	பகவதபாசாரம்	450	முதல்சொன்ன	34
தோளறுவதுவிய	215	பகவதபாசாரம்	21	முதல்சொன்ன	24
தோளறுவதுவிய	28	பகவதபாசாரம்	385	முதல்சொன்ன	415
தோளறுவதுவிய	370	பகவதபாசாரம்	103	முதல்சொன்ன	455
தோளறுவதுவிய	371	பகவதபாசாரம்	82	முதல்சொன்ன	393
தோளறுவதுவிய	263	பகவதபாசாரம்	81	முதல்சொன்ன	221
தோளறுவதுவிய	183	பகவதபாசாரம்	8	முதல்சொன்ன	127
தோளறுவதுவிய	37	பகவதபாசாரம்	363	முதல்சொன்ன	1
தோளறுவதுவிய	23	பகவதபாசாரம்	279	முதல்சொன்ன	168
தோளறுவதுவிய	134	பகவதபாசாரம்	163	முதல்சொன்ன	145
தோளறுவதுவிய	209	பகவதபாசாரம்	15	முதல்சொன்ன	286
தோளறுவதுவிய	242	பகவதபாசாரம்	7	முதல்சொன்ன	228
தோளறுவதுவிய	235	பகவதபாசாரம்	140	முதல்சொன்ன	217
தோளறுவதுவிய	70	பகவதபாசாரம்	39	முதல்சொன்ன	396
தோளறுவதுவிய	412	பகவதபாசாரம்	138	முதல்சொன்ன	328
தோளறுவதுவிய	174	பகவதபாசாரம்	36	முதல்சொன்ன	327
தோளறுவதுவிய	458	பகவதபாசாரம்	136	முதல்சொன்ன	331
தோளறுவதுவிய	98	பகவதபாசாரம்	38	முதல்சொன்ன	326
தோளறுவதுவிய	1	பகவதபாசாரம்	391	முதல்சொன்ன	321
தோளறுவதுவிய	116	பகவதபாசாரம்	229	முதல்சொன்ன	378
தோளறுவதுவிய	207	பகவதபாசாரம்	84	முதல்சொன்ன	377
தோளறுவதுவிய	238	பகவதபாசாரம்	233	முதல்சொன்ன	379
தோளறுவதுவிய	51	பகவதபாசாரம்	456	முதல்சொன்ன	394
தோளறுவதுவிய	462	பகவதபாசாரம்	244	முதல்சொன்ன	76
தோளறுவதுவிய	304	பகவதபாசாரம்	287	முதல்சொன்ன	166
தோளறுவதுவிய	347	பகவதபாசாரம்	191	முதல்சொன்ன	2
தோளறுவதுவிய	108	பகவதபாசாரம்	322	முதல்சொன்ன	401
தோளறுவதுவிய	113	பகவதபாசாரம்	350	முதல்சொன்ன	407
தோளறுவதுவிய	434	பகவதபாசாரம்	375	முதல்சொன்ன	354
தோளறுவதுவிய	210	பகவதபாசாரம்	101	முதல்சொன்ன	358
தோளறுவதுவிய	445	பகவதபாசாரம்	323	முதல்சொன்ன	353

ஸவதேவாஸுமிலி	355	ஸவாததாயமும்	75	ஸஸாசிகள	359
ஸவதேவாஸுந	366	ஸவாபிமராதா	443	ஸாவாபராதவக	146
ஸவராயோஜா	269	"ஸாஸுதேச	26	ஸாஸுதிகமாதக	156
ஸவயதாபிவருத்தி	71	ஸமபாதததுகரு	219	ஸாஸுதபலமும்	311
ஸவருபததுகம	410	ஸமசலேஷதச	10	ஸாதயஸமாஸம்	93
ஸவருபபராபதி	413	ஸமசலேஷஸிசலே	9	"ஸாஸுதராய"	162
ஸவருபஸித்தியு	153	ஸஸாரவாததக	316		
ஸவஸவாததாய	444	" வாததவக	318		

382 கார்த்திகேஜிபதோஜி .

14 கார்ப்பன்யதோஷோபஹத

8 காரியம்கருணமாரியேன

120 காலேஷ்வபிசலாரீவேஷு

5 காவ்யம்ப்ரமாயணம்க்ருத்

347 கிம்தேஷக்ருதம்பாபம்

203 கிஞ்சிகாகதஸம்ஸம்ப

203 கிந்ருகேமஸஸாத்தபாதம்

206 குபிதாவைததாஸரீவே

83 குருஷ்வமாமதுசரம்

6 க்ருஷ்ணம்தரிமம்ஸஸாதம்

5 க்ருஷ்ணக்வைபபாயம்

231 க்ரோதச்சத்ரு

246 க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசார்த

96 க்ஷமாலஸ்த்யம்

15 க்ஷிபாமி

457 க்ஷேத்ரானிமீதராணி

422 க்யாத:ப்ராஜ்ஞக்ருதஜ்ஞச்ச

246 கதோராமஇதிச்ருத்வா

243 க்ரீலோபிமாரோஹந்கார:

111 குணீர்தாஸயமுபாகத:

459 குருணயோபிமர்யேத

223 குருரேவபரம்ப்ரஹம்

321 குருசுக்ருஷ்யாவித்யா

951 கோப்ய:காமாத

20 கோவிந்தபுண்டரீகாக்ஷு

449 சக்ஷுரீகம்யம்புரும

27 சக்ஞஸம்ஹிம:

14 சதுர்விதாபஜ்ஞதேமம்

236 சதுர்வேததரோவிப்ர:

143 சித:பரமஸில்லாபே

84 சிந்தயநீதிஜகத்ஸுதம்

83 சத்ரஞ்சாமரம்திலயம்

83 சத்ரசாமரபாணிஸ்து

133 ஸ்ரமார்தரஸஸஸரேஷு

246 ஜாதோஸிதேவதேவசே

265 ஜ்ஞாந:க்த்யப்திதம்கர்ம

73 ஜ்ஞாந:பாஸ்த்யமஸத்வாத்மா

307 ஜ்ஞாந:த்வாத்மைவ

84 தச்சித்தபிம்லாஹஸாத

206 ததஸ்தஸமிந்முஹூராதேது

81 தத்தஸயஸத்ருசம்

8 ததாசபந்த்யாண்யவதேஹ

8 தபோவாநக்புண்யாரி

32 தம்ப்ரபிந்ஸிரோகீர்வம்

280 ததாவித்வாந்புண்யபாபே

38 ததிச்சயாமஹாதேஜா

382 ததேஷாகதயாம்யேதத்

97 தம்மந்தம்ப்ராஹ்மணஜினம்

151 தம்பப்பாஷுஸௌமித்ரே

303 தமீச்வராணம்ப்ரம்

14 த்மேவசாத்யம்புருஷம்

14 த்மேவசரணம்கச்ச

278 தவாம்ருதஸ்ஸயந்திரி

99 தஸ்மாதேவமவிச்சந்த:

382 தஸ்மாத்த்வம்து கமுத்ஸ

146 தஸ்மாத்த்ரணேயப்ரணிடாய

22 தஸமாந்யுத்தஸ்ஸவபாரத

97 தஸமைஸவித்வாந்

19 தாந்ஸமிக்ஷயசகௌந்தேய

14 தாந்ஸவாணஸம்யம்ய

5 தாலத்ராமாயணகதா

284 தாஸஸர்வாச்சாஸாதேவ

392 திரோதாநகரீசக்தி

246 தேதம்ஸோமமிவோத்யந்தம்

461 தேணைவதேப்ரயாஸயந்தி

198 தேஷாம்தத்வசனம்க்ருதவா

381 திரீபாதஸயாம்ருதமிதி

129 த்ரைகுணயவிஷ்யாவேதா:

146 த்வத்பாதா:விந்தயுகளம்

1 த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி

10 த்வம்மாதாஸர்வலோகநாமம்

381 த்வம்மேஹம்மே

146 த்மேவமாதாச

14 த்வமேவோபாய்யுதோமே

206 த்வம்வைதேப்ரபாவேந

228 த்வாம்துதிக்குலபாம்ஸம்

266 ததாமிபுத்தியோகம்

96 தமோபாஹயகரணாம்

73 தாஸ்யுதாஸஸ்தவதஸ்ஸரீவே

14 திலயம்ததாமிதேசக்ஷு

166 திபோநேத்ராதூஸ்யேவ

166 திரீக்கமுஷ்ணம்விநிச்வஸய

366 தூரந்தஸ்யநாதே

384 த்ருஷ்டாஸீதா

86 தேவகாரியபரோபூத்வா

206 தேவாநாம்துமதம்க்ருத்வா

8 தேவத்வேதேவதேஹேயம்

8 தேவ்யாகாருண்யரூபயா

14 தேஹிநோஸம்ரியதாதேஹே

285 தேஹிமேததாமிதே

97 தைவாதீநம்ஜகத்ஸர்வம்

265 தைஸிஸம்பத்விமோக்ஷய

26 தெளராத்ம்யம்

32 த்ரேஸத்ப்பாஸஹிதாஸ

274 த்வயமரீத்தாதுஸந்தானே

27 த்வயேநமர்த்நந்தேந

242 த்விபராரீத்தாவஸாநமாம்

14 த்வௌபூதஸர்கௌலோகே

83 தநூதாயபஸரம்

19 தர்மிக்ஷேத்ரேகுருக்ஷேத்ரே

228 தர்மஜ்ஞஸம்ய:ப்ரமாணம்

230 தர்மஜ்ஞஸதுதத்தநரம்

3 தர்மேசாரீத்தேசகாமேச

206 தாந்யாரியஷ்டல்யமீத்யே

182 நகாமகஜ்ஞம்சித்தம்

19 நகாந்ஸேஷிஜ்யம்க்ருஷ்ண

6 நக்ஷமாமிவஸுந்தரே

8 நகல்வந்த்வயவஸௌமித்ரே

381 நசக்ஷு:ஷாப்யதி

88 நசனோத்வயாஹிநா

23 நஜாநிபேதம்நகுலம்

14 நஜாயதேர்யதேவா

5 நதவாகந்ருதா கால்பே

303 நதஸ்ஸம்ச்சாப்யதிகச்ச

460 நத்யஜேயம்கதஞ்ச

14 நதவேவாஹம்ஜாதாஸம்

182 நதேஹம்நப்ராணம்

291 நதாரிஷ்டோஸமிநசாதம்

243 நமேயம்துசஸ்யசித்

142 நமஸைக்ருர்ஜநார்தம்

439 நமோசித்த்யாத்ததா

22 நயோத்ஸ்யாமி

226 கருதாரபவத்பகதா	2 புராமெண்பூர்வபகார்த்த	348 மக்திரேததேவதயாமச
302 கற்பிணைபதனரீவபூதா	22 புரணைமசபமபகம	125 மயமபவதபகதத
182 கற்பிமெய்யிடுதொர்ந்த	882 பிடுதவதாரோஜோபூத்	8 மரீஷபயிடுததிர்பலா
450 காவயியகமுதலெருது	246 பிசசைததானவா	3 மதாரபரதமநிபீகதத
149 காமபாதமா	382 புராதமமஸுந்தரீம	14 மரமெகமரணமவரது
5 கரணபண கதாபிமம்	36 பூரீணைபூரீணமாதப	9 மாதரீமநிதிராகுசீ
439 கரணபடுபிமிக்குநிம்	246 பூரீவாக்நிசமவருதர	206 மாகாகாதேவருபுரேஷுட
358 கரணமலமர்த்த	26 பததவைதரகசபரீச	723 மாதாபிதாயுவத
72 கீதயகிதா	141 பததானுதுவிபுடாஜமருஷுடா	14 மரமெவபெரபதபுபிடு
247 கியமபருஷுபிடுத	461 பாலமுகுடாநாதச	11 மிதரமெபபிமகசுதம
265 கிரணதிரிசபாஜதை	183 பாலபாதபரபுதி	242 முகதிமகதாபகோபகம
880 கிரணகலையாபி	31 பாலமபுதுகபோகபம	32 முபிடாமலமபி
246 கிரேவதுதமமகிபுரம்	8 பிடுபிடுததணசசாணதராத	382 மருதாரணமதநோஜாத
312 பஞ்சகாரிபகிதரணி	17 புததவசகோசகிதிரகர	20 மோஷபிஷபமி
392 பஞ்சாதரணைகருதமலப	98 பாதபாத பரூபம	381 பதுதமபிதிஷுடகீ
246 பநிமமலகிதரகீதா	99 பரணமகிதபரணமபிடு	133 பருதாநிசுருதேரவலத்
139 பதமபுஷபமபலமதேசம	110 பகநிரஷுடகித	153 பருதேஷுபோதபா
200 பதமகோடிசுதோபி	113 பகதபுதவகலபகசீப	231 பகிரோதாமதப
413 பரஞதுபெரிதபுலமபித	58 பகதபாலபலதவகலபா	14 பதநோஜபிடுதேளபிடு
302 பரதாவபேஷவகிதபாண	135 பகலத்ரவருதநிபிரோதி	14 பரிதாபபிதாரீகரநி
95 பரமாதமரீபேரகீத	382 பதநேதவகலஸுஷுருக்குதம	145 பததவதபிபமதநிபுபுண
32 பரமபதமபால	306 பததணமரீபகசீ	(அல) பதாரீஷுப பதமரு
83 பரவகலம	283 பவாமதததததவதேத	858 பதாரதகரீஷுபிடு
298 பரணபகதிநிவிவிதைவ	81 பவகபிசுதரீமரு	8 பதாரணமாதகலாதம
14 பரிதாரணவகததானு	18 பவிவமசரணமதரிவ	166 பதாரணம
24 பகர்மதாபவ பகர்வ	82 பிஷமதநோஜுவிதகம	392 பதாரணமோஷக பாதபிடு
14 பசபபிடுதவமததவ	287 புகதபததவிதாசகரீபேஷு	232 பதிதபுதமலகிததேவ
8 பதிநிதிதவதமகரீபா	14 பூமிரோபாமலேவபு	8 பதிதபாபுததததாநி
881 பரதேளவகிசவபூதா	39 பெணயிடுதேரோஷபி	237 பதிதபாசரிசரேஷுட
18 பரபகாமலகபகாமலா	23 மதிமததாமகித	206 பவமபகபிடுமகித
16 பிதாநிடுதகலபரதாரணப	6 மதபரபிடுமபதிருததாம	8 பவமிடுதபிடுதபதபரேகீ
1 பிடுதவதவதபரேபா	206 மதபகதமசவபமலபி	243 பவபாபுதததமசாபி
4 புத பதிதமதேவி	20 மதபகதமகருதரணமலபாத	292 பவபாபுததததவகித
14 பரகருத கரீபமாதா	236 மதி கருதவகதலபம	204 பவமலபாபுசரிபகரிபா
1 பரதபகமெகசாகரீகா	107 மதபகதகசரேதரிபேரி	301 பதிமோபுததமசாமலபாத
238 பரதிததமாதாரதாப	174 மதபகதததததத	14b பதிதபாரணமலபம
321 பரவகபாமலஸுயமல	180 மரோவககாதப	54 பதிபககாமகாமே
32 பரணமபரணுதாத	348 மததாரதமருதம	246 பவபகதமஸுபரிணை
23 பரபததே கவிதபபிடும	89 மததபுதததத	63 பகரிசபரதநி
287 பரமாதபரமோகதே	315 மததாரணமபரமோகத	193 பாரபரிமபிணமலருதத
35 பராதாரபகலமஸு	97 மததாரநிமசததவதம	246 பாமோஷுநிபிஷபுஷம

57 பெய்வேதவிதோயிரா	3 விஷ்ணுவெய்தேஷுமித	99 வயிதோசபரிதபக்த
803 பெய்துலாமாபயபவோ	3 வேதவேதவேபெயிரோமளி	1 எந்தமனதுமபுலஸதபம
882 பெய்மயவந்திதிதபாலா	5 வேதாதபபயபவதஸ	168 பெய்காமலணகாராம
450 பெய்வகுருணயபய	11 வேதேகீதரதபபவாத	9 பெயாதுசுரணெனகடம
1 பெய்யபயதெவதாபகீதா	207 வேததசனரிவை	31 பெய்துதரகாவோ
6 பெய்யுதிபிதகுபதேவா	226 வைஷ்ணவாநாமவிசேஷே	358 மைதைகலயான
50 பெய்யுமிதிவசபாம	3 வயாஸவாக்யுசெனகே	14 மைமோமனரிவ
432 யோததயாபகவததுஞம	32 சங்கசகரதபாபானே	232 மைபரமைதைஷப
303 யோஸதாஸைதமாதமாம	131 சடசிந்தசாஸதா வசதா	146 மைவபாபேபய
246 ரக்ஷததவாமசேஷாணும	424 சதருகினைநிதபசதருக	315 மைவோதாஸாரிதத
81 ரக்ஷமபசுரணதாம	233 சபாபாபூதிதஸஸமயக	239 மைவலக்ஷணஸமபணம
63 ரக்ஷாபேஷாமபரிஷுதே	94 சமதமரிபதாதமா	22 மைவகுருணயபதமபூப
88 ரயமாநயமாமாசரிதப	96 சமகிததபசுரணநிளஸயநத	133 மைவாபேஷாசபுதுதுதி
29 ரஜஸைகலஸதராமம	57 சரணமபசுணமசதபாம	151 மைவஸபசுணமபய
246 ராகவசரணமகத	337 சரீரமரிததம	14 மைவஸபசுணமமருதி
8 ராகவதவேபவந்தீதா	212 சரீரேசகதெனசாபி	8 மைவஸமமாததா
8 ராஜஸசேவசவகாம	405 சாநோதாததபத	207 மைவேவதாபதபதாம
411 ராமாதுறையசுரணென	461 சாஸதாநிஷுளிதுஷடாபி	277 மைவிபிரதர
274 ராமாதுறையகீரீரணெனமி	30 மீதோபவ	298 மைவாராம
411 ராமாதுறையவசக	226 சூதரமபகவந்தபதம	5 மைவோவாசவபாஸ
246 ராவணேயுனிதபிதம	10 சூருணநிதிவஸாதோஷா	231 மைவோதாஸரிததாம
3 ராஷ்டிரஸரிபுதமாமாஸம	882 சூருணதஸபஹாபாராஜு	441 மைவமிணைஸமபாஷணம
146 சூருணமபிதஸஸ	180 சுவேனோபிசரயபிததா	265 மைவபுத்யபூபியாதச
232 சோகணஸஹமேவாபி	5 சூரிதராமபணமபேரம	407 மைவோகணாரபணெ
246 சதபதாமேஷுநிபிரண	5 சூரிதராமபணமஹாபாரதம	237 மைவோதவேத
458 சரமஹுதவஹுலாஸ	358 சூரிதசேதவதகுணாம	274 மைவபஹுருதாநி
25 சாஸநதேவஸநதே	7 சூரிதஸஸக	448 மைவபஹுருதம
1 சாஸாவிருபரிதபய	15 சூரிநிஸமருநிசமமவாஹு	265 மைவசூரிதேனரிவாநகாமா
237 சாஸிதை பகிமருததாம	217 சுவபசோபிமஹிபாஸ	31 மைவோமபிதேவதேவேச
5 சாஸமேபேமஹிபுபே	414 சுவயதாதுமணவசகபாதே	82 மைவோமபருஷித
87 சாஸுதேனோஷிபிரண	1 சைஷுதமகூதாஸபாபாதேவ	32 மைவோமதவாம
125 சிந்திராதேஹமபததி	246 மைஸபருசாஸாஸமசெஸ	352 மைவோவிராஜஸ
11 சிந்திராஸஹிதரிஹுரு	5 மைசரேயாஸவதி	246 மைநிபோவருததா
232 சிந்திராஸரிபுபிரே	26 மைஷுதேச	254 மைநோததததாஸகா
343 சிந்திரேஷமஸதராக	141 மைருதகருதோஹுதி	160 மைததநிரோஹம
29 சிந்திராததவிஷடகுணபதாத்	431 மைருதேவபரணாஸ	70 மைததவணாத்மஸௌரதம
246 சிசுமாமீரஸதபரஹமரிஷி	121 மைருதேவஹிசாஸதா	73 மைருபமணுமாதாம
184 சிஷுபாணுமஹிஸமகாசக	29 மைருபமணவமிஸிஸுசாஸ	207 மைவாதபாயேநிபேதவய
83 சிஷுஸபவிஷுபாணுசு	4 மைததமோததபாதோமாம	74 மைவோஹுதிவோசேவதி
29 சிஷுணுபகிநிவிஹிஸது	9 மைதமரிபதிதபூமேன	83 மைதாஸநிபிகாம
186 சிஷுணெ ஸரிபமஸுததிச	274 மைதாஸரிபமயசோஹுநேப	14 மைதாதேசதபிஷுபாயி
		162 மைதாரோபிஸாபித கணபே
		7 மைதேசதேசகூபிசபத

ஸ்ரீவசனபூஷண வயாசன மைகருத பரமாணுநுகரமணிகை முகபத

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

ஸ்ரீ ம த் வ ர வ ர மு நீ ந் த ர க் ர ந் த மா லே யி ல்

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண வ் யா க் க் யா ன ம்

த விய ன் க ள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் திபக்த்யாதி குணர்ணவம்
யதிந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரமயஜாமாதம் முகிம்.

ஸந்தியிதா த ஸமரம்பரம் ஸாதயாமுந மத்யமாம,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம வந்தே குருபரம்பரம்.

யோகித்யமச்யுத பதாமபுஜா யுகமருகம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணயமேசே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோ:
ராமாநுஜஸயசரணேன சரணமப்ரபத்யே.

மாதாபிதாபுவதயஸ நகயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ கியமேக மதத்வயாநாம,
ஆத்யஸ்ய கருபாதேர் வருனாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததவக்ரீயுகனம் ப்ரணமாயிமூர்தநா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹவய பட்டநாத
ஸ்ரீபகதிஸார குஸசேகர யோகிவாஹாக்,
பகதாஹக்ரீரோண பரகாஸ யதிந்த்ரமித்ராக்
ஸ்ரீமத் பராக்ருசமுகிம் ப்ரணதோஸ்யகித்யம்.

நஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தவியன்கள்

லோகருகம் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீகைபத்யபிராமவரோசேன திப்ரசயம் வரயோகிமீடே.

லோகாசார்யாயகுரவே கருஷ்ணபாதஸயஸூறாவே,
ஸமஸாரபோகி ஸைதய்ட ஜீவஜீவாதவேநமா.

லோகாசார்ய கருபாபாத்ரம் கௌண்டிக்ய குழபுஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணவாஸம் வஸதேகூரகுலோத்தமம்.

நமஸ்ஸ்ரீசைலேசதாய குந்திகரஜம்மே,
ப்ரஸாதஸ்ப்த பரமப்ராய் கைக்கர்யசானிசே,

லோகாச்சாரியாதமபோஜ ராஜனுமஸ்ஸாதிநாததம,
 ஜஞாநைவராகயஜனதம வாதேஸௌமயவரமஞ்ஞம,
 ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவதநிசதாஸ மமஸமசேஷசாஸ்த்ரவிதம,
 ஸுந்தரஞ்ஞவரகஞ்ஞகதனித ஜஞாநமதநிதம கவயே

ஸ்ரீசரந்யுஷணதநுக்கே உபய நவீபன்கர்

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதகஸ்ய கௌரவம
 தததிகாரிகஞ்சம் அஸ்ய ஸத்ஞரூபஸேவகம்,
 ஹரிதயாமதையிதகம ருரோருபாயதாஞ்ச யோ
 வசநபூஷணவதஜ்ஜ ஐகத்ஞ்ஞமதமசரயே
 ஸாவகாஸித்ரவிட ஸமஸகஞ்சுதரூப வேத
 ஸாரார்த்த ஸங்கரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம,
 ஸர்வஜ்ஞஸோகஞ்சுநிர்மித மார்யபோகயம
 வாதேஸதா வசநபூஷண நிவயசாஸ்த்ரம.

அஞ்ஞடோக்கண்ட வைஞ்ஞடப்ரியாணம் கண்டபூஷணம்,
 ருஞ்ஞஜகதாமுகதம வயாபதமவசநபூஷணம்.

பேறுதருவிசுருமவனதன பெருமை யாறுபெறுவானமுநையவன,
 கூறுஞ்ஞவைப்பனுவன கொளவநிலையிய ருளிர்கத வஞ்ச்தன,
 மாறிலபுகழ்சுற்றுகுவின வண்மையோடெலாம வசன பூடணமநில,
 தேநிடகமகஞ்ஞ முநிமஸபசிறையவன கழலகன சேரேனமனனே.

திருமாமகனதன சீரஞ்ஞேற்றுக திருமாஸ்திருவடி. சேர்வழிகனமையும்
 அவ்வழி யோழிகதன வின்னதின் புனமையும் மெய்வழியூறிய

[மிககோர்பெருமையும்]

ஆரணமவஸவ ரமஞ்ஞனனெறியையும் காரணனஞ்சுத்தரு கதருநீதியும்
 சோதிவானஞ்ஞ துயமாஞ்ஞவின பாதமாமலா பணிபவர்தனமையும்
 நிதிலவானவர் தேவனுநீர்க்கின யேதமினறி யெடுகருமபடியையும்
 மனனியவினபு மாகதிபுகஞ்ஞ வென னுலிபெறு மின்பொருடனனைபும்
 அசைவினவேத மதனுநீனததைபும் வசனபூடண வறியாலருறிய
 மதையவர்க்காமணி வண்புகழ்முநிமஸப சிறையவனெனகோ நேருககாரியன
 தேனமலாசசேஷடி சிகதைசெயபவா மாகிஸத்தினபமதெய்தி வாழ்பவரே.

லோகாச்சாரியகருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே,
 தத்வார்த்த தர்சினோலோகே தநிஷ்டாசச ஸுதூஸபா
 ஜகதாச்சாரியகருதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே,
 தத்வஜ்ஞாநஞ்ஞ தநிஷ்டாஸ தேஹிரத யநிகத்ர மே.

பின்னலோகாச்சாரியர் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமத வரவரமுநீத்ர க்ரந்தமாலையில்
ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்ஞ்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்கரஹமான திருமந்தரத்தில, பததரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஆகாரதரயமும் ஸர்வாதம் ஸாதாரணமாகையாலே, *யத்ரர்ஷ்யப்ரதம ஜாயே புராணஃ* என்கிற நித்யஸூத்ரிகளோபாதி, சுதத ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, கிரந்தர பகவதபுவவஹித கிரதிசயாநந்த தருப்தராபிருககைக்கு யோகயகை யுண்டாபிருககசெய்தேபும், *அநாத்மாயயா ஸுப்தஃ* என்கிறபடியே திஸதைஸவத் தாருவஹிவத் தூர்விவேசதரிஞுனதூரத்ய யாநாதி பகவம்மாயாதிரோஹித ஸவப்ரகாசராய, அநாதயவிதயாஸஞ்சிதாநந்த புண்யபுண்ய கர்மாநுஞுனமாக ஸுர நர திர்யக ஸதாவர யோகிகளதோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும பிறந்து, பிறக்க பிறந்த ஜனமங்கள தோறும் தேஹாத் மாபிமாநமும், ஸவாதநதர்யமும், அந்ய சேஷத்வமுமாசிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுஞுன ஸாதய ஸாதநங்களிலே மண்டி, *யாதானுமபற்றி நீங்குமவிரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ரபகபூதனுனவனபககல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜநம பாலய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற ஆவஸ்தாஸப்தகத்திலே கிரந்தரவிதத விவித கிரவதிக துககங்களை யறுபவிததுத திரிகிறவிஸஸமஸாரி சேகநரிலே, ஆரேஜம சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத கடாஶு விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெறிந்து, மோஶு நுசியுண்டானாலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உளளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீ விகவேண்டுகையாலும், அவை தனனை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப்பார்க்கு மனாவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது *அநந்தா வை வேதாஃ* என்கிற படியே அநந்தமாய், ஸவார்த்த கிர்ணயத்தில ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபே ஶுமாபிருககையாலே அந்பமதிகஞ்ஞு அவகாஹித்து அர்த்தகிச்சயமபண்ணவரிதா கையாலும், அநந்த வேதபாரகராய ஸ்வயோகமஹிம ஸாஶுர்த்தகருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிதனாலே, ப்ரஸீதங்களாய் வேதோபப்ரம்ஹணங் களான ஸ்மருத்திஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யம்சம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிகே ஸமஸாரி சேதனோஜ் ஜீவநகாமனு ஸர்வேசவரன, தானே ஆசார்யனய் வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாரமான ரஹஸ்யதரயமும் அதிஸங்கரஹதயா அதிஶூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸமிக கடாஶுவிசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிந்ஸமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாஶுர்த்தகரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங் கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சநம பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேகநரிழந்துபோம்படி கிருககையாலே ஆழ்வாருடைய கிர்ஹே துக கடாஶுஸப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள தொடககமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸீத்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர கிபுணராய் பரமதயானுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுகரஹமாம்படி ப்ரபந் திகரித்து முபதேசித்தும போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதன ரீழவு ஸஹிகக மாட்டாத பரம க்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாழும் பலப்ரபந்தக

எருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசாயர், ஆசாரியரம்பர ப்ராப்தகனானவர்த் தங்களில் அவர்கள் தங்களை கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போத்தவையாய் அருமை பெருமைகளைப்பற்றி இதுகரு முன்பு தாயும் ப்ரகாசிப்பி யாம டைக்கிக்கொண்டு போதவையுமான அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாகு மிழக்கவொண்ணாதென்றே தமமுடைய கருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமானும் ஸ்வப்ரத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசகபூஷணமாவிற இப்ப்ரபதநுக்கே வெளியிட்டருகிறார்.

முன்பே போருளாளப் பெருமான் தமமுடைய கிரீஹேதுக கருபையாலே மனற்பாககத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்ரமுக்கே வருளிச் செயது, கீர்போய இரண்டாற்றுகளும் ஸ்ரீவே வர்த்தியும், இன்ன முமகவிலவர்த்தக ளெல்லாம் விசதமாக நாமனிகே சொல்லுகிறேமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவ்விசேஷத் தெரியபெருமானே வேலித்துக்கொண்டு, தமக்கு முன்பு அககருவிச் செய்தவர்த்தங்களையும் அசுலறியாதபடி அதுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாதிருகச்சேயதே, தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்தக கதராகரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நான அந்த கோயிலிலே யாத்தருசிகமாகவெழுத் தருளி அவ்விட மேகாசதமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செயதுகொண் டெழுத்தருளியிராவிட்கு, அவை, தமக்குப் போருளாளப்பெரும னருளிச்செய்த வர்த்தவிசேஷங்களை யிருக்கையாலே அவர் போரவர்த்தராய உளவி னின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ கீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளைகேட்டருள, போருளாளப் பெருமான் தமகவிலவர்த்தகனை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இதேதேசத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறேமென்றருளிச்செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்யக கேட்டு மிகவும் ஹருஷ்டராய அவரையும்பிளவிர்த்தருள, அவருமா ளுததைக்கு அந்தராகராயவர்த்திகெற்றானாலே, பெருமான் அவர்க்கு ஸ்வப்ரத்திலே இவ்வர்த்தகளை மறந்தபோகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபத்தஸ்தமாகச் சொன்னே மென்று கீர்பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமான் திருவுள்ளமாயருளினாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோ மென்று திருவுள்ளமபற்றி அந்தரமிப்ரபதவிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிதே. ரதன்ப்ரகரான பூஷணத்துக்கு ரத்பூஷணமென்று போரமாப்போலே, பூர்வ சாரயர்களுடைய வசகப்ரகரமாய அதுஸந்தாதகங்களுக்கு ஒளஜ்ஜவையகரமாயிருக்கையாலே இதுகரு வசகபூஷணமென்று திருநாமமிற்று.

இப்ப்ரபத்தத்தில் *வேதார்த்த மறுதிதிவேத* என்று தொடங்கி *அத்தா ளெயது முறபட்டது* என னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணர்த்த கிரீணயக ப்ரமான கிரீதேசம் பண்ணுகிற தாகையாலே ப்ரபாதோபோத்தகதம். *இதிஹாஸாரேஷ்டட்டம்* என்று தொடங்கி *ப்ரபதத்துப்பதேசம் பண்ணிறது மிலளுக்காக* என்னுமளவும் ஸ்பராத தேதகருடைய ஸர்வாப்ராதங்களையும் ஸர்வேசவரனை ஸ்ரீயிப்பித்த ரஸிப்பிகையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவையவமும், அந்த புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான உபாய

வைபவமும் சொல்லுகிறது. *ப்ரபத்திக்ரு* என்று தொடங்கி *ஏகாந்திவையதேஷ்டய்யா* என்னுமளவு மிஷவுபாயவரணரூப்ப்ரபத்திவினுடைய தேசகாலாதி கியமா பாவம், கிஷ்யமிவம், ஆசரய விசேஷம், இத்தத ஸாதகமாகிவ வகுமவத்தம், இதின்வையுபாங்க்கன முதலானவற்றைச் சேர்ச் சொலி ப்ரபத்தவ்யனே உபாய மென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோகதோபாயசேஷமாகையால் உபாயப்ர்கரணம், இதில *ப்ராப்திக்ருகப்பாணமவனே* என்னுமளவும் ப்ரதாச ப்ரமேயம்; மேல் ப்ராஸங்கிகம். *உபாயத்தகரு* என்று தொடங்கி *உபேயவி்ரோதிகனுமாகிருக்கும்* என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்ததககொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவா னெருசேதக னாகு உபாயோபேயாதிசார ப்ரதாசா பேஷிதககீனபும், உபாயாந்தர தயாக ஹேதககீனபும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதேயககள புளவவத்தையும் கீனதரேன சொலதுகையாலே அதிகாரிவிஷ்டாகரமகு சொலதுகிறது. *தானஸ்ரீதோபாதேசம் பண்ணுமபோது* என்று தொடங்கி *உகப்பு ருபகாரஸமருதியும் நடககிவணும்* என்னுமளவாக, ஸ்ரீதோபாதேசஸயத்தில ஸ்வாசார்ய பாரதத்தர்யாதிகளான ஸதா சார்ய லக்ஷணம், ஸ்சகிஷ்ய லக்ஷணம், ததபயர் பரிமற்றம், தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யகிஷ்யத்தில கிஷ்ய னுபகார ஸம்ருதி கரம இவற்றைச் சொல்லுக்க யாலே, ஸ்ரீதோபாயகிஷ்டானு வதிகாரிவினுடைய ஸ்வாசார்யாநவர்த்தக க்ரமகு சொல்லுகிறது. *ஸவதேஷாநுஸத்தாசம் பயதிஹது* என்று தொடங்கி *கிவர்த்தக க்ருஞாஸமபயதேஹது* என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிகு அத்தீவஷம் தொடங்கி ப்ராப்தி பஸமான கைகசர்யபர்யத்தமாக வுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதவாய, ஸ்வகர்மயகிவர்த்தகமான பகவத் கிர்ஹேதக கருபாப்ரபாயகு சொலதுகிறது. *ஸவதத்தரேன உபாயமாகத் தான பற்றினபோதிதே* என்று தொடங்கி, மேலென ஸம் மிககவேதிகர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபர்வகிஷ்டையைய வெள்ளிதாச சொலதுகிறது. *வேதார்த்தமதுதிநிவது* என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திசை தலைகடவிக்கையாலே, இப்ப்ரபதத்தில சரமப்ர்கரண ப்ரதிபாத்தயமானவர்த்தம வேததாத்தர்யமென்னுமிடம் ஸமப்ரதிபக்ம. ஸ்ரீதேதககு சரமசனேகமபோலே கிறே இப்ப்ரபதத்தககு சரமப்ர்கரணம், அகரு, ஸாத்யோபாயங்கீன யுபதேசித் தககொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதத்தாய பீதனுனவனுக்கு அவற்றைத்தன்ளி ஸிததோபாயம் காட்டப்பட்டது. இவரு, ஸிததோபாயத்ததச சொலகிககொண்டு போந்து, ஈச்வரஸாதததர்யததககளுகினவனுக்கு ப்ரதமபர்வத்ததத் தனளி சரம பர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆறுப்ர்கரணமாய், ஆறுத்த்ரபதிபாதகமா கிருக்கும்.

ஒன்பத ப்ர்கரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமா கிருக்கு மென்னவுமாய் அதை பகூத்திலும் ப்ரதமப்ர்கரணம் பூர்வவத்.

மேல *ப்ரபத்திக்ரு* என்று தொடங்கி *பகவத்கிஷ்ய ப்ரய்ருத்தி சேரும* என்னுமளவும், பூர்வப்ர்கரணோகதோபாய சேஷமாகையால் உபாயப்ர்கரணம், *ப்ரபகாந்தரபர்யாகத்தகரும்* என்று தொடங்கி *ஆகையாலே ஸாகருபமா கிருக்கும்* என்னுமளவும் உபாயாந்தர தோஷப்ர்கரணம், இப்ப்ர்கரணத்தில ப்ரபத்த்யுபாயவைஸுஷன்யததகம் ப்ராஸங்கிகம். *இவனவனைப்பெற கினைக்கும்,

போது என்று தொடங்கி *இடைசியாயப்பெற்றுவிந்தல் செய்யுமபடியாகிருக்கும்* எனனுமளவும் ஸ்ரீதேவாபாயிஷ்டருடைய கைபவப் ப்ரகரணம், *இப்படி ஸ்வப்ரகாரத்தாலும்* என்று தொடங்கி *உபேய விநோதிகனுமாயிருக்கும்* எனனுமளவும் ப்ரபந்த நிகர்ய ப்ரகரணம் *தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *தேசத்துடைய ருசியாலே வருகையாலே* எனனுமளவும், ஸ்தாசாய ஸ்ஷணப் ப்ரகரணம், *சிஷ்யனென்பது* என்று தொடங்கி *உபகாரஸ்குதியும் நடக்கவேண்டும்* எனனுமளவும் ஸ்சிஷ்யஸ்க்ஷணப் ப்ரகரணம் *ஸ்வதோஷாது ஸ்தானம்* என்று தொடங்கி *விவர்த்தகனுஞ்சாம் அபயநேதா* எனனுமளவும் பகவர் கிரீடேறுதுகவிஷ்டிகார ப்ரகரணம் *ஸ்வதர்த்தனை* என்று தொடங்கி மேடைக சரம்பராய் ப்ரபக ப்ரகரணம். இவ்வினாடு காமத்தையும் பற்றவிநே "பேறுதருவிக்கும்வன தன் பெருமை" "திருமாமகன்தன்" என்கிற தனியன களிரண்டு மவதரித்தது ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மறுணதிகக குறையிலே.

இப்ப்ரபந்தத்தான் நிக்கசரணுகதியான திருவாயமொழி போலே தவய விவரணமா கிருக்கும். எவ்வனெ பென்னில, திருவாயமொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத் தையும் சொல்லி, மேல் காறுபத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மியங்களில் தமக்கு கசையறபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான கிருபாதிபகதத்தையும், தாம் பரார்த்திதபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததறுகுபார்த்தங்களிச சொல்லித் தலைக்கடிகுபோலே, இதிலும், ப்ரத மத்திலே புருஷகாரத்தையும், அஸ்தாபுபாயத்தையும், அஸ்தாதம் ஏததுபாயாதிகாரி கிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி கிஷ்டை சொல்லுகிறவனில், உபேயாதிகாரபேஷ்டிகாளைச் சொல்லுகிற இதுகருளுகே உத்தரகண்டார்த்தத்தையு சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ததபிதேஷ்டா வான ஆசார்யன்னகிம் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபததயறவர்த்தக ப்ரகரணங்களையும், இவனுக்கு மஹா விசுவாஸநேறுதுவான பகவர்கிரீடேறுதுக கருபா ப்ரபாவத்தையும், வாகய த்வயோகதோபாயோபேய சரமாவதியையு சொல்லித் தலைக்கடிகுளையாலே ஒன்பதாத ப்ரதிபாதகமான பஷுத்திலும், பூர்வவாகயத்தில கரியாபிதாதகமான ஸவிகாரம் உபாயாததபரிதயாக பூர்வகமாயஸ்திராமமாலும், நிகர்யையும் அப்பதத்தில சொல்லப்படுகிற வதிகாரிககே புனதாசையாலும், ஸ்தாசாயஸ்க்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாகார்யனபடி சொல்லுகிறதாகையாலும் தவய விவரணமாக கிவஹிக்க குறையிலே.

இப்படி த்வயவிவரணமான விதிலே, த்வயந்தனனிறபோலே மற்றைரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸவகரநேறுதுகதங்களாயிருக்கும், எவ்வனெ பென்னில. —

அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி *அடியானென்றிறே* எனனுமள வாகவும், *ஸ்வரூப்ப்ரபுத்தமான் தானயமிநே ப்ரதாமம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தத் தொணப்பட்டது. *ஸ்வயந்த கிவருத்தி* இய்யாதியாலும், *தனனைத்தானே மூடக்கையாவது* என்று தொடங்கி *இப்படி ஸ்வப்ரகாரத்தாலும்* என்கிறதற்குக் கீழிலுள்ளத்தாலும் கமசுப்தார்த்தத் தொணப்பட்டது. *பரப்யோஜுப்ப்ரவருத்தி*

இத்யாதிபாஹும் *உபேயத்தகவிநியபெருமானியும்* இத்யாதிபாஹும் *கைங்கர்யத் தான் பத்தி மூலமஸ்தபோதம்* இத்யாதிபாஹும் த்ருதியபதார்த்தஞ் சொல்பட்டது. *அஜுஞாதத்தானே* இத்யாதிபாஹும், *ப்ராபகாதரபரிதயாகத்துகரும்* இத்யாதிபாஹும் உபாயாதர த்யாகத்தை ஸ்வேஸ்திகமாகச் சொல்லுகையானே, தத்த்யாஜயாதையையும் தயாகபரகராதையும் சொல்லுகிற பதவ்யவார்த்தமூஞ் சொல்லப்பட்டது. *இதூதனாகுஸ்யபும்* இத்யாதிபாஹும் *ப்ராப்திக்குபாயமவன் றினைவு* இத்யாதிபாஹும் *மாரிமகம் சரணம்* என்கிறபதங்களி லீர்த்தஞ் சொல்லப் பட்டது. *ப்ரபத்த்யுபாயத்துகஞ்* இத்யாதிபாஹே *வரஜ* என்ற ஸவிகாரவலை க்ஷண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. *அவனிவனை* என்று தொடங்கி *ஸவாதத்தீர்யத் தானே வரும் பாததகத்தீர்யம் ப்ரபலம்* என்னுமனவும், ஸ்வபாபங்கனையுத்தன்ளி அகனேகிகு மீர்வா ஸவாதகத்யபத்தையும், *கருபாபஹ மதபவித்தேயநிவஜ்ஜம்* என்று, பணலித்திபல கண்ணியிலவாமையுஞ் சொல்லுகையானே உத்தரார்த்தத்தி லீர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. .... *

வ்யாகக்யாகாவதாரிகை முறநிற்று.

ஸாவஜுரான பிளனை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(ஸ்ரீ) 1. வேதாததமுத்பிடுவது க்மருத்தீர்ணயபாணங்கனாவே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யானாரம்பம்

(வேதார்த்தமீத்யாதி) ப்ரமாதாவாணவன ப்ரமாணத்தைக் கொண்டுகிற ப்ரமேயத்தை விசரிப்பது. அதை ப்ரமாணதான, ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபண அஷ்ட விதமாகச் சொல்லுவர்கள். அதில் “ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா” இத்யாதிபில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுதருஷ்டிகளைப் போலனறியே, ப்ரத்யக்ஷாதுமாகாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அகனேகித்து, உபமாராதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே வதாயோக மதாப்பவிபித்தி, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்தரியாகரணையோகயங் களிலும், அதுமாகம் ப்ரத்யக்ஷலித்தவ்யாப்திகரஹுணுதுருபமாக கதிப்பபரோ க்ஷார்த்தவகளிலும் ப்ரமாணமாகவும், அத்தீர்தியாததததில ஸாலதாமே ப்ரமாண மாகவும் விஷகர்ஷித்தி, அதுதனிலும் “வேதே கீர்த்ராதபாவாத் பவலதி ஹி கயைஸ தவகருதே கீயமாதே தகஸூதவேக மாகம் ததிதரதவிவம் ஜாயதே” என்கிற பகூபே ஸவப்ரமாணயத்துகரு மூலஸாபேக்ஷமான பெனருஜேய சாலத்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வத ப்ரமாணயறுதைய வேதமே ப்ரபஸப்ரமாணமாகவும் அறுதிபிட் டிருகரும ப்ரமாணதிகராகையானே, இப்ப்ரபத்தத்தில தாமருளிச்செய்கிற அர்த்தங்க னெவ்வளவ வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடமே தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாண மாகவனிகேரித்துக் கொண்டு ததாததவிணயம் பண்ணுமகரமத்தை இவ்வாகயத தானே யருளிச்செய்கிறார்.

அவிலேறைய ப்ரதபகீகத்வ கலயாணைகதாதத்வங்களானே ஈசவரன் அவில ப்ரமேய விலக்ஷணஞ் யிருகருமாபோலேகிறே அபெனருஜேயதவ விதயத்வங்

கனாலே வேதம் அகில ப்ரமாணநிலைமையிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் "வாக்ஷ விருப வித்யயா" இத்யாதிசூத்ரியாலும், "அகாதி விசுரஹ்மியேஷா வாருதீஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமஸி திவ்யா யதஸ ஸர்வா: ப்ரஸுதிதயா" இத்யாதி ஸ்மருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாவின்றிதே. இதை ச்ருதிஸ்மருதிகள் வேதவித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ததபௌருஷே யதவ்யம் ஸீத்தமிதே. அதாவ ப்ரமஸிப்ரஸம்ப ப்ரமாதாசகநிருபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவாகாத ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிதே அவை வ்ருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமிலை. ஆகையாலேயிதே "ஸத்யம் ஸத்யம் புகஸ ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜ்யுச்யதே, வேதாத சாஸ்த்ரம் பரம் காலநி ச தைவம் கேசவாத் பரம்" என்று ஐதிஹ்யஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதனேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிதே "சுடர்யிரு கருதி" பென்று கம்மரமுனாருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் சொல்லுமவராய் அபிபுகதாசுரேஸரான பட்டரும் "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்" என்றாரிதே.

இந்தை வேதமென்றிதது, "வேதயதிதி வேதா" எனவிற வ்யுத்ததநியாலே ப்யுத்தஸூககனாய் ஆஸ்திகராயிருப்பாசுரு ஸ்வர்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதததான், ப்ரதிபாத்யர்த்த விசேஷததாலே பாகத்யபாத்தம மாயிருக்கும். அதை இவ்விடத்தில உபயோகணமாய்வாஸியான வேதசப்தத் தாலே ஸாகஸ்யே சொல்லுவிறதது. அர்த்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான காமத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுங் சொல்லுவிறதது. பூர்வோத்தர மீகமணகளில "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் உபகரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்யபாத்தமும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதாசுபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமும். காமத்தினுடைய பகவதாராதத்வம் "ஸக்தீம்மா, அகாகாயகா தேவதா" என்று அகரீசத்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரரு சொல்லு கையாலே ஸீத்தமிதே. இவ்வாகாரத்தை யறிதது, அகரீசத்ராதி தேவதாத்ரயாமி ஸாராதாமாக அதுஷ்டிகுமவர்களிடத்தில, இதினுடைய பகவதாராதத்வம் ஸுஸபஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவலோ தேவதா மாத்ரர்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் காமமும் வஸ்துகத்ய பகவதாராதமாய்த் தலைகடடும். *யே யஜுத்தி பிதரு தேவாச ப்ராஹ்மணு ஸ்ஹுதாசகா: ஸர்வபூதாத்ராத்யமாஸ விஷ்ணு மேவ யஜுத்தி தே" என்ககடவதிதே. "யேய்யத்யதேவதாபகத யஜுத்தே சரத்தயாஸ்திகா, தேபி மாமேவ கொளகதேய யஜுத்த்யமிதி பூர்வகம்" என்று தானே யருளிச்செய்தானிதே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்தகு பகவ தாராதத்வம் ஸீத்தமிதே. இப்படி ஆராதாசுபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமும்விற அர்த்த தவயத்தையும்றியவே, தயாஜ்யோபாதேயரூப கைஸர்த் தக்கணபுமறியா யிருக்கையாலே, பாகதவய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மக்களென விறதது. எனவேயெனலில, கர்மதான ப்யுகதூககளுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதகமாய முயுகதூககளில் பத்திவிஷ்ட்டர்கு உபாஸகவகமாய, ப்ரபகசர்க்கு கைக்கர்யரூப மாயிதேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே,

அகந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாரமான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸனாங்கத்தீவோ உபாதேயம், ஐசுவர்யாப்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என நறியலாம். அகையஸாதகர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிகவேண்டியதொன்றின்மையாலே கைகங்கையுபேரிணுபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்வாவரூபரூப குண விபூதிகளை யெல்லா மறியவேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதகாசேதகங்களின் ஸ்வரூப மறியலாம். அதில ஐஞ்ஞானாதலக்ஷணமான சேதஸ்வரூப வைகலக்ஷணம் மடியாக வருவிறதாயினாலே கைவல்யத்தின் வேஷமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷிதவப்ராப்தவங்களின் யறியவே தத்துபவாதிகள புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யதவ சரணபவங்களின் யறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதகவிசேஷங்களை யறிய லாம் ப்ரஹ்மத்தினுடைய கிரதிசயிபாக்யதைமையும் அகைய ஸாத்யத்தவத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பரததமான ஸ்வஸ்வரூபததையும் தநிகைவே ஸாத்யாதர ஸாதகாதரங்களினுடைய த்யாஜ்யதவத்தையும் ஸம்பெட்டமாக வறியலாம். ஆக இப்படி கிருககையாலே பாகதவயத்துக்கும் ப்ரதிபாச்யம் ஆராத ஸ்வரூபமான காமமும் ஆராதய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமென்னக் குறையிலை. *தவதர்ச்சகாவிதி ரூபரி பரிஷிப்யதே பூரவபாக்யஸ்தவோ பாகஸ தவதீஹா குணவிபவபரிஐரூபகஸ்தவத்தபாப்தொஸ* என்றிறே பட்டரகுளிச செயதது. இப்படி பாகதவய ப்ரதிபாத யங்களான இவயர்த்தங்களை அறுதி கிறுகையவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாக பஸாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதபாதிகளையும் ஸம்சய விபயமற்ற கிரீணயிகைக. அதுதான் செய்யும்போது ஸைஸகாபப்ரதயயகயாயத தாலும், ஸகல வேதார்த்தபாயகயாயததாலும் செய்யவேணும். அதில் ஸகல சாகாப்ரதயயகயாயமவது—ஒரு வாக்யத்திலே ஓரார்த்தத்தைச் சொன்னால், அந் தினுடைய அங்கோபாஸகாதிகளை கோரகவறிகைகவாக, சாகாதரங்களெல்லாத திலும் ஸஞ்சரித்த அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கும் ஐஞ்ஞானமேறாதது, அவ் வர்த்தங்களுக்கு அகயோகய விரோதங்களையும் சுமிபிதது, தனக்கபிமதமான அலவி யோடே சேரும்வற்றைச் சோககை ஸகலவேதாததப்ரதயயகயாயமவது—ஒரு வேதார்த்தத்திலே ஒருவாக்யம் ஓரார்த்தத்தைச் சொன்னால், அஸாத வேதாததங் களிலும் ஸஞ்சரித்தது, அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோக்ய விரோதம் பிறவாதபடி. விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேரு மவற்றைச் சேர்க்கை இதுதான் மஹாமதிகளான மஹாஷிகைகுகொழிய, அவஸை தார்த்துச் செய்யப்பிரகாஸமையாலே, உபப்ரம்ஹணவகன கொண்டு கிரீணயிகை வேணும். ஆகையாலே, தகவிரணயகளை யருளிசெயவிஞர் ஸமருதிநிறாஸ புரணங்களுலே* என்றது. ஸமருதிகளாவன—ஆப்தரான மகவதரி கிஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவலகயாதிகளாலே அபிஷிதங்களான தர்மஸாததங்கள். இந்நிறாஸங்களாவன :—புராவருததப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீராமயண மஹாபார தாதிகள். புரணங்களாவன—ஸாகாதிபஞ்சகைகரிணுபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாதம் வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதிநிலவது இவற்றிலே யென்று இப்படி கியமொவருளிசெயதது, இவற்றையொழிய ஸவபுதத்யா கிரீணயிகைகரும னில், அவப சருதனுணவனுக்கு கிப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய ளச—2

மேறுவாமென்று கிளைத்து இகலியமாகதான் *இதிஹாஸ புராணப் பாயம் வேதம் ஸமூபக்ருமஹயேத். பிபேதயபசுருதாத யேதேச மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பாஹுஸப்யஸமருதிசிலும் மஹிபாததத்திலும் சொஸப்பட்டதிதே. இவ்வுபகர மவாகயபரகரிஸயபாலே, புருஷகாரஸபவம் தோடவசி ஆசார்யாபிமாச பர்யதமாக இப்பரபாதத்தி விவரருவிசசெயகிற வேடர்த்தககனெல்லாம் உபபாஹுணகன கொண்டே விசசிததருவிசசெயகிற ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான் ததததர்த்தங்க ளருவிசசெயகிற ஸதஸ்களிலே ஸமபாதிபசம். ஆக இவ்வாக யததால், ஸகல ப்ரமாணவகவினும் வேதமே பரபலாரமாணமென்னுமிடும், ததர்த்தவிர்ணயம் பண்ணும் காமமுஞ் சொல்லிறதயத்த (1)

2. இவற்றிலெததாலே ஸதபாகத்திலர்த்தம் அறுதிபிடக்கடவதென வருவிசசெயகிருர் ஸமருதிபாலே யென்றுதொடங்கி

2. ஸமருதிபாலே பூவபாகத்திலாத மறுதீபிடக்கடவது; மறநை ப்ரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலாத மறுதீபிடக்கடவது.

உபக்ருமஹயமான வேதததகரு, ப்ரதிபாதபார்த்தவிசேஷததாலேயிதே பாகபேதமுண்டாய்த்து, அப்படியே உபப்ர்மஹணகளுக்கும் ப்ரதிபாதயவிசேஷத் தாலே பேதமுண்டுகிறே. அதில ஸமருதிகள் பூர்வபாகோபப்ர்மஹணகனாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப பர்மஹணகனாகவும் கிரீயித் களாகையாலே, ததததபப்ர்மஹணகளைக் கொண்டே தத்தம்பாகாதத் விசசயம் பண்ணவேண்டுகிறேறிருப்பது. அதைதபபற்ற ஆசார் வயவஹார ப்ராயச சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதககனான தர்மசாஸ்தரதகனாலே கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி ஸர்த்தவிசசயம் பண்ணக்கடவது. பகவத்ஸவருப ரூருண விபூதி சேஷடிதகளுக்கு ப்ரதிபாதககனான இதிஹாஸபுராணவகனாகிற மறநைபிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி ஸர்த்தவிசசயம் பண்ணக்கடவதென கிருா. இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்மஹணகனாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதிபிடுகையாவது - அநிதசாகாரததார்த்தகளுக்கும் ப்ரதிபாதககனான விவற் ரூலே, அநிதசாகார்த்தகளை அபேஷித விசேஷகனோடேகூட விசசிசகை. ஸமருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதமும், இதிஹாஸாதிகளிலே காமப்ரதி பாதமும்ண்டாகிருததேயாகிலும், ஸமருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதம் கர்மவ களினுடைய ததாராதம் ரூபதீவ ஜஞாபஸர்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணவகளில் கர்மப்ரதிபாதம் கர்மவகளினுடைய உபாஸகார்த்தவ ஜஞாபஸர்த்தமாகவுமாகையாலே இப்படி வகையிட்டுச சொல்லக குறையிலலை. *ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்தரத, இதிஹாஸபுராணப் பாயம் வேதார்த்தாதத ப்ரகாச்யதே* என்னக்கடவதிதே. (2)

3. உத்தரபாகோபப்ர்மஹண த்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னி லொகருமோவென்றி சவகையிலே யருவிச செயகிருா மேல. அன்றிககே ஏகபாக விஷயமான கிரீஸ்தி உபப்ர்மஹணககளிலும் இன்னதகரு ப்ரபலயம் மென்ன

கத்தையும் தர்சிபரிகையெண்ணென்று தாமே திருவுள்ளப்பற்றி யருளிச்செய்
பெற்றாகவுமாம்,

3. இவை பரங்குலபனைத்துக்காண்டு இந்நிலைப் ப்ரபவம்.

*இவை இரண்டுகூடமென்று தொடங்கி, அதாவது சரீரஷ்ட பரிகோபப் ப்ரபவம்
தயா வந்த சேர்த்தியை யுடையதான விவை பிரண்டுகூடம் வைத்துக்கொண்டு, ப்ரா
மானயத்திலே வந்தால் புராணத்திலும் இந்நிலைபற்றுகரு ப்ராபல்ய முண்டென்கை.
புராணத்திற்காட்டில் இந்நிலைபற்றுகரு ப்ராபல்யம் பரிகரணாதிசயம் மத்ய
ஸ்தத்தை காத்திராபத்தமத்தம் ஆகிறவியற்றுகே. இவற்றிலே பரிகரண
மாவது, சாஸ்திரபரிகரணம், “வேதவேதயே பரிகரணம் இரீதே தசரதாதமஜே, வேத
ப்ராசேதஸா தாஸித் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்தமகா * உதிகதசரதாமாஸித்ய யோகாலேன
சுருதிஸ்கராத, ஐகதத்திய ஐவிதே மஹாபாரதசந்தரமகா * உய்யாஸவாகய
ஜலெனகே குதாமதருணாஸிந், வேதஸைஸ வதீரணை நீரஜனகா மஸி கருதா.
*பிரேபதி கஹகாசசாஸ்தராத கால தீவராதினெனஷதாத, பாரதச சாஸ்திர ஸாரேயம்
அத: காவயாதமகா கருத: * விஷ்ணென வேதேஷு கிதவதஸு குருஷு ப்ராஹ்ம
ணேஷு * உபநிஷதவதிகஸாலாஸி பாரதாதேவ தீமதம: இதயாதிகளாலே புராண
விசேஷங்களிலே இந்நிலைபனை சஸ்திகபபடா வினந்திறே.

மத்யஸ்தத்தையாவது — உய்யாத் கல்பேது யத்பரோக்தம் புராணம் ப்ரபவணு
புரா, தஸ்யதஸ்யது யாஜ்ஞதயம ததஸ்யகுபேன வானயதே * என்று ஸர்வபுராணத
துகரும் ப்ரவர்த்தகன பரஹ்மாவய, அவனுக்கு யாதொரு கலபத்திலே குணதர
யதிலே யாதொரு குணம் விருதிருக்கது, அதை குணதுகுண தேவதைவிறுடைய
மாஹாத்மயத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பகஸ்பாதிக்களாயிருக்கும்
புராணங்கள் போலன்றிகே, லெனவிக வைதிக ஸைஸர்த்த கிர்ணயத்திலே
அதிகருதக்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பகஸ்பாதயின்றிகே சிருக்கை.

கத்திராபத்தமதவாவது—பரபகதகத்தாவானவன் யதா(ர்த்த) தர்சக
ஸாமர்த்தயத்தையும், யதாருஷ்டார்த்தவாதிதவத்தையும் மிகவுருடையவனு
யிருக்கை. *அந்நிநிலை புராணயோ கீநிலை பவியமஸ, குதா, தேஷம் பரிகரணாதி
ரோகத், ஸவதா மத்யஸ்த்யேத பூதாதத் ப்ரதீதா, வரதெனஷ்டிலே, கத்திராபத்
தமத்யாவகதேச: * என்று தொடங்கி பரிகரணாதிசயதிகளாலே புராணத்தினாலே
ப்ராபல்யம் ஸாமாஸ்யே ததவலிணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராகும், *மஹாபாதம்
ஸி பரிக்ரணவீசேஷவஸிதம் * என்று தொடங்கி, *தர்மெசாததேச காமேச மோஷேச
பாதர்ஷப, யதிஹாஸதி ததவதர யச சேஹாஸதி ந தத கவசித் * இத் லெனகீக
வைக்கைகனர்த்தநீணயாத்நூத்யேத கவசிதி அபஸ்பாதிதவாச புராணேபயே பஸ
வதீதம: * எனலுமதாவாக, பரிகரணாதி சயத்தாலும் மத்யஸ்தத்தையாகும்
புராணங்களிற்காட்டி, விநிலை விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ரா
பல்யம் ஸ்ரீஸுறஸரகாம பாஷ்யத்திலே பட்டராகும் பரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே. (3)

4. அநித ப்ராபல்யத்தை இசைவிகவெனார்.—(அதநாலே என்று தொடங்கி)

4. அத்தானே யது முற்பட்டது.

அகத ப்ரபலயத்தானே, *இதிஹான புரானம் பகுமம்* என்றும், *இதிஹான புரானுபயம்* என்றும் சகுநிலைமருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச சொல்லுகிற வளவில், இதிஹானானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை, த்வத்வ ஸமாஸத்தில் அஸபாச்ரதமாதல அப்யாஸிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில அஸபாச்ரதமனநிதிஸெயிடுகக, அது முற்பட்டது அப்யாஸிததவத்தானே யிறே; இதத அபயர்வரிதத்வத்துக்கு முளம் அதின ப்ரபலயமென்று கருதது.

அதவா (ஸமருதிதிஹாஸ புராணங்களானே) என்று பாகத்வயோபபர்ம ஹணைகளையும் ஸமஸதமாகச சொல்லுகிறவிடத்தில், *இதிஹானாஸ புரானுதீஸ இதிஹானபுரானுதீ, ஸம்ந்தயாஸ இதிஹான புரானுதீஸ ஸம்ந்தீஹானபுரானுதீ* எனநிப்படி, இவர்கு ஸமாஸவிலைகை யாகையானே, அஸபாச்ரதமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிசெய்ததின் கருததை (இவை விரண்டிலும்) இத்யாதியானே யருளிசெய்கிறாராகவுமாம். இந்த யோஜனையில (அத்தானேயது முற்பட்டது) எனகிற விதக்கு அத்தப்ரபலயத்தானே (இதிஹாஸ புராணங்களானே) பெனகிற விடத்தில புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டகென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த கிரீண்யம் பண்ணுமனவில்த், ததுபப்ரம்ஹணைகளானே பண்ணவேனுமென்றும், அதில பூரவோததரபாகோபபம்ஹணைகள் இன்ன தென்றும், உத்தரபா கோபப்ரம்ஹணைக்களான இதிஹாஸ புராணங்களில இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிசெய்கையானே, மேல தாமருவிச செய்யப் புகுற வாத்ந்தங்களுக்கு ப்ரமான மொருங்கவிட்டருளிநராயத்த. (4)

புருஷ்கார லைபலம்

5. முதலினே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியானே வேததார்த்த ததுபப்ரம்ஹணை கள ஸாகலயோ உபாதாம பண்ணி, அகத வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததுப ப்ரம்ஹண விபாகங்களையும் பண்ணினுரையாடுதும் சேதருடைய உஜ்ஜீவாதக கபேஷிதாரத்தங்களை யருளிசெய்ய இழிதவராகையாலும், அதுதான பூரவபாக வேத்ய மனநிககே உத்தரபாகவேதய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தில முமுக்ஷுவுக்கு ஐஞாதவயாமசமுன்னதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான லைகுபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாத ஸ்தலங்களிலே தத தததுருண த்யாஜ்யோபாதேய கதக முகே ஐஞாபிககலா மிருகையாலும், உத்தரபாகார்த்த கிரீண்யத்தினே ப்ரவர்த்தராய், அதுதனவிலும் பகவதஸைருப் ருபருணவிபூதிகளையும் பகவதுபாணாதிகளையும், பரக்கென்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில, ஸாரஸார விவேகபூரவகமாக தாத் ப்ரயார்த்தங்களை ஸைகரஸித்தது, ஸைசய விபரயாமத சேதன்கு ப்ரதிபத்திவிஷய மஸம்படி யருளிசெய்து செல்லுகிறுர்மேல. அதில, ப்ரதமத்தினே, உத்தரபா கோபபம்ஹண தவயத்தில ப்ரபலமாகசசெனன இதிஹாஸங்களில வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ரபலயத்தை ப்ரகாசிப்பியா கெனுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தை யருளிசெய்கிறுர் (இதிஹாஸ சரேஷ்டமென்று தொடங்கி).

5. இத்தொடர் சீரடிட்டமான ஸ்ரீராமபணத்தால் கிறையிடுதல் வேற்றது சொல்லுகிறது. பண்பாரத்தால் துதுபோனவ வேற்றது சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீராமபணத்தாக இருந்தாலே சீரடிட்டவமாவது, +வாம்பீகயே பணர் டுயே ஸந்தீ தேச ஆனந்தத்தா, பரமமனா ஸபுருகுதன ஸோப்யுபாஷிதானதே+ என்று ஸகலலோகபிரமமனான பரமமாவதானே ஸமபாஷிதான ஸ்ரீராமபிரமமாவதானே பரமமாவதானே, *ந தே வாகந்ருத காவயே காகிதர் பவீஷயத்+ என்று பரமமாவ வதுகரவிகைகையானே இதிலுள்ளவன் வர்த்தகனெனலாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், *தாவத ராமயனாகதா வோகேஷு+ பரமீஷயத்+ என்று ஸகலலோகபிரமமனான முண்டாகையாலும், இத்தொடர்க்குதனாகிப் பற பரமபரமமனமாவிகுதனாக, இதுதனையே ஸ்ரீமந்ருகுதிப்பிள்ளை பட்டர் ததவதவ்ய பரபகதததில் பரமமனாதி காரத்திலே யருளிச்செய்தாரிதே. இன்னமும் +வேந்தேதேயே பரே யுமீ+ இத்தாதிப் படியே ஸர்வமாவதானான ஸாவேசவரண ஸமலாரிசேதகரணுதர்த்தமாக இது ஸ்ரீராமபணபவசது அவதரித்தாப்போனே, ஸர்வபரமமனானுதர்த்தமான வேதமும், ததவதார ருணசேஷித பரதிபாநகரணிகே ததாசரமனானுதியை ஸமலாரிகளுக் குண்டாகி ரக்ஷிக்கக்காக ஸ்ரீராமபணபுபண அவதரித்ததென்று சொல்லப் படுகையாலும் இத்தொடையேவற்றாம் ஸமபரதிபக்தம்.

பிராடபயென்னுதே (சிறையிருந்தவன்) என்றருளிச் செய்தது, அவனுடைய தயாநிசயத்தை பரகாசிப்பிக்கக்காக; தேவதேவ திவ்யமவ்விஷியான தன் பெருமையைப் பிறையிருப்பின தன்னமையையும் பராதே, தேவஸ்தீகன சிறையை விடுகைக்காகத் தான் சிறையிருந்த தயாபரவசையாழிதே, பிரமண ஸென்றிலே விழுந்தால் ஒருக்கருதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதவ்விழுந்த ஸம ஸாரத்திலே தானுமொருவனாகிடுகிறது. இவர்களைப்படுத்தத் தரணுமபடி ரக்ஷிக்கையானே, சிறுபாதி மாதருத்தவஸம்பகதததாவந்த விரதசய வாதஸையத்தாகும் பரகாசகமிதேயிது இதை ருணிக்கயத்தை வெளியிடுகைக்காகவிரே பரமமாவதான ஸமமாவதார் *நஸீகிஷயே விஸபுரூ கீயீயோயிபாஷ+ என்றருளிச்செய்தது, அவருடைய திவ்யமாவதிகிடுகிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்யக்கரு மும். சிறையிருப்பு தன்னமையாவது காம சிபத்தமாவிரே ஆசரிதரண தேவர்களுடைய ஸ்தீகன சிறையை விடுகைக்காக, தன்னதகரவத்தாலே தானே வலியச் செய்தா கையானே, ஏறத்தகருடலாமித்தனையிடுகிறது; ஸமலாரிகளோடொரு கப்ப வானம் பன்னிப் பிடுகிறது. +பவீஷயபயோஷிஷயம்+ என்னுமபடி ஸர்வம வானுக்கு தேஜஸகரமாவிறது, கர்மசிபத்தமனரிகே அதுகரவசிபத்தமனரிகை யிடுகிறது. ஆனபின்பு, இதுவும் அதுகரவ சிபத்தமாவையானே இவருக்கு தேஜஸகரமாவித்தனே. இதனை ரவணபாதகாரத்தாலே வந்ததாக கிண்ப்பாச் இவன் சகதிவிசேஷமறியாத கருத்தாரிதே. *சீதே பவ+ என்றவன் *நஷுடே பவ+ என்னமாவதானே, ஆகையால் இது தன்னதகரவத்தாலே பர ரகணுதர்த்த மாகச் செயத செயவாகையானே, இதுவே இவன் தயாநிசயங்களுக்கு பரகாசக மென்று திருவுள்ளமப்பற்றியாய்தது இவர் (சிறையிருந்தவன்) என்று அருளிச் செய்தது. ஸ்ரீராமபணமெனல மிவனுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிற தென்னுமிடம்

காவ்யம் ராமாயணம் கருததம் வீத்யாஸ சீதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவாஸீபிகவாக தானே வாயோலையிடற வைத்தானிறே *ஸ்ரீமத் ராமாயணம் பரம் ப்ராணீத் த்வச் சீத்ரே* என்றருளிச்செய்தாரிதே பட்டர்.

அகந்தரம் மஹாபாரத பரதிபரதயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாரதத் தாஸ என்று தொடங்கி.) *கருஷ்ணத்தவபாயதம் வ்யாஹ வீதீத் நாராயணம் பரபும்-கோஹ்யத்யேய புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்குத் பவேத்* *ஏவமவீதம் பாரதத்து பரோகதம் யேந் மஹாத்மந-ஸோஹம் நாராயணம் ஸங்குத் வ்யாஹருப் மஹாமுநீ* என்று பகவ தாவேசாவதரமாய் *ஸுஜோஸே வ்யாஹ பராராய* என்று ஆப்ததமனாகுப் ப்ராஸீத்தனா யிருத்தனன் ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானுலே *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத மருசமாத்* எனவிறப்புகேய பஞ்சமீவதமாகப் ப்ராஸீதமாய், அநேக புரான ப்ராஸதைவ யிருத்தனன் மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி பரபக ப்ராஸணம், இதுவும் கவிவிறநிசுவிதிப்பினின்பட்டா தாமையருளிச் செய்தவர். பெரிய பட்டமும் ஸ்ரீ ஸ்ரீமஹாஸரம் பாஷ்யோபோத கர்த்தவீலே, *ஸ்ரீராமாயணவத் மஹா பாரதம் சரணம்* என்றருளிச் செய்தாரிதே ஸாவேசாவரன்னனுதே (தூதபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆசரித் பாரதத்தீயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவபெருவனுள் தன் பெருமைமையும் செய்கிற தொழிலின் தன்னமைமையும் பாராதே, பாண்டவர் களுக்காகக் கழந்திலே ஓலை கட்டித் தூது போயத்தது, ப்ராணத் பாரதத்தீய ருசி பரவசனுகிறே இத்தனன் இவனுடைய ஆசரண ஸௌகர்யபாதகமனை தீர்மைக் குடனாகிருத்தனன் வாதஸ்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாகிருப்ப தெனறிறே. இந்த குறந்திகயத்திலே ஸுபெடுகிறே *இன்னு துத்வேன தீனருண்* என்றும் *குடல் மனவினிட நட்டத் துத்* என்றும் நிரும்பைகையாமுவா ரருளிச்செய்தது. அகத் தியவ ஸாவாதிரிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிறிறே பேசகைகிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோனது-தன்னமைமாவது, கர்மவசயதை யடியாக வரீலிறே. ஐசகமாக ஆசரித் விஷயத்திற செய்கிற தாமசசிவெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடனாகிறே யிருப்பது *ஸ ௨ சரேயாத் பவதீ ஜாயமாந்* என்று பாராததமாகப் பிறக்கையாலே விறம்பெறுமென்று சருதிசொன்னவிற பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செயய மனவியெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்காமென்னுமதுக் குபகைணமிதே, இவன் செயத் துத்யத்தை மாந்தயிறுதவாக கிணப்பார், அறிவுகிடரில் தலையாணவர் களித்தனை அறிவில தலையினறவாகன *வேதநீரம்* என்று மேஷநிசுமபடியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருத்தனன் இக்கீர்மைகிறற்றத்தை வெளிப்பிக்கைக்காக வாய்த்த இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றகு சொல்லுக்கையிலே தத்ப்ரமாயைகையாலேயிறே, மஹா பாரத் கதை சொல்லத் தொடங்குகிறவன் *நாராயணக்தாமிராய* என்றது. ஆக ப்ரபாததயவத் துக்கும் ப்ரதாஃபரதிபரதயவகனின்ன தென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. (5)

6. உபப்ரம்ஹணயுகேச வேதார்த தாத்பர்யத்தை கிஷ்கர்ஷித்த உஜ்ஜீவ கத்துக்குடனாவற்றகன் சொல்லுயதரகனிறே உபகரயித்தது. அநிசிப்போத சொன்னவிறுல வேதார்த்தத்தி லெய்வர்த்தகன சொன்னிறுயத் தென்னும்காண கைகையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல இவை என்று தொடங்கி.

6. இவை பிறண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்வித்தியபத்து.

அதாவது (சிறைமிகுத்தவனெற்றும், தூதபோனவனெற்றும்) என்றவினை யிரண்டாலும், அபராத பூமிஷ்டாரண சேதகர்க்கு ஆசரயனியையாமளையில் அசில ஜகம்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் கருபாதிகளாலும் ஸ்ரீவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந்து ஆசரதிகளையாபடியாய அபராதகனைப் பர்த்துச்சிறி *ஷ்யபாயீ* *ஷ்யபாயீ* எனனுமீச்வர ஹிருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களை யங்கேரிப்பேசுகும் புருஷகார பூதையானவன் வைபவமும், அங்கேரித்தால் பிண்டையவனானே சிதருகாக்கி லும் *ஷண்மடியாரது செயயா* என்று மறுதலித்ததுதான் திண்ணியனும் கின்று ரஷ்டிகளும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றுத்ததெனக்க. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை சிறுபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிகரு புருஷகாரதவமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயதவமும் அஸாதாரணமென்று சொத்துக்கைக் காக்க. இதுதனை *மத் ப்ராயத்ரம் பரத் ஜூதூதாம் ஸம்ஸாரே பததாமதா, ஷ்யபீ* புருஷகார்தவே தீத்திஷ்டா பரமாயீ, மயாயீ மதமஹியேத நாதயதா ஷ்யனும் பவேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராயதபுபாயோவை ஷ்யாத ஷ்யபீபதீன வையம், ஷ்யபீ புருஷகாரேண ஷ்யபா ப்ராய்தீ யோகீத், ஏதையாச விசேஷோயம் தீக்யாதேஷு* பதயதீத்* என்றும், *ஆகீஞ்சதயைக ஈனா கேரீத பாக்யதீக்ய பத்*, மதபதாமபோருஹாதேதமம் ப்ராய்ய ப்ரீத யானஸா, ஷ்யபீம் புருஷகாரேண ஏததயத்தோ வாத, மதக்ஷமாம் ப்ராய்ய னேதேச ப்ராய்யம் ப்ராய்கமேவ மம், ஸப்தவா கருதாததா* ப்ராய்யயதீத மயீம் ஷாதய மாதனா* என்று பகவத்காலத்திலே தானே யருளிச்செய்தானிதே. மறறப் பிராட்டி, மாத்ருகம் ஸாலிகை முதலான ததியர்க்கும் இவன் ஸம்பாதமடியாக வருகிற புருஷகாரத்தவியிறேயுனது, இவரிப்போலே ஸவதலஸித்தமனிறே ஆகையிறே *ஏதத் ஸாபேஷுணமபதா தத்யேஷா மமஷாதமதாம், தேவீஸரீ குருனுஞ்சு கடகதமம் தது ஸவதா* என்று திபலககரஹித்திலே ஜீயாருளிச்செய்தது. உபாயத்தவமும் *க்ருஷ்ணம் தம்ம் ஸூதத்யம்* என்று ஸாதக தாமமகச சொஸைப்படுகிற அவனுக்கே ஸவதலஸித்த மாய் ததியர்க்கு ததலஸததியடியாக வருகிறதிறே யுனது. ஆகையாலே பிராட்டிகரு புருஷகாரத்தவமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயதவமும் சிறுபகமாகத் தட்டல்கி. இவ்வர்த தத்தை வெளிசிறுக்கைக்காக வாயத்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி உப ப்ருமஹணமான பரபத த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிகப்படுகிற புருஷகாரத்தவமும் ஸுபாயத்தவமும் உபப்ருமஹமனே யேதாததததிலுக்கதமனே எதல மேததனனிலை, கடவவையுபவிலுத் வித்தமன தவயததில பூர்வகாக்யத்திலே உபாயமும் சேர உத யிறே. இச்சேதகனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்சர யணத்துக்கவியன புருஷகாரமாக வேண்டுமிற தென்னென்னலி, மாத்ருத்வ பரபுத்தமான வாத்ஸையாதிரகததாலும், அவனைப்போலே காக்யமமாத்தவயகன கலத்திருக்கை யன்றிகே, கேவல மாத்வமேயாய, பிறர் கணகுழியு கணமாடாத ப்ரகருதி யாகையாலும், விநுகரையு மபிநுகராகருக்கைக்கு கருஷிபண்ணு மவனாகையாலும், குற்றவாளர்க்குத் கூசாமல வந்து காலிலே விழலாமடி. சிறுப்பாளாய், புலஸத்வ ப்ரபுத்தமான காக்யததீதோடே பித்ருத்வ ப்ரபுத்தமான லிதபரதையைபு முடைய லும், குற்றக்கிணப் பத்தும் பத்தாகக கணக்கிடற் கருதண்டலக்கிணப் பண்ணுக்க யாலே, குற்றவாளர்க்கு முனசெவகை குடலக்கிருமபடி. மிகுக்கு மீச்வரனை உரிதோ

பாய்க்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்தது கூடா. விடுமவனுமா கிருகங்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதனை அவனை யாசரகிருமனனில் இவன் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாகவரிக்க இழிதிறவனனில் இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது. ... .. (6)

7. அகத்தியா, புருஷகாரத்தின்படிக்களை விவாதரேண உபபாதிக்கக்கோவி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்திவத்தாகு அவசயபேகித்த குணங்களை யருளிச்செய்வது (புருஷகாரமாயிப்போது) என்று தொடங்கி.

7. முதுகாசிரமம்போது கடுபையும் பார்த்தாயினும் அந்நயானைவழம் வேணும்.

(புருஷகாரமாய்போது) என்றது—புருஷகாரமாயிடத்தி லென்றபடி. கருப யாவது—பரதர்களுடையிஷ்டனுதவம். பரதகந்தர்யாவது—பராதிகதவம். அகம்பா ண்த்வமாவது—தன்மயநீரிகத விஷயநாஸ்திதவம் இவை புருஷகாரததக கவசயா பேசுபதிமான்படி. மென்னென்னில், சேதாச் ஸமஸாரத்தில் படுகிற துக்ககலகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், சசுவரஜேஷ இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்வம் பன்னனுக்கைக் கருபபியேனும், ஸைதத்தான விசுகீரகும்போது அதுவந்த்ரத தாலே விசுகீரக வேண்டுகையாலே பரதகந்தர்யம் வேனும்; கலமையொழிந்ததொரு விஷயத்தை அர்ஹஸ்திரியம் ஈகசகே அதிசகரமாயிருக்கும் வஸ்துவகவசயாலே ககாராயனரே சேரலதுகிறது என்று, சசொன்னபடி யவன்செய்வதாக குறுப்பா கையாலே அகம்பாண்டுவதம் வேனும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரததக அகம்பாபேசுபதிமயிரே ஈசுவர கருபாபிற காட்டில் இவன் கருபைக்கு விசேஷ மென்னென்னில், சசுவரனுவான் கிரகசுரஸையததநாலும், கிரகஹாதுகரஹாக ளிரண்டுக்கும் கடவலய; சேதககர்மகளை விறுத்ததததத் தீத்தமவனாகையாலே அவனுடைய கருப ஸ்வாதகந்தர்யத்தாலே அமுகளுண்டு கிடக்கும், ஒரீதரதசககளிலே தலியெடுக்கக் கடவதிருக்கும். இவன் அதுகரஹைச் சீவியாகையாலே மிவ குடைய கருபைக்கு வேண்டுன்னு ஒர் அபியம் மிவனாகையாலே எப்போது மெற் புப்புப்பட்டிருக்கும், ஆகைய விவனுடைய கருப கவரயபிசிறிக்கும். ஸைத தத்தில் வயாவருத்திபாலேயாதத கருபாபிவ வயாவருத்தியும். இப்படியிருக்கை யாலேயிறே இவன் ஆசரபிப்பாகரு வேனொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டா தொழுகிறது சசுவர விஷயத்தி விவனுடைய பரதகந்தராகையார்ஹ்த்வம்கலம் ஸைருப் ப்ரபுததமான மாதாமனரிகை *ஹீரீத் தே விஷயீச பத்யென* என்று *விஷ்ணுபத* என்றும் சொல்லுகிற பத்திவை பரபுததமாயும், *அறுத்த ப்ரஹ்மானித் திய ஸாஹஸமி ஹந்த* என்று *ஸ்ரீவதமஹிச நீதயபூச* என்று சொல்லுகிற படியே ஸைருப் சிருபகதவாதி லீததமான அகவயத் பரபுததமாயுமிருக்கும் இப்படி யிருக்கையாலேயிறே அலாதாராககடைய மிதத்சேஷத்தையும், இவனொருத்திற்கும் ததேக்சேஷதவமும்பாதது. இந்த அவயவதாரகை வுண்டான் ஸமபந்ததாலேயிறே இவனுக்கு சசுவரன் விசுகீரகமனலில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழுகிறது இம் மூன்று குணத்திலும் வைததககொண்டு, கருபயானது, *சீவீச-வேவாயம்* என்கிற தாதலிகே கிஷபகமான் ஸ்ரீசபதததி *ஸ்ரீயதே* என்கிற கர்மணியவுப்புத்தியிலும் பரதகந்தர்யாகவயார்ஹ்த்வமாக ளிரனும், *சீயதே* என்கிறகந்த்ரீயவுப்புத்தியிலும், கித்தயோக வாகியான் மதுப்பிரும் லீததமிருே. ... .. (1)

8. இந்த கருபாதித்யததையும் எல்லாரும்நிபுமபடி தானே வெளிசிட டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவஞ்சுக்குச் சொல்லப்படட விசேஷைத் த்ரயத்தாலும் தாசிப்பிகுகிறா மேல (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே

8. பிராட்டி முற்பபப ப்ரிந்தது தன்னுடைய கருபையை வெளியீடுகக்காக ; நடுவிற ப்ரிந்தது பரதந்தாயத்தை வெளியீடுகக்காக, அநந்தரம் ப்ரிந்தது அநநயாஹதவத்தை வெளியீடுகக்காக

(பிராட்டி யிதயாதி) *தேவதேவே தேவதேஹேயம் மதுஷ்யதவேச மதுஷீ, விஷ்ணோ தேஹாது ருபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ த்நம்* என்கிறபடியே, நாயகனான ஸாவேசவாணுடைய தத்தவதார ஸ்ரோதியமான விகரஹ பரிகரஹம் பண்ணி வந்தவதரிகுமவ ளாகை யாலே, *ராக்வதவேபவத் ஸீதீ* என்கிறபடியே, அவன் சகரவாததி திருமகனான வாதே ததநுருபமாகத் தானும் ஐசகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செயதே, ராவணன் பிரித்தானென்றெரு வயாஜத் தாலே ப்ரதம் பெருமானைப்பிரிந்த லங்கைக்கெழுந்தருளிறு, *தேவயா கருணய ருபயா* என்று *தத்தான ஸாரதவத்தாலே காரணயத் தானைச் சொல்லுமபடியான தன்னுடைய பரமகருபையை பரகாசிப்பிக்கைக்காக வென்கை எவ்வையெனினி, தேவஸதீகள் சிறையை விடுவிகைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும், அவ விருப்பிலே தனனை அல்லும் பகலும் தாஜநாதஸம்பண்ணி யருவித்தினற க்ருராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள விஜயிகளாகவும் தரிஜுடை ஸ்வபநவ கண்டததாலே பிதபிதைகளாய நடுங்குகிறதசையிலே *பவேயம் ச்ரணம் ஸீ வ்* என்று ஸீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு ஸானிருந்தேனே, ஸீங்க ளஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும், அது உகதிமாதரமாயப போகாமே, ராவணவதாநந்தரம் தனக்கு சோபநரு சொல்லவந்த திருவடி அவா களை சிதரவதம்பண்ணுமபடி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றடி, *ராக்ஷ ஸமச்ய வசயாநாம்* இதயாதிதயாலே அவர்கள் குறத்தை குணமாக உபபாதித் தும், *மாஷ்யமீஸி துபலா* என்று பிறாநோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்கநெஞ் சுரம் தனக்கில்லாமைையை முன்னிடும், *காயம் கருண மாயேன ந கச்சிந்நபராத்யதீ* என்று அவனுக்கும் இரங்கையலதது கிறகவொண்ணதபடி யுபதேசித்தும், இப்படி யொருகிலினின்று தானடியிற்பண்ணின பரிஜ்ஞாநுருணாக ஆத்ராராதை களானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய கருபையை வெளிசிடடாளிறே

(நடுவிலிதயாதி) நடுவிறபிரிவாவது மீண்டு பெருமானுடனே கூடித் திருவயோ த்யையிலே யெழுந்தருளித் திருவயிறு வாயத்திருக்கிற காலத்திலே *அபத்யலாயே வைதேஹி மமாயம் ஸமுபஸிதீ*, கீம்சசனி ஸகாமா தவம் பருஹி ஸாவம் வராத்நே* என்று உனக்கபேகைத் தேயதென்று கேட்டருள், *தபோவநாந் புனயாநீ த்ரஷ்டிம்சசாழி ராக்வ, கங்காதீர் நீவிஷடரீ ருஷ்ணம் புண்யகாமஹம், பஸுஸாநீநம் வீர பாத்முஷேஷ் வர்த்திதும் ஏஷமே பரம்:காமோ யந்முலபஸோஜிஷ் அப்யேகராதம் காருத்ஸத் வஸேயம் புண்ய கீததீஷ்* என்று தனக்குண்டான வஸவாஸ வாஞ்சையை விண்ணப் பஞ்செய்ய, அததைப்பற்றப் போக விடுவாரைப்போலே லோகாபவாத பரிஹாராதத்

மீசுப் பெருமான் காட்டிலே போகவிடப் போனது இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜனம் பெருமான காட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாயியது, அவருடைய கிணைவையே பிளசெல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்தீதவப்ர யுகதமான பாரதததீயத்தைப் ப்ரகாசிப்பிகைக, கணகைக கதரீபேயின வகததரம் இணையபெருமான கணகை கலேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமான திருவுள்ளமாயவிட்ட கரீயத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதனைக்கேட்டு மிகவும் பரவாபித்து *நவெத வயல செவயீதரே! ஜீவிதம் ஜாஹதீஜே, தயஜேயம் ராகவம் வயசே பாதது யா பரீஜா ஸ்யதீ* எனருளிற்றே, இததரம் ஆறருமைவின கணத்தரவே முடிதது பிழைகைக தேட்டமாகா சிறகச செய்தேயும், அது செய்யமாட்டாதே பெருமான்கிணைவப் பிள சென்று தனப்ரானை கோககிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமபடியான பாரதததீயத்தை விற்றே ப்ரகாசிப்பித்தது பிறக்ககை ஜீவிககவேண்டும் பரதததராகரு முடிவுதேட்ட மாளுதும் முடியப் போகாதே! *யாயும் வையேறியேன் வகவினியேன் பெண பிறததே* எனருளிற்றே யாழவாச, ப்ரதமயிசேஷத்தில பத்தமாணததகருளனே படுவதென லாம் பட்டவன, *பதீஷி தைவதம் நாயா* பதீபததும் பதீகதீ, யரீஷாபீ பரீயம் தஸமாந பதததும் கரீயம் விசேஷத* என்று தானருளிச செயதபடியே, பதிகித்தாறுவிதாநமே கமகரு வையருபமெனதும் பாரதததீய புத்தியாலேகிறே அநேக ஸமவதனரம் பாடாற்றியிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவினே தன்னுடைய பாரதததீயத்தை வெளிவிட்டாவிற்றே.

(அகந்தாமித்யாதி.) அகந்தரததில பிரிவாவது, மீண்டு பெருமான் ஸன்னிதிசிலே வந்திருக்கச் செயதே, பிரிந்து பிறதததததிலே புருகவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோ ஜனம், *அநதயா ராகவெனும் யாகவேன ப்ரயா யதா* *அத்யாஸி மயா தீதா* என்று உபயஸமததயன தன்னுடைய அகசயத்வ ப்ரயுகதமான அகசயாஹதீயத்தை ஸ்வ ஸம்மதமாமபடி ப்ரகாசிப்பிகைக எவவனெயெனவில, பெருமான அசவமேதம் பண்ணியருளா சிறகசசெய்தே, ஸ்ரீ வாலமீகி பகவானுடைய கிரியாகத்தாலே ருசை வர்கன வகது ஸ்ரீ ராமாயணத்தைய பாடிக்கொண்டு திரியாசிற்க, அதனைப் பெருமான திருசெவி சரத்தி ஸாவிதிசிலே யவர்களை யழைத்த விசேஷ ஜஞரெல ஸாரையு கூட்டி யவாகன பாட்டுக கேளாசிறகிற ஸானிலே, அவர்களைப் பிராட்டி. கினுடைய பிணைகனென்றதிக வகததரம், பிராட்டியானவிலே திருவுள்ளரு சென்று தனக்கேற சுத்தையாநில கருக இததிராளிலே காளைவந்து ப்ரதயயமுகததாலே தன கததியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாகவேன்று தாதருகே* பெருமான மஹர்ஷிகுரம் பிராட் டிகுரம் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவாலமீகிபகவானே முன்னிட்டககொண்டு அநத மஹாபரீஷத்திலே பெருமான ஸாவிதிசிலே வகது ஒநெகி கிறகச செயதே, ஸ்ரீ வாலமீகி பகவாந் இவன சுத்தையெனனுமிடத்தை பஸுகத்தாறுஞ் சொல்ல, பெருமானு மிவன சுத்தை யென்னுமிடம் காலுமறிவன, மஹர்ஷி சொன்னதாலே போரும், அனதும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திராளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமாரபடியாலே, *ஸர்வாத ஸயாகதந தருஷ்டய தீதா காலயா ஸாஸீ-அப்ரவீதப்ராகுஷதீ வாக்யம் அதோ தருஷ்டி ரவாஸுதீ* எனகிறபடி யே கையுமருளுவிபுமாப்க கவிழதஸிவக்ட்டுக் கொண்டுவினது, *யதாஹம் ராகவாத்யய மதஸாபீ ததீததே, ததா மே யாததீ தேவீ விவரம் தாது மாஹதீ* பதனா காமரு வசா

யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம தாதுமான்வித் ஸுதந்தத் ஸ்த்ய
 மூக்தம் மே வேத்யீ ராமாத் பரம நச-ததாமே மாதவீதேவீ விவரம்தாதுமான்வித்* என்று சபதம்
 பண்ண *ததா சபதயாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுரானீத மஹாதபதம் - புத்தன துதத்தம் தீவயம்
 வீரீஹானத் மஹத்தமம். தரியமானம் சீரோபீய்து நாதக ராதிதிகரணம்; தீவயம் தீவயேத
 வபுஷா ஸாவரதத் விபூஷீதம், தனமீமஸ்து தரனீதேவீ பாதுர்ப்பயம் க்ருத்யை வமதீயம்,
 ஸவாகதே நாபீதந்தயயநா மானதே சோயவோயத; நாயாதநதாம் க்ருதௌ ப்ரவீர்த்தம்
 ரனாதஸம் - புஷ்ய வ்ருஷ்டிவிசரிந்தா தீவயா வீதாமவாகீதா* என்று அவவஸனிலே
 பூமிமீல் சின்றும ஒரு திவ்யஸீமஹாஸஸ வசதுதேசனா, அநிகே ஸ்ரீ பூமிபிராடந-
 இவன ஸ்வாகதப்ரஸக பூர்வகமாக இரண்டி கையாது மெடுத்தககொண்டுபோய்
 வைகக, ஆஸ்கதைதயபக்கொண்டு ரனாதஸத்தை ப்ரவேசியா விற்றி விவானக
 கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி. இடைவிடாமல் இவனமேலே விழுந்ததென்கையானே
 இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அகஸ்யாஹ்வதவத்தை பரகாசிப்பேததாளிறே.

ஆக இவ்வவதாரத்திலிவனாகுச சொஸைப்பட விசலேஷதரயத்துகளும்
 நோது, இசுருணவகளை இப்படி வெளிமீடுகையாய்த்து. இவ்வன்னருவின அகபாமிசி
 யாய அகர்மவஸையாய் கிருககிற விவனாகு, கர்மவஸைக்குப்போயே, இப்படி பிரிவு
 வகுக்கைரு யோகயுகதலிஸிவிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத வோபயோகிவான
 ருணவகளைபும் புருஷகாரதவதகைதபும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வசத அவதாரமிறே
 சிறு; ஆகையிறே *வயுதந்யதுதாநாந்ரீதீ வீதாவதா மூகமேத ந்ருஷ்ய யோகயா*
 என்று பட்டாரகுனிச செயதது. இப்படி சேதஸ்பக்க வறுகாஹத்துகருடனான
 கருபவையபும் சசவரன பகலணுவி விகரிக்கைகருடனான பாரதந்யாயதிகளையும்
 தரீன வெளிமீட்டது, சானந்தரவகனில கேடகிற மாத்ரமனறிககிக அதுஷ்டாச
 பர்யந்தமாவக காண்வையானே தனனைப் புருஷகாரமகப பறதுவார்கு குசி விசவா
 ஸவக னுறாகைகருடப்பாக. ....

9. ஏவம்பூதருண விசிஷ்டையான விவனுடைய புருஷகாரதவம் தோற்றுவ
 தெக்கேயென்ன வருவீசசெய்மொர் மேல. ஸமசலேஷ விசலேஷவக னென்று
 தெட்ககி.

9. ஸமசலேஷ விசலேஷக் வீரண்டிலும் புருஷகாரதவம் தோற்றும்.
 புருஷகாரதமாவது - கடகதவம்; அது இவனாகு அவநிலி கூடியிருகருத்
 தகையிலும் தீவமிருகருத் தகையிலும் ப்ரகாசிகருமென்கை. ஸமசலேஷதகையிலே,
 தீயியபெருமான, காடிககெழுதருகருகிறபோது பெருமான விருத்திப் போவதாகத்
 தோனவனவிலே எனனைக கூடககொண்டு போகவேணுமென்று *வ ப்ராதுத்
 சரணௌ காம நீபீட்ய சூகந்தந்த வீதாமவாநீத்யா: ராகவகுச மஹாவதம்* எனகிற
 படியே சரணவபுருகிறவனவிலும்; பஞ்ச வடியிலே பெருகருகிறபோது சீரும
 கிழலும் வாய்ததிரூபதொரு ப்ரதேசததைப் பார்த்துப் பண்ணாஸையச சமையு
 மென்று பெருமானருனிச செய்ய, கந்தலிலிலே ஸவாதததப்பததை வைதத போதே
 பெருமான கமமைக கைவிட்டாரென்று விசுருதராய் *ஏவமுகதத்து ராமேன வஷ்பவன
 ஸமயதாருஷி: வீதாமவம் கருத்தம் மீதம் வசந மயாவித. ப்ரவாதஸம் கருத்ததை தவயீ
 வ்ஷதம் க்ரீதே, ஸ்வயத்து ரூபே தேசே கலியதா மீதீ மயம் வத* எனகிறபடியே தம்

முடைய பாரதநாயகத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையு மஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேக்கிற்கிற வளவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தமம்பேக்கிதம் பெறுகையாலும், ஆஸூரப்ரகருதியான ஜயந்தன் காக்குபத்தைக் கொண்டு வந்த ஜநகி பக்கலிலே அகருதய பரவருத்தலைக் *ஃ கரிடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்தரேண போகிநா* என்று பெருமாள அவனமேலே சிறித் தலையை அறுப்பதாக பரஹமாஸதர்க்கை பரயோகிக்க, *ஸ பித்ராச பரிதயக்தஸ ஸுரைச ஸமஹாஷிபி*, தீந் லோகந் ஸமபரிசுரய தமேவ சரணம் கந்தி* என்கிறபடியே, எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடம் இல்லாமையாலே போககற்று சரணம்புக, *ஸ தம் நீபதித் பூமேள சரணயச சரணுக்தம், வதாஹமபி காருதஸ்தி கருபயா பாயபாலயத்* என்றும், *புரத்* பதிதம் தேவீ தரணயாம் வாயஸம் ததா - தசசிர் பாதயோஸம் தஸய யோஜயாமாஸ ஜாநக், த்முத்காபய கரேணோத் கருபாயீயூஷ் ஸாகர: ரக்ஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைக்ஷத்* என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாதம் புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே, இவள புருஷகாரமாகப் பெருமாள ரக்ஷிக்கையாலும், விசலேஷ தசையிலே *இஹ ஸந்தோந்வா ஸந்தி ஸதோவா நானுவாதத் ஸே ததாஹி விபரிதா தே புததி ராசர வாலிநா* இதயாகியாலே விபரித புத்தியான சாவணனைப் பெருமாள திருவடிகளிலே சேக்கைக்கு விரகு பாககையாலும், ராவணவதாரந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சிதரவதம் பண்ணுவதாக உத்புகத்தைய கிறகிற திருவடிகையக் குறித்து, *பாபாநாமவா சுபாநாமவா வதாஹாணம் பலவங்கம் காயம் கருண மாயேண ந கசசித் நாராதயதி* என்று அவனிரக்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவாக்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும், உபய தசையிலும் இவள புருஷகாரதவம் தோற்று நின்றதிறே திருவடி, ராக்ஷஸிகளை அபராதமருணம் தண்டிக்கும்படி கூட்டித்தர வேணுமென்றவளவிலே பிராட்டி யவனுடனே மன்றடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றே *மாதா மைதீவி ராக்ஷஸே தவயி தந்தவாதாரபாரதாஸ தவயா ரக்ஷந்தயா பவநாதமஜாத் லகுதரா ராமஸய கோஷ் கருதா—காகம் த்ருச விபிஷ்ணம் சரணமித்யுகதிக்ஷ்மேள ரக்ஷிதஸ ஸா நஸ ஸாநதர மஹாகஸஸ ஸாக்யதுக்ஷாந்தி ஸத்வாகஸமிக்* என்று பவநாதமஜாஸ கிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றே பட்டரு மருளிச்செய்தது, அவவிடத்தில் புருஷீகரித்தமை என்கனே யெனனில், பலாதகாரததா லன்றிககே அதுஸாரததாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரதவமென்கிறது; *திருவடிகையப் பொறுப்பிக்குமவள தன் சொலவழி வரும்வளைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டா விறே* என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையை யருளிச்செய்தாரிறே இவாதாமே. ஆகையா விரண்டு தசையிலும் இவள புருஷகாரதவம் தோற்று மென்கிற மாதரத்தைச் சொல்லுகிற விவாகயத்திலிதுவும் கூட்டக்குறையிலே. (9)

10 இவவுபய தசையிலும் இவள புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறா- (ஸமசலேஷதசையி லென்று தொடங்கி).

10. ஸமசலேஷ தசயி வீசவரனைத் திருத்தும் விசலேஷதசையில சேதநனைத் திருத்தும்.

ஈசவரனைத் திருத்தாகையாவது—அபராதத்தையே பார்த்து *க்ஷியாமி* *ந க்ஷியாமி* என்றிருக்கும்ருப்பைக் குலைத்து, அவகீகார உருமுககுகுகை; சேதனைத் திருத்தாகையாவது—அகருதய கரணதீசிலைய பகவத் விமுகையத் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆசரயணைருமுககுகுகை. ஸமசலேஷ தசையில,

இனிய பெருமானாகாக ஈசுவர விஷயத்திலும், விச்சேஷை தனையில் ராஜாங்கிகளுக் காகத் திருஷ்டி விஷயத்திலும் புருஷோத்தமம் உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்ற மாதர்த்தங்களுக்கூட்டிக்கொள்ளவர விரும்பத்தானிலும், ப்ராகரணிக மான வர்த்தம் ஸம்பாஸிதேதகனைபு மீசுவரணையும் சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாகயத்தாக சிப்படியே அர்த்தமாகாக கடவது ஆகையால் ஈசுவரனே தான் கூடியிருக்கும் தனையில், சேதனை ஆசரயினோமுகளுய வசதிகளுக்கசெய்தே, பூர்வபராதத்தைப் பார்த்து ஈசுவர னங்கேரீயாதிருக்கும்மையில், அவன் ஸவாதத்தர் யத்தைத் தவிர்த்து கருபாதி குணங்களைக கிளப்பி இவனை யங்கேரீகருமபடியாக்ரு கையும; பிரிந்திருக்கும் தனையில், ஈசுவர னங்கேரோரோமுகளுய வசதிகளுக்கசெய்தே, இச சேதனை கர்மாதகுணமாக விழுகளுதிருக்கும்மையில் இவன் வையுக்கயத்தை மாற்றி ருநியை கிளப்பித்த ஆசரயினோமுகளுக்கருகையு இவனிரண்டு தனைய யும திருத்தகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கேர விரோதியான ஸவாதக்யத்தை மாற்றி, அங்கேரத்தகருடான கருபாதினை உத்பலிப்பிகையாலும், ஆசரயனை விரோதியான வையுக்கயத்தை மாற்றி, ஆசரயனை ருச்யாதினை ஐவிப்பிகையாலும், *சுரு-பூமிஸ்யாயம் எனநிற தாதுவிலும், *சுரு விவித்தி* எனநிற தாதுவிலும் விஷபாச மான ஸ்ரிசத்ததில *சுருஹி* *சுருஹி* எனநிற வ்யுத்தபதி தவயார்த்தமும் இவவித்ததிலே தோற்றுநிறுது, *சுருஹி நீகிளந் தோஷுந் சுருஹி* குணா ளுக்* எனறு இவயுத்தபதி தவயமும் சேதபரமாயத தோற்றிததேயாவிலும், (ஈசுவரணத் திருத்தம்) எனநிற விடத்திலும் இந்த வ்யாயம தோற்றுதகையாலே இப்படி சொல்கை குறையகிலும்.

(10)

11. இருவரையும் திருத்தவ தெவவழியாலே யென்னு மாகாங்கைதிலே அருளிசெய்கெஞ் (இருவரையு மென்று தொடங்கி).

11. இருவரையும் திருத்தவதும் உபதேசத்தாலே.

ஈசுவரணத் திருத்தவது இசசேதனனுடைய அபராதங்களைக கணககிட்டு கீரிப்படி. தனளிக கதவடைததால் இவனுக்கு வேறெரு பு க துண் டோச, உமக்கு மிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால் *உதவேல் நமக்கீங் கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே ருடகீர் வழித்தாலும் போகாததோனறன்றே, ஸ்வாமான விவனை லபிகைக ஸ்வாமியான வுமமுடைய பேருயனனேகிருப்பது, எதிர் குழலபுகருத் திரிநிற வுமக்கு கான சொலவெணுமோ, ரகணனாரபேகளுய வந்த விவனை ரகதியாதபோது உமமுடைய ஸர்வரகுகத்தவம் கிகமமாகாதோ? அகாதிகாமம் மமுமுடைய ஆளுராதிகமமபண்ணி மமுமுடைய சிற்றதககிகைககயப் போத்த விவனை அபராதோகித தண்டம் பண்ணுதே அத்தைப்பொறுத்த அகேகிர்த்தால் சாஸ்தர் மர்பாதை குரியாதோ வெனறன்றே திருவுள்ளத்திலேநிறுது, இவனை ரகதியாதே அபராதகுணமாக கியமித்தால் உமமுடைய கருபாதி குணங்கல் ஜீவிக்குமபடியென? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரகதித்தானனனே, கியமியாத போது சாஸ்தர்ம ஜீவியாது, ரகதியாதபோது கருபாதினை ஜீவியாது, எனசெய்வோ மென்ன வேண்டா, சாஸ்தரத்தை கிருகர் விஷயமாககி கருபாதினை அபிருகர் விஷயமாககெலை இரணநிம் ஜீவிக்கும், ஆனபின்பவனை ரகதித்தருவிரென்னு முபதேசத்தாலே, இவவுபதேச கரமம் இவர் தாமருவிசெய்த பர்த்தபடியிலும்,

ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேன காணலாம். *பிதேவ தவத்ப்ரேயாத் ஜநீ ப்ரீபானுகமி ஜநே ஸித் திரோதோ வநுத்தய பவநீச கதாசித் கலுஷதீ, கிமேதத் தீதோஷா க இஷ ஜநீத் தவநுநிதத் குபாயை விவபாபி மவ ஜநயநி மதா தநிவி துஃ எனது, அபராத பரீபூணசேதம் விஷயமாக ஹிதபரண ஸர்வேசவரான திருவுள்ளம் சேறும்படியையும், அத்தகைய இச் சேறத்தாக கடிவென் னென்பது:— இவன் திரகதழிபசெய்தவபராத மென்றவன் சொன்னால், மனத்தோற் றிலே கலாராயவாருண்டோ? இந்தனுக்கிடை அபராதமற்றிருப்பாரா? எனப்பதாய், உமிதோபாயங்களாலே அபராதகளை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளுமாபடியையும் அருளிச் செய்கையானே, உபதேசத்தாலே ஈசவரனைத் திருத்துமாபடியை ஸக்ர ஜேறண டட்டும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தகையிலேயும் *பராணஸம்ஸயமா பக்ஷம் தருஷ்டீயா விதாத வாயஸம், த்ராவி த்ராவித் பதநாஸுயா தயா விபும்* என்று வசனமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தவியறுப்பதாக விட்ட ப்ரஹ்மஸக்திதக கொரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமான சகித்தரு ஸிற்றும் இவனுபதேசத்தாலே யெனனுமிடம், பாக்ஷம் புராணத்திலே சொல்லப்பட்ட திறே. இனி சேதகினைத் திருத்துவது, உண்பராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தான உனக்கோரிடத்திலே காதுகூற விடமில்லை ஈசவரனுவான் திரகதழிவவதந்த்ரானுகையாலே அபராதகளைப் பததும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்தத நித்தாதிற்றும். இவவக்தததத்தைத் தப்பவேண்டாம் அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரீபூணனான வெண்ணை யகனங்கேரிகுமோ தண்டி யானேயென்று அஞ்சவேண்டா. ஆபிமுககயமாத்த்ரத்திலே அவிவராதகளைபும் பொறுக்கைகளும் போகயமாகக் கொன்னுக்கைகளும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலெனன்று ஸோகப்ரஸித்தது சிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு கீ ணுகமேவிறுக்க வேணுமாத் ஸகீன ஆசாபிக்கப் பார்—என்னும் பரமஸித்தோபதேசத்தானே; அப்படி எகதே கண்டுபொன்னெனில், பாபிஷ்டனும் வழிகெட நடத்து திரிநெ ராவணனைக் குறித்து *மீதா மெஸயிகம் காத்நம் தாம: ஸதாநம் பரீபததா, வதஞ்சா தீர்ததா கோம் த்வயானெவ்*புருஷாஸுப, விதீதஸ ஸிவி தம்ஸுஞ்ச் சானுத வதஸை, தேத மைத்ரீ பவது தே யத் தீவிது மீசாஸி* என்று பெருமானோடே உறவுபண்ணுகைகா னுன்குப்பராதம், அத் செய்யப் பார்த்தியியாவின வழியடிப்பாராகளும் தரைமேலே காலபாவி கின்று வழியடிக் கவேணும், உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டி சிருத்தாயாவினும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரதவரைத்தொரு ஸ்தமமில்லையான், எவியையாக எதிரிகாலிலே குனித்த இவையிருப் பிருப்பதிற்காட்டில் படநுப்போக வணியுமென்றிருத்தாயோ, உன்னை சித்தரவதம் பண்ணாமல் கற்கொடியாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்ற வேணும்கான், கான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னை யங்கைகொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுககயம் பண்ணினும் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச் சேறும்சை புனணை யவர்பக்கவிலையகான், அவர் புருஷோத்தமர்கான், சானுக்கி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் சரணுகத்தோஷம் பாராத வதஸைராகவெல் லாரும் அறியுமாபுகான் பெருமானிருப்பது, கீ ஜீவிக் கவேணுமென்று இச்சித்தா யாவும் அவரோனைக் குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யசமுறத்தி யுபதே சித்தாஸிறே; அவன் திருத்தாத்தொழித்தது இவனுடைய உபதேசக்குறையானதே,

அவனுடைய பாபப்ராசரங்கியிடுதே. இப்படி உபயோகம் முப்பதேசத்தாலே நிகழ்ந்த மென்மையாலே *சீரு—ராவணே* என்கிற தாதுவிலே விஷயங்கமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *சீருனேதி* *ராவணயதி* என்கிற வடிவபதிகளில் வைத்துக்கொண்டு *ராவணயதி* என்கிற வடிவபதத்தயித்தம் சொல்லப்பட்டது; *ராவணயதி* என்கிறதிலே ஈசுவர விஷயமாகவே பூர்வீகன கரத்தங்களில் பவவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும் *அதவா விழுகாதமபி பகவதர்யயனேபதேச; ராவணயித்தவம், *வித்தம் மஹி தாமதஞ்ச ரானுகதவத்தம்: தேந மதநீ பவது தே யத் தீவீதுயிசயீ* இது ராவணம் ப்ரதயுபதேசாத்* என்று ததவ்விபத்திலே சேதக விஷயமாகவும் ஜ்யோதிச செய்கையாலே, இவ விடத்திலும் சேதக விஷயமாகவும் குறைவிலே. .... (11)

12. இவவுபதேசத்தா விரண்டு தனிலிலும் பவிகுமதேதென வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி).

12. உபதேசத்தாலே விருவருவையவும் காம பாரத்தாய்வ் குணமும்.

அதாவது—இப்படி இரண்டு தனிலிலும் ததததததருணமாக விவணபண்ணுமுப தேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத விழுகளுயத திரிகையாகிற சேதகனுடைய கர்ம பாரதததர்யமும், இவண பண்ணின் கர்மததத ப்ரதாமமாகி அதுககிடாகவே செயவனிதததையென்று இவனுடைய ரகணத்தின் விழுகளுயிருக்கையாகிற ஈசுவரனுடைய கர்மபாரதததர்யமும் விருததமாமென்கை. சேதகனுடைய கர்மபாரதததர்யம் அதை யநிதஸம்பத கார்யமான ஆவியா கிபத்தம், ஈசுவரனுடைய கர்மபாரதததர்யம் கிரகஞ்ச ஸவாதததர்ய கார்யமான ஸவஸகஸப சிபாததம்; இவை இரண்டும் அநாநிதததமாயப் போகததேயாகிலும், மாதருத்வ ஸம்பததததாலே சேதகனுக் காப்ததாய், மஹிஷத்வ ஸம்பததததாலே ஈசுவரனுக்கபிமதததமாய விவன், இரண்டு தனிலும் மெஞ்சென்கி ஆசர்யனாக்கொ ராபிஸகமாம்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாலே விருததமாகத தட்டினிலே. ... (12)

13. இவவுபதேசத்தால இவர்கள் மீளாதபோது இவன் செய்வதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநீன யருனாலே தீருததும்;
சாவாந யருகாலே தீருததும்.

சேதகன் மீளாமையகடி—அநாதிகாமம் *யாநாநும் பந்நி தீவருய* என்கிறபடியே பகவத்கிழுகளும் விஷயாதத ப்ரவணனுப் போருகையால வந்த தர்வாஸாதிகள்; ஈசுவரன் மீளாமையகடி—அபராதாருண மிவின் கிஷ்டிககவேனுமெனனும் அபி ணத்தியாலே வினற கில இளகாமல கிறகைகருடனான கிரகஞ்சஸவாதததர்யம், இவ்வோ மேறுதககளாலே இரண்டு தனிலும் தனனுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸவ கர்மபாரதததர்யத்தில் சின்று மீளாத வனவில்.

(சேதகனை யருனாலே நிகுததகையாவது)—ஐயோ இவனுடைய தர்ப்புத்தி கீங்கி அதுகடல புத்தியண்டாகவேனுமென்று அவன் நிறத்தின் தான பண்ணுகிற *பங்கயத்தாய் தீருவருய* என்கிற பரமகருபயாலே அவன் பாபப்புத்தி குணாத பகவதபிழுகளும்படி பண்ணுகை.

(சர்வாணை யறுகாரே திருத்துகையாவது)—¹ஒங்காண்போ, உனக்குப் பணி பண்ணேவிது' என்று உபதேசத்தைபுதறினவாதே, கண்ணைப் புட்டுதல் கச்சை செறித்துதல செய்த தன்னுடைய யவனைப் பிசசேதறி தான் சொன்னபடி செய்தலதை சிந்தமரட்டாதபடி பண்ணி அவகோரோகமுக்களுகை,

ஆக (புருஷகாரமாயபோது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத் தோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவையனைத் தானே வெளியிட்ட படியையும், ஸைசேஷை விசேஷைகளிரண்டிலும் புருஷகாரிகளையையும் தத்ப்ரகார விசேஷைகளையுஞ் சொலவிறுய்தது. ... .. (13)

உபாய வைபவம்

14. கருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ள புருஷகார வைபவ முகதமானபடியை யுபபாதிததாராய், மஹாபாரதத்திலுள்ள உபாய வைபவ முகதமானமையை யுபபாதிக்கிறுமேன. (அறிவாத என்று தொடங்கி).

14. அறிவாத வர்த்தங்களையடைய வறிவித்து ஆராய்க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கோக்குகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும் கோகிறுய்தது.

அஐஞாத ஐஞாபனம் ஆசார்ய கருதயமிதே, சரண்ய க்ருத்யமனதே, ஆகை மிதே *எனனைப் பெறவத தாயய்த நத்தையாய்* என்று பரிபகர்தவ ஹிதகர்த்தவக் களாகிற மாதா பித்ரு கருதயங்களை ஸவயமேவ தமகருச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தலகைதரம ஆசாரயன செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமகருச செயதமையை யருளிச்செய்கிற வாமுவார் *அறிவாதன வறிவித்த* என்றருளிச் செய்தது; இவ்விட்டதிலுள்ள இவரருளிச் செய்கிற வாகயதான அதே திவ்யஸ்திகைகரு ணிச்சகமாயிதே மிருக்கிறது.

(அறிவாத வர்த்தங்களை யடைய அறிவிகையாவது):—ததவ விவேகத் தொடங்கி ப்ரபதநிபாயகதமாக அர்ஜுனனுக்கு முன்பு அஐஞாதமாயிருந்த வர்த்தங் களைமென மறிவிகை, தேஹாத்மாபிராமியாய் தேஹாதுபாதிக்கான பததுகளை பககலிலே அஸாதாகே ஸதேஹத்தைப் பண்ணி மிமெறவினை ப்ரகருத்யாத்ம கிவேகாதிகளாலே தெளிவிகை வேண்டுமையாலே, *நதவே னாஹ ஜாது தாம நதவ தேவே ஸ்தந்திரா:—நகை நபவிஷயமம் ஸ்வே வ்யமதாயம்; தேஹிதோஸயித் யதா தேஹே கேகயாரம் யெனதம் ஜா—ததா தேஹாதந பரபித் தாந தந ந ஸுஹயி* இதயாதி களாலே ப்ரகருதயாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்தவ விவேகத் தீத்யும், *அநதவத் இமே தேஹ தீத்யவ்யோக்தா சரீரீனா: அநாரிதா ப்ரமேயவ்ய தத் மாத் புதயனை பாரத், நஜாயதே மரிபதேவா கதாரீந தாயம பூதந பவிதாவா ந்யூய, அஜோ தீத்யா சர்வதோயம் புரணே நஹதபதே ஹதயமாதே சரீரே* வானாமலி ஜ்ஞாநி யதா விஜாய நயாத் கருதனுதி நரோபரானி, ததா சரீரானி விஜாய ஜ்ஞாநி யத்யாத் ஸ்வயத் தவத் தேஹி* இத்யாதிகளாலே ஆத்ம சித்தபதவ தேஹாத் யசித்தபதவங்களையும் ப்ரதம ரூபதேசித்து, இவ்வுடைய ஸ்வாதததீய ப்ரமத்ததைத் தவிர்த்தகைக்காக *ஸ்ரீ ராமோ

நலோ வாயு கம் மனோ புத்திரேவச - அனங்கார இத்யம் மே பித்நா ப்ரக்ருதீர்ஷடதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்* எனகிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய *ஸர்வஸய சாஹம் ஸ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மதத்ஸ் ஸமருதா ஜ்ஞாந மபோஹஞ்ச* என்றும், *சர்வஸ ஸர்வபூதநாம் ஸ்ருத் தேசேர்ஜந திஷ்டதி—ப்ராமயத் ஸர்வபூதாநி யந்ந்ராருடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞ ஹ்ருதயஸ்தைய கின்று, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி கிவருத்தி களையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய கியந்தருத்வத்தையும், அப்படி ஸர்வ கியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரஜ்ஞாகுமளவனறிககே *பரித்ரானுய ஸாதூநாம் விதாசாயச துஷ்க்ருதாம், தம் ஸமஸ்தாபநாத்நாய ஸமபவாமி யுகேயுகே* என்று அவதாரபரபுகதமான தன்னுடைய ஸௌஸ்ப்யத்தையும், *ஸமோஹம் ஸாவபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸதி ந பரிய* என்று தன்னுடைய ஆசரயணீயத்திலே ஸாமயத்தையும், *ப்ரக்ருதே கரியமானுநி ரூணை கர்மானி ஸர்வசு, அஹங்கர விபூடாதமா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்றஹங்காரகோஷத்தையும்; *யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபசகித* இந்தரியானி பரமாதீநி ஹரத்தி ப்ரஸபம் மநு* என்றிந்தரிய ப்ராபஸ்யத்தையும், *அஸமசயம் மஹாபாஹோ மனோ துநீகீர்ஹஞ சலம்* என்று அந்த ப்ராபஸ்யத்திலு மற்றை இருத்தியவகளைப்பற்றவும் மஸௌமினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்சிபிசுக்கையாலே ஆசரயண விரோதிகளையும், *நாநி ஸாவாநி ஸயமயயயுக்த ஆஸ்தி மத்பர; வசேஷி யஸயேந்த்ரியானி தஸய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டதா* என்றும் *யதோயதோ நிச்சலநி மந்ச்சஞ்சலமஸதீரம், ததஸ்ததோ நியமயைதந்மந்யேவ வசம் நயேத* என்று ஆசரயணைபகரணவகளான பாஹ்யாபயந்தர கரணங்களை ஸவாதீநமாக கியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், *சதுர்விதா பஜந்தே மாம ஜநாஸ ஸுக்ருதிநோர்ஜந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ர்ந்தார்த்தீ ஜஞாநீச பரந்த்ரபு* என்று ஆசரயிசுமதிகாரிகளுடைய சாதாரணீயத் தையு, *தவிஸ பூதஸர்க்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச, தைவிஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸு* மதா* என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர் கள, தததிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராதமநச கபா, ப்ராதாந்யை: குருக்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தாஸய மே* என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தவகன தன்னளவிலே பர்யவஸிக்ருத்தபடி இவற்றையுடைய ஸ்வப்ர காரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிறமும்படியையும், *நிவ்யம் தநாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைசவரம்* என்று திவ்ய சக்ஷுஸைக் கொடுத்து, *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸாவாந் ததாபூதவிசேஷ ஸங்காந், ப்ரஹ்மான மீசம் கமலாஸநஸ்ததம் ரூக்மீச ஸர்வாந உரகாமச்ச தீப்தாந்* இத்த்யாதியாலே தன்னுடைய விசுவரூபத்தைகண்டு பேசுமபடி பண்ணுகையாலே, தானுகநதார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்சிபிசுக்கு மென்னுமத்தையும், *மந்நநா பவ மத்பக்தோ மதயாஜி மாம நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்தவைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயணா* என்று இப்படி யிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌஸ்ப்ய யுக்தனுன் தன் திருவடிகளை ப்ராபிசுக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமா யிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாநரூபாகக ஸஹிதை யான பகதியையும்; *மாமேவ யே ப்ரத்யநதே மாயா மேதாம் தாநதி தே* *தமேவசா தயம் புருஷம் ப்ரபத்யேத* *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பராத* என்று

அந்த பக்தியங்கமான பரபத்தியையும், சரம சலோகத்தாலே அந்த பகத்யுபயத்தின் துஷ்கரத்தொடுக்கையுண்டாகுத சோகிப்பார்க்கு ஸுகரமுமாய் ஸவருபாது ரூபமுமான உபாயம் பரபத்தி யென ஹமததைதம தானே அறிவித் தருவினுமிதே ஆக இப்படி அறியாதவந்ததைனை யெல்லாற்றிலக்கையாலே ஆசார்ய கருதயத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

இனி புருஷகார கருதயமும் சரணயனுன தன்னதனதே, பிராட்டிகருத்யமிதே, *மதப்பரபதிப் ப்ரதி ஜ்ஜ்ஜநாம் ஸமணரே பதநாமதா, மஷ்டி: புருஷகாரதவே நீதிஷ்டா ப்ரமாஷ்டி: மமபி ச மதம் ஹயேத்த நாத்நதா ஷஷ்ணம் பவேத* இத்தயாதிகளாலே இதுதன்னனை பகவச சாஸத்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிதே. இவனுக்கு ததயதுஞ்ஞாநதிகளை யுண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்ய கருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானுகிறது. புருஷகார கருதய மேறிட்டுக் கொண்டேயென்று வானென? அங்கேகித்த விடவணமயாதேவெனவில், அங்கேகாரத்திக்கு இதுவும் ஸாப்யோபேக்ஷிதமாய்கையாலே, எவனே யெனவில், இவவுபாயதததுக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷையை முண்டுகிறே. இவவுபாய ஸாபேக்ஷைததயம் உபாயவரணரூபமான பூவவாகயத்தின் ப்ரதமசரம பகவகனிலே காணலாம், ஸ்ரீசுப்பததாலே புருஷகாரததததயம், உததமனுலே அதிகாரியையுமிதே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னனை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தின் ஸாபாரத பயத்தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட, அவன இவன்பாரத சிபத்தமமான தன்நிருவுள்ளத்திலேற்றத்தையாற்றிச் சேரவிட, தைக்கொள்ளுகை முறையாதிருக்க, அவனனன்றிகே இவன் அபாரத சிபத்தமமான தன்நிருவுள்ளத்தின் கலக்கதததயம் தானே தனித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவனவிலே அர்த்திதவ பிரிபக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார கருதயத்தததயம் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது இனி உபாய கருதயம் தன்னதாதிருக்க அததததயம் தானே யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது, *தவமே வேபாய பூதோ மே பவ* எனவின்னாததிதததல கார்யஞ்செய்ய அமைத்திருக்க, காமே இவனுக்கு உபாயமாய் அசிஷ்டசிவருததயாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானே யேன்றுகொண்டு *மாமேகம் சரணம் வரஜ, ஸாப்யோபேபயோ மேஷ்டிஷ்டயாயி* என்கையாலே; அலதை *உபாயோபேயதவே தத்தி தவ தத்தவம் தது குணெவா என்கிற வதைவுக்கு உபாயகருத்யம் வகதேறிபனறிதே; உபாயவிகவசிஷ்டததததாலே உபாயோபேயதவவகனிரணமும் ஸவதல விததமாயிதே மிருப்பது அன்றிகே உபேயமான் தன்னனை உபாயமாகருகையாலே உபாயகருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிற தென்பாருமுண்டு; அது பாலமருதமரப்போலே இவனுபாயமமிடமென்கு முன்ன தென்பாருகையாலே, அர்ஜுனனுக்கிப்போது அஸ்தாரணமாகச் செய்ததெனறறலாமையாலும், *உபாயம்* என்றே வஸதுவை சிந்தேசித்த ததவையவனு சொல்லுகிற பரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று, ஆனபேயு கிழ்ச்சொன்ன படியே பொருளாகவேணும். ஆசார்யகருதயமேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவனவிலே *காய பணய தேவேபாபுததவபாவ: ப்ருசாமி தவ தம் ஸம்ஸுடசேதா: யாஜேயவையாத நீசீதம் ப்ருஷி ததமே சீஷ்யஸிதேவம் சாதி மம் தவம் பரபதம்* என்று இவனர்த்திததயமுண்டாக்கையாலே அயகருதயத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டமாதாமே விவகித்த

மாகையாலும், புருஷகாரகருத்ய மேரிடநிககொளனுதிரு வன்னில அகல கருத்தாகை யேறிடநிக கொண்டமையும், அதுதன்னை அர்த்திதவிரிபேகூடமாக ஏறிடநிக கொண்டமையும் விவகிதமாகையாலும், ஸைகருத்யமேரிடநிக கொளனுதிருவன்னில அர்த்திதவ விரிபேகூடமாகச் செய்தவனவே விவகிதமாகையாலும், தானே யேறிடநிககொளனுக்கையாலே என்றிறவிறு கருபதயத்திலும் யுபாயோகம் அகவ மிக்கக்கடவது, ஆசார்யன் அஜ்ஞாக்கஜ்ஞாபகம்பண்ண, பிராட்டி புருஷிகரீகக, வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அவிஷ்டசிவருதத்யாதிகாரைப் பண்ணிக் கொடுக்க ஸைகருதக, இவைபொவ்வாவறையும் தானே யேறிடநிககொண்டது வைபவமிதே (ஏறிடநிக கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவஞ் சொல்லிற ருபத்த) என்றது, ஏறிடநிககொண்டவைப பரதிபாதிக்கையாலே சொல் லிற்றாய்த் தென்றது. (14)

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15 ஆக, புருஷகாரோபாயமாக விரிணநிகரம் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்சொதர சிறு, உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்திரர் மேல். (புருஷகாரத்தாகு மென்றதேவது)

16 புருஷகர்த்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமானது தோஷத்தையும் குணவாயையும் பார்த்த உபேகிதயாதவனவந்திகே அங்கீகர்த்துக்கு அவைதன்னையே பரையாக்குக.

தத்ததஸாதாரண வைபவஞ்சொலவதுக்கையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத் தையும் தனித்தனியே உபாகாஸம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் சிறு, இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவத்தன் மாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தகத்தே நேஜபாதகம் பண்ணியருளிச்செய்திரர், உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொலவதுற ஸிடங்களில் (இருவரையுத் திருத்தவது) இத்தயாதியாலே சபதமாக புருஷகார ஸைகருபமும், (உபாய கருதயத்தையும் காணே ஏறிடநிக கொளனுக்கையாலே, எனக்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸைகருபமஞ் சொல்லப் பட்டது இவ்வு உபயஸைகருப கத்தபூர்வக்கமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

(தோஷத்தையும் குணவாயையும் பார்த்த உபேகிதயாத வனவந்திகே, அவகோரத்தாகு அவைதன்னையே பச்சையாக்குக) என்று. தோஷமாவது— அருத்தியாகரணத்தி விதித்தாறுஷ்டாகம், குணவாயியாவது—விதித்தாகாரணம், இவை இரண்டையும், *மேதோவாங்கீகரணம்* இதயாதி ஸாதாரணமே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிதே. *இதம் குது* *இதம் மாகீகரணம்* என்று விதி விதித்தாகாரணமான சாஸ்திரகான் பகவதஜ்ஞா ருபமமிதே விருப்பது *சுருதி ஸைகரீ மலை வாலுது* என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே ஏயம்பூக் சாஸ்திரத்தில விதித் தத்தைச் செய்கையும், விதித்தத்தைச் செய்வாறுபுமிதே அஸாதாரண *சுபீயம்* *சுபீயம்* *சுபீயம்* என்றும் பகவத கிரகர்த்துக் கெக்காய் போரு கைக்குக் காரணம் (இவை இரண்டையும் பார்த்த உபேகிதயாத வனவந்திகே,

நிகழே) என்றது—ஆசாயனோகமுக சேதநகதவகனான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே ஆங்கேரிகளும் மாதரமன நிகழே என்றபடி.

(அங்கோரத்தக கவைதனையே பசையர்களுகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷஞ்ஞாஹாசிகளதனையே முகமலர்ந்து அவகேரிகைகளுற்பான உப ஹாரமகககொன்னுதை உடுபகூழியாமகரு ஹேது—தயா ஷாநதிகள பசையாகக் கொன்னுதைகரு ஹேது வாதனையம கவடுபட்ட ததாரிஸ புறகவவாத பக தன கடைசிலிவையும் விழுந்த கன்றினுடமயில வழுபாய போகயமாக விநாபு மாப்போலே சிருப்ப தொன்றிறேயிது இகருணத்தக கொப்பதொரு குணய்கலி யிறே. ஆகையாலேயிறே *தீக்கிப் புகழாய* என்று ஆழவாராளிச செயதது. உடையவரும் *அபார கிருணய நெயர்யே விதனய்ய* என்று குணாதரவகனோ டொகக வருளிசெயதருககசெயதே, இதின் வயாவருத்தி கோறம மீளவும் *ஆர்தி விதனய்யக் துவிதே* எனாறிறே இவவாதனய்யகரண மாதருதவஸரபகத்த தாலே, ஈசவரனிலும பிராட்டிகரு அகிசயித்திறே சிருப்பத ஆகையாலே இருவரும் தர்த்தாமகேரிகளும் தகையில, இசசேதநனுடய தோஷஞ்ஞாஹாசிகளப பசையாகக் கொண்டு அவகேரிப்பக நெனதை (15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாசிகள குணவதரு முன்னே யகேரிகவிறுக்கென? அவவருளிசதே யகேரிககககடலோ மென்றிருதகல வருவதென நென்ன வருளிச செயகிருர் (இரண்டு மென்று தொடங்கி)

16. இரண்டு மீண்டுமெனவேனுமெனநிருக்கீம் இரண்டுக்கு மீண்டும் உடையிறதாம்

இரண்டு மெனநிறது—புருஷகாரோபாயககீள (இரண்டு குணயவேனுமென நிருக்கையாவது)—இவனை யகேரிகளும் போதைகரு. இவனுடைய தோஷ குண ஹாசிக ளிரண்டும் போயக கொளளவேனுமென்று கின்றதது, ஆசாயனோகமுகுண இவனை யகேரிகயாதிருக்கை இப்படியிருக்கில (இரண்டுக்கு மீரண்டு முண்டாகையாவது)—புருஷகாரத்தகரு முபாயத்தகரும தோஷ குணஹாசிக ளிரண்டும் வருகை, எவனையெனவில, தோஷம் வருகையாவது *தவயயாதா ளாவகேரிகளும் தேவதேவோ ஹி பிதா* *அகிலஜகந மாதரம்* *பிதாநி மோகலய சாரணய* எனநிற படியே—ஸகல சேதநககரும் சிருபாதிகமான தாயுர தம்பபனுமாயகையாலே இசசேதந னுடய கணமதிகைக ளிரண்டும் தககநதமபடியான உறவுண்டாயிருக்க, இச சேதநனுடய தோஷாதிகளப பார்த்த அவகேரிகயாமையாலே, தர்த்துச ளமபத்தத்தகருக் கொத்ததை கீளகை குணஹாசிக வருகையாவது—இவனுடய தகக கண்டிரகவகாமையாலும், இவனுடய தோஷத்ததை போகயமாகக் கொள ளாமையாலும் கருபா வாத்ஸல்யககளுகரு ஹாசியருகை அதவா (இரண்டு முண்டாயத்ததாம்) எனநிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாசிகளாவன—அகருத யகரண கருதயாகரணவகனாகவுமாம், புருஷகாரத்தகரு அகருதயகரணமாவது— ஈசவரனையுட்பட்ட தோஷக கண்ணொட்டாத தான, தோஷாதிகள குணம தன்றி யகேரிகையென எனநிருக்கை, கருதயாகரணமாவது—இவனுடய தோஷாதிகள பாராதே கைகொண்டு ஈசவரனோடே சேர்ப்பிகையகவிற ஸ்வகருதயத்தகை

செய்யாமை ஈசுவரனுக்கு அகருத்யாகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத் தோஷமே தொடங்கி யுண்டாகுத்கைக்கு *எதிர் குழல்புகுத திரிமீற ஸர்வபூத ஸஹ்ருத்தான தான, இச்சேதநனை யங்கீகரிக்கும்னவில இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன என்றிருக்கை; கருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸவகருத்யமான அவிஷ்ட சிவருத்த்யாதி களைப் பண்ணுமை இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அகருத்யாகரணதிகளைப் போலே சாஸ்தரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்றே' இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறவை சித்தனையிதே' விழகையுமுட்பட தோஷ குணஹாசிகள பச்சையாக மேல்விழாத தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான இவர்களுக்கு, அபிபுக் சேதநர்களை யங்கீகரிக்கும்னவில தோஷாதிகள் குலையவேணுமென் றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாசமில்லையிதே! ஆயிருக்கச் செய்தே இப்படியானுரிச் செய்தது—இவவர்த்த தத்வமநியாதவர்களுக்கு ஆசரயணேமுக சேதநத்தவகளான தோஷகுணஹாசிகள குலையவேணுமென் றிராமல அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு அவசயகரணியமென்று அறிவிக்கைக்காக.

(16)

17. இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோ மென்றிருக்கில அத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, தோஷாதிகள் குலையப்பட டனதே நமமை அங்கீகரித்த தென்றிருக்கில இத்தலைக்கவை பிரண்டும் வருமென கீரூர் மேல் (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி).

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றாம்.

(இரண்டுங் குலைந்ததென றிருக்கையாவது)—இத்தனை நாளும் நம்மை யங்கீ கரிய திருந்தவர்கள் இன்றங்கீகரித்தத - நம தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்தே! ஆகையால் நமக்கவை குலைந்ததென் றுநஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில (இத் தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) - அகருத்யாகரணமும் கருத்யாகரணமும் வருகை. எவ்வனையென்னில. இவ்வதிகாரிக்கு, அநாதிகால மங்கீகரியாதவர்கள் இன்று நம்மை யங்கீகரித்தது நமமுடைய தோஷகுணஹாசிக விரண்டும் குலைந்தவாமே யன்றே! என்றநுஸந்திக்கை அகருத்யமாயிருக்க, அதனைச் செய்கையாலும்; *நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை* *அமர்யாத* *புத்தவா நோத* *அதிர்யம்நாஜுமம்* இத்தயாதிப்படியே - நமமுடைய தோஷ குணஹாசிகளிப்போதனவாக வொன்றுங் குலைந்ததில்லை யென்றும், இப்படி யிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளை பச்சையாக நம்மை யவன்ங்கீகரித்தருளுவதே! என்றநுஸந்திக்கை கருத்யமாயிருக்க அத்தைச் செய்யாமையாலும் இரண்டும் வருமிதே.

(17)

18. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும் தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்னு மபேக்ஷையிலே, தத்ததங்கீகரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அரஜுன்னனுடையவும் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று கினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ராக்ஷஸிகள்) என்று தொடங்கி.

18. ஈஷுவீகன தோஷம் ப்ரஸீததம்.

வகாநிதீ ஏககாணீ முதலான எழுதுறு ராக்ஷஸிகளும் பாஷுரிமனை பண்ணப் பெறிக உண்ணுதே தடிசுருபடி பரகருத்யா பாபசீலகளாய், பதமுமாவ மொரு படிப்பட கர்ஜிபொதலம பண்ணி கலிகதபோகதவாகளிதே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸீததம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் ஸுடயாநம் தேசத்தி லறியாதாரிலே யென்ற படி. ஏவம்புதைதகளானவர்களைக் குறித்தது, * ஈஜ ஸ்யாய வசபாந்ய+ * பாயாநாய்வா க்பாந்யாணி+ என்று குறந்ததை குணமாக உபபாதித்தது திருவடியோடே மனசுடி, ரக்ஷிக்கையோடு, தோஷமே பசையாக வகிகேரிதகமை ப்ரஸீததமென்று கருத்து.

குணஹாமி சொல்ல தோழித்தது, தோஷம் பசையாமிடத்தில குணஹாமி பசையாமென்னுமிடம் சொல்லிவண்டாவிதே என்று இவர்கள் தவக ளுக்கு குணஹாமியாவது - இடக்கிடாமல் கலிகத போருகிறவிடத்தில, இவளும் கமலோபாதி யொரு பெண்பிறந்தவன்னோ! என்றுகிடும் மறத்தும் அளபம் கெஞ்சிரகமுண்டாதல் + பிவயம் ஈரணம் லீ வ+ என்றுதற்குப் பின்பு கலிகிற விடத்தில, ஐயோ! இப்படி சொன்னவன்னோ! என்று சமறம் கெஞ்சுகளுக்தல் செய்யாமல் முதலானவை (18)

19. இப்படி தோஷப்ரஸீததி அர்ஜுனை பகவிலலாயையாலும், குண ப்ரதைபுண்டாகையாலும் இவளுக்கு தோஷமேகென்கிற சகையை யறுவதித்தக கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்சிப்பிகெஞ்சு (ஐதேசத்ரியரி னென்று தொடங்கி)

19 ஐதேதத்ரியரி தவ்வெய ஆததிகாகரேஸுய +கேசவஸ்யாதமா+ என்ற கருவுன்னுக்கு தாருகனுதிக்கிற அஜுன்னுக்கு தோஷமேதென்னிம், பத்துக்கனபக்கம் க்ந்தேழும் கருண்பறும் வத்பீதியும்

(ஐதேசத்ரியரிவதிலைவா) என்றது—*ஆபண்ணையாபாணம் ப்ரஸாதத் தீதே+ ப்ரஸாதத் தீசோ; உபமாதையாபீ னிகே ப்ரத்யுபாநம் வபுன தனவா+ என்னும் வைணவ நையமுடைய ஹாவசி வசுத மேலவிழ, முறை கூரி கமஸ்கரித்துக் கடக்க சினறவனுக்கையாலே, இசத்ரியஜ்யம் பண்ணினுரில் தனக்கு மேற்பட்ட சிலஸாதவ னெனவை

(ஆஸ்திகாகரேஸுய) என்றது—தாமாதம் ப்ரீலாக சேதகேசவராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்தாததில ப்ராமாணய புத்தியுடையவர்களுக்கு முண்டகருமவ னெனவை

(+கேசவஸ்யாதமா+ என்று கருவுன்னுக்கு தாருகனுதிருகிற) என்றது +அஜுநா: கேசவஸ்யாதமா கருவுன்ன சாதமா கீரிநா+ என்று அசபேகபம் ப்ராணபூதா மிருப்பாகனெனக்கையாலே, இவ்விப்பிரிவில கருவுண்ண தரிக்கமாட்டானென்னும் படி அபிமத விஷயமா மிருக்குமவ னெனவை

இப்படி மிருகிற (அஜுநா)னுக்கு தோஷமேது என்று சங்கை (என்னில்) என்றது—அதுவாதம்

தோஷங்களை தன்னிச சொல்லுகிறத (பத்துக்கன பகலை லேகேஹமும் கருணயும் வத்பீதியும்) என்று இவற்றில் லேகேஹ கருணயங்களை தோஷம்

கனாகிறுது—அளதானே கருதகனாகையாலே; வதபீதி தோஷமாவிறுது—வவதர் மத்தில அதர்மபுததயா வததகனாகையாலே, *அவித்தா வித்தே கருண்ய தாமதம் தியாகமம்* எனறிறே ஆனவதாராருளிசெயதது *தாமதங்கதே குருங்கதே விபிஷ்ணு வுபுததம்* எனகிறுபடியே—புததேசகையாலே இரண்டு தனையும் வததனாகது வினற பினபு புததமே கத்தவயமாகிருக்க, அத்தகைசிலே, *தகையங்க விஜயம் கருண்ய நக ராஜ்யம் ஸாகாதி, கீம நோ ராஜ்யேத கோவித் கீம போகை விதிதனா யேஷாமாதேத காவலிதம் நோ ராஜ்யம் போகாண ஸாகாதி*—தஇமேவஸத்தியுததே பரானுத் தயத்தனா தநாதி* இவயாதிப்படியே இவாகனிககெனனறு காம ஜீவிப்பதொரு ஜீவமுண்டா வெனறு பததகனாககன பண்ணின ஸரேஷம் ஸவவாண விருத்தமாதகையாலே விவிததமிறே, *தாத ஸரீக்ஷய ஸ கெனதேயம் ஸவாத பந்துதனத்தாத், க்ருபயா பரயாவிஷ்டே விதித்தத் மயாவித* எனனுபபடி—அதகைசில பண்ணின கருண்ய மும் பசவாஸபததில கருணயம்பிபாலே விவித்தமிறே *கதம் தஜிக்ருபயாமராயி: பராதக்மாதந்திவந்திதும், குலக்ஷய கருதம் தோஷம் ப்ரபயதபி ஜதாதத* எனறு தோடகை *அஜிஷா பத மஸ்த பாயம் கத்தும் வவவந்தி வயம்—யத ராஜ்யனாக்ஷபத ஸததும் விவஜ்ஞமுதயதி* எனனுமனவும் ஸவவாணதாமமான வதததிலே அதர்ம புத்தயா பண்ணின பீதிபு மப்படியேயிறே

(19)

20 இவவயவலலம் அப்ரதாசம் இன்னமும்ப்ரதாச தோஷம் வேறே யென்கிறா (த்ரௌபதி யென்று தோடகை)

20. த்ரௌபதீபரவய கண்டருததது க்ருஷ்ணபிரபாயததாலே பாதந தோஷம்

முனபு த்ரௌபதியை தூயோதகாதிகன் பரிபவிக்ஷிபாடியைக கண்டிருக்கச செயதே, சூதிலே தோற்றமையை வினதது தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், *கோவித்த புண்டரீகாங்கு லக்ஷ்மம் சரணுத்தாம்* எனறு கருஷ்ணன் சரணம் புருதத பினபு பரிபவிக்ஷிவனவில, பசவதாசரிதரைப் பிறா பரிபவிகக கண்டால் சகத னுஞ் விலக்கவேணும், அசகதனுக இழுவோடே அவவருகே லாவேணும் எனனும விசேஷ சரணத்ர மயாதையைப் பார்த்ததாநா, தனனனகி கருஷ்ண னுகருண்டான ஸரேஷம் பகாபரதககனை வினதது அவன் சரணம் புருதவன பரிபவப்பப பார்த்திருந்தால் அவன் முகத்திலே காண விழிக ருமபடி என! எனுதவ, சடககென வெருகதிறுத்த விலக்கவிறே பதிப்பது; அதகைசெய்யாதே முனபுதததமிற கரடில ஒரு விசேஷம்மறவிறுத்தானிறே இதுவேயாயத்த இவன தோஷவஸெஸஸவறநிதும் பரதாசமக கருஷ்ணன் திருவுளனத்திலே படகெகிப்பது. அததைப்பறற (கருஷ்ணபிரபாயததாலே பரதாசதோஷம்) எனகிறுத தோஷததுகரு பரதாசகய கரௌபததாலேயிறே அஸஸதவயபோ ஸனறிககே *லக்ஷ்மம்* எனனுபபடியான தோஷமிறேயிறே

(20)

21 இதேதோஷத்தின கொடுமையை யுபாதிசெஞா மை (பாண்டவர்களையு மெனறு தோடகை)

21. பாண்டவர்களையும் திரளிக்க ப்ராப்தமாவிற்குக், வதத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்கனஸ்திரத்ததுகாக.

அன்றிகளே, இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தகைய வையும விரலித்துப் பொகடாமல வைத்ததென்னெனவிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிற ராகவுமாம் முறப்பட்ட ஸைகதிக்ரு, அர்ஜுனனை யொன்னுதே (பாண்டவர் களையும்) என்றது—இத்தோஷ ஐவர்க்கு மொகருமென்று தோற்றுகைக்காக வென்று யோஜிக்கக்கடவது; அகந்தா ஸைகதிக்ருத தானே தன்னடையே சேருமிதே. பரிபலித்த துர்யோதகர்களோபாதி பரிபலவ கண்டிருத்தவிவர்களும விரலையிரெனவிறது - சசுபத்ததாலே. (விரலிக்க ப்ராபதமாயிருக்க வைத்தது) என்றது—இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையையுறத்துப் பொகடவேண்டி யிருக்க ப்ராணஜேடே மிருகருமபடிவைத்ததென்றபடி. (தரென்பதிபுடைய மகன ஸ்ரீதர்த்தககாக) என்றது—அவனுக்கபிமதமான மகன ஸ்ரீதரம் பேரகரமைக காக வென்றபடி. விரித்ததல கண்ணமாட்டாதவன் வெறுக்கமுத்தக கண்ணமாட்டா னிதே. இத்தாவ—ஆசரிதரைப் பரிபலித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் விரல லீயராவ ரென்னுமிடமும், அவர்கள் காவகனே ஆசரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பாதமுடையராகில அவர்களுக்காக அவனுலே ரகதிகப்படுவ ரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாயதது (21)

21. ஆனால், இப்படி விரலையினவனுக்கு இழிதொழிவசெய்தமம் பரம ரஹஸ்யத்தை புபதேசித்ததும் எனசெய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுனனுக்கிடையால).

22. அஜாநனுக்கு துத்யனரத்தயங்கன பண்ணிறம் பரபத்தபுபதோம் பண்ணிறம் இவளுக்காக.

துதயோயத்தது *பொயசு சுற்றம் பேசுசென்று பேதமசெய்த பூசல வினைக கைக்காக; (ஸாரத்தியம் பண்ணிறம்)—ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென கையாலே *கொல்லாமக்கோல கொலியசெய்து பாரதபீபா ரெவஸசேனைபு மிருகிலைத்தவிக கைக்காக; (பரபத்தபுபதேசம் பண்ணிறம்) *த்யோதயாமி* என்றிருக்கவனை *கீஷியே வர்தம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தே பரவருத்தன்குருக்கைக்காக. இவை வல்லொரு செய்தது—சரணுகைதயான விவன ஸைகலபத்தினபடியே துர்யோத காதிகளை யழியச்செய்த இவன்குழிய முடிப்புகைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுனன திறத்தில செய்த துத்யாதிதரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானெனவிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடக்க இவ்வளவும், கீழ்ச சொன்ன ப்ரதாச தோஷ கரெவய முப்பாதிதமயத்த ஆக விப்படி அஸ்தாச ஸதேஹாதி களும் சரணுகைபரிபலவ கண்டிருத்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க *ஸைக குறையதம்ம பூய: சகுனுமே பரமம் வஸ, இஷ்டோனீ மே த்துட இத் ததோ வஷ்யாமி தே னிதம்* *மநநாபவ மதபகதோ மதயாஜீ மரம் தமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யனீ ஸத்யம் தே ப்ரதீஜாதே பரியோனீ மே* என்று இவன்னனி துக்கபுத்ததோற்ற வருளிச்செய்கையாலே, இவன் தோஷவகிளப் பசையாகக் கொண்டு அககேரித்ததம் பரலித்த மென்று கருத்தது. குணஹாசி சொல்லாதொழித்தது, தோஷம் பசையாயிடத்தில குணஹாசி பசையாமென்னுமிடம் கிமுபுசு வராய லித்தமாய்கையாலே, இவன் மனக்கு குணஹாசிகளாவன—*தமமர்த்த புத்யாஸம் பரித* என்றருளிச்செய்த போதே

கீஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸவ கருத்தமான யுத்தத்தைப் பண்ணுமையும், கருஷ்ணனை சரணம்புகுந்தவனைப் பரிபவிககவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கோமே! என்னுமறுதாபலேசமும் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை. துத்த்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவளுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதிதென்னிலை; அதுக்குக் குறையில்லை; இவன் கார்யார்த்தமாக விவனைக்குறித்து இவையெல்லாங் செய்ய்குறி விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுனைக் குறித்து ஆசார்யகருத்த்யாதிகளையேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவிலே அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலந்து வின்றும் செய்கை முதலானவை யுண்டாகையால் (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே—ஆசர்யண லௌகர்யபாதகங்களான வாத்தஸ்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (துத்த்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிற வித்தாலே—*அஸமாந் வேந்த பராந் வேந்த வேந்தார்த்தம் வேந்த பாஷிதம், யத்தநஸ்மத்தீதம் த்ருஷ்ண தத்தத் வாஸஸ ஸ்யோதந்* என்கிறபடியே—கார்யாகார்யஜ்ஞான தான்போனாலல்லது கார்யவித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தூதுபானமையும், ஆபுதமெடுக்க வொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்த்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தேற்றுகையாலே ஆசீரித கார்யபாதகங்களான ஜ்ஞாநசுத்த்யாதிகள ஸூசிதம். இன்னமும், ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும்—சரம ச்லோகத்தில் *மாம்* *அஹம்* என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகட்தமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகட்தம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே *சரணே சரணம்* என்றதும் ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸசரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோத்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (22)

22. கீழ்குதமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய் (ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸுத்தையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல. அதிலே ப்ரதமத்தில், அர்ஜுனனுக்கு ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒருகால விசேஷம் பாராமல் ஸநாதானிகளு மின்றிககே யிருக்க உபதேசிப்பானென்? இதுசகு தேசாதி கியமங்க ளில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திககென்று தொடங்கி).

23. ப்ரபத்தீக்ரு தேசநீயமமும் காலநீயமமும் ப்ரகாரநீயமமும் அநீகாரநீயமமும் பலநீயமமும்.

ப்ரபத்தியாவது—பகவச்சரண வரணம். தேசநியமாவது—புண்யதேசங்களிலே செய்ய வேணும். அந்யதேசங்களிலாகா தென்னுமது. காலநியமாவது—வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும். அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது, ப்ரகாரநியமாவது — ஸநாத பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும்,

பரகாரந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணு தென்னுமது அதிகாரீ கியமமாவது—நீரை வர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணுதென்னுமது பல கியமமாவது—தீருஷ்டாதருஷ்ட பலககளி லின்னபலத்துக தெ ஸாதம். அநயபலத்துகரு ஸாதமவென்னுமது. தேசகால ஸாத்ருணய வைகுணயங்களுடையாக வரும் அதி சயாததீசயங்களை புடைத்தாவ தொன்றலமாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகா லிகுமுமளவில் சுத்தரசுத்த விபாகமற அவகாலிககலா சிருகருமாப்போலே ஸவய மேவ பவிதரமய சுததர சுதத விபாகமறத தன்குடகவழிககலாமபடி சிருககை யாலும், வர்ணத்தயதருபமா சிருப்பதொன்னதிககே ஸவருபாதுருபமாதிருப்ப தொன ருகையாலும், சேகருடைய ருசயதருணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதகமாவ தொன்னுமையாலும், இககியமங்களுென்று மறுககிலை வென்கிறது. *நஜாதீ பேதம் நதும் நலிகம் நருணகீயா, நிதகாலென. நவனதாம் யோகோ ஹய மபேஷுதே, பரஹம் ஷுதர விச சூதர: ஸதீயர: நத ஜாத்ய, ஸவ ஏவ பரபத்தேயத் ஸ்வ தாதர மயபுதம்* என்று—பரபத்திகரு தேசகால பரகாராதிகாரீ கியமபாவம் பரதவாலுஸமவழிததததும் *பரநதே: கீவர்தபயேவம் பரபேஷா ந விதயதே, ஸ்வி ஸ்வத்ர ஸ்விஷ்யம் ஸவகம் பஸபாத* என்று—பலகியமபாவம் ஸாத்ருமர ஸமஷிதைதததும் சொல்லப்பட்டதிறே. ... .. (23)

24. இவை இல்லையென மத்தும் சில கியமங்களதான் இதுகருணடோ வென்ன, அருளிச செய்கிறார் (விஷயகியமமே யுனதென்று).

24. விஷய கியமமே யுனதது.

அதாவது—இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற கியமமே மறுக ருனதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதிதருளுகிறார். (24)

25. இதுககிலை யொன்றுமில்லையென பின்னை யெதுகருதததான் இவை பெல்லா முனதென்ன, அருளிச செய்கிறார் (காமத்தககென்று தொடங்கி).

25. காமத்துக்குப் புண்பிஷதம் ஸந்தாதீகாஸம் சாஸ்திரோத்தங்களான தததத பரகாரகன் தரவானிகா என்கிலையெல்லாம் வயவஸ்தி தங்கனபிடுகரும்

கர்மமாவது—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள, புண்ப க்ஷேத்ரங்களாவன—சாஸ்தரம் களில் பாவதயா அபிஷிதங்களான தேசங்கள, (வஸதாதி) என்கிறவிடத்தில், ஆதிபத்ததாலே—கர்மம் சரசகல கருஷணபக்ஷ பூர்வாஹகாராஹகாதி காலக கிளச சொல்லுகிறது; *ஸந்ததே ஸந்ததே ஜ்யோதிஷா யஜேத* இதுபாதினாலே—கால கியமம் சொல்லப்பட்டானததிறே. (சாஸ்திரோத்தங்களான தததத பரகார களாவன)—சௌசாமக ஸாத வரத ஜபாதிருபேண அவ்வவ காமங்களுக்கு அதுருணமாக சாஸ்தரவிஷிதங்களான அவ்வவ பரகாரககள். (தீரவர்ணிகா) என்றது—உபபல ஸமலகார பூரவகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுககே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதானகயாலே, இதுதான் கருஹமேதித்ய கருஷண கேகிதவ வேத வேதாங்கபுகத த்வாதிகளுக்கு முபலகணம். (வயவஸ்திதங்களா சிருகரும்) என்றது—கியதங்களாசிருகரு மேனதபடி. ... .. (25)

26. ப்ரபத்திக்ஷிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம தேசகாலகியம ராவூத்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் * ஸ ஓஷ: * என்று தொடங்கி.

26. “ ஸ ஓஷ தேச: கால: ” என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நீயமமில்லை.

புத்த வைராச்ச பாயாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண:, அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தல் ஸ்வதா சங்க்யதா மயம் என்று முனடி ஸ்ரீஜாமபவான மஹாராஜர் பெருமானாகு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தைதுஷிக்ஷி திருவடி, *அதேச காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண:, விவக்ஷாசாத்ர மேஸ்தீயம் தாந்நீபோத் யதாமதி; *ஸஓஷதேச: காலச பவத்ஹ யதா ததா, புருஷாத் புருஷம் பராப்ய ததா தோஷ குணவபி; தெளராத்மயம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா வீக்ரமகுச ததா த்வயி, யுத்தமாகமநம் தஸ்ய ஸைரும தஸ்ய புத்தீதா” என்று ராவணனுலே அவமாகிதனய ஸ்வகிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணுழவான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விசேஷித்த என்குகிந்த விவக்ஷை யுண்டாகா நின்றது, அவன் வருகிறவளவில் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேசமும் அந்த இதுவே காலமும் யாதொருபடி, அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்த வளவு விண்ணப்பஞ் செய்கக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனையெனினில், தமீ ப்ரகருதியாகையாலே பரஹிமணையே யாத்ரையான ராவணனிற காட்டில் ஸத்தோத்தர ராகையாலே பரக்ஷணமே யாத்ரையா யிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடைய அகருத்யத்துக்கு ஹைகாரியாய் அந்த ப்ராதிஃஸ்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தைபும், தார்கிரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத் பலமாக தேவரீர் திருவடிகளில் கைவக்யத்தை லபித்துவாமுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படுமபடி சூற்றத்தைத் திரக்கழியச்செய்து கிழ்கிற ராவணன் தெளராத்மயத்தையும், தூராத்மாகனை அகாயாலே அழிக்கவல்ல தேவராண்பிளைத்தனத்தையு கண்டால், விசேஷஜ்ஞனுவனனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸௌசரிகருமவனுடைய புத்திகு மிதஸத்ருசம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவசத்தியையுடையன ஸ்ரீவிபீஷணுழவான சரணம் என்று வந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமும் என்று, சரணாகதி தர்மஜ்ஞனான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால கியமமில்லை யென்கை. .... (26)

27 இதுதான் ப்ரபத்த்யதுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபத்திலே காணலா மென்கிறார் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்தீம் ப்ரதமபத்தீலே ஸம்ப்ஷ்டம்.

ஸைலோபகிஷத்தாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்த்யநாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராரந்தர உத்க்ருஷ்டதயா *த்வயேந் மந்த்ர ரத்தேந* என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்தாக்கயமாயிறே த்வய மிருப்பது; அந்த வைபவத் தோற்றுணைகளாக, த்வய மென்னுதே (மந்த்ரரத்தம்)

என்கிறார்; அதிலு பரதம் பதத்திலு மதுபர்த்தமான் புருஷகாரோபாய நித்யபோகத் துகரு ப்ரயோஜனம்—ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொரு ஸமஸாரி சேதனனுக்கு பகவத்ஸமாசரயண ருசி விநாகதாஸ, *சஞ்சயம் ஸி பதஃ* *நீலநவா நீலா நெருக்* என்கிறபடியே—குறுவளிக கரஹப் போலே சுழன்று வருகிற ஸௌக தளமாக அங்குரித்து *கண்ணபஞ்சரயான ருசி நிருவதுகரு முன்னே, ததுப்பததிஷ்டணத்திலே யாசரவிககலா யிருக்கலையிறே, ஆகையாலே ப்ரபத்திவிஷ்டைய தேசகால வியமரஹிதயம் அந்த பதத்திலே ஸனாகத் தேர்ந்து மென்கிறார், ... (27)

28. ப்ரகாரவியம் ராஹித்யத்தை தர்சிபகிகெனார்மேல (ப்ரகாரவியதி) என்று தொடங்கி.

28. ப்ரகாரவியதீயம்மேல யென்னுமிடம் எங்கும காணலாம்.

(எனருக காணலாம்) என்றது—இதத்தை யறுஷ்டிப்பார சரணிப்பார் எல்லாப் பகவதிலுக்காணலா மென்றபடி, ... (28)

29. அதென்கே கண்டதெனன; பூர்வ பரகருத விஷயங்களிலே தர்சிப் பிகெனார்—

29. த்ரௌபதி ஸாதையாயனறே ப்ரபதீ பன்னிறு; அஜாஸன் தீர்
நடுவேயிறே இவ்வாதவகேடது.

(த்ரௌபதி) இதயாதி வாகய த்வயத்தாலே. (ஸாதையாயனறே ப்ரபத்தி பண்ணிறு) என்றது—தூசாளாகருஷ்டையாய் ஸைபயில வருகிறபோது *ரஜஸ வகை வஸதாஸம் நது பாம் நேது மாஸனி—குருனுருச புர்வஸதாஸ ஸயாய நஹ முத்ஸதே* என்னுமபடி அசுததையாமிருக்கிறவன ஸகலம் பண்ணியனறே ப்ரபத்தி பண்ணிறுநென்றபடி; இத்தால்—ப்ரபத்தி பண்ணுவர் ப்ரயதராயப் பண்ணவேணு மென்னும் வியதிஸிஸாஸம் காட்டப்பட்டது. (தீசர் நடுவேயிறே விவர்த்தக கேட டது) என்ற விடத்திலு, தீசரென்கிறது—*நெடுத் தருகய நீலயாதா தீசா* என்றுமார ரருளிச செயத *தேவதீததாமிருகரான ஜெயதர, *விஷ்ணுபகதீ விஷ்ணு யதீச வஸததமா* *விப்ராத தவிஷ்டுருயதா த்ரவிததய பாதாவித விழகாச வஸயம் விஷ்டய* என்று பாவத் விழகரை சவாசாதமராகச சொலவிறிறே, அதுகருமேல, சரணுகதையைப் பரிபயித்தும் சரணுகதரான பாண்டவாகன திறத்திலே நிகருகளைச் செய்தும் போருகையாலே, *ஸதயத் சண்டாஸதம் வரஜேத்* என்கிற கர்மசண்டாளாரிறே கை கலந்து விறவிறு. (தீசர்சுஷே) என்கையாலே— தீசஸ்ப்ருஷ்டயா விவனுக்குண்டான அசுத்தியும் தீசஸகாசத்திலே எனனுமிடமும் தேர்ந்துகிறது. இத்தால்—ப்ரபத்தி சரவணம் பண்ணும் போது தீசமத்யத்தி லாகா தென்னும் வியதிஸிஸாஸம் காட்டப்பட்டது. ... .. (29)

30. இத்தால் பவித்தத்தைச் சொல்ல வினாவுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை கிகழிகெனார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

30. ஆகையால் சுத்தயகத்தீகவிரண்டும் தேடவேண்டி; இருத்தபடியே
அத்கவியாயித்தான்.

(ஆகையால்) எனறது—அறுபதுதான் தஸையிலும் ச்ரவண தஸையிலும் இவர்களிருவரு மிப்படி செயலாகையாலென்றபடி. (சுதத்யசுத்திக ளிரண்டுத் தேட வேண்டா) வென்றது—ப்ரபத்திசி லைவயிக்கும்மையில் அசுத்தஞ்சிருக்கும்வனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுததனுச்சிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேடவேண்டா வென்றது—சீமசசொன்னவர்களிருவரும் அசுத்தரான தஸையிலே ப்ரபத்திசிலைவயிததம சொல்லுகையாலே அசுத்திநா விதகருவேணுமோ வென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரி யாயித்தனை) என்றது—ப்ரபதகாரத்திலே அசுத்தனுபாதம் சுததனுபாதம் வாதொரு படி சிருத்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே விதகதிகாரியாயித்தனை யென்றபடி. த்ரொனபதியும் அர்ஜுனனும் ப்ரபத்தயனுஷ்டாச தச்சரவண தஸைகளில் தத்தகமாக சுத்தி ஸம்பாதியாத யோபாதி அசுத்தியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமைபிலேயேயே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனை யிறே. ... .. (30)

31. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசகத்தை ஸைரிப்புகெஞர் மேல (இவ் விடத்திலே) என்று தொடங்கி

31 இவ்விடத்திலே வேல்வேடடிப்பினைக்குப் பின்னே அருவிரெய்த வாததவைய ஸைரிப்பது.

அதாவது—வேலவேடடிப்பினினை, “பெருமாச கடலை ஏனும் புதுகூவிடத்திற் ப்ரவ்லுக்கவாதி நீயமேயிபதாய் ஏனும் புதுகையாவின, இதிரேயாவய்க னேயாதி யுபத்திக்கும் சில நீயம்க்கன வேண்டியிருக்கிறதே?” என்று மமபினைப்பை கேட்க; “பெருமான் பககன கண்ட சியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன் வாதியா சிருப்பதொன் றன்று, உபாய பரீகரஹம் பண்ணினவருடைய ஸவபாவததாலே வாததித்தனை, பெருமான் தமக்கு ஂணுதாய ராட்சண ராஜா ஏனம் கதநுமர்ஹத்” என்றுபதிதித் தான் ஸ்ரீ விபீஷணுமவானிறே, அவனருள் பெருமான் சரணம் புருகிறவிடத்திலே கடவிலேயொரு முழுக்கிடவி வாதானென்றினைவே, இததரம் சொலவிறயுயத்தது— பெருமான் இத்தவனரு ஹசயாயாய் ஆசார ப்ரதாராசிருக்கையாலே தம்முடைய சியமவகனோடே சரணம் புககார், இவன ராஜஹஸ்திரயனாகையாலே வினறவிலே யிலே சரணம் புககான், ஆகையாலே யோகயனுக்கு அயோகயதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோகயனுக்கு யோகயதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, கின்ற கின்ற கிளீ களிலே யதிகாரிகளாயித்தனை யென்றமது” என்றருகிசெய்த வார்த்தை. (31)

32. அசுத்தரம் அதிகாரி சியமர் பாவத்தை யுபாதிப்பதாக 1தனுஜிஞர ணுப்ரசகத்தை யதவயிக்கெஞர் (அதிகாரி சியமயின்றிகடே யொழிந்தபடி. மென் னென்னின) என்று. அதுகருத்தர மருகிசெய்கெஞர் (தர்மபுதரதிகளும்) என்று தொடங்கி.

32. அதிகாரி நீயயமின்றிகடே யொழிந்தபடி யென்னென்னெ, தர்ம புத்தி கருப தரெனபதியும் காகமும் கவியனும் ஸ்ரீகேஜதாமாழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணுமவனும் பெருமாளும் இவைய பெருமாளும் தொடக்க யானவாகன ஏனம் புதுகுகையாலே அதிசீயமயிமிலை.

அதாவது—*தீரோபபதய ஐவிதால் னாவே நமச சக்துர ஜநாதந்தம்* என்று ஐத்திரியரான தர்மபுத்ராதிசுனும்; *சங்க சக்ர கதாபாவே தவரகா நிலயரபுத, கோவித்த புண்டிகாஷு ரஷு மாம் ஏனுருதயம்* என்று ஸதர்யரான த்ரோபபதிபும்; *ஸ பீத்ரம் பதீதயத்தல ஸ்ரோச ஸமணாஷிபி; தீர்த லோகாத ஸமபீக்ரமய திமவ ஶ்ரணயகதம்* என்று தேவருபததை மறைத்து வரது மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; *மோஹத்தே தேவ தேவோ தர்ச்சநாதென ஸதுதென தச, ஸாமாததயனாத க்ருபாமாதா மதோவருத்தி பரஸீத மே* என்று திரீபகயோபஜெனய பரதிஹனமான காளியனும்; *பரமபதமபதநோ மநஸித்தயதனமீ, ஸது நாகவர சீமாத தராயனபராயனம்* என்று திரயகஜஸகவாய அருஹனமயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேசத்ராழ்வானும்; *மோஹம் பருஷிதல் தேத தாஸைசாவமரீதா, தயகதவா புதராயச தாராயச ராகவ ஶ்ரணமகதம்* என்று ராகவ ஜாதியனும் ஸ்ரீ விபீஷனுழவானும்; *பாஹம் புருக போகப மூபதாயாஃ ஸரீதத; அருஜமீம் பராவருகா கருதவா பரதீசயே மதோததே* என்று ஸர்வ சரணயரான பெருமானும்; *ஸபராதச சரணனகாடம் தீபிய ரகுத்ததத; ஸீதாழ்வாரதீயர ராகவருச மஹாஷ்ரதம்* என்று அககரையராய தொடர்ச் தருகம் செய்வந்த இரீயபெருமானும்; (தொடக்கமானவர்சன) எனகையாலே—மோஹமதவய ஶ்ரணமபர மபரமேயம் ஸம்பரார்த: பரமபதம் யதிர த க்ருசீத—ஸமஸர சரமபதீதய தப்த சேதா தீவாவே பரிஸததாமிரீ ஸபிலாஷு* என்று முசுருகதனும்; *ஸுடோய மல்பமதீ ரம விசேஷுதீதாயம் கவிஷ்டம் மதோஸய விஷயா தமயிர்பரணகி, இதம் க்ருபவ ருத மயி பரணதீசீசே தவம் ஸதோது மமபுஜ பவோபதீதீ தேவ தே* என்று ஐதர்பரதமும்; *பகவந்தம் பரபதநா பகவந்தமவப தம்* என்று மாதவிபும்; *தம் பரபீததீராகவிம சூஸியபய: ஸருததோஸிதம்—வீலோகய ஶ்ரணம் ஜக்புஸ ததபத்யோ-மதுஸரீதம்* என்று காளியபத்திகளும்; *பரணம்ப்ரவனு தாத ததய ஸநய பராஜிதா—ஷ்ரணம் தவ மதுபராதல ஸமஸதா தேவதா கனு* என்று இததராதி தேவர்களும்; *ராகவனா வதயமாதநம் வதரணம் மஹாஸு—ஷ்ரணம் ஶ்ரணம் யதா ரமம் தரதாதமஜம்* என்று ஸ்ரீ வரவர ஸேனையும்; முதஸபுனனவர் களெல்லாரும் சரணம் புருருகையாலே, பரபத்திகு இனனாதிக்காரிகளெனரெரு கியதிசிலை, ருசியுடையாரெனாரும் அதிகாரிகளெனகை. ... .. (32)

33. அசத்தம, பல வியமபாவபர்ச்சததை யதுவதிகஞ்சுர் (பல வியமயின திககே யோழிதபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுசுத்தர மருஸிசெய்க்ஞர் (தர்மபுத்ராதிசுனுகு பஸம்) என்று தொடலகி.

33. பதீதயம்பீஸதீக்கே யோழிதபடி யென்னென்னில்: தர்மபுத்ராதி கருக்குப பஸம் ராஜயம்; தரோபபதீக்குப பஸம் வஸதம்; காகததகம காளியனுகம பஸம் ப்ரணம், ஸ்ரீகஜேத்ராழ்வானுக்குப் பஸம் கைக் காயம்; ஸ்ரீவிபீஷனுழவானுக்குப் பஸம் ஶமபரபதி; பெருமானுக்குப் பஸம் ஸபுதரதரணம், இரீயபெருமானுக்குப் பஸம் ஶமயுவருத்தி.

இத்தாஸ—ஐது அதிகாரி வியமபாவததக ருடலகக காடடப்பட "தர்ம புத்ராதிசுன தொடக்கமான பரபததககரானவர்கன, ராஜயரீத்தமரகவுக வல்த்ராரீத்தமரகவுக, ப்ரணரீத்தமரகவுக, கைகவ்யரீத்தமரகவுக, ஶமயரர்பத

யர்த்தமாகவும்; ஸமுத்தரணுத்தமாகவும், ராமனாவருத்தயர்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திகுரூப் பவசிவமயில்லை யென்றதாயதது. (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திகுரூ தேசகாலாதி விபரோபணைகயிலையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை புப்பாதித்தார் கீழ, (விஷயவ்யமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிகிறார்மேல (விஷய விபரமாவது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயநீயமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை;
பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவநாதத்திலே.

(குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது—பரதவாதிக லீலாதிதும் வைத்துக்கொண்டு சென்னப்பாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்ற படி. அந்த குணபூர்த்திதா ஹுளளக்கொகையெனன. (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவ தாரத்திலே) என்கிறார். *அநாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதத ததா—உத்தா குண நாக்யததே வத்தூம் வக்ஷதாரபி* என்று—லவதன ஸ்வலுஞ்ஞானதானே சொல்லப் புககாலும் சொல்லித் தலைக்கடட வரிதாமபடியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தி யிருப்பது. .... (34)

35. இக்குண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷய மென்னுமத்தை, ப்ரபதாஜை கூடலதருடைய அதுஷடாகததாலும் ப்ரகாசிப்பிக கிறார்மேல (ஆழ்வார்க்கள்) என்று தொடங்கி.

35. ஆழ்வாக்கள பவவிடவகவிதும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

மயர்வறமதிகஸமகுரூப் பெறுகையாலே பரதவாதிகளையெல்லாம் கரதள மலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்க்கள். இப்படி யிருக்கிறவர்கள் ப்ரா ப்யவ்வராதிசயததாலே பணகளும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனவில, பவ விடவகளிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிறறு ஸதஸாதரத்தில கவாசிடக மித்தனையிறே. எவனையெனவில? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான கம்மபுரவார், *ஆறெனக்கு நீன்பாதமே சரணுத்த தததோழித்தாய்* *கழல் கனவையே சரணுக் கொண்ட* *நம்பெருமானடியமேல சேமவிகாள் தென்குருகாச சடகேயன்* *உன்னடிக்கீழம்பிந்து யுருத்தன்* என்று இப்படி பவவிடவகளிலும் ப்ரபத்தி பண் ணிறறு அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; *பிறதவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திறே சரணம்புககது.—திருமகையாழவாரும், *வந்துன் திருவடி யடைத்தேன் தாய்சரணியத்து நெத்தாய்* *விறையா திருவேங்கடவா தாயன் வந்தடைத்தேன்* *காவளயாடி மேல கன்னலே கிண்கனியை* *ஆழிவன்னி நீனனடியினை யடைத்தேன வினியோழித் திருவாங்கத துமயின்* என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பவவிடவகளிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிறறு.—மற்றையாழவார்களுகது மிப்படி தத்தத் ப்ரபதவர்களிலே கணநு கொள்வது. (ப்ரபத்தி பண்ணிறறும்) எனகிற விசத ச சபதத்தாலே—(பூர்த்தி யுள்ளதும்) என்று கீழச சொன்னத்தை ஸமுச்சகிக்கிறது. (35)

இப்படி சிவவாழவார்க்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடவகளில பரதவாதிகளெல்லா மிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி—இதின குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தனனை ஸபரமானமாக வருவிரிசெயவிரா மேல (பூர்ணம்) என்று தொடங்கி.

36. "பூர்ணம்" எனையாலே யெல்லாருணங்கும் புஷ்கலங்கள்.

(பூர்ணமெனையாலே) என்றது +பூர்ணமாய பூர்ணமேவாவதித்
யதே—நாமம் பூர்ணம் அஹம்* என்று சூத்திரசொல்லுகையாலே யென்றபடி. (என
ருணங்களும் புஷ்கலங்கள) என்றது—ஆசரயண லெனகர்யாபாதகங்களான ருணங
களோடு கர்யாபாதகங்களான ருணங்களோடு வாசியற ஸகல கலயாண ருணங்களு
மியவிய்யத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி. .... (36)

37. ஆனால், *வான்* தேவோனி பூர்ணா* என்கிற பரத்வததில் காட்டில் இவருத்
தைக கேற்றமென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (ப்ரபத்திகு) என்று தொடங்கி.

37. ப்ரபத்திக்கேபகித்தங்களான வெணலப்பாதிக்க இந்நட்டறையில் விளக்குப்
போலே பரகாசிப்பதிக்கே.

(ப்ரபத்திக் கபேகித்தங்களான) என்றது—உபாயமாகப் பற்றுமிடத்திலே
வெண்ணுமையான வென்றபடி. (வெளையாதிக்களாவது)—கண்ணு பற்றுக்கை
குறுப்பான வெணலப்பமும், மேனணம் கண்டகலாணைக் குறுப்பான வெணலேயமும்,
கார்யஞ் செய்யுமென்று விசுவலீகைக்க குறுப்பான ஸவாயித்வமும், குற்றங்கண்டு
வெருவாமைக் குறுப்பான வாத்ஸலயமும், *நீகிலி புகூயாய்* இதயாதியாலே—
இவ்வாறு ருணத்தையுமிதே ஆழவா ருணிச்செய்தது.

(இந்நட்டறையில விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிக்கே) என்றது—பரத்வததில்
இவருணங்களெல்லா முண்டா விருக்கச் செய்தே, பரமணாமயாபக்கர்க்கு முகங்கொடுத்தி
ருக்கிற விடமாகையாலே, பகலவிளக்குப்போலே ப்ரகாசமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவ
தாரமாவ விடத்தில தண்ணைக் கெலிலிலமான ஸமலாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்
கொண்டிருக்கையாலே, அதக்காரததில் திபம்போலே அதபுஜவலமாயத் தோற்று
மென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிதே ருணங்களை ப்ரகாசிப்பது; அக்குள்ளாரும்
சிலாதி குறுறுபவம் பண்ணுக்கைக் வருவதிக்கேயிதே. வெணலப்பம் முன்னுக்
வருளிச்செய்தது—கண்ணுபற்றுக்கை குறுப்பான வெணலப்பம் ப்ரபத்திகு பரதார
பேகித்தமென்று தோற்றுக்கைக்காக. (37)

38. "இவருணங்கள் பரகாசிப்பதிக்கே" என்றத்தை புப்பாதிக்கென்ற
(பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி.

38. பூர்த்தியையும் வசைத்தநாயததையும் குறித்துக்கொண்டு தன்ன ஆர
தக்கீதவாக்கின தான ஆதீதது தீர்த்திடம்.

(பூர்த்தியாவது)—அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம்; அதத்தை குறித்தாக கொண்டு
கையாவது—இவனிட்டதுகொண்டு தருபதனை வேண்டியபடி ஸாபேகித்துவிருக்கை.
(ஸவாதாதர்ப்காவது) *ஸவாதிக ஸவருபாதிமத்தவம்; அதத்தை குறித்தாக கொண்டு
கையாவது—ஆசரிதாதிக ஸவருபஸதித்தியாதிகையுண்டயனுக்க. *ததீசயா மஹாதேஜா
புஷ்க்தேவை பக்தவதஸம்; ஸதாரம் பாதம் தநாயாதாரம குறுத்தேவை ஜகத்பதீ; விவததாஸ
ஸஜகதநீதோபயவைத்ததீரோ யதாதா—ஸவசக்தீஜகததாநாயாகந இவ சேஷுததே"
என்கைக்கவதிதே. *அரசக பராதீதாநிதம் ஸதீதி* என்றருளிச்செய்தாரிதேபட்டர்.

தனனிசசையொழிய இயற்றைறக சூங்கைககரு நேறுதுவினாணையானே (சூங்கித்துக் கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையாதரிக்கிறவர்களைத் தானாகரித்து, கிறிறவிடும்) என்றது—தானிப்படி ஸுஸபுரையவர்க்கு கின்றும் அரியவனெனியவனும் கிறகப் பெற்றோமே! என்று கிருமபி மேகலிழுகை யனரிககே, அவ்வெனியை தானே நேறுதுவாக உபேகிதிகிற ஸமஸாரிகளைத் தானவிடமாட்டாத வனவன ரிககே அவர் களையொழியச் செல்லாமை தோற்றமப்படி. கிறிறறாதமை அச்சாவதாரமென்கை, பூர்த்தியையும் ஸவாததர்யததைதும் சூங்கித்துக்கொண்டு கிறகையானே—வெளியை நெளையையககும், தன்னையாதரிக்கிறவர்களைத் தானாகரித்து கிறறகையானே— ஸவாரிதவ வாத்ஸயய்க்கருமினகே தோற்று கிறறறிறார்.

அன்றிகே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமொன்றையற்றும் குணசுதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதக்ஷமான லௌஸப்பதத்தையே போடவையத்தாரக்யமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்தினுடைய லௌஸப்பாதிசயத்தை தர்சிப்பிகெழுநென்று வாக்ய லௌஸத்யாககடவது. கண்ணாக விஷயமாய்ப்படிவிய லௌஸதிப்பண்ணுகிற வளவையன்றிகே, ஸர்வபரகர பரிபூர்ணைய சிறகுக் கவதத்தாகுமிருகிற தன்னை லாபெக்தனும பரததரதுவாககிக கொண்டு, தன்னை யாந்ரிகெடு ஸர்வாரகிகளைத் தானுதரித்த விறகைக்கு மேற்படட லௌஸபயமிலெய்திற; ஃஷட பஞ்சயாகோஷ யாத்நாம பத்நாமத், பூஷஸாதப் பூஷணியாஜ ஸ்யாயாஸகோஷத்யோக்தா, லௌஸப் யதா ஜக்தஸங்ஸி ஸுபேரஹ்யுத்யோக்தா என்று பரதவாதிகளைத்திலும் லௌஸப்ப மூண்டாயிருக்கசெய்த பூர்வபூவததிற கட்டபூதத்தோததாத்ததுக்கு லௌஸப் ய மதிசதித்திருக்குமென்று த்ரணே யருளிச்செய்யையாலே, லௌஸப்பதத்துக்கெல்லி லிலம் அர்ச்சகவாத்யமிடு

.... .. (88)

39. பரதவாசிகளுடைய தெளிவற்றதையும் அச்சாவதார ஸௌஸ்யத் தையும் தருஷ்டாபத்தமுதலாக தர்ஸிபிககிருர்மேல முத்தனலும எனது தொடலகி.

39. பூதஜனம்போசை அநாயாசீதவம், ஆரணஜதம் போசை பரதவம்; பரதீகடகிபோசை னபூதவம்; பெருககாஹபோசை விபவங்கன, அதீசை தேவகிண மடுககனபோசை அசசாவதாரம்.

தஞ்சாவூர்த் தனக்கு தேசரதாத்திரி போகவேண்டாதபடி கிறித்த ஸீட் தன்னிலே புண்டாதிருக்கசெய்தேதும், கொடிய ருத்தாலிபுல கொண்டு கவலிது லலலது ருத்தகக விடையாத பூகத ஜமமபோலே யாயத்த-கொண்டு பற்றவேண்டு மென்றாஸப்பட்டவனுக்கு ஹிருகவத்திலே யிருக்கசெய்திடும் *கீட்டிலே* என்கிற படியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிகே, அஷ்டாங்கமேயாகுப யதந்தமாலே காண வேண்டியபடியான அத்தர்யமித்தம் அவனுக்கு, அண்டத்தகரப புறம்பிப பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜமமீபானையயத்த இவனுக்கும் *அப்பாவி மூதலாத்திரி* எனப் பரியவாழ்து* என்கிறபடியே லீலாவிழிதக்கப்பாடாடருகிற பத்தம். அவ் படி அறிவிப்பாருஷ்டமன்றிகே அண்டாதாபபூதமாலிருக்கசெய்தேதும், அஷ்டாங்க தக்ஷர்பாஸன பாதகமபோலேயாயத்த இவனுக்கும் *பாநாழித்தீடதும் பண்டப யாருகீட்டேதும்* என்கிறபடியே, கேட்கருகதத்தன் பாலா, சென்றுகாண

வரிதாமபடிபிடுகிறது வழுதும். பரதபாஸகமாயும் தாக்காலிகர்க்கு உபஜீவயமாய் பாசசாப்பனுனவனுக்கு துர்ஸமான பெருக்கையு போலேயாய்த்து *மணிபீழும் வாய* என்கிறபடியே பூரிசிலே யவதரிதது ஸஞ்சரிததும், தக்காலவர்த்திகளுக்கு ஆசரயனியமாய்ப பிறகாலததினுளுன விவனுக்குக் கிடாதபடியான விபவம், நுண்பு சொன்னவைபோ லன்றிகே, அவனுக்கு விடைய கெடப் பருகாமபடி பெருக்காற்றிலே தேவனை மறக்கன போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேச கால கரண விப்ரகருஷ்டமன்றிகே, கோவில்களிலும் கருஹங்களிலும் என்றுமொக்க ளை ஸர்க்கும் கண்ணுகளிக்காமபடி தீர்த்த *பிளினு அளவதகு சோத்யான அர் சாவதாரம்

பெளமநீகதேஷயி குடகுதுஷு என்கிறபடியே - பஸகிடல்களிலும் ஸைவிதிபண்ணி விரும்படியை மின்னத்திற (மறக்கன போலே) என்று பழமுவச கத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணங்களைவளம் அர்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூரணமாகிருக்கையாலும், அவதார விசுரஹங்களை அர்சாரூபேண பஸ கிடல்களிலும் பரிகாழித்துக் கொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேவனை மறக்கன போலே) என்கிறது. (39)

40. இப்படி ஆசரயன குளிபிறகதர்க்கு ஆசரயனியத்தே ஸுஸபா யிருக்கும்மனலே யன்று, குளிஜகக்கவாதிகளும் இவவர்சாவதாரததக குணமென்று இவன் வைபவத்தை யருளிச் செய்விர மோ (இததான்) என்று தொடங்கி,

40. இதுதான் சாவதாரங்களை தீருத்தவொண்ணுதே விஷயத்தாய்கவியே மண்டி விழகராயப்போதும் சேதநாகு வைழகயத்தத் யாற்றி குதிய வினக்ககடவதாய, குசிபிறத்தா ஸுபாயஸாய, உபாயபரிகாணம் பண்ணினு போக்யழமாய்த்துக்கும்.

ப்ரகருதமான வெளஸப்பாதி குணயோகத்தை புடகொண்டு (இததான்) என்று பராமரிகிதுர்த். (சாஸ்த்ரவகனாய திருத்த வொண்ணுமையாவது—விததா சாஸம பண்ணுகிற சருதி ஸமருத்தபாதி சாஸ்த்ரவகனானவை அருளி பிறகருமபடி இதர விஷயங்களினுடைய தேஷாதிகவததையும், குளி பிறகருமபடி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணதிகவத்தையும் உபதேசித்ததாலும், அவற்றால் இதரவிஷய களை விடா இவவிஷயத்தைப் பறமுமபடி பண்ணப்போகாமம் துர்வாஸஸபஸ உபதேசத்தை விராததகமாகி விடுமிறே, *ஜதயாதா ஸஸஸேஷு* யா புத்தி பவிதா நகுளும், தாமேய பழதே ஜதது குபதேசே திராததக* என்னக்கடவதிறே

(விஷயாததவகளிலே மண்டி விழகராயப் போருகையாவது)—*கீவயபடி புதுவீர கடுதேடுக கணனு தீரத்தனுபரததைய யாநது—புலம்படிபுதுளனும போகமே பெருக்கீ* என்றும், *கதிருழ மடததைய தீர்த்துக் காநலே மித்த்துக் கண்டவா தீர்த்த* என்றும், *யாதாரி கயரகவேனனும் விஷபுட்பட்டதுதுவிஷை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அதுயபிவிஷ்டராய, *யாதாணம் பறநி கிலும் வீரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தின் முகமவைக்க விசையாதே வாத்திகை*

இப்படி போளும் சேதமாகது, (வைஷ்ககயத்தை மாற்றி ருசிய விளைகையாவது)—
பேரத்தேயேனந் சோமவிப் புத்தீயிற் புருதந் தன பாலாநா பெருகவதந் ஸூகம்
என்கிறபடியே—ஸவஸௌநதர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தனனை
காணவேண்டோ மென்றிருக்கு மிருப்பைக் குறைத்து, கண்ட கண மாறவைக்க
மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிரீறகதா ஸுபாயமாகையாவது)—இப்படி தன
வைவஸைஸய தர்சகதாலே தனனை விதயாறுபவம் பண்ணப் பெற்றேனுமென்னும்
ருசிரீறாதவகதரம், *ஆதேனகது தீவிரத்தீமே ஈனுக்ந த்ததேநித்தீயா* என்கிறபடியே
ஸமணார விவருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திகருத தானே ஸாதகமாகை. (உபாய
பரிகரஹம் பண்ணினால் போகயமுமா சிருககையாவது)—தனனை யுபாயமாகப்
பரிகரஹித்தாலே, உபேயவிதிக கொரு தேச விசேஷத்திலே போமனவும் பார்த்
திருககவேண்டாதே *அஸியர்ப்க் னெனனமுதீனக் கண்ட கண்கள ராநேவ்நீனக்
காணயே* என்றும், *ஸனகதுத் தேனே பாலே களவில யறுதே தீநாராதிக்கு ரோஹக்
கோனே* என்றது சொல்லுகிறபடியே சிவதீசய போகமாமசிருககையானே தானே
உபேயமுமா சிருககை.

ஆக, ப்ரபததிக்கு ருணபூத்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும்,
அதாவதுஎனது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அதைப் பற்ற ஆழவாக
செல்லாரும பததி பண்ணிறது இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே
பெலாருணவகரும புஷ்கலககென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்திகப்பேஷித
ருணகக விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிவிகெயென்றும், இது தான் தன்னுடைய
கைரபேக்ஷயாதிகளை யழியமாறி தனனை யாதரிப்பாராய யாதரித்துக்கொண்டு
கிறதி ஸதவமென்றும், பரத்வாதிகள ஒருரு பரகாரத்தாலே தாஸை, இது
ஸர்வபரகார ஸுஸமென்றும், இவ்வளவேயன்றும், இவ்விஷயம் ருசிரிழக்கமுமாய்
உபாயோபேயமுமா சிருககுமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தரம்—உபாயோபேயங்க விரண்டும் தானேயாய், ஸ்வீவத விஷய
விரகதி பூர்வகமாக ஸவ்விஷயருசிய ஜலிபகிருமதய, ஸாவ ஸுஸபமாய், தன
படிக்கை யழியமாறிககெனந் தனனை யாதரிப்பாராய மாதரிக்குமதாய், ப்ரபத
த்யபேஷித ருசிரிஜ்ஜுஸமமாய், ஸமதைருண ஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபதகஜக் கூடஸத
தாக்கு உபாயவரண விஷயமாகிருகதுஎன அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபததிக்கு சிவத்
விஷயமென்ற தரயத்த. (40)

41. (ப்ரபததிக்கு தேச நியமம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—உபாய வரணத்
மிகையான ப்ரபததியினுடைய தேச களாதி சிபமரபாயும் விஷய நியமமும் தாசிப்
பிகைப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த வகதரம் பகவசகாஸத
ராதி ஸித்தமான அதிகாரி விசேஷவகனையும் ப்ரகாசிப்பிகைவேணுமென்று திரு
வுள்ளமபற்றி அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இதில ப்ரபததி பண்ணு
மதிகாரிகள ஸுவர்) எனது.

41. இதில் ப்ரபததியன்னு மதிகாரிகள் ஸுவர்.

அதாவது—ஸௌஸ்யாதி குணபூத்தியாலே பரபத்திகு நியத விஷயமான இய்வீச்சாவதாரத்தின் பரபத்தி பண்ணு மறிகாரிகள் ப்ரபத நேது பேதததாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை. (41)

41. அவர்களாரென்று மயிபண்ணியிலே யருளிச் செய்வீசுர் (அஜஞரும்) என்று தொடங்கி.

42. அஜஞரும், ஜுநாதீகரும், பக்தீபரவரும்.

(அஜஞராகிரூர்)—பகவதாரபத்துக்கு உறுப்பாக ஸாததாதுஷ்டாங்க பண்ணு கைகிடோன ஐஞர மிஸஸ்தவர்கள். அஜஞரம் அசகதிகு மூபண்குணம். (பராப காந்த பரிதயாகத்திக்கு மஜுஞராகசகதிகளன்று) என்று மேலே சிவ தாம யருளிச் செய்கிரீதே. (ஜுநாதிகராகிரூர்). ஐஞர சகதிகள உண்டா சிருக்கச் செய்தேயும், பகவ தப்பத பரதந்த்ரமான ஸயரூப யாதாத்ம தாசகத்தாலே, உபா யாந்தரங்கள் ஸவரூபவீருததமென்று பரித்யஜிக்கை கிடான ஜஞர பூத்தி யுடையவர்கள். (பகதி பரவசாரகிரூர்)—ஒன்றையு மடைவுபட ஏதுஷ்டிக்க கூறாம ஸாதபடி பகவத் பேரமாதிரிசாததாலே சிதிகரணரா சிருகருமயர்கள். (42)

43. இப்படி சிவவஜ்ஞாதிக ஸுயாக பரபதி பண்ணினவர்க லினது ரெனனுமிடம் காணவா மீடமுன்னேர வென்னுமாகாண்குறியிலே யருளிச் செய்கிரூர் (அஜஞராததாலே) என்று தொடங்கி.

43. அஜஞாதீகாலே பரபதா அஸதாதீகன், ஜுநாதீகயதாலே ப்ரபதா பூவாராயகன், பக்தீபரவரவதாலே ப்ரபதா ஆபவாகன்.

(அஜஞராததாலே ப்ரபதா) என்றது—இதரோபாயாதுஷ்டாசத்தி கீழிக்கை கிடான ஜஞராதிகள முதலிலே மிஸஸ்யாமாலே, அசகதிகளாய்க் கொண்டு பகவத விஷயத்திலே பரவாலம் பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸதாதிகள) என்று—ஸவஸ்யை நஸாதாததாலே மதாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிச்செய்கிரூர். (ஜுநாதிகயத்தாலே பரபதா) என்றது—உபாயாததரங்கள் ஸவரூபாகக் மென்று க்ஷிபுருமபடியான ஸயரூபயாதாத்ம தாசகத்தாலே வசத ஜஞர பூத்தியாலே அசக சகதிகளாய்க் கொண்டு, ஸவரூபாதுருபமாக பகவதி க்ஷஸதபாராணவர்களென்றபடி. (பூர்வாகாரயர்களாகிரூர்) சாத யாமூக யதிராதிகள. (பகதி பரவாசாததாலே பரபதா) என்றது—பகவதபேரம் பெளஷ்கஸயததாலே, *காலமும் நேசுரூழியும் கண கழறும்* என்றும், *இடடகா மீடகை* என்றது செவனது கிரபடியே—சிதிகரணராசிருக்கையாலே, ஸாததாதுஷ்டாசத்திக்கு ஆனந்திகடே அசகபதிகளாய்க் கொண்டு அவன் பகவதிலே பரஸமாப்பணம் பண்ணினவர்க ளென்றபடி. பகதி பரவசர்க்கு ஸாததாதுஷ்டாங்க பண்ணப் போகாதென்னுமிடம் *உள்கை காலுமாவில் வீழ்த நானெகுறேனு மல்லென* என்றும், *என கொண்கன* என்கிற பாடத்தும் ஆழவா ஸுஸஸ்டாமாக வருளிச் செய்தாரிரீதே (43)

44. இப்படி அஜஞராதிகளோரொன்றே சிவர்களுக்கு ப்ரபத நேது வாகச் சொல்லுக்கை மூலமின்னதென்கிரூர் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுத்தும் ஊறந்தைப்பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞாநாசகதிகளும் ஸைரூபயாதாதய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பகதிபுரவிற விவைய மூன்றிலும், மூவாகரு மகவய முண்டாபிருக்கச் செயதே, ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத நேறதவாகச் சொல்லுமிறதும் இவற்றிலே ஒரொன்றே இவ்வதிகாரிகளபக ஹறந்தைபிருக்கையாலே யென்கை.

இத்தால்—முற்பட்டவர்கள் பககல் ஜ்ஞாந பகதிகளிரண்டும் குறைந்த அஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; ஷீவிவர்கள் பககல், அஜ்ஞாந மகபாய பகதிபுரவறு பட்டி ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும், பிற்பட்டவர்கள் பககல், அஜ்ஞாநம் அத்யஸபாய ஸைரூப ஜ்ஞாநமும் குறைவற்றிருக்கச் செயதே, ப்ரோமமே கரைபுரணக்குக்கும்; ஆகையால், எவ்வா மெல்லா பககலிது முண்டேயாவிதும் அஸபகனானவைய டிடககச் செயதே அதிகமனத்திலே அவாவர்கரு ப்ரபத நேறதவாமென்றதாய்த்து. இந்த யோஜனையகொரு குறைபுண்டி மயாவற மதிசலம் பெற்ற ஆழவார்களுக்கும் அஜ்ஞாநம் சிறிது டிடகதிறுதனடென்று கொள்ள வேண்டி. வருகையாலே, ஆனால் செய்வதென்னென்னலி, (ஊறந்தைப் பற்ற) எனவிறயித்தை அநுஸந்தாந பரமாத்மி யோஜிகளுமளவி விவயிரோதயிலலே, அப்போது (இப்படி) இதயாதிகரு—அஜ்ஞாநாசகதிகளும் ஸைரூபயாதாதய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பகதிபுரவிற இம் மூன்றினுடையவு மதஸந்தாநம் மூவர்கரு மேதேதுமொருபடி. முண்டாபிருக்கச் செயதே ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத நேறதவாகச் சொல்லுமிறதும் இவற்றி லோரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக கூறறமர்கையாலே யென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது—அஸயகதிகளாய ப்ரபதார்ககைருடனான அஜ்ஞாநாதி த்ர யாதுஸைதாஸமும் மூவர்கரு முண்டானுதும், மூன்றிலும் வைத்தகுகொண்கி ப்ரகர மானதே தாதாமுக் ககையகதிகளாய ப்ரபதயிபி யிறிகைகரு நேறதவாக வறுஸத்தி திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில ப்ரபதாதிசாரிகளுகரு அஜ்ஞாநாதுஸந்தாநம் ஸயரலம்; ஷீவு சௌன்னவர்களுக்கும், ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தி னுடைய ஸவாஸ விவருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞாநாது ஸந்தாநம் கூடும், பிற பட்டவர்கள் மயர்வற மதிசலம் பெறறவர்களாகையாலே அஜ்ஞாநாதுஸந்தாநம் கைய பிபந்தமாயித்தனை. (44)

45. இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயததகரும் காரணமினனதென்செருர் (இம்மூன்றும்) என்று தெடவகி.

45. இம்மூன்றும் மூன்று ததவத்தையும் பற்றிவரும்.

(மூன்று ததவத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது—ஸாதாரணபுடாசத்தில் அஜ்ஞாநாசகதிகளுக்கு மூலம் கரம் விபத்தமான அசித் ஸம்பதமாய்கையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்தவத்தைப் பற்றிவரும், இதர ஸாதாரண ஸைரூப விருககமென்று பரித்யஜிகைகருடனான ஜ்ஞாந பூர்த்திகடிகடிக்மத்யம் பதத்திலே சொல்லுமிற ஆத்ம் ஸைரூப யாதாதய தர்சனமாய்கையாலே, ஜ்ஞாநாதிகமம் ஆத்ம் ததவத்தைப்பற்றி வரும்; ஒன்றையும்டைவுபட அதுஷ்டகமடாடாதபடி கரணசைதிவயத்தைப் பண்ணும் பகதிவிவருத்திகளுக காரணம் * காதல் கடல் புறய விவீசித்த காரம்மேலி *

எனலும் பகவத் விசுவரூப வைவஸுவையமாகையாலே பகதிபாரவசயம் பகவத்தத் த்வத்தைப் பற்றியிரு மென்றபடி. (45)

46 அதிகாரி தாயத்தாகும் அஞ்ஞாநாதி தாயத்திலும்கூடிய முண்டாமிருக்க, ஓரொன்றே ப்ரபதக நேறுதவாகச் சொல்லுகிறது (ஈதறத்ததைப்பற்றி) எனநிறை சொல்லிற்று, இப்படி ஏகாதிகாரி பகவதிலே இம்முன்று முண்டென்ன மிடல் காணலாயிட முண்டோவென்ன வருணிச் செய்கிறார் (என்னுன்) என்று தொடங்கி.

46. * என்னுன் செய்கென் * என்கிறமிடத்தில் இம்முன்றுமுண்டு

அதாவது—எம்பெருமான தம்முடைய ஆத்தி கண்டாராகக் காணாமையாலே, தன்னைப் பெறுமிடத்திலே சில ஸாதாரணத்தாலும் பண்ணியெனுமென்றிருத்தாலும்க கொண்டு, உபாயாதாரணத்தாலும்க யோக்யதை மிலனாதபடி அஞ்ஞானுன் என என செய்கென், ஐஞ்ஞானம் தகதோமே எனனில, தீ தகத ஐஞ்ஞாததாலே ஸவருப பாரதாதாயத்தை புணராத ஸாதாரணத்தாலும் அபராப்த மென்றிருக்கிற கானென் செய்கென், ஸவருபத்தாகுச் சோதாதாவினும் உனனைப் பெறலாயினில் அது தன்னை அதுஷ்டிககலாயத்திறே ஐஞ்ஞாத மாதாரதகைத் தகதாயாவின, பகதிருபாரபத ஐஞ்ஞாதத்தைத் தருகையாலே ஐஞ்ஞாதமூலத்துட அதுஷ்டிகக கண்டனனாதபடி பகதி பரவசஞுன் கானென்செய்கென் என்று இம்முன்று மாழவார்க்கு விவகித மாகையாலே அவமிடத்திலே இம்முன்று முண்டென்கை. ஆகையால் இவமிடத் திலே காணலாமென்று கருதும். (46)

47 ஆஞ்ஞ விமலுன்றும் அவமிடத்திலே ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன? (அவகொன்றைப்பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார்.

47. அங்கு ஐஞ்ஞாநப்பற்றி வீடுக்கும்

அதாவது—அவமிடத்திலே ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஐஞ்ஞாநி யிருக்கிற பகதிபாரவசயத்தையே தனக்கு நேறுதவாகப் பற்றி யிருக்கு மென்றபடி. (47)

48 இந்த நேறுதத்தாய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முகங்கமெதென்ன? (முகங்கமாதலே) என்கிறார்.

48. முக்கியம் அதுவே.

அதாவது—பகதி பாரவசயமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்திலே ப்ராப்யருளி கண்ணியிற வுண்டாகையாலே அதுவே முகங்க மென்றபடி. (48)

49. இவவதிகாரித்ரயத்தாகும் ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன? ப்ரதமம் பட்டரஞுளிச்செய்ததொரு சலோகத்தை புதாஹரிகெஞர் (அபிதயாத) என்று தொடங்கி.

49. "அபிதயாத" என்கிற சலோகத்திலே இம்முன்றும் சொல்லிற்ற.

*அவ்யயதோ தேவே பரிபூதயாவா வித்தயா வ்யபகதோ பூம்யவா ஜகத் தத்
மதயா மயித்யாவ, கதா கமயாசனேன ஹரீத் தித்ததாந்வய மதோ ந்ஹஸயம் வயாஜ்ஞயே
ஸகஜ்ஞ பகவாத் தேவத்யூதீ* இசசவேகார்த்தம், ஐதகதா வயாகயாசோபேதகாதத்
தினே, “பாபததிக கதிகாரிகன் அஜ்ஞனும் ஸ்வஜ்ஞனும் பகதிபாவசருமென்று
தீர்விதமாக பட்ட ரஞ்ஞிசெய்தாரி” என்று தொடங்கி, *அஜ்ஞனுகிருன்—
பகவஸ்பாததகருத் தனபகாலிய ஜ்ஞாந சகதிகலிவஸ்தவன்; ஸ்வஜ்ஞனுக
கிருன்—தேசகாலவஸ்துகணால பரிசேசேதிககொண்ணாத வைபவத்தையுடையவ
ஸீர்வரனென்றிருக்கையாலே அகமஸ்தையனென நிருகருமவன்; பகதிபாவசரு
கிருன்—ஜ்ஞாநசகதிகஞ்ஞாநாபிருக்கசெய்தே அடைபட்ட அருஷ்டக்கமாட
டாதவன் இவாகல் மூலமும், பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென நரி
யாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய, ப்ராப்யனுமாதிகரும ஸர்வேசுவரன்”
என்று, ஐதக்தையென்று பேரையுடையதான மக்தர் ந்ஹஸயத்தை, ஸ்வஜ்ஞனுக
ஸ்ரீசேனாகபகவான் வயாககயாகம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்” என்று
ஆசனாபிஷேக யாஜ்ஞிசெய்தார்.

(ஜ்ஞாநசகதிகத்தாலே ப்ராபகர்) என்றவிடத்தில, ஸ்வரூபயாதாத்ய ஜ்ஞாநம்
ப்ராபக ஜேஹதவாகச சொலவிறு; இகத சனோகத்தில, பகவதக்ய ஸாத்யத்வ
ஜ்ஞாநம் ப்ராபதஜேஹதவாகச சொலவிறு; ஆகையால, இரண்டும் ஜ்ஞாநாதி
கர்க்கு அகம்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ராபதததக்கு ஜேஹதவாமென்று கொள்ள
வேணும். ஜேஹிததானே அர்த்தமானுவேகவேனனில, ஒன்றாக, (இபமூன்றும
மூன்றுதத்வத்தையும் பற்றியதும்) என்றததோடு சேரணமாயல, (49)

50. அகந்தரம், இவவர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகம்மதாவாய ஆப்தகம
யான பிராடபு ஸஷ்டிதகந்தரத்தி லருளிசெய்த வசகத்தை புபாதாகம் பண்ணுகிறார்
(இதம் சரணமஜ்ஞாநம்) என்று.

50. “இதம் சரணமஜ்ஞாநம்.”

*இதம் சரண மஜ்ஞாந மீத்யேவ விஜாதாம், இதம் திதிஷ்டாம் பா மீதமாநத்தய
மீத்யே* இகத சனோகத்தில, *இதம்* என்று பராமர்சிகவிறு ஜேழ்சொன்ன
சரணுகதைய. *அபாயேபாயதீரூதா மதயாம ஸதீத்யஸதீத, சரணுகத் தத்யைஷா
யுஸ்யாந்ஸதீதீ* என்றிறே ஜேழ்சொலவிறுதத (இயம் என்று ஸதீரீலிக
வீர்தேசமனநிகதே, *இதம்* என்ற ஸமூஹக லீலக வ்யத்யாம சரணசுப்த
விவகஷ்யாலே, இகில அஜ்ஞாந்வஜ்ஞாந்களை ஸபுடமாகச சொல்லுமகயாலே,
மேல் பகதிபாவசரை சொலவிறுதென்று கொள்ளவேணும். *இதம் திதிஷ்டாம்
பாரம்* என்றத-சடகனென அவிஷ்ட கிங்குத்தி பிறகவேணுமென லும் த்வஸைய
யுடையர்க்கென்றபடி. *ஆதந்த்ய மீதீத்யம்* என்றத ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூசண
பகவதரூபவத்தைப் பெருமூலவதை தரீககமாட்டாதாககென்றபடி. இவவகீரணமும்
பகதிவிஜ்ஞாநய பூர்வாலே லருமவைவிறே பகதிபாவசமம் உபவாதாரததாஷ்டா
கத்தில அசகதிகரு முறப்பாய, அவிஷ்ட விவருத்திவிது மிஷ்டப்ராப்திவிதுமூண்டான
விளம்பாஷமத்தைக்கு முடலாபிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பாஷமத்தைக்கு லுடலான

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது; அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரித்ரை வித்யம் தர்சிப்பிச்சிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேகூதிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவிய்யாத்* என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிர்மாமிருக்கச் செய்தே, அதிகாரித்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னுப்போலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்தியதிகாரித்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாய் கின்றூர்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்க்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூக ப்ரபத்தி கிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயந்த்ரத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையு பேகூதிப்பதாகிற விவற்றுக்கு திதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன்னிலே) என்று தொடங்கி.

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயந்த்ர க்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த்திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணஞ்சமுலைகிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை வினைகை, (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலையையாவது *என்னுன்செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலஸ்வயமற்று பகவத்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலைகை, ... (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி கிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் வினைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*கூறையுணும்* இத்தாதிதிற்படியே—அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்தனத்திலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டிமதுக்கு முபலக்ஷணம், (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைக்ஷண மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்தனத்திலே மூளுப்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத்தாலே *போகு நம்பி* *நுகுகிறேந் நம்பி* என்று அவனை யுபேகூதித்துத் தன்னி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும்—*என்னுன் செய்கேன்* என்றும், *நியேவினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிக்கோடியை வினைக்கு மென்றபடி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி கிஷ்டை குலந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளி லிழிகைக்கடி—பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து. (52)

53. (தனனைப் பேணவும் பண்ணும் தரிசுவரும் பண்ணும்) என்று—எம்பெருமான் வருகைக்குடையவர்களுடைய பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை உபேகிடுகையுமாவதெனப் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளக்குவதாயிற்றே சொல்லிற்று; இப்படி பகடுவானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷம் என்பதே சேதங்களுக்கு விளைகரும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை தன்னிஷ்ட மாதரத்தினால்தரிசுகே ததனம் பகடுவனதுகளை விஷயமாகவும் காணலாமென்றிருக்கும் (இதனன்று தொடங்கி)

53 இத்த ஸ்வபாவவிசேஷங்களை கலையாண நுணங்கிதும் நிர்வாகத்திலும் நிர்வாகத்திலும் தருக்கமுமொழியும் காணலாம்.

(இதன ஸ்வபாவ விசேஷங்களை) என்று—தேய் கொள்ளவதன்மையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களைச் சொல்லும். அவை யாவன—அதுபாவம் விஷய மொருபடிப்பட்டதாய் விருத்த என்பதே, அத்தனை யதுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாய்த் தேற்றறுவதையும், பாதகமாய்த் தொற்றறுவதும். (கலையாண நுணங்களை) இதயாதி. *கேவித்தனை குணமபிடியாயி காதத்திடுப்பினே* என்று தாரகமாகவும் *வெவிலையேனை பிரித்த குணமபிடியுடையாய்* என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே—கலையாண நுணங்கியுமாயும்; *சங்கனாண்ட தண்டமங்கை கண்ணுக்கின்றி யென மனத்தாழ்த்து நீமனத்தே* என்று தாரகமாகவும், *சங்கனே கொடி தாயிடுகின்ற* என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே—திருச்சா விஷயமாகவும், *தீருநாயிப் பாடக கேட்டு மடக்கினையக கைகூப்பி னவனத்திடுகை* என்று தாரகமாகவும், *கண்ணை நாமே குழறிக்கே கொன்றி* என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே—திருநாம விஷயமாகவும், *சங்கனுகூகி யோடுகளை வந்துந் ளுன் குழைனினே யோதாதே* என்று தாரகமாகவும், *அவனுடைத் தீயகுழ விதயமாவே* என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே இருக்குறிலாகக் விஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி.

என்றுமொக்கே போகவதனாலிருந்துள்ள கலையாண நுணங்கித் தாரகமாய்த் தேற்றறுவது, பாதகமாய்த் தேற்றறுவதாவதென—அந்தேபகதாக்காரன் விவர்களுடைய பிரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்களுக்கிடையே, அருமது. அருமதுகாரன் ஸ்வபாவ பேதத்தாலன்றே ஆகையால், பாதகமாய்த் பேத லுவிதங்காரன் ஸ்வபாவ விசேஷங்களை இவ்வின வஸ்துக்களை விஷயமாகவும் காணலாமாயிற்று. அருமதுகாரன் தாரகமாய்க்கவும் பாதகமாய்க்கவும் பேசுகிற விடத்தில் தோன்றி மொருவரே பேசுகின்றதே இருந்ததெய்திடும், ஆழவர்க்கெனன்றும் சங்கபட்டினேனாகையாலும், என்னருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத ஸபதையான பாகுதொருகையாலும், அத்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்களை காட்டுகிற மாதரே விவரித்ததெனப் பேசுகிற கலையாலே விசேஷமாயிற்று. *சங்கனே கொடிதாயிடுகின்ற* என்றென்து பார்த்துத் தாரகமாய் பாகமாய்நே, அத்தனை *சங்கனாண்ட* எச்சுக்கைப் பி.விசேஷமாகக் சொல்லலாமே வென்னின; ராமவிஷயம் தாமகிஷ்டமாய்கையாலே, அத்த விஷயத்தாகிஷ்டகைய, தோற்ற தாரகமாய் தகையிற்றது, பிராடகமாய் தகையிற்றது பேசுமாய் போலே தாமதான தன்மை தோற்றுகே தேற்றதாரகமாய் பாகுத்தாலே விஷயத்தைப் பேசி யதுபவிக்கிற ரென்றிற்றே இதனிருமொழிக்கு வ்யாக்க்யாணம் பண்ணி

யருளுகிற வரசாய்ச் சுருளிச்செய்வது ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத் தாலே ததவஸ்தாபகமாவனென்பு திருச்சரங்கன் பாதகமாய்தததம் தமக்கையாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லுக குறையிலலை.

அதவா, (தனனைப் பண்ணவும் பண்ணும் தரிகைவும் பண்ணும்) என்ற விவையிரண்டாலும்—அவன்தானே வருமளவும் தரிசாமல் வரவுக்குடனாக யத்திகைப் பண்ணுவது, வரக்கொள்ள பரண்ப்ரேஷத்தாலே தன்னித் தரித்திருக்கப் பண்ணுவதாம் படியையிறே சொல்லிறது, இப்படி விரும்பத் ஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே விளக்க முன்னுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங் காணலாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், *கோவித்தன் குணயாபு* என்று தொடங்கி, மேற்சொன்னபடியே ஒரு தசையிலே தரகமாகப் பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாய்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விரும்பத் ஸ்வபாவங்களை விளக்கிற கவயான குணுகளிலேயுங் காணலாமென்கை.

ஆக, (பரப்பதிக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக—ப்ரபத்தி வைபவத்தையும்; ததவிஷய வைபவத்தையும், தததிகாரி தரைவியத்தையும், தரிவித் ப்ரபத்தி யிலும் பகதிபாவசய மேறுதக பரபத்தியினுடைய முக்கயதையையும், அது தனக்கு ஸ்வ மேறுதபூத் பகத்யவஸ்தை பேதத்தால் வரும் குறையையும், அதை பகத்ய வஸ்தாபேதஞ் செய்கிக்கு மமசைகளையு வருளிச்செய்தார். .. .. (53)

54. இப்பரபத்தி தனக்கு (தாமபூத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி மேற்குத் தரைய விதிகாரிகள் பககளிலே ஸாதகதயா அதுஷ்டாசம் கண்ணையாலும், காம ஜுஞ்ச பகதி பரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஹைபடிதமாயப் பேசுகையாலும், *யத்யேத் காமகாமேத் துஸ்தயம் ஸாததாதததா—முறுஷ்டு*னு யத் ஸாங்க்யேத் யோகேத் தா பகதீ—பராயயதே பரமம் தாம் யதோ தாவாததே புத்—தேத் தேதாயயதே தத்தத்யா னேதவ ஹைபூதே—பரமதயாதேதவ ஸாதயதே புருஷோத்தமம்* என்றும், *இதம் சாணமஜுஷ்டாய* என்று இப்படியே சாணதரங்களித்தை ஸாதமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயந்ம் பரபிபத்தி யோகயதை யுண்டாகையாலே, அதை வ்யாவர்த்திகைககாக அதுக்குடனான பஸவறறையு வருளிச்செய்கிறார் மேல; அதில பாத மததிலே, இப்பரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வரு மவதயத்தை தரிப்பிக் கிறார். (இதுதனனை) என்று தொடங்கி.

55 இதுதனனைப் பாததாந் பிதாவுக்குப் புதாநெழுத்து வாக்துமாயேவையுபயதொன்ற.

(இது தனனைப் பாததால்) என்றது—இச்சேதனஸீசுவர விஷயத்தில பண்ணு மிப்பரபத்திதனனை யுபாயமெனவைப் பார்த்தா னென்றபடி. சசுவரன் தனனை ரகதிகைக்கு மேறுதவாக விச்சேதன பண்ணும் ப்ரபத்தி தனனை கிருபித்தால் என்றிவனனை அசதயாஹாரேன யோஜிக்கவுமாம், அப்போதும் அத்த மொகருமிறே.

(பிதாவுக்குப் புதா நெழுத்து வாக்துமாய்போலே கிருப்பதொன்று) என்றது உத்பாதகளுகையாலே ஹிதைவியாய தானறியாத தசையிலும் தனனை ரகதித்தச

கொண்டேபோகும் தமப்பனாகரு, புத்ரனுனவன், தானறித தஸாயிம எனனை
கீரகதிகவேணும் எனறெழுத்து வாக்ஷிஞம், இரண்டு தலைகரு முண்டான உறவுக
ருக கொத்தையாமப்போலே, ஸத்தாகாரணபூகனும் ஸர்வதஸையிதும் சகுகனும்
கொண்டு போருகிற அகாரவாசயனுன் ஸர்வசுவரனுக்கும் மகாரவாசயனுன்
விவனுக்கு முண்டான ஸயபத்தத்தக கவப்பகர மென்றபடி. (எழுத்த வாக்ஷுதக
யாவது)—சகுகன் பேரைத தன் மார்பிலே யெழுதிககொளளுகை. ... (54)

55. ஆனல் இது தனக்கு ஸவருபமேதென்ன யருளிச்செய்தீர் (இது
தனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இது தனக்கு ஸவருபம் தன்னைப் பொருதொழிக.

(இது தனக்கு ஸவருபம்) என்றது—இப்பரபத்தி தனக்கு அனாதாரணாகார
மென்றபடி. (தன்னைப் பொருதொழிலகயாவது)—உபாயவாணுதமகமான தன்னை
உபாயமென்ன ஸ்ஹியாதபடியா மிருககை. அதாவது—ஆபாதபநிசுமி ஸொழிய
உளன்படி கிருபிததால ஸவஸமீக உபாயத்வ ப்ரதிபததிகரு யோகயமாகாட்டாதபடி.
மிருககை யென்றபடி. அனதிககே, (தன்னைப் பொருதொழிக) என்றெவிடத்தில,
உபாயத்தோ ப்ரதிதமான தன்னைப் பொருதொழிகையென்பு அந்நபாஹாரண
யொழிககவுமாம், இப்படி சொன்னாலும், ஸவஸமீக உபாயத்வப்ரதிபத்தயஸ்ஹதயமே
பொருளாமிறே. ... .. (55)

56. சரமஸேகததில இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே *யதயத் ஸாங்கம்,
நீத்தத் ஸாங்கம் எனறெ நயாயமிதகரும் வராதோ வென்ன; அங்க ஸவருபத்தை
தர்சிப்பிககவே அந்த நயாயமிதகவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னை யருளிச்
செய்மிஞர் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்கம் தன்னை யொழித்தவற்றைப் பொருதொழிக.

(தன்னை யொழித்தவற்றைப் பொருதொழிககயாவது)—ஸவீகாரரூபமான
தன்னை யொழிதத சேதக பரவருத்திகளி ஸொனதற்பும் ஸ்ஹியாதபடி மிருககை.
ஸாதகரூப கைக பரவருத்திகளினுடையவும் ஸவாணஸ்த்யாகமிதே யிதகககமம்.
யதயத் ஸாங்கம் எனறெவிடத்தில, பரவருத்தி ரூபாங்க ஸ்ஹிதமானவற்றையிறே
ஸாதகமகச சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிககே, இதினுடைய வகமம் கிவருத்தி
ரூபமானகயாலே; இத்தானே யிதினுடைய வதுபாயதவ ஸர்வசகமென்று கருத்த (56)

57, 58, 59 இதினுடைய வதுபாயத்த்வத்தை தருஉரிசகைககாக வித்த
ஸாதயோபாயங்களின புககிச சொல்லி, அவைவிசன்னடையுபற்ற விதக ரூன்
டான வயாங்குத்திலைய யருளிச்செய்மிஞர் (உபாயம்) என்று தொடங்கி. (பொருது)
என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

(உபாயம் தன்னைப் பொறுகரும்) என்றது—வித்தோபாயமான ஸர்வச
வரணுஷ்டகசிஷ்ட ப்ரஃப்தி பரிஹாரக விர்ணனுகரும் ஸவயஸேவ கிர்வாஹகரு

கையாடு, தன்னை யுபாயமென்றால் அதுகருத நகுதியாகிருக்கு மென்றபடி. *உபாயோபேயநிலே தந்தை தவ ததவம் தது குணை* என்று உபேயதவத்தோ பாதி ஸாந்துவரு ஸைருபாயவிதே உபாயத்வம் மிருப்பது *யோச வேதவிதே விப்ர யோத்யாதாவிதே இது—தே வதந்தி மஹாத்மாதம் கீடுஷணம் தாமம் ஸாதாதம்* *சர்ணம் சாருக தவமஹி* தீவ்ய மஹாஷய* *அமருதம் ஸாதத்ம் ஸாதம் ஸமப்யந்தி மதீஷிண* என்னகடவதிதே. (தன்னைப் பொறுக்கும்) என்கிற விவகாரவே சொலிவிடுகையானே—தன்னை பொழித்தவற்றைப் பொறுமை அர்த்த தாத் ஸிததம். இதை ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாததா ஸைஸ்ககாஸஹமஸிதே மிருப்பது, *இவவுபாய விசேஷம் ஸாவயதிரிகதமா மிருப்பதொன்றை ஸஹியாவை யானேமிறே ஆகூடலய ஸைகஸபாதிகளுக ரூபாயாகத்வமனதிரிகே, அவகாத ஸவேதம் போலே ஸமபாவித ஸ்வபாவதவமுண்டாமிதம்* என்று இவவாத்ந்ததைப் பரததபடியினே இவாதாமே யருவிசசெய்தாரிதே. ... (57)

58. உபயந்தா மிரண்டையும் பொறுக்கும்.

(உபாயந்தா மிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது—வித்தோபாயேதரமான ஸாதயோபாயம், ஸைபரதததர்ச ஜ்ஞாநவிதரய ஸயத்சுபரதா மிருப்பாருகு மோஷு ஸாதததா சாஸ்தாவிவிதமாவையானே ஸவஸிக உபாயத்வ பாதிபத்தி ஸஹியமாய ஸவேதப்பததயாதிகளில் பரவருததி ரூபாக ஸபேஷுமாவையானே ஸவ யதிரிகதாவையும் ஸஹிக்கும்தா மிருக்குமென்றபடி. *யததய ஸயத தவந்தயா, *உபய பதீக்யித ஸவாததய ஸாதாததயாததிக பதிரேயேகை ஸய* இவாதா ஸஹிதே தபோ தயாத ஸயதீபி—தாஸும ஸ்ணபாயதம் கீடுஷணே பததீ ப்ரஹுதே* என்னக கடவதிதே.

59. இது இரண்டையும் பொறுது.

(இரண்டையும் பொறுது) என்றது—வித்தோபாய வரண ரூபமாய, கிவருத்தி ஸாதய ரூபமாய, அதிகாரி விசேஷணமாய, ஸைருபாதிரேயியா மிருக்கிற ஸிகத ப்ரபததி உபாயாஸுமாய மிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால் ஸித்த ஸாதயோபாய வயாவ்ருகத வேகாஸ்யா மிருக்கிற ஸிகத பரபததிக ரூபயதவ மஸைபாவித மென்ற தாய்த்து.

அனதிரிகே, (இது தனக்கு ஸ்வுருபம்) இத்தாதிக்கு—ஆனால் ஸைகமாக சாஸ்தா விவிதமான ஸித்த ப்ரபததிக்கு ஸ்வுருபமேது, இதுகருசு சொல்லுகிற அஸகதா நேதெனன; அவைவிண்ணடையும்டலே யருவிசசெய்கிறார் (இது தனக்கு) இதயாதி வாகயதாரலே.

ஆனால் தன்னைப் பொறுப்ப தேதெனன வருவிசசெய்கிறார் (உபாயம்) இத்தாதி.

தன்னையும் தன்னையொழிகதவற்றையும் பொறுக்கும்தேதெனன வருவிச செய்கிறார் (உபாயாததம்) இத்தாதி.

இஃத லீததஸாதீயோபாயகம் விரண்டிலும் இப்பரபத்திக ஸூன்டான வ்யா வ்ருததீயை தர்ஸிபியா வினாறுகொண்டு உகதாரததததை மிகமிககிஞர் (இதிரண் டையும்) இத்தயாதி—என்றிவவினே ஸககதிராகவுமராமு

அதவா, இதின்னாபாயதவததை ஸாதிகைகககாக திதினுடைய ஸவருபாங் ககக விரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிஞர் (இது தனகந்) இதயாதி வாகய த்வயத்தானே.

இதி ன்னாபாயதவத்ததை அபுடமரகருகைக்காக லீததஸாதீயோபாயககளின் படிக்கினை தாஸிபிபோமென்று திருவுணமபதரி, பரதம லீததீயோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிஞர் (உபாயம்) இதயாதியான.

அகநதரம், ஸாதீயோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிஞர் (உபாயாகதரம்) இத்தயாதியாய்,

இவை மிரண்டிலும் பரபததிகருண்டான வயாவருத்தியை தர்ஸிபிககிஞர் (இதிரண்டையும்) இதயாதியான, என்றிவவினே ஸககதிராகவுமராமு, இவவுபய ஸக்கதிகருத் வாகயகருநர் கந்ததய பூரவவத் .. .... (59)

60 இப்படி இப்பரபததி யுபாயமவவவாய விடான, பவலீததிக விவன பககவிதும் சில வேண்டாவோமென்ன வருளிச்செய்கிஞர் (பதத்துகரு) என்று தொடருகி.

60. பதத்துக்கு ஆதாரமும் அப்யந்திதும் வேண்டுவது.

(பதத்துகரு) என்றது—பல லீத்திக கெனறபடி. (ஆதம ஐஞரகமாவது)— ஸவஸவருபஐஞரமம். அதாவது—ததேகதீசஷத்வ ததேகரகதாயவககையறிகை. (அப்யந்திதேதமாவது)—விருபாதிக சேஷியாய விருபாதிக ரகதகருன வவனபண்ணும் ரகணத்ததை விலககாமம் அதாவது—ஸவரகதீனே ஸவாகவய விவருததி. அவதாரணத்தான—இவை மிரண்டிலெழிய பின்னியொன்றும் வேண்டாவென்ற படி. சரம்பதததில சொல்லுகிற பதத்துகரு, பரதமபதததில சொல்லுகிற ஸத்ம ஐஞரகமும், மதயம்பதததில சொல்லுகிற அப்யந்திதேதந்முமிதே வேண்டுவது (60)

61. இப்படியன்றிகதே, பவஸாதமரகவிவனுது சில செய்யவேணுமென்றால் வரும் திக்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிஞர் (அஸஸத) என்று தொடருகி

61. அகிஸாதீயோபு பதத்துக்கும் பூதத்தும் கொததயாம்

(அஸஸதபோது) என்றது—இவவனவன்றிகதே பல வேறுதவாக விவன சில செய்ய வேண்டியுமோதென்றபடி. (பதத்துகரும பூத்திகரும கொத்தையாகை யாவது)—இவனுடைய ரகணம் தன்பேறும்படியான வனுடைய விருபாதிக சேஷித்வத்துகரும, இவனுடைய ப்ரவருதததிரெணனதையும் அபிபகதியாத விரபேகதீயோபாயதவத்துகரும அவதயமாயத் தலிககட்டுமென்கை. .... (61)

62. ஆளுமும் அகத்த கலைச பாலுமான் ஸம்ஸாரஸ்கரத்திலு அழகதிக டிடகதலுகிற தன்னுபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபதஸ்களுன விசுவரின் ஸவப்ரபத்தி யாலே வசிகரித்து, தத்பரஸாததாலே இததைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாமோ வென வகுளிசெய்கிறார் (ஆபததை) என்று தொடங்கி.

62 ஆபத்தைய பேக்கிக்கொண்டுநீடுமென்ற ப்ரபத்தி அததை வினைத்துக்கொள்ளு தொழிகையே வேண்டுகிறது.

அதாவது—ஸர்வேச்வரன திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபததைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னுபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறானாக ப்ரபித்த, ததேகபாரதத்தீர்யுப ஸவரூபஹாலியாகிற ஆபததை வினைத்துக்கொள்ளு தொழிகையே தகவிலுத்திருக்கு இவன் செயயவேண்டுமென்றபடி. ஓரபததைப் பரிஹரிகப்புகு ஓரபத்தை வினைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸவபத்தத்தில் விவருத்தலுமிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அததை) என்றது—ஆபத ஸம்ஸாரயததைப் பற்றி, அலகது, ப்ரகருதாபதது தன்னையே பராமாசித்தபடி யன்று (62)

63 ஆளுமும், *ரக்ஷயாபேஷாய ப்ரதிஷ்டே* என்று—ரக்ஷகளுன ஸர்வேச்வரன ரக்ஷயபூதனுன விசேசதனனுடைய வபேகைதையப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேகைதையும் வேண்டியனரு இருக்கிறதென்ன வகுளிசெய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63 ரக்ஷணத்துக்கப்பேஷித்ம் ரக்ஷய்வாநுமதிவே.

அதாவது—விருபாதிக ரக்ஷகனுனவன்பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதன் பகைய வேண்டுகது, கீ எனக்கு ரக்ஷயமென்றால் அல்லலென்னெனதுதே தன்னுடைய ரக்ஷயதவத்தை விசேஷ மிவவனவே என்கை *ரக்ஷயாபேஷாய* என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேகை, ரக்ஷயதவாதமதி தயோதகமிததனை என்று கருத்து. *யாநா ப்ரபத்தி: ப்ரபத்தி: ரதி: என்கிற ஸயீகாரத்தை அப்ரதிஷேத தயோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிசெய்தது. (63)

64 இப்படி அநமதி ஸபேகைதைய ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வாறுமதிதான் ஸாத மாகாதோ வென வகுளிசெய்கிறார் (ஸம்ஸாரம்) என்று தொடங்கி.

64. எவ்வ வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைத்தியகாய மாகையாலும், ப்ரபத்தி தவாயின் மதுவாதீகையாலும், ஸவரூபத்திரகீ யம்ஸம் யாலும், அகீதவயங்குத வேஷத்தை ஸாத்யயக்க வேண்டுகது.

(எல்ல வுபாயத்தாகும் பொதுவாகையாலும்)—பேசு மோஷோபாயங்கள் மேதேது மொன்றிலே யதிகரிக்கும்வனாகும், கீ விவவுபாயத்தை யறுஷ்டி. எனஞ்ச், அப்படியே செய்கிறேன் என்று மதுமதி பூவகமாக வதிலியவேண்டுமையாலே, கைனோபாய ஸாதாரணமாகிருக்கை. இததவ ஓரிடத்திலும் இவ்வாறுமதிக்கு அதி காரி விசேஷணத்ய மொழிய, பக ஸாதாதத்யமிவ்வமை காட்டப்பட்டது. (சைத்திய

கார்யமாகையாவது) சங்க்யதம சேதாசேதா ஸாதாரணமா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந சூன்யமாகையாலே அவவாகாரத்தை யறிக்கைஞ் யோகமல்லாதே அசேதா மபோவனறிகே, ஜ்ஞாநாச்சரப் பூதனாகையாலே மத்தை யறிக்கைஞ் யோகமனு யிருக்கிற விசேதத்தை பக்கனுண்டான வறுமறி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாக கொண்டு வந்ததா யிருக்கை, இத்தால்—இவ்வறுமறி சேதானுள் வரிகையப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதா கோடியில் அகவியா தென்றபடி. (ப்ராப்தி தகசுதினு மறுவர்த்திக்கையாவது) உபாய தகசுபாஸி லன்றிகே உபேய தகசுதினும், அவன வ்யாதிமோஹாது குணமாகக் கொள்ளும் விவித்யாக விசேஷங்களில், திருவுன்மான் படி கொண்டருளவேணு மென்று மறுமறி யிலனுக்கு ஸாதா செல்லுகை. இத்தால் ஸாதாமாஸி பக ஸிததிபாஸிதே மீன வேணுமென்று கருத்தது. (ஸவ்ருபாதிரேடி யல்லாமையாவது)—சேஷிசெய்யுமது: குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாததகர்ய கார்ய மாகையாலே இவ்வறுமறி ஸவ்ருபத்தகரூப புறுபபாஸிகே ஸவ்ருபமா யிருக்கை, இத்தால் ஸாதாமாஸி ஸவ்ருபாதிரேடியாதிருக்க வேணுமென்று கருத்தது. (அசித வ்யாவருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாதருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூன்யமான வசித தில வேறு பட்டிருக்கிற வாதமாளனுடைய வாகாரம், இவ்விதத்தின் அவவாகார மாவது ஜ்ஞாநகார்யமானவறுமறி இத்தாத (ஸாதாமாக்கவோணனுது) என்றது— இப்படி இதினுடைய அஸாதகத்வ வேறுதகளை அநேகமுண்டாகையால் இததை ஸாதாமாக்க கருபிகைப்போகா தென்றபடி. (அசித வ்யாவருத்தி வேஷம்) என்று பாடமாஸி, ஜ்ஞாந சூன்யமான வசித்திற் ஸாடா ஸாதமவாகருண்டான ஜ்ஞாதருத்வ ரூப வ்யாவருத்தியின் வேஷமான வறுமறியை என்று சப்தாத்தம் ... (64)

65. ஆனால் இவ்வசித் வ்யாவருத்தினக்கொரு பரயோஜனம் வேண்டாவோ வென்ன வருணிசெய்யுஞ்சுர (அசித வ்யாவருத்திக்கு) என்று தெரடவகி.

65. அசிதவ்யாஸ்குத்தீக்த ப்ரேயாஜூய, உபாயத்தீ ஹபகாரணகுதீயம் உபேயத்தீயுக்பபூ.

(உபாயத்திதுபகார ஸமருதியாவது) *என்னித தீமனம் கெடுத்தாய்*, *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* என்கிறபடியே ஸித்தேதாபரமான வெம்பெருமான தன திறத்தில பன்னினை உபகாரவகினை யறுணாதிகை, (உபேயத்தி ஹுக்ப்பாவது) அவன் திருவடிக்களில் தான் பண்ணும் கைகார்யங்களில் *உகந்த பணி செயது* என்கிற உகப்பும், அத்தா ஸவனுக்கு விள்கிற பரிதிமைய கண்ண தனக்கு விள்கிற பரிதிபும். ... .. (65)

66. இப்படி இவ்விபககனுள்ளதொன்று ரூபாயமனஞ்சில் இவனுக்கு தத் ப்ராப்தபூபாயத்தா நேதென்ன வருணிச செய்குசுர் (உன் மனத்தால்) என்று தொடக்கி.

66. "உன்மனத்தா வென்னினைத் தீகுத்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்தீக்த உபாயம் அவன் தீனவு.

அதாவது—இததீனேயிலுள்ள தென்றும் பேற்றுக் குபாயமல்லாமையாலே, *உன் மனத்தா வென்னினைத் தீகுத்தாய்* என்று—கை கழித்தவறுமறுக்குமொரு போக்கடி.

பார்த்திருக்கக்கடவ ஊன் திருவுள்ளத்தால் கினைத்திருந்த தென்னென்று, ஓயிதைஷி யான அவன் கினைவே உபாயமென்று ஆழவராதனத்திதப்படியே, அவனைப் பராயிக்கைநுபாயம்—ஸர்வஜ்ஞனுய ஸர்வ சாதிபாய பராதனாய பரமதயாலுவாய இருக்கிற அவனுடைய இசேதனோஜ்ஞஜீவராத்தமான் கினைவென்றபடி. (66)

67. அகநினைவுதான்வனுக் கெப்போதண்டாவதென்ன வருளிசெய்கிறார் (அததானெப்போது முன்னு) என்று தொடங்கி.

67 அதுதா வெப்போது முன்னு

(எப்போதும்) என்றது—இவன் யாதானுமபற்றி கீவெத் திரிகிற காலத்தோடு இன்றோடு வாசியவ ளால் காலத்திலு மென்றபடி. (67)

68 ஆனான் அது இவ்வான்வரை பவியாதிரப்பானென்னென்ன வருளிசெய்கிறார் (அது பவிப்பது இவன் கினைவு மாறினான்) என்று தொடங்கி

68 அது பவிப்பது இவன்கினைவு மாறினான்

அதாவது—அவன் கினைவு இவனுக்குக் கராயகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரஷுண் சிந்தை மாறின காலத்தி னென்றபடி. (68)

69 இவ்வாதகத்தினுடைய ஆபதயாததமாக கஞ்சியர் வராததையை வருளிசெய்கிறார் (அந்நிம் க-வததஞ்சு) என்று தொடங்கி

69. “அந்நிம் காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென என்கிற நீனைவு குணிகை”

என்று ஸ்ரீயாருளிச் செயலா

அதாவது—கஞ்சியர், தமமுடைய ஸ்ரீபாகத்திலே யுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ண வரை கோவழிக்கக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவனவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவா, *அடியேனுக்கு அந்நிம் காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிதப்படுவான் றஞ்சிச் செயயியனும* என்ன, *அந்நிம் காலத்துக்குத் தஞ்சம் தங்கியப்போது தஞ்சமென என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரஷுண் சிந்தை குணிக்காணும்* என்றருளிச் செயல்த வராததை. ஆகையாலே, ரசவரன் இவ்வாதமோஜ்ஞஜீவசத்தக குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை பவிப்பது இவனுடைய ஸ்வரஷுண் சிந்தை மாறினா னென்றதாயத்த. ... (69)

70. பராயகன் ரசவரனுனும் பராயதாவும் பராப்திகருகப்பாணும் இவன்னோடு, ஆனபின்பு இவன்கினைவை மிப்படி. கோரகத் துடைக்கலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பராயதாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிகே, இசேதனன் கைகிணுள்ளவற்றில் உபாயதவக்கதமற்றத் துடைத்த ரசவரனை உபாயமென்று கிஷகர்ஷித்தப்போதே, பராயதருதவழும் பராப்திமிக வருமுகப்-பம் இவன் தன்றிகே, உபாயத்தனான் ரசவரனதேயாப்ப பவித்த விநிகையாலே (பராப்தாவும் பராயகனும் பராப்திகரு உகப்பாணு மவனே) என்று மிகமித்தருளுகிற ராகவுமாம்.

70. பராப்தாவும் பராயகனும் பராப்திகருகப்பாணுமவனே.

ப்ராப்தா அவனுகையாவது—*ஸவதமாத்மநீ கருஜாதம் க்வாமீத்வம் பரஹ்மீ
ஸதீதம்* என்கிற ஸ்வதஸ் ஸீததமாத்ம ஸவஸவமீதய ஸம்பதமத்யாக, உடைமையைப்
ப்ராபிசுரு முடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவைப் ப்ராபிப்பான் தானுயிருக்கை.
ப்ராபகன அவனுகையாவது—தான் இவனைப் ப்ராபிசுரு மிடத்தில் ப்ராப்திசுரு உபாய
மும், ஸ்வஜ்ஞதவ ஸ்வசக்தித்வ ஸதயஸங்கடபதவதிருணவிசிஷ்டனய சிரங்குச
ஸ்வதாத்ரான தானுயிருக்கை ப்ராப்திசுருகப்பான் அவனுகையாவது—ஸ்வததி
ஹுடைய ராபத்தினே தத் போகதாவான் ஸ்வாமி ஹருஷ்டஹமாப்போனே, இவனை
ப்ராபித்தால், ப்ராபிசுரு பெறேனும்! என்று உகப்பானும் இவ்வாத்மாவை
சித்யிபோகதாவான் தானுயிருக்கை இவை மூன்றும் (அவனை) என்கிற அவதா
ரணதானே—இவற்றிலியைஇற அவைசிப்பதென ஹுமிஸ்ய பென்கை.

இதில் (ப்ராபதாவும் ப்ராபகனும் அவனை) என்கையாலே—இவனுகரு
ஸ்வயக்ஷத்தில் அவ்வயிஸிஸ் பெனனுமிடமும், (ப்ராப்திசுரு உகப்பானுவவனை)
என்கையாலே ஸவப்ரயோஜுததில் பெனனுமிடத்தில் அவ்வயிஸிஸ் பெனனுமிடமும்
ஸீததமாய்த்து (70)

71. ஆனம், ஜ்ஞாத்ருதவ கார்யமான கத்ருதவ போகதருத்வக்கன யுடைய
வனுகையாலே ஸவயத ஸவப்ரயோஜுதகனுகரு அர்ஹனு யிருக்க, இவை சிர்ண்டி.
ஹுடையவும் சிவருததி இவனுக கெவவழியாலே வருகிறதென்கிற சவகைகிதே
அத்தை வருளிசெய்செருர் (ஸவயத சிவருததி) இதவியாதி வாக்ய தவயத்தாலே.

71. ஸவயத நீவருத் ப்ராபத்தாய பஸம், ஸவப்ரயோஜுத நீவருத்
சேஷதவ பஸம்.

அதாவது—ஜ்ஞாத்ருத்வ சிபகதமாத் காத்ருதவ முண்டாசிருக்கசெய்தே
பகவத ப்ராப்திசுருத தானொரு யத்ஸம்பண்ணும் சிருக்கையாகிற இந்த ஸவயத
சிவருத்தி, ப்ராப்தி ஸவருப ஸீததயாத்மதவமாத்ம ப்ராபதகத்ரீயத்தின் கார்யம்;
அப்படியே, போகத்ருதவ முண்டா சிருக்கசெய்தே அத்தஸவ ரஸிப்பிசுரு
தொழிய தனக்கென ஒன்றில் ரஸிசுருநிகரே சிருக்கையாகிற ஸவப்ரயோஜுத
சிவருத்தி, ப்ராப்திசுருதவகத்வமே வடிவாசிருக்கையாகிற சேஷதவத்தின் கார்யம்.
இததாவது—ப்ராப்ததவ சேஷதவக ஸீரணம் ஆதவருகரு ஸவருபமாவையாலே,
அவ்வாகாரகன யரியவே இவைசிரணம் தன்னடையே வருகின்றதாய்தது. (71)

72. ஆனம் இப்படி ஸவயத ஸவப்ரயோஜுதகனிலவயமற்றிருக்குமாத்ம,
இவனுடைய ப்ராப்ததவகரும் சைத்யதவகரும் ப்ராப்துசு மெனனென்ன
வருளிசெய்செருர் (ப்ராப்தயோஜு) இப்பாதி வாக்ய தவயத்தாலே.

72. ப்ராப்தயோஜுத யாத்ருத்தி ப்ராபதபஸம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைத்யபஸம்.

அதாவது—*அஹம் ஸ்வம் கரீஷ்யாமி* வஸூவிஸ வடிவம் செய்யவேண்டுமே
உனக்கே காமாட் செயிவாம் என்கிறபடியே—ப்ராப்துசு ப்ராப்தயோஜுதகப்
பண்ணும் கைகர்யருப ப்ராப்துத்தி இவனுடைய ப்ராப்துதத்யதயோகருபமான

† ப்ராபிசுரு முடியமும் எனறு பெரியா திருத்தவா.

கிருபகமாயையாலே கிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாத்துத்வாதிகளையே ததறுகுணமாக யோஜிக்கவேண்டுமென்று கருதது. (73)

74. இது ஸ்வரூப கிருபகமாகிலே ஆதமாவுள்ளவனதே தொடங்கி புண்டராயப் போரவேண்டாவோ, இதுகரு முனாபினதிகளே இப்பாதுண்டாகையாலும், நோகத் திவிததான ஒன்பாதிமாய கடக்கக் கரண்கையாலும். தாலமாத்மாவாகுரு வந்தேறி யனதே வெனன வருளிசெய்கிறார் (இதுதான வந்தேறி யன்று) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வந்தேறியன்ற.

(இதுதான்) என்று பரக்குதமான தாலமாத்மாத் பராமரிகுகிறது. (வந்தேறி யாவது)—ஆகத்தகம். (அன்று) என்கையாலே—ஸ்வபாஸிக மென்றபடி. *நிவாஜ் ஜிவதேசாய யத் தே வை வந்தேறியம் ஸபூஜாய யத், ஆதாதாயம் ஹ்நம் ஸவாயம் ஸவாயஞ்ச வதா மம* *நானு ஸுங்குப் பழங்குடியன்* என்னக்கடவதிறே. (74)

75. ஆளுக, வந்தேறியாக விவஷிதங்க னெவை என்ன? இதுகரு விரோதி களானவையென தருளிசெய்கிறார் (ஸவாதத்தர்யமும்) என்று தொடங்கி.

75. ஸவாதத்தர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி

ஸவாதத்தர்யாவது—கானென்கருரிய நென்றிருக்கை, அந்ய சேஷத்வ மாவது—பகவதவவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறி யெனதிறு—இவனுடைய அநியாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே. (75)

76. இவை இதுகரு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷத்வவிரோதி ஸவாதத்தர்யம்; தச்சேஷத்வவிரோதி தத்தர சேஷத்வம்.

(சேஷத்வ விரோதி ஸவாதத்தர்யம்) என்றது—கானென்கருரிய நென்றி ருக்குமளவிலே ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வவிஸையையாலே ஸவாதத்தர்யம் சேஷத் வத்தை யுதிகக வொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி தத்தர சேஷத்வம்) என்றது—ஸவாதத்தர்யம் குறித்து சேஷத்வத்துக விசைகதாலும் பகவதவயதிரிகத விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத தன்னே சேஷமென்றிருக்குமது கிருபாதிச சேஷியான அவனபகவ சேஷத்வத்தைத் தவியெடுக்க வொட்டாதென்றபடி. (76)

77. (இதுதான வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அந்ததத்தை மூதலிகிறார்மேல் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

77. அஹங்காரமகித ஆர்பவைத் துடைத்தால் ஆதமாவு கழியாதபோ அடியானென்றிறே.

அஹங்காரத்தான, தேஹத்தர்யமிகருபமாயும் ஸவாதத்தர்யமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கிறுப்பது; அதில் இவரு ஸவாதத்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே—அதினுடைய திரோதாயகதாலும் ஆகதகத்வ மும் தோற்றுகிறது, அந்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசர்வோபதேசாதிகளாலே

ஸ்வாஸக்யாகப் போகருகை. (ஆதமாவுகழியாதபேர் அடியான்) என்றது—
ஒன்பாதிசுமான் வர்ணசுமாதிகளானேவந்த அழிந்தபொம் காமகளை போன்ற
நிகழே, யாவதாத்தமாறுவர்த்தியான காமம் தானென்னனும்தென்றபடி. (இதே)
என்று இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி *தாஸபூதாஸ ஸவதா* *ஆத்மதாஸயா*
இத்யாதிகன் இவ்விடத்தில் விவகழிதவகன். ஆகையால், ஸ்வாதகதாயாதிகன்
ஒன்பாதிசும. தாஸயம் ஸ்வாபாதிசு மென்னக குறையிசுலை யென்று கருத்து. (77)

78. அதுவென? கராமகுலாதிகளாவனவும் வ்யபதேச மனசுே கடத்த போகு
றெதென்ன வருளிசெய்குர (கராம) இத்யாதிபால.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அந்தத்தனேது

அதாவது—கராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்காரஜகமரகையாலே ஸ்வரூப
ஜாமிருபாஸர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால், அவற்றிலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யானஸ்
என்னு கருத்து. (78)

79. உகதார்த்தத்தாகு ப்ரமாணம் கரடநுதிருர் மேல (ஏகாத்ரி வ்யப
தேஷ்டவ்யா) என்று.

79. “ஏகாத்ரி வ்யபதேஷ்டவ்யா”

“ஏகாத்ரி வ்யபதேஷ்டவ்யோ காவ கராமகுலாதிபி, விஷ்ணுஸ வ்யபதேஷ்ட
வ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ வவ ஹி”. இததா—பகவதேக பரனுமிருகருமவன்
க்ராமகுலாதிஸம்பத்தவகிளிட்சு சொஸஸபநுமவன்னை, பகவத்ஸாயாதததை
விடச்சு சொஸஸபநுமவன், அவனுக்கு அத கராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானே
யென்கிறது. (ப்ராப்தாவும) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதனனுடைய ஸவயத்
கிவருத்த்யாதிகள தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு விதாயினன்தென்றும், எவ்
பூதனுடைய ப்ரயதகஸ்ததஸப்ரயோஜனமும் சேஷத்வாதிப்ராதாயவேறது ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாததவக கிருபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது
ஸ்வாபாதிசும, ஏதத் விரோதிகள ஒன்பாதிசுமென்றும், தகவிவருத்தி ஸாத்மாவுக்கு
தாஸயமே கிதய கிருபகமாயிருக்கு மென்கையாலே விவ்யர்த்ததனை மூதவித்தும்,
க்ராம குலாதிகளா விவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னென்னென்றும், உததார்த்தத்திலே
ப்ரமாணமுஞ் சொஸஸுக்கையாலே, ஸவயத் கிவருத்தி இத்யாதி வாக்யர தேஷ்டவகி
விவவனவும ப்ராஸங்கம.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால்—ப்ரபத்திகு தேசாதிவியமகளிலை, விஷய
கியமமேயுளதென்னுமிடமும், அவவிஷயததானின் தென்னுமிடமும் அவவிஷ
யத்தினுடைய வைகைகன்யமும், அதிலே ப்ரபத்திபண்ணுமிகாரிகளுடைய த்ரை
விதயமும், ப்ரபத்தியையுபாயமாகிணு வரும்வத்யமும், ப்ரபத்திதனனுடைய ஸவ
ரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிசுப்பட்டது. (79)

80. அகத்தாம, அதிகாரி சேதனம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்த
மாகையாலும், (உபேயபதிதுகப்பும) என்றும் (ப்ராப்யோஜஸ்ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்ஸபம

தத்திஷ்யப்ரீதி ஸைதஸ்யஸம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் சிறு ப்ரஸகதமாகையாலும், த்வயவிஷ்டுடனுவதிகாரிகு உபயதம் அபிபக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதானினை வினனபடி மிருககவிஷணு மெனனும்த்தை தத்த்விஷ்டுடனா விதர்சனமாகிக்கொண்ட டருளிசெய்யெஞர் (உபாயததகரு) இப்பாதி வாகய த்வயததாரே.

80 உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் திரௌபதியையும் தீதுக்கண்ணங்கையாண்டனையும்போலே மீதுக்கவினும்; உபயதத்துக்கு, இவையெதுமானையும் உபயதயுடையாரையும் பிணைநீருதறையாய்வாயும் தீத்தயந்தியையும்போலே மீதுக்கவினும்.

(உபாயததகரு) என்றது—உபாயத்துக்கொளியாய்மேபென்னறாடி. உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாய் அப்படியே (உபேயததகரு) என்றதும் (உபாயத்தி) என்று பாடமான்னபோது, உபாயவிஷயத்தினை நென்றாடி இப்படியே மதறையதும். (30)

81 அவர்களைப்போலேயிருக்கவேண்டுமென்றதினை கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்களைதன்னபடினை யடைவேயருளிச்செய்யெஞர் மேல அதிலே பிராட்டியுடையவும் திரௌபதியுடையவும் படினையருளிச்செய்கைக் குடனாக பரமமத்திலே உபயர்க்கும் வாகியை யருளிச்செய்யெஞர். (பிராட்டிகமும்) என்று தொடங்கி

81. பிராட்டிகமும் திரௌபதிகமும் வாசி, உத்தியும் அசத்தியும்.

அதாவது—*தத் தஸ்ய ஸைதஸம் பவேத்* என்றிருக்கத் பிராட்டிகமும் *ரக்ஷமாம்* என்ற திரௌபதிகமும் தமயிலவாசி, *சீதேதா பவ* என்று நெருப்பை நீராக கிணுப்போலே *தத் தீதா பவ* என்று விநோதிவர்க்கத்தை பஸமமாகித் தனனை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சகதியுண்டாகையும், ஸ்வயந்ததாரே விநோதினைத் தனனித் தனனை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்ததாலும் நோக்கிக்கொள்ளுதைத் தீடான சகதி தனக்கெல்லாமையுமென்கை. (81)

82. ஏவமபூதரானவர்களை செயதவைதனை யருளிச் செய்யெஞர் (பிராட்டிஸ்வசகதியை விட்டான, திரௌபதி ஸ்ரௌஜயை விட்டான) என்று.

82. பிராட்டி ஸ்வசகதியை விட்டான; திரௌபதி ஸ்ரௌஜயை விட்டான்; தீதுக்கண்ணங்கையாண்டன ஸ்வயயாரத்தினை விட்டான்.

(ஸ்வசகதியை விடுகையாவது)—காயகரானபெருமான ரக்ஷிகமும்த்தனையத்தையும்மூண்டய சகதியால் மனமாரக்ஷித்துக்கொள்ளுதை மம் பரதந்தயயததகரு ஸாக்மென்று ஸ்வசகதியைக்கொண்டு காரியம் கொள்ளாதொழிக்க *அணந்திதசாததுராமஸ்ய தாஸி சாதுபாஸாத, உதவா ருர்வி தசகீவபஸை பஸயார்ஹதேஜ்ஜஸ* எனனுவீறே. (ஸ்ரௌஜயை விடுகையாவது)—துசசாஸனை ஸபாமதயே துவசியுபரிஹ வளவிலே ஸ்ரௌஜாவிஷ்டுடையாய்க்கொண்டு தானெருத்திலேயிருக்கையன்றிகே இரண்டுணையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிகரு 'பெருமாளே

ரக்ஷகர்' என்று விசுவலிதது ஸவசகதியை விட்டிருக்கலாம், அதனையளவன்றிக்கே விருக்கசெய்தே, மஹாபததசையிலே 'இவ்வளவில் கருஷணனேரக்ஷகன்' என்று மஹாவிசவாஸம்பண்ணி மஹாஸபாமத்தியே இவன் ஸஜுஸ்துயமிட்டதினே அரிது. (நிருக்கண்ணமயகையாண்டான் ஸவய்யபாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸவரக்ஷணேஹதுவான் ஸவவய்யபாரகனை விட்டானேனபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய கரணம் ஒரு ஸேவகனடிகக அவன் அது பொருமல அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுக்கொன்று தானும் ருத்திககொளவதாகவிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு கூடாத்தரேசதன் தன்னபிமாந்தத்திலேயொதுகுகின்றென்னுமிவனவுக்காகத் தன்னையழியமாதினபடி கண்டால் பரமசேதானபிமாந்தத்திலே யொதுகுகினால் அவனென்பநீமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவய்யபாரகனையாய்விட்டு அநதகாரியோ பாதிபாகத தமஸம் யதுஸகித்திகுகொண்டு அப்பேரேதேவது நிருக்கண்ணமயகையிலே பததராகித்திருவாசலில் கைப்புண்டயிலே புருசது கண்ணவாகதாரேன்று ப்ரலித் தமினே (82)

83. இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாரகான இளைய பெருமான படியை விஸ்தரணவருவிசெய்கிறார் (பரியா என்று தொடங்கி.)

83. பரிபராயிதப்பா அட்டசேது முன்னவேனும் அடுகிறேது முன்ன வேனு மென்னுமாப்போலே கூட்டுக்குப்போகிறபோது இளையபெருமான் பரிபரி தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேனும் சென வடிமையும் செய்யவேனும் ஏதிக்கொளவனும் வேனும் எனது; படைவிட்டில் புருத பின்பு, கூட்டில் தனிவிட்டதில் மலையம் பாகத்திலே விறைறப்பெருக்கிப்படியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு தீருக் கையாலை தீருவென்கொற்றக் குடனையும், ஒரு தீருக்கையாலே தீரு வென்சாரத்தையும் தீர்த்து அடிமைசெய்தா.

அதாவது—பரியாதிருப்பா, தவள பசியின கணத்தாலே, இதுகருமுன் பாகுகின்ற சோறும் இப்போ தாகருநே சோறும் ஸவஸம் கரீமம் புண்ணவேனும் என்று மரோரதிகருமாப்போலே: பெருமான கூட்டுக்கெழுந் தருளுகிறபோது, *பாலயாத் ப்ரபுருதி ஸாஸகிதரான விளையபெருமான, படைவிட்டில் வினமும் புறப் படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்தியோகிகிற படியைக்கண்டு, கீரிலிலும் என்று கிர்ப்பகதித்தருள் * குருஷம் மாமதுரம் வைத்யமம் நேற வித்யதே, க்ருதார்த் தோஸம் பவிஷ்யாமி தவார்த்தம் பாகபெதே * என்றும், கணகை கூடாத்திரினவனது மிளவிறகை குறுப்பாக அவர் அனேகமருவிசெய்யாமாத் வீதா தவயா வீதா தவாறுமபி ராகவ, முனாந்தமபி ஜீவாவோ ஜஸா மதவ்யா விவாதகுதேதம் * என்றும் சொலுதுகையாலே பிரிசில் தாமுளதாக மட்டாமையை முன்னிட்டு * குருஷம் மாம * என்ற வஸந்தரத்திலே, *ததுராதய ஸகுணம் கவித்ர பிடகாதா, அகரதஸ தே கமிஷ்யாமி பந்தாக மதுதர்சயக ஆஸாமிஷ்யாமி தே கித்யம் மூளாசிச பஸாசிச வஸ்யாமி யாசி சாக்யாமி ஸ்வாஹாராணி தபஸாமிசாம * என்கையாலே ஸவ சேஷத்தவாறுகுணமாக அடிமை செய்யவேனுமென்றும், தகந்தரத்திலே * பவாமஸது ஸஹ வைதேதவ்யா இரிஸாஸு ரமஸபதே, அஹம் ஸவயம் கரிஷ்யாமி ஜாகாதஸ ஸவபதசச தே *

எனக்கவரவே— அதுதன்னின்று மின்னமின்ன வடிவமென்று ஒரு கிபதினை நியே
 எல்லாவடிமையும் செயபவேணுமென்று, பஞ்சவடிவியே எழுத்தருளியபோது,
 கீரும் கிழலும் வரபத்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பண்ணசாஸையைச்
 சமையும் என்ன, * ஏவழகந்தது தாமரை வடிவமான வையதாருவியே, வீதா வையத
 கிருத்ததை மீதம் வந்த மயரவீதி * என்று—கந்தவீதியே வையதாதர்பதத்தை வைத்த
 போதே பெருமான மண்ணை கைவிட்டாரென்று விசுருதராய, பிராடடி முன்னிலை
 யாகக் கைமுகூசியியாய் வின்று * பரவந்தவீதி கிருத்ததை தவிய வையதம் வந்தே,
 வையதது நுதிர தேசே கவியதவீதி மாய் வந்த * எனக்கவரவே—அடிமை செயபுமனனில்
 ஸ்வாதததர்யவாகிற தோஷம் கவராதபடி டுமித கைகவரயங்களிலே யேவிக் கொள்ள
 வேணுமென்றும் ப்ராந்தித்திரா ரென்கை. (படைவிட்டும்) இதயாதி திருப்படை
 விட்டியே எழுத்தருளியவந்து புருத்த திருவழிவேகம் பண்ணியருளினியோது,
 தயமோடுட்ட அடிமை செய்கைக் கொருவரு மிகவாதொரு தனிககாட்டவே தாமே
 யடிமைசெயது கைவகர் யாபிவிடவசததைப் பெருகருகையாவே, வையமபாகத்திலே
 விறிறைப் பெருகவியைவன் ஒப்பூணுண்ண மரட்டாதபியோவே, ஸ்ரீ பரதாமுவான
 தெரடகமாவனவர்களைடொககத் தாழும் ஓடிமைசெயது கிறகமரட்டாதே, திரு
 வெண்கொறறக் குடையை பெருககை திருவெண்கொறற பரிமாறுகையாகிற விரண்
 டடிமையை ஏக்காவதில் செய்தாரென்கை இதை வருததாதததான ஸ்ரீராமர்
 யனத்திலிலே, *அதராமர் பானிவந்து வடிவமானபுகாமஹி* என்கிறது ஸ்ரீராமயனை
 மனரே வென்னின; கரட்டுக் கெழுத்தருளவதற்கு முன்னே திருவழிவேககரத்த
 மாக வையகவீதது, தம்முடைய தியவரத்தா புரத்தில வின்றும் புறப்பட்டு, சகரவாததி
 திருமாளிகையை கோகவீத திருத்தேரீலே யேறிப் பெருமா எழுத்தருளவிறியோது,
 இளையபெருமான் செயத வருததாததமாக திருவயோத்திய காண்டத்திலே சொல்லப்
 பட்டதாய்கயரவே, இவையிடத்துக்கது சேரது. ஆனும், இவர் என்கொண்
 டப்படி யருளியசெயதா ரென்னில்; பரதம்புராண பரகரியையாவே யருளியசெய்தார்.
 *அதநவமீதி தீதே புனைய கப வகிதே கந்திதே, தாகவன யாபிவேகாத்தம் மயகனஞ்
 சகிரே ஜயா* என்று தொடங்கி பரககசொல்லிக்கொண்டு வந்து, *மகந்த பூத
 ஜகிவச கதகை மூலமல மை சரீத வரதா—ஜபகதே வையணவனாக ஸ்ரீவதாத
 சதுரவேத வயாக சுபாஷ்—அபிவேகம் சுபஞ்சகரு கருத்தனம் ஜகதம பதி—
 தனமிக சுபதமே கைகே தேவ தாதுபயோ திவி—விரேது புஷா வானாணி வவர்
 ஷாசச ஸமகததி—தியவமபனரா பூஷணசச தியவக தாதுலேபகை—புஷைப்
 காக விலை தியவமர் தேவமர் ஸ்ரீம ரூதவனா—அலைகருதசச ககபே முவிபே
 தியதபுரகை—சதரஞ்ச சமரம தியம தருத்தாக வக்தமனை ததா—பாசவே
 பரத சதருகனை தானவருத்தம் விவேஜது—தரப்பணம் பரததென ஸ்ரீமக ராஜ
 லேகதிரே விபிஷணி—ததார பூண் ககசம் ஸுகிரேவ வரேரீசவர—ஜயப
 வாமசச மஹா தேஜா புஷப் மாலம மரேஹராம—வாவிபுத்ரஸ்த தாமபூமை
 ஸகரீப்பூம ததென பிரயாத—ஹதாமக திகேகம் தியவம ஸு—வேணுனது தவஜம்
 சுபம—பரிவாச்ய மஹாதமாம மகதரின ஸமுபாலிரே* என்று பரதம் புராணத்
 தில் உத்தரகண்டத்தில ஸுறபததொனபதா மதயாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே,
 சந்தரூச சாமரம் தீவ்யம் திருத்தவீத் என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொறறக்
 குடையைப் திருவெண்கொறறததையும் தரித்து) எனருளிய செயதது. ... (83)

81. பேரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருஹைபூரையரும் உடம்பை வுபேஷித்தாகவ; சீத்தயந்தக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

81. (பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருஹைபூரையரும் உடம்பை வுபேஷித்தாகவ) ஸ்ரீஜடாபு மஹாராஜரை பெரிய வுடையார் எனருய்த்து கம் முதலிக எனுமிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடிவிலே பெருமானொழுகருளி தமமை யவகேசித்த *இஹை வதவயாமி ஹேமமீதே ஸாத்திமிகேந பக்ஷிண* என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுநு மிகவும் பரிவரய, பெருமானொழுகருளியிருக்கிற விவயா சரமத்துக காணாமாக வந்தவிடா கிறகாசெய்தே, அசிகதிதமாக ராவணன் வந்த பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வருஷத்தினமேலே கண்டு *எனனை சிவனிப்படி, யபஹரித்துக கொண்டு போகா கினுன* என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்குறியிவர் அந்த ஆர்த்த தவலிமைக கேட்டுணாகது, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு *உனக்கெது தகரதுகாண* என்று தாமோபதேசம் பண்ணினவனிலே அவன கேளா மையானே, *ஊம்ப்ராணஜேடே பிது கண்டிருக்க கட்டுவாமலேனாம், யுத்தம்பண்ணி மீடருதல, இவ்விடையிலே முடிதல செய்யக் கட்டுவாம்* என்று அதவவலித்து, அநி பஸராகரமரானவரேனே யவஜேடே மஹாயுத்தத்தலைப்பண்ணி, அவன் கையானே யடிப்படு விழுந்து தகதிருமேனியை விட்டாரிதே பிள்ளை திருஹைபூரையா னருமாமாக திருவாராயணபுரத்திலே வைதாராயணப் பெருமான லேவிககச சென்று புருதவயனிலே, பரஸங்கின அந்தக் கோலிலே அவகி பரகேஷபத்தைப் பண்ண, உறஞ் சிந்தயாககொலாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச செய்தே, அந்த மெம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு ஸலிவிககமாட்டாத ப்ரோமாதிகதாரே தாழ்கொளக் முடிவதாக வதவவலித்து இவர் கிறகையானே பிள்ளைகளும இவரை விட்டுப் போகேரம் என்று கிறக, அவர்களும தாரும் உடவதுக குளசே என்று திருமேனியை விட்டாரென்று பரஸித்தமிதே

(சிகவயலிக குடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது *கேசித் சுவஹந ஸ யாந்தே ஸந்திவா தருஷ்டவா பஸிதரும—ததமயந்திதே ஹேந்திதம் தத்யைன மீதிதலோநா. தாகீத திரவாஸவாத் க்ஷிண புனாயயா ததா—தத்பராப்தி மஹா து:கவிநிதாநேஷு பாநா—சீத்தயந்த் ஜுதஸந்திம் பாப்ரஸம் ஸைருபிணய—தீருசயாவதயா முக்திம் கதாவ்யா கோபகத்யக* என்கிறபடியே திருகருரையை வி னன்று திருகருமலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீபருசுவாததேரம்ப் போவதாகப் புறப்பட்டவனிலே, குருதர்சகதாரே போகமாட்டாமல் கின்று கருஷ்ணனை த்யாகம்பண்ணி, தக்கதசித்தை யாவையானே வந்த கிரீமல ஸுகத்தாலும் ததபராபதி கிபதஸமான கிரவதிக தாகத்தாலும் ப்ரக்ஷிணேசேஷ புணயாயபாயய, ததஸமரணம் செய்வாறெக, ததப்ராப்தயஸாப் க்லேசத்தாலே தரிககமாட்டாமல் முசுடலருகையானே, இவனுக்குத் தானோபாஷிகக வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு கின்ற தெனகை. . (84)

85. ஆக இப்படி கிதர்சபூதர்ப்படிகளைச் சொல்லி, இனி கிவர்களைப்போலே கிருககவேணுமென்றகிள் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயததுகரு) இதயாதி லாக்யப்தவயத்தானே.

85. உபாயத்துக்கு, சகதியும் ஐயுவையும் யத்தமும் சூஹி வேணும்; உபயத்துக்கு பரேமமும் தன்னைப் பேணுமையும் தரியாமையும் வேணும்

அதாவது—உபாயத்துக்கு கதிகாரியாமபேரது, தன்னுடைய ரகசனம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகை குறுப்பான சகதியும், தான் பரிசுரணிகிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமனையில் காட்டார் சிரிகுமதுகளுக்கு கூசும் ஐயுஐயும், தன் பாரதகதிய விரோதியான ஸையதையும் கைவிடவேணும், உபேயத்துக்கு கதிகாரியாமபேரது, சேஷியைப் பிரியாதே வினா எல்லாவடிமையு மவனெனினபடி செய்ய வேணுமெனனும் பரேமமும், அத்தனாக்கொரு திருவுரையினை அதுகண் டாறநாட டாமல் தன்னுடமைப் புதிபுகுகைகையும், ததவிகரணாறுபவாணபத்திம் ததீத திருக்கமடாமல் முச்சுடவெறுமபடியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையானே, அவர் களைப்போலே மிருககையாவது—இவ்வதிகரண்களை புடையவர்களை வினாறு கருத்து.

86. விஷ்ணு: காயம ஸுதந்திர தேஹ தயாகோ யதா க்ருதா—ததா வைதண்ட மானாத்ய முகதோ பவத் மாநவ: என்று ஆகமேய புராணத்திலும், *தேவகாய பரே யுத்தவா ஸ்வம் ததம் வ: பரித்யஜித்—ஈயாத் விஷ்ணு ஸாயுஜ்ய மரீ பரதக் கருத் தர: என்று வாயவயதிலும், *அங்கதாதம் ஸாமாதிர்ய தேஹதயாகம் கிரோதிய—ததய வர்: மருதாஸி ஸிவே காரததயாதயத்தம் ஸயம்: என்று வாமசீயத்திலும், சௌலாஸக யாலும், விசேஷித்து ஆசுவமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம சாஸந்தரதின் பஞ்ச மாக்யாயத்தினே *அக்தி ப்ரவேசம் யசாயி குருதே மதகதாத்மநா—ஸ யாத்யக்தி ப்ரகாசேத் விமாதேத் மயஸமம். ப்ராணாஸ தயஜதி யோ மாதியா மம் ப்ரபுதோ பயதாசகம்—பாஸ ஸாய பாகாசே வாஜேத் யாதேத் மத் க்ருணம்: என்று பகவான்தானே யருளிச் செய்கையாலும், இப்படி. மோகா ஸாதாமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸாதே ஹத்யாகம் அகதய ஸாதானுன விவனுக்கு த்யாஜ்யமானதோ, ப்ரபாசா மிருககிற பினைதிருகறைபூசையை ரீததை யதுஷுப்பா சென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி

86. இவனுக்கு வைதமாய வகுத்திற தயஜிக்கவது, ராக்யாபதமாய வகுத்து தயஜிக்கவென்னுத்திற.

அதாவது. *இதம் குடியாத்: என்று ஒருவிதிப்படிபதமாய் வருமதிறே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணி விவனுக்குக் கைவிடவாவது, அகவானன்றிககே, தன் விரஹத்தி ஸாற்றப் போகாதபடி. பேசகயமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ர யுதமாய வகுத்து வருத்தியும் கைவிடப் போகாதிறே வேணுகை. ... (85)

87. வைதமாய் வருமனனில் ஸாத்தியஸாய், ராகப்ரபதமாய்வருமனனில் ஹஸ்தியஸாயவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (உபாயத்தி) இத்தயாதியானே.

87 உபாயதயாபுஸந்தாதம் தீவர்த்தகம்; உபேயதயாபுஸத்தாதம் ப்ரவர்த்தகம்

(உபாயதவாறுஸந்தாதம் தீவர்த்தகம்) என்றது—வைதமாய் வரும் தசைசில தேஹத்யாக ரூப ப்ரவருத்திபி ஸுபாயதவாறுஸந்தாதம் நடக்கையானே, அவ்வறு ஸந்தாத மிவனை ஸாதாதயா ஸம்பாதிபசமமான இத்தேஹத்யாக ரூப பரவருத்திசில் வினாறு மீளுகிகுமென்றபடி. (உபேயதவாறுஸந்தாதம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது—

ராக ப்ராப்தமாய் வரும் தகையின, இவ்விஷயத்திற்கு ஹாசியாக கண்டிருப்பதில் முடிவாகையே ஸலஹ என்று தேஹதயாகத்தனை புருஷார்த்தமாக வறுமைநிகையாலே, அவ்வறுமைநிகையின் மீதான யதிலே மூன்றுகரு மென்றபடி. அன்றிகரிகே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத விஷயத்தி லுபாயதவாறுமைநிகையே இதுகரு சிவந்த தகையம்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தின் உபேயத்தவாறுமைநிகையிற் ப்ராப்ததகையம் மென்னவுமாம் (57)

88. இப்படியொரு ஸாதக புத்தியா வன்றிகரிகே, தத விஷய ப்ராப்தமாய்தி சயத்தாலே ஸவதேஹததை விநிமபர்யான விசே விநிமயகருமோவென வரும்பிச் செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்தியாதியாலே.

88. அபராப்த விஷயங்களை ஸந்தனுஷன அது மபிக்வேனும் எனநிரா தீந்ரும், ப்ராப்தவிஷயப்பணனுக்குர சொல்லென்பதிலே.

அதாவது—ஸவருப ப்ராப்தமலலாத தேஹவிஷயங்களிலே ப்ரவணனுஷன், தன்னை யழியமாரி யாகிலும் அவ்விஷயத்தை ஸபிககவேறுமென்று ஸவதேஹ த்யாகத்திலே ப்ராப்தத்தியாசினாலும், ஸவருபப்ராப்தமான விஷயவிஷயத்திலே ப்ரவணனுஷனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிறதிலே கூடுமெனறுமிடம் விமபுர்த்தியாவலித்தமனனேருவெனகை ஒரு வேசையானவிலே யொருவன் அநிலகதனாய்க்கொண்டு போரும்வலும், அவனுக்கு வயாதி கன்ககவாத வனவிலே * இவன் ஆநியேயுத்தவாநே நான் என தநிலையாய்நீது தநுநீநேன் * எனனெரு தேவதைக்கு ப்ராப்தத்தித்து, பீன்பு தநிலையாய்நீதுகொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரவீத்தியிதே. (8)

89. உபாயோபயாதிகாரங்களுக்கிடமாக மறுமறு சொன்ன அதுஷ்டா கங்கன்போன்றிகரிகே, உபாயதயா சாஸந்த்ரவித்தமாய்கையாலே, அகைய ஸாத கனுக்கு அகதுஷ்டாஸமான் விநத தேஹதயாகம் ராகப்ராப்தமாய்கையாலே துஸ்த வஜ்ஜமா சிருத்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யாவலித்ததன்றி விவலாதே யென வரும்பிச் செய்கிறார் (அதுஷ்டாஸமான்) என்று சொல்கிறார்.

89. அதுஷ்டாஸமான் அதுஷ்டாஸமான் உபாயகோடியில்தவியாது

அதாவது—அதுஷ்டாஸமாய்க சொன்ன ஸவசகத்தியாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபயாதிகாராகதர்ப்புத்தமாய்கையாலே உபாயகோடியிலாவலியாதப் போலே, அகதுஷ்டாஸமாய்க சொன்ன ஸவதேஹத்யாகமும், உபாய புத்தியா அதுஷ்டாஸமான் திகரிகே ராகப்ராப்தமாய்கையாலே உபாயகோடியி ல்வலியாத, உபே யாதிகாரத்திலே யாதர்ப்பவிகளும்ததனை எனகை, உபாயதயா சாஸந்த்ர விநதமே யாகிலும், உபாயபுத்தியா வதுஷ்டாஸமான் துக்ககேகரிகே உபாயத்வமுள்ளது அகன னன்றிவிட ப்ராப்தகனவ ஹாயபுத்தியு உபேயபுத்தியாபண்ணுகிற புணயதேச வாலாதிகளு முபாயகோடியிலே அவலியக வேறுமிதே. (89)

90. அன்றிகரிகே, இந்த ப்ரவருத்திதான் உபாயகோடியிலேய்வலித்ததாமி லும் அகத்யோபாயத்வத்துக்குக் குலாத வரும்பிக்கனவிரிதே, அது ப்ரேமபரவசர்க்கு

அவத்யமன நெனக்கைகாக ப்ரேமபரவசச் ப்ரவருத்திகளை தர்ஸிபிக்ஷெஞ்சர் (அக்ஷோபாயத்வமும்) என்று தெளவகி

90. அந்யோபாயத்வமும் அந்யோபேயதவமும் அந்யதவத்வமும்
சூக்யமபடியான ப்ரவருத்தி காணுதினேயே.

அந்யோபாயதவம சூக்யமபடியான ப்ரவருத்தியாவது *நீகுத்தவ நோற்கீள்
நேன* *நோற்கின்ற நோனபினைக் குறிக்கென* *குதீயாய மடனாதும்* *ஒதிநாயம்*
ஊராகொழியில் நான் ளாயபூம பெண்ணைமடல *உலகநிறவாழ்வின் நான்=மன்னியபூம
பெண்ணை மடல* என்று கோணபு கோறனை, மடலெனக்கை முதலான வயா
பரவகளிலே மிழிகை அந்யோபேயதவம சூக்யமபடியான ப்ரவருத்தி
யாவது—அத்தனை கதிரயத்தை வினைககைய புருஷார்த்தமென நிருககை
தவிசுக, *நமக்கே நமயதவி* என்றும், தாமஸத்தின்னதுதூய மன்கொண்டு
சூக்யமம் என்றும்—தனக் கதிரயம் தேடத்தொடங்குகை, அகல்ய தைவத்வம்
சூக்யமபடியான ப்ரவருத்தியாவது *நாமநேவ வுனையுமபினையும தொழுதேன்*
பேகவதெனது டியிகமபெருமான என்று காமன பகவிலே தேவதா புத்தி
பண்ணி வராதிகை. (காணு கினேயேயே) என்றது—பாப்ய வஸ்துவின்
பரவணயாதிரயதகாலே பேரவவுடையவாக பகவிலு முண்டாகக் காணுகினேயே
மிதே எனகை. முன்புசொன்ன ப்ரவருத்திகு உபாயிகாட்பாவம் வந்துகதவ
வருமென்று கொணுகிற மாதமிதே; அவனனறிகே, கோரபுபாயபுத்தியா
வதுஷ்டபதமான்வையிதே சிவை, ஆகையான ப்ரேமபரவசகிது அவத்யமன்
மென்று கருத்து. (90)

91 இதனைபும் கைகததாலே வந்தவையிதே, அஜுராசுலமசர் வருமவை
யொன்று மாதரணியமனதே என்ன வருகிசெயகெடா. (அஜரா) இத்தயாதியாலே.

91. இதுதவிளாக காயமான அதுதனத்தாமே வதுமவையெல்லாம்
அடிகக்குகபெறம்.

(அஜரா விபாகமாவது)—*குரண களித்தலம்* எனவிறபடியே—அஜரத்தி
னுடைய பரிபாக ரூபபாண பதி, அகின் காயமான (அஜராசுலமாவது)—அத்த
பகத்யதிரயத்தாலே வரும் ப்ரபதாபராத விவேகபாவம்; அத்தாலே வரும்
ப்ரவருத்தி விசேஷககெனலாம் (அடிககழஞ்சுபெறம்) என்றது—அதி சலகைய
கனா மிருககுமென்றபடி. காம விபத்தமான அஜுராசுத்தாலே வரும்வையே
நேறயககென்று கருத்து .... (91)

92 ஆனனும், இவவதிப்ரவருத்தி இததவிளிக ப்ரவருத்திவி லொன்றையும்
ஹ்வித விததேதாபாயத்தின காயகரத்தவதுககு ப்ரதிபதகமகாதோ வென்ன
வருகிசெயகெஞ்சர் (உபாய) இதயாதியாலே

92. உபாயமவாய உபேயநதாபபூதமா மிகுக்குமது உபாயபாதிபதகமாகது.

(உபாயபவம்) என்றது—விததேதாபாயமான வவன் பண்ணின் கருவிபவ
மென்றபடி. *மயவிற மத்தம் மருகினி* *பேரய காதல் கடல்புரய வினைத்த

காரமாமேலி தப் கண்ணன் என்றும்—ஏவம்பூத ப்ரவருத்தி நேறதுவான பகதிகுரு உதபாதகனும் வர்த்தகனு மவனெயிறே, ஆகையாலே, பத்திபாரசய சிபந்தமன்ன இபரவருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபயபாதகர்ப்பூதமா யிருகருமது) என்றது—ப்ராப்ய த்வரானே முறுகுதலாலே கண்ணஞ்சமுடிகிடீடு இதகதிகபடுகிற அலமாரப பெல்லாம மமம பாசைப்படடிப்படி படப்பெறுவதே என்ற அவன் முகமலருகைக குறுப்பாகையாலே, மடலெடுகைக தொடகமான் வித ப்ரவருத்திகள அவன் முகமலர்த்திககாகப் பண்ணும் கைகர்யத்தீதாபாநியாயககொண்டு உடுபயத்திலே அநீதர்ப்பூதமாயிருகருமென்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாத) என்றது—ஏவம்பூத மானது உபாயத்தினுடைய கர்யகர்த்தவத்துக்கு விசைககாக தென்றபடி. (92)

93. இப்படி மடலெடுகைக முதலானவை லீத்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாதெனனுமிடம் சொல்லி, அவை தனக்கு லீத்தோபாய ஸாமயத்தை விவகரித்தருளின சொக்கிராமேல (ஸாத்ய ஸாமகம்) இங்ஙாதி வாகயத்வயத்தாலே.

93. ஸாத்யஸாமகம் வினயபாஸுமென்றே ஸாத்நததுக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவுண்ய மடியாகவித ஸாத்நததீவிரித்தது.

அதாவது—ஸாத்ய வஸதுவே ஸாதகமாகையாலே ஸாத்யத்தாக்கு ஸாமக மென்றும், பல வினயபத்தை ஸலூரியாதே சீசாமக கர்யம் செயது கொடுக்கு மென்றுமிதே இதர ஸாதகவகலீற் காட்டில் லீத்தஸாதகத்துக கேற்றம், ஸாத்யத் தில ப்ராவணயமடியாகவிதே இந்த ஸாதகபரிகரணத்தனலி லிழிவிறது; அவை இரண்டு மிவறுதுக்கு முன்னென்று கருத்து. எவனினே பெனலில; மடலெடுகைக முதலான, ப்ரவருத்திகள சேஷிக கதிரககரகனாகையாலே கைகர்யயுப ஸாத்யத் துக்கு ஸாமககனா யிருகையாலும், மடலுருதல கோனடி கோருதல செயல வென்று துணிக்தபோகே ஸர்வேசவரன் த்வரித்துக்கொண்டு வந்து இவர்கள் காலிலே விழுமபடி. பண்ணிக்கொடுகையாலே பலவினயபஸுமலகனா யிருகைய பாடும், லீத்தஸாதகமபோலே இதரஸாதககலீற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவுண்ய மடியாக இவற்றி லிழிவிற வாகரஹ மொத்திருகையாலே, இத்தர—லீத்தோபாயத்தை யொழியவு யிதானே காரயம் செயவகருகையாலே தத் ப்ரதிபாதக மென்தும் துஷணமில்லே யென்று கருத்து அன்றிககே, (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாத) என்றத்தை வினனமும் முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிறார் (ஸாத்ய) இங்ஙாதி வாகய த்வயத்தாலே. அதாவது—பாஸ மருகதாமாப்போலே ஸாத்ய வஸது தானே ஸாதகமாகையாலே ஸாஸயத்தில ஸாத்யத்தோ டொத் திருகரு மென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிகுரு மவகில காலவினயபத்தைப் பொருது கதிக ப்ராபித்தலிடுமென்துமனனே ஸாதகாதரத்திற காட்டில் லீத்த ஸாதகத்தக் கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகர த்வயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்ய நேறதுவாமென்று தோற்றுகைககாக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளக்து கண்ணகால வினயமம் பொருமல துட்கருமபடி முறுகடிபிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிதே மடலெடுகைக முதலான விவஸாதகதி லிழிவிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின முறுகுதலாலே கண்ணஞ்சமுடிகிடீடுசெய்விற விப்ப்ரவருத்திகள உபாயம் மேல்விழுத கர்யஞ்செய்கைக ரூடலமித்தனை வஸது தத் ப்ரதிபந்தகமாகாதென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய வரும்திதே தயஜிகளாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பின்ன திருமறைப்பூரணப் ப்ரவருத்தி வ்யாஹுததானே, பகவத ப்ரபகனா சிருததானேயாதிலும் உபேயபரணவனுக்கு தத்தியேயப் ப்ராவண்யததான வரும் வையதேஹ தயாகம் துளதயஜும், உபாய புததயாவதுஷுத மல்ஸாமையாரே அதுதாஹுபாய கோடிசிகலையியாத, வஸ்தகதயர அக்வசிதததானிலும் ப்ரேம ப்ரவசர்க்கு தோஷாயவனது. புததி ஸ்ரீவசமாய வகரியோபயதயாதிகள சூரியும் படியான ப்ரவருத்திகள தெவியத கண்டலர்க்கள பக்ஷிலும் கானகையாரே; இவை தான அஜஞாச ஸுமேயாதிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாகத்தானே வகதவை யாகையால் அதிசலாகயகன, வித்தோபாய பாதிபாதகமாத, அவ்வளவள நிகே அத்தோடொககச சொலனமபடியானதே விவற்றின பெருமையெனது சொல்லு கையாரே உபேயாதிகாரத்தில (தனனைப் பேணுக) என்று சொன்ன வித அகைய ஸாதகத்தவதுகரும் சேருமோ வென்னு மதிசலகர பரிஹாரம பண்ணப்பட்டது. (93)

94. ஏவம்பூதமாய ப்ராவண்யம் விஷய வைவக்ஷணயாரேமத்தனையனதே, சமதமதி யாதமருணகனனதே அதிபாரத்த மினுவருவிப்பதெனன; அவை தனையு மிததானே யுண்டாகரு மெனதிருர் மேல (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94. இவனுக்குப் ப்ரகதுயாதமருணங்க ஸெவ்வாஹுக்குப் பாதந் நேது இத்த ப்ராவண்யம்.

சமதம் தீயதாதய *அதார்த்தம* இத்தயாதிதிர சொலனுஹிபடியே—இச் சேதனாக குண்டாகததகக வாத்மருணகன தானனைக முண்டிதே; அவை யெவ்வாவறுகரும் இத்த ப்ராவண்யம்—(ப்ரதாச நேதுதவாகையாவது)—அது கூவலஹிவாஸ சாஸதராயா ஸாசாரியோபதேசாதிகளான நேதுதவாத்ரங்ககிற கரடடில் முககயநேதுதவாசிருககை .. ... (94)

95. இவவர்த்தததில ப்ரமாத்நேபாதாசம் பண்ணுதேச. (மாதபாச) என்று தொடங்கி

95. *மாத்பாச மனஞ் கழிப்ப* *ப்ரமாதமத் தோர்த்த* *கனநு கேட்டுற்றியேத்து*

மாத்பாச மனஞ்கழிப்ப மங்ககயித்தான கைவிட்டு—ஹுபாச மனமவங்க தெயவிதாய என்று—ஸாரிவசவரன பகவதே ஹருயய உபவணமாய, போகவைய களான ஸதிக்ருதாய தேர்தேர்டே யனைககில கையாறுது, ப்ரமணககனிலே மகலாஸ வைகக வெளிதா மென்றும; *ப்ரமாத்மத் தோ ரததோ ப்ரமாத்மேத விஷயத்தில் கிரகதனுளவ நெனதும்; *ஒண்டொடியாங் தீருமகூப தீபும தீவார்த்தக் கண்ட சதீ கனா—கனாடு கேட்டுறற மோததுளருபூது கையகருகி கண்ட வினயம் தெவீவ்ய வன விவாச சித்திளபய ஒழித்தேன* என்று—பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமா யொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுதருவிசிருககிற சேர்த்தியயககனது அங்கே ப்ரவணனும், ஐயவாய கைவலயககலி கிரகதனுளே நெனதும்; பகவத ப்ராவண்ய மிதரவிஷய கிரகதி நேதுதவாகச சொலபபட்டதே. ... .. (95)

96. பகவத்ப்ராவண்ய மாதம் குணககெவ்வாவறுகரும் ப்ரதாசநேது வென்று ப்ரஸதாவிதது, இதரவிஷய கிரகதி நேதுதகமாத்ரத்தில ப்ரமணககன

தர்ஸிப்பிப்பானென்னென்கிற சலகைகிலே யருளிச்செய்திருச் (ஆத்ம குணங்களிலே பரதாதம் சமமும் தமமும்) என்று.

96. ஆத்ம குணங்களிலே பரதாதம் சமமும் தமமும்.

சமமாவது—அநாத் கரண விமலகம், தமமாவது—பாஹ்ய கரண விமலகம், *சமச சீதத் பராந்திவையத தவசேதநீய நீதஹி* என்னக்கடவதிறே. *ஐயா ஸதயம் தமச்சம* என்கிற விடத்தில், *நீயோ பாஹ்ய கானுதா மதாதத் விஷயப்பியோ நீயமதம்—சமோந்த கரணவய தநீ நீயமதம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாரிசு சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த சம தமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாக்கையாலே பரதாதமான விவரமாகு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருதும். அன்றிகூட, ஹேதுசொன்ன விரகதி ஹேதுதவய, ஸகலாதம் குறிகுறப்பதிகமும் ஹேது வென்னுமிடத்துக்கு உபஸங்குணமாகவி, இவ்வாதம் குணங்களிலே ப்ரதாத மேதென்கிற சலகைகிலே, (ஆத்மகுணங்களிலே ப்ரதாதம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். .... (96)

97. இந்த சமதமங்க ளுண்டான இவனுக் குண்டாகக்கடவ பஸ்பரம் பரஸய யருளிச் செய்கிருச் மேல (இவைவிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

97. இவை யின்று யுண்டானும் ஆசாயன கைபுரும; ஆசாயன் கைபுருத் வாதே தீருமந்தரம் கைபுரும தீருமந்தரம் கைபுருத்தவாதே சவயன் கைபுரும, சவயன் கைபுருத்தவாதே, *வைருத்தமந்தரம் மந்தரது கைபுருவே* என்கிறபடியே பரப்பய பூமி கைபுரும.

பகவத்பராவண்யமடியாகவரும் பரிபூரணமான சமதமங்களாக ஹேதுசொல்லிறேயாவிதும், இவ்விடத்தில் ஆசாயனகைரத்ததுக்குப் பூவ பாலியானவனவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானும் ஆசாயன் கைபுருருக்கையாவது—இவ்வாதமருணம் கண்டுக்கத் ஸைலாரவிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்தரத்தை ஸார்த்ததமாகவுபதேசிகமபடி. விவனுக்கு வசயனத்தை *நீய்மம்* விதவனுபந்தாய ஸமயத் ப்ராந்த சீததாய சமாதீதாய—யேதஹிம் புருஷம் வேத ஸத்யம் பரோவா தம் தவதோ ப்ரஹ்மதீதாயம்* என்று சமநீயோபேதமயக் கொண்டு உபஸங்குணவனுக்கிறே ப்ரஹ்மஸித்தயஸய கதவத் உபதேசிக்கச் சொல்லிறது. இந்த சூத்திரிலே ஆசாயோபஸங்குடலாகச் சொன்ன சமதமங்களுக்கு, *ஹேத சவனோபுத்த மந்தரம் விவகீதம்—நதுபாந தோபுத்தாதயதேதீதீய ஐயாதீ* என்றிறே சூதபரகஸிகாகாரர் வயாக்யாஸம் பண்ணிற்று. (ஆசாயன் கைபுருத்த வாதே திருமந்தரம் கைபுருருக்கையாவது)—*நதுமந்தரம் ப்ராஹ்மனூதீதம்* என்று—திருமந்தரம் ஆசாயாதீதமாகையாலே, உபதேஷ்டரவானவன் கைபுருத்தவாதே, ததப தேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவனகெடுகிலே ப்ரதிஷ்டதமாகை. *ப்ரஹ்மதீத் ப்ராஹ்மனூ விது* என்கையாலே *ப்ராஹ்மனூதீதம்* என்கிறவிடத்தில், ப்ராஹ்மண சப்தததாய—ஆசாயனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்தரம் கைபுருத்தவாதே சவயன் கைபுருருக்கையாவது)—*மந்தரதீதூச கதவதம்* என்று—திருமந்தர மிடவழக்கா விருகருமவனுகையாலே, ஸார்த்தஸித்தமாக அது கைபுருத்தவாதே, தத் ப்ரதிபாத்தய ளுந தா விவனுக்கு அவிஷ்ட விவருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபசனுகை

(சர்வரன் கை புருத்தவாரே, *வைகுத்தமாநக் மந்தி கையறுவே* என்றபடியே—
ப்ராப்ய பூமி கைபுருகுதையாவது)—*வைவர்த்தம் ஜகத் ஸாவம்* என்று உபய விசூதியு
யீசர்வரனிட லுழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனும் கைபுருத்தவாரே, ப்ராப்ய
பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக் கதவத்த ஸுலபமாகை. (97)

98 இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் வித்திக
ளும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ கரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில யாதொன்றுகூ
யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது மிவதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ
கரமத்தாலே யருளிச் செய்திருர் (ப்ராப்ய ஸாபம்) இதயாதிவாலே.

98. ப்ராப்யஸாபம் ப்ராபகதாதே; ப்ராபகஸாபம் தீதமத்தாதாதே; தீரு
மதரஸாபம் ஆஸாயனுதே, ஆஸாயஸாபம் ஆதமதனாதாதே

இது தன்கூ ப்ரயோஜனம், இதை ஹேதுபரமபரமில ப்ரதமலேஹ சமத
மங்கனாகையாலே, அவசயமிவை பிரண்டு மிவனுக்குண்டாகியவனு மென்கை.
சர்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யஸாப யீசர்வரனே என்கிற ன்தாக்கத்திலே
(ப்ராபகதாதே) என்றருளிச் செய்தது (98)

99. இதை சமதமாதிகந்தான போகமோக்ஷகாமரெனலார்க்கும் வேணுமென்
கிருர் (இதுதான்) என்று தொடங்கி

99. இதுதான் ஐசுவரியாகாக்கும் உபாயமாகும் ப்ரபந்தாகும் வேணும்.

ஐசுவர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதகாஹக்
டாத தனசயில சமதமாதிகன வேணும், *இந்தரியானி புரஜிதவா ஜிதம் தீபுவதம்
த்வயா* *புடும்பு பஸ்கஸை பரதேஹத் தைம்புலன வென்று* என்னக்கடவதிதே.
ஜம்புலனவென்று என்றது—மகோ விமலகதகரு மூலஸூனம். உபாயகர்க்கு
வித்யாகதயா சமாதி வேணும், *நவ்யாதேவயதே நாதோதாத உபரத் விதீதக்ஷு
ஸாஸிதோ பூதவாதமந்யேவாதமாத பரயேத்* *புன்புல வழியடைத் தரக்கிண்கிண செயது
நன்புல வழி தீர்த்து லுள நற்கடாகோவிது* என்னக்கடவதிதே ப்ரபக்கர் கதிகா
ரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *ஏகாதீது விதீர்த்த நேவந விஷயாதரை—பக்த்யுபாயம்
ஸமம் க்ருஷுன ப்ராபதென க்ருஷுணிகனாத்* *அடக்கமுபுலனக் கைத்தக்க யாச
யாஸவை—துடக்கர்த்து வந்து தீன்தோழி கனிந்த வென்கை* என்னக்கடவதிதே. (99)

100. இப்படி யதிகாரி தரயதகரு மரீபகிதமேவாதினும், அதிகமாக
வேண்டுவது ப்ரபகனாகக் கென்கிருர் (மூவரினும்) என்று தொடங்கி

100 மூவரினும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்தனாகு.

இவனுக்கிதிராகமம் சொல்லுக்கக்காகவிதே அலஸதவர்களை மிவமிடத்
தில் ப்ரஸவகித்ததம். (100)

101. அவ் வாதிப்பதன்னை யருளிச்செய்கிருர் (மற்றை கிருவர்க்கும்)
என்று தொடங்கி.

101. மற்றையிருவாக்கும் தீவிர்த்தவிஷயநீருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்தனாகு
விவிதவிஷயநீருத்தி தன்னேற்றம்.

அதாவது—சுப்தாதி போகபரண வைசவீயகாமனுக்கும், ஸாதாரணபரண உபாஸகனுக்கும், சாஸ்திர விஷிதத விஷயமான பதாராதியில் விவருத்தி மாந்ர மையம், ததபய வயாங்குத்தது விருகமிற் ப்ரபகனாகு, சாஸ்திர விஷித விஷயமான ஸயதாரதில் விவருத்தி அவாகனைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்க ளிருவரி லும், ஐசவீயகாமனுக்கு, ஸயதாரதில் ஸாதா தண்சயில் தம்முத்தயா ப்ரவருத்தியும், பக தண்சயில் போக்யதா புத்தயாப்ரவருத்தியுமாயிருக்கும், உபாஸ கனுக்கு பக பகவதபவணகையாலே, அவனைப்ரோசலே பகதண்சயில் அவைய மிகலையே யாகிலும், உபாஸாதண்சயில் தம்முத்தயா ப்ரவருத்தி வேணும்; ப்ரபக னுக்கு, தாமமுத்தயா ப்ரவர்த்திகைகையும் ஸயாதிகார பஞ்ஞகமாய்கையாலே விஷித விஷயத்தினு விவருத்தி வேணுமென்ற தாயத்து. (101)

102. தாமமுத்தயா ப்ரவருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்தயா ப்ரவருத்திதான் தவிசாதானதே, அவாதிகாலம் வானகை பண்ணிப்ரோசத விஷயங்களில் விவருத்திதான் பிறக்கும்படி. பெவலனை யென்கிற சவகைகளில் யருளிச்செய்கிற (இதுதான் சிலீக்கு) என்று தொடக்கி.

102. இதுதான் கிராகழகாலே பிறக்கும், கிராககருவாலே பிறக்கும்; கிராககாரத்தாலே பிறக்கும்.

(சிலீக்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது—ஸாதார்த்தக்குத பகவத் ததவரான பகதிபாரவசய ப்ரபகனாகு, ஸகலஜுமேஹகமான ததவிகரஹ லென்கதாயது பவத்தாலே பிறக்கு மென்றபடி. (சிலீக்கருவாலே பிறக்கும்) என்றது—ததவ யாதாமய தாசிகனான ஜ்ஞாகரதிகய ப்ரபகனாகு, “கமலம் யதபகிக் இடநப் பிறத்த வனது இப்படி அவயிஷய ப்ரவணமா யத்ததப்பாவேதே” என்று அவய விஷய ஸக்கமறும்படி. யவன பண்ணும் பரம் கருபயாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலீக்காரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது—அவயிஷயான அஜ்ஞாக ப்ரபகனாகு, அவகாரகனில் ஸயாதாநிஞ்ச லேகலய காதா கரபிதா ஸா என்கிறபடியே—அதிகாராநுணமாக வவஞ்சரித்தம் சூசரிப்பிததம் போத்தபடிகளையும், அவவுடை யரான பூர்வாசாரீயக ஸாசரிததப் போத்தபடிகளையும், சாஸ்திரமுகத்ததது மாகாச் யோபதேச காமத்தாலுமரி தகயாலே, அவவாசாரவகனை யதஸாதிக்க வதஸாதிக்கப் பிறக்கு மென்றபடி. (102)

103. இவலோஹேதககளாக பிறக்கும் காமததை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸம் ப்ரச கத்தை யதவதித்தககொண்டருளிச் செய்கிற (பிறக்கும் காமம்) என்று தொடக்கி.

103. பிறக்கும் காமமென என்கை; அமுது அஜ்ஞாத்ததை விட்கும், அருக் அருக்வய விட்கும்; சூசாரம் அசத்ததை விட்கும்

(அமுது அஜ்ஞாததை விட்கைக யாவது)—சித்தபஹாரீயாகையாலே, விஷ யாதாதனை யென்னுத வரியாதபடி யாகுக்க. (அருள அருகிய விட்கைக யாவது)—விஷயாதாரவ்களைக் காணுபோது அருவருத்தக் காரித்தயிழகுதபோம் படி பண்ணுக. (சூசாரம் அசத்ததை விட்கையாவது)—ருசிசெவகைச்செயதே, அவர்களாசரித்தபடி. செய்யாதபோது கமக ககாததமே பறக்கும் என்று; விஷயஸா

சத்திவிழிய நிறைவுமபடி பண்ணுகை. ஆகையால் இசக்ரமத்திலே பிறகுமென்று கருத்து ... .. (103)

104. இதத த்ரிவித பரபங்காகம நெனத்தீயாது த்ரபத்திரோரோன்றே விரகதி நேறதுவாகச சொலதுநெறகரு விதாதத்தை யருளிச்செய்துநர் (இவையும் ஊற்றததைப்பற்றச சொலதுநெறு) எனறு.

104 இவையும் ஊற்றத்தையபற்றச சொலதுநெறு

அதாவது — (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபங்கர்) இந்யாதிபால் — இவர்களுகருச் சொன்ன ப்ரபத்தி நேறதுகளானவை ஓரோன்றி ஊற்றததைப்பற்றச சொன்னுப்போலே, (அழகாலே பிறகும) எனறு தொடங்கிச்சொன்ன விரகதி நேறதுக்களான விஷயமும் ஓரோன்றி ஊற்றத்ததைப் பற்றச்சொலதுநெறதென்னச. இத்தால் — பகதிபரவசய ப்ரபங்கர்கரு, அருசிகடியான கருவையும் அசசததகடியான ஆசாரதலகதாமு முண்டா சிருககசசெய்தே, பகவத விசுடறு வைககண்ண வத்தை ஸாவதாத்தகித ததுபவிசுமவர்க்களாகையாலே வடிவமுநிலே எப்போதும் செஞ்சு பற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாத்தரங்க்களே யறிவாதபடி பண்ணுமவமுநே அவர்க்க பகவதுறைத்திருக்கும், ஜ்ஞாநாதிகப் ப்ரபங்கர்கரு, அஜ்ஞாநேபதுவான விரகறு லெனத்தீயததை அசசவதாரத்திலே கண்டதபவிசுதையும் பயின்றதுவான ப்ரவாதச விஷடசாராது லாதாரமு முண்டாசிருககசசெய்தே, அவன் தன கருவையும் முழுமடைசெய் தெடுத்த விஷயவகனாகையாலே அருசிகடியான கருவப் யவாகனபக ஹுறத்திருக்கும், அஜ்ஞாநப்ரபங்கர்கரு, அசசவதாரத்திலே காதரித்தமாக விரகறு லெனத்தீயாதுபயமும் அருசினேறதுவான கருவையும் ஒருமீயாதை யுண்டாசிருககச செய்தே, ஸ்ரீவர்க ஸசாரகன்களே பகவாலம் அதுலைத்திகு கொண்டு போருகையாலே பயின்றதுவான வவவாராகன அவர்க்க செஞ்சிலே பூனரிசிருக்கும். இவஹற்றத்தைப்பற்ற ஓரோன்றே விரகதி நேறதுவாகச சொலதுநெற தென்றதாய்த்து. (104)

105 விஷய வைககண்ணயாதிசயத்தாலே விஷயாத ராஜ்ஞாநம் விநியவும் கூறும் ஆப்தரான விஷடாகருவடய வசாராதுலத்தாததிலே அவிஹித விஹித விஷய லைச்சததி லசம விநியவும் கூறும், அதாதிகல மாசைப்படடு மேல விழுதது போத்த விஷயவகனிலே யருசி பிறகை அகடிதமிநே; அப்படிப்பட்ட அருசினானவனருளாலே பிறகுமபோதைகரு அபேஷதிதாமசத்தை யருளிச்செய்துநர் (அருசி) எனறு தொடங்கி.

105. அருசி பிறக்குமபோதைக்கு தோஷாத மபேஷதமயிக்கும்.

(தோஷ தர்சனாவது) — போகயதர புத்த்யா பரிஷுவகிககிற யோஷித்தேஹம் + யாஸாங்குக் பூயவின ருதர் ஸ்தாய மஜ்ஜாஸதி லமுதாயமாய் சர்மாவகத்தமய தூர்கத்தியாசிருகருவபடிதையும், போககதானவமயய அஸதிரமய துகை மிசரகய் அஸத்தாவஹமா சிருகருமபடிதையும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமணங்ககளாலே தர்க்ககை.

106. ஆஹ அதுலே பீனனே அருசினேறது வெனன அருளிச்செய்துநர் (அது) இந்யாதிபால்.

106. அது பரதானுதேது வன்று.

(பரதானுதேதுவன்று) என்றது—அதுவுமொரு தோது, முக்கயதேதுவான் நென்றபடி. ... .. (106)

107. ஆனால் பரதானுதேதுதான் என்தென்ன (அப்ராப்ததையே பரதானுதேது என்கிறார்.

107. அப்ராப்ததையே பரதானுதேது.

(அப்ராப்ததையாவது)—பகவ தேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததா யிருக்கை. இத்தால்—அருளருளியை வினைஞ்ஞமிடத்தில் தோஷ தர்சனாதிக்கிப் பண்ணுவித்து வினைப்பிரகையான, தோஷ தர்சனமும் அப்ராபதி தர்சனமும் தவவயித் துகளுடைய அருளிரு குணனமுகைய தோதுகளா யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

108. «மார்பாப் மனகு கழிப்ப» இத்தாதிப்படியே ப்ராவணய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டுகிறதோபாதி, இதுவும் தோஷங் கண்டே விடுகிறதாலுமே வென்ன (பகவத் விஷயத்தி விழுகிறதும் குணங் கண்டது) என்கிறார்.

108. பகவத்விஷயத்தி விழுகிறதும் குணங்கண்டன்று, ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று.

ஆகிலெத்தானேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது— பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுமெது அத்தலையில் கலையான குணங்களடியாக வன்று. இவ்வாத்தாயுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. .. (108)

109. மே தாமருளிச் செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கேசியாதபோதைக்கு விரோதம் காட்டுகிறார் (இப்படி) என்று தொடக்கி.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணவிதமென்று தீனதத் தகையிப் பகவத்விஷய ப்ரவருத்தியும், தோஷாதுதத்தாதததாயிப் மெனாரத்திப் ப்ரவருத்தியும் கூடாது.

(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது—இதர விஷயங்களி ளருளிரு தோது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருளிரு தோது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சனத்தையும் குண தர்சனத்தையும் இயற்றுக்கு தோதுவாகக் கொள்ளும் போதென்றபடி. (குண லிங்கமென்று வினைத்த தகையில் பகவத் விஷய ப்ரவருத்தி யாவது)—பிரிவாற்றும் கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டே தடித்த அலமாரிற் கட்டகென வந்து முக்ககாட்டாயையாலே குண லிங்கமென்று சித்தித்த தகையிலே, பின்னையும் «அவன் யகித் தநியேன்» என்று அவன் பகவலிதே அதயபிரிவேசத தைப் பண்ணுகை. (தோஷாது தந்தாத தகையில் மெனாரத்தில் ப்ரவருத்தியாவது)—மாதா பித்தாதினும் பார்யா புத்தாதினும் ஐனாதினும் பதகுகளும் க்ருஹ தோதுதாதினும்ய் சந்தாதி போகல்களை யதயித்திருக்கையாகி மெனாரததின் துகக் பற்றுததயாதி தோஷத்தை ப்ரதயகாதினாலே யறித் ததாஸத்தியா கிறகச் செய்தேயும், அதிலே அபிரிவேசம் நடந்து செலதுகை. இவை யிரண்டுக கூடா தென்றபடி. அன்றிகே, (தோஷாதுதந்தாத தகையில் மெனாரத்தில் ப்ரவருத்தி யாவது)—ததவ வித்துகளான மஹர்ஷிகள் தோடகமாலார் ஸாராலார் விவேக வத்தயா விஷய தோஷாதுதந்தாத முண்டாயிருக்கசெய்தே, சாஸ்த்ர விதி

தயா ப்ராப்தமென்ற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோபாபகாதிருப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிலை கூடாதென்று விரோதக் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேண்டுமென்னுமிடம் ஸாதாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குண ஹிமென்று கினைத்த தகையில பகவத் விஷய ப்ரவருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச்செய்திருச் (கொடியவென்னெஞ்சும்) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வென்னெஞ்சு மவனென்றே கீட்கும* *அடியென தான் பின்று முன்சேவு யன்றி நயவேன்* சன்னுதினாகுகிறே.

அதாவது—*கடியன்* என்று தொடங்கி *அறிவு மேலி மாய்த்தன்* என்னு மளவும்—ஸ்வகார்ப்பரண, பிரிந்தோ வறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்ச கன், துர்ஜயேய ஸ்வபாவன என்று அவன் குண ஹாகியைச்சொல்லி, இப்படி யிருந்தானுமெனவும், அதிலேனக் க்ருமரண வென்னெஞ்சு அவனைமறை நறியாதே யிருக்குமென்றும், வேம்புக கிடந்துபிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புழிக்குமகொழிய கருமைப் கண்டாலும் விருமபாது, அப்படியே, *கிடம்மல்கீட்கீ கீடத்த கரும்பு* என் னுமபடி கிரதீசயிபாக்யனுக்கீதானே வேம்புபோலே கிரஸனுவனதும், த்வத க்ஷயாஹி சேஷ, பூதனா கான எனக்கு வகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளை யொழிய வாகைப் படுதென்றும் *மயர்வற மதிகல மருப பௌறவர்கள் அருளிச் செய்யா கினருக்கீறே எனக்கே. .... (110)

111. *குணீத் தாகிய பூபகதீ* என்றரு மிக்கியோவென்ன வருளிச்செய் திருச் (குணகருத தாள்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111. குணகருத தாள்யத்திலுங்காட்டில் க்வருபப்ரபுகதமான தாள்யமீறே ப்ரதாதம்.

(குணக்குத தாள்யமாவது)—அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றமுமையா யிருக்கை. (ஸவருப ப்ரபுகதமான தாள்யமாவது)—சேஷத்தைக் கிருபணீயமான தன ஸவருபத்தைப் பார் தடிமையாயிருக்கை. ஸவருப மிப்படி யிருந்தாலும், குணக கிஷயமாகையாலே குண கருத தாள்யமு மிக்கியுத்திலே யறுவர்த்தியா கிற்கும்; ஆகையிதே, சேஷத்தைக் கிருபகரண கிணயபெருமான தாமப்படி அருளிச் செய்ததும். ஆனாலும், குணக்குதமானது ஒன்பாதிச மாகையாலே அப்ர தாகமாய், மந்தையது கிருபாதிசமாகையாலே ப்ரதாகம கிருகமும்; அதனைப்பற்ற விதே தத் ப்ரதாக்ய பரலித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. .... (111)

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸமவாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பித் திருச் மேல (அரணலியைக்கு) என்று தொடங்கி.

112. அரணலயைக்குப் பிராட்டியுத்தீர்செய்த வார்த்தையை க்மரிப்பது.

அதாவது—அந்தி பகவா ஐச்ரமத்திலே பெருமானுக்குத்தருவி மஹர்ஷியையு மறுவர்த்தித்திருத்த வஸதாம, தத்பத்தியான அரணலியையைப் பிராட்டி சென்று அறுவர்த்தித்திருக்கிற வனவிலே அவன் பிராட்டியைப் பார்த்து. *பத்துஐக்கதையும் அபிமாந்தையும் ஐசுவர்யத்தையும் கிடந்து பெருமான பினனே காட்டிலேபோந்த வித தைவியோகத்தாலேயும்கரு கனருகக் கூடாறு, ககரந்தனும்துமாம், வகரந்தனு ம்துமாம் கனவனும்துமாம் நியவனும்துமாம், ஸந்தீகங்கரு தைகம் பர்த்தானேயிச்,

நீரிப்படி எப்போதும் பெருமான் விஷயமாக வறுகுவிதழப் போகும் என்ன; பிராட்டி-
 னனுஜித்தாக கவிழ்தலை விடாருத்த, எனக்குப் பெருமான பக்கல பாவபந்தம் வைத்து
 உண்டாமிருக்கச்செய்தே, அவர்தரம் குணதிகர சிருக்கையாலே, என்னுடைய
 பாவபந்தத்தை குணவிபந்தமே வென்றிருப்பர்கள் கரடாசர், அவ்வாசர்யத்தை
 குணகெடுவோடு வயதிரேகித்தாகாடட வெண்ணுமையாலே ஸானவர்பக விருக்கு
 மிருபகப் பறிவிக்கப் பெறுகிறீனென், அவர் குணவிரும்பாய விருபநுமனவனனும்
 ஸானவர்பக விப்படி கரண மிருப்பது என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (112)

113. இப்படி ஸவரூபப்ரபுகதமான தானயமே ப்ரதாசமானெ, சேஷி செய்த
 படி கண்டிருக்கும்தொழிய, அகம்போபாயத்தவாதிகள குடையுமபடி பவவிஷயத்தைக
 குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வபரவருத்தி சேருமோ வெனகிற சங்கையை யறுவதிக்
 கிருசீ (பகவதவிஷய பரவருத்தி) இத்தியாதிபாஸ. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறா (அதுககடி
 ப்ராவணயம்) என்று தெரடவகி.

113. பகவதவிஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னிச் சேருமோ வெனனெ, அதுக்கடி
 ப்ராவணயம்; அதுக்கடி ஸமபந்தம்; அதுதான் ஓவரதிக் மனது;
 ஸத்தப்ரபுகதம்

ப்ராவணயமாவது—அதிமாசர் ஸகேஹம். அந்த ப்ராவணயத்தாககடி விஷய
 வைவஸித்யமனதே வென்ன, (அதுககடி ஸமபந்தம்) எனகிருசீ. (ஸமபந்தமாவது)—
 சேஷிசேஷிபாவம். அதுதான் குணகருதமாயும் வாராதே வென்ன, (அதுதான்
 ஓவரதிகமன்று, ஸத்தா ப்ரபுகதம்) எனகிருசீ. (ஸத்தா ப்ரபுகதம்) என்றது—
 இவ்வாத்தமாவது ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றெனகை. .... (113)

114. இத்தால மேப பண்ணின சங்கைகருப் பரிஹாரமானதே தென்ன
 வருளிச்செய்கிறா மேல வாகயத்ரயத்தாலே.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவணயகர்யமான அதுபவவிவாதபோது குடையும்,
 அது குடையாக்கக்காக வகுமவை யெல்லாம் அவாஜியங்களுமாய்
 ப்ரபதங்களுமாயிருக்கு; ஆகையாலே பகவதவிஷயப்ரவ்ருத்திசேரும்.

(அத்த ஸத்தை ப்ராவணய கர்யமான வறுபவ மிலைதபோது குடையும்)
 என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்தையான, ஸ்வப்ரபுகத ஸமபந்தமடியாய வருகிற
 ப்ராவணய கர்யமான பகவதறுபவ மிலைதபோது கைனகாலமும் கிலை தென்ற
 படி. (அது குடையாக்கக்காக வகுமவை யெல்லாம் அவாஜியங்களுமாய் ப்ரபத்தங்
 களுமாயிருக்கும்) என்றது—அத்தஸத்தை யழியாம்கருதப்பாக வருகிற மடவெ
 டுகை முதலான ஸகல ப்ரவருத்திகளும், பகவதறுபவமொழியத் தரிப்பேரெனம்
 யாலே தவிருவாமென்றனும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக் கதிரய
 கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரபத்தங்களுமாய் சிருக்குமென்றபடி. ஆகையாலே
 பகவதவிஷயப்ரவருத்தி சேரும்) என்று—உகத்ததை மேலதுவாகுகெகொண்டு
 ப்ரவருத சங்கையைப் பரிஹரித்தத தலைககடுகிறா. .... (114)

பின்னிலோகாசர்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம், ப்ரதம் ப்ரகரணம் ஸமபூர்ணம்.

த் வி தீ ய ப் ர க ர ண ம்

ப்ராபகாசநரபரித்யாக விவரணம்

115. இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிசுரஹத்துக்கும் ப்ராபகாசநரபரித்யாகத்தினனதெனஞர் கிறு; இதை ப்ராபகாசத்தினை, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ராபகாசநரபரித்யாகத்தினனதெனஞர் மேல (ப்ராபகாசநர பரித்யாகத்தாகும்) என்று தொடங்கி.

115. ப்ராபகாசநர பரித்யாகத்துக்கும் அஜஞாநாசகதிகளன்று, ஸ்வரூப கிரோதமே ப்ராபகாசநரபரித்யாகம்.

ப்ராபகாசநரபரித்யாகம்—ப்ராபகாசநரபரித்யாகத்தை யொழிந்த உபாயங்கள். (அஜஞாநாசகதிகளன்று) என்றது—அவற்றையறிக்கைக்கும் அந்நிஷேதங்களுமீடான ஜஞாநாசகதிகளிலாமை தத்தியாகத்துக்கு ப்ராபகாசநரபரித்யாகம் என்றபடி. ஸ்வரூப கிரோதமே ப்ராபகாசநரபரித்யாகம் என்றது—பகவததயாதபாசநரபரித்யாகத்தினனதெனஞர் மேல (ப்ராபகாசநர பரித்யாகத்தாகும்) என்று தொடங்கி. இதனால்—“அஜஞாநாசக தானே ப்ராபகாச” என்றறிவித்தல் சொன்ன அஜஞாநாசகதிகள முக்கியமானது வனதெனனுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜஞாநாசகதிகள எடியாக விடிக் ஜஞாநாசகதிக ளுண்டாகிவ பரிசுரஹமாயிதே, ஸ்வரூபகிரோதமென்று விட்டாகிதே மறுவலிடா தொழிவது. .... (115)

116. இப்படி ப்ராபகாசநரபரித்யாக கிரோதமென்று தன்னையொழி, அதுவும் மேலேகாசநரபரித்யாகத்தோடு போடுகிறது, அது பின்னை யார்க்கு உபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகாசநரபரித்யாகம்) என்று தொடங்கி.

116. ப்ராபகாசநரபரித்யாகம் அஜஞாநாசகதிகளன்று.

(அஜஞாநாசகதிகளன்று) என்றது—ஸ்வரூபகிரோதம் ஸ்வரூப கிரோதமென்று ஸ்வரூபத்தை யுளையடி தர்சிப்பிக்கைக டீடான ஜஞாநாசகதிகளென்று உபாயமா யிருக்கு மென்றபடி. .... (116)

117. ஆனால், ஜஞாநாசகதிகளுக்கு இது எவ்வெனயென்ன (ஜஞாநாசகதிகளென்று) எனகிறார்.

117. ஜஞாநாசகதிகளுக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபகிரோதமென்று ஜஞாநாசகதிகளுக்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை. .... (117)

118. இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்னென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப கிரோத மாகையானே) எனகிறார்.

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபகிரோத மாகையானே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யந்த பாசநரபரித்யாகம்; இதுக்கு ஸ்வரூபகிரோதமாவது பாசநரபரித்யாகம். .... (118)

119. ததபாயத்வததை ஜஞாஸிசாமகரோஸரான வாழுவர் பாசரத்தாலே தர்சிப்பிககிருர் (செறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

119. "நெற்காட்டி நீக்குதியோ" என்னுந்நற்றே.

அதாவது—உன்னையொழிய வேண்டுபாயததைக காட்டி உனபக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்க்கிறுயோவென்கையாலே, பரபகார்த்தரபாயத்வம் வித்தரிதே என்கை. நீக்குகையாவது—பரத்தரமான் வஸ்துவை வைதாத்தரக்குத்தயமான உபாயா துஷ்ட்டாசத்திவே மூட்டித் தனக்கு அசலாகளுகையிறே. ... .. (119)

120. இதினுடைய ஸ்வரூபகாசகத்வப்ரபுகதமான துஷணவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிருர் (வர்த்ததே) இத்தயாதி வாக்ய தவயத்தாலே.

120. "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்கையாலே பயஜநகம்; "யா கச" என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அதாவது—காலேஷுவபிச ஸர்வேஷு= திகு= ஸர்வாஸு=சாசயுத, சரீரேச கதெனாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம்= என்று—உபாயாத்தரதுஷ்ட்டாசத்தக்கு யோகமான் கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாத்தராகததன்விஷயமாகவும் எனக்கு மஹிபயம் வர்த்தியாஸிநாதென்கையாலும்; உபாயாத்தர ச்ரவணாத்தரம் அர்ஜுனனுக்கு சோகம்பிறக, ஸ்வரூபாநுருயோபாயததை யுபதேசித்து *மாகசா* என்று சோகாபநேதகம் பண்ணியிருக்கையாலும் ஸ்வரூப மிரோதியான ப்ரா பகார்த்தம் ஜஞாஸிகளுக்கு பயஜஸகமுமாய சோகஜஸகமுமாய சிருக்குமென்கை. (120)

121. கிழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரித்தவனாகி விரோதம் காட்டுகிருர் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

121. இப்படி கொள்ளாதுபோது ஏதப்பரவருத்தியிம் ப்ராயசர்த்திவித் கூடாது.

(இப்படிகொள்ளாததுபோது) என்றது—ஸ்வரூப காசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவருத்தியில பராயசசித்தவிதி கூடாது) என்றது—*ஸகருதேவஹி சாஸத்தார்த்தத் கருதேவம் தாரயேச கரம், உபாயாபாய ஸையோகே கிஷ்ட்டயா ஹியதே அஸயா; அபாயஸம்ஸவே ஸதயா ப்ராயசசித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயசசித்திரியம் ஸாத்ர யத்புசச சரணம் வரஜேத்; உபாயாஸரூபாயத்வ ஸவிகாரேப்ரயேததேவஹி* என்று ப்ரபகரணவனுக்கு ப்ரமாணிகமாக உபாயாஸர ப்ர வ்ருத்தி வரத காலத்தில, அபாய ப்ரவருத்தியிலபோலே புஷ்ப்ரபதரூபப்ராயசசித் தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புஷ்ப்ரபதமாவது—பூர்வப்ரபத ஸமரணம்; புஷ்ப்ரயோகமன்று. ... .. (121)

122. இப்படி ஸ்வரூப காசகமான உபாயாத்தரத்தினுடைய அத்தயத் கிஷித் தத்வத்தை அபிபுகத வசரத்தாலே தர்சிப்பிககிருர் (திருக்குருகைப்பிராம்பினளான்) என்று தொடங்கி.

122. திருக்குருகைப்பிராள் பிள்ளன் பனிக்ருமபடி—மதிராப்துபிரமான் ஈதும்பறய குமபகத் தீததனவெம்போலே அஹங்காரிப்ரமான் அபாயாத்தரம்.

நிருககுருகைப்பிரான பிள்ளானுதிருர்—ஸ்வஜ்ஞான பாஷ்யகாரர் நிரு
வடிவிலே ஸேவித்து ததமீத விஷயமாய் வகைசாஸ்திரங்களையுமாய்க்கொண்ட
விட்டிருக்கும்வ ராகையாலே, ஆப்த தமர விருககுருவாரீறே. (பணிகுருமபடி) என
தது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்தவத் திவித்த
த்ரவயமாய் வலவபர்சுலேசமுள்ள வலவககளைபும் தன்னைப்போலே திவித்தவர்க்கு
மதிறே; இததை அஹங்காரத்தகரு நருஷ்டாத்த மாகுருகையாலே - அதிதுடைய
அத்தவத் திவித்ததவமும்; ததஸ்பாசலேசமுள்ள வலவகம் தத்தவத் திவித்தமென்று
மிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதருமபாவது) - ஸுவர்ணம். (தம்மயசுமபம்) என்றது -
உள்ளுத்ரவயாததமாய் ஸுவர்ணம் மேலபூசா நிருககையனறிககே, அதுதானே
உபாதாமாகப பணனின் குடமென்றபடி, இத்தால - பாத்ரகத்தி சொல்லுகிறது.
(தத்தததித்த வலிவம்) என்னையாலே - அதுகருளளிருக்கிற ஜகத்தின் பாவத்தம
சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிசரமான உபாயாத்ரம்) என்னையாலே
இத்தும் பாத்ர கத்தியும் தத்தக பதாதத கத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது
* ஆதம ஜ்ஞானமயோமலி * என்கிற ஸ்வதேவ விமலதையாலும் பகவதவ்யாஹ
சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாதிரே பகத்யாசரயமான வாத்தவல்த விருப்பது, தத்தக
பகதியும் பகவதேகாகாதயா பரிசுத்தததிரே, அஹங்காரம் ககிறதிலையையி சொரு
ருகையிலையே ஆக, இத்தால சொல்லிறருயத்த தெனனெனலில்; ஸுவர்ணபாத்ர
கதமான தித்ததஜ்ஞம், பாத்ரகத்தியுண்டாய்த தாலும் பரிசுத்தமாதிருகக, ஸுரா
பிரது மிசரதையாலே - திவித்தமாயப்போலே, ஸ்வதேவவிமலதையாலே பரி
சுத்தமான ஆதமவலதகதையாய் பகவதேகவிய்யதாய் பரிசுத்ததையாதிருக்கிற
பத்திதான, வலயதக மலமான வஹங்கார ஸப்சத்தாலே ஜ்ஞானிக ஸ்வதேவியாதபடி.
திவித்ததயா நிருககுருமென்றதாயத்த. (பணிகுருமபடி) என்றதகருசு சேர, வாகயத்
தின் முடிவிலே, என்று என்கிற கித்ததையும் கூட்டி விவ்விப்பது. ... (124)

123. இன்னமு மிதுகருப் பவவிஸத்தசுத்த மெனபதொரு ஹ்ணுணுண்
டென்குருர் (ததத்தகரு) என்று தொடங்கி.

123. தத்ததத்திக்குப் பகதையோலையும் ரஜ்யத்தகரு ஹ்ணுணுணுண்
பத்திக்கு ஸத்தாமனது.

அதாவது - த்விபாததவகலிலே கிலிப் பகதையை ஆபரணமாகப் பூண்கை
யாலே, பகதையைக கொடுத்தவர்களுகரு தத்தததைக கொடுத்தவர்கள்; உதாரான
ராஜககன ராஜ்யாத்ந்தியாய் வதது ஓரெலுமிசமபமுததைக கொடுத்தவனுகரு ராஜ்
யத்ததைக கொடுத்தவர்கள், இப்படி கொடுத்தவர்களென்றால், மஹார்ககமான தத்தததைக
மும் மஹா ஸமபத்தான ராஜ்யத்ததகரும், பகதையு மெலுமிசமபமுதும் ஸத்தசு
ஸாதகமலஸாதப்போலே, *பகத்யா ஸ்பயஸ் தவகதயா* *பகத்யா த்வகதயா சகயா*
என்கிறபடியே - பகதி சபனனு பரமோதாரான விசுவரன இவன் பகக பகதி
மாத்ரமே பரமுசாக பரமபுருஷாத் தததைக மோகத்ததைக கொடுத்தாலும், பகத
தககிது ஸத்தசு ஸாதகமனறென்கை. ... .. (123)

124. ஆஹ விலக்தசுமமான பகதையையு மெலுமிசமபமுததையு முப
ஹாரமாககொடுத்த, தத்தததையும் ராஜ்யத்ததையும் பெறுகிறவர்கதான பெறுகிற

படியென், அவ்வோபாதி யாகிறதென்ன; அதனாகும் யோகயதை யிலையென கிருர் (தான) என்று தொடங்கி.

124. தான தீர்த்துக்கையே தனக்குக் கொடுக்கவதொன்றிலும்.

அதாவது-அங்கு தானும் தனக்குரியவைய தனக்கென்ன வொரு பகவதும்பும எதுமிசைம பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்வலாம், இவ்வு அப்படியானதிகே *யானே தீ எனதுடைமையும் தீயே* எனவிற்படிய - ஆத்மாத்மியங்களிரண்டு மாகுத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமிலாத வகிஞ்சகனுக்கையாலே, பேற்றுக்கு நேரதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸம்ஸ்பிககலைய தோன்றுமிலை என்கை.

125. கோதாதத்தில் பிதாவுக்குப் புதன தனினை கொடுக்குமாப்போனே, அவன் தந்ததுதனை அவனுக்குக் கொடுக்காலோவென வருளிசெய்கிருர் (அவன்) என்று தொடங்கி.

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிதம், அடைவீம் கொடுக்கல் அபுபாயமாம், அடைவுகெடக் கொடுக்கல் களவு வெளிப்படும.

(அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) *விசித்ரா தேஹ ஸயபதி ரீசவராய மிவேதிதம், பூர்வமெவ கருதா பரஹ்மஹுஸை பாதாதி ஸயபுதா* என்றும், *அக்ஷா தீ தந்த வாகை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே-அடியிலே அவன் தந்த கரணகனேபரங்கிள *மம்மஸபய மப்பகதோ மத்யாஜீ மாம் கமஸ்துரு* என்றும் *ஸததம் கீர்த்தயாதோ மாம் யதந்தசச த்ருடவரதா* என்றும் சொல்லுகிற படியே தீயாசரிச்சக ப்ரணுமாதிகளாலே தச்சேஷமாபபடி பண்ணுகை. (அடைவிலே கொடுக்கையாவது)-ததியமென்னும் புத்தியாலே ஸம்ஸ்பிககை. இப்படி கொடுக்கில் (அதபாயமாம்) என்றது-அவன்தனை யவனுக்கே கொடுத்தவிதனை யொழியத் தானென்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதமமாக தன்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது)-மதியமென்னும் புத்தியாலே ஸம்ஸ்பிககை. இப்படி செய்கில் (களவு வெளிப்படும) என்றது-பகவத் தரவ்யபஹாரம் ப்ரகாசிகு மென்றபடி. *ராஜமநேரத்தரணபடியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஒலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன் கொடை. .... (125)

126. இன்னமு முபாயத்தரததுக்கொரு துஷணம் சொல்லுகிருர் (பர்த்ரு போக) இத்தியதியாலே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிற வளக்கைக்கு உறுப்பாக்குமாயே இருங்கு மவதயம்.

அதாவது-பார்வையானவன் ஸவயம் பரயோஜனமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதாமாகவிக் கொன்னானவில, தன்னை பார்வையாக விருமபின் பர்த்தாவுக்கும் தந்தபாஸையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவதயமா மாப்போலே, பகவத் வைஷ்ணவாதுபவத்தாலே வினைத் போக ரூபயான பகதியை மோஷணாதாமாகுமானவில தன்னை சேஷபூதனுக் கிருமபித் தன்னோடே அஸ்து பரிமாசின் விசுவானுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு

மவத்யமாயத் தலைககட்டுமெனகை. *ராதரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்சேஷித்து விடிவோறே கைககடவி தரவேணும் என்று வளைகருமாப்போலே, பகதியை யபாயமாகக் கொள்ளுகை* என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது. .. .... (126)

127. இப்படி வ்யாசுபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிகாறு சாஸனம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் *ஓரித யாத்மாநம் த்யாயத* *ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத* *ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவயச் ச்ரோதவியோ மந்தவ்யோ தித் யாஸிதவ்ய* என்று இச்சேதநனுகு மோகேஷாபாயமாக விதிகிறதற்கு விதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரசசத்தை யதுவதிகிறார் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னி;

128. தந்திதாநத்தனை யருளிச்செய்கிறார் (ஒளஷதஸேவை) இத்தாதிபாலே.

128. ஒளஷதஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே சசவரணக் கலந்து விதிக்கிறதினை.

அதாவது—அத்யந்தருகணராயத் திரிபாநிற்கச்செய்தே அத்தை அவிளமபேந போக்குமாப்தமான மஹேஷஷதத்தை ஸேவிககச்சொன்ன ஸதகநிசையாத பாஸ புத்ராதிசனுகு அவர்களாஸைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸதகநரிலே அந்த ஒளஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸஸரான மாத்ராதிசனைப்போலே, சிசுரமாக ஸம்ஸார வயாதியைத் தீர்க்கும் ஸீததோபாயமாகிற *நச்சுமாமருத்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி விவருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிககச்சொல்லி முதலிலே யுத்தேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயதந வாஸையாலே அதுககிசையாத சேதநரையு விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக கபிமதமான ஸ்வயதநுபமாயிருககிற உபாஸந்திலே ததங்கதடுவந ஸீத்தோபாயமான வீச்வரணை கலந்து தாத்ருசமான உபாஸந்தையை யவர்களுககு மோகேஷாபாயமாக விதிகிற விததனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமத வஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தநமிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஒளஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிறுப்போலே, தார்ஷ்டாநதிகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிசரண வீச்வரணே யுபாயமென்னுமிடம் ஸமபரதிபநம். ஆவயஷதாரேந ஸேவிககருமனில் அவிளமபேந வயாதியைப்போகும் ஒளஷதம் அபிமத வஸ்து மிசரமானிபாது விளமபேந கார்யகரமாகிறுப்போலே யாய்த்து, உபாஸந் மிசரணேபோது சவரண விளமபேந பலப்ரதனுகிறதும். ... .. (128)

129. இனி இப்படி பிதுதன்னை விதித்தது கிருமின்ற கிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகக்கூக வித்தனை யென்கிறார் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது ப்ரவீம்ஹையை ப்ரவர்த்திப்பிக்கக்கூக.

அதாவது—சாஸத்ரமாகிறது, *தாரகூண்ய விஷயா வேதா* என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிசனான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸ லையா யிருகருமாப்போலே, மாதாபித்த ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வதஸைதர மாகையாலே, தமஸ்ப்ரசரோடு ரஜஸ்ப்ரசரோடு ஸத்வப்ரசரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நகிககவிட கூழமமஸராமையாலே, அவ்வோருடைய குணது குணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதங்கனையு முபதேசித்து, கொள்ளொம்பிலே

யேற்றுகைகளுக்குச் சான்றிகளாக நாடுவாரோபாதி, இவ்வோற்றுக்களான தன்னுடைய தாதப்ரியம்சத்திலே யாரோபிகைக்கரைப் பரவத்திப்பிகிறதாக்கையாலே, சயேச விதி தொடங்கிப் பரபதி பரியதயாக வரும்படியும், சேதாச் சினதனினதவளவுக டோக உத்தரோததர புருஷாந்த ஸாதாராயப் பரவத்திப்பித்த பூவபூர்வங்களை விவர திப்பிகைக் கவதாரிடுகரும்; ஆகையாலே இவ்வுபாணத்தைப் பரவத்திப்பித்தது பரவியமையை விவர்த்திப் பிகைக்கரை (பரவியமலை) எனதது—மேலான ஸ்ரீமலை யெனதபடி, பரதேவதை, பரகதி எனகிற விடங்கலிலே—மேலான தேவதை, மேலான கதி எனதத்தமயிடுப்போலே, அதாவது—சயேச விதிகளு மேலாக விதிககப்பட்ட பசுவாஸைபாதிக்களைச் சொன்னபடி. அதற்கு ஸ்ரீமலையென்னலாமோ வென்னலும்; விவரத் ஸ்ரீமலை யென்னக்கடவதினே. *அகரீ கோமீயம் பசுமாலபேத* எனகிற விடத்தில, ஆஸைபசுத்தம், *ஆஸைபசு ஸபாச ஸ்ரீமலையோ* என்கையாலே ஸ்ரீமலையாமிதினே. இத்தரவ—காமயகர்மத்தைச் சொன்னபடி, (பூவ விவரத் ஸ்ரீமலை) என்று சயேச விதியைச் சொல்லுகையாலும், ததுபரி விவர்தமான் காமயமே இவ விடத்தில விவகிதம்.

அனந்திகே, விவர்தமேயாவது, பசுவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வமாக அந் தபரயோஜ்ஞானபககொண்டு அகரீசுந்தரி தேவதாரதர்யம் ஸமாராதமாகவே பண்ணும் பசுவாஸைபாதிபுத்த யாகாதி காமத்தையப்பற்ற, ஸவதத்தரனுய்ககொண்டு ஸவர்காதி பவராதமாக அகரீசுந்தரி தேவதாராதரங்களை புத்தேசித்தது பண்ணும் பசுவாஸைபாதி புத்த காமய காமய விசேஷஜ்ஞாநகு பரவியமலையபரய மேன்னலம் படி யத்தத கிருஷ்டமர யிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை கிடவி அதுதனனை பர ஸ்ரீமலை யெனதருளிச்செய்தா ராகவுமாம். சாந்தரவிவர்தமாயம் பசுவதேக விஷ யமாய யிருக்கிற பரபகாதரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக் கபாய மேனதரோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிடவிச் சொல்லலாயிதே *அத பாதகபீதன தவம்* என்று— உபாயாதரத்தைப் பாதகமாகச் சொல்லிற்றிதே தாமதேவதையும், புபுஷாவுக் குபா தேயமான புனயாதான முபுஷாவுக்கு பரபசப வாயமமாக சினததினே. ஆக, ஸவசவந்தமும்—இவவிடத்தில காமய கர்மத்தைிய சொல்லுகிறத இப்படி தான லோஜிகிறத—உபாலக விதிகளு விவர்தம் காமய கர்மமாக விவர்தாமே பரத்த [படி] ரணயத்திலே யருளிச்செய்கையாலே (129)

130. ஆனால் இப்படி விதித்தததைப் பினனை கிஷேதிகிற தென்னென்ன யருளிச்செய்கிற (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

130. இதுதான் பூவவிவர்த்ஸ்ரீமலையோலே; வித் தீதேதவகீரணடுக்கும் குறையகீ.

(இதுதான்) எனகிறத—மீதச்சொன்ன உபாஸத்தை, (பூவ விவரத் ஸ்ரீமலையாவது)—சயேசவேசாபேசர யஜ்ஞம் என்று பரதமத்திலே விதிககப்பட்ட அபேசர கர்மம், அது, தம்பரகாராய ஸாஸிகராயிடுபாஸைப்பற்ற விதிககப்பட்ட ஆஸ்திகராய் கரீர்யாதி காமய கர்மங்களிலே யிறிகைக்கு யோகயரான ரஜாபகர ஸைப்பற்ற கிஷேதிககப்படுகிறப்போலே, உபாலகமும் ஸவதத்தீர் யாஸயசேஷத்வ விவருத்திபூர்வமாகப் பசுவச்சேஷத்வத்திலே பூனறுகிகைக்கு யோகயரான ஸத் தீவ்ரகாரைப்பற்ற விதிககப்பட்டி, பாரகசுத்யஜ்ஞாநம் பிறத்த பசுவதேகோபாயத்

வந்திலே யூன்றுகைககு யோக்யரான பரமஸத்வ நிஷ்டட்டரைப்பற்ற விஷேதிக் கப் படவும் குறையிலை, ... (130)

131. இப்படி கிஷேதிக் கப்படுமவையான விவதன்னை அடிசேலே யெதுக் காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிசுவாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிசுவாஸத்துக்காக விதித்தது.

அதாவது—சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபா யோபிசார ச்ருதி: என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸ்த்ரத்தை யிலையென்றிருக்கும் நான்நிகலுகரு சாஸ்த்ர விசுவாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ர என்னும் அநயசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநலுகரு, அவை யிரண்டும் வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே கிலைகின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விசுவாஸம் பிறக்கைக்காக வெண்ணை, ... (131)

132. இப்படி யோரோ விசுவாஸத்துக்காக விதித்த கிஷேதிக் கத்தை யொத் திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல்பற்றி கின்றால் அபிசார கர்மடபோலே கருமனறே யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ருரமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்கி.

பரஹிமஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாகி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ கிரோதியாய் அத்தால் வரும் பஸம கில துக்காதுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) என்கிறது; அஹைகார கர்ப்பமான ஹிந்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்கருஷ்டவேஷ கிரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ரயரூப ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்கி) என்கிறது. ... (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார் (இதுதான்) இத்தயாதியாலே.

133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமாய் யிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வரூபகிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபாஸநதான், *யஜ்ஞே தானே தபஸா அநாசகே ப்ராஹ்மணே விவிதிஷந்தி* *அவித்யயா மருத்யம் திரீத்வா வித்ய யாம்ருத மஸ்துதே* *ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதேரஸவத்* *கஷாய பங்கதே கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி* *கஷாயே கர்மபி பகவே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ர வர்த்ததே* *ஜ்ஞாநந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி, நரானம் க்ஷிண பாபநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாதிக் கப்படுமதாகையாலே, அசக்தனான விவனாஸ் செய்து தலைககட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்த்ர பரித் யாகத்தற்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... (133)

iii ப்ரஸங்காத் பரபத்தி வைலகஷணய கதகம் iii

134. இப்படி ப்ரபகாசாதரத்துக்கு அநேகம் குறறகளை ப்ரதிபாதித்தீர், பரபத்தி யுபாயத்துக்கு ஒரு குறறமுத்தானிலியோவென்ன வருவியசெயதினார் (ப்ரபதத்துபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. பரபத்யுபாயத்துக்கு இக்குறறகளொன்றியிலி.

(இக்குறறகளை) என்று—எவருப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யத மாகச சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்சிகிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது— ஒரு தோஷமும் இதினபகவிலிலை என்றபடி. (இக்குறறகை சொன்னுமில்லை) என கையாலே மறநெரு குறற முண்டென்னுமிடம் தோற்றுவித்தது. அதாவது— வஸ்துது உபாயத்வம் தனக்கினரிககே கிருககசெய்தே ஆபாதப்ரதிதியிலே உபாய ப்ரதிபத்தி ய்ஹமாயபடி கிருககை (134)

135. இக்குறறகை விதகவிலியென்னுமத்தை ப்ரகாசிபகிகைககாக இதி னுடைய ஸவருபோசிததவ ஸுகரதவகளை யருளிச செயதினார் (ஆதம் யாதாத்யம்) இத்தயாதியாலே.

135. ஆதமயாதத்யயுஞ்சுநகாய மாகையாலே விவருபத்துக்கு உத்தியாயம், "சித்யவேண்டி" என்கிறபடியே தீவருத்தியாய மாகையாலே ஸுகரதயாயிடுக்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆதம் யாதாத்யயுஞ்சு கார்யமாகையாவது)—திருமகரததில மத்தம் பதததில சொல்குறறபடியே ஆதமாவின்னுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவத்யந்த பாரதத்தீர்யததை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸவருபத்துக் குசிதமாயாகையாவது)—அந்த பாரததத்தீர்யமாகிற ஸவருபத்துக் கதருபமாயிருக்கை. (சித்யவேண்டி) என்கிறது, சித்யுதத—சித்யுததைய, பரககவேண்டாவென்கை அதாவது ஒரு வயாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (விவருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுர் கிருககும்) என்றது—பகவத பரவருத்திவிரோதி ஸவப்ரவருத்தி விவருத்தி ப்ரபததிஃ என்கிறபடியே—ஸவப்ரவருத்தி விவருத்தியாலே ஸாதிககப பும் தாகையாலே எளிதாகச செய்யலுமா கிருககுமென்கை

இவை கிரணடையும் சொலலியே, மேற்சொன்ன தோஷுககளொன்று மிதக் கிலிலி யென்னுமிடம் வித்திததபடி யென்னென்னிலை; அபாயதவ பயஜுகத்வ சோக ஜுகத்வ அஹமகார மித்தயா வித்திததவ அவத்யகரத்வகளை ஸவருபவிரோதித் வதகைப் பறநி வருகிறவை யாகையாலும் பவவிதைருசதவம். இது பவஸாதக மனரிககே வித்தேபாயமும் பவஸாதகமாய் இது ததவதனமாத்ரமாய் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொனருகையாலே இதின பககம் வருகைக் கவகாசமிலவணம் யாலும், இவவறு தோஷுமியிதகவிலவணம் (ஸவருபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே வித்தமாயிதே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (விவருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸபஷ்டமியே. ஆகையால், ஸவருபென சித்ய ஸுகரதவகளாகிற விவவிரணடு மிதகருண்டென்னலே, மேற்சொன்ன தோஷுககளொன்று மிதகவிலிலி யென்னுமிடம் பரகாசிதமாய்த்து. .... (135)

136. இப்படி உபாயமவனென நம்பவளித்து ஸைவவருதநிலி மிவருத்தன மிருத்தவிட வணையுமோ, ததஸந்தோஷாததமரக விவன சில பசைசிடனென்டா வோவென்ன வருளிசெய்கிறு (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி

136. பூர்ணவிஷய மாகையாலே பெருமைக்கடாகப் பசைசிட வொன்னது.

அதாவது—தோகத்தில பசைசிடிலார் அவ்வொவிஷயங்களின் தரத்தக டிடாகவிதேயிதவது, இவரும் பசைசிடப்பார்க்கி லைப்புகிடவேணுமிதே, அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணன மிருகருமவனுக்கையாலே, அவனுடைய லைப வத்தக கதருணமாக விவனுலொரு பசைசிடப்போகா தென்கை. .... (136)

137. ஆனால் அவனுக்கிவன்னவில ஸந்தோஷம் வினைபுட்படி யென்ன வருளிசெய்கிறு (ஆபி முககய) இத்தியாலே.

137. ஆபி முககயஸ்தோக மாதாத்திலே ஸந்தோஷம் வினைபுட்படி.

அதாவது—அநாதிகாஸம் *யாதாஸுமபதறி சீலரும் விரதத்தை யேறிடிக கொண்டு தனபககம் விமுகனாபப்போகத விவன, அகலினைவு குலிகத தன பககலி முகனாஸமகரு ஸலிசகமான்தொரு வயாபாரம்பெற்ற வனவிலே, * இத்தனை காலம் விமுகனாபப்போகதவன இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே* என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுககரு மென்றபடி. ... .. (137)

138. அவனப்படி திருததாலும்; அவன் பூர்த்தியானது, அவிஞ்சகரான கம் மாவலின் புகப்பித் தணுகப்போகாத என்று இவன் கைவாநருமபடி. பன்னுதோ வொன்ன வருளிசெய்கிறு (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

138. பூர்த்தி கைவாநகாதே மேலிவருகக்கு நேறு நித்தனை.

அதாவது—அவனுடைய அவாபதஸமஸ்தகாமத்வம், ஆசரயனோகமுகனா விவன * கம்மாவலின் யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிககப்போகாத * என்று ததாசரயணத்தினின்றும் மிளுக்கயானதிககே, காமிடதகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, கம்பககல பெற்றதகொண்டு ஸந்தோஷிகருமென்று அபிவிவெசிததப் பற்றுக்கைருடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிககே, அவன் பூர்த்தி அவனை சிப்படி ஸந்தோஷிகக வொட்டமோ, உபேஷித்தக கைவாநகப்பணனுதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்தியாலே வருளிசெய்கிறுராகவுமாம், அதாவது—அவனுடைய பூர்த்தியானது, * இவன் பசைசிடபுடன் * என்று அதாதரித்த அவகொரத்தினின்றும் கைவாநகாதே, *ஆபிமுககய ஸலிசகமாத்தரத்தகரு மேறபட கமகிவன சில செயயவேணுவதனடோ* என்று விருமபிக கைககொளனுகை ருடலாமித்தனை யென்கை. ... .. (138)

139. இப்படியவன அஸபஸ்த்தஷ்ட நென்னுமதகரு ப்ரமான்முண்டோ வொன்ன வருளிசெய்கிறு மேல (பத்ரம் புஷ்பம்) என்று தொடங்கி.

139. “பத்ரம் புஷ்பம்” “அத்யத் பூனூத்” “பூஷ்ணவம் புக பூவே”.

பத்ரம் புஷ்பம் பஸம தோயம் யோ மே பகத்யா ப்ரயசசி, ததநாம பகத்யு ஹ்ருத மகஸமி ப்ரயதாத்மகா என்று—பத்ரத்தையாகவுமாம், பஸ்த்தையாகவுமாம்,

ஐஸ்த்தையாகவுமாய், யாவனெருவ நென்கரு பகதியானே தருகிறான், அகம்பர யோஸ்த்தையாகிற சுததியோடே கூடின மண்ணையுடையனுவனுடைய வப்படிப் பட்ட பகதியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவரதலமஸ்தகாமனு மிருக்கிற கான், அவன் பரீமத்தானே கலங்கித் தருமாப்போலே, வயாமோஸ்தகானே கலங்கி அடைவுகெட விரியாகவ கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிதே.

*அகயத் பூர்ணதபாம குமபா தயத் பாதாவதேஜாத, அகயத் குசல ஸப ரசகாத கசிசசசி ஐராதாவ அதாவது—ஸ்ரீதுதெழுதருகுகிறேபோது, த்ருத ராஷ்டரன், *பாண்டவ பக்ஷபாதியா மிருக்கிற கருஷணன் வாராகினரூன், அவனுக் குச லில ஸாடையுங் கொடுத்தபு பொன்னையுங் கொடுத்த கமககாகிக் கொண்டு கிறோம்* எனருபபோலே சிலவற்றைச் சொல்ல, கினைவுரு சொல்லு மொத்திராத வஞ்சகனுன் வவன் கருத்தை யறிதத ன்னுலுயன், *வருகிறவ னவனெடுத்தவனல லகான், அவனுக்கு வேண்டுவ நிவவனவு * எனகிறான், அதாவது—தான் குடிக்குத் தனல்கை பொரு குடத்திலே விறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுகருமேமொன்றும் வேண்டா; தன் கருமத்திலே அதிதி வந்து புருத்தாக காலிக் கழுவுவதாக ஸாமகய சாலத்தம் விதித்து வைத்ததிதே, அவலிவாபாதி அவன் திருஷ்டகன் வினக்கவமையும், அவனுன் வாசிகு விசேஷித தொன்றும் செய்யவேண்டா, வெநூதரம் வாதவனை ருளப் ரசகம் பண்ணக்கடவதிதே, அவலிவாபாதி யோரினசொல சொலவமையும், ஏற்ற மாக கொன்றும் வேண்டா, இவவனவுகளை யொழிய மறடுன்றை இச்சியனகாவை நெனக்க இததாஸ—ரீ கொடுக்க கினைக்கிற ஸாடையும பொன்னையு மவனெரு சரகாக கினைத்திருகருமோ, வலியயானவ உன் ஆரீமுகவ ஸாலசகம் விவவனவு களைச் செய்யப்பா ரென்றபடி.

*பரிவதில்கினை * என்று தொடங்கி *புரிவதலும் புறகபூவே * என்று—[நெய் பந்தியர்க்கு ஸர்வோவரின் ஸமஸாரகருகதரா யதபவிதது, அவவதபவஜுதித் ப்ரீதியானே *ரததஸாமகரக கானதே * எனகிறபடியே பாடி, விதைருதராகையைப் பெறவேண்டுகிறப்பீர், உபகரணகனில குறைவுபராத தகலுக்க தவிசதது, அலமஸ கருதமான் ஐஸ்த்தை யேதேனு மொருபடி பரயோகித்து, பினை யவனுக்கு அருள் கொண்டயாசு கொடுப்பதது மேதேனுமொரு புறையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ் வளவு மமையும் கிடிகேர எவனுக்கு] * என்று அவனுடைய ஸ்வாராததையை ஸ்ஸபாஷ்டமாக ஆழவா ருளிச்செய்தானிதே. (139)

147. (பூண் விஷய) என்று தொடங்கி இவவளவும்—ப்ரஸகதாஹப்ரஸகத மாக வாதவிததனைகிற ப்ரபத்தி வைகல்கண்ணமிதே தீழாசொலவபட்டது, ஆகையானே அதுகனைனமுமொரு வைகல்குநாமம் சொலதுகைக்கரை வித்தேர பாயத்தகரும் பவத்தகரு முண்டான் ஐசயததை நுத்தது வருளிச்செய்கிறா (புறல்க கடடி) என்று தொடங்கி

148. புல்கைகாடி யமழத்துப் புல்கையிடுளவரப்போலே பஸஸ்தங்குக்கு பேதல்கினை.

அதாவது—கோவை வரவழைத்துப் பினையதகரு தாரகாதிகளைகிட்டு நோக்க கினைப்பார் தத்போகயமான புலுதுதனனையே தத்கைகார ஸாதகமாக

முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதனையே மேலுமிழுளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலகாநுணை விகரஹ விசிஷ்டனானதானே மூந்தற விவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகை ரூபாயமாய், பின்னை யென்றுமொக்க விவனாக ரூபேயமாயிருக்கையாலே பலஸாதநங்கரிண்டும் ஏகவஸதுவாயிருக்குமென்கை. (140)

141. இத்தால ப்ரபத்திக்கு வலைக்ஷண்யம் பலிததபடியை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

141. ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸதுதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸுகரூபமாயிருக்கு மென்றபடி.

அனநிககே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வலைக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்.

(புலலை) இத்த்யாதியாலே. அதாவது—புலலைக்காட்டி. தேதுவை அழைத்துக் கொண்டு பின்னை அப்புலலையே யிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, *ஸகருத கருதோஜ்ஜலி* *நமச சகருர் ஐநார்தநம்* இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டி ஈச்வரனை வசிகரித்தால் பின்னை யவனாகுதப்பாகச்செய்யு மடிமையும், *பத்தாஜ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிநி* *கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுனை* இது யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன ஸவருபாதுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே இவனாகு ஸுகரூபமாயிருக்குமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்த யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்தியி னுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது. .... (141)

§ ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம் §

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அதுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிசேஷமான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால்) இத்த்யாதியாலும், (ப்ராப்திகரூபாயம் அவன நினைவு) இத்த்யாதியாலும் கீழுருளிச்செய்த படி யன்றியே, முகாந்தரேண வருளிச்செய்கிறார்மேல். அதில், இப்படி. ஸவருபாது ரூபமான வித்தை ஸாதநமாகுகிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரான வவனை யிவன பெறப் பார்க்குமன்று, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார் (இவனவனை) என்று தொடங்கி.

142. இவன் அவனைப்பெற நீனைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

அதாவது—உடைமையை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான அவன்ருளே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரான விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரததாலே ஸ்வதந்த்ரான வவனைப்பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில். இப்படி விலகாநுணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி. .... (142)

143. இனி அவனே ஸ்ரீகரீசுருமனவின் உள்ள வாரி சொல்லுகிறார் (அவ னிவனை) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்போல நீங்குகுமபோலு பாதகமும் விடுக்கிறது.

அதாவது—ஐயாமியாய் எவ்வகைதரனுமவன ஸ்வமைய பாதகத்தினு கிருக்கிற விவனை ஸவேசசையாலே பெற்றவனாகருமனவின், பாபங்களில் ப்ரதாசமாக வெண் ணப்பதும் பாதகமும் பாதிபதகமாகமாட்டா தென்கை இவை பிரண்டாலும் எவ்வகை ஸ்ரீகராதபாயதவமும், பாதக ஸ்ரீகரோபாயதவமும் காட்டப்பட்டது. *சிதா பரம சிவனபோ ப்ரபத்திரி கோபதி, ஸ்ரீய்யேது காவலாய ப்ரதிஷேதாயபாதகம்* என்னக்கடவதிறே. .... (143)

144. இப்படி இவை பிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருவிச் செய் கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

144. இவை பிரண்டும் ஸ்ரீ பாதாநவானபக்கவிலும் ஸ்ரீ குணப்பெருமான பக்கவிலும் காணலாம்.

145. அவர்கள்தகைகளாக விவைகண்டபடி எனனென்ன வருவிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபாதாநவானாகு) இத்தாதி வாகய தவயத்தாலே

145. ஸ்ரீ பாதாநவானாகு தன்மைதானே தீமையாயிற; ஸ்ரீ குணப்பெரு மானுக்குத் தீமையானே தன்மையாயிற.

அதாவது—பெருமான மீட்டுக்கொண்டுவந்த திருவபிஷேகம் பண்ணுகிறதத் தன் ஸ்ரீபாதாநவானாகுதன்மைப்பெற்று வரமுன்ககாக, *ஏபிச்ச ஸ்ரீவைஸ் ஸ்ரீததம் இத்தாதிப்படியே-வழியேபிடித்து மகோத்திததககொண்டு சென்று பெரிய வாத்தியோடேயவத் திருவடிங்களிலே ப்ரபத்திபண்ணின் ஸ்ரீ பாதாநவானாகு, அப்படி பண்ணின் ப்ரபத்தியாகிற தன்மைதானே, சரணயரான பெருமான திருவுள எத்துக கலிஷ்டமாவகையாலே தீமையாய்விட்டது. *ஏதும யேதனை* இத்தாதிப் படியே பெருமான தாமேவத்தகைகேரிககப்பெற்ற ஸ்ரீகுணப்பெருமானாகு, தோஷமே பசசையாக வாகைகேரிகையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே தன்மையாய்விட்ட தென்னை. *யத த்வத்த்பரியம் கதிஹ புணயம் புணய மயயத்* என்றிறே புண்யபாப ஸ்ரீபாதாநவானாகு, ஆகைய விவர்கள் பக்கவிலே காணலாமென்கை. .... (145)

146. இவன் பண்ணும் ப்ரபதம் சரணய ஸ்ரீகுணயதலாரி மலலாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருவிச்செய்தார் கீழ்; இதுதான் விவனுடைய ப்ரபதவருத்ததைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா கிருகருமென்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷயகாரருடைய வறுஷ்டாக ப்ரகாரத்தை யருவிச் செய் கிறார் மேல (ஸ்ரீவாபாதகளுக்கும்) என்று தொடங்கி.

146. ஸ்வாபாதகங்களுக்கும் ப்ராயசீத்தமான ப்ரபத்தி தாலும் அபராத கோடியிலேயாய ஆரமணம் பண்ண வேண்டுமபடி தீவிரத்தீர்த்தே.

அதாவது—*அஹம்ஸம்யபராதகர மாயை* என்கிறபடியே—அபராதகங்களுக் கெல்லாம் கொள்கமர கிருக்கிற விசேதனை ப்ரபத்தி பண்ணவே, *ஸ்ரீவ

பாபேப்யோ மோக்ஷசிஷ்யாமி* என்னும்படி இவனளவில ஸர்வேசுவரன் திருவுள
ளம் பரஸந்தமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் பராயச்சித்தமாகிறே
ப்ரபத்திதா னிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ள பரபத்தியை, *த்வத் பாதாரவிந்த
யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபந்த்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ
வ்ருத்தத்தை யதுஸந்தேவாதே அதுதானும் அபராத கோடிகிலேயாய் *தவமேவ
மாதாச* என்று தொடங்கி இததலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கக்க குறுப்பான
பந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, *தஸமாத் பரணம்ய*
இத்யாதியாலே இப்படி திருமுனபே கூசாமல் வந்துகின்று பரபத்தி பண்ணின
இவவபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று கூறாமனம் பண்ணவேண்டுமபடி
நில்லாதினறதிறே யென்கை; ஆகையால், இவவழியாலுமிது அபராதகோடி கட்தமா
யிருக்கு மென்கை. அநாதிகால மபராதத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருளாவிலே ஆபி
முக்கம்யம் பண்ணினானையாகிலும், *ரிபூணமபி வத்ஸஸஃ* *யதிவா ராவணஸ ஸவயம*
என்றிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால், அவன்னைக்கொள்ள ஒரு குறை
யிலலை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால்
இவனித்தை அபராதமாகவே கினைத்து கூறாமனம் பண்ணவேண்டுமபடியாகிறே
யிருப்பது. .. ... (146)

147. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யதுஸந்தித்தால்
அபராதகோடிகிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை தருஷ்டாந்தமுதே தர்சிப்பிக்கிறார்
மேல் (நெடுநான்) என்று தொடங்கி.

147. நெடுநான் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்வை லஜ்ஜாபயங்கனின்றிக்கே
பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்ற அபேக்ஷிக்குமா
போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பன்னும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—நெடுங்காலம் பர்த்தாவோடு ஓட்டமறு பரபுருஷகாமியாய் தந்
கிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போந்தா னொருபார்வைய, *இப்படிப்பட்டநா மவன் ஸந்திதி
யிலே கூசாமல்சென்று நிற்குமபடியென!* என்கிற லஜ்ஜையும, *இத்தனை கால
மும் நாம் செய்துதிரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது கம்மைவந்திப்படி
யபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில் செய்வதென்!* என்னும் பயமுயினறிககே,
அவன் முன்னேசென்று கின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்கு
மளவில எததனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதந்யாஹ்
னாய்வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் பறயினறிககே அந்யபரையுய்ப் போந்த விவன்,
ஸ்வபூர்வவ்ருத்தார்த்தாதுஸந்தார்த்தால் வரும் லஜ்ஜையும ஸ்வதந்த்ரான வவன்
தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் பயமுயினறிககே, தத்ஸந்திதியிலே சென்று
கின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மென்கை.
ஆக இவ்வளவும், ஸ்வதத ஸ்வீகாராதுபாயத்வமும், பரதத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும்
ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... ... (147)

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ராவதிலும்
தன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலவந்து பரதந்த்ராவதே ப்ரபலமென்றி னர். (க்ருஸபாலே)
என்று தொடங்கி.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்தாயத்திற்காட்டில் ஸவாதந்தாயத்தாலே வரும் பாரதந்தாயம் பரபலம்.

அதாவது—ஆர்த்தராய அந்நய சரணராய தனதிருவடிகளிலே வந்து சரணம் புருந்தவர்களானவில்தனக்குண்டான பரபலையாலே அவர்கள் சொன்னதை செய்யும் படி பரதந்தரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவாளைப் பரபலையாலே தனதிரங்குச ஸ்வாதந்தாயத்தாலே திரிவேறுதகமாகச் சிறை யங்கேரித்துத் தனனை யவர்களிட்டது வழக்காகி வைக்கையும, இரண்டு மீசவரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஒரே தனசகளிலே ஸ்வாதந்தாய திருத்தமாய விபலிக்கவுங் கூறும்; பிற்பட்டது, அபரதிறதமாயகையாலே ஒருநாளும கண்ணழிவிலே. ஆகையாலே, அதிலுங்காட்டி விதுபரபலமென்கை. ... .. (148)

149 இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிதமென்கிறார்மேல் (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறது—கீழ் பரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரதஸ்விகாரததை. (வேதபுருஷனின் தையபேக்ஷித்தான்) என்றது—*நாயமாத்தமா ப்ரவசநேக லப்ய நமேதயா நபஹுநா சருதேந—யமேவைஷ வ்ருணுகே தேந லப்ய தஸையைஷ ஆத்மா விவ்ருணுகே ததூம ஸ்வாய* என்று கடவல்லியிலும் முண்டுகோப விஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸகருத கீர்த்தம் மபேக்ஷா கார்யமிதே. ... .. (149)

150. இத்திலேயி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயிகாரம் ஸித்திகப பெற்றவர்க ளுண்டோவென வ்ருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷா கிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

150. அபேக்ஷா கிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமானுக்கும் இது உண்டாயிற்று.

அதாவது—தந்தாமபக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பமபா திரத்திலும் கங்காசுலத்திலும் பெருமான தாமே சென்றவங்கேரிக்கப்பெற்ற திருவடிகும ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுக்கும இந்த பரதஸ்விகார முண்டாய்த்தென்கை (150)

151. இப்படி ஸ்வாதந்தரன யிவர்களை யங்கேரிககிற விடத்திலும், *தமப்பா பாஷ ஸௌமித்திர ஸுகரீவ ஸநிவம் கபிம* *மாழைமான மடநோக்கி யுனதோழியும்பி யெம்பி* என்று இளையபெருமானையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கேரித்தவிடம் காணலாமாவென வ்ருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்

அதாவது—இச்சேதன் தான் ஆசரிககிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கேரிக்ருமபோதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும்

ஸ்ரீகுறும்பெருமானையும் அங்கேகரித்த ஸதஸகன மாதாமன்றிகே, ஸ்ரீ விபீஷணும் வானை யங்கேகரித்த ஸதஸத்திலும் கரண லாமெனது, எவ்வெனெ யெனவென? *கோலுயருழிதலதே தரஸவச சாலமாரித*—தயக்கவ புத்ராமசச தாராமசச ராகவம் சரணமகத* என்றுசரணம் புருத்த, ஸாவதோக சரணாய ராகவாய மஹாத்மகே—விவேதயத மரம் கபிர்ம விபீஷண முலஸிதம்* என்று கின்ற விபீஷணமுவானை அபயபரதாபூர்வகமாக அங்கேகரிக்கெறிடத்தில, * ஆராயம ஹரிசரேஷ்ட தததமஸயபயம் மயா—விபீஷணுவ ஸுகரீய யதிவா ராவணஸ ஸ்வயம்* என்று முதலிகளுக்கெவ்வம மூலபூதரான மஹாராஜை முனனிப்பிறை அங்கேகரித்தது திருவடிபயம் ஸ்ரீவிபீஷணமுவானைப் பங்கேகரிக்கெறிடத்தில பிராடி. ஸங்கீதவிதயவலலாமையானே யவனை முனனிட்டனம தோதநிதிலிவியை யாகிலும், பிராடியலணகக கெழுந்தருளுகிறபோதமஹாராஜும் திருவடிபயம் கிறெறி டத்திலே திருவாரபரணங்களைப் போகட்டு கடாவித்தது வைத்தப் போகையாலும், ஸங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணமுவானைப் பெருமான திருவடிகளிலே வரும்படி கடாவித்தருளுகையாலும், பெருமானிருவரைப் பங்கேகரிக்கும்படிததில பிராடியபய முன்னிட்டே யங்கேகரித்தாரென்று கொளவேணும், பரதந்தரை யான வவளுகரு இததிலியை கிளவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவருத்தி கூடாதிதே; ஆகையானேயிதே, பரதத ஸனீகாரம் சொல்லுகிறகிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணமுவானை யங்கேகரித் தததையுமியர் ஸஹபடித்தது. .... (151)

152. இவன் கிருபாதிக சேஷபூதனும் அவன் கிருபாதிகசேஷியா கிருககை யானே அவயவதாகே ஆசரிக்கவும் அங்கேகரிக்கவு மணமதிருக்க, இப்படி யிரு வரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவெனவன் வகுளிசெய்திருர் (இருவர்) என்று தொடங்கி.

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தத்தம் குறவகங் கீர்ப்பிக்கக்கடக்க.

சேதனாகருக குற்றமாவது—அராதிகள மலபககை விழகலய அங்ங விஷயப்ரவணலய ததாரணுதிலககமேபண்ணிக கூடபூரித்த வைதத வபராதம்; சசவானுகருக குற்றமாவது—அவ்ஜீயமான ஸமபதமுண்டாரிருகை அபராதம்; ததயே கண்கிப்பி அராதிகளமியனை யகலவடித்திருத்ததில, இவனன குற் றத்தை சமீபிக்கையாவது—இத்தைப்பார்த்தது சசவன சிறுதபடி பண்ணுகை; இவனன குற்றத்தை சமீபிக்கையாவது—இத்தை கிளத்த சேதன வெருவாத படி பண்ணுகை. .... (152)

153. இவனனவேயன்று, இன்னருமிகுகொரு ப்ரயோஜனமுண்டெனவிரர் (ஸ்வரூப) இப்பாதியானே.

153. ஸவருபவித்திய பரதமே.

ஸ்வரூபமாவது—இவனுக்கு ததிய பாரததந்யம்; அவனுக்கு ஆசரிதபாரதத் த்யம்; *தேவுத தனையம்* என்று ஆசரித பாரததந்யத்தைகிறே யவனுக்கு தானு தனமையாக வாழுவாரனரிசெய்தது. இவைகிரணே மிருவாகரும் வித்திப் பது புருஷகார புரஸகரணத்தானே என்கை. .... (153)

154. கிழே *ஸவருபம்* என்று சொன்னததை உபபாதிக்கிறார் (ஒன்பாதி கமூமாய) என்று தொடங்கி.

154. ஒன்பாதிக்கமூமாய நீதயமுமான பாரதத்தாயம் இருவாக்கு முண்டிதே.

அதாவது—சேதானுக விவரித்துத்தலை பாரதததர்யம் ததயம்வப்பாபுத மாகையானே ஒன்பாதிக்கமூமாய, அவுபுபாதிதான நீதயமாகையானே கிருபாதிக்க பகவத் பாரதததர்யத்தோபாதி கித்யமூமாயிருக்கும்; ஈசவரனுக்கவிவரித்துத்தலை பாரதததர்யம் ஆசரித்தவ ப்ரபுகதமாகையானே ஒன்பாதிக்கமூமாய அவுபுபாதி கித்யமாகையானே அதுதானும் கித்யமாயிருக்கு மென்கை (இருவர்க்கு முண்டு) எனனுதே, (உண்டிதே) என்றது—இவ்வர்த்தத்தலை ப்ரமாணபரவித்ததயத் தோற்றுவிக்கக்ககாக. (154)

155. இவவனவனறு. இன்னமுமிதக்கொரு ப்ரயாஜுகமுண்டென்கிறார் (அகிதயமான) என்று தொடங்கி.

155. அநீதயமான கிருவாரபாரதத்தாயமும் குலிவதும் அததானே.

அகித்யமான பாரதததர்யமாவது—கர்மபாரதததர்யம் அதில சேதானுக கர்மபாரதததர்யமாவது—அவசய மதுபாகதவயமகளான கபாகப கர்மங்களின் வசத்திலே இருப்புண்டு ஸமஸீக்கை, ஈசவரனுக்கு கர்மபாரதததர்யமாவது—தான செயதகர்மம் தானுபயிச்சிருக்கலை காம் செய்வதென? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரததாமாககி அதுக கிடாகிவ கிவவறுவித்துக்கொண்டு போருகை. இது கட்டப்பது *ஸர்வபாபேபயோ மேஷுகிஷ்யாமி* எனனுமனவுமாகையானே, இத்தை அகித்யமென்கிறது. இவை புருஷுகார புரணகரணத்தானே குலிவையாவது—இவன் முன்னிடுமனலில் அததலியைத் திருத்திடும், அவன் முன்னிடுமனலில் இது தலியைத் திருத்திடும், இரண்டு தலியும் ரஷ்யரகுகபாலேக சேருமபடி பண்ணுகையானே இவை தன்னண்டயே கிவருத்தமாகை. ... .. (155)

156. அராதிகாஸ ஸவததரனுய *யாதானும் பகூரி கீங்கித் திரிதவிவன் இன்றிதே ஆபிருக்கவம் பண்ணிறறு; பாகருதியோடே கிருகையானே தர்வாஸை மேலிட்டி ஆசவனுக்கோராகையானே உத்தபுதமான இரதாஷிய ரகுக பத்தத்தை கிலிஸசெயது பகூறுமபடியே போகபபார்க்குதலை, கிவருச ஸவததர்யமும் கர்மறு குணமாக கிலிஸ வீகிலிஸே வராதிகாஸ கிலியோககொண்டு போதத வீசவரனரு விப்பத்தத்தை கிலிஸசெயது முன்பு போலே இவனை கர்மறுகுணமாக கிவவறுகிகப் பாகருதலை செய்கிலிஸசெயன வகுவிசெய்கிறார் (ஸஸாஷிகம்) என்று தொடங்கி.

156. ஸஸாஷிகையானே இப்பத்தத்தை கிருவாஜுகிலிஸசெயப்போகது.

அதாவது—இது ரகூயரகுக ஸமபத்த மிரணு 'தலியமுறித்ததாக வத்த தன்றிககே புருஷுகாரருப ஸாகி ஸலுரிதமாக வரததராகையானே, இத்தை இருவராலும் மதியமாதப் போகச தென்கை, ... (156)

157. இதுகரு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல (என்னை) என்று தொடங்கி.

157. “என்கி நெய்யுகிலும்” “கோமணப்பாலைக்கெய்யாயி”

கப்பினனைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸைரிகள னடுவே பெனனை யாகிகரித்த பின்பு ஸ்வசத்தியான தாணவ கைவிடமாட்டா நென்கையானே, * என்கி நெய்யுகிலும் * என்கிற பாட்டு அங்ஙனே இப்பாதத்தை மிகவிசெய்யப் போகாமலாகு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீலுபாயாகையானே அவள் பரிசுற்றுமான என பகலிலே அதிஸ்ரீலுபாய, அரியன செய்துவகை என னேடுடே கனத்த வுனனைப் பெற்றுவைத்து இனி மூலவந்தியேனே பென்கையானே, * கோமணப்பாலைக்கு * என்கிற பாட்டு புருஷகாரம் முன்னகவாத இப்பத்தத்தை சேதனெனு மிகவிசெய்யப் போகாதென னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ... (157)

158. (ஸாஸ்கிமகான விப்பகதத்தை மிகவி செய்யப் போகது) என்றது— ஸாஸ்கியான புருஷகார விஷயத்தி விருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதத்தீயத்தைப் பற்ற வகையானே, இருவர்க்கு மிவவிஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதத்தீயத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுஞ்ரீ மேல் (காமணி) என்று தொடங்கி

158. காமனி வயுதபத்தியை ஸவருபகுணங்களால் வருகிற காதலையகோச ஶாநித்யத்தை நீனைப்பது.

(காமணி வயுதபத்தி) ஸாவது—சரி—ஸேவாயாம * என்கிறதாதுவின, *ஸ்ரீயநே* என்கிற வயுதபத்தி. இதுககாத்ம—ஸேவிகைப்படாவினது நெனறிதே இவ்வயுத் பத்தியில், (ஸவருப குணங்களால் வருகிற காதலு ஸவகோச ஶாநித்யமாவது)— சேஷத்தீயாவிற ஸவருபததாலும் ப்ரணமிதவாவிற குணததாலும் வருகிற சேதன பரமசேதன்களாவிற ஸேவாகாததாக்களுக்கு ஸ்ரீகோசமிவ்வமை அதாவது— இரண்டு தலைக்கு மிவன விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிசிகமாயச செலனுக்க. இததை (வினைப்பது) என்றது—இவ்விஷயத்தி லீரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதத் தீயத்தை ஸம்ரிப்பதென்றபடி. ... .. (158)

159. இப்படி விருககையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்தயதிகாரிகளென்கைக் கும அவசயப்பேசிடமென்கிறா மேல் (அதிகாரி) இதயாதியானே

159. அத்தீயதீயத்துக்கும் புருஷகார மவாஜீயம்.

(அதிகாரி தீயமாவது)—அஜஞர், ஜஞாநாதிகர், பகதி விவசர் என்கிற முன றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவ்ஜீயம்) என்றது—குறத்ததீயமிப் பிகைக் குறணனவற்றுக்கு புருஷகாராவயம் வேண்டுகையானே, ஸாவத கைவிட வெண்ணு தென்கை. அதவர், இப்புருஷகாராதான அகம்பரயோஜனாவய பரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, பரயோஜனாததாராவய பண்ணுமவர்க்கும் வேண்டிமே வெண்ண வருளிச செய்கிறா (அதிகாரி) இதயாதியானே. (அதிகாரிதீயம்) என்கிறத ஐச்வரிய கைவலய பகவா சரணுத்ததிகை. இவர்கள் மூவர்களும் (புருஷகார மவ் ஜீயம்) என்றது—ஸவ்வாபிவழித் லீத்திகு சசவரனை யுபாயமாக ஸைகரிகு மனலில் இவர்களபாரதனைப் பொறுத்து அவனாகிகரிகுமபடி பண்ணுக்கரு புருஷகார மவசயப்பேசிட மென்கை. (*ஸ்ரீவவாகயத்தி புருஷகார ஸ்ரீவகமான

உபாய வரணம் ப்ரயோஜனாகதரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாகயத் தாலே அநய ப்ரயோஜனாவதவத்தைப் ப்ரகாசிப்பிகக வேண்டுகிறது; பூர்வ வாகயத்தில ப்ரதிபாதிதமான ஸாதர விசேஷம் பஸசதுஷ்டய ஸாதரணமாகிறே மிருப்பது. அதில இவ்வதிகாரிக்கு அபிஸஷிதமான பல விசேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகா சிப்பிககிறது இவ்வாகயம்*) என்று பரத்தபடியிலும்; (*ஐழ்ச்சென்ன ஸாதரம் பல சதுஷ்டய ஸாதரணமா மிருககையாலே இவ்வாக கபேஷிதமான பல விசே ஷத்தைச் சொல்லுகிறது*) என்று சரியப்பதிப்படியிலும்; (*உத்தர வாகயத்தாலே ப்ரபாயம் சொல்லுகிறது, ப்ரபாயாகதரத்தாக கனறெனக்கை*) இதயாதியாலே முழு கூறப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. *திருமாவேக கைதொழுவர்* *அடியாரைச் சேர்தல நீர்க்குச் திருமாவே* என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னுக் ப் பற்றி ப்ரயோஜனாககிகாக்கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிகு (*ஒண்டொடியான திருமகனுவனமான சேர்த்திடி ஸடிமையைப் பேறென்று ஐழ்ச்சென்னவுபாய பவத்தைக் காட்டுகிறது பிறகூறு*) என்றிறே இவர் திருத்தமயோகும் அருளிச் செய்வருமையத்திலருளிச்செய்தது. ஆக, (இவ்வவனை) என்று தொடங்கி இவ்வள வாக-ல்வகத ஸவிகாராபாயத்வமும், பரகத ஸவிகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ரபல யதம், அவனை ஸவிகரிக்கும்வதிலும் புருஷகாரம் முன்னுக்கே ஸவிகரிக்கும்படி யையும், இருவரு மிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜ் மின்ன தென்னுமிடமும், ப்ரபத்த யதிகாரிகளெல்லாருக்கும் புருஷகார மவ்ஜுரீய மென்னு மதலும் சொல்லப்பட்டது

ப்ரதம் ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதாழ்கே ஸ்ரீமத் பதார்த்தத் தையும் உபாயவயபவகதாழ்கே *சாராயண சரணை சரணம்* என்கிற பதவ களித்தகவகளையும் ப்ரதிபாதித வாகதம், (ப்ரபத்திக்கு தேச சியமும்) என்று தொடங்கி *ப்ரபத்தியே* என்கிற பதத்தாலே சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலதி சியமபாவத்தையும், அதுகரு விஷய சியமம் சொல்லுக்கைகாக (குணபூதி புள்ளமிடமே விஷயமாக) என்று தொடங்கி முததகண்டமாக மீளவும் சாராயண பதார்த்தத்தையும், (இதில ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தம னுலே ஆகதிபதனை வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில ஸாதரவையிலலாயமையையும், ப்ரபத்தியதிகாரரோபேஷிதமான சுகதி லஜ்ஜா யதா சிவகுத்தி சமதமாதீசயம் முதலான வற்றையும், ப்ரபத்தியவந்தயா த்யாஜ்யமான உபாயாகதரத்தினுடைய தோஷ பூயல தவத்தையும், தத்ப்ரதிசேஷிதயா ப்ரபத்தியினுடைய ஸைத்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ர பத்தி ப்ரஸவகதாலே முகபேதக் ஸவகத ஸவிகாராபாயத்வத்தையும் பரகத ஸவிகாரோபாயவதத்தையும், தத்ப்ரபல்யதத்தையும், அவனை ஸவிகரிக்கும்வதிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடமே ஸவிகரிக்கு மென்னுமிடத்தையும், உபயமும் புருஷ காரத்தை முன்னிலமதுகருண்டான ப்ரயோஜ் விசேஷவகளையும், அதிகாரி த்யத் துக்கும் புருஷகார மவ்ஜுரீய மென்னுமதத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டாததத்தை யருளிச்செய்தாராயத்த

...

... (159)

160. இப்ப்ரகரணத்திலே (உபாயததுக்கு) என்று தொடங்கி உபேயாதிகார மும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ரஸவகிக மித்தனை, இனி உபேயாதிகாரப

மான பாகரண சேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்திருந் அது செய்விற் றிடத்திலும், பாஷ்யகாரர் கதயத்தில உத்தரகண்டார்த்த மதுலகதித் தருளின கரமத்திலே, கமச்சப்தார்த்தம் முன்னாக வருளிச்செய்திருந், அதில இந்த கமலஸௌந்தான ப்ராப்யவிரோதி விவருத்தி பரதிபரதகமாலகாரலே, ப்ராப்ய விரோதி களானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலே பொன்றை யருளிச்செய்திருந் (தனக்குத்தான) என்று தொடலகி.

160. தனக்குத்தான் தேநீம் நனமை தீமையோபதி விவகரப்பிக்கும்

இதே (ஸ்ரீபாதமாலாணகரு கனமைகாரணே தீமையோபதி) என்று - ஸ்வகத ப்ரபந்தி சரணயற்றுகமாலாணரி யலவாதபோது தீமையோபதி தவிக்கட்டும்படி சொன்ன வித்தாலே, உபாய தகைசிற தனக்குத்தான் தேநீம் கனமை தீமையோ மென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய், இப்பாணகத்திலே உபேய தகைசிறும் தன் தனக்குத்தேநீம் கனமை தீமையோப் விந்மென்னுமிட மருளிச்செய்திருநென்று இதேநோ டிதருகு ஸலகதி. (தனக்கு) இப்பதி அகாவத—சேஷியானவன போகதகைசிற தன் வயாமைவாததாலே “ஆருமிப்பட்ட நெனதுமிப் பட்டது” எனனுமபடி தன் திறத்தில மிகவும் தாழ்வினென்று பரிமாறு மனவில, “காம சேஷபூததானரு, கமசேஷத் வத்தை போககலெண்டாலே” என்று ஸ்வகதகையாதுலகதாரதாலே பிறகாலிதது, தனக்குத்தான் தேநீமே சேஷத்தவாவிற கனமை, அகாதிகாலம் “ஸ்வகததரோஹம்” என்றிருந்த தீமையோபதி அவன போகத்தருக பரதிபரதகம மிருகருமென்கை. (தீமை) என்று—அருகருக கரணதிகனைச் சொல்லுமாம். (160)

161. சேஷியுடைய விருப்பத்தருகருடைய ஆத்மாவருக அனங்காரமா மிருக் கிற சேஷத்தவம், போகவிதோதியாவிறபடி. யெனனெயென்ன வருளிச்செய்திருந் (அழகுருக) என்று தொடலகி.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணிகைக்கு விதோதியோபாலே.

அதாவது—ஸரீகரு அழகுக்கிட்டசட்டை காவணுக்குகரு விஷயமுமாய அவருக் கலகாரமுமா மிருத்ததேயாகிடும், போகதகைசிற ஆவினக விதோதி யாமப்போலே, இதுவும் போகவிதோதியா மெனறபடி. .... (161)

162. அழகுக்குடனானது அதுபவ விதோதியா மென்னுமிடம் சேஷி வசகத் தாலே தர்சிப்பிகருந் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

162. * ஹாரோபி *

ஹாரோபி கார்ப்பிதா கண்டே ஸ்பர்சஸயரோத பீருணா, ஆவயோர்த்தரோ ஜாதா பர்வதாண ஸரிதோ தருமா என்று ஸமசசேஷதகைசிற ஸ்பர்ச விதோதியா மென்னுமசத்தாலே பிராப்ய திருக்கழுத்தி லொரு முத்தவட முடபடப் பூண்பதிலே எனருரிதே பெருமான. *பீருணா* என்கிற விவகவயத்யம் ஆர்ஜம். அனரிககே, அழகுக் கிட்டது அணிககைகரு விதோதியாமென்னுமிட மறிவிககைகைய ப்ரயோஜன மாக்கி, விவகருதுணமகப் பெருமான தமமளவிலே யோஜிக்கவுமாம். .... (162)

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்தர்யமேயோ நலன்தென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி.

163. புண்யம்போலே பாரதந்தர்யமும் பராதுபவத்துக்கு விஷ்ணு.

(புண்யம்) என்கிறது—கீழ் (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வதஸ்யாதுஸ்தாததாலே யிருக்கக்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிறமும் அப்படியே, போக தசையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேஷுணு விசுவானுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியா மென்றபடி..

அனறிககே. (புண்யம்) என்கிறது—ஸ்த்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத பராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும், அப்படியே, இறய்க்கைக் குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கக்கைக் குறுப்பாயையாலே வ்யாவருத்தமான பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கக்கைக் குறுப்பல்லாமையாலே பரானுடைய வறுப ஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இத்தால்—கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்தர்யமும் ஒரோ ராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிறமும்; பாரதந்தர்யத் தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேசயமென்கை.

...

.... (163)

164. இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் பராதுபவத் துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த அனந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய கிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவருத்தி பராதுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (குணம்போலே தோஷ நிவருத்தி) என்று

164. குணம்போலே தோஷ நிவருத்தி

(குணம்) என்கிறது—கீழ் விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யங் களிரண்டையும். இவைதான் ஆதமாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிதே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவருத்தி) என்றது—இவ்வாறும் குண தவயமும் கீழ்ச்சொன்ன படியே யாதொருபடி பராதுபவத்துக்கு விலக்காகிறது. அப்படியே, இவன் கிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரகருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தி னுடைய நிவருத்தியும், சரமசீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிது தான் வைத்ததுப விக விச்சிக்கிற வவனுடைய வதுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்தர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திகிற தாகவுமாம்.

... (164)

165. தோஷநிவருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம் அதயந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமா யிருக்கும்த்தனை யனரே, ஆனபினபு தோஷநிவருத்தி அநபிமதமாய் தோஷம்பி மதமா யிருக்கக்கூடுமோவென வருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றிதே.

அதாவது—லோகத்தில் விஷய ப்ரவணராத் திருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தி னுடைய ஓனஜ்ஜுஷயம் றேறதுவான அபிமதமான அபிமதமாவ, அனெனஜ்ஜுஷய றேறதுவான அபிமத அபிமதமாத் திராவினதத்திரே எனகை. ... (165)

166. இதுதான் னெனகத்தி லன்றிககே பிராட்டி திருத்தித் தவனதனகரு மிப்படி திருத்தனகரு ணாபககமான வார்த்தையை லமரிப்பிககிருத்தேம் (ஸகாம என்று தோடகதி).

166. 'ஸகாம த்ரேஷ்ஜகம்' எனகீர வார்த்தையை லமரிப்பது.

அதாவது—பிராட்டி திருமஞ்ஜுஷம் செயது வந்தது பெருமானகரு தோஷஜ்ஜு ஸகம் எனனுமத்தத ப்ரகாசிப்பிககிருத் *திபோ தோத்ராதாரணயோ ப்ரதிக்ஷணீ மெ த்ருகம்* எனகிற வார்த்தையை இவ்வார்த்தத்துக குடனக லமரிப்பதெனகை. *ஸபகா மகலகாரகம்* இத்யாதிப்படியே—பத்த மானம் திருமஞ்ஜுஷம் பன்னும ஸ்மூககடைதருத்த வடிவகககான வாகைப்பிட்டிருத்தவர்க்கு, இவன் திருமஞ்ஜுஷம் பண்ணிவந்ததிது தோஷஜ்ஜுஷகாகச சொலலிவண்டாதிரே, ஆனல், *திர்க்கழுமுணம் விசிரவஸய மெதிமீமவீனாகயல், உவாச மெகலகாகசம் விபீஷண மூபலதிதம்; திவ்யாககராகம் வவதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதம், இஹலீதம் சிரஸகாகாத மூபந்தாபய மாகிரம்* என்று இவாதாமேயனதே திருமஞ்ஜுஷம்பண்ணி வகககரித் துககொனகி வருமபடி. ஸ்ரீவிபீஷணுவானப பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி திருக்கசசெயதே பின்னதோஷம் ஐரிப்பா னெனனெனனில்; காம கலவ்வார்த்தத சொலலிவிடககடவோம், தா னே யதிரியனோ என்று சொலலிவிடாரித்தகீர போககி, அது ஸ்லோகதயமாகச சொனன் வார்த்ததயகல, அலகாதபோது ருஷ்ட ராகக கூடாதிதே, அவன் தான் *அலகாத தரஷ்நிசகாமி பர்த்ததாம் தரஷ் ஸாதிப* எனகிருக்கச செயதே, *யதாஹ தாமே பர்த்தாதே ததா தத் கர்த்த மர்ஹஸி* என்று ஸ்ரீவிபீஷணுவான கிர்பகதித்துச் சொனனபினபன்னே திரு மஞ்ஜுஷம் பண்ணிறமென்னில்? அவன் பெருமான திருவுன்னக கருத்தத யதிரியதே, அருளிசசெய்த வார்த்ததயககொனகி சொனனுளித்தகீரகிரே. எனகலகு செய் தாதும், பத்தினுணம் ராவன் பவகத்திரே திருத்த விவன் கிறததிருதத வேஷத் தேர்டே சொன்று காணுரித்தகீரயவகது, திருமஞ்ஜுஷம் பன்னினன் எனகிருக்க வேணுமிதே, அது செய்யாதே, சடககென திருமஞ்ஜுஷம் பண்ணி வந்தாநிரே; அது, அவ் திருப்புககான வாகைப்படவர்க்கு தோஷ றேறதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸகாம த்ரேஷ்ஜகம்) எனனக குறையகினை

அன்றிககே, (ஸகாம த்ரேஷ் ஜுஷ மெனகிற வார்த்ததயாவது)—ஸ்ரீவிபீஷ ணுவான திருமஞ்ஜுஷம் செயதருளச சொனனபோது, பெருமான திருவுன்னத்தத யதிரியவ னாகையாலே, 'அவர்ககிது அபிமத மாகையாலே த்ரேஷ் ஜுஷகமாய வந்த ரூபம்' என்று கீகீனதது, *அலகாத தரஷ்நிசகாமி பர்த்ததாம் தரஷ்ஸாதிப* என்று பிராட்டி யருளிசசெய்த வார்த்ததயகவுமம். த்ரேஷ் ஜுஷ மெனனுமத்தத ப்ரகாசிப்பிககிற வார்த்ததயென்று கீழ்ச்சொன்ன வ்யாயமிரு மொக்தும். ... (166)

167. இப்படியுமே விஷயத்தி லுழைக்கருமாப்போலே, ஆதமஜனாங்
பிறந்த விவரம் *அழகருடம்பு* என்று கழிகிற வித்தேஹத்தை ஈசுவரன் கிருமப
என்கேகண்டனென்ன வகுளிசெய்கிறார் (வஞ்சக களவன்) இதயாதியாலே.

167. “வஞ்சக்களவன்” “மங்கவொடடு”

அதாவது—*வஞ்சக களவன்* என்று தொடங்கி *மங்கவொடடு* என்னுமன
வாக—தமமுடைய திருமேனிலிலே அதயாதரத்தைப் பண்ணியவனுபவித்தபடி
களைபும் அவவனவனரிகளே, அதிசயபவததாலே இத்திருமேனியோடே தமமைத்
திருளாட்டிலே கொடுபோவதாக வவன் அபிவிஷ்டனா சிருககிறபடிமைக் கண்லி,
பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது என்று கிர்ப்பித்தது, இந்நுடைய
தொஷத்தை யவனுக் குணர்த்தி, இப்படி நேறயமான வித மனமுடைய விவைய
வேணும் என்று காங்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக்கொண்டு போய்ப்படி வருத்தி
இசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிசெய்தாரிதே யாழ்வார். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி லுழைப்போலே யாதிகிறதமர் மன்றிகளே,
இவனுடைய ஜ்ஞாபரிமளம் இததேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாழம் இதயாதிகிரு
மென்னுமிடத்தை ஸங்குஷ்டாதமரக் கருளிசெய்கிறார் (வேர்) இத்தயாதியாலே.

168. வேர்குருமவாகும் மனபறதக் கழற்குதாப்போலே ஜ்ஞாபரிய வித்தரத்
தோடே ஆதரிக்கும்.

அதாவது—மனத்தின் வாகியரிதது வேர்க்கும் போகிகளானவர்கள், மன்றி
புதரில் மனக்குன்றும் என்று மனபறதக் கழற்குதே சூரிமாப்போலே, பரமபோகி
யான் ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாபரிமளவிவனை கிருமபி யதுபவிக்ருமிடத்திலே, *ஆஹவாத
சீத நேதரம்பு!* இத்தயாதிப்படியே ஜ்ஞாப காச்யமான விக்குதிகளுக்கெல்லா
மர்சரமாமக்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாப பரிமளமெல்லாத தோற்றுமபடி சிருககிற
விகாஹத்தோடேகூட கிருமபுமென்றபடி. ... .. 168]

169. இன்னம் முகரந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் கிருப்பத்தை
தரிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தன விவனுடைய சரீரத்திக்கு நேறு கேவல பகவத்கையிதே.

(பரமார்த்தனுகிறார்)—*இவனிற ரீர்மை யினி யாமுருமை* *எக்கான
காதுனனை யினி வந்து கூடுவன* *எகவினித் தரிப்பெய்வன* *காரே லுரிமேன*
தரியே னினி *கவிகொளனுக்கால மின்னக் குறுகாதோ* என்று ஸமஸாரத
தில் அடக்கொதிப்பாழும், பகவததுபவததில் பெருகிடயாழும் இதுகருமே
விவலை என்னுமபடி யார்த்தி வினைத்தவன், ஏவம் பூதனுவவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்ரு
தேஹ ப்ராரப்தகரம் மென்னவொண்ணுதிதே, *ஸர்வபாபப்போ மோஷசிஷ
யாமி* என்றத்தோறு கிரோதிககையாலே; *ஆத்தநாச மாகபததா ஸங்குதேவ
கருதா ஹயலென, த்ருபதாசாமபி ஜ்ஞாபரம் தேஹாந்தர விவாரினி* எனறிறே
ப்ராரப்தி ஸவபாவந்தா கிருப்பது. ஆகையாலே, இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்ரு தேஹ,
“இன்னமும் சிவகாலினி விசரீரத்தோடே வைத்ததுபவிககவேணும்” என்கிற

ஈச்வரேச்சையொழிய வேறென்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருககிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வயாவர்த்திககிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறார் மேல் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடங்கி.

170. “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்க ளெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைக தேசத்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என் உத்தமாங்கத் தையுமொகக விரும்பா கின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக்குத் திருமலையையும் எனனுடைய சரீரத்தையுமொகக விரும்பாகின்றான் எனாரிறே ஆழ்வார். இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினனென்றறிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஒரோ ரவயவங்களிலே பண்ணிகின்ற நென்னுமதுகருபலகணம். ஆகையாலே, அப் பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனக்கபிமதமான திவய தேசக்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாபியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணு மென்கிறார். ... .. (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமெனாரார் கீழ்; இவ்விஷயம் வித்தித்தால் உகந் தருளின நிலங்களி லாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மென்னுமிட மருளிச்செய்கைக் காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை) என்று தொடங்கி.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்.

உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திககிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக காகையாலே (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேதனை திருந்தி இவன ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வளிக்கப் பெற்றறிது அங்குவின்று பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. * நாகத்தனைக் குடந்தை * * மலைமேல தான் கின்று * * பனிக் கடலில் பள்ளிகோனை * இப்பாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதஸாத்தயத்தவங்கள் தோற்றுகின்றதிறே. ... .. (171)

172. இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுகதமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (கல்லும) என்று தொடங்கி.

172. “கல்லும் கனைகடலும்” என்கிறபடியே இது வித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு, தனக்குப் புறம்பொன்றிலுமாதாமலிலே என்று தோற்றமடங்கி அவனிதிலே அப்பாதரத்தைப் பண்ணி வியவாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமடிலும், தன் ஸைகிதார்த்தாலே கோஷிகிற திருப்பாறகடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரம்பதமான் தோஷமும் புஷ்யியவாய்ததின்னவோ எனஞ்சிறே யாழ்வார்; இப்படியே, ஸாத்தியமான இச்சேதவற்றதனம் வித்தித்தால், இதன்கு ஸாதகமாக முன்பு விசுவயிப்போகத் தியயதேசங்களி ஸாதரம் ஸங்கு சிதமாயிருக்கு மென்கை. ஸாத்தியம் கைபுகுரு மனவுயிரே ஸாதகத்தி ஸாதரம் மிகவருப்பது. .... (172)

173. ஆதரம் மடமாய்ப்புகரு அவநிபை தர்சிப்பிகெஞ்சு (இனங்கோவில) இய்யாதிவாலே.

173. “இனங்கோயில் கைவிலே” எனநிவன ப்ராப்தீ தீக் கேனடும் படியாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸ்ரீபூதத்தார், தமையைப் பெறுகைக் குறுப்பாக முன்பு தான் விசுவயினை தியயதேசங்களிலே முன்புத்த யாதாமினரிகளே தனதிருவுள்ளத்திலே அப்பாதரத்தைப்பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவயோ தியயதேசங்களாக கைவிடப்புகுகிறதோ எனநிசைகை பண்ணி, என ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாயமான திருப்பாறகடலாக கைவிடாதொழிய வேணும் எனஞ்சிறே ஆகையால், இப்படி விவன ப்ராப்ததிகை வேண்டுமபடியாய்த்து அவனுக்கவற்றி ஸாதரம் மடமாய்ப்புகு என்கை. ... (173)

174. இப்படி விவனத்தித்தாலும், ஸாத்திய வித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை அபிமதங்களா சிருக்குமோ வென்ன வருளிசெய்கிறார் (ப்ராப்ய) இய்யாதிவாலே.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்

(ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்தாவது)—தனக்கு ப்ராப்யபூதனுன விச்சேதவனுடைய வுத்புகரு விஷயமாக சிருக்கை. * கண்டிபூ ராங்கம் மெய்யம் கசரி பேர்மலையென்று மண்டிவிரே விவனிருப்பது. கருதஜ்ஞதையாவது—இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயெனறே காமியனைப் பெற்றது * என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின் வுபகாரத்தை யறு ஸந்திகை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்தியமான விச்சேதனை கைபுகுந்திருக்கச் செய் தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா சிருக்கு மென்கை.

ஆக, குணம்போலே தோஷவியருத்தி என்று சீழ்ச்சொன்ன சேஷத்தவ பராதகத்யரூப ஆத்மகுணம்போலே தோஷ விய்ருததியும், (பராதபவத்தாகரு வின்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுப்பாதகார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுககபிமதமா சிருக்குமபடியையும், இவன் * அழுகருடமய * என்று கழிக்கிறவிதிலே யவன தயாதரத்தைப் பண்ணுமபடியையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸைகரஹமாக வாதரிகைக்கு நேறுவிச்சேஷத்தையும், பரமார்த்தனு விவன் தேஹ ஸதிதி கொண்டே இவன் தேஹத்தி வவன் விருப்பாநியவா மெனனுந்ததையும், அவனிவனுடைய

தேவத்தை விருமபும ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்மமானவிது ஸீத்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாமபடியையும், அதி னெலலையையும், இவன அவவோதேசங்களைக் கைவிடா தொழியவேணும் என்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்மம் ஸீத்தித்திருக்கச்செய்தேபும வேறு த்வயத்தாலே அவனுக் கவை அபிமதவகளா யிருக்கும்படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று. ... .. (174)

175. இப்படி தோஷவிரகந்தி பராநுபவததுக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ் பஷ்டமாமபடியான வேறுதககள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸீத்திப்பித்தாராய், அது தனனை த்ருஷ்டாந்தமாககி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே கீழ்ச் சொன்ன சேஷத்வபாரதநதர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிககிருர் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

175. ஆகையாலே தோஷிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

(ஆகையாலே) என்று—கீழே ஸீத்திப்பித்தவர்த்தத்தை யறவதிககிருர். (தோஷ நிவ்ருத்திபோலே) என்றது—தோஷத்வ கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜவையததுக் குறுப்பா யிருக்கச்செய்தேபும தோஷத்தையே போகயமாக விருமபுகிற பரணியான வவனுக் கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவததுக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆந்தர குணம்) என்கிறது—சேஷத்வ பாரதநதர்யங்களை, இவற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது—ஜ்ஞாநாதந்தவகளிலுங்காட்டில ஆத்மரவுக்கு ஆந்தரங்கமாகையாலே, இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப் பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும் (ஆந்தர குணம்) என்கிறது—பாரதநதர்ய மொன்றையு மாகவுமாம். ... .. (175)

176. இப்படிச் சொல்லுக்கைக்கு தோஷ நிவ்ருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இது தானே தோஷமா மென்கிருர் (தோஷ) இத்தாயியாலே.

176. தோஷிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே.

அதாவது—காமியியானவன் தன்னுடம்பி ஸமுககுக் கழற்றி போகத்திலே யவ்வழிக் இச்சிககுமாப்போலே, ஸ்வத பரிசுத்தமான வாத்தல்வருபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிகுரு போகயமாக விகியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வவிப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்திதானே, காமியியுடைய வழுக்கைக்கும் காழுகளைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தனனை புஜிக்க வாதிககிற வவனுடைய போகததுக்கு விலக் காகையாலே தோஷமாயிறே யென்கை. அவனுக்கு அகிஷ்டமாமதிறே தோஷ மாவது. (இதே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழ்ப்பாதித்தத்தை யெல்லாம் கினைத்து. ... .. (176)

177. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே) என்றும்—தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுமையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பவித்தறிதே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை நேறும்படி அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசந்தாலே தர்சிப்பிக்ஞ்சர்மேல (தன்னால்) என்று தொடங்கி.

177. “தன்னுக் வரும் தன்மை வினைப்பாலபோலே; அவனுக் வரும் தன்மை முனைப்பாலபோலே” என்ற பின்னாவாததை.

(தன்னால் வரும் நன்மையாவது)— ஸ்வயந்தததாலே தான் தனக்குண்டாகவிக் கொள்ளும் நன்மை. (வினைப்பாலபோலே) என்றது—ஒளபாதிகமுமாய், கிரஸமு மாய், அபராப்தமுமாய் மிருககுமென்கை. (அவனுக் வரும் நன்மையாவது)—மிருபாதிக ஸ்வாமியான வவனானே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாகரும் நன்மை, முனைப் பால் போலே என்றது—மிருபாதிகமுமாய், ஸாஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாய் மிருககு மென்கை. ... .. (177)

178. இவ்வளவனறிகே, எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேட மிழிந்தால் ஸ்வவிசேசமே பலிகருமென்னுமிடத்தை ஸித்திச்சமமாக அருளிச் செய்கிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு தன்மை தேடுகையாவது—ஸத்ததய ப்ராஜ்ஞைய மாதாபிதாக்கள் கையிற்றினறம் வாய்க் கறுகளுள் ஆட்டு வானியன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும் போலே யித்யப்தொன்ற.

அதாவது—ப்ராப்ததனுமாய்ப்தனுமானவ்வன் இவனுக்கு நன்மை தேடும் தொழிய், அதுகெடுத்ததடான தான் தனக்கு ஸிவோஜ்ஜீவகார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது — ஸ்வரகூடேனையோடியான ஜ்ஞாசகதிகளொன்றாயின றிகே ஸ்வமாதாதாதிக ளுணர்ந்த கோககவேணநிம்படியான ஸதந்ததய ப்ராஜ்ஞைய, ரகூகரான மாதாபிதாக்கள் கையில் வின்றும வலிய வாமகி, கொடுகருத் கடசாதே உயிச்சகோலமாகக் கொண்டு மரமலகைகளோடே கலசி விறறுவிறும் காதகளுள் ஆட்டு வானியன் கையிலே இத்ததை கோககிக் கொள்ள என்று காட்டிக் கொடுக்கும்படி போலே மிருபப்தொன் மென்கை. இத்ததா—ஸர்வேசுவரனே ரகூகன், தான் தனக்கு காசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. ... .. (178)

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடிததாக கொள்ளுமோவென வருவிச்செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிபயாள்.

அதாவது—ஸர்வேசுவரனிலினை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவரை ப்ரதிகூடும்ப் போருமவனுமையாலே இவனுடைய விசாசத்துக்கு ஒருகாலமவன் நேறமவன்று, இனி *அன்கோவ* என்னுமபடி தன்னை களிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. *யானே எனனை* என்கிற பாட்டிலே, *யானே* என்று—என்னிழவு பகவத் கருதமலை, அவன் எதிர் குழலபுகுத் திரியாதிக ரானே நிகர் விசாசத தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்கிறேறே யாழுவார். ... .. (179)

180. இவன தனனைத் தானே முடிக்கையாவது ஏதென்னு மாகாங்கைத் திலே யருளிச்செய்கிறார் (தனனைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் வீருமபுகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன)—விவிதநிவிதத விஷயங்கள், இவற்றை (விருமபுகையாவது)—இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதந்யார்ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது, தாத்ருச ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய நமசஸ்ப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவை எல்லா மென்னென்னில, உத்தர வாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக் கிடெட்சுவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்றவிறே “மகோவாக காயை” என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணியாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகார ருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுகூப்படியிலே இருத நமசஸ்ப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில, *இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்* என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாநாதிருபமான அஹங்காரம், தத் கார்யமான விஷயப்ப்ரவணன்யம், ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம் முதலான விரோதிகளை யெல்லாம் ப்ரஸக்தாது ப்ரஸகதமாக வருளிச் செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதயில்லை.

... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸகரேணோபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்தீஸ்பர்சம் போலே.

(அகநி ஸபர்சம் போலே) என்றது—அகநி ஸபர்சமானது அந்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிகுமாப்போலே, இதுவும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வருவழித்துவிடு மென்கை.

... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கரேளர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல்.

182. “ந காமகலுஷம் சித்தம்” “நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தஃ” “ந தேஹம்”
“எமமாவீட்டுத் தீரமும்”.

அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; *நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸந்திதம், காமயே வைஷ்ணவதவந்து ஸர்வஜநம்ஸு கேவலம்* இதுககார்த்தம்—நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போகயரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைருண்டாதி களாகிற வேறென்றை ஸவயம் புருஷார்த்தமாக ரினைத்துக் கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜநம்ஸ்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாமபடி யிருக்கிற தாஸயத்தை யே யாசைப்படா நின்று தென்று. கேவலபத்தால்—இத்தலைக்குமா யிருக்குமிருப்பைக் கழிக்கிறது;

துசுப்தம் அவதாரணர்த்தம். இதனால்—மோக்ஷபாயாதமாகத் தன்னுடைய வரும் தெலளாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே தயாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அகந்தரம், பிராடடி வசகத்தை யருளிச்செய்திருர். *சுழுவீரீ மோக்ஷாததோ வாவர்த்ததர் கச பூஷணீ*, வளையா ராஷ்ட்ரமிதயே விள ராமம் மஹாரதம்* இதுகர்த்தம்—மஹாரதரான பெருமானைப் பிரிந்து ராஷ்ட்ரவிகள நடுவே வலியா கிறகிற வென்கருப் ப்ராணனுலொரு ப்ரயோஜக மிலிவி. அர்த்தவகனாலுமொரு ப்ர யோஜகமிலிவி, ஆபரணவகனாலு மொருப்ரயோஜகமிலிவி என்று இத்தால்— ப்ராணநிகளெல்லாம் அர்த்தவிகளில் விவியாகத்தககாக வளரிகடுக தனககான போது அஹங்கார ஸப்சிபாணகையாலே தயாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அகந்தரம், பரமசாயரான ஆனவகதர் வசகத்தை யருளிச்செய்திருர், *சுதேஹம் கப்ராணு கசணு* மசேஷாபிமபிதம் கசர்த்தமாம் கரயத மிமபி தவ சேஷேத்வ விபவாத், பஹிர்ஃபூதம் காத் ஷுணமபிஸ்தேறு யாது சததா விசாசம் தத்தையம் மது மதத விஜ்ஞாபக மிதம்* இதுகர்த்தம்—என்கரு வகுதத சேஷியானவனே, உன் னுடைய சேஷேத்வமாநிற வையவர்யத்துக்குப் புறம்பான தேஹததையும் ஷுணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்குதாரககனான ப்ராணவகையும் ஸஹியேன், எல்லா ராஜமாசைப்பட்டபட்ட ஸுகததையும் ஸஹியேன், புத்ர யித்ர களத்ராநிகளான மற்ருென்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைகளும் போகதாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருககானவொன்னுதபடி சததாவாக கசித்துப்போக வேணும், இதே விஜ்ஞாபகம் ஸத்யம், இவ்வன்னருவில தேவாகருப் பெய்யவனுன மது பட்டது பறிநிறென் என்று இதனால்—அர்த்தவிகள சேஷேத்வத்துக்குப் புறம் பாண்டெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாணகையாலே தயாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப் பட்டது.

அகந்தரம், மயர்வற மதிசை மருனப்பெற்றவர்களில் தனியானவர் வசகத்தை யருளிச்செய்திருர் (எம்மனவிடநிற திறமும்) என்று. அதாவது—'ஆழவீரீ மோக்ஷ தைக கொளனும்' என்ன; என்னுடையகாகாகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்பர்காரத் தாலும் விவக்ஷணமா கிருகததேவாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ராணநிககக கடவோ மலலோமென்கை. இதனால்—தன்னுடைய வரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, ஐசுவர்யாதிகளோபாதி தயாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் ஸ்ரீ; அகத் தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்திருர் மேல (ப்ரதிஃகூலவிஷய ஸ்பர் சம்) என்று தொடங்கி.

183. பரதிகூலவிஷயஸம்ஸம் விஷுப்ஸம்ஸம் போலே, அதுகூலவிஷயஸம்ஸம் விஷுப்ஸம்ஸம் போலே.

(ப்ரதி ஃகூல விஷயமாவது)—கோகவிருத்தநுமாய் கரகதேறுதுமாய் கிருத்துளா கிஷித்த விஷயம்; ததஸ்பர்சத்தை விஷுஸ்பர்சம்போலே என்றது—ப்ராணபாதகத் வேக ப்ராஸித்தமாகையாலே ப்ராதிஃகூலயத் தோற்றவின்று ப்ராணனை மூடிகளும் விஷுஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்தா கிஷித்ததயா ப்ராஸித்தமாகையாலே ப்ரதிஃகூல

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே, (அநுகூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமு மன்றிகளே நாகஜேதுவுமுன்றிகளே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமா யிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸபர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜ நம போலே) என்றது—விஷமிச்ரான்க போஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூல மென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாலத்ரவிஹி ததயா ப்ரஸிதகமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவின்னடைய அநந்யபாகதவரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிகளையாலே *விஷஸ்ய விஷயாணஞ்ச தாரமத்யந்த மந்தரம், உபபுகதம் விஷமஹந்தி விஷயாஸ ஸ்மரணாகபி* என்று— புஜிககவம் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷததிந்காட்டில் விஷய மதிக்ரூமெனனுகின்றதிறே.

... . (183)

184. இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுஹிகககினைக்கு மது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுநேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்லி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184 அக்தீஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நீனைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நீழலிலே யொதுங்க நீனைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணனாய் ஸூகீக நீனைக்கக.

அதாவது—* ஆஸ்வாத்ய தவஸ ஜ்வாலா முதந்யாசமநம் யதா—ததா விஷய ஸம்ஸாகாத் ஸுகசினதா சரீரிணஃ* என்றும் *விஷயாணந்து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம நரஃ, ந்ருத்யதஃ பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாசரயேத ஸஃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாப ஜேதுவான அகலி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தனவிடாய் தீர கினைக்குமாப்போலேயும்; ஆகிதய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனுவன அத தாபத்தை யாற்றுகைக்காக கிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாமயநர்த்தத்தை கிருபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்த நின்றாடுகிற பாம்பின் கிழலிலே யொதுங்க கினைக்கு மாப்போலேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிகக கினைக்கும தென்றபடி.

... . (184)

185 விஷய ஸ்பர்சம் ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுஹிகக கினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி கின்றது; இவ்விஷய ஸ்பாசம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே ஸைந்திருக்குமவன் இவற்றைக காணவே முடியுமென்கிறார் மேல (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

185. அகணமா முடியுமாபோலே பகவத்பவவகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதீயா யிருக்குமவன் விஷயதாசந்தாலே முடியும்படி.

அதாவது—அசுணமாவென்கிற பகலி அதிமதூரமான காந ச்ரவணத்தாலே ரெஞ்சு நிர்ப்பண்டமா யுளகின் தசையிலே அதிகபூரமான பறையையடிககக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே பாய்த்து, பகவத்பவவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்ருண

ரஸத்திலே ஸைவ இர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தமபடி மருது ப்ரக்ருதியா சிருக்ருமவன் பகவதேகபேசகதவருப் ஸவருபாசகங்கனான விஷயங்களைக் கண்ட மாந்தரத்திலே யேங்கி முடிபுமபடி, பெண்கை. (185)

186. இவவர்த்தத்தை ஆப்தவசத்தாலே விசைவிகஞ்சர் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186 "காட்டிப் படுபபாயோ" என்க கடவுத்தே

அதாவது—அஃப ரஸங்களாய அநேக விதவகனாவிருகதுள்ள தூர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருநாதாபடியாய அவற்றுகருப் பாக்கான விஷத்திலே சிருககைகிடான பாபத்தைப் பண்ணின வெண்ணை முடிக்கப் பார்க்கிறோமென்றபடி. (186)

187. ஏவமபூத விஷய தோஷத்தை யறிபாணமயாலே சித்திலே ப்ரவணனும் கணகமும், இததை யறிந்தவைத்தே ப்ரவணனும்வணுகமும் வாகினிய மருளிசசெய்கஞ்சர் மேல (அஜ்ஞன) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞன விஷயப் ப்ரவணன் கேவல நானதிக்ஷிப் போலே, ஜ்ஞாநவான விஷயப் ப்ரவணன் ஆனதிக் நானதிக்ஷிப்போலே

(அஜ்ஞன விஷய ப்ரவணனுகினுன்)—விஷயங்கலினுடைய தோஷ பூயல் தையையும் ஸவருப் சிருதததையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்படந் மேல விழுநிறவன். (கேவல காலதிகுகினுன்)—தர்மாதர்ம பாதேனக் சேதசேவராதி களுகரு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில ப்ராமான்ய புத்தியொன்று மிளறிககே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனுபத் திரிநிற் சுத்த காலதிகன். (ஜ்ஞாநவான விஷய ப்ரவணனுகினுன்)—விஷயங்கலினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும் ஸவருப் சிருத் ததையையும் மறிந்தவைத்தே, அவற்றை விருமபி மேலவிழுநிறவன் (ஆனதிக காலதிகுகினுன்)—தாமாதாமாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாண மெனறிகசைகையாலே யானதிகனென்று சௌவனமபடி சிருபபாலுய, அந் சாஸ்த்ர மர்யாதைவி டைக்காதே தோற்றிற்றுச் செயது திரிகையாலே காலதிக ஸமனா சிருகருமவன். (187)

188. தருஷ்டார்த்தபூதரான விவர்க் விருவாகரும் விசேஷமெனென்ன வருளிச் செய்கஞ்சர் (கேவல) இத்தயாதியாலே.

188. கேவல நானதிக்ஷித் தீருநதனய, ஆனதிக் நானதிக்ஷி யோநுநாகும் தீருநத் ஜொனனுது

அதாவது—சாஸ்த்ரத்தை விஸையென்று, தோற்றிற்றுச் செயது திரிநிறவன் சாஸ்த்ரானதிகமய பிறககைக குறுபபான உபாதேசகளைப் பண்ணி விதிக்கோத வச்சனும்படி. திருததலம; சாஸ்த்ரானதிகயமுடையனாய ததப்ரதிபாதப் பரமேயன களையும் அறிந்தவைத்து, பரப் பயமின்றியே, காலதிகவத் ஸ்வைரம ஸஞ்சரிக்நிற் கனேச சௌலி யறிவிக்கத்தகத் தோனறிகலையாலே உபாதேச முகததா ஸொரு

நாளும் திருத்தவொண்ண தென்கை. இத்தலை—அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்புபதேச முகத்தாலே விரகதலாபடி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானுன விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வயகதமாக வடிக்தவைத்தே ப்ரவர்த்திக் கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதெனறதாய்த்து. *அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராப்தே விசேஷஜ்ஞஸ், ஜ்ஞாநவன துர்விதத்தம் ப்ரஹ்மாயி நம் நரஞ்ஜபதி* எனனககடவகிறே ஆகையால், அவ னிலு மிவன் கிகருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. (தன்னித்தாலே) எனகிற வாகபததில் ஸவருப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயததுகது முானதொரு கரௌரய விசே ஷத்தை தநதிரேண வருளிச்செய்கிறாமேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவைபிரண்டும் ஸ்வரூபேன மூடிக்குளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து மூடிக்கும்

அதாவது—உகத தோஷ யுகதமான விவ்ஹங்காரமும் விஷயப்ரவண்யமு மாகிற விரண்டும், தானுனவாகாரத்தாலேகின்று நகிப்புகுமளவன்றிக்கே, பாகவ தாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸவருபநாசத்தைப் பண்ணு மென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது—ஸவேநரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதி களிலே ப்ரவணனுனுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினாலுள்ள பகவ கிக்ரஹம். (189)

190. ஆனால் பாகவத விரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வருப நாசம் பிறக்கு மாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிறகசெய்தே ஸவருபாதருப மான நாமரூபங்களையுடையராயககொண் டிருக்கிறபடி யெவ்வனையென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நாமரூபங்களை) என்று தொடங்கி.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அதாவது—வைஷ்ணவத்வ சிற்றமான தாலய நாமததையும் ததருகுணமான ரூபத்தைபுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசைகின்றிக்கே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள் திறததிலே விரோதத்தைப்பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக் குலைய வெநதிருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தகதபடத் தோடு ஸத்ருசரென்கை (190)

191. தகதபடத்தின்படிதன்னை தர்சிப்பிகிறார்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமோத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அதாவது—தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக் கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும், ஒருகாற்று வந்து

சிதவடித்தவாரீற புருககாணவொண்ணுதபடி. பாரிப பறத்துபோமெனகை, அப்படியே, அபசாராகவி தகதரயவைவதது காமரூபவகனோடே மிருககிறவர்களும் பகவத விகரஹ விசேஷகதரீலே பாதவடிபுண்டு உருமாய்கது போவர்களென்று கருத்து. (191)

192. பாகவதாபசாரம பண்ணினால் ஈசவரன் அஸ்திமாவதும் உசித்தனடம் பண்ணுமென்னுமததை ஆபதவசகத்தாலே யருளிச்செய்திருர் (ஈசவரன்) என்று தொடங்கி.

192. “ஈசர ஸ்வதீர்துப பண்ணீன ஆஸ்திமாவிக்மெனவாம் பாகவதாபசாரம போருமெ” என்று ஜீயரூபிச் செய்யார்.

அதாவது—ஸங்கலப மரதாத்தாலே ஸ்வததைததும் கிர்வஹிககவலை ஸர்வ சகதியான ஸர்வீசாவரன் தன்னையழியாதி இதர ஸ்லோதியு யவதரீத்தக கை தொடனுயலின்று செயத ஹிரண்ய ராவணாதி கிரண்ரூபாதயதிரமறஷ சேஷாதிதகை ஸௌலாம, பரஹ்லாதன மஹர்ஷிகள தொடக்கமான ஆவதீச பாகவத விஷயக களில் அவ்வவர் பண்ணின வபசாரம ஸ்லியராமமபாலே யென்று ஆப்ததமரான கஞஜீய ரருளிச்செய்வவரெனகை. (192)

193 இதை பாகவதாபசாரததினுடைய கரெளர்யத்திலே பகவ துகதியை தர்சிப்பிககிருர் (அவமரகரீயர்) என்று.

193 “அவமரகரீயா”

*யா ப்ரீதிர்மமி ஸ்வவருத்தா மதபகதேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமரக கரீயா தேஷும ஸமஹரதயலிலெ ஐகதிக் எனருனிதே (193)

194. இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரததினுடைய வைவியததை யருளிச் செய்கிருர் (பாகவதாபசாரத்தான்) என்று தொடங்கி

194 பாகவதாபசாரத்தான அநேகவிதம்

(அநேக விதம்) என்றது—ஐசம் கிருபணம், ஜனாக கிருபணம், வருத்த கிருபணம், ஆகார கிருபணம், பாது கிருபணம், வால கிருபணம் இத்தயாதிகளாலே பஸாடிப்படடிருகரு மென்றபடி. (194)

195. ஆவதறில் வைத்துக்கொண்டு, ஐசம் கிருபணத்தினுடைய கரெளர் யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அததை புராதாம பண்ணுகிருர் (அதிலே யொன்று அவர்களபககல ஐசம் கிருபணம்) என்று.

195. அதிலே யொன்ற அவாகளபககல் ஐசமீருபணம்

(ஐசம் கிருபணமாவது)—கிருஷ்ட ரூபங்களிலே யவதீர்னரான பாகவதரீ கலை, பகவதியதவ ப்ரபுகதமான மாஹாதமயததைப் பாராதே கிகர்ஷ புத்த்யா தத் தஜ்ஜுமவகலை கிருபிககை. (195)

196. இதினுடைய கரௌர்யநதனனே யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்மருதியிலுங்காட்டில் கருமம்.

(இதுதான்) என்று—பாகவதஜநம் நிருபணத்தைப் பராமர்சிககிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்மருதியாவது)—ஆசரிதருகந்ததேதேனு மொரு த்ரவ்யததைத் தனாகருத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராகருத த்வ்ய விகரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விகரஹோபாதாந த்ரவ்ய மினனதன்ரோவென்று சிந்திக்கை; அதிலுங் காட்டில் கருமமாகையாவது—அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேச்வர னுக்கு அத்தயந்த நிகரஹ ஹேதுவாகை (196)

197. அது தன்னினுடைய கரௌர்யந்தா நெவவனவென்ன வருளிச்செய் கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே

197. அத்தை மாத்ருயோநீபீக்ஷயோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனம்—மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ துல்யமாஹுர் மகீஷிணஃ எனனுகின்றதிறே. இப்படி உபயததையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவ தாரத்தி லுபாதாந ஸ்மருதிக்கு நிதர்சகமாயித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் கருமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது)—அந்ய ஸத்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷணய நிருபண வாஸநையாலே மித்தையும்ப்படி நிருபிக்கை. (அத்தோடொகும்) என்றது—இப்படி நிருபிததால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விகரஹோபாதாந சிந்தனத்திலு மத்தனைபாப முண் டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம்—தகதபடம்போலே நஷ்ட கலபனையிருந்து தேஹாவஸநத்திலே யுருமாய்ந்த போமளவேயலல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடு மென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே காமசண்டாளனாய் மாநீவிட்ட யஜ்ஜோபவீத்தானே வராய்விடும்.

அதாவது—இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனுயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வளிஷ்ட மஹர்ஷியை, “ஸசீர ஸவர்காவாப்த்யர்த்தமாக வெனனை யஜிப்பிக்கவேணும்” என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, ‘அது நமக்கசக்யம்’ என்ன; அங்கு மினறும் தத்புத்ரர்கள் தபஸஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மறுவர்த்தித்து, “நீககளென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்” என்று நிர்பந்திக்க; “நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி ‘போகாது’ என்றத்தை எககளாலே செய்யப்போமோ” என்ன; *தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுஸாக்ஷரம்—ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந மப்ரவீத. ப்ரத்யாஹ்

கயர்தோ பகவதா ரூபுத்தரால நதைவச—அகயாமகதிம கமிஷயாமி ஸவஸ்தி
 யோஸ்த தபோதகா: * என்று—அவன் கருத்தனாய், “ருருவானவனும் தப்புத்ரர்
 களான கீதகளும் மடடோ மெனறிக்கோளான வான் மறிஞ்சிடத்திலே போகி
 நேன், கீத்கள ஸாகமே யிருக்கோள்” எனன், *ருஷிபுதராஸ்து தசகருத்வா
 வாகயம கோராபிஸமஸ்திதம்—சேபு பரம ஸகருத்தரச சண்டானதயம் கமிஷயஸி *
 என்று ஸவாசாயினையும் ததபுதர்க்களான தககிளபு மிவன் அவமதிபண்ணிச
 சொன்ன வாத்நதைவக கேடநி அவாகள மிகவும் கருத்தராய், “கீ சண்டான
 னுக்க கடவை” என்று சபிக்க; *அத ராத்யயம் வயதீத்யயம் ராஜா சண்டானதாவ
 கத—கீஸவஸ்தர தரோ கீஸ புருஷோ தவஸ்தஸுத்தஜ—சித்ரமாலயாக ராகச
 ஆயஸாபரணேபவத் * என்றிருபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டானனும்விட்ட
 விநே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டானனும், ப்ரஹ்ம
 வர்சஸாத்வத்துக் குருபாக மர்பிவிட்ட யஜுரோபவீததான சண்டானவேஷத்
 துக் கடைத்த வாராய்விதி மென்கை. அஹு சரப வித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷ
 மாயத்த, இஹு சாலதர வித்தமாகையாலே, ஜஞ்ச தருஷ்டி விஷயமாக விருகரும்.
 * அஹசாராத் தராசாரஜஜ்ஞாத்ரு ஸ்விஜ்ஜமஸி, மத்பகதா சரோதிரியோ கிரதத்
 ஸத்பச சண்டானதம் வரஜேத் * என்ககடவதிநே. .... (198)

199—200 சண்டானஜோபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே வீடேறு
 மென்று கினைக்கைக் கவகாசமிலாதபடி, ஜாதி சண்டானனில் கர்மசண்டானனாக
 குளன் தன்னமையை யருளிச் செய்கிறார் (ஜாதி சண்டானனாகு) என்று தெரடகவி.

199. ஐதீசண்டானனுக்குக் காலத்திலே பாகவதனுக்கு யோக்யதை
 யுண்டு, அதுவுமில்லையனுக்கு

அதாவது—ஜாத்யா சண்டானனுவனாகரு தஜஜ்ஜமத்திலேயாதல ஜம்மாச
 தரத்திலேயாதல பகவத் கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே காமரூபகளை
 யுடையனாய் பகவத ஸம்பந்த கிருபிதனுக்காக யோக்யதை யுண்டு, அத்த யோக்ய
 தையுமிடிலு பாகவதாபசாரரூப கர்மத்தாலே சண்டானனின் இப்பாபிஷ்டனாகு.

200. ஆருடபிதனுக்கையாலே.

200. அதுககடி—பாகவததவமாதிரி உயாதத கிலத்திலே யேறி * பத்மகோடி
 சதேகாபி கஷுமாயி * என்னுமபடி அநிகருமான பகவத கிரஹத்தாகரு நேறு
 வான் பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவுயுண்டு அதிபதிதவனாகையாலே யென்கை.

201. இதுதான் ஜம்மாதிக்களாலும் ஜஞ்சாதிக்களாலும் அபகருஷ்டரானவர்
 கள உத்தருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமனவினியோ, அவரது துதகருஷ்டரானவர்கள்
 அபகருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமனவிது மொகருமொயென்ன வருளிச்செய்கிறார்
 (இது தனக்கு) இதயாதியாலே.

201. இது தனக்கு அதிகரித்யம் மீவடி.

அதாவது—பாகவதாபசாரத்தாகு அப்படி கிருப்பதோ ரதிகாரியிதி மீவடி
 யென்கை. .... (201)

202. இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்று மாகாணத்திலே யருளிச் செய்திருச் (தமர்களில்) என்று தொடங்கி.

202. "தமிழகிலே தலைவராய் எதியத்தனாகவேலும்" என்கையானே.

அதாவது—ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அப்பயஸம் பண்ணி ததியச் ச்ரேஷ்டத்துறைய் உத்கருஷ்ட ஜ்ஞமரகஞ்ஞமா சிருததாச்சினயாதிதும், தேவரீச் சிருஷ்டுகளில் ஸம்பந்தக கிருபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜ்ஞமாதிகளை விட்டு விசதிப்பர்களாகில், காலாதிரே தேசாந்திர யனதிககே அப்போதே யவ்விடத் தன்னிலே யவர்களதரககன சண்டாளனும் இவர்களுக கொரு போலிமாத்தரமென்னும் படி யவர்களிற காட்டி ஸதயந்த சீசராவரென்று, தத்வயாதாத்மய தர்கினனான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செயகையாலே பெனகை. .... (202)

203. இவவர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஜிதிற்பத்தை ஸமரீப்பிகெதிரச் (இவ் விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203. இவ்விடத்திலே வைத்தேயவஞ்ஞததத்ததும் பிச்சிப்பிச்சியாயு வாணுக்கு ஆழ்வான பவித்த வாத்ததயையு ஸமரீப்பது.

(ஸவாதேய வஞ்ஞததாத்மாவது)—விசுவாமித்ரன்பகலிலே விதயைகெனென மதிகரித்த காலவென்னெறி ப்ராஹ்மணன, குருதகினை கொடுத்தகொழிய மகசுரு இவ்வித்தயைகன கிவ்விவகாத என்று பார்த்து, "காலிகுத்தகசுரு தகினையாகத் தரத்தக தேது" என்று கேடக; "கீ மககொன்றும் செயயவேண்டா, காமுன்னு டைய சசுருஷ்யாலும் பகதியாலும் மிகவும் ப்ரீதாரானும், இவ்வுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு" என்று பககாலும் சொன்னவனவிலும், இவ்வுன்னுசெய யாதே, ஸர்வதா, என்பகலிலே தகினை வாசகிகொள்ளவேணும் என்று அதி கிர்பதம் பண்ணுகையாலே, கிஞ்சிதகத் ஸமரமபோ விசுவாமித்ரோப்ரவீ திதம்— ஏகதச்ச்யம் காணும சதாசயஷ்டெனது தேவிலீ மே; ஹயாசம் சகத்ர கப்ரானும் கச்ச காலய மாரிம* என்று—அவன் குபிதனும், இவ்வின்பார்த்து, உடம்பெரும சக்தரம்ண்டலம்போலே வெஞ்ஞது ஒருசெவி பசஸையாசிருகரும் என்னுன்று ருநிர மகசுருக கொண்டுயத தா எனன்; இத்தக கேடக மஹா வயாருவயு, இதக கிளிச் செய்வேதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்த, ஸர்வாபோகித ப்ரதஞ்ஞ ஸர்வோசவரீன யுபாஸிப்போம் என்று உத்தியாசிகெறிவனவிலே, முனபோ சிவனுசுரு ஸகாலா சிருககிற பெரியதிருஷ்டாயனுச் இவனுசுரு வகது முன்னிறக; அவரை ஸதோத்ரம் பண்ணி, இதுகசுருசெயவ வரீப்பதென்? என்று கேடக, அவர், உனகீ காலிப்பூமி எவரும் கொண்டுபோகிறென இருவருகூட ஆராய்விமம் வா என்று, இவகீ இடுககிககொண்டு திரிகிறவனவிலே, இவ்விப்பானவாதே, இடுகே கிவிப்பாதிப் போககடலேயம் என்று, மேல ஸுதரத்திலே ருஷ்யம் எனகிற பர்வத்தின்மேலே வலியா கிறபாஸய ஜ்ஞாசாதிகையா சிருககிற சாண்டிலி எனகிற பாகவததயைச சென்றுகண்டு அபிவாதகாதிகள் பண்ண; அவன் அத்தா தாத்தோடே மிகவும் ஸக்கரிகக; அஸத்தரம், விசராதரய சசிககிறவனவிலே; இப்படி கிவ்விஷ்டையா சிருககிற கிவன் ஒரு கிவ்விஷ்டை தேசங்கிலே வலிககப்

பெற்றதிலையே என்று பெரிய திருவடிநாயனார் விசாரித்து, இவனை யிங்குவினறும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவேம் என்று நினைத்துக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதை யிருந்த தேசத்தைக் குறையகினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறுகளு முதிர்ந்து சிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, 'கிந்து தே மஸூர் த்யாத மசுபம் பத்தாமவர—நஹ்யயம் பவதஸ ஸ்வலபோ வயபிசாரோ பவிஷ்யதி*' என்று ஏதேனுமமுடைய திருவுள் ளத்தாலே திங்கு நினைத்த துண்டோ, தேவரீருக்கு அலபமும் வ்யபிசாரம் வரு கைக்கு யோக்யதையிலையே எனன்; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்திலே நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அந் தரம் இத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவனைச் சென்றதுவர்த்தித்து, அவளதுகரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முனடிப்பாலேயானு ரென்கிறத. இது தான், கருஷ்ணன் ஸ்ரீதாதெழுந்தருளினபோது நாராதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பிளசெல்லுகைக் குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பலகதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகர் ணத்திலே, ஸ்ரீ நாரதபகவா னதுகரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோபநும்ஹண ஸித்தமிடேற, பிளனைப்பிளனையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது—பிளனைப்பிளனையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுக்கருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிஷயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, 'இவர்க்கு இப்பாக வதாபசாரம் இவருடைய ஜஞாநாஷ்டடாமக்ஞெலவாவற்றையும் சீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாசபர்யத்தமாகக்கிடும்; அதுக்கு'வேலியிட்டிலுவைக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயந்தினன்று கீராடியேயினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாமபண்ண மாட்டீரோ? என்ன; அடியேனெத்தை தாம பண்ணுவது, எல்லாம்குத்தையதா யிருந்ததே! என்ன; அர்த்தந்தியயன்றேவது, அவ்வளவு போராது, 'கரணத்ர யத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்' எனன்; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸனையாலே நினைத்து, 'நாமினிமுடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர்; இவர் முன்புலருகிறகாலத்தில வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வா னிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'என்தான், முசிப்பென்' என்று வினவியருள்; தாம் மஸஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரண தரயத்தாலும்பசாரம் புஞாதபடி யித்தேஹத்தோர் வர்த்திக்கை யரிதா யிராகின்றது, எனசெய்யக்கட வேன்' என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கலேசிக்க; இத்தனை யதுதாபமிவர்க் குண்டாகப்பெற்றேரேம! என்றுகந்தருளி, மஸஸ்ஸாலே நினைத்த துக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈசவரணக்ஷயித்ததனும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காசிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவைபிரண்டு மூகக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வரக்கொன்றையும் நனரூக்க குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்—என்றருளிச் செய்தது. .... (203)

204. பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகவிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா நெருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயத்ததாதினும், பகவான் அதுக்கு. லுதுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக கூட்டிக்கொண்டுகிடானே, அவையிரண்டு மஸ்த்ஸமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை பிழந்தேபோய்விடு மென்ன லாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகவ) என்று தொடங்கி.

204. ஜுநாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்களபக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறப்போலே அவையுண்டானது மீழவுக் கவர்களபக்கல் அபசாரமே போகும்:

அதாவது—*உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷினும் கதி*, ததைவ ஜ்ஞாந கரம்ப்யாம ப்ராப்யதே பகவார் ஹரி:* என்றும், *விசுத் சிறகால் பறத்திர் விண்ணு நுங்கட் கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுருபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத் துக்கு, *பசர் மறுஷய: பக்ஷிவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்சரயா*, தேவைதே ப்ரயாஸ யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமமபதம* என்றும், *யம் யம ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யமயம பச்யதி சக்ஷாஷா ஸதாவராய்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாத்வா ஜநா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பாகவத ஸம்பந்தமே கிரபேகை ஸாத்மமாகிருப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க விரண்டும் குறைவற வுண்டாயத்தாதினும் பகவத் விஷயத்தை பிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே கிரபேகை ஸாத்மமாகப் போருமென்றபடி. ... .. (204)

205. இதில ஜம்வருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்கைபிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதில) என்று தொடங்கி.

205 இதில் ஜம்வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

(இதில) என்றது—‘பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்களபக்க லபசாரமே போகும்’ என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜம்வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது—ஜம்வ்ருத்தாதிகளாலுக்கருஷ்டரான பாகவதர்களோடின்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபகருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாதா என்கிற நியமமும் ஜம்வ்ருத்தாதிகளா லுக்கருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே பிழவுக்குடலாவது; அவற்ற லபகருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி பிழவுக குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி. ... . (205)

206 இவ்வர்த்தம் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ் வர்த்தம்) என்று தொடங்கி

206 இவ்வர்த்தம் கைகிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசர வஸுவருத் தாந்தத்திலும் காணலாம்.

அதாவது—சரக குலோதபவனுன ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத் தைச செய்வதாக வுபகரமித்து யதாகரம மறுஷடியாமல அது ஸமாபிப்பதுக்கு ஸ்ரீ—15

முன்னே மசிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மாக்ஷணமும் பிறகுத் திரியாகிற்,
 * மத்தபக்தம் ச்வபசம் வாபி * என்கிறபடியே—ஐம்மலித்தமான ஸையத்தை யுடைய
 ராய பகவத் பகதியே கிருபகமாபடி கிருப்பாரொரு பாகவதர், * உத்தராக ஏகாதசி
 யினன்று ராதரி வித்தாசரமான் நிருகருறுகருடியிலே கமியைப் பாடிப் பறை
 கொள்வதாக வினுபாணியாய்க்கொண்டு போகாகிறகச் செய்தே, அவரை பணிப்ப
 தாக வந்தடக்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக சபதக்களைப் பண்ணிக்
 கொடுத்த தந்தமுகிகொண்டுபோய் யதாமதோரதம் வேலித்து ஹிருஷ்டராய,
 அந்த ப்ரஹ்மாக்ஷணம் கிறகிறவிடத்திலே மீளவும் விரைகது வகது, * யதேஷ்டம்
 இனி யெனசீரத்தை கீ புஜி * என்ன, அவன், இவருடைய ஸதயவாதித்வாதி வைப
 வத்தைக் கண்டு, * கீ இன்று பாடினபாட்டின் பலத்தைத்தா காணுண்டே ப்ராண
 னேடுடே போகவிழும்படி * என்ன; அவரதுகனசையாதோயி, அரதநாதரதத்தில்
 பஸம், ஏகயாமத்தின் பஸம் என்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவனவிலும்,
 * காணது செய்வதிலை, முன்பு கீ சொன்னபடியே என்னை பகிடுகருமத்தனை *
 என்று ஒரு கிலிவின் துடியாலே * த்வம் வை தேப்ரபாவே கிந்தாராபிது மாஹலி,
 ஏவமுத்த்வாத சண்டாஸம் ராக்ஷஸ சரணம் கத * என்கிறபடியே—* கீ புன்னு
 டைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை கிப்பாபத்தினின்றும் கரை யோதறவேணும் *
 என்று சரணம் புஞ்சு; அந்த பாகவதர், * யசமயா பசசமம் கீதம் ஸவரம் கைகிகமுத்
 தமம் * இத்தியாதிப்படியே—தாம் பின்புபாடின கைகிகமாசிற பண்ணின் பலத்தைக்
 கொடுத்து, காமதோஷந்ததாம் வகத ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்புபோலே
 ப்ராஹ்மணமும் அதுகருமேலே பாகவதனும் புஜுஜீவிகருமபடி பண்ணினார் என்கிற
 கைகிக வேருத்தாத்தத்திலே—ஐம்மலிகளா ஐத்தருஷ்டரான பாகவதர்களைட்டை
 ஸம்பந்தமேபுஜுஜீவகவேறுதவாவது, அவற்றை பகருஷ்டரானவர்க ளோடடை
 ஸம்பந்த முஜுஜீவகவேறுதவாகாது என்கிற கியாமலிலை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பகவிலே தம்ஸைதேஹம் கேட்டுமபடி வித்
 மாதிகளும், ஸ்வ வர்ணுருப வருத்தி மாத்ரமனறிகே ஸாத்வதத்தர் கிஷ்ணு
 தனும், பகவதாராத தத்ரபனும்கொண்டு போருகையானேவகத வருதநாதிகளும்,
 வைதபோ பலத்தாலே ஸவாஹு பரிவாரனும்கொண்டு அத்தரிக்காசரனும் திரிபும்
 உபரிசரவண் என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பச கிமித்தமாக ருஷி
 களும் தேவர்களும் தகவலில் விவாதம் பண்ணுகிறவனவிலே, * மாரீககாதேச நருப
 ச்ரேஷ்டன தமதேசம் ப்ரபத்தவாக வண்*, அத்தரிக்கா சரஸ்ரீமமாக ஸமகரபலவாஹஸி,
 தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாகதம் வண்ம தேத்வகதரிஷ்டகம், ஊசர் தவிஜாதயோ
 தேவா ஏஷசேதஸ்யதி ஸம்ஸம் * என்று ஆகாசத்திலே போகாகின்ற விவனைக்
 கண்டு, இவன் கமஸூடைய ஸம்சயத்தை யறுகக் வல்லன் என்றறுதிகிட்டு, இவனைச்
 சென்று கிட்டி, * செய்ய வருப்பதேது * என்று கேட்க, அவன் * உத்தரமுடைய மதக்
 களைச் சொல்லுங்கோன் * என்ன, * தாஸ்யர் யஷ்டவயமிதயேஷு பஜேநா ஸமாகம கரா
 திப, தேவதாசாமஸி பகபி: பஜேநா ராஜத் வதஸ்வஸி * என்று—* தாஸ்யகனாலே
 ஸ்ரீககப்படுமென்று எங்களுகது பக்தம், பசகனாலே யஜீககவேணுமென்று தேவர்

களுக்கு பங்கும், காங்கன செப்பும்மென்? சொல் * என்று குழிகன கேட்க, * தேவா காந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பகஷ ஸமசரயாத—சாகோஜேஹ் பஷ்டவ்யமிவ முத்தம் வசஸ ததா * என்கிறபடியே—அவன தேவர்களினலிவ பகஷபாதத்தான * சாகததாரே யஜிககவேணும் * என்ன, * ரூபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முயஸ ஸர்வீயவாச்சஸஃ—ஊகர்வஸும் விமகஸந்தம் தேவ பகஷார்த்த வாதியா-ஸுர பகேஷா க்ருஷ்ரீதஸ தே யஸமாத் தஸமாத் திவ பத—அத்ப்பர்ப்ருதி தே ராஜ்ய ஆகாசே விஸ்தா கதி—அஸமசசயாபிகாந்தேத மஹிம் பித்த்வா ப்ரவேஷயஸி—விருத்தம் வேதஸூத்ராணு முகதம் யதிபவேக க்ருப—வயம் விருத்த வசகா யதி தத்ர பதாமிஹ * என்று—ருஷிகளெனணரும் ரூபிதராய, தேவ பகஷார்த்த வாதியாய விமகஸந்தனுவிருகநிற விவகிப்பார்த்து, * ஃ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாவன, தேவபகஷபாதியாய வாதந்த சொன்ன ஃ தயெளவிகிவினறும் அத்ப்பதியாய், இப்போது தொடங்கி புன்னுடைய வாகாச கமாலும் மாறி பாதானத் திலே விழுகடவையாகவன தான் விருத்தவசகம் சொன்னோமவிக அப்படியே பாதானத்திலே விழுகடவேம * என்று சொல்லி சபிக, * ததஸ தஸரிந்முறலித் தேது ராஜ்யோபரிசாச ததா—அதேராய ஸப்ப்யவாச பூமிர விவரகோ க்ருப * என்கிறபடியே அப்போதே பாதானத்திலே விழுந்தானென்ற உபரிசரவஸு வ்ருத் தார்த்தில, ருஷிகளும் தாமஸாதேஹங்கள் தனனைக கேடும்படி கித்தாநிகளா ஸயர்களி லுதகருஷ்டனுண்ன அவாகன நிரத்தி ஸபசார்த்தாரே யத்பபித்தம கால்கையாரே, ஐம்வருத்தாதிகளா லுத்தருஷ்டர்நிரத்தில அபகருஷ்டர் பண்ணு மபசாரமே மிழவுகருடலாவது, அவற்ற லுத்தருஷ்டரானவர்கள் அபகருஷ்டர் நிரத்தில பண்ணுமபசார மிழவுகருடலாகாதென்கிற விவயிலை யெனனும் காண லாமென்கை. ஐம்வாதிகயம் ருஷிகளுக்குருண்டானும் ஐஞாநர்வாதிகய மிவனு கருண்டாகையாரே அவர்களி விவனுக்கேதறம் சொன்கை குறையிங்கி, ஐனமும் ஐஞாநாதிகளு மொருதவியானு ஐஞாநாதிகள ப்ரபலகனாமிதே சிருப்பது.

கைகிகவருத்தார்த்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராடங்கு ஸ்ரீவராஹரயலு ருருளிசெய்ததாகையாலும் உபரிசரவஸு வருத்தார்த்தம் பஞ்சம வேதமான மஹிபாரதத்திலே மோகஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுவோ சொஸபபட்ட தாகையாலும் இவையதான ஆப்த ப்ராண ஸித்தமிதே. ... (206)

207. இப்படி ஐம்வாதிகளாவரு முக்கர்ஷ்த்தில் பசையின்பென்று சொல் லாமோ சாந்த்ரவகனெனலாம் ப்ராஹ்மண்யத்தே அத்யாதமபண்ணிச் சொன்கை மிகசசெயதே யெனன வருளிசெயகிரிர் மேல (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

208. ப்ராஹ்மண்யம் கிரிச்செனலுத்தே வேதாதயதாத் முத்தாரே பகவண்ய ஹேது வெனற; அதுதானே மிழவுகருதப்பாக்கி த்யஸ்த்யமாதே.

(கிரிச்செனலுக்கையாவது)—விருப்பத்துக்கு விஷயமய்ச்சென்றுகை. 'வேதா த்யயாத்மிகுததாரே பகவண்யே ஹேதுவாகையாவது)—* ஸர்வே வேதா யத்த மாமாநதி * என்றும், * வேதகதச ஸர்வை ரஹிமேவ வேதபி * என்றும் சொல்லுகிற படியே—ஆராத ஸயருபத்தையும் ஆராத்ய ஸயருபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகல்

களாலே ப்ரதிபாதிதா கின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா மிகுக்கிற வேதத்தை, * ஸ்வா தயாயோஉத்பேதவயி* என்கிற விதிபரதகத்ராய அதயயமபண்ணி, மீமாம் ஸாதி களாலே ததாதத் கிரீண்யம் செய்து, பகவதபாஸாதிகளிலே மிகுந்த பகவத விஷயத்தைப் பெறுகைக் குறுப்பாகை. (அதுதானே மிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது — அந்த பராஹ்மணயந்தரானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, * மத்பகதாந ச்ரோதரியோ விதத் ஸத்யச சண்டானதாம் வரஜேஹ* என்கிறபடியே—பகவதத் யநத் கிகரஹேஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத விஷயத்துக்கு அசனாயப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி.

(தயாஜயமாமிறே) என்று ப்ரஸித்திதேரற்ற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவணைபத்திக் குறுப்பு அது உபாதிதம்; யாதொன்று ததவரபத்திக் குறுப்பு அது த்யாஜயமாயத்த பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையிலை என்கிற விசையததாலே (107)

206. இப்படி உத்தகருஷ்ட ஜம்மாநிக விழவுக் குறுப்பாமாவில் அபகருஷ்ட ஜம்மாநிகள்தான் பேற்றுக் குடனாமோவெனன் வருளிச்செய்கிறார் (ஜம்ம வருத்தவ களிணுடைய) என்று தொடங்கி.

208 ஜம்ம வருத்தங்கிணுடைய உத்தகாஷ்டம் அபகாஷ்டம் பேற்றுக் குறுப்பு மப்பயோஜகம்.

அதாவது—ஜம்ம வருத்தவகளினுடைய உத்தகாஷ்டம் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் பரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷ்ட மிவைசிரண்ணுக்கும் பரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிககே, (இதில் ஜம்ம வருத்தாதி விமயமிலை) என்பது (இழவுக் குறுப பாமாவில் தயாஜயமாமிறே) என்பதாக விளகிறீர்; இவனே சொவணரீமா, வேதாத யவரதி முகத்தாலே பகவணைப் ஹேதுவாகையாலே ஜம்ம வருத்தவகளினுடைய உத்தகாஷ்டம் பேற்றுக்குடனாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷ்டம் அதயயாதிகளுக்கு அநர்ஹ்மாகையாலே இழவுக் குடனாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவெனன் வருளிச் செய்கிறார். (ஜம்ம வருத்தவகளினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜம்ம வருத் தங்களினுடைய உத்தகர்ஷ்டம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர் ஷ்டம் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன—பகவத்பா த வரபகக, (ப்ரயோஜகமாவது) பரிப்பிசுருமது. உத்தகருஷ்ட ஜம்ம வருத்தவகளு டையவர்களில் சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாரும்மாகக் காண்கையாலும், அபக ருஷ்ட ஜம்ம வருத்தவகளுடையவர்களிலு ம்ப்படியே மிரணவிவகையு முண்டாகக் காண்கையாலும் இவைமிரண்டும் இரண்டுகளும் ப்ரயோஜக மன்றெனனுமிடம் ப்ரதயஷ்டஸித்தமிறே. (208)

209. ஆஹம் பேறிழவுகளுக்கு பரயோஜகமாவதெனன் வருளிச்செய் கிறார் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

209. பரயோஜகம் பகவதஸம்பந்தமும் ததஸம்பந்தமும்.

அதாவது—பகவதஸம்பந்தமாகிற் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம்—நாம பகவ தந் யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற் பகவத ஸம்பந்தம்; ததஸம்பந்தமாகிற் விழவுக்கு ப்ரயோஜகம்—ததந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற் தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி. .... (209)

210. உத்கருஷ்டாபகருஷ்ட ஜந்மாககலிருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண் டானுல பாகவதத்வ ஸாமயமன்றே வுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோக்தர்ஷ முடைய வன மறையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனனன்றேவென்று கினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச நத்தை யறுவதிகிறார்.

210. பகவதஸம்பந்த முண்டானு விரண்டு மோக்குமோ என்வீம்.

(பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானு விரண்டுமொகருமோ வென்னில்) என்று. (இரண் டம்) என்று உத்கருஷ்டாபகருஷ்ட ஜநமங்களைச் சொல்லுகிறது. .... (210)

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்கருஷ்டமாக கினைத்தத்தை அபகருஷ்டமாக வும், அபகருஷ்டமாக கினைத்தத்தை உத்கருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளப்பற்றி, அதுக குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று. ... (211)

212. அத்தை உபபாதிக்கிறார் (உத்கருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

212. உத்கருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்ம ப்ரமசஸம்பாவனையாலே “சரீரே ச” என்கிறபடியே பயஜந்கம்.

ஆபிரஜாதயாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக் குறுப்பாகையாலே அபகருஷ்ட மாயிருக்கிறவித்தை உத்கருஷ்டமாக கினைத்து ப்ரசநம் பண்ணிற்று * அதஸ்யிந் தத்புத்தியாலே என்னுமிடந்தோற்ற (உத்கருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம்) என்கிறார். (ப்ரமச ஸம்பாவனையாவது)—உபாயாந்தரங்களி ல்வயத்தாலே அநகயோபாயத்வ மாகிற் வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோகயமா யிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. *காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு* என்று தொடங்கி, உபாயாந்தராதுஷ்டாநத்துக்கு யோகயவகளாகையாலே பயஜேதுககளானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, *சரீரேச வர்த ததே மே மஹதபயம்* என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்மய வித்துக களாய் உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கும் இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! எனனும பயத்தை வினைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.

213. இன்னமு மிதுக கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார் (அதுக) என்று தொடங்கி.

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேணும்.

(அதனரு) எனறு—மீழ்ச்சொன்ன ஐமத்தைப் பராமர்சிகெற்றது. (வைஞரப் பரப்தமான சைசயம் பரமிகசேவணும்) எனறது—பாகவதாறுவர்த்தகரீதிகளில வந்தால் சேஷத்வமாகிற வைஞரபததகருத் தருமியான தாமசசி, பிறர்செய்கிறத கண்டதகரித்தக கறகவேணு மென்றபடி. .... (213)

214. ஏதப்ரதிசோடியான ஐமத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச் செய்கிறார் (அபகருஷ்டமாக) எனறு தொடக்கி.

214. அபகருஷ்டமாகப் பரித்த உத்கருஷ்ட ஐமத்திக்கு இரண்டு தோஷமில்லை.

ஆபிரஜாத்யதிகளால்வரு மஹாகார யோகயதை வினதிகே சேஷத்வது கூண்டிருக்கையாலே, உத்கருஷ்டமாகிருக்கிற வித்தை அபகருஷ்டமாக வினைத் ததும் அதஸமிஸத்த புத்தியென்னுமிடக தோற்ற (அபகருஷ்டமாகப் பரித்த உத்கருஷ்ட ஐம்ம) என்கிறார். (இரண்டு தோஷம் மில்லை) எனறது ப்ரமசஸம் பாவையாலே வரும் பயஜுகத்வமும் வைஞரப் பரப்தமான சைசயம் பரமிகசேவணுகைபும்கிற தோஷத்வமும்மில்லை யென்றபடி. ... (214)

215. ப்ரம்சஸம்பாவையையெனே இவ்வாதது, கைசய பாவதை மில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சைசயம் ஐமம் எரித்தம்) எனறு தொடக்கி.

215. தைசயம் ஜனமனித்தம்.

அதாவது—பாகவதாறுவர்த்தகரீதிகளுக குறுப்பான தாமசசி பிறகதுடைமை யாமிருக்கையாலே பரமிகசேவணடாதே பன்னமடையா விருகருமென்றபடி. (215)

216. இவ்வர்த்தத்தை கிகமிகுகிறார் (ஆகையால்) எனறு தொடக்கி.

216 ஆகையாலே உத்கருஷ்ட ஐமமே ச்ரேஷ்டம்.

(ஆகையால்) எனறது—இப்படி அது ஸதோஷமும் இது மித்தோஷமும்மை யாவென்றபடி. (உத்கருஷ்டஐமமே ச்ரேஷ்டம்) எனறது—சேஷத்வோசிதமாய்க கொண்டு உத்கருஷ்டமாகிருக்கிற வித்த ஐம்மமே தகதுசித ஐமத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்டமென்றபடி. .... (216)

217. இவ்வர்த்தத்தகரு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (சுபபசோபி மஹிபாஸ) எனறு தொடக்கி.

217. “சுபபோபி மஹிபாஸ”

* சுபபசோபி மஹிபாஸவிஷ்ணு பகதோ தவிஜாதிக—விஷ்ணு பகதி விஷ்ணு கஸ்த யதிசச சுபபசாதமீ—ஏததனையேணும் கிகருஷ்ட ஐமமாவ விருத்தானே யாகிலும், பகவத் பகதனுனவன த்விஜுனிதகாட்டின அதிகன; உத்கருஷ்ட ஐம்மாவனவனவற்றிகே உதகமசாசியுமா விருத்தானையாகிலும், பகவத்பகதி ஸ்ரீகணனவன சுபபசனித காட்டின அதமென்னறு, வானுராமககளில் சரககறுத்த பகவத்ஸம்பக்தமே உதகர்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்னுகையாலே, ப்ரமசஸம்பாவகாதி

களாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜஸமததிறகாடகில் தததூருபமான ஜஸமே சரோஷ்டமென்று கருதது. இவ்வன்னுதிய, கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதிதே. ... .. (217)

218. ஆக, கிருஷ்ட்டோத்தகருஷ்ட ஜஸமவகலின்னதென்று விச்சபிககப் பட்டது கீழ்; அதில கிருஷ்ட்ட ஜஸமத்தாவவந்த தோஷம் சமீபப் தெத்தாலேயென்ன வருளிச்செயவிஞர் மேல (கிருஷ்ட்ட) இதயாதிபாலே.

218. நீகருஷ்ட ஜஸமத்தால் வந்த தோஷம் சமீபபது விவகூன ஸம்பத்ததாலே.

அதாவது—அஹங்கார நேறததயா கிருஷ்ட்டமான ஜஸமய்யாகவந்த ஸச யம் பாலிகக வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜஸ மலித்தவான ஸசயததையுடையராய உபாயாகதராகவயயோகயதா கந்த ரஜிதர கிருகரும் விவகூனாதிக்காரிகளோடுண்டான சேஷத்தவருப ஸம்பகதததாலே யென்கை.

219. ததஸம்பந்தயோகயதை ஸம்பகிசுருமபடி யென்னென்ன வருளிச் செய்விஞர் (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

219. ஸம்பகதத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜஸமக்கோத்தை யோகவேணும்.

அதாவது—அத விவகூனரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அஹந்தை விவகூன்க் குண்டாமபோதுதனனுடைய ஜஸமகதமான கோத்தை கழியவேணுமென்றபடி. (219)

220. ஜஸமத்துக்குக் கொத்தையேது? தத்பரீஹாரமேதென்னு மாகாங்ககூ அலே யருளிச்செயவிஞர் (ஜஸமத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

220. ஜஸமத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரீஹாரம் “பழுதீன வோஸூக” என்கிற பாட்டிலே யருளிச் செய்தா.

அதாவது—மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்று ததவலிதகரோஸராய் ததில சேஷத்தவ லீமாபூரியான ஸ்ரீதொண்டாடிப்பொடியாமுலவர், *பழுதின வொழுநை* இதயாதிபாலே—ப்ரஹமா தொடங்கி தவகளனவும் வர கெடுகப்போருதிற வச ப்ரவாஸுத்தி னொருதோஷமினறிககே கிருகருமலர்க்களாய் பஸரகிருகதிற சதுர் வேதிகாளி இதில கீழ்ப்பட்டதிலே யெனலும் கிழிசு குலத்திலே பிறந்தார்க்கே யாகிலும், என்கேடுண்டான வஸாதரண ஸம்பகதத்தையறிந்து அதை ஜ்ஞசாரது ரூபமான ஸ்வசாரத்தையுடையராகில, கீங்கனவர்க்கள காலிலே கிழித்த ஆராதியுல கோன, அவர்களுகை பககலிலே ஜ்ஞசாரபேவைஷ பண்ணி கீங்கனாதரித்துச் சொலறுங்கோன. அவர்கன பகவத் ஜ்ஞசாரத்தை யுங்களுக்கு பரணாதிககில் கேட்டு கருதார்த்தராகுககோன, எனக்கு மேல பூஜ்யரிஸாணமயாலே எனமாதரவாகிலு மலர்க்களயாராதித்த வவழி போருககோன என்று இந்தபரமஹஸ்யத்தை *பகதி ரஷ்டவிதாஸ்ர யோஷா யஸயிக் மலேச்சசேபி வர்ததநித, தணைம் தேயம் ததோ கரஹ்யம் ஸச பூஜ்யோ யதாஹயஹம்* என்று—பரமபத்தரான தேவருளிச் செயதபினடி இதிலொரு ஸமசயமுண்டோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமஸப்போகாதே

கோழிலிலே வந்தருளி லோகஸாரகமஹாமுனிகள் தலையிலே திருப்பாணமுழவார வைத்து இவவர்க்கத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோவெனன; இப்பாட்டிலே அபிஜநத்யபிமாந ஜந்மக்கொத்தை அந்த ஞாபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமுறவர்க்தர விசேஷ மதுகருப் பரிஹாரமென்று ஸுவ யக்தமாக வருளிசெய்தாரென்கை. ... . (220)

221, ஏவமபூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விநீமோவென வ்ருளிசெய்கிறார் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் போலே யீவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்கிற வித்தை—வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிசெய்கிறார். (வேதகப்பொன்னுவது) — அநேக வித்தெனவுதங்கனாயிட்டுப் பலகா லுருகி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இருமபைப் பொன்னுகுமாப்போலே யாய்த்து, ஜந்மவித்தமான கைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் மிகருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இணையும் விலக்ஷணனாக் கி விடும்படி. .... (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்க வேண்டுமென்ன வருளிசெய்கிறார்

222. இவர்கள் பக்கம் ஸம்யபுத்தியு மாநீக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்களபகல் ஸம்யபுத்தியும் ஆதிகய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி. .... (222)

223. அதாவது—ஆசார்யதூல்யரெனும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அநீகரெனும் நீனைக்கை.

(ஆசார்ய தூல்யரென்று நினைக்கையாவது) *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம* இத்த்யாதிப் படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேசயனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது)—ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரி களோடு ஸம்புத்தி பண்ணாதே, ஜஞாநாதிகளால் வந்த வயாவ்ருத்தியாலே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரி களில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்நையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (சச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது)—சேஷித் வத்தை யிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாறுகுணமாக லீலை யும் விநியோகம் கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாசரயண தசையில் புருஷ

காரம வேணமும்படியாய் உகந்தருளின கிணகலிலே ஸம்விஹிதனு மிருக்கச்செய் தேயும் அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்நிறைதொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனு மன்றிகே மிருககுமகனைப்போனறியே, ஸவருபாதருணமாகவே விவியோகம் கொள்ளுமவர்களாய், ஸவாசாயணத்தில புருஷகார கிரபேஷூராய், வாய்நிறை த்யாஜ்யேயபாதேயங்களை வுபதேசித்து கோகதிகொண்டு போருமவர்களாகையாலே, தததிகரேனறு ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. .... (223)

224. ஆசார்யனே டொருவிஷயத்தையும் ஸம்புத்தி பண்ணுகை அபுத்தமாய் மிருகக், ஆசார்ய ஸாய் புத்திககடி. யேதேனனு மாகாணகூபியே யருளிச்செய்திருச் (ஆசார்ய) இத்தியாலே.

224. ஆசார்யஸாய் புத்திகடி ஆசார்யஸாயம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாய் ப்ரதிபத்திக்கு மூலம்—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டாய் ஸமமைககண்டாப்போலே காணும், என்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்ய னருளிச்செய்த வசைமெனகை. .... (224)

225. இப்படி கிணையாதபோது வருமகர்த்த மூண்டோ வென்ன வருவிச் செய்கிருச் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி கிணையதொழிகடி மயாரம்.

அதாவது—ஐம்மாநிகளை விட்டு மிகர்வுபுத்தி பண்ணுகை அபசாரமாலும் போலே, இப்படி. கௌரவித்து கிணையதொழிகையும் அபசாரமாய்த தலைக்கட்டு மென்றபடி. .... (225)

226. இப்படி மித்த பாகவதவைபவம் ஆப்தவசகங்களில் விசதமாகக் காணலாமிடங்க ஐண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிருச் (இவவர்த்த மிதிஹாஸ புராணகலினும்) என்று தொடங்கி.

226. இவவர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்கனிலும் *யயிறுஞ் கடரோவி நெடுமார் கடவையிலும் கண்டோர வெங்குருதீயிலும் தன்னுதவளவுகளிலும் தேட்டருத் தீரத்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேனில் பாட்டுக்கனிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

(இவவர்த்தம்) என்று—மீழ விதைரோனோகதமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர் கிகிறுது. மஹாபாரதத்திலே, *மத் பகதம் சூதர ஸாமாய்ர தவமவயத்தி யே கரதா-கரகேஷ்வவதிஷ்டுடகதி வர்ஷுகோடர் கரதமர்; சண்டாளமபி மதபகதம் காலமம் யேத புத்திமர், அவமகாத் பதத்யேவ ரௌரவே கரகேச ஸ* இத்தியாலும், *சூதர பகவத்பக்தா விப்ர பாகவதாஸ ஸமேதா, ஸ்வ வர்ணேஷு தே சூதர யேஹ யபக்தா ஐகர்த்தே* இத்தியாலும், *மத்பகத ஐவதாஸஸம பூஜாயாஞ் சாதுமோதமம், ஸவயம்பர்ச்சகஞ்சைவ மதர்த்தே டமப வர்ஜாஸ, மத் கதா சர வணே பக்திஸ் ஸயர சேத்ராக் விசரீயா, மமாதஸ்மரணம் மித்யம் யசச மாம் கோபஜீவதி; பகதி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா பஸயித் மஜேசேசி வர்த்ததே—ஸவிப்

ரோத்திரோ முனிச் சீர்மான் ஸையதிஸ் ஸச பண்டிதர், நமே பூஜ்யச சதர்வேதி பூஜ்யங் பகதிவர்த்திதர்; ஸ மே பூஜ்யஸ ஸதாசானேன மந்தபகதச சவபிசோபி யா, தஸ்மை தேயம் ததோகராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹயஹிம் * இத்யாதியாதும் பஸிதம் களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம், இதிஹாஸோததமததிலே, * சூத்ரமவா பகவத்பகதம் கிஷோதம் சவபசம் ததர், விஷாதே ஜாதி ஸாமஸ்யாத் ஸ யாதி நரசம் நரி: * இத்யாதியானே—பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகோத்திதம், இன்னமு மிதிஹாஸாததிலே பஸிதங்களிலும்—பாகவத மாஹாதமய ப்ரதிபாதம் வரதவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது; ஸ்ரீ வராஹி புராணத்திலே, * மதபகதம் சவபசமவாபி கிந்தாம் சூர்வரதி யே நரா, பத்மகோடி சதேவாபி கஷமாமி வஸந்தரே * இத்யாதியானே—பாகவத வைபவம் ப்ரோகதம், ஸ்ரீ பாகவதத்திலே, * சவபிசோபி மஹி பா ஸ கிஷ்ணு பகதே த்விஜாதிக:—கிஷ்ணுபகதி கிஷ்ரீஸந்த யதிச்ச சவபசாதம் * கிப்ராத் த்விஷ்ட்ருணபுதா தாமிந்தாப பாதாரயித கிமுகாச சவபசம் வரிஷ்டம், மச்யே ததர்ப்பிதமநே வசகே ஹிதர்த்த பராண: புரதி ஸகலம் தத பூரிமார: * இத்யாதி களானே பாகவத வைபவம் பஸிதங்களிலும் அபிவிதம்; ஸகதத்திலும், * வைஷ்ணவாசாம் கிசேஷோஸ்தி கிஷ்ணோ ராயதம் மஹித்—ஜகதம் ஸ்ரீ விமலாபி ஹ்ருதயாமி மஹிணம். யா பசயதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் விதகலம்ஷம், யஸமிச கலமிச் சூரேஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி * இத்யாதியானே—பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி பாகவத மாஹாத்ய ப்ரதிபாதம் பஸ்பூராணங்களிலு முண்டாகையானே, அந்தவந்த ஸதஸ்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்த வசகங்களிலே—பாகவதர்களை ஜாமகிருபணை அவமதிசெய்தாவெருமர்த்த கிசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களுக்குட ஐதீயரஸத் உத்கருஷ்ட ஐதீயரஸம் ரென்னுமிடமும், உத்கருஷ்ட ஐதீயரிடமும் சரேஷ்டராய அவர்களுக்கு ஐஞா ப்ரதாதருதயா குருகளுமாய பரம் சேஷியான ஈசவரனோபதி பூஜ்யாகும வர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில அபசாரம் காலதத்த்வமுள்ளதையு மீசவரன பொருன்னென்னுமிடமும், கரணத்ரயவயாபாத்தேன அத்தத்தோரு ப்ரா ணுதிகளோடு வாசியற பகவத் கிஷ்யததிலே ஸம்ப்பித்த கிரபிமாரா கிருகரு மவர்கள் ஸப்சபாவரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீசவரனுக்கு ஜங்கமமிமாமென்னுமிடமும், அவர்கள்கண்டால் தண்டவத் ப்ரணமம் செய்வா னென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்; ஸமையாவார், * பாதகடல் சேர்த்த பரமஹிப் பகிஷு திருவுடையார் பகிலும்பிறப் பினடதோ நெமமையானும் பரம: * என்று தெரடன—பகவத் குணசேஷுகாதி களிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித் தருளுகிறவிடத்தில, * யவரேது மவர்கள்கள் * * குமபி நரகர்க ணேத்துவரேது மவர்கள்கள் * * எத்தனை கலந்தானினாத சண்டாள் சண்டாளர்களாகிலும் * என்று ஜம்மாதிசனா லெதத்தினையேனும் தன்னியரோவாகிலும் சேஷுத்ய கிரோதிபாண ஜஸமாத் யபிமாமில்லாதவர்கள்கள் தமக்கு மிகவுந்ததேசயரென் நருளிசேய்த * பகிலுஞ் சுடரொளியிலும், * கொடு மாகிளையே னவனடியாடிபே கூடு மிதவல் ளால்—கிபன மூவுருகு பெரினும்—கிமோ நென்பதென னந்தோ * என்று தெரடந்தி— பாகவதர்களே தமக்கு பரம்பராய் ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவன்கில், ஜம்ம வ்ருத்தாதி கிபாகமின்றிக்வே, * சயமே யுகுமை தகிலினருள் * * அவனடியார் * * மனி

மலை போல் கிடந்தான் தமர்கன் * * கோதிஷ்டியார் * * கீகயிலைவாஷ்டியார் * என்று பகவத் ஸௌகந்தர்பாதிக்களிலே தோற்றிருக்கு மாகாரமே யவர்களுக்கு கிருபகமாக வருளிச்செய்த * செஞ்சூர் கடிமையிலும், திருமங்கையாழ்வார், * தன்னசைற யெம் பெருமான தன் தொழுவார் காண்மினென தகிமெனார் * என்று தொடக்கி—அர்ச்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு சிரஸாவாஸ்யம், ஸாதாத்தேயம், ஸாஸ்திரிகளிலும் கைக்காய ஸமருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை யொருகூண காலமும் பிரிய காமனையுலேன, அவர்களுக கென ஹிருதமம் தேனாநி யெப்பொழுது மீனிய தாகா கின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்நிரத்திலே கண்டுகோனே யென்னுடைய மடோ தருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களையினிலே யாகாகின்றது என்னன்பானது, அவர்களை செஞ்சூலே கிண்ககவே மருத்புஷுக்கும் பாபத்துக்கு மருசேயென்க, என னுடைய ஹிருதமம்வர்கள் கிஷயத்திலே சிழிவிறபடி கண்டுகோனே என்று இப்படி வருளிச்செய்திற கிடத்தின, ஜகமாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த * கண்ணோர வெக் குருதிபிதும் : * கடன மலிந்த தலையன் மாரெண்ணும் செஞ்சுடையாவரவரெமமம் யானவாரே * என்று—ஏதேனும் ஜகம் வ்ருத்ததிகளை யுடையதாகவுமாம், திருக்கடல் மலிந்த தலையனத்தைய யுறவுகிக்கும்வர்கள் கின்றவிலுக்களிலே ப்ரபாணம் காட்டாதே கமமைக காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடக்கி, * ஞானத்திலெளிபுருவை கினைவா ரெனலுயகர் * அவரென்கள குற தெய்வமே * என்று—உகந்தருளின சிவத்திலே ப்ரவணரா கிருகருமவர்களே கமக்கு சேஷிகள் என்றருளிச்செய்த * கண்ணுத வானவுண்ணிலும், ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமான, * மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டன கண்டிடக கூடுமே லதகாணும் கண்பயலுவது * * தொண்டரடிப்பொடியாட காம பேரில் கல்லை கீர குடைந்தாநும் வேடகை யெனலுவது * இதயாதிக்களாலே—தம்முடைய பாகவத் ப்ராமபுரக்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவனவிலே, ஜகமாத் யுதகர்ஷாபுரக்ஷை ப்ரஸங்கமின்றியே பகவத் பகதி பாரயசயமே யவர்களுக்கு கிருபகமாக வருளிச்செய்து * தேட்டருத் திறத் தேனிலும்; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயவிஷ்டர்பகக வீசவரனுகுண்டான வுக்ஷயபருளிச்செய்த * மேம்பொருள * என்கிற பாட்டுக்கு மேலில—எத்தனை யேனும் தண்ணிய ஜம்மககளிலே சிறத்தார்களே யாதினும் * மேம்பொருளில் சொன்ன ஜஞாகத்திலே கிஷ்டையயுடையராவின் திருத்தறா யோபாதி ஈசவரனுகு சிரஸாவாஸ்ய ரென்றும், ஜம்மத்தால் வந்த தண்ணியே யனநிககே எத்தனையேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாகு மீந்த ஜஞாக கிஷ்டராகில் அந்த துஷ்கருத் பமறுபவியா ரென்றும், தகைஞ்கரு ஜம் வ்ருத்தாதிக்களால் வரும் குறற கிஷ்டையையே யன்று, தகைனோடு ஸம்பந்தித த ஸமஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத ஸவிகாரத்தால் பரிசுத்தராமபடியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜம் வ்ருத்தாதிக்களால் குறறயகின்றே சிவத ஜஞாகமுடையவர்கள் இசுத ஜஞாக கித ராய் ஜம் வ்ருத்தாதிக்களா துயர்சுதவர்களுக்கு ஸர்வசுவரஜோபாதி பூஜ்யராய் ஜஞாக தாக ப்ரதிகரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜம் வ்ருத்தாதிக்களுக்கு மேலே ஜஞாகாதிகருமனவர்கள் ஜம் வ்ருத்தாதி வைகாணயயினநிககே இந்த ஜஞாகமுடையாரவர்களை பகவத் ப்ரபாவததால் வந்த வைகாணயயினத்த புத்தி பண்ணுதே கர்ம சிபந்தமாகான ஜம்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித் தாழ கிண்ததார்களாகில் அந்த கூணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாளராவ ரென்றும்,

இப்படி, ப்ரஹ்மித்த வர்த்தகனை ஸம்பவிக்ருமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்ப்பமான பேறறை திரியக ஜாதிமீலே பிறகதானெருவன பெற்றபின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாடல்களினும், (விசதமாரீசு காரண ஸம்) என்றது—ஸம்சய விபாயமற தானிகளை மென்றபடி. .... (226)

227. இப்படி, இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதே யாகிலும், *கருத்ரா பகவத்பகதா விப்ரா பாகவதாஸ ஸமருதா* ஸவிபரேந்திரோ முனிசு ஸ்ரீமாக ஸயதிஸ ஸச பண்டித* என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள அர்த்த வாதமா மித்தனையல்லது, அபகருஷ்ட ஐகமாவானவன் அகத சரீரத்தனனில உதகருஷ்டனுக்ககூறியோ வென்ன; கூறமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிசு செய்கிறார் (கூத்திரியனு) என்று தொடங்கி.

227. கூத்திரியனு விவாழ்தான் ப்ரஹ்மாயினான்.

அதாவது—கூத்திரிய குலேதபவனு விவாழித்தான், அஐஐகமத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வலிஷ்ட வாகயத்தாலே கூத்திரியதவம் *பினனுட டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்தவதாபகருஷ்ட குலேத் பவரானுளும் அகத சரீரத்தனனுடே அகவதிகசகதிக பகவத ஸம்பகதருப ஸம்ஸகார விசேஷத்தாலே, அத்தவதோக்கருஷ்ட குலஜாதவாத்தநீயராமபடி உத்தகருஷ்டதம் ராகக குறையிலில்ல யென்கை. அஸ சகதிக வலிஷ்டவாகயம் செய்தபடி கண்டால், ஸாவசகதி ஸம்பக்த விசேஷ மெனசெய்ய மாட்டாது. (327)

228. இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித் தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக் கிறார் மேல். *தம்ஐஹுஸம்ய ப்ரமாணம் ... ..* என்று—ஆபத ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கமுடியுமிதே சிஷ்டர்வாசாரத்தினுடைய ப்ரமாணம் மிருப் பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபகருஷ்ட ஜாதியரானவர்கள் அகத சரீரத்தோடே ஸஜாதிய வ்யாவருததராய உதகருஷ்டதமாவர்களென்று கிழ்ச்சொன்ன வர்த்த தத்தை எதிரீகரீகைக்காக, ராவனுதஜனைக் குறித்துப் பெருமா னருளிச்செய்த வர்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபிஷணன்) என்று தொடங்கி.

228. ஸ்ரீவிபிஷணன் ராவணன் குயமத்தை மெளனன்; பெருமான் இஷ்வாகு வம்சயனு நீங்கித்து வாதத்தை யருளிச் செய்தான்.

அதாவது—*ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைநிலீ* என்று தனக்கு லுபித்தத்தைச் சொன்ன தர்மத்தமாவரன் ஸ்ரீவிபிஷணனுவான பாரிஷ்டானு ராவணன் குபி தனுய், *த்வாந்த திக குலபாமணம்* என்று—இக்குலத்துக்கு இழக்காகப் பிறகத லுனனை வேண்டேன என்று பருஷித்துத் தனவிலிட்டான், இஷ்வாகுருல காதாரன் பெருமான் இவனை ஆதரபூர்வகமாக வகைகரித்தவகத்தாம், *ஆகையாலி மம் ததவேச ராகுஸாரம் பஸபலம்* என்று—“ராகுஸருடைய பஸபலமிருக்கும்படியாய் கம் குச் சொல்லும்” என்கையாலே, இவனை ராகுஸ ஜாதியனுக் கிணையாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதியாக வரிமாதித்து வர்த்தை யருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாகயத் திலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமான் பரித்ரஹித்தமையும் சொல்லுகை

யாலே, பகவதாறுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் “இவன் நமக் குடலல்லன்” என்று கைவிறுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. .... (228)

229. இப்படி உகதிமார்த்தாலன்றிகே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தி யாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

229. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

* மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸஃ எனகிறபடியே—லோக மர்யாதாஸ்தாபனார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலனாதிகளாலே ஸாமான்ய தர்மஸ்தாபக சீரூர யிருப்பா ரொருவரிதே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின் பெரியவுடையார்க்கு, ஐம்ம வ்ருத்தாதிகளா லுத்த்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தப்புத்ர சிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ் மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிகயமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினாரிதே. இத்தால்—ஐம்மாத் யுத்த்ருஷ்டரானவர்கள், அவற்றை குறைத்திருக்கும் விலக்கண பாகவத விஷயத்தில புத்ரகருத்ய மதுஷ்டிககலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரஹுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் (தர்ம புத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாய்த்தையும் ஜ்ஞாநாதீக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதாரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸமஸ்கரித்தார்.

பெருமாள் பார்த்தமாக ஸாமான்ய தர்மத்தைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகி லும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாலே அவர்களுச் செய்ய லாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸவவர்ணதர்மத்தையே உத்தேசயமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தைபிஹம் அதுக்கொரு நமூவுதல வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக் கொண்டு போருமவரிதேயிவர்; இப்படி யிருக்கிறவர், ஸ்ரீவிதாரை ஸம்ஸ்கரிக் கிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிகயத்தைப் பார்ப்பதாய், ‘என் செய்யக்கடவோம்’ என்று வ்யாகுஸ்ப்பாநிற்சச் செய்தே, * தர்மராஜஸ்த தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸகாரயிஷுஸ்த ததா—தகது காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசே வசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதகதவ்யமேதத் விதர ஸமஜ்ஞிதம்—களேபர மிஹைதத் தே ஹைஷதர்மஸ் ஸமாதமஃ—லோக வைலக்ஷணே நாம் பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப * என்று—இவர் ப்ரஹ் மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன அசரீரி வாகயத்தாலும் ஸமப்ரதிபந் தமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாகரேஸரர்களுச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிதே. .... (230)

231. அநந்தம், ஐம்மாத் யுத்த்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கவிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகள்) என்று தொடங்கி.

231. குஷிகள நாமவயாதனவாசமீல துவணிநி நாமனத்தேஜங்கீக சமீபிததுக கொண்டாகன.

சுதாவேததராய ஸர்வோத்கருஷ்டராதிரே குஷிகளிருப்பது; எவையுதரானவர்கள், வேத சர்வண யோகயுகதமிளராத குலத்திலே பிறந்துள்ளவரும், ஜாதி ஸமருதியோடு ஜாதனுகையாலே பூர்வஜாமலித்தமான ஜனூரத்தில ப்ரமச மிலன மையாலும் மாதாபிதருகசுருஷா விசேஷததாலும் ஸகன தர்மஸலிஷ்டமஜனூரகவாஜ மிருகமும் தாமவயாதன வாசமீலே சென்று, மாதாபிதருகசுருஷைகபாஜ மிருக கிறவவ னவஸரம் பராததத் துவண்டு ஜனூரதவயகனான தாமகவரி தங்கனுகரு ஸந்திகதங்கனானவை பெலலா மவனபகவிலே கேட்டு, அநில ஸந்தேஹவகிளப் போககிககொண்டாகீக ஜெனகை.

கசசித் தமிஜாதிபரவரோ வேதாத்யாபீ தபோதா; தபஸவீ தம் லேக்ச கௌசிகோஸாம பாரத. ஸாவகோபலிஷ்டாக வேதாத்விதே தமிஜனாததம், ஸவருஷ ருதில கஸமீகசித் வேதாநுசாரயக ஸிதி; உபரிஷ்டாசச வருஷாஸய பலாக ஸமகயமீத, தயாபூர்ஷுதஸருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸய த்தோரஸி; என்று தொடலி —கௌசிகனென்று பேரையுடையன அத்தலலாக ஸகிரஸ்க ஸகல வேதத்தை யுடையன கிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணோததமன, ஒரு வருஷ மூலத்திலே வேதவ களிபு முசசரிததககொண்டு கிறகசசெயதே, அதினமேலே கிருததொரு கொகரு எச்சமிட்டத தன மாரபிலே வகத பட்டவாதே கருததனும், பார்த்த பார்வையிலே அது படுகிழி. அத்தைககனணி, தபதசித்தனயக கனகக சோகிதது, "ராகதவேஷ பலாத்கருதராயககொண்டு அகருதயந்ததை செயதோம்" என்று பஸகாலும் செல விக்கொண்டு, ஆஸகமானதொரு கராமத்திலே பிகுதார்த்தமாகப்போய், பரதம் மொரு கருஹத்திலே சென்று, "பிகுதாமதேஹி" என்று யாசித்தவனவிலே, அத்த கருஹினியானவன, "கிலஹம், யருகிறேன்" என்று சொல்லி, கரகதயாதிக்கிளப் பண்ணி பிணைக்கொண்டு வருவதாக உத்யோகியாகிறகசசெயதே, பர்த்தவானவன் அதிலைத் தாராதனய வகதுபுர அவன பதிவரதையாகையாலே பிணை கொண்டு வருகிறததை விட்டு பாதயாசமவியாஸ ப்ரகாராதிகளாலே அவனை சுசுருஷிகிற பராகிலே ப்ராஹ்மணன கிறகிறததை மறாது, கெஹம்போது கின்று, பிணை யவன கிறகிறததைக கண்டு கநிகி, பிணை கொண்டு வகதயனவிலே, "எனனை கிறகசசொல்லி இதனைபோது கீ புறப்பாதிருப்பானேன்?" என்று அவன குபித னுனவாதே; அவனவனை ஸாத்வகம் பண்ணி, "இததைப் பொறுக்க வேணும்" என்று வேண்டுககொண்டு, "கான பர்த்தாவே தெயவம்" எனநிருப்பா கொருத்தி, அவனினிதத்துவருகையாலே தசசுசுருஷை பண்ணிவினேறிகதனை. "என்ன; "உனகரு பர்த்தாவையனரே ஸத்தகரிக வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில கௌரவ ப்ரதிபதி கிளகியே!" என்று வயககயமாகச சொல்லி, "கருஹதர்மத்திலே உத்த திககிற கீ ப்ராஹ்மணரை கிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது கான்" என்ன; "கானொ ருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணென், ப்ராஹ்மணருடைய வகபவமெலலம் கனருகவயிவன்" என்று பரகசச சொல்லிக்காட்டி, "இவவபராதத்தைப்பொறுக்க வேணும், 'பர்த்தாவே தெயவம்' எனநிருககையாலே தசசுசுருஷைமீலே பரவகச யாயவிரே னித்தனை, எனனுடைய பதிசுசுருஷைகிலுடைய பலத்தைப் பாரீக

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தத்தமாய்த்து அதுவுமெனக்கு விதிதவ் காணும்” என்று சொல்லி, *கரோதச் சத்ருச் சரீர ஸத்தோ மதுஷ்யானம் த்விஜோததம், ய: கரோத மோஹோ த்யஜுதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது: என்று தொடங்கி—“காமக்ரோதாதிகள ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யாஹ்வாதிக னுண்டாக வேணும்” என்று விஸதரேண தான ப்ரதிபாதித்து, *பவாஹ்ஸிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸவாத்யாய கிரதசக்ஷி: , உது தத்வேத பவந தர்மாந் வேத ஸீதி மே மதி: ; மாதாபித்ருப்யாம் சுசுருஷுஸ ஸத்யவாதி ஜிதேந்த்ரிய: , மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கசசஸ்வ பத்ரம் கே யதா காமம் த்விஜோததம்—வ்யாத: ப்ரமதர்மாத்தமா ஸதேசசேதஸ்யதி ஸம்ச்யாந: என்று “நீரும் தர்மஜ்ஞஸ், வேதாத்யயந் கிரதர், சுத்தர், ஆபிருக்ஷசெய்தேயம், தர்மங்களை யுள்ளபடி யறியீர் எனறெனக்கு கினைவு, மாதாபித்ருசுசுருஷுவாய ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியயுககொண்டு மிதிலையிலே யிருக்கிற வ்யாதன் உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கே போம், உமக்கு நனமை யுண்டாவதாக, ப்ரமதர்மாத்தமாவா யிருக்கிற அந்த வ்யாதன் வேண்டினபடி யுமுடைய ஸமசயங்களை யெல்லாம் போக கக்கடவன்” என்ன; அவன் ப்ரீதனும் இவனைக் கனகக் ஸ்தோதரம் பண்ணி, அங்கு நின்று மிதிலையிலே சென்று, “பஞ்ச காகி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு கித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம்” என்று “சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே இத்தைச் சொல்லவேணும்” என்ன; *யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ ஸத்தம், பஞ்சைதாபி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு கித்யதா” என்று—“யஜ்ஞமும் தாநமும் தபஸஸும் வேதங்களும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவிவை யைந்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும்” என்று இத்த்யாதியாலே அவ னித்தை யுபதேசிக்க, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸமசயமானவை யெல்லா மிவன கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாத னுறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னுஞ்ச்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வததிலே இருநாறு மத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன் றத்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பஸு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந் தேஹங்கள் சமீப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால்—ஜம்மாதயுத்தருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபத்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதய்யார்த்தங்கள கேட்கக் குறையிலலை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (231)

232. அமந்தரம், *யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட: என்று க்ருஷ்ண னுசரித்த படியை யருளிச்செய்கிறார் (கருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோனுதிகள் க்ருஷங்களை விட்டு ச்ரீவிதூர் தீருமாவிகையிலே அழுது செய்தான்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தமாக வவதரித்தருளி, *ஸோக ஸங்க்ரஹ்மேவாபி ஸம் பச்யந் கர்த்தம் மஹஸி: என்று—ஜ்ஞாநியானமும் ஸோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து

வர்களுடைய தர்மங்களை நன்கு வறுஷ்டிக்கவேணும் என்று உபதேசித்தும், *யதிறு
யஹம் கவந்தேத்யம் ஐரது காமன்யதாத்ரித, மம் வர்தமாறுவர்தாத் தே மதுஷ்யா
பார்த்த ஸாவசா* என்று—“ஒருகால்காமத்தில் சோம்பாதே நான் பரவர்த்தியே
னுமெ மதுஷ்யரெவரை மெனவழியைப்பினைசெனலும்” என்றபடியே பார்த்தமாகத்
தான் குறிக்கொண்டதுஷ்டிதபு பொரும ஸவபாவனிறே கருஷணன்; ஏவம்
பூதனுனவன் ஸ்ரீதுதெழுந்தருளினபோது, *பீஷுமதரோண வதிகரம்ய மானுஷைவ
மதுஸுலித, கிமாத் தம் புண்டரீகாஞ் புகதம் வருஷம் போஜுஸம்* என்னுமபடி—
உத்கருஷ்ட வர்ண வருததராய இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்
டிருந்த பீஷுமாதிகளுடைய கருமங்களை யுபேகசித்த, வர்ணத் புக்கர்ஷு ரதிரதராய்
அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரென்னும் கீனைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதூர் திருமாளி
கைவிலே ஸாததமாகச் சென்று புகுது; *ஸம்ப்ரமைஸ துஷ்ய கோலிந்த ஏதம் ஸ
பரம் தம்* என்று—பகதிபரவசரான வவர் பண்ணின் ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாம்
கண்ணெந்து, *விதூரங்காவி புபிஜ சசீபி குணவாதிச* எனவிறுபடியே—அஹங்கா
ரோபஹத மண்ணையாலே பரப்பாவகமாய், பகதபுபஹ்ருத மானையாலே பரம
போகமயமிருக்கிற அக்கந்தை, அந்த பாவர்தவ போகயத்வவக ஸடியாக அத்தா
தரம பண்ணி யறுதுசெய்தாளிறே. .... (232)

233. ஏதப்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யறுதுஷ்டித பரகாரத்தை யருவிச
செய்கிறார் (பெருமான) என்று தொடங்கி.

233 யெழுவன ஸ்ரீபர்தவ்யா30 அறுது செய்குவினார்.

அதாவது—தருகுந நிலகராய் ஆசார ப்ரதாசரான பெருமான், *சுபர்யா பூஜி
தஸ ஸையக ராமோ தசரதாத்மஜா* என்னுமபடி—வேடுவிசியாயவையத்தே குரு
சசுருகஷ்சிலே பழுத்த ஐரூரகாதிகையாய், தன்னாவுக கிலியதாபிருத்த பல ஸூராதிக
னெல்லா மிககுத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயிததுக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசுபரி,
தன்னாதாரதுருணமாகத் தன் கையாலே யறுதுசெய்யப்பண்ண, அந் ஸத்துஷ்டர
யறுதுசெய்தா ரென்கை. இததாம்—அபிஜாதிகளாலவரு மபிமாநகதமற்ற ஐரூர
ப்ரேமாதிகளுடைய அபிமாந ஸபாசமுள்ளையை ஆத்மகுணிக கர்சிகனான விசேஷஜ
ஞர்க்கு அநிவ பாவக போகயவகனாபிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்படடது. ... (233)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத லித்தமான சிஷ்டாசாரவகங்களே
பாகவத ஸைவவததை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னு மிவவர்த்தவிஷயமாக பூர்வா
சார்ய வகந்தை ஸமரீபகிவிரா (மாறனேரி கம்பி) என்று தொடங்கி

234. மாறனேரிநம்பி விஷயவாகப் பேர்யதயப் உடையவர்க்குவிசேய்த
வாத்தையை ஸமரீப்பறு.

அதாவது—அபிமாந ஹேதுவான ஐம் வருததாதிகளின்றிகே ஆனவக்
தார் ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய் அத்தாதமஜான பரிபூர்ணர அருகவிறு மாறனேரி
கம்பி, தமமுடைய அஹம் தகைசிலே, “ஆனவதா ரபிமாநிதருளின் வித
தேஹிததை ப்ரகருதிபகதுககள் ஸபர்சிககம் செய்வதென்!” என்று அநிசவகை

புண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியதம்பினைப் பார்த்து, * புரோடாசத்தை நாய்க்
கிடாதேகிமர் * என்றருளிச்செய்து திருநாட்டிற்கெழுந்தருள்; பெரிய நம்பியும் அப்
படியே பிறர்க்கைகில காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவத் தெழுந்தருளி
யிருக்க; இதை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியதம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, “ ஜீயா,
மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்
டிறே ” என்ன, “ ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமாளிற்காட்டி இவர்களுஷ்
டனே, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லாகருஷ்டரோ, * பதியுஞ்சுடரோளி கெடு
மாற்கடிமை கடலோசையோபாதினோ, ஆழவாரருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது
குறையவாகிலு மாசரிககவேண்டாவோ ” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (234)

235. இனி, பாகவத ஜம்மாதி சலாகயதா கததபூர்வகமாக, அபாகவதோத்
கர்ஷ நிந்தயதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (* ப்ராதூர்ப் பாவை*) இத்தயாதி என்று.

235. ‘ப்ராதூர்ப்பாவை:’ இத்தயாதி.

* ப்ராதூர்ப்பாவைஸ ஸுரநர ஸமீமா தேவதேவஸ் ததியா ஜாதயா வருத்தை
ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்
யேஷு வித்யா வருத்த பராபீயா பவதி விதவா ஸலாகஸ: ப்ரகர்ஷ: * இத்தால-
அயர்வறு மமரீகளதிபதியானவை ப்ராதூர்ப் பாவைகளாலே ஸுரநர ஸஜாதியனாகா
கிற்கும், ததியநும ஜாதியாலும் வருத்தவகனாலும் குணத்தாலும் ப்படியே இதர ஸமரா
யிருப்பர்கள, இதில் கர்ஹைஸிலை, ஸலாகையையே யுள்ளது, உபயநுமிப்படி. கிறகிறது
இந்த லோகர்க்குண மிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பகக லுண்டான வித்யா வருத்த
பாஹுஸ்ய ரூபமான உத்தகர்ஷம் விதவாலகாரம்போலே நிந்தயமாகா கின்ற
தென்கிறது. .... (235)

236. பாகவதர்களன்றெனது அவர்களுக குண்டான வேதவித்யாதிகள்
வ்மர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமானம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கிறார்
(பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதர்த்தஜ்ஞாநாதீகணயுடையவன் குபுதும் சுமந்த
சுழுவையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

அதாவது—* சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாலஸுதேவம் நவிந்ததி, வேத பரா
பராக்ராத்ஸ் ஸவை ப்ரஹ்மண கர்தப: * என்று—வேத தாத்பர்யமான பகவத்
ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில்
ஸ்துலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையன யிருக்குமவன், போதிகளாயிருப்பார் விருமபு
பரிமா தரவயமான குஞ்சுத்தைச் சுமந்து திரியாநிறகச்செய்தே அதின் வாசி
யறியாத சுழுவையோலே, ஸ்ரீவேதாத்ர பாகங்களாலே ஆராதஸ்வருபத்தையும்
ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதினாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற
வேதமாகிற விலகுகுண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே
அதின் சுவடறியாத ப்ரஹ்மணக்கழுவை யென்று வேதோபபஞ்ஷணமான ப்ர
மாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கை, ... (236)

237. பகவத் ஸம்பகத ஸ்விதமான ஐக்மாதிகள ஸத்கர்வூதிமென ஹமத்தை தர்சிப்பிததாச் மே; தத் ஸம்பகத ஸ்விதமான திர்யகாதி ஐகமமும் ஸத்ப்ராத்தய மென ஹமத்தை தர்சிப்பிகவிரா மேல (ராஜாவான்) என்று தொடங்கி.

237. ராஜாவான் ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான் தீயக்த்வா ஐகமங்களை யாசைப்பட்டா.

அதாவது—தீவிதியவன்னரான ஏறந்ததையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான், திர்யகஸ்தாவர ஐகமங்களானவை, * வரலிங்க: பகதி மருகதாம் * இத்தியாதிகளாலே பாபயோகிகளாகச் சொல்லப்படாதிறகாசெய்தே, * வேலகடத்துக கோனேரி வாமும குருகாயப் பிறப்பினே * + மீதுப்ப பிறகரும் விதியுடையே ஐவேனே * + செண்ப கமாய விறகும் திருவுடையே ஐவேனே * தம்பகமாய விறகும் தவமுடையே ஐவேனே * என்று— திருமலையாமுவாரோடு ஸம்பகதமுடைய திரயக த்தாவர ஐக்மங்களைப் பெருப்பேருக வாசைப்பட்டா ரென்றபடி. .... (237)

238 இப்படி யாசைப்பட்டவனவன்றிககே, தாமத ஐகமத்தை யாஸ்த்தா ம பண்ணினவர்களை யருவிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணேததமரான்) என்று தொடங்கி.

238. ப்ராஹ்மணேததயான பெரியமுயாமும் தீமுகளாகும் கோபஜ்ஜத்ததை ஆஸ்த்தம் பண்ணினாகவ.

அதாவது—இனி இதுகருமேவிலை * என ஹம்படியான வன்னதநிலே யவதரித்து வித்தா மாஹாத்மயாதிகளாலே தஜஜாதிய ஸகஸேத்தமரான் பெரியமு யாரும், வேதப்பயன கொள்ளவலை அவர்தமமைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாராததவித்தனயா யிருக்கும் அவர் திருமகளான வானடானும், ஸ்ரீகருஷ னாவதாராறுபவத்திலே சிவீவசாதியததாலே, * மிதகெளமையான கான் மெலிக தேன ஸகாய * + என மகன் கோலிதன் * + பன்னிரு திலகன் வயிறிறிக்கொண்ட வபாங்கினும் + இத்தியாதியாலும், * ஆய்ப்பாடிச் செலவச் சிறுமீரகான் * + காமும கம்பாயைகரு * ஆபகருத்த உன்னனைப் பிறவி பெறுதனை புண்ணியம் யாமுடையோம் * இதயாதியாலும் தான்வனாகப் பேசும்படி, தான்களவதரித்த வானத்துகரு மூன்றும் வானமாகையாலே தண்ணிர மிருத்தனன் * அறிவொன்று மிவாத கோபஜ்ஜத்தைப் புரையற வேறிட்டுக்கொண்டாகனெனகை. (238)

239. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாஸம்பண்ணுகயுமொழிய. கதல கழித்தல ஸவருபமிருகமும்படிதா னென்னென்ன வருவிச்செய்கிறார் (கதலகழித் தாவ) என்று தொடங்கி. அன்றிககே, இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுகதமான தாரதம யாவஸைகளின் நிககே கதல கழித்தல ஸகஸ்தமாககளுக்கும் வரும்வஸைத்தா னேதென்ன வருவிச்செய்கிறார் காகுமாம (கத்தல கழித்தல) இதயாதி

239. கத்தல கழித்தல ஸாவீகமும் தர்வினுழத்தமையுடைய அவஸைத் தரகெடவதாய்க்கும்.

அதாவது—ஆக்மஸவருபத்தை யுள்ளபடிப் ப்ரகாசிப்பதபடி அஸ்திகால மபிப வித்தப் போகத வசதேறியான அவித்தாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத் தாலே பிணைட்டாதபடி ஸவாஸஸாகப் போனும், ஸகஸ்தமாககளுக்கும், * ஸர்வ ஸகஷண—ஸம்பகத ராஜீனு முத்தமாவதா: எனவிறபடியே—ஸாதீதவ ஸகஷணக்

னௌலாவறறிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீனுமுத்தமையா யிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெவ்வேனே யென்னு மபேகைக்கிலே அத்தையுபபாதிக்கிறார் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம் ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாய் முண்டாயிருக்கும்.

அதாவது—அநந்யாஹ்ரேஷதவம், அநநயசரணத்வம், அநநயபோக்யத்வம், ஸமசேலஷததில் தரிககை, விசசேலஷததில் தரிபாமை, தகேகவிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, விசசேஷவிவ்ருத்த - அவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமான வாத்தம்ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷ்டக் பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாமயம் ஸைஸ்திகமாக வுண்டாயிருக்கு மென்கை. இந்த ஸாமய ஷ்டக்கத்தை நினைத்திறே, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பான* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக, இவ் விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம். ... .. (240)

241. இனி, அவர்களுக்கருஷ்டமான ஜநமங்களை யுபேகித்து நிக்ருஷ்டமான ஜநமங்களை விருமபுவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருஷ்டத்தில) என்று தொடங்கி.

241. த்ருஷ்டத்திலுத்தாஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்தாஷ மஹங்காராஹ்யதத்தாலே.

அதாவது—ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஜசவர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விசவாமித்ராதிகளைப்போலே தான்விறை நிலைக்கு மேலே உதகர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷதவாதிகளும் கைகர்ய ஸமபத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்திசி லாசையாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போமபடியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை. ... .. (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிமுவுபேறுகளுக்குடலாமபடியை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று வீடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

அதாவது — த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதீசயத்துக்குத் தகக அஹங்காராதிகளுள் ப்ரஹ்மாவாய், *தவிபராரத்தாவஸாதே மரம பராப்து மர்ஹஸி பத்மஜா* என்றும் *கடிககமலத்தள ளிருத்தம் காண்கிலான கண்ணனடிக கமலத்தனை யயன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார தேறுகுககளொன்று மில்லாமையாலே தத்ராஹிதையாய் இடககை வலககை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், *முகதிம கதாந்யா கோப கந்யகா* என்னுமபடி அவன திருவடிகளைப் பெற்று விடுதலசெய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான் முதலானவர்கள் அஹம்

கார ஹேதுவான ஐம்மங்களை யாதரித்து தத் ரஹித ஐம்மங்களை யாதரித்தார்கள் என்று கருத்து. ... .. (242)

243. (தன்னைத் தானே முடிசைக்கையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முப்பாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் பரபஞ்ஜிகாரியுடைய திசசர்யா விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் வினைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு விர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பத்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும், சசுரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சேற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து அஹங்காரத்தக் காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலப்பக்கல் அநாதர்த்தையும் ப்ரதிகூலப்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்கும்வர்களபகக் கலபேகையையும் பிறப்பிக்கு மென்றோ, ஆத்மகுணங்கள் நமமானும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாதமூலமாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத ரையிலுபேகையும ஆத்ம யாத்ரையிலுபேகையும பராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநீவருத்தியும் தேஹதானம் பரமாதம் ஸமாராதனஸமாபதிப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும், தனக்கொரு கலேசமுண்டானால் காமபலமென்றதலை க்ருபாபலமென்றதலை பிறக்கும் பரித்யும், ஸ்வாநுஷ்டானத்திலே ஸாதநநீவபுத்திநீவருத்தியும், விஸக்ஷனருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாகுசையும், உகந்தருனின் நிலங்களில் லாதராதீசயமும், மங்களசாலமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆத்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸநீவருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

(ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கருமபடி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்னுமளவாக. §(இப்படி) என்று—ஐமுகதமான பரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது)—ஸ்வரூபேன முடித்தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும், பகவதரை விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும், *அஸம்மேவ* என்கிறபடியே—அஸத்தபைமாமபடி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதா யிருக்கை. அஹங்காரத்தான, தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும்,

தேஹாதிரிகதாத்மவிஷயத்தில ஸ்வாதந்தர்யாபிமாந ரூபமாகும், இரண்டு வகைப் பட்டிதே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமும் விஷயங்களை ஸவபோகயத்வேக விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய சப்தத்தாலே—கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தைபுரு சொல்லுகிறது. (விளைவிலும் தானுகையாலே) என்றது—இவை யிரண்டுக்கும் ஜ்ஞம்பூமி பகவதஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணுகடவருணதரயாத்மக ப்ரகருதி பரீணுமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிசேஷாரப்தமா யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனுன தானுகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுணமாக ரஜஸ்தமஸஸூக களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானஸஸாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரியனஸஸாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமாசிப்பதும் தனக்க கர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவது மவனதானே யிறே (தனனைக்கண்டால்) இத்தாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனாய் இப்போதும்புக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனு யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் “கொன்றல்லது விடேன்” என்று ஸாபுதனாய்ப் பலகவயித்திரியும் சத்ருவைக கண்டாப் போலே குடல கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உடதி வருத்திகளாலே தூர்வாஸநையைக கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேனமேலும் வளரூபடி பண்ணும் ததுபயவசயரான ஸமஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகிலமேலவிழுந்தளவிககொளனும் அதிகருமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரெனறே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டாநங்க விரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சனத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸ்வாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிகும மதயமபத விஷ்டடரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க விரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலகி நலனதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துகளைக் கண்டாப்போலே யத்யாகரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளைபரங்களைத் தந்து அவற்றைக்கொண்டு வயபிசரியாமல் நல்வழி நடக்குமாபடி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அகருத்யகரணதிகளில் சிக்குத்து ஸர்வாவஸதைபிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீசுவரனை அர்ச்சாஸதஸகங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபிதேப்ரவ்ருததனுகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைவியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாதவஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரெனன்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் *அஸந்தேவ* எனனும்படிபுடந்த தன்னை பகவத்ஸமபந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானுககி மேன்மேனும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாந வைராச்ய பகதிகளை விளைத்து கையிற்கனியெனன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய் *உன்சிரே யுயிர்க்குமிராய்* என்றும் *உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சிரன்றி வேண்டிலன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ருணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோகயனுயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காப்படி கண்டால், கண்ணஞ்சமுலையிலும் பெரும் பசியன தாரகமூமாய் போகயமூமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிவிவேசத்தோடே யறுபவித்து நமக்கு தாரக போகயவிஷய

மென்றே நினைத்தும், ஸாத்பாந்தர விவருத்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்தயா ஸம்யக்ஞாந ப்ரேமவானு யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனை கண்டால், தனக்காரந்தாவஹு மான அபிமதவிஷயத்தை கண்டாப்போலே பகவத் குணாஸந்தார தசையில் நாம சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தலுவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்காரந்தாவஹுனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங் கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலுமவைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அது கூலர்பகல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—சேஷதவத்தை தன்ஸந்தி தில் ஜீவிககவொட்டாதபடியிதே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியான வன் *ந நமேயம்* என்றிருக்கும்தொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையானே அஹங்காரம் மேலிறுமாசில, ஸ்வரூபவர்த்தகராயக்கொண்டு அதுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை கண்டால் 'நமமுடைய சேஷிகள்' என்று துடைநடுங்கி பெழுந்திருந்த ப்ரணுமாதியூர்வகமாக அதுவர்த்தனங்களைப் பண்ண வொட்டாதே, தன்னை அவர்களிடமிருந்து விலகிக் கவாதல அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராக வாதல் புத்திபண்ணிய நாதரித்திருக்கும்படிபண்ணு மெனகை, அர்த்தம் ப்ரதிசூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—ஆரையாகிலுமசென்றதவர்த்த தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படியிதே அர்த்தராக மிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூபராசகத்வேர ப்ரதிசூலரான ஸமஸாரிகளை கண்டால் வெருவி போடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருகாசை நசுசி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பகாலும் செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திருந்து, அவர்கள் குணகீர்த்தம் பண்ணுவதாய்ப்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை புண்டாககுமெனகை காமம் [உபேக்ஷிக்கும்வர்கள் பக்க லபே கைதயப் பிறப்பிக்கும்] *காமயத இதி காமஃ* என்கிறபடியே—காம சப்தத்தாலே விஷய ஸமீபாக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, *ஈசிடோமின* இத்யாதிப் படியே—தாரித்ய வார்த்தகாதிக்களடியாக தன்னை முகம் பாராமல தளவிக கத வடைத்து உபேக்ஷாவாதம் பண்ணும் ஸத்ரீகள பக்கலிலே, *ஏதமயர்தா மிழிப்பச் செல்வர்* என்கிறபடியே அவர்களுடே ப்ராவாதம் முதலானவைதனையே புத்தேசய மாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்கணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான நேறயா பேசுகைய விளைகு மெனகை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரையநாதரிக்கும் படியும், ஸ்வரூபராசகரையாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப ராசகையோடே யுபேக்ஷ கருமா யிருக்கும்வர்களை யுபேக்ஷிக்கும் படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமை களை யுணர்ந்தித்து எனசெய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநங் கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், *கர்வோபிமாநோஹவகாரஃ* என்கிறபடியே— அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாயானே, (அதுகூலர் பகல்) இத்யாதியை நிரை நிரையாககாதே யதாயோகக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; (ஆகும் குணங்கள்) இத்யாதி சமதமாத் யாத்ம் குணங்கள், அநாதிகால பஹங்காராதிகளுக்கு விளைவிலமாய் அநாத்ம்குணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்ம பரதந்தராயிருக்கிற நமமுடைய யத்ந்ததாலும், ஆகும் குணைய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வாததகராய் அநாத்ம்குண பரி பூர்ணராய கர்மவச்சராயிருக்கிற பிறருடைய யத்ந்ததாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள

வொண்ணது. ஆதம் குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய கிரீஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்தமுனைக ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானே யர்த்திப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நமமுடைய வாத்த்மகுணேதய விரோதி பாபக்ஷயம் பிறக்கும்படி * அமலங்களாக விழிக்கும்பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும்த்தனையென் றத்யவஸித்து (தேஹயாத்ரைசி லுபேகைஷ யாவது)—தேஹ ரக்ஷணூர்த்தமான வயரபாரத்தில விரும்பம்ற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத் ரையி லுபேகைஷயாவது)—சேஷத்வமே வடிவான் வாத்த்மாவுக்கு தாரகாதிக்களான குணுபவ கைக்கர்ய ப்ரவருத்தியில பெற்றவளவால் தருப்தலுயிராதே மேனமேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போர்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)— அசநாச்சாதநாதிக்களுக குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம்) இத்தாதி

அதாவது—அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துத்தளில் தேஹம் தரிக்கைக்குத் தக்க வளவு புஜிக்கை, ப்ரமாத்மாவான் ஸர்வேசவ்ரனுடைய ஸமாராதத்தின் ஸமாப்தி ருபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விசேஷமுமென்கை அன்றிக்கே, (ப்ரமாதம் ஸமாராத ஸமாப்தி) என்கிற புத்தி விசேஷமும், தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் என்னவுமாம்; (தனக்கு) இத்தாதி. அதாவது—முழுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனாலும் ப்ராரப்த சரீர மிருககுமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிரா திறே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனு மொரு கலேசமுண்டாலு, “இது அதுபவ விராசயமான ப்ராரப்தகர்மபலமன்றே, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவன்றே இச்சரீரத்தோடே நமமை யெம்பெரு மன் வைக்கிறது, ப்ராரப்தி ப்ரதிபத்தகங்களிலே யொன்றாகிலு வ கழியப்பெற்றே” என்கிற வறுஸந்தாரத்தாலே யாதல், தூர்வாஸநையாலே யிவவுடம்பைவிட இசை யாமல் ப்ரா க்ரு த பதார்த்தங்களைபு ம ஜீவித்துக்கொண்டு ஸமஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நமமை துக்க தர்சனத்தைப் பண்ணுவிதது இதில் பற்றறுத்துக் கொண்டுபோக கினைக்கிற ஸர்வேசவ்ரனுடைய கருபையின் பலமன்றே விது - என்கிற அதுஸந்தாரத்தாலேயாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமான சரீரத்தி லுறு பாவ்ய கர்ம மித்தையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க ப்ரமபரைகளை யநுபவியாவின்றாலும் இத்தேஹத்தை விட வென்றால இசையாத விவனை கிர்துக்க லுக்கி வைப்போமாகில். இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்ன மொரு சரீரத்தன்னை யிச்சித்தலசெய்யு மாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ளு கர்மமநுப வித்தே யிறுக்கக்கடவ நென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்னு, மற்றுண்டான கர்மங் களெல்லாம் கழித்தது ஸமஸாரத்தில கின்று மிவனைக கருகத் திருவடிகளிலே சேர்த் துக்கொள்ளுகையி லுண்டான கருபையாலேயாளுப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தோறு மநுப வித்த துக்கம் பகவந கிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; *யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸயவித்தம் ஹராம்யஹம்* என்றானிறே; ஆகையா வித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாரத்தில ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—ப்ரபந்நனான தன் னுடைய வதிகாராநுருணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நலலொழுகக்களைப்

பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியவ்வொழிந்து நாரணனை நணணி யிருக்கையாலே கிரமல ஜ்ஞாநபதிகர யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூவர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவே னுமென்னுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதியமாவது) * தானுகந்த வூர் * என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரனுக்கு வர்த்திகுகிற திவ்யதேசவகளென்றால், * கண்டியூரங்கம் மெய்யவகச்சி போ மல்லியென்று மண்டினார் * என்கிறபடியே—மஹஸ்ஸு அங்கேமண்டி விழுமபடி, மேனமேலும் பெருகுநிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது)—அவ்வோதிவ்யதேசங்களே, விரும்பி, வாத்திகுகிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யததையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து கோகும் பரிவரிஸலாயையையும், ப்ரதிஃஸ வர்க்கங்களி னதிகயத்தையும், நினைததேவகி, “எனசெய்யத் தேடுகிறது!” என்று வயிறெறிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வயதிரித்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சனாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவவுடமபோடே இருளதரு மாஞ்ஞாததிரிகுகிறவிதி ஸுட்ககோதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷணய தர்சனத்தால் வந்த ப்ராப்தி வினமபாஸஹதவத்தாலும் பரிம கஸீஸம். (அநுவர்த்தந கியதியாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸவசேஷத்தவாநுசுனமாக நீசோகதி நீச வருத்திகளாலே பண்ணு மதுவர்த்தநத்தை ப்ராகருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹாஸ்யநியதியாவது)—ஜாத்யாசரய கிரித்தாதுஷ்டங்களாய, ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததியருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸதுகளையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளும்தொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளகடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

(அநுஃஸ ஸஹவாஸநாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாகிறகு மறுஃஸரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஃஃடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிஃஸ ஸஹவாஸ கிவருத்தியாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாகிறகும ப்ரதிஃஸரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் ஃஃடி வர்த்தியாதொழிகை. இவகுச்சொன்ன அநுஃஸரும ப்ரதிஃஸரு மினனு ரென்னுமிடம் மேலே தாமே யநுரிசசெய்யக்கடவரிதே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திகுடபடி பண்ணிக்கொண்டு போரககடவன) அதாவது—ஜீம்ச்சொன்ன விவைசித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனை ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேனமேலு மபிவ்ருத்தமாமபடி செய்துகொண்டு போரககடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திகும்படி. சிவன பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—ததப்ரஸாதகங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. ததப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுபபாத ஸதலத்திலருரிச செய்கிறவை. (போரககடவன) என்று விதிருபோண வருளிசசெய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக. .... (243)

ப்ரபநநநீதர்யா நீருபணம் முற்றிற்று.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பேற்றுக்கு ஸாதகமாக வினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) * காட்டாரோ டியவ்வொழிந்த நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே கிரீமல ஜ்ஞாந பகதிகர யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வச்சஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவே ணுமென்னுமாசை (உகந்தருளின விலகவளி லாதராதசயாவது) * தானுக்கத் லூர் * என்கிறபடியே—ஸர்வேச வரனுக்கத் வர்த்திககிற திவ்யதேசங்கனென்றால், * கண்டியூரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மலையென்று மண்டினார் * என்கிறபடியே—மஸஸு அங்கேமண்டி விழுமபடி மேனமேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸகமாவது)—அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விருமபிவர்த்திககிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து லோகமும் பரிவரிலாமைமையும், ப்ரதிசூல வர்க்கங்களி னதிக்யத்தையும் கினைதேதகி, “என்செய்யத் தேடுகிறது!” என்று வயிறெறிந்து இரவுமபகலும் திருப்பலலாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வயதிரிகதங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சகதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய வேறுதவான விவ்வுடம்போடே இருளதரு மாஞாலத்திலிருக்கிறவிதி ஸ்டுகொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சகத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஸ்தவத்தாலும் பறும் கலேசம். (அநுவர்த்தக வியதியாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸவசேஷத்வாநுதூண்மாக கீசோகதி கீச வருத்திகளாலே பண்ணு மதுவாத்நகத்தை ப்ராகருத விஷயங்களில் மறத்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹாரவியதியாவது)—ஜாத்யாச்ய கிமித்தாநுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துகங்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரவகளானவை கொள்ளுகடலோமலலோ மென்றிருக்கை.

(அநுசூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாவிற்கு மதுசூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிசூல ஸஹவாஸ விவருத்தியாவது) — ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாவிற்கும் ப்ரதிசூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை இங்குச்சொன்ன அநுசூலரும் ப்ரதிசூலரு மின்ன ரென்னுமிடமே மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிதே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்ருபடி பண்ணிக்கொண்டு போரககடவன்) அதாவது—ஐழ்ச்சொன்ன விவைசித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேனமேலும் மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரககடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுபபாத ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரககடவன்) என்று விதிருபேண வருளிச்செய்தது—இதினுடைய அவசயாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைககாக. .... (243)

ப்ரபந்நீதர்யா நீருபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

தத் தனனை ரக்ஷகனாகக்கொண்டு மங்களாசாலையும பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்கு
மெனவை இவ்விடத்திலெ னெனதாய்ம சொல்லிறிறியியையாதினும், அதவும்
மங்களாசாலையு னெனதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுதலையாலும் னெனருமாய்
யிதற்கு முபலக்ஷணம். (245)

245 இப்படி னெனருமாய்ப்பாதினாககண்டு கலங்கி ரக்ஷகனுள் வவனுடைய
சுகதிவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமெனவிற விவவாதத மெனே கரண
லாமெனனு மபேகைகிடிலே, இது கெடாசர வித்தமெனனுமிடங் காடாடுவிறுர் மேல
(இவவர்த்தம்) என்று தொடங்கி

246 இவவர்த்தம் சகவந்தி ஸ்ரீஜுகராஜன் திருமகன் பிரவாசிதன் ஸ்ரீநாட
காண்ய வாகிவான துக்கன் தீருவடி மஹாராஜா ஸ்ரீநந்தகோபா
ஸ்ரீவிதூர் பிள்ளையுறபகவித்தான் தொடக்கமானவகன் பகவதிலே
காணலாம்

சகவந்தி, பெருமான் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்த்து மீண்டெழுக
தருளாவிறக, பரகராமன் வந்து தோற்றினவனவிலே, காடகர்தாட்டுகைய பிரலக்ஷ
ணாலே விவருடைய சுகதிவைபவத்தை வாகதமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேதும்,
இவருடைய பாவபதையும னெனருமாய்ப்பாதையும பார்த்து, *என்னுக்கப்பரு
விறதோ* என்று பீதனும், தான் முன்னே யோடிச்சென்று, *கூதாரோஷாத்
ப்ரகாசதல த்லம் பரஹ்மணச்சமஹராயசா, பாஸகம் மம் பத்ராணுமபயம் தாது
மாஹலி* என்று சரணம் புகு, பின்னையுமவன் பெருமான் மேலே அடங்கு
செவ்விறுபடியாககண்டு கெடபரணனுய் வின்று, *கதோ ரம் இதி சருதவா
ஹ்ருஷ்டப் ப்ரமுதிதோ நரு, புர ஜாதம் ததா மேலே ஸுதர ஸாதமார்கமவச*
எனவிறபடியே அவன் தோற்று மீண்டுபோனானென்று கெடபின், தானும்
பின்னாகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக வினைத்திருந்தானேற-

ஸ்ரீஜுகராஜன் திருமகன் தலைப்பாட்டிலே விவருடைய வைபவமெல்லா
மறியுமவன் திருக்கச்செய்தேதும் திருவபிஷேகம் பண்ணுதல்களாக அலககருதவியு
காதராயக்கொண்டு சகவந்தி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுவிறோது, இவர
விலே தோற்று "இதுக கெனவருவிறதோ" என்று பிரமத்தாலே கலங்கி, *பதி
ஸம்மாதிகா ஸீதா பாததார மவிதெகனா, ஆதகாரமுமவரஜா மங்களாக யபி
ததயுவி* என்று—திருவரசலையும தான் மங்களாசாலையும பண்ணிக்கொண்டு
பின்சென்று, *பூவாம திசம் வஹரகிரா தகவினும் பரது தே யம், வருண: பசு
மாஸகம் தநேசனாததாரம் திசம்* என்று—திருவாலகனி விவர்கு ரக்ஷகராக
அபேகித்தானேற (ஸ்ரீஜுகராஜன்) என்றும் (திருமகன்) என்றும் பிரித்தச
செல்லையும அபிபாதகரு ஸ்ரீஜுகராஜன், மஹேசவர தஹபகத்தாலே
பெருமானுடைய சுகதிவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேதும், *இயம் ஸீதா யம்
ஸுதர ஸஹதாமசீ தவ, பரதீசகஸகாம பதந தே பாணி: கருஹண்ஷவ
பாணிகா* என்று—*ஆபிரதயாதிகளால் விருடையனான விவரிக வககெண்ண
டருளும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவனவிலே, இவருடைய வராகைய னெனரு

மார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக கொரு தீவரு வாராதொழியவேணும் என்று *பத்ரம் தே* என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினுனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணுர்த்தமாகப் பெருமானை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆகரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, *அஹம் வேதமி மஹாத்த்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராஈரமம்* என்கிறபடியே—பெருமானுடைய சுகதிவைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, *விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரே னாபிபர்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்பயாஷத்* என்கிறபடியே—தான் முன்னேவின்று அவனை ஹுங்கரித்து, பெருமானுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒருதிங்கு வாராமைக்காக மங்களாசாஸனம் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள, *தே தம் ஸோமயீவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிணஃ, மங்களாநி ப்ரபுஜ்ஞாநாஃ ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வ்ரதாஃ* என்று தங்க ளாபந விவருத்தியையும் அபிமத வித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாறுஷ்டா ரம்பண்ணுகிற தாங்கள, இவர் ஸர்கிஷிதரானவாதே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவககுண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணினார் களிறே.

திருவடி, ப்ரதம் தர்சனத்திலே *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃ பரி கோபமாஃ, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹாஃ கிமர்த்தம் நவிபூஷிதாஃ* என்று கணையங்கள் போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களில் மிருகக்கை கண்டு, “நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையிலை” என்று புத்திபண்ணிந் கச்செய்தே, அவற்றி னழகைக்கண் டிபட்டு, “பிறர் கண்ணெச்சில படிவ செய்வதென” எனறதிகை பண்ணி, “திருவாபரணங்களாலே யித்தை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக் காரணமென!” என்று வயிறுபிடித்து, பின்பும், பெருமானுடைய சுகதிவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காண நிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமாராயாநஸநாதநதாலே “இவர்க்கெனவருகிறதே” என்று தணுககுத் தணுககென்று ஸர்வ தசைசிலும் கூடவின்று நோக்கிக் கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமானுடைய சுகதி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான நாலுபேரும் தாணுமாய வநது தோற்றினபோது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதுர்ப்பிஸ ஸஹ ராக்ஷஸைஃ, ராக்ஷஸாப்யேதி பசயத்வம் அஸமாந ஹந்தம் நஸம்சயஃ* என்று—நமக்கெல்லாம் ஒருபிரான பெருமானை நவிகிற வழியாலே நமமையெல்லாரையும் முடிபபதாக வருகிறுனிவன எனறறுதிபிட்டு, முதலிகளுக்குக் காட்டி, *ராகவமசரணம் கதஃ *விவேதயத் மாம க்ஷிப்ரம்* என்ற உகதிகளைக் கேட்டு வைத்தும், *வதயதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவஸ ஸஹ, ராவணஸய ந்ருசமஸஸய ப்ராதா ஹயேஷ விபீஷணஃ* என்று—ராவண ஸமபந்தத்தையே பார்த்து இவனை சிதரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, *ராவணேந ப்ரணிஹிதம்

தமவையுமி சிசாசரம், தலையாறும் சிகரணம் மர்யை கூறும் கூறவதமவர* என்று-
ராவணன் வரவிட வரவனென்றே வரவினத் திருவுள்ளம் பற்றியேனும், அவனை
தண்டிக்கையே பராபதமென்று புத்திபண்ணுகின்றேன் என்பதாய் இப்புகுட
களிலே பவவறையுக்கு சொல்லி, "இவனை ஸாவதா கைக்கொள்ள வேண்டுக" என்று
ஒருகிளவின்னு, *பிசாசாக தாகவர* இதயாதிபாலே தமமுடைய பவத்தைக்
காட்டியும், கரிபாதேபராககயாறம் கண்டுபாக்கயாறம் இவை யருளிச்செய்தும் தெளி
வித்து பயத்தைக் கெடுத்து, *ஆரணயம் ஹரிசரேஷ்ட* என்னவேண்டும்படி பெரு
மானைக் குழைச்சரக்காக கினைத்துக் காத்துக்கொண்டு போகதாரிதே, (மஹாராஜர்)
என்கிறது—ஸ்ரீ ஜடாயும்ஹாராஜார யென்றும் சொல்லுவார்கள், அதாவது—
ஸ்ரீ ஜடாயும்ஹாராஜார், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குறையிராயக்கிட
கிறதம்மைப் பெருமானவந்த கண்டவனவிலே, ஜகந்நாதத்திலிருந்த பதினாபிரம்
ராகுணரையும் தனிவீரஞ்செய்தவியன்று கொன்ற தோனவலியை யறிந்திருக்கச்
செய்தேயும், *யாமோஷதி மிவாயுமக* அகவேஷனி மஹாயதே, ஸாதேயீ மமச
ப்ராணு ராவணேகோபயம் ஹருதம்* என்று—"அருமருது தேடுவார் அடவிதோறுந்
தடுமாறுமாப்போலே யாவனொருத்தியை மிகதப் பராதகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு
திரிவீரர், உமக்கு கிதயம்பரண ஸையமான வவனும் என்னுடைய ப்ராணாக்கு
மிரண்டும் ராவணனுகிற பையனாலே அபஹருதமாயத்தக்காணும்" என்று
சொல்லுகிறக்கசெய்தே; இவருடைய கிரஹகிரகத்தால் வந்த தனர்த்தியையும்
ஸௌக்யமாபயத்தையும் ராகுணரோடடை வான் பகையையும் கினைத்து, "என்குத
தேடுகிறதோ" என்றன்கி; *ஆயுமக* என்று. ஆயுனைப் ப்ரார்த்தித்தாரிதே

ஸ்ரீரத்தகோபர், பூதா கிரஹத்தாலே கருணனுடைய திவயக்கதியோகத்
தைக்கண்டிருக்கச்செய்தேயும், கைசவபரயுகதமான ஸௌக்யமாபயத்தையே பராததைக்
கவனி வயிறெரித்து, *ரக்தத் தவா மிசைஷாணம் பூதாசரம் பரபிவா ஹரி*, யவயு
ஸாபி ஸமுதபூத பவகஜா தவஜ ஜகத* என்று—"வாய் ஜகதகாரண பூதனுய்
ஸகல விதோதி கிரஹசீலனுன் ஸர்வேசவரன் உமமை ரகதிப்பாளுக" என்று ரகை
கிடாரிதே

ஸ்ரீவிதரர், கருணனுடைய ஸாவஜுத்தவ ஸர்வகதித்தவாதிகளை அறிந்திருக்
கச்செய்தேயும், தூயோதக கோஷ்டியில் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸஸமிட
படியாக கண்டன்கி பரேமாததையாலே, *ஸம்ஸரபருசு ஸாஸம் செனரோ விதரஸ
ஸ மஹாமதி* என்று—தமமுடைய திருமாவிகைகில தாமிட்ட ஆஸகதையு
மதிசனைக் பண்ணித் தன கையாலே அழுகிப் பராததாரிதே

பிள்ளையறக்கா கிலவிதரஸ, அத்திலியில் ஜனா சகத்யாதிகஸௌஸ
மரித்து, "பெருமான மகக்கு ரக்தகா" என்றிரகிறக்கச் செய்தேயும், பரேம பரவச
ராகையாலே, 'பெருமா னுலாவி யருளும்போது ஸ்ரீகணு மொரு சஸம் பிறக்கில்
மம் ப்ராணனை விடுமிதனை" என்று சொட்டையை யருளிப் பிடித்துக்கொண்டு
ஸேகிப்பரென்று பரவித்தமிதே

(தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால்—ஸந்திரியோ வுருத்தால் தருண்யசை ஸாயம் ப்ராதஸ ஸஹஸிதா—ஸர்வாந தேவாஃ சுண்டயாதி ராமஸ்யாதிகே பசுனஸிஷா என்கிற திருவியோத்யாவாலி ஐரவகன; *யம் மகனம் ஸு ஸ்ணாய விகதா கலபத புர, அமருதம் பரார்த்தயாஸ்ய தததே பவத மகனம்* என்ற ஸ்ரீகௌஸஸ்யார்; *ஸூரதோஸி தேவதேவஸ சகசகர கதரதா, தியா ஸு மக்ய தேவ ப்ரஸாதே ரோபஸஹா* என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர், *உபஸஹா ஸர்வாதம் ருபமேதச சதர்ப்புஜா, ஐராத மாவதரம தே கமணாயம் திதி ஐகஜ்ஜ* என்கிற தேவசிபிராடடி முதலானவர பெருமை கிண்கிறது.

247. இவ்விஷய வைகாணய மெல்லாதபடி மகனாசாஸாததேவ மூட நெனையிடத்தகரு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (தீர்மானபெருமான) என்று தொடங்கி

247 இவ்யபெருமான ஸ்ரீகுறப்பெருமா எதிசங்க பண்ண இருவராயு உதிசங்க பண்ண ஸ்ரீகுறப்பெருமானபரிசுர பெருமான தோடகந்தே

அதாவது—ராமகேதபாபுரத்திலே பெருந்தருளி ஸ்ரீ குறப்பெருமான விஷயிகரித்தருளினவனும், பாகவதிகு தீர்ணயபெருமான பந்தகங்கொத்த பண்ண சயையிலே பெருமானும் பிராடபும் பளளிகொண்டருளா விறக, *பாலயாதபாபுருதி ஸுஸஸிகதராகைபாலே எனவருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதலிலிட அயாருத்தாணி யும் கட்டினவிரதராகம் காணியறிட்டு நடுகொத்தப பிடித்த விசயும் தாமதமாய கடைபாடும் மதினபேரிலே விளையவருகிற தீர்ணயபெருமானை கண்டு, ஸ்ரீகுறப்பெருமான, ஒரு தம்பி தானபுகொண்டு ராஜபததைவாஸி கட்டினகாபேரே கட்டிதேவதனனிலிடாண, இவனுமவியோபாதி பொருகமபியனதே, தனிபிடத்திலே எனசெய்ய வினைத்திப்படி ஆயததமாய வினருனென்று தெரியாத என்றதிகவகை பண்ணி, அப்படி யேதேனுமொரு திலருவினைககில் இவனதனைத் திரக காணக கட்டுமொன்று விளகும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிடவடிசிலே அடிபிட்டுவிறக; ஸ்ரீகுறப்பெருமான வறறெழிறசெய்த திரிஷு பரிசுர, “அவனனுதாதி, தீவன குறமபனுவனனியன, தீவாகனிருவருமாக தீவவிஷயததை எனசெயத்தேநி கிருக்கிரே” என்று இருவராயுமதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்கில் இவர்களை யழிபச செயதும் காமத்தியஸம் கோகககட்டுமொன்று தனித்தனியே கையு வினலுமாயக்கொண்டு பெருமான ரஷித்தத்திற எனகை.

ஸ்ரீபரதாமவானுக்கு விசேஷம் சொல்குகிற விடத்திலே, ஸ்ரீ குறப்பெருமான *வியமய பருஷ்டித த தளவருளிதரவர் சகரஸ ஸுபூர்ணமிஷுதம் பரதபய—மஹத்ததஸ ஸஜ்ய மபோஹய வக்ஷமதேனே விசாமதிஷ்ட த்வரிகோஸம் கேவலம், ததஸ த்வஹஞ்சோத்தம் சாபாணபருத ஸதிதேசாபவ ததர ஸயகரகக்ஷமணம்—அதகந்திரி ஐஞாதிபிராதத காபுலகா மதேஹதீரகலம் பரிபாஸம் ஸ்ததா* என்று அறறற ராதிரிலே வுருத்தாததத்தச சொன்னுன்திற.

... (248)

248. ஸ்ரீகுஹர்பெருமானுக்கும் பரிகரத்தாகு மன்று கண்டமாதாமொழிய பெருமானுடன் முனடிவாணைகளிலியே; இப்படிபிறுக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வாதம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாள்) என்றுதொடங்கி.

248. ஒரு தாள் முகத்திலே வீழ்த்தவாகிலே வடிவமுபதேதும் பாடவிறந்து

அதாவது—ஒருகாள் வானைபண்ணுகையன்றிகே ஒருகாள் முகத்தச்சம் பண்ணின்வர்களையும் அவன் விகரஹவைவகையம் படுத்தியபடியாய்த திதுவென்கை. *ஸ்தாபயாத பண்ணினாரோபாதி ஸதகுத் தர்ச்சம் பண்ணினாரையும் ப்ரேமாக தராய அஸ்தாதே ப்யசகைகயாலே அதுகூலரைபு மதிசகைகபண்ணிப் பரித்த கோகருமபடி. பண்ணவறநுநீறே பகவத்திகரஹ ஸௌத்தர்ய மிருப்பது (248)

249 இன்னமும் மீவவர்த்தத்தாகு உதாஹரணமாக, கீழ்ச்சொன்னவர்களிற் காட்டில் வயாவருத்ததான் ஆழவார்களுடைய மகனாசாஸல விஷ்டடைய வருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை) என்று தொடங்கி.

249 இவர்கள் நுமுடைய கோடியிலே யென்னுமபடியாயிற்ற ஆழவார்கள் நீட.

(இவர்கள்) என்று—சுதரவாதி முகலாக கீழ்ச்சொன்ன வறிகாரிகளையடையப் பராமளிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச் சொல்லாமோ வென்னிலே, ஆழவார்களில் தலையாண் சுமாமுலாரிலுல காட்டில், பெரியாமுலார்க்கு ஏற்றம் செலுது கிறேவோபாதி, போக பரவகையான அவலிறகாட்டில் மகனாசாஸலத்தி ஹறறத்தாலே ஆழவார்களுக்கேற்றம் சொல்கை குறைவிலியே. ஆனாலும், (சுமமுடைய கோடியிலே) என்னையோ வென்னிலே; இவ்வர்த்தவிஷ்டட விவர்களுடைய வாதிகையதை தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரேதமிலியே ஆகையால் இவ்விஷய வைவகையம் கறுஷ்சித்தராய இதுக கெனவருகிறதோ வென்று பரித்த கோககின் வர்களாக கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவாக ஸௌலாரு மென்றபடி. 'சுமமுடைய கோடியிலே' என்னுமபடியாய்தது) என்றது — இவ்விஷயத்திலே அகவர்த்திருக்கச்செய்தேயும் ப்ரேமாபாவத்தாலே மகனாசாஸலத்தி ஹறறமறறிருக்கிற சுமபேலவாமாதர மென்று சொல்லலாம் படியாய்த தென்றபடி. (ஆழவார்கள் நிலம்) என்றது—மயாவற மதிசகை பெற்றவர்களாகையாலே விரிசிய ப்ரேமயுகதரான ஆழவார்களுடைய மகனாசாஸல விஷ்டடைய பென்றபடி. ... .. (249)

250. இவ்வாழவார்கள் தாங்கள் மகனாசாஸலத்தில வரதாஸ தகனிலொப் பர்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆழவார்கள்) என்று தொடங்கி.

250. ஆழவார்களெவ்வாரையும் போலவை பேசியாழவா.

அதாவது — மகனாசாஸலத்தில மற்றுள்ள வாழவார்களுக்கும் பெரியாழவாருக்கும் செவ்வாசி புண்டென்கை. (250)

251. அவர்களிப்பற இவர்களி லேற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அவர்களுக்கிது காநாதித்தம்; இவர்க்கிது நீத்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிஸம் பெற்றற்றை யொத்திருக்கச்செய்தே, வசிரவுருக காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத் விகரஹவைஷ்ணவத்தை யறுஸந்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவ காமராகாநிற்கும் மற்றை யாழுவர்களுக்கு பரஸமருத்தியே ப்ரயோஜமொன னிந்த மங்களாசாஸமம் எப்போதுமொக்க வன் றிகேக எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமபடியா யிருக்கும்; தத்வை ஷ்ணவ தர்சநாமந்தரம் ததநுபவபரராகை யன்றிகேக, அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும் ப்ரேம ஸ்வபாவரான விவர்க்கிந்த மங்களாசாஸமம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செலுலுமென்கை (251)

252. அதகரு ஹேது வெனனெனன வருளிசசெய்கிறார் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அதாவது—அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டசித்தாபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கால படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுககெனவருகிறதே! என்றஞ்சி மேனமேலும் காப்பிடுமபடி மங்களாசாஸமபரரான விவர்க்கு தரித்து வின்று மங்களாசாஸமம் பண்ணுகைககிடான விலமாயிருக்கு மென்கை. .... (252)

253. அதெவ்வினையெனனு மபேகைஷ்டிலே யருளிசசெய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

253. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸவருபத்தைக் குமிழ்தூண்னப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்தீங்கும் ஹேதுவாய் ஸவருபத்தைக் கரையேற்றும்.

அதாவது—பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்தி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழவர்களுக்கு “கண்ணபுரமொன்றுடையானாக் கடியே னொரு வர்க ளுரியேனே” என்றும் “உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும் அநுஸந்திகளும்படி ப்ரதம மத்யமபத வரித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், “நமக்கே ரஸமாதலில்” என்னும் படி ஸ்வப்ரயோஜஸ்திலே மூட்டியும், விளம்பிரோஷத்தாலே “போருகம்பி” “கழக மேறேல நம்பி” என்னும்படியாகவியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில “உங்கனோ டெங்க ளிடையிலே” என்று உதறுமபடி பண்ணியும், *வெஞ்சிறைப் புள்* இத்தயாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவித்தும் அழித்து, பராதிசயகர த்வமே வடிவான ஸ்வருபத்தை மங்களாசாஸமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பகலிலே மகநமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சஸ்தில் அநுபவத்திலே ரெஞ்ச சொலாநீத அதககென வருகிறதோ வென்று வசிறெரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு, “உன்சேஷடிசெவ்வி திருக்காப்பு” “மங்கை யும் பலலாண்டு” “சுடராழியும் பல்லாண்டு” “பாஞ்சசனனியமும் பலலாண்டு” என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததியவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸமம் பண்ணுவிக்கையாலே,

உபய சேஷத்தவ்ருத்திகளும் ஜேஷதுவாய, ஸ்வரூபத்தைத் தனபகல மகாமகாதபடி உடத்துமென்றபடி ஆக, அவர்களுக் கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குயிழிசூண்ணப் பண்ணுகிறவனுடைய ஸென்கீதர்யம் இவாகவிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழாகாலதானே விவர்களு மேடாபிருக்கையால் அவர்களுக்கூப் போலே காதாதிக்க மாகையன்றிகே மககளாசாலம் மிவர்களு வித்யமாயச செலுதுமென்றதாய்த்து (253)

254. மற்றை யாழவர்களுக்கு மககளாசாலம் காதாதிதமகாசசெய்தே இவர்களு வித்யமாகக்கரு விதாச மினனதென்று தாசிப்பிததார் கீழ, இதுதா விவர்களு வித்யமாயச செலுதுமப்படி தன்னே வயகதமாக வருளிச்செய்கிறாமேன (பய விவாததகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

254. பயதிவாதகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலராய மங்கூலாக்கிக் கொள்குவது, அத்தகாலங்களைப் ப்ரதாங்கங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிதேரீவது ப்ராப்திபழை மீதுவே யெனபது அநீயிஷ்வரப் ப்ராத்தி உரகலூகல வேப்பதாயக கொண்டு இதுதானே யாதராயய நடக்கும்

அதாவது—தன ஸௌகுமாயத்தைக் கண்டு கலங்கி இவயிஷ்வரத்துக்கென வருகிறதேவென்று மறுகுறி விவா பயததைப் பரிஹரிக்கைக்காக மனவர்க்க கத்தை அபாயானை அழித்த தோனவவியைக் காட்ட, இததத் தோனவவியை வினைத்து மதியாதே அனூர ராஷ்டிர வுத்தத்திலே புருசீல என்குக்ககடவது! என்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மககளாசாலம் பண்ணுவது, உண்டான அமங்கலங்களை போகக்கூறும் இலவசத் மககளங்க னுண்டாக்கக்கூறும் தனகடாஷ்டமே அமைந் திருக்கிற விவா “அகல்கிலே னிறையும்” என்று கமமம்ப் பிரியமரட்டாதேயிருக்க கமக்கு வருவதோரு அமங்கலங்க ளுண்டோ! எனசெய்யப் படுகிறீர்! என்று வக்கி மீ ஸம்பதத்தைக் காட்ட, இச்சோததிதனைக் கொருதிறகுயிரி செய்வதென என்றஞ்சி “மங்கையும பல்லாண்டு” என்று மககளாசாலம் பண்ணுவது; இத பயததைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சோததிக் கொருதிறகு வராதபடி கமமதி னிடடப்போனே யிருக்கிற விவாக்ளிப் பாரீனென்று இரண்டட்டதிறுமேனின் ஆழவாரீனக்காட்ட, அவர்களைத்தகங்களுக்கோரு திறகு விரி செய்வதென என்றஞ்சி, “கடராபிழம் பல்லாண்டு” “பாஞ்சசனவியும பல்லாண்டு” என்று மககளாசாலம் பண்ணுவது, அகல்ய பரயோஜாதயா அதுகூலரான பகவதர ணுத்திக்ளி மககளாசாலத்தெக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவனவாரே ப்ராபதி பிறவானமயாலே, பரயோஜாதாதர பாதயா பாதிகூலரான கேவலரையும் லாவ்யாததிக்ளிஷும் திருத்தி மககளாசாலத்தெக் காளம்படி யதுகூலராகித் கொள்கது, “இகல்கை ப்ராழாஸ்கப படை பொருதாணுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” இதயாதியாலே - கீழக் கழித்த காலத்தி னவனசெய்த அபதாங்கங்களுக்குப் பிறகாலத் திலே ஸமகாலத்திற்போலே வயிதேரிகிறது மககளாசாலம் பண்ணுவது, “குழை திருத்தெத்துவர் பல்லாண்டு” என்று பகவத் ப்ராபதிகுப பழை மிகதமககளாசால கமே யெனபது, * ஸதேஷ்வர ததைதாதரகூல வயலலிபி ரபயம் சாரகக சகராலி ருக்கைய* எனவிறப்படியே - அதைதாச ரகூல வயலலிங்களையாலே அகிரிஷ்வர

யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானாரைப்பார்த்த துணவித்தாய் கஞ்சன்டா ரைப்போலே உந்தாமை யறியாதிருத்தல அதுபலத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரரா யிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து கோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க கொண்டு இமம்மங்களாசாஸமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை. .... (254)

255. இப்படி மங்களாசாஸமத்துக்கு ஆளதேடிப் ப்ரதிகூலரை யறுகூலராக்கு கைககுப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றே வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வயாவருத்தி என? என்கிற சங்கைதிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி.

255 அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும சொல்லுகிறவர்க ளுடையவும தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே ஆகுமானாரென்றீர் வனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கக்காவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவரு ருபதேசிப்பது.

அதாவது—ப்ரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றுள்ள ஆழவார்களையும் ஆசார்யர்களையும் போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தவ கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாதயஜ்ஞாநத்தாலே மற்றுணையான பகவதவிஷயத்தை அகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வகதாககளான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந தசைதிலே* போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜனமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின் ஆழவார் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில், அடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுக்கையாலே, உபய விபூதியிலும் பரிகைக் காளிலை, தம வாசியறிந்து பரிதநோகருகைக்கும் ஓராளு மாளுகிறிலேரே யென்று பேசும்படி யிருக்கிற சிரதியச ஸௌகுமார்யபுகதனு ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மங்களாசாஸமத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்னுமிதவே ப்ரயோஜனமாக வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் *மயர்வற மதிகஸம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழுவாரு ருபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ் வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அறுகூலராக உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களா சாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையிலையென்று கருத்த. எமபெருமானு ரென்னதே, பாஷ்யகாரரென்றது—ஸ்ரீபாஷ்யருகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய கிரீணயம் பண்ணி யருளினவ ரென்னும் வைபவம் தோற்றுக்கைக்காக. .... (255)

256. மயர்வற மதிகஸம் பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸமருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றே தோற்றுக்கிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதே, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸமமே யாத்ரையாக நடக்கு மென்னுமிது கூறும்படி என்னென்கிற சங்கைதிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸமருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸமத்தாலே.

ஸ்தைதயாவது - தான்களுனராக, இது பகவத், தர்சகாழ்பவ கைங்கர்ய காமரான மந்தை யாழவர்களுக்கவனைக காணுதபோது தரிசுகமடாடாதே, *கரண வாராயெனமென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தாச்சத்தாயோயிருக்கும். "அவராவி துவராமுன—அவர் விதியொரு வள—அருளாழிப் புடகடவியா" என்று—எவகன ஸ்தைதை கிடகைக்கரு ஸூலகரத்தரத்தாயோயின்று மொருக்கரண காணும்படி எவகன தெருவே யொருவள போகவழையென்று சொல் லென்கையாலே தர்சகமே ஸ்தைதா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிதே (ஸமருத்தியாவது)—உனராயிருக்கிறமாதர மன நிககே மேலுண்டாயச செவலுக் தழைப்பு அது அவர்களுக்கு "அகதர்மத்தனபு" "முடிச்சேரதி" தெரடக்கமான வறநிற்போ லுண்டான் அதுபவத்தாலும், "ஒழிவின கால்" தீற்றிப்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலும் விற்கும் அன்றிகே, தர்சகர து பவகன அரண்டாலும் ஸித்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸமருத்தியுமாகச் சொல்லு மாம். அங்ஙனமுன்றிகே, (அகத ஸ்தைதை ப்ராவணய கர்யமான வறுபவிலஸ்த போது குடையும்) என்று இவர்தாமே கிழே யருளிச்செய்கையாலும், காண வியி யோகன கொள்ளுகிறே மெனலில் * அழகவுகூட ஸ்தைதையிலே என்று கைக கர்யம் ஸ்தைதாஹேதுவாக வறுனத்தாகத்திலே சொல்லுகையாலும், "கண்ணி களிப்பன்" என்று தாசகத்தான் ஸமருத்தி ஹேதுவாகவும் தேரறுகையாலும், ஸ்தைதைக்கும் ஸமருத்திக்கும் மூன்றும் கரணமெனனவுமாம். *மயர்வற மதிஸை பெற்ற வன்று முதல பகவத்தெனலுமாயாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கெனவருகிறதோ வென்று வயிறெறித்து மகனகாசாஸாபிவிவிஷ்டரான விவர்கு, மகனகாசாஸா விச்சேதம் வரில் தாழ்ந்தாக் மட்டாடாமையாலும், அப்படி யவிச்செய்வாயச செல்லுமததானே தழைப்புக் குடைய விற்குக்கையாலும், ஸித்தையும் ஸமருத்தியு மிரண்டும் மகனகாசாஸ னத்தாலோய் விற்கும்; ஆகையாலிவாகு மகனகாசாஸாஸ விதயமாயச செலலத் தட்டிலையென்று கருத்தது. ... .. (356)

257. ஆக, மகனகாசாஸத்தில பெரியாழ்வராக குண்டான் அகவரத் திஷ்ட டையை தாசிபித்ததா கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாதரையே நமக்கெனலாக்கும் யாதரையாகவேணுமென்று, (உ. கந்தருளின் விவகளி ஸாதாதிசயமும் மகனகா சாஸாஸமும்) என்று முன்பு திவசர்யயி துகதமான மகனகா சாஸத்தினுடைய அவசய காத்தவயாதையை யருளிச்செய்கிறா (உகந்தருளின் விவகளி) என்று தொடங்கி

257 உகந்தருளின் விவகளி யநுஸ்தித்தால் ஊனு முட்குழ மிளர்க்கே இவருடைய யாதரையே நமக்கெனலாக்கும் யாதரையாகவேணும்.

அதாவது—அதயாத ஸ்ருமாரண ஸாயேசுவரன் ஆசரித ஸூலபதவராத் தமாகத் தன்னை யசமததாக்கொண்டு "நாணுகத்தலும்" என்னுமபடி தானையாதாத தைப்பண்ணி ஸாததிகளும் கோயில திருமில் முதலான திவயதேசகளை யறுஸ்தித் தால், அபாய பஹுஸமான தேசமுகையாலே இவகெழுந்தருளிறிற்றி கில்குரு ஏதேனுமொரு திருகனவரில் என்னுக்கடவது எனலும் வயிறெறிச்சலாலே, ஆறுவர வித்தாகளினு மகவயமின்றிகே சிந்திய பரேமபுகதரான விவகாழ்வருடைய

கிரந்தர மங்களாசாஸந யாதரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை. .... (257)

253. உக்தார்த்தத்தை நிகழ்த்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸவருபாநுருணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யமா யிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம் ஸவருபத்துக்குச் சேரு மென்கை சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷபூதததயத்தை விளைத்தே தன் ஸ்வருபவீத்தியாகையாலே, சேஷபூதததயத்தை யாசாஸிகிற விது சேஷபூதனவிவனுடைய ஸ்வருபத்துக் கருணமிதே. .... (258)

259. இப்படி திசர்வையி லுக்கதமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வருப விருத்தவ சங்கையைப் பரிஹரித்த வந்தரம், “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்ற விடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி

260. அநுகூலராகிந் ஐஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாரிந்ரபோலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் ப்ரமார்த்தம்.

(அநுகூலராகிறார்) என்றது — ஐஞானாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோகயராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிற ரென்றபடி. (ஐஞான பகதி வைராக்யங்களாவன)—தத்வயாதாத்மய ஐஞானமும், பகவதேக விஷயையான பகதி யும், ததபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வபநிரிகத விஷயவிரக்தியும், இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங்களிதே. இவற்றையிட்டிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் கேற்றஞ் சொல்லுவது ஆகையிதே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அகிந்த்யாத்தபுதாகலிஷ்ட ஐஞான வைராக்ய ராசயே—அகாத பகவத் பகதி ஸிந்தவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாரிந்ரபோலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாத்ரததை யிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினு லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற் றுமார்போலே, இந்த ஐஞானாதிகள மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றி னுப்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடி விலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக் குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கலாம்படி யிருக்கை த்யாஜ்யோ பாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஐஞானம் வடிவிலே தொடை கொள்ள லாம்; * ஆஹ்வாத சீத தேத்ராமபு: “காலுமெழா கண்ண நீரும நிலை” இத்த்யாதிப் படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம் விருக்கையாலே வைராக்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன் றிககே, ஐஞானபகதி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவசுவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகை

யானே அபூர்வமான ஜஞாநாதிக்ஷயிபு பூர்வதரி வஹந்தை மாற்றினுபபோனே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாயபடி. யிருக்கும் பரமாதத ரெனன்ஷுமம் (பரமார்த்தா) என்று — ஸமஸாரத்தில் பொருததாயானும் பகவதவிஷயத்தைக் கிட்டப்பெருமையானும் இனி யிருக்கமுமெனில் யெனனுமாயான ஆகத்திய புண்டயவாகனென்கை. (259)

260 இவர்களேடடை ஸஹவாஸத்தாஸ ரீததிக்கு மதெனென வருளிசெய்கிறுமேல (ஒருசெய) என்று தொடங்கி

260. ஒரு செய நீரம்ப நீ நீனது அந செய பொதித்து காட்டுமாயோனே இவையிலாதாகது மிவர்களேடடை ஸயபத்ததானே உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்

அதாவது—ஒரு வயலிலே விநைய நீர்வினநுல நீரற்ற உருவிககிடக்கிற அசு வயல ததானததயான வந்த பொசுவானே வரட்டமற்றுக கிடக்குமாபிப்பானே, ஜஞாந பகதி வைராக்யங்களாகிற விவை யிலாமைமாயானே ஸவருப முருவிககிடக்கிறவா களுக்கும் இவற்றை பரிபூர்ணரான விவர்களேடடை ஸஹவாஸருப ஸமாதத தானே இவற்றிலே சிறிதவயமுண்டாய இவை கேராக விஸாமைமாயானுண்டான வுருவுதல் தீரக்கடவதா யிருக்கமுமென்கை. (260)

261. ஏதத் ஸஹவாஸத்தாஸ இப்படி உருவுதல் தீர்க்கதவிககருமனவோ வெனனில், இவ்வளவு மன்று, தீர்த ஸவபாவவிசேஷங்கள் பரப்பிக்கருமுன்னே பூர்ணமாக விஸாததமுமென்கிறுர் (ஆறுகீர்) என்று தொடங்கி

261- ஆறகீர் வரவனித்தாலும் அறுகீட்டான அடையாளங்களுடையா யோனே பரப்பியனித்தானவானே இந்த ஸவபாவவிசேஷங்கள் தன னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்

அதாவது—வறறிககிடக்கிற ஆறு நீர் வரத்த ஆஸாமைமாவானே ததலிசுக மான மணல பொசுவை முதலான அடையாளங்க ளுண்டாமாயோனே, பகவத பரப்பி ஆஸாமைமாவானே ததலிசுகமான வித ஜஞாநதி ஸவபாவ விசேஷங்கள் ஸவயமேல விளையக்கடவதா யிருக்கமுமென்கை (261)

262 இவையிப்படி விஸாதவரப்புககால பரப்பி அணித்தென்று தேவறியிருக்கமுமாவென வருளிசெய்கிறுர் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி

262. இவற்றைக்கொண்டு ஏமாசீரமெனது தனக்குத்தானே யறதீயிடலாயிருக்கும்.

அதாவது—இப்படி மேனமேறும் புதுக்கணித்த விஸாதவருவிற ஜஞாநபகதி வைராக்யங்களென்கொண்டு, “இனி கமக்கொரு சீர்பரிகரஹரிஸில், இது சரம சீரம்” என்று தன்மகஸஸுக்கே விசயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை ... (262)

263. ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக திசகாயபிறசொன்ன அறுபட ருடைய ஸகிஷனததையும் ததஸஹவாஸ பலதததயு மருளிசெய்து, ததஸதரம

ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னொன்னுமிட மருளிச் செய்கிறார்மேல் (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி.

263. ப்ரதிகூலராகிநூர் தேஹாத்மாபிமாகளும் ஸவதந்த்ரமும் அந்யசேஷபூதமும் உபாயாந்தரநிஷ்டமும் ஸ்வப்ரயோஜநபரமும்.

(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரல்லராக கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறு ரென்றபடி.. (தேஹாத்மாபிமாகளாகிறார்)—இத்யாதி (தேஹாத் மாபிமாகளாகிறார்) காண்கிற தேஹத்தாக கவ்வருகு ஓராதமா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப்பண்ணி அத் தையே யாதமாவாக வபிமாநித் திருகருமவர்கள். (ஸவதந்த்ரராகிறார்)—தேஹாதிரித்த மான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கசெய்தே அத்தைத் தனகருரித்தாகவே கினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக கிசையாதவர்கள் (அந்யசேஷபூதராகிறார்)—சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநி யோகித்திருகருமவர்கள்

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடைய ராய்வைத்தே கத்ப்ராப்த்யுபாயம் தசசரணரவிநத சரணுகதி என்னிருக்கையன் றிகடே, கர்மாத்த்யுபாயங்களைப் பற்றி நிறுகிறவர்கள் (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்)—ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக கினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்ய மாக கினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ராணவத்தில் த்ருதீயா க்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிகததையைபும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி யாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே—ததநயார்ஹத்வத்தையும், மத்யம் பதத்தாலே அநநய சரணத்வத்தையும், சரம் பதத்தாலே—அநந ய போக்யத வத்தையும் தர்சித்திருக்கு மதிகாரிகு ப்ரதிகூலரிதே. .... (263)

264. இநத ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விபரதி பத்தி நிபந்தமமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யமும் உபாயோபேயங்களும் பேதீத்திருக்கும்.

(உத்தேச்யராகிறார்)—ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபி மதப்ரதாரணவர்கள். (உபாயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதகங்கள். (உபேயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) —ததத விபரதிபத் த்யறுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை. .. (264)

265. அதுதனை யடைவே யுபபாதிகிறார்மேல (தேஹாத்மாபிமாகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உததேச்யர் தேஹவத்தகரண மதுஷ்யர் கள, உபாயம் அத்தம், உபேய மைலிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு

உத்தேசய ஸவர்க்காதி போகப்பதர், உபாயம் காமாபுஷ்டாபம்;
உபேயம் ஸவர்க்காதி போகம், அநயபேஷுபுதாக்கு உத்தேசயர்
ப்ரஹ்மகுதாதி, உபாயம் ததனமா ச்யனம், உபேயம் ததன
புஷ்யம், உபாயாதர் தீஷ்டிக்கு உத்தேசயன தேவதாந்தாயாமி
யான ஸர்வேசுவரன், உபாயம் காமஜுதாபகதிகன், உபேயம் பகவ
தபுபவம், ஸவப்ரியாபுதாபர்க்கு உத்தேசயன் *நேருசிரிதம் நீனைப்
பான யவனென்கிறவன்; உபாயம் ஸவகீய ஸவீகரம், உபேயம்
ஸவாதத கவகாயம்

அதாவது—தேஹததையே நானாக வபிரகித்திருக்குமவர்களுக்கு ருத்தேசயர்,
தாரக போஷக போகய பதார்த்தவகனைபிடரி தேஹததை கனருக வளர்த்துக்
கொண்டுபோகும் மதுஷயா; அபிமதஸித்திகுபாயம், ஸுஷர்ணுதியான தகம், அபி
மதமான உபேயம், இஹலோகததி ஸுண்டான ஸதீயகபாகாதி விஷயாபுபவம்;
தேஹாதிரிகதனு சிருப்பாஹெரு ஆத்மா உளன், அவனான ஐஞாக்குத்வ கீர்தருதவ
போகதருத்வ புசுதனு சிருககு மெனவிறமாதார்த்தை சாஸதாருகத்தாலே யறிந்து
தனகனை ஸவதாதாராக கினைத்திருக்கு மவர்களுக்கு ருத்தேசயர், அதுஷ்டிதத் ஸாத
கததாச கதருணமர்க ஸவாகாத யாருஷ்டிக போககனைக்கொடுக்கு மகரீகந்தாதி
தேவததை, உபாயம் *ஜ்யோதிஷுடோமேச ஸவர்க்காமோ யஜேத* இத்தயாதி
களாலே சொஸப்படுகிற பலாபிஸத்தி ஸ்ஷிரிதமான யாகாதி கர்மாபுஷ்டாபம்; உபே
யம், ஐஸ்திக போகாத கிஷுஷணமான ஸவர்க்காத யுபவம்; ஐகத்த தைவாதிக
மெனஸுமததை சாஸதாரகவறி கேடகையாலே சேஷதவததை யிசைத்து வைத்தே
அததை பாதேவதாபர்யதமமாகப்போக வரியாதே, ஆபாதப்ரதிநிதித்தககளிலே
ஒன்றைப்பற்றி கிறகு மதய சேஷபூதாக ருத்தேசயர் ஐகத்தனாகாதி கீர்தருதயா பரத்வ
புததயர்ஹாரன் பரஹ்ம ருதாரதிகன், உபாயம் தாராராதானவர்கள் பகவ
பண்ணும் துஷ்கர் ஸமாசரயணம், உபேயம், அவர்களைநீ ஸமாசபோகனுக்க
யாகிற ஸாபுஷ்யம், *ஸாபுஷ்யுபயோரதர போகதவயஸய விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டதா
ததர போகஸய தாரதய விஸிஷ்டதா* என்னக்கடவதிடே. ஆத்மஸவரூபம் பகவ
தகையர்ஹ சேஷமெனஸுமிடத்தை வேதார்த்தருகே அறிந்துவைத்தே அபிமத
ஸபததக கவனனனனையே புபாயமாகப் பரீகாஸ்திக வரியாதே உபாயாதர
கிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேசயன் அகரீகந்தாதி தேவததைகளுக் காதர்யாயியான
விசுவரன், இது காமயோகத்துக்கு ஸவஸம், ஐஞாசியோக பகதியோககளுக்கு
அஸாதாரண கிரஹ ஹிஷயதவருண்டேயாகிலும் அதை காமாபுஷ்டாபம் தனமாக
வெழுங்கிருந்தவயாகையாலும், கர்மாரத்யனுன் வயனே ஸவாஸாதாரண கிரஹ
கிஷ்டலேஷத்ததை மகரு ப்ரகாசிப்பித்தானெனஸும் கினைவு கடககையாலும்,
தேவதாதாயாயியே புததேசயனாகச் சொவஸுறந்தென்று கொளனவேணும். உபா
யம், தனித்தனி மோக்ஷஸாதகதயா சாஸதாஸித்தககளான கர்ம ஐஞாக பகதி
யோககன, இவை தனித்தனி புபாயமாமிடத்தின ஓரொன்றுக்கு மறணயனை
யிரண்டு மகமார் யிருக்கும். *ஐஞாக பகதயகவிதம் கம் ஐக்ஷதிஷு* த்ருசயதே,
கர்ம பகத்யகவிதம் ஐஞாகம் பராயேண பாதாதிஷு, கர்ம ஐஞாககவிதா பகதி

ப்ரஹ்மஸாத ப்ரமுகாச்ரய என்னககடவதிறே. அன்றிககே, (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்னிற விடத்திலே, வேதாந்தமாயாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹிதையான பக்தியே யுபாயமாய், ததவகதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாய்.

உபேயம் *ஸோசுதுதே ஸர்வாந் காமாந ஸஹப்ரஹ்மண விபச்சிதா* இத் யாதி ச்ருதிகளாலும், *கிரஸ்தாதிசயாஹ்ஸாத ஸுகபாவைக லக்ஷண—பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரோகாநதாத்யந்திகே மதா* இத்யாதி ச்ருத் யுபந்ரும்ஹணவகளாலும் சொல்லப்படுகிற கிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம் இந்த ச்லோகத்தில 'பகவத் ப்ராப்தி' என்கிறவித பகவதநுபவமாகவிதே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயவகளில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்தியா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த 'ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், *நெஞ்சினால் கினைப்பான யவன்* என்கிறபடியே—ஆசிரிதர் தங்கன நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத திருமேனியாகக கோலினார்கள, அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமொகித்து அதிலே அப்ராசுருத விகரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணிககொண்டு அத்யந்த ஸுலபனுதிருககிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேசுவரன்; உபாயம், அகிஷ்ட கிவ்ருத்திகு மிஷ்டப்ராப்திகு மவனை யுபாயமாக கினைத்து தான பற்றினபற்று. உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணும் கைவகர்யம்.

266. ஆக, உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுககுண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ், இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டநகின்ற மூவர்க்கும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றிகின்ற இருவருககுமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிகுகிறார் மேல (முதல்சொன்ன மூவரும்) என்று தொடங்கி.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நீக்ரஹத்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அதாவது—தேஹாதமாபிமாநமும் ஸவஸ்வாதத்தர்யமும் அந்யசேஷத்வமு மாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும், *கூசிபாயி* என்கிற பகவத் கிகரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரகருதேபரமாய்பகவத நந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புரு ஷார்த்தமாகக கொளளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய, காமஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதந்திலும் கிஷ்டரான விருவரும் * ததாயி * *மோக்ஷ யிஷ்யாயி * என்கிற பகவதநுகரஹத்துக்கு விஷயமென்கை. ... (266)

267. இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிகுகிறார் மேல் (மூவருடையவு) என்று தொடங்கி.

267 மூவருடையவு கர்ம மதுபவ விநாசயம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாசயம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகர விநாசயம்.

அதாவது—கிக்ரஹத்துக் கிலககான மூவருடையவு அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம், * அவச்ய மதுபோகதவயம் கருதம் கர்ம சுபாசுபம் — நாபுக்தம்

ஸ்தியதே கம் கலபதோடி சதைரபிசு எனநிற்படியே—அவசயம் ததபலமுள்ளது அதுபயிதகாலன்றி ஸிசயமையானே (அதுபவவிசேசம்) எனநிரூ. அதுகரணத்தாக சிலககாக சொன்ன விருவரீதும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாததர திஷ்டனான ஸாலமதிகாரிகரு, கர்மனுஞ்சாபகதிகளாகிற வுபாயவிசேஷங்களிலொன்றை யறுஷ்டத்தால் அத்தை பராயசுரித்த ஸதாநியமாகவி சசுவரண ஸர்வகாமங்களையும் கழிக்கையானே, கர்மம் ப்ராயசுரித்த விசேசம் மெனநிரூர் பரபதம் திஷ்டனான அஞ்சாமதிகாரிகரு, ஆராயணவேளையிலே யகாதிகால கருதாபராதபீதனும் அவற்றையுடைய ஈசுவரன பொறுக்கைகை நுறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாசாரிகைகையானே அவனாகக்க விவனுடைய வபராதத்தை மெல்லாமவன்பொறுத்த தவநிகரித்த இவனுடைய அகில காமங்களையும் தன்னிப் பொருக்கையானே புருஷகார விசேசம் மெனநிரூர்.

(267)

268 இப்படி புருஷகார ஸாபேஷ்டமென்னின் உபாயத்தினுடைய கைரபேஷ்டம் ஹாஸிவாராதோ வெனநிற சங்கைதிலே யருளிச்செய்கிறாமேல் (உபாயம்) என்று தொடங்கி

268 உபாயம் ஸவீரகாலத்தின் புருஷஸாபேஷ்டமாய புருஷகாரஸாபேஷ்டமாய இருக்கும், காயகாலத்தின் உபாயபீரபேஷ்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயாததர ஸமஸ்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரணரூப ஸவீகார காலத்தின் ஸவீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸவீகரீப்பேகரும் புருஷகாரதனையும் அபேஷித்திருக்கும், ஸவீகருதனான தான் இவனுக்கவிஷ்ட விவருத்தி பூங்க இஷ்டப்ராரபித்யைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தின், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேஷியாதே தானேசெய்த தனிககட்டுமென்கை காயகாலத்தின் ஸஹகாரி ஸாபேஷ்டச்வமுண்டாவிழிறே உபாயத்தினுடைய கைரபேஷ்டத்துக்கு ஹாஸிவருவதென்று கருத்து.

(268)

269 ஸவப்ரயோஜுபரரை (பரதிகூலர்) என்று அவிசேஷனை வருளிச்செய்தாரிதே, இதத ஸவப்ரயோஜுபரதை அதுகூலாகரீஸரரான ஆழுவாரகன பகலிலும் தோற்றிநிற்குகையானே தகலிபதமொன ப்ராதிகூலம் மலர்க்களபகன வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று நிருவுன்னமபற்றி, தத்திஷ்ய சங்கையை யறுவதிகநிரூர் (ஸவப்ரயோஜுபர ரெவணையும்) என்று தொடங்கி.

269 ஸவப்ரயோஜுப்ரயோஜவாரையும் பரதிகூலாக நீனைக்காமோ வென்னி?

“கமகதே கஸமாதலி” என்றும், “காம கண்டிகத்த கூத்தாட ஓரலத்துடே கடலாயே” என்றும், “கணநி வானுனனை புககக” என்றும் இத்தயதி வசகவகனாலும், மடலெடுக்கை முதலான பரவருத்திகளாலும் ஆழுவாரீகளுகு மிகத ஸவப்ரயோஜுப்ராதம் முண்டாகத தோற்றுகின்றதிதே, ஆனபின்பு, ஸவப்ரயோஜுபர ரெவணையுப் பரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழுவாரீகனைப் பபபடி கினைக்க வேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக கபிப்ராயம்.

....

.... (269)

270 அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (இவரு) என்று தொடங்கி,

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்யதோஷ ஜ்யமமானத்தை.

அதாவது—ப்ராதிசூலமாகச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில், ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது, அறுபவகைக்கரியங்களுக் காச்யமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆச்யதோஷஜ்யம்) என்றொதுகுகையாலே, ஆழவார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜ்யமென்று கருத்து இது தன்னை (விஷயதோஷத்தாலே வருமவை) என்கிற வாக்யத்திலே வயகதமாக வருளிச்செய்கிறுரீறே. .... .. (270)

271. இவ்வர்த்தத்தை கிகமிகிறுர் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று தொடங்கி.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—ப்ராதிசூலய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆச்யதோஷ ஜ்யமாய், ஆழவார்கள பகல ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜ்யமாய் யிருக்கையாலே, அந்த ப்ராதிசூலய மிவர்களபகலிலும் வருமென்கிற தோஷமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமான்யேந ப்ராதிசூலரென்று சொல்லுமளவில, அநுசூலரான ஆழவார்களபகலிலுமிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்று கையாலே அவர்களையும் ப்ராதிசூலரென்று நினைக்கவேண்டி. வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ராதிசூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யறுவதிக்கிறுர் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ராதிசூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அததைப் பரிஹரிக்கிறுர் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத் கிகமிகிறுர் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று (ஆகையாலே) என்கிற விதுககர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ராதிசூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை யென்கை—என்று இஹநே யோஜிக்கவுமாம் ... (271)

272. இப்படி ஆச்யதோஷ ஜ்யமன்றிக்கே விஷயதோஷ ஜ்யமானாலும் ஸ்வரூபவிரூத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி

272 விஷய தோஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிரேயிருப்பது.

அதாவது—அறுபவ விஷயமான வவனுடைய வபிரவுருக்காய் ஆன்களையும் பெண்ணுடை யுடுததமபடியான விகரஹ வைலகூண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், ததஸித்த்யர்த்தமான வ்யாபாரகளாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூப விரூத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிரே மிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாட மானபோது, ஸ்வப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. .... (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜவததில ப்ரமாணக் காட்டு கிறுர் மேல் (“ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை”, *கதமந்யதிச்சதி*) என்று,

273. “ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை” “கதமந்யதிச்சதி.”

“மற்றிருந்தீர்கடகு” என்று தொடங்கி “அத்தலையாலே பேமென் றறுதியிட டால அவன் வருமளவும் கரம்பராப்தி பார்த்தாரியிருக்க வேணுகாண், நீ இங்கனே பதறலாகாதுகாண்” என்ற தாயமாரைக் குறித்து, “இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய மின்றிககே எனனுடைய நிலைக்கு வேறுயிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடுகிற தசை யறியப்போகாது, அவன் அவன் என்று வாய்புலற்றுமபடி ச்ரியபதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச் செல்லமை யுண்டானு லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை பராப்தமா யிருக்க, அதுகருக் கால் நடைதாராகபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிட ரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னப்போலே யிருப்பதொன்று” என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும், * தவாம்ருத ஸ்யத்தி * என்று தொடங்கி—“வருத்த சேஷியான தேவீருடைய தேனேமலருந் திருவடித் தாமரைகளில் போகயதையிலே யழுந்தின செஞ்சு மறறெரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விருமபுமபடி பெங்கினி, மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூரணமான தாமரைப் பூவானது விலலாகிற்கச்செய்தே, அதின் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை யரிதாய் கிட்டினாலுமகாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக்கிற முனளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்தரமன்றிககே அத்தைக்கடாக்ஷிப்தமும் செயயாதிதே” என்று ஆளவந்தா ரருளிச் செய்கையாலும்; விகரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுக்கையாலே, விஷயதேவாஷ்த்தால வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் விததிமே.

(273)

274. ஆக, தினசர்யோகத் தமகளாசாஸந் அதுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிசூல ஸஹவாஸவித் நத்திகளை விவரித்தார் ஐயு; (ஸநாசார்ய ப்ரஸாததாலே வர்த்திக் குமபடி பண்ணிக்கொண்டு போரககடவன்) என்றதை விவரிக்கிறா மெல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாததாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்யஸந்தீதீயும் பகவதஸந்தீதீயும்; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநீகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும த்வயமும், பரீத்யாஜ்ய மவஷ்ணவஸஹவாஸம மபிமாநமு, காததவ்ய மாசார்ய கைங்கரியமும் பகவத் கைங்கரியமும்

(இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாததாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு) என்றது, ஐயுச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இரக ஸவபாவ விசேஷங் களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாததாலே கொழுந்துவிட்டு வளரந்துவரும் போதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்திதியும் பகவத் ஸந்திதியும்) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஹியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக்கு உத்பாத களு ஸவாசார்யனுடைய ஸந்திதியும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுக்கத் விஷயமாய் தன்பகவதிலே விசேஷ கடாக்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்திதியுமென்கை. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஸம் விசுலபமுமனஸ், ஆசார்ய ஸந்திதியே ப்ரதாநம். ததஸுபத்தில அர்ச்சாவதார ஸந்திதி எனற்படி. ஆகையிதே ஆசார்ய ஸந்திதியை முற்பட வருளிச்செய்கது *மத் பகதஸு ஸஹ ஸம்வாஸ* ததஸித்தௌ மயாபிவா * எனிறிதே *பகவதுகதிபும இனீ வக்தவயம் தொடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம் (வகதவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸவகிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாககால சொல்லப்படுமது, துர்க்கதியே பற்றுகாகத் தன்னை அங்கேகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த் யாதிவைபவமும், எத்தனையேனும தயாதிருணபரிபூர்ணரு மேரிட்டுப்பார்க்கில் அருவ ருக்கும்படியின்ற அநாத்மஞானபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய கிகர்ஷமமாகிற விவையு மென்கை ஸ்ரீமதுரகவியாமுவார், “நனமையால்” எனகிற பாட்டுத் தொடங்கி இவை யிரண்டையும் விசதமாக அருளிச்செய்தாரிதே. (ஐப்பதவயம் குருபரம்பரையும் த்வய மும்) அதாவது, இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்ய மாக வறுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, *ராமாநுஜாநகரி சரணேஸ்மி* இத் யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன ருளிரநோக்குகைக்குடலாய், *ஸாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேயு:—ஆசார்யாண மஸாவஸா விதி ஆபகவத்த: * எனகிறபடியே, ஸ்வாசார் யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ரா ப்தமாய் ஸ்வாசார்யன தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத் தால், குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமேயிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வறுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படும்தென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேப ப்ரகாரமருளிச் செய்கிறவிடத்தில், * த்வய மர்த்தாநுஸந்தானேநஸஹ ஸதைவம் வகதா * எனிறிதே பெரியபெருமானருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஷ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுப் பாக்க கண்டகண்ட விடங்களிலே யிவனால் பரிசுரவிகப்படுமது, நாதமுடிகளமுத லாக இவவருளுள பூர்வாசார்யார்களுடைய ஜ்ஞாத்வயார்த்த ப்ரகாசகமான த்வய வசநங்களும், அநதவசநாநுபுமமாக மறுவற்ற வறுஷ்டாநங்களு மென்கை. *ஸுவ யாஹ்ருதாநி மஹநாம் ஸுகருதாநி ததஸ்தத்*, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸீஸஹாரீ ஸிலம் யதா* என்னககடவதிதே. (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபி மாநமும்) அதாவது—ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸ்வாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமிஸைதவர்களோட்டை ஸஹவாஸ மும், அவர்கள் இவன நமுடையவன என்று ஒரோரந்வயங்களாலே தந்திறத்தில பண்ணுமபிமாநமுமென்கை.

(கர்த்தவயம் ஆசார்யகைங்கர்யமும்—பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது— இவனுக்கு ஸவருபாநுக்ஷலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரக னான ஸ்வாசார்யன விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்தி யோக பரதந்ரஸுப்பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திசர்யை யிரசொன்ன ஸவபாவ விசேஷங்க னெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக் குமபடி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவய ஜபதவ்ய பரிசுராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவயங்களை யறிந்த இவற்றிலே கிஷ்டனாய் போருகை யென்றதாய்த்து. .... (274)

275 இப்படி கர்த்தவயமான கைககர்யககளிரண்டு மறிவது எம்முக்கதாலே பென்னு மாகாணவிஷயிலே யருளிச்செய்கிறாமேல (இழச்சொன்ன) என்று தெர்டுகி.

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத கைககர்யமறிவது சாஸ்தாபுக்கதாலே, ஆசார்ய கைககர்யமறிவது சாஸ்தாபுக்கதாலே மாரிய வசத்தாலும்

(இழ) என்றது — வஸதவயாதிகளைச்சொன்ன இந்த எண்ணகிலென்றபடி. (பகவத கைககர்யமறிவது சாஸ்தாபுக்கதாலே) என்றது, பகவா விவணுகவிப்போத வாயதிறக்கொண்டற யருளிச்செய்யாமையாலே, ததபரதிபாக்கமான சகுதிஸமருத யாதி சாஸ்தாபுக்கதாலே யறியவேணு மென்கை (ஆசார்ய கைககர்யமறிவது சாஸ்தாபுக்கதாலே) என்றது, ஆசார்ய விஷயத்திலே சாஸ்தாபுக்கதாலே பரதிபாதிக்கிற சாஸ்தாபுக்கதாலே, தனக்கிஷ்டா கிஷ்டங்க வினன தென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசத்தாலு பென்கை (275,

476 இனிமேல கைககர்யவேஷத்தனை யறிவிக்கக்கரக (கைககர்யகதா விரண்டு) என்கிறா

276. கைககர்யத்தா விரண்டு.

277. அதாவதேனென்ன

(அதாவது இஷ்டஞ்செய்க்கையு அகிஷ்டய தவிருக்கையும்) என்கிறா.

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையு தவிருக்கையும்.

278. இவைவதாவிரண்டு மெத்தை யவஸமபித்திருக்கமுமென்ன வருளிச்செய கிறார்மேல (இஷ்டாவிஷ்டங்க) என்று தெர்டுகி

278. இஷ்டாவிஷ்டங்க வினாசமங்கியு மாதமவஸுபத்தைப் பவஸமபித்திருக்க

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன கைககர்ய பரதிஸம்பக்கிக விருவருகையு மிஷ்டா கிஷ்டங்க இவவகிகாரியுடைய வர்ணசமங்கியும் ஆதாரவருபத்தைப்பற்றி யிருக்கமுமென்கை. (இஷ்டாவிஷ்டங்க வர்ணசமங்கிய பற்றியிருக்கையாவது), ஸவவாண - ஸவாசரமோசிக்கமான தாமங்களை பரார்த்தபுத்தயாவதுஷ்டிக்கை இஷ்ட மாய, ஸவார்த்தபுத்தயாவதுஷ்டிக்கை அகிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்தயாவதுஷ்டிக்கையாவது, ஸவாணவகரணதயாவது வியபபுத்தர்களுடைய வுஜ்ஜிவகரத்த மாகவும் ஆகருகஸ்யததாலேயுஷ்டிக்கை. இவவ தத்ததை “இனி இவற்றில எம்மா சாரவாக னதுஷ்டிக்கிறவை விஷயபுத்தர்களுடைய வுஜ்ஜிவகரத்தமாக ஆகருக ஸ்யததாலே யுஷ்டிக்கிறாக்களிடத்தினை, இப்படி யுஷ்டியாததோட பகவதவிபூதி பூதரான சேதகாகரு வசவேறுவாகையாலே ரசவரணு ககபிமதபூதவணு, ஆகையாக, யாதோரணவாலே லோகஸங்கரணு பிறக்கும், யாதோரணவாலே சிஷ்ய புத்தர்களுக ருஜ்ஜிவசமுண்டாம், அவவளவுமறுஷ்டிடயமென ததாயதது; ப்ரவருத்தி தர்மகதாலே அபிஸகருபுத்ததாலே விவருத்தி தாமமாண வேப்பாதி, இந்த விவருத்தி தாமமூம் பரப்பமமாக கடவது, இவவிடத்தில அகரணைப் பதமவாஸம், மெபெருக ணுடைய வாயிமத்தமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தவாரியுக்கை கடவது” என்று தனிசிலைகத்திலே இவ்வாறே யருளிச்செய்தாரிற்ற இனி ஸவாரதக புத்தயா அதுஷ்டிக்கையாவது, ஸவவாண ஸவாசரமோசிக்கமாக விஜிதமாணகையாலே கமக

கிவையநுஷ்டியா தொழியில் கருத்யாகரணரூப பாவம் வருமென்று கினைத்ததுஷ்டிகளை. (இஷ்டாரிஷ்டங்களை ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) 'இசைஸ்வரூபம்' என்கிறபடியே, விநியோக தசையில சேஷபிபுடைய இச்சாதருணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாரி விநியோகங்கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்தவதையிட்டிருயததல பாரதநத்யத்தை யிட்டெதிரிவிதி கொடாதொழிதல் செய்கை அரிஷ்டமாபிருக்கை. அங்ஙனனறிககே, (இஷ்டாரிஷ்டங்களை) இதயாதிகு, ஸ்வவர்ண ஸ்வாசரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம், ததவிருத்தங்களைச் செய்கை அரிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், ததவிருத்தங்களைச் செய்கை யரிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனமறிககே, ஒளபாதிகமுமாய் அரிதயமுமான வர்ணசரமங்கலிலே ஊற்றிருக்கை யரிஷ்டம், கிருபாதிக ரித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம் இங்ஙனாற்றத்தை யிட்டுசசொல்லுகையன்றிககே, அரிஷ்டம் வர்ணசரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் எனறிங்ஙனே விபஜித்து, வர்ணசரமாதாரத்தை யரிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், *சுருதிஸ் ஸம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முலஸங்கய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதி மமத்தரோஹி மதபகதோபி நவஷ்ணவஃ* என்றும், *அவிப்லவாய தர்மணா பாலஸய சுலஸயச, ஸவக்ரஹாயச லோகஸய மர்யாதா ஸதாபஸயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச தேவதேவஸய சார்ங்கிணா, மஹீக்ஷிவதிஷ்ணசாரம மஸோபி ஸவகயேத், யதாஹி வஸஸபோ ராஜஜ்ஞா நதிம ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோபி யோகிநிம ரம்யாம் பஹுஸஸய விவர்த்திநிம், ஸவகயர் சூலமாரோஹே தநேபகேஷாபி தாம்ப்ரதி, ஏவம விஸவகயந் மர்தயோ மர்யாதாம் வேதகிரிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயதல கரஹம் ததர வர்ஜயேந் மஸா ஸாதிஃ" என்றும் ஸர்வேசுவரணம் பிராட்டியு முருளிச்செய்த வசங்க்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விநியோககுமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாகயத்துக்குப் பொருளாகக்கூடவது. .. (278)

279. இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாகயத்தோடு ஸங்கந்தியென நென்னில; பரதமயோஜனைகில இப்படி வர்ணசரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையில லாங்கூலய ப்ரதி கூலயங்களிலுமாக இஷ்டாரிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணசரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், ததவிருத்தங்களான அகருத்யாதிகளைச் செய்கை அரிஷ்டமென்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீயயோஜனைகில, இப்படி வர்ணசரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை அரிஷ்டமென நிவனுக்குச் சொலவித் ததிர்ப்பிக்கைதான வேணுமோ, எனன (புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜனைகில, இப்படி வர்ணசரமங்களி னுற்றமறுத்தால அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புத்ராநோ வெனன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

279 புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணினிறே.

(புண்யத்துக்கஞ்சகிறவன பாபத்தைப் பண்ணினிறே) என்றது, பகவதற்கு ரஹுஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதி யென்னுமத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவவதிகாரி, பகவந்திரஹுஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் ரகாவஹுமென்று ஸாமான்யமுட்படச்செய்யாத பாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை (279)

280. இவன் புண்யத்துக் கஞ்சுமபடியையும், வதஸ்ஸனான வீசவரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி ல்லவ்யமற்றிருக்கமபடியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவன் புண்யத்தை) இத்தாதி வாகயத்தரயத்தாலே.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனுது செய்யான்.

அதாவது *ததா வித்வாந் புண்யபாபே வித்யா கிரஞ்ஜஃ பரம ஸாமய முபைதி* என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி எனற்றிருக்கு மிவ்வதிகாரி, நாடார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகதயா அகிஷ்டாவஹுமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று கினைத்து வெருவியிருக்கும்; ஆச்சரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மித மாத்ரவத்ஸஸனான வீசவரன, இவவதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினும் அத்தைக் குற்றமாக கிணையாதே நற்றமாக கினைத்துக்கந்திருக்கும்; அவன் ப்படி யிருந தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி ல்லவ்யமற்று நியதனாய் வர்த்திககையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸஸனானவனுக்கு, அதாஸைப் பட்டுப் போயித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யநதான தவிவிதமென்றும், அதுதா னின்னதென்றும் ததபயமு மின்னத்தை யவஸ்யபித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்படாது (280)

281. ஈதருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முன் டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய அவசயகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

281. கைங்கர்யந்தான் பகதீமூல மல்லாதபோது பீதீமூலமாய் வரவேணும்.

(பகதீமூலமாய் வருகையாவது)—சேஷிபுடைய முகமலர்த்திக குறுப்பான வையே செய்துகொண்டு கிறகவேண்டுமபடியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை (அல்லாதபோது பீதீமூலமாய் வருகையாவது)—அதினறிகே யொழிந்தால், *அகிஞ்சிக்கரஸ்ய சேஷத்வாறுபபத்தி* என்கிறபடியே—சேஷவருத்தியிலலாத போது சேஷத்வஹாரி பிறக்குமென்னு மபீதியடியாக வருகை. இதில் பகதி மூலமானதுவே முக்கயம், ததலாபத்தில் பீதீமூலந்தாலுமே யேணுமென்றபடி. (281)

282 அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

282 அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வய மின்றிக்கேயொழியும்.

அதாவது—அமுககயமான ிதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித் காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயிருந் துள்ள சேஷியுடைய கருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநூடவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலத்தியாகிற வுபேயத்திலு ம்வய மற்றுவிடு மென்கை, ... (282)

293. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மநர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்படடது; ஏவமவித கைங் கர்யத்தில் ஸாதக புத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283 கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி யவசய கரணீயமாகக் கீழ்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுகூ ஸாதகமாக ப்ரதி பத்திபண்ணாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை (283)

284 இத்தை விசதீகரிகிறார் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது - தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ஸாதகமாககாதே பலமாக்குகையாவ தென்ற படி, (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம் பண்ணுகிறதான் அதுக்குப் பலமாக வவன்பககலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்யாவின்றுகொண்டு, கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறவவனை *தாஸ ஸர்வாச் சிரஸா* தேவ* ப்ரதிகருஹ்ணதிகை ஸ்வயம்* என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனும் விரும்பிக் கொள்ளுமபடி பண்ணுகை. (284)

285 இவ்வளவும் போராத, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுககு பரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல் (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

285 கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கவி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—*தேஹிமே ததாமிதே* என்கிறபடியே—தானவனுக் கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜனம் கொள்ளாதே, “இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில், நானொன்று தூறுசிரமாக கொடுத்துப் பின்னு மாளுஞ்செய்வன்” என்ற பெரியாமுவார் திருமகளாரைப்போலே, தான் ஸமர்ப் பித்த த்ரவ்யத்தை யவன்கைகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி யிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிவிவேசாநுருணமாக ிறையககொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாவின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெய்கையாகிற கைக்கவி கொடுக்க வேணுமென்கை, .. (285)

286. இப்படி அநந்யப்ரயோஜனமும் கிஞ்சிக்கரித்தாலாய்தது ஸ்வரூப மூஜ் ஜ்வஸாவ தென னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ரீவிதூ ரையும) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதூரையும் ஸ்ரீமாலாகாரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்தகரித்தால்
ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது

287. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்தகரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச்
செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாருத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்துமிதே
யீவர்கள் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோறுவது)—முந்தற வாதரத்தோடே மிட்டு பினை இதுகருக்
காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிகைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி
உண்டவன்னெஞ்சு உளையுமபடி பண்ணும் ப்ரயோஜனாதர பரிநிஞ் சோறுபோ
லன்றிககே, உண்டவன்னெஞ்சு உககருமபடி அந்நயப்ரயோஜனமான சோறு;
இப்படி யிருந்தனள சோற்றே, *புகதவதஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ணை பரமா
ஸநே, விதூரந்நாபிபுஜே சுசீமி குணவந்திச* என்று பாவதவ போகயதவ ப்ர
சஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதூ ரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருநாருத பூவாவது), அகலி
ஸ்பர்சமுண்டானல் சுரு காறுமபடியிதே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே,
ப்ரயோஜனாதர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமிலாதபடி அந்நயப்ரயோஜனத்வ
பரிமளயுகதமாகவிடும் புஷ்பம், இப்படியிருந்தனள பூவிதே, *ப்ரஸாத பரமௌ
நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சசிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப
ஜீவநஃ* என்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிகருமபடி அதயாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகார
ரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது)—ஆயிரம்பொன்னழியக் கூட்டியும் சுண்ணாம்பு
திவலைபடக் கெடுமபடியிதே சாந்தின ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜனாதர
ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிககே அந்நய ப்ரயோஜனமான சாந்து: இப்படியிருந்
துளள சாந்திதே *ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம ருசிரம ருசிராமநே, ஆவபோர்
காதர ஸத்ருசம தியதாமந்லேபநம்* என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் *பூசஞ்சார்
தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அந்நயப்ரயோஜனமாக கிஞ்சித்தகரித்தா
லாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜுவலமாவ தென்கை.

ஆக, இவ்வளவும்—வஸந்தவ்யாதி கணநையில் சரமோகதமான கர்த்தவ்யரூப
கைங்கர்யத்தை சோதித்த தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜுவலமாமென்னு
மிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... (287)

288. இப்படி அந்நயப்ரயோஜனயுக் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே
ஸ்வரூபமுஜ்ஜுவலமாவ கென்று சொன்னவிதிலே முகதாவஸதையில் கைங்கர்ய
தசையில் ஸ்வரூபௌஜ்ஜுவலயமும் அர்த்தாதுக்தமென்று கினைத்து, இப்படி கைங்
கர்யதசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜுவலமாகருமோபாதி ஏகத்தூர்வ தசாவிசேஷுகளரி
லும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜுவலமாகருவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல (கைங்கர்ய
தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ
வலமாக்க வேணும்.

(முன்புள்ள தகைகளிலும்) என்றது—கைவக்யத்துக்குப் பூர்வதகைகளிலு
மென்றபடி. (288)

289 முன்பே யெதனைத் தகை யுண்டெனது மாகாரங்கையிலே யருளிச்
செய்கிறா (முன்பே காலதகையுண்டு) என்று.

289 முன்பே காலதகை யுண்டு.

290 அதை காலதகையுடைய நேனெனது மிப்பைகளிலே யருளிச்செய
கிறா (அதாவது) என்று தொடங்கி.

290. அதாவது காலதகையும வரணதகையும பரப்பத் தகையும பரப்பாநுபவதகையும.

(ஐஞ்சைதகையாவது)—ஆசாரியோபதிதசததாலே தனக்கு ஐஞ்சை பிறந்து
செல்லுகிறதகை (வரணதகையாவது), விததோபாயபூதஞ்ஞன் ஸர்வேசுவரனைத்
தனக்கு உபாயமாக வகிகிற தகை (பரப்பிதகையாவது), ஸாமஸாரிகைகளாலித
விவருத்தியூவகமாக அவன் நிருவடிக்கி பரப்பிக்கிற தகை. (பரப்பாயநுபவ தகை
யாவது), பரப்பாயபூதஞ்ஞன் வகைக்கிடடி யநுபவிகிற தகை. இவ்வநுபவனுக்கி பரதி
காரித கைவக்யமிதே பரமபுருஷாததம் பரதமா பிஷிதமான தத்தவ ஐஞ்சையும்,
ஐஞ்சைபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான பரப்பியும், பரப்பிபலமான வநு
பவமும், அநுபவனுக்கி பரதிவாரிக கைவக்யமுமாயிதே கரமமிறுப்பது, ஆகையாலே,
கைவக்ய தகை சரமதகையாய, பூர்வதகைகள் கால மிதிலே வகதேறுகைக கிட்ட
படியொழுங்காயிருக்கும். (390)

291 இவ்வோ தகைகளில் ஸவருபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமாபடியை தர்சிப்
பிகிறார் மேல (ஐஞ்சை தகையில்) என்று தொடங்கி.

291 காலதகையில் அஐஞ்சைத்த முன்னிலும், வரண தகையில் அபூர்த்தியை
முன்னிலும் பரப்பித்தகையில் ஆர்த்தியை முன்னிலும், பரப்பாயநுபவ
தகையில் அபிர்வேதத்தை முன்னிலும்.

(ஐஞ்சை தகையில் அஐஞ்சைத்த முன்னிலையாவது)—ஆசாரியன் மேல
மேல தனக்கு ஐஞ்சை ஐஞ்சை பரப்பினும்படி ததவழித புருஷார்த்தங்களில் தன்
னுடைய அஐஞ்சைத்தப பரக்காலம் விஐஞ்சைபிக்கை. (வரண தகையில் அபூர்த்தியை
முன்னிலையாவது) “கேதற கோனபிலை” “சுதரம் விஷ்டோஸஸி” “ஸைக்கர்மணை
வகிள கிஞ்சைஸஞ்சிஸோம” இதயாதிபிறபடியே, பேற்றுக்கு நேறுதவாகக் கோன
லாவதொரு ஸாக்ருதாதிகளினாலும் தனக்கெல்லையாவதே ஆகியசையத்தைப்
புரஸ்கரிகை (பரப்பி தகையிலார்த்தியை முன்னிலையாவது), பெற்றபொது பெறு
கிறோம் என்றிராதே, “வாணுகை தெனிக்தே யெனறெயதுவது” “தரியேனினி”
“ஊகிகளெனனுவகரல் மினனவகுறுகாதே” இத்தயாதிபடியே, வினமபலனுதவ
சிபாதகமான தன்னுடைய கிலேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (பரப்பாயநுபவ தகையி
லபிசிலேசத்தை முன்னிலையாவது), பெருமிடையனுக்குக் குடிதத் தன்னீர் ஆரா
தாப்போலே அநுபூகமசதகால த்ருப்திபிறவாதே மேனமெல்லும் தனக்கு வினைதது
செல்லுகிற வநுபவாபிசிலேசத்தைப் பரவாசிப்பிக்கை. ஆக, ஐஞ்சைத்த முதவான

முகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுகணடு" என்கிறபடியே முன்புத்தையழகையநுபவித்து என்று தொடங்கி, தனனைப் பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செவ்வியையநுபவித்து] எனனுமளவாக அபிவிசேசமிருக்குமபடியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிடு.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானினனதென்றும், அவ்வவ தசாநுருணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடேவ அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூப மஜ்ஜுவலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப் போகருமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

... . (294)

295. இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத் தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல (இவன் றனாகு) என்று தொடங்கி.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசையோலே நாலுருணமுண்டு.

அதாவது—இவ்வகிகாரிகு ஸ்வரூபெனஜ்ஜுவலயத்துக குடலாகக கீழ்ச சொன்ன தசாசதுஷ்டயபேரிலே ஸ்வரூபெனஜ்ஜுவல்ய வேறுதவான குணசதுஷ்டயமு முண்டெனகை.

... . (295)

296. அவைதானெவை யென்னு மாகாநகைக்கிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சுகதியுமசுகதியும்) என்று. அந்த குணங்கள தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தீய மசக்தீயம்.

297. இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்க மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதா னவனுக்குமுண்டு) என்று.

297 இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன்) என்று—கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்சிக்கிறது.

298 இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவை யெனன, அவற்றை விபஜிததருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரிதயாகம்.

கீழெடுத்தவடைவி லன்றிககே ஈசவர குணவிஷயங்களை முந்தறவருளிச செயதது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதினமேலே ப்ரஸங்கிக மாக நிஷிதத சாதூர்விய்யத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது, *யஸஸர்வஜ்ஞஃ* என்றும் *ஸஹஸராமசு!* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுகசயந் தொடங்கி யிசேதநபககலுண்

டான ஆதமருண் மென்கை (அஜ்ஞாததகங்கெரு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸரமகா* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஸி பகதாநாமா கலஸ்* கமலேஷுணா, ஸதா ஜகத் ஸமஸதஞ்ச பசயநகபி ஹிருதிஸிதிதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞஞ சிருககசெயதே அவிஜ்ஞாதாவாசிருகரு மவனுடைய வஜ்ஞாததகரு விஷயம், பரகருநிவசயனுன் விவன் பண்ணும் அகருதயகர ணுதி தோஷமென்கை (சகதிகங்கெரு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, *பராயசகதிா விவிதவ சருபதே* என்கிறபடியே ஸர்வசகதியான் அவனுடைய அகருத கடகா ஸாமத்தயமாஹி சகதிகரு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாவிஷ்டனகர்னபு. போகவி ஸவருபாருருணமான கைலேஷ்டனகர்னபு கொடுக்கையாஹி ரக்ஷண மென்கை. (அசகதிகங்கெரு பரிதயாகம்) என்றது, அபபு. ஸர்வசகதியான் அவனுடைய வசகதிகரு விஷயம், துஸஸஹமா கவிவன்செயபும தோஷவகர்னா சீரிக கைவிடுகை யென்கை. (198)

299. இப்படி ஈசுவர குண் விஷயங்களை யருளிசெய்த மேல சேதருண் விஷயங்களை யருளிசெய்யுகுரா (இவனுடைய) என்று தொடங்கி

299. இவனுடைய ஜ்ஞாததகங்கெரு ஆராயருண்ம், அஜ்ஞாததகங்கெரு ஆராயதோஷம், சகதிகங்கெரு ஆராயகங்காயம், அசகதிகங்கெரு நிஷ்டாநுஷ்டிதம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாததகங்கெரு ஆராயருண்ம் என்றது, இச்சேதருண்டைய ஜ்ஞாததகரு விஷயம், மஹோபகாரகருண் ஆராயருண்டைய ஸத்ருண் ஸுஹமென்கை. (அஜ்ஞாததகங்கெரு ஆராய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாததகரு விஷயம், ஆராயன் திருமேனி ஸவபாவஜ்ஞாய ஆகருதகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சகதிகங்கெரு ஆராய கங்காயம்) என்றது, இவன் பரவருதி சகதிகரு விஷயம், ஸவாசாயனுக்கு உகப்பாசசெயபும கைககாயமென்கை. (அசகதிகங்கெரு விஷிததாருஷ்டாருண்ம்) என்றது, இவனுடைய அசகதிகரு விஷயம், ஸவருபேராய புருஷாதத விரோதிகர்னா சாஸதா விஷிததகலினுடைய அருஷ்டாரு மென்கை. (299)

300 இப்படி சிருகருள்ள விஷிததத்தினுடையபடியை யருளிசெய்யுகுரா (விஷிதததாருண்ம்) என்று தொடங்கி.

300. நிஷிதததாருண்ம் நுஷ்டியாயிருகரும.

அதாவது—உபாதேயமான குண்சதுஷ்டயம்போலே நேறயமான விஷிததததாருண்ம் சதுர்விதமா சிருகருமென்கை. (300)

301. அநாருபடியானவததாருண்மென்கைமென்கை (அதாவது அருருதயகருணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதபசாரமும் அஸஹயாபசாரமும் என்று அவைகளை யுததேசிகுகுரா.

301. அதாவது அருருதயகருணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதபசாரமும் அஸஹயாபசாரமும்.

302. இவற்றினுடைய வேஷத்தா னேதென்னு மாகாணங்கூடிலே சிவந்தற அடையே விவரிகிறுச் (அகருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

302. அகருத்யகரணமாவது—பரஹிதனை யுத்தோதரம் யாநா பகீரணம்
பரதர்வயாபற்றம் அஸ்த்யகத்தம் அபஷ்ய பஷுணம் தொடக்கமானவை

(பரஹிதமஸ்யாவது), * கஹிமஸ்யாத் ஸர்ஷ்பூதாசி * என்கிற விதியை யதிகர மிததுப் பண்ணும் ப்ராணியிலை (பரஸ்தோத்ரமாவது), ப்ராபதவிஷய ஸ்தோத்ரார ஹமான் வாகனக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸதுதிகைக (பரதார பகீர ஹமாவது), பிறர்க் கவசாரஹமான் ஸத்? விஷயங்களை மேஹஸ்திகளாலே ஸவி கரிகைக. (பரத்ரவஸ்பஹாரமாவது), பிறருடைமையாவனற்றை, அவர்களிகசமின றிகேயிருக்க. ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமரகவாதல் கரஹிகைக. (அஸ்த்யகதர மாவது), யதாத்ருஷ்டரீத்த விஷயமும் பூதஹிதம மனநிககே சிருகநம வசகதைச சொஸ்துக்க. (அபஷ்யயபஹுணமாவது), ஜாத்யாச்யமிதத துஷ்டமகனரயக கொண்டு தனக்கு பக்ஷயமனறிககே சிருகநமவற்றை பக்ஷிகைக (தொடக்கமர னவை) என்றது, * பரதர்வயிஷ்யபித்யாசம் மஸாஷிஷ்ட சித்தம், விததாபிரிவிவ சசச த்ரிவிதம் காம மஸஸம், பாருஷ்ய மாருதஞ்சுவை ஸபகஞ்சுவை ஸஸவச, அபி பதத ப்ரஸாபச வாகயயஸஸ்யாச சதுர்விதம், அதததரஸ ருபாசாசம் ஹிமஸாச வாகிதாசை, பரதாரேப ஸேவாச சாரீரம் தரிவிதம் ஸ்மருதம் * இத்த்யதிகளாலே மவ்வாதி ஸமருதிகளறி சொஸைப்படுகிறவை யகேக மாகையாகே. (302)

303. அஸததரம் பகவதபசாரததை விவரிகிறுச் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

303. பகவதபாரமாவது—தேவதாத்ரவகனோடொக்க ஈசுவரனை நினைக்கவும்
நமக்குஷ்ணுதயதாரங்கனில் மறுஷய ஸஜாதீயதா புத்தீயம் வானு
ராமசிபீதமான வுபாரமும், அராவதாரத்தி ஜுபாதநீரூபணமும்
ஆதமாபஹாரமும் பகவத தாஃயாபஹாரமும் தொடக்கமானவை

(தேவதாத்ரவகனோடொக்க ஈசுவரனை நினைக்கையாவது), * யேத ஸாமநய, பாஸே மஸபீத புருஷோத்தமம், தேவை பாஷணபுகோஜுஜோயஸ ஸவகாம பஹிஷகருதா; யஸை காராயணம் தேவம் ஸாமாத்யேயாபிமஸயீத, ஸயாதி கரகம் கோரம் யாவச சதத திவாகரம் * என்று, தேவதாத்ரவகனோடு ஈசுவரனை ஸம்புத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸதரஞ் சொஸஸிதிக, * அகதப்ப்ரவிஷ்டாச சாஸதரஜுசா சாம ஸர்வாதமா, * தமீசவராணுப பரமம் மீஹஸவரம் * கதஸைச சாப்பதிக்கச தருச யதே * என்கிறபடியே, ஸேவதரஸகை மியாமகனுப ஸமாகாதிக ரஹிதணு வீச வரனை, “அகஸர்வஸயா தேவதா:” என்று, தசசீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதீதேவ தைகனோடு ஸம்புத்தி பண்ணுதை (ராமகருஷ்ணை யஸதரவகனில் மறுஷய ஸஜா தீயதா புத்தியாவது), * அஜோபிஸை கவயயாதமர பூகாச மீசவரோபிஸை, பகருகம் ஸவாமிஷ்டாய ஸம்பவம் யாதம் மாயயா * என்கிறபடியே, அஜஹித ஸவாபவனுப அப்ராகருத திவய ஸமஸதாததை சிதரஸஜாதீயமாகக்கொண்டு * தயரிஸமஸிபம் மனிசாபிதமிஹிருணறி சிவந்த கிஸயநியாதே, அவதாரத்தில மெய்ப்பாடடுக்காக

அவனசெய்து காட்டின கப்பவாண ஐக்க சேரக மோஹாதிக்களிடிகு கர்மவசயராண மதுஷயரோடு ஸ்லாஸியனாக வினைகளை. (வாணசூரம் விபரீதமான வுபசாரமாவது) ததாராதததததததத ததாவர்ணிகாஹ்மான் வைதிகமததததததததத சதர்த்த வரணரானவர்க ளாராததத, உததததததததத முதலானுக் கருஹ்மததத தாமழல கிவேதததததததத பண்ணுதல தொடக்கமானவை (அரசாரசவதாரததி ஸுபர்ததததததத பணமாவது), “தமருக்கத தெவயருவமவயருவம்” இப்பாதிப்படியே, ஆசரிததததததததத மானதேததததததத தரவபத்ததத் திருமேனிபாக வகதேகிதத அதிலே அபரகருத விகரஹ்மததததததத மாத்தரததத பணனி எழுததருவிதிருகநிற ஏறதததை யறிபாதே, மாத்தருமோலி பரீஷுக்கததததததத இது இன்னதரவயமனரே வென்று விகரஹ்மததததததத திருபிக்கை.

(சூத்மபஹாரமாவது, 8)மோசயதா ஹததததததத மயதா பரதிபதாதே, விசுதிக கருதம் பரபம் சோரேறுததததததததத : என்று ஸகவபாப மூலமரசச சொஸஸபநிறே பகவதேக சேஷபூதமான், வரதம் வரதததததத வயததததததத. (பகவத தரவயாப ஹாரமாவது), அமுதபடி சாததததததத கருஹ்மததததததத பரகாசமரச வரதல அபரகாசமரசவரதத தனக்கருகுகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்ன மிப்படி கருமரச சாஸததததததததத சொஸஸமவை பகவமுண்டரகையாலே. தவாத ரிமச தபசாரததததத முண்டரே.

(303)

304. தீழ்சசொன்னவறதேபாதி பகவத தரவயாபஹாரமும் பகவதவிஷ்டமா திருகருமோ வென்கிற சங்ககலிலே, தானபஹரிககிறமாதா மனறிககே அபஹரிப பரீகரு ஸஹிகரிககை முதலானவையும் அவனுக் கவிஷ்டமா திருகரு மென்கிறா (பகவத் தரவயததை) என்று தொடங்கி.

304 பகவத்தரவயததைத் தானபஹரிககையும் அபஹரிக்ரவாக்கருக்கு ஸஹிகரிககையும் அவனக் பகவிலே யாசிததததததத அயாசிததததததத பரீகரஹிககையும் பகவானுக்கு அந்விஷ்டமாயிருக்கும்.

(தானபஹரிககையாவது) - தேரே தானே திதகரு கத்ததவயாச செய்கை. (அபஹரிகருமவாசகருக்கு ஸஹிகரிககையாவது), காமபஹரிககிறே மிஷ்கிதிறே என்று கினைத்தது, (அபஹரத்தககருக்கு அதுமதயாதிகளாலே ஸஹாரயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பகவிலே யாசிததததத பரீகரஹிககையாவது), காமியவபஹாரததகருக் கூட்டனரே யென்று கினைத்தது தானவர்கள் பகவிலே ஸிவயதற யபேஷித்தது வாககிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதததத பரீகரஹிககையாவது), காமபேஷித்ததிலேமே என்று கினைத்தது அவர்கள் தான்களை தருமவயதற வாகருகை. (பகவானுக் கவிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை திக்கையும இவனுடையவுறுதல்கள் பரவிய கருவியபண்ணிப் போரும் ஸாயேசவரன திருவுள்ளததததத அகமேததா திருகருமென்கை.

(304)

305. அசாதம், பரவததபசாரததை விவரிககிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காராதத காமங்களடியாக ஸ்வைஷ்ணவர் களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷகன்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திகரு முடலான அஹ வகாரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்றாக இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென நிருககமாட் டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோத மென்கை (305)

306. அநந்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிககிறார் (அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நீதிபந்தநமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்றால் அஸஹமாநவ்யிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தப்பத்தாபசாரமும்.

அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈசவரனுக்கிது அத்தந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது; *பவதஸஹ்யை-ஆகஸி ரத* எனிறே பட்டரருளிச்செய்தது (விரிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநவ்யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே அராதகமாதி பிபந்தநமாக வனறிககே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத் விஷயம் பாகவத் விஷயம் என்றால் காண்க கேடகப்பொறுதபடி யிருக்கை (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச் செய்த வர்த்தத்தின்படி யறுஷ்டியாமைபடி, அவனுபதேசித்த மந்தர ததர்த்தங்களை அஸபர்யோஜஸங்களை நசகி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தப்பகதாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பகதரான ஸபரஹ்மசாரிகளுடன் ஜகரஸ்யமுண் டாய் வர்த்திகக வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறதகில பண்ணும் ஸூதியையும் அவனுளுபுந் தொடக்கமானவை (306)

307 இப்படி அகருத்யகரணதி சதுஷ்டயத்தைபு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌய விசேஷங்களைபும இவைதானின்னதுகரு விரோதியா யிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ருங்களுமாய் உபாய விரோதீகளுமாய் உபேய விரோதீகளுமாயிருக்கும்.

(ஒன்றுக்கொன்று கருநகனாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்திலு பகவதப சாரம் கருமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் கருமாய், அதுதன்னிலும் அஸஹ யாபசாரம் கருமாயிருக்கை, இதுககடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டி லுத்தரோத் தரங்களில் பகவந்விசுரஹ மதிசயித்திருக்கை அகருத்யகரணத்திலு, ஸ்வாஜ்ஞா திலங்கமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் தனதிறத்தி லபசாரத் தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே *ஜ்ஞாநீத்வாத்மவ* என்கிறபடியே தனக்குபிராக கினைத்திருக்கும் பாகவத் விஷயங்களிலு அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணும்பசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே விரிபந்தநமாகத் தன்பகவிலும் தன்னுடையார் பக்கவிலுமாதல் உபயவைபவ ஜ்ஞாபகலு உபயாபி

மதனு வாகாரியன பக்கவிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பகதர் பககவிலே யாதல் செய்யு மபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுகொன்று கருமா யிருக்கும். அகருத்தகரணத்தில பகவ தபசாராதினரு மந்தர்ப்பவிகுமாயிருக்க தனித தனி திப்படி பிரித்தசொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய கரளர்ய விசேஷங்களைப் பற்றினிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது)— இவ்வாதமாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேனமேலும் கருவி பண்ணு கைக குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய கருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோலஸிஸ்த்துக்கும் விலக்காயிருக்கை. *இரக்க முபாயம், இனிமையுபேயம்* எனனக கடவதிறே ஆகையால் இவ்வக்ருதயகரணதி கள் கீரிலே நெருப்பெழுமாப்பீபாலே அவன திருவுள்ளத்திலே கிக்ரஹததைக ளிளப்பி அவனுடைய கருபையு முகப்பு மிவனபகக லறுமபடி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளெனனத் தட்டிலை. (தனகுத்தான் தேறும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச் சப்தார்த்தத்தை விஸ்தீரண ப்ரதிபாதிக்கை யாலும், (உகந்தருளின லிலங்கலிலாத்ராதிசயமும்) என்று உகந்தருளின லில ப்ரஸங் கத்தாலும், மேலே (பகவத கைங்கர்யம்) என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸீம்பநதி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத ராராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக் கையாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும், (காத்வய மாகார்ய கைங் கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) என்று தொடங்கி (சிஞ்சித்தகிரீத்தால் ஸவருபம் விறம் பெறுவது) எனனுமளவாகவும், சதுர்த்தயர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும், விஷித்த சாதூர்விய ப்ரதிபாதசமுகேர ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும் நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசு கையாலும் இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தா ராயத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால்—கீழ்க்கோபாயத்தைக கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேகநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாரா பேகதிதங்களையும், ப்ராப காத்ர பரித்யாக வேறுதவான ஸவருப நாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின ஸவருபாது கூலத்வாதியையும், ஸவகதஸவீகாராதுபாயத்வத்தையும், பகத ஸவீகாரோபாயத் வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸவீகரிகுமீத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிறுப்படியையும், உபாயம் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜக விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும் ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வபராதந்தர்யங்களும் ஸ்வ தோஷ நிவருத்தியும் பராநுபவ விரோதியாமபடியையும், தனனல்வரும் நன்மையில் அவனல்வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈசவரனே ரக்ஷகன, தான தனக்கு நாசகனெனனுமத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிகும ப்ரகாரத்தையும், அஹங்கார மும் விஷயங்களும் ஸவருபேணவும் பாகவத விரோதத்தை வினைத்து மிவன் ஸவ ருபத்தை நசிப்பிகுமபடியையும், பாகவதாபசார கரளர்யத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத் திலே பாகவத மாஹாத்மயத்தையும், இவன திநசர்யையும், திநசர்யோகதங்களடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திகுமபோதைக்கு அபேகதிமான வஸ்தவ்யாதி யையும், தச்சர மோகக கர்த்தவயருபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில் ஸவருபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாகும்படியையும், இவனுக்குண்டான குண சதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில அசகதி விஷய விஷித்த சாதூர்வியத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாகரமம் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—ஸதாசார்ய லக்ஷண வைபவம்

308. அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்மருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிகளுக்கு கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியநுவர்த்தம் ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிகைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸசகிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயருடைய பரிமாற்றம் இவை யிருகுகுமபடியை ப்ரஸக்தாறுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிகளுக்கு அசகதி விஷயமான கிஷித்தங்கள சொன்ன ப்ரஸககத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் கருரகிஷித்தம்-பரோபதேச ஸமயத்தில விப்ரதிபத்தியென றருளிச்செய்கிறார் (தான் ஹிதோபதேசமபண்ணும்போது) இத்தியாதிகாயகதாலே.

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் கிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி நீனைக்கை க்ருர நீஷித்தம்.

அதாவது—கீழ்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லாவற்றிலும் குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜீவ்ஜிவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸந்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநவேயதாவான மந்த்ரரூபவிரித்ததை உபதேசிகுக்குங் காலத்தில, உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரண சிஷ்யனையும், உபதேச பலத்தையும் விபரீத ப்ரதிபத்திபண்ணுகை, பூர்வோகத கிஷித்தங்களிற்காட்டில் கருரகிஷித்த மென்கை. அவ்வோ கிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ருரகிஷித்த மென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபவிரித்தியில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது. .... (308)

309. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி கினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்கையிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தன்னை மாருடி கினைக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

309. தன்னை மாருடி நீனைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நீனைக்கை; கிஷ்யனை மாருடி நீனைக்கையாவது தனக்கு கிஷ்யனென்று நீனைக்கை. பலத்தை மாருடி நீனைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், கிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ வாஸத்தையும் பலமாக நீனைக்கை.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி கிணையாமல் (மாருடி கினைக்கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக ரூபதேஷ்டாவாகவும் தான் அங்குத்தைக்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபாதந்த்ரண யிருகுகிற தன்னை இவனுகாசார்யனென்று கினைக்கை. உபதேச பாத்ரண சிஷ்யனை யுள்ளபடி கிணையாமல் (மாருடி கினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு கிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு கிஷ்யனென்று கினைக்கை. உபதேச பலத்தை

உள்ளபடி கிணையாதே (மாறாடி கிணைக்கையாவது), பரோபநேசம் பண்ணுமன்கில, இவ்வாத்தா நிருத்தி "ஆளுமாளர்" என்கிற விஷயத்துக்கு மகன்களால்கூடாக காளையேனும் என்னுமிதவே பஸமாக உபநேசியாதே, இவனு லரும் அர்த்த சசுருஷாருபமான திருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையாதல, சிஷ்யனுன்னியன் ஸமஸாராத் உத்தீர்ணமும் வாயுக்கையாகிற உஜ்ஜீவகத்தையாதல, நிருகதவனுநிகிணை செய்கிற திணைகாடடி. ஸோராதமாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகத்தைகையாலே இப்படி சிருத்தான பகவத் கைகவர்யத்தையாதல, ஸமஸாரத்தி யிருக்கும்கால தன தனிமைநீரக கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸ்ஹுவானத்தையாதல உபநேசத்துக்குப் பஸமாக கிணைக்கை யென்றபடி. (309)

310. இப்படி சிவன் கிணையாதிருக்க இகராலு பஸமும் வீத்திகெற்படி. தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஜுளாஸு ப்ரசகத்தை யதுவதித்தகொண்கி, அவை வீத்திகும் வழி யருளிச்செய்கிறேர் (கிணையாதிருக்க) என்று தொடங்கி

310. கீணையாதிருக்க இத்தாலு பஸமும் வீத்திகீர்படி யென்னெனவீ ;
சேஷபூதனுள் சிஷ்யன் கீணவாலே தருஷ்டபஸம் வீத்திகும் ;
சாவான் கீணவாலே உஜ்ஜீவஸம் வீத்திகும், ஆராயன் கீண
வாலே பகவத் கைகவர்யம் வீத்திகும், உபகார ஸமருதியாலே
ஸஹவஸம் வீத்திகும்

(சேஷபூதனுள் சிஷ்யன் கிணவாலே தருஷ்டபஸம் வீத்திகும்) என்றது— சிஷ்யனுன்னியன் தனக்கு சேஷத்வமேலவருபம் என்றதுஸந்தித்துக் கொண்டுருக்கையாலே, கெடுசித்தார மிலனாதபோது சேஷத்தவம் கூடாதென்று தன் ஸவருப் லாபத்துக்காகத் தன்னுன்ன கெடுசித்தாரம் பண்ணிக்கொண்டு போருக்கையாலே, அர்த்த சசுருஷைகளாகிற திருஷ்ட பஸம் வீத்திகெடுமென்றபடி. (சசுவரன் கிணவாலே உஜ்ஜீவஸம் வீத்திகும்) என்றது, சந்திர்குழல புகருத் திரீர்த தன் விசேஷ கூடாஷுகங்களாலே அதவேஷாதிகிண புண்டாககி ஆசார்ய ஸமஸாரயனத்திலே மூடி. இவ வர்சார்யனுடைய உபநேசகவயத்தை புண்டாககி அத்தியாக விவரீன ஸமஸாரத்தில வின்று மகக்கரப்படுத்தவேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய கருபகார்யமான கிணவாலே சிஷ்யனுன்னவனுடைய வுஜ்ஜீவகம் வீத்திகு மென்றபடி. (ஆராயன் கிணவாலே பகவத் கைகவர்யம் வீத்திகும்) என்றது, இவன் ஹிதோபநேசம் பண்ணி மகன்களால்கூடாக காளையாடி. சேதஸராத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாகு மிகவு முகப்பரக்கையாலே, இது பகவத் கைகவர்யமென்கிறேர் என்றது ஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வர்சார்யன் கிணவாலே உபநேஷ்டாவான் தனக்கு பகவத் கைகவர்யம் வீத்திகெடுமென்றபடி. (உபகார ஸமருதியாலே ஸ்ஹுவஸம் வீத்திகும்) என்றது, அகர்திகால மஹாகார மமகரங்களாலே ஷ்ட ப்ராயனுயக கிடமதவென்கி அஜ்ஹதகமாக அகிகீர்த்த அஜ்ஜாத ஜ்ஜுபகமகத்தாலே வயற்றில் குசியமாதறி மகன்களால்கூடாககாளையாடி. பண்ணின் மஜ்ஹாபகரகன்னெரு என்கிற உபகார ஸமருதியாலே, சிஷ்யனுன்னவன் கூண்காலமும் பீரீயகிம்மன்னரிகிகே கூடிசுடக்கைய ஸவெனுண்டான ஸ்ஹுவஸம் தன்னையே வீத்திகெடுமென்றபடி. ... .. (310)

311. இப்படி விவன கிணையாக இருக்க உபதேசமுடையவரும் விஷ்ணுவரணவாசாய்க்கன கிணையாலே வித்திகையுமெனனுமிட மருவிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத பஸ்யமாயினதும் உபதேஷ்டாவான் வசாயப்பாதகநாதுக ரூபதேசபாதரமான விவனைக்குறித்தனாடர மாசாய்வதையும் விததிகருமபடியை பரதேசாததரகுபேண வருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பஸ்யம்) என்று தொடங்கி.

311. ஸாக்ஷாத்பஸ்யம் ஆராய்வதும் வித்திக்கற்படி வேண்டினவிலை;
தன கிணையாலும் வசாயத் திணையாலும் வித்திக்கும்.

(ஸாக்ஷாத்பஸ்யவது), உபதேசபாதரமான விவன நிருகதி மங்களாசாஸகத்துக்களானாக; இது (தன கிணையாலே வித்திக்கையாவது), உபதேஷ்டாவான் தான் விபரதிபத்திக பணான றுமினரி இதுவே பஸ்யாக கிணைத்து உபதேசிக்கவே அவனப்படி நிருகதி மங்களாசாஸகதிகாரியாகை. (ஆசாய்வதாவது), தனின் வசாயப்பாதகநாதுகவே யுறஸ்தித்ததிகருகிற விவன தனபக்க ரூபதேசவிகேடகிறவனுக்கு ஆசாய்வுகூக; இது (வசவான் கிணையாலே விததிகையாவது). இப்படி தனின்மும் விஷயமையும் பஸ்யமையும் விபரதிபத்தி பணானுதே உளனப்படியுறஸ்தித்த உபதேசிகரும பரிபாகமுடையதுனவிவன இவனுக்காசாயனென்று கிணையிடருகுகையாலே இவனுக்காசாய்வதுண்டாகை. (311)

312. இவனனநரி கருவிகுத்தமமாக விஷயிவ சொன்ன விபரதிபத்தியோடே உபதேசிக்கிற உபயனவருபயம் விததிவாதென்கிறார் (இப்படியொழிய) என்று தொடங்கி.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கிற இருவக்கும் ஸவருப வித்தி யிவ்வ.

(இருவர்க்கும் ஸவருபவித்தி விவ்வ) என்கிறது—மேலுச்சொன்னபடியே யதாபரதிபத்தியோடே உபதேசிக்கிறொழிய வசவானிவின் வசாயனாக கிணையிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவக வசாய்வதவாதெ ஸவருபவித்தி விவ்வ; இப்படி யதாபரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாத வனவில உபதேசகத்தி சிவஸமையாலே, உபதேசபாத்ரமானவனுக்கு விஷய்வமாதெ ஸவருபவித்தி விவ்வென்கை (312)

313. ஆசாய்வுகூக கிரணந ருண மவசயம் வேணுமென்கிறார் (ஆசாய்வுகூகு) என்று தொடங்கி.

313. ஆராய்வுகூகு கீவுயனபக்கல் கருவையும் வசாயயன்பக்கல் வரத்தாய்வும் வேணும்.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான் வசாய்வுகூகு, உஜ்ஜீஜீவிஷுவாவவது உபஸ்கானுன் விஷயனபக்கல், ஐயிவா! எனறிரவகி அவனுஜ்ஜீவிக்கை குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பணானுக்ககிடோன கருவையும், தனின் வரத்தாவாக கிணையாதே அததிககூக கரணபூககூக யுறஸ்திக்கைக்கிடோன ஸவசாய விஷயத்தில பாதகதாயும் அவசயமுண்டாக வேணுமென்கை. ... (313)

314. இவற்றால் பலிகடும்வற்றை யருளிச்செய்திருர் (கருபாயாலே) என்று தொடங்கி.

314. க்ருபையாலே கீடியனைவரும் வித்தீக்கும், பரததாயத்தாலே தன வவரும் வித்தீக்கும்.

அதாவது—அப்படி யவன் எவரும் திருத்தமனவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போரு மிவன் கருபையாலே காளுகரு காணும் எவரும் கிராமலமகையாலே கீடியனுடைய எவரும் வித்தீக்கும்; எவகர்த்துத்வபுத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூகளுகத் தனனை யறணதிகைகளும் மறறும் ஸர்வகார்யத்திறும் ததநீகனாய் வாத திகைகரு முடவரண பரதகந்தீயத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய எவரும் வித்தீகரு மென்கை.

ஆக, ஜீழ்செய்ததாயத்தது — ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் வைவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பவவிஷயத்திலும் முண்டாம் விபரதிபததிகள் கருகிவித்த மென்றும், அகத் விபரதிபததிகள்தா வினனதென்றும், இவன் கீனையாதிருகத் தருஷ்ட ப்ரயோஜனாதிகள் வாத வித்தீகமும் வழியும், ஸாக்ஷாத் பஸாசார்யதவனை வித்தீகமும் வழியும், இப்படியானறியே விபரதிபததய உபதேசிகளுபயவருபும் வித்தியாவையும், ஆசார்யனுவனக கவசயாபேஷித் குணதீவ்யமும், ததுபய பவமும் சொலவிற்புய்த்து. .... (314)

315. இப்படி உபதேசாறுகுண கியமகளை தாசிப்பித்த வாகதரம், உபதே சிகருமளவில இன்னமகதரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்ப தெனவிறு (315) என்று தொடங்கி.

315. தேரே ஆராயனென்பது ஸமஸர நிவந்தகமான பெரிய த்ரு மந்தரத்தை யுபதேசித்தவனை

(315) ஆசார்யனென்பது) என்கிறது—ஆசார்யதவம் குறையற வினறியிருக கச செயதே ப்ரதிநிமாதீரவகொண்டு சொலனுமளவனறிகரு ஸாக்ஷாதாசார்ய நென்று சொலனுதென்றபடி.

(ஸமஸரவிவந்தகமான பெரிய திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தவனை) (என்றது, * ஐஹலெனதிக ஸமசவர்யம்* இதயாதிப்படியே அதில பஸரதயா கிருகததே யாதிலும் அசயபலங்களில தாத்பர்யமினறிகரு மோக்ஷபுததிலே கோககககிருக கையாலே, * ஸர்வகேவதாத் ஸாராத் தல ஸமஸாராணவதாரக, கதிரஷ்டாஷ்டரோ கருணா மபுர்பவ காக்ஷிணம்* என்கிறபடியே ஸமஸார கிவரத்தகமாய, அதவல * மகதராணம் பரமோ மகதரோ குஹ்யாகாம குஹ்யமுததமம், பவித்ரஞ்ச பவித் ராணம் மூலமகத்ரண ஸாகதல* என்கிறபடியே ஸர்வமகதராகதரோதகருஷ்டமான பெருமையையுடந்தான் திருமகதரத்தை, ஸமஸாரகிவரத்தகதவ பரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை பென்கை. தீவ்யம் பூரவோத்தரவாகயங்களாலே இதில மதயம் சரமபத் கிவரணமாய, சரமசலேகம் பூரவோத்தரவாத் தவகளாலே அதில பூரவோத் தர வாகடவிவரணமா கிருககையாலே, மறத் ரஹஸ்யதவயமும் பரதம் ரஹஸ்யமான

வித்தோடே அசையமா யிருக்கையாலே, இத்தகை சொலையே அவற்றினுடைய வுப தேசமும் தன்னடையே சொலவிறகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியதிருமத் தரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையாலே இது ரஹஸ்யத்ரயோப தேசத்துக்கு முபலக்ஷணம். ... .. (315)

316. பகவத மக்த்ரங்களி லேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாகாச் யத்வயிவசியோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸமஸார வர்த்தகளுமாய்) என்று தொடங்கி.

316. ஸமஸார வர்த்தகங்களுமாய் கூடாந்ரங்களுமான பகவத் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆளாயத்வ முநதீயிவகி.

அதாவது—ஸமஸாரத்தை விவர்த்திப்பியாதமாத்ரமான நிககே வனர்க்கு மலைய யாய், பெருமையின நிககே கூடாந்ரகளுமாய் யிருந்தனுள் ததித்ர பகவத்மக்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்டருதவபரபுகதமான ஆளாயத்வ பரதிமிமாத்ர மொழிய நத்பூர்த்தி யிலகியென்கை. .. .. (316)

317. கூடாந்ரங்களென்பது கூடாந்ரதேவதா மக்த்ரங்களையன்றே? பகவத மக்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவதமக்த்ரங் களை) என்று தொடங்கி,

317. பகவத் மந்த்ரங்களை கூடாந்ரங்களென்கிறது பதந்ரார

அதாவது—பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வாத பெருமையை யுடைய மக்த்ரங்களை கூடாந்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ர வித்யாதி கூடாந்ரபலங்களாக கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை. (317)

318. ஸமஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸமஸார) இதயாதிபாலே.

318. ஸமஸாரவர்த்தகங்களென்கிறதும் சுத்தாலே.

(அதனாலே) என்றது—மீழ்ச்சொன்ன பாதகமான கூடாந்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை. .... .. (318)

319. ஆலுவியறறுக்கிறது ஸவாபாஸிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இததான) என்று தொடங்கி.

319. இதுநான ஓஸபாதிக்கம்.

(இதுதான) என்று—கூடாந்ர பஸபரததவததைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஓஸபாதி கம்) என்றது, உபாதி ப்ரபுகதமாய் வாததித்தனை யென்கை. (319)

320. அத்தை யுபபாதிக்கிறார் (சேதனனுடைய ரூபியாலே வருகையாலே) என்று.

320. சேதநுடைய ரூபியலே வருகையாலே.

அதாவது—பகவத மகதரகனாகையாலே மேஷப்தரத்தவ சகநிபுமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய கூடாநர பஸ்ப்தரத்தவ, பரகருநி வசயனுன சேதநுடைய கூடாநரபல ரூபியலே வருகையாலே யென்கை. ஐசுவர்யகாமாகரு கோபால மகதராதிகளும், புதரகாமாகரு ராமமத்தராதிகளும், விதயாகாமர்கரு ஹயகர்மமகதராதிகளும், விஜயகாமாகரு ஸுதர்சன காரவீமஹ மத்தராதிகளுமாய், இப்படி சியமேக கூடாநரபலகையே கொடுத்தப் போருநிறிந்து, சேதநுடைய ருசயதுருணமாக இவ்விவோமகதரகன இவ்விவோபலகையே கொடுக்கக் கடவதென்று ஈசவரன சியமேக கலபிதது வைகைகலிறே, அதுதான் சேதநுடைய ருசயதுருண மாகக் கலபிதததாக்கையாலே, அவற்றுகையை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஒன்பாநிகமென்ன லாமிறே. (320)

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம்

321. ஆக, (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணுமபோது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்தவ பூர்த்தியிலே) என்னுமளவும் ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதமபண்ணி, அகந்தரம், அநினமேக வசத பரணாகிக சகைகளையும் பரிஹரித்தார் கிற, மேல சிஷ்ய ஸ்வரூப சோதகம் பண்ணுகிறார் (சிஷ்யனென்பது) என்று தொடங்கி.

321. சிஷ்யனென்பது ஸாதயாதர நீவருத்தியும் பலனாத கஞ்ஞவையும், ஆத்தியும் சூதரபூம அந்நிலையும் உடையவன்.

(சிஷ்யனென்பது) என்றது—உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுத்தவாரி யாகச் சொல்லுகையன்றிகே, சிஷ்யனென்று முகயமாகச் சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸாதயாதர நீவருத்தியாவது), ஸ்வரூப விரோதியான ஐசுவர்ய கைவையல கனாகிற பராப்பாகதரத்தில் மந்தத மகவயமற்றிருக்கை. அன்றிகே, இவ்வாசார் யனறனையொழிய வேருரு பராயவனது வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (பலஸாதகசாருஷ்யாவது), "குரு கசருஷ்யா வித்யா" என்கிறபடியே ஆசார் யனைத் தான்பண்ணுகிற கசருஷ்யாலே ஸாதோஷிப்பிதது ஐஞ்சரோபஜீவகம் பண்ணுகை பராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன தனக்குபகரிகிற ததத்தஐஞ்சராமாகிற பததினுடைய ஸித்திக்கு ஸாதகமாயிருக்கதன் ஆசார்யபரிசாயம். அன்றிகே, ஸ்வரூபாநுபுமான் பததினும் ஸாதகத்திது முண்டான சரோ தயிசை பாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுக்கோலலாமாகிற பததகைரு ஸாதகமான ததபரிசாயம் யென்ன வுமாம். (ஆத்தியாவது), "இருள தருமாலாம" என்கிறபடியே பிறத ஐஞ்சரத் துக்கு விரோதியான இவ்விபூதியினின்றும் கஜிப் போகப்பெருமையாலேயுள்ள கலேசம். அன்றிகே, ஆசார்ய விகரஹாநுபவலாபத்தில் கலேசமாகவுமாம். (ஆதரமாவது), உத்தரோததர மதபூஷை விநியுமபடி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவதருணாநுபவத்தில் மேனமேது முண்டாகாகித்திற விருபபம். அன்றிகே, ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன சோதனைக்கண்டாப்போலே ததநுபவ கைகல்யக களிலே மண்டி விழுமபடியான விருப்பமாகவுமாம். (அகஸ்தியையாவது), ஆசார்யன்

பகவத் பாகவத வைபவங்களைப் பரக உபபாதிதா கினாலும், *ப்ரவக்ஷ்யாமயச ஸாலியவே* என னும்படி அதிஸஸ்யயதறிருககை அனநிககே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தைபும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தைபும் கண்டாஸ அதி ஸஸ்யயதறிருககை யென்னவுமாம். *அஸாலியாப்ரஸவபூ:ச* எனஐறி விதுகரு, “ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமியாயத்திப் பொருதத” என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய்தது. பகவத விஷயத்தினுட்பட அஸாலியப்பண்ணு கினாலும் தநியவிஷயத்தில் சொஸஸ்யேனுமோ, *இததத தே ஸுஹயதம் பரவக்ஷ்யாம யஸஸாலியவே* எனருளிதே. ஆக, இப்படியிருததன ஸத்ருன ஸம்பகஸையாயத்த தேரே சிஷ்யஸெனப்பத (321)

322. இப்படி உதகஸக்ஷணபுகதனா சிஷ்யனுக்கு ஸவாசார்ய விஷயத்தி னுண்டாகவேணமும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்ததை விதிக்கிறாமேல (மகத்ரமும்) என்று தோடகி.

322. மதத்ரமும் தேவதையும் பஸும் பஸாபுபத்த்க்கும் பஸாதத்ரமும்
ஜுஸிகபோகருமேலஸ மாஸாயஸே யெனற நீகைக்கடவன

அதாவது *மகதாஸ தராயத இதி மகத்ர:ச* எனகிறபடியே அநஸந்தாத்ரு ரகக்மாயிருததன திருமகதாஸும், ததபாதிபாதய பாதேவதையும், தத்பாஸாத ஸ்ப்யமான கைகக்யருப மஹாபஸும், ததநுபாதிசுளான அவித்யாதி சிவருத்தி பூர்வகமான ஸஸஸவருபாஸிப்பாவமும் ஸாலோகயாதிகளுமாகிற விஸவபும், ததாவித பஸ்ப்ரதமான ஸாதஸும், புத்ர தாா கருஹ கேஷ்தா பசவகாத யதபவருபமான இஹஸோகததில போகயமாஐறி இவையெவஸம் ஸமகரு ஸமுதாய ஆசார்யஸே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணககடவ ஸெனகை. *ருருரேவ பரமபரஹம் ருருரேவ பராகதி, ருருரேவ பராகித்யா ருருரேவ பராயணம், ருருரேவ பராகாமே ருருரேவ பரத்தம், யஸமாத் ததுபதேஷ்டாஸென தஸமாத் ருருதரோ ருரு:ச* எனறும் *ஐஹிகாஸுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஸ்டாஸுரதோ ருரு, இத்த்யேவம் யே ச மஸயத்தே த்யகதவயாஸ தே மகீஷிபி:ச* எனறும், இப்படி சாஸத்ரகஸளித் சொஸஸுக்கையாலே, (கிஸைக்ககடவன) என்று விதிருபெண அருளிச்செய்கிறார். (322)

323. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவஸித்தத்தி ஸாபதிசுருடனாக இது பரமா சார்ய வசத வித்தமுமென றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தோடகி.

323. “மாதா பிதா யுவதய” என்கிற சலோகத்திலே இவஸாதத்ததைப்
பரமாசார்யரு மருவிச்செய்தா.

அதாவது “மாதாபிதா யுவதயஸ தயா விபூதி” என்று, ஐஹிகபோகக் கணபும், “ஸாவம்” என்று, அதுகத ஸகஸகதாத்ராலே மகத்ர தேவதா பஸாதி கணபு மெஷித்த, இத்தஸையும் ஆழவாா திருவடிகளேயென றருளிச்செய்கையாலே, அந்த சலோகத்திலே சிவஸித்தத்ததைப் பரமாசார்யான ஆஸவகதாரு மருளிச் செயதாரெனகை. ... .. (323)

324. இப்படி யெஸஸாலியஸே யெனறஹஸந்திககைக்கடியேதெனன அருளிச் செய்கிறார் (இதுககடி உபகாஸஸருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்மருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யனே மகாகு லைமும் என்றறஸாதிகைகரு ஹேது, சித்ய ஸம்ஸாரியங்கிடத்த தனனை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி சித்ய ஸாஸிரிகளுடைய அதுபவத்துக்கு அர்ஹனுமபடிபண்ணின் உபகாராஹஸ்தாஹ மெனனக. (324)

325. இவவுபகாரஸ்மருதி ப்ரஸங்கத்திலே அகிணுடைய பரதம் சரமாவதிகளை தர்சிபகிகிருர் (உபகார ஸ்மருதிகரு) என்று தொடலகி.

326. உபகார ஸ்மருதிக்கு ஸுதஸு ஆசார்யஸ்பககம் க்ருதஜ்ஞதை; ஸுதநதரீஸம் ஈஸரஸ்பககம் க்ருதஜ்ஞதை

இசுசேதகன முகதற அதுஸாதிப்பது, அதுனாத லுஸாபாஸுகததாலே தனகரு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவதவிஷயத்தைக கைப்படுத்தின் வர்சாயன பண்ணின் உபகாரததையாகையாலே, (உபகார ஸ்மருதிகரு முதஸு ஆசார்யன பககல கருதஜ்ஞதை) எனகிறது கருதஜ்ஞதையு ஸுபகாரஸ்மருதியும் பர்யாயம் ஆசார்ய கௌரவம் கௌசில படப்பட அவவிஷயத்திலே தனனைககௌணடுவகது சேர்த்த விசுவரன பண்ணின் கருஷிபரம்பரைமைய பினை யஜ்ஞாதிக்கையாலே (முடிததலில மீசுவரன பககல கருதஜ்ஞதை) எனகிறது. இதுவு மீசுவரனபகக ஸுபகாரஸ்மருதி யெனறபடி. இத்தாஸ—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த வர்சார்யன பண்ணின் உபகாரத்தை யஜ்ஞாதிகை விழிததால, அவனுடைய வைபவம் கௌசிலே ஸந்த்ரிஞ்சகவாதே, இப்படி விருககிற விஷயத்தை ஸாபெற்றது எம்பெருமானுடையெனறே வென்று தத்கருதேஸாபகாராஹஸ்தாதாரத்திலே சென்று தலைககட்டு மெனறதாய்த்து. ... (325)

326. இனி, இகத ஸதாசார்ய ஸசகிஷ்யர்களுடைய பரிமாறறயிருகருமபடியை அருளிசசெய்கிருர் மேல (சிஷ்யனுமர்சாயனும்) என்று தொடலகி.

326. சிஷ்யனு மர்சாயனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவாகன.

(அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதகளை நடத்துகையாவது)—சிஷ்ய ஸுசாயனுகரு ப்ரியஹிதக விரணடையும் நடததுகையும், ஆசார்யன சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதக விரணடையும் நடததுகையும் (நடத்தக கடவர்கன) என்றது—இகினுடைய அவசய கரணீயதவம் தேஹறுகைக்காக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் கரமமெனனென்ன அருளிசசெய்கிருர் (சிஷ்யன) என்று தொடலகி.

327. சிஷ்யன் தான ப்ரியத்தை நடத்தககடவன்; ஈஸரனைக்கொனரு ஹிதத்தை நடத்தககடவன்; ஆசாயன் மாகுடி நடத்தககடவன்.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுக கிரணடையும் நடத்துமிடத்தில, தன ஸ்வ ரூபாநுணமாக ஆசார்ய முகோலஸாஸமே புருஷார்த்தமென்று வினைத்து தனனு டைய கிஞ்சிதகாராதிகளாலே தாலுசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப

போரககடவன; மங்களாசாஸநபரணைகயாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுள் ளத்தி லொருகலகம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படி யேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில் இததைப் போககித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ராரகதித்து, ஈச் வரணைககொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை (ஆசார்யன் மாருடி நடத்து கையாவது)—ஹிததகபரணைகயாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாமி வாராதபடி வேறையோ பாதேயவகளினுடைய ஹாதேயபாதாநங்களில் ஸகாலித்யம் பிறவாமல நியமித்து, ஸர்வகாலமும் ஸ்வபூதி நடத்திக்கொண்டு போருகையாஹி ஹிதத்தைத் தான்நடத்தி. த்ருஷ்டத்தில் ஸவகோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நானைக்கு இவன் நலவகாமல இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணு மென்றர்த்தித்து, ஈசவரணைககொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. ... (327)

328. இப்படி செய்த போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்பந்தநமா யிருககுமோவென்கிற சமகையிலே யருளிச் செய்கிறார் (சிஷ்யனுக்க்பிலே) என்று தொடங்கி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயுன்றிப்போரும், ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யுன்றிப்போரும்.

அதாவது—சிஷ்யன் சேஷபூதகைகயாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதிகிலே பூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ரூபாவானகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனுனவிவன் ஸமஸாரா துத்திர்ணயம் உஜ்ஜீவிக்கையிலே பூற்றமாய்ப் போரு மென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து. ... .. (328)

229. கிழசசொன்னவற்றால் பலிகருமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹிஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகக் கவகாயில்லை.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, சிஷ்யனுனவிவ னுசார்ய னுடைய ப்ரீதிகு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அகிஷ்டகரணதிகளாலே கிகர ஹததுககு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யுன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அறுவதிககிற தாகவுமாம். ... .. (329)

330. ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொரு படிப்பட்டிருககுமோ, காலுஷ்யவகளுண்டாகாதோ, அதடியாக கிகரஹபாத்ரமாம் போது அந்த கிகரஹம் இரண்டு தலைக்கு மெவ்வனையாகக் கடவதென அருளிச் செய்கிறார் (கிகரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. நீக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமம்போது அநு ஹ்நுபமாயகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

அதாவது—அகிலைகாரணத்தினடியாக ஆசார்ய விகரஹத்தாகருப பாதமரண தஸையினை அந்த விகரஹம் சிஷ்யனுனவியனை அபதேபரவருத்தனாகாதபடி. கியமித்து கவையி டைத்துக்கை குறுபுபாயக்கொண்டு ஹிதகுபமாதிருப்பதொனதுகையாலே, இப்படி மனம் விகரஹிப்பதே என்று இவன் கொஞ்சனாதம், இவனை விப்படி விகர ஹிதகவேண்டுமிறதெயென்று ஆசார்யன் கொஞ்சனாதம் செய்கை யன்றிகே, விகரஹ விஷயமான விவனுக்கும் விகரஹாசார்யமான வசார்யனுக்கும் அங்கேகாரய மென்கை

(330)

331. விகரஹ முபாதேயமாகில விகரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதே யென்ன? (சிஷ்யனுக்கு விகரஹ காரணம் தயாலயம்) என்கிறார்

331. கீஷ்யனுக்கு தீக்ஷணகாரணம் தயாலயம்

அதாவது—விகரஹ முபாதேயமென்று கினைத்த மீளவும் ததகாரணத்தைச் செய்வொண்ணுத, யாதொரு காரணத்தாலே கீரீதே கெருப்பொழுவாப்போலே தன் விஷயத்தின் குணிகத தெளிந்திருக்கிற வசார்ய ஹ்ருதயத்திலே விகரஹமெழுந் திருத்தத, அந்த காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணு மென்கை

(331)

332. கிழசசொன்ன வசார்ய விகரஹம் ஹிதகுபமென்று வைதமரக உபர தேயமாமனவன்றிகே, இவனுக்கு பரபர கோடி கடிதமாதிருக்கு மென்குமத்ததை ஸத்ருஷ்டாகதமாக அருளிச்செய்கிறார் (விகரஹத்தான்) என்று தொடங்கி.

332. தீக்ஷணதான பகவத தீக்ஷணம்போலே ப்ரபயாததீக்தம்

அதாவது—ஸவாசார்யன் ஸவவிஷயத்தின் ஹிதகுபண்பண்ணுகிற விகர ஹத்தான், ஸவவிதோதி விவருத்திக குறுப்பாகையாலே, “கொண்ட சிறுமொன றுண்டு” “செய்யேல் திவினை” இதயாதிகளில் சொல்லுகிற பகவத விகரஹம் போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அததாப்பூதமென்கை “ஆசார்ய னாததகாமன களில் னசையறறவனாகையாலே அவை தோதுவாகப் ப்ரபயாககவும் வெறுக்கவும் ப்ரபாதிதிலே, இனி இவனுடைய ஹிதகுபமாக வெறுத்தாலுமில் அதவும் ப்ரப யாததீக்தமாககடவது” என்று இத்தனை மானிக்கையிலேயே ஆசார்யனின் அருளிச்செய்தாரிதே

(332)

333. கிழிவர்க்கும் பரதார கருத்யவகனாகச சொன்ன ஹிதகரண பரிய கரணவகனின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

333. ஆசார்யன் கீஷ்யனுடைய ஸவருபத்தைப் பேணக்கடவன், கீஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்

அதாவது—உஜ்ஜீவகபரனுன் ஆசார்யன், உஜ்ஜீவீவிஷுயரய வகது உப ஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே பூனரிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸவருபத்தை ப்ரப யாதிகமரகவும் ஒரு பழுத வராதபடி ஏகாகரகித்தனாகக்கொண்டு உபதேசாதி கனாலே ஷோககிக்கொண்டு ப்ரபாககடவன், ப்ரியபரனுன் சிஷ்யன், தன்னுடைய

உஜ்ஜீவகபரனுய் தன் ஸவருப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற ஆசாயனுடைய திருமேனியை உசிதகைகரையங்களாலே ஸர்வகாலமும் மேகாகரத்திலும் கோகதிகொண்டு போரககடவ நென்கை, ... (333)

334. இப்படி சிவருமிரண்டையும் பேணிவிட விரண்டு தலைகளும் பலிகருமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

334. இரண்டு மீதுவீக்தம் ஸவருபமுமாய பகவதகங்கையமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசாயனுடைய சிஷ்யனுடைய ஸவருபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யனுடைய ஆசாயனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸவஸாஸாதாரணமாகக் களாயகையாலே, இரண்டு மிருவாக்கும் ஸவருபமுமாய்; * அஹமகம் * என்கிற படியே அவனுக்கு போகயமாகாகுது யோகயமாய்வதது அராதிகால ம்ப்படி விசியோகப்படப்பெறாமல் விடாத விவன் ஸவருபம் தாக்குச் விசியோகாரஹமாகத் திருத்தமப்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், “கனகெண்டாடண கைவிடாள்” என்கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடுகக் ஸவஸியாதப்படிபோகயமாசிகுகிற ஆசாய விசுவரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸதகத்யா பகவத் கைககர்யமுமா சிகுகருமென்கை, (334)

335 இப்படி வஸஸாஸாதாரணமாகவேணும்மா, ஆசாயனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸவருப ரக்ஷணத்திலும் மகவயமுண்டானால் வரும்தேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசாயனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335 ஆசாயனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸவருபமுமாய், சிஷ்யனுக்கு ஆதரக்ஷணம் ஸவருபமுமாய்.

அதாவது—தன்னுடைய தேஹயாதாரணம் தானுபேஷகனுக்குக் கிஷ்யனுன்னவன் இதுவே மகவரு ஸவருபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையெழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற வித ஆசாயனுக்கு ஆசாயயவமாய்கிற ஸவருபத்தைக்கு ஹாஸி, தானுசாய்வ பகவினே வஸஸாதாரணம் பின்பு தன் ஸவருபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டுபோரக கண்டிருக்கையெழிய தான் தன்னுதமரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற வித, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யயவமாய்கிற ஸவருபத்துக்கு ஹாஸியென்கை ஆகையால், மறந்தும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸவருப ரக்ஷணமும், ஆசாயனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவயமன்றென்றதாய்தது (335)

336. இனி, ஆசாயனும் சிஷ்யனும் மிப்படி தகதாருக்கு வஸஸாஸாதாரணம் ஆதரரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்திலே, அவசயம் பரிஹாஸீயங்களான விசேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசாயன ஓதமரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்திலே) என்று தொடங்கி

336 ஆசாயன ஆதரரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி ஓதமரக்ஷணம் விசேஷி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி மமகாரம் விசேஷி.

அதாவது—ஹிதபரண ஆசாயன ஸவேரபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணப்பட்டதில், காண ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹக் காரம், ஆசாய பரதத்தீர்வாகிற தன்னதிகார விரோதி, பரிவரண ஆஷ்யன தரவயாதிகளாலே ஆசாய தேஹரக்ஷணம் பண்ணப்பட்டதில், என்னுடைய தரவயக களாலும் கண்ணகளாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், சரீராத் த் ப்ராணுதிகளெல்லா மரகாரியசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்ன திகார விரோதி யென்கை. (336)

337. ஆசாயனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தததாமுடைய தேஹரக்ஷண தஸையில் பரிபததி விசேஷங்களை வகுத தருவரிச செய்கிற மேல (ஆசாயன) என்று தொடங்கி

337 ஆசாயன தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஸவதேஹரக்ஷணம் ஆசாயனவஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

(ஆசாயன தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்) என்றது—சரீரமீத்தம் பராணஞ்ச லைக்குருப்பியா கிவேதயேதம் என்கிற படியே சிஷ்ய ஸ்வஸம்வயம் அடியிலே ஸமாபதிதமாகையாலே ஸவதேஹரக்ஷணத்தாக் குறுப்பாக வவன காணேசிதமாக கிஞ்சிதகரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் வினைவிதிகளை தன்னதென்று வரவி விதியாகக் கொள்ளக்கடவ னென்கை

(சிஷ்யன் ஸவதேஹரக்ஷண மரகாரியன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்) என்றது—தனக்கொருடமை மினறிக்கே ஸகஸுமரகாரிய சேஷமாகையாலே, ஸவதேஹரக்ஷணத்தாக் குறுப்பாக விதியாகக் கொள்ளுமவற்றை ஆசாயனுடைய பென்று பரிபததிபண்ணி விதியாகக் கொள்ளக்கடவனென்கை. (337)

338 ஆசாய தேஹரக்ஷணத்தில் வஸ்தவம், சிஷ்யன் தனக்குள்ளுக்கடவா மருதத்தை புடைமையென்னும் வினைவாலே கொடுக்கவும், ஆசாயனும் தந்தருள் வஸ்துவை பரவருகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதர ஹிதமான வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவாக்களால் ரென்கிறர் (ஆசாயன் சிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

338. ஆசாயன் சிஷ்யனவஸ்துவை கொடுக்கக்கடவனவன், சிஷ்யன் தன் வஸ்துவை கொடுக்கக் கடவனவன்

(சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவ னவன்) என்றது—இவன் மதியம் என்றபிமாதிதிருக்கும் வஸ்துவை மறந்தும் அங்கீகரிக்கக் கடவனவன் என்கை. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனவன்) என்றது—ஸவதியம் என்றபி மாதிதிருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸபாசமுன்னவை விஷய என்று வெருவீருக்கும் மருது பரகருதியான வரகாயனுக்கு, விஷத்தை யிடுகாப்போரில் ஸமாபதிக்கக்கடவனவன் என்கை. (338)

339. அப்படி கொன்னுதல கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளல) என்று தொடங்கி.

339. கொளவில் மீடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

அதாவது—சிஷ்யன என்னது என்றிருக்கும் வஸதுவை சாபதைதானே ஸமீகரீகரின, எசவான அகிஸபர விரவாஹுகலுயப் போருகையாலே கமககென்ன குறைபுணர் எனறிருக்கும் பரிபூர்ணனை தான தேஹ யாதரைகருவட நுதலற்ற தரிதரனுவிநிம்; என்னது என்று புத்திபண்ணிஒனறை யாசார்யனுக்குகொடுக்கில் *சரிமர்த்தம்* இதயாதிப்படியே அடிசிலே ஸம்பபிதமாகையாலே ததியை மிருககிற வறிலே மதியதவ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸம்பபஹாரியய விநிமென்கை.

340. இவவனவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாரியும் வருமென்கிறார் (கொள கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள கொடையுண்டானும் ஸம்பந்தம் குளியும்.

அதாவது—சிஷ்யாசார்யதவவாறிற ஸம்பந்தமுண்டானும், சேஷபூகனான சிஷ்யன *சரிமாதகம்* இத்தயாதிப்படியே ஸர்வநு மயருகதைய தென்னும் வினை வாரிலே ஸம்பாபிக்கையம். அப்படி ஸம்பப்பிததவற்றை சேஷியான வர்சார்ய னாகரீ கரீககையும் முறைபாமிருக்க, இவன தன்னது என்றபிரிவித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸமீகரீககையும், இவன என்னது என்றபிரிவித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸம்பாபிக்கையுமாவிற முறைகேடான கொளகொடை புண்டானபோது, சிஷ்யா சார்யத்தவருப ஸம்பந்தம் குளிக்கேறிற மென்கை. (340)

341 இப்படி தாரித்யதரவயபஹாராகன வருவதும் ஸம்பந்தம் குளியதவ கொளகொடைதர துண்டாகிவிடுற, அதுதாவின்கள செயயாககென்னனுமிடத்தை ஸுதேஹதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன) என்று தொடங்கி.

341. இவன மீடியனுகையாலே கொடான, அவன பூனனுகையாலே கொளனான்.

அதாவது—சிஷ்யனான இவன, “ஸகலநு மாசார்ய ஸவம், கயமதென்று ஸம்பப்பிக்கலாவ தெ” நறுமல்கி “என்றிருக்கும் மீடியனுகையாலே, நாம அலகுத தைக கொளகறக கொடுக்கிறோம் என்று கொடான, ஆசார்யனுன்னவன், “சசவரன் ஸகலபர விவாஹுகலுய கடத்திக்கொண்டு போருகையாலே கமககிளியென்ன குறை யுண்டு” என்றிருக்கும் பரிபூர்ணன மிருககையாலே, இவனபிரிமா தஷ்டமான்வைய யொன்றையு மறகீகரியா நென்கை. (341)

342. இதை பூர்த்தி தாரித்யவகனா விருவாகரும் பவித்தவற்றை வருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி

342 அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே வவருபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மீடியனே வவருபம் ஜீவித்தது.

அதாவது—ஆசார்யனுக்கு, இவனபிரிமா தஷ்டமான்வைய யொன்றையும் கொள்ளாமக குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்தவ்வாறிற வவருபம் ஜீவித்தது;

சிஷ்யனுன இவனுக்கு, எவையேதவ புதத்யா ஒன்றையும் ஸமாபதிகைகளுக்கு யோக மாதையில்லாத ஸகல ததியைவ பரதிபத்தி விதத தாரித்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாவிறி எவரும ஐவித்ததென்கை. (342)

343. இனி, சிஷ்யனுசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென நருளிச செய்வதாக, தத்திய்ய பரகாததை யறுவதிகளுக்குர் (ஆனால் சிஷ்ய னுசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று

343 ஆளுவ சிஷ்யன ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோகமாதை இல்லையாவதிலும், உபகார மெருதியுடைய சிஷ்யன மஹோபகாரகளுன ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னில் வென்கை (343)

344. அதுக குத்தக மருளிசசெய்குஞர் (ஆசார்யன கினைவாலேயுனது) என்று,

344 ஆசார்யன கினைவாலே யுனது.

அதாவது—எவருபலனுன சிஷ்யன கினைவா லொருக்கது மொன்றுமில்லை; எவகருவிபல ஸத்தஷ்டனுன ஆசார்யன கினைவாலே யுனடென்கை. (344)

345. அதேதென்ன வருளிசசெய்குஞர் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. ஆதாவது ஐஞ்சு வயவரைய பரேம ஸமாரங்கன

(ஐஞ்சு வயவரைய பரேம ஸமரசாரங்கனாவன்) ,எவருபலாதாத்தியஜஞ்சு மும், தததுருபகன்கள ஊபாய வயவரையமும், உபேயப்பரேமமும், இவை மூன்றுகரு மதுருபமான ஸமயகதுஷ்டாகமும் இத்தாக, திருமகத்ததில பதத்யததாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற எவருபோபாய புருஷார்த்தகன்களில் ஐஞ்சு வயவரைய பரேமவ களையும், தததுருபதுஷ்டாகன்களையுஞ் சொல்லுகிறது. (345)

346. ஆசார்யனுக் குதப்பாக இவன்பண்ணும் கைககர்யதான பரவருத்தி விவருத்தி ருபமா சிருககையாலே, பரவருத்தி ருபமானவற்றை அருளிசசெய்த அகாதரம், விவருத்திருபமானவற்றை யருளிசசெய்குஞர் மேல (ஆசார்ய பீத்யார்த்த மாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

346 ஆசார்யபீத்யார்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் தர்வயத்தை யபுணிகையும் பகவத் போஜுத்ததை விடுக்குக யும் குரு மத்தர் தேவதா பிபவறும்.

(பகவத் தர்வயத்தை) இத்த்யாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேசிகஞ்ஞர். (346)

347. இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் பாகாரங்களை யடைவே விசதிகரிச னுஞர் மேல (பகவத் தர்வயாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் தர்வயாபஹாரமாவது ஸ்வாதத்தாயறும் அந்ர சேஷதவறும்; பகவத் போஜுத்ததை விடுக்குகயாவது அவனுடைய ருஷிகத் ததை விடுக்குக

(பகவத் தரவயம்) என்கிறது, “பிறர் கண்பொருள்” எனனுமபடி ஸ்ரீகௌண்டியமடிகளே ஈசுவரனுக்கு எப்பருவணியமான ஆதமதரவயத்தை (எவாததரீயமாகவது), சேஷத்தவைய கிருபணியமான வறறைத் தனக்குறித்தாக கினைத்திருக்கை. (அங்ஙனம் சேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமானவறறை ததிதாசேஷமாக கினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பிதாரதி தேவதாந்தரபாயதமர் பிருக்கும் இவையிரண்டும் ப்ரதமா ஊரத்தில சதாத்தியாஸம் மதயமாஊரததாஸம், கழிக்கப்படுகிறவையிதே. இது தனனை * கிமதேக கருதம் பாபம் சேரேரணுதமரபஸாரிண * என்று, கைக பாப நுஸமாக்க சேஷணாமினறதினே (பகவதபோஜஸம்) இதயாதி ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜஸமென்கிறது, ரக்ஷயணககத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசுத்தவனுக்கருணவுபோலே தாரகமர்பிருக்கையாலே “மண்ணும் விண்ணுமெல்லா மூடனுண்ட” என்கிறவிடத்தில, “ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமர்கையாலே ‘உண்ட’ என்கிறது, இவையாவில காகும் என்னவனமும்” எனரிதே மெயினீன யருளிச்செய்தது எவம்பூசமான வவனுடைய ரக்ஷகதவத்தை விலக்குதையாவது, * அவ-ரக்ஷிணை * என்கிற தாதவாலே கிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகளுக்க சேவலபபடுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விட மறுமபடி ஸவயதகதாஸேயாதல பிறராலேயாதல தனனை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவருத தனுகை. இதுதான். பகவதேகரக்ஷயதவ பரதிபாதகமான மெல்லாலே கழிக்கப்படுகிறதினே

(347)

345 அவன ரக்ஷிததருளும் கரமந்தர நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

346 அவனுடைய ரக்ஷகதவம் ப்ரபந்த பரிதாபனத்திலே சொன்னோம் குருபரீயவாவது கேட்டவாதத்தினபடி யனுஷ்டியா தொழிகையும் அந்தியகிக்கு உபதேசிக்கையும், மாதா பரீயவாவது அதத்தில வினயகுதியுப விபரிதாத்தயர்த்தபதீயம்; தேவதாபரீயவாவது கரணதாயததையும் அபராபத் விஷயவகவினே ப்ரவணமாக்கு கையும், தந்விஷயத்தில ப்ரவணமாக்கு தொழிகையும்.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனுள் அவனுடைய ரக்ஷகதவ கரமம், ப்ரபகப்பரிதரண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச்சொன்னோம், அவரே கண்ணுகொளவதென்கை. அநிலே, அவரையொழிந்தா ரடவகலும் அரக்ஷக நென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த வகந்தரம் “ஈசுவரன மாதாபிதாக்கள கைவிட்ட வவனதையிலும் * பின்னும் கின நடியனுக்க குறஞ்ஞய வளர்த்து * என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக கொண்டு தாயமுககாட்டி, இனசொளசொல்லியம்” என்று தொடங்கி “இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்” என்கிறதனவாக, அவனுடைய ரக்ஷகதவ கரமத்தை ஸூயபகதமாக வருளிச்செய்தாரிதே.

(குருபரீயவம்) இதயாதி (கேடவர்த்தத்தினபடி அதுஷ்டியா தொழிகையாவது), ஸிவோஜ்ஜீவஸார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட தயாஜியோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷகளுக்குத் தருதியா பிருகதுள்ள த்யாகஸவிகார ரூபமான வறுஷ்டாததைப் பண்ணுதொழிகை. (அசுதிகாரிகளுக் ரூபதேசிக்கையாவது),

தனக்குத் தஞ்சமாக அவனுபதிசெந்த ஸாராத் தவகளை, நால்திகயாதிகளாலே
 பிறக்கதிகாரிக னலலாதவர்களுக்கு கயாதிலாபாதிகள் நசுதி உபதிகெகை (மகதர
 பரிபவம்) இதயாதி. (அர்த்ததில லிலைமருதியாவது) ஆசாயன அகத மகதரதகை
 கருளிச்செய்த யதார்த்தகளைப் பகையனு மதுஸகித்தி நோககிககெண்ண
 போருகை யன்றிககிக ஒனதாலியதநாலே மறகதுஸிடுகை. (விபரீதாரத பரதி
 பத்தியாவது), ஆசாயன கருளிச்செய்த பரகார மன்றிகை, மகதரத்தகை விபரீத
 மாயிருகரு மரததவகளை இதுககாததமென்று ப்ராகதியாளே பரதிபத்தி பண்ணியிருக
 கை (தேவதாரபரிபவம்) இதயாதி. (கரணதரயததையும் அபராபத விஷயவகனிலே
 பரவணமர்கருகையாவது) — விபரீதார தேவறு ஸகபத்தி ரீசவராய சிவதிதும்
 உமாயவனறனை வணககவைத்த கரணமிவை உனகிறபடியே—பகவத பரிசர்யார்
 ததமக கருஷ்டவகனாய, உனகினனமக நிருமுர்த்தியுரு சிவதிததேத்திக
 கைகொழிவு உனகிறபடியே—அவனை கினைககைகளும் விதுதிக்கைகளும் வண
 குகைக்கு முறுப்பான மரோவாககாயககளை, ஸவருப பராபதமலலாத தேவயவிஷ
 யகனிலே, மேட்டில் கீர பன்னத்திலே விழுமாப்போலே பரவணமரபடி. பண்
 னுகை (தத்திஷ்யத்தில பரவணமர்ககா தொழிகையாவது)—உமாவகொள சிவதை
 யரய உமாததமுமெடு ஸரணுவென நழைத்து மெயதமுமபத்தொழுது இதயாதி
 களிற சொலதுகிறபடியே—ஸவருபராபதமான வவவிஷயததில மண்டிவிழுமபடி
 பண்ணுகியாதொழிகை. ஆச, உமாதரே தத தேவதயாவஞ்ச ததர மகதர பரதே
 குரென, தரிஷு பகதில ஸைககாயக உனதும் உமததரநாதம் குரும் மகத்ரம்
 ஸமதலோதரபவயேத உனதும்—பூஜயமர்கச சொவணப்பதிடு இம்முன்று விஷ
 யததையும் பரிபயிக்கையாவ திவையாய்த்து. (348)

349. ஆச, இப்படி ஆசாய பரித்யர்த்தமாகச செயயவேண்டுமவையும், தவிர
 வேணமுகைவு மருளிச்செய்தாராய வினது மே, இன்னு மிவனுக உபேகதிதமா
 யிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறர் மேல (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி

349 இவனுக்கு சரிவணாத்தவவும் ஆசாய விஷயத்தின் “வெனைத் தீமனம்
 கெடுத்தாய” “மருதித்தொழும் மனமே தத்தாய” என்று உபகாரணம்
 குறித்தக்கவேணும்.

அதாவது—இவவதிகாரிக்கு, சரீரத்தொடருகருவ காலயிததனையும் மதொரப
 காரகளுன வாகாரியன பகவிலை, என்னுடைய தியமனணைப் போகவினும், அகம்
 ப்ரயோஜனமாக வதுஉல வருத்திகளைப் பண்ணும் மலணைத் ததரய என்று
 உபகார ஸமகுதி யதுவத்திககவேணுமென்கை (349)

350. மகண்ணுக்குத் திவையாவ தேதெனது மாகாரணைவிறே யருளிச
 செய்கிறா மேல (மகண்ணுக்கு) என்று தொடங்கி.

350 மதனஸூக்த தீமயாவது ஸவகுனத்தையும் பகவத பாகவத
 தோஷத்தையும் தீர்க்ககை

(ஸ்வருணத்தை கினைக்கையாவது)—சமதமாத் பாகம் குணங்களை தனக்குள் டாளுதும் உகிற வெழுந்துமிலேன* உலக்தர ஜெனாறுமிலேன* என்கிற ஈடுயி—
 நமக்கோ ராதமகுணமுமிலையென்று தன் வெறுமையை யறணாதிக்க வேண்டி
 யிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதன்மென்று தனக்குண்டான ஸை*ணை
 களைப் போரப்பொலிய கினைக்கை (பகவானுடைய தோஷத்தை கினைக்கை
 யாவது) தனக்குப் பரததரமான இவ்வாதம் யலுதவைத் தன்னுபேகையாலே
 அநாதிகாலம் கர்மத்தை வயாலுமாகிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மனநிகடே
 கிந்தயரைப்போலே யதரகர்ம பலதாடியாய் கிரயங்களிலே தனவி யறுததறுத்துத்
 தீதமவன் கைக்கொண்டாலும் கிரகஞ்ச ஸயதகதீரனுக்கையாலே இன்ன
 போதினன்படி செய்பும் என்று விசுவனீக்கவொண்ணாதவன் எனரூப்போலவும்,
 கருஷ்ணுவதாரத்தில் ஸைவா விஹாரங்களைவிட்டு தர்ம ஸமஸ்தாபகம் பண்ணப்
 பிறதவனுக்கு இணை செய்கை முறைமையா யிருந்ததினாலே எனரூப்போலவும்
 கினைக்கை அவைது, ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகமான் விஷயத்தில் கினைக்கையாவது), திரு.
 மேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழத் தோற்றுவிற வாகாரங்களைவிட்டு, ப்ரகருதி
 வசயா, அஹங்காரகாலதா எனரூப்போலே கினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வருணத்தையும்
 பகவத் பாகவத் தோஷத்தையும் கினைக்கையாவது (350)

351. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது கினைக்கலாகா தென
 கிருப்போலே, அததன்மமும்-சில தோஷமுண்டாயிருக்க கினைக்கலாகாதெனவிறதோ
 வெண்ண அருளிச்செய்கிற (தோஷம் கிணையா தொழிவிறது) என்று தொடலவி.

351 தோஷம் கிணையதொழிந்தது குணம்போலே புண்டாயிருக்கவன்று,
 இவ்வாயையாலே.

அதாவது—பகவத் பாகவத் விஷயங்களில் தோஷம் கிணையதொழிவிறது,
 தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது கிணையதொழிவிறுப்போலே உண்டாயிருக்க
 கிணையதொழிவிறதன்று. முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அநிணாஸமயாலே யென்கை.
 எவனென யெனனில்! ஸ்வமுகதி பரணங்கம் வாராதபடி தானிட்ட கட்டளைவிலே
 அனிகேரிகைக்காத, “ஒன்றி யொன்றி புலகம் படைத்தான்” என்றும், “எந்நீ
 சூழாபுகு” என்றும் செல்லுவிற்றபடியே, ஸைதமரக்களுடைய முஜ்ஜீவகத்தாகரு
 ளுஷ்டயவதாராதிக்களில் கருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருக்கையாலே, அநாதிகால
 முபேஷ்டனுய் கைவிட்டிருந்தா நென்னவொண்ணாது, கிந்தயரைப்போலே
 கர்மதருணமாக தண்டிக்கிறதும், மனதின்ற பரணுணம் காக்கிலே ருபிபிட்டு
 அஞ்சுபண்ணும் மாதாஸவப்போலே ஹிதபரனுப் செம்மக்கையாலே உஜ்ஜீவகத்தாக
 ருடலாயித்தனை. கிரகஞ்சஸைவாதததர்மம் பூர்வம் பாததேஹவாயப் போததே
 யாகிலும், கருபா பரததரனும் அனிகேரீத்த பின்பு, கிந்தயஸமஸாரியை கிந்தயஸாரி
 களோடு ஸமாக போகபாடியாகருமனவில் விவாரகதர செய்கைக் குறுப்பா யித்தனை
 ஆகையாலே, சலாகயமாயித்தனை; கருஷ்ணுவதாரத்தில் ஸைவா விஹாரம்*யதி மே
 ப்ரஹ்மசர்மம் ஸயாத்* என்கிறபடியே தனக்கிறத் போகததி லொட்டிஸஸாமையை
 வெளியிறக்கக்காலும், “கோப்பி காமாத்” என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவ்

களைத் தனபகவ பிரவணராகி உததரிப்பிகைக்காகவும் செயதராகையாலே, குணமித்தனையலதை குறறமனறு. இனி, பாகவதர்களும் “குறறமினறிக குணம் பெருகி” எனகிறபடியே, கிரதோஷராய கிரவதிகுணர சிருகையாலே, உனனற வராயகது பார்த்தால், அவர்கள் பகவிறுத கணனவயதொரு தோஷமிலையகிறே. மறறுமிப்புகடகனிலே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷுகள தோறறிறகுறிக பரிஹாரகன கணடுகொளவது. இததையெல்லாம் திருவுளமபறறியாயத்த (இல்லாமையாலே) எனறிய ருளிசசெயதது. (351)

352. தோஷமிலைய எனறு ஸவபஷுததாலே ஸாதித்தார் கீழ், இனி, பர பஷுத்தாலே தோஷஸ்தபாவததை அங்கேரித்துக்கொண்டு தத பரிஹாரததை அருளிசசெயகிறார் மேல (தோஷமுணறு) எனறு தொடங்கி

352. தோஷமுண்டெனற நீங்ககில் அது பரதோஷமுனறு, ஸவதோஷம்.

அதாவது, கீழ்ச சொன்னபடியானறிககே பகவத பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டெனறு கினைகில், அவர்கள் பகவத தனகருத தோறறுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமுனறு; தத தாஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை (352)

353 அது ஸவதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தந்தியிய ப்ரசுததை அறுவதிககிறார் (ஸவதோஷமானபடி மென்னெனனில்) எனறு.

353. ஸவதோஷமானபடி யென்னெனனில்,

பாகதமாய்த் தோறறுகிறவது ஸவதோஷமானபடி யெனவனையெனனி மெனறபடி. (353)

354. அதுக குத்தர மருளிசசெயகிறார் (ஸவதோஷத்தாலும்) இதயாதியாலே.

354. ஸவதோஷத்தாலும் பத்தத்தாலும்

அதாவது—காசாதிதுஷ்ட ந்ருஷ்டமானுகரு, சுகதா ந்விதவாதிகள தோறறு மாப்போலே, கிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோனறுமபடியான ஹர் வாலகாதுஷ்ட சித்ததையாகிற ஸவதோஷத்தாலும், பித்ராதின தோஷம் புத்ராதி கனதாமாப்போலே அவர்களுககுண்டான கோஷம் தன்னதாமபடி அவர்களோடு தனகருண்டான பகத விசேஷத்தாலு மென்கை. (ஸவதோஷத்தாலும்) எனகிற விது, அத்தலையில தோஷப்பாவத்தை பறறச சொல்லுகிறது, மறறையது, தோஷ வத்தையை அங்கேரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது. (354)

355. ஸவதோஷத்தாலே என்னவவது தோஷகதானுண்டானுணறே மென்ன அருளிசசெயகிறார் (தோஷமிலையாலில்) எனறு தொடங்கி

355 ஸவதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

அதாவது—சுகதா ந்விதவ தாசாடுஹதுவான சுகதா தோஷமிலாதபோது

சந்திரசக்திவமே நேரமறுமாப்போலே, தோஷதர்சக நேரமவான வலசித்த நேரஷு
மிலனாதபோது பகவத பாகவத விஷயங்களில் குணப்பதிபத்தியே நடக்குமெனவை.
அது நடவாழ்வாயா நேரஷமுண்டென்று கொளனவேணுமென்று கருத்து. (355)

356. கடத்திலையாகில் வரும் நேரஷமெனெனென அருளிச்செய்கிறார்
(கடத்திலையாகில்) என்று தொடங்கி.

356. நடத்திலையாகில் தோஷங்கூறியே தோஷமாம்

அதாவது—குணப்பதிபதி நடவாதோழிகதால் தோஷப் பதிபத்தியிதே நடப
பதி, அதே தோஷங்கூறத்தானே இவனுக்கு பகவத் கிரஹநேரமவான நேரஷு
மாம்; இங்ஙனாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென வேண்டாமெனவை. இத்தால்,
இது அவசயம் பரிஹரணிய மெனனுயிபம் சொல்லிற்றாயதது. (356)

357 இதுதானவசயம் சொல்லவேண்டியது இதுதனக்கு அவகாசமிவனுக்
குண்டானுமிதே யென்கிறார் மேல (இதுதனக் கவளரமினில்) என்று.

357. இதுதனக்கு அவளாயிடுங்கி.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசித்தமாதிறவிதுதனக்கு அவளரத்தானிவ
னுக்கு முதலிலே மிலையெனவை. (357)

358. அதெத்தாலையெனென அருளிச்செய்கிறார் (லவதோஷத்தாகும்) என்று
தொடங்கி.

358. லவதோஷத்துக்கும் பகவத பாகவத குணங்கூறியே காலம்
போருகையே.

அதாவது—“கீசனென கிறைவொன்றுமிலென” “பொய்க்கின்ற ஞானமும்
பொலனவொழுகு மழுகுடம்பு, மிக்கின்ற கீர்மை” “அமர்யாத் கூடாந்” “வித்
வேஷமாமகராக வினோப மோஹாதயாஜாந்யமி” * அநிகராமக் காலஜாமதவவிதி
கிஷேதேஷு பவதேப்பயிதேநுநயச வாகதிகருதிபிரபி பகதாய ஸததம், அஜாநக்
ஜாநகவ பவதஸுஹரீயாகலி ரதி* * ஸ்ரீரவிநேச தவத குணாபிவாஸமததோஷா
ணம் கி பரதருசுவ யதோஹம் * இதயாதிகளிற சொலனுநெபடியே, அவதிக
மான் தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாகத்தாகும், அதே தோஷத்தைப் பாராம லவதே
கரித்தருளின பகவாநுடையவம் “வேதம் வலலர்க்கினக்கொண்கு” என்றும் * போத
யகதபரலாரமென்றும் * அவனடியார் இறுமாமலிசர யெனையாண்டா ரிகதேதிரிய,
கறுமாவிரை கண்ணலரங்கழிப புருதல, உறுமே” என்றுகு சொலனுநெபடியே,
புருஷகாரமும் உசாததனைபும் பரப்பமுமான பாகவதாகுண்டயவும், * ஸ்மஸ்த கல
யாண குணபருதோத்தி* * அவனகயேய கலயாண கணகணெனக்மஹார்ணவ” * யதா
ரதகரி ஜலதே ரலலகயேயாபி புதரக, ததா குணஸ்ரீ யகதலய அவனகயேயா
மஹாதமலி” என்றும், * கரஹம் ஸ்மாததேச பகவத ப்ரியாணம் வசதம் குண
பத்மபுவோப யகயாக * என்றுகு சொலனுநெபடியே அவனகயேயமாயிருந்தான
குணாநுஸந்தாகங்கூறியே காலம் போருத மறநென்றுக் கவகாசமினெனையாலே
யெனவை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வருண ஸ்மரணத் துக்கு அவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அத்தாத்தித்தமிதே. (308)

359 ஆக, (மஹாஸ்கந்த தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்— பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரண மாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஷீர்தோஷமும்; தோஷமுண்டென்று கினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அதுஸ்வதோஷமாகைக்கு விதாநகளும, ஸ்வதோஷா பாவசலகைக்குத்தரமும், தோஷபரதிபத்தி நடக்கின்றதானே இவனுக்கு மஹா தோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணதஸைதாததகுகே காலம் போருகையால் இதுதனக்கு இவனுக்க கவலாமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தா னீழ, இப்படி தனக்கு உத்தேசமமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் கினை யாமதும் கினைத்தானும்துத தன்னுடைய தோஷமாக கினைத்திருக்கவேண்டுமென தருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸ்மரணிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாகமு மின்ன படியாகவேண்டு மென்கிறாரமேல் (ஸ்மரணிகள்) என்று தொடங்கி.

359. ஸ்மரணிக்ஷதோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நீனைக்கக் கடவன

அதாவது—ஸ்மரணிகளுக்குமுண்டான பகவத ஸைமுககயம், அநாதமகயாதம் புத்தி அஸவேஸ்யபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால் அந்த தோஷங்களைமீட்டி அவர் களை மிகழுகது இவர்களுக்கும் மகக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றதுஸந்தித்திருக்கக்கடவென்கை (359)

360. அதுக்கு நேரது வென்னென்ன அருளிச்செய்திருர் (அதுக்கு நேரது பரதஜ்ஞாநம்) என்று.

360. அதுக்கு நேரது பந்தஜ்ஞாநம்

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதராகன தோஷம் ஸ்வதோஷ மாக வறஸாதிக்கைக்கு நேரது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாந மானுப்போலே, ஸ்மரணிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அதுஸந்தி க்கைக்கு நேரது ஸாராயணதவ பரயுகதமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை எல்லார்க்கு மீசுவரஜேது ஸம்பந்த கொத்திருக்கையாலே அவையிய்யாலே தனக்கு மனங்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவஸ்தையான பரதந்திபதகங்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக கினைத்திருக்குமோபாதி, ஸ்மரணிகளுக்குமுண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே கினைக்கக் குறைமில்லைமீதே (360)

361 இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா ஸ்வனுக்குத் தோன்றி விதே. அதுதான் முதலிலேயேயினுக்குத் தோன்றுகின்றும் மெல் (இறைப்பொழுது மென்னேனும்) என்று தொடங்கி

361. 'இறைப்பொழுது மென்னேனும்' என்கையாலே அதுதான் தோன்றது.

அதாவது—கடல் மலினத் தலையனுத் துறைவாரை எண்ணுகே மிருப்பாநா இறைப்பொழுது மென்னேனும் என்று, பரமபதத்திலே வித்யஸூரிகளை பரிசுது

பரிசர்வயபண்ண விரும்புகும் பெருமையை யுடையனும் வைத்து திருக்கடல் மாலையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தறைகிடைக்குகிற நீர்மையை யுடையவரின், இகொருநீர்மை விரும்புகும்படியென! என்று அகரீகாமையிலே தோற்று அகவாதாது ஸகதாசும பண்ணவேண்டுகிருக்க, அவனிடையாட்டிக்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேவனுபோலுண்டு பரவாசுகுகிற ஸமஸாரிகளை ஊனகாலமும் சினைபோமென்கையாலே, ஸமஸாரிகள் தோஷகதா ஸிவவதிகாரிகளுத் தோனாருதென்கை திருவகை யாழ்வாரருளிச்செய்தவிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைலலர்க்கு மொகருமிதே (361)

362. (தோனாருது) என்னப்போமோ, *சொன்னால் விரோதம்* *ஒருவாய்கம்* *கொண்டபெண்டி* இவையிலே ஆழவர்க்குமுட்பட ஸமஸாரிகள் குறும் தோன்றிறறியையோ வென்ன அருளிச்செய்திரு (தோனாவது) என்று தொடங்கி.

362. தோனாவது தீவாததநாதநாயக.

அதாவது—ஸமஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை விவாததிபிக்கைக்காக வென்கை. *சொன்னால் விரோதம்* முதலான வற்றுச் சூழவாருமில் திருவுள்ளமவைத்தது அநேவய சேவாதிகளினின்று மவர்களை விவாததிபிக்கைக்காகவிற, அதெலலர்க்கு மொகருமென்று கருத்த (362)

363. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸமஸாரிகள் தோஷகண்டர ஸுறஸ்திகமும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷகதா ஸிவவதுக்குத் தோனாரு தென்னுமிடமும், தோனாவ தினனதுககாவென்று மருளிச்செய்தார் தீழ், இப்படி கதாசுதிகமர்க்கத் தோன்றும் ஸமஸாரிகள் தோஷகளை ஸவதோஷமாக சினைத்தும் தலவிறத்தகளுமும் போருமன வனறிகக, ஸவவிஷயத்திலே குறறகளைச் செயதால் இவனிருக்க வந்கரும்படி யருளிச்செய்திருர் மேல (பிராட்டி) என்று தொடங்கி

*63. பிராட்டி, ராஜவிக் குறற பெருமாளுக்கும் திருவட்கும் அநீவி யாதப்போலே தனக்குப் பிராசெயத் குற்றகளை பதவத் பாகவத் விஷயவகலில் அநீவிகக கடவனலன்

அதாவது—ஏகாந்தி ஏககர்ணி முதலான எழுதறு ராஜவிக் ஏகதிலலம் போலே பத்த மானம் தாஜக பச்சலம் பண்ணவிரும்பத் பிராட்டி, இவர்கன்ப்படி செயத குறறத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத் விஷயமான திரு வட்குக்கு மறியிவாதப்போலே, தனவிஷயமாகப் பிறச்செயத் குறறகளை பகவத் விஷயத்திலாத பாகவத் விஷயத்தினாதல் மறகதம் விண்ணப்பஞ்செய்ககடவ னலனென்கை (அறிவிகககடவ னலன்) எனவிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத் திலே புணப்பட்டால் பண்டே யறிகதகிடகுகிற இவர்களுக்கு மிகவும் விரைவே தோதுவா மென்று சினைத்த (363)

364. இது மெபுராவயய விததமாமபடி. ரசவரணபடியை அருளிச்செய்திரு (அறிவிகக விரியவன்) என்று தொடங்கி.

364. அறிவிக்க விரும்புகப்பட வாய்ந்தவாதே நாவலுக்கு விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு வேண்டுமற்றதே.

அதாவது—“எதிர்முடிபுகு” என்கிறபடியே தமமுண்டய சிலஸௌஸ்பாதி களைக் காட்டி ஸமஸாரி சேதனைத் தப்பாம லகப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவ தரித்த தமககடியார் வேணுமென்றபெய்தித்தலை அவர்கள் அப்படி அதுகூடாயத் தோன்றதொழிகதாலும், “இவர்கள் செயதபடி செய்கிறார்கள், காமியர்களுக் குறுப் பாகப் பெறமுமிதே” என்று அதுதானே போகயமாக விருப்பத், அதுகருமேல அவர்கள் வைமுககயம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தலையிடுப்பிலே பிராட்டிகளும் அருளிச்செய்யாரென்கிற “முருகடியார்” என்கிற பாட்டிலே, சேதன் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகதவர்களுட் னீர்த்திக்கைக்குப் பார்ப்த னுன் ஸர்வேசுவரனுட்படத் தன் திருப்பவனம் திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிகதாலும் அறியவளை ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா வின்றிதே பெனகை இததால, அவனுட்பட விபபடி மறையாளினரு விவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேசய விஷயங்களி லறிவிப்பதற்கும் மாதாமுல போராத, குற்றஞ் செயதவர்கள் விஷயமாக கடிமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென் கிறார் மேல (குற்றஞ் செயதவர்கள் பக்கம்) என்று தொடங்கி.

366. குற்றம் செய்தவர்களுக்கல், பொறையும் கருபையும் கீழ்ப்பும் உகப்பும் உபகாரமருதியும் நடக்கவேணும்.

(பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்தகருத் தாமோரு பாதிகரியை பண்ணுதல் கெஞ்சிலே கனறியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம் (கருபயாவது), காம பொதுத்திருத்தோமாகிற மெம்பெருமா லுசித்தண்டம் பண்ணவனதே புகுகிற, ஐயோ! இனி யிதககென செய்வோம் என்கிற பரதுக் களஹிஷணுவம். (கீழ்ப்பாவது), அதுகுற்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்ய வாதே னறியிலையிதே, பாருமயாதி முகத்தாலே கயாதிலாபாதிக்குற்ட விரோதம் களியே இவர்களால் செய்யவது, அப்படி சிலவறறைச் செய்தால் தககனோபாதி காமுலியறறிலே சபகரய இவற்றினுண்டய ஹாசியைப்பற்ற கெஞ்சாரல் படநித் தளர்வுதோமென திருத்தார்களாகாதே, இவர்க ளறிவித்ததன் மிருகதபடியென! என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சதருவாகவும், அவர்கள் ஹாசிபண்ணும் தருற்ட பதார்த்தங்கள் தனக்குப் பரிசுடல்களாகவும் கினைத்திருக்கையாலே, தன்னுண்டய சத்த விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்குப் பரிசுடல்களா னவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுக்கருமாபேபாலே, அவர்க ளளகில பிராகும் பீர்தி. (உபகார மருதியாவது), தமமுண்டய தோஷங்களை காம மறத்திருக்கும் தகா களிலே உணர்த்தியும், கமகிவிருப்பில கசையமும்படியான செறுபுககளைச் செய்தும், இவர்கள் கமக்குப்பண்ணுகிற உபகாரமென்குன்! எனறிருக்கும் கருத்

ஜ்ஞதை (உடக்கவேணும்) என்றது, இவை இதனையும் குற்றஞ் செய்கவர் விஷயத் திலே இவனுக்கவசயமுண்டாய்ப் பேராவேனுமென்று தோற்றுகக்காக.

ஆக இப் ப்ரகரணத்தாலு, ஹிதேதாதேசஸமயத்திலு விப்ரதிபத்திவிசேஷங்க ளும், ததரஸ்திதமாக உபதேசிக்கவேணுமென்னுமிடமும், உபதேச ஸாஷ்டாத்பலமும் உபதேஷ்டாவி னுசார்யதமம் விதநிசுரும வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேசிக்கில் உபயாகமும் ஸ்வரூப லித்திபிஸாமமும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவசயாபேக்ஷித குணத்வமும், ஸாஷ்டாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித் தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே, ஸாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததகந்தரம் ஸச்சிஷய லக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற்றங்களுடும், சிஷ்யனுக் காசார்ய விஷயத்திலு "திமனக் செஷித்தாய" இத்தியாதிபபடியே வரவசசீரபாதமுபகாரணமருதி உடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மாணன்கருத்திலும் மின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிபுபாதவீயாமசத்தி னுபபாதகந்தையும், தத்பரஸங்கத்திலே மற்ற மிவனுக் கபேக்ஷிதமான அர்த்த விசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்க் சொல்லிவந்த தவயிஷ்டடனான அதிகாரிகரு ததுபதிஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி னுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தி யறுவர்த்தக ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது. (365)

பகவத் நிரூபேதுக் விஷயீகார வைபவம்.

366. இனி, (ஸவதேஷாதுஸந்தாகம் பயவேது, பகவத் குணதுஸந்தாகம் அபயவேது) என்று தொடங்கி, (விவர்த்தயஜ்ஞாஸம் பயவேது, சிவர்த்தகஜ்ஞாஸ மபயவேது) என்னுமவாக, இவ்வதிகாரிக் காதிகரவாஜித கர்மவிஸாசகாரணமாய் அத்திலேவும் முதலாக ப்ராப்திபர்யதமாக கருவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந வேறுதவான பகவதிரவேதுக் கருபாஸைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸமஸாரிகள தோஷமும் ஸவதேஷாமென்று வினைகளை முதலாக ப்ரஸக்தாதுப்ரஸக்தமாய வந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைகட்டின அஸக்தரம், கீழ் (ஸவதேஷாத் துகமும்) இத்தியாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அகவாதகர்த்தவ்யமரகசொன்ன ஸவ தேஷ பகவத்பாகவத் குணதுஸந்தாகங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத் குணது ஸந்தாகம் ப்ரதிபாத்தியம்சத்தாக ரூபுத்தமவஸாமையாலே அந்தைவிட்டு, அதுகருப யுகதமன ஸவதேஷ பகவத் குணதுஸந்தாகங்களை அங்கேரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுகளும் ப்ரவோஜாமின்ன தென்கிஞர்மேல் (ஸவதேஷாதுஸந்தாகம்) என்று தொடங்கி.

368. ஸவதேஷாதுஸந்தாகம் பயவேது; பகவத் குணதுஸந்தாகம் அபயவேது.

(ஸவதேஷாவது)—அகாதம் குணதிகளும்; அதுகரு முஸாய் அகாதிகளமே பிடித்துக் காழப்பேறிக்கிடக்கிற அவித்தியாதிகளும்; ஏதததுஸந்தாகம், இது விதுவாக இன்னம் ஸமஸாரணம் வரிஷ செய்வதென! என்னும் பயத்தகரு வேறுது, (பகவத்குணமாவது), இத்தேஷாஷந்தைப் பார்த்திதமுமம் ஸவிகேரித்து இவற்றைப் பேறுத்தது இவ்வாதமாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுககருடலான

அவனுடைய தயாகநாத்தியதிகள்; ஏதததுஸ்தாதாம, அகாதிகாஸம் ஸமஸாரேஹது வாயப்போகந ஸவதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில் செய்வதென என்ஹி பயத்திலுடைய கிலுத்திகு ஹேதுவெனகை * துரதஸயாதாதே ரபரி ஹரஸியஸம்ஹாதே கிலுத்திகாரோஹம் கருபக ரகபஸ யாஸபதயி, தயாஸிகதே பாதே கிரவதிக வாதஸய ஐஸதே தவஸம்ராம ஸமாரம் குணகணமித்சசாயி கதபி+ எனனககடவதிநே (366)

367. இப்படி இவையிடத்திலே பயப்படுவதுகனான ஸகவதோஷ ஸகல குணகனையும் சேரச சொஸிபிருககசசெய்தே, (இழவுகடி காமம், பேறறுகடி கருப) என்றும், (காம பகம்போலே கருபாபஹ மதுபயிதிகபதவெணும்) என்றும், காமத்தைபும் கருபாயையுமே இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச சொஸிக கொண்டுபோய, (பயஹேது கர்மம், அபயிஹேது கருணயம்) என்று கிகமித்தது இவையெஸவறதிது மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோகநகளுக்கு பாதாஹேதுக கஸவயாகையாலே, இவை இரண்டையும் பினசெல்லும் மதுள்ளவையும் இவை புககவிடத்தே தானே வகது விடுமிதே. இவனனநிககே, அவனபடியையினைத்தது பயபும், தனபடியையினைத்தது அபயபுமாமனலில அறிவிவிததனமே பவிகருமென கிருர் (பயபயக விரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367. பயபயங்கவீண்டும் மாகுடிக அலுஞதையே வித்தீகும்.

அதாவது—ஹேசசொனனபடியனநிககே, அகாதிகாஸம் தனகருப பாதகந்ர மாண ஆதாவத்தையை கர்மவயாஹத்தாலே ஸமஸரிபித்தப் போகதவன்னதே ! கிரகருசஸவதகந்ரனுவவ ஸின்னமும் ஸமஸரிபிககில் செய்வதென; என்று அவனபடியை கினைத்தது பயப்படுகையும், முனப்புபோலனநிககே கமகிப்போ தாத்ம் குணகனண்டாகையாலே பேற்றில கண்ணழிவிலியென்று தனபடியை கினைத்தது பயபகெடுகையாமனலில, தானதனகரு காதகனென்று பயபடுகையும், சசவரனே ரககனென்று பயபகெடுகையுமறி ஐஞாத்தீகுவெஷு மிஸஸம்மயாலே அஹு ஞதையே வித்தீத்தவிறு மெனகை. (367)

368 (அஹுஞதையே விததிகும்) என்ற விததைத் தனஞகைககாக, ஆழ வாகன பாசரவகரிககொண்டு பரத்பவஸ்தாதம் பண்ணினவர்கள் சககையை யது வதிகிருர் (ஆஹு) என்று தொடங்கி.

368 ஆஹு "நவீவானின் மென்னுகின்றும்" "ஆற்றங்கரைவாழ மய போலுக்கினதேன" என்கிற பாசரவகருக்கு அடியெனனென்ஹி.

அதாவது—இப்படியாகில், ததவ்விதகரேஸரான ஆழவர்கள், "உணனி ஸாவிய வைவரால குணம்திறி எனனையுன பாதபககயம், கண்ணிலா வகையே கவிவானின்னமென்னுகின்றும்" என்றும், "காடடிப்படுப்பாயோ" எனஹிபடியே விஷயககளை கணலி முடியுமபடியான வெனனை, உனதே கிரகதரவாஸம் பண்ணு கையாலே ஆகதரத்திருககனாபிருககிற இகதீரியககளைநதாதும் கவிஷுன்னுமபடி.

பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போகயமுமான உனதிருவடிக்கை கிட்டாதபடியாகவே, சரணுகதனுபிஷ்டம் ஸமஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணுவினரூபென்றும்; “மக்கள் கோற்றகருமி கோற்றுவிப்பாய்கொ லெனநின்ன மாற்றக்கரைவாழ மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” என்று—மறுஷயர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாபத்திலே என்னு டைய கர்மாறுகுணமாக வின்னமஸமஸரிப் புககிரூபாவென்றும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான ஆற்றக்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தை வினைத் தஞ்சாவினரேன என்று அருளிச்செய்த பாசரங் களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை .... (368)

369. அதுகருத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாநுஸந்தரம்) என்று.

369 பந்தாநுஸந்தரம்.

அதாவது—பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி கிருபாநிக ரக்கக ணுவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸமபந்தத்தினுடைய அருஸந்தாந மென்கை. (369)

370 பந்தாநுஸந்தரத்தாலே இப்படி தன்னால் வருமவற்றை அவன குறை யாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி

370 ப்ரஜை நெருவிலே யிடறித் தாயமுதுகிலே ருத்துமாப்போலே, நீருபாநிக பந்துவாய் சக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்ல லாமிறே.

அதாவது—கரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக கால நொந்தவாறே அமுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலேயாக வினைத்து, அவள் முதுகிலே ருத்துமாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரபுத்தமல்லாமையாலே ஒழிகக ஒழியாத பந்ததையுடையவனுமாய், இச்சேதந னுடைய கர்மத்தோடு ப்ரகருதி ப்ராகருதங்களைாடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகை யாலே கர்மாறுகுணமாக ப்ரகருதி ப்ராகருதங்களாலே பிவனபடுகிற நலிவைத் தவிர்க் கைகரு சகதனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவ னிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறு நென்னலாமிதே யென்கை. ... (370)

371. விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா நென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையைய) என்று தொடங்கி.

371 ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினு ளென்னக்கடவதிறே.

அதாவது—கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதா வானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைகின்றும் வாங்காதொழிந் தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவிலை, “தாயப்போதே சென்றெடுத்தா னாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை பிவனதமதி பண்ணியிருக் கையாலேயன்றே விழுந்தது. ஆனபினபிவனன்றே தள்ளினான்” என்று லோகஞ் சொல்லக் கடவதிறே யென்கை. .. .... (371)

372. ஆனால், * அப்ரதிஷித்தமதமதம் * என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமை யாவது அதுமதியாய்த்தபின்பு, அவனருமதியோ பினை இவனிழவுக்கு வேறுது வென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372 இவனுடைய அழகம் போற்கு நேது வலலாநாப்போலே அவனுடைய அழகமாயும் இழவுக்கு நேதுவென்று.

அதாவது—ரக்ஷாபூசன இவனுடைய ரக்ஷயதவாழ்மதி அசிதவயாவருத்தி வேஷமாய்கையாலே பகவலலாபத்தாகு நேதுவலலாநாப்போலி, ரக்ஷகனுன் அவனுடைய ஸ்வராநாமமும் ஸ்வானுரூப சாலகர மாயாத ஜீவிகைக்காக கரமேனுககேசிகிறே மென்று இவன் ரூபிராததிருக்கிற நிருப்பாகையாலே தவாபத்துக்கு நேதுவவனென்கை (372)

373 இவவழ்மதி த்வயமும் தீனன யேதாவகென்ன அருளிச்செய்கிறா (இரண்டும்) என்று தொடங்கி

373. இரண்டு மிருவாக்கும் ஸ்வரூபம்

(இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) என்றது, பாதகதாராயும் ஸ்வததாராயும் மிருகவிற இருவர்க்கும் ஸ்வாநாதாரணகர மென்றது. அதாவது, பாதகர்களுள் இவனுக்கு ஸ்வரூபதவாழ்மதி ஸ்வரூபாதிநோயலலாநாமாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வததாரண அவனுக்கு ஸ்வரூபயவலது ரக்ஷணததில் ஸ்வானுரூப சாலகரநுண விரவலு ணுத்தமான் ஸ்வராநாமதி ஸ்வாதததாய வேஷமாய்கையாலே ஸ்வரூபமென்கை

374. ஆன இழவு பேறுகளுக்கடி யெவைமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

374. இழவுக்கடி காயம்; பேற்றுக்கடி க்ருபம்.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு நேது, "முன் செய்த முழுவினை" எனனுமடி. அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழத்ததிட்கெற்றவின வவவிஷயத்தைப் பொறுகைக்கு நேது, "விதிவாயக கின்ற காப்பாரர்" எனனுமடி. இருக்கையுமழியப் பெருகும் பகவத் கருபம் யென்கை. (374)

375. இவனன்னதிகே மானிச சொலுமனவில வரும்பாத்தகை அருளிச்செய்கிறார் மேல (மறறப்படி சொலவில) என்று தொடங்கி

375. மறறப்படி சொலவில இழவுக்குறப்பாம்.

அதாவது—இப்படியானதிகே, (பயப்பயக விரண்டும் மாறுபட) என்கிற விடத்திற்போலே, "இழவுக்கடி ரசவர ஸ்வாதததர்மம், பேறுகக்கடி சேதா ஸை குணம்" என்று இழவு பேறுகளுக்கடி நேதுவை மானிச சொலவில ரசவரன கை வாகருகையாலே அவன் திருவட்கலைப் பெறும் விழாத போகைக் குடலாமென்கை. அதவா, (மறறப்படி) இதயாதிகு, "இழவுக்கடி சேதா கர்மம், பேறுகக்கடி ரசவர கருபம்" என்று இழுவிலவலுமும் பேறுவலுதுமாகச சொன்னபடி யானதிகே, இழவு பேறுக விரண்டுக்குமடி ரசவர ஸ்வாதததர்மமென்று அநாதிகால மிழத்ததுக்கு மடி அவனுக்க சொலவில அவன் கைவாகருகையாலே ஒருகாலமும் மவலைப் பெறும் விழாத போகைக் குடலாயவிறி மொன்னவுமாம். (375)

376. இப்படி சொலுமனவில ரசவரன கைவாக்கு மென்னுமத்தை, வெனகிக வயயத்தை யுபஜீவிததுககொண்டு தாசிப்பிகெறா (எருக்க கினைக்கிற வனை) என்று தொடங்கி.

376 எடுக்க நீணக்கிறவனைத் தள்ளியெய்கை எடாமெக்குறுப்பிறே.

அதாவது—ஆழந்த கிணற்றில் தன கர்மாதுகுணமாக அலவதாந்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்று லெரு கருபாவானவ னெடுப்பதாக யதவிக்கிறவன விலே, தான விழுகிறபோது அவனொன்றென்கிறமாத்ரத்தைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தளவிலுதை நினைத்து, “இக்கிணற்றிலே யென்னைத் தளவிலுயும ியனறே” என்றால், “நான் செய்யாத காரியத்தை இவன் சொல்லுவதே!” என்று சேற்றமெழுந்திருந்து எடாமல கைவாங்குகை குறுப்பாம்போலே, ஸவகர்மத்தாலே ஸமஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை யெடுக்க நினைக்கிற கருபா வானவன் வீச்வரனை, “இத்தனை காலமுமெனனை ஸமஸாரத்திலே தளவிலிட்டு வைத் தாயும் நீயே” என்றால், சீறிக கைவாங்கி. பட்டது படுகிறான் என்றிருந்து விடுகை குறுப்பாமிதே யென்கை. .. ... (376)

377. இப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்குச் சேற்றத்துக் குடலென்னுமிது லென்குகையாய்த்தைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, ததவ தர்சிகளான திருமங்கை யாழ்வார் பூர்வோகதிக கந்த்ரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறார் (சேற்றமுள்) என்று தொடங்கி.

377 சேற்றமுளவென்ற வந்த்ரத்திலே யிவவந்த்த்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது—“இன்னம், மககன தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்” என்று, ஈச்வரன் தன ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானுக்கச் சொன்னவது, கர்மாது குணமாக ஸமஸரிகுகிற ஆத்மாவை ஸமஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு கருவி பண்ணிப்போருமவன் திருவுள்ளம் சேறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ விண்ணப் பளு செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சேற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த்தைக் கந்த்ரத்திலே, இழவுக்கடி யவனுக்கச் சொல்லுகை கிகரஹ ஜகதம்ன ிய்வர்த்தத்தை முன்ப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. 377

378. “சேற்றமுள்” என்ற பின்பு “ஆகிலும் செப்புவன் என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைக்கு வேறுதுவை, ப்ரசுதோத்தராரூபண ப்ரகா சிப்பிக்கிறார் (சேற்றம்) என்று தொடங்கி

378. சேற்றமுண்டென்றிந்தால் சொல்லுமபடி யென்னென்னில், அருளும்

ஆந்த்தியம் அந்யகத்திவழும் சொல்லப்பண்ணும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சேற்ற முண்டென றறிந்தால பிணையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லுமபடி. யெவ்வனே யென்னில்? அவன் சேற்றத்தைத் தன ஸந்திதியில் ஜீவிக்க வொட்டாத பரதுக்காரஸூரிஷ்ணுத்வருபையான கருபாயும், சேற்றங்கண்டுகி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸமஸாரார்த்தியும், சேறிபெயித் தெறியிலுமவேறு புகலிலலாமையாகிற அந்யகத்திவழும் சொல்லுமபடி. பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, “அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளை” “துணியெனினி றினன்னுலல தென்கு” “தொண்டரானவர்க கினனருள் செய்வாய்” என்று பல விடங்களிலுமவ்னருளையும், “ஆற்றவகரை வாழ மரம்போ லுஞ்சுகினறேன” “காற்றத் திடைப்பட்ட கலவா மனம்போ லாற்றத் துளக்காரிப்பன்” “பாம்போடொரு கூரை யிலே பயினரூப்போல தாங்காதுளந் தளனும்” “இருபாடெரி கொள்வியுணர்

னெறுமபேபோ ஹுகா கிறகு மென்னுன்னம்" "வெள்ளத்திடையுடைய கரிசினம் போலே யுள்ள கள்ளகா கிறபன்" என்று பன தருஷ்டாததங்களாலும் தம்முடைய ஆதயகையகதிதவங்களை யுமுஞ்சிச் செய்தாரிறே (378)

379. இப்படி அகையகதிதவங்களை னுண்டானாலும் அவனுக்குச் சிறம பிறக நம்படி சிலவற்றைச் சொல்லையோவென்ன அருளிச்செய்திரு (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாய்வு விதப்பாடுதெள்ளிப்
பெற்றால் எவ்வளவு சொல்லையிறே

அதாவது—சீறின காலத்திலும் சிறந்ததற்கு விஷயமானவர்களுக்கும் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுக்கொள்ளலாய்வு பரமகருபரானது கிறப்பாடுதெள்ளிப் பெற்றால் கிறத்ததபடியெவ்வளவு சொல்லையிறே யென்னக (379)

380. சீறின தனையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாய்வுகருமபடிக்கு பர மானவ காட்டுகிறார் (* கருபயா பாயபாயத் * "அரிசினத்தான்") என்று.

380 "கருபயா பாயபாயத்" "அரிசினத்தான்".

பிள்ளையோகாசார்யர் திருவடிகளை சரணம்.

அதாவது—* ஸதம் விபதிதம் பூமென சரணயச சரணாகதம், வதாரஹம்பி காரு த்னது கருபயா பாயபாயத் * என்று, அபராதத்தை நிராகழியசெய்து பரஹ மாஸ்த்ரத்தக கிலககாயப் புறம்புகளற்றவாரே வரது திருவடிகளிலே கிறத்த காத்ததை, கருபயாலே ரஷித்தா ரொணகயாலும், 'அரிசினத்தா லீனந்தா யகற்றிடினும் மறவனத னருள கிறைந்தே யமுறமுறிய யதவே போன்றிருந்தேன்'" என்று, பெறுகைக்கு வருகதி வரவருகை பெற்ற தாயானவன், இது செய்த தீமையகண்ணு அரிசினப்போகட்டிவெண்டும் சிறந்ததை யுடையனாய்க் கொண்டு கிட வரவெட்டாமல் தன்னிவிட்டாலும், வேறு போகக்கூடியதும், சீறிமேந்தித்தெறிநிற அவனுடையமுகத் திரககத்தையே கிறத்தது அமுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குறையே போலே, என்னபராதத்தைக்கண்ணு அருளுவாராதபடி தேவா தன்னிடப் பாக கிலும் திருவடிகளெனது வேறு போகக்கூடியதாயிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப பெருமானருளிச்செய்கையாலும், (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாய்வு கிறப் பாடுதெள்ளி) என்னுமிடம் வீரத்தமென்கை இப்படி, ஆறவா ரருளிச்செய்த இவ வர்த்தகத்தை, "விரல்களையாபி தேவாததனிலே மஹிசுந்தராலும் தவபாத பங்கலும், குஷா விரல்தோபி கிசுல்லாதகத்தையோ கலுதாமாதச சரணை லீஹிசுந்தரம்" என்று ஆனவந்தர ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவு, (பரமபயக விரணமும் மாடுகூட அஜ்ஞாதையே வீரத்திலும்) என்றதின்மேல் வரத சங்க பரிஹாரகளை பண்ணப் பட்டது. (380)

தருதீய பரகரணம் முநிநிற.

பெரியஜீயா திருவடிகளை சரணம்.

மங்களாசாஸன பரகரணமான தருதீய பரகரணம் ஸம்பூரணம்

ளையும்பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுளளம்” “வெள்ளத்திடைபபட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்” என்று பல தருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்யநயங்கதித்வங்களை யு மருளிச் செய்தாரிறே. (378)

379. இப்படி அந்நயங்கதித்வாதிக னுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலிக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லாமிறே.

அதாவது—சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமகருபாவான யிருப்பானெருவனைப் பெற்றால் கினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லாமிறே யென்கை (379)

380. சீறின தசையிலும் காலிககட்டிக கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்குப் பரமணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * “அரிசினத்தால்”) என்று.

380. “க்ருபயா பாயபாலயத்” “அரிசினத்தால்”.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரணயச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காருத்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைத் திரககழியச்செய்துப் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கிலககாய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபயாலே ரக்ஷித்தா ரென்கையாலும்; “அரிசினத்தா லீனறதாயகற்றிடினும் மற்றவள்த னுள கினைந்தே யமுளகுமவியதுவே போன்றிருந்தேன்” என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்த பெற்ற தாயானவள, இது செய்த தீமபைக்கண்டு அரிந்துபொகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாயக கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போகக்கடியற்ற, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடையமுகத் திரககத்தையே கினைத்து அமுது காலிகத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, எனப்பராதத்தைக்கண்டு அருகுவாராதபடி தேவா தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளலைது வேறு போகக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமானருளிச்செய்கையாலும்; (சீறினாலும் காலிக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவன்) எனனுமிடம் வீத்தமென்கை இப்படி, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ வர்த்தத்தை, “கிராஸகஸ்யாபி நதாவதுதஸைஹே மஹேசஹரதம் தவபாத பங்கஜம், ருஷா கிரஸதோபி சிசஸஸதநந்தயோ நஜாத்மாதுச சரணௌ ஜிஹாஸதி* என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவு, (பயப்பயக விரண்டும் மாருடில அஜ்ஞையே வீத்ததிகும்) என்றதினமேல வந்த சங்கரா பரிஹாரங்கள பண்ணப் பட்டது. ....

(380)

தருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

னுமபடி அஃபமா யிருக்கும், பரமாகாசத்தில இவனுடைய கித்யமான விபூதி தீர்பாத் தெனனுமபடி மும்மடலகா யிருக்கும். "இந்த விபூதி தீவய விஷயமான பாதசபத மும் தரிபாசசப்தமும் அஃபதவ மஹத்தவகளுக ரூபணுணயித்தனையொழிய பரிசுசேதபர மன்று, விளாவிபூதி யி ண்டடங்கனதானே அணகயாதகனாகிற்றே யிருப்பது" என்று தீபராகாசத்திலே ஜ்யாருளிச்செய்கையாலே, இவவிபூதியில கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப்பற்ற பரமாகாசத்தில கித்யவீபூதி மும்மடலகா யிருக்கு மென்னவுமாம். அன்றிகே, "இவி" இதி அப்ராகருதம ஸதாஸமுசயதே; தரீபாத த்வஞ்ச, அபராகருதா போகயிபாடுகாபகரண போகஸ்தாக விசேஷை வா, பூஷணஸ்தாதிருபேண ஜகததரகத வஸ்தவமிகவிபா கித்யஸ பகவதரூபவ மாத்ர பரைசச கித்யஸித்தைத் முகதைச சாத்மபிரவா ஸம்பவதி" என்று சருகபர காலிகைகிலே பட்டாருளிச செயதபடியே, அபராகருதமா யிருந்துள்ள போகய விசேஷைகளை போடுகாபகரண விசேஷைகள் போகஸ்தாக விசேஷைகளாகிற மூன்றம்சங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்தா பூஷணந்யாயத்திறப்படியே பூஷணஸ்தாதி ரூபத்தாலே ஜகததரகத வஸ்தவமிகனான கித்யமும், கேவல பகவதரூபவரார யிருக்கும் கித்யமும் முகதருமா திப்படி மூன்றம்சம் யிருக்கு மாத் மாககளை உடைத்தாகையாலே யாதல தரிபாததென்னவுமாம். ஆக, இப்படி விள விபூதியில அத்யதவயாவருக்தாயாகையாலே கிரதிசய ஸுதாவஸ்தாயான கித்ய விபூதியிலே.

[பரிபூர்ணரூபவம் கடவாகிறக) கித்யமுகதரோடே கூடியிருக்க ஒரோன்றே கிரதிசயாகத ஜகதமான ஸவரூப ரூபருண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதே வாதபலிகளையாகிற பரிபூரணரூபவம் அவிசேகமாயச செல்லாகிறக வென்கை.

[அது உண்டாருககாடாதே] அதாவது—அப்போதப்போது வடிவு இட்டு மாறினாப்போலே புதுகண்ணித்த வரப்பண்ணு மகத வதுபவமொன்றும் வடிவில தோற்றாதே யென்கை

[தேசாகதரகதனு புத்தான பகலிலே பிதரு ஹிருதயங் கிடகருமாப்போலே ஸமஸாரிகன பகலிலே திருவுள்ளம் குடி போய்] அதாவது—அதேக புத்தரகனில வைத்தகொண்டு ஒருவன ஸவகராதருணமாக தேசாகதரமே போனது, மற்றுண்டான புதரீகனும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாவிகசசெய்தேயும், 'இவர்களோபாதி அவனுங் கூடயிருக்க வாழுகை கிடப்பிறந்து வைத்தும் இததை கிழகத கிடக கிருணே!" என்று, தேசாகதரகதனு வந்த புதானபகலிலே பிதாவின்னுடைய ஹிருதயங் கிடகருமாப்போலே, கித்யமுகதரும் தானுங் கூடியிருக்க வாழ்செய்தே "இப்போதகதில பராபதிபுண்டாமிருக்க இச்சேதக ரீத்தக கிழகத கிடப்பாதே!" என்று தேசாகதரஸ்தான ஸமஸாரிகன பகலிலே திருவுள்ளம் நெராகப்போ யென்கை.

[இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆறமாட்டாதே] அதாவது ஸமஹருதி ஸமயத்தில [பராபதி புண்டாமிருக்க] கித்ய விபூதியிலே இஸஸனாரி சேதஸைப் பிரிந்த தானிருக்குமன்கில, புதரபென்தாதிக்களோடே ஜீவித்தவன அவர்களை கிழகத

தனியனுப்போலே, *ஸஹகாஜீ நாமேத* என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிகமாட் டாதே யெனகை. ஸமஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியா யிருக்கச்செயதேயும், அதையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய அவர்கள் வர்த்திகிற காலத்தில் அந்தராத்தமயா ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திகளை கிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதூராய், அசிதவிசேஷிதராய்க்கிடக்க தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் அவன கினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) எனறருளிச்செய்கிறார்

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது—அந்தராத்தமயாவும் அவதாரார்ச சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக் குறுப்பாக, *விசிதரா தேஹஸம்பத்தி* இத்தயாதிப்படியே, ஸ்வசரணமல ஸமாச்சரியணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை *தயமாந மநா வாய்க் கொடுத் தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிகைக்கிடான சகதிவிசேஷங்களையும் கொடுத்து) அதாவது—அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செயது தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்த்து இப்படி வ்யாப ரிகைக்க கிடான சிசச்சகதி ப்ரவ்ருத்திச்சகதி கிவ்ருத்திச்சகதிகளாகிற சகதி விசேஷங் களையுங் கொடுத்தென்கை

(கணகாணகிற்சில ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற் றுதபடி) அதாவது—இதத்தையுஞ்செய்து ஸ்வாமிதவ ப்ராபதிதோற்ற இவர்கள் கண் ணுக்கு விஷயமாய கிற்சில, *த்வமமே* என்றல ஸஹியாமல், *அஹமமே* என்னும் ஸ்வதந்தரராகையாலே, எங்கள் கணமுகப்பிலே ரீயொருக்காலும் கிர்க்ககடவை யல்ல என்று திருவாணையிட்டு கிஷேதிப்பாகளென்று கினைத்து, *நசக்ஷாஷா பசயதி கச்சகநம்* *கட்சிலீ* என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமா காதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாயமுதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாசிலே யணைத்து) அதாவது—தன்னையும் தாயாயுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸல்யான மாகாவானவள தான் றிந்த ரக்ஷயர்க்குக் ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிராயயா ஸுப்தராய் ஸவ பரஸவ்ருபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விசேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷயர்க்குக் ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடக்ஷணன்னறிக்கே, *ஆதமகி திஷ்டட்ட * என்கிறபடியே அந்தராத்தமதவேச இவற்றை ஸ்பாசித்துக்கொண் டென்கை

(ஆட்சியில் தொடாசசி நனறென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது— ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாகிறக் உடையவனுய் வைத்து உடை மையை யிழந்தவன தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலகாளும் தொடர்ந்து போர் தால் பின்பு வயவஹாரத்தில் விஜயவேறுதவாகா கிற்சுமிறே, அப்படியே, “அதுபவ விபவாத்” என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் மமதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருதலே

பற்றிக் கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று கினைத்து, அகதாரத்தையா அவனதிருண தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகலுயக்கொண்டு தாய் புகரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் கோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனும்) அதாவது—இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸவாகக கரக பரவேசாதி ஸர்வவஸஸ்தையிடு மிவாகளுககுத துணியாயப் போருணை (உடன் கேடன) எனபது, இவன்கேடுதனை கோயிருகருமவனையிடுற

(இவர்கள் ஸத்தாமலகனிலே ப்ரவாததிகருமபோது மீட்க மாட்டாதே அதுமதிதர கத்தைப் பண்ணி உதாஸிணர்ப்போலே யிருகது மீட்கைக டிடம்பார்த்து) அதாவது—சூதாஸீசுவர ததகவைய புருஷஸ ஸவாதகத்யம் சகத்ய ஸவயம் தததத ஜ்ஞாந சிதோஷண பரயதஸத் யுகபாதயக ஸத்ததேஃ எனவெறுபடியே, அடியிலே தான கொடுத்த ஜ்ஞாதருதயுப ஸவாதகதயா சகதியாலே ஸயருசயதுருணமாக ப்ரவாத்தி களைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோகயரான இச்சேதஸ, தூவாஸஸபவத் தாலே பரபகாமலகனிலே ப்ரவாததிகருமவனிலும் அகதாயாமியான தான கினைத தால் மீட்கலா யிருகச செயதேயும், அப்படி செய்புமானில் ஸவாஜ்ஞாந சாஸத்ர விவியோகமறு மெனனுமத்தைப்பற்றவும், ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம யருமெனனு மத்தைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அதுமதி கரகத்தைப்பண்ணி, உதாஸிணன நிகரிக யிருககசெய்தே இவாக னெனப்படல ஸவதெனறிருககு முதாஸிணைப் போலே யிருகதும், அதிலு கின்று மவாகளை மீட்கைக குறுப்பாகச செவலிக கொள ளத்தககதொரு கணமையாதே அவகாசம் பாததென்கை

(கணமையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணுதே) அதாவது—(இப்படி இடம் பார்த்துப் போருமனில் சாஸத்ர மர்யாதாதுருணமாகவாதல தானறிகததாக வாரோபிததுகொண்டாதல இவர்களை அனாத காமத்தினின்றும் மீட்கைக கவகாச மமிருப்தொரு கணம கானுதவனவனறிககே. அவ வஸத்தாமலகன தன்னிலே கணமையென்று பேரிடலுக் கொள்ளலாவதொரு தீமையானு முடபடக காணப் பெருதே யென்கை. (கணமையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), ப்ரஹ்மணை செயது கொண்டு திரியாதிகச செயதே பகவத பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரா யாத்ருசெவக ஸ்விபலிகைக விஷய ப்ரவணனுய பகவத தாலிகளைப் பின்பற்றிப் பகவதும் கோயிலகனிலேபுகருப புறப்படுகை, பகிதின்ற பகவதத் தொடரகதயாதே அதொரு கோயிலு கிளிய யருமாகில அததை அடிகைகையிணடலான ஆக்தாஸத் தாலே தானுமத்த வளியவருகை, கிதார்த்தமாதத் கிருகாமகளைச் சொலதுகை முதலானவை. (செற்றியைக் கொத்திப் பார்த்ததா லொருவழியாலும் பகச காணு தொழிதரக அபராப்பயமென்று கண்ண கீரோடே மீளுவது) அதாவது—ஸர்ப்ப தஷ்டரய மருககலபரணவர்களை மகதாரதிகளாலே பெருபுடகைக்கு பராண ஸதிதிபரீக்ஷாநாமகச செற்றியைக் கொத்திப்பாராததால் ஒரு பரகாரத்தாலும் கதய பகச காணுகவனயில், இவவிஷயம் மகசினி கைபுதாரகென்று இழுவோடே கைவாயும் பகதுகளைப்பிராலே, கணம கானுதவனயில் விடாதே கணம யென்று பேரிடலாவதொரு தீம கானுணடோ வெனனுமவாகப் பார்த்தவனவி லும் ஒரு பரகாரத்தாலு மியாதபகல பகசகாணுமிடலா, இவவிஷயம் மகசு பராபிககப்படுமதலை, இதை யிழாதோமென நழுக கண்ண கீரோடே மீளுவ

தென்கை. அன்றிகடே, (சனமபென்று பேரிட லாவதொரு தீமை) என்ஈறது, *சயேதேகாபேசத யஜேத* என்று ஆஸ்திகய ஜககமாக விஹிதமாகையாலே சனமபென்று பேரிடலாதிருகமுதாய, பரஹிமணயாகையாலே தீமையாதிருகெற சயேசனிய்யதுஷ்டாஸ்த்தையாய, அலகோர்த்தகருடலானதொரு சனம காணுத வளவனறிகடே சாஸ்தர ம்யாதையாலே மேல காணுது மாககிகொளளுகைகரு யோகயமாஸ சாஸ்தராலஸ்திகயத்துக ருடலான அதுதானுழப்ப இவர்கன்பககம் காணப்பெருதே யெனனவுமாம்.

அபிபேசகைகரு, (செறறியைக கொத்திபபர்த்தாக) இப்பாறியாலே, ஜஞசத ஸுகருதயோகயதை சிலலாஸமயாலே அஜஞசத ஸுகருகசதா ஸண்டோவென ரூராயத, அதுவுமிலலாஸமயாலே ஒருவழியாறு மங்கீகர யோகயதையற்று இது யோடே மீனும்படி சொலுஹிறது.

(தனசகேத இடமபெற்றவனிலே) அதாவது—இப்படி. மீண்டாபிபாலே மீண்டுஹிகையன்றிகடே இவர்களை டஜ்ஜீவிபிகைகெடுண்டான சபலததாலே, பிண்டையு மங்கீகரிகைக கவகாசம் பார்த்துத் திரிபும தனசகேத அவகாசம் பெற வனலிலே யெனகை.

(எனனுரைச சொனனு இப்பாதி, என்ருப்போலே சிலவற்றை யேறிடறி) அதாவது—அவஹி இவஹி என்று இவன பல ணர்களையு சொலலா கிறக, கோலிச திருமலை முதலாகத் தாணுகத ணர்கலிலே யெதேனுமெனதைச சொனனுல, அம மாதரமே பற்றுகசக, எனனுடைய ணரைச சொனனுய் என்றும், அவர் இவர் என ருப்போலே சொலலா கிறக, ஒருவன பேரைச சொலுஹிறதக திருலாமலகலிலே யொனதைச சொனனுல, அவவளயே கொண்டு, என் பேரைச சொனனுய் என்றும்; சில பாகவதர்கன காட்டிலே வறி பேரைச கிறக அவர்களை ஹிமலிததுக கைகிணுன னது பறிபதக வறி பறிககர ருத்யோகிகெறவனலில, ஸவகார்யததிலே பேர்ஈரு னொரு சேவகன அவகன பினனே தேரனற, அவனை ததரகாணுரததமாக வருகிரு னுக கினைதது அவகன பயப்படடுப பறியாதொழிய, அது பற்றுகசக அதத சேவ கனை, என்னடியார கோககிலுய என்றும், ஒருவன கீரகாலததில தன வயம தியப்புக்கவயதே கீருளளவிடததே கினறும் வயலிலே வர கெடுக்துரததிலே துளவிட டுகையாஈறக, மருபூமிலிலே கெடுக்துரம் கடகது, இத்தனை ஐனமபெறில கம் பராணன தகீகதும் எனனுமபடி கினைத்து வருகிறார்கள சில பாகவதர் அவனறி யாமல அதத கீரிலே தககன ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை கினககி இளைப்பாறிப் போனால, அதடியாக, என்னடியார் கிடாயைததிர்த்தாய என்றும்; ஒருவன தனகருச சூதுசதுரவகம் பொருகைகரும் காரறபேகாதிதமாஸபோது வகதிருகைககரும் இவற் றுககாகப் புறகதிணனை கட்டகைகக, வர்ஷபிடிதாய அகடே யொதுவருயோ மென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அகடே யொதுவகி இருகதுபோக, தாவகயாதத் தாலே, என்னடியார்கரு ஒதுகை கிழிலக கொடுக்தாய என்றும், இப்புடைகலிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருககத் தானே யாரோபித தெனகை,

(மடிமாங்காசிடந்) மடிமாங்கா சிடுகையாவது—மாங்கா மெடாமல் வெறுமனை வழி போகிறவன் மடிசிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிருக்கிற, மாங்காயை களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிகமும்புகு திருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வானியன் இத்தாதி, ஒன்று பதநாககி நடத்திக்கொண்டு போகும்) அதாவது, பொன் வானியம் செயவானொருவன் ஆரோணம் பரிசுடிகைகருக காட்டின பொன்னின் உரை கலவிலே புரைத்த ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி பெடுத்த காளேட்டத்துடனே கால பொன்னுயத்து, கழஞ்சு பொன்னுய்த்து என்று திரடறுமாப்போலே, ஒரு ஐகம் மிரண்டு ஐகம்கள் வன்றிகளே சேதகருடைய ஐகமாப்பாணகர்த்தாறும், விடையைத் தீர்த்தாய், ஒதுகை சிழிலை கொடுத்தாய் என்றுப்போலே புண்டாம் யாத்திருசுகிம், ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய் என்றுப்போலே வரும் பராஸங்கிகம், அடியாநா தேககினுய் என்றுப் போலேயுண்டா மரதுஷங்கிகம் என்கிற ஸுகருத் விசேஷங்களை, சாஸந்த் விழித்த மும் சேதக் விதித்தும்மன்றியேயிருக்கத் தானே கலபித்து, கலபிதமானவைதனனை ஒன்றை அகேகமாககி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை (381)

382 இவ்வஞ்ஞாத ஸுகருத் மடியாக சர்வர வனகேசிகருமென்னுமது காணவாயிடமுண்டோ வென்ன (ஸவிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வந்தம் கருகக் மொழியக் காணலாம்) என்கிறார்.

382. ஸவிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வந்தம் கருகக் மொழியக் காணலாம்.

அதாவது—விதாபபராஜ ஸுதையாய் காசிராஜ மலிவிதியான ஸவிதை, ஸப்த கிளகான முநாறு ஸதீகவித்யும் காட்டில் ஆபிரேபயம் அதிவசய பர்த்துமத்தை தேஹதேஜுஸு ஸர்வருண ஸபக்சதை இவை புண்டையாய் அநீஹாராதர் விபாக மற பகவத் ஸவிதிசிலே அகேகத் திருவினகிறேறி அதிலே பிரகையாய்ப் போருகிற படியைக் கண்டு, “உனக் கிவவாபிரேபயாதிகளுக்கும் திபாரோபண கைககர்ய ப்ரா வண்யத்துக்குக் காரணமென்” என்று ஸபதவிகன் கேட்க, அவன் ஜாதி ஸமருதி யோடே பிறகதவளாகையாலே, *ததேஷா கதயாமயேதத் யத் வருத்தம் மம் சோபகா* என்று தொடங்கி, *ஸௌவீர ராஜஸம் புரா மைதீரேயாபூத புரோ ஹித*, தேக சாயதகம் கிஷ்டணு காரீதம் தேவிகாதடே, அஹஸயஹி கச்சுஷாம புஷ்ப தூபாபு லோகாண், திபாதாஸதிபிசைவ சகரே தத்ரவஸை தகிலு” என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனுன் மைத்தேயன், தேவியாற்றங்கரைசிலே ஒரேமபெரு மான தேகசிலையுண்டாககி, அவகே காண்கோறும் ஸகல கைககாயகளையும் பண்ணி வந்ததிததபடியையும்; *கார்த்திகே திபிதோ திப உபாத்தகை தேவணகதா, ஆஸீக கிர்வண பூமிஷ்டிரே தேவஸ்ய புரதோ விந், தேவகாயாதிகோஸம் தத்ர ஹமபி ஸுஷிகா, பரதீபஸாததிஸஹணே கருகபுதநிர் வராஸா, கருஹிதாச மயா வந்ததி ப்ருஷதமசோ ராஸா, கஷ்டாசாஹம் தகஸ்தஸ்ய மாரீஜாஸஸ்ய பபாருகா, வஸதா பராஸதேக கசயதயா ஸதிபா ப்ரேரீதேமயா, ஜஹுவஸ பூவவத் திபதயா தஸமிக கசயதஸேபு* என ௦, கார்த்திகமாரத்திலே, அவனாகத் எம்பெருமான் ஸகலிதி தேஹரின் அந் திருவினகரு அயிவத்தேஹிற் வளவிலே, அககோகிசிலே யொரு பெண்ணெயியாகக்கொண்டு வந்ததிகிறதான அததிருவினககிஸ் திரியைக் கவலிக

கொண்டு போவதாக வினைத்துசென்று கவனினவளவிலே ஒருபூனைகத்தின குரலாக கேட்டது. மரணத்தைப்போல கிறக, அப்போது பயத்தாலே கடுங்குற தள்ளுவிசையாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிந்த படியையும்; *மருதா சாறும ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகம்பகா ஜாதிலமரா காந்திமீ பவதிலம பரா குணீ* என்று அகந்தம தான மலித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புதரியாய் ஜாதிலமருதயாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; *ஏஷ ப்ரபாவோ திபஸ்ய கராததிகே மாலி சோபஸா, தததஸ்ய விஷ்ணவாயதிகே யஸ்யோயம் வபுஷ்டிருத்தமா, அஸகஸ்பிதமபயஸ்ய ப்ரோணம் யதகருதம் மயா, விஷ்ணவாயதக திபஸ்ய தஸ்யதத புஜ்யதே பஸம். ததோ ஜாதிலமருதிரஜம் மாதஷ்யம் சோபகம் வபு, லசயி பதிர மே ஸர்வாஸம் கிம் புந் திபதாசிரம்* என்று, அந்த அஜ்ஞாதனாகருதபஸமாக தனக்கிந்தவொருவகனெவளா முண்டான படியையும் சொன்னா என்று, ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்திலே ஸிதாசரிதம் விஸதரீண சொல்லப்பட்டதே.

இனி, ஆதிசபத்தாலே, ததவமித்தாயிருப்பா ஒரு ப்ராஹ்மணனுடைய புதரியான ஸர்வாதே அதிபாலயத்திலே மாக்குவிறையம், அது தேவருதபடி பரமதயானுவான பிதா வளாததககொண்டோக வளாதகொண்டு, இனி ஒருவன் கைலிலே பரதாசம் பண்ண பரபதமெனனுமளவிலே அந்தபிதாசும் மலிகைப்பாலே அதிவ சோகாதததயாய், *யேவ ஸ்வாததிதா பரண யோஸஸமி பரிசுத்திதா, தேவ பிதா விபுகதாஹம் கஜீவேயம் கதஞ்சக கதயாமகா கிபதிஷ்யமி ஸிததேவா ஹுதாசகே, பர்வதாதவா பதிஷ்யமி பிதருவிர சிராசாயா* என்று தேஹம் யாகோதபுகதயான வளவிலே, *ஆகத்ய கருணவிஷ்டிடா மமஸ ஸர்வஹிதேதா, ஸதவிரோ பராஹ்மணே பூதவா ப்ரோவா சேதம் லசன ததா* என்கிறபடியே, ஸர்வபராணிகனுடையவும் ஸிதத்திலே விதனுமிருக்கும் மமன கருபரவிஷ்டடனாய் ஒரு வருத்த பராஹ்மண வேஷத்தககொண்டவரது, *அஸம் பரோ விசாஸகதி ரோதகேதவி விஸ்வலே, கப்யா பரபயதே தாதன தஸமா கர்ஹஸி சோகிதம்* இத்தாயியாலே இவனுடைய சோகாபகோதாக்கைப்பண்ணி, *தஸமாத் தவம் தகக முதனருஜய சரோதமிஸ்ஸமி ஸர்வாதே, பிதருபயம் கிபரயோஸோயம் யோபூத கர்மண தவ* என்று, ஆகையானனுடைய தககததை விட்டு இதை மாதா பிதரு வியோகம் உன்னுடைய யாதோரு கர்மதகாலே புண்டாயதது அத்ததை சொல்லக் கேன்னு தானே சொல்லி, *புரா தவம் ஸர்வாதீ காமவேசயா பரம ஸர்வாதீ, கருத்த தோதி கிபுரு வினுவேண விசகிஷ்ண* என்று தொடங்கி நீ பூர்வஜமாத திலே ஸர்வாதீ மென்பாரோரு வேசம், உன்னுலே வசிகருதது உன்னுடைய ஸமஸ்சித்தப் ப்ராருவாஒரு பராஹ்மண புதரின் உன்விதிதமக ஸ்பாத்தையாலே யோரு சூதன வதிக, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எவள புதரின்க் கொணுவிததீ இனியொரு ஜமத்திலே மாதாபிதாக்கள் இழகதமறுகிப் பரித பிப்பாய" என்று சபித்தபடியாலேகா ணுனககிந்த சோகவகதென்ன, "ஆனவ இதபாபிபியான காறுதம ஜமத்திலே பிறகைக்கருஹேதவென" என்று கேட்க; *சருண தஸம் மஹாபராஜுலேகிததம் கததோயம், யேவ தவம் பராஹ்மணஸாய ஸய குலே ஜாதா மஹாதமஸ* என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகுய ஒன்றிலும்

பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்த்யாகபரனும் கராமகராத்ர நயாயத்தாலே
 யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒருராத்ரீ உன்வாசல புறத்தினினைவிலே
 யொதுங்கினவனவிலே தலாசிககாரர் அவனைக் கன்னன்னென்று பிடித்துக் கட்ட,
 அவனவனிலே நீயொடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அதை பாகவதனை உன்
 கருவூத்திலே கொண்டுபோய ஆசுவலிப்பிததரய, அத்தாளே யிது உன்கருணை
 டாயத்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட ஸுவரதேவபாகவதாச
 மும்; இன்னமும் ஒருஸதரீ யமபடாளே அத்தயகத பீடிதையாய ஆகாசத்திலே ரக்ஷகா
 பேணைத் தேற்றுக கூப்பிடற்கொண்டு வாராவிடுக, அசுவத்த நீர்த்தந்திலே சிர
 காலம் தபஸஸு பண்ணிவிருந்த மாதவி அதனைக்கண்டு கருணை பண்ணி, தானொரு
 கான செய்த தபப்பலத்தை அவனாகருக கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பகது
 பூதரய, யாமயமாகமும் ஸுலோத்தரமாய, யாதா சரீரமும் போய விலைநனை
 சரீரமாய, இவ்வியு கொண்டு அவாகன யமன ஸகிவியிலே சென்றவனவிலே,
 *பிதேய தர்மரஜோபூத் தஸ்யாஸ தத பரீயதாசக, ஸாகதவயக ஸ மஹாதேஜா
 வ்யாஜ்ஜாராச தாமபாதி* என்று, பித்ருவத் ப்ரஸகாவதானுய இவ்வீனகருநித்து இன்
 சொல்லுச சொல்லுகிற யமன, *பதரே! த்வயா ஸுஷுநி கருதம் கிஞ்ஞசித்ருவிதயதே,
 இதோ த்வயாச ஜகமாததே த்வாமகசகித ஸிதத ஆவிசத, கிஷ்ணுபகதீதா விவா
 ஸாரததம் ராத்யாகத தவஸேசமவி, ததஸகிதாச பரபவஸ தவஸாதுஸாமகம், ஸாஸூ
 வைப்ரஹ்ம விதுஷி ஸ்ரீமதராககருபாச்சரிதா, ததாதீர்த்தோததம் ஸ்ரீமதசுவததம்
 காமஸமசரிதா, தம்ஜ்ஜுஸாதம் பரமா யஸ்யாஸ்தி ஸகமோ பவத்* என்று, மாதவி
 யினுடைய வலிகேர முன்கரு வருகைக் குறுப்பாக யேய்நியச செய்த தொரு கனமை
 யிலை, இஐ ஜம்மத்துகருப் பன்னிசண்டாம் ஜகமத்திலே யொரு ராதரி உன்னு
 டைய கருவூத்திலே தவசிப் போகக்ககாச ஒரு பாகவதன் வந்துவனைக் கிடடி
 விருகதுபோலுன், ததஸகிதாசததாளே யுண்டானது காணுநகித ஸாதஸமா
 கம் என்று முன்பே யுண்டானதோ அஜ்ஞாத ஸுகருதத்தை இவன் பேற்றுக
 கடியாகச சொன்னுன்னவிற காரூடபூரணத்தில கோபில மஹாதமயத்தில கருத
 பும முதஸன்னவறறச சொல்லுகிறது. (சுருகக் மொழியுக் காணலாம்) என்றது, விள
 திரேண காணஸாமெனற்படி. இவ்வஜ்ஞாதஸுகருகை எடியான் பகவத கடா
 க்ஷிம இவர்களுக்கிவனே பலகன வருகைக்கு நேற்றுவாக்கையாகே, அஜ்ஞாதஸு
 கருதக்கிளப பறஞ்சரகக் கொண்டு ஈசுவரனகவேரிகரு மெனனுமிதகரு இவை
 உதாஹரணமாகலாமிதே

(282)

383. ஆக, ஸர்வேசுவரன தன விரேறெதுக் கருணையாகே ஸமஸாரி சேத
 கரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைவிலே உதயுகதனுய கரணகளைபர பாதாவதிகளைப் பண்ணி
 ஸயாஜ்ஞாருப் சாஸ்தராத்ருணமாக இவாகன பகவதிலே சில ஸுகருத விசேஷ
 கண்டு அககேசிககலாமவழியுண்டோயென்று பார்த்து, ததஸபத்தில ஸாவழுகி
 ப்ரஸங்கமும் தவஷ்யம் தஸர்கருணயும் வாராணசககா அஜ்ஞாத ஸுகருதகளைத்
 தானே கலபித்து, அவை தனனை ஜகம் பரமபரைகன தேரறுமென்று பததரகி
 டுடத்திக்கொண்டு போகும்படியை விஸத்தேன அருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுகருத
 மலிகேர நேறதுயமபடியையும் தாசிப்பிததரய வினாசு கீழ்; இவ்விரேறெதுக்

விஷயிகர வாகி அநியாதவர்கள் இதுகவிகைத்து வைத்தே ஏததநுணநாகைகவித்த ராகம் விருப்பர்கனைவிறுர் மேல (அஜ்ஞான மதுஷயர்கன) என்று தொடங்கி

383. அஜ்ஞான மதுஷயர்கன் வான தத்தானென்றிருப்பாகன.

அஜ்ஞானிறுர்—விறேறுதக விஷயிகர வைபவ மநியாதவர்கள், (வான தத்தானென்றிருப்பாகன) என்றது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே என்று தலை சியத்தாடுபடவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரித்தா நெனவிறு மாத்ரத்தை யதுவகித்திருந்துவிடுவர்கனை நபடி. (383)

384. இதை வாகி அநிதவாக விடுபடுமபடியை அருளிச்செய்திறுர் (அஜ்ஞான வானகன) என்று தொடங்கி

384 ஜ்ஞானவானகன “இனறெனனைப் பொருளாகத்த தனை யென்னுன் வைத்தான” “ஏதநளி செயதேனு வென்னெஞ்சல் தீகழவதுனை” “நடுவேவதுய்யகொன்கின்ற தான” “அநியாதன வறிவித்த வத்தா நீ செயதன வடியேனநியேனே” “பொருளவகை வெனனைப் பொருளாகத் திகழ கொனடாய” “வெனனை தீமனவகெடுத்தாய” “மருவித்தொழும் மனமேத்தாய” என்ற ஈடுபட லிறாகன.

ஜ்ஞானவானகனாவிறுர், விறேறுதக விஷயிகர வைபவத்தை உடனபடி அநியுடவாகன. (“இனறெனனைப் பொருளாகத்த தனை யென்னுன் வைத்தான” இதயாதி) அநாதிகை மலஸ்தவாயக கிடகதவெனனை இன்று வளதுவாககி கித்ய ஸாலிககளுக்கு மல்வருகான தனை கித்ய ஸமஸாசிகளுக்கு மிவவருகான வென னுடைய ஹேமமான கெஞ்சிலைவைத்தான; பெரிய வுடையாரைப் போலே தலை யோடே முடி க தேதேனு, திருவடிவைப்போலே *கருஷ்டா லீதா* என்று வாக தேதேனு, அனநிககே தனனுடைய அஜ்ஞானவாத்ரதம் பண்ணினேனுமபடி விழித்த கர்மகனை அநுஷ்டித்தேதேனு, என்ன கனமை செயதேனுக் வென்னெஞ்சிலே புத்தக பெருப்பேறு பெறருளிய விளவருவிறு, விஷய பரவனருயப் போகா விறக கடுவே வகது உஜ்ஜீவிப்பியாவின்ற ஸவாமி, எனக்கஜ்ஞான ஜ்ஞா பகததைப் பண்ணி ஸவாமியான கீ சேஷபூதனுன் வெனபககல பண்ணின உப காரம் உபகரித்த கீயநிவிறியுமித்தனை, என்னுல் சொலவித்த தலைகடடப்போமோ; *அஸாகேவ* எனவிறுபடியே அஸதகலபுயக கிடகதவெனனை *ஸதமேகம்* எனவிறுபடியே வத்தரவாலுய ஒரு வந்துவாமபடி பண்ணி, அஸததைத் கிலிவிற குமபடி வகவாயததையும் கொண்டருளினும், அமருத்ததையும் விஷ்கதைபுமொகக கிருமபுயாரைப்போலே உடனனைப் முககது கூதாத விஷயககளைபுமுககதும் பொல லாத கெஞ்சைப் போககிளைய; அஸயப்பயோஜனாயகொண்டு உடனனையே அதுப விசுரும மஸஸஸைத் தத்தாயென்று அவன விறேறுதகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷவகனை அதுவகித்ததத் தலைசியத்து ஈடுபட லிறபாகனெனகை

அனநிககே, (அஜ்ஞான) இதயாதிகரு (வானா தத்தா) என்று பாடமாகி, இப்படி ஸவேசவரன தன விறேறுதக கருப்பாலே தகனை உஜ்ஜீவிப்பிகக

கருஷிபண்ணிகொண்டு வரும் பரகரத்தை அறியாத மதுஷயர், வாளவலியாளே ஐயித்தது திரிவார் தலைகருகு வந்ததொரு ஸமருத்தியை கமழைய வாளார்த்தகர ரென்று கினைத்திருக்குமபோலே, கிர்ஜேறுகமாகவந்த பகவதவகிகாரத்தை தலைகள ஸுகருத பலத்தாளே வந்ததாக கினைத்திருப்பர்சென்றது பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகஸுமவனருளாலே வந்ததென்று தெரியக்கண்டவர்கள் அவன கிர்ஜேறுதாமாகப்பண்ணின் உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்திடுமபடியைய அருவிசெய்கிறாரென்று மேலே வரகயத்தகரு ஸைகதி. (384)

385 இககிரஜேறுக விஷயிகார லைபகமாள்தொரு ஐயிஹயத்தை ஸமரிப பிகெருர் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி

385 பாஷ்யகாரகாலத்திலே ஒருநாள் பெருமான புறப்பட்டருளுத்தனையும் பாத்தபு பெரிய தீருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஸ்தலிகளெல்லாரும் திரவிறுத்த வனவிலே இவ்வாத்ம பரவதுதாக்க, பின்பு பிறத்த வாததைகளை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—ஸகல வேதாத தாதாயார்த்ததலைகளைஸரம ஸமசய விபரீயமற கடத்த செல்லுகிறதெ கவனடிககாளமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெரு மான புறப்பட்டருளுத்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஐஞா காதிகாரன் முத்தலிகளைஸரமும் திரவிறுக்கவனவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன், “இது கெடுககால மார்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருக்கிறோமோவென்று தெரி யாது, இன்று வருத்த சேஷியான பெருமான புறப்பாடு பார்த்த வத்திருக்க என்ன ஸுகருதம் பண்ணினோம்” என்ன, தப்பரஸைத்ததிலே “கித்ய ஸமஸாரியாயப் போத்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்திலு ருசிபிறக்கக்க கடிபெயன்” என்று விசாரிக்கச செய்தே, யாத்ருசிக ஸுகருதமென்ன அஐஞாத ஸுகருதமென்னப் பிறத்ததாய், அவவனவிலே கிடாய்பிப்பெருமாரிறுத்தவர் “ஈமகரு பகவத விஷயம்போலே ஸுகருத தேவரென்று மொருவருண்டோ வரர்ஸாய” என்ன, பிள்ளைதிருகறை ஸூரையர், “ஸுகருதமென்று சொல்லுகிறதம் தீ கினைக்கிற விஷயை தன்னையே காண்” என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறத்த வார்த்தைகளை இவையிட திலே கினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் “தருதுயரத்தாயேவ” என்கிற பாட்டின் வயாககயரத்திலே ஸைகரஜேறுண் பூர்வக்கருவிரிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இந்தநாள் அஐஞாத ஸுகருத முண்டாய்த்தாயிலும் அது பவஜேறுதுவன்று, அததை வயாஜுமககி அலகேகரிக்கு மீசவரானே பவஜேறுது என்றதாயத்தது. (385)

386 ஜேமுகதமான் அர்த்தத்தை கிகமிகெருர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

386. ஆகையால் அஐஞாதமான் தன்மைகையே பறஞாக்கொண்டு
கடாஷியாநீற்கும்,

அதாவது—ஜேமுகசொன்ன பரகாரத்தாளே ஸாவமுகதி ப்ரஸைகாதிகள் வரார மைக்காக இச்சேதனை நியாமலே கிளையும்வயான சிலஸுகருத விசேஷங்களைபே இவனே அயகேரிகைகருகுப் பறஞ்சாகப் பிடித்ததுகொண்டு விசேஷ கடாஷைத்தைப் பண்ணுகிறருமென்கை. (386)

387. இப்படி அஜ்ஞாநஸூகருதனையாவதிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாஷிதகருமனிலே அங்கோரம் ஸிஹேதுகமரகாதோ வேண்டி அருளிச்செய்திருர் (இவையுட்கூட) என்று தொடங்கி

387 இவையுட்கூட இவனுக்கு விஷயப்படியிறே இவனதனை முதலில்
அவன ஸ்ருஷித்தது

அதாவது—இந்த யாத்ருசமிகாதி ஸூகருதனாகனுமுட்பட இவனுக்குண்டாம் படியிறே இவற்றுக்கும் யோகமாகததிலாகப்படி கரணகோபர விதானுக்கிடத்த இவனதனை ஸ்ருஷிக்காலத்திலே கரணதிகனைக்கொடுத்தது அவ னுண்டாகதிற் றென்கை இததால், கடாஷித ஹேதுவாகச சொன்ன யாத்ருசமிகாதிகளு மவ னுடைய கருஷிபல மென்கை சசபத்தாதே, தலபகவாயத் துஜாதஸூகருதன களுகரு மடி அவனகருஷி யென்கிறது அன்றிகே, வகியமான் விருபணவிசே ஷணகளை ஸமூசசிககெறதாவுமாம் ஸ்ருஷித்தான சேதகர்மாதருணமாகவனரே வேண்டிய? ஸ்ருஷிப்பது கர்மத்தைக் கடாஷித்ததையாவதிலும் யொளபபய மறு கரஹ கராயிறே.

(387)

388. தவவிருபணத்தி விவனுக்கு ஸம்பவிக்ருமதனை அருளிச்செய்திருர் (அதனானே) என்று தொடங்கி.

388. அதுதனை நீருபீதால் இவனதனக்கு ஒன்றம் செய்யவேண்டாத
படியா யிருக்கும்

அதாவது—அசிடவிசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தனசமிகே உஜ்ஜிவகோபயோதி யான கரண கோபரணகளை பரமதையயரே அவன கததபடியை அதுணகத்ததால், தததில் ஸததாதிகளு இவனதனக்கு ஸ்வோஜ்ஜிவகாமசததிலவன செயதபடி கண் டிருக்கையொழியத் தானொரு பரவருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

389. சசுவர ஸ்ருஷிப்பா விவனுக்கு விஷய மங்கோரப்பறதகளை யாத்ருசமிகாதிகளமாதர்மயன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தாசிப்பிக்கைக்காகவாதல், கிழசொன்ன துவைதா னுண்டாம் பரகாரத்தை புப்பாதிக்கைக்காகவாதல் அருளிச் செய்திருமேல் (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

389 பழையதாக உழுவது நடுவது விஷயதாயப்போரும் கேட்பததிலே
உதீர் முனைத்து பவபாயத்தமாயபோலே, இவதான தன்னடையே
விஷயப்படியாயிறு பததீயருவன் பழையுனத்தை ஸ்ருஷித்தகட்டின.

அதாவது—புதிதாகத் தரிக திருத்தினதன்றிகே பழையதாக உழுவது ஹி வது விஷயதாயக்கொண்டு செய்காணயப்போரும் கேட்பததிலே கர்ஷகன அதுக் கென்ன வெரு கருஷிபும பண்ணதிருக்க உதிரியானது முனிந்து விளகது தரிகை கடாஷிப்போலே, மேறசொலஸ்ப்புகிற விருபண விசேஷணகளாதல் கிழசொன்ன யாத்ருசமிகாதிகளாதல் இதுக்கென்கை வெரு கருஷி செய்யவேண்டாதே இச சேதகர் பக்கவிலே தன்னடையே விஷயப்படியாயதது, பகதிகு கர்ஷகளு

சசுவரன ப்ரவாஹுருபேண டடகமி ஸம்ஸாரமாகித பழமபுனத்தை ஸருஷ்டித்ததுத் திருத்த மெனற்படி. (389)

390. (இவை) எனது கிருஷ்ணசெய்வதவத்தை விசதிகரிக்கைககாக தத்விஷய பரசகத்தை அதுவதிகவிஞர் (அவைதானெவை யென ஞா) என்று.

390. அவைதானெவை யெனரும்;

391. அதுகரு உத்தர மருளிசெயமிஞா (பூர்வகருத்) இத்தயாதிபாலே.

391. பூர்வகருத் புனயா புனய பனைகளை கீகாலம் புஜீதது, உத்தர காலத்தில் வானைகொண்டு ப்ரவாதிகரு மத்தனை யெனனுமபடி கையொழிந்த தனையிலே, நாயா? நாம நிளா நீலியேது? நமகிளிமேல் போககடியேது? எனறு பிறப்பன கில நீருபன விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், ஐம்பு சொன்னவையாதல்.

அகாவது—முன்பு செய்யப்பட்ட புனயபாபரூப கர்மத்தவயதிலுடையவும் பனைகளை ஸவர்கக கரகாதிகளிலே செந்நகரல மறுபலித்து மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்ம வானைகொண்டு புனயபாபரூப கர்மககளில பரவர்த்திகளும்மத்தனை யென்று சொல்கதக்கதாமபடி. * அசசகர்மாவய கர்ம பறாதுபலத்தில கையொழித்தவினா தனையிலே காணகித தேஹமே தேஹாநிரிகதரோ ஸவதகதாரோ பரதகதாரோ காமாரென றும், ககிகுமபடி கினஞேமோ பிகழகருமபடி கினஞேமோ? காம கினதரிலியேதென றும்; இப்படி கினா கமகினிமே லீடே றுக்கககிடான போககடி யேதென றும் தன்னடையே புண்டாவன கில கிருபன விசேஷங்களுண்டு, அகிருபன விசேஷங்களாதல், பூரவோகதவகளான யாத்ருசகிகாதி ஸாகருதன களாத லெனவை (391)

392. இகவிர்ஹேதுக விஷயிகார கரம சாலதாதத்திலெவக சொலவித் தெனன அருளிசெயமிஞர் (யதாவதி) என்று தொடங்கி

392. “யதாவதி மேஷகா: பாததே” எனறு தொடங்கி இத்தனுடைய கீரமத்தை பகவா ளாதாரத்திலே சொலவிறறு,

பகவா சாலதாம றாறதெட்டு ஸமஸ்திகையாசிறே கிருப்பது; அதிலே யொன றிறே அஹிர்பபுதகய ஸமஸ்திகை *பஞ்சராத்ரஸய கருத்தஸஸய வகதா காராயண ஸவயம் என்கிறபடியே கைகத்தகரு மாதிகதா பகவாஞ கிருக்கசெய்தே தததத ஸமஸ்திகைகளதோ றும் அவாகதா வக தாககருமுண்டிதே; அதிலிகை ஸமஸ்திகைகரு அஹிர்புத்தய ஸமஸ்திகைகரு ருத்தான வகதாவாகையாலே இத்தகை அஹிர்புத்தய ஸமஸ்திகை என்கிறது; இத்த ஸமஸ்திகையிலே, “றண்ணுண்ணியின கீலர் கண்டத் தமமான” என்கிறபடியே ஸதவம் தலையெடுத்தபோது ஸலித்தகதர்சியா கிருகரும் ருத்தனை, தேவாஹியாய ப்ரஹ்ம விததமனுன ஸ்ரீகாரதபகவான சொனறுவர்த்தித்து ஸவ ஸமஸயவககொணாம கேடக, அவன கிரணயித்துக்கொண்டு வராரகிற, பதினாஸ மத்தயாததில இவன பண்ணின பரசகத்துகரு உத்தரமாக ஸமஸார மோஷுஹேதுக் களான கிகாஹசகதி அதுகரஹசத்தி யென்று ஸாவேசவரதுக கிரண்டு சகதி புன

டென்று ப்ரதிஜ্ঞைக்கு பண்ணி, அதில் *திர்வோதாக்கர் சுகந்திர ஸா பிகரஹஸ்யமாஹ வயா, புமாயஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸவயம்* என்று தொடங்கி, சிகரஹஸ்யமிகையான சுகதியானே திரோஷித ஸவஸவகுபாதிக்ஷம் ஜீவாத்மா ஸம் ஸரிக்ஷுமபுத்யை விஸதீரண ப்ரதிபாதிதது, அகந்தரம் அதுகரஹாத்மிகையான சுகதியானே ஸம்ஸாராகமுதஞ்ஞயபுத்யை ப்ரதிபாதிபதாதக, *ஏவம் ஸம்ஸ்குதிசுகரஸதே ப்ராமயமனணே ஸவகர்மபீ, ஜீவே துக்காகுலே விஷுஜ்ஞை கருபா காபுபுஜ்ஞயதே, ஸமிக்ஷிதஸ்த தாரேஸயம் கருணுவாஷ்ஞயா, காமஸாமயம் பஜகதீயவ ஜீவே விக்ஷுஜ்ஞ ஸமிக்ஷயா, சுகதி பரவஸ ஸவை ஜீவ முத்தகரயதி ஸம்ஸ்குதி, காமணீச ஸமேததர துஷ்ணீம பாவஸுபாகதே* என்று, ஸம்ஸார சுகரஸதையும் துக்காகுலண ஜீவன விஷயமாக ஸர்வீசவரணுககொரு கருணைப ஸரிக்ஷுமபுத்யையும், அந்த கருணைப யுத்யாக உணடானவவன கபகஷததுகரு விஷயபூதத்யைக்கொண்டு இவன் கர்ம ஸாமயத்தை பஜிகருமென ஹம்த்தைத்யும், அந்த அதுகரஹாத்மிகையான சுக்திஜ்ஞைப ஸத்பாவமிவீன ஸம்ஸாரததிவினது முத்தரிபிக்ரு மென்னுமிடத்தைத்யும், ஜீம காம ஸாமயமெனதின் கருதத்தையும் ஸககரமேணை சொலலி, *யதாஹி மோஷுகா பாகதே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, விவருதத மோக்ஷஜ்ஞைத்வீயாகாஸ ததா ஸத்த உதாஸதே, அதுகரஹாத்மிகாயாஸத சுகதே பரகஷுஜ்ணைததா, உதாஸதே ஸமீப்ய கர்மணீதே சுபாகபே, ததபாதாகந்தரம் ஜ்ஞதர்புகதே மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, பரவாததமாக வைராகயோ விவேகேபிக்வேசவாக, ஆகமா கருணஞ்சிந்தய குருகபுபுணர்பபயச, ஸப்ததைதத பரகரணைதை ப்ரபுத்தோ போதபாஸை* இதயாத யதய்ய சேஷததாலே, வழிபோகிறவன் ஸம்பாரததை வைதது மறைய கின்றவனவிலே அவஜ்ஞைய ஸம்பாரததை அபஹரிப்பதாக உத்தியோகிகிற தஸ கரா, அந்த ஸம்பாரததை அவஸவகது கைபதறினவனவிய்யாகொருபு விவருதத மோஷுஜ்ணைதயோக ராகாவினதுகொண்டு எப்போது முதாஸீதர சிருதது விஷ வாகன அப்பபுதே, பகவததுகரஹ சுகதி இவன் பகவிலே வந்த ஸ்ணத்திலே, இவவாத்மாவைத தன் வழியே இழுப்பதாக கின்றபுன்யபாப கர்மககளிரண்டுமிவீன வாகது மேஸிடாமல உதாஸீததிருந்துவிடும்; அந்த அதுகரஹாத்மிகையான சுகதி தன்பககவகைத வகந்தரம் இச்சேதகன மோக்ஷஸமீக்ஷயுகததய பரவாததமாக வைராகயயுய விவேகாபிகிலேசியாய சாஸ்த்ர பரவணனும் ஸைசசாய ஸமாஸ்தய னம் பண்ணி ஸைஸத்தீதாஸுய ஸபஜ்ஞஞாகுய அந்த ஜ்ஞாகததை ரகித்ததுக கொண்டு ஸாரகரஹவியாய ஸுருதிதோபாய பரிகரஹததாலே ஸம்ஸாராதுத்தீர்ண னுய பரமபததை பராபிக்ருமென்று சொன்னுனிறே, ஆகையாலே, *யதாஹி மோஷுகா பாகதே* என்று தொடங்கி இசகீர்ணைதக விஷுபிகரத்திஜ்ஞைய கரமத்தை ஆபதப்ரமாணமான பகவச சாஸ்த்ரத்திலே சொலலிற நென்கிறார். (393)

393. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவனவனறிகே. கீர்ணைதக விஷுபிகரத் துகரு ரேரே பாதரபூதராய ஆபததமாகரேஸரான ஆழவா இவவாதததைத தெனிய வருளீசசெயதாரென்கிறா மேல (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

393. "வெறிதே யத்சேயவா" என்று இவ்வத்ததை எப்படிமக
ஆருஷிச் செயதாரீதே.

(வெறிதே யருளசெய்வா) என்றது-விரீஹேதகமாக கருபை பண்ணுவதென்ற படி. (இவ்விரீதத்தை ஸபஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது, இவ்விரீஹேதக விஷயிகாரமாகிற ரஹஸ்யவிரீதத்தை ஸமசய விபர்யயமற் றாகையு மறிப்படிப் ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தார் என்கை. (393)

394. அந்த திவ்யஸூகதிக கருதரோகநிதி ஸபிராய மறியாதார் சங் கையை யறுவதத்துப் பரீஹரிகவிரூர் (செய்வார்கடரு) என்று தெரடவகி.

394 "செய்வார்கட்டு" என்ற அருளுக்கு ஹேது ஸூகதத் மெனனூர்நிறதே யெனவிலை; அப்போது "வெறிதே" எனகிற விடமேயோது.

அதாவது-"அருளசெய்வார்" என்ற வசந்தரம், ஆகருத தர்னென்னு மபே கையிலே, "செய்வார்கடரு" என்று, அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முககரும படி. சிலவற்றைச் செய்பவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் கருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதம் ஸூகருத மெனனூர்நிறதே யெனவிலை? அப்படி சொல்லுமபோது விரீஹேதக வாசகமான "வெறிதே" எனகிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், "செய்வார்கடரு" என்றது, தான்செய்ய விரீதத்தவர்களுக் கென்றபடி. (394)

395. ஆபிரமுகவயத்துக்கு பகவத் கருபை காரணம், அதவேஷத்துக்கு ஸூகருதம் காரணமென்று கிரீதத்துச் சொல்லுவார் வசந்ததை அருவதித்துக்கொண்டு பரீஹரிகவிரூர் (பகவதாபிரமுகவயம்) என்று தெரடவகி.

395. பகவதாபிரமுகவய ஸூகருதத்தாலன்றிக்கே பகவத் கருபையாலே பிரகடீரது. அதவேஷம் ஸூகருதத்தாலே யெனவிலை, இந்த பல் விசேஷத்துக்கு அததை ஸந்தரமாகக் கொளனது.

அதாவது-அகாதிக்காலம் விமுகனாயப்போகத் திசுசேதனாகரு பகவத் விஷயத் தில் பிரகடீர வாயிமுகவயம், இவனுடைய ஸூகருத சிபந்தமாகவன்றிககே கேவல பகவத் கருபையாலே பிரகடீரது; தத்பூர்வபாயியான அதவேஷம் ஸூகருதமடி யாகப் பிரகடீரத்தென்று சொல்லப்பார்கவிலை, அவ்வாதமருதுதியாய ஆத்மோஜ்ஜீவ ஶங்குரமா சிருகதுள்ள பகவத்வேஷமாகிற இப்பலவிசேஷத்துக்கு அதிஷ்டாந் தமான யாத்ருசமிகாதி ஸூகருதத்ததைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணு தென்கை. ஆகையால் அதவேஷத்துக்கும் பகவத்கருபையே காரணமென்று சொல்லவேணு மென்று கருத்தது. .... (395)

396. சாஸத்ராஸிஹிதமுமாய சேதாஸிஹிதமுமான இதை யாத்ருசமிகாதி களுகரு ஸூகருதமென்று பேரிட்டா கினனூரென்னுமிடத்தை சங்காபரீஹாரகுபேண அருவிச்செய்விரூர் (சாஸத்ரமும) என்று தெரடவகி

396 சாஸத்ரமும் வித்யாதே நாமுறியாதே பிரகடீர இதை ஸூகருத மென்ற நாம் பேரிடுகிறபடி யெனனெனவிலை, நாமனது, சாஸ தென்ற கேட்டிருக்கையாபிடுக்கும்.

அதாவது—“இதம் ஸ்ரீயாத்” என்று சாலத்ர விஷிதமுமாய க்ர்தருபுதரான சேதநாராலே புத்திபூர்வேண அபூஷ்டிதமுமானதொன்றையே ஸுகருதமென்பது அப்படியே, இதைச்செய்யவானென்று சாலத்ரமும் விதிபாடுதே இன்ன ஸுகருதம் பண்ணினேமென்று தக்கர்த்தாகனான காம மறியாதேயிருக்கிற விசை யாத்ருச்சி காதியை ஸுகருதமென்று காம பேரிடுகிறபடி எங்கனே என்கி? “இதுகரு ஸுகருதமென்று பேரிடுகிறோம் காமென்று, ஸர்வமுதே ப்ரணங்கம் வாரணங்ககர ஸர்வ இனஞ்ஞன விசவன ஸுகருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்” என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாழிருக்கு மென்கை.

ஆக, மே “வேறிதே யருளசெயவர்” என்று மயர்வறமதிகை மருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான காமாழ்வார் விர்வேறுதக விஷ்டிகாரமாகிற இவவர்த்தத்தை விசைமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பிடுகது, அதினமேலவத சங்கராபிஹாரகனும் பண்ணி யருளினாராய்த்து. .. .. (396)

397. இனி, இவவர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசரங்களில் அப்போய் விருத்தம்போலே தோற்றமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவவர்த்த ஸதாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் பரமான தாககங்கனும் இவவிடத்திற் தாமருவிச்செய்யாமகரு வேறுத இன்னதென்கிறார் (இவவர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

397. இவவர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசரங்களில் பரமபர விருத்தம்போலே தோற்றமவற்றிற் கோலுத்த பரிஹாரமும், மற்றுண்டான வத்தவயங்கனும் விந்து பயத்தாலே கோலுக்கிறோம்.

அதாவது—விர்வேறுதக விஷ்டிகாரமாகிற இவவர்த்த விஷயமாக, இவவிஷ்டிகாரத்தகங்கைய மயாவறமதிகைமருளப்பெற்ற ஆழ்வர்களுடைய பகவத்க்கோர ப்ரகரணங்களான பாசரங்களில், “வேறிதே யருளசெயவர்” “எகன்றி செய்ந்தே வென்னெஞ்சில் திகழுவதவே” என்றும், “திருமாவிருஞ்சொல்லம்கி யெனறே னென்ன” “மாதவனென்றதேகொன்றி” என்றும், “கலவதேரறஞ் செய்த மிலேன்” என்றும், “கோற்றேன் பலபிறி” என்றும், “யானெத்தவத்தாற காண்பனகொ வின்று” என்றும், “யானே தவஞ்செய்தேன்” என்றும், இதயாதிகளாலே பகவதக்கோரவேறுதகனொன்றும் தவகன்பகக இவலியெனபது உண்டாஹற்போலே சொல்லுவதாக்கையாலே கருதத்தியாதவர்களுக்கு பரமபரவிருத்தம் போலே பாதிபாலிகருமென்கை அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, “மாதவன்” “மகி” என்கிறவை வயாவருததபுகழிமாதாக்கையாலே அவற்றை ஆரோபித்தவாகு மேலவிழுநிற பகவத்கருளபயே அவகோரவேறுத, அவை வேறுத வனறென்னுமிடம் வித்தம்; “கோற்றேன் பலபிறி” என்றது, எனக்குப் பல ஜாமங்கனூண்டாமபடியாகவாய்த்து கான ஸாதகாறுஷ்டாசம் பண்ணிற்றென்று ஸவகிசாவும் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜாமம் உண்ணப் பெறுககரு ஸாதகாறுஷ்டாசம் பண்ணினென்றபடியாய்; “யானேதவஞ் செய்தேன்” என்றது, “இருதமியுலகம்கி வினையுட்ககே சொஸப்பெற்ற பரிதயிசயத்தாலே என்னைப் போலே பாக்யம் பண்ணினிலியெனது இப்பெறுபெற்ற தம்மை எளகித்தமாதமென நிப்புடைகளிலே விர்வேறுதகவசக விரோதம் வாராதபடி. விவேறுதகம்போலத்

தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரகளை (மற்றுமுண்டான வகதவயகளை வன்), மறுமிக் கிர்ஹேதக ஸதாபார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான காவல ஸம்ஸுதி சகரஸ்தே பராமயமாணே ஸவ காமபி, ஸ்ரீவே தாககாருவே விஷ்ணுக்ருபா காப்புபுலாயதே*, கிர்ஹேதக கடானேஷண மதியேத மஹாமதே, ஆசார்ய விஷ்விசாராத் பராபதவந்தி பராகதம, காலேன புருஷகாரேண கசாபயகயே நேறுதா, தேவம ஸவேசஸையாஹம் பரேஷே கஞ்சித கதாசக* இய்யாதி பரமாணகனம, ஏதகதுகரஹகதர்க்கனகனம. (விஸதபயததாலே சொல்லுகிறி லேம) எனறது, இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்கருமளவில் கரதபபரபு வருமென நஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

(397)

398. ஆக, கீழ் (பகவத் குணமுரைதர மப்படுவது) என்ற பரிதினுகரு உபபாதகமாக, (தரிபாத விபூதிபிசே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ரசவரன இவ வாதமோஹ ஜீவார்த்தமாக விருகதஸையே பிடிதது கருஷிபண்ணிப் போருமபுடைய விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், அதுதனைக் கிகமிக்ருர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

398. ஆகையால் இவன் விபூகன தரையிடுவகட உஜ்ஜீவிகைக்கு கிருஷ்பன்னின் சவரன் யதஸத்ததாஹ பபோதும் தீபயரூபே யிருக்கு மீததனை.

அதாவது—சவர விவவாத்மோஹஜீவகத்தாகரு கருஷிபண்ணும் கட்டளை மிதவகையாலே, இப்படி மிசேதனதனபகக விருகன அவஸதைபிதுமுட பட இவனுஜ்ஜீவிகைக்கு கருஷி பண்ணிப்போத குணதிகன அவனை அதுஸகித தால், ஏவமபூத னுவவ விவவவஸதாபகராகி கமன காமதுருணமர ஸம் ஸிககவிடானென்று ததருணவிசவாஸத்தாலே ஸாவகாலமும் தீபபரஹுயே மிருகரு மீததனை, பயபரணகமில்லை யென்றபடி.

(398)

399. விருகனதஸபிதுவகட உஜ்ஜீவிகைக்கு கருஷிபண்ணின் விசவரன் யதஸகிததால் என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வாதத்தி லாபதிகருடாக ஹுராகதிகருடய அதுஸகித விசேஷததை யருளிச்செய்குர் (எதிருமுடிக்கு) என்று.

399. "எதிர் குழல் புக்கு."

"எதிர்குழல்புக்கு" என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பார்த்தவிட மெனரும் தானேயாபடியான வயாபிதிலே உட்புகு கென்றபடி. "எதிர்குழல்" எனகிறது, அவதாரபரமகமற்றுளளராலே வயாககயாதவததாதிதும், இப்போது இவரிவவிடத்திற் வயாபிதிராக வருளிச்செய்குர். அகேகயோஹகை னுண்டா சிறே மிருபபது.

(399)

400. அதுக்கு தருஷ்டாசதம் (ஒருவனைப்பிடிக்க கிறதது ஊரை வளைவரைப் போலே) என்று.

400. ஒருவனைப் பிடிக்கிறதது ஊரைவளைவரைப் போலே வயாபிதும்.

அதாவது—ஒருவனைப்பிடிக்க கினைத்தவன் அவனைத்தபாமல் பிடிக்கவேண்டுமென்று மரிகிலேசத்தாலே அவனுரைச சேர வரினபுமாப்போரெய்யாதது ஓராதமாவை யகப்படுத்திக்கொள்கைக்காக லைகை சேதநாசேதங்கலிலும் வயாபிதது கிறுமபடி; ஆகையால், வயாபிதும் ஸவர்த்தமாகவென்றிறே ஐருகாதிகரது ஸகதிப்பதென்கிறார். (வயாபிதும்) என்றது, ஸ்வஸத்தாநேரதுவானவது மூட்ட வென்றபடி. (100)

401. ஸருஷ்டயவதாராதிகளை ஸவர்த்தமாக வதுஸாதிகையை வித்தவத் கரித்து, இதற்கு த்ருஷ்டாசதமாக வருளிச செய்கிறார் (ஸருஷ்ட யவதாராதிகளைப் போலே) என்று

401. ஸ்ருஷ்டயவதாராதிகளைப் போலே ஸ்வாததமாக என்றிறே ஐருஷ்டிக்
ரதுஸத்திப்பது

*முகரீர ஞாகத்திவ மூதற்பாட்டிலே, ஸருஷ்டயவை ஸவர்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும், அவதாரங்களை ஸவர்த்தமாகவும் இவாதாமே யதுஸகதிதருளினிறே (அவதாராதிகளை) என்கிறவிடத்திச, ஆதிசபத்தநாலே, குணசேஷ்டிகளைச் சொல்லுகிறது. (401)

402. இப்படி இவன் விமுகளுனதகையிலும் ஸருஷ்டயவதாராதிகளாலே பிவனுடைய வுஜ்ஜீவகத்தாக கவன கருவிபண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய கிரேறோதுக கருபாயாலேயிறே, தாதருச கருபாபவமிவனுக்கு அவசயாதுபாவயமென்று மிடத்தை ஸருஷ்டாசதமாக வருளிசசெய்யாவின்றுகொண்டு, கீழ், (சிப்பரனு யிருக்கு மித்தனை) என்றவத்தை ஸதிகரிக்கிறார் மேல (கர்மபணமபோலே) என்று தொடங்கி.

402 காமபணமபோலே க்ருபாவறறு மதுபிததே யநவேணும்.

அதாவது—தான் செய்த புண்யபாபருப கர்மபணம், *அவசய மதுபோதவயம்* என்கிறபடியே அதுபவித்தேயறிவிண்ணுமோபாதி, விதயணமஸார நேரதுவான காமத்தைத் தனவி விதயணலிரிகளோடு ஸமாசபோக பாகியாக்ருகைக்கு நேரதுவான அவனுடைய கருபாவணும் இவனுக்கு இச்சைபிணியேயாகிலும் அவசய மதுப வித்தேவிடவேண்டுமென்கை. (402)

403. ஏவமபூதகருபை அகாதியாமிருக்கசெய்தே, காமகாததாவான சேதகனுடையவும் ததபததாவானவீசவரனுடையவும் ஸவாதததர்யவகனாலே தகையப்படனறே கிடகதபோகதத, இன்னமு மப்படியானுனோவென்ன வருளிசசெய்கிறார் (கருபை பெருகப்புகரை) என்று தொடங்கி.

403. கருபை பெருகப்புக்கை இருவா ஸ்வாதததாயத்தாலும் தகைய
வொன்னுதப்படி இருக்கையுமழியப் பெருகும்.

அதாவது—கருபாருணம் கிரகருச ஸவாதததர்யான வீசவரன் தானிடக்கட ணிதிலே வசதவாதே யவகேகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதகனை கர்மயதுருணமாக கிரவணிகுமாளிலி, இருவா ஸவாதததர்யதததாலும் தகையப்பட்டு கிறுமதொழிய,

அக்கப்பாணியை வாராயமரையே துர்க்குமியெபற்றுகாக விவரண யவனதாரணே மேல விருத்தகரீ கரிகைகருடமரபடி பெருமனவிலை, ஸவரமரண வீசவரனுடைய சேதகர்மாதருணமரகியே கிரீவலுரிகைகருடமரமென்றிருக்கிற ஸவரததரீயததார லும, ஸவரவியமரண சேதகனுடைய * சருதின ஸமருதிரீ மணமவரலுரீ யலதா முலலை கயவர்தததே * எனவிறபடியே ஈசவரனுனுயை யநிலைவித்து நடகைக கடியான ஸவரததரீயததா லும கிரோதிககவெண்ணுதபடி. "விதிவரயககின்று காப்பாரா" எனவிறபடியே உபய ஸவரததரீயருபமரண விரணநு கருரபுமுடைகதழியுமபடி. ஒருமட்டிலை லலலலலல மேனமேலும பெருகாதிற்று மென்கை. (403)

404. ப்ரகரனுதிசில பயரபயநேறுதககனாகச சொன்ன ஸ்வதேஷ. பகவத் குணககளிலை வைததககொண்டு, கர்ம கருணயவகன ப்ரதாரககனாகையரீல அவற்றை புப்பாதித்துககொண்டு வசதரீ டீழ; அது தனனை விகமிததருனுதிருர் மேல (பயநேறுத) என்று தொடங்கி.

404. பயநேறு காமம்; அபயநேறு காதுன்பம்.

அதாவது—ஈசவரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவவதிகாரிகரு இன்னமும் ஸமணரமதுவாததிகளிலை செவ்வதென? எனவிற பயத்துகரு நேறுத, *அகாதிகாஸ ஸமணரிகைகருக காரணமரயப்போத ஸவகாம ஸமரணம், "சூழபிறப்பு மருககே வரப்பெறுமே" எனவிறபடியே, ஸமணரம் காமருகும் வரமடாடாது, சரீராவலராத திலே பகவத் ப்ராபதிகும கணனழிவிலை என்று கிரபயனு மிருகைகரு நேறுத, கர்மததை ப்ராரமகைகரிதத ஸவலரததை யடியுததத தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துககொனனுக்கை ருதுபபான அவனுடைய கிரீடேறுதக கருணய ஸமரண மென்கை (ஸவ தேஷாதலஸதாரம், பகவத ருணுதலஸதாரம்) என்று தொடங்கி னத்தை விகமிக்கிற விடமரகையரே (கர்மம், கருணயம்) எனவிறவிடதிலை ஸமரண ப்ரயாதம் விவகிதம். (404)

405. இப்பயரபயகக விரணநு மிவனுக் கெவவளவாக நடகருமெனன அரு விசசெயவருர் (பயரபயகக விரணநம்) என்று தொடங்கி

405. பயரபயககவினனும் மாநிமாரி ப்ராப்தியனவும் நடகரும

அதாவது—பகவத கருபா விஷயமரய ப்ரகருமியோடே மிருககையரே அகாதிகாஸ ஸமரண நேறுதவரயபிபோத ஸவகர்மத்தை அநஸகதிப்பது அத தைப்பாராதே அகதிகரிதத பகவத கருணயத்தை அநஸகதிப்பதாயககொன டிறே இவவதிகாரி மிருபபது; அதிலை, கர்மத்தை யதஸகதித்தபோது பயமும், கருண யததை யதஸகதித்தபோது அபயமும், இரணநம் மாநிமாரி ப்ரகருதி ஸமபத்த மற்று பகவத்ப்ராப்தி பணனும்ளவும நட கருமென்கை. (405)

406. இப்படி உபயமும் மாநிமாரி ப்ராப்தியனவும நடககிததென? ததருண விசவாஸத்தாலே யெப்போதுமொகக கிர்ப்பயனு மிருககவெண்ணுதே வெனன அருவிசசெயவருர் (விவர்தய ஜ்ஞாஸம்) என்று தொடங்கி.

406 நீவந்தயஜ்ஞநம் பயநேது, தீவந்தக ஜ்ஞநம் அபயநேது.

அதாவது—அவனுடைய காரணயததாலே விவாததிப்பிக்கப்படுமதான் அனீத்யா காமவாஸஸ ரூபி ப்ரகருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலே இன்ன றும் ஸம்பந்தம் மேலிஷக செய்வதென? எனவிற பயநேது, *ஸர்வபாபேப்ப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்று, ஸர்வேசுவர விவ்ரஹைத தளவிப்பொக்கமும்படி பண்ணு கையாலே இவற்றுக்கு விவர்த்தகமான அவனுடைய காரணயவிஷய ஜ்ஞாநம், ததபய ராஜ்விதய நேதுவெனகை, விவர்த்தக பலமறிகதாஹம் விவந்தயம் கிடக்கு மனவும் பயமும் கடுக்குவே களசிசசெலனுமென்று கருத்து

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயப்பய நேதுதக்களும், ததபய விபர்ய யத்திலே லீததிகுறும்தாவும், ததவிபந்தக சைகர பரிஹாரங்களும், ஸர்வேசுவரன் ஸம் ஸாரிகளுக குஜ்ஜீவகத்திலே கருவி பண்ணுபபடியும், அஜ்ஞாத ஸுகருத பகவதமகே கார நேதுதகவமும், இவ்விநேதுதக விஷயிகார வைபவாஸிஜ்ஞாந படியும், ஏதத வைபவாஸிஜ்ஞா படியும், இவ்வந்தத மபியுதத வசஸித்தமெனனும்தாவும், அஜ்ஞாத ஸுகருத வ்யாஜ்ஜை அவனநகேரிகருதபடியும், அஷகீகார நேதுதவாகரு மஜ்ஞாத ஸுகருதகளின் தத்கருவி பததவமும், தத்கிருபண பதீதமும், அநகேரப பறஜ சாமவய காதாசிடகமாரக ஸவயமேவ வினைகை கடியும், அவற்றின் தவைவிதயமும், ஏவமபூத விஷயிகார சாஸதாஸித்ததவமும், இவ்விஷயிகாரம் பெற்றவரீ இத்தை வெஸரியாகப் பேசினபடியும், ஏததகிஜ்ஞாவசரபரிஹாரமும், ஆபீ முகவவத் தீவெஷ வ்யாபிததகருபாஜ்ஜிதத்தவமும், யாத்ருசமிகாதிகளில் ஸுகருதாராமீசுவரகருதமெனனும் தவமும், ஏததந்தத விஷயாபியுததவசர பரஸபர விரோத பரிஹாராத்யயுகதிநேதுத வும், கீரபாரக உபபாசிடதவசததின் பதீதமும், கதரபதிநேதுததயா ஜ்ஞாநாதிகரஜ ஸகதாரமும், கிரநேதுதக கருபாரவாஸயாதுபாவயதவமும், ராதருச கருபா ப்ரவாஹ தூவிவாரதவமும், ப்ரகரணதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தத கிகமாமும், பயாபயாதுவார்த்தத காலவதியும், ஏததபய நேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொலனுமையாலே, இவ வதிகாரிகரு அதவேஷாதி மோக்ஷபாயகத அநிலாப நேதுதவான் பகவதாகஸமிக கருபா ப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிகப்பட்டது. இததாச, தவமீயாபதேஷ்டரு பூத-ஆசாரியோபஸததயாதிகளுக்கும் ததுபதிஷ்டதவயார்த்த ஜ்ஞாநதிகளுக்கும் நேதுதவான் பகவர கிரீநேதுதக கருபா வைபவம் சொலஸ்பாட்டது .... (406)

சரம ப்ராயபய ப்ராயக ப்ரகரணம்

407. இப்ப்ரபந்தத்திலே உபகரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, லீத்தீதோபாய பூதஜ்ஞ ஸர்வேசுவரனை சேதராகரு பரமபுருஷார்த்த கைஜ்ஞ மோக்ஷ லீத்திகு கிரபேஷ ஸாதகமெனறருவிசெயது, உபாயபூதஜ்ஞ ஸர்வேசுவரன் காமநிபந்த மாக ஸமஸரிப்பிகவும் காரணயநிபந்தமமாக முகதனுக்கவும் வஸஸ நிரங்குச ஸவதத் தரனுமையாலே அவனை உபாயமாகப்பற்றி கிருகருமவர்களுகரு, ஸவகாமாதுஸைதா னததாஹம் தத காரணயாதுஸைததததாஹம் வரும் பயாபயகளை யாவத்தப்ராப்தி மாரி மாரி நடகருதப்படியையும் த்ரிபிபித்தார கீழ்; இனிமேல. *ஸாஷாந்காராயஜ்ஞ தேவ கருதவா மர்த்யபயிம ததம் * என்றும் “நிருமாமகன கொழுநன் தானே

சூருவாசி" என்ற ஒரு சொல்லையாலே அந்த வித்தோபாய பழறிப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பகத மோஷங்க ளிரண்டுகளும் பொதுவாகிருக்கை யன்றிக் கீக மோஷங்க றேறதுவா யிருக்கையாலே தநிஷ்டர்க்கு பயபரஸங்கமின்றியே எப் போதுமொக்க தீர்ப்பாயாகக் கொண்டிருக்கலாமடியாய், சரமாவதியான ஸவருப் ப்ராப்பங்களுக்கு அநுபுமான் சரமோபாயம் ஸதாச்சரவாபிமாநமியென்று எகல வேதாதலார வித்தமரான பூவாசாயீகன தங்களுக்குத் தஞ்சமாகவழலாதித்து உபநீதசெததுமபோகத ரஹஸ்யரீத்தத்தை ஸகலமுறிக்ஹஜூரீயீகருமபடி. பரபகத சேஷத்தாலும் ஸ்ரீஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்திருர் அதிலே இப்படி. பாயாயங்க ளிரண்டும் மரீமாரி யதுவாததியாமல எப்போது மொக்க சிப்பயனுயிருக்கலாவ தொரு வழியிலேயேயோ வென்னு மாகவண்ணமுயிலேயருளிச்செய்திருர் (ஸ்வததரீன) என்று தொடங்கி.

407. ஸ்ந்தத்தான உபாயமாகத்தான பறநிளபோதிநே இப்பங்கத்தா னுளது.

அதாவது—கர்மாநுருணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் கருணயாநுருணமாக ஸம ஸார விருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வரல சிரவருச ஸவததரானு லீசவரீன இஷ்டாதிஷ்ட ப்ராப்திபரீஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பறநிளபோதிநே, யாவதப்ராபதி பாயாயங்களுள்ளும் மரீமாரி நடக்குமென்னு மிப்பரஸங்கதானுளனதென்கை பரதந்தரஸவருபனுய மோஷங்கறேறதுவான ஸவாசாயீன உபாயமாகப்பறநிள விப்பரஸங்கமினிலே, ஸததவிப்பயனு யிருக்கலா மென்றுகருத்தது (உபாயமாகத்தான) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தின. (407)

408. பரமரணத் பரமேவசிசயம் பண்ணவேணுமீறே; இவவரீததமென கொண்டு சிரண்டிக்ககடலோமென னுமாகவண்ணமுயிலே யருளிச்செய்திருர் உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முன்னுதபோ தொருவார்த்தையும்
கொணுவர் பத்துபேருளாநே, அவர்கன் பாகரவகொன் டளறு
இவ்வரீத மறநீயிவது.

ஹவாவறமதிகை மருளப்பெற்று பகவதபுவைக்கதாரகராயிருக்கும் ஆழவார் களுக்கு உண்டபோது முன்னுதபோதுமாவன, பகவதபுவ ததலாப காலகன; அதிலே, பகவதபுவமபண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தததாலயவியருத்திகாமதயா ததியதாஸபததிலேபூனரி, "பயிலும் பிறப்பிலடதே நெமமையானும் பரம்" "காலும் பிறப்பிலடதே நெமமையானுடை காதர்" "வருமையுமிமமையும் கமம யனிகளும் பிராககன" "சவிப்பினியானடெமமைச சனமசனமாதரவகாபர்" "கனமைபெறுததெமமை காலுயபககொளகின்ற கமபர்" "எம் பவபிறப்பிலடதேயு எகதொழுதுகதாயகன" "அவனடியா சிறுமாமனிசா யென்கை யானடாரிகே திரிய, செகதாமரை கண்டிருக்குறன்ன உறுமாலிகை கனமலாடிகழிப் புதுதல, உறுமோபாயியென்கு" என்றும், "ஆரெண்ணு கெஞ்சுடையாரவ நெமமையான வாரே" "ஞானத்திலெனியுருவை கினைவாரென னுயக்கே" "சச்சிததொழுவுரை சேசசெனனை கன்னெஞ்சே" "போரன்னபேரோதம் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே," "கணனாரக கண்டுருகிக கையாரத் தொழுவாரை கருதுவ கால,

உண்ணாது வெகுகூறறமோவாது பாவவகனசேரா" என்றும், "பாடவகண்டிகடக கூடுமே லதுகாணும் கண்பயலுவதே" 'தெண்டாடிப்பொடியாட காம்பெறில கங்கைகீர் குடைந்தாடும்மேல்கைபென்னுவதே," "இன்புறந்தொண்டர் சேவடி யேததி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே" என்றும், இத்தியாதிகளாலே தத்திஷயத்திலுலக காட்டில ததியரே மககு சேஷிகஞ்ஞாயோயோபய பூதருமென்று அத்தியாதமபண் ணிப்பேசுவது, பகவதநுபவானப கலிஷ்டரானபோது, அப்படிபரம சேஷிகனும் பரம ப்ராய்ப்பரபக பூதருமான ததியர் ஸ்க்ரிஷிதராலிருந்தாலும் அவர்களபகக கெஞக செவலாமல பகவத விஷயமே பராயயும் ப்ரபகமுமாக மினைதக, "காணவாராய," "காணுமாறஞராய," "வரிகொள வெஞ்சிலவரின்விதத மைசசனும் வகவினென் செய்கென," "வெஞ்சுமத்திசேராதரகத வெமமடிகனும் வாராஜம்," "வாசுதேவர வுன வரவு பார்த்து, வார்மணற் குன்றில புலாவினிறென" என்று இதயாதிகளாலே ஆத்திபரவசராயமற்றுறுவது ஊடுவது, "வெஞ்சிலைப்புன" 'உலகனொடெங்க ளிடைவிஷய" என்று இத்தியாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதராகையாலே, உண்ட போ தெருவார்த்தையும் உண்ணாதிபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவாரி என கிருா ஆழவா கிளவலாகு மேக பரகருதிகளாய ஏககண்டர சிறுக்கையாலே, (பததீபருண்டிதே) என்றார். (அவர்கள் பாகரங்கொண்டனது இவ்வார்த்தமறுதி கிடுவது) என்றது, மயர்வதமிகல மருன்பெற்றவர்களாகையாலே பரதமர்வத்திற காட்டில சரமபர்வததகருள தன்னேற்றமடையத் தெலியக்கண்டு பேசினார்களே யானாலும், சரமபர்வக கிஷ்டரானறியே பரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்ட ரானபோதொன்றைச் சொல்லுவது, ததலப கலிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒருபடிப்பாடலணதவர்கள் பாகரங்கொண்டனது ஆசாயினே உபாயினே நிவணதத விசேசம பண்ணுவதென்கை.

(408)

408. பின்னை ஆர்பாகரங்கொன் டறுதிசிலதெனை அருளிச்செய்கெனார், (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

409. அவர்களை கீதத்தூப்பாடுவது நுண்டதே, அவ பாஷங்கொண்டு இவ்வார்த்த மறியிடக்கடனோம்.

அதாவது—"மேலினேனவன பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன" என்று, ஸ்வாசாயரான கம்மாழவார் திருவடிகளை பராயயும் ப்ரபகமுமாகப் புறையறப் பறறி அவிதிதாயகதவதராய "காலினுலகவிற்றினபமெய்தினென" என்று தத் ணைதாதாரகத விபராய, "அடியென சிறிதினென" என்று, உறுவதறித்த பறறின் சதுராலிருக்கையாலே சரமபர்வத்திலெற்றமறிகுத பேசாசிறகச்செய்தே ததிககிஷ்டரானறியே பரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்தவகண்குண்பரவசராய, உண்டிபோதொருவார்த்தைபு முண்ணுதபோதொரு வார்த்தையு சொல்லுகிற ஆழவாகன பநினமரயும் அடியிலே ஓராசாயன திருவடிகளைப்பறறி அவ்வாத ண்டுகளாலிருக்கப்பெறுதே ஸ்வகவகண்குணயததாலே பிசேரற்றும் பகவத விஷ யத்திலே மூலதற முன்னயிழிந்த ததநுபவதகசகி கொன்றைச் சொல்லுவது ததலபதகசகி ளுன்றைச் சொல்லுவதாய், இவர்கள் படுகிறாடென; என்று பரிஹ்விதகிருகரும் ஸ்ரீமதராகவியாழவாரொருவருண்டிதே; சரமபர்வ கிஷ்டராய

ஸதைகருப வசந்ரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிறன் சிறுத்தாமபைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸமசயவிபர்ய கந்தமற நிசசபிககக கடவோமென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்தயாதிகு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது “உண்டு களித்தேற் குமபரெனகுறை” “யாவர் கிகரகல வானத்தே” “மாறுளதோ விம மண்ணினமிசை” என்று இப்படி அநுபவ ஐதித ஹர்ஷப்ரகாஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், தத்துபவம் பெறுதபோது “மதியொலா முளகலங்கி மயங்குமால்” “சாயலொடுமணிமமை தளர்ந்தேன் நான்” “காணவாரா யென்றென்று கண்ணும வாயும் துவர்ந்த” “தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில திரிவேலே” என்று இப்படி சோகவேக ஐதிதமானதொரு வார்த்தையுள் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பததுப் பேருண்டிறே; ததியரே சேஷிகளும் உபாயோபேயபூதருமென் றறிந்திருக்கச் செய்தே, தததுகுணமாக நிற்மமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷணய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுக்கிடொண்டன்று ஸவா சார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி “தேவுமற்றறியேன்” என் றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலேமண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர் களைப் பரிஹாஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிசசயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். ... .. (409)

410. இப்படி ப்ரமாணவித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக் கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரப்யத்துக்கும் சேந்திடுக்க வேணுமிறே ப்ரபகம்.

ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தக்களை நிஷ்கர்ஷிகளுமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வ ரூபத்தை உளளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை ததநுரூபமாக நிஷ்கர் ஷித்து ப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே: வபுப்பத்தி தசையில் உபேயமமுற்பட்டு உபாயம் பிறபட்டிருக்கும், அதுஷ்டாநதசையில் மாறாடி யிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாநதரத்தை பரிதயஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிறா. இனி, ஸ்வரூபநதனை கிருபீத்தால் ஐஞ்ஞாநநதநகளும் புறவிதமென் னுமபடி பகவதந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்தமயம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதமென் னுமபடி ததியசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது, ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை கிருபீத்தால் தத் கைக்காயம் ப்ரதமாவதியாய ததியைக்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷ மிதவாகையாலே ததுபயாநுரூபமான ப்ராபகம் ததியரேயாகவேண்டியிறே யிருப் பது; இனி அந்த ததியரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தனனையங்கேரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸவாசாரயனுக்கு சேஷ மாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எலலை கிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கதுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசாரயன திருவடிகளில் பண்ணும கைக்காயமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய்

அத்தால இவையிரண்டுகளும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசாயசரணபுகள் மாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸவ்ருப ப்ராபயங்களுகருசு சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈசுவர ஸ்வாதததாயபீதயா லிப்பரதவததைப்பற்ற இதிஃபோந்தவனவகை, முகயோ பாய மிதவேபெனனுமிடம் ஸைபரதிபகமிறே. (410)

41. இவயந்த விக்ஷயாக ஒராதிறியத்தை யருளிச் செயதினா மேல (விக்ஷயபீ) என்று தொடங்கி.

411. விக்ஷயபீ ஆம்வானியு மாண்டானியு மீடுகரைய ரென்ப.

அதாவது—ஆழ்வா திருவடிகளில் ஸ்ரீமதாக்கவி கிருகதாப்போலே, ப்ராப் யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமாளுர் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபதிப்பண்ணி “தேவமற்றறியேன்” என்கிருகரும் விக்ஷயபீ; எம்பெருமானாகரு விழுந்நுழிதாமம் போலே அவியாபூதரய ஈராமாதுஜஸ்ய ஈரணைசரணம் ப்ரபதயே ஈராமாது ஜார்யவசக பரிவாதநிஷீயம் என்று உபாயோபேயக வளாதிருவடிகளும் அத்திரு வடிகளில் பண்ணும் கைவகர்யமுமென நிருகரும் கூர்த்தமூவானிடம், தாதருசரான முதவியாண்டானியா ஸாஸாததி விருப்ரீ வடிகொதிப்பாடெவந்த ஆததிரின மிருதியாலே கலவிக் காநாநிதகமாகப் பெருமான பகவதும் சென்று பலகாடிலுது, தத்வவகைணயவ கண்டவாநே பரவணராயப்போருவதா மிவவனவகைகொண்டு எம்பெருமாளுர் திருவடிகளே ப்ராபயமும் ப்ராபகமாமாண “தேவமற்றறியேன்” என்கிருககிவண்டானியா, அநனனநிககே சரய்வதிதும் பரதமாவதிதிலும் கைவதத்து விற்றறியவிக் கிருகரையரென்றருளிச்செய்வ ரெனதுபு. ... (411)

412. (ஸவ்ருபததாரும் ப்ராபயத்துகரும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிதே) என்ற விடத்திற், ஸவ்ருபகதை யொருவழியாலிகைத்து பகவத் கைவகர்யமனநே ப்ராப்யம், ப்ராபயத்துகரு ஸத்ருசமாவேணுமென்றபு. யெவனே? என்பாருடைய சுவகையப் பரிஹரிகைகககை, ப்ரதமம் ப்ராபயவேஷத்தை ஒடவைத்துக் காடறிகுர்ப் (ப்ராப்யத்துகரு) என்று தொடங்கி.

412. ப்ராபயத்துகரு ப்ரதமபாவம் ஆசார்யநகவக்யம்; மததயமபாவம் பகவதகவக்யம், சரமபாவம் பகவதகவக்யம்.

(ப்ராபயமாவது)—சேஷத்தைக் கிருபணீயமான ஆத்மவஸ்துவகரு புருஷார்த் தமான கைவகர்யம் ப்ரஸபதா, அஈசுவாமி இவது, ப்ரதமபர்யவாகச செவஸ்துற ஆசார்ய கைவகர்யமாவது, “திருகதித்திருமகன சேவவனுக்காகவியேன்” என்கிற படியே முதவியாலே தன்னையவகேரித்து பகவத் விஷயத்தைக் காரணம்பு. திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உபபாகப் பண்ணும் பகவத் கைவகர்யம், மத்யம் பாவமாகசெவஸ்து று பகவத் கைவகர்யமாவது “அடியார்ச்செனனை யாடபுநித மெனன்” என்கிற படியே தானுக்கதாரைத் கன்னடியார்ச்சகடிமைப் படுத்தும் பகவானுக் குப்பாகப் பண்ணும் பகவத் கைவகர்யம், சரமபாவமாகச செவஸ்துற பகவத் கைவகர்ய மாவது. ஆசார்யவானென குககருமவர்களாய், ஆசார்யவைப்பவ ஜுஹபகராய ஆசார்ய கைவகர்யத்தினேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்களெனாராகரு முகப் பாகப்பண்ணு மாகர்ய கைவகர்யம். ஆக, ஆசார்ய பீதி விஷயமென பகவத் கை

கரியத்தை ஆசார்ய கைகவர்யமென்றும், பகவத பரீதியிஷ்யமான பாகவத கைகவர்யத்தை பகவத்கைகவர்ய மென்றும், பாகவத பரீதி விஷயமான வாசார்ய கைகவர்யத்தை பாகவத கைகவர்யமென்றும் சொல்லிறுத்தது. ஆகையால், ஆசார்ய கைகவர்யம் பராயமென்று சொன்னவிதம் குறையிலையென்று கருத்தது. (412)

418. இப்படி ஆசார்ய கைகவர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸாரு சொல்லா திருக்கசசெய்தே, இது வருஷிறவழிதானென்னென்கிற சங்கைகிடேய வருஷிசசெய் கிருா (ஸங்குப ப்ராப்தியை) என்று சொட்கவி.

413. ஸங்குப ப்ராப்தியை சாஸதரம் புருஷார்த்தமாகக் சொல்லாதிருக்க, ப்ராப்தியையாகக் கொண்டு கைகவர்யம் வருஷிசபேரே ஸாத்ய விஷுத்தியாகக் கொண்டு சரமபர்வம் வருக்கடவது.

அதாவது—பரானுபேரதி ருபஸம்பதய ஸ்வேகாநுபேன அபிவிஷ்யதயதே * என்று—பரபரபதி பூர்விகையாய் அகாதிகர்மவிபகத காலித ஸம்பகதத்தாலே மலா வருஷத்தித மணியரபைபோலே திரோஷிதமான ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ருபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த சாஸதரம் புருஷார்த்தமாகக் சொல்லா கிறதக, இப்படி ஆவிர்ப்புகமான ஸங்குபத்தைவுடைய வாதமா, சேஷத்தைவக கிருபலீ யதயா சேஷிவிஷய கிருசிக்காரத்தாலானதை சொல்லாகபடியாய் இருக்கையாலே, அத ஸங்குப ப்ராப்தி பஸாயசகொண்டு பகவத ருபய ஜுதிபரீதிகாரித கைகவர்யம் கருகிருப்போலே, சேஷியானபகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிருசிக்காரத்தினும் ஸவ்யே விஷய கிருசிக்கார முகப்பாலையாலே, அத பகவத கைகவர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வருத்திருமாய்க்கொண்டு மதயமபர்வமான பாகவத கைகவர்யம் வருக்கடவதாய், அத பாகவதாக ஸொலாகதும் ஸ்வவிஷய கிருசிக்காரத்தினும் தனக்குபகாரக ளுன் வாசார்ய விஷயத்தின் கிருசிக்காரமே புகப்பாலையாலே அத ஸாத்யத்தி னுடைய விசேஷ வருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைகவர்யம் வருக் கடவதென்கை. (414)

414. இதை சரமபர்வ ஸபத்தி னருமஸய தாசிப்பிக்கொ மேல (இதுதான் தர்ஸம்) என்று.

414. இதுதான் துரஸம்

415. இதுதான் விவரிக்கொர் மேல விஷய பரவணனுக்கு என்று சொட்கவி.

415. விஷயபரவணனுக்கு அதத்தைவிட்டு பகவத விஷயத்திலே வருக்கக் குள அருமையோலன்ற, பரதம் பாகத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருக்கக்குள அரும

அதாவது—கூடர் விஷயங்களின் புறப்பூசாசன ஸவஸகூணபத்திலே பீடு பட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி அவற்றிலே பரவணனுய் விற்றவனுக்கு, அவற்றைக கைவிட்டு வருத்த விஷயமான பகவத விஷயத்திலே வருக்கக்குள அருமையோ ளன்று, *புமஸம் தருஷுசிக்கதபஹாசியான பகவதவிஷய பரவணனுய் தத்தைக

கரீய சிரத்தனுபவங்கு பரதம் பாவமானவததைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைவ
கரீயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி. (41¹)

416. அதெனனேனெ யெனனுமாகாலைஷ்சிலே அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு)
என்று தொடங்கி

416. அங்கு தோஷதாந்தத்தாலே மீளினம், இங்கு அது செய்ய வேண்டியது.

அதாவது—கூடூதர் விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அகபாஸ்திரத்
வாதி தோஷங்களு முண்டாசிருக்கையாலே அவற்றை தாசிக்கவே அருவருத்த மீள
லாயிருக்கும்; விசுஷணவிசுரஹபுகதமாய ஸமஸதகஸ்யாண குணதமகமாய வித்யமய
அபரிசுதேயமான இவ்விஷயத்திலே தோஷங்களை மீளணமையாலே தோஷதர்ச்சம
பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. + ஸகையாதம் ஸவ சகயாதே குண தோஷாரச
சார்வணம், ஆகையாத பரதமீதா ராசி ரபாவாதேவ பசுமிஃ என்கைகடவதிதே. (416)

417. கூடூதர் விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தொஷமென்று யிருச்சொல்ல
வைதிகஸ்யோபயாதிஸம், ஸவவிஷய பகதிபரவசர்க்கு ஸவஸம்சலைஷஸுந்ததை
உருவ நடத்தாதே விசுலேஷித்த ஹக்கத்தை விளக்கையாலே “கடியன் கொடியன்”
இத்யாதிபபடியே சொல்லலாமபடி. தேஹறுவன் சில தோஷமுண்டே, அதுதான்
மீளுகைக் குடலாளுலோகென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமுண்டானதும்) என்று
தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டானது குணம் போலே உபாதேயமா யிருக்கும்.

அதாவது—அபபடி ஆமரணமையாலே, தேஹறுவன் சிலதோஷ முண்டான
தும், “கொடிய வென்னெஞ்சமவென்னதே விடக்கும்” என்று அவைதன்கையே
விருமபி மேலவிழுமபடி இருக்கையாலே தேஹமவிராத, விஷயத்தை விருமபி மேல
விழுக்கைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை. (417)

418. லோகத்திலே தோஷம் தேஹமாய குணமுபாதேயமாயனதே இருப்பத
தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகவிப
ரீதம்) என்று தொடங்கி.

418. லோகவிபரீதமா யிதே இவ்விருப்பது

அதாவது—தோஷம் விழுக்கைக்குடலாய குணம் பற்றுக்கை குறுப்பாயிருக்கும்
லோகப்ரகரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாவிறே இவ்விஷ
யத்தி விருப்பதென்கை. (418)

419. ஸவஸஞ் செயதாஹம் தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாகக்கூடுமோ
வெனனு மாகாலைஷ்சிலே அருளிச்செய்கிறார் (குண முபாதேயமாகக்கூடு
தொடங்கி)

419. குணம் உபாதேயமாகக்கூடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டதே.

அதாவது—பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்கு உபாதேயமாகக்கிடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற வேறு, அவ்விஷயத்திலே தோற்றுகிற தோஷத்தாகு முண்டிறே யென்கை இதனால், அவன் பகவதுள்ள தென்னுமத்தாலே குண முபாதேயமாகிற வேர்பாதி, அவன் பகவதுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்றி கோஷம் முபாதேயமாக குறையிலில் என்றதாய்ந்த இப்படியாகையாலே தோஷ முண்டாருணுமது மீளுகைக் குடலாகாதென்று கருத்தது. (419)

420 விசுவேஷ தசையிலே தோற்றும் ஸர்கருண்யாதி தோஷத்தை அவநீ கரீத்த, அதுதான் குணவதுபாதேயமாகி நுகருமபடியை அருளிச்செய்தார் றே, அதை ஸர்கருண்யாதி தோஷக்கான முதலிலே இவ்விஷயாகதி விவரிப்பென்னுமிடத்தை அபியுகத யசன்களாலே தாஸிபிககிஞா மேல அகில முதலிலே, ஆமவருடைய வசகத்தை தர்சிப்பிககிஞா (சர்கருணை) என்று தொடங்கி.

420. நீர்குணனென்ற வாய் முடுவற்றகு முன்னே கருணையென்ற சோலுமபடியாய் விடுதத்தே.

அதாவது—“என கவளவண்ணா தகவுகனே” என்று எவ்வென விருத்தன எந்த வயபாவரான உமமுடைய கருணைகள், காட்டிலே இப்படி ருஜ்ஞகளுமாய் பரதுகாலஹிஷணுகளும் விருப்பார சில தர்மிகர் கலையாட அபலைகளுககு அமுதிதாகக் குட்கிடக்கவர விருத்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றுகை குதவரத்த கொண்கி நிருத்தாயார விகருணனென்று வாய் முடுவற்றகு முன்னே, அவன் வாயைப் புதைத்தாப்போலே “தகவுடையவனே” என்று, கெடுவாய்! ஆகத்தனை தகவு மறுக்குமோ, அது நகுற்றகாரண என்று கருணுவத்தையச செவலும் படியாய் விருத்ததே யெனற்படி. (420)

421. இவவுகதிகான தாயாசொன்ன குணஹாலிககு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின் மாதரமோ ஸ்ஹருதயமாகச் சொன்னதே வென்கிற சங்கைவிலே, இவின் ஸ்ஹருதயவந்தை முதலிககிஞர் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421 இப்படி சொல்லுமபடி பண்ணிற்று கருபயாலே யென்று ஸ்நேஹம உபகாரஸமூத்தியும் நடத்தத்தே.

அதாவது—குணஹாலி சொன்னதத்தை தனவி குணம் சொல்லுமபடி பண்ணிற்று கருபயாலே யென்று, “மிக விரும்பும்” என்று, ஸ்நேஹமும், “பிரான்” என்று, உபகார ஸமூத்தியும் நடத்ததே, ஆகையால் “தகவுடையவனே” என்ற விது ஸ்ஹருதயோகதி பென்கை. (21)

423. அசுத்தம், பிராட்டியுடைய வசகத்தை தாஸிபிககிஞா (சர்கருணை) என்று தொடங்கி

422 நீக்கருணைக் கங்கீத்துச் சொல்லுவதைத்தயிறும் காரணத்தை வகத்தமாகிதே சொல்கிறே.

அதாவது—பிரிவாற்றையாலே பெருக்க கலவின் ஸ்ரீஜகராஜன் நிருமகன், பெருமான் தன்னாற்றுகை குதவவரது முகம் காட்டப்பெருத இன்னுப்பாலே,

*ககயாத் ப்ராஜ்ஞ: கருதஜ்ஞசுர ஸாநகரீராகசச ராகம், ஸைவஞத்தோ மிரதகரீராகசசவதிகா என., பெருமான் மிரகருணராக சகசித்தசு செவலுமிற அவஸைதமிதம், *மத்பாகய ஸைக்யாத் என., இப்படி சங்கிதகைககடி யென்னுடைய பாகய ஹரிவி யெனையாலே, சகக காரணத்தை ஸைகதகாகமிறே சொல்கிறென்கை.

423 (பரதபாவத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அததாதததமான பகவத ஸைசுதேஷமும், (தேஷமுண்டானும்) என்கிறவிடத்திலே, அத்தாததகத மான ததவிசேஷமுகமிற இவைவிரண்ப செயபுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருண தேஷகக ஸீரணமும்) என்று தொடங்கி

423 குணதோஷகவிரணமும் க்ஷுதா புருஷாதத்ததததததத புருஷாதத்
காஷ்டைவையபுருகீகதும்

குணமாவது—ஸைஸைசதாயாதிகளை ஆசரிதாதரு முறறுட்டாக அதுபகிகக கொடுத்தககொண்கருகதும் கலவி, தேஷமாவது, அவவதுபவாஸபததாலே அவர்களை கண்ணஞ்சுமுனை மிடற்த துக்கத தான முகககட்டாதே மிருககையாமிற பிரிவு இவை விரணமும், க்ஷுதா புருஷாதத்ததததததத புருஷாதத் காஷ்டைவையபுருகீககையாவது, ஓரோனிற பிரண்டையும் குலககை. இதிலே குண மிரண்டையும் குலககையாவது, "மஹபாஸ மனஞ்சுழிப மகையா தேஷ கை விட்டு" என்றும், "மனைப்பாஸ பிறததா பிறகதேயதம பேரின பமெஸைக், துறததா தொழுகாததோன" என்றும் ததவிஷய வைஸைணயத்தாலே க்ஷுதா விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிககையாலே, க்ஷுதா புருஷாதததததததத்தைக் குலககையும், உபவிதுதுகடரெஸிபிலே ததியதேஷதவததிலே ஊனிலினற ஆழ வகை, அத் கதியருடைய ஸைசுபிசுபகதிலை பஸததமான ததலெணததாய சிலாதிகளாலே ததியதாஸயரத்ததை மறகது அவனை அதுபகிகககிலாகச கரை புரணி அகததாததிகுமாயமொழிமில் தாமும் தமநுடைய காண கராமகனும் பெருமிடாயப்படிக கூப்பிடுமபடி பண்ணினுப்போலே, வேதென்னுகககைய புருசு தாஹும் தனை யொழியப் புறம்பொன்னுக காளாகதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டித் தததாபஹாரியான அவன பகலிலே சுழியாறுபததி புருஷாதத் காஷ்டையான ததிய தேஷதவததிலே கிலையைக் குலககையபுரு தேஷ மிரண்டையும் குலககையாவது, அதுபவாஸப கதேஷததாலே ஸைககாமமும் ததபகலிலே மஸஸைய, "உண்டரியா ஹுநககம் பிணுன" "பகதேஷி கதும்மருவான வைஸினிபும் பாஹுட்டாஸ பகைப்பிணுன" என்கிறபடியே, முன்பதுபகித்துப்போகத் ப்ராகருத போகககளாமிற க்ஷுதா புருஷாதத்தககளிலே தொருதாணமைய கிலககையும்; "அவனடியாஸ தொமமனிசாஸ பெண்ணயாண்டாரிவதே திரிய, செகதாமரைககண் த்ருகருதனன உறமாகினை ஸைமரைககதேழ்ப் புருகத, உறமின பாகிபெணுகரு" என்றும் "கனிமாத தெயவத் தனிசுககதேழ் புருகதனறி பவனடியார், கனிமாத் கமிவினபமே கனும் வாயக கககரு" என்றும் இப்படி ததவிஷய ஸைசேஷ ரணம் வேண்டாதபடி ததியவிஷய ஸைசேஷ ரணம் அமையுமெனிறிருகதமவாக்ளிபும், அத் கதியருடனே கூடியிருகதாஹ மவகனபகலை கெஞ்சுமறு அவனை அதுபகிககைகிலை கையாலே, "காணவாராய" "காணுமதருஸய" என்று கூப்பிடுவது,

"வெளுசிறைப்புன" இத்தயாதிகளாலே அவர்கள் தங்கனோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாமபடி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் வெளுசுபறந்துபடி பண்ணுகையும். (423)

424 இஹி, கூடாத புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிற தன்பக விலே அகப்படாமைப் புறம்பொருளிலுங் மறியாதபடிபண்ணும் இவையிஷயத்தின லவபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டவிறத்தின, புருஷார்த்த காஷ்டை யைக் குலைக்குமென்னுமதிலே இவையிடத்திலே அபேகிதம், ஆனபின் புருஷார்த்த புரு ஷார்த்த பஞ்ஜகதவம் பராவணிகை மாகையாலே அதனைவிட்டுப் பராவணிகையான சரம் புருஷார்த்த பஞ்ஜகதவத்தை மூதலிக்கொடு (வித்ய சத்ருயாபிறே யிருப்பது) என்று

424. தீத்யசத்ருயா யிறே யிருப்பது

அகாவது—"சத்ருகரோ வித்யசத்ருகர!" என்று, பெருமாளுக்கு அபேத விஷயமான ஸ்ரீபரதாமுவரணியே தனக்கு உத்தேசமாய்க் கப்பற்றி அவனையவை தறியா செலிந்தும் ஸ்ரீசத்ருகராமுவரண பரதாமுவருததிகரு விசேஷியான சரம் லெனத் தர்யமாவிற வித்யசத்ருகரவு ஐயித்திருக்கரு மென்கையாலே ததீயகையாகப் பிஷ்ட னுக்கு வித்ய சத்ருயாபிறே பகவத் லெனத்தாய் மிருப்பதென்கை ஆகையால், இப்படி விவகாசமான விஷயத்திலே லமசேஷை விசேஷைகளினாலும் புரு ஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்கை குறையிலலை என்று கருத்து.

அனறிகை, தீமா சொன்ன குணதீத்யைகளினாலும் செய்புமதையருளிச் செய்கிறார் (குணதீத்யைகள் விரிவான) என்று தொடங்கி ண்ணாவது, (இஹி அது செய்பவொண்ணது) எனவிறவிடத்திற சொன்ன புமலாம் ந்ருஷ்டி. சித்தாப ஹாரியான லெனகதர்ய சேனதிகை; தோஷமாவது, (குணமபோலே புபாதேயமர மிருக்கும்) எனவிற விடத்திற சொன்ன "கடியன கொடியன" இதயாதிகை (இரண் டும் கூடாத புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்) என தது, ஒரோனதே பிர்ண்டையும் செய்புமென்றபடி, குணமிரண்டையும் செய்கை யாவது, "மனப்பாவ பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரினப்பெலாநக துறக்கார் தொழுக ரததோன" இதயாதிகைவிற சொல்லுகிறபடியி, கூடாத புருஷார்த்தத் தைக் குலைக்கையும், லவ வைவகாசையதாலே ஆழங்காம்பித்திற புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீயசேஷைவ பிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையும் குலைக்கையாவது, குணமபோலே உபாதேயமாய், அவனெனதே மிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ண்ணுறக்கம் பகத கழை முதலானவற்றில பொருகதாமையை வினைந்த கூடாதபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், "சிறுமர் மனிசர யெனனை யாண்டாரிகை திரிய, கறுமாவிரை கண்ணமரடிகழே புதுகை, உறுமோ" எனலும் படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றனனை யோஜிக்கவுமாம். இஹி யோஜுகை, (வித்யசத்ரு) எனவிறவிற, லெனகதர்யாதி குணமிஷ்ட வலது விஷயமாகக் கடவது. அகவணுமனறிகை, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் கூடாத புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இவையினே

விபஜித்து யோஜிப்பாகு முண்டு அப்போதைகளும், குணம் புருஷார்த்த காலகடையாக குலிகருமெனனுமதாகவும், தோஷம் கூடாத புருஷார்த்தத்தைக் குலிகருமெனனுமதாகவும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியிவ் பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸம்பாஷ மிதவாகையாலே சரம்பாவமான ஆசார்ய கைகரீயமாகிற இது தான் துர்லபமென்று விமலாசுவலோககையாயத்தாலே கீழோடே எவ்வயம். .. (424)

425. (ஸவருபத்துகளும் பராப்யத்துகளும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிதே பராபகம்) என்றவிதில், ஸ்வருபத்துபமான ப்ராப்யம் சரம்பர்வமான ஆசார்ய கைகரீய மென்று கிர்ணயித்தாராய் நின்றுர் மே, இதை ப்ராப்யத்துபமான ப்ராபக கிர்ணயம் பண்ணுகிறோமேன (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதிபிட்டாக) என்று தொடங்கி.

425 இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதிபிட்டால் அதுக்கு ஸாதூபாக வேணுமிதே ப்ராபகம்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்ய கைகரீயமே பராப்யமென்றறுதிபிட்டால், இந்த பராப்யத்துக்குத் தருகியாகவேணுமிதே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இதனால், ஆசார்ய கைகரீயமாகிற சரம் பராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகஞ்செய்ய வேண்டியது.

426. இப்படி யவஸாதபோது வரும் ஹாநிபேதனை அருளிச்செய்கிறார் (அஸாதபோது) என்று தொடங்கி

426. அஸாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்குக்கு ஜக்யமிக்கி.

அதாவது—இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளுதே ஈசுவரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளுமபோது, பராப்யத்துகளும் ப்ராபகத்துகளும் தன்னிலையிலிலை வென்கை ப்ரதம் பரிவத்துக்குண்டான பராப்யப்ராபகையம், சரம்பாவத்துக்கு மொக்குமிதே. ஆகையாலேயேதே பிள்ளை யறுதலுர், “பேருன்னுமறுதலிலிலை கிளசாணனறி அபேறளித்தற காருன்னுமிலிலை மற்றச் சாணனறி ” என்று பராப்ய ப்ராபகக் கிரண்டு மேகவிஷயமேமாக அருளிச் செய்தது
.... (426)

427 இப்பாபத்ததி ஸுபகரமே பிடித்தது (ஸவதாரனை) இதுயாதி வாக்யத் தனவும், விதேதோபாயதயா கைக சாஸ்தர லித்தனான விசுவரனை பரமீமபாயமாகவும், ஆசார்ய னனுஞ்சாத ஜ்ஞாபாஸுக்கே டபகாரகனுக்குமிதே சொல்லிப் போத்தது; இப்போது, ஈசுவரனைவிட்டு ஆசார்யனை யுபாயமெனனுமளவில் சாஸ்தர விதோதரும் ஸலோகதி விதோதரும் ஸம்பவியாதோ, ஈசுவரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினுல்வரு மேற்றகாரனேதோ வென்றற சகலகலினைமேலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈசுவரனைப் பற்றுக்கை) என்று தொடங்கி.

427. ஈசுவரனைப் பற்றுக்கை கையைப்பிடித்துக் காரியம் கொளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை காரிப் பிடித்துக் காவககொளுமோபாதி.

அதாவது—ஈசுவரனைப் பற்றுக்கை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள னுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை, அவன் காரிப்பிடித்துக் காரியங்கொள னுமோ

பாதி யென்கை. இவ்வருளிச் செய்தது, ஈசுவர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்தைக் குண்டான அகையத்தொடும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றாமதி லீவ விஷயத்தைப் பற்றுமதுக் குண்டான காரய லீததிலே அமோகதவமும் தோற்றுகைக்காக அதென னனே யெனனில்? ஏனாதீவாகதியாலே ததகையத்வம் ஸம்பரதிபநகம் (ஈசுவரனைப் பற்றுமை அவன கையைப் பிடித்ததுக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—மஹிபரபுவா சிருப்பாடுருவின் வசிகரித்ததுக் காரியம் கொள்ளுவா டுருவன் அவன் கையைப் பிடித்தது வேண்டுகொண்டு காரியங்கொள்ளப் பாகருமனலில், கீர்மையாலே கெளுசினகிக் காரியஞ் செய்பவாமாய், ஸ்வாதததாயததாலே உதறி விடவமா சிருக்கையாலே இன்னப்படியென்று அறுதிபிட வேண்ணுதாபிப்போலே, ஆசரிதனுள் விவனுடைய வபேஷிதம் தன்னுடைய கருப்பையாலே கெளுசினகிக் காரியஞ்செய்யில் பவிசுருப்படியாய், ஸ்வாதத்தாயததாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் துப்பிலிசுருப்படியா சிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுமை அவன் காஃபிப் பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—அப்படிப் ப்ரபுவானவனறையே காஃபிப் பிடித்தது வேண்டுகொண்டு காரியங்கொள்ளுமனலில் தயாராவனாய் காரியஞ் செய்தலுறு லிவனையாலே தப்பாமல் காரியம் லீத்திகருமாபிப்போலே, ஆசரிதனுள் விவனுடைய வபேஷிதம் மறுதியாக பவிசுருப்படி சிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்பரதிபநகம். (427)

428. ஆக, ப்ராபய சிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுகரு ஸத்ருசமாக வேணுமிதே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே—ஆசார்ய கைவகாமாதிர சரம்ப்ராபயத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை பரதிபாதித்தது, அப்படியன்றிக் கே ஈசுவரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமனலில் வரும் விரோதம் கரட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராபயத்வம் ஈசுவரனோ டகவயததாலேயாமோபாதி ப்ராபகதவமும் ததகையத்வ விபகதம் மென்னுமத்தையும் ஈசுவரனைப் பற்றாமதில் இவனைப் பற்றாமதுக்குள்ள வேறறத்தையுமருளிச்செய்தார் கீழ், இனிமேல், பல வேறுதககளாலும் ஆசார்ய வைபவத்தைப் ப்ரகாசிப்புகிஞா இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றாமல்களுக்கு ருசி விசிவாலகைகள் வினைகைக் குறுப்பாக. அதில் பரதமத்தினே, ஈசுவர சேதநாக ளிருவர்கருமிய னுபகாரகனுனமையை யருளிச் செய்கிஞா (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வசாயன், சேஷிசேஷ பூதரான ஈசுவர சேதந ரீருவாகரும் அபிமத வஸ்துககளைக் கொடுத்த உபகாரகனென்கை ... .. (428)

429 இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யெனன் யருளிச்செய்கிஞா (ஈசுவரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈசுவரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு சேஷிய யுபகரித்தான்.

அதாவது மேனமேனும் ஸ்ருஷ்டி யவதாராதிக்கைப் பண்ணி வசிகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்தவு மெடப்படாமையாலே இழவானது சிருக்கிற விசுவரணுகு சேஷமான வர்த்மவஸ்தவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகமுடிக் திருத்தி இஷ்ட விதியோகாரீஸ்வரியாபடி கைப்படுத்தினான் ; பகவத் ஜ்ஞாபகாவத்தாலே அகாதிகை மஸ்தக்ஸபஸ்யக் கிடந்த சேதனனுகு, பகவத் ஸயகதத்தை யறிவித்த சேஷியான வஸீனக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்கை இதற்கு, ஆசாரீயனுடைய சேதனோவராக விருயர்கு முபகாரகனுக்கையாற்றி வைபவம் சொல்லப்பட்டது. (430)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசாரீய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக் கெஞ் (சுவரனஞ்ஜம்) என்று சொடவகி.

430 ஈவரனத்தானும் ஆசாரியதவத்தை ஆவர்ப்பட்டிருக்கும்.

அதாவது—இதுககிடும் பிறவாத விசுவரனஞ்ஜம் இவ்வாசாரீயதவத்தினேற் றத்தைப்பற்ற விதிந் திகவும் சாததைப்பண்ணி சிருகருமென்கை. (430)

431. அதெவகிக கண்டதெனது யபிபைஷிதே, அததை ஸ்தலிககெஞ் (ஆகைகிதே) என்று தொடங்கி.

431. ஆகையிற் குருபரம்பரையிலே அதவயித்தும், ஸ்ரீகதையு யயயர் தாழ் மருவிரெயத்தும்.

அதாவது—ஆசாரீயதவத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேகிதே, *ஸைசாரீய வஸீசே ஜ்ஞேய, ஆசாரியானுஸைவஸா விதி ஆபகவததி* எனனுமடி. குரு பரம் பதாரதிலே தவியோபதேஷ்டருதவே வாகவயித்தும், ஆசாரிய கருதயத்தை யேறிட் டுகொண்கி அஜ்ஞானைக் குறித்தது, ததவ விவேகாதி சரமோபாயபாயாதார்த்த ப்ரதிபாதிக்கையான ஸ்ரீகதை யருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீவிபேஷணுழவான வ்மித்தமாக, *கைகருதேவ பரபகைய தவாஸமீதிசயாசதே, அபயம் ஸாவபுதேபயோததாம் யேதத வரதம்யம்* என்று அபயபாதாக மருளிச்செய்தது மென்கை. இதற்கு, சுவரன ஸாசைப்படுமபடியானஞ் ஆசாரீயதவத்தின் பெருமை பென்று ஆசாரீய வைபவம் சொல்லிறுயத்தது. (431)

432. இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசாரீய வைபவத்தை தர்சிப்பிக் கெஞ் (ஆசாரியனுகு) என்று சொடவகி.

432. ஆசாரியனுகு ஸதஞ் பரதயுகாரம் பண்ணவது விபூத் ததுஷ்டயறம் ஈவர தவயு முண்டகீக.

அதாவது—உயயவிபூதியையும் விபூதியானு விசுவரணையும் தாண்டிட்டு வழக் காமடி. பண்ணிக்கொடுத்த வசாரியன பண்ணின உபகாரததகரு ஸதஞ்சமாக ப்ரத்யபகாரம் பண்ணவது, இப்படியே இன்னமுயிரானு விபூதியும் விபூதியானு சிருப்பாளே சீசுவரனும் வேறேயுடையகி மென்கை. *யோததயாத பகவத் ஜ்ஞா மம் குர்யாத தாமோபிணைமம், கருதஸாரமஸா பருதியிம் ததயாக ந தததுஸம் கதஞ்சக* என்குவினற்றிதே. இத்தகை, ஆசாரீயனுடைய பரதயுகாரவகாராஸித் மதோபகாரகாதருதவயாற்றி வைபவம் சொல்லிறுயத்தது. (432)

433. இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசாய வலயவத்தை அருளிச்செய்தொருர் (ரசவர ஸம்பந்தம்) என்று தொடங்கி.

433. ரசவர ஸம்பந்தம் பந்த மோக்ஷக்கிரிண்டுகும் பொதுவாயிருக்கும்.
ஆசாய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்

இவ்விடத்தில், (ரசவர ஸம்பந்தம்) என்கிறது, (ரசவரனைப் பற்றுரை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாசாயணரூப ஸம்பந்தத்தை, அது, (பந்த மோக்ஷைக் கிரிண்டுகும் பொதுவாகையாவது), காமாதுருணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாதுருணமாக முகத்துக்கவும் வல்ல கிரகஞ்ச ஸ்வதந்தரேனுண்டான ஸம்பந்த மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை ஆசாய ஸம்பந்தமாகிறது, (ஆசாயனைப் பற்றுரை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாசாயணரூப ஸம்பந்தம்; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேது வாகையாவது), காமாதுருணமாக ஸம்ஸரிக்கவும்விரும் ஸ்வதந்தர னன்றிக் கே ஸ்வ பரகாரத்தாலு மியனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தே விரும் கிரதிசய கருபாவானோட ஸம் பந்த மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷைக்களுகரூப பொதுவன்றிக் கே ஸம்ஸார விமோ சனைக் ஹேதுவா யிருக்கை.

இத்தால், மோக்ஷைக் ஹேதுதவ சிபந்தகமான வலயவம் சொல்லப்பட்டது. (433)

434. உத்தாரகதவத்தி ஸாசாயனுடைய ஆவிகயத்தை அருளிச்செய்தார கீழ்; உபகாரகதவத்தி வீசவரனுடைய வாதிகயத்தை யருளிச்செய்கைக்காக அடி கொண்டெழுந்திருக்கிறா மேல் (பகவல ஸாபம்) என்று தொடங்கி.

434. பகவலஸாபம் ஆசாயனாலே.

அதாவது—சிறுபாதிக சேஷியாய கிரகஞ்ச ஸ்வதந்தரனுயிருக்கும் பகவானை வரிகளை, ததஸமருத்ததயைக பரயோஜகனுயக்கொண்டு மலக்காசாஸாத்தாக காளாக வேனுமென்று தன்னை வக்கீகரித்து தத் வயாமோஹ விஷயமாகின் ஸ்வாசாய னாலே யென்கை. (434)

435. ஏவமபூதனுன வர்சாயனறனை ஸரிகைக்கரு ஹேது பவதென்னு மாகவகைப்பிலே அருளிச்செய்தொரு (ஆசாய ஸாபம்) என்று தொடங்கி

435 ஆசாயஸாபம் பகவானாலே.

அதாவது—பகவலஸாப ஹேதுவாய பரமபரபயபூதனுன வர்சாயனை ஸரிகைக், *ரசவரஸயச ஸௌஹாராதம்* இதயாதிப்படியே, சிறுபாதிக ஸாஹருத் தாய வசேஷைகடாகூப பற்றுக்களையும் தானே கவிரித்துக்கொண்டு விசேஷை கடா கருத்தைப் பண்ணி அதவேஷைத்தைய பிறப்பித்து ஆபிமுசயத்தைய புண்டாகி ஸாதனிக ஸயபாஷணத்தினே மூட்டி ஸதாசாய பராபந்தயப் பண்ணுவிக்கும் கிர ஹேதுக் கருபாவானு பகவானாலே யென்கை. (435)

436. ஆனன நிருவரு முபகாரத்தில ஸமரோவென்ன அருளிச்செய்தொருர் மேல் (உபகாரய வஸது) என்று தொடங்கி.

436 உபகாயவஸ்துகௌவத்தாலே ஆசாயநீரகாடிக் கியவு
புபகரகன சசுவரன.

அதாவது—உபயமுபுகரித்த வஸ்துகளைச் சீர்துகிப பார்த்தால் ஆசாய்
மோபகாய வஸ்துவான் பசுதமோகேஷபய நேறுதவாய பரதம் பர்வமுமாயிருக்
கிற பகவத் விஷயத்திற காடிகுல பகவதபகாய வஸ்துவான் மோகைஷ நேறுத
வாய் சரம்பாவமுமாயிருக்கிற ஆசாய் விஷயத்தினுடைய கௌவத்தாலே, சசுவரன்
யுபகரித்த ஆசாய்விற காடிகுல ஆசாய்வின் யுபகரித்த சசுவரன் மநேறாபகாரக
னென்கை. (436)

437 + அசிகத்யாத் புதாசவிஷ்ட ஐஞ்சக வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத்
பகதி ஸிசத்தவே + எனகிறபடியே ஆசாய்வற்றனக் கெற்றம் ஐஞ்சக வைராக்ய பகதி
களாலேயிறே; அகதஐஞ்சக வைராக்ய பகதிக் குண்டானவனிகத் ஆசாய ஸம்பக
தத்தை செவிறு வினாளுகிலும் அவை பகவஸ்பததக குடலாமோவென்ன அருளிச்
செய்கிறார் மேல் (ஆசாய ஸம்பகதக குடியாதே கிடத்தால்) என்று தொடங்கி.

437. ஆசாய ஸம்பத்தம் குடீயாதே கிடத்தால் ஐஞ்சக பகதி வைராக்யபக
குண்டாகக்கி கோவஸம், ஆசாய ஸம்பத்தம் குடீததாதி அவை
யுண்டாளும ப்ரயோஜனமீகி.

அதாவது—சீழ்சசொன்னபடியே யுத்தரகனுமாய உபகரகனுமாய யிருந்தான்
ஸைசாயன் “இவனென்னுடையவன்” என்றமொகிசுருமபடி. அவன் திருவடிகளில
தனக்குண்டான் ஸம்பகதம் ஸை விபரதிபத்தியாலே குடீயாதபடி அதைக் கோகிக்
கொண்டு கிடத்தால், ஆதமஸகரர்களான ததவஐஞ்சகம் அபராபத விஷய
வைராக்யம் பராபத விஷயபகதியாகிற ஆதமகுணகனிகிலேயோகிலும், அவ்வா
சாய பரஸாதிகளாலே கரமேண் உண்டாககிக்கொன்னவம், ஸர்வமகக நேறுத
வான் அகத ஆசாய ஸம்பத்தம் ஸை விபரதிபத்தியாலே குடீசத்தால், ஐஞ்சகதிக
ளானவவை பூவஸுக்குதககளாலே சிறிதுண்டாயததாசிலும், பகவதகீகார நேறுத
வாகாமையாலே கிஷ்ப்ரயோஜனமென்கை. (437)

438. ப்ரயோஜக மிஸஸகையேயன்று, அவதயகரமுமெனகிறார் (தாவி கிடச
தால்) என்று தொடங்கி.

438. தாவி கிடத்தால் பூஷணங்க பணியி பூணஸம்; தாவி மோகும்
பூஷணங்க மேவஸம் அவதயத்தத் கிஷ்கும்.

அதாவது—பதிறதையான் ஸைகிரு பதிஸம்பகத் ஸைசகமான் தாலியொன்
றும் மோகாமல் கிடத்தால், பூஷணங்க ஸிலிலேயோகிலும் முதலுண்டானபோது
பண்ணிப் பூண்டுக்கொன்னவாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே! என்று கிணத்தத
தாலியை வாககிப்பெகட்டால், விதவஸகாரகப மஸகயாலே பூண்ட பூஷணங்க
மேவஸம் அவதயாவஸ்திகளாய் யிருக்கமென்கை. இத்தால், ஆதம்பூஷணகனான
ஐஞ்சக வைராக்ய பகதிகளிலேயோகிலும் ஆசாய ஸம்பகதமாதம் குடீயாமல்
கிடத்தால், அவன் பரஸாதத்தாலே அவை கரமேண் உண்டாககிக்கொன்னவம்;

ஆசார்ய ஸம்பந்த மிதந்தையுள் குலிகதாவ, ஆதம் குணங்களை ஐஞ்சூர் பகதி
வைராகவகசெனரை முண்டாளுமும் அவை சலாகயதா ஹேதுவனறிககே அவை
யாவற்றைய விதிமென்றபடி. (438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் டிடகதாஹம் ஸ்வரூப விகாஸை வீசவரன்னருே,
அது குலிகதாவது மித்தனை ஆதமகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸை
தைப் பண்ணுதே எனற சுவகையிலே அருளிச்செய்விறா (தாமரையை) என்று
தொடங்கி.

439 தாமரையை அடைந்தக்கடவுள் ஆத்தியளதானே நீரைப் பிடித்தால்
அதனைவுடன்தான் போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீசவரன்
தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலிகதாவ் அதனை வடபுப்பண்ணும்.

அதாவது, ஐயுமெனனுமபடி. ஐயத்திலே பிரகது ஐயிக தாரகமாபிருக்கும்
தாமரைக்கு, "செங்கமல மந்தரஞ்சோ வெங்கதிரோர கலாஸராவால்" எனனுமபடி.
நியமே விகாஸகலும் போரு மாதித்யனருனே, ஸ்வதாரகமான ஐயத்தை விசிலே
விக்கால் அதை தாமரையை விகாஸிப்பியாதமாதா மன்றிககே சோஷிப்பிகருமப
போலே, ஆசார்யாவையததாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸ்ததாரகமான தத்தையப
தம் குலியாதே விறகுமளவில, இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஐஞ்சூர் விகாஸுபிகே
"உள்ள உககனயும் யாறு பள்ளவன" எனனுமபடி. விகாஸிப்பிகு மீசவரனருனே,
ஸ்வஸ்ததாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிபரதிபததியாலே இவன் குலிக
துக்கொண்ட காததில தான் விகாஸிப்பிக்ககடவுள் அதை ஸ்வரூபத்தை விகாஸிபி
யாத மாதாமன்றிககே கானுக்கு காலும் கஷ்டப் பரஐஞமாய் ஸவிகாசித்தப போம
படி பண்ணுமெனவை காராயினுபி விகருதம் யாதி குரோ பரபுதனைய தர்ப
புத்தே, கமலம் ஐயாதிபதம் சோஷிபதி ரவீச தோஷிபதி எனனக்கடவதினே.

440. இவனை சொல்லுகிறதென? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலிகதாவி
தும் "ஒழிகு வொழியாத" எனற பகவத ஸம்பந்த முஜ்ஜிவகததுக குடன
காதோ வென்ன அருளிச்செய்விறார் (இதனையொழிய) என்று தொடங்கி.

440. இதனையொழிய பகவத ஸம்பந்தம் தூயபம்,

அதாவது—அவதி விததம் மிருககச்செய்தேயும், ஆசார்ய ஐயந்தி
வதற்கு முன்பு அஸ்தகஸமாய அவனுனாததின் பின்பு இவனுக்கு காரயகரமாக
கடவதர் மிருகமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலிகதபோது இதடியாகவதை தாலும்
குலிகதபோமகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத ஸம்பந்தம்
இவனுக்கு கெடைய தென்கை. ஆகையால் இது போயததாஹும் அது கமரு
உஜ்ஜிவகததுக குடமென்றிருக்க விரகொழி யென்று கருதது. .... (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத ஸம்பந்தம் வியா
மைய ஸாத்தியோஜ்ஜிவகததுக கிரணமும் வேணுமென்குமத்தை தர்சிப்பிதத

அநந்தரம், பாகவத விஷய ஸம்பந்தமு மவ்வீவாபாதி யிவனுக்கவச்ச்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷய பரச்சந்தை யதுவதிககிறார் (இரண்டு மமையாதோ? நடுவிற பெருங்குடி யென்னென்னில்) என்று.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்;

அதாவது—ஆத்மோஜ்ஜீவந்தகரு பகவத ஸம்பந்த ஸதாபகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், தத ஸதாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும் போராதோ, ப்ராப்ய மதயமபர்வோகததயா நடுவிற பெருங் குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்க ளோடு *ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்* என்கிற ஸம்பந்த மெத்தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை, ... (4 1)

442 இப்ப்ரசந்தக குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (கொடியை) என்று தொடங்கி.

442 கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது கள்ளிக்கால்
வேண்டுமா போலே, ஆசார்யநவயத்துக்கும் இது வேணும்.

அதாவது—உபகராபேக்ஷமாய வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணஹத் துக்கெல்லாம் இடங்கொடுக்கதக்க பெரியதொரு உபகரத்திலே சேர்க்கும்போது, முதலிலே அது தனலோடே சேர்க்கப்போகாமையாலே திறைப்படாமல் முந்தறதான இதுக்காசர்யமாய்க்கொண்ட டணுகி கின்று தனலோடடை யவ்வயமுக்கே கொள் கொம்பிலே நொழுந்தவிக்கும் சுளளிக்கா ஸபேக்ஷிதமாமாப்போலே, *கோலதேடி, பொடுங்கொழுந்தபோலே அபிமுகனான விசசேதனை ஆசரித ரதபதியாம் லுத்தரிப் பிக்கும் மஹதாசர்யமான ஆசார்யன் திருவுட்களில் அநவயிக்கும்போது, முதலிலே ததவயம் வீதிதிகை அரிதாகையாலே முந்தறத் தாங்க ளாஸநநராய் கின்று தவகளோடே யிண்கருவித்து அவவழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்க ளோடடை ஸம்பந்த மவச்ச்யா பேக்ஷித மென்கை இப்படி ஆசார்யார் வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானுலே) என்பானென் னென் னில்; அதுக்குக் குறையிலே, பாகவதநவயந்தனைக்கடி யவனுகையாலே; ஆபிமுகா பர்யந்தமாகத் தானே கருவி பண்ணிக்கொண்டு வந்து யின்னே பாகவதர்க்களோடே யிண்ககி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான ஆசார்ய விஷயத்திலே சோப்பது; இது இத்தனையும் இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே வீத்தம். எவனே யென்னில்; சேதனைக் கொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனை கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், பாகவதர்களை சுளளிக்காலினுடைய ஸ்தாநேயாகவுமருளிச்செய் கையாலே, கர்ஷ்கனுயிருப்பானொருவன் ஸ்வப்ரியோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்த சரீகருமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொரு கொடியை, இதுக்கினி ஓர் உபகரம் வேணுமென்று தானே உபகரமும்தேடி அதிலே சென்றேறுகைக்கு சுளளிக்காலும் காட்டி இவ்வழியாலே உபக்கத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரியோஜநார்த்தமாக இச்சேதனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, *ஈசவரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்* இத்த்யாதிப் படியே சுரமேனுபிமுகய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோ ராசார்யனையும் இன்னு

னென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனோடு சேராகும் பாகவத்களோடு முதலையிப்பித்து, அவவழியாலே ஆசாய விஷயத்திலே அகலிப்பிகுறமென்று மிடம் நொறுங்கையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அதைக் கொடியாலுள்ள பரியோஜனமாய்போனாலே, ஆசாய விஷயத்தி லீசவரன சேராத சேதஞ்ஞனுள்ள பரியோஜனமும் மீசவரனதே யென்னுமிடமும் பவிதம். இனி அசேதமான் கொள்கொம்புபோனன்றியே சேதசேததமனு ன் இவ்வாசாயனஞ்ஞம் பரமருத்தமே பரனுக்கையாலே, வைசேஷியான் வீசவரனுடைய பரியோஜனமே ஸவரயோஜனமாக வினைதற்குகுமிதே (442)

443. இனி (ஸவாபிமாசததாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசாயாபிமாசமே புத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னுக் பற்றற்பபும் ஸதாசர்ய னுடைய அபிமானமே உஜ்ஜீவீவாததகரு உசிதோபாயமென்று இப்பரபாத தாத் பாயததை பரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவியையுள்ள ஆபரணத்தகரு காயகக கற்போலையாதது வசப்பண்ணுததகரு இப்பரதேசம் காயகரதமாயிருக்கும்படி இத்தனைபு மருளிச்செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிக்கெடுக்கொண்டு வந்தது கீழடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் விஷ்டையை ஸதாபிக்கிறது. இதில் பரதமத் திலே, இவ்வர்த்தம் ஸதஸம்பரதாயவித்தமென்று ஸாவரும் விசவரிகைகருடலாக இது தமகரு ஆபதோபதேசஸப மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸவாபிமா சத்தாலே) என்று தொடங்கி.

443 ஸவாபிமாந்தாலே சவாபிமாந்தத்தை குறித்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசாயபிமாந்தமெழிய கதீயிலையென்ற பிணை பலகாலு மருவீர சாயக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்

அதாவது—“அநாதிகாலம் ‘காணெயென்கரு கீர்வாழ்கன’ என்றிருக்கும் தன்னுடைய தரபிமாசததாலே, ‘இவன் மகருசேஷம்’ இவன் காயம் மககே பரம்” என்று தனனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைகருடவான் சவரபிமாசத்தை அழித்தக கொண்ட இவனுக்கு தர்கதியேபற்றஞ்சாக அங்கேரித்த தன்னுடைய உஜ்ஜீவீவாத தகரு கருஷிபண்ணிப் போரும் பரமகயாளுவான் ஆசாயன், ‘இவன் மமுண்டய வன்’ என்றபிமாதிதற்கு மாத அபிமாந்தமெழிய வேறு உஜ்ஜீவீவோபாயமிலி’ என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாஸித்தகோஸரான மபிளின திருவடிகளிலே பழகக லேவித்த ததேக பரததராய ஸகல சாஸ்தரதாத்பர்யங்களைபும் அவரருளிச்செய யககேட்டு தவவிஷ்டாபித்கரும் மமுண்டய ஆசாயரானபிளின, தஞ்சமகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக கேட்டிருக்கையா யிருக்கருமென்றபடி ஆகையால், ஆசாயாபி மாமே இவ்வாதமாய்கு குஜ்ஜீவீவோபாயமென்று கருத்து. (443)

444 இப்படி, (ஆசாயாபிமாந்தமெழிய கதீயிலை) என்பானென்? சாஸ்த்ர வித்தகனான பகத்யாதபுரய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இத்தொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் ருபாயமன நிககே வின்றமையை அடைவையருளிச் செய்கிறாமேல். அதில் பரதமத்திலே, பகதி உபாயமன்றியே வின்றபடியை அருளிச் செய்கிறார் (ஸவலலவாததர்ய) இதயாதிவாலே.

444 ஸ்ரீ ஸ்ரீமத் தாயு பாயத்தாசை பகத் நமஸ்கரிதே

ஆதலால் அப்பகவதபராபதி ஸாதத்தவர் கீழ்க்விருந்தாய் ஸ்வயந்ரணாததையான பசுதி, பகவதிசுகபாரததைய சிசோதியான ஸ்வயந்ரணாததயத்தல் யநாடாகது மென்தூம் பசுதாவே திருந்துகா, யாமனை நிடுதே கமர் விற்ற கொடை (444)

44. அகத்தாம, பரபத்தி யுபாயமன்றியே சிவநாடகை அருளிச்செய்திருர் (பகவத ஸ்வரகந்தாய) இப்பாடியாகே

445 பகவத ஸ்வாதத்தாய பயதநாலே பாபததி கருவிறு.

சிகரங்குடி—பாக்கிரதகாரியாறு நுழையாது விவசாயத்துக்குப் பயன்படாது. பதமோடுகூடிய சிவவாறுகளுடன் பதவாறு கன்னலாற்றத்துடன் சேர்ந்தால் மீளவும் கர்மாறு நுழையாத வகை கட்டுகளை வரையறுத்து நடைமுறைப்படுத்தி செயல்படுத்தவேண்டும் என்று மதுராபயத்தாட்சி இலாங்கு குப்பாபுரம் நிர்மலாம்பிகாபதி தெரிவிக்கிறார். .. (415)

44: அகத்தாய், ஆசாய விஷயத்தின் ஸம்பே ஸனிகர முராயமனதிகே
யொழிததனமைய அருளிச்செய்கிறார் (ஆசாயினியம்) எனது தொடங்கி

448 ஆசாயனமும் தான பற்றுப்பற்று அறங்கார காயம் மானகமாயே,
காலன்கொண்டு மோதும்மோதமாயி.

அதாவது—ஆசாயனிடும் உபாயமாகத்தான் எஸ்கிக்ரெட் எஸ்கிராம, எவ் பல்வித கர்ந்திருவருமாய் வைருபாசகமா சிருகநிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைதறா சிருகனாகப்படு, எவ் விநாசகரமான காலனை பாதி கரவித்து அந்தப் பொன்னுடைய அகருஸீபக தர்னம் பன்னினில் அவய்யகராமோபாதி தன்னுடைய வைருபுத்தக கவையகரமா சிருகரு மென்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே கிணத்தெனக் கருதும். .... (448)

447. *பாபிசேஷுவாத சீழ் தாமமுவிசெய்ததே ஸபாயமென்று தலைககட்டு
கிளர் (ஆசார்யாபிமாநமே யததாரகம்) என்று

147. ஆசாபாபிம்மனமே யகதாரகம்.

அதாவது—மோகத் தவிர்த்தல் சாஸ்திர விதிகளான பக்த்யாதி
களொன்று மூலமாயினாலேயே வேற பின்பு, ரிதிரிசம் கருபாவாய் விரோதமாக
மாத தவிர்த்தல் பக்திரிதிரிசம் மோகத்தினை மோகத்தோடு மாசாசன
'இவன் கமலம்' என நினைத்து மாதவமோகம் மிகவும் மோகத்தினின்று
உதவிப்படுகின்றன. ஆக, (மாதவமோகம்) உபயோகத்தான பற்றின் போதிலே
என்று சொல்லி உபயோகத்தினை மோகத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ளுதல்
சாஸ்திரத்தினை மோகத்தினை மோகத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ளுதல்
சாஸ்திரத்தினை மோகத்தினை மோகத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ளுதல்
(417)

443. ஆகதரம், இவ்வுபாய விஷ்டமூண் வதிகாரிக்கு காதவயர்காததவய விஷயங்களை வினதேரெண் வருளிச்செயவிறுர் அதிச, ப்ரதமத்திலே, ஸ்ரீராமன் ஆசாயவிஷயத்தத விடரி துர்ப்பமன் பகவத்விஷயத்தத விசசிபரன்வவென்ன ஸ்ரீ மிடத்தைத் தருஷ்டாகத டுடுக வருளிச்செயவிறுர் (கைப்பட்ட) இதயாதிபரே.

448. கைப்பட்டு போருடைக் கைவிட்டுப் புதைத்த போருடைக் கனிச்சிக்க
கடவனவிலை.

அதாவது—கைகிடுகை யிருக்கிற தலைப்போலே அதனுடைய யிருக்கிற ஆசாய
யினைக் குறைய வினைத்து அகாதரதராலே கைவிட்டு, பூமிமீலே பிறா புதைத்து
வைத்த தலைப்போலே எட்டப்பட்டாமைமையாலே “அரும் பொருள்” எனனுமபடி தூ
லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக்கடவ னவனென்கை.
* ஸ்ரீமம் ஸ்வரும தயகதவா தூலபம் ய உபாஸிதே, ஸ்பதம் தயகதவா
தமம் ஸுடோ ரூபத் மஸிவேஷுதி க்ஷிதென + எனறும் “பற்று குருவை” என்று
தொடங்கி, “தன, கைப்பொருள் விட்டாரேனும் கசினிமீல தம புதைத்த, அப்
பொருள் தேடித்திரிவானறறு” எனறும் சொல்கை கடவதிறே (448)

449. இன்னமும் சில திருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸ்ரீமம் ஸ்வரும ஆசாய
விஷயத்தை விட்டு தூலபமான பகவத் விஷயத்தை யாஸைப்படுவானலை நென
விரா மேல (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

449. விடாய்ப் பிறந்தபோது கரணமான உத்ததை உபேகித்து ஜீருத்
ஜகத்தையும் ஸாக்ரவலித்தையும் ஸீதலித்தையும் வாய்க்ப
பயனாகக்கூடியும் வாளுக்கக் கடவனவிலை.

அதாவது—பிராண விஞ்சின்போது சடக்கென பாசம் பண்ணலாமபடி.
பாத்ர கதமாயகொணறு தன கைகிலிருக்கிற ஐலத்தை ஸ்ரீமம் ஸ்வருமையே நேறிதவாக
வரதரித்துத் தலையிலே யுருத்து, ஆகாஸாதமாயக் கொண் டெட்டாதபடியாயும்
பூமிஸ்தமா யிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆஸைமா யிருக்கசெய்யிக் பெருகுமகாலமொழிய
வறறின் காலமின்றிக்கேயும் எப்போது முண்டானுளும் அவவளவும் சென்று
உபஜீவிக் கடுவணடியும் இருக்கவிடாதனனிலே யுண்டாயும் கவிதரதிகளகொண்டு
கலிப் பெறவேண்டி. யிருக்கும் ஜீருதாதிகளின் ஐலத்தை யாஸைப்படுவனைப்
போலே, ரக்ஷகாபேணை பிறந்த தலைமையிப்போதே தனக் குதவுமபடி கைபுருச
திகுகிற வாகாய விஷயத்தை நெளஸப்பமே பற்றாசக் உடே க்ஷிதது, பரமகாச
வரத்தியாய தஷ்பராமா யிருக்கிற பரதவத்தையும் பூமிமீலையாயும் ஸீரபதியவளும்
செலை வலவாகளுக்கன்றியே யுதவாத வழுலத்தையும், ஆஸைமகா வகதம் தாத
காலிகாக்கொழிய பாசசாதவாக ருதவாத விபவத்தையும், விதவலகிவி யுண்டாயும்
ஸைப்படுவனதிகள விவதினா கைகலந்திராத வாகாசவதாரததையும், இருக்கிறவிட
தனலிலே யுண்டாயிருக்கதாடுவியம் மெய்யமதி கரமேன யதகித தரகிகடுவனறும்
அகதாயரித்தவத்தையும் யாஸைப்படக் கடவனவிலை நென்கை, * சகிஷ்ராகமயமரும
தயகதவா சஸைதரகமயகது யஸ மீரத, கரணதருதகம் தயகதவா கஸாத மயிராஞ்
சதி + எனறும், “எட்டயிருத்த குருவை யிறை யனென்று விட்டு” என்று தொடங்கி,
“அம்புத்ததைப் பார்த்திருப்பா னறறு” எனறும் சொல்கைகடவதிறே இது
வழுலாதிகளுக்க ரூபலக்ஷணம் (449)

450 இப்படி ஸ்ரீமம் ஸ்வரும வாகாய விஷயம் வை ரக்ஷணத்தகருடா
யிருக்க இத்தை யுபேகித்து தூலபமான பரதவாதிகளை வாளுக்கக் கடவனவிலை

யாசிடும், ப்ராபயத்விவாகவைய மிவனுக்கு வாஞ்சகீயகனனதே வென்ன, அவை யெல்லா மசார்யனேயென நிருககககடவ நெனகிதூர் (பாட்டுக கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பிடுகேட்குமிடமும், குத்தீடும், வீணீத் தீடமும், ஊட்டுமிடமும் ஏனைய வகுத்தீடமே யெனநிடுக்க்கடவளி.

அதாவது—*ஏதத் ஸாய் காயத் கானதே* எனகிறபடியே கிரந்தரூபவப்ர ரான கிதயமுகதர் அதுபவத்துக்குப் பேசுகருவிடாகப் பண்ணும் ஸாமகரணம் கேட்கும் ஸதஸரண பரமபதமும் அஸூர ராகுஸ பீடிதரான பரஹ்மாநி தேவர்க ளாதத ராதம் கேட்கச சேவி கொடுத்தகொன்றி கனவளமும் வழுத ஸதஸமும், அவர்க ளார்த்த தீவரி கேட்டித துடித்துக்கொண் டெழுந்திருந்து *ஸாகப்யங்க முத்தஸுரூப ஹ்யாகதே* மதராம புரிம* எனகிறபடியே திருப்பாற கடலிலே திருவரவீணயில லின்று மிவவருகே வரக குதிப்பாரைப்போலே வதவதரித்த வவதார ஸதஸமும், கிணீத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மஹ்யான வ்ளிப்புப்போலே இட்டவடி ப்ரவலிடாதே வ்ளித்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸதஸகனமும், *யேஷாமிகதீவர சயாமோ லிருகதயே ஸூப்ரதிஷ்டதி* என்றும் "ஒணசககதை வாளாயிபா னெருவனடியே னுள்ளனனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹிருதய கமலத்திலே சிருகது தானுக தாரீகருத தன்னளமுக புஜிப்பிகரும் அந்தரயாமிதவ ஸதஸமாசிற விதை ப்ராப்ய ஸதஸகனெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸதஸரய ப்ராப்யமர சிருகது மசார்ய விஷயமேயென நத்யவலித திருககக கடவனெனகை. (வ்ளித்தீடமாவது), பிறநரி யாதபடி நிரவ்ளிததுக்கொண்டிருக்கிற வததர்யாமிதவ ஸதஸம், (ஊட்டுமிடமாவது) சகூர விஷயமர சிருகது தன் வடிவமுடையும் குணங்களையும் ஆசரிதரை புஜிப் பிகரு மசார்யவதார ஸதஸமென்று சொல்லவுமரம. *யேகாவ குருணுபஸய கயாண விதயா பரதீயதே, தஸய கைருண்ட துகதாபதி த்வாககாள் ஸர்வ ஏவண* என்றும் "விஸார்யணரி கொழிகும்" என்று தொடங்கி "அருளரீண வைததவவ" என்றும் சொவக கடவதிற அனநிகதே (பாட்டுக கேட்குமிடம்) இத்யாதிகரு, ரகூகமரக வவறறை யாண்ப்படக கடவனவனெனகிற அளவனரிகதே அவையெல்லாம் தனக கிவ்விஷயமே யெனநிருகககடவ நெனகிறதென்று கீழோடேசே யோஜிக்கவுமரம. (450)

451. ஏவமபூதனு ஸ்வவதிகாரிகு ஸவருபகாசகதவ ஸவருப வர்த்தகதவ ததுபய ரஹிததவகனாஸ பரதிடூரராயம் அதுகூரராயம் அதுபயராபு மிருகசும்வர் கனை தாசிப்பிககிருர மேல (இவனுக்கு பரதிடூர்) என்று தொடங்கி.

451. இவனுக்கு பரதீகூர ஸவந்தாதம் தேவதாதா பரமும்; அதுகூர ஆராயபரத்தார், உபேகூர்வியா சர்வ பரத்தார்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யாபிமா 8 கிஷ்டனுப பரதவாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள பராவண்யமடைப விவ்விஷயத்திலே ஒராமடை படுததி, "கேஷுமற்றறியென" என நிருகரு மிவவதிகாரிகு, அணுகிராதமகாசததை பிறப்பிகரும் பரதிடூர், ஆதர பஹாரிகளான ஸவதகத்தரமும், பரததரதயதத ககிசைகாதுவைத்தே பகவத்வயநிரிகத

தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்கும்வர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலேஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மறுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகரும்ல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணியர், சரமபர்வமான வாசார்ய பரதந்த்ரயத்தி ஹற்றமனநியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பரதந்த்ரயத்திலே யூனநியிருக்கும்வர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸவ தந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலாலலாமை யிலலையிதே. இததால், கீழ் பகவத் ப்ரபந்தநாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தநகிவ்ருத்திகளுக குறுப்பாக வறுகூல ப்ரதிகூல தர்சனம் பண்ணுவிததாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனுக்கும் ஸஹவாஸ கிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வறுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தத்திகமாக உபேக்ஷணிய விஷயமுரிவனுக்கொன றுண்டென்னு மிடம் தர்சிப்பித்தா ராயத்து. ... (451)

452. இவவதிகாரிக குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டாநங்களைப் பல படியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ், இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அநயோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுகும்) என்று தொடங்கி.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்

அதாவது—தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வறுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக து, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராபதியளவும் உபாயாதிகாரம் நமுவாமல நடக்கைக்குறுப்பாய்க கொண்டு அவவழியாலேபுபாயசேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரக மாகையாலுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுமதொன நிலலாமையாலே, இவ்வதிகாரிக குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாயக் கொண்டு இவைதா விவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக கினைத்துக் குறிகொண்டு வர்த்திககு மிவவதிகாரிககு அவசயம் கிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுளளமபற்றி, ப்ரதமம் கிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு கிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு நீஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்

விரும்புமென்று, *செம்பெருமையின பாவனையதழவுகை முதலான கோரதகர்த்த பவம் பண்ணும் கரகதேவதழவுமென்று, இப்படி பரத்யகஷ்பரோகஷ விரிதகங்களான லோகவிரும்புததவ கரகதேவததவகவிரிணனு மறநிருசகசசெய்தே, அகைய போகத்வ ஸவருபததகரு விரும்புதமுமாய், * சரகதோதாதக உபாத வநிதிகஷு"ஹ ஸமாவநிதோ பூத்வ ஆத்மஸ்யோவாதமாதம் பசயேத்" இதயாதிகளாலும் நிருமகத்ராதிகளாலும், உபாஸகனோடு பரபகனோடுகாசியற இருவர்சும விஷயபோகமாதா தென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாததததகரு விரும்புதமுமாய், தோஷதர்சனததாலும் அப்ரபாதி தர்சனததாலும் விஷயபோகத்தை யருவருததிகருகு மாகாரபாதாதாரண ஸிஷ்டர்களாலே நேறாமென்று விசதிக்கப்பட்டிருப்பதமாய், அப்ரபகவிஷய விரகதி ப்ரியனு வரசாயணுக் ககமிதமாதகயாலே ஆசாய முககமல விகாஸாத ஸவருப ப்ரபாதததகரு ப்ரதிபத்தகமுமாய், இப்படி அநோகாதததவஹம விருககையாலே இவவதிகாரிகரு பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

(455)

456. போகயதர புத்தியைவிட்டு தாமபுதயா பரவர்த்திகருமனவிலு இவை யொன்றுமிகவிநியயென்ன அருளிசெய்கிறார் மேலு (போகயதரபுத்தி குடிகரு) என்று தொடங்கி

456 போகயதரபுத்தி குடிகரு தாமபுதயா ப்ரவர்த்திததாலும் ஸவருபம் குடிகரு

அதாவது—விநித விஷயப்ரவருதததிலு காழகதயாவருபு போகயதரபுத்தியை விட்டு, உபாஸகரண மஹாஷிகன தொடக்கமான ஸிஷ்ட ஸபதருகுருணமோசக பரஜோதபாதகாததமாதகம ஸாசக சிவஸத்தி ஸககேரிபாவிஷ்ட ப்ருணஹதயாதி தோஷமுண்டென்னுமதைப் பற்றவும் தர்மபுததயா ப்ரவர்த்திகரு மரபோரலே இவனுமப்படி தாமபுததயா ப்ரவர்த்ததகாலு, வீதததாமவிஷ்டனு வ இவனுக்கு அநாதாமாதகம விநிதபாதகமனோ அகரபோகயதவ ருபமான ஸவருபம் குடிகரு மென்கை. இததாலு, போகயதர புத்தயா ப்ரவர்த்திகரு அகர போகதவ ருபமான ஸவருபம் குடிகருமரபாதி, தாமபுததயா ப்ரவர்த்திகரு அகரபோகயதவ ருபமான ஸவருபம் குடிகரு, ஆனபின்பு ஒருபடியாத மிவவதிகாரிகரு விநித விஷய ப்ரவருததி யாகாதென்றதாதத ஆகையாலு வீததத மொருபடி யவவதித தாலும் ஸவருபஹாசி தபாத, ஆனபின்பு பரிதயஜிககவினனு மென்னுமிடம் விசதிதமிரு.

(456)

457. இப்படி ஸவருபஹாசி வருமென்னும் பயத்தாலு விநிகிறவனவு போராத, ப்ரபாத விஷயப்ரவண சிதததையாலு ப்ராகருத ஸகல போகய வஸ்துக் கனம் ப்ரதிஃஸாயத தோற்று மவஸதை பிறகவுமவென்னு ஸவருபம் குடிகருமக கெனகிருமோ (கோதரரணி) என்று தொடங்கி

457. "கோதரணி மிதரணி" எனகிற ஸோகத்தவஸதை பிறக்கவேணும் ஸவருபம் குடிகருமகரு.

அதாவது—*கோதரணி மிதரணி தாரி காத புத்தர்சச தாரா பசயோ கருஹாணி, தவத பாதபதம் பரவருதம் வருததோ பகாதி ஸர்வே ப்ரதிஃஸ ருபா

என்று பேரநுள்ளரான பெருமானைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபிதக் சீலாகத்திற் சொல்லுகிற கேஷத்ரமிதர தநாதிகளான ஸமஸைவஸ்துக்களு மகசிகல்பமாய்த் தோற்றம்படியான அவஸ்தை பிறகக்வேணும் ஸவரூப ப்ரச்யுதி பிறவாணமக் கெண்கை இந்தச்சீலாகார்த்தத்தை “நஸை புதஸவர்” இதயாகியாலை அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானுரு மருளிச்செய்தாரிநீடு. (457)

48 இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யா பேஷிதமென்னுமத்தை அறிவிக்கக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி

458 ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், தயாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலபத்திற் ஆத்மதாரண யோக்யதையும்; உபாயசதுஷ்டயத் துக்கும் வேணும்

(ப்ராப்ய பூமியாவது)—தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிடடியல்லாத தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை (தயாஜ்ய பூமியாவது), அவவிஷயத்தை அகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இதைவிட்டே விற்கவேணுமென்னு மிச்சை (அநுபவாலபத்தி லாதம் தாரணயோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யதூபவம் பெறுத்போது, தேஹதாரணமான போஜந மிலலாஹித தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்ன றிக்கே யிருக்கை (உபாய சதுஷ்டயத்தக்கும் வேணும்) என்றது, இவையித்தனை யும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுணமாக வேணுமென்றபடி, (உபாய சதுஷ்டயமாவது), (ஸவஸ்வாதகத்ரய பயத்தாலே) என்று தொடங்கி கீழுருளிச்செய்த பகதி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸவகதபரகத ஸவீகாரங் களும் பகவத் விஷயத்தில் ஸவகத பரகத ஸவீகாரங்களாகவுமாம் இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக் கெளசித்யமுண்டு; கீழே எரூபாயத்தையும் சேர இவர்தாமே யருளிச்செய்ததுக்குச் சேருசையாலே. இதில் பகதி ப்ரபத்தி விஷடரீருவர்க்கும், “மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கெனமன மேகமெண்ணும்” என்கிற ப்ராப்ய பூமி யான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும், *வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராத்ர வ்யவஸ்திதி, ந செளரிசிந்தா விழுக ஐர ஸமவாஸ வைசஸம்* “சௌரீவலகை காட் டேல்” என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை சிழந்த ப்ராகருதமத்தேய சிருக்கைக்குட லான ஸமஸாரமாகிற தயாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், “உனனைவிட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்” என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலபத்தி லாதமதாரணயோக யதையும்வசயமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸவகத பரகத ஸவீகார விஷ்டரான விருவருக்கும் (ஸஸாம் வகுத்தவிட்டே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய நெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிகதிருக்கிற விடம் தயாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயம் மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதக்கநுணமாக அவசய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுணம் விபஜித்தச் சொல்கை கடவது அன்றிக்கே, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று, தாமருளிச்செய்த

ப்ரபந்தத்தை அபயஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்திலே பரிபூர்ணரூபவாதிகள் ஸித்திப தவவிபூதியிலேயாகையாலும் பராபய பூமி பரமபதம்; இளுதருமா ஞால மாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸமஸாரம் தயால்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்தி ஸாத் தாரணயோகயதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு மூண்டான வநுபவம் பெறுக வளவில தான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்வினே யோஜிக்கவுமாம் (458)

159. உகதோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பகதி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவவதிகாரிகு நடுவினெ ப்ரகாரத்தைக கீழருளிச்செய்த வநகரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும பற்று) என்றும் (ஆசார் யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரரூபிபாபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாண தர்சனம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, பரதம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

459. “பழுதாகா தொன்றிற்தேன்” என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—அமோகமா மிருப்பதோ ரூபாயமிற்தேன், ஆச்யிப்பார்க்கு ஸமாச்ய ஸீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்த்தருள்கிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மறுகூல வருத்தியப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக கண்டு தவகளுக் குத்தாரகராக வாச்யித் தஜ்ஜீவிகரமவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபுதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல திறந்து அங்கே ஸமருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய ததீய கைவகாய விரதராய்க்கொண்டு வயாவருத்தரா மிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திரு மழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த “பழுதாகாதொன றிற்தேன்” என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வதுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால, ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹவகாரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா மிருந்ததே யாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றய்த்து, *குருண யோபிமய்யேத குரும வா யோபிமய்யதே, தாவுபென பரமாம் ஸித்திம் கியமா தபகச்சதே” என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரதவாஜ ஸமவழிதைதிலும் சொல்லப்பட்டதினே. (459)

460. இனிமேல், பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருள்கிறார் (ஸலை வென்தோழி) என்று தொடங்கி.

460 “நல்லவென்தோழி” “மாருய தானவனை” என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்திலே முடிந்த சலோகத்தையும் “பசா மதுஷ்ய:” என்கிற சலோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—தொழியானவள இவள தனக்குப் பிறழுக சூடலாக கினைத் திருப்பது, அவன் *நதயஜெயம்* என்ற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன வார்த்தை தனக்குப் பவியாத மார்த்ததைக் கொண்டு இதுதன்னிலை மதிசககை பண்ணு நின்றான், இனி இவ்வெவ்வகை ஜீவித் துத் தலைக்கட்டப்புகுகிறெனென ிழவுஜிதாற்றவிகுக, அவனைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு கோவுபடுபடி ஸிககையான வென்னுடைய தோழி' அந்த சாயியாய அத்வை ஸாவஸமாதபரா யிருக்கிறவர், அதுககுமேல சரியபதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்ட பொண்ணுத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவ யோகிசிலே பிறந்து சிறித்கணைய நிறைகபு மனதிகடு அவர்க்கும மககும பர்வத பரமானுசகோட்டை வாசிடோருபடி கூடாதரான மறுஷ்யா நாம, ஜனபினபு நமமால் செய்யாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லவந்தா ரென்றத்தக்ககொண்டு மமமால் அவரை வளைக்கப்போமோ, அது கிடக்ககிறும், மககுப் பேறறுக்கு வழியுண்டுகாண, ஸ்ரீவிலிபத்தாரிலே யவதரிதத வேறறத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தனதிரவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரி யாழ்வார், *ஆசார்யஜிதோபவ* என்கிறபடியே மககுத் தேவரான தமக்குத் தேவரா யிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தைய சோத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருக்குழல பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருவந்திககாப்பிட வழைக்கவுமாம், அன்றிக் தே நான் தமமை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன் னிட்டி வரப்பண்ணவுமாம், வலவதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராசில் அத்தைக் கண் டிருக்கக் கடவோம், நாம மேல்விழக் கடவோமலிலோம் என்றாண்டா எருளிச்செய்த “நல்லவென்தோழி” என்கிற பாட்டையும்; ஈசுவரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரி யான ஹிரண்யாஸூரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்க்கை பொன்னலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுக்கூறம்படி அநாயாலே கிழித்துப் பொகட்ட மிடுகையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, “அந்தியம் போதிலியிருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பலலாண்டு பாடுதும்” என்று, அநயபரயோஜகராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸம பண்ணியிருப்பாரை ஐயிக்குமே, வயாவருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பககலிலே நயஸ்தபரராய அவர்களபிராகத்திலே யொதங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக ருதம் - எனது கிருமழிசைப்பிரான அருளிச்செய்த ‘மாறிய தானவனை’ என்கிற பாட்டையும், *அகருதரிம்* என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிக்கமாய் தேவருடைய - ப்ரா ப்தமுமாய் போகயமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக் கெல்லிலைமா யிருப்பாராய, அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான ஆத்மயாதாத்திய ஜஞாநத்தை யுடையராய, விதையையாலும் ஜம்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹ ராயிருக்கிற நாதமுகிகளைப்பாத்தது, அடியேனுடைய வருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸநகரா யருளவேணும்” என்று பரமசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதாந்த தாதப்யமான ஸ்தோத்தரத்தில் சரமமான சலோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறககைக்கு யோகயதையிலலாத பசபகிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோகயதையுள்ள மறுஷ்யானுவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸமபந்தமே கிருபகமாடபடி யிருப்பானொரு ததியிலேடே ஸமபந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனுலே ப்ராப்ய

பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க னென்கையாலே, ஐஞ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம், ததியாபிமாநமே உத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச சொல்லுகிற, * பசர் மநுஷ்ய பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸமச்ரயா, தேவைவ தே ப்ரயாஸயந்தி தத் விஷ்ணோ பரமபதம்* என்கிற பெளராணிக சலோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகதஸவீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி. ... . (460)

461. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராம லீசவரன கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருந்துள்ள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச சொல்லுவானென்? ஒன்றுககே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆசார்யாபிமாநத்தான்) என்று தொடங்கி.

461. ஆசார்யாபிமாநத்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்குக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்

அதாவது—ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதான, * தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ர பத்யே * தமேவ சரணம் கசச* இயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாப க்ஷயத்துக்கும் பகதிவிவருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமான பகதிக்கங் கமுமாய்; தத்தயாக பூர்வகமாக * மாமேகம் சரணம் வரஜ* என்று விதிகளும்படி இஷ்டாகிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுகளும் ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாதயததைப் பார்த்து ஈசவர னுபேக்ஷியாமல கார்யம் செய்கை குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோ பாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபஸயத்தை யுண்டாக்காநின்றகொண்டு அவ்வழியாலே அதுககங்கமுமாய், அத்தையொழியத தனனையே யுபாயமாகக கொள்ளுமளவில அகிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கு மென்கை. அன்றிககே, * அநாசார்யோபலப்தா ஹி விதியாயம் நயதி தருவம்* என்றும் * சாஸதராதிக்ஷு ஸுதருஷ்டாபி ஸாஹக ஸஹப லீலாதயா, நபரஸித்த்யதி வை வித்யா விரா ஸதபதேசதஃ* என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு விதியையைய யவலமபிக்குமவனுக்கும் அதுககோ ராசார்யோபதேசம் வேண்டுகை யாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாயகமாயிருக்க, * நிகைவ தேக ப்ரயாஸயந்தி* என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆசார்யாபிமாநத் தான்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாகவுமாம் அதாவது, ப்ரபத்திதான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவருகதி விரோதி பரி ஹாராததமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு ததங்கமுமாய், * அநயஸாத்ய ஸவாபீஷ்டே மஹாவிசுவாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாசஞ்ர ப்ரபத்திச சரணாதஃ* என்கிற படியே, அந்யோபாயங்களை யொழிந்த தனனையே யுபாயமாகக கொள்ளுமளவில அகிஷ்டகிவருகதி பூவகைகூட ப்ராபதிக்கு ஸ்வயமேவ சிவாஹுகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதான ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவசயாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமா யிருந்ததேயாகிலும், * பாஸுநக ஜடாந்தாசச பங்கவோ

பிரதான ததா, ஸ்தலாஸாயேண ஸமத்ருஷ்டா பராவருகதி பராக்ரமிஃ ஃபசர்
மதுஷ்யா பக்ஷிஃ+ இத்த்யாதிபஃபுயே ஸ்வயம் ஷோததாரகமாக்கயாதே ஸ்வதஸர்
ரோபாயமும விருகஞ்ஞெனகை. (451)

462. இப்படி ஸ்வதந்திரமான இவ்வுபாயத்தையும் அதிகாரி பின்னாலேயே மருளிடவேண்டுமா (பகுதியில் அசுரதண்டன) என்று கொட்டி.

462. பகதியிசைத்தனுக்கு பரபதம்; பரபதயிசைத்தனுக்கு இல.

அதாவது—“உய்ய பரிசுவதி ஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியி லுமொத்த ஸ்வஸ்வ விதத காம ஐஞ்சக ஸ்வஸ்கந்தாகத: கரணனுக்கு ஐஞ்சகமதாய ஸ்வபா தந்தீய விஜோதியான ஸ்வயதாசுபமா யிருக்கும் பகத் ஸ்வயததில, துஷ்காதவ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விஜோதிதவ புத்தியாலும் வாயிடுக்கு சகதரஸஸென்று ஸ்வ கவினவனுக்கு, வேறுதித் ஸாதயதமா ஸுசரமுமாய பகவத பாதததீய ரூப ஸ்வரூபாதரூபமுமாய பரபத்தியுமாய; அகவஸஸா ஐஞ்சகமுமாய பரபத்த ஸ்வயததிலமஹாவிசுவாஸ முண்டாசக அரிதாசவாலும் பாதமோக்ஷக கரின ஐகரூபம் போதவாஸ கசவா ஸ்வாததந்தீய பாதததீயம் வாயிடுக்கு சகதரஸஸென்று தேகவினவனுக்கும் பசவாதிக்குக்கும் காய்கதா வாதவாஸே விசுவாஸ ஸாபேக்ஷம மனநிககே மோகக்ஷக வேதவாஸ யிருக்கும் பாதததா ஸ்வரூபனு ஸதாசரமு மண்டய அபிமேச ரூபமான விதத சரமோவய மெனகை பகதிவி ஸகததனுக்கு துஷ்காதவ ஸ்வரூபவிஜோதிதவாஸ கரினமே வேதவாஸிதும் இவவிதத்தில ஸ்வ ரூப விஜோதிதவமே பரதாச வேதத, பரபததீவி ஸகததனாகும் விசுவாஸமாதீய பகவத ஸ்வாதததந்தீயயரூப வேதத தவயமுண்டையவிதும் பகவத ஸ்வாதததந்தீய பயமே பரதாச வேதத, (ஸ்வவாதததந்தீய யாததாலே பகதி கருமிதற; பகவத ஸ்வாதததந்தீய பயததாலே ப்ரபததி கருமிதற) எனநிதே இவ தாம் கிருமுதகே செபதத இததாச, அகஸியபாயசகததய அகவகதியானவனை பரபததவிதீஸரி யாமோபாதி, இவ்யுபாயாதிக்காரியம் அகஸியபாயா சகததய அகவகதியானவ னெனததயதத அனநிசகே, இதின ஸ்வாதததாதவததத (பகதிவி ஸகததனுக்கு) இவ்யாதிதயாலே ஸதிநிககிருதராகவாம, ஸவயாதத யோஜுகவிலே பேதமிலும், பததிவி ஸகததனைக் குறிதத விவீதமான பரபததடியுமாய ஸ்வாதததாமாஸுப்போலே, ப்ரபததிவி ஸகததனைக் குறிதத விவீதமானவதிதும் ஸ்வாதததாமாக ருமதமிலுமே யென்று கருதக.

(162)

463. இவ்வாசார்பாபிரமம் நிவணக குண்டாகவும் பல பரம ஸ்வரைய வகுவிச செய்து, இவ்வாசத்தந்தை மிகமீதநருணசிரா (இது) எனறு தொடங்கி.

463. இது பரதமம் ஸைகுபத்தப பஸைவிதமாகும், பீனடி புஷ்பீதமாகும், அக்கதாம பஸபாவத்தமாகும்.

பிள்ளை இயக்கசாஸ்யா இருவழிகளே சரணம்.

அதாவது—இப்படி மேசுசொன்ன ஆசாராயியாகமாதிரி விது, ப்ரதமத்திலே இசுசேதவனுக்கு பரணயோகத பகவதையாராஜா சேஷதவத்தைச் சரமபர்வ

பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச் சருகெழுந்த கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும படியாகும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோகதாநய சரணதவத்தை சரம்பர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்திப் பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பித மாம்படியாகும்; இப்படி புஷ்பிதமான வரந்தரம், சரமபதோகதாநய போகத்வத்தையும் சரம்பர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, கித்ய கைநகர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாமடியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்ரத்தில பத்தர்ய ப்ரதிபாத்தமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்தமாவகரு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரம்பர்வ பாயந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதான் ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி. இவன் நமமுடையவனென்கிற ஆசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாககு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்தன பத்தரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாககி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடுமபடி சொல்லிற்றாயது. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிகும்படியை பரகாசிப்பியா கின்றனென்றி, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) இத்த்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே அந்வுபிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வய ராவிர்த்தத்தாலே “வாடினேன்” என்னுமபடி உருவிககிடந்த ஸ்வரூபத்தை பலலவிதமாகும்; பின்பு, பாகவத் விஷயத்திலே யூனறுவித்து பலாந்வய யோகய மாக்குகையாலே பலலவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாகும்; அநந்தரம், “கின்று தன் புகழேத்த” என்கிறபடியே சரம்பர்வத்தில கிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாககு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால், ஆசாயனை உபாயமாகப் பறறினர்க்கு பயா பயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸகமிலலாமையும், இவ்வர்த்த கிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதெனனுமதும், இவ்வர்த்த ஸதாபநத்துக்கிடான உபபத்தியும், ஐகிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபாதநார்த்தமாக பராய கிர்ணயமும், இப்படி ப்ராய கிர்ணயம் பண்ணினால் இதுககு ஸதருசமாகவே கொள்ள வேணும் பராயகமென்னுமதும், அல்லாதபோது வரும் துஷணமும் ஈசுவர விஷயத்திலவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்தர்யாநயதவங்களை ஸிசிப்பித்துக் கொண்டு ஈசுவரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈசுவர சேதநாக விருவர்க்கு மிவனுபகாரக நென்றும், ஈசுவரனு மாசைப்படும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸதருச ப்ரத்யுபகாரமிலையென்றும், இவ்வேடை ஸம்பநதம் மோக்ஷத்துக்கே வேறுதவா யிருக்குமென்றும், ஈசுவரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த வீசுவரனை மஹோபகாரக நென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானலும் ஆசாய ஸம்பநதத்தை ரெகிழில் அந்தப்ரயோஜனமும் அவத்யகரமும் ஈசுவர கிகரஹ்நேறுதவமும் படியும், ஆசார்ய ஸம்பநத வீசுசேதத்தில் பகவத் ஸம்பநத தெனர்ஸ்ப்யமும், ஆசார்யாநவயத்துக்கும் பாகவத் ஸம்பநத மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாந

மொழிய உலுஜீவகோபாயயிலலை பென்னுமிடத்தில ஆப்தேதாபதேசமும், இவ்வர்த் தத்தினுடைய ஸதீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாச நிஷ்டனுனவன ஸுலபமான இவ்விஷயத்தைவிடாது துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை சகசுமரக தீசரிககக கடவனவனென்றும், பரதவாதி பராப்ய ஸதலககனெவரை மிவ்விஷயமென நிசுக்ககககவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநூகூலாநபய சினனூரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநூஷ்டாசகளுக்கு விசியோகமும், இவனுக்கு விஷிதாநூஷ்டாசமும் விஷிததீபாகாதிகளும் தயாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸவருபப்ரசபநி வரரமைக்கு வேண்டுவனவதையும், பராபயபூமி பராவணயாதித்யமு மிவனுக் கவசயாபேஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயததில ஸவகத பரகத ஸவிகரீரோ பரயதவய பரமாணங்களுட, ஆசார்யாபிமாசததின் ஸவகததீரோபாயத்வமும், தததிகாரி சின்னமும், இவ்வாசார்யாபிமாச மிசதீசதகனுக் குணடாகமும் பலபரம பரையையும் சொலதுவையாலே, ஸதசசார்யாபிமாசமே ஸாவர்கு து:கசாக மென்னுமிடமும் சொலபபட்டது ஆக இந்தாச வாகய தவதீமாசதீதோபாயோ பேய சரமாவகியை அருளிச செயதரராயத்து. . . (438)

பெரியஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்தர க்ரந்தமாலைமில்
ஸ்ரீவசநபூஷண வியாககியானம்
முற்றிற்று.

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி புலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுருமை*
வாழி முழுமையென்றும் மாககரம்—*வாழி
மனஞ்சுழுகத பேரீன்ப கலகுமிகு நலலர்*
இன்னஞகுழத் திருக்கு மிருப்பு.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவணை

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டியபிள்ளைக்குப் பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தை
69 அந்நிமகாவத்துக்குத் தஞ்சை .. . என்று ஜீயருளிச்செய்தன.
82. திருக்கணனமங்கையாண்டான ஸ்வையபாரததை விட்டான்.
84 பிள்ளை திருத்தையூரையர் உடம்பையுபேஷித்தார்
112. அந்நாயகனுக்குப் பிராடியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸமர்ப்பது.
122 திருக்குருகைப்பிரான பிள்ளை பனிகுதம்படி மதிரபித்துமீரமான
166 னாதம ரோஷஜதகமெனகிற வார்த்தையை ஸமர்ப்பது
177. தன்னுடைய நன்மை விரிப்பால் போனை என்று பிள்ளைவார்த்தை
192. சர்வவசத்தித்துப் பன்னினை என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தன
203 பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான பனித்த வார்த்தையை ஸமர்ப்பது.
234. மாறானிதம்பி விஷயமாகப் பெரியதம்பி உடையவாக்கருளிச்செய்த
246. பிள்ளையுறவகாவித்தானி பக்கவினை காணலாம்.
385. பாலையார் காதல்தலை ஒருநாள் பின்புறந்த வார்த்தைகளை ஸமர்ப்பது
396. சாந்தாமர விதிவாதே சாவானென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்
411. வடுகதம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரையரென்ப
443. ஸ்வாமிமானதாலே என்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கை

முழுஞாப்படி மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

41. அதர பகவத ஸேஸபதி மிசரா வாக்யம்
263. உயயககொண்டார விஷயமாக உடையவா
265. இத்தான அதுவாத கொடியிலே மென்று வவெப்புததையு
வார்த்தை.
275. ஆஸதிகளைய இவ்வர்த்தத்தினு பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த
வார்த்தை.

ஆசனாய ஹருதய மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

85. மலேசசனும் பகதனான வாக்யகோத்தர விதிகளில்
204. தாயதனும் மகனாகனும்... இவரடி பனித்தவாகனும் இவைபுனனது

4. ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்வயக்ரான ஸம்ஸ்கிருத ப்ரமணுநுக்ரமணிகை

1 அகாரோவைவரீவரவாக்	127 அபாசத்ப்ராதம்	99 ஆஹாரகத்தெனதைவகத்தி
105 அகாஸபரிஸேவ்யருக்ஷ	75 அரிச்சாவதாரோபாதான	127 இக்ஷவாகனம்இயம்புமி
53 அக்ரீகம்வரவாத்ந்திய	53 அரிச்சிஷ்யமேவ	228 இகதைவ்யம் ப்ரக்ருதிம்
5 அக்ரேச்சிவஸையமஹாத்	221 அரிச்சிஸிவரீவரவரீஷ்ணு	194 இநியோதாஹவரீஷ்ணு
127 அக்ரதப்ரபயிவளரம	75 அவ்யூரகந்திமாம்ஸூட்ச	208 இந்மதோதபக்ஷய
129 அக்ரதஸுதேகமிஷ்யயமி	224 அவிஃபாதோதேவே	54 இதம்விஷ்ணுரிச்சக்ரமே
228 அக்ரவ்யாதமாரோபய	99 அவித்யாஸமிதா	100 இமம்ப்ரக்ருதிம்
228 அக்ஷாமக்ஷேமந்திரே	46 அஷ்டாசபூரணாஸம்	226 இயம்ஸீதாமமணாதா
44 அக்ஷாரீவேதாச்சந்தவர	189 அஸம்சயம் மதாபாபஹோ	1 சசேத்தவ்யஸம்பித்தாத்
(அவ) அதிதயிசேஷிதாத்	83 அஸ்திரீத்தககந்தார	9 ஈக்ஷஸையசஸேனஹாரீத்தம்
132 அச்சேத்தயோமதாஹயேவய	11 87 அஸரீதேவஸயவதி	189 ஈக்ஷஸைவஸ்யூதாஸம்
149 அத்ரோஹ்ஸ்தரீச	16 அஸரமஸபஸாரஹ்ச	96 உத்தக்ஷயசுபாடய
188 அத்யதபக்தித்தவ	204 அஸாரஸம்ஸாரவிஷித்த	181 உத்யாஸவ்யசேதிவ்ய
226 அதிவரமச்சகரபே	189 அதாஸவ்யோஹகாருஸய	54, 84 உத்த்ருதாஸிவோதேவன
11, 16 அத்ஜம்ஸஸஸாரணம்	189 அஹக்ஷாரவிழூட்சமா	55 உர்பத்தவதநுரீமந்த
54 அதவிஷ்ணுமஹாகதேஜா	190 அஹமக்ருதஸஸபுத்த	85 உபகாரபணுக்ஷீவ
127 அத்ருஷ்டபூரீஸம்	129 அஹமசிஷ்யசுதாஸீச	153 உபதேஷ்யஸிதேஜ்ஞாம
87, 72 அதயோவ்யம்ந்திஷ்ஞீரே	221 அஹம்ச்சேனகக்ருத்	127 உபயாமயேஷுணம்
31 அக்ஷீரீகேதஸஸைவத்	104, 151 அஹம்ஸமஹம்ஸம்	99 உபயபரிசுமிதஸஸித்தஸய
16 அக்ஷபாரம்பஹாடேஷிதத்	52 அஹம்ஸித	150, 224 உபாப்யாமேவபஷாபி
123, 125 அக்ஷாராகவேணுஹம்	99 அஹம்ஸபாதகம்புஷ்பம்	204 உரீவ்யமஸிதி
224 அக்ஷிண்ப்யோஅபேசாசீதி	224 ஆக்ரோமஷ்டாமம்ஸைவ	16, 38 ருசோபஹ்ரும்ஷிஸாஸம்
90 அகாஸாரக்தாரஸாரக	85 ஆசசேஷுஸதபாஸம்	47 ருஷிஜ்ஞாஷுமமேத
46 அகாநித்தகஹயேஷு	81 ஆதமாமம்ஸாநுஷும்மீயே	228 ஏகமயிரேவ
128 அகீதஸஸைததமரம	19 ஆதமவாஅரே	219 ஏகஸஸாநுஷுத்தி
223 அஹ்நாரவஸஸையஹம்	19 ஆத்மேத்யேவோபஸித	35 ஏகாந்திஃபயதேஷ்டய
223 அக்ரு : ப்ரவிஷ்டச்சைந்தா	70 ஆதிதயவரிணமதமஸ :	53 ஏகோஅகோலஹதி
189 அந்தவரீதூரீமேதேஹ	(அவ) ஆதவஸ்யா ருஸபித :	160 ஏதத்தீததம்ம
1 அந்தம்மதுஇவாஜ்ஞஸம்	226 ஆத்வரமநுஸம்ஸாநு	70 ஏமமேகேவத்தி
85 அந்யமேதேஹிவரம்தேவ	70 ஆபோராரூரூப்ரோக்தா	127 ஏபிச்சேனிகைஸகந்தத்தம்
64 அந்யாரீத்தம்துஸ்யம்ரி	86 ஆம்ஸாபாபஸாஸி	85 ஏவம்ததரவரம்ச்சுருவய
105 அபிவ்ருக்ஷபரிஸ்ஸை	99 ஆம்பணமஸிஸைம்	47 ஏவம்தித்யபாஸம்து
226 அப்யமேயம்ஸிதத்தேஜ	36, 16 ஆத்மேதேஜ்ஞாஸுக்ருத்	85 ஏவமூக்தீயாசிதம்ந்தித்தம்
54 அப்ரக்ருதநுஸஸபிசாத்	195 ஆவித்ய ப்ரக்ருத ப்ரோக்த	21 ஏஷஸஸஸஸுததம்
99 அபயம்ஸத்தவஸம்சுத்தி	225 ஆசகித்தஸம்ருதி	70 ஏஷஸஸஸஸுததம்
203 அமாரீத்தவமதம்பித்யம்	59 ஆஸாபாசைதரீபித்தா :	161 ஸஸாரோபகஸரி
19 அம்ருதஸஸையேஷேஜ :	87 ஆஸாமஹோஸஸாரேஜ	19 161 ஸ்மித்யபாஸம்
84 அபம்ஸசுத்யேப்ரோஜ்ஞ	203 ஆஸாநிகோதம்ஸேவச்ச	212 ஸ்மித்யேகாஷும

101 கதாபீரஹர்ஷயிஷயாமி	151 குருபாதாம்புஜயித்வாயேத்	95 தத்ரகவநித்ருதா
191 கரிஷ்யேவசைமதவ	228 குணமஸாரத்வதரிமாத்மா	190 தத்வப ஸ்ரீதிராஸமஸாநாம்
148 கரிமஸாரத்ரோபபாநிதை	58 சக்ஷாநீதேவஸாநுதமரீத்	58 தத்ஸவித்ரரிவரேணயம்
98 கஸெனஜாதபநிம்ஷிஷணம்	221 சக்ஷாச்சர்யா :	190, 203 கதவித்திர்பாணிபாதே
92 கஸெனபாபாததாபிபுதே	95, 228 சக்ஷாஷ்டவஸென	99 தத்விபாயபாஸாதுஷ்டி :
57 கஸிபாநீதே	53 சக்ஷாஸ்யைந்திரோஅஸூ	70 தத்ஷிஷ்யேணு : பரமம்பதம்
99 கஷாயே காமபிபக்வே	16, 189 சக்ஷஸம்ஸுரிமக, கிருஷ்ண	121 தமேவகவித்வாதேவத்யா
99 காமரத்கிரோதோபிஜாய	69 சதுரீயிம்சத்ஸாஸம்ஸாரணி	127 தமேவாரியம்ஸிசிக்ஷயி
1 கருணிகோததாநி	189 சதுரீயிதாஸூரதேவம்	88 தமோபாஸூயம்ஸிச்சேவதது
180 கருணபெண்குசம்ஸபே	86 சதுரீவேததிரோஸிர	87 தவதாஸ்யஸூககஸாந்தி
68 கரவ்யம் ராமாயணம் கிருத	36 சரணசப்த காதக	152 தவாமருதஸ்யந்திரி
75 கிம்பபத்ரோபிஜாயதே	228 சித்ஸயித்ருகத்ஸாந்திம்	16, 230 தஸமாந்நாஃபேவஸிஸே
127 கிரீடியம்ஸகநிம்	221 சபாயஸதவமது	220 தஸ்யிவதர்தஸத தபாஸித
11 கிட, பேசகிருதாருதீத	53 ஜகதேகசக்ஷாநீதே	53 தஸ்யஉ திரிஸாம
124 குரீகிஷபஸித்ஸம்	82 ஜடஸமரீகவஸயம்	212 தஸ்யபீர கிருநிலீஸ்ய
127 குருஷ்யமாமதூரம்	82 ஜாநாம்குரேகேரீத்திம்	53 தஸயபதகாமபாஸம்
91 கிருதாநிஷுஹாராஜ்	99 ஜரித்வாஸம்ஸயிசே	169 தஸ்யாஸம்ஸூஸப பாகத
202 கிருத்ஸாஸம வர்புநிதீம்	169 ஜாமகாமசமேநிஷ்யம்	189 தாநிஸாவாணிஸம்ஸய
1 கிருபாயோகாச்சசாஸ்வதரீத்	143 ஜாமஸாஸமோக்ஷய	117 திஸதஸஸத
92 கிருஷிகோக்ஷணஸ்திம்	99 ஜம்மாநீதாஸாஸாரேஷு	226 துஸஸீஸ வபாயருத்
77 கிருஷணக்ருஷ்ணாநத்வ	99 ஜாதாச்சர்யசிகிதாதுஷ்டா	53 தேஜ பரமகத்ஸவித.
17, 47 92 கிருஷணக்ஷயபாயம்	21 ஜாஸ்தியேவஸயம்புருஷ	222 தேகமபுதவஸாஸயாசயோக
187 கிருஷ்ணபிஷேமஸாச்சசைத்	7 ஜாஸாமாமஸிபுருஷம்	181 தேக்ஷாமமஸவதேஸாஸம
148 கிருஷ்ணாந்கீதுஸாநிமேஸவி	125 ஜீவநீதிமாமஸதூரம்	127 த்யகதவாபுதாமச்சதாராந்
121 கௌஸம்ஸாலோதபாதீதார	155 ஜ்ஞாஸாஸாதேத்வாஸூஸே	53 தாயிமபாய
85 கௌஸஸயஸூப்ரஜாஸம்	88 ஜ்ஞாஸாஸ்தமபஸதவாத்மா	53 த்ரிஸாமேநி பரூஸோ
91 கருரேகஸிபுரேபாபீதே	201 ஜ்ஞாநீத்வாத்ஸமஸாமேதம்	13 த்ரைகுணபிஷ்யபாயேஷ
81 க்ஷணய்யுதவாத்யஸேன	15 க்ரியாநிஷ்டோமோஸஸைக	85 த்வய்சுருதாமஸாயாஸோ
99 க்ஷாணய்யிதம்ஸம்ஸம்	14, 12 தம்யஸூச்சதாஸ்யஸார	149 தாமஸஸூர்திபுருகதீததி
70 க்ஷய்தமஸாஸூஸா பாரகே	121 தம்யஸூஸாமஸாஸாரேண	112 த்வம்மேதஸம்
112 க்ஷாந்முஸாஸிசேதேதேவ	121 தம்ஸுருத்வாபகாருகதே	85 த்வம்ஸைகிதரூபாயேஸ
197 க்ஷிபுமி	222 தத் கிரோதபீதேக	224 தவமேவஸாதாசபிதா
83 க்ஷணம்பீதம்ஸூஸார	127 ததஸது கிரணாக்ருத்வா	100 த்வத்பாநுஸம்ஸாஸம்
125 க்ஷாந்நாரூது கிருதத்யூச	85 ததஸ்திஸஸூரேசாதீதம்	100 த்வத்பாதாராநித்யுஸம்
127 கசதாமாதுஸகுமம்	83 ததோகிஸூரதீதம்	2 3 தவ்யஸாநிமபயஸிச
69 க்ஷுண்ஸசேராதி	86 தத்வமஸ்யஸித்வய	204 த்வாந்துகித்ருஸயம்ஸம
222 கதாநேம்ஸமாஸமா	104 தத்தேவஸாஸிசஸாதிரேண	105 த்வாயாமாநிதிகஸ
33 கஸதீச்சித்ஸாஸம்ஸாத	85 தத்பாதாஸ்யிதம்ஸூரீத்தம்	91 தக்ஷிணுரீக்ட்ருதாயே
16 கஸிநிதேவா கிஸ	70 தத்ரூபாஸயத்வாத்மா	99 தமோபாஸூயாஸா
154 கிரயோவரிஷ்டாராயி	222 தத்ரவாஸாஸ	129 தாஸம்ஸாவாஸாயம்
226 குருத்ருபுருஷாஸாயி		

127 தாமோதரம் கொலையெடுத்த	96 கமோதர ஹமஸ்யதேவரய	87 பத்யு : பரணாணம் வரீயம்
59 நிவ்யம் ததாமிதேச ஸு :	227 நவகந்தி .	86 பத்யு : சிவ பரணாதே
16 துரிஸோ நமாத்ருகோதேஹ.	121 நவாமி	89 பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோவம்
125 துஷ்டகாஸியதிஷ்டா த்ர	189 கபேந்த்ரஸாமி	64 பரம் ஸ்ரீமதிநிநுக்ஷத் வாத்
85 த்ருஷ்டாஸிதா	228 கவம் சலயிதம் புலையம்	29 பரதாஸிதா தாமேச்சலா
129 தேவதேவோ தேவதேவோ வம்	152 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	238 பரபக்தி பரத்ரீதா
99 தேசகாலவைகுண்டை	90 கருத்ராபகவதபகதா .	56 பரமஸ்த்ரலஸாயக்சய
189 தேஹோஸிதிக்பதா	90 கஸமிததம் ப்ரோஸிசேஷேண	11 பரமம் ஸாம்பலமுடைபதி
189 தைஹோயேஷாருணாமயி	64 நவமிநிதாநித்யம்	223 பரமாத்மமியோரகீத
222 த்ரவ்யம் நிதிதம் ஸாஸாதி	123 நவமிநிதேவீதேவீத : தத :	228 பரமபதமஸகீத :
68 த்ராமியமம் த்ரஹமஸாநிவிரதா	129 நவமிநிதேவீதேவீதேவீத	85 : பரவாஸமியோகருக்ஷத
68 த்ராமியமேவதஸாநகதை	21 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	202 பரிஸுபாபரிதா :
191 த்ரோஸதபா ஸாஸிதா	101 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	127 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
78 த்ரீபேதபதி ஸாஸிதே	74 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	189, 214 பரிதாணுபஸா தாநம்
61 த்ரவ்யபாயமோஸிதேவீதேவீதே	127 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	208 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
189 த்ரவ்யபாயமோஸிதேவீதேவீதே	99 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	75 பரவாஸமியோகருக்ஷத
228 த்ரோஸதபா ஸாஸிதேவீதே	59 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	127 பரவாஸமியோகருக்ஷத
129 த்ரோஸதபா ஸாஸிதேவீதே	54 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	180 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
99, 124 த்ரீபேதபாபாஸகீதே	63 நவமிநிதேவீதேவீதேவீதேவீதே	121 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
228 தாமோதரம் கொலையெடுத்த	16 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	228 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
16 த்ரவ்யம் நிதிதம் ஸாஸாதி	208 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	127 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
53 த்ரவ்யபாயமோஸிதேவீதேவீதே	94 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	127 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
191 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	81 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	74, 227 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
197 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	104 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	220 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
125, 126 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	132 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	224 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
94 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	5, 62 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	224 பரித்யக்தபாபாஸகீதா
189 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	127 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	127, 130 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
128 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	129 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	78, 81 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
16 : கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	95 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	55, 57 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
189 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	9, 41 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	227 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
88 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	54 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	54 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
98 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	54 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	129 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
51 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	192 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	96 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
228 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	195 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	203 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
58 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	128 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	138 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
48 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	82, 127 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	146 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
84 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	99 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	227 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
94 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	70 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	228 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
216 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	31, 112, 921 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே	112 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே
127 கசாஸதரம கைவலசக்ரம் .	129 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதேவீதே	53 புரம் ஸாஸமீதேவீதேவீதே

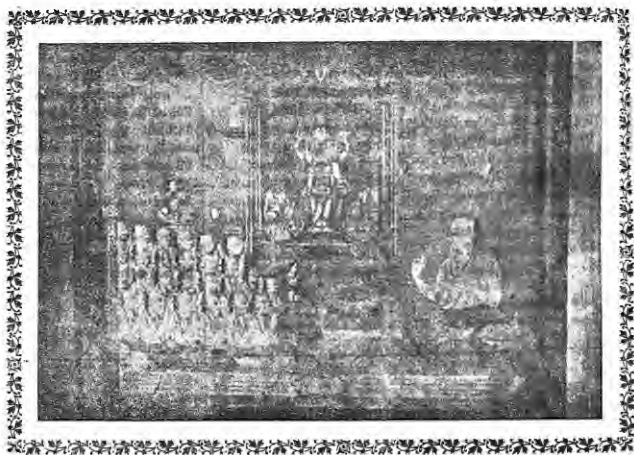

222 விஷ்ணுப்ரஸாதத்	154 சீரமர்த்தம்ப்ராணம்ச்ச	58 ஸர்த்யாகாவஸ்து
223 விஷ்ணுபக்திபர :	99 சாந்தோதாதாதபரத	70 ஸங்கரீஷ்ணுதிதைப்பாவம்
85 விஷ்ணுபக்திவிஹீஸய	222 சாலதாசாசரஸ்பை	127 ஸ்வபம்துருசிபேதேச
38 விஷ்ணுபக்திவிஹீஸேய :	222 சாலதாவிஷ்ணுசேஷஸய	106 ஸவாதர்த்தப்பமைச்சவரம்
57 விஷ்ணுநாதபாகவத :	127 சிரஸாயசதஸ்தஸ்ய	53 ஸவாத்யாயாத்யோகமாளித
74 விஷ்ணும நுஷுருபண	192 கிஷ்பஸுதெஹம்சாநிமாம்	37 ஸவாத்யாயாத்யோகமாளித
75 விஷ்ணுநாச்சலதாரேஷு	36, 43 சீக்ஷாஸமவரணசெஷா	134 ஸ்வேதகுபேணுபிநிஷ்பத்த
226 விஷ்ணுசத்ரீயாபாயீ	99 கசினம்ச்சீமதாம்கேஹ	151 ஹம்ஸோபதாஷ்டமிலாய்பு
223 விஷ்ணுஸௌகாசாதத்த	31 கச்சுஷாகுதாஸபேதரேஷா	119 ஹந்ததேகதயீஷ்யாயி
204 வ்ருதைவபவதொதாத	75 குத்ரம்வாபசலதப்பக்தம்	127 ஹம்ஸமஹம்மம்பாபாம்
85 வேகலத்யுத்தரேதி	54 க்ருணுதத்பரமம்	53 ஹயாச்சஸப்தாத்தாம்ஸி
68 வேதகுபிஹம்க்ருதம்	15 ச்யேகோபேசம்பயேத	75, 90 ஹரிஜீர்த்திம்ஸிணாவாங்
70, 195 வேதபிலத்தயேபரேபும்ஸி	18 சாததவவாணம்பும்ஸாம்	149 ஹரேவிஹரஸிகீடா
93 வேதசாஸ்தாவிரோதிச	95 ச்ரமணீம்நரிபுணம்	(அல 1) ஹர்த்தம்தாஸஸாதஸி
68 வேதாந்தப்பாயமான	72 ச்ராவணயாம்ப்ரேஸஷுடப	58 ஹஸிதம் பாஷிதம்சைவ
63 வேதேஷுபௌருஷம்ஸை	224 ச்ரீயாஸார்த்தம்யுக்திபதி :	125 ஹாராம
85 வேதேச்சஸரிவாஹமேவ	45 க்ருதிஸஸம்ருதிம்மமமவ	51 ஹாவுஹாவுஹாவு
57, 222 வைகுண்டேதுபரேஸை	47 க்ருபதாம்ஸிம்ஹாஸோயம்	226 ஹிமஹதாஸிகீவ
47 சடகோபமுரீம்வர்தே	16 க்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்கா	53 ஹிரணமயஸுப :
16 சதாபூர்வபுருஷ :	86, 90 க்ஷபசோபிமஹிபாஸ	53 ஹிரணமயச்சுரு :
85 சபரீபாபூஜிதஸ்ஸம்பக்	70 ஷாட்குணயாத்வாஸுதேவ	53 ஹிரணயவர்த்தம்
99 சமதமகிபதாம	124 ஷோடசஸுத்திஸஹஸாரணி	
99 சமச்சித்தப்ரசாந்தி :	70 ஸஆத்ம : அங்காநிப்பாய	
83 சாந்நாஸம்ஸமாம்	81 ஸக்சரேயாப்பவதி	

ஆசார்யஸ்ரீகுதயஸ்யாக்க்யானப்ரமாணுதுக்ரமணிகை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமா அஜாய நம:

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் .

பொதுத் தலையின்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபகத்யா திருணர்ணவம்
யதித்தர்ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முகம்,
லக்ஷ்மீகாதணைமாரம்பாம் காதயாமுகமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே ருருபரம்பராம்.

யோ கித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மநுக்ம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணப மேகே,
அஸ்மத்ருரோர் பகவதோஸ்ய தயைகளிந்தேர
ராமா அஜாய சரணேன சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவதயஸ் ததயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ கியமேக மதக்வயாகாம்,
ஆத்யஸ்ய க ரூபாதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததவக்ரீயுகளம் ப்ரணமாயி ஸூர்தகா.

பூதம் ஸைச்ச மஹநாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரரூபசேகரயோகிவாஹாந்,
பக்தாங்கரீரேணுபரகாலயித்தரமித்ரந்
ஸ்ரீமத்ப்ராக்ருசமுகம் ப்ரணதோஸமி கித்யம.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத் தலையின்கள்

ஆசார்யஸ்வாதவத்தாரமபிராமவராபிதம்,
ஸ்ரீகருஷ்ணததயம் வந்தே ஜகத்ருவராஹஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் ருருபர்வ க்ரமாகதம்,
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் கருஷ்ணஸிதுகா.

பணவாள ரவணைப்பள்ளிபயிஸ்பவர்ககெவ்யுயிரும்
குணபோகமென் றுருருகைக்கதிபஹுரைத்ததுயய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுகையிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தானவண்முநுமைபவந்தே.

மாதவத்தேதான்மாறன்மனம்உறும்மணவாளன்
தோதவத்தித்தாய்மறையோரானபெற்றார்—கீழியின
லாங்கவர் தாள்சேர்பெற்றாராய்மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள் கன்மெஞ்சேபோற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் வரவாமுனிந்தர கராதமங்கியில்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்ய்யாநத்தின் அவதாரிகை

சரிய பதியாய் ஸர்வஸவாயியான ஸர்வேசுவரன், கிரத்சயாகத மயமான
ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, கித்ய கிர்மலஜ்ஞாநாதிருணாகராய ஸவச்சந்தரஹுவீர்ததிலை
ரூபஸ்திதிப்ரவருத்தி பேதரான கிதயனாஸிரிகளாலே அகவரதபரிச்சீர்யமாணசரண ஸ்ரீ
கனுபககொண்டு எழுந்தருளியிராகிறக, ஸீஸாவிபூதிமீதுள்ளார அவர்களோபாதி
தனனை யதபகிகக பரபாதி புண்டாஸிருகக இழகதுகிடகிறபடியுபககணநு அதி
வ்யாருளனாய, இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிகககிதுண்டான கசையாலே, *அத்தவிசேஷி
தாத் ப்ரதயம்மீதீ ஸமஸ்த க்ரணகஸேபதாரக் கடயீதம் தயபாத்மநா * என்கிறபடியே,
கரணகளேபர விதாராய அகிதவிசேஷிதராய அததவ போகமோகந்ரு நுதயராயக
கிடககிற தகசயிலே தயமாக மகாவாயககொண்டு, ஸவசரணகமல ஸமாசரயனோப
கரணமான கரணகளேபரககணககொடுத்த ஜ்ஞாந விக்காஸததததம் பரவருத்தி
கிவருததி சகதியபு முண்டாககி இந்த ஜ்ஞாநகார்யான தயாஜ்யோபாதேய
விவேகபரிகரமாக *யாத்ம் யாத்ம்யித க்ருதவிதா தாத்ம் * என்கிறபடியே, வேதப்ரதா
கத்ததப்பண்ணி, அகத்தரம் மவ்வாதிககககதர்யாயியாய கின்று, சேதகருடைய
விநிஷ்ட வேஷவிஷயமான சானதரத்தை வெளியிட்டருளி, அகத சாஸ்தராயபாணம்
அகேக யோகயதாஸாபேகமாய, கிரகால ஸாதயமுமாதிருககையாலே துஷ்கரயா
யிருககிறபடியுபத் திருவுளனம் பற்றி தாத்ருசயோகயதா கிரபேகத்வாதிகளாலே
ஸுக்ரமுமாய சேதக கிஷ்கருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாககரப்ரஹ்ம
வித்யையை ஸவயமேவ வெளியிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமகரணமாலே, ஓகிப்
புறத்திற செவஸாத ராஜயத்தை எடுத்தவிடநிச செஷுததிககொளனும் ராஜாக்களைப்
போலே ஸாமே சென்று திருததககடவோமென்று ராமகருஷ்ணத்யவதாரபுரகேக
இவர்களிருககிற விடததிலே தானவத திருததப பார்த்தவிடததிலும், ஒருவரும்
திருத்தக காணுமையாலே விஜ்ஜீயரான கயமாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப்
போகாதாஸிருகதத; இனி, இண்கருப்பார்வையிடு மருகமபிடிப்பாராப்போலே
ஸஜ்ஜாதியதரககொண்டே காரியம்கொளனுவிவோமென்று அதுதிபிடு அதுகரு,
* ஆழதஸவஸாயுண்டாகருககககக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தனனுடைய
கிரீடேததக ப்ரஸாதத்தாலே எவருமபார்த்த இலக்குககாணுமல் வாராகிறக, அகதப
பார்வைய தன்கருப்பானமையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாநிமாநிப
பஸிதர்ப்பும பிததத * என்கிறபடியே இகம் பரமபரைகளிலே தோளமாரி கித்யமல
ஸாரியாயப்போருகிற விவாமேஸேபட, அத்த கிரீடேததக கடகக விசேஷஸப்த
நிவ்யஜ்ஞாஸபகதிகரணவாமுதவார், தத்ஸவருப ரூபருணவிபூதிகளை விசத விசததா
விசததமமாக அதுபவித்து அவவதபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாகரமானத
சோகவேக ஜ்ஜிதமான * ஸாத்ஜாதேதயாதி ச்னோகம் ப்ரஹ்மஸினை ப்ரஸாதத்தாலே
கஷ்டனோபேதமாணப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலகஷ்டனோபேதமான
ப்ரபத்தமாயத் தஸிககட்டிதது.

இதனாலும், தீர்ப்பிட்டுவதையா விளக்கினாய் அநேகார்த்தப் பரிபரதக மாபிருகனையானே, இதில் தாதப்பரவாதம் னாவதற்கும் பரிபரததி விஷயமாக அரிதென்று பார்த்து, இதிலாத விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழவா திருவளனக் கருத்தின பாகாதததததம் இவ்வாசாய் ருபிரிகருபுரிதமான அராததம் மெவ்வார்க ளும் தஞ்செனனம்மத்தததம், இவ் தமமுடைய பாகருகப்பரினிலே பாகாசிப்பியா வினாருகெனது ஆசாய பரமபரபராததததம் இவ்வர்த்ததகன னவ்வார்க ளும் பரி பத்திபரவாமப்படி, அநிலவகராததிவினாதமாக இவ்வாசாயவருதய பரி பத்தாருகே அருவிசெய்கெரு.

* சூதப்பலய ந் குறிப்பிற் * என்கிறபடியே வைதிகநாதரத்திற்கு ப்ரதமா சார்யரான ஆழ்வாரருளியசெய்த திவ்ய ப்ரபாதங்களில் அவருடைய திருவுணைக கருத்தகங்களைச் சொல்லுகையாலேயே இப்ப்ரபாதத்திற்கு ஆராயவருதயமென்று கிருபகமாய்த்து, இப்ப்ரபாதத்தின் இவாருளிச் செய்கிற வாக்யங்களைவரலா அருளிச் செயல சகலதகனைச் சோததருளிச் செய்கிறது—* மயாவற மதினை மருளப்பெற்றவர் கள பேசின் திவயளால்கதிகளாகையாலே ஆப்ததமயுமாய் அதுமத்தபோகாயுமாய் யிருக்கிறவிறியே தமகரு அசுவரதரபிமதமாகையாலும், முகமறித்தவன கோதத முதய பெருகெய்வயனுமாப்போலே சகலதகனைத் தாம சேர்த்தசாதூரியாலே அருளிச் செய்விய ரனனுநாகரு இதில் ஆர்த்தததினுங் காட்டில் சபதாதானே மிகவு மினிதா யிருகருமென்று மயிப்ராயத்தாலும், ஆகையாலிப்ப்ரபாதம் சபாத்ததவகளிரண்டின ரனத்தாலும் மிசேஷுளுளும்கோலுரமாயிருக்கும், ...

அவதாரிகை ஓரநீரடி.

[illegible]

(புறம்) காலுனிகளுள் ஸாட்செவாஸ் அறிவினாமலிர் உளவெனலும் கடர் விளக்கெற்றிப் பிறங்கிருந தீவரி யெனிருத்த நத்தா வேத விளக்கைக் கண்டு தடுவதும் தீயதும் விவகரிக்கைக்கு மறையாயவிரித்த துணக்கமின் விளக்கிக்கொணுதின் பரத்பாஸன கலைகளை நோவயினவருந்ரெய்தான.

(காதுனிகுன ஸாயேவான்)—கருபா விசிஷ்டஸுவதகநன்னம்பு. கருபா வானுனும் ஸுவதகநன்னுநில தன்ன லிணத்தபடி கார்யம் செய்யப் போகாது; கேவல ஸுவதத்தானுனும் ஸம்ஸார மோக்ஷக விரண்டுகும் பொதுவான ஸ்வ தத்தர்யம் சேதிகோஜ்ஜிவாதர்யத்தமன்ன கருவிகு உறுப்பாகமாட்டாது, ஆனபின்பு கருபாவிசிஷ்டமான ஸ்வாதத்தர்யமேயிற ஸம்ஸாரிசேதிகோஜ்ஜிவம் விஷயமாக ஆவன பண்ணும் கருவிகு நேருதவாயது, அதவா, ஸாயேவான்னென்று எசிகி தவயஸம்பதத்ததைச் சொலுதுயிதகாகவாயம் + க்ருபாயேகேசே சுவதத் + என்ற வகதாம், +சேதீத்ய ஸம்பத்தி அநீத்யபத்தி+ னனகையாக கருபாயோக்யம் ஸம்பதம் இரன்னு ஸம்ஸாரி சேதக ஸமரகருத்தத் ப்ரவருநீதேருதுயிறே. கருபாயோகததுகு மேலே ஸம்பத்தம் உகதமனுகாலே ஸம்பதத் ப்ராதாக்யம்

சொல்லிற்றுமிறது. இத்தால், இவை மெழுதையவையன்றேயெனவிற அபிமானத் தோடே பரது:ககாலலிஷணுத்வருபயான கருபயும் கூடுகையாலே உத்தரோத் தரம சேதனோஜ்ஜிவகத்துகரு கருஷிபண்ணிப் போருமவெனன்றதாய்த்து.

(அநீலிவ மலிகி)—*அநீலிவ மலிகிசொலையம்* எனவிறபடியே அஜ்ஞாந தமோபுத்தரான சேதனர். *அநீதம் தம இஷாஜ்ஞாதம்* எனனககடவகிறே. *அநீதம் தம்* என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமச்சப்தத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால் அகாந்யஜ்ஞாவாக்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அததாலே ப்ரகருத்தாய்தம் விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமின நிகடுக யிருக்கிற ஸம்ஸாரிசேதனெனவை.

(உணர்வென்றும் கடவினகேற்றி)—*உணர்வென்று மொளிகொள் விளக் கேற்றி* என்றும், *ஞானச கடர்விளக்கேற்றினேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தைமயத்தினகாலுண்டான அழகன நிகடுக நிணுநனை தேஜஸ்ஸாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமாவிற உஜ்ஜுவலநிபரகாசத்தை உடைத்தாய் ஜ்ஞாநத்தை விளக்கென் றிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகதமாவிற ஸ்வபாவ ஸாமயத்தாலே.

(பிறங்கித் தீங்கி)—*பிறங்கின பிறங்கெட* என்றும் *பின்னிவிடவெனில் பெரிஞானகை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாதகாரமபோய்,

(மேலிருந்த தந்த வேதவினகைக் கண்டு)—*வேதாத விழுப்பொருளின் மேலிருந்த வினகை* என்றும் *கந்தாவினகை* என்றும் *வேதவினகைகினை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாததகவில ஸர்வமனாத்தரனுக் ப்ரகாசியாவிறபாணுமாய்; வித்பாமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமன ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வருபமாக உடையதுமாய், வேதாத ஸமதித்யனுமான தன்னை, *எனக்கஞானககனகனாலே கண்டு* என்றிறபடியே ஜ்ஞாநசகா—ஸஸாலே தர்சித்த.

(நிலவதும் தீயதும் விவகிக்கக்கு)—*இவையன்றே நனை இவையன்றே தீய* என்றிறபடியே, ஸததை விவேகம் பண்ணுகைகரு. *அததீத விவகித்து* என்ற ிறே, “கல்வதம் தீயதம் விவேகிகைகரு” எனவிற விது ஸாமாந்யேக விஷயுண னிஷணு விவேகத்தைக் காட்டுமோயிதும், இவவிடத்தில, பகவத்கிஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிகைகையக் காட்டக்கடவது. “தந்தாவேத விவகைக் கண்டு நில்வதும் தீயதும் விவகிக்கக்கு” எனகையாலும், விவேக பஸமான தீயாக ஸ்விகாரகிஷயநக ஸமஸார மோஷுக்களாகவே மேலசொல்லுகையாலும், பகவத் விஷயத்தைக் கண்டபினபு ஸததைவிவேகம் பண்ணுகையாவது என்னென் னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதினதோஷம் பதாவாகத் தோற்றமையாலும், இத்தைப்பற்ற இது நன்று இது தீது எனலும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொலவிறது.

(முதலாய் வித்த துவகையில் விவகித் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கைகனை)—*மறை யாய் விரிந்த வினகை* என்றும் *துனகையில் வினகைய* என்றும் சொல்லுகிற படியே *அகாரோ வை வினா வாக்* எனகையாலே வேதருபனை விளக்குதமாய்த் தது தானென்றும்படி. ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சகலயிநிகடுக னிகலாத்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்தில வின்று முதப்பம்மாய்,

நியோஜ்யப் ப்ரதீபம்போலே *மாதம் ப்ரதீபமீழ* என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதே யார்ஜீதம்மகிள ஸ்படதாமாக ப்ரகாசிப்போகின்றன, *பன்னாசகில காலவேதம்* *கலிகளும் வேதமும்* இத்த்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததப்பதும் ஹணய்களுமான சாஸ்த்ரமகிள. *மதையாய் விரிந்த விளக்கை* *தனக்கமில் விளக்கமாய்* என்று அகாரத்தை ஈசுவரனோடே ஸமாகாதிக்கரித்தது *அ இதி ப்ரம்ம* என்கிறபடியே வாக்ய வாகச ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீதியையிடு வகுத்தொத்தான்)-நீர்மை-ஸ்வபாவம் தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தானென்கை. அதாவது, தன் சேஷித்வஸ்வபாவத்தாலே பென்னுதல், காரணிகளுடன் தன் கருவியாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸுசுசயமாகத், பூர்வ யோஜனை-நீர்மைகிடு சென்சிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [பெரிய திருமொழி 2-8-5.] வ்யாகக்ஷயத்திற்கும், "இந்த உதிரத்தெறிப்பு தனாகுணய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்" என்றிவ்ந்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும் கருவியே யோஜனை, கருணிகளுடன் என்றிவ் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததற்கும் *கருணிகளே ததாதி* என்று பட்டாரணிக் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றாமயோஜனை, "காரணிகளுடன் ஸர்வேச் வர்" சென்சிற ஸிடத்தில சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அலுளுரான ஸைஸாரி சேதனர் ஜுராவப்ரகாசத்தையண்டாயாய் அத்தவலுளுராம் கீவத்தி தனனைக்கருணைதலையேவகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈசுவரன் சாஸ்த்ர ப்ரதாம் பண்ணினபடியை தத்திதராததோடே அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... .. (1)

2. இவ்விவேகத்திற்குப் பரமேதெனன்ச சொலதுவிறது; (விவேகேத்யாதி.)

(மூலம்.) விவேகபலம் வீடுபற்ற.

2

அதாவது இப்படியாவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஐத்ய ஜ்ஞாசத்தாலே கல்வதம் தீயதம் விவேகைக்கருப்பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்று கையு மென்கை. த்யாக ஸமீகார மெனலுநே வீடுபற்றென்கையாலே *வீடுவின் மூற்றவும்* *அற்றிறைபற்று* *என்ற ஆழ்வரீ பாகரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய் தனம் தோற்றுவித்தது. .... (2)

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்களதாமெவைவென்னச் சொலதுவிறது - (த்யாஜ்யேத்யாதி.)

(மூலம்.) த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகுலக்கங்கள்.

3

அதாவது:— *ஸூக் பவேயம், தூக்கி மூழும்* என்று ஸர்வர்க்கும் துக்கம் அவிஷ்டமாய் ஸுகம்இஷ்டமாய்கையாலே துக்கம் த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை. ... .. (3)

4. இவைதான் கர்மாறுருணமாக வின்ற வின்ற விடிகளிலே யுண்டாகையாலே இவற்றின் பரமாவதையைச் சொலதுவிறது (இவற்றக் கித்யாதி.)

(மூலம்.) இவற்றக்கெல்ல இவ்வுறுபவீ பன்மா மாயத்தகுத்துகையும், களிப்பு வர்ஷமற்றப் பேரீன்பத்தின்புறுகையும்.

4

அதாவது தருகத்தகுபுப் பரமாவதி "இன்பு தனபளி" என்று தொடங்கி-
 னுட்கு தருகவாழ்வகனைய அநாதியாய் துணைமார்டிருந்துள்ள பாகருதினையபந்த
 கிபாதகமான ஜகமகன்களில் கிளையும் ஒருகாலும் சீவகாமகருதப்பாணவையாய்,
 பவையகப்படாருபுபனவாய், அகப்படார் தப்பவரிதாமவையாய் *இன்னமுதெனத்
 தோன்றி எத்தனையினும் அறிவுகடையாரையும் கலைகபன்னுக்கையாலே ஆசை
 யாகன்களாயிருந்துள்ள சபதாதி விஷயங்களிலே அகப்படாது *அமுததம* என்கிற
 படியே *அருகதகிலேச பாலுமான ஸமஸாரத்திலே யமுதத்தை. ஸுகத்தகருப்
 பரமாவதி * களிப்பு வகவீழ்மறறு * என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அபபாஸ
 திரதவாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய ஸபததாலே வரும் கர்வமும் ததஸபத்தாலே
 வரும் கமேசமும் கறிதது ஷட்பாவவிகாரங்களும் சீவதி சுதத ஸதீவதயர் ப்ரகாசமா
 சிருக்கிற அபராசுத விசுரஹித்தைப் பெறறு * அகதவிட்பேரினபம் * என
 கிறபடியே அபரிமிதாசாத யாமான பரம பதத்திலே அடியாசகன குழாக்களையுடன்
 கட்டி * சுழிபட்டோடுகூடாச சோதிவெள்ளத்தது இன்புறறு * என்கிறபடியே அசுவரத
 பகவதருபவத்தாலே ஆசை விப்பரனுதிருக்கை யென்கை .. (4)

5. ஏவாபூத தருகமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகக்கரு மேறது ஏதென
 னை சொல்லுகிறது (அந்தந்தமாயி)

(மூலம்) அந்தக்கலே தீரீரவாந்த தோது—மறந்தேன அநியரினே உணர்
 லினை ஏனினை அயாதிகனதம், உயவுமவகை தீனறவொன்றை
 தனகந்தினை உணர்வினுனே ஆயபிரொனதம் சொல்கிற ஜ்ஞா
 தவிய பஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாதங்கள்

5

அதாவது, ஸமஸாரனாகிய கோரிய அந்தக் கலேச பாலும* என்கிற ஸமஸார
 ப்ரபுதக—அனாத தருகமேறது—மறந்தேனனனை நுனனம்* என்ஹிபரவிஷயாஜ்
 ஞாசுதம், *எனனையரியனோகே என்கிற ஆதமவிஷயாஜ்ஞாசுதம், *ஒடிபுமுறன்று
 முகிகளின கொன்றேனுனாமினேன* என்கிற விசேஷி விஷயாஜ்ஞாசுதம், *பிரவி
 கோயறுபபா தோனரினேனருகதேன* என்கிற பபாய விஷயாஜ்ஞாசுதம், *ஆழியா
 கையாமனையேததாதயாதது* என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாசுதமன்கிற ஜ்ஞாதவ
 யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாசுதபாவம் * தீரவந்தீரவாஸாத ஸுக பாவகை கஷ்ஞா* என்கிற
 பகவத பரபதிருபமேகைபபுதக பிரதிசயஸுகமேறது, *வினனை கொஞ்சிதுயம
 வகையுணர்ந்தேன* என்கிற பரவிஷயாஜ்ஞாசுதம், *வினறவொன்றையுணர்ந்தேன*
 என்கிற ஆதம் விஷயாஜ்ஞாசுதம், *அகற்ற சீவவத்த மாயவாஸமபுனகை ஸாமவ
 கைகரிதனன* என்கிற விசேஷிவிஷயாஜ்ஞாசுதம், *அவனதருனாஹன பொருட்டி
 என்னுணர்வினுனையிருத்தினன* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாசுதம்,
 *ஆயபரிசுந்திகொனாநே என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாசுதமன்கிற ஜ்ஞா
 தவயார்த்த பஞ்சகஜ்ஞாசுதமென்கை இத்தாம் *ஜ்ஞாசுதமோஷா அஜ்ஞாசுதத்
 ஸமஸார ஆகையாலே. *பாபயயய ப்ரஹ்மே ருபம் பாபபுத ச பாதயகாதம்;
 பாபதபுபாயம் பவம் பாபதே தத பாபதீவிசேதி ச, வதநி னகன வேதம்
 வேதினாபுபானக; துதயாச மஹாதமாதே வேதிவேதாந்த வேதித;* என்கிறபடியே
 கைகசாஸந்த தாதபாயமாய ஆதமோஜ்ஜிவாதகரு அவசயஜ்ஞாதவயமான
 அர்த்தபஞ்சகத்தைபும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸமஸார மோக்ஷங்களுக்கு
 மேறது வெனறதாயிற்று. ... .. (5)

6. இவையுஞ்ஞாநிகளதனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றக்குக் காரண மித்யாதி).

(மூலம்) இவற்றக்குக் காரணம் இரண்டினொன்றினில் ஒன்றாகக்கல் 6

அதாவது—இவ்வாததபஞ்சக—அஜுஞாதததக்குக் காரணம் *முத்திறத்து வாணியத்திரண்டொன்றையாகுகிறது ரஜஸ்தமபாகரணம். இவ்வாதத பஞ்சகஜ்ஞாதத்துக்குக் காரணம்*முகஞுணத்திரண்டவையாகநறி ஒன்றினில் ஒன்றாகையாகிறது ஸத்வபாகரணம் யென்கை. ரஜஸ்தமலஸுக்கள அபயதாஜுஞாத விபீதஜுஞாத ஜேஹுவாய, ஸதயம் யதாஜுஞாதஜேஹுவாவிதேயிருப்பது ... (6)

7. இவையுக்கு விதாநமெதென்னச் சொல்லுகிறது—(கூடுதலாயாதி).

(மூலம்.) ஸத்வாதவந்தித்தம் இருத்தரும அமலங்கவாக்வெனறும ஜனமஜாயமாந் காலகடங்குகல்வ 7

அதாவது ஸத்தேதரககளான ரஜஸ்தமலஸுக்களுக்கு விதாயம் இருந்தருமா ஞானத்துவினிப்பிறவி*என்கிற அஜுஞாதவஹமான ஸமவரத்ததில் ஜஸம ஸத்வத்துக்கு விதாயம் *ஜாயமாநம் ஸி புருஷம் யம் பரதேவ் மதுஷிதத், ஸாத்விகை ஸது விஜுஜ்யவன் ஸவை மேஷிதததீகீகீகீ* என்கிறபடியே ஜாயமாந் காலத்ததில் *அவன்கண்களாலே அமலங்களாக மிகுகரும்* என்கிற கிரமஸ்தவகரமான பகவதகடாத்துமென்கை. ... .. (7)

8. இவையதனக்கு மூலமெதென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றக்கு மூலமித்யாதி).
(மூலம்.) இவற்றக்கு மூலம் இருவாகத்துள் லவகீனகல்வ 8

அதாவது—இஜுஜஸ்தததக்கு மூலம், *சாராதவிருவலவினை* என்று ஆதமரலோடு பிரிக்க வெண்ணுதபடி. பொருத்திககிடக்கிற பரபவல்களான புணயபரபவல்கள், இக்கடாத்துததக்கு மூலம் *தொலவருள் ஸவகீன* என்கிற அவ்ஹுடைய ஸவாபரவிதக்குணயாகிறது ஸுக்கருதம் என்கை. (இருவாகலருள் ஸவகீன்கள்) என்றது இருவகீனையும் அருளாஸவகீனையுமென்றபடி. ... .. (8)

9. இவையதனக்கடி யேதென்னச் சொல்லுகிறது—(கூடுதலாயாதி)
(மூலம்.) கர்மக்குபாபீஜம் பொய்தந்திர ஆதனபூரித்த வென்கிற அபிதயாவெனறுதவகல்வ. 9

அதாவது—கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்க்ரினற ஞானம்* என்கிற அவித்தயை; க்ருண்பாகு பீஜம் *அருளபூரித்த கிசைத* என்கிற ஸௌஹாரதம்—என்கை. *சர்வாஸ்ய ச வேவஹாதம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜிவாதத்துக்கு அவன்கருஷிபண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்த்தத்தைச் சொல்கிறறிதே. இஹ ஸௌஹார்த்தமடிவாகவாகிறதது இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுளத்ததில் இரக்கம் பிறப்பது. ... .. (9)

10. இந்த அபித்யாவெனறுதவகலதனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந்தீரித்த மித்யாதி)

(மூலம்.) ஏதந்தீரித்தம் மூலமே மூதல்மூலமேயான அபிதயாதாத் ஸமயத்தவகல்வ. 10

ஏதசுசப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிகவிறுது. அதாவது—அவித்யைக்கு வியித்தம், *ஸூதாவியித் தநிமாறுமுதிர் முன்னமே* எனவிற அகாதிபான அசித்தம் பத்தம், லெனஹார்த்தக்கு வியித்தம், *அடியேனடைதேன முதல முன்னமே* எனவிற அகாதிபான அயகணமபத்தமென்கை. அயக சப்தத்தாலே ஈச்வரினச் சொத்துவிறுது. *காராயணநிறே. ஆக அகாத்யசித்தமபகதமடியாக அவித்யை யாய் அதடியாக புண்யபாபுபகர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞா ஹேதுவான ஜம் மாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோவருத்தீயாய் அத்தாலே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாகாராவ மாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநீத் ஸம்ஸாரஃ* எனவிறபடியே ஸம்ஸார தூக்கம் வரும். அகாத்யயகணமபகதமடியாக பகவத்ஸெனஹார்த முண்டாய், அதடியாக கருணை புண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷ முண்டாய்; அதடியாக ஸத்த்வஞுத்தீயுண் டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞா முண்டாய் அதடியாக *ஜ்ஞாநாதீயோஷிஃ* எனவிறபடியே மோக்ஷஸாஹுணடா மென ததாய்த்து. (10)

11. இவ்வுபயணமபத்தம ஆத்மவஸ்துவகருச் செம்புமவற்றைச சொவது விறுது மேல (இவை என்று தொடங்கி)

(நுமம்.) இவை கிட்டமும் வேட்டுவேனாஹமபோலே ஒன்பொருள் பொருளம் யாத(வை) எனவூதே தானீலாத யானுமுளனுனெனவிற ஸாய்மம் பெறத் தினமுத் அநதமும் வாழ்வுமாகிற ஹாதீதத்தைக்கையுண்டிக்கும். 11

அதாவது—அசித்தமபத்தம்—தனஜேடுதே சேர்த்தமாவலிசயத்தை ஒளியாதத் தின்று உருவழித்த தன்னைப்போலேயாகரும் கிட்டமபோலே, *அகலத்தொண் பொருள்* எனவிற விலகுகுணஜ்ஞாகருணகமாய் ஸ்வயம்பரகாசமான வஸ்துவென்று இதின்சீர்மை பாராதே, *இலகை* என்றும், *யந்நிஸதீ* என்றும் சொவதுவிற தனஜேடுதே, *காலினாத* எனவிற ஸாய்மம் பெறுமபடியாக ஜ்ஞான மேசமறத் தின்று, *அந்நமும் வாழ்வும* எனவிறயறநில அநதமாவிற ஹாதியை புண்டாகரும்— *அந்நதேவ ஸ பவதீ* எனவிறபடியே ஸத்தாஹாதியை பண்ணுமென்கை, அயக ஸம்பகதம், *கீட பௌக்ருதா குத்த. குட்யாத்தாதுகீதயத், ஸம்ரம் பயயோகேத கீத்ததே தத்தருபதம* எனவிறபடியே ஏதேனுமொரு கிடத்தகை கொன்றி வந்த வைத்துநி ஸவஸாயபாகமரகரும் வேட்டுவேனாஹிப் போலே, *பொருளனைதவென்னை* எனவிறபடியே ஜ்ஞாகாராவததாலே அவஸ்துசப்தவாசயமாக கிடக்கிறவிறின சிறுமை பாராதே ஸவருபேண விபுவான தனஜேடுதே பரமம் ஸாய்முருபதீ* எனவிற படியே, *உடனவிலகனவும் யானுமுளனுனை* என்று ஜ்ஞாகர்த்தவார வரும் விபுத்வ ஸாய்மம் பெறுமபடி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாவிற ஸத்தையை புண்டாகரு மென்கை, *அந்நதேவத் ததேவ விது* என்று பகவத்ஜ்ஞாகாரகதம ஆத்மஸத்தாவித்தியாகச் சொவலிறிறிறே. (11)

12. இப்படி அகாதிபாகச்சொன்ன உபயணமபத்தம ஆத்மவஸ்துக்கு வித்யமா விருகருமோவெனவிற சங்கையிலே சொவதுவிறுது.—(ஒன்றித்யாதி.)

(நுமம்.) ஒன்று கடியதாய்ப் பற்றறக்க மீன்டெழுகையாலே பழையேபென்னுமதொன்றே ஒழிக்கவொழியாதது.

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், *பெருந்துயரிடுமபையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிகளே வந்தேறியாய், *வினைபற்றறுகும்* என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸ்வாஸநமாகப்போக்க, *அடைந்தவருவினையோடல்லை நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே கிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னுமபடி அநாதியா யிருக்கிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக் கிக்கொழிக்க வொழியாத* என்கிறபடியே ஈச்வரனாலும் சேதநாலும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப்போகாததென்கை. இத்தால், அசித்ஸம்பந்தம் ஆகந்தகமாய் கர்மோபாதிக்கமாயலே அகித்யமாயிருக்கும், அயநஸம்பந்தம் அநாதியாய் நிருபாதிக்கமாயலே கித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்தகமான வித்தை அநாதியென்பானென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரி யாமையாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் கிச்சிதமிதே. .... (12)

13. இவ்வயநஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதார்த்தத்துக்கு ஹேது வென்கிறார் மேல்—இந்தவித்யாதி.

(முலம்.) இந்த உதர்த்தரீபு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாரகம்.

13

அதாவது—இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கு, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா* என்கிறபடியே ஸத்வரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவசயரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசர ராயும் ரஜ: ப்ரசரராயும் ஸத்வப்ரசரராயுமிருக்கும் சேதநருடைய ருச்யதுகுணமான புருஷார்த்த—தத்ஸாதநங்கனையிதே பூர்வபாகத்தில பரகசச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையிலால் அருள் செய்தான) என்று கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதார்த்தத்துக்கு ப்ரதாரஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று. .... (13)

14. இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில மோகஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங் களையே காட்டாதே ஐஸ்வரியகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸஸித்யாதி.)

(முலம்.) வத்ஸஸியான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மன்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌ ஷதமிடுமபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும்

ருசிக்ரீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருத்தும் காட்டுமிதே.

14

அதாவது, வாத்தஸ்யயுக்தையான பெற்றதாயானவன் மண்ணையாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்தற மண்ணைத்தின்னவிட்டுப் பிணனை அதுக்கு மாற்று மருத்திடுமபோலே, *எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்* என்றும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாககளளவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸஸனா விவனும் சேதநருடைய ருசிக்ரீடாக பந்தகங்கனையும் தர்சிப்பித்து, பிணனை பந்த கிவர்த்தகபேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிகுமியேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்தப்ரயுகத வாத்தஸ்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக்கொத்தை வாராதென்றதாயிற்று. .... (14)

15. இப்படி வாத்ஸவத்தாலே செயதானாலும் குணத்தைய வசையான சேதநருக்கு ருசயதுகுணமான பண்புதகவகளை விதிவகிற பததகசாஸத்தகவகளையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸமஸரிததே போலகருடலாகாதோவென அதுவும் கரமேன அவர்களிடேறுகைக்கு இடவழி யென்கிறார் மேல—(அநுதானு விதயாதி).

(மூலம்.) அநுதானும் ஆஸத்திய வினேக அநயசேஷதவ்வெனவாதத்தாய்
நிவருத்தி யாதத்தாயகநேயுண்டாகின்ற வழி.

15

அதாவது—மோசகசாஸத்தர் மாதரத்தை தர்சிப்பியாதே சயேகவிதி முதலான பததக சாஸதரவகளையும் தர்சிப்பித்தததானும் தம:பரகரரய அர்த்தார்த்துத்தக காகப் பரநுமிஸஸசேரரயத் திசிறித லாஸ்திகரைக்குறித்து மோஷதத்தை விதிததால், அவர்களுக்கு அது ருசியாஸமயாலே அந்த பரநுமிஸஸ ருபமரான அபிசரகர்த்தத்தை, *சயேநேதர்ப்சரந் யஜேத* என்று விதித்து தத்பலஸிததியாலே அவனுக்கு 'சாஸதர் முணடு' என்கிற ஆஸ்திகயத்தை யுண்டாககி, ஆஸ்திகனு பின்பு *ஜ்யேதஜ்யேதேமேத ஸவாககாமே யஜேத* இதுபாதிகனாலே ஸவாககாதி புருஷார்த்த தத்ஸாத கவகளை விதித்து அவவழியாலே ப்ரகருத்தர்த்தவினேகத்தையுண்டாககியும் இப்படி ப்ரகருத்தர்த்தவினேகம் பிறந்த பின்பு ஆதம் போகத்தகரு வழிகாட்டி அவவழி யாலே அநய சேஷத்தவியவருத்தியை யுண்டாககி, அநந்தரம் பரமாதம் போக வைஷணயத்தையும் தத்ப்ரபதி ஸாதக பகதியையும் காட்டி, அவவழியாலே ஸ்வஸவாதத்தர்த்ரய விவருத்தியை யுண்டாககியும், அநந்தரம் உபாயாததர தஷகரத் வாதிகனாலே தனருமனவிய ஸவயத்தவியவருத்திருப பரபத்திபிலே ஸூட்டி ஸ்வருப யாதர்த்தய வேஷமரான பரததத்தர்த்தத்தையுண்டாககியும் இப்படி கரமத்திலே ஈட்டி னைக்கு இடவழிபிறித எனறபடி. (இவை கிடடபும் வேடநேவனானும் போடே— ரு—11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸபஸர மோஷகரரான பரமபரகரவிலே சரமாவதிகரான அகிதயாஸமபததகைன ஆத்மவஸ்தவகுருச செயபுமவைகளும், அதில் அநித்ஸமபததம் அபித்தம் அபரஸமபததமே கித்தயமெனறும், அதை அநய ஸம்பத்தம் திரோசேரனன சாஸதரபாதர்த்தகரு நேறுதுவெனறும், அதில் மோசக சாஸதரமாத்ரமனறிககே பததகசாஸதர்த்ததையும் தர்சிப்பித்தது, வதஸவனுதக யாலே சேதநருசயதுகுணமரகவெனறும், அநதானும் கரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிகைகைக்கு இடவழியெனறும் சொஸலிறுபிறறு. (15)

16. இனிமேல சாஸதர்ப்ரபிபாத்யார்த்த விசேஷகளை ஸவகரநேரண ப்ரதி பாதித்துக்கொண்டு, ஏவமபூத சாஸதர்ப்யாஸம அநேக யோகயதரஸரபேஷதயா துஷகரமெனறு தரனே திருவுன்னமபறறி ராத்திரசானேகயோகயதர கிரபேஷத்தவேக ஸுகரமரய, சாஸதரதர்த்தர்ப்யமுமரன திருமத்தர்த்ததை ராஸரன வெஸிவிட்டருளின படியை அருளிசெய்கிறார்—(சுஜீவிதேதயாதி ருர்ணையாலே).

(மூலம்.) சூரவிதயான தேஹவாஸுரமாதிகார பவமோஷ ஸாதக கதி யுகதம் வ்யூஹ ருப கரீயாதிகளை அநிககிப் பாட்டுப் பரபயுக்குப் பெரிய தீவினம் ஒஸபதம் உறும் ஸாஸ்டப ப்ரபேயம் ஆக்ககநீயம் சரீரணடி மொனறும் இன்னமய மிஸவு முண்டாய புருஷரேறு மென்கிறதகருவனே கித்தமர நினைநினைப ப்ரயாதீதயக் கொண்டு அநகரதை அநிதேனநிதே வேதனாரேயத்தித்

ஸாரதராதுவாக ஸாரதம் காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான கருக்கைத் தெய்வவண்டாய அன்னமாய அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஒதம்போல்கிளர் நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலும் மழுதுமாக வெடுத்துப் பெரு விசுமபருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விர்த்தது. 16

சதூர்விதமான வெனுகிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலும் மதுவர்த்திகிறது; அதாவது-தேவமதுஷ்யதிரீயகஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட தேஹம், ப்ராஹ்மண கூத்தரிய வைசய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸத்த்ய வாரப்ரஸத்த ஸந்ந்யாஸாத்தமகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், *ஆர்த்தே ஜிஞ்ஞாஸூர்த்தாதீ ஜஞாநீ* என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாஹ்ய ஸாசூய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பகதி ப்ரபத்திகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதம், பஞ்சாக்கி வித்யோகதப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாமயகதி துமாதிக்கதி அர்ச்சிராதி கதியென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, கருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலுவகைப்பட்ட யுகம், *தயாயத் க்ருதே யஜந யஜனஞ் த்ரேதாயாம த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கடுவெ ஸங்கீர்த்த கேசவம்* என்று சொன்ன தயாந யஜந அர்ச்சக ஸங்கீர்த்தநகனகளாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாசிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், கருதாதி யுகங்களில், *பாலின நீர்மை* இத்தயாதிப்படியே சொல்லுகிற ஸித பீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸிதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரததவங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட கரியை. ஆதிசபத்தாலே மற்றும் சதூர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவா துத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணாதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரிவிசுரம் வாமந ஸ்ரீதரர்கள், அசிருத்தாதுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மராப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம், ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்ட ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹஸ்த்தாநம் முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி சதூர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிகிற *பாட்டும் முறையும்* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

(பெரிய தீவினி வித்யாதி) *நாவலம் பெரிய திவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாத நாதுஷ்ட்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாநதரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்வீபத்தில் நவ கண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பெளமமான ஸவர்க்கமென்னலாம்படி போக பூமியாபிராதே ஸவர்க்கமோக்ஷ ரூபமான பலக் களுக்கு ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைகடீடான ஸ்தலமாய், *காயந்ரீ தேவா: சில கீதகரீ தந்யாஸ்து யே பரதபூமியாகே, ஸவர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தீ பூய: புருஷாஸ ஸூர்த்வாதீ* என்று தேவர்களும் சலாகிசுருமபடியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: * என்றும் *அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ரானம் ஸஹஸ்ரையி ஸந்தம், கதாசித் லபதே ஜநது* மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாதீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன

மறுஷய ஐகமமும், யமோதுஷே தேதோ தேஜிநம ஐகமபத்யஃ என்கிறபடியே, *மினனினனிலிஸி மன ஐயிரககைகன* என்று அஸத்திரயாகச சொன்ன சரீரத் திருடைய ஸத்தையாயும், சாலத்ர ஐஞாநயோகய வண்ணங்களில் பரதம் கணய மாய, *குலககனய விசிரணாநொனறு* என்கிற ப்ராஹ்மண ஐகமமும், *தஸமாந பாயே விவேகாதமா யதேத சரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுதகவிட்டு அப்பலிககைக குறுப்பான *கிளரொளியினமை* என்கிற பாலயமும், *யாஹு மெனனெஞ்சு மிகைத்தொழிகதேரம்* என்கிறபடியே எல்லாத்தகரும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக் குறுப்பான இசைப்புண்டாய, *வேத தூத்பிரயம் தூறு மனிசர் தாம புருவிரேதம்* என்று—*சுதாபு ஐஷ புருஷ* என்று வேதசாஸ்திரோகதமான ஆபுஸஸு தூறம் மறுஷயாகன தரககன புருததர் கனாகிறுமென்கிற இவ்வாயுஸஸுக்குளனே, *அந்நதபரம் பஹு* வேத்தவயம் அஸபசு கரீனே பஹவசு சித்தா* என்றும், *சரேயஸ ஸி பஹு* சித்தா பவத் மஹதாயி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்திரபாயஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும் விசைககனமற்று, *விசுறவா விலை கெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சமி ஸி மந் கருஷிண ப்ரியதீ பவித த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்திலே அரை கூண்டளும் கிணங்கே இவனையடாததுத தன வழியே மிகுதும் மாணஸைக் கெளண்டு, *கஃஸுதக் கற்ற மாசதர்* என்கிறபடியே சுருதி ஸமருதயாதி சாஸ்திரகனைத் தாத பர்யம் கைப்பரமபடி அதிகரிக்கை, *ஆமரநிஷுடையராவதரிதனறே* என்று தாத பர்யத்திலே புற்று கிறகை, யுததமாய்படி அறிவுடையராகை அரிதனறே வென்கிற படியே அரிதென்று திருவுளம் பற்றியிறே. (வேதஸாரோபவிஷுத்தியாதி) *அஹா மஹ் ஸரஞ்ச ஸரய ஸரதயம் தயஜேத, பஜேத ஸரதமம் சாஸ்திர தததா இஸமருதம்* என்று ஸரதமமான சாஸ்திரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வஸுயமாஸததிலே ஸரதமத்தவத்தை தரிப்பிகெஞ்சு, (வேதஸாரோபவிஷுத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸரமான வேதாஸ்தமெனறபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸரமான ப்ராஹ்ம சாஸ்திரகன போஸநரிகதே யதா பூதவாதியா விருததேயாகிலும், சயேக விதி முதலாக ஐயோதிஷ்டோமாதிகவீருக ஐஹிக பாரனென்கி புருஷார்த்த ஸாத ககனை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், ஷுந்தர் புருஷார்த்த தத்ஸாதக ப்ரதிபாதக மாகையாலும் சாஸ்திராஸ்திகயம் பரகருத்யாத்ம் விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அஸப ஸரமாவிருக்கும். அஹனனரிகதே அஸதஸ்த்திர பஸ ப்ராஹம் ஸவருபாதிகனையும் ததபராபதி ஸாதஸ்த்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உப விஷுத் பாகம் ஸரமாவிருக்கும். அது தனனிலும் அவுபவிஷுதககவறித சொல்லு கிற பரம்பரஹம் பரதய பரஞஐயோதி. பரமாத்மதி ஸாமாநயவாசி சப்தககனா லும் விசேஷவாயியான சமபு வொதி சப்தககனாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகினுன் காராயனனே யொன்று பகவத்ப்ரத்தவத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அஸய பரமான காராயணுவாகம் ஸரதரமாவிருக்கும் அது தனனிலும் காட்டில் ஸ்வல் மாத்ரபாத்வத்துருபாதகலிகமான அவனுடைய ஸாவாஸ்தராத்மத்தவத்தை ப்ரகாசிப பிப்பதாய், அவயாபகமான ஸகல பகல மந்தரககனிலும் சரேஷ்டபமாவிருக்கிற வ்யாபக மஸ்தரத்யவத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு கயாத்ரி ஸரதமமாவிருக்கும்.

இப்படி விருதானன கயாத்ரிமேலே வ்யாபயாத்யாஹாரதி ஸாபேஷமான வ்யாபகாத்தரங்கலில் வ்யாயுத்தமமாகையாலே, *நாயயனுப சிதமதே* என்று

ஆதரம தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஓத்தின் பொருள மூடிவு வித்தினியே—
மாதவன போர் சொல்லுவதே யோத்தின் கருகரு* என்றொப்புயே வேதாத்த தாத்
பர்யமாய, *ஓரோ யதூரேயி ஸாமாதி ததைவாக்ஷணாந், ஸ்வைஷ்டாஷாந் தம்ஸித்தம்*
என்றொப்புயே ஸகல வேத ஸங்கரஸூமான் திருமகதரத்தை, (தெய்வவண்டாதித்
யாதி) வேதஸாரமாய், *தேனும் பாலுமமுத மாய திருமாய திருமாம* எனனுப்பு.
சிறுகிறவித்தை வேதத்தில் கின்றும் அவன கரலிகிறபோது கரலித்த ப்ரகா
ரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது, *தூலியம் புனளுடைத்
தெய்வவண்டாகையாலே ஷுட்பதமானது சாக்ஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை யெடுகரு
மரபோலே ஸரபூத ஸமஸ்தாரதத போதகதயா ஸ்வ ரணமான தேனபோலே சிறு
கிற வித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை கரலிகரு மரபோலே கரலித்தபடியும்,
அன்னமாயனதவ கருமதர பயத்தான் என்றொப்புயே ஹமன் ரூபியானலுனை
யாலே அன்னமானது கீரிலே கலத்துவிட்கிற பாலே விவேகித்தெடுகருமரபோலே,
கரணம் சொன்னேன் கரு முகரமின் எனனுப்பு. சிறுகையாலே ஸ்வாதிகார
மான பாலிபோலே சிறுகிறவித்தை, *ஓதமபோலினார் வேதகீரிலே பாலே கரலிகரு
மரபோலே கரலித்தபடியும், *அமுதககொண்ட பெருமான்* என்றொப்புயே அஸு
பயபீதராய அமுதவ ஸரபோகாரான தேவாகளுடைய ரகணூத்தமக கதிராப்
தியை மதித்து அகருகத்தை வாகுகொடுப்போலே ஸமஸாரபீதராய அமுததவ கர
ரானவர்களுடைய ரகணூததமாக விவகருண் போகயமாய விசாசஹரமுமாகை
யாலே அமுதமபோலே சிறுகிற வித்தை *காலவேதக கடலிலே அம்ருதத்தை
கரலிகரு மரபோலே கரலித்தபடியும் சொல்லுகிறது. ஆக விப்பு வேதஸார
மான வித்தை ஸமயமேவ எடுத்து, *அமர பெரு விசம்பாரும போருளானன்—
வதிரியாச்சிரமத்துள்ளான்* என்றொப்புயே வித்ய ஸுரிகளுகரு போகயமாய்
பரமாகாச சபத வாக்யமான பரமபதததைக கொடுப்பதான் கிரேஹைக கருவை
யாலே, *கரணாரணது புலகத் தறதூல கிககாரம் கிரித்தவன்* என்றொப்புயே
ஸ்ரீபதரிகாரமத்திலே கராராயண ரூபண அவதரித்தத தானே கிஷயனுமாய்
ஆசார்யனுமாய் கின்று ஸவருப சாஸ்த்ரம் ஸைகுசிதமாகாமல உபதேசாதஷுட்டச
ககனாரலே கிஸ்தருதயாமபடி பண்ணிற்று—(அறகததைக யரிதெனயிறே) எனறத்
தோடே அக்ஷிபுகிறது. ... .. (16)

17. ஆக ஸர்வேசுவரன தன் கருபயாலே ஸமஸாரி சேதகரை உஜ்ஜீவிப்
புகைகககாச சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமகதரத்தையும் வெளி
கிட்டானென்று கின்றது கீழ். இவை பிரணகையும் வெளிவிட்ட ப்ரகாரமென?
அவற்றுக்கு விஷயமேது? எனனுமாகாவகைத்திலே தத்ரகாரகைகளையும் தோற்று
வித்துக்கொண்டு விஷயவகையும சொல்லுகிறது (முனிவரை கித்யாதி)

(முனிம) முனிவரை பிடுக்கியும் பூதநீ வண்ணலும வேளிட்ட சாஸ்த்ர
தாதயாயகளுக்கு கிரிஷ்ட நீக்ஷ்டுஷ்ட வேஷயகன விஷயம். 17

அதாவது, *இருகன கடியும் முனிவர்* என்ற ஸ்மர்த்தாககளான வ்யாஸர்
திருஷிகை, *கருஷுனதவையாயந் வ்யாஸம் கிரிதீ தாரயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யாய:
புண்டரீகாக்ஷத் பஸ்யாரதக்குத் பவேத்* என்றொப்புயே தானும் சொல்லையபடி.
அத்தர்யாமியய எடுத்து கின்று தக்ருகேச வெளிவிட்ட சாஸ்த்ரத்தகரு சேத

ருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிராமத்துள்ளானைக் கருங் கடல் முனவீர் வண்ணனை* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்சரமத்திலே ஸ்வேந ரூபணை நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்கருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோககு, தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோககு என்றதாய்த்து .... (17)

18. ஏவமபூதமான விவை யிரண்டும ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்குதாதிகாரமோ வெணைச் சொல்லுகிறது (தோல்புரையித்யாதி)

(மூலம்.) தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்;

மனமுடையிரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மம்ஸர்ப்சிககு

நானும் நமருமென்னும்படி ஸ்வருமதிகாரிகள்.

18

அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்திலுற்றமின்றியே மேலெழு தேஹத்திலே நோககாய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா பொழுக்கலாது* என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வமச ப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலேயாதல, ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; *கண்ணை கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்* என்றும், *ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்ஷே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூபஸ்பர்சியான தாத்பர்யத்துக்கு, *நானும் சொன்னேன் நமருமுரை மின் நமோ நாராயணமே* என்று சொல்லும்படி யோகயா யோகய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகளென்கை. இத்தால சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிகருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றுயிற்று. .... (18)

19. இனிமேல இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயு மிருக்கும் முமுக்ஷுகள் படிக்களைச் சொல்லுகிறது—(சாஸ்த்ரிகவித்யாதி)

(மூலம்.) சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிருக்கீப்

பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாஜ்யஞ் விட்டததிவிருப்பாரைப்போலே

இருகையும் விட்டுக் கரைகுறும் காலமென்னுவர்கள்.

19

அதாவது—ஆத்மா வா அரேதர்ஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதீத்யாஸிதவ்ய* *ஆத்மேத்யேவோபாஸித*, *ஒமித்யாந்மாநம் த்யாயத* என்று ஸமஸார நிவ்ருத்தியூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவ துபாஸநத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷு ஸேது:* *பஸிமத் உபயத்தே:* என்று பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனாகவும் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிருக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்தமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையுமாகிற உபயத்தையுமவமபித்துக்கொண்டு, *பிறவிகடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிற படியே ஸமஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத் தேட, ஸ்வயத்தநிஷேத யூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் திரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்தத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரை குறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபீதம்* என்கிறபடியே அக்கரை யும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸமஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் *ஸைருந்த

மெனப்பதோர் தோனியை ஸமஸார விஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞாந சகத்யர்த்த்யு ஸாதானத்தாலும் ஸவபாரததர்த்த்யு ஸாதானத்தாலும் கிரப்பராகையாலே இரண்டு கையும் விழிமாபோலே, ஸவயத்ரூபோபாஸாதியையும் தத்ஜ்ஞாத்ய பகவத் கருபவையயம் அவஸம்பிகையை விடறி கேவல பகவத் கருபபே உததாரக மெனறத்தவலரிதது, *உவிக்கொளஞகாஸ மினனய குறுகாதோ* என்றும், *ஆகக கிறிம் பொழுதெனனே* என்றும் சொல்லுதற்படியே பகவத்ப்ராப்தி யாகிற கரையைக் குறுகுக்கொடென கால சித்தனை பண்ணு விறபர்களெனனை, இத்தால சாஸ்த்ரஜ்ஞஞுடையவும் ஸாஸ்த்ரஞுடையவும் பரதிபத்திகரம் சொல விற்றுகிறது. (19)

20. இவர்களுக்கு இவவாகாரகளுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது—
(இவவிய்த்யாதி)

(மூலம்.) இவ வ்வருபத்தை உணரதுணர் துணர்வு
உணர்வப் பெறுந் மிகவுணர்வுமுண்டாம்.

20

அதாவது சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, *உணர்ந்தணரதிழிந்தகனறுயர்க தருவியாத விவிலிஸை யுணராதணராதணரிதும்* என்கிறபடியே ஆதம் ஸவரு பத்தை ஜ்ஞாந்மிதாரதமனறிகதே சித்த்யஜ்ஞாந குணகமய அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே என்குமொக கவாபித்து தேஹத்திறகாடபுல வேறுபட்டிருக்கும்மாய அந்த ஜ்ஞாந்ருத்தவபரையாத கர்க்ருதவ (போகருதவ) ஸஸீதமாய பகவச்சேஷமாசிருக்கு மென்று சரவணமகாககளாலே ஸாக்ஷாதகரிக்கவே ஸவயதகத்தாலே ஸமஸார விஸ்தாரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிற விதுஉண்டாம் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானவர்களுக்கு ஆதம் ஸவருபவஸவஷண்பததை தாசிப்பிக்கைக்கு உடலாக, *உணர்வு முயிரு முட்ப்பும் மறறுஷப்பெனையும் பழுதேயமுணரவைப் பெறவுர்கத* என்கிறபடியே வைஷ்டிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணணம் சரீரமும் மறறுமபரிச்சேச்யமான ப்ரகருதி விகாரகனும் ப்ரகருதிமும் தேஹமெனனு மறிவைப் பெறுமபடி கிரேஹைகமாக சசுவரன் கடத்த, *மெய்மனையை மிகவுணர்ந்த* என்கிறபடியே ஆதம் ஸவருபத்தை தேஹாதி விவக்ஷணமாய ஜ்ஞாநாகந்த ஸவருபமாய ஜ்ஞாந்ருதவாதிருணகமாய ததிய சேஷத்தவப்யந்த தச்சேஷதவயுகதமாய தக்காஷ்டடையான பாரததர்த்திய யோகய தைக வேஷமாசிருக்குமென்று உணரவே ஸவபரத்தை அவன மேலே போகப்படு ஸவயத்ரூபிதார கிருகையாகிற விது உண்டாமெனனை. இத்தால இவர்களுடைய ஸ்வருப ஜ்ஞாததர்த்தமயமே தீப்சசொன்ன வர்காரகன இவர்களுக்கு உண்டா கைக்கு தேஹதெனறதாபிற்றது. ஆக முஸ்வரை க்ஷிக்ஷிபு [சூ. 17] என்று தெடவ்வி இவவளவாக சாஸ்த்ரதாத்த்ரயகளின் விஷய பேதமும் அதிகாரி பேதமும் அவவதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுககடியான ஜ்ஞாததாரத மமும் சொல்லப்பட்டது. .... (20)

21. ஸவருப ஜ்ஞாநமென்றும் ஸவருப யதாத்தமயஜ்ஞாநமென்றும் ஆதம் ஸவருப விஷய ஜ்ஞாதததிலே தாரதமயமுண்டுகிறே அதில், *பதீம் வீஷயை* *யஸ்யாஸயி* என்றும், *நதீ வீஜ்ஞாநுர்வீஜ்ஞாதோ விபிலேயோ சித்த்யதே, ஜ்ஞாதயே வாயம் ப்ருஷ* என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச்சேஷத்தவதையும் ஜ்ஞாந்ருத்தவத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாந்ருத்தவகாரமமான போகத்துதவப்யோஜகமாக, *மேரஜதே

ஸாவத் காமாத் ஸது ப்ரஹ்மணு விபக்ரீதா+ எனது பகவதபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸத்ர முகத்தாலே ஸவ்ருபத்தையறிபுமளவில் பகவா சேஷத்தையும் பகவதபவ போகத்துவமுகியே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸத்ரதாத்தர்யமான திருமத்தரத்தில உட்புகுகாலியே பாரதகதர்ய போகயதா ரூபமான ஸவ்ருப யாத்மமயம் ப்ரகாசிப்பது. இதவே ஸவ்ருப யாதாத்மயமென்னுமிடத்தை யறிவிகெஞ்சர் மேல—(சேஷதேவத் யாதியாவ)

(முஸ்ம்.) சேஷத்வ போகத்துவங்கள் போலன்றே பாரதத்தாய் போகயதைகள். 21

சேஷத்வமாவது இஷ்டவீலியோகாரஹதாமாத்ரம், பாரதகதர்யமாவது சேஷிகு இஷ்டமானபடியே விவியோகப்படுகை, 'கடபுப பொனபோலே சேஷத்வம், பணிப்பொனபோலே பாரதகதர்யம்' என்னகடவகியே, (ஆகையாலே சேஷ வன்றதைய சேஷிகு இஷ்டமானபடியே விவியோகப்படுத்தாமது பாரதகதர்யம்) போகத்துவமாவது ஜஞாதருத்வ பஸ்த்தாலே போகதஸ்சுலே விளைகிற ரஸக் கருகருத் தான் போகதாவாகை, போகயதையாவது பதாரதத கதமான ரஸவர் ணுதிகள் போகதாவாகை போகயமாயிருகருமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞா காதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போகயமாயிருகை ஆகையால் இஷ்டவீலியோகார் ஹதாமாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிகு இஷ்டமான படி, விவியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதகதர்யம், போகத்தில ஸவர்த்ததா புத்தி மேறுதவான போகத்துவம் போலன்றே அந்த போகத்துவத்தை சேஷி யுடைய ப்ரியோபயோகியாகக்கொடுக்கிற போகயதை யென்றபடி. .... (21)

22, இவ்வர்த்தத்தை ஸவ்ருப யாதாத்மய ப்ரகாசகமான திருமதரத்திலே தர்சிப்புகெஞ்சா (ஜுஞாதேய்யாதியாலே.)

(முஸ்ம்.) ஜுஞாத் சூதாத்திக்ஷீன மேலேயேநே ஆந்தந்ஷஷ்டகங்கு உத்யம். 22

அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரததிலே (மக—ஜ்ஞாதே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்துவ ப்ரகாசகம் யிருக்கிற ஜ்ஞாதத்தின் மேலேயேநே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய் போகயதாப்ரகாசகமான சதாதத்திலே ஆகாதத்திற்கு உத யம் ப்ரதமாஷ்டரத்தில சேஷத்வவாசியான சதூர்த்தியே மேலேயேநே பாரதகதர்ய ப்ரகாசகமான ஸமன்ஸுக்கு உத்யமென்கை. இந்தரஸ ஆத்ம ஸவ்ருபத்தினுடைய சேஷத்வ போகத்துவங்களை உதித்திருக்கச் செயதே அதினமேலே ஸவ்ருப யாதாத்மய வேஷமாக உதிததவையாகையாலே சேஷத்வ போகத்துவங்களில் பாரதத்ய போகயதைகளுக்கு செவியாசியுண்டென்றதாயிற்று. இத யோஜனைக்கு அவமய அறுபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவீது முகயவருகததியாலேயாதல் கொண் வ்ருத்தியாலேயாதல் ஸமஸ்தைக் காட்டமாட்டாமையானே; ஷஷ்டயகத பதமென் கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிறருகாதோவென்னில், அது சேராத. ஸமன்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உததரபதமே ஷஷ்டயகதமாகையாலும், ஆனால் செய்யவருபதென்னென்னில், இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதா வது—தூத்தியாகூரத்தில [மக—ஜ்ஞாதே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக த்துவம் ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாதத்தின் மேலேயேநே மகாரவிவரணமரண சதூர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில காகாஷியாயததாலே ஸமசுபத்தத்தாலே கழிகப்

படுகிற ஸ்வப்ரயோஜனத்வ ப்ரயுக்தமான ஆரந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ரய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்டிக்கு உதயமென்கை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரக்ஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ரய வாசியான ஷஷ்டி, உதிக்கையாலும், போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆரந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்சிலே பாரதந்த்ரயம் உதித்தபின்பு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தாநுகருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போகயமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜனம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்த்ரய போகயதைகள் ஸ்வவிரோத்யுதய ஸஹங்களான ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள் போலன்றே அத்தை ஸ்வியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ரய போகயதைகள் என்றதாயிற்று. .. ... (22)

23. இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநதையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ரயாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதையில் தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரைக்குறாமாகும்படி சொல்லுகிறது—(மூளைத்தெழுந்த வித்யாதி,)

(மு.) 23. மூளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதாத்மயசரமம் வித்யில் காணும் ப்ரதமமத்யமதகைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

அதாவது, *மூளைத்தெழுந்த திங்கள் தானய* என்றும், *யதா ஸூர்யம் ததா ஜ்ஞாநம்* என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்தகார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்மய வஸ்தையான சரமமென்று ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்த்ரய போகயதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்தகார ஜ்ஞாநத்துக்கு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரஸாத ஸப்தமாகையாலே அயத்தவித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநத்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமே. இங்கும் (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவு முண்டாம். ஸ. ௨. 20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத ஸப்தமாக விதே சொல்லிற்று. *யதா ஸூர்ய:* என்கிற விதிலே ஸ்வயத்தந்தால் வந்த கலிஷ்டதை தோற்றிற்றுகிலும் இவ்விடத்தில் அது அவிவகித்தம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஏவமபூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்தகார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்மய வஸ்த்தையில் ப்ரகாசிகுகிற பாரதந்த்ரய போகயதைகளாகிற சரமங்கள், (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும். ஸ. ௨. 20) என்று மேச்சொன்ன ந்யாயத்திலே, *வித்யில் காண்பார்* என்கிற படியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநாதிகளாகே தத்துக்கம்படுகிற ப்ரதமதசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதசையான போகத்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜனமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயத்வேத மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்குமவையாகையாலே பாரதந்த்ரய போகயதைகளை சரமங்களென்கிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும் அந்தரம் ததாச்யவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தர பதத்வத்தில்

பாரததர்சிய போகயதோதயத்திற்கு முன்னே நடுவே ஜனாத்தருதவ பரையாத போக திருத்தவம் உதிகையாலும் சேஷத்தவ போகதருதவங்களைப் ப்ரதமத்தியமதனாகனென விறு ஆக இவ்வாகயததால் ஸைப்பரியோஜகததாஸுறமகளாய ஸைசேஷி போகாத்யத்தாது உலகனாயககொண்டு ஸைருபத்தை விறுமெறுத்தும் இப் பாரததாய போகயதைகன இவ்வாகாரகனகலிலாத சேஷத்தவ போகதருதவங்களைத் திரள்கருதமரீகத தானே மோனமிருக்குமெனததவிறுது. ... . (23)

24. இப்படிமிருததன ஸைருப ஜனாத்தருதததம ஸைருப யாததர்சிய ஜனா தத்ததபுருததயராய *சாஸ்தரிகன* (ஸா. 19) இதயாதி வாகயத்தில பரவர்த்திபர ராகவும் சிவருத்திபரராகவும் சொனஸ்ப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குப் ப்ரவர்த்தக சிவாத தகனகலினனதெனவிறுது மோன—[நூலிவிறயாதி]

(மு) 24. நூலில் ஒன்று பானதத்தம், ஒன்று தீவாதத்தம்.

அதாவது, சேஷத்தவ போகதருதவங்கனும் பாரததர்சிய போகயதைகன மாவிற வாவிறும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்தவ போகதருதவங்கனே ஆதமரீகரு ஸுருவபெனது சர்சித்த சாஸ்தரிகனை, போகதருதவமானது—போகதாவானவன போகய வலித்திரு யதகம் பண்ணவேண்டாவோவெனனும் கிளவாவே போகயபூத பகவா விஷயஸபர்த்தமன உபாய ப்ரவருத்திவிலே ஸுனவிகரும், பாரததர்சிய போகயதைகளையே ஸைருப யாததர்சிய வேஷமெனது தாசித்த ஸாரஜனாக, போக யததயானது.—(போகதாவான ரசவரனனருே ஸைபோகயமான இவ்வஸுதவைப பெறுகைக்கு யத்தம் பண்ணுவான; தத்போகயபூதமான இவ்வஸுதவுக்கு தலா பத்துக்கு யத்திகக ப்ரப்ரதிரவிலே எனனும் கிளவாவே உபாயபரவருத்திவிலே கின்றும் மீளவிகருமெனகை. ... .. (24)

25. ஆனவ சேஷத்தவ போகதருத்தவங்கனதான இவர்களுக்குமுண்டே; செய்வதெனனெனனச் சொனதுவிறுது—[முற்பாடிகத்தயாதி]

(மு) 25. முற்பாடக்கு க்ரிபாயக மனவை யிரண்டும் செயல் தீர்ததா வுத்தியில் ஸைதீயயத்தமருகரும்.

அதாவது—சாஸ்தரிகனெனது ப்ரதமததிலே சொனஸ்ப்பட்ட உபாஸகர்கு போகதருத்தவானது போகயவலித்திருதனான யத்தததிலே ஸூட்டுகையாலும், அது தான் ஆதம் ஜனாஸ பூர்வகமாக யதிககவேணிகையாவே சேஷதவமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாகியான காமத்துக்கு உத்தத்திவிலே ஸுறமகரீத்துக்கொண்டு ததகனகனாமிகுக்கிற அவை யிரண்டும், *செயல் தீரச சித்தித்த வாமுலா* எனவிறுபடியே, 'இவ்வாததா செயலக கடவதெனதுமிளவ, எம்பெருமானே மீவாதகன' எனதருதகத்திது உபாய ருப்பாயருதகிவிலே விருத்த தான பரபாகருததய கைகரீய ருப்ப்ரவருத்திவிலே அவனுக்கபைய பினசெனனும் தொழிய, தகன கிரீப்பாதத்ததை தவிர்கருமெனகை *யுத்ததீயா தீநேசயா உயாதேயதவமே ஸஸய ஸைருபம் ஸேஷ* எனவிறுபடியே பராதிசயகதவ ருபமான சேஷதவம் ஸைசரயேசயா வரும் ஸைகிரீப்பத்தத்தைத் தவிரகருமிறே. இனி போகதருதவம், ஸைகிரீப்பத்தத்தைத் தவிர்கனகயாவது—பாரததர்சிய போகயதா ஜனாகம் பிறத்தவனுடைய போகதருத்தவமாகையாவே ஸைரஸததருகு உடன திககே சேஷிரஸததருகு உடனமிருககை. *ஆஸத்தம் அவன ப்ரீதியைத் துனி

சொல்லப்ப' என்கிறபடியே இவனுடைய போகத்துக்கும் சேஷிபானவன் பிர்திகரு வர்த்தகமாகிறே இருப்பது ஆகையினால், அஹமந்தம்ஹமந்தம்* என்று ஸம்போக்ய தையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க இழிதவன், +அஹமந்தம்* என்று ஸம்போகத்துத்வத்தையும் புரஸகரிகிறது. இப்படியுலாத்தபோது ஒரு சேதனனேயே அதுபரித்ததாயிராதிறே, இவற்றை வெண்கலத்தையு முடகொண்டாயதது (வருகதிகம் ஸம்பரிப்பதமறுக்கும்) என்றருளிச் செய்தது (25)

26. இதை கரியவருகதி சபதன்களால் சொன்ன கம் கைகவர்யங்கள் இவர் களுக்கு எதுக்கு அதுருணமாயிருக்குமெனச் சொல்லுகிறது—(கீழேதீயாதி)

(மு.) 26. கைகவர்யங்கள் ஸத்யாநத்ய நித்யாநித்ய வான தானயாபுருணங்கள்.

அதாவது—காமம் அஸ்தையமுமாய அபித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அதுருணமா யிருக்கும், கைகவர்யம் ஸத்யமுமாய நித்யமுமான தாலபத்துக்கு அதுருணமா யிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம் அபித்யம் என்கிறது ஆத்மாவருகருண கேஷமலவரணமாயான ஸததைக ரூபமனாழிகவே ஒன்பாதிசுமுமாய அபித்யமுமாய கசவரமுமான தேஹாவதியாயப போருகையாலே; தாலபத்தை ஸத்யம் நித்யமென கிறது ஆதமாவருகருண வேஷமாலையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாதமாய வாத்தியாலையாலே. வர்ணாதுருணமென்றது - வர்ணத்துக்குச் சேர்த்த தெனற்படி, தாலபாதுருணமென்றதும் - அப்படியே. .. ... (26)

27 இவையிரண்டுக்கும் பிரேரகங்கள் எவையென்னச் சொல்லுகிறது— (இவாறுகநித்யாதி)

(மு.) 27. இவற்றுக்கு விதீராகங்கள் பிரேரகங்கள்.

அதாவது—+யஜ்ஞ, ஜுஸ்யாந்* இதயாதியான சாஸ்திரவிதி கம்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அசேஷ சேஷத்தைகநியாசிற ராகமகைகவர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. *பகவதநுபாஹுநிதபீதிகாரிதயிறே கைகவர்யம், *உககது பணி செயது* என்னக் கடவதிறே. ... .. (27)

28 இவற்றுக்கு ஆசரயனரென்னச் சொல்லுகிறது—(மேலிருந்தித்யாதி).

(மு.) 28. மனாபுரும மறையாபுருமாயசரயம்.

அதாவது—*கணபுபுராகம் மெய்யம் கசரிபோ மலிகமென்று மனாபுரு* என்று உககதருவின சிலைகளிலே அப்பிபிவிஷ்டாசிரிகுடெற பரபன்னா—கைக கரயத்துக்கு ஆசரயம், *விளக்கின் விதிசில கண்ணாச* என்று கீழிற்பாட்டில் சொன்ன மறையாரான உபாஸகா காமத்துக்கு ஆசரயமென்கை. இத்தால் கர்மகர்த்தாககளையும் கைகவர்ய கர்த்தாககளையும் சொல்லிறாயதது. .... (28)

29. இவற்றுக்கு விஷயமெனென்னச் சொல்லுகிறது—(அருமபுடியவித்யாதி).

(மு.) 29. அரும பூடிய நிறத்தி அடைய நிறமும் நகிலதோரதுத்தன்முவே நன்று மேனியனுத்தம விஷயம்.

அதாவது—*சாதவம் செயதாரக்கும் அரும முடியதாழியானபால்* என்கிற படியே ஆசரயன் பணித்தி தன்னுடைய ப்ரணாதததாலோமபடி, *தன் ஸர்த்தி சிறுத்தினுள் மெய்வகணாக* என்கிறபடியே தனக்கு தழபூதான தேவதைகளை சிறுத்தி *அவரவர் விதிவழியுடைய வினாநன்* என்கிறபடியே ஆசரிசுகிற சேதகர்

வித்யுகதப்ரகாரோண ஆச்ரயித்து பலம பெறும்படி தேவதார்த்தர்யாயியாய் நின்ற ஸிடம கர்மத்துக்கு விஷயம்; *நல்லதோரருள தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு நன்று மெளிபனாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்தயந்த ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை. ... .. (29)

30. இவ்வோநிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிறார்—(இவற்றிலே யித்யாதி).

(மு.) 30 இவற்றிலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அதாவது—இப்படி தேவதார்த்தர்யாயியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷய மாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விகரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விகரஹ விசிஷ்டனை விஷய மாகவுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (30)

31. இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிசெய்கிறார்— (ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

(மு.) 31. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைவிலே பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தானிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நடுவும்.

அதாவது—*ஸ்வகீரம் ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபிக்ருஷீதம், ஏதாந்யேவ ஷுத்ரீயஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணீ பரிஹர்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார: ஷுத்ரீய வத் வைத்யஸ்ய, தண்டயுத்தவரீஜம் க்ருஷீ கோரக்ஷணவாணிய்யாதிகம் கராஹ்யம்* என்கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிகரஹ ரூப ஷடகர்மமும் ப்ராஹ்மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், ஷுத்ரீய வைத்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் ஷுத்ரீயனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷிகோரக்ஷண வாணிய்யங்கள் வைத்ய னுக்கு அஸாதாரணமாய், *ஷத்ருஷா சூதரஸ்ய இதரேஷாம் வ்ரினுநாய* என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்சுருஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யயதுருணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்கும்மே. ப்ராஹ்மணசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிக்ஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் கருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்விஹோத்ர-அதிதி ஸக்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்தனான தசையில், *ஸந்யஸ்ய க்ராய்ய மாஹாரம் ஸிவ்ருக்ஷை பரிச்சதம்* என்கையாலே பூர்வாசரமத்திலுபாதேயமான க்ராமயாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், *வஸீத சம் சீரம் வச* என்று தொடங் கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸைத்வ ஜடிலத்வ சம்சுருலோம நகதாரண வந்யா ஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமோ பாதேயமான அக்விஹோத்ராதிதி ஸக்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய், *அநந்தீ ரதிகேதல் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்வித்வானிகேதத்வாஸஹாயத்வாதி களுபாதேயமாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிதே ஜ்யோதிஷ்டோ மாதிகளிலே திக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரணே

ப்ரத்யவாயதயா அவசய கர்த்தவ்யமாயப் போரும நித்யகர்மம் அநநஷ்டேயமாய் ஜயோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே திகைஷ்டிலே தர்மமே பேதித் திருக்குமிறே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணுதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமவ களிலும் ஜயோதிஷ்டோமாதி தர்மாத்ர திகைஷ்டிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹி தேத்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய், அதவவ, *அத்தாணிச சேவகம்* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர் யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாரதர்யாயி விஷயமாய் தசசரீர பூத தேவதாத் வாரா ததாராதகமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவுமென்கை. இத்தா வர்ணசர்யாதி நிஷ்ட்டர்க்கு தத்தததிகாராருருப தர்மமொழிய அநநுருணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாதமய தாசிகளானவர்களுக்கு ததநுருப தர்மமொழிய அநநுருபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக்கழிபுமெனற தாயிற்று இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்ட்டித்துப் போருகிறதா— ஸ்வாநுஷ்ட்டாரத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதெனனு மாரருசம் ஸ்யத்தாலேயிறே. *யதி ஹயஸம் ந வந்தேயம் ஜாது கர்மனயதநந்தீதீ, மம வந்த்மாது வந்ததந்தே மதுஷ்யா: பர்த்த ஸ்வச, உத்ஸ்தேயுரீமே லோகா ந குர்யாம் காமசேதஸம், ஸங்க்ரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹ்ந்யாமிமா: ப்ரஜா: * என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களுமனுஷ்ட்டிப்பது. .. .... (31)

34. இந்த கைங்கர்ய விஷ்ட்டார்க்கு கர்ம விஷ்ட்டரோடு சேர்த்திலுலாமை யைச் சொல்லுகிறது—(ஸாதீதேதயாத்)

(மு.) 32. ஸாத்நஸாதயங்கலில் ழுதஸம் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்தீகனென்று துறவேறிடுவீர்த்து.

அதாவது—ஸாத்நத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த கிலமான கைங்கர்யமும்—இந்த நெடுவாசியறிந்தவர்களை, 'கீவகள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்' என்று உறவறுத்துத் துறவேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற் றென்கை. அதாவது—திருவயித்திரபுரத்திலே, 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பா ரொருவர், எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாரம் பண்ண, தனியே ஒரு துறை யிலே அநுஷ்ட்டாரம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள அநுஷ்ட்டாரம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் 'ஜ்யரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்ட்டாரம் பண்ணுவாராதொழிவிறதென்?' எனன, *விஷ்ணுநாஸா வயம் யுயம் ப்ராஹ்மண வர்ணதர்மின:, அஸமாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்க்தி: * என்று துறை வேறிட்டுப் போனாராய்த்து. .... (32)

33. கீழ், (ஜாத்யாதிகளில் பேதிகளும் தர்மங்கள் போலே. ஸூ 31) என்ற வித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறையெறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிகளும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய விஷ்ட்டரிருவர்க்குமுண்டான ஜம்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக் கோலி, ப்ரதமம் ஜநம் விசேஷத்தைச் சொல்லு கிறது—(வேதவித்துக்கவியாத்).

(மு) 33. வேதவித்துக்களும் மிக் வேத்யமும் ச்சந்தஸம் மாதாவாஸம் அதுக்குத் தாயாய்த் தாயினுமாயின செயயுமததாலும் பிறப்பிக்கும்து இருவர்க்கும் சிதாஷ்ட்ட ஜந்மம்.

அதாவது—*யேசு வேதவிதா விப்ரா: * என்கிற வேதவித்துக்களான பூர்வபாக கிஷ்ட்டர், *காயதீம் ச்சந்தஸம் மாதா: * என்கிறபடியே ச்சந்தஸஸூக்ங்களுக்கு மாதாவா

யிருக்கிற காயதர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்கும்து—கர்ம நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜம்ம. *யோசாய்யாந்மவிதோ ஜநா* என்கிற மிக்க வேத்யரான வேத தாந்யர்ய வித்துக்கள், *ருசோ யஜுமஸி ஸாமாதி ததைவாத்வனுதிச, ஸீவ மஷ்டாஷுராத்வஸ்தம் யசீசாய்யதி வாக்மயம்* என்று கைவ வேதஸைவ ஈஹமாகையாலே அந்த காயத்ரிக்ரம மாத்ருபூதமாய், *பெற்ற தாபினுமாயின செய்யும்* என்கிறபடியே சரீரோத்தபாதிகை யான மாதாமாத்ரமன்றிககே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஜஞாநத்தையுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்கும்து கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜம்மமென்கை. *ஸுவி விந்யாதஸ்தம் ஜநயதி தத்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜநம்* என்கையாலே கேவல ஜம்மமெனனோதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜம்மமென்கிறது. அது வர்ணாநுசுரணமான விதிவிசேதங்களுக்கும் ததநுபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுப பஸ்ப்ராப்திகும உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜம்ம. இது ஸவநுபாநுபமாந விதிவிசேதங்களுக்கும் ததநுபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுப பஸ்ப்ராப்திகும உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜம்ம. ... . (33)

34. இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜம்மாகளான இருவர்க்கும் கிருபகங்கள் இன்ன தென்கிறது—(அந்நணீத்யாதி).

(ரு) 34 அந்நணீ மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும்

இவர்களுக்கு நீருபகம்.

அதாவது—*சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்வினந்தணர்* தீயோம்பு கைமறையோர்* *நந்தாவன்கை மறையோர்* என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும், தத்ப்ரபுத்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு கிருபகம். *திருமா லடியார், *அணியரவகன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்குரிய தொண்டர்* *திருவாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவக்கு ஜ்ஞாநாநத்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க கிருபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரபுத்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு கிருபகமென்கை. ... .. (34)

35. கேவலம் இவையோ கிருபகம். கராம குலாதிய்யபதேசங்களுரிலையோ? என்னச் சொல்லுகிறது—(ஒருதலியிவியாதி).

(ரு) 35. ஒருதலியில் க்ராமகுலாதிய்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாரீற் குடப் பரியென்ற பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள்.

அதாவது—கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலியில் சரீராநுபந்தி களான கராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத்தலியிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும* என்கிறபடியே திருமந்த்ர லீத்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாந ப்ரபுத்தமாய், *மாமில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே கிர்தோஷுமாயிருக்கிற இக்குலத் துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்* *கோயி லில் வாழும் வைட்டணவன்* என்று பகவதன்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தை யிட்டு வ்யவஹரிப்பர்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவத்ய ஸம்பந் தத்தையிட்டும் வ்யபதேசிகு மதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந் தீ வ்யபதேஷ்ட்வயோ நைவ க்ராமகுலாதிபி; விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்ட்வயல் தஸ்ய ஸீவம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிறே. ... .. (35)

36. இனி உபயுகூடயமும் கூடஸததரைச சொலுமிருது—(விப்ரக்ஷீத்யாதி)
(மு.) 36. விப்ராக்கு கோதராரணஸ்தாகூடஸத்தா பராச பராச்ய போதாய
நாதிகன; பரபந்த ஐக்கூடஸத்தா பராயத பரகால யதிவாநிகன்.

அதாவது—அகணா மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோதரகூடஸதர் பராசராதிகன; கோதரமாவது=அபதயஸந்தி. ஸந்தநீகோதரஜந்ருஷா யபிஜந்நயேன* என்னக் கூடவந்திற். அகத கோதரதான அகேகமாய, தததக் கூடஸததரான ஹிஷ்டக் கரஸப பரத்வஜ்ஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகன பருணடாகையாலே பராசராதிகனென்கிறது. சரண கூடஸதர் பராசர்யாதிகன. சரணகனாவன—வேதசாகைகன; தததயாதிகனையும் கெணமாக சரண சப்தத் தாலே சொல்ககடவது. *சரணபதா கிடககலாயாத் சாகாவிசேஷேஷு* மூக்ய, தந்தயாயிஷு புருஷேஷு* கெணம்* என்கையாலே இவ்விடத்தில் சாகைகனை சொலுமிருது ஸாய சாகைகளுக்கும் ப்ரதாஸபரவர்த்தகன பராசரயனுமிருக்கசெய்தேயும், பின்பு தததசாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கடகஸப கணவாதி கனுமுண்டாகையாலே பராசர்யாதிகனென்கிறது. ஸலித்ரகூடஸத்திகன போதாய நாதிகன ஸலித்ரமாவது—காமாறுஷ்டாஸபரதிபாதகமரண கலபம், *சிஷ்யாயாம ஷாஸிஷு* என்று தொடக்கிச் சொல்லிவருகிறவனவிலே, *கலிபேறுஷ்டாந்நமூக்யம்* என்றதே அதுதானும் பஸவய ததததகர்த்தகாகனரன ஆபந்தமபாசவலாய நாதிகனு முண்டாகையாலே போதாயாதிகனென்கிறது. ஆக, இவாகன விப்ரர்க்கு கூடஸதத புருஷாகன. *அடியார், கொண்டா* என்கிற ப்ரபகஜ்ஜனகளுக்கு கூடஸததா, *பத்யு சய: பரஸ்தே ப்ரபதனாவஜ்ஜய ஸபதம், ப்ரபந்தஜகூடஸதம் ப்ரபத்யே யுபாயத்யம்* என்கிற மமாமுலா திருமகையாமுலார் தொடக்க மரன ஆழவாககமம் எம்பெருமானு முகலான ஆசார்யாளுமென்கை. கூடஸத ராசுர—ஸுஷுப்தரிற் உபதேசமுஷ்டாஸகனாலே ப்ரபததிமாரகதததத த்ஸபெறுத்தி வஸர்த்தவாக னாகையாலே இவாகனை ப்ரபகஜ்ஜகூடஸததாக என்கிறது (36)

37. இனி இரணததிகைக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவதவ வித்திமேறுது
வியமக்கனை தர்சிப்பிகஞ்சு—(அத்யயதேத்யாதியான).

(மு.) 37. அத்யயஜ்ஜுநா ப்ரபுடதவகனாலே ப்ராஹ்மண்யமாசீருப்போலே
சத்தவகனாயிழும்பியக் கற்புஷணராலுல வைஷ்ணவத்வனித்தி.

அதாவது—*ஸ்வாத்யயயோத்யேதவ்ய* என்கிறபடியே ப்ரதயம் வேதத்தை ஆசார்யோசாரண துசாரணமுக்கே அகதாராதிகாஹ்மணம் பண்ணுக்கையாற அதயயகத்தைப்பண்ணி மீமாமணாசரவனுதிகளாலே ததாத்தஜ்ஜுநாம பிறகது தததருபமாக அதுஷ்டாஸமுண்டாஜுல ப்ராஹ்மண்யம் வித்திகருமாபோலே, *சகதவகனாயிரம்* என்கிறபடியே சசகதேநாருபமாய ஸஹஸரசாகையாதிருக்கிற திருவாய் மொழியை, *அநியகதது வஸஸா ஸைடணவீ* என்கிறபடியே, *அத்யேதவயம் தவிஜரேஷுட* வேதருபயிதம் க்ருதம்* என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோசாரண துசாரணமுக்கே அப்யஸிக்கையாற அத்யயகத்தைப்பண்ணி, உபதேசமுக்கதாலே ததத்தஜ்ஜுநாம பிறகது தததருபமாக அதுஷ்டாஸகமம் வஸஸானுஸயதது வைஷ்ணவத்வம் வித்திப்பதென்கை (37)

38. அகத வேதாதயயநாதிகனுடைவர்களுக்கு இகத வேதாத்யயநாதிகன்
இக்ஸாதவனவில வைஷ்ணவதவாஸித்தி யொழிய ப்ராஹ்மண்யஹாசி இஸிவியெனனச சொலுமிருது (இந்நிதித்யாதி)

(மு) 38. இத்தவுட்பொருள் கறுணாந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதார
அயர்ந்துப்பேதிமாடுன்று உதபத்திரபிக்கும்.

அதாவது—*மிகக்கவையியர் வேதத்தினுட்பொருள்* என்று உபநிஷத்தொழிய
மான இந்த த்ராவிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர்*
என்கிறபடியே ஆசாரியோபதேசமுடிகே கற்றறிந்த உத்கருஷ்டாரண வேதார்த்திக
ளாகாதாரை, *அயஸசுதப்பேதிமா* என்று, வேதாத்யயநபரயோஜனம் ஈசுவரனை
யுள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபாதுருப புருஷார்த்தம் கைங்கர்ய மென்றிருக்கையாழிருக்க
இந்த ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே னாது வேதங்கனையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த
வேதத்தோடு தங்களுக்கு ஒட்டினறி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு,
*விஷ்ணுபத்தி விஜீநோ ய. ஸர்வாஸந்தார்த்தவேத்யயி, ப்ராஹ்மணயம் தஸய த பவேத தஸ்
யோதபத்திர தீருப்யதாம்* என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரஸரென்று உத்பததி
ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர* பீதம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யதேதஸம், யோ
விஷ்ணும் ஸாததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யதேதஸம்* என்னக்கடவதிறே. ஆக,
(காம கைங்கர்யங்கள்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக்கநுருண
மென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரோக-ஆச்ய-விஷயபேதங்களும் இவற்றின் ஸாதாரண
ஸாதாரணத்தையும் அஸாதாரணத்தையும் ஸாதாரண கிவருத்தியும், கைங்கர்ய கிஷ்ட
டர்க்கு கர்மவிஷ்ட்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும்
ஜம்மிருபககூடஸ்தபேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மணய வைஷ்ணவத்தவ ஸித்தி
வேறுகக்களும் த்ராவிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில ஸ்வாதீதவேதாதர்வயராய்
கிஷ்டித்வபுத்தயிஹராமபடியும் சொல்லிற்று. .... (38)

3). இனிமேல், *சந்தக்களாமிரம்* என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன
வேதத்தவத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம் ஏவமவித்யாபிநுப்பதொரு வேதமுண்டோ
வென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிறார்—(எவ்வுலகத்தீத்யாதியால்)

(மு) 39. எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அதாவது—*ஒதுவாரோத்தெலலா மெவவுலகத்தெவ்வெவையும* என்கை
யாலே வேதமானது அத்தீயதாககளினுடைய பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும்
பஹுவிதமாயிருக்கமென்கை. ஆகையால் அகிலே இதவும் ஒருவிதமென்றுகருத்து.

40. ஆலுல் ஏகபாஷையாழிருக்க வேண்டாவோ? ஸமஸ்கருதமும் த்ராவிடமு
மாய் அந்யோநயம் பேதித்திராகின்றதியென்னச் சொல்லுகிறது—(இதீவித்யாதி).

(மு) 40. நூதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போலே.

அதாவது இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸமஸ்க்ருதவேதம், த்ரா
விடவேதம்' என்கிற பிரிவு, ஸம்ஸ்க்ருதம்சந்தனஸில் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம்,
ஸாமவேதம், அக்ஷரணவேதம் என்கிறபிரிவுபோலேயென்கை. இத்தால் வேதராசி
ஒன்றுபுருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாருபமானவதுதன்னிலே ருகாதிருபண
பலபடியாகப்பிரித்தாப்போலே பாஷாபேதேஷவும் இப்படி பிரித்திருக்கு மென்றபடி.

41. அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை
அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றேவிது? என்னசொல்லுகிறது—(சேந்திரந்தவித்யாதி).

(மு) 41. சேந்திரந்த தமீழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி.

அதாவது—*சேந்திரந்த தமீழோசை வடசொல்லாதி* என்று ஸமஸ்க்ருதத்
தோடு ஸஹபடிதமும் ப்ரதமோகதமமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரம்
கொண்டுஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ள தென்னக்.
இத்தால் அநாதித்வம் ஸமஸ்க்ருத த்ராவிடஸாதாரணமென்றதாய்து. .... (41)

42. ஆனும், அந்தபாஷை அநாதியாதெத, நிருவாயமொழிகு வேதத்வ ப்ரகாசகமான வசஸுண்டோ வெண்ணச் சொல்லுகிறது—(வடமொழித்தயாதி)

(மு) 42. வடமொழிமறைபென்றது தெவ்வொழிமறையை நீண்டதே.

அதாவது—'மறை' என்று கேவலவேதவாதி சப்தத்தாலே சொல்லவணம் திருக்க, *வடமொழிமறை* என்று ஸ்மண்கருதவேத மென்றது—தாராவிடவேதமு மூண்டென்று கிணைத்திறையென்கை. ப்ரதிகோடிசைலாதபோது இப்படி கிசேஷிகவலெண்டியதிலையிறே யென்றுகருதது (42)

43. ஆனும் அந்த வேதத்துக்கு அவகோபாககங்களுண்டான கோபாதி இதுகரும் அவையுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது—(வேத சதுஷ்டயேதயாதி)

(மு) 43 வேதசதுஷ்டயாவகோபாகங்கக பத்னஸ்ஸமபோலே இந்நாதுகரும் இருத்தமீழ்நாதுபுலவாபனுவளதும் மறையெனமா நனமாங்ககும்.

அதாவது—ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துகரும் சேஷாவயாகரண நிருதசசகத கஸபுஜியாதிகைகளாதே ஆறாகககரும் மீமாமணாய்ய புரணதர்மசாலதாதபு பாகவககெடமொழிகுததள்ள பதினாறுயிபோலே இதை தாராவிடவேத சதுஷ்டயத்துகரும், *இருதசகதமீழ்நாதுபுலவள* மககையான* என்று ஒருவரால் கரைகாண கொணனதுபடி. கிருகதே தாராவிடவேதசாலதாதததைக கணகண்ட ஐராகாதிக யததைபுலையான நிருமணகையாழவாருடைய *கலியன் வாயொலிசெய்த பனுவல* என்று சாலதாபுமான ப்ரபந்தககளாறும், மறையாழவாகக எண்மருடையவும் கிலகந்னமான ப்ரபந்தககளுமென்கை. (கணமங்கக) என்றது *கலியனறகன் மங்க* என்று மூதலாழவா ப்ரபந்தத்தி லருவிசெய்தது எண்ண ப்ரபந்தத்துக்கு மொகருமென்று கிணைத்தது.

கொயக்வினற ஸ்ரணமும் இதயாதியாலே வைகுபகிரோதியாய வந்தேறி யானதோஷக்வின முதஸுபுகிலே பேசினுப்போலே, ப்ரதமத்திலே, *வாடினென்* இத்யாதியாலே வைகுபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷககைககண்டு சொகது பேசுககையும், பகவதபராவணயப்ராகர்யமும், அநில அர்ச்சாவதாரத்திலாற்றமும், கலவியும் பிரியும் மாரி மாரி வருகையும், அப்பாபதேசப்பேசகம், அதுதன் லில ராத்ரிவயஸகம், தாத்ரேஷணம், அதுகாரம், மடலெடுககை, தேரழி தாய மகள் என னுவவணத்தாதயாபததிகளும், இசுதரிப்பயாகரோசம், சசவரணைதாத்யபயம், அஸகருத்ப்ரபத்திகரணம், ஆர்த்ததிலினுடைய கரைபுரடிகளும், பரதுககாஸ லபிஷ்ணுததயாலே பகசாறும் லிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டின யாலே மறையாழவா ப்ரபந்தககளினும்காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஐரூபகமாதிருககையாலே நிருமணகையாழவா ப்ரபந்தககளை இதுக்கு அககககென்கிறது, மறையாழவா ப்ரபந்தககளும் ஏததத்தாதுஸரிகளாய், இநிலத்த லிணயத்துக்கு உறுப்பாதிருககையாலே இதுக்கு உபாககககென்கிறது. ஆக, *கலாயம் வானகிஷா பதஸ்மீகமோ வயாக்ஷியா நீவரோபயாம் சந்தர சந்தரகீதென வயத் கமயத் மயம் ஜயோதிஷம் ரகந்தாத, கலபேஷுஷ்டாத மூகதம் லுபூதி கந்தியோ நயாய மீமாமணயோல் வயாத்நதவயகதி புரணம்மருத்தி* தத்துகால் த்வம் வீர்த்வநீ வேத:* என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகககனா திருகருமபோலே இவையும் சேழ்சொன்னபடியே இதை வேதசதுஷ்டயத்துகரும் உபகாரககககளாதிருகரு மென்றதாயதது .... .. (43)

44. வித்யாததரககளில் வேதத்துகளுண்டான ஆதிகயம் இதுகருமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வகவேத்யாதி.)

(மு.) 44 ஸகலநியாயாதிகவேதமபோலே இதுவும் தியய்ப்பரந்த் ப்ரதாநம்.

அதாவது—*அஷ்டாநி வேதாச் சதவாரோ மீமாண்ஸா ந்யாயநிஸ்தா., புராணம் தம் சாஸ்தாஞ்ச வித்யா ஸ்வேதாச் சதுதத்ச* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாக கோபாகங்களான ஸகலவிதயைகளிலும் ஸ்வைப்பவத்தாலே மேலாயிருக்கும் வேதம் போலே தியய்ப்பரந்த கண்கைசில ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாககோ பாங்குக்களான ஸகல தியய்ப்பரந்தங்களிலும் ஸ்வைப்பவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை. .... (44)

45. ஆனால், அந்த வேத வைப்பவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாருபத்வ நிர்கோஷத்வ சருதித்வ ஸத்யத்வநாநாதிநிதத்வங்கள் இதுகருமுண்டோ வெனென்ச் சொல்லுகிறது—(வேதஸ்வீக்யாதி.)

(மு) 45. வேதநூல் இருந்தமிழநூல் ஆஜுகருயாணை வசையி லேதமில் கருதி
சேவிக்கீரிய ஒதுகின்றதுன்மை பெய்யில்பாடல் பண்டைநீறகும்
முந்தையழிவில்லாவென்றும் லக்ஷணங்களுக்கும்

அதாவது—*வேதநூல்* என்று அததை வேதசாஸ்த்ர மெனரூபபோலே இத்தையும், *இருந்தமிழநூல்* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்த்ர மென்கையாலும் அததை *சருதிஸ் ஸ்மருதிர் மமெவாஜுகூ* என்று பகவதாஜ்ஞாருபமாகச் சொன்னுப் போலே இத்தை *ஆணையாயிரம்* என்று ததாஜ்ஞாருபமாகச் சொல்லுகையாலும், அததை, *வசையில நானமறை* என்று விபரஸம்பாதி தோஷாஹித மெனரூப போலே இத்தையும், *ஏதமிலாயிரம்* என்று நிர்கோஷமாகச் சொல்லுகையாலும் அததை, *சுடர்மிருசருதி* என்று *சருயதே இதி ச்ருதி* என்கிறபடியே பூர்வபூர்வோச் சாரண கரமத்திலே ச்ரவணேந்தரியத்தாலே காஹிகப்படுமதாகச் சொன்னுப் போலே இத்தையும், *செவிகளினிய செஞ்சொல்லே* என்று சராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும், அததை *வேதநூலோதுகின்றதுன்மை* என்று—சொல்லு மதி ஸொருபெய்யிலில் யென்றூப்போலே இத்தையும், *பெய்யில்பாடல்* என்று அஸ்தயகந்தரஹிதமென்கையாலும், அததை, *பண்டைநான்மறை* நிறகும் நான மறை* என்று அநாதியாகவும் மேல அழிவில்லாததாகவும் சொன்னுப்போலே இத் தையும், *முந்தையாயிரம், *அழிவில்லாவாயிரம்* என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்கு மதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டிற்கு மொகரு மென்கை. .... (45)

46. ஆனால் அந்தவேதமபோலே இதுவும் அஸ்மருத கர்தருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார இதுகரு கர்தகா வென்கையால நித்யத்வாபொருஷேயத்வங்கள் கூடாதியெனன்ச் சொல்லுகிறது—(சொல்லப்பட்டவியதாதி)

(மு) 46. சொல்லப்பட்டவென்றவிலில் கர்தருதவம் ஸ்மருதி அததை ஸவயமு
படைத்தனென்றதுபோலே.

அதாவது—*சுடகோபன சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்தருத்வம், *அநாதீந்தா ஸ்வேதா வாருதஸ்ருஷ்டா ஸவயம்புலா* என்று ஸ்மருதி அந்தவேதத்தைப் ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா நென்று சொன்னு வேர்பாதி யென்கை. ஸவயம்புஸ்ருஷ்டித்தா நென்னுதே (படைத்தான்) என்றது, *முன்னம் திசைமுகனீத்தான் படைக்க ம்ற்றவனும் முன்னம் படைத்தான் நானமறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூகதியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதிநிதமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவன் வாக்கிலினமும் ஆவிரப்பவித்தமாத்ரஸ்கொண்டு ப்ரஹ்மாவருகு அதில் சொன்ன கர்தருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்தருத்வமாகையாலே இத்தால் இதின் கித்யத்வாபொருஷேயத்வஹாவி வாராதென்று கருத்து. (46)

47. பூர்வஸந்தரப்பிரகரியைய இவர் தர்சித்துப் பேசினதேயுள்ளதென்னுமிடத்தை அறிவிக்கிறார்—(நால்வேதமீதியாதியால)

(மு.) 47. நால்வேதங்கண்ட புராணரீஷி மந்த்ரதர்சிகளைப்போலே இவரையும் ரீஷி முதி கவி யென்னும்.

அதாவது—[நால்வேதமகண்ட புராண ருஷி] *நால்வேதங்கண்டானே* என்னுமாபடி ஈசுவரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத் கரித்து, *அஷ்டாதசுபுராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத்.* என்கிறாபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆறுபூவியையும் தர்சித்துசொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டானே என்கிறவிடத்தில் ஸவேக ரூபேண கின்று தர்சித்தமையின் நிககே வ்யாஸரூபேண கின்று தர்சித்தமைதனைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்குக் கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீரணபுத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மநூதா புரஸ்ஸாரே, சரண்யம் சரணம் ஜக்து: நாராயணமநாமயம். தைர்ஜிஞ்சாபிதகார்யஸ்து பகவாத் புருஷோத்தம:; அவதீனோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசாராத்* என்றும், *கருஷ்ண த்வையாயநம் வ்யாஸம் விதீ நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் பகவதாவேசாவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொல்லக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானே வேதங்களின் பூர்வஸந்தரது பூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னாபடியாலே, *தர்சநாத ருஷி, மகமசிலோ முகி, கவி: கரநததர்சீ* என்கிறவர்த்தகளை கினைத்துக்கொண்டு, *கருயதம் ஸிம்ஹநதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய ரஹிதம்ந, தாமே சாந்திதேச காமே ச மேஷே ச பரதர்ஷப: எனறும் *ஏவமிதிம் பரதம் நு ப்ரேரக்தம் யேந மஹாதமநா, ஸோயம் நாராயணம் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபே மஹாமுதி* என்றும் *ஸாக்ஷாத்லோகாத் பாவயமாந: கவிமுக்க்ய: பராசார்ய: எனறும் ருஷி முகி கவி என்றும் சொல்விறிறே. மந்தாதர்சிகளானவர்களை பூர்வஸந்தர ஸந்தாப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்றம் *நம் ருஷிப்யோ மநதர கர்த்தபம், *பகவாத்* வசந்தருகநீ.* என்றும்மீத்யாதி களிலே ருஷி முகி என்று சொலவிறிறே இவர்கள் விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரயோக முண்டாகில் வந்த ஸந்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வஸந்தரதுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவவாழ்வாரையும் *ருஷிம் ஜுஷாமஷே கருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவீவர்த்தம், ஸஹஸ்ராகாம யேதீரகித் த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம் ஹிதாம்* என்றும், *சடகோபமுநம் வந்தே சடாநம் புநதீதுஷ்கம், அஜுகாநாம் ஜுகாநஜநகம் தீநதீனீ மூஸஸம்ச்யம்* என்றும், *உலகம் படைத்தான கவியாயினேற்கு* என்றும் முனபுண்டான ஸந்தரப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்றம் ருஷி பெனமம் முனியென்றும் கவியென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (47)

48. இன்னமும் இதிலுடைய அநாதித்வ ஸஞ்சகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார்—(படைத்தாவித்யாதி).

(மு.) 48. படைத்தான்கவி யென்றேயாதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநாமே.

அதாவது—*உலகம் படைத்தான்கவி* என்கையாலே *ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான* என்கிறாபடியே ஒருப்படடொருப்பட்டு மேன்மேலும் லோக ஸருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூர்யாசந்த்ரமணே தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறாபடியே ஸருஷ்டிதோறும் சக்தர்ஸஞ்சாதிகலை பதார்த்தங்களையும யதாபூர்வ கல்பமாய் வருமாபோலே த்ராவிடவேதமான இப்பரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பமாய் வருமென்று தோன்றுமிதேயென்கை. ... (48)

49. ஏவம்பூதமாவன்தி பகவத்ப்ரஸாதததாலே ஆழ்வாருக்கு லீங்கித்த ஆழ்வார் ப்ரஸாதததாலே இவவருகுளனர்க்கு உபநிவ்யமாய இவரைவிட்டு கிருபிக குமபடியானமையை லைஞ்சுட்டாகதமாக வருளிச்செய்வொ—(உற்க்கியி)யாதியாவ).

(து) 49 உறகததிக கொண்டபிள்ளை மறைநாளகுமுளைந்த தயகன்ப்போடே யோதீன சாதசசதுமுகன ஸங்கலந்த வெண்பூரூப மாணீ திந்த துளணுப காமறுடவிகுக்கிவகு து:யஷ்ட புதராதிக்குக மறை பந்தாப்போலே ஆதமில் கலந்ததேதையான வாயுததபபன் பிரம குருவாய இரப்புகல முனசோலக கதறமேயெனறவிவரும் நானிலை நனவையானென்று மோதவலிபிரக்கிக கனமினகனெனற சோல பரித, வேதம் ஒதுவாரோததாக்கையானே ஆதாவனூக்கிப்போலே இதுவும் போபெற்றது

அதாவது—உனனியோகத்தறககம் தவிககொண்ட பிள்ளை* எனவிற படியே ஸமஸ்குதிஸமயத்தில ஸமூப விபாகாரஸூமாய ஸதவார்த்தமாயக கிடத வித்தை ஸருஷ்டுகசம வதவவரீத விபகதமாககி மறுதாதி ஸகல ததவககிளையும் அண்டத்தையும் ஸருஷ்டுகத்த சதர்முக ஸ்ருஷ்டுகரு முனனாக வகாரணவத்தினே "இவை ஸவமியாயக கரைசேசுமவிரகேதோ" என்று அறஸதிககையாவிற யோககித்தரையச செயதவகததரம், +உணாகதரம் மறைஸானரும* எனவிறபடியே ஸுப்பதரபுதத வ்யாயத்தாலே ஸமஸ்காரகதமாயககிடதத ஸாஸு வேதககிளையும் ஆவபூர்விதபராதபடி ஸமரித்த +இதசசுகுரூர் தககளப்பான* எனவிறபடியே தனக்கு ஐககன ஸர்வேசவரனோடே, *யோ வவ வேதாரச ப்ரஹிணே த்நவம்* எனனும் படி ஒதின *சகதச சதமுகன* எனவிறபடியே சசகதஸஸஸ கிருபகமாகவுடைய சதர்முகன, *சகவகலந்த செஞ்சுட* வெண்பூரிதுலமார்வன ஸாஸுரியதனருடைய வ* பரிர் மனை திரித்தனணும* +காமறுடல கொண்டதவததர்* இருககிளகு திருமொழியா பெண தோலீசா* என்று கிதயஸஸாரோபகீத கருத்துஐஐதரண பிஷாஸகபோதூக இச்சீரியஜய ஸதாதயயஸபரதவககளான ப்ரஹிமாய ஸகன புகதனும், *ப்ரஹ்மன: புதாய ஜயஷ்ட்டாய* எனவிறபடியே தனக்கு ஐயஷ்ட்ட புதரான ருதர நுதனனூர்சுகும், *சரணுமறைபபந்த* எனவிறபடியே புகஷ்டாத ததபாய இரூஸஸாதகவான வேதததை ஒதுவித்தரப்போலே, +ஆதமிவகாஸத தேகதை* என்று +ஒன்றம் தேவும்+ இதயாதிப்படியே ஒன்றுமிலஸாத ஸமஸார கலததிலே ஸமருபககிளே இழாதவோபாதி ஸததைபுமிழத்தபோகாமே ஸகதையான முறைபாலே தன மேகே ஏறிட்டுக்கொண்டு கோகி பீளவக கரணுகிளே தகத ஐரூஸவிவகாஸத்தைப் பண்ணின வாயுததபபன* எனவிற வாயதத காரண பூதனன உபகாரகன் *பீதகவாடபபிராணர் பிரமருகுவாய* எனவிறபடியே தானே ஆசாயனும், +இரப்புகலோதுவிதத* எனவிறபடியே திவராதாவிபகமற *சன முன சொலதும* எனவிறபடியே முன்னுருச் சொல, *கிருககிளே சொலகதறனமே* என்று அதுசசாரணம் பண்ணினனென்று இப்படியே அவனோடே ஒதினவிலும், *காலினிலே ஸதிற்றிப்பயெய்தினென* என்று தொடக்கி, *குருகுடர்மயி பாலினின விவச பாடித்திரிவன* என்று ஸவாசாய ப்ரோமததைபும், *சனமையால மிக கானமறைபாளர்கன புனமையாக கருதுமபடியான எனினே +அனனியாபரதனும் என்னை ஆண்டுகிற தனமையான சடகோபன* என்று கருதுஐஐதையை முன்னிட டுககொண்டு, *ஒதவஸஸபிராககன* என்று இததை அபயலிககவலை உபகாரகரென டுமபடி சாததரபூர்வகமாக ஒதம் ஸ்ரீமதரககிகளே பிரோஸவாரை, *கனமினக னென்றமமம் யான்* எனவிறபடியே "இததை அபயலிபுககோன" என்று சொலி *சொலப்பிறித்ய* எனவிறபடியே இச்சப்தத்தை அபயலிப்பிகக, வேத மானது *ஒதுவாரோத்த* என்று அதுயேதாகககிளேட்டு கிருபிககப்படுமதாக்கையானே ஆதர்வணம் தைத்திரீயம் காண்மம் என்று பேர்பெற்றூப்போலே இவர்

இதுகரு ப்ரதமாத்மையாகவானது கொண்டு இதுவும் *சுடகோபனசொரண* என்று பேசப்பெற்றதென்கை. ஆக (அத்யயத். சூ. 37) இதயாதியாகயததில் 'சத்தங்க ளாமிரம்' என்று ப்ரஸதுதமான திருவாய்மொழியின் வேதநவததை (வயவுகைதது சூ 39) இத்தயாதியாகயம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்ததாய்தது. (49)

50. திருவாய்மொழி ஒன்றுகருமனதே வேதநவம் ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தங்களை காதுகருமொகருமிதே. ஆகையிதே, (வேதசதுஷ்டய. ஸாதி 43) இத்தயாதியாகயததில் இவ்வுபபாதங்களை காட்டும் காது வேதத்தினுடைய ஸ்தாநே யாக வருளிச்செய்தது. அநில எகத ப்ரபந்தம் எகத வேதத்தினுடைய ஸ்தாநத்தினே பென்னவருளிச்செய்திருர்—(இயத்பாவித்யாதி)

(மு) 50. இயத்பா மூன்றம் வேதநாயம்போலே, பண்ணுப்பாடல் பண்புற யிகாகோன வேதம்போலே.

அதாவது—இயத்பாவான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவாதாதி யென்கிற ப்ரபந்தங்களை மூன்றம்—அகடலே குக யஜூர் அதாவணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடையவும் ஸ்தாநத்திலே, *பண்ணுப்பாடல்* என்று பண்ணுதே சேர்க் திருக்குள்ள இசையையுடைய திருவாய்மொழி, *பண்புறவேதம்* என்றும், *இசை கொளவேதம்* என்றும் பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே யென்கை. வயாக்யானங்களில் "பண்புடைவேதம்" என்றொழிய பண்புற வேதம்" என்று பாடலும், இசைகொளவேதம்" என்றிறதற்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லைபோயிதும், ஆபதமரான இவர் இப்பரபுத்ததிலே இப்பாட யருளிச் செய்கையாலே இப்படிபும் கொள்ளவேணும். அப்போதகரு அவ்வயலத்தல் களில் ஸாமவேத வைணுண்பதகைப்பற்ற இதனைச் சொன்னதெயுள்ளது. மறநையவற்றுக்கும் இது உபகாணமென்று கொள்ளக்கடவது.

(பண்புறவேதம்) என்றது—பண்ணுப்புகாரத்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்கரசாயமான வேதமென்றபடி. "இசைகொளவேதம்" என்றது இசையை யுடைத்தான வேதமென்றபடி. *பண்ணுப்பாடல்* என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதததுக்குப் பண்ணும் இசையு முண்டென்னுமிடம் அறிவிக்கைக்காக வாய்தது ஸாமவேதபரமான சகதைகள் வேணவேதன்னடாதிருக்க இவற்றை இப்போது இவ்வெதேதது. (50)

51 ஆனால் அத சதுஷ்டயத்திலே குகரு ஸாமருபேண விஸத்தமரமாகாரம் இங்குமொகருமோ வென்னுமாகாணகைகிடுவெருளிச் செய்கிறார்—(நூகீத்யாதி).

(மு) 51. நூகீ ஸாமத்தாலே ஸாஸாய் ஸதோபத்தாலே பரமபுரபோலே சொல்லா தொடையல் இசை கூட்ட அமர்கவையாயிராயிறு.

அதாவது—ஸாமஸைகரஹமான குககானது ஸ்வவிவரணமாய், *நூகீத் ஸாம தம்* என்கிறபடியே தனக்கு ஸாமாதிருத்தான காக ரூபமான ஸாமததாலே ஸாஸஸிதமாய் *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இதயாதியான ஸதோபத்தாலே விஸத்த மரமபோலே குகவேதஸ்தாதையாதிருக்கிற *சொல்லா தொடையலான திருவிருத் தம் தது பாடலும், *இசைகூட்டல்* என்கிறபடியே இசைசிலே கூட்டினவாதே ஸாம வேதஸ்தாதையாய், *அமர்கவையாயிரம்* என்கிறபடியே ஸாமமாதிருத்தான வாயிரம் பாட்டாகப் பரமபிறென்கை. ... .. (51)

52. இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமந்ததோ டொகருமென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல.

(மு.) 52. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காந்ஸவகுபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச சாயி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்தீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடிச் சரமகதமுடிவாகத் தொண்டாக்கமுதென்ன தேவாநநமாக்கி மஹாகோஷநல்வேத வொலிபோலே மஹாதயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்யஸம மென்பார்கள்.

(சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது—*சாமவேத கீதனாய், *சாமியப்பன், *ஸாமவேதோஸமி* என்று அபியுகதரும் அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம ஸாமாந்யமாகாமல், *சந்தோகன பௌதியன் ஐந்தழலோமடி தைத்திரியன் சாமவேதி* என்கிறவிடத்தில் 'சாமவேதி' யென்று மேல சொல்லா கிறத, 'சந்தோகன' என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது கிளைவனருகில் 'சாமவேதி' என்றதக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க இவ்வன் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாவிதே என்று கருத்து.

(யாழ் பயில் காந்ஸவகுபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது *யாழ் பயில் நூல நரமபின் முதிர்ச்சவை* என்று யாழ் விஷயமாக அபயஸிககப் படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தைபுடைய நரமபிலே பிறந்த பண பட்ட ரஸமென்னுமபடி காந்ஸவகுபமபோலே இனியனுனவனை, காந்ஸாமாந்ய மாகாமல் *யாழ் நரமபில் பெற்ற பாலையாகி* என்று அந்த சந்தோக ஸாமத்தின் கிறமான பாலையாழென்கிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப் போது இது சொல்லிறறு—*சாமவேதகீதன்* என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோ டன்றிககை இதனை தீதத்தோடே ஸாமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் ச்சந்தோக ஸாமகீதமென்றறிவிக்கைக்காக.

(வேதகீதச்சாயி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்சவதிகரணந்யாயத்தாலே *சாமவேதகீதன், *சாயி, *ஸாமவேதோஸமி* என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ச்சந்தோக தத்தீதக்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிககுமியிறே ஆனபின்பு ச்சந்தோகஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுகதரும் தானும் தன்னேறே ஸாமாநாதிகரிக்ருமபடி உத்தருஷ்டமாய அவனுக்கு ஆதரணியமான ச்சந்தோகஸாமம ஈதென்னுமிடமே தோன்றும்படியாகவென்கை.

(உத்தீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ தாவம், உத்தீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதம் என்று அஞ்சு பாகங்க ளுண் டாகையாலே, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, *ஸாமந் உத்தீதோ ரஸ:* என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வகமாக காரம் பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்தீதம்; ஆகையால், அந்த உத்தீதாவயவ மான ப்ரணவத்தை, *ஓமீத்யேத்தக்ஷாபுத்தீதமுபாஸத்* என்று சாந்தோகயந்தனனில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் மூம் என்று ஸம்ஸிதாக்காரேன வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமா மென்று அஸம்ஸிதா காரேன அக்ஷரரயத்தைபும் ப்ரதம த்வீதிய த்ருதீய பாதகங்களில் எடாவிற்சு செய்ந்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அக்ராம முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அக்ஷரக்ரமத்தை மாருடியென்கை.

இப்படி உதாரண முதலாகவெடுத்ததற்கு பரமோஜனம் அந்த சகலதோகையாலான உதேயத்திற்கு கோககான 'உத' என்கிற திருமாம இதுகரு உதனனையானமை தோன்ற உதாரணமாகவெடுத்தது "உதாரண" என்று தகராசத்தமாக முடிக்கை இதுவான மேலில் குணமில்லை வயகதம். ஆக இப்படி அகாரத்தைய குபேண பரணயத்தை பரதமத்திலே கீர்த்தியா விறகசெய்தே ஏததேபிராயேண அகாரகாமத்தை மாருது.

(சாமத்திமுடிவு) அதாவது—சகலதோகையத்தையே சொன்ன அச்சிராதி யான சமகதியை * குழங்கியமணிமுறிலிலே பேசுகையாலே சமகதியை முடிவாகக் கொண்டுண்டை. இதனை சமகதியென்கிறது—காபபாஸ்ய துமாதிகள் போலன றிகே என்கிறவொரு முகதிராக்கமாகையாலே. (தொண்டிக்குமுதலான தேவநத மாக்) அதாவது—அதனாமம், * ஏந்த னம் காயந்நானேதே என்கிறபடியே பகவதது பவனுதித ஹர்ஷததகருப் பேசுகு விடாக * ஹர்ஷ ஹர்ஷ ஹர்ஷ இதுவாதிப்படியே ஹாமகாம பண்ணி, * அஹமககாதே என்கிற கலிகதம் விதயமுகதாரண தேவர் களுக்கு போகயமாமபோலே, * தொண்டரகருமுதனனை * என்கிறபடியே இதுவும் பகவததுபவசபல்கரு போகயமாமபடிபாக்கியென்கை.

(மறாகோஷ நமனேதவோலிபோலே மறாதயதமென்ப பாதிகையாலே) அதாவது—மாவேபயோபி னீ வேதபய மறாகோஷே மறாதபூ; அகவிகைய ததயத்தம் தே பரமாமண்டமண்டப * என்றும் * பாடுகலவெதவொலி * என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை புடைநகரண ஹாமவேதமபோலே பெரிய நிருவதயமண மெனப்பாடுகையாலே மென்கை (இந்தை சாததோகையமமென்பீக்கன) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யகளை கொண்டு இதனை சகலதோகையத்திலே உபவிஷ்டப்பாக்கான சகலதோகையத்திற்கு ஹமென்று அடியுதகளை சொல்லுவர்க ளென்கை. (53)

53. (உதேயபரணயத்தை பரதமத்திலே மாருது) என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆபதோபதேசமுதே அறிவிக்கிறா மேல—(புரவியேழிதயாதி ஸ்ரீண யாலே)

(மு) 53. புரவியேழுகாணுடைய தேரிலே திருசககர மெத்தூக் கான சககரீ செவிகைந்தடவி ஸ்யாதீசகர வொன்கருகி அக்தீஷோபியதே லோகத்தாக் கூறும் மந்தேனாகருச செத்தயும் முக்தி மாககத்திலே வசனம் கண்ணுள்ள கண்ணில் பிறந்த கணமனியும் தாயிமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை கமக்கத் தோனவையும குறழும் திருசெய்ய முடியு மாரும் படைபும தீகழும் பொனமெனியும் செஞ் கடாத தாமரை கண்ணுமாய அனீதிரமூத்ததீயதெனனுப்படி இரண்டையும் தனவிறமாக்குகிற செயலான விதயையோடே அருககாமேவின் கைதேயயதேஜனவின் ஸாய ஸோதகாத தாம முனகுறையான ஆதயததங்களிலே ஓயாய்மாமவற்றிலே ஒன்றை ஆய்முகத்தின்கருவின் தாததமபோலே தாததங்களாய்முமாக விஸ்தரிக்குறென்று வேதகுபதிதாம

(புரவியேழுகாணுடைய தேரிலே) அதாவது—காரார்புரவியேழ பூண்ட * என்றும், * ஒருகாணுடையதே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயதரீ, பருஹதி, உஷணிக, ஜகதி, தரிஷ்டிப, அதுஷ்டிப, பககதி என்கிற ஏழு சகத்தனன்களும்

எழுநூற்றைக்காசங்கொண்டு வழங்குகையாலே ஸந்தாசவ யுகதமாய், காலசகர மயமான ஏகசகரத்தையுடையதான சக்தியிலே பெண்கை *ஸபத் யுகஜூதித் த ரேக ச்யாம்* என்றும், *ஸபாசத் ஸபத் சத்தியமித் தேவ்யம் ஃமாத் மே சதுஜ்ஜ, காயத்ரீ ச பஞ்ஜை யுதயத்* ஜூகத் தரிஷுடுபவ ச, அபுஷுடுப பங்கத்தீத்யுதய சத்தமாமனி ஹ்யேவ ரீவே* என்றும் சொல்லுக கடிவந்திறே *ஏகே அசுவே வஹித் ஸபத்தாமா* என்றதற்கு ஹருதயம் ஏதகறுதணமசக வயாககயாதமன் லிடகவனிலே கண்ணுகொள்வது. *தநீநயமித் பஞ்சாரே வுண்ணோமிய்யுயாதாகே, மமவநுஜமயே க்ருதநதம் காலசகரே யாத்ஷுதம்* என்றபடியே சரஜாமாஸபதயாதமகமான சாரியை யுடைத்தாய ஸைவதனரம், பரிவதனரம், இதவதனரம், அறுவதனரம், இதவதனரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சவதனரத்தையும் அரங்கனாகவுடைத்தாய, ஸைக கரீஷம் வர்ஷா சாதகேமசத சிசிரகனசாஹே ஆறு குறுகனீஷம் கேமியாக வுடைத்தாய, ப்ரவாஹ பரிவ்ருததயாதே அஷ்யுருபயாதிறுதே காலசகரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷுத மென்கையாலே இத ஏகசகரம் காலசகரபரமாதிறே மிருப்பது. ஆக இப்படி, மிருகதுள்ள ஸந்தாசவன்களையும் ஏக சகரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதவயாவருகத் ஸைவமனான சதநதிலே பென்றபடி.

இனிமேல மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமோதது) அதாவது—*அம்மேருயில செஞ்சுடரோன திருகால திருகனைத்திருச்சககர மொக்கும்* என்றும் படி வருத்தாகாரணதயாழம் தேஜோவிசேஷ, *ததாஜம் திருவாழியோ டொத்திருகனை, (காலசக்கர சேமகோம் தடாயி) அதாவது—*திருச்சககரத்தால் அகல விசமபும் மிணு மிருளார் விண்ணெடச் செங்கோல கடாவுதீர்* என்றபடியே உபய விபூதிபிலும் ஈசவரன் தன் ஆஜ்ஞைகூப பிரவ்லிகளைகரு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசகரத்தாய்* என்றும்படி. காலசகர பிரவாஹிக்ஷணவனுடைபா காலசகர விஷயமான ஆஜ்ஞைகூப *தனிவார் செங்கோல கடாவு* என்றபடியே சடத்துகை, (துயெதீசாசு) மோவிதூகி, அதாவது—*கடரோலி பரகண குறதிகை மொலாம்* என்றும்படி. ஸாவேதாநிகமகம் வயாப்தமான ஸைத்தேஜு பரகர்ஷுத்தானே—*துணைய தரகை மின்கொளி சுருவி* இரயாதிப்படியே கஷுத்தராதியான ஜியோதிகண்களின் தேஜுஸை ஸயகோசிப்பிகை. (அகந்திஷாயி தேஜோம் குத்திக ஃமஜம்) அதாவது—அகந்தி வர்ணத்தயல ஸாயம் ப்ரவீரத், தனமாத்நீ தூரத் ததம் தததுசே, உபே ஹி தேஜுவி ஸயத்தியேத்* என்றும், *புரய விவஸத்தீராத்ரென அனதம் கசத் பானரே, விதயகந்தீராத்ரேன வ்ஹரீ தூரத் யகாதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸதய ஸயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபாயை அகலிலிலே பரவோசிப்பிதது ராதரிசில அகலிகு கேஜோவருதகியை யுண்டாகருகையாலே அகலிவினுடைய தேஜுஸை அருகூ ஹ்மெனவெறது *யுனீனம் ப்ரம் ஸானம் ஸோமம் ஆப்யாயயத் தீபதீமத், மைதரேயைககம ஸுக்ம ரயிகத்தே பானக, க்ரமென யேத் பீதானென தேவைய தேத் ரீசாகம், ஆப்யாயயதயஜூதம் யானகரே வாரீதனகர,* என்றபடியே அபரபக்ஷத்திலே ப்ரதமை கொடவெ சதூர்தரி யளவும் கியம் ஒரு கலியாக அருகமயமான பதினாறு கலகங்களும் தேவர்கள புழிதக பதினாறு சாவக கலகம் பஞ்சதரிசினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்தருகக புழிக்க, இப்படி யுள்ளன சக்தான்கு பூர்வ பக்ஷாரதம் தொடங்கி கியம் ஒரு கலியாக பஞ்சதரிசனவும் பதினாறு கலகங்களும் தன்னுடைய ராமிகளாலே வர்த்திப்பிகைக யாலே ஸோமனுடைய அருகத்துக்கு ஹ்மெனவெறது. ஆக இப்படி, அகலிவி னுடைய தேஜுஸை அருகம் ஸோமனுடைய அருகத்ததகமும் உத்பத்திலதானமர் மிருகமென்கை.

(மத்தேஜாக்குத் சேத்தியம்) அதாவது—மத்தேஜு ரென்பார் சில ராகுஸர் ஸைத்யாஸமயத்திலே ஆதிதய சத்ததைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்தியோடே மஹாயுதம் பண்ணி அவனைக் கொலைத் தேடுவர்களாய், அவ

ஏழு குதிரைகளாய்க்கொண்டு வஹிகையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மபமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை *ஸப்த யுக்தஜந்நி ரத் மேக் சக்ரம்* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தரம்ஸி தேஷம் நாமாந்மே ச்ருணு, காயத்ரி ச ப்ருஹத் யஷ்ணிச் ஜகத் த்ரிஷ்டுரீபவ ச, அநுஷ்டுப் பங்கதீரீயுக்தா: சசந்தாமஸி ஹரயோ ரயேவ* என்றும் சொல்லுக கடவதிறே *ஏகோ அச்சவோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதாக்கு ஹிருதயம் ஏதகநுகுணமாக வ்யாககயாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *தநீநாபீமதி பஞ்சாரே ஷன்னேமீந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வதஸாமயே க்ருத்ஸநம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யதரயாதமகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸமவதஸரம், பரிவதஸரம், இதாவதஸரம், அநுவதஸரம், இவதஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவதஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த கரீஷம் வர்ஷா சரத்தேமந்த சிசிரவகனாகிற ஆறு ருதுககளையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயருபமாயிருந்த காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிருந்து யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவயாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது— *அமமேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால திருக்கைத்திருச்சக்கர மொகரும* எனனும் படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்ரச் செங்கோல் நட்பிவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனு மிருளார் விளைகெடச் செங்கோல் நடாவுநீர்* என்கிறபடியே உபய விபூதிபிடிமும் ஈச்வரன் தன் ஆஜனஞைய விர்வஹிகைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்ரத்தாய்* எனனும்படி காலசக்ர விர்வாஹகனுனவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜனஞைய *தனிவார் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யேதேசக) வெளிக்குடி அகாவது—*சுடரோளி பரத்தன சூழுகையே செயல்பாம்* என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வயாப்தமான ஸ்வதேஜ ப்ரகர்ஷத்தாலே— *தன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இப்பாதிப்படியே மகூதராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம் ருத்ததுக் கூற்றும்.) அதாவது—அக்நீம் வாவாதித்யம் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாத்தநீர் தூரந் நந்தம் தந்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ரபா விவஸ்யதோ ராத்ரேள அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யந்நிமதோ ராத்ரேள வஸ்திர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமபத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அகநிவிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்திரிபில் அக்கிகு கேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாகருகையாலே அகநிவினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்பயயயதி தீப்தீமந், மைத்ரேயையகலம் ஸந்தம் ரச்சிநதேந் பால்கர, க்ரீமேன யேந் பீதோஸோ தேவஸ தேந் ரீசாகரம், ஆப்பயயயத்யதூதீதம் பால்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் கித்யம் ஒரு கலையாக அமருதமயமான பதினு ல்கலங்களையும் தேவர்கள் புஜித்த பதினஞ் சாவது கலையை பஞ்சதசியின்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனு சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி கித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்ச கலைகளையும் தன்னுடைய ரசமிகளாலே வர்த்திப்பிக்கையாலே ஸோமனுடைய அமருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நிவி னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஸோமனுடைய அமருதத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தானமாக யிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்நீயும்) அதாவது—மந்தேஹ ரென்பார் சில ராகுஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரத்ததைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுக்தம் புண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேவர்களாய், அவ்

(செங்கடபித்தாமரைக்கண்ணுமாய்) அதாவது—*அஞ்சுடர வெய்யோனணி செஞ்சீதா தோனருதால்* என்ற வகந்தரம், *செஞ்சுடர தாமரைக்கண் செவ்வும் வரான* என்றது—அதத ஆதிதபமண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவரின் வீடு சூழியும், *தலய யதா கபயாநம் புண்டிகேமேவ மகதினி* என்றது அவயிருப யிலேயிடு. ஆகையால் ஆதிதய கிரணவகனாரே விசலிதமனபோலதைச் சிவந்த வெள்ளிய புண்டய தாமரை போன்ற நிருக்கண்களையா பெண்ணை (அனீதிர மூர்த்தி யீ தென்னம்படி இரண்டையும் தன்னீர் மாகுநீர் செய்யாள விதையயோடே) அதா வது—*நிருக்கண்டேன* என்று முதலிலே தன்னீரை கண்டவரந்தரம், *நீகமாயம்* எனனுமபடியிருக்கிற அவன் நிருமேனியைக்கண்டு, *பொனமேனீ கண்டேன* என்றிருக்கச் செய்தேயும் தன் நிருமேனீ சிறத்தில வயாபதியாரே இளவெயலில் கரை தாப போலே விளகி தர்சீயமாயிருக்கிற அவன் நிருமேனீ சிறத்ததைக் கண்டு, *நிகமூக்குகண்ணீர் சிறமும் கண்டேன* எனனுமபடியாகவும், *செய்யாதேர் காபிற தைக் காடடிச் சீர்தான் மூர்த்தி வீதென்னம்* என்று அதத மண்டலவாஸினியான தன் விசரூர தேஜோ வயாபதியாரே சிவந்த வெள்ளியாரே அதவித்யமா சிருக்கிற படியைக் கண்டு ஸ்ரீ தரனுடைய டிகுவு இதென்று பரமித்தச் சொல்லுமபடியாகவும் பகவத விசரூரமும் ஆதிதய மண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாய்படி பண்ணுகிற சிவந்த சிறத்தையுடையனாகையாரே, *வீரணிய வானும* இதயாநிப படியே, *கமல மலர்மேக செயயான* என்று விருபகாமபடி சிருப்பாளாய *வித்யாவுதாய மரீத்தி அம்மைதம் வித்யாயநாதகம்* என்றும், *வித்யாவுதாயவந்தம் மரம் ஆதிதயநதம் ஸந்தாதம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விதயாசபத வாகைய யான பிராடபியோடே கூட.

(அருக்கன்மேவின) அதாவது—*வாஸினியருக்கன் மேவி சிற்பாரமும்* என்கிற படியே ஸமித்ருமண்டலமதயவந்தமியான *ய ஏஜோகத ராதித்யே* என்றததைச் சொல்லுகிறது (தாதாத்யே தேஜுவின) அதாவது—*தயேயம் ஸந்த* என்கிறபடியே ஸ்வாலமும் தியாகம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், ஹிணமாய் சூழி ப்ரஹ்ம தம். யேத ஸர்வமந தபி தேஜுமதத் * என்றும், *தத் ஸவிதா வரீணயம் பாநக* என்றும் *தேஜு பரம் தத் ஸவிதா வரீணயம் தமந்த பரேனுபரணாகத் ஸ்வாணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸதயினுடைய (ஸாம்)மோதகாத் தம் பூஞ்ஞதையான ஆதயத்தகனாரே) அதாவது—*ஸிபத் உத்தீதேர் ஸ்வ* என்கையாலே சகலதேக ஸாமத்தக்கு ரஸமாயிருக்கதள உதகை மூண்டு—உததேய, அநில உத் என்று சொல்லப்பட்ட *நயப உதீதி தம்* என்கிற நிருகாமம் இதக்கு உளனுமயானமை கோற்றும்படியான ஆதயத்தகனாரே உடைத்தா சிருக்கையாரே பெண்கை. *உயர்வு என்று எடுத்த *உயர்ந்தே* என்று தடிகடடிகையாக உகாரம் ஆதிதய தகாரம் அத்தமுமாயிடு சிருக்கிறது. (ஆதயத்தகனாரே) என்றது மேல சொல்லுகிறதற்கு மேலது இதென்று கோற்றுக்கககக

(ஓராயிரமவரீதிலே ஓனற) அதாவது—*ஓராயிரமாயுலிகழுகிறும் போர யிரம்* என்கிறபடியே ஒரு நிருகாமமே ஆயிரமுகமாக கின்று ஐக்கணம் பண்ண வலை நிருமேயகனிலே ஒரு நிருகாமத்தை. (ஆயிரமுகத்திலுள்ளினிதயாதி) அதாவது—*ஆயிரமுகத்திலுள்ளினி மந்தரத்திலுந்த கணக* என்று கணகதாலும் ஒன்றிருக்க, லோகபரவாசீததாரக ஸ்வாஸா முகமாக பரவலுத்தாப்போலே, *நீரத்தகனாரயிரம்* என்கிறபடியே லோகபரவாஸான ஆயிரமாயுடாக விஸதரிகிஞ்சிரென்று வேதாசாரிய பட்டர் உபதேசிக்கருணயபடி பெண்கை. விஸதரிகிஞ்சிரென்று காத்தருவந்தத அபெரெஞ்சேயுதவ விதோதமதக கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவவுகதத் தெவவெணையம் ஸதி. 39), என்று தொடக்கி இவ்வாயுவர் ப்ரபகச் சதுஷ்டயத்தகமும் வேதரூபத்தமும் அகநிகோபாக ஸாஸித்யமும்,

சாஸ்தாத்தவாதிவேதவக்ஷணஸாமயமும் இதிலு. இவர்களுக் தோறுமுறிற கத்தருத்தவத் தான இதின் விதயத்தவாபொருதியேயத்தவ ஹாஸிஸஸாமயமும் இவற்றில இன்ன ப்ரபகதம் இன்ன வேதவத்தாதே யென்னுமதவும், அதில ஸாமவேத ஸ்ததாஸிய மான திருவாயமொழி—ஸாமவேதசரேஷ்டடமன சசனதேசக ஸரமோபசிஷத்தஸம் மென்னுமதவும் சொல்லிறுயத்த.

(53)

54 ஆக இப்படி இப்பரபகத சதுஷ்டயதததகமும் வேத ஸாமயத்தை ஸாஸ்திததர் மே; இவ்வண்ணதிககே இதுதனகரு வேதேதப ப்ரம்ஹணஸாமயமும் சொல்லுவாகனெனதிரூர் மேல—(அந்நீக்கே யென்று தோடகமி).

(9) 1. அந்நீக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதீசேஷபகதவ விசதமாக்குற பஞ்ச ராத புரானேதிஸாஸ்கள போலே தீவராரூபாக்ரீ தேரீச சோனன வேதேதபாமஹண மென்பாகள.

அதாவது—இப்படி வேதஸாமயம் சொல்லுமகயனதிககே பகவத் ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி சேஷபகதகளுக்கெல்லாம் பரதிபாதகமாதிரிகுதலான வேதததில, 'யத தத்ரேசய மகரானய மகோதர மனன மாக்ஷரேதா ம ததபாணி பாதம, தீதயம் விபு மாவகதம் ஸாஸ்கமம் ததவயயம் யத பூதீயாநி மபிரயபகீ தீர' + 'ஸதயம் இக்ஷமந்ததம் பரமம்' + தீஷகமம் தீஷகியம் சாதம் தீவதயம் தீஷஜம்- தீகுணம்- இதயாதிகளால சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபதததததத, 'யன ஸ்வஜகுண ஸாவதி' பரமய சகதி விதிதவ சருயதே மாவபாஸீ இகுந்பகவகீர ச - 'ஸதயகமம் ஸதயகமபக' + இதயாதிகளால சொல்லப்படுகிற குணகனையும், 'அனூ தத பரம ஸாஸ்கமம் ஸ்வஜ கும ஸாவபகத தத, இகுந்பக மத்தாயத் மகோ தீரமயம் அக்ஷரேதா மஸபாச மபாஸிரணம் ததவம், தாமஜாதயதீஷத் மனன மதுணம் தயி, விசவரீன விவசக்ஷா விவபாஸிபதம் பரம், அனகதமஸம் சாதம் ஸவயஜுயதீ ருபம, தூஸதத மதீகசரம் இகுந கமயம் தீஷஜம், பூதபகருணம் ஜுயதீ ஜுயதீஷம் தமஸ பரம், அக்ஷம் ஸவ பூதஸதம் தத விஷ்ணு பரமம் பதம்' இதயாதிகளாலும், 'அபரகருத குணஸபாத தீககுணம் பரீயதே, அனூ ராத விடகுணம் கததயமாத மயாத, அஜம விவதம் ஸவபோதீ தீதவ ஸாவககாணம், இகுநம் தாம குணம் பரம' யதம குண தீதக, ஸ்வரூபம் பரமணன தச குணச பரீயதே, இகுந்பகருதபாலே ய ஸ சகதி: பரீயதீத, காதருதவம் தாம யத தவ ஸவதததய பரீயமணிதம், ஸ்வவம் தாம தத பரீயதம் குண தகவாத தீதக, சரம் ஸாதீயது ய தவ ஸதம் குவதே ஜகத, பம தாம குண ஸவ கதீதே குணதீதக, தவியாபாதபாலே விவரவிஷ்ணு ஸி ய, விவம் தாம குண ஸவம் அபுததவபரமண, ஸவகாயதபக்ஷா ய தத தேஜஸ ஸதாஸுதம' இதயாதிகளாலும் விசதமகருமிற, பஞ்சராதமபாலேயம், 'யதே வ இபாதி பூதாதி ஜாததே, வேத ஸாதீ விவத, யத பரமதயபிஸமவிசத' + பரமமனோய மகமவித, 'பாணீ ரஜதய கருத, ஸரு ததவ யத வஸய, பதமயம் குதே அஜாம' + அதத, ப்ரவிஷ்ட் சாத ஜாதம்' + 'பாதிஸய விவ பூதாதி' இதயாதியாலும், 'ஸ ஹோவா, மணிபாத வஸவம், தேத தரமஸதீயதேவ தேவ இதீ, கதீயதே தரமஸதீயதீ, அஷ்டம ஸவ: காதச குதா, தவதாதீதய த கதீயத இதீதரணவ பரமபாத, த்ரயஸ்தீயத' இயாதியாலும், 'பெஸ்தீயாவியே கோபவாத கோபவாத' கெஸகிகத கெஸக, கெஸகிகதயத கெஸகிகத, அனடிஸயத அனடிஸய, கெஸகிகத கெஸதமச கெஸதம்; ஆதீதவயாதகீதவய அனடிஸயத' இயாதியாலும், 'ஐசுஜஸமாதி

களையும் ப்ராஹ்மணத்திவரணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாகயங்களால் சொல்லப்படுகிற விபூதியை, *ஸாக்ஷச ப்ரதிஸர்க்க்ச வம்சோ மந்வந்தரானி ச, வம்சாதுசரீத்ஞ்சவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்* என்கிற படியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மர்வந்தரங்களையும் வம்சாது சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற முகேக விசதமாகருகிற புராணம்போலவும், *உத்தந்தாவி வராஹேண*, *இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரோ நீததே பத்மம்* இத்தயாதிகளாலே சொல்லப் படுகிற அவதாரசேஷ்டதங்களை *ராமாயணம், *நாராயண கதாம்* என்னும்படி ராம க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதியாதிகையாலும், *அத் விஷ்ணு மஹாதேஜா அதீத்யாம் ஸமஜாயத், வாமநம் ருபமாஸ்தாய வைரோசந்ருபாகமத், தரீத் க்ரமாந்அத் பிக்ஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரமய லோகாந் லோகாந்தா ஸாவலோக ஹிதே ரக:, மஹேந்த்ராய புந். பராத்த நீயம்ய பவிமோஜஸா* இத்தயாதிகளாலே ப்ராஸங்கிக மாக அவதாரந்தர சேஷ்டதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோகூதர்மத்திலே ஸ்ரீ ஜம்மாவஸ்பத்திலே *நாரதேநவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநாதந:* என்று தொடங்கி, *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸந்தாபயிஷ்யாமி மேதீத்ம், வேதாம்சகைவேதாதீஷ்யாமி மஜ்ஜிமாநாத் மஹாணவே, த்விதீயம் கூமரகுபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்த்ரம் தாரயிஷ்யாமி அமருதாந்தே த்விஜோத்தமம்* இத்தயாதியாலே தசாவதார சேஷ்டதங்களையும் விசதமாகருகிற இதிஹாஸம் போலவும், *நீலதீயதமந்த்யஸதா வித்யுலேகேவ பாஸ்வரா* *மமோமம்* புராணசீரோ பாருப: *இத்தயாதிகளாலே விக்ரஹத் தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்யாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித் துக்கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிறபடியே விசதமாகச் சொன்ன வேதோபபர்மஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவார்களென்கை.

இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முமுக்ரீ முகில வண்ணன்* மைப்படிமேனி* *பச்சைமேனி—தாமரைக்காடு *சறபூவைப் பூவினம்* *கார்கலத் மேனி* துயரறு சுடரடி *புனக்கரையிறத்த* என்று உபகரமமே பிடித்து உபஸமஹாரபர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாதிருகியே. *தெரியச் சொன்ன* என்கிறவித—திருவாய்மொழிச் சந்தையையாகிலும்—உபபர்மஹணத்வம் ப்ரபந்த்ரங்களுக்கும ஒருமென்கிற கொள்ளவேணும், வேதத்வம் சொல்லுகிற போது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இக்குமொக்குமியே. பஞ்சராத்ரபுராணேதி ஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸவருபாதிஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப் பட்டதேயாகிலும் இவ்வோவர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லுகுறையிலே.

.... (54)

55. உபபர்மஹணத்வ ஸாமயமுண்டானாலும், இவ்வாமுவார் ப்ரபந்தங்களுக் குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணதிகளுக்கிலே யென்னுமிடத்தை அறிவிக்கைக்காக, உபயத்தினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோவி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார்—(கல்பாதீயிலென்று தொடங்கி)

(மு.) 55. கல்பாதீயில் தோற்றிற்று வர்ணிகரும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸம், மோஹ சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணக்கடலை வெந்தார்க்கு மாறுமணித்து ஏறேற்ச கமுந்ருடுமாலமர்பிச்சத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும். ஆர்ஷமும்.

அதாவது—யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் பரஹ்மணு புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்மயம் தத்ஸவருபேண வர்ணயதே* என்கிறபடியே குணதர வச்சயனான

தனக்கு காவேர்பேதக குணத்தையும் எவரேனையுமாய், அதிலொரு குணம் பரகர மாதிரிகளும்விசேஷத்தைவிடிற ஸங்கீதனுல ஸாதவீகங்களெ ராஜஸஸ் தாமஸஸ் தீதஸ் எனறு ஸாதேர்னங்களென்றும் ஸாதலக்ஷகங்களென்றும் ராஜஸ்களென்றும் தம் ஸங்களைன்றும் சொன்னபடிநிறி அமரஸஸ்களாகவிற கலபங்களி னுடைய ஆதி கஸிலே உடறிதமரன் குணதருணமாக ப்ரதிபக் தமனபடியும், அகதேத சிவசய மாஹாதமயம் தாமஸேஷு ப்ரதிநித்தம், ராஜஸேஷு ச மாஹாதமயம் அக்ரம் ப்ரஹ்மே ஷீஷு, ஸாதவீகேஷத கமபேஷு மாஹாதமயத்தம ஹே, தேஷவேஷ யோக ஸமயித்தா க்ஷியுய்த் ப்ரபவ தீதம், ஸங்கீதஸேஷு ஸாதலயப் ப்ரேதருகுச் சித்தயயிதஸ் எனவிற படியே தமஸ கலபங்களில் அகஸிவிவாகளுடைய மாஹாதமயத்தைதபு, ராஜஸ கலபங்களில் தனனுடைய மாஹாதமயத்தைதபு, ஸாதலக்ஷகங்களில் ஸாதலக்ஷக கலபங்களில் தனனுடைய மாஹாதமயத்தைதபு, ஸாதலக்ஷக கலபங்களில் ப்ரதாரஸங்கீதகினி மாஹாதமயத்தைதபு வானியப்கிரதும் சகரமுதனுடைய மஹாதமயத்தேவ ப்ரபவப் ப்ரபுருத்தேவ ஸுனவீதஸ் எனவிறபடியே இவன் வரகஸிலே இசைபதம் பிறகளைகதபு. பான் அதுகதற மராமான கிணவும. சைதனஸெனவிறநி கிணவெனதே இவனிடத்திலே கொளையெனும், சைதமெனவிறநி கிணவுகரு வரசகம்; சைதஸ லெனவிறநி துவம் கிணவுகரு வரசகமாக வதநிடமகளிலே கணடுகொளவத.

ஆக இப்படி, மிகுந்தன சதர்முகன விரைவும், *அத்யம் தேந் வரம் தேவ
யநித்யம் வானுததுஷ்*, மாத்யோ பூதவ பவாதேவ மாராத்ய கேவ. யம் வநுவ
ச தேவோ: வரம் மாதேந் கருணாந், யேந்நம் வாயுதநம் பூத்யாத் பூத்யாதேவயம்*
என்று வரம் வேண்டி வரையாதவாறு காணுகையானே, *நவஞ்சு நூர் மலையானோ
மோஷாநூர்நீ கரய* என்று பகவான் கிரியாகிதத வயாலுமக ஆகமநி
யோந் சாலதர பரவாதகனன நூதன *பின்வந்தி கரதனன கமயி
பிஞ்சுநன்* என்றும், *கடங்கில சுநீதன்* என்றும், *வெகதாரெனபு சுநீதம்
மெயிற பூரி* என்றும், *அகலம் புவியேந்நதுபுடையா* என்றும், *ஆதம்
பிரைபு மரயபுடையம் சடைமென்னித* என்றும், *ஐநேரி* என்றும், *சுநன்
நூம் கொன்னிலும் ஸூயிலவேல் கூதத* என்றும், *ஆவயா கண்டததன்*
என்றும் சொன்னுறிபடியே தம்பர்காருகையானே கிறிஸ்துததிபரையு, *உத்பத்
நதந்நமந்* பாயு பரவாயம், ராதிரை சமாதேயமித் தத் கிரேத் தவேசா
இதயாதிபரையு, *சமசாரபாயம் தொடக்கமான் கிறிஸ்துததிபரையு கீ அதுஷ்க
கைகரு வேறதவென்* என்று தேவி டேருமுபு சமசாரகனநிலே ஸஞ்சரிதது,
சவாலமத்தை உடம்பெயரும் பூரி, அதததிரையிலையபுண்டு, வயாகர சாமததை
புரிதது, நதி சகர ஸபாயாதிசன் ஐண்டியிலே வளரித ஸாவேசவரன் தன் ஸா
வலுபுரதுருணமாக வேதமனுன கிறிஸ்தேசவரநி மேற்கொண்டு உலாவுபா
போலே தன்னறிவுகேட்டுகதுருணமாக ஐரூர லீயவான் கிறுபத்தை வலு
மாக உடையவலும், மந்தர களிதது கருத்தம் பண்ணுமோபாதி சகாரபயம் போலே
சுழன்ருவிலும், விஷததை கண்டததிலே தரிக்கையிலே கமயிறகாடிகு அறிசரித
சகதிகரிவிலே பென்று தனனை சவாலுக் கிறிஸ்துபுரததிபரையு கிரே, ஸ்வ
லுணம் திவ்யெயிதது, *ஸ்தவம் விஷ்ணுபரகசமாயகையானே, *ஆமெலே வளர்
தான்த தான் வணங்குமாறு—ஸாவாக்கு மேலிருக்கதகரததான்* எனதிபடியே
அகபுதகடாலமததன ஸாவேசவரநி தான் உயாலிக்கும் ப்ரகாரததை
உபிரதிகசக கேட்டுககரகையானே ஸ்தவகிரேட்டாய் ருதிதவததன் வத
ஸாஜாதயத்தையுடையான் அகலைய புணதய ததது மாககண்டேயாகன ஸ
வாலிலே ஒருவனுன் புணதயன், *பூரான ஸயுநிதிகாத் பவாத் வதன் பவீஷயி, தேவா
பாயாத்யபு யாதவ் வேஸயதே பவாத்* என்று ஸ்ரீபாசரபவானுக்கு வரபா
ததம் பண்ணுகையானே ஸாஜாதியான் ருதிதன் பவாததம் ருதிபிரோகத
களான ப்ரகாத்களினுடைய உதயததக்கு ஸூயென்சன்.

அதாவது—*ஸ்ருஷ்டிம் தத்: கரீஷ்யமி த்வாமாவிசய ப்ரஜாபதே* *கல்யாண்தே நூத்ருபி யோ க்ரஸ்தே ஸக்லம் ஜகத்* *விஷ்ணுராதமா பகவதோ பவஸ்யமிததேஜன:* என்கிறபடியே, *திசைமுக்கள் கருவுள விற்பிருந்த படைத்திட்ட கருமங்களும்* என்றும், *வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்* என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம நூத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணு கிறத்க் செய்தே, *அரண்யனென வலகழித்த அமைத தானே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரீபுர த்ஹம் மாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம நூத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக .லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, *ஃபுவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேக ரூபண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியாளுப்போலே ப்ரஹ்மநூத்ரர்களுக்கும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாகும்வன்.

திருத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனு மொரு காரியத்திலும் வந்தால் ஒருந்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தைபு முடையவனுக்கையாலே *இன்கவிபாடும் பரமகவிளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக் வேண்டி. லால் அதுகவிதான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவினைப் பாடவல்ல மேலான கவிளான வ்யாஸப்ராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிக்கும், *செந் தமிழ் பாடுவாரான மூதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடு வித்துக் கொள்ளாதே *நேர்ப்படயான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்* என்கிற படியே தனக்குத் தகுதியாமபடி. வாயகக் பசில்லுக்கைக் கடியான ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் எனக்கின நிக்கேயிருக்க *எனனைத்தன் னுக்கி* என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையனும்படி. பண்ணி, *என் நாழுதல்வந்து புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திகு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னுளியே தப்புதலின்ரி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாசிறுக்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்ஷ்ரீசத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாத படியாகக் கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தகைப் புகழ்* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்த வித்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதலும் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானுக் கினைத்து, *தன் சொல்லால் தான தன்னைக் கீர்த்தித்த* என்றும், தன்னைத்தானே துதித்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'சொல்லும் தன்னது, *சொன்னானும்தான், சொல் லிறும் தன்னை' என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமியையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு காவுடை யேற்கு என்று ஒன்றுக்கும் விக்குதலாகாத ஸர்வாதிகளை என்னுத்தி மாத்ரத் தாலே விக்குதலும்படி. பண்ணாவல்ல நாவீறுடைய வென்க்கென்றும், *நாவிய மாலிசை மாலிகளைத் தி மண்ணப் பெற்றேன* என்று வெஞ்சொழியவாக் ப்ரவ்ருத்தி மாபர்த்தாலே இசைமாலிகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றேனென்றும், *மொய்ய சொல்லாலிசை மாலிகளைத் தி யுள்ளப்பெற்றேன* என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அதுஸந்திகைப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோளைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு* என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வென்க்கென்றும் நான் பாடினே லுக் கினைத்து நானும் *சடகோபன் சொல்* எனறவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக் கினைத்து நானும் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி, *என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினு

அகரவத—*விருஷ்டிம் தத் க்விஷ்யத் தவாபாஷீய பரஜாபதே* *கம்பாந்தே
நூர்நுப் யோ க்ராதே ஸ்ரீயம் ஜகத்* *விஷ்ணுரதய பகவதே பவஸ்யமிதேஜனா*
எனவற்படியும், *திசுகழுகன கருஷுன வீற்றிருந்த படைததிட கருங்கனனா*
என்றும், *வெள்ள கீர்ச்சலையாலும் கினனிட வேரலாயம் வினங்க கினறய*
என்றும் சொல்லுமபடி ப்ரஹ்ம நுதராகளுக்கு அந்தரயாமியராக கொண்டு ஸ்ரீகுஷ்டி
ஸமஹாராதிகளைப் பண்ணு கிறகச் செய்தே, *அரணயனென வுலகழித்து அமைத
துளனே* என்று ஜகத்க்கருஷ்டி வேதீதாபதேசம் ஜகத்க்கமஹாரம் தரீபுர தஹ*
மாதிரி விவரஹ ப்ரஹ்ம நுதராகன தாககனே செயதராகனாக லோகததார
சொல்லுமபடி செய்தாபிபாஸே, *ஸுஷுருவா முதலவனே* என்று ஸ்ரீவேக ருபேண
கின்று கார்யம் செயபுமிடததின தனகருத்தரானே அடியாரூபபாஸே ப்ரஹ்மநுதர
களுக்கும் தரானே அடியாய அவாகனே சரீரமாகக் கொண்டு கின்று ஸ்ரீகுஷ்டியாதி
களைப் பண்ணி அவாகன செயதராகனென்று ப்ரஸித்தமாகவென.

திருத்துககே துப்பரவாம எனகிறபடியே ஏதென மொரு காரியத்திலும்
வாதாஸ ஒருதருணத்தககொண்டி கார்யம் தலைகடடிககொள்ளவலை ஸாமாத
யதததபு முண்டயவகுதகயாலே *இனகனிபரூம் பரமகனிகளால் தனகவிதான
தனனப்பாறியிபாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தனனைக் கவிபாறிகிக வேண்டி
னூ அதுககிடான ஜஞாஸகதயாதிகளால் குறைவறநவாகளாய இனிய கனிகளைப்
பாடவகம் மேலான கனிகளான வபாஸபராதர வாமகி ப்ரபுருதிகளும், *சொ
தமிழ பாறவாரான முதலமுலார்களு முண்டாமிருதக, அவர்களைக் கொண்டு பாடு
கிததக கொள்ளாதே *சோபடயான சொல்லும் கீர்மமிகலாயகவிஷ* எனகிற
படியே தனகருத தருதியாமபடி வாயககச சொல்லுதக கடியான ஜஞாஸதி
ருணவகன என்கனே நிககேமிருதக *எனனைததனனுககி* எனகிறபடியே எனனைத்
தனனேடுடொதத ஜஞாஸகதிகளைபுதலயனும்படி பண்ணி, என காமுதவகத
புருகது* எனகிறபடியே எனனுடைய வாகப்ரவருததிகரு முதலாய வகது புருதது

எனனுமியே தப்புதலினி எனகிறபடியே எனனை உபகரணமாகக்
கொண்டு பாடாமிகச செய்தே எனனுடைய ஸபர்ச்சதரல வகத தேரவும் தட்டாத
படியாகக் கொண்டு, *தனனை வயருத்தனாகப் புகழ* எனகிறபடியே என புகழுக
வித்தானே ஸ்ரீவைகுண்டகாததும் அவருததை ஜஸவாயம் பெறருதுக கினைதது,
தன சொலவல தான தனனைக் கோதிதத என்றும், தனனைதானே துதிதது*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *சொல்லும் தன்னது, *சொன்னனும்தான, சொல்
வீற்றும் தனை* எனனுமபடி எனகரு அகதராத்மாவாய கின்று தனனைதானே
னதுதிதது.

*வலககையாதி சிடகககச சங்கமிவையுட மாலவண்ணனை மலகரு காவுட
யேருது* என்று ஒருதருணம் கிகருதனுகத ஸர்வாதிகனை என்னுகதி மாதரத்
தாலே கிகருதனும்படி பண்ணவலை காவீறுடைய வெனககென்றும், *காவிய
ஸலிசை மாலிகனேததி கண்ணப் பெற்றேன* என்று கெஞ்சொழியவாக ப்ரவருத்தி
மாத்ரத்தாலே இசைமாலிகனைக் கொண்டு ஸதுதிததக கிடடப் பெற்றேனென்றும்,
மொய்ய சொலவலிசை மாலிகனேததி யுளன்பெற்றேன என்று செழிகத
சொலவலேயுண்டாய இசையோடே கூடியிருததான தொடைகளாலே யேத்தி
அறுஸநிககப் பெற்றேனென்றும், *வானக கோனைக் கவி சொலவ வலகேருது*
என்று ஸ்ரீவைகுண்டகாததிகை கவிசொலவலவல வெனககென்றும் கானபாடுனே
னுக கினைத்து கானும் சொலவ, *சடகோபன சொல* எனவொழி கவிதைதத்
பாடுனேனுக கினைத்து கானும் அனுகூலிப்பண்ணுமபடி, *என சொலவால் யான
சொன்ன கிளகவி யென்பீதது* எனகிறபடியே எனனுடைய வசுவயகதியாலே
என கர்த்தாவாகச சொன்ன இனிய கவியென்று ஸாடகலே ப்ரஸித்தமாககிடு

னென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால் இவர் ஸர்வேச்வரனரு
ளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து. .... (57)

53. இப்படி இப்பரபந்தங்களுக்கு மூலவைலகூண்யத்தாலே வந்தவேற்ற
முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிகே வகத்ருவைலகூண்யத்தால் வந்த வேற்றமு
முண்டென்று அறிவிக்கைக்காக ருஷிகளிற் காட்டில ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யா
வ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்—(தம்வியஜஞாந்தாலே என்று தொடங்கி).

(மு.) 58. தம்வியஜஞாந்தாலே தெவித்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்
பாரைப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து முவாறு
மாலம் மோவித்து எருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவா.

அதாவது—*ஹ்ருஷ்டம் பாஷிதம் ஸைவ கதியா யச்ச சேஷ்டிதம், தந ஸாவம தம்
வீர்யேன யதாவத் ஸம்பரப்யதி* என்கிறபடியே தாம் தாம் அதுஷ்டித்த தபோருப
மான தர்மத்தினுடைய சகதியாலே ஜுனித்த ஜ்ஞாந்தாலே, *கண்ணம் தெளிந்தும்*
என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளிவயறிந்து, அதுதான், *ந் போதாத் அபரம்
ஸுகம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷத்யுகதராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமு
மடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப்போலன்றே, தர்ம
வீர்யத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுகும் எதிர்த்தட்டாம்படி.
மயர்வறமதிஸமருளினன் என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே
வந்ததாய் ஜ்ஞாநவிபாகருபையான பகதியாலே. தெளிவுகும் ஹர்ஷத்துகும்
எதிர்த்தட்டாம்படி. *மதியெல்லாமுள்கலங்கி* என்கிறபடியே விரஹவயதையாலே
ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம்
பெருமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி.
எத்திறம் என்றும் *பிறந்தவாறும* என்றும், *கண்கள் சிவந்து* என்றும்
ஸர்வாதிகுய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுயிருகச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபலரா
யிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவந்த் செளர்யவ்ருத்தாந்தத்தையும், அகர்ம
வச்யன யிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப்போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக
ஂத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவார்த்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன
கண்ணும் வாயும் துவார்த்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியை
யும் அதுஸத்தித்து 'ஈதென்ன ப்ரகாரம்! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!' என்று ஓரோரனில
அவ்வாறுமாஸமாக மூவாறுமாஸம் மோஷித்து, *வருந்தி நான் வாசகமாலே கொண்டு*
என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுக்குமாபோலே வருத்தப்
பட்டு *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* என்கிறபடியே அநுபவாலபகலேசத்தாலே
அவன்படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்ந்த
சொற்களால்* என்கிறபடியே *எங்கே காண்கேன்* என்கிற மகச்சைதில்யத்தாலே
கத்தகஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் நூற்கனோற்றேன்* என்று இப்ப்ர
பந்தத்தை கிரிகிறிவிவ ரென்கை. .... (58)

59. இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன
றிகே இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார்—
(ஸ்வாத்யாயேத்யாதித்யால்).

(மு) 59 ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஒதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாசபாசபத்தர்; அவன வழங்கும் தீவ்ய சக்ஷஸ்ஸாலே தேதே காட்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸித் யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமதேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணய ஸ்வாத்யாயத் சக்ஷாயோகஸ் ததா பரம், நமாமஸ்சக்ஷாஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சகயதே* என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டும் த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாமஸ சக்ஷாஸ்ஸால பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்ச்யமான வேதத்தை ஒதியும், யமகியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தம் அவவழியாலே ததுபயவிஷயமான பரமாத்மாவை ஏவமபூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸவயத்தேக கண்ட காட்சியில் (அ)வைசத்யத்தாலே *ஒதியுணர்ந்தவர்* என்கிறபடியே வேத சாஸ்த்ரங்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்ற எவும் *ஆசாபாச சணதர் பத்தா:* என்கிறபடியே ஸாமஸாரிக போகவிஷயங்களான *ஆசாககய பாசசதங்களாலே பந்திக்கப்பட்டிருப்பார்கள், *தீவ்யம் ததாயி தே சக்ஷா:* என்கிறபடியே தன்னைக்காண்கைக்கு ஸாத்மக அவன கொடுத்த தீவ்ய ஜ்ஞாநரூப சக்ஷாஸ்ஸாலே, *நேரே கடிக்கமலத்துளவிறுந்தும் காண்கிலான* என்றும் *கார் செறிந்த கண்டத்தா னென்கண்ணுன காணுன* என்றும், *சீருடிதான காணமாட்டாத தரகலதேசவடி* என்றும், *கட்கரிய பிரமன சிவனிந்திர நென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வருளுளாரிற் காட்டில் ஜ்ஞாநசகத்யாதிகளாலதிகராய, *தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞாலமுண்டவன்—ஒருவாகுத் தரமநிபலாமோ* என்று தங்களை யொழிய ஒருவர்க்கு மநியப்போகா தெளிந்திருக்கும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காணவரியவையு, *அறிந்தனவேதவரும் பொருள் தூல்கள அறிந்தன கொளக அரும்பொருள்கள* என்கிறபடியே *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* இத்த்யாதியாலே வேதங்களும் அநியவரிய வஸ்துவென்றே அறியும்படியாய் *கேட்பார்க்கரும்பொருளாய கிணற்* என்று, *நாயமாத்தா ப்ரவசதேந் லப்யோத் மேதயா ந பஹாநா ச்ருதேந்* என்கிறபடியே தன ப்ரஸாத மொழிய ஸவயத்தத்தாலே சரவணதிகள பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேசுவரனை, *கண்டேன கமலமலாபபாதம்* என்கிறபடியே அவன தானே காட்டுகையாலே விசதமமாகக் கண்டபோதே *பொய்ந்தின ஞானமும்* என்று தொடங்கி, *இம்மின்ற கீர்மையினியாமுருமை* என்று அவித்த்யாதிகளை விடுவித்தருளவேணுமென்று அவனைக் காலகட்டுமபடி இவர்க்கு *மற்ற வன்பாசங்கள்* என்று ஸவயத்த கிவர்த்த்யமஸலாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்யஸங்கைகள் *பாசங்கள் கீங்கி* என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வாஸநமாக விடகன்ற தென்கை. (59)

60. இவ்வளவு மன்றிகே தாரகாதிவைலக்ஷணயத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்பாவருத்தியை யருளிச் செய்கிறார்—(அவர்களுக்கீத்யாதியாலே)

(மு.) 60. அவர்களுக்கும் காயோடென்னுமியையே தாரகாதிகள், இவர்க் கெல்லாம் கண்ணிறே

அதாவது—ருஷிகளானவர்களுக்கு *காயோடு நீடு கனியுண்டு விசகடுங்கால் நுகர்ந்து* என்றும் *வீழுகனியு முழியு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமுலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போகங்கள்; ஆ—8

ருஷிம் ஜுஷாமோஹை என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிறருகிலும் தாரகாதி
கள் அவையன்று, கருஷணத்ருஷணாததவமான விவாகுத *உண்ணுஞ்சோழ பருகு
நீர் தினனும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்- என்கையாலே தாரகபோஷகபோக
யங்களெல்லாம் கருஷணனை யிறே யென்கை. ... .. (60)

61 இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் நசையற்று பகவ
தேகபரானவிவர் ததவிரஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருதவிஷய
ஸங்கம் அருமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார்-
(அழுநீர் இதயாதிபால)

(மு.) 61. அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்புத்தூய் திருமாலென்று
எங்கே காண்கேன்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ர
வியோகத்திலே.

அதாவது—*சேயரிககண அமுநீர்துளும்ப அலமருகினறன்* என்றும்,
கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் என்றும், *சிறதை கலங்கித் திருமா
லென்றழைப்பன்* என்றும், *எங்கே காண்கேனின் துழாய்மமான தன்னை*
என்றும், *உண்ணக்காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்
விரஹ வயஸந்ததாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிசுசேத்யமான கடலோடு
நீர்விவரமான மலையோடு அசசமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும்தேடி ஹ்ருதயம்
கலங்கி 'சரிய,பதியே! என்றுகூப்பிட்டு எங்கே காண்க கடவேனென்று இவர் படுமல
மாப்பு, ஸ்ரீவலிஷ்டபகவான புத்ரவியோக கலேசத்தாலே, *ஸ மேரு கூடாநாத்மாநம்
முமோச பகவாத் ருஷி, சிரஸதஸ்ய சிலாயாகுச தூவராஜாவிபாபத, ந மமாரச பாத்தேந
ததா ஸ முநீஸத்தம், ததாநீழித்தவா பகவாத் ஸ விஷேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்
தோபி ந ததாஸ ஹுதாசந, தீப்யமானோப்யமித்ராகநம் தீதோகநீர்பவத் ததா ஸ ஸமுதாபி
ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி, கண்டே பதத்வா சிலாம் ரூபிம் நீபபாத தம்மபனி*
என்கிறபடியே மலையிலே ஏறிவிழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கலலைக்
கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவயாஸபகவான புத்ரவிரஹம்
பொறுக்கமாட்டாமல் *தவையாய்நோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேநி* என்கிறபடியே
புத்ரனை! யென்று வாயவிட்டுக்கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெருமையால்
அலமந்துதிரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிசலேஷத்திலே நடக்கு மென்றபடி.

62. இயமாத்ரமேபன்றியே பலஸாதாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும்
இரண்டு தலைகமுமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல்—(பலஸாதநே
த்யாதிபால.)

(மு.) 62. பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நிறைவு
பேச்சிலே தோன்றும்.

அதாவது—*நீரஸாதாதியாஹஸாதஸூக பாவைகலிணு, பேஷஜம் பகவத்ப்ரபதி
ரோநதாத்யந்திக் மதா, தஸமாத ததப்பாப்தயே யந்த. காததவய பண்டிதை நரை, தத்
ப்ரபதி ஹேதுர் ஐஞாநஞ்ச காம சோக்தம் மஹாமுநே* இதயாதிக்களாலே பகவத்ப்ரப
தியே பலமாகவும், காமஜஞ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இநதராதிதேவதாத்ரயாயி
யான ஈசுவரனே உததேசயனாகையாலே இந்த்ராதிதேவதைகள் அநுவர்த்தநீய
ராகவுமிதே ருஷிகள சொல்லுவது. *தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே* *வழு
விலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத்
ஸாதநமும் *நாகணைமிசை நம்பிரான சரணேசரண்* அடிக் கீழ்மாரந்து புருநதேனே*
என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், *மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தேவதாந்தரங்கள்

அநுவர்த்தநீயரல்லராகவுமீதே இவரானிச செய்தது. ஆகையால் பலத்திலும் ஸாதந்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டுதலைபிள பேசுகிலும் தெரியுமென்கை.

ஸகல வேதஸங்கரஹமான திருமந்த்ரத்தில ப்ரதமபத்தாலே சேஷதவகை நிருபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபத்தில சதார்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைகர்யமேயாகையாலும், மத்யமபத ப்ரதிபாதிதமான பகவத்யந்த பாரதந்தர்யததுக்கு ததேகோபாயதவ மொழிய ஸ்வரூகணே ஸவப்ரவருத்தி சேராமையாலும் மத்யமாகுரபரதிபாதிதமான பகவத நநயார்ஹதவததுக்கு தேவதாந்தரானுவர்த்தகநகநடும் ஸஹியாமையாலும் பகவத பராப்திமாதரம் பலமாகவும், ஸ்வயதந்ரூபகாமாதிகள் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுகததேவதைகள் பகவத விசேஷணதயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சிகளுக்குப் பரிதாஜ்யமாயிதே திருப்பது. ஆனபின்பு பலாதிதர யத்தில அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கு இவர் ப்ரதிபத்திக்கு மெருவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்தவயாவ்ருததர் எனறதாயிற்று. ... (62)

63. ஆக, நாமவீரேய்யாதி (58) வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வகத்ரு வைலக்ஷணயத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷணயந்தனை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல்—(ராமாயணமென்று தொடங்கி)

(மு.) 63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்ப வாத்யஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எசிலீவாய் சுததீபன்னுமல் திருமால் வனகவியேறை வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்நதுகொண்டு உரிய சோல்வாய்த்தவிது வேதாதீகளில் பெளருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ண வங்கனபோலே அருவிச செயலில் ஸாரம்.

அதாவது—*காவ்யம் ராமாயணம் கீருத்ஸநம் ஈத்ருகை: கரவான்யஹம்* என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபகரமித்து கங்காஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மணயோத்தபத்தி புஷ்பகவர்ணந்ரூப கதைகளைப் பரகப் பேசுகையாலே அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணி வாகசுத்திவந்திதே ஸ்ரீ வாலமீகி பகவானுக்கு. *நாராயண கதாமீமாம்* என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபகரமித்து ஸம்பவ பர்வத் திலே காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்தபத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்தபத்திப்ரகாரங்களை விஸதரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல்பட்டோலை' எனலுப்படி பரகரூபத்த ப்ரகாராதிகளையே பரகக் கிறார் வர்ணித்த படியாலும்' அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தையான வாககை, *அஸத் கீர்த்தநாத்நா பரீவாத்தநபாமஸூலாம், வாசம் செளரீகதாலாபகங்கயைவ புரீமதேஹ* என்று அஸத் கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அஸமந்து புழுதி படைத்த வாககை பகவத் கதாலாபமாகிற கவகையாலே சுத்தமாகருகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினினிதே ஸ்ரீ வேதவயால பகவான். ஸ்ரீ வாலமீகி பகவான் இப்படி அதுதபித்த வாகசத்தி பண்ணிறநிலை கிலும் இந்த ந்யாய மவனுக்கு மெருக்குமென்று கினைத்திதே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபகரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாககை அசுத்தையாகுகி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, *திருமாலவன் கவி யாத கற்றிறன்* என்று சரியப்பதினிடைய கவியென்று அடியில் வாயோலைபிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* என்கிறபடியும் அந்நபரமான சப்தங் கள ஒன்றும் ஹ்ருகஸாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்த *உரிய சொல்லாலிசை மாலேகனே ததி* என்கிறபடியே விஷயத்துக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப் பட்டதாய் *வாய்த்தவாசிரம்* என்று வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்

ப்ரபந்தம், *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத் கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மதுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருக்கு மாபோலே, அந்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை, இத்தால் *திடீரந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர பரஸ்தவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வயாவ்ருத்த மாய், பகவத் ப்ரதிபாத ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ வாகள ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைவக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... . (63)

64. இனிமேல் இப்படி அருளிச் செயலில் ஸாரமான இதன ப்ராமான்யாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்காக ஆழவார்களுடைய ஐகண்ட்யத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிசசெய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ரபலயத்தையும் ப்ரதிபாதி யா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷக பரிதயாஜ்யங்களாம் படியை அருளிச செய்கிறார் (குருகீஷ்யேத்யாதியால.)

(மு.) 64. குருகீஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழ்க்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிறே பேசுமேககண்டில் என்னிலிரு வென்று மிவ ருரைகொள்ளமொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நாயைக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்கச் சேராதவை மறு விபரிதங்கள் போலே.

அதாவது—ருஷிகளில் குருகீஷ்யர்களான வயாஸ் ஜைமினிகளில் குருவாஸ் யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு ஸிஷ்யனுள் ஜைமினியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூத்ரத்தாக்கு நிர்சுவரவாதாதிகளால் வந்த விரோதத்தை, *ஸம்பந்தேதீதீ ஜைமிநிஃ* அந்யார்த்தம் து ஜைமிகி. *பரம ஜைமிநிர் முக்யத்வாத் *ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி.* இத்யாதியான பரஹ்ம ஸூத்ரங்களாலே ஜைமினிகளுக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்வனை ததுபாஸ தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடமே தோற்றும்கையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாகயாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேசஸப்த பரமாத்ம ததவஜ்ஞாநமுடையவனுக் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவயாஸனும் ஜைமினியும் ஏககண்டர்கள், இனி தேவதா கிராகரணம் பண்ணினிவிது சாவரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பௌருஷேயதவமடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கலபித்த வேதாப்ராமான்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை கிமதிப்பதாகிற பரஹ்மபர கிராகரித்து, வேதப்ராமான்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யத்தைகளை ஸாதிககையினுண்டான இச்சையாலே ஸ்வமதமன்றியிலேயிருக்கப் பரமதத்தை அவலபித்ததுச் சொன்னுள்ளன றுதல், அன்றிகே தேவதா கிராகரணத்தில் தாத்தர்யமிலலை. அசுருத வேதாத்ரர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை கிவாரிககைக்காக கர்மப்ராதாநயம் சொல்லுகையிலே தாத பர்யமாகையாலே, *நஹி நிநா நிந்யம் நிந்திதும் ப்ரவந்தே, நிந்திதாத் இதாத் ப்ரசம்ஸி தும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதாகிராகரணம் பண்ணினிவிதுக் காமப்ரசம்ஸார்த்த மாகையாலே அநயபரமென்றதல் கொள்ளவேணுமென்று, இப்படி பரமதாந்ய பரவங்களுாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியே யிங்கும் அந்யோந்ய வசன விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி, *செஞ் சொற்கவிகாள்* என்றும் *செந்தமிழ் பாடுவார்* என்றும் *இன்கவிபாஸ்* என்றும் பரம

கவிகள்* என்றும், *பதியே பரவதொழும் தொண்டா* என்றும் *அரங்கிலோ வென்றதொழும் தொண்டர்* என்றும் பரஸ்பரம் சலாதிதக கொண்டு *பேசிற்றே பேசலையால்* எனவிற்படியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசமேககண்டான் ஆழுவார்களில் வைத்துக்கொண்டு, *எனவில மிருபுகழார் யாவர்* என்று சேஷிகரு அபிசயகராகப் பெற்ற பரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே எனவிறகாட்டிச் சிகக புகழையுடையார் ஆரெனனும் ஸர்வாதிகரான இயருடைய *உரைகொள்ளி மொழி* எனவிற படியே ஸ்ரீராமயணுதிகளையும் ஸ்வகவலையுடையத்தாலே ஐயிகருமபடியான உத்திகளைக்கொண்டு வேதத்துப்பர்மஹிணுப சாஸ்தரங்களில் ஸமசயிதமான அர்த்தகளை கிரீணயிகக வேணும்படியா யிருக்கையாலே *வலகொண்டவாசிரம* எனவிற படியே பரதிபாத்தய வஸ்துவை உளனபடி பரதிபாதிக்கவலை ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தான் இப்பரபாததகருச் சேராத சாலதரகன், *மத்தவாத்த விபரீதா யா ஸமருத்தே ஸர்வயதே* என்று சொல்லப்பட்ட மதுஸீபர் தமரை ஸமருதினை போலக் கழிக்கப்படுமென்கை. .... (34)

65. இப்படி இதுகொண்டு சாலத்தார்த்தகளை கிரீணயித்தவ ராரெனனும் அபேகைப்பிலே அருளிச்செய்திருர். (பாடியகார்த்தயாதி).

(மு.) 65. பாடியகார இதுகொண்டு ஸர்தா வாக்யங்கொருங்கிவிடா.

அதாவது—பாடியகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸர்தாவாக்யங்களில் ஸமதிகதகனான அர்த்தகளைஹம இப்பரபாதத்தில் ஸரிகதிக்கைக் கொண்டு கிரீணயித்து ஒருககவிட்டருளுவென்கை. (65)

66. அவர்தம் அப்படி அருளிச்செய்தருளுக்கை மூலம் ஏதெனனு மபேகைப்பிலே அருளிச்செய்திருர்—(அதுக்கு மூலமியதாதி).

(மு.) 66. அதுக்கு மூலம் 'விதயார்' கெதீர பரமார்யவசதம்.

அதாவது—பாடியகாரர் அப்படி செய்தருளுக்கை, *விதயார் வைத்யாஸ்த் வத்ய கம்பிரமதேயுனகீன* என்று 'இதம் குரு' 'இதம் மாகாஷி' எனவிற வைதத்தாமான வைதிக விதிக்கும் அகவயாயோஜகராயசாஸித்திருக்கும் த்வியருடைய, ஐசவாயாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பிரமான மஹைஸப் பின சென்று மென்று—இவவாழ்வார்போலவார் கிரீணவை சாலத்தரங்கனதான் பின செல்லும் தாகப் பரமாராயரான ஆளவத்தார் அருளிச்செய்த வசகமென்கை. .... (66)

67. இப்படி அபிபுகதரானவர்கள் இது கொண்டு சாலத்தார்த்தகளை கிரீணயிகரும்படி ஸகலவேதோப பர்மஹிணைகளிலும் அபிபரபமாய், இவ்வளவு மனரிககே கிழ்ச்சொன்னபடியே தரவிட வேதமாயக கொண்டு வேத ஸமமா யிருக்கிற ஆபத்தமமான இப்பரபாதத்திலே ஆபதிகரு உறுப்பாக இவர் வேதேரில் விஷயங்களை எடுப்பானென்னெனவிற சவகையிலே அருளிச் செய்திருர்—(ஆபதிக்கீத்யாதி).

(மு.) 67. ஆபதிக்கு இவ் கருதி மாக்கண்டேவன் பார்த்தனென்கிற விவ வயான மறு பரமவாதிக்கே வேதம் சொல்லுமாயேலே.

அதாவது—இதில் சொல்லுவிற அர்த்தங்களில் ஆபதிக குறுப்பாக, இவர் *உளனகட்டமிரு சுருதியுள்* என்றும், *மாககண்டேயனும் கரியோ* என்றும்,

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த என்றும் சருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமார்த்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ. பாராசர்ய* என்றும், *யத் வை கீஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும், *ப்ரஹ்மவாதீநோ வதந்தி* என்றும் ஆபதிக குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மதுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறப்போலே யெனக்க. ஆனபின்பு அது தாழ்வஸை, ஆப்த்யதீசயத்துக்கு உறுப பென்று கருத்து இத்தால், கீழ் வேதஸாமயம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அதுகதமாயக கிடந்தவற்றை இவகே அருளிச்செய்தாராயதது. (67)

68. ஆனால் இத்தை உபப்ர்மஹணமாகச் சொன்ன பகைத்தில் வேதவ்யாக் கையாமதொழிய *வேதநுபயீதம் கருதம் *த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸமஹீதம் *த்ராவிடவேத ஸூக்தை.* என்று அபியுகதர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்—(பாரத கீதைக்வினித்யாதியால்).

(மு.) 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையானாலும் வேதாஸ்யமாயம்.

அதாவது—வேதோபப்ர்மஹணமான மஹாபாரதமும், அதில ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், *வேதாந்த்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூப நிஷத்ஸு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறப்போலே இது வேதவ்யாக்க்யையான உபப்ர்மஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமாமெனக்க. வேத ரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் சசாநதோக்ய ஸம் மாகவிடு சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பகைத்திலும் இதன் த்ராவிட வேத த்வஹாகி வாராதென்று கருத்து. .. .... (63)

69. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸம்மென்பது ததுபப்ர்மஹண ஸம்மென்பதாகா கின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்தததுருபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களன்றிடுமே, தாந்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென, ஸம்ஸ கருதமானவற்றைக்கு தத்தததுருணமான அலங்காரங்கள் பலமுண்டானுப்போலே த்ராவிடமான விதக்கும் ஏதததுருணமான அலங்காரங்கள் பலமுண்டென்கிறா (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

(மு) 69 உதாத்தாதி பத் க்ரம் ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரந காண் டாஷட காத்யாயம்ச ப்ர்வாத்யலங்காரங்களபோலே எழுத்தசை கீப்பந் தமடி தோடை நிரைநிரையோசை தனையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண் னீசை தாளம் பத்துது ருயீரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அதாவது—உதாத்தாதிமென்கிறவிடத்தில் ஆகிசபத்த்காலே அதுதாதத் ஸ்வரீத ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதிஸுவர விசேஷங்களும், க்ரம்ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரசநாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்சப்ர்வாதிகள் உபப்ர்மஹண ஸாதாரணம். ப்ர்வாதியென்கிறவிடத்தில் ஆகிசபத்த்கால ஸகத் தாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சேதங்களிலும் காண்டவ்யவஹார முண்டிடுமே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்த்யாயமென்கிற பரிச சேதவ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் ததப்பர்மஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல்—(ஈழுந்தீந்தியதி) ஏழுததாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றுமேழுத்தம். அசையாவது—நேரசை. நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும் சிராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமென்னும் தனையென்னும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தனையுமொன்றாகையால் இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தனையென்றும் சொல்லுமளவில் புந்ருகதமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியையந்தம், தொடையாவது மோனை, இயையு, எதுகை, முரன், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நார்பததுமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நோநிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தனையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தனை, நிரையொன்றாசிரியத்தனை முதலான ஏழுதனையும், இனமாவது, “தாழ்சை, துறை. விருத்தம்” என்கிற பாககளினம் மூன்றும், யாப்பாவது ப்ரபந்தரூபமாகிருக்கை, பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாககள். துறை என்கிறவிதவும்; இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புந்ருகதமாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

பண்ணுவது முநிராத குறிஞ்சி, நடப்பாஷை, நடட்ராகம், செந்நிரியா, தைத்தனம் முதலானவை இசையாவது *குறள துத்தம் கைக்கிளை உழையின் விளரிதரம்* என்கிற பேரோல சொல்லப்படுகிற நிஷாதாஷப காந்தாரஷ்டஜ மதயம தைவத் பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது—*கஜகாண்ச சோரகதி பகாத்தவஜ தாளக. லக்ஷி கீரத்தி பாணிபாதேன கௌர் பஞ்சாந்நல ததா, சதுராமநாய தாளசை தாநாயம் க்ருடத்வஜ; லக்ஷீத் சாலத்ர விதஐதி ரேதே தாளா ப்ரகாத்தீதா* என்கிறபடியே, கஜ கரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்சபர்வாதிகளில் அவாந்தர பரிசச்சேதங்களான அத்யாயாதிகளபோலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிசச்சேதங்களாய், *இப்பததம் *இவை பததம்* என்று சொல்லப்படுகிற திருவார்யமொழிகள்.

நூறுவது—ப்ரதாந பரிசச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகளபோலே *நூறே சொன்ன* *பத்தநூறு* எனனுமபடி நூறுநூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிசச்சேதங்கள். ஆசிரமாவது, *சதுராமிசத்ஸஹஸ்ரானி ச்லோகநாமம்* எனனுமா போலே யிருந்துள்ள மஹாபரிசச்சேதம், முதலான வெண்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்த உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்த பூர்வ கண்ட விவரணமாய், மேலிட்டு மூன்று பத்தம் அதுககு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலிலபத்த பலாவாபதி கதம்யாசிருக்கையாலே உண்டான விபாக வச்சேஷங்களும் விவகூழிதங்களென்று தோற்றுக்கிறது: (முதலான செய்கோல மீதுக்கு முண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயிரம்* என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்றவாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை. .... (69)

70. ஆக இதுகுககீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாமயமும் ததப்பர்ம ஹணஸம்யமும் உண்டெனனுமிடத்தை அருளிச் செய்தார்—இங்ஙனன்றிகே

வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே கிரியிதமாகப் ப்ரஸித்தமாகிருப்பதொன்றென்று, இதுககு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார்மேல்—(அத்வாவேத வேதய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி)

(மு) 70 அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரதவபரமுதுவேதம் வயூஹ வ்யபதி அவதரணங்களில் ஒதினீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமுரத்தியில் பண்ணிய தமிழானவாரே வேதத்தைத் த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்றும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன உபயப்ரகாரமுனறிககே, *வேதவேத்யே பரே புமஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத. ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்தநா* என்று வேத வேதயனுன் பரமபுருஷன் தசரத புத்திரனாயவதித்தவிடத்தில அபேளருசேஷமாயான வேதமும் ஸ்ரீ வாலமீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயண ருபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, *க்யுத்தம்ஸ்ய ரஜஸ: ப்ராசே* ஆதிதய வர்ணம் தம்ஸ: பரஸ்தாத* தத்திஷ்ணே பரமம பதம் ஸதா பசயத் ஸிறய:* யோ வேத நீவிதம் குறாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோசதுதே ஸாவாத் காமாத் ஸஹ, ப்ரஹ்மண விபசசிதா* இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும் ஈசுவரனுடைய பராவஸ்த்தையைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரத்வத்திலே நோக்காய், *முதுவேதம* என்கிறபடியே புருஷ புத்திப்ரபவதோஷகந்தமிலலாதபடி அகாதித்தேவந பழையதா யிருக்கிற வேதமானது, *ஷாட்ருண்யாத வஸுதேவ: ப்ர இதி ஸ பவாத் முத்தபோக்ய:* என்கிறபடியே ஷாட்ருண்ய பரிபூர்ணனாய் முகதபோகயனுமிருக்கிற அநத பரானுவன், *பலாட்யாத் போதாத் ஸங்க்ரிஷுணஸ தவம் ஹாஸி விததுஷ் சாஸ்தர மைசவ்ய வியாத், ப்ரத்தயுமஸஸ ஸாக்ஷதாமௌ ந்யஸ ச பவந் சக்திதேஜேதிருத்தோ பிப்ரான: பாஸி ததவம், கமயஸித் தநா வயூஹி* என்கிறபடியே ஸாக்ஷதாதிவ்ரஹ்ணாத்தமாக வயூஹி பனிடத அவஸ்த்தைசில, *ஸங்க்ரிஷுணி ஸதபாவம் பஜே லோகஹிதேப்ஸயா, க்ரமச. பரஸ்யோத பததி ஸத்திபி: ப்ரான்யதுக்ரஹ:, ப்ரயோஜநமதாந்யசச சாஸ்தர சாஸ்த்ராத்தித் தத்பரவ:, தசாஸ தூர்ய ஸுஷுப் தயாத்யச நதூர்வ்யூஹேபி ஸக்ஷயே* இத்யாதியாலும், *தந்ர ஜ்ஞாந பலத்தவந்த் வாத ரூபம் ஸங்க்ரிஷுணம் ஹரே: ஜசவ்ய விர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யுந் முச்யதே, சக்திதேஜஸஸமுத்தகர்ஷா காகிருதத ததூர் ஹரோ: ஏதே சகதிமயா வ்யூஹா குணோநமேஷ ஸவஸக்ஷண:* இத்யாதியாலும் அநத வயூஹ விசேஷ தத்ருணரூப கருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *பஞ்ச ராதாஸ்ய க்ருத்தஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸவயம்* என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவககா ஈசுவரனதானை யாலே, *ஒதினாய் நீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

இப்படி வயூஹிபவித்த மாத்ரமன்றிககே ஸாவசப்தவாசயனாய் ஸர்வகம் ஸமாராதயனுபக கொண்டு ஸர்வாதத்யாயித்தவேச வ்யாபிதது கிறகும்வஸ்த்தைசில, *ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வைந்ர ஸிறந:, தா யதஸ்யாயசம் பூர்வம் தேச நாராயண: ஸமருத* இத்யாதியாலும், *பாசாஸிதரம் ஸாவேஷம் அனியாமஸ மனீ யஸாம், ரூக்மாபம் ஸவந்நீக்யம் வித்யாத் து புகூஷம் பரம். ஏநமேகே வதந்த்யக்ரீம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணம்பரே ப்ரஹ்ம சாசவதம்* ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய முத்திபி, ஜம்வந்தூத்திஷுவய் நீதயம் ஸமஸாரயதி சக்ரவத்* இத்யாதியாலும், *ஸ ஆத்மம், அங்காந்யந்யா தேவதா:* என்கிறபடியே ஸாவதேவதா சரீரிதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன இவனென்று தோற்றம்படி பூர்வபாகேப ப்ரம்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாதத்யாயிதயா வ்யாபிதயா ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *கேட்டமனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மவ்நாதி ஸ்மருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அதிகதரியனுய் கிறதெவ்வளவு ஸாதுபரீதானுதிகளுக்காக சாமக்ருஷ்ணநியவதாரவகளைப் பண்ணினவவந்ததெதிலை தத்தவதார சேஷ்டிதாதிகளைப் பரதிபாதிக்கைக்காக *படுகதையும்* என்கிறபடியே வருதததீர்த்தகுபமரண ஸ்ரீராமபாண மஹிபாரதாதிதிஹாஸைகளாய் ஆவிரப்பலித்து,

அப்படி அவதாரமுடுகே மூனனினு ரகிதிதருமவன, அவதாரத்திலே பிறபாடலும் இழுவாதபடி, *ஆகஸ்தந்தியாயவண்ண மென்கொலை* என்று விசேஷஜ்ஞா ரூபிடுபடி. ஆசரிதத்திருதயாருணமாக *நமருகந்ததெவவுருவம்* இதயாதிபடியே தரவயகாமுபாஸனசயாதிகளிலும் தேசகாராதிகாராதிகளிலும் ஸாசன போஜனாதிகளிலும் ஒரு விமமறபப ணனிககொண்டு அதயாதஸாஸபனுமிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாய் அவலத்ததிலே ததவைபவ ப்ரதிபாதார்த்தமாக *சடகோபன பண்ணிய தமிழ்* எனனுமபடி ப்ரமேயததனைப்போலே தானும் ஸர்வஸாஸபமாய் ஸாவாதிகாரமாகக் குறுப்பாக த்ராவிடருபமாய்ககொண்டு ஆழுவார் பகலிலே ஆவிரப்பலிக்கையாலே எம்ஸகருத குபமமிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செயதாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு பாகாரமுண்டென்கை, *எய்கறகரிய மறை களை ஆசிரியன் தமிழால் செயதருதலென வரும் சடகோபனை* என்கைகடவதிறே இவைகெவ்வததிலும் எல்லாம் சொல்லுமெய்கிடும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே கோககா கிருக்கையாலிதே இவிரப்படி யருளிச்செய்தது. இததான் *பரத்வபரமென்கையாலே ஸபஷ்டமிதே. (10)

71. ஆனால் அபெனருஷேயமான வேதம் இப்படி அவலத்தார்த்தத்தை பஜிததகரிலே கலுஷமாய் அததபரகாசகதவம் குளருதோவென்ன, வகக்கு விசேஷத்தாலே அது மறைபபடியாயத்தென்னுமத்தை எதருஷ்டார்த்தமாக வருவிச்செய்கொ—(மன்னுடன வித்யாதியால்).

(மு) 71. மன்னுடன ஸ்ரையஜ்ஞம தேதவத்தீராய்க்கனிதுறைபிலே துக்கம் வண்ணத் தென்னிராய அத்தனைத்ததைக் காட்டுமார்போலே அம்பாருதா கலக்கிச் சூதி தனஞானத்தறை சேத்து தெனிலுற ஆழப்பாருணியறித்தது.

அதாவது, உச்ச ஸ்தைத்ததிலே வின்றும் வேகத்தோடே வகது பூமிநிலே விழு கையாலே மருகமிசரமாய்க் கலவி ஸ்ரையத்திலே கின்றும் வருகிற ஜ்ஞமரணது, *தேதவத்ததததயமறையோர் துறை* என்றும், *பொருளாசைகளைத் துறை* என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வகதவாரே துறைவாசியோர் *ததவெண்ணத்தததீர்* என்றும், *தென்னவிரப்பொனலி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெனிகதீராய தனக்குளனே கிடக்கிற பதாததவகளை பரகாசிப்பேகும்போலே, *பீபேதயதீப ச்ஞாத ஹேதோ மாயம யதீஷ்யதீ* என்கிறபடியே வேதத்தான் கலுருமபடி ததபிப் ராயமறியாமல் ப்ரதிபகைகளைச் சொல்லும் அவப சருதா, ஒரு வாகயத்தககாததம் ஸாஸபபுக்கால் அததனலிலே கின்ற விபரதிபதிபண்ணி, தவைதமென்பார், அதவைதமென்பார், தவைதாதவைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலவின சருதியானது, *கனஞானத்தறை* என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதா ஜ்ஞாததக்குத துறையான இவையாழுவார் பகலிலே வக்து சேர்த்து *தெனிலுற வாயிரம்* என்கிறபடியே மூனபுதத்தைக் கலக்கம் தீரகது தெனியவையடைதது *அறிவித்தேனாழப்பாருண* என்கிறபடியே அகர்தமாய், பரமரணயமனை அர்ந்த விசேஷுகளைப் பேசலாம் தோன்றுவித்த தென்கை. (11)

72. ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியுமுண்டா யிரா கின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுககு அவையின நிககே யொழிவானென னென்ன வருளிசெய்கிறார்—(மேகம் பருகின விதயாதி).

(மு.) 72. மேகம்பருகின ஸழத்ராமபுபோலே நூற்கடந்ஞ்சோல் இவா வாயனவாய்த் திருத்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜ்ஜவயமாமே.

அதாவது—விரஸமாய் ததந்தர்க்கதஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜ்ஜவயமனநிககே பர்வங்களிலொழிய ஸபர்சிககலாகா தெனகையாலே ஸபர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸழத்ரஜஸமானது மேகம் பருகி வர்ஷிகக அந்த மேக ஸபர்சததாலே தன விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போகயமாமா போலே, *சர்வவன்யம் பரௌஷ்ட்பதயம் வா உபாக்ருதய யதாவிதி, யுக்தச் சந்தம்ஸ்யதீ யீத மாஸாந் விப்ரோத்த பஞ்சமாந். அத ஊர்த்வம் து சந்தாமவி கக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காந் ரஸஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபடேஷு ஸம்படேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகால நியதியையும், த்ரைவர்ணிகரதிகாரதயா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தாயிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவிதயாஸமுதரத்திலவசம *இவளவாயனகன் திருந்த* என்கிறபடியே இவருடைய வாககதமாய காலநியம் அதிகாரிநியம் கிரபேக்ஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே, *அத்யேதஸ்யம் த்விஜசேஷ்டை: வேதநுப மிதம் கருதம், ஸ்த்ரீபீச குத்ராதீபிச்சைவே நேஷாம் முக்தி: கரே ஸதிதா* என்கிறபடியே ஒரு கால நியமமின்றிககே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்குமுபஜ்ஜவயமாமீறே யென்கை. (72)

73. இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிகருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையிலலை யென்னுமிடத் துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார்—(மருத்தமீதயாதி).

(மு.) 73. மருத்தம்போலன்றே பொற்குடம்.

அதாவது—மருத்தம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போககி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராகிறகச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க் கும் ஸபர்சிககலாயிரா கின்றதிறே பென்கை இததால் காரணமான வேதம் அதிகருதாதிகாரமா யிருந்தாலும் ததகார்யமானவிது ஸமஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையிலலையெனதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுக்கிற காரணத்தகார்யஸாகயதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவக்ஷிதம். ... (73)

74. இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரநிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவறறினுடைய பூர்வாவஸ்த் தைகளில் அவகாஹனக்ஷமரஸலாதார்க்கு ஸுஸபமாகக் கல்பிதங்களானவையென்று *வேதவேதய* (ஸு. 70) இத்தயாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாணப்ரமேய சரமங் களை கிகமிக்கிறார்—(பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

(மு.) 74 பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதீஸாகரமும் அலைத்தாழ்த்தோடு மிடங்கலில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.

அதாவது—எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம்—ஸமுத்ரம் தரங்கித மாய் அலைந்து கிற்றுமிடம்போலே ஜ்ஞாகாதி ஷ்டுஞ்ண பரிபூர்ணமான தானே

அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களைப் பிரகடப்படுத்தக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதிருபேண வழுலித்திருக்கும்படித்திலும், ஸமுத்தரதிலே கிவகாண லொணனாபடி. ஆழத்திருக்குமிடம்போலே, *யமாந்தமா ந ஷேத* என்றும், *கடகிதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்ருசயத்திலே அதாயாயியாய மிருமிடத்திலும், ஸமுதரமானது கழிகனாயக கொணடோடுமிடம்போலே, *யமாநிலே லோபே ஜஜ்ஜே விஷ்ணுஸாந்த* *யமயாம ஜாதே ஜகந்தந்தம் ஸங்கரத் விஷ்ணுஸ ஸாந்த* *நாகயாயகஸ்தாநுஜய ஹயகதோ மத்யாம் புரி* *விஷ்ணு ஸாந்தாதிருபேண சய ஸாந்தாதிரு* என்கிறபடியே கண் காண வந்த தோனறி *ஸாந்தாதிருபேண கடந்த திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகரம் விபரகருத்ததைகளாலே விடடி. யனுபவிகக யோகவரலாநதாரக்கு "அதிலே தேவ்கின் மறிகளப்போலே" என்கிறபடியே தேசாதிவிபரகர்கத மிலாநதபடி கலபேககப்படட அதயகத ஸுலபலிஷ்யம் பரமேயாவிர்ப்பாவரம் பரைவினுடைய சரமாவலத்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

மதிநந்தநாஸ்தித்ய யேநாஸை ரகந்தஸ்கரத் என்கிறபடியே அபரிசேசேத்ய மாய பரதவபரமான வேதம்—ஸமுத்தரதலகித பரதேசம்போலே ததவழுலாபரதிபாத கதயர் அவஸத்தாகததாரபகமசய பஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் ஸமுத்தரத்திலே அகாத ஸதஸம்போலே ததகதர்யாயித்வ பரதிபாதகதயர் அவகாஸித்த அராத் தர்சகம் பண்ணவரிதாமபடி. மகவாதிஸமருதிருபமான விடத்திலும், ஸமுத்தரம் கழிகனர யோமியேபோலே ததவதார பரதிபாதகதயர் இதிஸாஸருபேண விஸாகருதமாய் கடககிற விடத்திலும், இஹாஸகதயாதிஸைகோசகதரம் அவகாஸித்த விடாய திர மாட்டாதார்கு விடாததவன் வாய் அவகாஸித்தகத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிகுமபடி. கலபேதமான சயகரமம்போலே அகாயலேத உபலிஷிககலாபடி. அந்யகத ஸுலபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான் வேதத்திலுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரமாரசரமாவலதையான திருவாயமொழியென்க. இதரல மறியும் சாய் கரகமுமென்கையாலே பரமான பரமேயகவினுடைய ஒளிபும் (?) எளிமையும் இனி மையும் தெரடகமரன் ஸத்தன ஸாஸித்யம் சொல்லப்பட்டது. .... (74)

75. இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை பரதிபாதித்த வசதரம் ப்ரமாந்ரு வைபவத்தை விஸதேரண பரதிபாதிக்கிறார் மேல. அதில ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயககன இப்படி. கிலகாணமா திருத்ததாதிதும் இப்பரமான வகதர் வானவர் சதர்த்த வர்ணரனரே லெனன், பாகவதேர்த்தமரான இவருடைய ஜஸமகிருபண தேரஷ்த்ததை பரமாண ப்ரமேயககனிலே த்ரவயபாஷாரிருபண தேரஷ்யம் ஜேருதமனறிகதே திருககசசெயதே அந்தை விததவத்திரத தருஷ்டாத்தமாககிக கொண்டருளிச சேயகிறார்—(விடிகுளபமென்று தொடங்கி).

(ரூ.) 75. விடிகுளபவிஷ்ணுபயாக்கிவித் தரவயபாஷா திருபண
ஸமம் இஸமமாவிரவாயசர்.

அதாவது *கனிவார் விடிகுளபம்* என்கிறபடியே பகவத் விஷ்ணுமென்றால் உன்மகனிசதிருகருமவாகளுடைய கருணாக்களிலே அவர்களுக்கததேரூ தரவயத் தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்த இஸபத்தை விளக்கிற அர்ச்சாவதாரதலம் த்ரவய கிருபணத்தோடும், *அதையறிவின்பப்பா* என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாய் பகவத் ருணகண ப்ரதிபாதகதயர் விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆகதவாஸமாவிருககிற திருவாயமொழியிலே பாஷாரிருபணத்தோடும் தஸ்யதேரஷ்யம் *அடியாககின்பவார்* என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகருத் திருவாயமொழி ருகததாலே ஆகதத்தை வர்ஷிகருமமேகமான ஆழவார்பககல் உத்பத்திவிருபணமுமென்க.

விஷ்ணுர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: யோ குரேள மாதுஷம் பாவ முபேள நக பாதிகென* யோ விஷ்ணென ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரேள மாதுஷம் பாவமுபேள நகபாதீநேன. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோதபத்திசீதநம், மாத்ருயோதி ப்ரக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநிஷ்ண: *ஹிகீததீம் விநைவாநயத் பராஹ்மணைந நரோத்தம், பாஷாகாநம் ந காதன்யம் தஸமாந பாபம் தவயா க்ருதம்* கிம்ப்யதராபிஜாயத்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோதிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம் * ரூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நீஷாதம் சவபசம் ததா, விஷ்ணே ஜாதீஸாமாநயாத் ஸ யாதீ நகம் நர: * ஏவமாதி சாஸத்ர வசனவகளை ஹ்ருதிகரித்திறே இவரிப்படி யருளிசெய்தது. *அவஜாநந்தி மாமமுடா: * என்கிறபடியே வாசியநியாமல அவஜ்ஞைபண்ணும் மூடர்க ளும் *பச்யநீ கேசிதநிசம் த்வதந்யபாவா: * என்கிறபடியே வாசியநிநது ஆதரிகளும் அநந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமுமொக்கும்மே. ....

76. இங்ஙனன்றிககே பேசசிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகமூமவர்களுக்கு அறிஷ்டப்ரஸஞ்ஜம பண்ணுகிறார்— பேச்சித்யாதி வாகயதவயத்தாலே.

(மு.) 76. பேசுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்நூல்களும் க்ரான்யங்கள் ; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமுன்றும் கழிப்பனும்

அதாவது—ஸம்ஸகருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்ப்ரமானது உபாதேயம் ; அந்யப்ரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாதராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென் னப்பார்க்கில், *வெள்ளினியார் பிண்டியார் போதியாரென நிவரோதகனை களை னால* என்றும், *பொய்நூலை மெய்நூலென்றென்று மோதி* என்றும் சொல்லு கிற பாஹ்ய சாஸத்ராதிகளும் ஸம்ஸகருத பாஷையானவாகாரத்தாலே உபாதேய மாக வேணும். சதார்த்தவாரிணேத்பவரென்று வகதாவானவா பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகமூமனவில மதஸ்யகந்தாஸுதனு வ்யாஸன சொன்ன பஞ்சமவேத மான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான கருஷ்ணன் சொன்ன ஷ்டகதரயாத மகமான கீதோபநிஷததும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால பாஷாமாத ரத்தையும் வகத்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகமூமனவில வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

அதவா, பாஷா வகத்ருஜந்மமார்த்தயங்கள் நிருபிககலாகாதென்று கீழ்ச் சொன்னபடியானநிககே ஸம்ஸகருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜந்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அறிஷ்டப்ரஸஞ்ஜம பண்ணுகிறார்— பேசுப்பார்க்கிலீத்யாதி வாகயதவயத்தாலே. அதாவது—பகவத் ப்ரத்வான்யப்ரத்வங்களைப் பரிகராஹ்ய பரித்த்யாஜ்யதவங்களுக்கு ஹேதுவாககாதே ஸம்ஸகருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேசசினுடைய கௌரவமாத்ரத் தைப் பார்க்கில், *கௌநூல்* *பொய்நூல்* என்று கழிகப்பட்டுப் பாஹ்ய சாஸத் ராதிகளும் பரிகராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ் ஞாநர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜந்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம் ; அஸஸாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மதஸ்யகந்தாஸுதனு வ்யாஸன சொன்ன பஞ்சம வேதமும், கோபஜந்மாவான கருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷததும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை இத்தாலே பேச்சில கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச சொல்லுமளவில வரும்விஷ்டம் காட்டப்பட்டது. ....

77. இங்ஙனவாகருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ கருஷ்டேனுத்பத்தி வ்யமாச கருஷிசெயதாஃ சிழ. அவற்றில் இதுகருணடான வ்யாவருததியை யருஷிச செய சிஞர் மேல—(க்டுஷிண க்டுஷிணேத்யாதியாஸ.)

(மு.) 77. க்டுஷிண க்டுஷிணைதவ்யாஸநாதபத்திகள போலவிறே க்டுஷிண க்டுஷிண ததவஜ்ஜம்.

அதாவது *ஒருத்தி மகனாய் பிறகது ஓரீரவிலொருததி மகனுன கருஷுண னுடையவும் கத்யாஸுதனு வ்யாஸ னுடையவும் உதபத்தி போலனறே *கணணன் கீண் மலர்ப்பாதம் பரளிப் பெற்றவராய, *க்டுஷிணக்டுஷிண ததவயிஷோத்தம்* எனசிற படியே கருஷுண விஷயத்ருஷிணதான ஒரு வடிவு கொண்டப போலே மிருகசிற ஆழவாகருடைய அவதாரமென்கை.

(77)

78. அதெவனேபெனனு மபேகஸூயிலே பல ஹேதககளாலும் இவர் னுக்ம் வ்யாவருத்தியை ப்ரகாஸிப்பிகசுஞர் மேல, அதில பாதமத்திலே அவர்களைப் பெறவர்கள் இவரைப் பெறவனுக்கு ஸத்ருசரணாமையை இகசவிகசுஞர்—(பெற்ற மென்று தொடலகி.)

(மு) 78. பெற்றம் பேற்றத்து(ய) கனனிகையானவளும், எல்லாம் பெற்றுவாயும் தத்துக்கொண்டான எனபாதிசுருஷேனுமவளும், நெடுங்காலமும் தவகமீடுளனுமவளுக்கு நோனறே.

அதாவது *திருவின வடிவொக்கும் கேவகி பெற்ற* எனசிறபடியே கருஷுணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச செயதேபும் அவனுடைய பாலயரலம் ஒன்றமதுபவிககப் பெருமையாலே *திருவினேனுன்றம் பெற்றினை* என்று பேற்றிழகவளான தேவவியும், *தவீய பதிகளமிடே பதாரயணமய்யும், பராராத னதயவத் புத்ரம் மேபே பர்தபம்* எனசிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச செயதேபும் அவனுள்ள ரலம் ஒன்றமதுபவிககப் பெருதபடி. *புத்ர க்யா பவிஷயத்* என்ற பராசரவசனத்தாலே மீளவும் கல்யணையான மத்யாகத் தையும்; *எல்லாம் தெயவகணகையசோதைபெற்றுளே*என னுமபடி கருஷுணனுடைய பால சேஷ்டதாதிக்கியெல்லா மதுபவிககப்பெற்றிருக்கச செயதேபும் *தததக கொண்டான கொலோ தானே பெற்றான கொலோ* என்றும் *இமாயம் வல்ல பிள்ளை மமியுனை யெனமகனே யெனபர் மினசுர்* என்றும் அவனுடைய அதி மாதுஷ சேஷ்டதகங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சனகிகருமபடியான மாத்ருத்வத்தை யுடைய யசோதைபும், *கெடுகாலமும் கணணன் கீண் மலர்ப்பாதம் பரளிப்பெற்ற* என்று—ஸகருதாசரயணமமகதிருகக ஆதராசிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆசரித னுஸபனுன கருஷுணன் திருவடிகள் யாசாமித்த இவனைப் பெறவளாகவும், *கவகமீர் கீருமோர் பெண்பெற்று ஸவிலீர்* என்று தொடலகி—பூர்ணிகளான கீல்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திக்கோனிறே, பகவல்லாசுசாதிகளை தியாராத்ர விபாகமற வாயபுலமறவின்னுள்ள சபிவயானவென பெண்பிள்ளை படியை எவனனே சொல்லுதிவெனென்று வசாமகோசரமான இவருடைய முகதவச ளாதிகளை அதுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெறவனுக்கு ஸத்ருசரணறே யென்கை.

(78)

79. இனி முவருடையவும் உத்பத்தித்தை கத விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மந்தையவை சிரஸுடனும் இவருடைய உத்பத்தித்தைத் தகருணடான வைபவம் விஷஷணமென் னுமிடத்தை முதலிக்கிஞர்—(மீனேத் யாதியாஸ.)

(மு.) 79. மீந் நவந்தங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய்கமழமிடமும்
தன்னிலொக்குமோ.

அதாவது—மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய் முடை நாறுகிற கருஷ்டேணுத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெறம்* என்றும், *இவளந்தண்மோய் கமழதல* என்றும். பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவெனறபடி ப்ராக்ருதவிஷய ஸமஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸமஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே யிது. இத்தால தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது. (79)

80. இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷ்ணவாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்—(ஆற்றிவித்யாதியால.)

(மு.) 80. ஆற்றில் துறையில் ஊிலுள்ள வைஷ்ணவம் வாசாமகோசரம்.

அதாவது, வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிகரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியாயிருக்கும். க்ருஷ்டேணுத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுனது கருஷ்ட ஐஸ்ப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதிலுள்ள காளியிவிஷ்டாவிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்று மிலாத வாய்குலம்* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திகிற இடைச்சேரியாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம்—ஆறு *பவள நன்படர்க்கிழச் சக்ருறை பொருதல* என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸ ஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிசலாகயமாபிருக்கும் தாமரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாபிருக்கிற சகலங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கனிதுறையாய், ஊர், *நல்லார் நவிலு குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்சலாகரீயமாய், *சயப்புக்ரூர் பலர்வாமும தடவகுருகூர்* நல்லார் பலர்வாமுருகூர்* என்கிறபடியே ஸமஸாரத்தை ஐயித்த புகழைமுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணப் பரமம் பிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷ்ணவம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாபிருக்கு மென்கை. ஆக கருஷ்டணக்ருஷ்டணத்தவபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் கருஷ்டணக்ருஷ்டண தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏறத்தகுடலாகக் கீழ்விலக்ஷிதமானவற்றையடைய வெளியிட்டாராய்தது. .... (80)

81. எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவரணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்த வர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமானதே யென்ன, தாஸ்யாஸஜ்ஞார்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(தேவதீபமு மென்று தொடங்கி.)

(மு.) 81. தேவதீபமும் நீந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநீகன்போலே
ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாஸிற்றிவி
உன்னுட்டுத் தேசிறே.

அநாவத-ராவணவதாசுந்தரம் பரஹ்மாதிகளும் பவாந்நாராயணே தேவம் என்றது அனஹம்பாய, *ஆத்மாதம் யாதும் மத்யே ராமம் தர்சநம்ஜம்* என்கையாலும், கோவாததகோததாணுகாதரம் அதத அதிமாதுஷ்சேஷபுதம் கணநி ஆச்சரியப்பட்ட கோபம், *பாவதவஞ்சாதியஞ்ச ஜம்சாமமாவஸோபகம், சீதயமாத்மமோபாதம் சங்கம கருண ப்ரயாசீ, தேவோ வ தாத்மாவ தவம் யகோ கதாவ ஒவ வம்* என்று சகலித துச சொலம், *கிணம் பூதவ தவனென துஷ்ணம் சீஞ்சீத ப்ரயய கோபவாந்* என்கிற படியே அது அனஹம்பாமென னுமிடம் தோன்றா சிபிதிபோது வாய்திறவாமலிருத்த பின்னை, *பாவம் தேவோ ந கதா்வா நயகோ நாதவம், அமை வோ பாத்வோ ஜாத வத சீதயமதோநயதாம்* என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனுள் தான் மோகா கதாந்நாதமாதம் மதுஷ்யாந்நாதியனு யவதரிதவளவில் தேவனுச சொலகூதையும் விகதையாமபு, புதரயற்பிறக்கும் சிவநிகனுள் சசுவாநாகு *ஊ உ ஶோயாத் பவத் ஜாயமாதி* என்கிறபடியே *பவநிபாபயொலிவருமமுலம்* என்று தாழ்விழித்த தன்மும் கலயான குணங்கள் ஒளிபெற்று வரும் ஜகமகன போலே *யம் மம் பூதப் மே ஜம் சதாபுக்ஷமதி* என்று பரஹ்மணயததகரு எலிலிலமான ப்ரஹ்மா வாயப் பிறக்கையும் சேஷதவிரோதியான அஹங்காரமேதவாணையாலே ஆதமா வுக்கு அவதயமென்று இகமுமபு, தாலயரலம் பிகதர்க்கு, *பன்னடைதரம்* என்கிற இருவாயமொழியில் *பலபடிகாலை குடகுடி வழிவந்தாட சோபயும் கொண்டார்* உன் பொன்னடிககடவாதே வழிவருகின்றவாய்* தொலடிதம் வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொன்னபடியே தாலயவிரோதியான ஜாமதயபிமாயினதிககே கைகக் யாதருமான குடபடுமலி, *ஆழியகைப் போயற்காளாம் பிறப்பு-உண ணுடிகத் தேசனமே, என்கிறபடியே பகவத்கிருகபாகராமகையாலே புறகாடான லிலாவிபூதி போலனதிககே பகவதாதுகலையாக போகரலாததிகே கெருங்கி போக விபூதியாய அவனுக்கதரகமாயிருக்கிற பரமபதநில வாதிகவிற தேஜஸ்தை யுண்டத்திரேயன்கை, *பரமபதநில பகவத் கைகக்யாநுருணம்கப் பரிகர ஹிகசும் தேஹததோபாதி சேஷலலதவான ஆதமவுகது இதுவும் தேஜஸ கரமென்று கருத்து.

(81)

82. இனி இவாவதாரத்தின் பரோபகாரகத்தவத்தை லலிதர்சமமாக வருவிச் செய்கிருர்—(ஜுகேத்யாதிபாய.)

(மு.) 82. ஜனக தார வஸுதேவ குவகருக்கு முத்தப்பெண்ணும் நடுவீர பிளையும் கடைக்குடடியுமபோலே இவரும் பிறந்து புகழ்மக்கிளமாகி அஞ்சிறவுமறுத்தார்.

அநாவத—ஜனக குலததகரு முத்த பெண்ணுள் பிராட்டி பிறந்து, *ஜுகதநாம குலே சீதத்யாஹிஷயப் மே னாத, விதா பாத்ரமணத்ய ராமம் தர்சநம்ஜம்* என்கிற படியே தான் பிறந்த குலததகருக் கோததியுண்டாகிணுப்போலையும், தாரத் குலததகரு கலிலபிளையான ஸ்ரீ பாத்ரவான பிறந்து, *ஜயபூஷணஞ்ச ராமய தாமம் வதாபிணாணம், கதம் தர்சநஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யபாஹாரகம்* இதயாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையர் முடகுடாக கடவானமென்கிற குலமாயாதையை கடத்தின் வனவனதிகசே, *ஜுகம சீரவநம் பராகுஜயி பதீதம் புவி* என்றும், *பங்கிதீதது ஜுகமோ பராதம் தவம் பாத்ஷிதே* என்றும் சொல்கிறபடியே ஜ்யெஸ்டாசன பெருமானுடைய விசேஷததநில சடைபுனைந்து வறகலியுந்ந்தக கண்ணகிராணுன் டான சேற்றிலே தாரகவிடை கிடந்து, குலததகரு முனபிளைய வேற்றவகளை யுண்டாகிணுப்போலவும், வஸுதேவ குலததகரு *மககனாறுவனாக கலவிடை மோதலிழந்தவன் தன் வலிற்றில் கிண்கள் வந்து பிறந்து கிளையு* என்கிறபடியே

கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில் பெருவில்லு தாளவிறு* என்கிறபடியே தங்களால் விடுவித்துக் கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாககள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும் இவரும் திருவவதரித்து *மலிபுகழவண் குருசூர்* என்னுமாபடி தாம்பிறந்தவ்ருககுப் புகழுண்டாககி *சூடிகிடந்தாககம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வஞலமர்யாதை தப்பாதபடி கின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹிகலேசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயுமதுவர்த்து, *கண்ணீர்கைகளாலிறைத்து, *இடக்காலிட்டகையாம்படி கிசசேஷ்டராய், தரைக கிடக்கிடந்தப்ரேமவிசேஷத்தாலே இதுகுடிககுப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாககி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப் யாஸழகத்தாலே தமமோடல்விதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையும்றுத்தாரென்கை த்ருஷ்டாந்தப்பூதரான மூவர்செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸவ்ருபாதுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப் பிறே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து. .... (82)

*82 இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான கன்மைகளை யருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

(மு.) 83. ஆதித்ய ராமதிவாகராயுதபாதுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விக்ஷியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அதாவது—*கதிர்வன குணதிசைச் சிகரமவந்தனைந்தான் கனவிருளகள் றது* என னுமாபடி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டு உதிககுமாதித் துபுகுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஞ்ஞாநாந்தகாரம்,*தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவுகாதித்யஸந்திதென, பாஹ்யமாப்பயந்தரஞ்சை விஷ்ணுபகதார்த்தக் கஸந்திதென* என்கிறபடியே நீங்கி *சரஜாலாமசுமார் சூர்* கபே ராமதிவாகர, சத்ரு ரகேதாமயம் தோயமுபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிறகிரணங் களையுடையனாகக்கொண்டு சத்ருராக்கஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராம திவாகரனுக்குவற்றாத *பிறவியென னும் கடல* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரமவற்றி, *ததோகிலைகத்தம் போதாயாசுதபாதுகா, தேவகிபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மகா* என்று ஐகத்பத்தம் விக்ஷிதமாய்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யை யிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாதுவான கருஷ்ணனுக்கு விக்ஷியாத *போதில் கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்தம் விக்ஷிதமாய்த்து, *யத்தோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தாமஸ்ரி புமஸாம் நாராயணே வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர, யம்மண்டலம் ச்ருதிதம் ப்ரணமந்தி விப்ரஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய் மொழியாசிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய மஹிஷி பூஷணயுத விசிஷ்ட னுன நாராயணனை *கண்கள சிவந்திப்படியே உள்ளேயுடையராய, வேதவித்துக் களான ஸர்வசிஷ்டர்களும கேட்டபோதே தாமிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும் படியான வைபவத்தையுடையராய வகுளபரணராசிருகுகிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கர னுடைய உதயத்திலேயென்கை.

ஆதித்ய திவாகர பாது சப்தங்களாலன்றிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே *ஊரும் நாமும்* இத்தயாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரை ஸ்ரீர்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது. .... (83)

84. இப்படி ப்ரோபகாரஜனமரானவிவர் வர்ணத்திலொன்றிலே அவதரி யாதே சதூர்த்தவர்ணத்திலே தாழ்விழிவானென்னென்ன, அதுவும் பரரக்ஷணர்த்த மாகவே யென்கிறார்—(வம்சேத்பாதித்யால்)

(மு) 84. வமச பூமிக்ஷை யுத்தரீககக் கீழக் குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நீமகநரை யுயர்த்தத் தாழ் விழிந்தார்.

அதாவது—யயாதி சாபாத வமசோயம ராஜபார்ஹைஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜபார்ஹமல்லாதபடி நிஹீரமான யதவம சத்தை* அயம ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை* புராணர்த்தவிசாரதை*, கோபாலே யாத வம் வமசம மகமப்பயுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரீககைக்காக* அங்கோராய்க குலம்புச்சகதம்* என்கிறபடியே கோபாலத்தில் உளபுகு கோபாலனுை கருஷ்ண ணைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷ பலத்தாலே கிலேகுலீரந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்த்ருதாவீ வராஹேண*என்றும், *நமஸ்தஸமை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரீககைக்காக *கேழலாயகமீழ்புககு* என் கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழ்விழிந்த வராஹரூபியைப் போலவும் குலநதானகு மபிமாநத்தாலே ஸமஸாரத்தில் மிகநரானவர்களை அநகிலேயில் நின்றும் பேதித்து *அபிமான துங்கை* என்னுழயர்த்தியையுடையராகுகைக்காக அவுங்கார ஹே துவான வர்ணைகன அர்த்தகரமென்று தோற்றுமபடி சத்ரஹித்தான சதூர்த்த வர்ணத்திலே தாழ்விழிந்தாரென்கை. இத்தால் - நாம உத்த்ருஷ்டவர்ண ரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸமஸாரத்திலே அழுந்துகிறவர்கள் அது ஹேயமென்றறிந்து அவ் வபிமானமற்றுக கரையேறுகைக்காக, அவர்கள் உத்த்ருஷ்டமாக கினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு கிருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ் விழிந்தாரெனற தாய்த்து.

ஆக (ஸு-175) வீட்டின்பமென்று தொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்கிரகரணர்த்தமாக ஆழவாருடைய உத்பத்தி நிரூபணத்தில் வரும் ப்ரத்யவாய முப, வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம பரார்த்த மென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவானவிவர் தாழ்வவதரீககைக்கு நிதானமுமுருளிச் செயதாராய் நின்றார் ....

85. இன்னமும் ஆழவாருடைய வைபவத்தக குறுப்பாக ஸாமான்யேநபாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா கின்றகொண்டு இவ் வாகாரங்கள்றிவார்க்கிற ஜ்ஞம்த்திலுத்தர்ஷாபகர்ஷம தெரிவதென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மு) 85 மலேசசனும் பக்தனான சதூர்வேதீகன் அநுவர்த்தீக அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதன மென்கிற திருமுகப் படியும் விசுவாமிதர விஷ்ணுரீகத் துலஸிபூத்ய ரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் தீஸையர் படலாலே ப்ராஜ்ண மன வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்முகன் தலைமுகனுக்கு ஸம கைவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் லீலனும் கொண்டு பின்பிறந்தா ரைர் சோத்ததுத் தமையனுக்கு இனையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய

ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானு
நீருவாக்கு தம்மஸூது ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஜவரில்
நால்வரில் முவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே
புரோடாசமாகச் செய்த புதரக்குத்யமும், புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்
களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை
முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமமும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தகரம
மும், யாகாத்யாகோத்தர விதிகளில் காயாந்தஸ்தலகததி பண்ணின
வருத்தாசாரமும் அறிவாக்கிறே ஜந்தமோத்காஷாபகர்ஷங்கள தெரிவது.

(மலேச்சனும் பகதனானல்) *மந்தபத்தஜநவாதஸம்யம் பூஜாயாகுசாறுமோதநம்,
ஸவயம்பாசரநகுசைவமத்ததேதம்பவாஜநம், மந்தகதாசரணைபக்திஹைநேத்ராங்கவிகரீயா
மமாதஸ்மரணம் நீத்யம் யச ச மாம் நோபஜிவதி பக்தி ரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸமிந மலேச்சேபி
வர்த்ததே* என்கிறபடியே மலேச்சஜாதி யனுள்ளவனும் என்னுடைய பகதஜனங்களை
பக்கல் வாத்தஸலயமும், என்னுடைய ஆராதனத்திதுகப்பும், தானே ஆராதிககையும்,
என்பககல் டம்பமற்றிருககையும், என்கதையைக் கேட்குமிடத்தில பகதியும், பகதி
கார்யமான ஸவரஜேந்தராகங்களில் விகாரமும் என்னையே எப்போதும் நினைககையும்,
என்னை ப்ரயோஜநாதரம் கொள்ளாதொழிகையுமென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச
செய்த பகதியையுடையனானல், (சதுர்வேதிகளாவாததிகக் அறிவு கொடுத்து)
ஸ விப்பேந்தரோ முதி ஸ்ரீமாத ஸ யதின் ஸ ச பண்டித, தலஸம் தேயம் ததோ க்ரஹ்யம்
என்றும் *பழுதினாவொழுகலாறுறுப் பலசதுப்பேபிமாகள இழிகுலத்தவர்களை இவ
மெமமடியார்களாகில், தொழமினீர் கொழமின்கொளமின்* என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஸர்வோத்கருஷ்டனாய், உத்தருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள அபிஜநாத்
யபிமாந துவதிதமான ஸவஸவருபசுத்தயர்த்தமாக அநுவர்த்திககைககு விஷய
மாய், அவர்களுககு ஜ்ஞாநாபேகைபுண்டாகில் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணி, (குலதைவத்
தோடொக்டப் பூஜை கொண்டு) *ஸ ச பூஜயா யகாஹ்யஹம்* என்கிறேமொகக வழிபட
வருளியையோல* என்கிற படியே, *மம் தாதம், மம் குலதைவத்* என்று குலசகவமாகச்
சொல்லப்படுகிற ஸர்வசவரஜோடொகக, *அவரெகளை குலதெயவம்* என்கிற
படியே குலதெயவமாய் அவர்களைப் பூசுஜை கொண்டு. (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனமென்கிற
திருகப்படியும்) *கதபாதம்பவதுலம் தீரதம் ததுசகிஷ்டப் ஸுபாவநம்* என்று அவன
திருவடிகள் விளககின ஜலம் அருபமமான தீர்த்தம்; அவன முதலெயதசேஷம் பரம
பாவநம் என்கையாலே அஹங்கார மதிராபாநமத்தரான அசுத்தநம் இந்த தீர்க்க
ப்ரஸாதநவயத்தாலே சுத்த ஸவருபராமபடி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனமென நருளிச
செய்த பகவதுகதியான திருமுகமும் அதின் படியெடுப்பான ஆழவார பாசரமும்,

(விஸ்வமித்ர விஷ்ணுசீர்த்த துளஸ்புத்யரோடே உள்கலந்து தொழுதலமானவன்)
அபரராதரிசிலே சென்றுபாடி நமஸிசைத திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கேளஸல்
யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யாப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்டநசார்த்தாலகீர்த்தவயபு தைவமாமுநிகம்
என்றும், *அரவணையாயாமயதரமே அமமமுண்ணத் துமிலெழாயி* என்றும், *அரகதத்
தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயி* என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விசுவமிதரான
பெரியாமுவார் *துளபத தொண்டாய தொண்டரடிப்பொடியாமுவார் ஆகிற இவர்க
ளோடே ஸகோதரியாய், வலநதாவது சககரத்தன்னல மணிவண்ணற்கா
ளென நளகலந்தார்* என்கிறபடியே பகவச சேஷதவஜ்ஞாநசுரீவகமாக அநயப்ர
யோஜவருத்திலே அர்ஷிதனுபுளகலந்து *எமதொழுதலம்* என்று விசேஷஜ்ஞார்
ஆதரிசுமேறறத்தையடைந்த ஜம்மவிதகதசச்யனுண பாகவதன், (நீலையா பட்ட

லாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்ருற முடித்தமையும்) சரககுலோத்பவனுன ஸோம சர்மா வாசிற ப்ராஹ்மணன உபகரமித்த யாகத்தை யதாகரமம் அதுஷ்டியாகமயாலும், அது ஸமாபிப்துகு முனனே மரிககையாலும் பரஹ்மரகஷஸஸாயப் பிறகது திரியா கிற்கச்செய்தே, *தவம் வை கீத்ப்ரபாவேந நீஸ்தரயிதூர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத் சண்டாலம் ரீக்ஷஸ சரணம் கத்* எனகிறபடியே, கீ உன்னுடைய கீத்ப்ரபாவத்தாலே என்னே இவ்வாபத்தில நின்றமகரையேற்றவேணுமென்று சரணம் புக, *யத் மயா பச்சீமம் கீதம் ஸ்ரம கைகீகமுத்தம், பஸேந தஸ்ய பத்ரம தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கீல்பிஷாத்* என்று நமபிஸந்தியில் பின்பு பாடின *கிலையார் பாடலான கைகிகப்பண்ணுலே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ரீக்ஷஸோ பரஹ்மஸம்ஜிஞ்சி, யஜ்ஞசுபாத் விதீர்முக்தஃ ஸோமசர்மா மஹாயசாஃ* என னுமபடியாக வைகலயதோஷத்தால வந்த ரகஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிககையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக் கட்டினபடியும்,

(கீழமகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) விஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏழையே தலனகீழமகன்* என்னுமபடி ஜம்மல்ருத்த ஜ்ஞாநகனால் தண்ணியரான ஸ்ரீ குஹப் பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாத் தாலும் உத்க்ருஷ்டனு சிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தர்மமையகயத்தாலே *வானோர்தலைமகனுயிருகிற சக்ர வர்த்திதிரமகனுக்கு *உகந்ததோமுநகீ* எனகையாலே ஸமனுன ஸகாவாய் (நம்பிக்குமுன்பிறந்து) *உமபியெமபி* எனகையாலே இவர் தமபியான இளைய பெருமா ளுக்கு முனபிறந்தவராய், (வேலும் விஷலும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சாதித்து) இப்படி தமனம் அங்குகிர்த்தவன்று ராத்ரி பெருமாள்பள்ளி கொண்டருளாநிமிக, அவருடைய ஸௌகுமார்யாது ஸந்தரத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணும்கமற்று கையை விஸலுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருகிற இளைய பெருமாளே அதிசங்கை பண்ணி, *கூரணிகத வேலவலவன்* என்றும* *நதஸ்த்வஹஞ்சோத்தம்பாணசாபந்ருத்ஸ்தீதோபவம் தத்ர ஸ யத் லக்ஷ்மணாஃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணுய்கின்ற அவர் கினைவுசோதித்தது, (தமையனுக்கீனையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏக்குலமானமையும்) *ஆச்சக்ஷேந ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸயம்ஹாத்மந், பரதா யாபரமயாய குஹோ கஹநகோசாஃ* எனகிறபடியே ராமவிரஹகலிஷ்டனும் திருச் சித்திரகூடத்தேறப்போவதாகவந்த தமையனுன ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, தமபியான இளையபெருமானுடைய *பால்யாத்ப்ரபூதிஸுஸ்தீக்த* என்றும், *பவரஹ்மணீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமானபகல ப்ரேமபாரதத்தர்யங்களே கிருபகமாம்படி யிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வயாப்தமான ஸவபாவத்தைச் சொல்லுமபடி இக்ஷவாகுமசயரோடு ஏக்குலமானபடியும்;

(துதுமொழிந்தியாதி) *முனனோர் துதுவானரத்தின வாயில மொழிந்த* என்று பிராட்டிக்கு துதுவாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், *சப்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ நசரதாத்மஜஃ* எனகிறபடியே ஸ்ரீசபரிகை யால் பண்ணின் ஸாயசபோஜநமும், *குடைமன்னரிடை நடந்ததுதா* என்னுமபடி பாண்டவர்களுக்காகத் துது போன கருஷ்ணன் பீஷம் தீரானாதி கருஹகளை விட்டு, *விதூரநாதநி புபுஜே கசீதி குணவந்தீச* எனகிறபடியே பாவந்தவ போகயக் வகன கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதூர் திருமாளிகையில் பண்ணின் ஸகுண போஜநமும், *துதுவந்த குரஃது* எனகிறதிருவடி, *ந்ருஷ்டா ஸீதா* என்ற ப்ரியாலே, *உபகராய ஸுக்ரீவோ ரஜ்ய காயக்ஷி விபிஷன், நீஷகரணய ஹதூரந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்* என்று திருவுளனமபற்றி, *கோதில்வாய்மையிலுயொடுமுடனேயுண்பன் நான்* என்று பெருமானோடு பண்ணின் ஸஹஸிபாஜநமும்,

(ஒருபிறவியிலே இய்யாதி) யது குலத்திலே பிறந்த கோபகுலத்திலே ஸஜாதிய த்வேக வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான கருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர்

தம்முடைய யாகத்திலே அகரபூசை நெடுந்தமையும், நுஷ்டிபுத்ரராயப்பிறந்துபோய் மற்ருேரிடத்திலே தஜஜாதியராய வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருவிசைப்பிரானுகுப் பெருமபுலிபூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அகர பூசை நெடுந்தமையும்;

(ஐவமீலித்தயாதி) பாண்டவாகளையில ப்ரதாரான தாமபுத்ரர் ஸ்ரீவிதரர்க்கு ஐஞாநாதிகயத்தையும் அசுரீரீவாகயத்தையுங்கொண்டு ஸந்தேஷியாமல செய்த புத்ரகருத்யமும், தசாதாமஜர் நாலவில ப்ரதாரான பெருமாள, *ஸௌமீதரே ஹ்ர காஷ்டாநீ நாமநீஷயாமி பாவகம், கருத்ராஜம் தீநீஷயி மத்க்ருதே ந்தம் க்ருதம்* என்று ஸஹஜரான இளைய பெருமானும் கூடநிறகசெய்தே அவர்கையிலுங்காடாமல, *ஏவமுத்வா சிதாம் தீப்தாமாஜராய பத்க்சவரம், ததாஹ ரமோ த்மாநா ஸ்வபந்துமிவ துக்ருதே* என்கிறபடியே பெரியவுடையாககுச செய்த புத்ர கருத்யமும், பெரியமபி, திருக்கோட்டியூர்மபி, பெரியதிருமலைமபி என்று ஸபரஹ்மசாரிகளாய்க கொண்டு ஆளவநதர் திருவுட்களிலே ஸேவிகையாலும், உடையவர்க்கு ஆசாரயர்களாகையாலும் பரஸித்தரான மபிகள் மூவரிலும் ப்ரதாரான பெரிய மபி மாறனேரி மபிக்கு “புரோடாசத்த நாயகவிடாதே கொள்ளும்” என்று அவர் அருளிச் செய்துபோகப்படியே புரோடாசமாக வினைத்தசெய்த புத்ரகருத்யமும்;

(புஷ்பத்யாகேதயாதி) *சினத பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய திருவுள்ளமறிப்பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுககந்தரங்கரான குறுமபறுத்தமபியை, *துளவகுநீன் முடியரசர்தம் குரிகில தொண்டை மன்னவன்* என்கிற அபிஷிதக்கைத்தீரயாக்யரான தொண்டைமான சகரவாத்தி அதுவர்த்தித்த கரமமும், *வேகவத்யுதரே தீரே புனய கோட்யாம் ஹில் ஸ்வயம், வதல் ஹர்வபூதநாம் அத்யாபி பரீக்ருத்யதே* என்கிறபடியே த்யாமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாயப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய கின்ற திருக்கசசுமபியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அதுவர்த்தித்த கரமமும், *தெண்ணீர்ப் பொன்னிதிரைகையாலடிவருடப் பளளி கொள்ளும்* என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாயப் பெரிய பெருமானுககந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணுவாரை லோகஸரங்க மஹாமுடிகள் அதுவர்த்தித்த கரமமும்.

(யாகாநுயாகேத்யாதி) *யஜுதேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாகசப்தவாசயமான திருவாராதத்தில் பிள்ளையுறவகாலில்தாஸர் ஸப்சத்தாலே காயசத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநானந்தம் தத்ஸமாப்திருபேண பண்ணப்படுமதாகையாலே அதுவாக சப்தவாசயமான ப்ரஸாதஸவீகரத்தில் பிள்ளையுறவருவடையால் தாரா கரஸப்சத்தாலே அந்ருகத்தி பண்ணின மபிள்ளையும், உத்தரவீதிருட்புருகிறபோது பிள்ளாவானமாமலைதாஸர்ஸஞ்சரணத்தாலே ஸதஸகத்திபண்ணின மறவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஐஞாந வ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவர்க்கீரே ஜத்மோத்க்ஷாபக்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கிழசொன்ன விவை யெல்லாமிவர்க்கீரே “இன்ன ஐரமம் உத்தருஷ்டம், இன்ன ஐரமம் அபகருஷ்டம், என்று ஐரமத்தினுடைய உதகர்ஷ்டமும் அபகர்ஷ்டமும் தோனறுவதென்றபடி.

இத்தால் ஐரமாத்யபகருஷ்டர் பகவத்பகதர்களானுர்களாகில உத்தருஷ்டவர்ணரால் அதுவாததீயராய், அவர்களுக்கு ஐஞாநப்ரதராய, ஈசவரனோபாதி அவர்களுக்குப் பூஜயராய், ஸவதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராகருமவர்களாமபடியையும், பாபமகரான உத்தருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸவஸைபந்தத்தாலே உத்தரகராமபடியையும், அவர்களையில பகவத்தியர்க்குண்ட ஆதரானுவர்த்தகப் ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸப்சமே பரமபாவனனென னுமத்தையும், ப்ரமேய

பூகனன ஈசுவரனுடையவும் ப்ரமாத்ருபூகரான கதியுடையவும் வசநுஷ்ட்டாரங்க
களாலே மந்தமதிசுனமற்புமபடி ப்ரகாசிப்பித்தாராயத்து ... (35)

86 'ஜ்ஞமோத்கர்ஷாபகர்ஷணகன தெரிவது' என்றவிடத்தில் கருதரீஷாபகர்
ஷணகளுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடு
கிறார் அதில் பரதமத்திலே அபகருஷ்டஜ்ஞம்மா இன்னதென்று தெரிவிப்பதுபகவத்
ஜ்ஞாந:ஸ்மிதமான வர்ணதீர்ஷின தெரியத்தக்க அப்ரமணமாக கர்சிட ரீசிரர்—
(அஜுகுடுன்று தொடங்கி).

(மு) 86 அஜுகு யமிக்கிற வானுசரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கருதுவதும் ப்ரமாத்ரு
சிப்பதைபுனம பஸபாஹுதி சவநிவாலகாரபென்று கற்பிக்கலாம்.

அதாவது பகவத்தாஸ்யமே ஜ்ஞமாவுக்கு விருப்பமென்று விருகர்ஷிசுதந்தது
குணமாக 'ஜ்ஞமோத்கர்ஷய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாமிடலா, சுவர்க்கா' கவதக்
வய:ஸ்மித்தயா அ'கருஷ்டாராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமசரமம், ஸத்வத்தயம்,
ஸத்வருத்தம் என்று உத்தகருஷ்டமாக பரமிக்ஷற வர்ணவித்யாவற்றை, *ஜ்ஞா வேத
த்யோ விப்ஜா வானுதேவா நவீந்ததீ, வேதபயாபகர்ஷத்ய உவம ப்ரபுரணகீத்ய*
என்று ராஜா வேதகக்ஷியமதிக்கீத்துவைத்தே *ஸா வே வேத யத்ப்ரமாத்ருதீ*
*வேதந்தர் ஸாவதாஸ்யமே வேதய: என்று படிப்பே ஸகலவேத பரதிடாக்ஷண
ஸர்வேசுவரணை யநிபாதவன குத்தும் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்தக்
கொண்டு திகிறவேதத்தின் பரிமளமநியாத ப்ராஹ்மணககழுதைபென்றும்,
*ச்வபயோபி பஸபாஸ விஷ்ணுபக்தோ த்வீஜாதீக, விஷ்ணு பக்திவிநீநஸ்ய யதீச ச்வப
சாதீய: என்று சரமசரமியாகிலும் பகவத்பகதிவீரின்னுவன சவாசஸர்க்காடடில்
தண்ணியன்னென்றும், *தத் காம யத் பந்தய ஸா வித்ய யா விழுத்தயே, சூயாஸ்யபரம
கர்ம வித்யாக்ஷா சிவ்பணைபுனம* என்று பகவத்பரதயா 'மோக்ஷார்த்த:காமானுஷ்டேவ
வித்யை, அல்லாதது செருப்புக்குத்தக்கறவிவாபாதிதென்றும், *ஆர்நயாப்யநாந்ய
ரஸ்ய ரூபீதம் வேதவாத்யத்யவ்ஹம் பேதசேதபலாதி பூத்த வித்யம் ஸா வே ஹுத்யபஸம்நி,
தீததாநாமவகாஹாதீச கஜஸநாதம் வித்ய யத்பத தவந்தவாம்போருஷாஸம்நி விஜயதே
தேவஸ் ஸ தாராயண: என்று பகவத ஸ்மருதியில்லாதவர்களுடைய காமானுஷ்ட்டாரம்
பஸ்மாஹுமதிவத் விஷ்பரபோஜஸமென்றும், *யஸ்யாகிலாமவஸுபிஸ் ஸாமங்கிலீ வரீசோ
மிமீர குணகாமஜ்ஞம்பி, ப்ராணாந்தி கமபந்தி புந்தி வை ஜகத் யாஸ் ததவிழுத்தாச் சவ
போபநாமதா: *விஷ்ணு பக்திவிநீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ரூபஸ் தய: அப்ரவாஸத்யவ
தேஹஸ் யமண்டம் லோகரூபஜ்ஞம்* என்று பகவதர்வபரஹிதோகத்தகனம், கவத்பகதி
ஹீரணுடைய வித்யாவருத்தங்களும் சவாலங்காரகலபமென்றும், *ப்ராதுஷ்ட்யாவைவல்
ஸுரநாமமோ தேவதேவஸ் தீத்ய ஜாத்யா வ்ருத்தை ரபி குணதம் தந்ருசோ நாதர் கர்ணா,
கீந்து பூமத், புலந்பவத் த்ராணதோநீத்யேஷு வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ:வவத் விதவாக்ஷபகல்ப:
ப்ரகாஷ: என்று பகவதர்வவிதருடைய வித்யாவ்ருத்த ப்ராஹ்மணமாதிரி உத்தகர்ஷம்
பகவதஸம்நதஜ்ஞாந ரூபஸௌமங்கலயாபாவத்தாலே விதவாலகாரஸம்மென்
றும் ஜ்ஞானிகளானவர்களை இகழுவார்களென்கை, ஆக இப்படி பகவத்வஷ்ய ஸ்பர்ச
மற்ற வர்ணசரமங்களும் ஜ்ஞாவ்ருத்தங்களும் ஜ்ஹயமென்கையாலே ஜீம அபக்
ருஷ்டஜ்ஞமத்யா விவக்ஷிதமானது இன்னதென னுமிடமறிவித்தாராய்த்து. .. (86)

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்க்யானத்தில் முதல் பிரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்க்யானத்தில்

இரண்டாம் பிரகரணம்

87. இனிமேல் ஆத்மவிருபக சேஷத்வாறு கூல ஜம்மமே உத்கருஷ்ட ஜநமமென்னு மத்தை அஸப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தநம் முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாககளாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிககிருர்—(அணையவென்று தொடங்கி)

(மு) 87. அணையவூர்புனைய அடியும் பொடியுற்படப் பிவத பவநங்கனிலே ஏதேனுமாக ஜநீககப் பெறுகிற தியக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருக்க ளும் பெரியோரும் பரிகரவித்து ப்ரார்த்திப்பீர்கள்

அதாவது, *அணைவதரவணைமேல பூம்பாவையாகம புணர்வது* என்று பிராடடி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொகக விகலபிககலாம்படி. அத்யந்தஸுக்ஸ்பர்ச மாய, சைத்யமார்தவ லௌஸர்ப்யங்களை பரகருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரிய: பதியானவவன கண்வளர்த்தருளுகைக்குப் பாங்காபிருககும் திருவரவணையாயும், *ஊருமபுள* என்கிறபடியே ஆர்த்தரக்ஷணத்துககும் அறுகூலரை அறுபலிப்பிக கைககும் தன் உகபபுத்தனககுகமாக அவன பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைககு வாஹனமான கருளப்புளளாபு, *தோளினேமேலும் நனமார்பினேமேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளினேமேலும் புனைந்த தண்ணந்தழாய்* என்கிறபடியே அவனாதரித்துச் சாத்துகைககு அர்ஹமான திருத்தூழாயாயிருககும் தியக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பெருமகளுளளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்பராகையாலே *அஸந் தேவ* என்பது *ஸந்தமேதம்* என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொகக வுளரா யிருக்கிற மஹாத்மாககளான நித்யஸூரிகள பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிகரவித்தார்கள்.

பத்து: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பகூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயஸம் சூரதோ வா யமுநாதேட என்று ப்ரஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஜசவர்யத்தை யும் வேண்டேன்; *பூத்தளைகடம்பேறி* என்றும் *பூகருருதேறி யிருத்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல, சூருதாதலாவேகை வேணுமென்றும் *ஆஸாம்மோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸயாம் ப்ருந்தாவநே கிம்பி சூல்மதௌஷ்டிரம். யா தஸத்யஜம் ஸவ ஜகமார்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முசூதபதவீம் சருதிபிரி விமருக்யாம்* என்று சருதி களாலேதேடப்படுமதானகருஷணன் போனவழியைஸ்வஜநாதினையும் அதிகரித்து யாவர்சிலபெண்கள பின்தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாத ரேணுவை பஜித் திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள கொடிகள ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றுவேகை வேணுமென்றும்; *கோனேரிவாரும் சூருகாய்ப்பிறப்பேனே* *மீனாய்ப்பிறககும்விதிபுடையேனுவேனே* *செண்பகமாய் கிறதும் திருவுடையேனுவேனே* *தம்பகமாய் கிறதும் தவமுடையேனுவேனே* *எம்பெருமான பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வா ரோட்டை மெய்ப்த்தமுடைய தியக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றுகப் பெறுவேகைவேணுமென்றும், *தவ தாஸஸூகைகஸங்கிரம் பவநேஷ்வஸத்வபி

கீடஜ்ஜம் மே* என்று தேவரீருடைய தாஸ்யஸுகமொன நிலுமே ஸங்கத்தையுடைய ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்தபத்தி விநாசங்குளிரண்டும் அவகேயாம படியான கீடஜ்ஜம்மே எனகருணடாகவேணுமென்றும், இப்படி அவனடிப்படவும், அவனையணந்தாரடியிலெப்படி படிவும், அவனுக்கத்தருளின கிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுளன கிலத்திலேயாதல் வாத்திக்கவுமீடாக ஜுகிகப்பெறுகிற கிரியகஸ்தாவர ஜ்ஜம்மங்களை *பேராளன பேரோதம பெரியோரான பூசுக்கப்ரஹ்மர்ஷி (உத்தவார்) ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமான பெரியமுடலியார முபலான முழுகுசுகள ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

இத்தால் *வாசிகை: பக்ஷி மருகதாம மாநஸை ரதத்யஜாதிகாம, சரீரஜை' கர்ம தோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம நர:* என்ப இதவிபூதியில் கிரியகஸ்தாவரஜ்ஜம்மங்கள வாசிக காபிக பாபபலங்களாக சாஸ்தரம சொல்லாவிடிக, அப்படியன்றிககே பகவத் விநியோகாரஹமாக இரதஜ்ஜம்மங்களை விதயஸூரிகள ஸ்வச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஜான முழுகுசுகள தத்ஸம்பந்த தத்ய ஸம்பந்தமுள்ள திராயகஸ்தாவரஜ்ஜம்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்க ளென்றும் சொல்லுதக யாலே தாஸ்யாறுகுணஜ்ஜம்மே உத்தகருஷ்டமென்றதாய்த்து. ... (87)

88. பகவத் விநியோகாரஹ மாகையாலே கிரியக ஸ்தாவர ஜ்ஜம்மங்களை வித்ய ஸூரிகள பரிகரஹிகை ப்ராபதம்; அவனன்றிககே முழுகுசுகளான விவர்கள் பகவத் பாகவத் சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திரியக ஸ்தாவர ஜ்ஜம்மங்களை ப்ரார்த்தித் தார்களாகிலும், உத்தகருஷ்டதயா சாஸ்த்ஸ்வீததமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வே த்யாதி.)

(மு) 88. சேஷத்வ பஹிப்பூத ஜ்ஞாநாந்தமயனையும் ஸஹியாதர் த்யாஜயோ பாதியை ஆதரியார்களே.

அதாவது—*நதேஹம் நப்ராணா நச ஸுக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவசேஷத்வவிபவாத், பஹிர்ஃபூதம் நாத க்ஷணமபி ஸேஹயாதுசததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதத் விஜ்ஞாநமீதம்* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத் துகருப் புறம்பான தேஹாதிகொன்றையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன. அவ்வள வன்றியே ஜ்ஞாநாந்த மயமான ஆதமவஸ்துவையும் ஸஹியேன, அது சத்தாவாக விநாசத்தையாடவதாக, இரக விண்ணப்பம் அஹ்ருதய மனது ஸத்யம், த்ரு முன்பே பெர்ய சொன்னேனுகில் தேவரீர்கருப் பெய்யணை மதுபட்டது படுகிறே னென்கையாலே, சேஷத்வத்துகருப் புறம்பானபோது *ஜ்ஞாநாந்த மயஸ்த் வாத்தமா* என்று ஜ்ஞாநாந்த மயத்வத்தாலே சலாககயமாயிருக்கு மாத்தமாவையும் ஸஹியாதவர்கள் சேஷத்வ விநியோகி பூத அவ்ஹகார தேஹதவாகையாலே த்யாஜ்ய மாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஓளபாதிகமாயிருக்கிற வர்ணத்தை ஆகரிப்பர் களோவென்கை. ஓளபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணேப சாரம். .. .. (89)

89 வர்ணத்தினுடைய ஓளபாதிகத்வத்தன்னை உதாஹரண முகிக தெளிவிக்கிறார்மேல் (இதினேளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி.)

(மு) 89 இதின் ஓளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவருக்கின்வன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜ்ஜிப்பித்து ஸ்வாக்க மேற்றின்போதே தெரியும்.

அதாவது, இவ்வாற்றத்தினுடைய ஓளபாதிக்கவம் குசிகவமசயனய ராஜா வான விசவாயித்ரன ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனய, நெடுவகாலம் தபஸ்ஸுபண்ணின தன்னை *மந்திரவகொள மறைமுனிவன்* எனனுமபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாககின் சகதி மானு வலிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின் சாபத்தாலே மார்கிலிட்ட யஜுரோபவீதமே வாராமபடி சண்ட'ள லாக்ருவித்த இக்ஷ்வாகு வம்சயனபிருந்தள்ள தீர்சவகுவாகிர ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜுராகமனை உறுப்புத்தோலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்ககாரோஹணம் பண்ணுவித்த போதே ஸுஸ்பஷ்டமெனகை.

இத்தால், ஒரு க்ஷத்திரியன் ஸுகருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தனனோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு க்ஷத்திரியன் துஷ்கருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், க்ஷத்திரியத்தவர போய ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியவதுகமுனப்பே க்ஷத்திரியவேஷம் போய சண்டாளவேஷமாய நிறகிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்தது ஸவாககத்திலே யேறறுமுகை யாலும் வர்ணம தீசை கர்மோபாதிக்கவம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்ற தாய்த்து.

90 இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்த்ருவைபவ ஸ்தாபகத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களைபுடி கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோ பாதேயாச்சங்களுன்னென்ன மிடத்தை விபஜித்ததுச செவலி இவவிசேஷம், நிவார் பெறும்பேற்றையும், இக்ஷியாமல்பாகவத ஜனம் கிருபணம் பண்ணுவார் அதிபதிக கும்படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவில்த்யாதியாலே).

(மு) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மாஸிடம் படல், ஸ்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ்சாதிபீய் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுறையில் ஹரிதாதீ, ச்வபசரீய் பத்திபாசனமுநிவார் ஆராய் மரதின்ன வேற அறியாதர் சாதியத்தனர்களுளும் தக்ரவிபுவா.

அதாவது, *எம்மாவுருவும் வேண்டுமார்றலாவாய்* என்கிறபடியே எல்லா ருபமும் அப்ராகருதமாகையாலே சலாகயமுமாய் இச்சாகருவீதமுமாயிருக்கும் பகவதவதார விகரஹித்சுரீலவைத்துக்கொண்டு வேதாப்ராமான்யத்தை உப பாதித்து வைதிகருசியைக குலைக்கக்காக *யதாஹி சோரஸ்ஸ ததாஹி புத்த* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* எனனுமபடி பரிகரஹித்த புத்த யெஹ்யபகதாஜுநார்த்தகே* என்று எல்லாவர்ணங்களிலும்பகவதபகதரலாதாரஞ்சூத்ரத் வழங்கிற—ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாககளிலுமுண்டான த்யாஜ்யாச்சங்களும,

காடுவாழ சாதியமாகப் பெற்றன என்று ஊர்மனையில வறியாமலபசுக்களுக்கு குப் புலனும்தன்னையிருமுள்ள காடுகளிலேவர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ சாதி* என்கிற கோபஜாதியிலவஸூதியனய வந்தவதரித்துகிறருஷ்ணனுடைய*காலிப்பினனே வருகின்றகடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்* என்றுதாமது வலித்துப் பிறர்க்கு

மறைத்துக்காட்டும்படி பரமேயம்ந்து வருவிற்போதை யவ்வகாரத்தோடே கூடியிருக்கிற விசுவயும், *தென னுணர்விலே கேட்டறிவதுண்டு* எனவிற்படியே தக்கினை திகவித்தி யானதுகொண்டு தென னுணர் என்று சொல்லப்படுகிற தராவிட பானஷயான ப்ரபந்த வகனிலே *ஹரிசேத்ம விவகலாந்தக்* இத்தியாதிப்படியே பகவத்ப்ரதிபாதகமாவையையும், *சம்பசோபி மஹிபால விஷ்ணுபகதோ தவிஜாதிக* எனவிற்படியே சம்பசரில் *பெற்றகரியினன்பாத பத்தியானபாசனம்* என்று ஸ்வயத்தத்தால் பெறுதற்குரிய மிருததுளவ பாத கமல பகதியாகிற தன்னுடையவாகனமுகிற-ப்ரமேயாதித்ய யத்திதுபாதேயாமசனகருமான் இவையிபாகமறிவார் *ஆராரமார* எனவிற்படியே ஏதே னும் இம்ம வருத்தவகனியுடையதேயாதென னறிர்ஸமதென னும்படி, சலாகயராய *இவ்வருவான யாவரு மேறுவர்* எனவிற்படியே அப்புணுணவமான பரமபத்ததை ப்ராபிகக், இப்ப்ரமேயாதி தரயத்திதும் மேசசொன்னவாசி யதியாதாரயக்கொண்டு பாகவத ஜகமலிருபணம் பண்ணுவார் *அமரவோரகமாரும்* எனவிற பாதபுல லாவகமாக லகலவிதவகனியும் அத்தியானம் பண்ணி ததீய சேரஷ்டருமாய உத கருஷ்ட ஐகமாகனும் மிருததாரகனேயாவதும் தேவரீத்திருஷ்டகனின் ஸம்பந்ததை மிருதப்பாயான ப்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜகமாதிகனைவிட்டு விதிப்பர்களானிலே காவாக ததே தேசாகததே யனறிககே அப்போதே அவவிடத்தானிலே அவர்கள் தான்கள சண்டாளராவாகன' எனவிற்படியே உத்கருஷ்ட ஐகமாகனே யாவதும் கர்மசண்டாளராய இனியொருகாலமும் கரையேற யோகயதையிலிடு யென னும்படி அதி பதிப்பக்கொன்கை. *அரசாராத் தாரசாராக அஜ்ஞாத்ருக ஹிஜ்ஜம்சு, மதபதாதர் சரோத்ரியோ லிதத் லத்யச சண்டாளதாம் வரஜேஜத்* எனனக்கடவதிதே.

1. ஆக (ஸூ. 75) *விடபுனப் வித்யாதி வாக்யச தொடவதி (ஸூ. 84) *விமககரை உயர்த்தத தாழ் விழிகதார்* என னுமனவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதி பாதித்து ததஸ்தாபகார்த்தமாக *மலிசாஸுமபகதனுஜல* என்று தொடவதி, மேலெல்லாம் ஸாமாக்யேச பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரின ப்ரகாசிப்பித்து உபகால வாக்யத்திற்போலே ப்ரமாணப்ரமேயவகனனுடனே சேர்த்த ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விகிததாரயப்த்த. (90)

91. இப்படி பாகவதத்வ ஸாமாய ப்ரபுகத வைபவ மாத்ரமன்றிககே *ஜலக தசாத* இந்யாதி (82) வாக்யசதொடவதி ஸுன்று வாக்யத்தாலே மேற் சொன்ன வைபவவிசேஷ த்யோதகமான் ப்ரமாணமேதென னு மாகவகனஷயிலே யருளிச் செய்கிறார்மேல (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

(ஸ்ர.) 91. தமிழ்மாமுனித்திரு சரண்யமென்றவர்களாலே கவிதகவித்தென்று

இவராவியாவாய் கவிபும் கெடுந்மேலே ஸேரிதம்.

(தமிழ்மாமுனித்திரு சரண்யமென்றவர்களாலே) *தவ்விணு திக கருதா யேச சரண்யா புணயகர்மண* என்று *வணதமிழ் மாமுனி* எனவிற்படியே தராவிட சாலதர ப்ரவர்த்தகனான அகலத்தயளிருக்கிற திகரு ஸர்வாகுறம் புகவிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிறறு-வைதிகரான குறிகளை தராவிட ப்ரபந்த வகதாவானவதை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமேயென்று கவிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிட ஜ்ஞனிலே தவ்விணுதிகருகரு கனமை சொன்னவர்கள் த்ராவிடப்பாத நுடுகே வோகோஜ ஜிவகரரான இவனாரும் இப்படி பஹுமாகம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையிலையென்று தோற்றுணைக்காக.

(கவனிக்கவந்தென்று இவராவிரப்பவம்) *கருதாதிஷ்ட* கரா ராஜக கலா விச்சசதி ஸம்பவம், கலென்கது பவிஷயாதி காராயண பரப்யாறு, கவித்தகவிநிச ஆ-9

மஹாராஜா த்ராவிடேஷு-பூயா, தாமரபர்வீ கதி யத்ர கருதமாஸா பயஸஸிதீ, காவேரீச மஹாபாகா பரதிசே மஹாஸதி, யேபிபத்தி ஜஸம் தாலஸம் மதுஜா மது ஜேஸவா, தேஷமா கராயணை பகதிப்பூயலீ கிருபத்ரவா* என்று ஜ்ஞாதாககன வகத ஆவிப்பலிக்ரும ஸதவயிசேஷுகனை தத்தகதி திசேஷுகனாலே ப்ரகாசிப் பிதது அதத கதிவிசேஷுகனளில் ஜஸத்தித் பாகம் பண்ணுமவர்களுகரு பகவத் பகதி அநிசகிக்ருமபடிஷயும் சொலவகிறவனளில் ப்ரதமததிலே *தாமரபர்வீ கதி யத்ர* என்று இவராவிரப்பாவ ஸதஸ்ததைச சொலவகையாலே இவகாழ்வாருடைய ஆவிப்பாவமானது- (கலிபும செந்ம போலே ஸஞ்சிதது) இவர்தாம் மாவறமதிக்ரும பெற்றவராகையாலே *கலிபும செந்ம* என்று திருமறகையாழ்வா உடையவர் போல வர அவதரித்தகலியுகஸவபாவமும் கழிபுமென்று மேலவருமமசததை தர்சித்தருளிச செயதபாபோலே த்ரிபாலுஜ்ஞாஸஸ்ரீ ககாதிகளாலே ஸஞ்சிப்பிககப்படாதென்கை,

கருதே கலியுகே ப்ராப்தே காலதிகை கஜவீரருதே, விஷ்ணோமசாமசலம் பூதே வேத வேதாந்த ததவசித், ஸதோதரம் வேதமயமகாததம் த்ராவிட்யாபிச பாஷயா, ஜ்விஷயதி ஸதாம் சரீஷ்டிடாலோகாஸாம் ஹிதகாமயா* இத்தயதிவசக க்ரும இவராவிரப்பாவ ஸஞ்சுககனாகையாலே இவவித்ததிலே விவகரிதககன, கேவல ஜகமவாசக சப்தகனிலொன்றைச சொலவாதே அவதார சப்தப்ரியாயமான் ஆவிப்பாவ சப்தததைச சொலவிறு இவர் பிறப்பும் சகவரன் பிறப்போபாதி ப்ராத்தமென்று தோற்றுகைககாக. இத்தகல இவர் ஓரவதார விசேஷமென்ற தாதிறு.

(91)

92. இப்படி அவதரித்தவின் தாம் ஆரெனது மாகாககைகளிலே பேரள வுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமம் அதிசவகை பண்ணும் படியை அருளிச செய்கிறார் மேல (அதரிமென்று தொடங்கி).

(சு.) 92. அகீ ஜமகதீ பங்கீதீத் வஸு நந் ஸத்யவானவனுடைய புகவின் க்ரபாஸ்தரயோ? வயாஸத்வதாவேசமோ? குதுவ கரைகண்டோ கீயிலே ஓதவமோ? மூன்ம நேற்ற அநந்தமேல புண்ணியங் கள பவித்தரேவென்ற சங்கீப்பாகள.

அதாவது-கருத புகத்திலே அதரியும் ஜமதகலியுமகிற ப்ராஹ்மஜெத்தம் களுகருப பிணையாயககொண்டு தததாத்ரேயனும் பரகராமனுமாய, த்ரேதா புகத திலே கூதரியனு தசாத சுதவாததிக்ருப பிணையாய தவாபர புகத்திலே யயாதி சப்ததாலே அபிஷேக ப்ராபதியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே கூதரியில தண்ணியாய வைசயப்ரியாச கிருககிற வஸுதேவர்க்கும் *கருஷி கோரகூவாணி ஜ்யம் வைசயம் கர்ம வைபாவஜும்* எனகிறபடியே கோரகூஷித் தர்மத்தைபுடைய லாகூதர் வைசயரான ஸ்ரீ ககதகோபர்க்கும் புதரனுய, இப்படி கருதாதி புககரமத திலே ப்ராஹ்மஜ்ஞாதி வர்ணகரமென அவதரித்தவகத ஸாவேசவரன் சதுர்த்தமன் கலியுகத்திலே சதுரத்த வர்ணததிலே வஸதவதரித்தபடியோ வென்கை.

பூர்வ புகதரயத்திறும் அடலவே வர்ணதரயத்திறும் அவதரித்த வருகை யாலும், *கலெளபுச பாபதாபிபூத ஸ உத்தப்புவாசரித வத்ஸஸ்த்வத், பகதாமா ஸ்வஜ்ஞகத் ஸுமகோபதும் விசுவாதிகோ விசுவமேபாஸி விஷ்ணு* என்று கலியுகத் திலே ஸாவேசவரன் பகதருபென அவதரித்தானென்று ருபிகள சொலவகையா ளும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுகரு இப்படி சங்கிகக யோசயதை புண்டிறு.

(வ்யாஸாதிவதாவேசமோ) அதாவது *கருஷ்டைகையாயகம் வயாஸம் கீததி காராயணம் ப்ரபும்* என்றும் *லோஸம் கராயணம் லாகூதர் வயாலுரீ மஹா

முயி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வயளிகளை முதலான கர்யங்களை காவலுரிக்கைக்காக வயாளிகள் பகலை ஆவேசித்தாப்போலே இயைக்கொண்டு தராலிட வேதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பகலை ஆவேசித்தாலே வேளையை. இயைக்கொண்டு வேளையைத் திருத்தவைக்காக இவர் பகலிலே ஆவேசித்த பிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிறே.

[முதலாவது கரைகண்டோர் சீரியிலே ஒருவரோ? அதாவது—கண்ணுடவர் முதலவர் என்ற பரம்பரத்திற்கு கிடைத்தானிகளான கிதயனபிரிகளிலே இவையிப்பிதியைத் திருத்தவைக்காக ஈசுவர கியோகத்தாலே அவதரித்தாரா ஒருவரோ? அன்றிககே கரை கண்டோர் என்று ஸமஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முகத்திலே ஸமஸாரிகளைத் திருத்தவதாக பகலவரிதேசத்தால் அவதரித்தாரா ஒருவரோ? அன்றிககே, *முகத்தாலே மதனம் ஸ்ரீயத்த சவேததவிபலிவலிகாம* என்கிறபடியே முகத்தாலாய், *பாறகடல் பரம்பரையே பளவிகொண்டிருக்கும் சிதனியே தொழுவர் கண்ணுளாரிலும் சீரியர்* என்கிற சவேததவிப வலிகளிலே இவையிருக்கலானாத திருத்தவைக்காக ஈசுவரீச்சாயாலே அவதரித்தாரா ஒருவரோவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் ஸமஸாரபடியும் சொல்லாமல்படி சிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே *பிணை கொல் கிணாமகன்கொல் திருமகன்கொல்* என்கிறபடியே பிராட்டியாரோடு சேர்த்துப் பார்க்குமாபோதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படிவிறே சிருப்பது; மறுமள ததியருடன பிணை சொன்னவெண்டாவிறே.

[முன்னம்கேற்ற அகத்தன்மேல் புண்ணிபங்கை பவித்தவரோ? அதாவது—கேழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிககே ஸமஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்கேற்ற விதி கொலோ* என்கிறபடியே ஸாமந்தர ஸமஸாரஸ்குசிதமான தமமுடைய ஸ்குத பமாயககொண்டு இப்படி திருத்திறொருவரோ? அன்றிககே, *அகத்தன்மேலிடகத வெம்புண்ணியர்* என்று கிறேறாக கடாசு விசேஷத்தாலே கிதய ஸமஸாரியை கிதய ஸாபிரிகம்பமாகவலை அகத்தசாயியான ஸகத்தபுண்ணியம் முழு கோக்காக பவித்த இப்படி திருத்தினர் ஒருவரோ வென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது—இப்படி கேழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இயைந இன்னுதென்று கிச்சிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியாதிறபர்க்கென்றபடி. ... .. (92)

93 இப்படி இயைந ஸ்ரீசுரிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு நேறதவேதென ஸுமகங்கைத்திலே இதுக்குமுளம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறீர்மேன.

(மு.) 93. இதுக்குமுளம்—யான் நீ வந்த மறுதலைத்து வளநது மண்ணை மாறம் நீக்குவின் நீயிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின் ஸொருவகைக் கோபமாக இதைநிலைவன் அந்தாமததனு சேய்யச சோதநமைக கதையாழ்வனாக உகத்துகத்து தீயிகொண்டாவெத்து நாட்டியும் யொழித்து ஈடையோட்டி மதவலிபதாகு அலருமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய் தியனமருக்குவாராம் கவியுடம் நீயீக் கீதயும் பற்றிப் பட்டெழுபேதறியாதீக்தப் ப்ரபாவம்.

[இதுக்குமுளம்—அதாவது, இயைநகண்ட ஸ்ரீசுராதிகர் 'இவர் இன்னார்' என்று கிரணிக்கமாட்டாமல் இவனை சங்கிக்கைக்குநேறது [யான் நீ யென்று மறு தலைத்து] *புயிபுயிருவிகம்பும்* என்று தொடங்கி உபய கியூதியும் உன் ஸகலை பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏமையுதன நீ எனனுடைய *சோதநேக்த்ரியத்தவாரா புருசுத விசேசத் மினறிககே என ஸ்ரீகுதயத்திலே உதீயமாகவினருய இப்படி

யான பின்பு விபூதியைப்பூசிய கீரோ விபூதிமாண்புடைய காளே பெரியாராரென
 றறிவாரார். அபரதிஹித சகதியான கீதனை இததை விருபித்தறிகத காண என்று
 உபயவிபூதிபுகதனேடுட மறுதலைகிற தைபவத்ததைபுடையராய்.

(வானதது மனையிசை மாறும் சிஞ்ஞமினறி) *யாவர் கிரககை வானத்தே*
 என்றும் வானத்தேதே மிமணைன்னிமிசையே* என்று அவனுடைய உபயவிபூதி
 யோகத்தாகும் ஸௌகுமாரயததகரும் தருதியாமபடியாகவும் ஸர்வேசுவரனுய்
 அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமரூபம் ஒன்றுக்கும் விஞ்ஞதனாகாவன், தமமுடைய உகதிசரவன
 ஹர்ஷபுரகாஷத்தாலே தெருடாமபடியாகவும், திருவாய்மொழிபாடுகிற காவிறுடை
 மையாளே உபயவிபூதியிலும் உபமாச ரஹிதராய், (கிணிடம் தெரியாதே) கலவியும்
 பிரிவும் கலகி உககையாலே கலவியால் வந்த ரஸமையாச செல்லும் அவருளளார்
 படியுமன்றி, பகவத்தின்கதரகதையாலே அசுர பாகாதிகளால் தரிசுருமி
 குளளா படியுமன்றி இப்படி உபயவிபூதியிலும் அடங்காமையாலே *வைகுந்த
 மோ வையமோ துமினிடம்* என்று வானதலை தெரியாதபடியாய்,

(தெய்வத்தின மொருவகைக கொப்பாக) *தெய்வத்தினமோரனைவர்களாய்*
 என்று ஒருவரிருவரனறிககே சிதயவாழிகளெல்லாரும் கூடாதுதும் தமக்கு ஒரு
 வகைக கொப்பாமபடியாய் (இனத்தலைவன் அந்தமத தனபுசெய்ய) *வானேரினத்
 தலைவன்* என்று அனந்த ஸ்ரீரீஸகலிர்வாஹுகுன் ஸர்வேசுவரன் *அந்தமத
 தனபுசெய்ய* என்று அமுலிய தாமன பரமபத்தில பன்னமும் வயாமோஹத்தை
 யடையத் தம பகலிலே ஒரு மடைகொள்ளப்பண்ண, (சோதனைக்கு அடையாள
 றுள்வாக) *திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக கடையாளம் திருந்தவுன்* என்று மேன்
 மேலும் அவன் விஷயிகாரகனைப் பெற்றமைக்கு ஸ்வயததனஞ்சுகமனராகம்
 வாய்க்காரிலே தேர்ந்துகை முதலான கலவிகருந்தைய செல்ல.

(உகதகந்த திரிகொண்டாலெனதது) *உகதகந்ததன் மடுந்த குண்டமும்*
 என்றும், *திரிகொண்டா ஸோதது சிறும்* என்றும், அவன் ஸௌகதாயசிலதி
 கனை அதுகைததது உததரோததரம் வினைகிற பரஹ்யாபயதர ஹர்ஷததாலே
 சிதிரவாய்த, ஸௌததோஸ்யத தமாதேசமபிரக்யம்* எனகிறாயே ஸர்வவியமக
 பரபரஹ்மஸாஷாதகாரபிறததாரைப் போலே ஸத்திரதரவதாய் (ஸாடியால்
 வெளிக்கு) *காட்டாரோடியால் வெளிக்கு* என்று--*உண்டாயே உடையே புககிதாடி
 யானே பென்றனதே என்று அஹிகர மமகார வசயராயிருகிற ஸௌகிகரோடு
 ஸயபததமறு, (சுடரை யோடடி) சுடகோபராகையாலே *வேதாரஸ்தரகிரோதிக*
 எனகிறபடியே பரமானுறுகூதர்ககைகளாலே மதயஸ்தமகலித்தததை ஸாதிகை
 யன்றிககே ஸவபுத்தயா கலபிதசஷ்கதரககைகளாலே ஸல்லம மதஸ்தாபனம்
 பன்னமும் பரஹ்யதருஷ்குகளகிற சுடரை சருதயத தாத்பர்யான ஸவோகதி
 விசேஷுகைகளாலே ஸல்லஸ்திதனத்தில கிலஸதபடி துறத்தி. (மதவலிப்தர்க்கு
 அலகுசமிடு) பரஹ்யுசராகையாலே *வித்தாமதோ தாமத வத்தருதியோ திரோ
 மத, ஏதே மதவலிபதகாம* என்று மதஹஸ்திரோலே அபிஜாவிதயாதி மததயா
 வலிபதயத் திரிபு மலர்களுக்கு கிரமதராயததலைவனாகும்படி உபதேசகுபாருசு
 மிட்டு. (உடனிய கூறமாய்) *பறமவயின் பாகன மதன் செங்கோல கடாயி
 கூறம* என்று வேதவேதயதவ தயோதகமாய்ப். வேதம கருடவாஹுகுன்
 ஸர்வேசுவரன் விஷயததிலே *வின்கணவேடகை யெழுவிப்பன்* என்று எல்லார்க
 கும் பகதியை யுண்டாககி உததரின்னுகொண்டு தமதர்கததிகைப்படலர்களின்
 ஸமஸாரத்தகரு மருதபுவாய், (பிரிபருருகுவாராய்) *கொன்றுபி ருன்னும்
 விசாதி பகை பசிபிபன்னவெல்லம்* என்று சரித்ததை முடித்த பரானனுப்
 ஹரிககை கடவதன் வயாதி சாதவ கூதாததி தேஷ்க்களும், ஸாமஸாரிக
 ஸகைகடுவோதுவான் பரபகளும் *வனதுயரை—மருகரு—கணபு.ஸமல* என்
 னும்படி அருகும் வராதபடியாய், (கலியும் கீங்கி கிதபுகம் பறறி) *நிரியும்

கலியுகம் கிடைசு என்று *பவியைத்தயதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்தனை பாவனை மாறுபடி பண்ணுவதாய், *கலெனஜுகதபதி விஷ்ணும் ஸர்வ ஸரஷ் டாரமீசுவரம், ஸர்ச்சபிஷ்யாகதி ஸமத்தியே பாஷணடோபஹதா ஜ்ஞா* என்கிற படியே பகவத்குறி விரோதியான கலியுகமபோய், *பெரிய சித்புக்யபுதறி* என்கிற படியே கேவல வையுணவதாமே ஸடாகுமதாய், யுகாததரவயவதாரமினரினரிகே ஒரு போதியான கருதபுகம் ப்ரவேசிகருமபடியாக, (பட்டெழு போதறியாதிருத்த பரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியான விரா மட்டல் தன்னுதா யெனணம்* என்று பகவத்கியைத்தலை போகயதாதுவந்தானத்தாலே *கைதத்தித ஆதிதயே கத்தத்தயாந்தமிதே தவெள* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே தாய்வாரஜா காலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள், அவன் அலையித்தவாறே அபிமத்யைகக கோடே ரமிகைகருக காலம் வந்ததென்று உகப்பர்கெனமும், *ப்ரதர் மூத்தபுரீ ஷாப்யம் மத்யாஹ்ரே கூ*—த்பிபாஸ்யா, ஸாயம் காமே பாத்யதே ஜாத்யோ கிசி கித்யாய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸட்டாகாகுப் புறமே காலகேஷபத்தாக குடவாய்ச் செல்லுகிற திவ்யாதர் விபாகமூமறியாதே அகாலகாலமாய் தேசத்திற் போலே பகவதபாவைகப்ரதா சிருத்த பரபாவம் [இதகருபுணம்—இப்படியிருத்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யமலம்பத்தம், இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சாலைகருக காரண மினனதென்று எவ்வாறு மறியுபடி அருளிச் செய்தாராயதது. ... (93)

94. இவர்கரு இத ப்ரபாவத்துக்கு அடியெதெனணமாகாக்கைபிலே இதகரு வேத—பகவத்கீழேதுக கடைகாமென்கிறா கடை. இப்படி கடைகதித் ததுதான் இத யோகத்தை இவரைகென்கிற திருத்தகைககக கெனணகத் தையம், இவர் தமமுடைய பூர்வவலகதையபு, இவரைக கடைகதித் ப்ரகாரத் தையம் விசயமாகச் சொல்லுகிறா இச்சுரீணையலே.

(94) 94. இதகருவேத—ஊழிதோறும் யோயபது ஒன்றிப் பொருளெழுவ வி மகிந்த புறமுதாயத்திற் நிறுத்திய யோகுபுணத்து கன்காயை வத்து ஆயபாகிதவன உல்கினதயவனை தவதீடுசெய்ய இனக்குப் பானவதேயுக் கழலவ் குளமுதவின முழுதுயோட்டின யெருக்கன் வகுமிலக்கிற் அனயோடு தோகான தையிலே ஆக்கையிற் புருமுன்ற யாதிப்படித்து தவகுதிவ் மேயெயப பக்கதோக்கரப் பன்னின விசோகடாகும்.

(இதகருவேத) இவருடைய இத ப்ரபாவத்தகரு வேத. (ஊழிதோறும் சோயபதுனறிப் பொருளென றளிமிறுது) *ஊழிதோறும் தன்னுளே படைத்து* என்றும், *சோயபாதிப்பலதுருவை யொளமம் பட்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பன்னின கருவினை தப்பினதும் சோம்பிக கைவாணகரதே பின்னையு கருவினையே பண்ணும் கர்ஷணைப்போலே கலபதோறும் ஸருஷு டுககச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முறியாதே மிகவுமொருபபடு, எனேறையொரு கான ப்ரயோஜனப்படுமென இக் கருவியை யுகத்த ஜகத் ஸருஷுடயைப்பண்ணி.

(முறமுதாயவினது) *கலெரெரிகால விண்ணுரிரெனறிவைதான் முதலா முறமுதாய வினது* என்று *தத் ஸருஷுடயா, ததேவாது ப்ரவிசத்* இத்தாதிப் படியே ஸருஷுடயான ஜகத்திலே இவறறினுடைய வஸத்துவ ஸம் பாகத்தவககருக் கும் ப்ரவருத்தி விவருத்தி சுகதிகருகாம அதுப்ரவேசித்த இவறறைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பாய்வல்கருமபடி ப்ரகாரியாய் கினது (ஊதுரைத்து) *அன்ன மதாசிருத்தகற ஊதுரைத்து* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பணை மடாட்டையாலே இயுகையென டாத்தபடி இய்கருபினை தன்னத் தாழ்விடிகினது ஐரூதயம் தாய்ரகாசகமான சாலதத்தை உபதேசித்த (யோகுபுணத்தி)

குறையில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன கோலச் செந்தாமரைக்கண், உறைபவன போலவோர் யோசுபுணர்ந்த வொளிமணி வண்ணன் என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவந்தாமுவானமேலே யேறிப் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுப் போலே ஐக்கரக்ஷணோபாய சிந்தைபண்ணிக் கண்வளர்ந்து, (கண்காணவந்து) சிந்திதோபாயாது குணமாக *துயரிலமலியும் மனிசர்பிறவியிலே தோன்றிக் கண்காணவந்து* என்கிறபடியே *சுக்கூஷா பசயதி கச்சைநம* என்றும், *நமாம்ஸசுக்ஷூர பிவிக்கூதே தம* என்றும் *கட்க்கண்ணுல காணுதவல்வுரு* என்றும் சொல்லப்படுகிற தான் துக்கோத்தரமான மதுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள மாம்ஸசுக்ஷூஸஸூககு விஷய மாம்படி வந்து. (ஆளபார்க்கிறவன்) இப்படி அவதாராதிகளாலே *ஆளபார்த் துழிதருவாய* என்கிறபடியே 'எனக்கடிமையாவாருண்டோ' என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித்தீர்கிறவன்.

(உலகினதியலவை நல்வீடுசெய்ய) *ஓ ஓ உலகினதியல்வே* என்று தத்வந்தித் துக்கள கண்டால் ஸ்லோகமாட்டாமல் விஷுண்ணரம்படி. *பெற்றகாசிருக்க மனை வெந்ரீராட்டுவாரைப்போலே—உத்பாதகனும் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனும்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னேவிட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமானக்ஷூதரதேவதைகளை ஆட்டையறுததல ப்ரணையை அறுத்தல, அதயந்தவிஷித்தமான மதிராதிகளை கிவெதித்தலாகிற பரஹிமஸாதிலாதச முகத்தாலே பஜித்ததத் ப்ரமமாக துக்கயிசரமான ஸூகத்தைத் தருமவையாய், அராதியாய் துலத்ரமாயிருக்கிற ப்ரகருதிஸம்பந்த கிபந்தமான ஐநமவகளினின்றும் ஒருகாலும் கீங்காமக குறுப்பாய், பல்வகைப்பட்டுத் தப்பவார்தாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்டுமுத்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை *யாதானுமபற்றி கீங்கும் விரதத்தை நலவிடுமையும்* என்று, அராதிவாஸனையாலே ப்ரகருதி ப்ராகருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை அவலம்பித்ததுத் தன்னேவிட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸமஸாரி சேதனன் வரதத்தை நன்றாக விடுவிக்கு மென்கிறபடியே ஸ்வாஸநமாகப் போகது கைக்காக. (இன்குப் பார்வைதேடி) மருகப்பகிதிகளைப் பிடிப்பார் ஸ்லாதியபுத்தியாலே தன்னேடே இன்ககவற்றான் மருகப்பகிதிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப் போலே பாவவைவைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி. (கமுலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின் பெருக்கண்) *கமுலலம்* என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூமியடையத் தானுயிற்ற, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலேபோய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிலவில் ஒதுங்கலாம்படி கிழிலைக் கொடுக்கைக்காக ஊர்தவலோகங்களைல்லாத்திலும் கிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தையடையப்புக்குழறுகையாலே விக்விதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமான திபத்தை யுடையது யென்கிறபடியே கமுலதலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின பரப் பெருகுமோட்டிப்பார்த்துத் *அழறலர் தாமரைபோலே செவ்வியையுடைய *பெருங்கண்மலர்* என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை (எவகுமிலக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரை காணாமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காகருவதாகப் பார்க்கிற வளவிலே, (அன்பொடு நோக்கான திசைசிலே ஆக்கையில் புகழமுன்று மாறிப் படிந்து துளவுகுகிறவர் மேலேபட) *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்* என்று ஸ்ரீ விபீஷணையான விஷயமாக எப்போதும் ஸஸநேஹமாகப் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தகினை திகிலே *யாதானுமோ ராக்கையில்புக்கு* என்றும் *ஆக்கையின் வழியுழலவேன்* என்றும், *மாரிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து* என்றும், *பலபிறவியில் படிக்கிற யான* என்றும் *பிறவிகடலுள் கின்றுகொள்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜாதி நியமாதல் வர்ணவியமாதலின்றிக்கே கர்மாறுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜம்பாரம்பரைகளிலே தோள்மாரி

அவ்வகீதத்தில் வெறுப்பினரிகளே அதிலே அவகாஸித்துத் தரை காண வொண்ணாத ஸமஸாரஸாகர மதயனதராயக கௌண்டு கருகுகிற விவரமேயின்பட, (பககோகதரப பண்ணின் விசேஷகடாஷம்) இப்படி இவாமேலே பட்டவிததை *மமமென்கருகுகே பிறமுதவததாச* என்கிறபடியே ஒருமடம்படுத்தி *பககோக கரியான* என்று கசசமிரா திருமுடிகே தடத்தாலே கெடுக்க யனைத்தாறும் புரிந்து பார்க்க வறியானென்னுமபடி *காலெள புருஷகாரணை கசபயச்யை நேறுதகா, கேவலம் ஸவேசசையாவாறும் ப்ரேகேஷ கருகித் கதாசக* என்றும், *விசீரேறுதக கடாசேஷன் மதியேக மஹாமதி, ஆசார்ய விஷயிகாராத ப்ரபபுதவசதி பரம கதம்* என்றும் சொல்லுமெபடியே ஸவேசசையாலே பிரேறுதகமாகப் பண்ணப் பட்ட விசேஷ கடாஷம் [இதகரு நேறுத—இப்படிப் பண்ணின் விசேஷ கடா ஷம்] என்று வாக்யாகவம, ஆகக் குறுகதமான் இவருடைய ப்ரபாவத்துகரு நேறுத ஸபஷ்டமாகப் பரதிபாதிதமாதிறு இத்தாலே சககாவாகத்திற் சொன்ன சககககெனலலம் கிடக்க *அனகதனமேல புண்ணியகன பவித்தவ* இவரென்று கிரீனீ தமாயவிட்டது. (94)

95. கித்யனமஸாரியாயப் போத்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாஷ விஷயமான வனவிலே கிலை பரபகனும் கீங்கி இப்ப்ரபாவமென்கல நுண்டாகக் கூடுமோ வென்கிற சகககவிலே பகவத் கடாஷ வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (சரமனீ யென்று தொடங்கி).

(மு. 95. சரமனீ கித்ய கீஷ்யதக்ஷிப பூதாக்கீன புண்டரீகாஷனநேடு நேகரு எபகிழித்தென்னப் பண்ணுமீடு.

அதாவது—*சரமனீ தர்மகிபுணு மபிகச்ச* என்று கபகதன் சொன்ன வகத்தரம் *ஸோபயகசக மஹாதேஜாச சபரீம* என்கிறபடியே ஸவயமேவ சென்று விஷயிகரித்த யேவீசசியான சரமனியை *சககாஷா தவ ஸெனமயோக பூதாஸரி ருதகதக, பாத்ரமும் கமிஷ்யாயி யாகனும் பாயசசரிஷம்* என்று—தேவர்குடைய அமுகிய திருகணபாசனவாலே என்னுடைய ப்ரபதி ப்ரதிபாதகககெனலலம் போயப் பரிசுததையானென்னு! சொல்லுமபடியாகவும், வெனமமானது பளளத் திலே தானே சென்று கிருமபோலே அபிஜாநயாறவகார யோகயதையு மினலமயாலே *விவாலாய யயொனலேசம் விதரஸய மஹாத்மஸ* என்று தானே சென்று கருமத்திலே புக்கு *விதநாகநாசி புபுஜே கசிகி குணவாகிச* என்று தமமுடைய ஸபாசமுள்ளவற்றை கிருமபி அமுத செயப்ப்பெற்ற ஸ்ரீ விதரஸ *பீஷம் த்ரோணுவகிகரமய மஞ்சரவ மதஸூதக, கிமீத்தம் புண்டரீகாஷா! புதம் வுருஷாஸோஜனம்* என்று எதிரியானவன் சிறிசொககச செயதேயும் *புண்டரீகாஷா* என்னுமபடி அமுகிய திருகணகளின் கடாஷத்தாலே ஸகல ஸாம் ஸாரிக தேஷஷவகனும் போயப் பரிசுததராமபடியாகவும், *லோத்துப் பசித்த வகிற ஸகத வேண்டாடி கிஷுண்ணுமபோது ஸதென்று பார்த்திருந்த கெடுகோகருக கொள்குகிறபொதை ஒடுகோகாலே பகதவிலேசனததில ருவிபதிகவிலே ஒருததிலய *தத்தகா விதருதா ப்ரீதா பகவதம் யதாசருதம். ஹருதோபகூறய விஜ்ஜென தேஹம் கரம கிபகதம்* என்று ஸவவிஷயப்ரவண்யத்தாலே அப்போதே ஸமஸாரக் முகதயாயமபடியாகவும், அலலதரன் ஸ்ரீணபர்பராய மூகத்தய்ஹராமபடி. பரிசுத்தராகவும் பண்ணின் ஸாவோவரனுடைய கடாஷம் மானது *அகலகிரீரந்ருக கொனடெககமேல ரோகருதியேல எக்கமேல் சபயிழித்து* என்று அமுகிய திருகணகளாலே எககிளப் பார்த்தருவினியாகில சாபோபஹதரபபோலே அதுபவிததாலலதை கசியாத வெககன் பரம போய விடுமென்கிறபடியே அதுபவ விவசயமான ஸகல பாபுகளும் கிவருத்தமாமபடி.

பண்ணுமிறையெனகை. பகவத் கடாங்குதான் ஸ்கல பாபகூடபண விபுணமாதையாலே படடவிடம் *அமலவகனாக* என ஹம்படி. கிரதோஷுமாரிதே. .... (95)

96. இப்படி இவரை ஈசுவரன் கிரீஷோதகமரக விசேஷகடாங்கும பண்ணிறறு ஏதுககாக? விசேஷகடாங்கு வேஷகதானேது? இவர்தாம் பின்புணபடி எக்கனே யென ஹம்பெகைகிரே அருளிச்செய்கிறாமேல (கோவருத்திககென்று தொடங்கி)

(மு) 96. கோவருத்திக்கு நேர்கூர்யைப் புல்வாகின்வன் ஐகத்தீதாததமாக எனக்கே நல்வருன்களென ஹம்படி ஸாவென ஹாத ப்ரஸாதத்தை ஒருமட செயது இவரைத் தனனுக்க லோகமாகத் தமமைப்போல சூகருயபடியானா.

அதாவது—*திவத்திலும் பசுவினாமேயப்புவததி* என்று பரமபதத்திற்காடப்தும் பசுவினாமேயகையை விருமபிவிருகருமவனுக்கையாலே *பிருகதாவகம் பகவதா கருஷணைகாகவிஷ்டகர்மணு, கபோ மஸா த்யாதம கவாம வருத்தி மபீபஸதா* எனகிறபடியே கோரஷுணத்தகாகக் கெரிஞ்சிக்காட்டை *உதபக கவசுஷபாடயா* எனகிறபடியே ததபோகயமான புலஸம்படி பரமமருத்தியேக ப்ரயோஜனமான திருவுள்ளத்தாலே ஸகலபித்த ஸர்வசகதியானவன், *கமோ ப்ரஹ்மணய தேவாய கோ ப்ரஹ்மணஹிதாயச, ஐகத்தீதாய கருஷணய கோவிந்தாய கமோஸம்* எனகிறபடியே கோரஷுணத்தோபாதி ஐகதர்குணத்தகரும கடவன தானேயாகையாலே ஐகத்தினுடைய ஸ்விதார்த்தமாக, *எனத்தோர் பிறப்பும—எதிர்குற புரு—எனக்கே யருனகன செயய—அம்மானத்திலிககிராமீன—விதி குழந்தை* என்று அநேக ஐகமனகன ஈன பிறந்த ஐகமனகளுக்கு எதிரே பிறந்தவந்து எனக்கே தன் ப்ரஸாதக்கிண்ப பண்ணுயபடி ஸர்வோசுவரின் கருணை காலகடபிறநெனதும், *கஸலயருனகன கமாதே தகதருன செயவான்* என்றும் இத்தலை வின குறமாதும், (அஜுருத்தீவமாதல்), தன் ஸர்வஜ்ஞ்யமாதல ப்ராந்தே தன் பேருகப் பண்ணுமதானவருன்களை கமக்கே அஸ்தாரணமாகத் தகதருனவிவனெனதும் இவர்பேசும்படி, *ஸூஹ்ருதம் ஸர்வபூதகாரம்* எனகிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பககவினும் கடைகிற தன்னுடைய ஸௌஹார்தபலமான ப்ரஸாதமாகிற கருணையை இவரோருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, *எனனைத் தனனுக்கி* எனகிறபடியே அஜுருகா சகதிகளுக்கு எலகியாகிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த ஜுரானசகதிகளையுடையராயபடி பண்ண, இப்படி அவனுல திருத்தினவிவர் *ஊரும் சாழ்ச்சையும் தனைப்பெரலவனுடைய பேருமதார்க்குமே பிதறமி* எனகிறபடியே தம்மோடசவத்தித் லோகத்தினுளவர்களை பெலஸம் தமமைப்போலே பகவதேக ப்ராசுப பண்ணுமபடியானாரெனகை. (96)

97. தனனுக்குகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவத்தியாதி).

(மு) 97. அதாவது மயாவரமத்தீநமருருகை.

அதென்று—தனனுக்கென்றததைப் பராமர்சிக்கிறது. *மயர்வறமதிசை மருனுக்கையாவது—அஜுராகத்தித் ஸவாஸஸமாகப்போகவி பகதிருபாபக ஜுராகத்தைக் கொடுகை. .... (97)

98. அதனை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார்மேல (இருள் துயக்கென்று தொடங்கி).

(மு) 98. இவன் துயக்கு மயக்கு மரபெனகிற அதுவ ஸர்வ விபர்யய வினந்நதீகரற மளமிகச் செய்யுத ஞானத்தைக் காணவு வேடகை அயகெனதும் ஸவ காமாநாக ஸுதீராதயவத்தித் தாமவகனோடே ப்ரயபத்தீதயாகருகை.

மயர்வறமதிநல மருளுகையாகிறதுதான் *இருள தருமாஞாலம்* *இருள தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ்* என்று இருள என்ஈற சப்தத்தால சொல்லப்படும் ஐஞாநா நுதயமும், *தயக்கன் மயக்கன்* இத்தியாதிஸ்தலங்களில *தயக்கரு* என்கிற சப்தத் தால சொல்லப்படும் “ஸ்தாணுர்வா புருஷோவா” என்கிறபடியே கரஹ்யவஸ்துவை இன்னதென்று நிச்சயிக்கமாட்டாத ஸமசயமும் *மயக்கரு* என்கிற சப்தத்தால சொல்லப்படும் ரஜஜ்ஞ சுகத்யாதிவிஷய ஸர்ப்பருப்பாதி புத்திபோலே அதஸ்யிந் தத்துத்தியாகிற விபர்யயமும், *மறப்பும் ஞானமும்* *மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினு* இத்தியாதிகளிறபோலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால சொல்லப்படும் பூர்வாநுபூதவிஷயமாய அநுபவஸமஸ்கார மாத்ரஜமான ஐஞாநத்தினுடைய அபாவமாஈற விஸமருதியுமான சதுர்விதஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, *மன்னகமல மற மலர்மிசை யெழுதருப* என்கிறபடியே மஃ பரிசுத்தியாலே விகலிதமாய்க் கொழுந்துவிடிற *தாமரையான கேள்வனொருவனையே என்கிறபடியே ப்ராப்தவிஷயமான தன்னை நோக்கிக்கிளருகிற ஐஞாநத்தை *உளப்பெருங்காதல்* *நேரிய காதல்* *காணக்கழி காதல்* *கழியமிக்கதோர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்* *காதலுரைக்கல்—ஈனவிசமபும கழியப் பெரிதால்* *மெய்யமர் காதல்* என்றும், *அனபுகூடபு* *அனபிலின்பு* *அனபே பெருகுமமிக* *ஆராவன்பு* என்றும், *வேவாராவேட்கை நோய* *பெருகுமால் வேட்கையும்* *ஆயினிப் பரமல்லவேட்கை* என்றும் *அவா வொருக்கா வினை யொடும* *காண்பரனவாவவன* *சூடுதற்கவா* *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்றும், இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, நோக்கம், அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சனத்தில ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாந்ருரமான ஸங்கமும், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயகே காம* *என்கிறபடியே ததநந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தலலது ிற்கவொண்ணைதபடியிருக்கும் தத்விபாகதசையான காமமும் தத்கர்யமாய் அநுபாவயவிஷய ராகாவிச்சேதருமான அநுராகமும், ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிக்ரு மதோழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றதபடி வினையும் ஸ்நேஹமும் முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுபுமான நாமங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு பரமபகதி தசாபர்யந்தமாபடி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தை களுக்கு வர்சகமாயிருக்க, முனபின் கலந்துவந்ததேயாகிலும் எல்லாவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தமமுடைய ஆற்றமைக்கிடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதயிலலை.

ஆக இத்தால் சொல்லிறறய்த்து, மயர்வறமதிநலமருளுகையாவது—அஜ்ஞாந பிதையாக சாஸத்ரஸித்தமான அநுத்யாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகலிதமாய்க் கொழுந்துவிடிற விஷயோந்த்ருகமாய்க் கிளருகிற ஐஞாநத்தை ஸ்நேஹ ப்ரதமாகருரமான ஸங்கம முதலான உத்தரோத்தர விபாகருபாவஸ்தைகளுக்கு அநுபுமான காதலித்தாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸிமாபூயியான பரமபகதி தசாபநநாமபடி பண்ணுகை மென்றதாய்த்து.

ஆக, கீழ் (அத்ரிஜமதகவி—92) இத்தாதி வாகயத்திற சொன்ன சங்கைக்கு முலம் இவர் ப்ரபாவமென்றும், அதுதனக்கு வேறு பகவந்ரிர்ஹேதுக கடாஈடி மென்று—கடாஈடித்தினுடைய சகதியும், இவரை இப்படி கடாஈடித்தது. லோக ஹிதார்த்தமாக வென்றும், கடாஈடிகையாவது—மயர்வற மதிநலமருளுகை யென்றும், அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது. .... (96)

99. இனிமேல் இவருடைய இந்த பகதிதான கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதந பூகையாயிருக்கு முபாஸகர் பகதியிலும் ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைவக்யோபபகரண பத்தியிலும் வயாவ்ருத்தை யென்னு

மிடமறிவிக்கக்கூகப் பரதமம் ஸாதபகதி வேஷத்தை தாசிப்புகிறார் (ஜமாததரே த்யாதி) குரணையாமே.

பு. 99. ஜமாத்ர ஸ்ரீமாத்ர தவவகனாவே க்யாததவவகனாவே பீரதது
வழித் வாகிதது த்வவகுராயக குவிதது ஒத் உருவெண்ணு மநீ
ஜவேனவி அறதொழுகனாவ மிகு னனவாடப் பொருப்பிடைத்
தாம் வகுத்த துணப் வினகனை விருதது விவேக சாதீகன வளா
வருந்திக் கெடுமிட்டு வட்டினுய பேதப் பூவின சாததொடு தேவ
காசியம் செய்து உள்ளம் தூயராய வாய் புனபுனவகத்தினு
இனப்பினையடைவே வினக்கினககனாடு யோகத்த துணவி அற
தீகமுமறையோ மனதனனுன அமாததுறையும் அருமபெரும
கடனாக கனாகன சிவந்திரபடியே மனவுடகொண்டு தீர்தரம
மறவானம் தோடகக்கு மருதியாய கனவின மிக தாசதமமாய
ஆகத்துப் புரு மத்யாததப்பிராயய வையும் தீர்ப்புவிட்டு
குறையெனனது அந்யப் பாயோஜனாய வேததோரானத்
வேனத்யாததிகனென்று சொன்னது ஸாதயனாததபகதியாக
சாதத விதம்.

(ஜமாததரஸ்ரீமாத்ர தவவகனாவே) *ஜமாததரஸ்ரீமாத்ரஸ்தே* தபோ
ஜனாஸஸாதிபி, கரணம் ஸ்ரீணபாபாகம் சுருஷணே பகதி: பரஜாயதே* என்றும்
ஒன்றினின்று சுற்றவம்செய்துழிபூமிதோதெலாம் என்றும் சொன்னுதிருப்படியே
ஜமாததர ஸ்ரீமாத்ரவகனாவிலே தீர்விதபரித்யாக பூவகமாக பகவத் ஸமராதத
ருபேண அதுஷ்டதகனகளான ஸக்கீரவகனாவே, (கயாததவவகனாவிலே பிறந்து)
*கசிகரம் ஸ்ரீமதம் கேதேஹே யோகபரஷ்டாபிரஜாயதே, அதவா யோகிஸாமேவ
ருதே மஹிதி திமதாம்* என்றும், *ஜகிதவாஹம் வம்சே மஹிதி ஜகதி ஸ்யாதபசனாம்
கசிகரம் யுகதாசம் குணபுருஷத்தவஸிதி விதாம்* என்றும் சொன்னுதிருப்படியே
தவ வித்துகனாய, பரமியோகிஸென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரான வாகனூடய
குணவகனாவிலே பிறந்து, (எழுதிவாசித்து ததவஜ்ஞாய) *கேரித்தெழுதி வாசித்தம்
கேடும்* என்கிறபடியே பகவதவிய்யாததை அதுஸகிதத ததவிஷயமான
சப்தவகனை விசிப்பது, வாகிப்பது, பிறாசொலகை கேட்பாயக கொண்டு இந்த
சாஸ்தராயஸமுகை பிறந்த ததவஜ்ஞானததயுடாயாய, (ருசித்ததோதி
புருவெண்ணும் அகதி வையேவவியறு தொழிலகனாம் சிக) *குசித்த புனமனஸி
யோமபும்* என்கிறபடியே உடர்ணவகனாவான வதபகரிவாதுஷ்டாசோபயுகதமாய
இருதனான காயகத்தயாததகமான ஸாததத்தப்பண்ணி *ஒதிபுருஷணமும்*
என்றும், *ஜிவேனவி* என்றும், *அறதொழுக* என்றும் சொன்னுதிரு
வந்த காயதீரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பிதருயஜ்ஞ யுகயஜ்ஞ மதுஷ்ய யஜ்ஞ
ப்ரஹ்மயஜ்ஞவகனாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமென்ன, அதவாக அதயாபக யஜ்ஞவாஜ்
தாசபதிகாஹவகனாகிற ஷ்டகாமக நென்ன, தீப்படி பிருததன விதய
வைந்திக கர்மதுஷ்டாசனகளான பரிபூரணராய, (ஊனவாடப் பொருப்பிடைத்
தாம் சுருத்தி) *ஊனவாட வுண்ணுதரோகாவலிடு* என்றும், *பொருப்பிடைதே
யென்றும் புனவருனித்துமைகத கொடுப்பிடையே மிறவும்* என்றும், *விழகனிய
முழியுபு மென்னுமிவையி யுகாததும கம் வருகதி* என்றும் சொன்னுதிரு
படியே விதய காமாதிசு அவிசமவாக அதுஷ்டகனாவிலே தபசகாயோகயதை
பிறந்தவாரே காயசோஷ்ணாததமாக அசுத்ததை குறைத்து பரணசாரணத்
துகருத் தகவனவாகி, உஷண காலங்களில் பர்வதாசரத்திலும் பருசாகி
மத்யத்திலும் வின்றும், தேவாலங்களில் அருககயான கடாகத்திலே முழுகி
கிடக்கும் ஜீர்ண பர்ணபலாசாராயும், இப்படி தபசகையையாவே சரிததை சொஷிப்

பித்து, (முன்புவினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மதஷ்டானந்தாலே, *மேவு தன்புவினைகளை விடுத்து* எனவிறப்படியே நிலைநிறைந்த ஆத்மாவோடே பிரீகக் கொணர்த்துப் புகுநதிக்ஷிடகநிற தூசநேறையான பரவகனை *தர்மமேன பரமபுத்ததி* எனவிறப்படியே பேசுதி, (விவேக சமாதினை வர) இப்படி பரதிபரதக் பரபகிவருத்தியாலே மனசுகதநி நேறையான விவேகநி ஸ்பதகமும், *சமதமசிய தாத்மா ஸ்வபூதாதுகமபி* இத்தயாத்மதசமதமாதிகளும் அபிவருத்தமாக.

இதில் விவேகமாவது—*ஜாதயாசரய கிமித்தததஷ்டாதந்தாத காயசுத்திர் விவேக* எனவிறப்படியே ஜாதிதஷ்டமும் ஆசரயதஷ்டமும் கிமித்ததஷ்டமும் நிகிகே பிருதமுள்ள அனனததாஜுண்டான காயசுத்தி, ஜாதிதஷ்டங்களாவன—கனஜுகருஞ்ஜாதிகன ஆசரயதஷ்டமாவது—அபிசஸ்த பதி சண்டானநி களுடைய த்ரவயம் ஆசரயமென்று—தரவயஸ்வாமியான புருஷனைச் சொல்லுகிறது. கிமித்ததஷ்டமாவது—உபசரிஷ்ட கேசாத்புபுறதமானது இந்த தரிவித் தோஷமும் மிளந ஆஹாரத்தின் விவேகப் பரமன காயசுத்தியிலே விவேகப்பதம் உபசரேடுகதம் அனநிகிகே, விவித்தாஹாரஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸஹார-ஆப் யாபித் தேஹத்திற்காடடும் ஸ்வேதஹத்தினுடைய விவேசனம் விவேகமென்னவும் காய சுத்தியாவது—அசுத்தேதபயோ விவேசமபிரே, *காமசுத்தி* எனவிறவித்தில காயசுத்தததால அசுத்திகரணத்தைச் சொல்லுகிறது *ஆஹாரசுத்தினை ஸ்வசுத்தி* எனநிரே சருதி சொல்லிற்று ஸ்வமாவது—அசுத்திகரணமிருது, *அபயம் ஸ்வமாவசுத்தி* என்றும் *ஸ்தவயாதுருபா ஸ்வமய சரததா பவதி* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸ்வமம்—அசுத்திகரணமென்று ஸ்வசுத்தம் அசுத்திகரண வாகியாக பரஷுபகார ருளிச்செய்தாரிரே, ஆககமிரே விவேகமாவது—*ஆஹார சுத்தினை ஸ்வசுத்தி* எனவிறப்படியே அசுத்திகரணசுத்திகடியான அக்கனிதி மென்று ஆசனாபினை யருளிச்செய்தது.

விமோகமாவது—*விமோக* காமாசுபிஷ்வகம்* எனவிறப்படியே காமத்தில் அசுபிஷ்வகம் யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஷ்யாமல் நிறுமாட்டான். அசுத விகாரம்—அபிஷ்வகம். அதிஸாஸம்—அசுபிஷ்வகம், *காமாத கரோ தோபிரோபதே* இதயாதி வசுததாலே கரோததயபரவமும் இவவித்ததிலே பவீதம். அப்பாஸமாவது—*ஆரம்பணஸ்சேகம் புரபுரபாஸ* எனவிற படியே தயாகாமபரமன வஸ்துவிலே பரகாஹம் பரிசேனம் பண்ணுதக, ஆரம்பணமென்றது—ஆரம்பணமென்றது. இவவித்தில ஆரம்பணமாவது—உபாசாரம், கரிவயாவது—பஞ்ச மஹாயஜுஞாத்யதஷ்டாகம் சுகதி* கரியா* எனவிறப்படியே பஞ்சமஹாயஜுஞாதி தியகாமனகளை வஸ்வனவும் அருஷ்டகன்க.

கலயாணமாவது—*ஸத்யார்ஜவ தயா தாஸஹிமஸாபித்யா கலயாணுகி* எனவிறப்படியே ஸதயம், ஆர்ஜவம், தயம், தாஸம், அஹிமஸை, அசபித்யை ஆகிற விவகம், இவற்றில், ஸத்யம்—பூதநிதம், ஆர்ஜவம்—மனோவாகசாயாமகாமகருபம், தயம்—ஸவாரததிரேபேகா பரதககாஸஹிஷ்ணுதவம், தாஸம்—ஸவாராஹிதயம், அஹிமஸை—கரணதரயேன பரபிடாகிவருத்தி அபித்யை—பரகியே ஸவதவபுத்தி, அனநிகிகே கிஷ்பபல சிகைத யாதல, பரகருதாபகார சிகைதயாதலாகவுமாம், அதிஸாஸம்—அசபித்யை

அவஸாதயாவது—*தேசகால வையுணயாத் சோகவஸ்த்வரத்ததஸமருதேச தஜஸம் வைதம்பாஸவரதவம் மாரிஸாவஸ்த* எனவிறப்படியே தேசகாலக் களுடைய வையுணயத்தாலும், சோகநேறையாபும் பயநேறையாபுமுள்ள வஸ்தக களின் அருஸமருதியாதுமுண்டான வைதம்பாஸநி மஸஸினுடைய அபாஸவரதவம் அவஸாதயாவதாலே, அதினுடைய விபரியம், சோகவஸ்து வென்றது சோக

கிரித்தவஸ்து வென்றபடி. அதாவது அநீதமான புத்ரமானதி. ஆதிசப்தத்தாலே பயகிரித்தமான ஆகாமியஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம்—அதிதவிஷயமாய், பயம்—ஆகாமியிஷயமாயிறே யிருப்பது. அபாஸவரத்வ மென்கிறவிதி—தைந்ய சப்த விவரணம். தைந்யமாவது—அபிஷ்டகார்ய ப்ரவருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்யவிசேஷணமாகவுமாம். அதுத்தர்ஷமாவது—*தத்விபர்ய யஜா துஷ்டிருத்தர்ஷஃ* என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்தூண்யததாலும் ப்ரியவஸ்த் வாத்யநுஸமருதியாலுமுண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாயைப்பாலே, அதிலுடைய விபர்யம்; அதாவது—ஹர்ஷுஹேதுககளுண்டானாலும் அதிபீர்தனுகாதொழிகை.

இனி—சமாதிகளில். சமமாவது—அந்தக்ரணநியமம். தமமாவது—பாஹ்ய கரணநியமம். *சமச் சித்தப்ரசாரநிஸ் ஸ்யாத தமச்சேரதரீயகிகரஹஃ* எனனக் கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்த்யம் தமச் சமஃ* என்கிறவிடத்தில் *தமோ பாஹ்யகரணா மநர்த்த விஷயேப்பயோ நியமம்; சம—அந்தக்ரணஸ்ய ததாவிதநியமம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதானங்களிறே இவை. *சாந்தோ தாநத உபரதஸ் திதிக்ஷா* ஸமாஹிதோ பூதவ ஆத்மஸ்ய வாத்த்மாநம் பச்ச்யத்* என்கையாலே உபாஸநத்தி லிழியுமவனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவைவாய்கவிதே சருதியும் சொல்லிற்று. மறுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கும் யதாயோகம் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள விவேகாதிகளும் சமாதிகளும் மேனமேலும் அபிவருத்தமாக் வளர (எட்ரிக்கை) *ஈனமாயவெட்டு நீக்கி* என்று—ஜஞ்ஞாஸநகிகோசகதயா ஆத்மாவுக்குக் குறையான அவித்யாதிகளைந்தும், சரீரஸம்பநத ப்ரயுகத்தமான தாபத்யங்களுமாகிற எட்டையும் போகுகி. (தூன்பவினைகளை விரித்து) என்று கிழேயும் கர்மவிமோசனம் சொல்லிறேயென்னில; அங்குச் சொல்லிற்று—ஜ்ஞா நோதபத்தி விரோதி ப்ராநே கர்மமாத்ரமாகையால் விரோதமில்லை; அன்றிக்கே ஆத்மாவுக்குப் சொல்லாநபர்யந்தமாகப் பண்ணுவதான காம கரோத லோப மோஹ மத மாதஸர்யாஜ்ஞாநாஸுதியைகளாகிற எட்டையும் போகுகியென்னவுமாம்.

காமமாவது—அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தலஸ்து கிற்கவொண்ணாத சை. கரோதமாவது—அதினகார்யமாய் அர்த்தித்த பதார்த்தாலாபத்தில் ஸந்தி ஹிதர் பக்கல் பிறக்கும் சிற்றம். லோபமாவது—ஸந்திஹிதபதார்த்தத்திலதிப்ரா வண்யம். மோஹமாவது கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிககமாட்டாதொழிகை. மதமாவது—அர்த்திதார்த்தலாபத்தால வரும் களிப்பு. மாதஸர்யமாவது—பரஸமருத்தி பொருமையை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக நடத்துகை. அஜ்ஞானமாவது—இவநுநுல் மேலவருமனர்த்தம் நிருபியாமை. அஸுதியையாவது—குணங்களிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம் பூதங்களானவிவற்றைப் போகுகி யென்றபடி. (எட்ரிமிட்டு) *இனமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஒரோவக்ஷாங்கன பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போக மாய்ப்பு யிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷ்பத்தை ஸமர்ப்பிப்பானரப்போலே திருமந்தரத்தை யநுஸந்தித்து. *அவன பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள வல்லர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிறைஞ்சி கின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே *அஹிமஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பயகிரீயகிகரஹஃ, ஸர்வபூதத்யா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத், ஜஞ்ஞாநம் புஷ்பம் தபஃ புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்டணே ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்கிறபடியே அஹிமஸாத்யஷ்டவித புஷ்பங்களையுமிட்டெனறுமாம். கீழே *விவேகசமாதிகள* என்றதிலந்தர்ப்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும் ஈசவரனுக்கு இவற்றை போகயத்தவே அநுஸந்தித்து அநுஷ்டூககையைச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே விரோத மில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

(எட்டியுய பேதப்பூவில சாரதொடு தேவகாரியம் செய்து) *எட்டியுய பேத மோடினனஞ்சி* என்கிறபடியே *மனோபுத்தயபிமானே* ஸஹ ஸ்யஸ்ய *தராதலே, கூர்மவசசுதரூ* பாதாந் சிரஸ தத்ரைவ பஞ்சமம்* என்கிறபடியே பகநாபிமானைய் விழுக்கையும், மனோபுத்திகளுக்கு ஈசவரனே விஷயமாகையும், பாதத்தவயங்களும் கரதவயங்களும் சிரஸஸும் பூமியிலே பொருத்துகையுமாகிற அஷ்டாங்க ப்ரணமத் தைப் பண்ணி *பூவில புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரூம் மலிந்து* *சார்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நலவாயநது கொண்டு* என்கிறபடியே புஷ்பாங்க ராகாதிகளான ஸமாபாததேவபகரணங்களை பலவகை கர்ந்தூத்வங்களாகிற தூராலும் மயிரும் பூமுவும் பதாதபடி ஆராயநது மிகவும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு *தேவகாரியம் செய்து* என்கிறபடியே பகவத்ஸமாராதந்தைச செய்து.

(உள்ளம் துயராய) *ஒன்றிவின்று நற்றவம் செய்து ஊழியுழிதோறெலாம் வினயுவினவன குணங்களுள்ளியுள்ளம் துயராய* என்கிறபடியே சித்ய கரமா நுஷ்டாரம் தொடங்கி பகவதாராத நர்யநதமாகப் பண்ணும் தரிவித பரித்தயாக பூர்வகமான காமாநுஷ்டாரதகராலும் பகவத்குணநுஸந்தாரத்தாலும், *கஷாயே கர்மபி* பகவே தகோ ஜஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஜஞாநயோகார்த்தமாம் படியிய மருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாரதகரணராய்.

(வாரிபுன டுவகத்தி னுளிளிப்பினையடைவே விளக்கினக்கொண்டு) *பரநீர் ிண விஷயாரணயே பரதாவநதம் பரமாதிரம், ஜஞாநாக்ருசேந கருஹணீயாத வசய மிகத் ரிய தந்திரம்* என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாவிற்பதாய், அகப்பட்டா ரைக கொல்லுமதான் இந்த்ரியமாகிறவானையை த்யாஜயோபாதேய விவேக ஜஞாந மாகிற அஹசுத்தாலே வசயமாகப் பண்ணுவானென்கிறபடியே. *வாரிசுருக்கி மதக களிற்றைநெய்யும் சேரிதிரியமற் செந்நிறிது* என்று—மதித்தவான்களைத் தண்ணீ ரிலே செறுப்பிசுக்கும்போலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவ மாகிற போகத்தைக குலைத்து, அவவளவுமனநிககே விஷயங்கள் நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யகவஸ்துவிஷயமாகையாகிற செவவையிலே விறுத்தியென்றும், *புனபுல வழியடைத்தரகஸிச்சினை செய்து நனபுலவழி திறந்து ஞான நம்சுடர் கொள்து* என்று அபரஸித்தவாதி தோஷுதுஷ்டமான க்ஷூத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை கிரோதித்து, அவற்றினுடைய க்ஷூத்ர தாநுஸந்தாரத்தாலே வாலஸா நுவ்ருத்தியுமறும்படி அத்தை உறைபிடித்து, விலகாண விஷயததில இத்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து நன்றான ஜஞாந ப்ரஹ்மைய மிகவுருண்டாகவியன்றும், *ஜம்புலனக்கத்தினுள் செறுத்து* என்று—ச்ரோத்ராதீரதரியங்களை சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடக்கி யென்றும் சொல்லுகிறபடியே கிகருஹீதேந்த்ரியகராமராய், *இளப்பினை பியக்கம் நீக்கி* என்கிற பாட்டில சொல்லுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸமிதாராசதவேஷாபி நிவேசா* பஞ்ச கலேசாய்* என்றும் சொல்லுகிற கலேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்புசசரிதம் நாதீசம்* இத்த்யாதியில சொல்லுகிறபடியே ஓராஸந்தே யிருந்து *ஸம்ப்ரேக்ஷய நாலிகாகரம் ஸவம் திசசசாரவலோகயத்* என்னும்படியே நாலாகரந்யஸத லோசசராய், ஓரானிலிலலாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யககாககி, த்யேயமான பகவத விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாம ஹஸஸந்திதத், கூடர் விடகுதே தோனதிகிற ஜஞாநத்தாலே ஸவயம்ப்ரகாசமான ஆதமஸ்வரூபத்தை சாலத்ரோகத ப்ரகாரத்தாலே ஸாக்ஷாதகரித்து ஸதகர்மாநுஷ்டாரத்தாலே க்ஷிண பாபனும், கிரீமலாந்தகரணனானவனுக்கு பகவதஸாக்ஷாதகார்த்துக்குறுப்பாக விளையும் யோகஜந்யஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆதம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிதே மேலப்போவது.

வினகினை விதியில் காண்பார் என்கிறவிது பகவதஸாக்ஷாதகாரமாக பூவர்கள் வயாக்யாசம் பண்ணியதைதார்க்கனாகியும், இவர் ஆதம்பரமாகவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளவேணும், பகவதத்யாக தாசகங்களை மேலே சொல்லுகையாலே, “விதியில் காணும் பரதம் மதயம் தகைகளை” யென்று ஆதம்பரமாகவிடுமெனும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜுகாபிதகங்களுண்டா யிருக்கும்மே

(யோகசிதி கண்ணி) *யோகசிதி கண்ணுவார்க்கள்* என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிடப்பு. (அறத்திகழு மறையோர் மனதனனுள்ளமாதலையும் அரும் பெருகு கடனாக கண்களையெதிர்ப்படியே மனவுட்கொண்டு) *மறத்திகழு மன மொழிதது வருசாரற்றி வண்புலன்களடக்கி விடப்பாராத துன்பம் தறந்த இருப்ப பொழுதேத்தி யெல்லாவிலைத் தொன்னெறிகளை விடவின்ற தொண்டரான அறத்திகழு மனத்தவாதம் கதியை* என்று—கொல்லும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் வினவாக வின்றுள்ள மூலனை வாலையோடே யோகசி, பொய்யைத் தவிர்த்து, வண்புலன்கள்களப் பட்டபுகாரம் கட்டி மிகக் குறைகத்தை வினைப்பதான *பாரமய பழவினைவைப் பற்றறுத்த சலாகமாயிருந்தனை ஆதிநெய்கதியாகிற மூன்றுபொழுதியுமேத்தி அளவிறத்த பழைய மாயாதையிலே சிலவரால் கலக்க வொண்ணுதபடி. கிடவின்ற வைஷ்ணவர்க்களான ஆத்மசுடையோடனுலைய வித்தாகுப் பரம்பரப்பணுவனை யென்றும், *மறையோர் மனதனனுள் வினைனு ளர் பெருமனை* என்று பராஹ்மண்குடைய ஹிருதயங்களைத் தனக்கு வாலையதாக மாக வுடையதுயிருக்கும் அயாவ்றுமார்கள்திப்பையே என்று, *மதவமனவா தங்கள் சிந்தையமாதலற்றினது வெண்தை* என்று மஹாதபாஸண்புடையரா யிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹிருதயங்களிலே அகஸ்யப்ரயோஜனாய்க்கொண்டு சித்யவாஸம் பண்ணுதி ஸவரமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தத்தா க்களான பரமயோகிகள் ஹிருதயங்களிலே *ஆரமாயணரக்களென்னு மரும் பெரும் கடரொன்றினைச் சேரும் கெஞ்சினர்* எனனுமபடி ஆபரணத்யவகருதமாய அதுபுலனுலையமான விசுலுததோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸாவேசவரனை *கண்கள் சிவந்த* என்கிறபட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரண சோபை ஆபரணசோபைகளைப்பேட்டி கூடி காளமேக பிசயாமாயிருந்தனை திவ்ய விசுலுத்திடனே *கற்றவா தகதம் மனவுட்கொண்டு* என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் ததாழுடைய ஹிருதயத்திலே கொண்டு*என்கிறபடியே ஹிருதய கமலத்திலே ததயாம் பண்ணி (சிரத்தம் மறவாணம் துடக்கருளுருதியாய்) *சிரத்தம் வினைப்பதாக* என்றும், *மன்னு சேஷுக்கே மறவாணம் வைத்தாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகத் தயாகத்தக்கு விசேசமும் விஸமருதியுமற்று *சோர்வினத் காதனை துடக்கருமனத்தாய்* என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங் களால் அபஹிருதமகாதத் ப்ரேமத்தைப்புடையராகையாலே த்ஸம்சலேஷு வியோ கைக ளை*கராயபடி *ஸந்திவ கத்தென தருவா ஸமருதி* என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கருமல் நடக்கும் ந்ருவாதுஸமருதியாய், (கனவில் மிகத் தாசன ஸமமாய்) *கனவில் மிகக்கண்டேன்* என்று இசுதர்யவகனரால் கலக்கவொண்ணுதபடி. மாகல இலாகாததலே அழகிதாகக் கண்டினென்னவாமபடி *ஸா ச ஸமருதித் தாசஸமராகார* என்கிறபடியே அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸாரஸகாரமாய் (ஆகத் துப் புலகருமயாத்தப்ரியமாய்) அப்படித் தாசஸமரானவதான, *ஸாடோறும் ஞானத் தாசாகத்தனைப்பாராகு* *ஆகத்தனைப்பாரனைவரே* *எல்லாவிலக்கையபுலகு* *ஆரவம் புரிய பரிதினு புலகினை* எனனுமபடி அககாசபரிஷுவகம்போலே *பரியோ ஹி ஹூஸிசோ த்யாததமஹம்* என்கிற ஸந்திதவய விஷயஸாரஸயதாதலேதானும் அதுபரித்தப்ரியமாய், (ஸைகம் சிறப்புவிடிக குற்றவெனெனது அகஸ்யப்ரயோஜன மாய்) *வினபுகழில் ஸைகம் தம் சிந்தையிலும் மறறிவிதே லே அவர்க்கு வைகுந்த மேனறருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கலயான குணங்களிலே விசேசத்

மினறியே செவலுவிற் சிகதைபிழை காட்டல் இனிதோ நீ அவாகு நனருகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்ததியாதி—அமுதவெள்ளத் தாலும் சிறப்புவிட ஒரு பொருட்ககசுவோரசைக கலவீடு பெறினும கொளவ தென்னுமோ தெனனியோர் குறிப்பு+ என்ற பாதவலெனெய்யாதிகளால் பரிபூர்ண னுன ஸீரீவசவரனுடைய வீரதீசய போகயமான திருவடி களி அதுபவிககைகி னுண்டான அபிர்வசததாலே தரவீழ்தமாய ஓரவயல்யசகதிக காணவொன்னுதபடி மகனின் ஆதமவலுதயிலே அகத ஆதரமடியாகப் பிறகத விவகஷணமான ஸைக காமாதயவலுதைககிள பதைய பகத்யால வினவிற் கிரதீசயரஸ்ததிலே உன்னுடையவிற லாபததையிற் கழாந்த புருஷாததககருகடி கலேசப்பிலோ அகனனே கலேசப் பரிசு, சலாகயமான் ஐசுவரியம், அதில விவகஷணமான ஆதமாதபவம், அவவனவன நிககே பரமபுருஷாதத கஷணமான 'மாகுத', இவற்றைப் பெற்றமனவானுடும் ஸாதாரணரவிலேககருஜானவகளுடைய ஸ்ரீரத்தயததில அவற்றை ஸவீகரீககவும வினவுன்னுடோவென்றும், *உன்னுடைய போல சீரீல பழுததொழிகதேன மேலால் பிறப்பினமை பெற்றடிக்கிழக குற்றேவனன்று மறப்பினமை யான வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸமயமான தகையே தொடங்கி இவ்விதான குணககளிலே பழுத்தொழிகதேன பின்பு ஒருகால பிறவாமை பெற்றதத திருவடிகளில் கிதய கைகளையப் பன்னுனகயன்று எனக்கு வேண்டுகத, பிறகத ஐனானததகரு மறப் பிலாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது—என்றும் செவலுவிற் படியே இவ்வது ஸந்தாததாலே தேசவிசேஷத்திலுதபததததபு முபேககிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜகமாய்ப்புரவிககையாலே அகையப்ரயோஜனமாய்.

(வேதவேபாஸல் வேவா தயாதாதிகனென்று செவலுதத ஸாத்யனாதக பகதியாக சஸ்தரவீததம்) வேதகமென்றும் உபாஸனமென்றும் வேண்டவென்றும் தயாகமென்றும் வலமதி சபதககன்ற செவலெப்படுற பகதியானது *உபய பரிசுரிக ஸவாததவய* என்கிறபடியே காமஐனூத ஸவலகருதாதகரணனுக்குப் பிறகருமதொனருகையாலே சேதஸாத்யமாய பகவதபாஸாதவேபாயதயா ததபாபிணாதகமான பகதியாக ஸோபரீமஹுண வேதாதத சாஸதாததிலே செவலெப்பட தெனகை. .... (99)

100. திப்படி உபாஸாருபயம் (உபாயமுமாயும்) இருததுள விதபிராஸன நிககே உபயபூத கைகக்யோபகரணமாக பரபகா பகவானபககல் அபேககிததப் பெறும் பகதிவிசேஷததை ப்ரதிபாதிக்கிஞர் (ஸவீகருதேதயா தியால).

(மு) 100. ஸவீகருத வித ஸாத்ய இததை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ரபுத்தகு மூனே விததிக்கும்.

அதாவது—*தவதபாத மூலம் சாணம் ப்ரபத்யே* என்றும், *தவதபாதாத விதத யுகளம் சாண மஹம் பரபத்யே* என்றும் செவலுவிற் படியே ஸவீகரீககப் பட விதத ஸாததததததபுடையவாகன, இதத பகதியை போஜுதததகரு கழாததப போலே கைககயததகரு உபகரணமாகையாலே ப்ராயமயான கைககயாத்வேபாதி இதுவும் மகரு ப்ராயமென்று புத்திபண்ணி *பகவத பகதிமபி ப்ரயாச மே* என்றும், *ஸாதததாயோதித பரபகதி யுகதம் மாம் குருஷவ பரபகதி பரஐனூத பரமபகதியகலெபாலம் மாம் குருஷவ* என்றும் செவலுவிற் படியே பகவான பகவிலே அத்ததிக *இமாம் ப்ரகருதம் ஸதம் ஸவிலுமருபாய வினனுடய ததாசீமவ* இசயாதிவில செவலுவிற் படியே சீரீவிசேபாகஸமகததம் பகவத் ப்ரபாதி பன்னுதததரு முனனே விததிக்கு மெனகை ... (100)

101. இனி இவ்வாழவாருடைய பகதிவிசேஷமிருகருமபடியை அறிவிக்கிஞர் (இதவென்று தொடங்கி)

(மு-) 101. இது உபயமுள்ளிற்கே அறியாக்காலததே ஒக்கப் பிறந்து தயூவி
நின்ற கட்டமே நோயாயுலாத்தி விழ்த்தல்ப்பாய் த்யாகஸ்வீகர
நீஷ்டா ஹாநிகளாக்நீ ஸத்தாபோக வருத்தயுகரணமாவதொன்று.

அதாவது—கீழுசுதையான விவ்வாழ்வானுடைய பகதி ஸவயதந ஸாதையாய்
உபாயபூதையாயிருக்கும் பகதியும், உபாயபரிசுரஹாரகந்தர மபேக்ஷிக்க உபாய
பலமாய் வரும் பகதியுமாகிற நடுவிற சொலலுகிற விரண்டு மனறிககே *அறியாக
காலத்துளளே யடிமைககணன்பு செயவித்து* என்று *பாலயாத்திரப்பருதி ஸுஸ
நிகத* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவணையில்லாத பாலயத்திலே பராபதிபல
மானவடிமையிலே அதிப்ராவணயத்தைப் பிறப்பித்தென்னுமபடி திருத்தழாயக்கு
மனமபோலே ஒக்கப்பிறந்த *தழுவினின்றகாதல* என்று விநீவேனென்றாலும்
விடவொண்ணாதபடி உடனவந்தியாய் *கட்டமே காதல* *வேடகைநோயகூர்*
என்று அதுபாவய விஷயத்தை யதாமநோத மறுபவிககப் பெருதபோத,
போஜனப் பெருத்தசையில் பசிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாமபடி.
வெறுப்பை வினீத்து, *வேவாரா வேடகைநோய மெல்லாவிடியுளருலர்த்த* என்றும்
உனனைககாணுமவாவில் விழ்த்து என்றும் *உனனைக காண்பானநான்ஸப்பாய்*
என்றும் சொலலுகிறபடியே அசோஷயமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்துவறறும்படி
சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழ்த்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிதிவேச
ரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்த போகயமான அவவிஷயத்தைக் காணவேணு
மென்று அலமாககப்பண்ணி, *உனனாலலலால யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்
டேன* என்கிறபடியே இதரோபாயபரிதயாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென
றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை *குதிரியாய் மடலூர்த்தம்* *யாடலூர்த்த மெமமாழி
யங்கைப் பிரானுடைத் துமடல தண்ணந்தழாய்மலர்கொண்டு குடுவோம்* எனனும்
படி த்யஜித்த உபாயத்திலே ஸுட்டுகையாலே த்யாகநிஷ்டா ஹாரியைபடி,
ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகதத்தொழிந்தாய் *கழலகளவையே சரணாகக்
கொண்ட* *அடிமேலே சேமந்னொள தெனருகூர்ச்சட்டகோபன* *நாகனை மிசை
நம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிகழிமார்ந்து புகுந்தேனே* என்று அறித்தறித்து
ப்ரபத்தி பண்ணுமபடியாககுதையாலே *ஸைருதேவவழி சாஸ்தார்த்த* கருதோயம்
தாரயேகநரம் *ஸைருதேவப்ரபந்தாய்* இத்த்யாதிகளிற சொலலுகிறபடியே ஸைருத்
கர்த்தவயமான ஸவீகாரத்தில் கிஷ்டாஹாரகியையுமுண்டாககி பகவத விஷயத்தை
கிணையமை யென்றும் ஸத்தாஹாநி யென்றும் இரண்டிலே யென்றிருக்கு மிவர்கு
அநவரத தத்விஷயஸ்மரண வேறுதவாகையாலே ஸத்தைதகம்எவ்வரம் கண்ணன்*
என்றிருக்குமிவர்கு தத்விஷயாதபூபூஷணைய மேனமேலும் வினாககையாலே
போகத்துக்கும், *வழுவினாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்கு அசேஷ
சேஷத்தைக் ரதிதவத்தாக குடலாகையாலே வருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்கு
மென்கை.

அன்றிககே, ஸத்தாபோகத்யாதிககு *நாகிஞ்சித்ருர்வதச் சேஷத்வம்*
என்று கிஞ்சித்த்கரியாத வஸ்துவக்கு சேஷத்வமிலி யென்கையாலே சேஷத்வவை
கிருபணியுன இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்த்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு
ஸத்தாஹேதுவாய், *தனககையாக* *உனறன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்*
ககாப்ரஹாஷயிஷ்யாயி இத்த்யாதிகளிறபடியே இதுதான் பரம்பரயோஜனமாகப்
பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்கும்தான் கைககர்ய வருத்திக்கு
உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்னவுமாம்.

ஆகக் கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பகதி—ஸாதித்துப் பெற்றது
மன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்றதும்ன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதித்களுக்கு உபகரண
மாயிருப்ப தொன்றென்றதாய்த்து. ... .. (101)

104. இவ்வண்ணநிகரே, இவருடைய இதரப் பரம்பாதி—காமஜ்ஞானபாதி களாகிற ஸாதகதரயதையும இஐஜ்ஞமதநிலே அதுஷ்டிகையாலேயாதலே, பூர்வ ஜ்ஞமங்களிலுபயாஸததா'ம் யாதல உண்டானதானுலோவெனகிற சங்ககரிகே இரண்டுபடியாதலும வாததனறென்னுமிடத்தை இவர தம்முடைய உதிகளாலே ஸாதிககிருர (இடிகிலேனென்று தொடங்கி)

(அ.) 104. இடிகிலே நோன்பநிலேன கீர்பன் கீழாங்கனெனகையாலே ஸாதத்தாய பூரணபயாஸஜ்ஞமலே.

அதாவது—*இடிகிலேன* இதயாதியாலே—பசித்தார்க்குச் சேரற்றைநிலை, தாஸித்தார்க்குத் தண்ணீர் வாததலே செயதேனுலே *யஜ்ஞோ நூதம் தய: காம* எனகிறபடியே தரகமும் காமயோகரகதர்ப்பூதமாயகையாலே காமயோகததிலே கிவே சிபிககலாம அதசெய்ய மாட்டுகிலேன. இத்தரீயங்களை விஷயங்களிலே போகாதபடி கியமித்தேனுலே ஜ்ஞாகரீயாகததிலே கிவேசிபிககலாம; அதவும செய்யமாட்டுகிலேன கியதஞயக்கொண்டு சாலதபோகதமான காலங்களிலே புஷ்பாத்யபாகரணங்களை ஸம்பாதித்த ஆராதித்த ஸததித்தேனுலே பகதீசரீர்த்திலே கிவேசிபிககலாம, அதுவும செய்ய மாட்டுகிலேனென்றும், *சோற்றறகோனபி லேன னுண்ணநிலேன* என்று பலவயாபதமாய்படி அதுஷ்டிகமான காமயோக முடையினலேன அதிலுலாயையாலே ஸ்லிஷ்மமாயுடைய ஜீவபரஸிஷ்யஜ்ஞாந யோகத்தைபுமுண்டையினலேன ஆகையாலே உபயாஸாதவயான பகதீசரிலே ஸ் னுமிடம் அர்த்ததரலரித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வாததமாத்ஜ்ஞமததிலே காமஜ்ஞாந பகதிகளாகிற ஸாதகதரயாதுஷ்டானததாதுண்டானதலே, *கிறபன் கிலேன னென்னிலை னுண்களால* என்று—*நுண்புண்டான காலமெல்லாம *நூய்யத* என்று கணமைசெய்யவருகருமென்றும் வரகோனென்று இசைந்திலேன. *நூய்யத* என்று தீமைசெய்யவரகாதென்றும் மாட்டேனென்று தவிர்த்திலேன. இப்படி கிறித்தத்தைச் செய்யாமல் கிறித்தத்தைச் செய்த போத்தேன்னென்றும், *தெரிதணாகவொன்றின்மையால தீவினையேன ஆழியங்கையமாரின யேத்தாதயாதது—வாஸககிருந்தொழிந்தேன கீழ்காங்கனெல்லாம* என்று பகவதவிஷ யத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்று மில்லாமையாலே பகவதரூபய யோகயமாந காலத்தைப் பாழேடுபோககின் பாவியான கான, பிராட்டிசொன்னது செயதலெது கிறகமாட்டாமையாலே மாயாமருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன—அருகாழியத் திருக்கைநிலேனுடைய ஸாவேசவரின் மல்களாசலனை பண்ணப்பெருதே அநீஷு கெட்டு வயாதநீமிகிருத்தவிட்டுன கீழுளகாலமெல்லாமென்று மருளிச்செய்கையாலே பூர்வஜ்ஞமங்களிலுபயாஸததா னுண்டான துமலலவென்கை (103)

103. இன்னும் இவரதம்முடையதொரு திவ்யஸூகதி விசேஷததாலே இத்தனனை வயாதிகரீககிருர (இப்பிறப்பேயிதயாதியாலே).

(அ) 103 இப்பிறப்பே கிஷ்டானிலேனதபோதே இரண்டும் உழியும்

அதாவது—*சுறிககொனஞான உகா'லென்னுழி ரெயதவமும் கிறிககொண டுப்பிறப்பே கிஷ்டானிலேயுதினையான* என்று யமபிமாதயவஹிதரயக்கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டாமெனத் தயாரிப்பாஸாதயவஸந்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அனைக்கலமாட்டி சரவணமாய மகாமரீய திருவாதுஸமருதியாய வரககடவ பகதியோக்காகிற சபலஸிஜ்ஞாடய பவத்தை ஒருபதமும் மிளநிகரிக கிருக்க, கலவிரகானவவனுலே இஐஜ்ஞமததிலே அதுதனனீ டும் அஃபகாதததிலே பெற்றேனெனகையாலே ஜ்ஞாகதரபயாஸஜ்ஞமென்றும், இஐஜ்ஞமகததனிலே ஸாதகதரயாதுஷ்டானதுமென்றும் சொல்லுகிற விண்ணும் போமென்றபடி *இப் பிறப்பே* என்றும், *சிலகாலில* என்றுமிரண்டும்ருளிச்செய்து, ஜ்ஞாகதரய்களிலே

லப்பாஸத்தையும் இஜ்ஜம்ந்தனனிலே சிரகாலஸாத்யமானவற்றிலவ்யத்தையும் வ்யாவர்த்திகைககாகவிறே.

அன்றிககே (இடகிலேன) இத்தயாதவாகயத்திலே யெடுத்த சந்தைகளெல்லாத் தாலும் பூர்வஜம்மலரித்தமான ஸாதநத்ரயாப்பாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதிலையாகில இஜ்ஜம்ந்தனனிலே அவறறையப்பயளித்து வந்ததானாலோ வெனகிற சங்கைவர பூர்வஜம்மத்திலும் இஜ்ஜம்மத்திலும் இவர்க்கு அவறறிலவ்யமில்லை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறப்பே* இத்தயாதியான விவருடைய ஸூகதி விசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா கின்றனுகொண்டு உபயசங்கையையும் சேரத் தள்ளுகிற ரென்று இவனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனையைப்பற்றவும் பூர்வ யோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது. (103)

104. ஆனால் இவர்க்கு இந்த பகதியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென? என்று மாகாங்கையிலே பலபோகதாவான ஈசுவரன கருஷிபல மென்னுமத்தைக் கேட்குதர மும் கர்ஷகனும் கருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பெருமபாழிலிதயாதி சூர்ணையாலே).

(மு.) 104. பெரும்பாழில கேட்குதரஜ்ஞனபெருமசெய் — கலியாரேவ ஆளும் வனகுறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள கருத்துவனையாக்கிப் படிநுன்னும் போகத்தே துராதே பொறுக்கொணுப் போகதுக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் தீரித்து விழத்தி ஈலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனையின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாரே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேயத்தறமன்னி ஒளவாருருவி வீணைத் துற்றை வேறுவித்துத் தீக்கொள்திக் கவ்வை யெருவிட்டு அழுத வாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசித்திலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களையையும் வேர் முதல மாயத்துப் பட்டிச்சேவதகி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொளவித்துக் கடல்புரைய வினைத்து தலைவனாகினவாரே நானுநள் கோட்டுறையாக நினருறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆரமை யுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாஸித்துப் பதரறுத்துப் போதத்தோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வெட்டும் நீரிலே கழுவீ வேரோ கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக கொண்டு ஷ்டருன ரஸநநயாக்கி வானோகந ஆராவமுதானவாரே முற்று முன்ன முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாகுசில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுமுன க்ருஷி பலமிறே.

(பெருமபாழில் கேட்குதரஜ்ஞனபெருமசெய்) *முடிவில பெருமபாழ* என்று கித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோகூஷ்களை வினைத்துக்கொள்ளலாம் கிலமான பரகருதித்தவத்திலே கேட்குதரஜ்ஞனுகிற பத்தசேதநனுடைய *நெஞ்சப் பெருமசெய்* என்று பகதிக் கு வினை கிலமான மனஸஸானது. (பாழ்த்தவிதியானவாரே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்கு அடி சொல்லுகிறதா நடுவுள்ள தடங்கலும்.

(கலியாரேவ ஆளும் வனகுறும்பர் குடியேறி) *ஏவினர்கலியார் நலிகவென்று எனமேல* எனகிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் “இவனை நலியுகோள்” என்று ஏவ, *மனமாவாமோனாவார் வனகுறும்பர்* எனகிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாகக்கொண்டு நடத்துமவர்களாய் முன்கை

(ஒளவாளுருவி வினைத்தாற்றை வேரறுவித்து) *நீபணித்தவருளென்னு மொள்
வாளுருவி* என்கிறபடியே *மாமேகம் சுணம் வரஜ* என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்
தையே உனக்கு உஜ்ஜீவர வேறுதவாக அத்தயவலி யென்ன, *ஸ்திதேஃஸ்தி
க்தஸந்தேஹி* எனனுமபடி ஸகலஸந்தேதவறக்களையும துணித்தப்பொகடவற்றாய்
ஸ்வபாபேப்யோ மோஷ்யிஷ்யாயி என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வபாபக்களையும்
சேதிககைக்கு ஸமர்த்தமுமான ஒண்மையையுடைய கருபையாகிற வானை அப்ரகி
ஹதமாககி பகதியாகிற பயிருக்கு விளைவிலமாகக் கலபிதமாயிருந்தனள மனஸஸு-
பாழேகிடத்தபோமபடி *கொடுவினைத்தாறு* என்கிறபடியே இவனுலகுசாணவும்
அறுககவு மொண்ணுதபடி மூடின பராமாகிற தூற்றை*வினைகளைவேரற* என்றும்
வல்வினைத்தொடர்களை முதலரித்து என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுகிளையுண்
டாகாதபடி வாஸநாருசிகளாகிற ஊசிலேரோடும் பககவேரோடும் அறுப்பித்து.
வினைத்தாற்றை வேரறுத்தெனனுத 'வேரறுவித்து' என்கையாலே ணிஜர்த்தமும்
தொற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜககர்த்தருத்தவம் ஈச்வரனுக்கும் ஸாக்ஷாத்
கர்த்தருத்தவம் கருபைக்குமாகலாமிறே.

(திக்கொளிஇ) வெட்டினகாட்டைச சுட்டுப்பொகடுமாபோலே *மோஷ்யிஷ்யாயி*
என்கிற கருபாப்ரபுத்த ஸங்கல்பத்தாலே முந்தாறு அடியறுத்தவற்றை *இறுவுசெய்
யும் பாவக்காடு திக்கொளிஇ வேகின்றகால்* என்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற
கர்மஸந்தாநம் நெருப்புகொளுந்தி வேகாகின்ற தென்னுமபடி *யதேஷீக்துலிங்கநேள
ப்ரோதம் ப்ரூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸாவே பாப்மாநஃ ப்ரதூயந்தே* என்கிறபடியே
உருமாய்தது போமபடி தகதமாககி. (கவ்வையெருவிட்டு) *ஊரவர்கவவை எருவிட்டு*
என்கிறபடியே பகவதாபிமக்கம்யம் பிறந்தவளவிலே இவன பாகவதனானென்று
ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பகதியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக
விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) *அறிவையென்னு மமுதவாறுதலைப்பற்றி வாய்க
கொண்டது* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமயாகிற அம்ருத மதியை வாயவளவாய் தலைக்கு
மேலே போமபடி பெருகப்பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) *கண்ணனுக்கென
றியாய் யிருப்பான்* *கசிந்த ரெஞ்சினளாய்* என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த
ஜ்ஞாநவாரியாலே நலலதுகண்டால் அவனுக்கென்னுமருஸந்தகாத்காலை ஆர்த்ததை
வினையுமபடி ரெஞ்சு பதமசெய்து செவவிவாய்த்தவாதே அநரெஞ்சிலே *ஈடெல்
வித்தி ஸங்கமாகிற செல்லவினாத்தது (எழுநாறுறுக்களையையும் வேர்முதல் மாய்த்தது)
செய்த்தலையெழுநாற்று என்கிறபடியே தத்ப்ரத்தாஸந்தமாய் ததேகபரநந்தம்மாய்
ததேகபோகமமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்தருத்தவபோகத்தருத்தவ புத்தியை வினைக
ரும்அறுக்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், *நீர்த்துமதெனறியை விவாழ்தல
மாய்த்து* என்கிறபடியே ஊசிலேரோடே பரித்துப்பொகடரி. (பட்டிசசேவதக்கி)
களைபறித்தாலும் போராதே, பட்டிபுகாமல் கோகசினுலிதே பயிர் துன்பெற்றயு
செல்லுவது. ஆகையாலே *வண்புலச்சேவை அதக்கி* என்கிறபடியே விஷயாநுபர
களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பகதியைத் தலையழிக்கையாலே பகதியாகிற இப்பயிருக்குப்
பட்டியான இத்தியங்கனாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சார வேறுதவான
கர்வத்தைப்போககி.

(மீதுகொள்ளாமல் குறிகொளவித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம்
சத்தை ராத்ரிசரபஹரிகக யோக்யதைபுண்டாகையாலே ரகக்ஷபண்ணிவைக்க
வேணுமாய்த்து; அப்படியே *வினைத்ததானியம் மிராககர் மீது கொள்ளகிலார்க்கள*
என்கிறபடியே அந்ந்யார்ஹிமாமபடி *அரகசரசரர் பிறந்திருளவீரேல* என்று
பாக்கஸப்ரகருதிஞ்ஞம் ஆஸுரப்ரகருதிஞ்ஞமாகச் சொல்லலாமடியான அபாகவத
ஜனங்கள் (எவர்களுக்கு இவன்ஸதேஹி) எனறிருகருதமவறபரியாலே இத்தை
அபஹரிககைக்கு அவகாசமற பகதியாகிற பயிர்வினைததுகிடக்கிற ரெஞ்சுகது *பளளி
யறைகுறிகொளமின்* என்கிறபடியே காவலடைத்து, கடலுபரைய வினைந்து

தலைவண்களினவாதே *காதல் சடல புரையவினைவித் து காரமர்மேனி* என்கிற படியே*எருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல வர்ஷமில்லாதேபோது பயிர்த்தலைஞளிரந்து வளராதென்று காளுமேகசிபசயாமரான வடிவழகை வர்ஷித்து வளரக்கையாலே அந்த பகதியாகிற பயிர் கட்டுபோலே அபரிசுசேசத்தையாமர பலித்து*வரபுற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாளசாயத்துக் கலைவண்களும்* என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபகவமரயத் தலைவண்களுமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகசிபந்த மான ஆர்த்தியால் வரும் பரவசயம் பிறநவாதே (காளுநாள கோடருறையாக நின்றாரியாமல ருத்தக்கொன்று ஆராமையுண்டு) பகதிபரிணாம சொன்னவித்தால் பலித்தது—ததாசரயமான ஆத்மவஸது பகல்க்ரோசயாமரபடி திருந்தினமைபிற ஆகையால் *காளுநாள வந்தெனனை முற்றவும் தாளுண்டான்* *கோடருறப்பட தென்னாருயிர்* *வினரூபியாவண்ணம் எனன்னொரு முயிருமவை யுண்டு* என்கிற படியே ஒருநாள புஜித்து விநசயன நிகழை நாளே தோற்று வந்த புஜியாகிற்கச் செய்தே பினைபும பாயப்தனனரிசுகே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலைமிலே சிறிது தொகிறுத்துண்டென்று நிரூபித்தறியவேண்டும்படியாக இப்பரிமாற்றத்தில தலைவினற பிராட்டி, திருவடி திருவனந்தரமுதலான முதலானும்றியமாட்டாதபடி, பெருமபசியரானவாகள வினைநதநெல்லைச் சேரவறுத்துக்கொண்டுபோய் புஜிக்கப் பற்றும் முற்றின வளவுகளாக ருத்தக்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே முகதனுப வாறே பினைசசேர புஜிக்கப்பற்றாத தன அபிவிவேசத்தாலே இச்சரிரத்தோடே யிருக்கச் செய்தே வினைநதபரிபாகாதுணமாக *மனக்காரமாமனனியுண்டிட்டாய்* என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருநாளும் த்ருப்தி பிறவாதே மெனமேலும் விரும்பி புஜித்தது. (காலக்கழிவாலே கிலத்தகாமம் பற்றறுத்தது) *காலக்கழிவுசெய்யேது* என்றும், *மனனும் வறுநிலத்தவாளாகருகுத்ததுபோல* என்றும் சொல்லுகிற படியே பரிபகவமான விவவஸது காலகேதபத்தாலே நரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல் *வினைபற்றறுக்கும்* என்கிறபடியே பராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தனபாடித்ததுப் பதறுத்து) அறுத்தநெற்க்கிரைத் தடியாலையடித்துப் பதறும் மணியும் பரிசுதாமாபோலே *அருளொளவும் தண்டபலத்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய சுருபையாகிற த்ருடகர ஸாந்ததகாலே செல்லோடொக்க வினைநதிருப்ப தாய் அஸாரமான பதர்போலையிருக்கிற ஆதமரதுபவத்தில் ருசியையறுத்து, (போர்த்ததேலையிடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விறகிகுபாபோலே*போர்த்த பிறப்பொடுதோடியாடு மூப்பொம் இறப்பிவை போதது* என்கிற படியே ஆதமாவைப் பொதித்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆதவயதினாகும் வடிப்பாவ விகாரகளுக்கும் அடியான ஸதஸ் தேவர்த்தினுடைய விமோசதத்தைப் பண்ணி.

(ஸலிக்குமவொட்டும் நீரிலேகழுவி) அநந்தரம் தனநிலத்தைத் தவிடறக் கழுவும்போலே ஸ்துலதேஹம் போனாலும் காண போகக்கடவதன்றிகே ஸம்ஸரணதேஹதுவாயக்கொண்டு போந்ததாய் பகவத்துபவ விரோதியுயிருக்கச் செய்தே விரஜாபாயநதம்ஸாததமாயக்கிடந்த ஸலிக்குமசரிரத்தையும் *தந்தோய ஸ்பர்சமாத்திரை* என்கிறபடியே விரஜாஜலஸபாசததாலே வாஸகாரேணுக்களோடே போக்கி. “காமஸம்பந்த மறுகையாலே ஸலிக்குமசரிரமிருக்கைக்கு வேறுதுவிலாமை யால் இங்கேகழித்துவிடலா யிருக்கச்செய்தே விரஜாபாயநதம் இவனுக்கு கமஸநாத மாக ஈசவரன தன்னிச்சமையாலேவைத்து விரஜாஜலே ஸம்புகவாதே கழித்து விடும்” என்றிறே மமமாசார்யர்களரிசசெய்வது. ஸலிக்குமபரகருதி ஸம்பந்தம் கிடக்கருமவும் வாலநாரேணுவும் கிடக்கையாலே ஆதவும் அப்போதாய்தது கிவ் ருத்தமாவது “விரஜையைச் சென்று விட்டி வந்தேற்றாளையிலும் வாலநாரேணு வையும் கழிவி” என்றாரிறே (வேரூர் கலத்திட்டு, சீரார் தங்கிக்கலத்து வெண் ணெய் திரண்டதனை வேரார்த்தலை மடவான வேரீரூர்கலத்திட்டு* என்கிறபடியே

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரகருதியில் நின்று விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்தம் வஸ்துவை அமராவகரஸ்பர்சத்தாலே அபராகருத தேஹத்திலே பரவேசிட்பித்து.

(பைத்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷ்டகுண ரஸாநமமாகி) *அனைவர் போயமருலகில் பைத்தொடி மடந்தையர் தம் வேய்முடுதோளினை* எனகிறபடியே *தம் பஞ்சசத்தாய்பஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஸூதா* இத்தயாதிபரகாரேன வந்தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஸ்மாஸங்காரேனுலங்கூவந்தி* என்று தகைகையாலே இவ்வாத்தம்வஸ்துவை ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸதகரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ ஸூககளைக்கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாமபடி அலங்கரிப்பியா நின்ற கொண்டு *ஸ்வேந ரூபேணுபீதிஷ்பதயதே* எனகிறபடியே ஸவஸூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்த முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணநகலெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ் வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷ்டகுணநகலாகிற ஷ்டரஸ்யுதமாய் *அஹம்நம்* எனகிற அந்ஸமாபடி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பகவமாகி சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாந சகத்யாதி ஷ்டகுணநகலும், சேஷிவிவியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களுடோடே கூடி *அஹம்நம்* எனநிருக்கு மிவவஸ்து அவனுக்கு அறு சுவையாடிசிலாபிதே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) *வானோர்க்காராவமுதே* எனகிறபடியே *வைகுந்தன தமரெமரெமதிடம் புதுது* என்பது, *விதிவகை புதுதனா* என்பதாய், *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்தயாதிப்படியே ஆதரிக்கும் சித்ய ஸூரிகளுக்கும் பரமபோகயமாமபடியானவாறே (முற்றுமுன்னு முன்னம் பாரித்து) *எனனை முற்றுமுடிருண்டு* எனகிறபடியே இவ்வாத்தம்வஸ்துவை முழுக பழுப்பதாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* எனகிறபடியே இவ்வாத்தமாவுக்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவுதோர் நாளுகில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்திபுழவன் கருஷிபல மிறே) *உழுவுதோர் பட்டயம்* *ஓற்றைக்குழைபுழ நாளுகிலும்* எனகிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றமபடி கருஷிஸாதகத்தை கையிலேகொண்டு *அரியதெளிநாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயலவாரைப் பெற்றால்* எனகிற படியே அரிதான கன திருவடிகளில் பராபதிபு மெளிதாமபடி இவ் வாத்தோஜ்ஜீவசத்துக்கு மிகவும் யத்தியாறிரும் ஸ்வபாவனும், *பத்திபுழவன்* எனகிறபடியே, இவ்வாத்தமாவுக்கு ஸவவிஷய பகதியை விளக்கைக்கு கருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேசுவரனுடைய கருஷி பலமிறே இவ்வாமுவாருக குண்டான இந்த பகதியென்ற படி. இத்கால இவருடைய பகத்யுத்தப்பத்திகாரணம் பகவத்கருஷியென்றதாயது. (104)

105. இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கசெய்தே ஈச்வரகருஷி பவிக்கக கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல (கோஸலேத்தாதி).

(மு) 105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும்குணமொன்றின்றியே அற்புத மென்னக் கண்டோம்.

அதாவது—*த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாமூதாப்தே ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநபயமலப்ப மந்தய: ஏதேஷு கேந், வ்ரதோத்தரகோஸலஸதா: பூர்வம் ஸதூவம்பஜநத வி ஜந்தவஸ த்வம்* எனகிறபடியே *அபோததியில் வாழும்சராசரம் முற்றவுப—ஒன்றின் நியே நம் ானுக்குயத்தன்* என்று திருவியோத்யாதி கோஸலதேசவர்த்திகளான சராசரநக லெல்லாம் கிர்ஹேதுகமாக *ராமோராமோரம் இதி ப்ரஜநாம்பவந்தி*, ராம பூதம் ஜகத் பூத் ராமோ ராஜ்யம் ப்ராஸதி* *அபிஷ்ருக்ஷ: பரீமலநாஸ ஸபுஷ்பாங்குரகோக, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவயஸநக்ரிதா: உபத்ப்தோதகா நந்தய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷக பலா சாநி வநாந்யுபவநாநி: * *அகால பதிநோ வ்ருக்ஷ: ஸ்வேசோபி மதுஸ்ரவா: இத்தயாதி

படியே, ஸ்வஸம்ஸ்கேதகிஸ்கேதகஸ்கது+ககககஸ்கயபாநிறகஸஸஸவபாவத்தை
புடைத்தாய்படி கடத்தினுன்னென்றும், கோருதத்தினுண்டான சராசரககளெல்லாம்,
*அவனெருவன குமுறுதின்போது மரணக வின்று மததாரைகள் பாபும் மலர்கள்
விழும் வளர்கொம்புகள் தாழும் இரகசும் கூடும் திருமல வின்றிறைபககம் கோகவி
யவை செய்யும் குணமே* *மருணநுமானகணககள் மேயகமறந்த மேயகத புலலும்
கடைவாய வழிசேர, இரண்டுபாடும் துலுங்க புடைப்பொர வெழுது சித்திரககள்
போல வின்றனவே* *பறவைகின் கணககள் கூடுதறந்தவாத சூழகத பநிகாடு
பிடப, கறவைகின் கணககள் காஸபரபீடநிக கவிழகதிறைசி செவியாட்டில்
லாவே* *கோவலா சிறுமியரிளகொகை குதுகலிப்பபுடலுளவிழகதெகரும்
காவலும் கடகத கவிறு மலையாவிவந்து கவிழகத வின்றனே* என்கிறபடியே
சைதயபரணன் மிலாதவருஷககளோடு சைதயபீஸமுள்ள திரககுக்களோடு,
சைதயவிசேஷாஹம்மதய பூதிராது விருபெண்களோடு வாகியற பிரேறெதுக
மாக பகவதபராவண பரவசககளானம் கண்டு, *கணகமீகளிதோரதபுதம்
கேளி* என்று விசேஷஜ்ஞா வித்தராயச சொலலுமபடியாகக் கண்டோமென்கை.
இத்தக பகவதபிரேறகவிஷயிகாரம் இப்படி பகிகககரணகயாவே ஆழலா
ருடைய பகதும் பகவதபிரேறெதுக கருவிப்பலமெனனத் தட்டிலை யென தகயத்து.

106 ஆன இப்படி பிரேறெதுகமாக விஷயிகரிக்குமளவில் எல்லாரையும்
விஷயிகரிக்கலாசிருக்க, இவனென இவரொருயரை விஷயிகரிக்கக்கரு அடியென
ன்னெனும்பேணுகுபீலே பிரவருச ஸகதகதரனுளவன ரசவரதவ செருக்காவே
செய்யும்வறறுகரு அடி ஆராயப்படு தென்னுமத்தை வெளிகெதருஷ்டாதத்தாலே
தாசிபிக்விஞ்சு (பட்டத்துக்குரியவானையும் அரசும் செய்யும்வையாராயது) என்று.

(பு) 106 பட்டத்துக்குரிய வானியு மரசம் செய்யும்வை ஆராயது

அதாவது—அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆனையைக் கண்ணைக்
கடபிடடால் அவ்வாறே பெருத்தவனெருவன ராஜாவாமளில் அலலாதரெல்லாம்
பிடக்க, இவனை இப்படி இது எடுக்கக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன்
செருக்காவே ஒருத்தியைத் தனக்கு மலிவிடியாகப் பரிகரலிக்கு மளவில் இவன்
னெத்த ஸதீகன் பலருமுண்டாசிருக்க இவனை இப்படி இவன் பரிகரலிசுக்கக்கடி
யென்னென்றும் ஆராயவாரிலை யெனறபடி.

இத்தக சொலவிறுசிறு, *வனாத்திய மரவா மபயபுயோஜ்ய மாணு*
என்கிறபடியே மபயபுயோஜ்யமலாத ஜசவ ஸவாததாடக, கதனுய *பிங்
யோஷுனயோன தவைய ஐத்தி கய்யதே* என்கிறபடியே ஸவாதபததீமரகனுய
யோனாடினபோது வேண்டின வறதனை வேண்டினபடியாகக் வறலனுமான ஸாவேச
வரன், அஹேதகமாலிருக்க ஆதரவிஷயமாமபடி பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும்
செய்யும்வையாராவே ஸவாததமுமான ஆதமவஸ்துக்களிலே
ஒரொன்றை ரசவரதவ செருக்கடியான ஸதீகசகையாவே ஸவாவிதீயோகரஹுமம்
படி விஷயிகரித்தால், அனாத ஆத்மவஸ்துகளெல்லாம் பிடக்க இவ்வறதனை
இவனிப்படி விஷயிகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படுதென்கை (106)

107 இவனை சொலவானென்? இவர தமக்கு ஜ்ஞாதஸ்கருதகன்னனே
விலை யென்றது, யாதருசுகாதயஜ்ஞாதஸ்கருதகன்னடியாக அகிகரித்தானு
னுனெனவருவிசெய்கிறா (முதலென்று தொடங்கி)

(பு) 107. ஐந்தா வரந்தா குடும் கோவையாழி யெனத் ஸாஷாத்தக்கு
ஸபரவருத்தாத்தக்கு யாதருசீர்த்திகளுடடகில தேனறம்.

அதாவது—*முந்நீர்ஞாலம் படைத்த வெம்முலை வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸாவேசுவரன் *விசீத்ரா தேஹஸம்பந்தி* இத்தயாதிப்படியே ஸவசரண கமல ஸமாசரயணோபகரணமான கரண களேபாங்களை இவவாதமாவடுக்குண்டாகி உஜ்ஜீ விப்பிக்கையே பரயோஜநமாக ஜகதஸுருஷ்டியை பண்ண, நான் அவன் தந்த சரித தைக கொண்டு அவனை ஆசரயிக்கையன்றிகே அதன்வழியே யொழுதி ஸமஸரித் துப் போந்தே நென்று ஸவவருத்தாந்தத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள* என்று தொடங்கி—முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த பரகாரம் மஹாவாஷ் ஜலபுத்தபுதம் போலே நசிதது நசிதது அதபதித்தார்களென்னும்கொழிய, ஸுருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போநதார் களென்னு மிவவர்த்தநதான்லக்ஷெயென்று ஐச்வரியவாணகளாய் முன்பு ஜீவித்துப் போநதவர்கள் வருத்தாந்தத்தையும், *சூடந் நன்மால்கள* என்று தொடங்கி— பரமபதவாஸிகள் ஸமாசராதேகோபகரணங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமாசராதம் பண்ணு கிறகசெயதே அததைப்புபேக்ஷித்தது திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விருமபி வந்தவதரித்தமை சொல்வதையாலே பரமபத்திலுள்ளார் வருத்தாந்தத்தையும், *கோவை வாயாளபொருட்டு* என்று தொடங்கி—தேசகால விபரகருஷ்டங்களான ராமகருஷ்டதயவதாரங்களில் விசீராதிரஸநாபதாநங்களை ததத்தேசகாலங்களில் போல தாசத்து, நீ இப்படி விசீராதிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலெனுகிலும், எனனுடைய வருத்தபாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமடாபடி என்பகலிலே வயாழுகதலுவதே! பென்கை யாலும், *ஆழியெழும்* என்று தொடங்கி—தரைவர்கரமகரணம், ஸுதராதம், பூமபுத் தரணம், ஜகநகிகரணம், பாதஸமாநிர்வஹணம். ஹிரண்யகிரஸநம், ராவணதம், பாணகரச் சேதம், ஜகதஸுருஷ்டி, கோவர்த்தகோத்தரண மாகிற பூர்வசரிதவ களைப் பத்தும், தாதாகப் பேசுகையாலும், ஈசுவரவருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியம் ஒருபாதியாக ஸாக்ஷாதகரித் தருளிச் செய்கிற விவர்கள் அஜ்ஞாதமன தொன லிலாமையாலே தம்மை ஈசுவரன்மகிகரிகைக்கடியான யாதஞ்சிகாதி ஸுகருத்தக ண்டாநில அல்லாதவறறோபாதி ப்ரகாசிகும்திரே பென்றபடி. இத்தால், ப்ரகா சித்ததாநில அருளிச்செய்வார், அப்படி யருளிச்செய்யக் காணுமையாலும், கேவல விரிவேறுதுகப்ரஸாத ப்ரகாசகவசநங்களை பலவுமருளிச் செய்யுமை காண்கையாலும் அவையும் இவர்களிலே பென்றதாயத்து (107)

108. இப்படி அங்கிகார ஹேதவாயிருப்பதொரு ஸுகருதமில்லையெ யாகிலும் அத்வேஷாபி முகயங்களை ஸுகருதமடியாக வாளுலோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் மேல (செய்தநன் நிதேடிககாணதே) என்று தொடங்கி.

(மு) 108. செய்தநன் நிதேடிக காணதே கெடுத்தாய தந்தாயென்ற அத்வே ஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்.

அதாவது—*வாடடாற்றறகெந்நெ நிசெய்தேனவென்னெனஞ்சில் திகழவதுவே* என்று ஸாவேசுவரன் தம்மை விஷ்ணிகரிகைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுகருத மேதேனுமுண்டோவென்று—தேடிககாணதே, *எனனைத் தீமனம் கெடுத்தாய்* *மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்* என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனலே உண் டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபி முகயங்களும் ஸத்கர்ம மடியாக வந்ததனறெனக்க (108)

109. ஆனால் பரமபகதிக்கு முகமகாடுதிரோபாதி, பரிகணனைக்கு முகமகாடு மென்றிரிதே இவர்தாமே; அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாயத்தாலுலோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கணனைக் கெண்டாநுமில்லை) என்று.

(ஸ்.) 109. வேனிலும் வரும் கண்ணக்கு ண்டாளுமிலை.

அதாவது—*எண்ணிலும் வருமென்னிலி வேணுவும்* என்றது—*சுவர குணதிகமம் சொன்ன விததனை போகவி அதை பரிசுண்ணைக்குத் தம்மோடு அவைய மிவலாமகண்டு* (ஒருசே கருமங்கள் வாய்க்கின்ற ஒரோண்டாளு மினறியே வரநி யதுமாறு—கண்டாயே* என்று கராயங்கள் பவிசுரு மிடத்தில் *எண்ணிலும் வரும* என்றது தான் மிகையாமபடி ஒரோணதானுமினறி மிருக்கச் செய்தே பவிசுதககொடு கிறதிறபடி கண்டாயே பென்று தம் திருவுணனததுக்கு மூதலிககையாலே அதவும் இவாக்கிலையென்கை, ... (109)

110. அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அதுமதிரைகளுண்டாக வருளிச் செய்தாரே? அவைதான் வேறுதவானுலோவென்ன, அவையும் அவனுடையுண்டான தென்கிரா (மதியாலிசைதோமென்று தொடங்கி)

(ஸ்.) 110. மத்யாவ இசைந்தே மெனலும் அதுமதிரைகள் இருத்தலு மென்குத வெவ்வே இசைந்த வேனிலைவின்து.

அதாவது—*வைத்தென மதியா வெனதுவனததகதேத* என்று அதுமதி மாதரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுகளுளே வைத்தென்னென்றும், *யானுமென னெஞ்சுமிகைச தொழிசதோம* என்று விரோதிலைய போக்குமபடியாக காணு மெனெஞ்சுமிகைசதோமெனும் தமக்குண்டாகச்சொன்ன அதுமதியும் இசை யும், *யானுடையெனதுவிரித்தவமெனறிவன்* என்று அவன் தம்முள்ளே புருச திருப்பதாகக் கேட்டவனவிலைவான் இசைந்த என்னுடைய ஹ்ருதயத்திடு இருத் தமேவ மெனறியேனென்றபடியே அவனை உளவேயிருத்தவோமெனறிவையாத தமைய *இசைவந்தெனன்* என்றபடியே வருகிற இசையப்பண்ணி *என்னிசை வின்* என்று காலலேனென்று அகவரப்படி என்னிசைவதுதானுய்ப்புருசதவின் யென்னுமபடி யதனித்த சுவரனுடைய கருவிபலமென்கை. அதுமதிரைகள் தமக்குமுன்னே உண்டாயிருத்ததிலை *இருத்தவமெனறிவன்* என்றும், *இசை வித்தெனன்* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிதே. (110)

111. இவையொன்றுமில்லையெனும் *மாதவன்* என்றும், *திரிமாவிரகு ளோலமலை* என்றும் சொன்ன உகதிமாதரங்களைப் பற்றுசாக்ககொண்டு விஷயி கரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேறறுச கடியாகச் சொல்லாத தக்கவையன்றென்னுமிடத்தை மறுமலிவற்றிரு ஸ்ஹபடி தகைகளாகத் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்திருர் (மாதவன் மலை விரிபுலென்றேறிநீமென்று தொடங்கி).

(ஸ்.) 111. மாதவன் மலை நீ நீயெனது ஏறிடுமது—வயங்குத்தபுத்தி அந்யாததம் அபுத்தி பூவகம் அநிந்தம் பவகிதரும பராந்தரினது.

அதாவது—*மாதவனென்றதே கொண்டெனனை மினிவிப்பாறப்பட்ட யாத வாகனும் சேர்க்கோடெனென்று என்னுள் புருசதிருத* என்று அதைப்பூவாளிகள் சொல்லும் *மாதவன்* என்றித திருமாமத்தை அஹிருதயமாகச் சொன்னவனவிலே அத்தையே குவலாகக்கொண்டு அலாதததிருசுமகளுக்கும் இதுக்கும் வாயியறியாத வெனனை விஷயிகரித்த என்னுளே புருசதிருத ஸ்கலகாமங்களையும் போகவின னென்றும், *திரிமாவிரகு ளோலமலை பென்றேனென்னத திருமாலவாதென கொஞ்ச கிறையப் புருசதான்* என்று ஒரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லுகின்றால், ஒரோ

விசேஷங்களை மீட்டிச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருசிகமாத *திருவாலிஞ்சோலியங்கு
யென்றோன* எனனுங்காட்டில் தாதுகந்தருளின் திருமங்கலம்பேரை திருமயிச
சொன்னேனாக கொண்டு கிரபேகனுன்தான் பிராட்டியோடே கூடவந்த என
னுளே பரிபூர்ணமாகப் புத்தானேனும் சொல்லுமாபடி, மாதவனென்று நம
பேரைச் சொன்னார், திருவாலிஞ்சோலியங் யென்று நமபுரைச் சொன்னாரென்றும்
ஏறிநிறைவா-சாவரனுக்கத் திருநாமமென்றும் அவன் உட்கதவாத் திகிற திருமலை
பென்றும் சொன்னவையால், பேருக்கும் பேருக்கும் மலிகளும் மலிகளும் வயாவருத்தி
சொன்னமாதம்.

மற்றுமியவதேரு லைபடிதமாய்ப் போருமவையான “என்னடியார் விடா
வயத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுக கிழல்கொடுத்தாய்” என்றறிநிறைவ—
தனப்பரி தியாமைக்காக நீருளவிடத்திலவென்றும் செல்லுதலிலிட்டு இறைக்கிறதும்,
தனக்குச் சூதசுதராமம்பொருதக்கரும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்கருமாக கிரிவுண்ட
டாகப் புறதெண்ணி கட்டவைக்கிறதமொழிய, பாகவதர்க்க விடாவைத் தீர்க்கைக்
கும் அவர்களுக்கொதுக கிழல்கைக்கரும் செய்கிறதல்லமையாலே அக்யாத் தம,
இவைதான் இததலையும் இததலிலிலவின்வினறிபிருக்க, அவன் அடிதேறிநிறைவ
யாகையாலே புத்தி பூவகமுமல்ல. இவைதான் பனவேறுததயா சாஸதரவிஷித
களுமன்று, பகவத்விஷிகாரமாத மஹாபலத்தகரு இவை லத்தருமுமல்ல. இவை
புண்டாய்த்தானே இவவருதக் கில் அயப்பரியோறுகைக்கரு வேறுதவா யித்தலை
பென்கை. ஆகையால் இவை பகவத்கொர வேறுதவாகமார்டாதென்று கருத்த.

கீழே *யாத்ருசிகாதிகளுண்டானே தேனாயும்* (ஸூ. 107) என்றதவும்,
இங்கே *மாதவனிடையதியாலே அவனேறிடத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர்கமமுண்டய
உகதியாலே கண்டெடுத்தக கழிக்கிறவிதவும் தன்னிலே செருமபடி. பெருகவே
பென்னில, யாத்ருசிகாதிகள்தான் பவவுண்டாகையாலே அதுபுத்தகங்களாய்
மஹாபலத்தகருதாயாய் வகதலிழுவையால் ஆபாஸகனாரிபுருகருமையபுண்ட
டாகையால் அதுபுத்தகங்களாய் அவனுக்கு வேறுதவாகக் கொள்ளவையபடி. கிருகரு
மவற்றைக் கீழே சொல்லிறதக, ஆபாஸகனாய் அவனுரீபித்தகக்கொள்ளத்
தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிறதென்று விபிழித்தக கொள்ளுமளவிலே கிரேத
மலிலே. ... .. (111)

112. ஆனால் இவரை இப்படி கிரேறுதகமாக விஷிகரிக்கவேண்டுவானென்
னெனனுமேபகைக்கிலே அருளிச்செய்திருர்மேல் *இவன் ஓடுவெயன்றுதொடவக*.

(ஸூ) 112. இவன் நடுவே அடியானென்ற ஒலைப்பா ப்ரமாணம் படிபாதி
னங்கு வனகனவிலுபவமாக இந்தக் குலவகக் காட்டிக் கொள்ளக்
காப்பரற்றி விதி குழந்தது.

அதாவது—இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாலும் விஷிகரிக்குமென், *ஓடுவே
வத்தயங்க கொள்கின்ற காதன* என்கிறபடியே காதனுகையாலே கிரேறுதகமாக
வகது, *அடியானிலவென்னெனக் காரருள செய்யும்* என்று *நீவம் மே* என்கிற
படியே இவன் என்னடியானென்று பிடுகக, *அஹம் மே* என்கிறபடியே அதுகரு
இவர் இசையாமல் *என்கை நீ உன்னடியானென்றது எத்தானே* என்ன; *இந்ம் வேத
நுலையானது* என்கிறபடியே இவரை இசைவிகைக்ககாக, *பதம் விவெய்* *பந்தாத்
ஷோதாருகுபதி* *காராத்மாதாசீதே தேவ ரகி* இத்தாதிகளாலே சேதகாரேதகக்
கண்டயத் தனக்கு சேஷமென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக்
காட்ட, அது எழுதாமற்றயாகையாலே அது ஒலைப்பா ப்ரமாணமென்று இவர்
அத்தை அகயாதகரித்துத் தமமுண்டய அகாத்யறுபவத்தை ப்ரபமமாகக் கொண்டு

விற்கையாலே, ஆட்சியிலும் பரபலமானதொடர்ச்சியை முன்னிட்டவனாகில், அதுக்கும் ஸாக்ஷி ஆனேறு கேட்டவரே *ஸுதம் ஸ்ரீதத்* எனவிற்படியே தத்வநீரிகளான ஜனாதிக்க ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, *தவநீரிகளாக* ௭1* என்றிற்படியே அவர்கள் உனக்குப் படிப்பதற்கென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணிலிடி சொல்லுகையாலே *வனகனவன* என்று விஷயிகாராகதம் அகநிகைம தம் *அந்நிமி ௧௧* என நிருத்த போகதவதுபலம் ஆதம்பஹாரமாகிற வலிய கனவாலே வந்ததென்று இவர் அதுதபிக்குமபடி. *இதநிர ஸாக்ஷிகள் காட்டியவருக்குக்கொண்ட* என்று இத்தரஜாககன போலே தருநீரிக் தபஹாரிகளான வடிவமுதையும் சேவத்தையும் சேஷ்டதத்தையும் காட்டி வாய்மான்ப்பண்ணி, ஆஸார்ப்ரகருதியான மஹாபலி 'என்னது' எனநிருத்த லோகத்ததத் தன்னதாககிக கொண்டாப்போலே இவரை யும் வடிவமுதையும் சோதிகளையும் காட்டி வாய்மான்ப்பண்ணி இவர் 'என்னது' என்றிருத்த ஆத்மாவைத் தன்னதாககிக கொள்ளுமபடியாக *விதிவாய்க் கின்று காப்பாரக்* என்று கருபாஜிகையான இவர் காககவே? கருப்பாரதத் தர்னன லீ காககவே? கருப்பாரதர்மான நான காககவே வென்னுமபடி. ஒருவரால் விவரிக்கவொண்ணுதபடி. பெருகுதவாய ஸ்வதத்தர்னன தன்னலும் தப்பவொண் ணுதபடிநிகுக்கையாலே விதிசபதவாசையாக் மிருதமுள்ள கருப்ப, *என்னத்தோர் பிறப்பும்—எதிர்மூலபுகு எனக்கே யருள்கள் செய்ய—அம்மான் திரிவிக்கிரமனை— விதிமுததது* என்று அநேக ஜலங்கள் நான் பிறத்த பிதனிகரு எதிராகப் பிறத்த கொடுவதே, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதகனைப் பண்ணுமபடியாக ஸர்வோவரைய வைத்த த்ரீவிகரமபதாத முகத்தாலே எல்லா த்ரீவியிலும் நிறுவடி களை வைத்த ஸுசேவனை கருப்ப சூழ்த்ததென்னுமபடி இவரை அனகேகரித்தலையே விறக வெண்ணுதபடி விறத்த கொண்டதென்கை. காட்டிக்கொள்ள வென்றி விடத்திவ (காட்டி) எனவிறவிற *ப்ரமாணமாகட்டி, ஸாக்ஷி காட்டி, இதநிரஸாக்ஷிகள் காட்டி* என்று ஸாவதராவதிதமாய்க் கிடக்கிறது. .... (112)

113. ஸலகம் செய்தாலும், ஏவமபுதகருதபதான அகநிகைம இவ்வாதம் விஷயமாகப் பெருகாம இன்று பெருகுமளவிலே இதுக்கு ஓரடிவேண்டுகையாலே இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸாக்ஷியாகியோ வெனன, அருளிச செய்கிறார் (வரவாதென்றுதொடங்கி).

(மு) 113. வரவாதில்ல வெந்தே என்றதில்பட்டபின் வாழமுதவென்கிற ஸுக்குத மொழியாக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

அதாவது—*வரவாதென்றிலையால் வாழவினிதலை* என்று இது வந்தவழி இன்ன தென்று இதுக்குச் சொல்லவாவதொரு வேறுதலிலை, பேறும் மிகவும் இனிதாவிராகிறதெனும், *வெந்தியேருள செயவர் செய்வார்கட்டு* என்று— தம் செய்யுநீர்தவர்களுக்கு கிரீடேதகமாக கருப்ப பண்ணுவரெனும், இப்படி விஷயிகாரம் கிரீடேதகவென்று தாமே அதுவிட்டபேடி, *தனியேன் வாழ முதலே* என்று ஸமஸாரதநிரெருதுவின்விற்கே மிருக்கிற வென்னுதபடி அதுபவதகரு ப்ரதமஸாக்ஷதமானவனே! என்று தமமுதபடி பேறறுக்கு ஸுஸாக்ஷதமாக இவருளினீர்செய்த அவனதனையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவ தொரு ஸாக்ஷியாகியோ வென்கை.

அன்றிக்கே, *யாத்ருசகிகாதிக்குண்டாகித் தோனறும்* என்று அஜனாத ஸாக்ஷதமும் இவர்கு இலலை வென்றவரே இப்படி கோரக்கழிக்கவேண்டுமோ? அகநிகைம அனகேகரித்தவன இன்று செய்கையாலும், அஸாதவாதமாக வெண் ளம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயிகரிக்கையாலும், இதுக்குடனானது ஏதேனும் மொரு ஸாக்ஷதம் இவர்குண்டாகக் கூறிமென்று காரியத்தையிடு அதுமீத்

தாசிலும் கல்பிக்கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறோன்று ஸைகதியாககி *செய்தகனநி தேடிககாணுதே* (ஸு. 103) என்று தொடங்கி *வெறிதேயென்றறுதிகிட்டபிண* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்நன் நி செயதேன* என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுகருதனுண்டோ வென்று தேடிக காணுதே அங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தில்லையாகில அத்வேஷாபிமுககயங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோவென்னில், அவையும அவனுலேவதது, ஸத்தகர்மத்தாலே வந்ததல. *எண்ணிலுமவரும்* என்ற பரிகணனைதானுண்டோவென்னில், அதுககு *எண்டானுமில்லை* *வைததேன மதியால்* *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* எனகிற அநுமதிசைககள தானுண்டோவென்னில், அவையும அவனுண்டாக்கினது; *மாதவனென்றதே கொண்டு* *திருமாலிருஞ் சோடும்பெயென்றேனென்ன* இதயாதிகளால் ஈசுவரன வலியவேறிநிகிறவைவ்யாவருத்தபுத்தபாதிகன். இவன் நநிவவந்து அடியானென்று பிடித்த ஸுகருதனுண்டோ வென்று தேடிக காணுதே அங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாட்டி இப்படி இவ்வஸதுவை ஸவாதினமாகக்கொளளுமபடி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை குழந்தது. இவ்விஷயீகாரத்துக்கு *வரவாறென்றில்லை; *வெறிதேயருள செய்தவிதத்தீ—என்று இவர்தாமே அறுதிகிட்டபிணபு *தனியேன வாழமுதலே* என்று தம்பேற்றுககு மூலஸுகருதமாக இவாருளிச்செய்த ஈசுவரன தன்னையொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுகருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவயுமாம்; இந்த்யோஜனை இதின் படடோலையான கர்ந்தத்தில் இவாருளிச் செய்த மர்யாதைககுச் சேரும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர்ப்ரபாவத்தையும், அதுககடி பகவந்திர்ஹேதுக கடாகுதமென்னுமத்தையும், அததால், இவர்க்குண்டான பகதியின் வ்யாவ்ருத்தியையும், அது தான் கர்மஜ்ஞாநஸாயத்தய யஸைமையையும், இவரை ஈசுவரனங்கீகரித்ததுககு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்தது. (113)

114. இப்படி கிர்ஹேதுகவிஷயீகாரபாதரூபதரான விவருதைய பக்தி பகவதக்ருபைகலப்தையாயிருந்ததாசிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநஜிதையான பகதியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநமிகுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (ஸமருளினென்று தொடங்கி).

(மு.) 114. ஸமருளினன் என்கொலென்று ஆமுலகுடம் அருளால் மன்னு

மியங்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.

அதாவது—*மயர்வறமதிசை மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்த *என்கொலம்மாள் திருவருள்கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞாநதசையோடு (வரணதசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆமுலகுடம் *மாலருளால் மன்னுருகூர்ச்சடகோபன்* என்று—பிடிதோறும் செய்யொழியச் செலலாத ஸுகுமாரரைப்போலே கின்றிலைதோறும் அவனருளென்னுடே தரிக்வேண்ணும் ஸபபாவரானவிவர்த்து *ஆராவந்நிலபியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்கையாலே *ஸமருளினன்* என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திகுடம் ஸாதநமென்றபடி. .... (114)

115. இப்படி ப்ராப்திஸாதநம் க்ருபையேயாகில *இந்நின்நரீர்மையினியா முறமை* என்றபோதே இவரபேகிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸவஸம்சலேஷ விசலேஷங்களாலே ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காவென்னுமாகாங்கைதிலே யருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

(மு) 115. புனர்தொற மெனனக கலந்து பித்தது ஐஞாந பகதீகனை வளத்தது
கனவகுறையிடக் கறுபெருக்குறும் மானேபவளையினோஜப் புறப்
பூசகம் போலே ஆறநகல மாயகசர்மமாக.

அதாவது—*புனர்தொறும் புனர்செககாரா* இவையையாலே ஸம்சலேஷிக
ருந்தோறும் ஸம்சலேஷித்துக்குத்தக வளவலலாத ஸுகலாகரமானது அபரிச
சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவயருருபடிக், விபுதிதவயததையும் விளாக
ருதம் கொள்ளவளவலலையையும் முழுத்தமபடி பெருகி, இப்படி பெருகினதிலு—
விசலேஷபரணகத்திலே, பெருககாறுவற்றி அபுசநிமார்போலே ஸவப்பகல்ப
மெனன்னமபடி வறறிப்போய், அதகசைகிலே பரணலதகமான ஹுதயததில்
பூர்வஸம்சலேஷத்தாலுண்டான புடைதொறுமுள்ளே புகுதது ஆசர்யமான
ஆதகாவுக்குப் பொறுக்கவெண்ணதபடி அபிவிவரம் பெருகிவாராசினறதென்று
சொல்லுமபடியாகக் கல்பந்து பிரிவதாய் கலவிவரலே ஐஞாநததையும் பிரிவரலே
பகதினய்யும் வளர்த்தது, கனத்த பணியிலுக்கை கிடமாமபடி, அகிடருத் திரிகிடரு
ருதம்பைகிடருத் கறு பெருகருமார்போலவும், மானேபவளையினோஜப் பரதமததிலே
போஜனத்தததிகில பொருதென்று சொறறையவரதது உடம்பிலே பூசிக் பொரிசு
கஞ்சிக் கொடுத்திப் பொரிசுஉழுகொடுத்தது ஒநிக்கத்திலே பொஜும் பொறுப்புகருமா
போலவும்.

ஆறநகலவககாடும்மமான என்று எனக்குப் பொறுக்கப்பொறுக்கத்
தன் குணசேஷித்ததிகில்ககாடடி, அவயறியலே எனனை யடிமைகொண்டவ
னென்னுமபடி பகவததபாவம் கனக்கண்டறிமாதவிவாகு *ஸம்யகவீரிக்* என்றும்,
கட்பெடிலே வளவர்போகம் என்றும் சொல்லுறெபபடியே எவ்வகையாலும்
விவகண்ணமாயக் கொண்டு கட்டவக கனருகிடுப்பதாய் அபரிசகல ஐஞாநசகதி
கரான விதவலுரிகனறுபயிக்விற் போகத்தத முதலிலே கொடுக்கில ஸாதரியா
தென்றுகருகி, அது ஸாதரிககைகககச சிரமம் செயலித்தபடியென்கை.

ஆனபின்பு ஐஞாநபகதிகனை வளர்த்தது பாரபதி ஸாதகதயவன றென்று
கருதது. மானேபவளையினோஜப் புறப்பூசக மாதர்த்தலம் போஜும் பொருணமயாலே
புறப்பூசகச சொன்னவிற மறறையவறறுக்கு முபலகணம். *மார்போகம்* என்றது
—*மாவீரிக்* *வளவர்போகம்* எனவிற சகலகனிலாதயதககனிகச சேர்த்தச
சொன்னபடி. ... .. (115)

116 ஆறல ஐஞாநபகதிகனை வளர்த்தது அதககாவிதது, *முளியோகன
ருகனனவும் மாகனாறுபவ மொழிய ப்ரதயகாறுபவலினாதவிவாகு இவறற
வளரககைக் குறுப்பாக வரும் ஸம்சலேஷித்திஷைக்கனாஹிதவை எவையென
அருவிசெய்கிறீரீமல (இவறறுசென்று தோடகடு)

(மு) 116. இவறருக் வறும் ஸவரிலே விசலேஷகனாகிறான்—பிரவியுய
நீதருகியுய எயதானெங்கிற தாந ஸம்மான மாதவதுற
தானும் தினகோனப் பெருத மாதாநிலயறும்.

அதாவது—தேசசொன்ன இக்காரியகனகடியாக வரும் ஸம்சலேஷும்
விசலேஷமுமாகிறான்—*கருததகரு* என்று மெளியலும் *கிறுமுருளியவத*
என்று—செஞ்சுக்குமிகவும் விசதமாரபவ விவகணமயககொண்டு வர் முனனே
வந்துவிறுமென்றும் *கண்கன காண்டறகரியலும்* *கைகரு மெயதான* என்று
கண்ணகரு அவிஷயமாய்ச்சொண்டு கைபாலினகைகரு எட்டுகிறீரீமலென்றும்
சொன்னவிற ப்ரதயகாறுபவமான் மாலேஜுலலததததும், *கண்கருத தினகொள

வெருகாளுநராயுந் திருவுரு* என்று அபேஷிதமான பாஹ்யாதுபவம் பெருமையாலே ஆகதராதபவமும் அடிமனையோடே கலையும்படி பிறந்த அகதரணைசைவியமுமென்கை. .... (116)

117. ஆகுல அபிமதவிஷய ஸம்சனேஷு கிசனேஷுக்கள புண்யபாபபிபந்த மாகவனரே ஸேகததாரீகரு வுருவது. ஸேகம்யாவருததரான விவர்கு இவை வருகைக்கு சிதானமெதென ஸுமபேஷைமீதே யருவிசெய்விஞர் (புண்ணியமென்று தொடங்கி).

(மு) 117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்*எனவிறப்படியே ஹிதபரன தான துணக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

அதாவது—*புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்*எனவிறப்படியே காட்டார்க்குப் புண்யபாபபவமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்சனேஷுகிசனேஷுக்கள், *சாரீகதவிரகவலியின்களும் சரித்த* என்று *நீலவந்தவிஷத் தீருவறுதீவத்* எனவிறப்படியே ஆதிமாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருகதிக்விடக்கிற புண்யபாப ரூபமான பரபகவமலக்களை விவர்க் கெடுஞ்சுவா தனஞ்மாபோலே தான் போகருகையாலே அவை விரண்டு மறநிருக்கிறவிவர்க்கு பரியபரமும் ஹிதபரனான சசுவரன்தான் ஜஞாகபகதிகளை வளர்க்கையில் கினைவாலே *தனாகதறமுதமாய்வரும் பக்கமோக்கறியான் என பைந்தர்மரைக்கண்ணை* என்று கிப்பிதரீஷ்டுணத்தையுடைய வரும்பயபரதை கலசாதபடி அததை ஒருகவகிட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப்பிராதபடி எனனுளனே புருதது அததாலே விவரீதஸுலுஸுலாய்வுலுலு யனுமாய், *விஜ்ஜி* எனவிறப்படியே உணரக்கூறும் தீர்த்த எனக்கு கிரந்திய போகயனுமாய் விவசசிமாவரமும் புரிந்த பாரமல என்னையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனிலே நிருககைகளும் செவவிப்பெறு இப்படி எனனோடே கலைநிருகதரெனது இவ் அதிபீதராமபடியாகவும், *தழைக்கலவின்னம் தகிப்பெய்தெனமும் தழைக்க* என்று கிசனேஷுவயஸனத்தாலே கசனமுடியாகின்றன; இனி எனதுககமகாணுமயாலே ஸேகமெலலமவிறதீரணமாய் கன்னுன் ஸுகத்தைய் பெற்று ஸமருத்தமர்க்ககடவதென ஸுமபடி அதிமாத் தாக கிமகசராமபடியாகவும் கடத்திக்கொண்டு போருமென்றபடி. .... (117)

118. இப்படி சசுவரன் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற ஜஞாகப்ரேமக்களை புண்டயரான இவருடைய ஜஞாகதசையிலும் ப்ரேமதசையிலுமுண்டான பேசுகைகளிருக்கும்படி எவனினே வென்னவருவிசெய்விஞர்மேன (ஜஞாகததிலியாயி).

(மு) 118. ஜஞாகத்தீர தம்பேசு, ப்ரேமத்தீர பென்பேசு.

அதாவது—ஜஞாகதசையில் தாமனதனமையிலே வின்றுபேசுவர், ப்ரேமதசையில் அவனதாதராதராயப பென்பேசாகப் பேசுவவென்கை. ... (118)

119. இப்படி தெவிலும் கலகமூரன இத்தசைகளில், பேசுகிற பேதமோழிய ஸவருபத்திலும் பேதமுண்டோவென வுருவிசெய்விஞர் (தேதமுகைக்கி) என்று தொடங்கி.

(மு) 119. தேதும் கலக்கியென்று தேதீயும் தேதும் வவரும் குணியது.

அதாவது—*தேதமுகைகூட்டும்* *கலக்கிகைக்கொழும்* என்று தெவில்ததசையிலும் கலவின தசையிலும் சேஷுதவப்ரகாசகமான அஞ்ஜலி மாருமையாலே பிண்டத்வ கடத்வ கபாலதவ ரூணத்வங்களாகிற அவனதாதரண்களை பஜித்ததமும்

மருத்தானவாகார்த்தாக அழிவிலாதபாபோலே *தேறியும் தேறாதும் மாயோன
திறத்தனனே இத்திருவே* எனவிறப்படியே தெளிந்த தனையோடு கலக்கின தனச
யோடுவாயியற உபயாவலாததிலும் சேஷத்தவருபமான ஸவருபம் வினோகியை
தென்றபடி. .... (119)

120. ஆனால் இவர்களு அவஸ்தாதரமாவதே தென்னுமபேசைதழியலை
அருளிச் செய்கிறார் (அடியோம்பியாறி).

(மு-) 120. அடியோம தொடர்த்து குறறேவல் அடிசரியோ மடிகீழ்
குறறேவலாகை அவஸ்தாதரம்.

அதாவது—*அடியோம்பொற்றியோவாதே* *தொடர்க்குறறேவல செய்து*
என்று தரமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி *அடிசரியோம தன்மிகைசியவரியாய்*
திருவடிகழை குறறேவலமுன்செய்ய என்று சொல்லுகையானே ஸவருபத்திலும்
ஸவருபாதருபவருத்தி பரார்த்தனதிலும் பேதமில்லை பிராட்டியான பாவனையானே
தம்பேசசானவியோய பெண்பேசசாகை இவர்க்கு அவஸ்தாதரமாவதென்றபடி.
'அடியோம தொடர்க்கு குறறேவல' என்று தம்பேசசாலே சொல்லுகிறவிற—
'அடிசரியோம அடிகழைகுறறேவல' என்று பெண்பேசசாகை இவர்க்கு அவஸ்தாதர
தரமாவதென்று வாக்யத்தாகஞ்ச சொல்லத்தும் கரமம். (120)

121. ஆனால் இவர்களுக்குத் தம் பேசசனனே ஸவரபாவினம்; பிராட்டியார்
தனையை பராபீததுப்பேசம் பெண்பேசச வாதேறியனனே வென்ன; பகவதேச
பாததாரமுமாய பகவதேசப்போகமுமாயிருக்கு மாத்மவஸ்தவருக்கு வத? ஸாதாமயம்
ஸவருபாதபாதி யாகையாலே ததர்ப்புகதமான் பேசச இவர்க்கு வாதேறியன
தென்னுமிடத்தை ரூபத்திலை வருளிச்செய்கிறார் மேலொரு ஞானியாலே.

(மு) 121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாழமறுதுமான திருநாமத்தாலே
தீருமகம்போல வஸாதத் தருசாயகீய தத்தை மறகுருவாக்குப்
பேசகப்பாடாமல் விவபதி னோகபாத்தா வென்னும் மனவானை
நாவீரனாபுதர கொண்டு ஸுபரியான பாழம் ஸாதர பத்த
தோடே வப்பிக்க, பரீபுதடன் கைக் கொண்டின் சதாததி
விளபுகு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் தாங்கித்தது ஸுதபுமிநய
விட்டகன்ற குழவிகம்பிறப்பியே உடன சென்று குடைந்து தீரடி
வியன துழாய் அஞ்சனதின் தீர தானப்பெரி பீதகவடை பல்
கலக்கொண்டு தோக்கியா அலங்கரித்துப் பண்ணாபுதரத்துக்
கவீசெய்ய தீராகுடவினகமேதீ இனமலகைய ஏதீகொன்ன
வைகுதம் புகடிகுத்து வாயமடுத்துப் பெருவகவிசியாக வானவர்
போகலுண்டு கோபபுடைய கோட்டுக்கால் கட்டிக் கீழ்த்து
ஆரோதித்து பாதா கரு மாரூதிகளைப் பரிஷவகித்த மனிபு
யார்பேடு குருமாமனியாயினையும் வஸ்தவக்கு மனிவஸிப
பேசக வாதேறியன.

அதாவது—(வித்யை தாயாகப்பெற்று) *ஸஸி வித்யாதலை தம் ஐகயம்* என்
விறப்படியே ஆசார்யன திருமகத்தாருகை ஸவருபஐஞாந்ததை யுண்டாகவினபோது
இவ்வாதமஸ்தபாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாதம்
வஸ்தவை ஐவிப்பித்தது. (பாழமறுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகன போல
வஸ்த்த) *தேனும்பாழமறுதுமாய திருமால் திருநாமம்* எனவிற போகயபாத்தத்

மான திருமந்தர்ததாலே *திருமகளபோலவளர்த்தேன* என்கிறபடியே அநர்யார்ஹு
சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷப்ஸிதருசமாக வளர்த்துக்கொண்டுபோந்த.

(தஞ்சமாதியதந்தை) தேவோத்பாதகனய் *ஸ பீத்ரா ச* இத்யாதிப்படியே
ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலனறிககே *பூதநாம யோவ்யய பீதா*
என்கிறபடியே ஸமபந்தம் கண்ணிவிவற்றிருக்க, *பவமோக்ஷனயோஸ் த்வமயவ ஜந்நு:
க்ஷீயதே* எனனுமபடி ஸமஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுகும் பொதுவாயிருக்கும் பிதா
வைப்போலு மன்றிககே; ஸவருபோதபாதகனய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே
விறிதைவியாய், உஜ்ஜீவகைகபரனய்க் கொண்டு மோக்ஷகேவோதுவாயிருக்கையாலே
ஆபதர்க்குகுண ஆசார்யனுகிற பிதா. (முற்றெருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) *முன்
றெருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டென்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்*
என்கிற அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கம் வாராதபடி—(விச்வபித்ர லோகபர்த்தாவெனனும்
மணவாளரை) *பதீம் விச்வஸய* *கௌஸஸியா லோகபர்த்தத்யம்* என்று பதிகப்தத்
தாலும் பர்த்துசப்த்ததாலும் ஸர்வலோகராயகராகச் சொல்லப்படுகிற *பணவாளர்
வனைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்ளும் மணவாளரை, (நாலிரண்டுகூறு கொண்டு
முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிசுழையாய் மூன்று
சுரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரமபோலே, எட்டக்கூறாய் மூன்று பதமாய் ஈசுவர
ஸம்பந்தர்க்காகசகமான திருமந்தரமாகிற மங்கள ஸூத்ரபந்தத்தோடே *பாணிய்
க்குஸ்ஸிஷுவ பாணீநீ* என்கிறபடியே வரிகுமபடிபண்ண, (பரமபுருடன்மைக
கொண்டபின்) *பரம புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்* என்கிறபடியே பரம
புருஷரான மணவாளர் பரிகரவிறித்தவந்தரம், (சுதூர்த்திபுள்ளுகு) விவாஹாநத்
தரம் சேஷேவோமாய்ப் பந்தகமான சுதூர்திவஸத்திலும் அகலுதலு மணுகுதலுமற்று,
அநர்யார்ஹுசேஷத்வாதுகுணமான பரிமாறறத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகா
சிப்பித்துக் கொண்டிருக்குமோபாதி, ப்ரணவோகதமான அநர்யார்ஹுசேஷத்
வத்தில கண்ணிவிவர அங்கிகரிகையாலும், தததுகுணமாகக் கிடப்பு பரிமாறப்
பெறுமையாலும், அகலுதலுமணுகுதலுமற்று, கைககர்யப் பார்த்தனையோடே
செல்லும் சரமசுதூர்த்தியிலே உளபுகு. (இடைபீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து)
தமபதிகளிருவரும் ஏகசயயையிலே வர்த்திககச செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்சயோக்
யதை யிலலாதபடி இடைபீடரான ஸோமாதிகள நடுவே கிடக்கும் நாளளபோலே,
சேஷத்வஜ்ஞாநமும் சேஷவருத்தி ப்ரார்த்தனையுமுண்டாக்கையாலே இரண்டு தலைக்
கும் அண்ணிமை புண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி *நண்ணியும்
நண்ணிகில்லேன் நடுவேயோருடமபிலீடு* என்கிறபடியே அதுபவவிரோதியாய்
இடைபீடரான சரீரம் நடுவேகிடக்கிற நாலுநாளையும் *நாள கடைகக் கழியின்* என்கிற
படியே கழித்தது. (ஜகமபூமியை விட்டகன்று) *முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமுகலும்
பேசுகின்ற சிறநில மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழும்கோதை* என்கிறபடியே
ஒருவராலும் விடவிரதான ஜகமபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணிய்
மாயப்போந்த வஸ்துகளோடே கூட புரிந்துபாராமல் விட்டுவிட்கி. அன்றிககே
அன்றுநான பிறநதிலேன் என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்
ரத்திலுண்டாக்கின ஜம்மபெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜகமபூமியான இவ்விபூ
தியை, பகவதபுவ ப்ராவண்யத்தாலே *முற்றிலும் பைங்கிளியும்* இத்யாதிப்படியே
முன்பு ஆதரணிய்மாய்ப்போந்த வஸ்துகளோடே கூட விட்டகன்றென்னவமாய்;
பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புககதத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்
துக்கு இது மிகவும் சேருமிதே.

(சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) *சூழ்விசும்பு* என்கிற திருவாய்மொழி
யில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதிமர்க்கத்தாலே வழிபெயர்ளாரடைய ஸக்கரிக்க,
அங்கவனெடு முடன்சென்று என்கிறபடியே *நயாமி* என்கிற நயகன் முன்னே
போக, பின்னேபோய், (குடைந்துநீராடி) *குள்ளக்குளிரிக்குடைந்து நீராடி* என்கிற

என்று ச்லாகையாய் ஈசுவரதவசிஹ்ரமான ஸ்ரீ கௌஸ்தபத்தோபாதி போகயமாய் தேஜஸகரமாய்க் கொண்டு அணிகிற ஆதமவஸ்துவக்கு.

(மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணிவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறுவிடில் தலைபெய்க்கமாடாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவனென்கிற ஸதீரீவப் ப்ரபுகதமாய் வருமபேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப்பேச் சென்றது—*மணிமீருமார்பிலே மணியாய்ணையும்* என்றத்தோடொகக் 'மணிவல்லி' என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே, இத்தால் ஸதீரீவம் ஆத்மவஸ்துவக்கு ஸ்வாபாவிக மாகையாலே அதை உளளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரபுகதமான பேச்சு ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லிறறியத்தது. .... (121)

122. இப்படி கேவலம் ஸதீரீஸாமயமே யன்றிகே *சாரீண முததமையான பிராட்டியோடே ஸாமயமும் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறுர்மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

(மு.) 122. இன்புமன்பு முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாமய ஷ்டகத்தாலே.

அதாவது—*நமக்கும் பூவின்மிசைநகைக்கு மின்பனை* என்று இன்றூச்ர பித்த நமக்கும் நித்யஸாலிரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபுணத்தாலும் ஆதமகுணத் தாலும் பூர்ணையாபிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனுமிடத்தில, முற்பட இங்கே இன்ப யன்ய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பகென னுமபடி, பிராட்டிக்குமுன்பே இவாபக்கம் இன்பனுதல், *கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாயி வென்னன்பே* என்று நிரதிசய போகயையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே அவள் பரிகரஹ மான் என்பக்கவிலும் அன்பனுனவையென்னும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின் ஸ்நேஹம் இவவளவு வளரவருவதாய், இப்படி இன்பமுற்படுவது அனபுகொழுந்து விடுவதாகிறது, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள* என்று பரிமளப்ரசரமானபூவிலே பிறப்பாடும் நிருபாதிஸதீரீவத்தாலும் நிரதிசயபோகய பூததயான பிராட்டி யோடொகக் சொல்லலாமவனென்னுமபடி, பிராட்டியோடு இதனைக்குள்ள ஸாம யத்துக்குடலான அநயார்ஹிசேஷதவம், அநயசரணத்வம், அநயப்போகயதவம், ஸம்சலேஷத்திலதரிகை, விசேஷத்தில தரியமை, ததேகசிர்வாஹ்பதவமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

'இன்பன்' என்றது—ஸநிகதனென்றபடி, ஆகையால் அன்போபாதி இன்பம் ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிற தென்றபடி. *இன்பும், அன்பும்* என்று இரண்டுபோலச் சொல்லிற்று—முற்படுதலும் கொழுந்து விடுதலும் சொல்லுகிற ஸதவஸ்துகளில் ஸ்நேஹவாசகதயா ப்ரபுகதசப்தகளை இவையாகையாலே இரண்டுசந்தையும் தோற்றுகைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்ன வமைந்திருக்க. "கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள" என்றது—அந்த சந்தையிலே பிராட்டிஸாமயம் முகதகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸவ ரூபத்தையுடையவர்களெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிறது—ஸ்வரூபாநுபந்தியான இஸஸாமய ஷ்டகத்தாலே யென்றறிவிகைக்காகவும், ஸாமயத்தாலே யென்னுமல், ஸாமயஷ்டகத்தாலே யென்றது—நிருபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபி மதத்வம், சேஷதவஸம்பந்தத்வாரபவம், புருஷகாரதவம், ப்ரபாப்யபூககத்வம் முதலான ஸ்வாபாவ விசேஷங்களை ததஸாதாரணங்களாகையாலே. .... (122)

123. இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாமய முண்டாகையாலே பிராட்டிதகை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித் தாராய் நின்றூரீழி, ஏவம்பூதகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாமயமே

யனறிககே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும் இவர்களுடான ஸாமயம் இவர்பாசுரங்களிலே ப்ரகாசிகுரு மென்கிறார்மேல் (உண்ணுதென்று தொடங்கி).

(மு.) 123. உன்னுது கிடந்தோர் மாயையினு லென்றும் வீறுடைய முடிக்குரிய ரோடு இததிரு மண்ணேரன்ன வெண்ணுதல பினைகொல் என்சிற ஓபடி, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பேரியூட்டி நீரேழ வெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காகுத்தன் ஆதியச் காலம் மன புரை பொன்மாதின் துகளாடி எழுத்தழகுநீர்ச் சறையினுரென்று மவற்றிலே தோன்றும்.

அதாவது—*உண்ணுதறங்காது ஒலிகடலை பூட்டுத்துப் பெண்ணுகையாப் புண்டு தாமுற்றிப்பெல்லாம* என்கிறபடியே ஐககுலஸம்ந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது திரோதாத்தராயகளுகையாலே விகாரஹேதுக்களுண்டானாலும் தைர் யத்தாலே புறம்தோற்றமலிருக்கும் சகரவர்த்திதிருமகனை *நாமம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே* *அதிதரஸ ஸந்தம் ராம* *நைவ தம்ஸந் ந மசகாந்* இத்யாதிப்படியே ஊனுமுறகமு மற்று, கடித்தது மூர்ந்தது மறியாதபடி *பண்ணைவல்ல வைலக்ஷணயத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேசுவர ஸாமராஜ்யத்தில் அவனோடொகை முடிசூடுகையாலே முடிக்குரியளான பெரிய பிராட்டியாரோடும், *கிடந்திருந்த கின்றனாத்த* என்கிற பாட்டினபடியே ஸர்வஹ்ஞைய அவாப்தஸம்ஸதகாமனான ஸர்வேசுவரனை, பஹு ப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவித்தாலும் பர்யாப்தகாகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷணய ப்ரயுத்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியா ரோபாதி முடிக்குரிய ளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும், *ஓர் மாயையினுல* இத்யாதிப்படியே கித்ய ஸூரிகள ஸாமராதர பரராய் கிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேகித்து தாழவுக்கெல்லையான இடைக்குலத்திலே கருஷ்ணையாய் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சலகமாகவிட்ட ம்ருத்யுஸம்மங்களான ரூபபங்களின கொம்பினிடை யிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணுமல் சென்று விழும்படி பண்ணை வல்ல வைலக்ஷணய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியளான கப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன திறத்தனனே இந்திரு* என்று *அநந்யா ராகவேனுஹம்* என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும் அவன திறமலலதறி யாளா(ன)ய ஸாக்ஷால்லக்ஷமியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையானவிவளென்றும், *மண்ணேரன்னவொண்ணுதல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடொத்த வைலக்ஷண யத்தையுடையவளென்றும், *பினைகொல கிலமாகளகொல் திருமகள்கொல்* என்று *நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ? என்றும் சொல்லும்படி இவர்களுடானஸாமயம், *தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணேற்பிராடாதிதாய் துணையாகக்களை மாமைகொளவான் வந்து தோன்றிகவின்தே* என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனைப் பிரித்து பாகபதார்த்தக் களாலே நோவுபடுவது, *வழாநெறும் துன்பத்தனென்றிரங்காரமமேடு இலங்கைக் குழாநெடுமாட மிடித்தபிராடாந் கொடுமைகளே* என்று 'ப்ரணயித்தவிலிலையானால் ஸாமாய்கருபையுமிலையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது, *கரபு கடுஞ்சிலை யென்காருத்தவயாராலு* என்று எதிரிகளபக்கல் தான் கண்பார்க்கிலும் கண் பாராத விலையுடையகாருத்தம், இத்தசையில வருகிறிலென்னுது வெறுப்பது, *இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்தாளினை மேலணி வம்பவிழ தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே இவள நமபும* என்று—இலங்கையை சராகசியாலே துத்தமாக்கிணவர் திருவடிகளில் திருத்தழாயை ஆசைப்படுவது, *கீழற்றத் தென்னிலங்கை பூட்டினுன் தானயந்த யாமுற்ற துறையோ* என்று லங்கையையெல்லாம் அககிகு விருந்திட்ட வன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமதுக்கிச்சுனைக்

கட்டிக்கொண்டழுவது, *மாரின்போரரசுகண் மதினீமேழசு செறுறுகந்த ஏறுசேவ
களுர்க் கென்னையுமுளனென்மின்களை* என்று எதிலிலைத போரையுடைய
ராவணன் தனக்கு அரணுகவிட மதினீத் துகளாககிப் போகட்டப் ப்ரஸித்தமான
சேவகத்தைபுடையவர்க்கு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்
லுங்கோளென்று தூதுவிடுவது, *கிளரரசுகண்நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல
கமழமுடியனகவராத வறிவினிலுஞறையிலம்* என்று ஐசகோயோத்ததனான ராவண
னுடைய நகரத்தை தகதமாகி முடிசூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத
அறிவினில என்னகாரியமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது,
*காண்பெருநதோற்றத் தென்காருத்த நம்பிக்கு எனபூண்டபூனைமெருடில் தோற்றது
பொற்பே* என்று கண்ணுகளினிதாய் அபரிசுசேதய போகயமான ஸநகிவேசத்தை
யும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சகரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள தன்னழகை யிருந்தா
ளெனனுமபடி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது, *என்னொருநிர் காகுத்தன் தின்
செய்யவாயொரும வாயனகண்ணன் கைகாலின்ன நினபசஞ்சாமவிறத்தன்
சூட்டுண்டு நீங்கின—சிறு கிளிப்பைத்தலே இன்னுரல நீ யிழற்றேல்* என்று
விசிலேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்குப் ப்ராணபூதனான *சகரவர்த்திதிருமகன்
எனலோடே கலந்துவைத்தப் பிரிந்தான்; இத்தகைசுபிலே அவனுக்குப் போலியான
உன்வடிவாலே நலிதிறுதுக்குமேலே பேசசாலும் நலியாதேகொள என்றுகிளியைப்
பார்த்து கிடுஷதிப்பதாயக்கொண்டு பேசினபாசரங்களிலும், *ஆதியங்காலத்தகலிடம்
கிண்டவர் பாதங்களமேலணி பைம்பொற்றுழாயெனதே யோதுமாலெய்தின்*
என்னுமபடி வராஹகலபாதிமில் மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்திவிலின்று ஒட்டு
விடுவித்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்தழாயெனதே பலகாலும் சொல்
லுமபடி பிசுசேறுவது, *மண்புரையைமிடந்தவராகற்கு—என் கண்புனைகோதை
இழந்தது கற்பே* என்னுமபடி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது, *ஞாலப்
பொன்மாதினமன்னான் தழுவர்நக்கன் குழகுழந்திக் கலப்பின்தென்னைமாரெமமை
நோக்குவதென் னுகொல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவவிகொள்ள இட்டுப் பிறந
வன் சூடின் திருத்தழாயை பந்துகளானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து நம்
குழலிலே சூட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பதென்றே வென்பது, *வனமொன்றாய் மண்
துகளாடி வைகுந்த மண்ணு குழல்வாய் விரைபோல வின்ரு களவாரும் மலருளவோ
தும் வியலிடத்தே* என்று அத்தீதியவராவும்மாய் ப்ரளயத்தையான பூமியை
யெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையாலே திருவெயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒருதுகள்
மாத்ர மென்னுமபடிநின்றவனுடைய அபதாநத்தை அதுபவித்திருக்கிறவிவள
போகயதை உபயகிபூதிபிலுமுண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படியை
ப்ரகாசிப்பித்தாயக்கொண்டு பேசினபாசரங்களிலும், *எருதேழதழீஇககொளியார்
கோவலனார் சூடக கூத்தனார் தாளினைமேலணிதண்ணநதழாயெனதே நானுநான்
நைகின்றது* என்னுமபடி ஏறுதழுவகை முதலான அபதாநங்களையுடைய கருஷ்ணன்
திருவடிகளில் திருத்தழாயை ஆசைப்பட்டு நாளதோறும் சைதிலயத்தை யடைவது;
கற்றியிட்டு தவருககை கடையாவின் கழிகோறகைச்சுறையினார் கவராததளிர்நித
தால் குறையிலம்* என்று கோபவேஷதரையு ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்
துக்காகத் தன்னுடம்புபிணமல் திரியும் கருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்ரிகதமான நிறம்
எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் கிவ்யமவ்விஷிகள மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாமயம் ஐரகசுல
ஸூந்தரியான பிராட்டிக்கு அலாதாரணமான ராமாவதார ததபதாநங்களிலும்,
ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அலாதாரணமான வராஹாவதார ததபதாநங்களிலும்,
நப்பினைப்பிராட்டிக்கு அலாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதார ததபதாநங்களிலும்
அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்த்ரவனராயருளிச்செய்த அவ்வவ
கிவ்யஸூத்திகளிலே அபிவ்யகதமென்றதாயிற்று.

124. இப்படிப் ப்ரதாநமஹிஷிதா என இவர்களோடுள்ள ஸாமயமேயன நிககே இவர்களை உபேக்ஷித்தம் தநகளைபுகககும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும் அவர்களையும் தக்கன பேச்சுமகாலே அவன் மறககும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாரத்தார் பரிசு ரஹிதத் ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறுபிரம் தீதவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்களுடையனுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் கெட்கிறக் வென்று தொடங்கி).

(மு) 124 இவர்கள் தேடிநீர்ப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சோடு மானிகை அவ்வவவிடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயினமை குறுப்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவரு முக்கு நல்லவர் முழுதி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோரு லத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்தீர்கள், நரகனைத் தோலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மென்னிறந்தா பாவம்—கடல் ஞாலம் மின் விடை மல்விகை வேயமரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விநல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீப்பாடுன்னுமவற்றிலே தோளந்நம்.

அதாவது—*தேடித்திருமாமகன மணமகள் கிறக* என்கிற படியே ப்ரதான மஹிஷிகளான விவர்கள் தனனைத் தேடி கிறகுமபடி இவர்களை உபேக்ஷித்து *இப் பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதுமணல்குன்றேற்* *முல்லைபினை பந்தர்நீழல் மன்னியவனைப் புணர்ப்புககு* *முற்றத்தாடு புருந்து* *மச்சோடுமாரிகையேறி* *அவ்வவ்விடம்புககு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்குணங்களுய்* *என்கிற படியே இவர்கள் ஜலகரிடைபண்ணுமிடம், விளைபாடுமிடம், மறந்நம் இவர்களிச்சாறு *ணாமாகத் திரளவும் தனியவ்மிருக்கூடிக் களான பொய்கை, மணம், முற்றம், முல்லைப் பந்தல், *முற்றம், மச்சோடு மானிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புககு, *துசிலவாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்* *பந்துபறித்துத்துகிலபறி* *கச்சோடு படடைகிழித்து* என்கிறபடியே குடைந்துதிராடுகிறவர்கள் கூறகளை வாரிக்கொள்வது, *இட்டமா விளையாடுகிறவர்கிறைத்த சிற்றிலிச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான வீலோப கரணங்களைப் பறிப்பது, அவர்களோடே இடபடுகொள்துப் படுக்ககள் கச்சுக்க ளெட்டினவற்றைப்பற்றி வலித்துக் கிழிப்பதாய், *கோபினமைசெய்து கண்மொன் றில்லை* *குறுமபுசெய்வானோர் மகனைப் பெறும்* எனனுமபடி கியாமகற்ற ஸ்வதந்தரர் செய்யுமத்தையும், *அல்லலவிளைத்த பொருளான்* என்கிற படியே பேரார வாரம் விளைத்து, *ஆயாபாடி கவர்க்குணனுய்* என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண் களை யடைய முற்றாட்டாக கிறுப்பி புண்குமென்கிறபடியே அவன் கிறுமாப்பறி மவர்களாய், அத்தாலே *நீயுகககுநல்லவர்* எனனுமபடி அவனுக்கு அவிஷயமான வைககூறையதையாலே அதுகரிகத் கடல்ஞாலத்திலும், அக்யவிஷயங்களிலே பரப்ப னாகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல அவன் விளம்பித்து வக்கால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடுகூன் *மின்னடைமடவாரிலும், பகலெல்லாம் பசு மேய்ககப்போய் அவற்றாடு* எனவரும் கருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் காணுதே பிரிஞ்சுமுழிலே வருகிறவவன் வரப்பற்றும் ஒரு ஸத்தையயிலே பஞ்ச லகைம் ஈடிசில் பெண்களுமா பாதகபதார்க்கத்தாளுககு இடைநது கூப்பிட்டாட் போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலெப்பூசலான *மல்லிகை கமழ்தென்றவிலும், இரவெஸ்

லாம் கருஷணஸம்சலேஷம் பண்ணியிருந்து ஓடாதுவிடும்படியானே அவன் பசுமேய்க் கப்போருங்காலமென்னும் கிணைவாலே அவனை யணைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனாலும்கூட கருதி போதகபதார்த்தங்களும் ஸம்சலேஷத்தைகளில் அவன் பரிமாற்றங் களும் புறம்புமுறளும் கின்று நலிகிறநலிவை அவர்கள் அவன்தனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலப்பூசலான *வெய்யம்ருதோளினையிலும், தனக்கு பாத்தகங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநாசகட யமளார்ஜுநாதிகள் கிணைவை அவைதனனோடே போதகபதார்த்தனை நமக்காக நோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவகெனனோ வென்றும், அப்படி செய்த கருஷணனுக்கிற வுபகாரகனுக்கு என் னத்தீர்வத்தை யிழந்தே நென்றும் சொன்ன *பேயமுலைபுண்ணி* *முனிந்துசகட முதைத்து* என்கிற பாட்டுகளிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரநம் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக் கொண்டு ராஜமார்த்தத்தாலும் யெழுந்தருளி, குவலயாபீடகிரஸநம்பண்ணி கிற்கிற போது *முழுசிவன்டாடியும்* *ஆவரிவைசெய்தறிவார்* என்கிற பாட்டுகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பணியும்கூடவும் வடிவமும்கூட குவலயாபீட கிரஸநமாகிற சேஷடித்ததினும் தோற்று *ஸக்திய பசுபத் கீழ்நிலைய முகம்தயருணேக்ஷணம், கஜபுத்தகீருதாயால மலேதாம்புகனிகாரிதம்* இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தனக் களிலே பேசுகிற முறையே தோன்மொழி* என்கிறபடியே முழுவதென்கெனபோலே இனி தான் பேசுக்களாலே *மதுராம பராய டோவிதம்* கதம் கோருமேஷயதி, நகரஸ்தீக் லாலபயதி சரேதேன பாலயதி* என்று மோகஸூத்திர பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோருவதை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமததரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்களுண் டென்னுமிடம், *மருதோருதோடுதே மாயப்பிராணுகு என்கற்புடைய யாடி யிழந்தது கடடே* என்று ப்ரபலரான மலஸோரோடே தோளில் சாந்தியாதபடி மலஸிப்பொருத ஆசச்யபூதனான உபகாரகனுக்கு அறிவுடையவா யிருக்கிறவென பெண தனக்குளையுடைய இழந்தோனென்றும், 'விறலகஞ்சனை வஞ்சனை செயதிர் உமமைத் தஞ்சமென்றிவன பட்டனவே' என்று பெருமிகுகன்கள் கமலனை அவன் வஞ்சனை அவனோடே போய்படி பண்ணினவரே! உமமையே தனக்குத் தஞ்ச மென்றிவனபட்ட வெள்ளமென்தா நென்று தமக்குப் பரிவரணவர்கள் சொன்ன பாசரத்தாலே மலஸையும் கமலனையும் கிரஸித்த கருஷணனை அச்சவடோடே அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசரத்திலே தோன்றும்.

நரகனைத்தோலைத்த க்ரந்தத்த என்றும் நரகநதன்னைச் சூழப்போகிவளைத் தெறித்து கன்னிகளின் தமமைக்கவந்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸூரன கயங்கைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க. அவனை கிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிசு வந்தீதவர்களாய், *பதினாறுமாயிரவா தேவிமார்* *பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்* *எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்* என்கிறபடியே ஆசிரியரணடாபிர மன்னாண்னாமலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், *ஷோடசஸ்தீஸ ஹஸ்ரானி* என்று புரணஸித்தரான பதினாறுமாயிர தேவிமார்பாவம் இவர்களுண் டென்னுமிடம், *தூற்றுவரையன்று மலகதூற்ற விகரில் முகில் வண்ணன் கேமியான் என்னஞ்சம் கவாந்தேனை பூதியான்* என்று தூர்யோதனுகள் மண்ணுண்ணும் படி மந்திரித்த கருஷணனுக்கு நெஞ்சுபறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், தூர்யோத னுகளை கிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமல் யாலே கண்ணஞ்சமுலை யிட்டு, *குரீ! லீலபலி தவம் வீதந்தீரா நசேஷே ஸவபதி ஜகதி ராத்யாயிச்சவர்காஸதபோதே, வயயில் ஸரி! கசதித் காட்ரீயின்னசேதா நவிநநயநாலோலோர லீலேக்ஷணே* இத்யாதிகளாலே ப்ரஸாபிததாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்க மானவற்றுக்கு வெண்பு விரஹகூப்பிடு முதலானவை கியதஸ்வபாவமென்றறி யாதே தமக்குப்போலே பகவத விரஹஹமான வைவரண்யாதிகளாகக் கருகி, அவற் றுக்குமாகத் தாம் நோவுப்பட்டுப் ப்ரஸாதித்த வாயுரதிரையுங்களிலும், *தேர்ப்பாகலுர்க்கு

இவள் சிந்தைதுழாய திசைகளின்ற தே* என்று ஆசரிதர்க்காக ஸாரத்த்யமபண்ணின வளை அநுபவிகைக்காக இவளந்த.கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிற தென்று தொடங்கி, *வண்ணுவராபதிமன்னனை யேத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே* என்று ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு கிர்வாஹகனுனவனை மங்களாசாஸநமபண்ண இவள நோவு பரிஹ்ருதமா மென்று தலைகட்டின*திர்ப்பாரை யாயினியிலும் தோன்று மென்றபடி. .... (124)

125. இப்படி ப்ரதாசமஹிஷிகளோடும் மறறும் பகவத பரிகரஹமுடையா ரோடும் இவர்க்கு ஸாமயமுண்டேயாகிலும், அல்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக கொப்பா மிததனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாமயம் ஐககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி யோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணியாலே.

(மு.) 125. இரானெனில்* நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடர விருந்த வன் கிறையிலும் வீதிதன் புனைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷஸ்தங்கன் தேடி விவவளா ஹா வென்று இராய்குழைக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவத் மென்று ஆளவிட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகிர்வா முற்றவமை பெரும்களோடே.

(இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) *நச ஸீதா* இத்தயாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுதத்தருதமான மதஸ்யம்போலே விச்லேஷத்தில ஸத்தாஹாரி பிறகசுமபடி, *மிஸஸீ நந்தி* என்று ஜாதிகுணங்கள் தரவ்யத்துக்குப் ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணாகுபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாகுபடி ஒருவீராகக் கலந்த சகரவர்திதிருமகன் *உண்ணுதறக்காதொலிகடலை யூட்டறுத்து ஸங்காத்வாரததளவும் பின்தொடர்ந்து வருமபடியாக *தனிச்சிறையில விளப்புற* என்கிறபடியே 'ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!' என்று லோகமடையக் கொண்டாடுமபடி தேவஸ்தரீகள் சிறையை விடுவிகைக்காகப் பிராட்டி ஸங்கையிலே தனிப்பட்டுச் சிறையிருந்ததப்போலே *மராமரமெய்த மாயவ நென்னுளிரானெனில் பினையாடொடுவேலே* என்று சகரவர்தி திருமகன் என்பக்கல இரேனென்று அகலுமாகல பின்னை நான் தொங்குவனென்று விர ஹத்தில் ஸத்தாஹாரி பிறகசுமபடியாக *இலங்கை செறறய—உன்னையென்னுளே குழைத்தவெமைந்தா* என்கிறபடியே ஏகத்தவமென்னலாம்படி ஸம்ச்சேஷத்தி தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றமை குளப்படியாம்படி கடல்போன்றவாற்றமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து தாமிருந்த விடத்தேறவருமபடி *வன்சிறையிலைவன் வைகடிக்* என்கிறபடியே ஸமஸாரிகள சிறையை விடுவிகைக்காக அவன் ஸம ஸாரத்திலே வைக்கிறந்த வன்சிறையிலும், (விதிதன்புனைவனென்று) அச்சிறை யிருப்பிலேயும் அவன், விழுகளுள் ராவணனுக்கு *விதிதில் ஸஸி தர்மஜுகு: ரணுகு வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சலி* என்று நீ ப்ராணனோடே யிருக்க வேண்டி யிருந்தாயாகில் சரணுகதிதர்மஜுகுருமாய் சரணுகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்த ராமிருக்கிற பெருமாளோடே உறவுபண்ணென்று வுறிதோபதேசம் பண்ணினப் போலே இவரும் விழுகரான ஸமஸாரிகளுக்கு *புண்ணவன் பிறவிகடல் நீந்த வார்க்கே* என்று ஸமஸார ஸமுதர திதிர்ஷுக்களுக்கு தந்திஸ்தரணோபாயம் அவ நென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும், (ஜீவிதாதிகளால்குறைவின்றி) அவன், *நஹி மே ஜீவிதேதர்த்தோ நவணாததத் நச பூஷணை: வஸந்தயா ராஷ்மீமத்யே விநா ராம மஸாரீதம்* என்று பெருமாளே ப்ரிந்து ராஷ்மீகள் மடுவேயிருக்கிற வெனகது ப்ராணாதிகளா லென்ன ப்ரயோஜக மென்று தத்தினியோகத்திற்குப் புறம் பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *மாறாள்சுவராத மனிமாமம் குறை விஸம்* என்று தொடங்கி அத்தலைக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மியங்களை உபேக்ஷித்

கையாலும், (மாயுமவகை விஷ்ணு சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே *விஷ்ணுய நாதா ந ஸி மேஸதி கசகீத சஸ்த்ரஸ்ய வா வேசமநி ராக்ஷஸ்ய* என்று உயிராகக்கொளையாகவி வைத்தவனுடைய கருணத்தில் நற்கொளையாகவாதிக்ஷை விஷமதருவாரிலையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொலலுக்கையன்றிகே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரிலையோவென்று முடியுமவகை தேடினப்போலே, இவரும், *மாயுமவகையந்யேன* என்று முடியுமவகை தேடுகையாலும், (விலவலவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ரதுக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமானுடைய சொர்யாதிகளை நினைத்து *ஹாராம்* என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், *புணராகின்ற மரமேமுன்றையதவொரு நிலைவலவாவோ* என்று அவள்வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாகக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், கண்ணாற்றமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டாமையாலே *க்யாதஃ ப்ராஜுஃ க்ருதஜகுச ஸாநுக்ரோசச ரக்ஷஃ, ஸத்வநுந்நோ நிரூக்ரோசச சங்கே* என்று பெருமானை கிரகணுந்ராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழீர்* வுறாசெடுந் துன்பத்த னென்றிரகாராமனோ! இலங்கைக்குழா நெடுமாட்டிடித்தபிரானு கொடுமைகளே* என்று இத்தகையில கருணப்பண்ணுமெனருககிற கொடுமையாலே, *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிறபடியே நைர்கருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்,

(என்னையும் ஜீவந்திமென்று ஆள்விட்டு) அவள், *ஜீவந்தீம் மாம் யதாராம் ஸம்பவயதி கீரதிமாந், தத்தவயா ஹநுந் வாச்யோ வாசா தாமவாபநுஸி* என்று ஸத்தை யோடே கிடக்கிறவெனனை இலங்கைகை போவதற்கு முன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து தோக்கிக் கொளவர் ம்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று துது விட்டாப்போலே, இவரும், *ஏறு சுவகலாகக்கெனையுமுள்ளென் மின்களே* என்று என் ஸத்தைகிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவிப்புகொள்ளென்று ஆற்றமை தோற்றத் துதுவிகெயாலும், (சுடரையடைந்து) அவள், *அந்யா ராகவேனுஹம் பாலக்ரணேப்ரபா யதா* என்று ஆகியேனோ ப்ரபைபோலே நான் பெருமானோடு அந்நையா யிருப்பனென்றாப்போலே, இவரும் *அரக்கியை மூக்கீர்த்தாயை — சுடரை—அடியேனடைந்தேன மதல் முன்னமே* என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்தாலே அவனோடு தாம கிதபஸமயுகதராகப் பேசுகையாலும்; (அகல்கிலலா) அவள், *அகல்கிலலேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையறைமாபா* என்கிறபடியே உன்னைக் கண்ணகாலமுகல சகதையல்லென்னென்னுமாப்போலே, இவரும் *அடியேனுனபாதமகல்கிலலே னிறையும* என்று உன்னைக் கண்ணகாலமும் பிரியசக்தனலலே னென்கையாலும், (முற்றுவமை பெரும்களோடே) இவருக்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகள் பேதமைக்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே யென்றபடி. “இராணெனில் நசவா” என்று தொடங்கி “அகல்கிலலா” என்று தலைக்கடறிகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவறுதி முதலாக ஆளவிற்கையேற்ற நச்சொன்னவையும், வீரஹதுக்காலஹதவ கார்யங்களாகையாலும், பிரியில் தரியாமைபிறை இசுசூரீனையிலே ப்ராசுரீயென ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (125)

126. இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில்தரியாமைக்கு இவரொரு வருமேயோ? பின்னையுமுன்னோவென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (பிரியில் இலெனுகு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

(மு.) 126. பிரியில் இலெனுகு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

அதாவது—கிருபாதிகசேஷியானவனைப் பிரியில் *கின்னலாலிலென்கான்* என்று இலராகைக்கு *கேரீழையுமிளங்கோவும்பெய்யுபோக* என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதி பின்னதார்த்தபோன இளையபெருமானும், கிறுத்திப்போவதாகப் பெருமானருளிச்செய்தபோது *நச் ஸீதா தவயா ஸீநா நாலுமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்த்யாவிவோதத்துதேன* என்னையாலே அந்த ஜலத்திலமதல்யபிறையென்கை,

இத்தால பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இனையபெருமானும் இவரும் ஒருமெனறதாய்தது. ... . (126)

127. இனிமேல் பகவதந்நயராய் ஸஹஜபகதிகராயிருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருகநர்களபடியும், பகவத்ப்ரத்யாஸந்நராய ததபகதியுதரான தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண மாருதி பார்த்தர் படி.களும் இவர்பகலிலே உண்டென்னு மததைத் தனித்தனியே அடைவது தர்சிப்பிகெழுர் ஒரு சூர்ணையாலே தருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுக்கும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸநதர்ப் பத்திலே பலிகுமபடி வாககியத்தைச் சுருககியருளிச்செயகையாலே த்ருஷ்டாந்தத் திலாதல தார்ஷ்டாந்திகத்திலாதல வசநயிலலாதவற்றுக்கு ப்ரதிகோடிகு அநுருண மாகக கூட்டி கிர்வஹிக்கக கடவது. இந்த ந்யாயம் இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

(ஹ) 127. அமுந்தொழும் ஸநேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசீரஸாதுக்கவில் கூவிக்கொளளும் பிரியாவுடிமைக்குச் சரணேசரணென்று வாஜும் வில்லுவகொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னை யென செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செல்வமு மிச்சியாமல வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வகு மளவும் கண்ணிர் பங்கமாக நீலம்துறாவிச் குடிக்கிடந்த கையற வும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொன் நீத்ய சத்து விசித்தந்முறான ப்ரதாக்கள், அப்பொழுதுதக்கப்பொழுது போளு யென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத தண்காற்று இனநாகம் முதலான பகையரச் சித்தை செயது எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தாமாத்மா, வாவி பொழிந்த நீர்க் குண விசுவாத்மா உளளேயுறைய வீரசநீதம் ஊனாகக்கற்பா பாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்சங் கேந்தீன ருபபரண சவேதன் முதலானுர்படிகளும் கானலாம்.

(அமுந்தொழுகியதி). அதாவது—இனையபெருமான *பாலயாத் ப்ரப்ருதீ ஸுஸ்ரீக்தம்* என்கிறபடியே பாலயமெதொடங்கிப் பிரியில தரியாத ஸநேஹத்தாலே *பாஷ்பபர்யாகுலமுகம்* என்றும், *ப்ரஹ்வாஞ்ஜலியிடம் ஸ்ரீதம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே விசேஷைப் ப்ரளங்கஜ்ஜமான சோக் கைத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே ஸவருபப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும் கையுமாய்க் கொண்டு *ஸ்வயத்து ருசீரே தேசே க்ரீயதாமிதீ மாம் வத* என்றும், *பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா க்ரீணாநுஷு ரமஸயதே, அஹம் ஸர்வம் கரீஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச் சித்திரகூடகிரித் தாமுவரை முதலான ருசிரதேசங்களிலே பிராட்டியோடே கூட தேவரீர் ஸவைரமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவிதகைக்கர்யங்களையும் அடியென் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஏவிகொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த் தித்து அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *ருருஷவ மாமநுசரம்* என்கிற படியே விசேசமறப் பினதுடர்ந்து செய்யுமடிமைத் தொழிலைப் பெறுகைக்காக, *ஸ ப்ரதாதுச்சரணே காம் நீபீய ரகுந்தந்த*, ஸீதாமுவாசாதீயா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிறபடியே புருஷகாரபூர்வமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு *அக்ரதே ப்ரயயென ரம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்தயமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பானிர் லக்ஷ்மணோஜுகாமஹ* என்கிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு பெருமானைப் பினசென்று *ப்ரதா ப்ரீததீச் பந்துச்ச பிதா ச மம் ராகவ:* என்று தமக்கு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமானே யென்றூப் போலே, இவரும் *அறியாக்காலத்தாளே அடிமைககணன்புசெய்வித்து* என்கிற

படியே பருவம் கிரமபுவதற்கு முன்னே பிரிவில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்வேஹத்தாலே *அமுமதொழும்* என்று, விசுவேஹம் பொருமல் கண்ணும் கண்ணிலும் கையுமு ஐவியுமாய் திருவேகடத்தெழில் கொள சோதி போதை தகதை தகதைக்கு— ஒழியில் காலமெல்லாமுடனும் மனனிகமுலிலாவடிமை செய்யவேண்டும்* என்று— மொயத்தசோகியும் மொயமுதமம் தாமழவையுமான போகலதைகளைப்புடைய திருமகிலிலே *அஸாமேல மகதைபுறை மாபடுகையாலே பிராடடியோடேகூடி ரலோத்தரமாகவிருக்கிற பரமசேஷியானவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வா ஸ்ரகதைகளிலும் ஸ்ரகஸேஷவருத்திகளையும் பண்ணவேணும். அதுதன்னிலும், *முகப்பேகூவிப்பலனிகொளளாய* என்று ஸ்ரவிதிலிலே யேவிகொளளவும் வேணு மென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிகொளளப்படுமதாய், *பிரியாவுடிமை* என்கிற படியே யாவதாதமாவூர்த்தியான கைகாய்ததைப பெறுகைக்கு உபாயமாக *ஸாக்ஸேயிசை நமபிரணசரணேசரண்கைக்கு* என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவை திருஷ்டிணப்பற்றி. *வாணும் விஸ்துலகொண்டு பிணசெலவார் மறறிசீலை* என்று திவ்யபுத்தகனைக் கொண்டு தம் பிணனேதிரியவாணாப்பற்றி, *சேவேயகண்ணியமும் பெருஞ்செலவமும் கனமகனமமேலாத தாயதகதைபுமவரே* என்று சேஷியான ஸர்வேசுவரனே தமக்கு மாதாபிராதி ஸர்வவித பதவுடிமென்கையாலும்;

ஸ்ரீபரதாமவான, பெருமான திருமுடிசூழியிருக்கை தாமடிமைசெய்த வாழப் பெறுதபடி அவரைக் காட்டினே அகவையுத்தத தமமேலே ஸ்வாதந்த்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹத்யமஹிமாய பாயம் கைகேயிம் துஷ்டாசினிம்* என்று மாதாவானவனைச் சீறிப்பேசுவித்த ஸ்வாதந்த்யாஸ்ததைத் தோற்றம்* ராஜ்யகு ஶாஸ்திர ஶாமயம்* என்று ராஜ்யமும் காணும் பெருமானுக்கு சேஷமென்று, *மருதே து தனயம் ப்ரதோ வலிவுட ப்ரமுதா நவிலும், நீயுய்யபிதோ ராஜ்யம் ஹதார ராஜ்ய மஹபயம்* என்கிறபடியே வலிவுடாதிபுரோஹிதர் கீ ராஜாவாக வேணுமென்று வியோகியாவிற்க, *இக்ஷவாக்ணுமியம் பூமிஸ ஸ்வஸவத்காரதா* என்கிற மஹதை சவாய்ததைபு மிச்சியாதே பெருமானிட் டிருக்கொணருவதை திருவபிஷேகம் பண்ண விசைகளிலே அபேகைக்கு தோன்ற *ஒழிச ஸர்வவஸவதந்தம்* என்கிறபடியே அவர் திருவடிக்கிலே சென்று *அவாசத் ப்ராதம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென்றுபேசுவித்த விடத்தின் அவர் அதுசெய்யாதே, *பாதுகே ஶவய ராஜ்யய நயாஸம் ததவா புதா புதா* என்கிறபடியே திருவடிகிலேயைக் கொடுத்தவிட, *தந்தஸி த்ரண கருதவா பாதுகே பாததந்தா, ஆருரோஹ ரதம் ஹருடாச சந்ருத்தேத் ஸந்ததிதா* என்கிறபடியே அந்திருவடி கிலேயை சிரஸாவஹித்தகொண்டு ஹிருஷ்டராய் மீண்டுபோகத் *சுரண யாததந்தைய ஶ்ரண நகநதம் மயம்* என்கிற இழவு திருவுள்ளத் திலே கிடக்கையாலே *நேம ஸதாநம் பஹ்மநம் வததரணயப்பாஜிதீ, தம் வித கைகயபுதரம் பதம் தாமசாரணம், இத் ஶவயதா ஸ்பரம் ப்ரதகாரம் தம் புயம், அபேதயா மகதோ ஹயேஷ பதநா பரமதுக்மம்* என்று நம் பிணன்பரதனியோபியக் குவித்தல ஶப்பித்தல செய்யக்கடவோமல்லோம். சேகரமாக நாம் இனி அஸிகே செல்லலாம்படி யென்னென்று பெருமான த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளும்படி *பங்கத்திந்தி துடிலோ ப்ரதா* என்கிறபடியே கண்ணகிராணுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பதைக்கதராய், முத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரலெரென்கிற இக்ஷவாகுருமஸர்வாத தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு *ஹ காம மநாபப்பயன்* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள கைபுருாத விழுவோடே மிருத்தநப் போடே, இவரும் பகவத்ப்ராவணயாசிசயத்தாலே வாயிபவன வாயியேயாதிதும் கிடமுத்தனியென்கிற த்வரைக்கு இடக்கொடாமல் விலகும் மாதாவை சத்ருபகிஷ் மாகக் காண்கையாலே *அன்னயெனசெய்யிலென* என்று 'ஜிவிக்கிலென்? முடியிலென்?' என்று சீறி உபேசுவித்த வானேயென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதத் த்யாஸ்திராய்க்கொண்டு *யானே கீ யெனதுடைமையம் கீயோ* என்று ஆதினாத்

மீயங்கிரண்டும் அருகத்தைக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று விளக்கெழுந்த பெருந் செவ்வம் செழுப்பு* என்று மேனமேலும் ஸமருத்தமாய்வரும் கிரவதிகைச வியத்தையும் அகவினமமாக கொண்டு *வேககவானனை வேண்டிச் சென்று* என்று திருசெந்திரசுட்டத்திலிருந்தாப்போலே திருமலைக்குகிறவவியை யதாம கோரத மதுபயிக்கைக்காக அப்பெயித்தச சென்று தம் அப்பெயிதம் அவன் அப் போது செய்யாதே ஒருவகையாழகத்தாலே *திருவடியே சமஸ்துமலக் கூட்டிய திருவடிகளை கூட்டின* என்று திருவடிகளைத்தத்தாயென்று ஹ்ருதபரமபடி பண்ணினீடி, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை கிரவவடிவீத்து விநிதித்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தரவினாது வருமளவும் *கண்ணகீர் கைகளாலிறங்கும்* *இருநிலம் கைதுழாலிருக்கும்* எனவிறபடியே கண்ணகீர் வென்னத்தாதுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆறுமையானே விலமதுழாவி, *குடிக்கிடத்தாகமம் செய்து* எனவிறபடியே ப்ரபாக குளத்திலே செய்து போகும் மாயாதை தப்பாமல் *காமுற்றதை யறவோடு* எனவிறபடியே தாமாசைப்படப்பொருள் கைபுருராதவியுமேயேயே திருக கையாழை; ஸ்ரீசதருகையாழை, *கச்சதா மாதானுமம் பரதேச ததாக்க, சத்ருகரோ கியச்சதருகரோ கீதா ப்ரீதிபுரானகருத* எனவிறபடியே பாகவதசேஷத்தவமே பரம புருஷாதத்தமென்று ஸ்ரீ பரதாமுலாணுகே சேஷபூதராய, அவருடைய பாகவதவ போகயவ்வகனிலே காலதாமுல *புரணம் நுருஷுத்திதபுரணினம்* எனவிறபடியே வாயுருககாய ஆண்களையும் பெண்ணுடை புதிதமம் பெருமானுடைய வடிவழிவ் துங்குண்ணுதே, பரதாமுருத்தியிலே போகாதபடி தனபகவிலே துவககவத் தென்னுத்தாலே தமமுடைய விஷுடைகரு அது கியச்சத்ருவென்றுதிவிட்டருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாமுலாணுகு உகப்பாகையாலே உத்தேசய ப்ரீதியென்று புரிசுது பெருமான்ஷுலிலே கெளுசென்று *விரீத்தயத்* எனவிறபடியே எப்போதும் அத்தை மலலிலே கொண்கருகருமப்போலே, இவரும் *கோதிலடியார்* என்று ப்ரதாமுலாணுகே விசிற்பெருமன்னர்கே ஸ்கருபத்தினுடைய ஸலிலவிலமாய்கையாலே *கோதிலடியை* என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்தவத்தினுடைய ரணம் *அவனடியார் சிறுமலலிசராயெனனை யாண்டார்—இங்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்த்த செத்தாமரைக்கண் திருகருமளன் உறுமாவிரைகாணமலாடிக்கழிபுருதம்— பாலியினுக்கு—உறுமோ* என்று சொல்லுதிககப்பபடதாய, ஸர்வேத்திரியப ஹார ஷடாயாகையாலே அத பாகவதசேஷத்தவிலுடையவிரோதியான பகவத் விசுலாத்தை உத்தேசயப்ரீதியென்னுமததைப் பற்ற *திரிததோதிறபடியே மீண்டு, *புலனகொளவு வெனமனத்ததாய்* என்று எப்போதும் தமமலலுக்கு விஷய மாகக் கொண்கருகையாழை, சிறுசொன்ன வாகராகனை புலையாரான இந்நய பெருமான் ஸ்ரீபரதாமுலாண ஸ்ரீசத்ருக்காமுலானுவிரு தததமபிமாச ருவர்படியும் இவர்பகவிலே காணலாம்.

விரீத்தம் எனவிறவிகரு இப்படி வ்யாகயாசம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலி யானதிலே, *உறுமோவென்று கியச்சத்ருவை வென்று *புலனகொளவுவை விசித் தயானிருக்கும்* என்று *விரீத்தயத்* என்று ஒரு வசமுண்டாகவுமேதேது இப்படி இவர்தாமே அருளிச்செய்தவைகையாலே, இவவிடத்திலும் சிததமெனவுமல் விசித்தமென்றது அவவசக ஸர்சகமாகவிறே. *விரீத்தயத்* எனவிற வசம இன்ன விடத்திலேயென்று த்ருஷ்டமாயததிலை; வந்தவிடத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அப்பொழுதைக்கையாதி) *கவர்த்தி *ந ததிரிய மமாயாதம் பர்யமாதோ நா திய* எனவிறபடியே வைததகண்வாகவாதே உதததோத்தரமதுபயியா கிருகச செய்தே ஒருகாழும் த்ருத்தகாமல அதுபுஷுமாயார்ச் செவ்வுமப்போலே இவரும் *எப்பொழுதும் கானதிகளானது* இத்தயாதிப்படியே யாவக்கால மதுபயியாகின் குதும், *அப்பொழுதைக் கப்பொழுதெனனாராவதுதம்* என்று அதுஷுணம் எனத்த அத்ருத்திகரமான் போகவவல்லுவென்று, மேன்மேலும் அபேகிவிஷ்ட.

ராகையாலும், *யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம* என்று கருதலங்கேதமாய் நலிய வந்துகின்ற யமளார்ஜுநகர்களின் நடுவே கருணைபோது யசோதைப் பிரடடடி ஓடிச்சென்று எடுத்துக் கொள்ளுகிறதும், மருதகளின் பெருமையையும் இவன் மௌகதயத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து *இப்பெரிய மருதகளின் நடுவே போனாயே* என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அத்தகாலஸ்த மாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிகையாலே அப்படி வயிறெறிந்து கொண்டு *போனாய் மாமருதின நடுவே* என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்ப்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதன *நாகநீர்ந்ஹி தைவாயம் சஸ்த்ரை சிந்நோ நேரகை*, ஸ்யம் தீதோ நவாதேந் நவீஷேனநக்ஞத்யயா* *ஸத்வாஸக்தமதீ: க்ருஷ்ணே தத்யமாநே மஹோ ரகை*, நவீவேதாதமநோ காத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ்ஸாத ஸம்ஸ்தீத:* என்கிறபடியே அகநி முதலானவை பாதகமாகாதபடி *ஸ்ரீவபூநாத்மகே தாத் ஜகத்நாதே ஜகத்மயே, பரமாத்மதீ கோவிந்தே மித்ராமித்ரநா குத:* என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவ தாதமகதயா அநுகூலமாக அறுஸந்தித்து *எனகுமுளன் கண்ணன்* என்கிற படியே *உத்வ்யாமஸ்தீ* என்று தொடங்கி, *ஸ்ரீவத்ரஸ்தீ* என்று பிறர்க்குமுபதேசித் தாப்போலே, இவரும், *அபியம் செந்தியைத்தமுனியசசுதனெனன மெய்வேவாள, ஏறியும் தண்காற்றைத்தமுனி யென்னுடைக் கோவிந்தனெனனும்* *போயின மாகத்தின் பின்போய் அவன்கிடக்கையீதெனனும்* என்று—அகநிமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாதமகத்வேத அநுகூலமாகபடி *என் முன்னைக் கோளரியே—உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து—என முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேராரிந்தனன் யான்—முடியாத தென்னெனனககு* என்று அவனை அநவரதாநு ஸைதாநம் பண்ணி *கறந்தசிலிடநதொறுமிடநதிகழ பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்று அவனுடைய ஸர்வகதவத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச் செய்கையாலே *பளளிபிலோதிவந்த தன்சிறுவன்* என்றும், *பிள்ளையைச்சேரி* என்றும் சொல்லப்பட்ட பளளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்மாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணமுலான் *தயகத்வா புத்ராமச்ச தாராமச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்றும், *பரிதயக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாதீச, பவதகதம் மே ரஜயஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநீவை* என்றும் ஸங்கையோடேசுட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினுப்போலே, இவரும் *பாதமடை வதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முறறவிடநி* என்று ஸாமஸாரிகளெகல ஸங்கக்களையும் ஸவாஸநமரகவிட்டு *தயரதற்கு மகனன்னையன்றி மற்றிலேன தஞ்சமாகவே* என்று சகலவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகப் பற்றுமையாலே *விபீஷணஸ்த தர்மாத்மா* என்று தர்மபுத்தியுடையவென்கிற மாத்ரமன்றிககே, *ராமோ வித்ரஸிவாத் தம்ம:* என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனுமையாலே *நாமாத்மா* என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணமுலான்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, *நீரூண்: பரமாத்மாளெள தேஹமதே வ்யாப்பய நிஷ்ட்டதீ* என்கிறபடியே விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்டாணசி இறங்கிட்டு *பவாத் நாராயணே தேவே* என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாசயனய்க்கொண்டு *விசுவாத்மாதம்* என்கிறபடியே விசுவத்துக்கும் ஆக்மபூதனுயிருந்த சகலவர்த்தி திருமகனைத் தன் னுள்ளையுடையனாய் *ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாத் பரமாம் விழக்திம் புத்த்யாவதாய சீதம் தவ ஸேவதேஸை* என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போகய மாகவுடையனாய் *ஸந்தேஹோ மே பரமோ ரஜம்ஸத்வயி நித்யம் ப்ரதீஷ்டடித:, பக்திச் ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதீ* என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலையும்த

ப்ரதிபூதஸார்ப்பம் ஜயிசுமம் வீரான சகரவர்த்தி திருமகனவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுகருமேலிலேயே யென்னுமபடி. மிருககிற ஸேஷஸூத்தராலும் சிவ ஸத்யான பக்தியாறும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப்பரத்வத்திற் தன்னெஞ்சுபோகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தினே பேரும் சொல்லுகை அளவற்றமாய் *அப்யந்தா* என்னும்படி. சகரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே நென்னிருந்ததாபேரிலே, இவரும், *செருககருத்தனறு திணைத்தவரககரை உருககெட வாளி பொழித்தவொருவன்— திருககருத்தானறு மெனதுடைச சிவதைபுமொருககருத்தனனே யுறையும் பிரான கண்ணம்ச* என்று மூல பலம் முதலறுமபடி. சரவர்த்ததை வரவித்த ஏகவீரனான சகர வர்த்தி திருமகனைத் தமமுன்னேயுடையராய், *கண்ணாணி லோவாதத்தொழில் சார்வகன தொஷினர் நன்னெஞ்சே ஓவாத லுணைவுண்* என்னிறபடியே அவனு டைய வீரசீரத்தை பேசுகயமாக வுடையராய், *கற்பாரிராமபிரானை யலகை மறறும் கற்பரோ?* என்று பரியலுறிதககிண்பபற்ற ஒனறைகரும்குறவர்கன ரமலையுமாய உபசாரகனுமான சகரவர்த்தி திருமகனையொழிய *பரதயாதிக்கியும் அவதாரத் தாக்கியும் கற்பரோ வென்று தமகரு இவ்விஷயத்தினுண்டான பராவணயாதி சயத்தாலே பரத்வாதிகனைக் கழிககிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுதையும் அளவற்றமாய் *மற்றும்* என்னும்படி. *தயரதம்முகன் தன்னை யன்றி மற்றிலேன்* என்றிருக்கையாலே *தானோனும் கோனிஷத்தாய்* என்று ராமதானைபிருக்கும் திருவடிபுடைய படியும் இவர்பககலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் *யயாமி தேவாஸதவதேவ தேவே ஸர்வமஸததா பூதவீசேஷஸங்கத், ப்ரஹ்மானஸம் கமஸாஸதம ரூபீசர ச ஸாவாதுகாயச தீபதா* என்று விசுவரூபம் கண்டவகசதாய் *அதருஷுடயாவம் ஹருஷீதோஸம் தருஷுடய மயேதா* பாவையுடைய மயேதா மே, ததேவ மேதாஸ தேவ ரூபம் ப்ரஸித் தேவேஷ ஜகத்தாவா கீடப்தம் கத்தம் சகர ஹஸத் மீசாமி தயாவ தாஷுடுமஹம் ததைவ, தேதைவ ரூபேன சதுரபூஜித் ஸஹஸ்பரபோ பவ விசுவரூபதித்* என்று திவ்ய சகஷுஸஸஸிலே இப்போது கண்ட விசுவரூபம் அதருஷுட பூர்வதையாலும் உசரதையாலும் ஹர்ஷபயகவீரணடையும் விசுவகை யாலே ஸததஸுத்தேவேஷுதவாய பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌமய ஸ்வரூபத்தைக் காண வானாப்பட்டு சதுர்ப்ஜஸுமாய சகசசகரகதாதாமுமான திவ்யவிசுவரூபத்தைக் காட்ட வேணுமென்று தத்தீசை ததபரனுயபேஷித்ததாபேரிலே, இவரும், *ஹருதாயும்* என்று தொடங்கி, *பலவகையும் பரத்தபெருமானை—திருவிண்ணகர்கண்ணுடேனே* என்று விரூத்த விபூதிபுகதலயக கொண்டு விபூதிமுகததாலே பஸபடியாக விஸத் ருதனு மிருககிறவனைக் கண்டு *வீராயவிலையு* என்று தொடங்கி *விவலயயலுலய* என்று காப்பகாரணக்கவீரணடையும் சரீரமாகக்கொண்டு சீ ஜகதகாரனுமிருககிற விருப்பை என்கருக காட்டித் தத்தாயாலும், இத்தகை காண பெற்றது உன்னதான வஸதுகனை என்ன தென்றும் பிறாதென்றும்மிருகமும் கிப்பித்திப்போய் உன னதே ஸகஸு மென்றிருககிற மாதரம்; இது என்கரு ஆகாஷகமாய அதுபாய்யமா மிருககிறதிலே ஆனபினடி, *கூடாராதிவேணசங்கோதி-வாரய* என்று சகை சந்தாமனை உன அஸதாரண விசரஹத்தீதாடே என்னுனை வரவேணுமென்று அஸதாரண விசரஹாபவ தத்பராய அபேஷிகையைலே *வினப்போசகவே தன* என்று சொல்லப்பட்டஅர்ஜுனனபடியும் இவர்பககலிலே காணலாமென்கை.

சவேதனென்றது—சவேதவாஹனென்றபடி. முதலானுரென்றது — *உப ரூத மயேஷுனும் ஸதுநாம் யஸ ஸதாபவத்* என்னிறபடியே ஸஸைச்சும தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாய பூமியாமிருகரு மவராகையாலே இன்னமும் இஞ்சுகி கானவர்கன பஸர்படியும் இவர்பககலிலே காணலாமென்று தேரற்றுகைக்காக; பிராட்டியாரோடு ஸாமயம் சொன்னபினடி ஸ்ரீ கோபியார் முதலானுரோடு ஸாமயம் சொன்னவோபாதிசிதே, ஸக்தமனுதிகனோடே ஸாமயம் சொன்ன பினடி தசரதாதி கனோடே இவர்களுண்டான ஸாமயம் சொன்னவிலுமும். ... (197.)

128, ஆக, இப்படி கித்யலாரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த ஸித்தமனுதிகளோடும், கித்ய ஸமஸாரிகளிலே அப்பதமராயவைத்து பகவத் பரத்யாஸகராகப்பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்களுண்டான ஸாமயத்தை யறுதிச் செய்தவர் ஐம். அவர்களையிலும் இவர்களுள்ள வேறத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல (குறுவில் செஞ்சு மருகலில் கவையுமான இவர் அவர்களையவரை) என்று.

(ஈ) 128. குறுவில் நெருகம் அதுகலில் கவையுயான விவா அவர்களையவரை.

அதாவது—*குமுறகோவரை* என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டி மாரும் கித்யலாரிகளுமவனுமான நிராலிலே பற்றின் செஞ்சையுடையராய், *அருக லிலாய* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவகை தழுவான முதலான கித்யலாரிகளோடும் ஒரேயவையாகே பரிமாறுமவன், அவர் களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வகை ரணததத்ததை விடுகிறினை னன்னனனில்; அவர்களெல்லார்களிலும் பண்ணுமாந்தத்தை எப்பகலிலே பண்ணு கின்றனெனனுமபடி என்னவழிகளாலுமுள்ள ஸம்சேஷகரணத்தை அவன் தமக்கு விளக்கையாகே போகரளும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவா, ஒரே அவதார மாதாத்திறும் கேவலம் அவனநன்னனிலும் பற்றின் செஞ்சையுடையராய் பகவத் பராவணயம் காநாதிக்கமாய் விஷயாந்தர பராவணயமும் கலசியிருப்பாரும்; இதா விஷய வவராகய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்பராவணயமுண்டா டும், தநியமும் அவனுமான சேர்த்தியில் ஸமநியாதாரமுமான தசரதாதிகளும் பரத்வா வதார விபாகமற அவகாலிதத செஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரணததைப் பெற்றிருக்கும் ஸித்தமனுதிகளுமான அவர்களில் அப்பதவையாவருத்தரென்கை.

ஆக, ஸித்தமனுதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்களுள்ள ஸாமயத்தை தர்சிப் பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்களுண்டான ஆதிகமத்தையும் தர்சிப்பித்தா ராபிறறு. (128)

129. இப்படிப்பட்ட செஞ்சையும் கவையையுமுடைய இவர் தமமுடைய அபிவிவேசத்தாலே அவன் பிறவிககு அதுகுன்னமாகப் பிறந்து அநேகாதுவருத்தி களைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அநேகாநேகாநேகாதிகராய் அநேகதரபலித்து அநேகமயித கைகலாயகளைப் பண்ணும் அநேகதவையேயாதிகளையும் அவர்கள் தாமென்னவையபடி பாவிப்பரென்கிறார் (எறநைக்குமென்று தொடங்கி).

ஈ. 129. ஏற்றாககு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தாமம சோடிகிக்கேட்டு கிஷ்யாதாப் பக்தை களைய பாடி வருடி இன்று வந்தெனபவாரும். செஞ்சுநூரும் தீவானதான பேதம் கொள்வாரையும், தாமவாக பாவிப்பர்.

அதாவது—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டான பார்த்தகினை ஸுவர்கு மொக்குமாகையாகே *ஏற்றாககு மேழேறு பிறவிககு முன்னனனேறெறேமே யாவோ முன்ககை காமாட்செயிராம* என்று அநேகஜகைகள் பிறந்து, உன் னேடுடே செஷ செஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனககே உகப்பான அடிமைகளை காங்கன செய்யவேனுமென்றபெண்பித்தம தோன்ற *நேவதவே தேவ தேவேயம் மயவுயத்தவே நாபடி, விஷ்ணுத்தேவாநூருமாய் தை கரோத்யேவாதாமந் திம்* என்கிறபடியே ரசவரன லோகரகூணுத்ததமாக தேவமறவுப்பாதி னனுநியலு யவதரிகளுமனில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அதுகுமமான வடிவுகொண்டு தோற்று மவனாகையாகே *ராகவத்தேவபத விதா* என்கிறபடியே அவன் சகரவர்த்தி திருமக்கு யவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜகதாரஜன் திருமகனாயவதரித்த.

வாழ்ந்துநீராபேத கீதைய ஸுகூந்தியா, அபுலிப்தம் பரமதீயேத சந்தநேத பர்தபம் எனவிறப்படியே நிருவர்பிதேகார்த்தமாக அனகரித்த *ஸதீத்யா பாரவத சாபி வாஸயதூதனதயா, உபேதம் ஸீத்யா பூயா கீத்யா சீத்யம் யதா* எனவிறப்படியே அப் போதநுதிக லேகித்தது வினா நிருவெணசாமரம் பணிமாறி, அனகதரம் சகரவர்த்தி மாணிகைகெழுந்தருளுவிறபோத *பதிமயாநீதா ஸீதா பாததாரமஸிதேதனா, சூதீவர மபு வராரத மங்கனாநயபிதயுதீ, பூவாம தீரம் வராதீதா தக்ஷினம் பாத தே யம, வகுனா பரீதா மாசம தீதரனாதுததாம தீரம்* எனவிறப்படியே பெருமான வடிவழகைக் கண்டு இது மகசூத் தொகைப் புருவிறதேர வெனனும் வயிறுபிடியாலே அந்தா புரத்வாரத்தனவும் பினசென்று மகனனாசாரமம் பண்ணி, ததஸ்த்தரம் காட்டுக் கெழுந்தருளுவிறபோத *அகர்தஸிதே கமிஷயாமி மருதநத்தீ ரூகண்டகாந்* என்றுதான ஸூர்ப்புரி ஸ்ரீதண்டகாரணயததி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோத அவராயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு விறவிற விலையாககண்டு *நதி மே ரோசதே வீர கமதம் தண்டகா பீதா, கரணம் ததா வஷ்யாயி வததயாச சருயதாம் மம தவம் வீர பவனதுஷ்யாஸி: பராதா வனது வதம் ததா, தருஷ்டன வதாரத ஸாவத கசகீத் குபயாச சரவயயம், ககதீ யானுஞ் ஸி தநூஸூதா ஸையதநதநீச, ஸபிபதஸஸித்தம் தேஜோ பவ ஸுச்சரயம ப்ருசம்* எனமு—இவா ஸராயுதராயவிறவெ ஆரோணயம மெனவிறுதா பரமாதம் விரியாக் கூடுமென்று பாயப்படுத *நாமாநாதீத் ப்ரபவதே தீரமாத ப்ரபவதே காகம்* இப்பாதி யாரே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே ஸுமெனனுமிடத்தை ஸமரீபபிதது, ஆனபினபு ஆயுதத்தை வைத்து தரபனவோஷுததோடே தர்மத்தை அதுஷ்டகசவஸம்படுமென்று தரமேரபதேசததததயம் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும், *அஜம் சிஷ்யாச தஸீச பதார வஷி மாதவ, மந்தகூதே ஸவயுதாநம் உகபாயம் வத பரபயா* என்று ஸ்ரீவரஹ ஸாயனார் பகவதிலே பரமதாமம் கேட்டு தக்ஷணமரக சிஷ்யையும் தாஸியும் பகததயு மாய், *உனதனனைப்பாடி* எனவிறப்படியே கலிபாடி, *நிருமகனும் புலியும் செம்பொறி நிருவடிபின்னைவருட* எனவிறப்படியே பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவனநிருவடி களைப் பிடித்து, *இன்று வாதிததனையும்முத செயதிடப் பெறிக் கொண்டு துருவிரமாககொடுத்துப் பினனுமாஸும் செயவன்* என்று தனனைக் கைகலர்வக் கொண்டால் அதுகரு ப்ரத்புகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீ பூரிபிராட்டியாரையும்

செனருவ குண்டயாம் எனவிற பாட்டிலும், *தீவாஸ சயயா* இப்பாதி சலோகத்திலும் சொல்லுவிறப்படியே பகவதவிரியோகாதுருணமாக சந்த ஸிமலாரைப் பாதுகாமசகாதிசீர்பேதம் கொண்டு ஸகலவித கைவகாயகளையும் செய்யும் நிருவகத் தாழவாணையும், *ஊரும் புடகொடியுமசிதே* எனவிற சந்தைதிலும் *நாஸி ஸககா* இப்பாதி சலோகத்திலும் சொல்லுவிறப்படியே வரஹஸ்தவஜ்ஜி விதக வயஜ்ஜாதி தேதற்பெதவகனைக் கொண்டு ஸகலவித கைவகாயகளைச் செய்யும் பெரியநிருவடியை யும் போலே, இவரும் *பிரகஸிடாஸ* எனவிறப்படியே பிறந்து பிராட்டியார் தகைசிலேவினா ப்ரகமபடியான் பலபாவவருததிகளையும், “ஒழிவிக்காமெனலா றுடனுமனனா வ்ருஷிவா வடினம் செய்ய வேண்டு காம்” என்று ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான கைக ஸேஷவருத்திகளையும், பண்ண வேணுமெனது மயிரிவேசாதிசயத்ததய முடையரகையாலே, பிராட்டியாரையும் அஸ்தாதிகளான ஸாலிகளையும், அவர்களுக்கும் தமகருமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமசாவே பாவிப்பரென்றபடி. .... (129)

130. இப்படியிவர்க்கிவவவவதை விளையும்படி 'சசவரவிகரத ஸவஸஸுண் யம் இவ்' புறஸ்தவதததயழிதது ஸதீர்ப்வபாவனைய ஜூரிப்பித்ததகரும் இத்திரு மேனியோடேயிவர்க்கிவவியைததல அகேகவிதாதுருத்திக குண்டானதகரும், த்ரௌபதி கௌஸலையகன் புகனை தருஷ்டாஸ்தமாயக சொலலலாமோ வென்று மாகாணஸூயிலே இதுகசவற்றை த்ருஷ்டாஸ்தமாயகருக ஸ்தூல மெனனுமிடத்தை த்ரிபிச்சிக்குத். (ஈழவதேசருருவென்று தெளவதி).

(மு) 130. எழுபதோரு அழகம், செய்கிற வழுவிவையுடையதும் பாஞ்சாலி பரிந்துவரும் கெனனையாறுவந்தது மொப்பாக்குக பகி.

அதாவது—*சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோரு* என்று தேஜோரா சிமத்திய உச்சேயமாம்படி. கிருப்பதாய *புமலாசம் திருஷ்டி. சித்தரபுறாரினம்* என்கிறபடியே வரிகளுக்குரிய ஆண்களையும் பெண்ணுடை புரித்தும்தானவையுடைய அப்பாசுருதிகரலும் இவருடைய புமலத்தவத்தை யறித்து ஸதீர்த்வ பாவநையை விளைத்ததாகும், கிருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்திலே கிரதிரய ப்ரோமத்தாலே *வழுவின் வடிவம் செய்ய* என்கிறபடியே தமமுடைய பாவவிசேஷைகளால் இவர் செய்கிற நரகவிதாதுவருததிகளுக்கும் *பாஞ்சாலியாபம் பத்தரகையா* ஸ்வயத்தியா ஐகலம் கலம், யாஸஸதரியோச தருஷ்டவத்தயந்தா பும்பாவம் மகலா யபு* என்கிறபடியே பராகருதமாய மாமலாஸ்குதாதிமயமான தேவர்த்தையுடைய த்ரோபதி, வைதேஹிலெளகதர்யத்தாலே ஸஜாதியை ஸதீர்த்வத்தை யறித்து புமலத்தவத் தடைத்ததையும் *யதாயதா ஹி கெனனையா தாலிவச ஸவேச, பார்யாவத் பகிவேச மாதருவாசோபதிஷ்டி* என்கிறபடியே, கெனனையியார், ஐபாதிக பர்த்து விஷயத்திலே அவனதாதுருணமாகப்பண்ணின பாவவிசேஷ, பரபுத கதியாதுவருத்தியையும் திருஷ்டாதமரகருகை ஸுத்தருசமலையையாலே ஹைமெனற்படி. இத்தாலொருபுடை ஒப்புச்செலுதுவோமெனருளும் இதற்கு பற்றுதென்றதாவிறது. ....

131. இப்படி யவனதார்த்தரபகராலும் தாமான தனமையால் செல்லும் அபிவிஷயமும், இவர்களுக குறையாதென்று மத்தை ஸதருஷ்டாதமரக வருளிச் செய்கிறார்மே (பெருக்காரென்று தொடங்கி).

(மு) 131. பெருக்காறு பகதிர்த்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெககொத்தி கரைத்திர்த்துத்து உடையப் பெருகு (மிது) காதல் கடலிடய கொண்ட கடலை பறாழகமாக அவளாவிக்கும்.

அதாவது—விண்ணகமெடுத்தவாறு பகதிரையாய் பாயத்து செல்லவிறக தனகொரு குறையினறியே, *பெயருக கருககடலே நோக்குமாறு* என்கிறபடியே தனக்குப்புகளான கடலை நோக்கிச்சென்று புருமாப்போலே *கெனகொசிறுக்கரை யும்* *நீராயிலும்* *கொஞ்சிடும்* *எனமனமுடையது மலர்கடுக* என்று உடை குறையப்பட்டு நிறையப் பரவசராய த்ரவிபூதராய கிலைகவகி கொடுக்கட்டிற்கு உருக குறையுத போமபடி. *பெருகுமால் வேடகை* *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுமே காதலானது *கடலிடய கொண்ட கடல் வண்ண* என்கிற படியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்கதார்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்கதருளின் சரஹாரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமானாவிற அபரிசோத்ய வந்துவைத் தாமான தனமையாலும் அவனதார்த்தரபத்தியாதுருண்டான பேதத் தாலே பருமமாகச் சென்று அவகாஹிகரு மென்கை. இத்தால் உகதவஸ்யமாண வனத்தைகளுக்கெல்லாருடைய விவருடைய பகதி ஷைபலம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

132. இவருடைய பகதிரைச் சான்றாக்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸத்ரம் மாய ஸாத்மயமாக ஏகருமகாமிராமலிபபடி அமர்யாதமாய அஸாத்மயமாய் அநேக ருமகாய் கடப்பாடுன்னன்னது மாகாங்கைவிலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சேத்ய மென்று தொடங்கி).

(மு) 132. அசேத்ய மென்னுமது கும் வேம ஸீவாயுலத்த வென்னப்பட, கீதம் கீதாய அலெனென்று தீங்க, கரணங்க ஸுடியானே பீலவையாக, உடையாத்தம்ம கோவன், காரிற் கழியும் கட்டி யழக் கொண்ட பெருங்கதனுக்குப் பத்திரம் துசுவாம்பிணியே.

அதாவது —அசநேத்யோய மதாஹ்யோய மக்ஸேத்யோஸேஷ்ய ஸுஸ* என்று சேதந தஹந கஸேதந சோஷண ஸ்ரீமாமாச சொலஸபநு மாதமஸஸது *ஸிவனெடு பிரமன வஸ்திதமடகதை சேதநித்யாக மெமாவியீதும்* என்று பிரதாடியோடு ருத்ராதிகளோடு வஸிதர உடம்பு கொடுகருமவஸஸப சேம ஸமாரகஸம் எனனுத் மாவை பிராஸிததெனதும், *வேமெமதிரமல மெழுதினுகரு* என்று எனனுத்மாவானது கெருப்பிவிட்ட மெழுதுபோல உருகருகிடுது வேலா கிஸ்ததெனதும், *கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய* என்று ஈஸஸ கண்டாஸ கருஷணனுக்கெனகிற அஹஸதாததாலே ஆத்ரததையையடபுமெனதும் *வேட்கை கோய மெலலாஸி புனஸுஸ்தத* என்று ப்ரேமவயாதிவானது மருதஸஸபாவமான ஆத்மாவைக ருருததவருகவுஸ்த்தவெனதும், இப்படிச்சேதநாத்யாத்மமாதிரதெனது ஸவய மேவ சொஸஸுமபடியாக, *ஸனஸெனுகஸென்கி கிஸஸிஸடயே ஸஸலெஸென்று கீகஸி* என்று அசேதநமான சிதநமானது சேதஸஸாதியையஸஸடதது அவஸ லிச்சேஸிததபுபான உஸகருத கரணமாவெஸஸலெஸென்று *ஸித்தியதம் மயா* எனகிறபடியே உருவஸ சொஸலித் தமஸஸிட்டு கீக, பாஹய கஸணகஸ *மூபு யாஸெஸிறபடியே சேதநஸஸாதியாலே ஒரு கரணத்திலுஸைய வருததியைக கரணுத தரமஸஸப்படுமபடி விடாயக, *உடஸ கிஸபாலஸபாயே கீராயிலுத கஸரய* என்று பகஸத்ப்ரேம பரஸஸயததாலே ஆதஸ சிதிலமாயப போகாதபடி கட்டின கஸரயான சீரமத்ரவயமிருத்த ருஸஸுயம் உருதுமபோலே, அஸபும் அதுககாச் ரயமுமெஸநிராஸுஸநரிய அஸபுதாலெரு வடிவு கொஸ்டப போலேஸாய, உததரோததரம ஸஸதிலயத்தயஸடதது ஆததாமத்தை ஸ்ரிட்டுக கொஸஸ *கடஸும மஸிஸும* *இருஸிஸ திஸிவஸணஸ* இதயாதிகஸிப்படியே கஸறுகரு ஸதகததிகஸும, கழிகரு ஏறுயது வடிவதாஸகஸும் கிதஸஸபாவமெஸநறியாதே, அவறுகரு அஸவ பகஸதஹிஸுஸகஸேஸஸிதமாக கருதி அசேதஸஸஸவஸஸுதத் தமகரு ஸஸதுககிஸகக கெஸஸு *ஸமமாதருஸம் சொஸஸிஸுலோஸம்* என்று தரம அவஸஸதை கட்டககொஸஸ்டிஸ்டதது கதறுமபடியாக *அஸ துஸநிரஸது மூதஸக கொஸஸடவெஸ கஸதஸ* எனதும் *ஸயஸ பெருககஸதஸ* எனதும் சொஸஸு கிறபடியே ப்ரே பநி சொஸஸஸதுல ஸருவாகப் பீஸ்தததச சொஸஸுமதய கருத்தயாக ருதயம் தெரியாதபடி அறியுடுகடஸ ஸிஸப்பதமான அபரிச்சேத்ய பகதிகரு *ந ஶிஸ்த்ய மிஸவ கஸிஸ* எனகிற தோஸிசேஷததில அஹபவோபகரணபகதிபோலே சொஸஸபடி கணபகருகருமததஸஸஸஸது *பததிஸஸகஸபுஸடயேஸுஸதே* எனகிற படியி ஸுஸபீதததப் பரிஸறுமபடி வரமபு கட்டவெஸஸுதிதெயெஸஸக.

இததஸ, *சித்தியாதியஸிஸ* எனகிற விதிப்போலிதயாய சேதஸஸஸஸஸயாப் கஸபரிஸுமிஸியான பகதி போஸஸநிகடுக அதுககெஸிததட்டயாக கஸரயமிஸது சொஸஸுஸித விதஸஸஸதரமயஸதஸிஸகிழ அடககாதெஸநததய்தது ஆக 'ஸாஸததில தம் பேசு' என்று தோடவத் இவஸஸஸும ஸுஸாஸதஸஸிஸ தாமான தஸஸஸயாஸும, ப்ரேமதஸஸஸிஸ ஸதீதவருடுபஸஸும பேசவரெஸஸும, ஸதீதவஸ ஆதஸஸுரு வகதேரியபாஸஸஸயாலே இவஸ்கரு இது ஸவாபாஸிகமெஸஸும, அதுதத ஸாஸஸய ஸஸநிகடுக ஆறு ப்ரகஸரததாலே ஸுஸுமிஸஸரெஸஸும, மஸதப பிரதாடியுமாச் பகஸத் பரிசுஸுஸு மூடயாரெஸஸரோஸும ஸாஸய மூடயவரெஸஸும, ஸர்வதா ஸாஸஸய இவஸ்கரு ஸுஸுமியோடெயெஸஸும, மற்றும பகஸதஸஸரயாஸ பகஸத பரதயாஸஸக ராயுஸஸ ஸுஸுமஸுஸுதிகஸ தஸரததிகஸ படியும் இவஸ்கருஸஸெஸஸும, அவஸஸிஸ இவஸ் வயாவருததரெஸஸும, பிரதாடியுமஸஸயும் ஸுஸதாதிகஸிஸும அவஸ்கஸ தாமா கலேய பாஸிப்பரெஸஸும இஸத பாவஸாலேஸுவாஸ இவருஸடய ஸதீதவவஸஸுஸு துகரும அடுக வருத்திகஸிஸ அபிஸிஸஸததததும் தரெஸபதி கொஸஸஸயகஸ படியுஸ தருஷ்டாஸ்திகை ஸதஸஸெஸஸும, இஸத பாவவருததிகஸுரு மூஸமான பகதிப்பகஸரகஸிஸும சொஸஸிதருயத்தது. .... (132)

133. ஏழையுடையகதிதகைகளில் இவர் பெண்போசாசகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகன என்று தீர்விதமாகப் பேசுகிறவிகுதகை கருமதெனனென்னுமபேசுகை யிலேஅத்தைப் பரகாசிப்பிகெனாமே (ஸம்பசுதோபாய பணகளில் உணர்ந்தி துணிவு பதறாமலுமிற் ப்ரஜ்ஞாவலதைகளுகருத் தோழி தாயார் மகளென்று போ) என்று.

(மு) 133. ஸம்பத்தேவாய பணகளில் உணர்ந்தி துணிவு பதற்றமாகப் ப்ரஜ்ஞாவலதைகளுகருத் தோழி தாயா மகளென்றுபோ.

அதாவது:—தோழியாவான, காயக காயகினை இணக்கிச் சேர்க்குமவளாகையாலே நிருமந்தரத்தில் ப்ரதம பதத்தால ராச்வரனேடு ஆத்மாவுகருத் சேரவைப்பட்ட அகம்பார்க்கு சேஷத்தவாழி ஸம்பத்தஜ்ஞாகமே அவனேடு இவ்வாத்மாசேருகைகரு நேறுதவாகையாலே அந்த ஸம்பத்தஜ்ஞாகமாவிற ப்ரஜ்ஞாவலதைகையைத் தோழி பென்றும்,

தாயாராவான, பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்தயெனவகையாய் காயகவிஷயத்திற் அநிமாந் ப்ராணயத்தானே அவனிசுதகையிடத்தேறப் போக வேண்டுமென்று பதறுமனவிலும் அவந்தானே வரகண்டிருக்கையொழியப் படி கடனது புறப்படுகை குணம்யாதைகருப் போராதென்று கிஷேதித்துப்பிரோருமவ னாகையாலே, வித்தோபாயத்தைப்பற்றினாகரு ப்ராப்திவிளம்பரினுதவினலாமை யானே சேரமாக ப்ராப்யதைப் பெறவேண்டுமெனவிற அந்த த்வலையிதுடைய உதபத்தியாதிகளுகரு ப்ரதமஜேறுதவாய அந்த த்வல ப்ராப்யவகைகண்ணயந் ச கத்தாலே கரம்ப்ராபி ப்ரதம மூன்று கடகருமனவிலே இது ப்ராப்கருணம்யாதைக ருச் சேராதென்று கிஷேதித்து சேஷியானவன தானேவகது விஷயிககைக கண்டிருக்கவேண்டுமென்று இதின் துடிப்பை அடக்கப்பார்கிற மத்யமபதபாதிபாதி தோபாயாத்யவலாயமாவிற ப்ரஜ்ஞாவலதைகையைத் தாயாரென்றும்,

தலைமகனாவான, இப்புகையிலே புணர்ந்து காயகன் வைகைகண்ணயத்திலே ஈடுபடுக குணம்யாதைகளையும் பாராதே கிடடியாமலது தரிசெனென்னும் பதறத்தையுடையனாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதகனாக அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய சரணயனுனவனுக்கு சரமபத்ப்ரோகதமான ஸவருபுப குணவியூதிகனால வகத வைகைகண்ணயதை யதுலகித்து ததறுபவிலிளம்பாக்காமதவத்தாலே ததேகோ பாயத்த்வாய்வலாயத்தையு மதிகரமிததுகடேடி அதுபவித்தலைய தரியாதபடி கடகிற ப்ராப்யதவலாயாவிற ப்ரஜ்ஞாவலதைகையை மகளென்றும் பேரிட்டுச் சொல்லக் கடவதெனகை.

ஜ்ஞாவலதைகைகளென்னும ப்ரஜ்ஞாவலதைககளென்றது தீர்விதா வந்ததையும் இவாகரு ஸ்வகாலமுன்னெனையிடம் தோற்றுணைககாக ப்ரஜ்ஞா தையாகிக் கீர்த்தி+ என்னக்கடவதிறே. பததாயாததஜ்ஞாஸூம் நிருவுன்னதில் எப்போது முண்டாமிறேயிருப்பது. .... (133)

134. இவ்வலதைகள் மூன்றும் இவ் பேசுகிலே தோற்றுமோ வென்று மபேசுகையிலே தோழி தாய் மகன பேச்சான நிருவாய மொழிகளிலே இவை தெரிபுமெனனுமத்தை ஸுக்ரஹமாக வரைந்து அருளிச் செய்கிறுமே (என வொன்று தொடக்கி)

(மு.) 134. ஸி வெதிவிககி ஆதாயறுத்து அந்ததொடு தீர் முன்றில் அந்யாறுதவலும், வாடி மெய்தது பீத்தேரி ஏற்பேசிக் கடடியுத்தகளு எவதே வதித்தம ஸாத்யாமோ வென்ற மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகி ஏழி அதயவலாயலும், புத்தி பலகை ஆவனட்டு ஆரதம சொல்கி கவராதவ விட்டு இறக்க மடனெடுததுக் கண புதயப் போக்கற உருடுததுக் கெழக் கடுதவதேடித் தாழ்த்ததுக்கு ஊடி உரத்துணையறத்

குறையும் பகஷ்டஞ் செய்யத் தடைதீர்வதே புயக்கந்த
யாவையும் காவியும் பூசவிடுகிற பதினேழில் தவறையும் தெரியும்.

அதாவது—எம்பெருமானோடு இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிவது ஆற்றமும
யானே மோஹத்தைவாயாக கிடக்கிற பிராட்டிதன்மையைக் கண்டு தாமதம் கலவதி
இவள் கோஷமும் அதுகரு திதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே பரதி
பக பரவிண்ணியாகிறப்பொருளாக கட்டுவிச்சி சொல்லிக் கொண்டு இக் கோஷம்குப்
பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடாது, இவள் ப்ரகருதியுற்புமுயிர்த் தோழி அந்
யார்ஹையான விவளுக்கு அபயன்பாச்சம் ஸூறியாது, காம இதை விவக்காதொழியில்
இவளை மிகக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது விருப்த்திரிதாராக இவள்
கோஷமும் அதுகரு திதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி தடுத்தபரிஹாரம்
களையும் விதித்து, *அவிகோர் கன்னுமிறைச்சியும் துவேலமிறை* *உண்ணக்கூடக்
கழுதை புதாட்டம் கண்டென பயன்* இத்தாழிகளாலே வெறியை விவக்கின்
பாகரத்தாலே ப்ராப்யத்தாரதையில் அவளாதடியாக உபாயாதயவல்லமம் கலவதி,
தாமென்பாமபயதததி என்கிறபடியே தாமதாதுடாத்தாலே துக்கமேறுதலையும்
போகமென மென்பார்வாதததையகொண்டு இவ்வவளாதத்ததைப் பரிஹரிக்க
லாமோவென்று தேவதாத்தர்யாமி பரமான் கர்மகலாபககளிலே பரவர்த்திக்கத்ததேட
அவ்வவ்விதே ஸமயத்தனுஞ்ரகமானது, இவ்வவளாதம் கர்மபலமன்றிகே, ஆகஸ
மிகப்பவதகடாஷுபலமாய அஸாதாரண விக்காஹமிஷ்டனுனவனை அறுபவிககககி
துண்டான ப்ராவண்பகார்யமாதையாலே இதுகரு அது பரிஹாரமுமென்று; அந்
யாஹுசேஷதவததகரு விருத்தமாதையாலே ஸவருப ஶாசகமுமாமென்று, அந்
ய்ப்ரத்ததை விவர்த்திப்பித்த *நிர்ப்பாவரயாமினியும், திருத்தமியவிலிமிககததிலே
அதிப்ரவீணயாமிருக்கிற பெண்பிள்ளை மீடகப் பாகரத்தே தாய்மாராக குறித்தது
தோழியானவள் *இவளை கிரீனியனனைமீர் உமககாசனிலினை* என்று கிள்களே
யன்றே திருத்தமியவிலிமிககததிலே கொண்டுபுகரு இப்ப்ராவண்யத்தை வினைத்தி
கொள்; இனி பார்ப்த விஷயப்ரவீணயான இவளை உவகளால் மீடகப் போகாது,
ஆனபின்பு இவள் பககல் உவகளுக்காசையறவமைபுமென்று பாகரத்தாலே, அர்ச
காவதாரஸூபமென விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே கோககா
மிருகரு முபாயாத்யவல்லமம் அவவிஷயவமைஷுண்யததை விஷயிகரித்த ப்ராவண்ய
கார்யமான த்வரை உபாயததிலே அக்வமிக்கிறதோவென்று மதிசகையாலே
அததை விவர்த்திப்பிககத்தேட, அவ்வவ்விதே ஸமயத்தனுஞ்ரகம் சேஷ வஸதகத
மான இப்ப்ராவணயம் சேஷிபுகப்புகரு விஷயமாயித்தனைபலதை உபாய கோஷ
மில்லையியாது. ப்ராப்தவிஷயவமைஷுணயாதினமாக வகத்தாகையாலே விவர்த்திப்
பிககவும் போகாது இத்ததை ஸவவிவாதயமாக வினைத்திருக்கிற ஸவரத்தர்யம்
அத்யாத பாரதத்தர்யமாதிற ஸவருபத்தகரு விருத்தமாதையாலே த்யாஜ்ய
மென்று ஸவஸாசததை விவர்த்திப்பித்த *துவனில மரமணியும், தகிம்கள
பருவத்தைக்கண்ட பந்து ஜனங்களை ஸவயமவர்த்தகரு ராஜுளோகத்தைத் திரட்டு
கைகரு மணமுரசுறையினை, திருப்புயிழரில் காயனுரோடே இவளுக்குக் கவதி
யுண்டாயததெனதுமித்ததை இவள் வடிவிலும் பேச்சுதுமுண்டான வேறுபாட்
டானே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவன் இதவ்வி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாயினை
கமாளிடவாக்கென்று பேச்சுப்படின வாழாததன்மையானமிருக்கிற விவகிக கிட
யாது; ஏறகவே பரிஹரிக்கவேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து
இவளுக்குத் திருப்புயிழரில் காயனுரோடே ஸமசேனையும் பரவருத்தமாதிற்பு
பேரிலேயிராவின்றது, தத்தன்னசேஷததகையே வாயபுறந்து கிளருள், ஆன
பின்பு கிளகல் செய்கிறது தாமதமாவெனன்; ஆகில இவளுக்குத்தக்க அவயவ
சோபை ஆபரணசோபை முதலான காயக வகணைகளை அவளுக்குண்டோவெனன்,
அவைவெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமிலையேயாவிதும் இவள் அநகே

அகையாற்றையானமைக்கடையாளம் ஸுஷயகதமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு இத்ததைத்தவிருகுகோனென்று மதடனதைதாய் கின்று தர்மம் சொல்லுகின்றாய், அந்த மனத்தை விலக்கின பாகரத்தாலே ப்ராயதவகாரிதனுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்வலலாயதசையிலே கின்று தர்சிததவகரதர அது பகவதஸ்யாற்றை யானமையறியாதே அகய விஷயததகரு ம்ஹிமாவென்று கிருபிகக, அவ்வன விலே ஸம்பத்தனுஞ்ராய, இதுகரு அகய சேஷதவபரஸகரம் ஸ்வரூப கரகம் சேஷியானவனுடைய போகயதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் கிருபாதிக சேஷதவதகரதம் இவ்வளவு அவனுக்கே சேஷமென்றதுதிட்ட *கருமாளிகக மஹிமாவிற தோழிப்பேசசான இம்முன்று திருவாய்மொழியிலும் அகையாற்ற சேஷதவம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தான, தோழியானவன வெறியிலக்கியும், ஆசையற்றததம், அறத தெரிகின்றும், இவ்வளவு—அகயசேஷமும்முன்று, ஸவசேஷமும்முன்று, பகவதேக, சேஷமென்று சொன்ன இம்முன்று திருவாய்மொழியும் ஸப்பாதனுஞ்ராதகையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸம்பந்தபகமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலித்தியாதி) அதாவது—*ஆடிவாடிதிலே *வாடிவாடிம்* என்று *அடிவார்க்கள் குழாக்களையுடன்* உட்ப் பெருமையால் வந்த கடுகசைத்தாலே ஆசர யததை சிறுதத தவிர் போலே வாடி, *பாலனுய்யுழவகிலே *கண்ணன் கழலதழாய் பொன்னசெய்யுண்மெனழிலக்கென்று மெலியும்* என்று கைகழித்தவற்றையாசைப் பட்டு மெலிதது *மண்ணையிருதது துழாகியிலே *என பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னுமபடி ஸதருச பதார்த்தகணையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தகணையும் அவனுக்கினைத்ததுக கிடும்படி, பித்திறி, *கடல ஞாலதகிலே *என வந்தேறக்கொள்ளே* என்று ஆறறுமையாலே அதுககிகிறமையறியாதே சசவரனுய்கித்ததானேவென னுமபடி அவனுக்கபேசி, *மாதுக்கு வையத்திலே *கற்புதவாட்டிசிறுதது கட்டே* என்னுமபடி பகவதஸ்பகலேசைத்தாலே கட்டடக்கவிறுத்தது, *உண்ணுஞ்சேறறியிலே *இன்னென்கருதவாதகனம்* என்று தன்னைப் பிரித்த கலேசப்படுகிற இவ்வாபத தசையிலே என்கரு உதவாதே போனனுன்னுமபடி அகன்று, *கருதலும் பகலிலே *சகதித்தன சரணம் சராவதவவித்த தையல்* என்னுமபடி அவனைக்கிட்ட அவன் ஸகதிதியிலே முடியவேணுமென்று வயவலித்தையானமை உபாஸகாகருப் பரபகதி தசையிலுண்டாம் கலாவி கார்சயாதிகள போலே ஸாதத்திலே முதலிற்றோ வென்று மாதாவானவளாகுரி, அவன் தன்னையும் வின்வவத்தவர்கையும் குறித்த வாடா கின்றன, மெலியாகின்றன என்குறிப்போலே முறைப்பட்டு *முறைரிய வரவனைமல் பளனிகொண்ட முனில் வண்ணனே* என்று அதநிலைய கருகையொழிய இவன் பககலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதவவலை. ஆனபின்பு இவனை இப்படித்ததுகககிட்டிருக்கை உமமுடைய கருகைபகரும் ரகுகதவததகரும் போருமாவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்வலலாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தகை, தாய்ப்பேசசான ஏழுதிருவாய்மொழியும் உபாயாத்வலலாயதசையிலே பேச்சென்னுமிடம் ஸப்பாடிமென்றபடி.

(புறநிலிதயாதி) அதாவது—தலைமகளானவன், *அஞ்சிறையமடகாரை* *வைவகழுகழி* பொன்னலகாரி* *எவ்கானவ* என்கிற காதலு திருவாய்மொழிகளிலும் கரமபராப்தி பறநுமல துதவிட்டு, *வாடித்திரையுக்களிலே *ஆறறும சொல்லியழுயோமை* என்று லைகப்பதார்த்தகலும் பகவதஸ்பத்தாலே சோடி படுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டபுது, *ஏறஞ்றியிற யோனிலே* மாசுள்ள கவராதமணியாமுகுறையிலம்* என்று அவன் கிருபாத வற்றை புடுபகித்தது, *மாசுறு சேதிதிலே *காடுமிதரககிலே—யாடடனூர்தம்* என்று ஐக்கிஷ்பகம் பிறகருமபடி, மடனூர்வெனன்று, *ஊரெல்லாம் தருகியிலே

*பீனவீன்ற காதல கோய் செஞ்சும பெரிதழிவான முன்னின்றிராஜாழி கண்புதைய
மூடிநறலை* என்று ப்ரேமவ்யாதிபூ ராதரியாமித கசபமும் கருதலான கேதிகளாய்
குழப்பொருதலையாலே போககடியற்று, எவனினையோவியிலே *சோதிவெள்ளத்தி
னுள்ளே யெழுங்கோருரு வெண்ணெளுகளளெழும்* என்று தேஜஸ்வரகாமதயே
உகையோன அப்ரகரூத விசரஹம், ப்ரீதப்பரீதிஸம்மாபடி உருவெளிப்பாடாய
செஞ்சிலே ப்ரகாசிகை, *மாணையகோகநிலே *நிருவலவாமுறையும் கோணரை
அடியெனடிக்கூறிகென்று கொல* என்று அவனைக் கூறாமனை ப்ராந்தித்து,
இப்படி ப்ராந்தியாமிதகவும் தாழ்த்துவந்தவாதி *மினனிகடமடவாரிலே *போரு
கம்பி* என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேயுடி, *வெள்ளைக் கரிசவநிலே *என்னென்கு
இனாமகே யொழிந்தார்—இனியாரைக்கொண்டென னுசரகோ* என்று அபஹிருத
சித்தையாகையாலே உசரத்தையுமின்றி, *சுழையாராலிலே *கண்ணனகோவியை
வான்றமகையாக கொடியெனுதிர் கொளவின்றலே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே
பாதக விக்ரகம் ஒருருகமாய் ஸவிய, *கலகன வரிவரினிலே *காலமபலசென்று
காணபதாரிசுபுகளோடும்கனிகடயிலில* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாயமார
தோழியாரை அதிராமித்து, *இன்னுதிர்சசோவலிலே *இன்று கல வாககையும்
கையிலே புயகத்திறு* என்று போலிகண்டுசொத்த முடிக்கிலே வயவலிதையாய
*மலவிகைகமறு தெனறலிலே ஸந்தயாகாலத்தில் கருவுண்ணைப் பசுக்களின் மூ
கொழுந்தி வரக்கண்ணும பாதகபதார்த்தககளாலே ஸவியபட்டு, *வேயமரு
தோவரினிலே ப்ராத் காலதிலே கருவுண்ணை பசுமிககப்போலுண்க அதிசங்கை
பண்ணி, அவனருகத்தையபாதித்து, கி பசுமிககப்போலு ஸவியக்கட பாதக
பதார்த்தகன ஸவியாமின்றென்று கூப்பிடுகிற பதினாறு நிருவாயமொழிகளினு
ப்ராப்யத்தவரை கோன்றுமெனக இததான தஃமகன பேச்சான பதினாறு
நிருவாய மொழிகளும் ப்ராப்யதவாரதசலிலே பேச்செனனுமிடம் வயகதமென்றுபடி.

135. ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறத ஸமயத்தஜ்ஞா
ஸந்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாலே தத்தத் விஷயமான பன்மைசொல்லு
கூத் தாப்யாயமெனென மாகாலகமுகிலே அருளிச்செய்கிஞர் (தோழியாரென்று
தொடங்கி).

(மு) 135. தேழியார்வியபெனகிற பன்மை ஈகூத்தவாதிபந்தவாத்தையாத்
வயவஸய புத்திபேத்தாமே.

அதாவது.—*தோழியார்களுமனையரும்* *அனஸ்யமும் தோழியரும்*
தோழியார்வியாயடப்போதுமினென *அனஸ்யாரான* *னரெனசொல்லி
லெனதோழியர்* *எவ்வனையோவனனைமீகார* என்று இப்படி தோழி தாய
விஷயமாக சொல்லுகிற பன்மை—நிரும்ப்தாதிற சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்ம
வோதி சசுவரனாகு ஈகூத்தவ சேஷிதவ காரணவ சீரிதவாதி ஸம்பத்தகன
பலவுருண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பத்தகனை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாததினுடைய
பேத்ததாஹம், உபாயபூதன அவனுடைய வாதஸஸ்யஸாயிதவலெனசரிய
லெனஸயபுஜ்ஞா கதிகருபாதினைப் பற்றிவரும் வயவஸயருபமான ஜ்ஞாததி
னுடைய பேத்ததாஹமெனக புத்தி சப்தம்—ஜ்ஞாசுவாசி, *புத்திமீஷா நிஷ்ண
தி* ப்ரஜ்ஞா சேஷுஷிமதி*எனனககடவதிநே. இத்தர ஸமயத்தஜ்ஞாத்தகமும்
உபாயாத்யவஸாயத்தகமும் விஷயபேத்ததாலே வயகதிபேதமுண்டாகையாலே
தத்தத் விஷயபஹு*வசன ப்ரயோகத்தகருக குறைவினியென்றதாயிற்று. (136)

136. தஃமகனெனகிறத—ப்ராப்யத்தவரையால்கி தஃமகனாகுச் சொ
ல்லும் பருவமேறும் இவகுகொள்ளுமபடியெனெனென மபேனகுகிலே அருளிச்
செய்கிஞர் (அபிவாஜேத்யாதி).

(மு) 136 அபிஷேகத்தாழ்வான்முத்தீராதச் பர பரம் பக்திகளிலே பேதை
முத்தான பருஷம் கொள்கும்.

அதாவது:—அதுபாவபலிஷாப்ரதமதர்ச்சகத்தின் பிறம்கும் ஆசையாகிற
அபிஷேகமும் தருஷ்டமான அவலிஷயத்தினுடைய ஸமாணமாகிற சித்தனையும்,
அத ஸமாணம் அஸவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸமருதியும், அவலிஷயத்தை
அவசயமறுப்பதிறே கிறகவேணுமென ஸமாணசயாகிற இசையும், அவலிஷயத்தின்
ஸமச்சேஷ விசேஷைகளே ஸ்கந்தகவகங்களாகையாகிற பரபகதியும், அவலிஷயத்
தினுடைய விசேஷைகளில் ஸததை டிடவாதொழிகையாகிற பரமபகதியாகிற ஏழு
வஸ்தைதியும் *பேதை பெறுமபை மகதை மடகதை அரிவை தெரிவை பேரிளம்
பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யதவரைகருக கொளனுமென்ற
படி, இத்தால் பகதி ரூபமான ப்ராப்யதவரைகருக பகதியினுடைய ப்ரதமதசை
தொடரவி சரமதசாபாயதமான அவஸ்தாவிலேசேஷைகளிலே பர்வஸதம்கும்
கொளனனமென்றதாறியு.

137. இனி, தலைமகளானவவஸ்தைகளில் ஸர்விக்ரு மவயவ விசேஷங்கள் எனவ
யென ஸுமாகாணைகளிலே அத்ததை தாமிப்பிக்ருதர் முயிலேபிறையென்று தொடங்கி).

(மு) 137. மயிலே பிறை விட அம்பு முத்துப்பவளம் செப்பு மீன் தேரணம்
தெய்வவுரு விகாண கத்த தாந்தி துருநாதத்தாழ்வாக பக்தயனுத்வ
போகயதாகத்திகையுடைய அகமேலியின் வகுப்பு.

அதாவது:—*தோகையாமபினர்களு* என்று ஸத்தீகின் மயிலாகச் சொல்லு
கிறது—அவகபாரவிதைகருதியிடாக்கையாலே. அத்தால் இங்கு ஆதாமலினுடைய
ஐஞாக்கிசாஸ்த்தைச் சொல்லுகிறது *பிறையுடைவாணுதலை* என்று தெற்றியப்
பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவளயத்தைவிட்டு ஸவாதத்தீராயவ
சேஷத்தவகளாகிற நோயுறபாசை மறறிருகமும் சுததியைச் சொல்லுகிறது. *கிற
புருஷகொழு* என்று புருஷத்தை விவகைச் சொல்லுகிறது—விவகைவகிடா
கையாலே பாறபாபயாதாகாரண கியமர ரூப தாகதியைச் சொல்லுகிறது. *அம்
பன்னகணனா* என்று கணனை ஸக்யபாதிபாள் அம்பாகச் சொல்லுகையாலே
தாமரைபாள் கேனவகொருவையே கோகருமுணர்வு என்று தனக்கடைந்த
விஷயத்தை அவஸமபித்த ஐஞாக்கத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெனமுறுவல் என்று முறுவலில் முத்தாகச் சொல்லுகையாலே
முத்த பீர்தி ப்ரமதோ ஹர்ஷம் என்கிறபடியையக்கொண்டு அவலிஷயாதுபவதா
துண்டான ஆண்கத்தைச் சொல்லுகிறது *பவளவாயாள்* என்று அத்ததை
ப்ரவளமாகச் சொல்லுகிறது விவகையாவிடாக்கையாலே, அவலிஷயத்தைப்பற்ற
வுண்டான அதுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமெனமுயில்* என்று பரிசு
தமான முயிலை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷியிருமபி மேலியிருமபி
பரிசுதையான பகதியைச் சொல்லுகிறது. *மீளன்னையதன்மருகருக* என்று
இடைமய மின்கைச் சொல்லுகிறது துணைமையாவிடாக்கையாலே, சீழ்சொன்ன
ஐஞாக்காவஸ்தாவிலேசேஷைகளுக்கெல்லாமாதாரமான ஆறமஸவகுபதின் அணுத்
வத்தைச் சொல்லுகிறது.

தேரணவகருக என்கிற கிதம்பவவகருண்யம் போகதாவுகரு போகயமா
கிருகருமதர்கையாலே *தேனுமபாஸும் கன்னதுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிற
படியே சேஷிக்ரு மிகவும் ரணவஹமபடியிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போகயதை
யைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்னகையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடு
கிறது கையாருககையாலே சேஷியும் ததியும் சீலாக்கருமபி ஸவகுபர
ரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மலிபிபிறைபித்தயாதி வானஞர்ஹாவயவ விசேஷபுகதமாய், *தெய்வவுரு* என்று அப்ராகருதமாகச் சொன்ன ரூபமாவது—ஐயூராவிகாரணசுத ய்யாதிகளுக்கு சூசர்யமாய், *அகமேவி* என்று சூசதமாய்ச்சுகிற ஆத்யம்ஸை ரூபத்தின் வகுப்பென்றபடி, வகுப்பாவது—தர்மிதாமஸைசிஷ்ட்யாலே ஏலம்பூத ரூபகாரஹமாமபடி. சிறுகிறதெட்டின், சிறுப்ராயதவரையை யன்றே தன்மகனாகச் சொல்லிறது அவயவவாணனின் ஆத்யம்ஸைரூபரமாகச் சொல்லுவானென் னெனலின், ஸுந்தரவஸ்த்தைய் இவர் தமக்கேயாகையாலே தத்ததவஸ்த்தகனோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமேயாய் வின்று பேசுகையாலே ப்ராய்யத் தவரையை யடைந்து கிறதெய்வ ஸ்வரூபநதாகே தன்மகனான கியாகையாலே அப்படி சொல்கை குறையிலியே.

138. ஆக,தோழிதாயென ஹம்வஸ்த்தகனிற்சொல்லும், பஹு*வசனத்தாகு விஷ யங்கனையும், தன்மகனான அவஸ்த்தகிற் சொல்லும் பருவகனையும், அவயவவாணனை கனையும் தாசிப்பித்ததாராய் வினனாசிறு, இவ்வவஸ்த்ததாராயத்தினுடைய வகுத்தி விசே ஷங்களை யெனாருமுழியும்படி. பரகாசிப்பேசுகிறாமேல் (ரூபாசிபென்று தொடங்கி)

(மு.) 138. ரூபச் அகநிநீயெனும் பழி, இணக்கி எவனெயெனும் மேலெ ழுத்தி, முன்னியுய் இவன் தீரெனும் இருபடைமெய்க்காட்டு, தீரெனெயெனனுநுடையாடு, இடையிலே யெனது மூத்தம், இருந்திருந்து நடந்தானெனும் ஷெண்டட்டம் அனந்ததாயவகுத்தி.

அதாவது:—*தோழிமார் பஸ்கொண்டுபோய் செய்த ரூபாசியை யார்க் குரகங்களை* என்று தோழிமாரானே இவனாககொடுபோய் அவவிஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாகுகிறீர்களென்று தாயானவன தோழிமார்மேலே பழித்திவது, *தூலினிலி மங்கலம் கொண்டிருக்கு அமுதமெனமொழியானீருமககாசைசினி யகநிநீ* என்று அவயுரிலேகொண்டுபுகு அவவிஷயத்தைக்காட்டி, லீலகனே யானது இவன் இப்படி கைகழியப்பண்ணினிகோனென்று தோழியானவன தாய்மார்மேலே பழித்திவதுகளெனினிலும், *இணக்கியெனமெய்க்காட்டி தோழிமார் லீல யாடப் போதுமினென்னப்போகதோமை* என்று உன்னைவெறுக்கிறதென்? இணக்குபாராவையாய் வின்று உன்பக்கவிலே அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததனனெனினிதென்பது, *எனனெயெனவன்னையாகான் எனனைமுன்வது லீ* என்று எனக்கு அவவிஷயத்தைக்காட்டி இப்ப்ராயஸயத்தை லீலித்த தாய்மாரான லீலகன் எனனைப்போடுகிறபடி எனனெனதானென்பதாய் சிறுச்சொன்ன பழி இரண்டுகரும் ஒக்கமென்று தன்மகனமேலெழுத்திடுகையும்; *முன்னியெனன்று தோழிமாரகனயனையரும் முனீதீ* என்னுமபடி இதற்கு முன்பு ஒருவர்கண் படாமல் வளர்த்தபோதே இப்போதெனாரும காண்புறப்பபட்டு முன்னே வினநு மென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடிவின்று தன்மகனைப்போடிவது, *இவன் லீலி யனைமிருமககாசையிலி* இயுமினே* என்று தாய்மாரக்குக் காரியோபதேசம் பண்ணுமாரைப்போலே, தோழி, தன்மகன்களுக்குத் தான் செய்வதாய்கொனாடு இரண்டு தலைக்கும் ஒரொருபோதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும், *அன்னியரும் தோழியரும் தீரெனெயெனனுதே லீலிவாறு தஞ்சுவராக* என்று தாய்மாரும் தோழியாரும் இத்தகையில் எனனை சூசவஸிப்பியாதே இரவுமுழுக்க உறவகாவினார்களென்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தன்மகன்களுக்குடனான உடன்பாடும் *அன்னியர்காளைன்னுடைத்தோழியர்காளைன்செய்கேன* என்ற வனவிலே அவர்கள் எங்களைக் கேட்டிலே மீளவனமுமெனன, *உங்கனோடெங்கனிடையிலே* என்று இவ்விஷயத்தில வின்று உடக்கினிசுகிற உலகனோடு எனக்கொரு ஸம்பதமிலியென்று இரண்டு தலைவாயுமுதறுகையும்;

இருக்கிறதாரிசுதலோசனவென்றென்றே ஸகலதிரக்தம் என்று ஒருகால் அரவித்தலோசனவென் ஹம்போது பஹுரவியாலே ஸடுவே பலகாலினித்திருத்திருத்தி

அவன் கண்ணமுகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலையா யழியாவினாருளென்று இவளதிப் பாவனையத்தைக்கண்டு தோழிகொண்டாடு வது. *திருக்கோனார்க்கே நேரிழை நடந்தான்* என்று அவன் வர்த்திக் கிற தேசத் தைக் குறித்துப் போனொளென்னவமந்திருக்க, பகவத்ப் பாவண்யாதிசயத்தைப்பற்ற பஹுமாமபண்ணி நடந்தானென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதமும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடையவும் வயாபாரமென்றபடி.

இதில பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும்*அகிஞ்சித்தரஸ்ய சேஷத் வாதுபத்தி* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தியர்வயமிலாதபோது சேஷத்வவித்தி யில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காபிருகமும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய ருசிகு த்வேதுவாகையாலும், விலக்ஷணகுணவிகரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக் கிற வஸ்துதன்னையே தத்ப்ராப்யபாயமாகப் பரிர்வரவிகையாலே உபாயாத்ய வஸாயம் உபேய வலக்ஷணயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே உபேய ருசிகு த்வேதுவாகையாலும், இவற்றிலோரொன்றைப்பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்ய தவராஹேதுவென னுமபடியிருக்கையும், ப்ராப்யத்வராவேஷந்தன்னை நிறுபித் தாலும் அவ்விரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி யிருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக் குக் காரணமாயிருக்கிறவித ப்ரதமத்தை.

இருபடைமெய்க்காட்டு, உடனபாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாந மானது—சேஷத்வம் ஸவரூபமானபின்பு சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண் டிருக்கையொழியத் தான் பதற்கை ஸ்வப்ரேயாஜனத்திலே முதலிருகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தமென் னுமாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்ய வஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதிப் பாவனையும் உபாயத்திலே முதலிடில செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிகப் பர்க்கிற வுபாயாத்ய வஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமுமன்று; நிவர்த்திப்பிகத்தாலும் போகாதென்று நிவர்த்தகோத் யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படியிரண்டுக்கு மதுக் கூலிகத்தக்கதா யிருக்கும்படியும், சேஷிகு அதிசயகரமான கைக்கர்யத்திலந் வயிப்பதெப் போதோ வென்னுமத்தாலும், ஸித்திதாபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு விளம்ப றேதுவிலலாமையாலே சீகரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும் செலவாகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அதுக் கூல மாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபயஸஹகாரி யாவது ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸிதாதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங் கள் முகபீதேந் தத்தத்துக் கூலகளைவதாகிறவித மத்தயமத்தை. உதறுதல், கொண் டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அதுக் கூலமாயத் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்றும் த்வரைக்கு நிவர்த்தகமானவளில் த்வரையிரண்டையும்திகரமித்துப்போம்படியையும் அப்படி அதிகரித்த காலத்தில அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தாக்கும் உபாயாத்யவஸாயத் துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையனறிககே ச்லாக்யமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை அதிகரிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவித சரமத்தை. ஆக ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்திசேஷங்களை ஸர்வஸுமறிந்து அநுஸந்திக்குமபடி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித் தாராய்த்து. ... .. (138)

139. இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தில் தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில் ஸ்வஸைவசத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரை யென்னு மாகாண்கையிலே அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்றுதொடங்கி).

(மு.) 139. தாயா ஏதஸ் உற்சிகென்த்ரும ஸாத்யவீததனாத்நிஷ்டர;
மகஸ நம்முடையேதன யாழடைததுணையென்த்ரும
வீதத் ஸாத்யஸாத்யபரஹ.

அதாவது:—தாயாரான உபாயாதயவஸாயதஸஸில் *ஏதஸ்* மூன்றுவெண்
கிணைந்திருத்தாய* என்று சதருககனாகவும் *உற்சிகென்த்ரும* சொல்லிச் சொல்லு
கெனயான்* என்று பாதககனாகவும் சொல்லும்—வீததஸஸாதகநிஷ்டர ப்ரதி
கூஸரான ஸாத்யஸாதக நிஷ்டரையும், அதுகூஸரான வீததஸஸாதக நிஷ்டரையும்.
மகஸான ப்ராயயதவரதஸஸில் *ஸம்முடையேதன* மூன்று காரணி* என்று அந்த
ரஸகசதருககனாகவும், *யாழடைததுணையென்த்ரும* தோழிமார்* என்று ஸவஸஸா
ஸ*கதர்க்கரான பாதககனாகவும் சொல்லும்—பகவதேகபராரிதிருககச செயதே
ததபாயபாவததிலே ஊன்றிகின்ற, இத்த்வஸர பாரதகத்யததருகசு சோரதென்று
கிஷ்டேதிகரும் வீததஸஸாதகபரணயும், தனனைப்போலே உபேயபாவததிலே பூன்றி
உடன்பாடாரிதிருககும் ஸாத்யபாரணயுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே *சூழ்ச்சி*
என்றும், இவ்வாக்யத்திலே *ஏதஸ்* என்றும் மறமறையாழ்வார்கள் சகைக்களையும்
கூட்டியுயிர்த்தது ஆழ்வார்க்கென்களையும் ஏககண்டாராகையாலே அருளிச் செயலாக
கெண்மை இதை ஸவாபதேசம ஒருகருமென்று தேரறுகைக்காக. .... (139)

140. இதை ப்ரளங்கத்திலே அருளிச் செயலில் வரும் பன அஃயபதேசன
கருகரும் ஸவாபதேசககனை அருளிச்செய்திருர்மேல பனவாக்யகனாரலே (ஸஸய
வாரிதயாதி)

(மு.) 140. தாஸயஸா அயறசேயர் உபாயாதுஷ்டயாத்யாயித்வயர்.

அதாவது:—*தாஸயஸா*மூன்றித்தொழிந்தார்* என்கிற ஸஸயஸாரும், *அயயற்சேரி
யீர்காஸ* என்கிற அயயற்சேரியாருமாயினார்—கம்மஜஞாச பகதி ப்ரபத்திகனாகிற
உபாயசதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்கும்வர்க்கும், அர்ச்சகவதாராதிக்கவிலபேகை
யற்ற அநத்யாயித்வததிலே ஊன்றியிருக்கும்வர்களுமென்கை. ... (140)

141. ப்ரபத்திபரணயும் அசவகச சொல்லலாமோ வென்கிற சகைகளிலே
அருளிச் செய்கிற (கேழறிதயாதி.)

(மு.) 141. கீழமேலே ஸடககிலைபுறயாகத் தயபற்ற உஸஸக்.

அதாவது:—*கீழமேலே* தயர்க்கடைய* என்றும் *மேலேயாகத்த* கககாய்
வகத கானமின்கை* என்றும் *ஸடககிலை* புகதிகருத யின்போல ஸுனஸிஸை
யானெரு கனவியை வேறுறுருகும் செயதவைவத்த* என்றும், கரியையும் தர்ச்ச
மும் அதுபவமூலாகிற காமயோகமும் ஜஞாசயோகமும் பகதியோகமும் வீதத்
ஸாத்யபாரகருப் புறவஸஸய அவனிஷ்டயதனனில் ஸவகதஸவிகாரம் உஸஸஸ
யிருகருமென்தபடி. .... (141)

(மு.) 142. ஊரா தாடாருகா கேவலேஸவயகம் ஸவதத்தா.

143. (ஊராதிதயாதி) அதாவது:—*ஊராதிதயும்* *ஊரவர்க்கவ்வை*
காடாரோடியஸவொழிதத *ஸவகன கணருகப்பேயுலக்சகென்கலாம்* *இம்மட
வுலக்ச* *ஊரும் காரமுலகமும்* என்கிற விடகதளில் ஊராரென்பது ஆத்ம ப்ரபதி
காமரான கேவலமே. காடார என்பது—புத்ர பசவஸாதிகளான இஹஸோகை
ச்வர்யகாமரை. உலக்ச என்பது ஸவர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸவதத்
த்ராரயென்கை. .... (143)

143. கேவலரை ஒருராகச் சொல்லுவானென்? என்கிற சுவகையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி.)

(மு.) 143. இறுகலிற்புக்கும் இறந்தால் தங்குமர் ஒத்தமே.

அதாவது.—அபரிச்சிந்த ஸவருப ரூபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மாதபவம் போலன்றிககே அணுபூதாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே, *இறுகலிற்பபு* என்கிற ஸவகோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும் *ஜராமரணமோக்ஷாய* என்கிறபடியே ஜராமரணதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிகரூபபோது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரக் களுகருக கர்மீபவிகரூப ப்ரகருதிமண்டலத்துக்கு அவவருகான பரமாகாசத்திலே யிருந்து அநுபவிககவேண்டுகையாலே, *யோகிதாமம்ருதம் ஸதநம் ஸ்வாத்யை ஸைதோஷகாரிணம்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரகருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய்வலிகும தேசமொகரு மெனற்படி. .... (143)

(மு.) 144. சிறீரார் சுளகுகள் உபயவிவேகபரிசுறம்.

144. (ஐறுசிராரித்யாதி) அதாவது—*சிறுகுளகுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சிரார் சுளகில சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில சிறு குளகாவது—பெருமணலையும் துண்டமணலையும் பிரிப்ப தொன்றாகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிசுரமான ப்ரமாணம். சிரார்குளகாவது—இவளுக்கு இவ்வயா விவேகத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சில நெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *பேராபிரமூண்டயானென்றாள்* என்று தேவதார்த்தங்கள்ன்று; ஸர்வேசுவரனென்று விவேகிககிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிசுரமான ப்ரமாணமென்கை. உபயவிவேகமாவது—த்யாஜ்யோபாத்யே ரூபோபயவந்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டிலலை. .... (144)

(மு.) 145. மாலே கங்குல் காலே பகல்—ரஜஸ்தமஸ்ஸத்தவசத்தஸ்த்வஜ்ஞாநங்கள்.

145. (மாலேயித்யாதி) அதாவது:—*செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலே* *செலகதிர்மாலே* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது—ராகோத்தரமாய பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமைகொண்டு அயதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பா யிருக்கும் ஸந்தயாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதாப்ரதிபத்திகுறுப்பான ராஜஸ்ஜனாம், *சூழ்சின்றுகங்குலம்* செலகின்றுகங்குலம் *கங்குல நாமிகை* இத் த்யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றமதுண்டாகில விபரீதமாகத் தோற்றமபடியிருக்கும் திமிரோபஹத ராதிரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவயார்த்தப்ரகாசமுயின்றியே விபரீதப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸ்ஜனாம். *காலே யெழுந்திருந்தே* *காலே நனஞானத் துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ராஹ்மமுஹூர்த்த மாகையாலே ஸதவோத்தரமாய், இருள நீங்கி வெளிச்செறித்துவருகிறப்ரக: கால மாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திகுறுப்பாகா நிற்கும் ஸாத்விகஜனாம். *பகல் கண்டேன்* இத்யாதியிற சொல்லும் பகலாவது—பதார்த்தங்களே ஸம்சய விபர்யமற்ற விசதமாகப்ரகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே, *நாரணனைக் கண்டேன்* என்கிறபடியே ஸம்ஸதகுண விசுரஹ விபூதிவிசிஷ்டனுன் ஸர்வேசுவரனை ஸமயக் ஸாக்ஷாத்கரிககிற சுத்தஸ்த்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீத ஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம் தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி. .... (145)

(மு) 146. தீவமுற்றம் பரஞ்ஞாபரணமெனனு மேலிதீவம்.

146. (தீவமுற்றம்தீயாதி) அதாவது—*கீணிரமுற்றத்த தின நிவன நோகி னுன்* என்கிற தீவமுற்றமாகிறது—*பரஞ்ஞா பரணதமாகுறிய அசோய்ச சோசகாந் ஐகாந், பூமிஸத்தாசில சைலஸத்தோ ஹயஜுநா பரணு* பரபசயதி* என்கிறபடியே உத்தகமாக கின்று ஸர்வத்தையும் கச்சிகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய் அதிலே கின்று தர்சித்தவனிலே *காணுமகணைபுரமென்று காட்டினுன்* என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம் பராயமென்று பிறர்க்கும் பரகாசிக்ருமபடி சமாவதியான புருஷாந்த்ஜ்ஞாநமென்கை. (146)

(மு) 147 கலை வளை அஹமமக்குதீகன.

147. (கலைம்தீயாதி) அதாவது—*கைவலிபும் மேகலையும் காணென்* *கலை யானவகைகளுகைவலையும் கையான* இத்தாதிக்களில் சொல்லுகிற கலையும் வலியுமாக—பகவதபவலிதோதியான அஹங்குதியும் மமக்குதியுமென்கை, அஹங்கார மமகாரகலிரண்கும் பகவதபவலிதோதியாகையாலேயே மதயம் பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக்கொண்டு தருதியபதத்திலே பகவதபவம் சொல்லிற்று. *கழைவலி பூரிப யாங்கண்டு கைதொழுக கூறுகொடுவர்* *சாண்டிய சங்கும் கிறையும் கொள்வான்* *துதுரைத்தல செப்புதிரே ஸர்வலையும் கலையும்* என்கிற விடககளில் தயாலுமான அஹமமக்குதிகளன்றிகே *சேஷோஹம்* *என்னுடைய திருவரகை* எனபுபோலே கிருத்தன அஹமமகைகளைச் சொல் விருக்க கொள்ளலாமாகையாலே அங்குத்தாகும் இதிலே ஸவாபதேசமாகக் குறையிலும். (147)

(மு) 148. பட்டம் குடகமாவன பரவர குருக்கள பூட்டும் சூதம்புஷணங்கள்.

148. (பட்டம்தீயாதி) அதாவது—*பட்டம்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்த இவன பாடகரும் சிலம்பும் இட்டமர்க வளர்த்தெடுத்தினுக்கு* என்றும், *குடகமே தோள வலியே தோடே செவிப்புவே* பாடகமே யென்றியபகலெனம் யாமணிவோம்* என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன, *கருஷ்ணாகரீதனரீமெனயி* பட்டம் கருஷ்ணபிவாதம், குண்டலே கருஷ்ண சரிதசரவணம் கரணோருதுலி* என்கிற படியே ப்ரதமத்திலே இவவர்தீமாவை அங்கேரிக்க ஆசார்யனுண்டாகும் காம ரூபகனும் பகவத் வதநாதிகனும், பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்ந்தி அவனுண்டாகும் சேஷத்தஜுநாதிகளுகிற ஆதமாவ கரங்கென்கை. (148)

149. இனி வீனோபகரணிகளாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸவாபதேச மருளிச செயலிதா (பகத கழலென்று தொடங்கி)

(மு) 149 பத்து கழல் பான குழமனன் யாழ் தென்றல மதியாடில சாத்தம் பூனகை சீற்றம் துதை முதலாவன—குணதாயவீதர்காமஸூத தாயக கட்டி வீனயாக பரீகை விபூததெழ்தம் கழனறுமுறம் பரிபட்டும் அபராரய மவையுமாய மத்யமெனனில் விட்டகலவும் ததீயமெனனில் இகழவறவும் முனிவதுமீக்காமரீதோ வெனப்பபும் பொவகமபுனலில் போகயாதி ஹறம்.

அதாவது—*பத்தம் கழலும் தாது போரு மமபீ* *கனம் மனறென்கை கைசில பாணவரிப்பதும்* *குழகியென்கை குழமென்கொண்டு* *யாழ் கரமபு* *தைவாத தனதென்றம்* *மேவுதன மதியம்* *இன்னபுகிலொரு பாஸுதுட்டி* *சாத்தமும் பூணும்* *சீருத்தவயிலுக்கை* *என்கை சிற்றிலும்* *வட்டவாய்ச்சிறு

யார் தம பின சென்று* என்கிறபடி ஹமஸமானது ஸ்தீர்கள் நடையழகைக்கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பினசெல்லுமாபோலே *அன்ன நடைய வணங்கு* என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அந்நியார்ஹு சேஷதவாதிகளும் புருஷ காரபாவமுமாகிற நடையை யதுகரித்து, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமலை முரல, வரி வண்டிசைபாட, மாநஸபத்மாஸநத்திலேயிருந்து)* அன்னமென கமலத் தணிமலாப்பீடதது அலைபுனலிலைக்குடை நீழல்—வீற்றிருக்கும்* என்றும், *செநநெ லொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும்* என்றும், *சங்கமலை முரலச செங்கமலம் மலரையேறி* என்றும், *வரிவண்டிசை பாட அன்னம் பெட்டையோடுநடையோடும்* என்றும் *மன்னமுது நீர் அரவிந்த மலாமேல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரையிலே குடையாகவும், பக்வ பலமான செநநெலின் அசைவு கவரியகாவும் சங்குகளின் தவறி ஐயகோஷமாகவும், வண்குளின் மிடற்றேரூசை பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸரஃபத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே—*அக கமலத்திலே புலாஹம் திருமேனியடிகள்* என்று பதமபத்ர நிபசயாமலமான திருமேனியை ஸம்ஸாரதுக்காரக்கதாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையராய், *அஹமநதம்* என்னுமபடி பரிபகவ ஐனாந்ரானவாகன அநுகல்வந்தி செய்வ, சுத்தஸ்வபாவா ஸ்துதிகள்; ஸாரகராஹிகை ஸாமகாநம் பண்ண, *குரு பாதாம்புஜம் தயாயேத்* என்கிறபடியே ஆசராய சரணயுகளங்களை அநவரதம் நெஞ்சுக்குளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யாக்குடைய பிரமகுருவக கிருப்பிடமான *போதிந்மல வன்னெஞ்சம்* என்கிறமாநஸபதமத்தை வஸ்தவயமாகவுடையராய் (விதியிலை, இடில, அதநரிமினி, இன்பம் பட, குடிசீராமையிலே யாதலியாதி) *விதியிலை படைமணக்கும்* என்றும், *இடில போகம் மூழிகி* என்றும், *அதநர மொன்றுமினி* என்றும், *மிகவின்பம் பட்டமேவும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சாஸதரோகதமான பரகாரத்திலே, ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் தட்டாதபடியாகவும், ஒரு விசேதமும் வாராதபடியாகவும், மேகமேனும் ஆநந்தம் அபிபுத்த தாமாபடியாகவும், *குடிசீராமையிலன்னங்கள்* என்கிறபடியே பார்யாபுத்ராதிக லோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற *நளிரந்த சீலன நயாசலன்* என்று சொல்லப்பட்ட செலவநம்பி, *மெயநநாவன மெயயடியான விட்டுகிதன* என்கிற பெரியயாழ்வாரபோலவானையும் *பறற்றராகன்* என்றும் *சிறுநெயிறு முற்றல மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அறற்பறறா* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸாமஸாரிக ஸகல ஸங்கமுற்றறு, உத்தமாசரமிகளாயப் பரமஹம்ஸ சபத வாசயரான நாதமுநிகள் யாமுந் முநிகள் போலவாரையும் இந்த குணஸாம் யததையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை.

(151)

152 வண்டுதும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (என பெறுதி) என்று தொடங்கி

152. என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துனறிய மதுவ்ரதமாய் தாமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித் துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் தன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்தபுகும் தகைவனப்புக்கு வண்டோத் திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோடி வந்து வாசமேழிதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக் கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரானார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்

மூன்றாம் பாகுணம்

150 இனி பகவதவிஷயத்தில் தூதாக்கமிடுகிற பகவதனுக்கு ஸ்வாபதேச மேதென்னு மாகாணைக்ஷியிலே அதனையருவிச்செய்கிறோ மேல (சோப்பாரை) என்றுதொடங்கி

150 சேர்ப்பாரைப் பகவத்களாக்கி தூதாநக்ம்ங்களைச் சிறுகென்று குறு ஸ்பர்ஸம்சாரி புதாசிய்யஸ்தாதே பேசும்.

அதாவது —(சோப்பாரைப்பகவத்களாகி) பகவதவிஷயத்தில் கட்கராமலாக்கிப் பகவத்களாகப் பிறிதபதிபண்ணி (ஐநூற காம்பகளைச் சிறுகென்று) *விசம் சிறகால பறத்தி* *அஞ்சிறைய மடநாராய* இதயாதிகளாலே *உபபாஸமே பஷ்யபயம் ஆயாச பஷிஷா* தீக், ஸுதா ஸுதா ஸாயாஸ பரபயதே புகுஷாததம் * என்கிறபடியே பக வத விஷயத்தில் சேர்ப்பாரைப்பதிகளுப்பான அவாக்களுடைய ஐநூற வருத்தவகளைப் பகவத்களென்று சொல்லி, (குருஸ்பரஹம்சாரி புதர சிஷ்யஸ்தாதே பேசும்) *நீயும் தின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய ஆவாவென்றெனக்கருளி* *இது சொல்லியருள ஆழிவரி வண்டே* *வந்ததுமேயும் குருகிணங்காள்—கக்கன கூப்பிச சொல்லி* *உடன மேலம் மடவன்னங்காள்—அடியேனாகும் போதறுமினே* *நன்னலப்பள்ளி னங்காள் வினையாடியேன நாளிரந்ததே* *என முலங்கை மேல துமபிகாள்— யாமிதுமோ தக்கலாநென்ன வேனடும் கணமா* *செங்காலமடநாராய—குடக கூத்தருகென தூதாய—நுமரோடே—நுமகால்களென தன்மேல கெழுமிரோ* *கொக்கிணங்காள் குருகிணங்காள் தக்கிலமே கேளாகன* இதயாதிகளாலே குருக களுடையவும் ஸ்பரஹம்சாரிகளுடையவும், *இளங்கிலியே யான வளாத நீய லியே* *நீய்கேயே சிறுபூவாய* *யான் வளாததவிளிகாள்* *நீவினையேன வளாதத சிறு பூவைகளே* இதயாதிகளாலே புதராகளுடையவும் சிஷ்யாக்களுடையவும் ஸ்தாதே சொல்லுமென்கை (150)

151 இனி இந்த பகவதிலே அவாததர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருவிச் செயல தாகத திருவுள்ளம் பற்றி இதில அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாணைக்ஷியிலே அருவிச்செய்கிறோ (விவேகமுகராய) என்று தொடங்கி

151 விவேகமுகராய ஓர்ஹாத்து அன்னலில் ரதிசென்றி அணங்கின் நடை யைப் பின்பென்று குடைநீரலிலே கவியியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டுகளிட மாநல பத்மாவநத்திலே யிருந்து விதியினிடரி கந்துமின்றி யென்பப்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதலா நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநப்போல்வாரை அன்னமென்னும்.

அதாவது —(விவேகமுகராய) *ஹமேன யச ஹிவாஸபுச்சி* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர க்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாப்போலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முக ராய (நூலுரைத்து) *அன்னமதாவிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்து* என்று ஹம்ஸ ரூபியாய சாஸ்தரபரதானம் பண்ணிப்போலே சரோதாக்களைக்குறித்து சாஸ்த ரங்களை யபிதெடுத்து, (அன்னலில் ரதியினறி) *யபுநதி திம் ஹமஸ கதாதி அதநயாபவி* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது காத்தமஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே—*வன்சேற றன்னல பொயததிலத்து—அமுந்தார* என்கிறபடியே ஹம்ஸரகாதமத்தில் பொரு தத முடையரன்றிகே (அன்னலின் நடைபைய பிணசென்று) *அன்னம் பெயவளி

யார தம் பிண சென்று* என்கிறபடி ஹம்ஸமானது ஸதரீகன் நடையழகைக்கண்டு தானும் அப்படி நடக்கக்கூடாது பிணசெல்லுமாபோலே *அன்ன நடைய வண்டுகு* என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநநயாஹுசேஷதவாதிகளும் புருஷ காரபாவமுமாகிற நடைபய பங்குகிதது, (குடைநீழவிலே, கவரியசைய, சங்கமவை முரல், வரி வண்டிசைபாட, மாநஸபதமாஸநத்திலேயிருந்து) *அன்னமென கமலத்தணிலாப்பீட்டது அலைபுனவிலைக்குடை நீழல்—வீற்றிருக்கும்* என்றும், *செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும்* என்றும், *சங்கமவை முரல்சை செங்கமல் மலரை பேறி* என்றும், *வரிவண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடனநாடும்* என்றும் *மன்னுமுது நீர் அரவீந்த மலாமேல* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரைநீயில் குடையாகவும், பகவ பஸமான செந்நெலின் அசைவு கவரியகாலும் சங்குகலின் தவநி ஐயபிரகாஷமாகவும், வண்டுகலின் மீட்டறநேசை பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸரஃபதம் ஆஸதமாக இருக்குமாபோலே—*அக கமலத்திலே போதும் திருமேனியடிகள்* என்று பதம்பதந நிபசயாமலையின் திருமேனியை ஸம்ஸாரதுக்காராகதாபம்வாராதபடி தங்களுக்குத்துங்க நிர்மலாகவுடையராய, *அஹம்நதம்* எனனுமபடி பரிபகவ ஐஞ்ஞாநரானவாகள் அங்குலவருத்திசெய்ய, சுததஸவயாவா ஸதுதிகச, ஸாரகராஷிகள் ஸாமகாதம் பண்ண, *குரு பாதாமபுஜம் தயாயேத* என்கிறபடியே ஆசாய சரணயுகளையகீள் அநவதம் நெஞ்சுகளுகளை கொண்டிருக்கும் ஷியாகளுடைய பிரமகுருவுக் கிருப்பிடமான *போதிருகமல வன்னெஞ்சம்* என்கிறமாநஸபதம் ததை வஸ்தவயமாகவுடையராய (விதியினால், இடரில், அநதரயினி, இனபம் பட, குடிசசோமையிலே யாதநித்யாதி) *விதியினால்பெடம்மணைக்கும்* என்றும், *இடரில் போகம் மூழி* என்றும், *அநதரமொன்னுமினி* என்றும், *மிகவினபம் படமேவும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்திரோகதமான பரகாரத்திலே, ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதவகூடும் தட்டாதபடியாகவும், ஒரு விசேஷதமும் வாராதபடியாகவும், மேனமேனும் ஆநததம் அபிவருத்த மாயபடியாகவும், *குடிசசோமையிலன்னங்கள்* என்கிறபடியே பாயாபுகராதிக லோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற *நவிரத நிலை நயாசல* என்று சொல்லப்பட்ட செவ்வதம்பி, *மேயநதாவன் மேயபடியான விட்டுறிகதன் என்கிற பேரியாழ்லாபோலவாரையும் *பற்றற்றாக* என்றும் *விறிறெய்ற்று முற்றம் மூலமே லுன்று தண்டரொன்றினர் அற்றபற்றா* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸாமஸாரிக ஸகல ஷைகமும்பற்ற, உததமாசரமிகளாயபாயமதமஸைபத வாயரான நாதமுதிகள் யாமுந் முதிகள் போலவாரையும் இந்த குணஸாமயததையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை

(151)

152 வண்டுகும்பிக்கென்றது ஆரையென்ன அருவிசெய்கிறார் மேல் (என்பெறுதி) என்று தொடக்கி

152. என்பெறுதியென்ன பரியாதா உள்ளத்துன்றிய மதுந்தராயர் தூரது வாய்க்கர் கொண்டு குரலியார் வதுந்தின் ஸாரம் கர்ஷித் துத் தேதெனவேன்று ஆனம் வைய்துத் சிறுவாலெலியம்போது குறிஞ்சி மதுந் காமம் கத்தாரம் தலைகொள்ளப்பாடித் துவிவிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கட்டுத்துதும் தவைவறப்பிக்கு வண்டிட்டுத் திருண்ட குரலிலே சங்கையா மதுந் அருவாது பாடுவாரேயுடி வந்து வாய்மேயுதி வண்டே கிடையாது தெய்வவண்ணோடே சேர்ந்தும் சேமுடை நாதநி ருவிவாழந் தப்பிராண்டார் போலவார வண்டு தும்பியென்றும்.

அதாவது —(எனபெறுதியென்ன பரமியாது) * ஏரார மலரெவ்வாழிதி
நீயெனபெறுதி * என்று நிவாததிபச்சு வேண்டுமபடி அபராபத விஷயங்களை
போக்யமென்றுபரமியாது (உள்ளதனுற்றிய மதுவரத்தாய) *உ.எம் கனிந்திருக்கு
மடியவா தங்களுள்ளதனுற்றியிதனை* என்று தன்னுடைய ஸௌந்தரிய சோதி
களை நினைத்து ஹ்ருதயம் பகவமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே
* ஊறிய தேன் * என்கிறபகவதவிஷயமாகிற மதுவை விருமபி * தவாஷ்யையாதி
பாதபக்ஷே நிவேந்தாத கத்யதீசுதி, ஸதிநிஷிதே ஸதநி நிபயி மதுவியே நேஷு*உம்
ஹி ஷிஷுதே * என்கிறபடி மறநெருளறப புரித்து பாராதே இத்தை புஜிகையே
வரதமாகவுடையராய (தூமதுவாயகன்கொண்டு) * குடியுதனெடுபமுண்ட
தூமதுவாயகன கொண்டு * என்று பகவதபோகயதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய்
இனிதான் வாயகன்கொண்டு (குழலவாய வகுளத்தின் ஸாரம் கரந்தித்து) * என
குழலமேல் ஒளிமாமல் சூதிரோ * என்கிறபடியே * நாடகமழ மகிழ்மாரில் மாப
ராகையாலே வகுளதரரான ஆழவாருடைய *வகுளத்தமனனுள் குழலவாய்
விரைபோலவிண்டு களவாரும்மலருளிலோ துமவியலிடத்தே * என்று பரதவாதி
களபோக்யத்தையும் பரிசுதிநமென்னுமபடியான திருகுழலில் வைத்த * ஒளிமா
மலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை கரந்தித்து அவவழியாலே இத்ததயில் தலைக
தையை யநுபவித்து (தேதெனவேன்று ஆலமவைத்து) *வரிவண்டு தேதென வென்
றிசை பாடும்* *யாழிவிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்கிறபடியே இப்படி
பகவதபாகவத போகயதைகளை அநுபவித்த செருக்குக்குப் போக்கு விடாக ஆளத்தி
வைத்து (சிறுகாம எவையியப்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக
கொள்ளப்பாடி) * அறுகாலவி வண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல்கிச சிறுகாலைப்
பாடும்* *எவையியப்போது இருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான குணமபாடி, *வண்டு
குறிஞ்சி மருளியைப்பாடும் * *வண்டினங்கள் காமரவகலிசைப்பாடும்* *கந்தாரமந்
தேவிசைப்பாடி * என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, * பண்கள் தலைகொள்
ளப்பாடி * என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி, (துன்னிட்டு நெருக்க நீக
கென்று கட்டுது புகும் தகைவறப்புகு) *பிளனிட்டு சடையானும் பிரமணு மிதநிர
ஹும் துன்னிட்டுப் புகலிய * என்றும் * சுந்தரா நெருக்க * என்றும் சொல்லுகிற
படியே திருவாசல்களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுகைக்க வேண்ட
ஹுதபடி நெருக்க * நேசநிலைக்கதவம் நீக்கு * என்று திருவாசல காப்பாடுத திருக்
கதவு நிறக்கவேண்டுமென்று அபேகித்தது, *பொன்னியலு மாடககவாடம் கட்டுது
புகு* * என்கிறபடியே தருஷ்டி சித்தாபலாரம் பண்ணும் திருவாசலிலுமிடில் துவக்
குணனுதி அத்தகை கட்டுதுபுகவேண்டுமை யாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான
அந்தரங்கதையாலும் ஏகாகர சித்ததையாலும் போயப்புகு (வண்டொத்
திருண்ட குழலில் சவகையறமருவி) *வண்டொத்திருண்ட குழல் * என்கிறபடியே
ஸவஸமந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சொந்தது *தீமருவியஞ்சாதே நினது * என்கிற
படியே நிச்சகமாக அவனுக்கு ஸமீபவாதத்தினாய் (அருளாதயாமென்று ஒடிவந்து
வாசமேயுதி) * அருளாத நீரருளி * என்றும், * யாமித்யோ தகவாறு * என்றும்
இத்ததையிலாத்தியை அவனுக்கறிவித்து * ஒடிவந்து என குழலமேல் ஒளிமா
மலருதிரோ * என்று அவசிகுடே கூடி வரவிராத்த முந்தறவே ஒடிவரவேண்டுமென்று
அபேகித்து விடப்படியே இத்ததையிலாத்திகிடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரை
ததுவந்து தங்கள் வரவாலே இத்ததையில் பிறந்த செவலியை அநுபவித்து, *பூததுள்
வின வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில* என்கிறபடியே அத்ததையில் தங்
களுபவித்த போகயதையைத் தங்கள் (வாக்காலே) வரவாலே இத்ததையுக்கு பர
காசிப்பயா நினது கொண்டு ஆசவனிப்பித்து (வண்டேகரியான் தெய்வ வண்
டோடே சோவிகு மிதயாதி) *கொங்குண வண்டே கரியாக வந்தான்* என்கிற
படியே சாகாகர ஸாரகராவியாய ஷடபத நிஷ்டராய் பசுத்தவயயோகத்தாலே
அபரிதிறத் கதியானவரை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்கும்வனு *துவியம் புன்னுடைத்

தெய்வவண்டு * என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றுமபடி கருடவாஹநய ஸாரகராஹியாயிருக்கிற ஸாவேசவரனோடே சேர்விக்கும்,* சேமமுடை நார்தன* என்று பரஹ்மபாவநைக நிஷ்டதையாகிற ரக்ஷையுடையனாய் பகவத்குணது பவ ஹர்ஷப்ரகாஷததாலே ந்ருததகீத பரனாயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத பரஹ்மாஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹநரென்று நிரு பிதரான திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போகயமாயிருக்கிற தம்பிரானமார்போலவாரை இககுணஸாமயத்தாலே வண்டென்றும் துமபி யென்றும் சொல்லுமெனகை துமபியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தர பேதம், ஆகையிறே *வண்டினங்காள தும்பிகளா* என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண டையும் பிரியவருளிச் செய்தது (152)

153 கிளி பூவை முதலாவவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னுமபேசுக் கியிலே அருளிச்செய்கிறார் (கணவலை) என்று தொடங்கி

153. கணவலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பால்முதுண்டு ஒழுமிடருய்ப் போற்றியோரு வண் ணர் திருந்த நுலலாததுக்கு என் பிழைக்கும் நீயலியே நல்வளந் தூர்ப்பனென் னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்த வாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி ஆலியா வறையா பராபிமாந்ததிலே யோதுங்கின நார்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப் போடி உடையவருடையர் போல்வாரைக் கீர் பூவை குழியிலாடி லென்னும்.

அதாவது — (கணவலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) * மாத்ரா கயறக ணென்னும் வலையுளபட்டு* என்று ஸதரீகளுடைய தருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநாததப்பாடாதே; *தாமரைததநங்கண்ணிலிகளின் அகவலைப்படுபபான* என்கிறபடியே தப்பாமல அகப்படுததிகொள்ளும் ஸாவேசவரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களினதோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப பாா கையிருந்து) *வளர்த்ததனால பயன பெற்றேன்* என்றும் *எடுத்தவென கோலக் கிளியை* என்றும் *மங்கைமார்முனடி என கையிருந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸவருபவர்த்தகராய், உபலாவித்து நோக்கிக் கொண்டு *இட்ட மாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவாகள கைவசமாய் (தயிர்நெய்யமா பால்மு துண்டு) *தயிர்நெய்யம் சோற்றோடு பால்புதியும் தந்து* என்றும், *நெய்யமரின எடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவிரோ* என்றும், *இன்னடிசிலொடு பால்முதுட்டி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாவதும் பாகாநுனாவாகவும், *உபநேஷ்யநி தேஜுநம்* என்கிறபடியே உபநேசமுநே தாரக போக்யங்களான பகவத்குணதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து (ஒருமிடருய்) ஆசாராயர்களோடு ஏக கண்டராய், (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) *போற்றியானிரந்தேன புணீனமே லுனை பூங்குயில்களா* என்றும் *ஒருவண்ணம் சென்று புகுகென்கொன்றிரை யொண்கிளியே* என்றும், *திருந்தகண்டெனக் கொன்றிரையாய் ஒண சிறு பூவாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும், (நுலலாததுக்கு என பிழைக்கும் நீயலியே நலவளம்) நோயெனது நுலல்* என்று எனனர்த்தியை சீகரமா கப்போய் அலனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு *என பிழைக்கு மிளங் கிளியே யான் வளர்த்த நீயலியே* *நீயலியே சிறுபூவாய்—நுலலாதே யிருந்தொழிந் தாய்* என்றும், ஸமாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிற வளவிலே அருகையிருந்து திரு நாமத்தைச் சொன்னது பொருமல*சொலப்பயிற்றிய நலவளமுட்டினீர் பண்புடை யிரே* என்றும் இன்னுதான தசையிலும், (தூரப்பென்னென்னுமற்றுக்கும் உகந்தை) *இன்று நாராயணனை வரக்கவாயேல இங்குத்து நின்றும் தூரப்பன்* என்று அநா

தரித்த தசையிலும் சொன்ன இனசொற்களும் வெஞ்சொற்களும்பிரவயத்துக்கும் “வருத்த விஷயத்தில் திகரஹாநுகரஹகஸிரண்டும் அனருத்ததை விநியோகபர காரம்” என்னும் நினைவாலே உகந்தது; (சொல்லெடுத்துச் சொந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி)*சொல்லெடுத்துத்தன் கிளியைச்சொல்லே யென்று துணை முகிமேல துளிசோரச சோகிளிருவேன்* என்று திருநாமத்தைச்சொல்ல உபகரமித்து பலஹாதியாலே ஒரு சொல் சொல்லுமயோது மலி யெடுக்குமாபோ வேயாய அதுவும் மாட்டாதே பரவசுகாதரரானவாறே, “கனமினகனென்றும்மை யான கற்பியா வைத்த மாற்றம்* என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல் லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, *திருமாவீப பாடக்கேட்டு வளாதத்தனும் பயன் பேற்றேன் வருகவேன்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினோர்” என்று கற்பித்த வாதாங்கன் உபகாரமென்று பண்ணியதுவாததிகுமபடி பரிதிபிரேதராயச்சொல்லி, (ஆலியாலமுறா) * ஆலியாவழையாவரங்காவென்று* என்கிறபடியே ஆந்தத்த தோடே திருநாமத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குமவாகனாய், (பராபிரமந்தத்தில் ஒதுவகிள்)*தேவும்ற்றறியேன்* என்கிறபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதாபிமாந மாதவாகிற பராபிரமந்ததில் ஒதுவகிளவாகனான, (நயமிக்கன்பா, தலையீதடிப் போடி, உடையவருடையா போலவாரை)*தென்குருகாநக நயமிக்கன்பன்* என்று ஆசார்யரான ஆலவார் விஷயத்தில் பரிமமே நிருபகமாமபடியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவி கள், *நாவலிட்டுழிதருகிளெரும நடித்தமா தல்கள் மீதே* என்று திருநாமத்தை யண்டை கொண்ட பலத்தாலே ஃபிதிகள் தலையிலே அடியிடுமபடி செருகைகடிண்ட யராய பாகவதாங்களுக்குப் பாததூளி போலே பரத்தந்தராய இதிலே நிருபகமான தோண்டரூபி போடியுமாலவார், “இராமாநுசனுடையார்” என்று நிருபகமாமபடி உடையவாக்குப் பரத்தந்தரரான ஆழவான ஆண்டான் எய்பார் அருணானப் பெருமா னெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போலவாரை, (கிளி பூவை ருயில் மயிலென்னும்) குணலாமய திபந்தனமாகக் கிளியென்னும் பூவையென்றும் ருயிலென்றும் மயிலென றும் சொல்லுமென்றபடி பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள் மயிலைத் தூது விட் டமையின்திகையிருக்க அததை ஸ்லபடித்தது *யானவளாதத் கிளிகள பூவைகள் கான ருயில்கள மயில்கள* என்று ஸ்தலாநந்தததிலே அருளிச்செய்கையாலே அதுக கும இதிலே ஸ்வாபதிசெய்மென்று அறிவிக்கக்களாக

153

154 நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமேபண்குயிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசுறுதுவி) என்று தொடங்கி

151 ஆசுறு தூவியென்னும் பாஹ்யாபயந்தா சுத்தியோடே தீரையு க்ளும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயி ஹ்ணாணும் பிந்திக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேயித்து நுங்காவி பைங்காண்மேன்று ப்ரஹ் பராதம் பன்னிக் கொடுத்தவை கொன்று நலையத்தையும் வேண்டே னென்னுந் தரிப்பெரும் பித்தர் நம்மததிகள் போகி வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்

அதாவது —(ஆசுறுதுவியென்னும் பாஹ்யாபயந்தர சுத்தியோடே)*ஆசுறு தூவிலென்னுக்குருகி* என்று ‘பழிப்பற்ற சிறகையுடையதாய உளளும் புறமு மொக்க நிராமமாயிருக்கும் குருகே’ என்று சொல்லப்பட்ட*151* அங்கேத புண்டிகளும் ன பாஹ்யாபயந்தர சுக்*என்கிற பாஹ்யாபயந்தா சுத்தியோடே கூடி, (திரைபுகளும் வயலை நவயதையற்று)* வாயுநதிரையுக்கும் காணமடநாராய* என்று ஆமிணைக்கார சித்த தையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகாநிறுநிறு கான லிலே சலியாமலிருக்கும் போலே, *கிரியை வடிதாரன் ஹ்யயதா விஷயது, அபிபூயவாந வயலையா யதாதோஷு சேதன்* என்கிறபடியே பகவதேசாகர சித்ததையாலே ஸம்

ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுசகு இடையாதே, (நாயவாயில் உன்னும் பிள்ளைக்கு இறைநேடி) *தாய்வாயில் கொக்கின பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்* என்றும் *பழனக் கழனிதனுள் போயப் புளரூபபிள்ளைக் கிரைதேடும* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கினது தனவாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன பிள்ளைக்கு வாயக்கடங்கு மிரைதேடி யிருமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுப ஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுஞ்ஞமாக ஸாத்தம்யமான பகவத் விஷயப்பிள்ளை சாஸ்தரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேயந்து)*வைகல் பூங்கழிவாய வந்து மேயும் குருகினங்களா* என்றும் *காதல் மென பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே கூட பகவத் குணநுபவம் பண்ணி. (நுங்கால் பைங்காள்மென்று பரஹ்ம ரதம் பண்ணி) நுங்கால்களென தலைமேல் கெழுமீரோ* என்றும், *பைங்காள் மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவாந்துண்ணத் தருவன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்க லுபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸமருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற பரஹ்மரதம் பண்ணி (கொடுத்தவை கொண்டு) *சரீரமாததம் ப்ராணஞ்சு ஸதகுருபயோ நிவேதயேத* என்கிற கரமத்திலே ஸாதரமாக ஸம்ரப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து (நல்ல பதத்தையும் வேண்டே னென்று மித்த்யாதி)*நல்ல பதத்தால் மனைவாழலா* என்று பாகவத் கைங்காயத்துக் குறுப்பான கார்ஹஸ்தயத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடியான பயத்தாலே* (பொருத்தம் செலவழும் இவ்வழம் யானவேண்டேன்* என்று உபேக்ஷிக்கு மவாகளாயுள்ள*அங்கையாழி யரங்கனடியினை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமான, ஆசாயபதஸ்தரான நமமுதலிகள் போலவாரை குணஸாமயத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமெனவை *நன்னெய்மகனெறிவகளை* என்று மகன்றிலக்கையும தூதுவிட்டமை ஒத்திருக்கச் செய்யேத அதுக்கு ஸவாபதேச மருளிச் செய்யுதொழிந்தது அதில இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையாலும் இந்த நயாயத்திலே ததஸமாந குணரைச் சொல்லிக்கொள்ளுமித்தனையன்றே வென்னுமததைப் பற்றவும் மகன்றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாநதரபேதம் ஆகவிப்படி தூதய பரகரணத்திலே சொல்லுகிற பக்ஷவாநதரங்களுக்கு ஸவாபதேசமருளிச் செய்தாராயது. 154

155. இனிமேல் இப் பரகரணத்தில மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கைஷியிலே அருளிச்செய்கிறார் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிறி மொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஸ்வரத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதிசொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே ல்ஜஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுபந்து பரஸம்ருத்தியேபேருள் அன்புக்குமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணத் திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

அதாவது.— (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங் களில் கடலிலே புகுது அதில் நீரைப்பருகிக்கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே *நீண்ட தோள் மாலகிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்* என்றும் *திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரியப்பதியான

அவனுடைய கல்வான குணஸாகரத்தை *மனவுள்கொண்டு* என்கிறபடியே உளவே யடக்கிக் கொண்டு, (திருமேவி நன்னிறெடுத்து) *திருமால் திருமேவியொக்கும்* என்றும் *கண்ணன்பால் நன்னிறவுகொள்கா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேவியோடாத திறத்தை யுடனத்தாயிருக்கு மாபோலே விரைவாவா ணத்தால் அவ்வினோ ளாமையாபநநாய (உயிரியைத் தீர்த்தாய் எழுந்தரித்து) *உயிரலிப்பான் மாகவகனெல்லாம் திரிந்து* என்று மேகமானது வாகுமுதித பராணி ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக விஸ்தருதமான ஆகாசப்பரப்பெவரும் ஸஞ்சலிக்குமா போலே ஸம்ஸாரிகளான ஆதமாகக்கீ ரக்ஷிக்கக்காக 'நிரத்தகரராமின் திரிந்து' என்றும் *திதில் நன்னெறி காட்டி யெவரும் திரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகப்பாவநாய உஜ்ஜீவநமாக்கப்பரதாச்சகராயக் கொண்டு ஸாவதர ஸஞ்சாரம் பண்ணி (சூசாஷாநத்தப பூரித்து) மேகம் வாஷத்தாலே தடாகாநிகளை நிறைக்குமா போலே *ஜ்ஜாதஜ்ஜாதே தயாநஜ்ஜலே ராகதவேஷமலாபஜே, ய ஸநாதி மாநலே திரத்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்* என்று மாநல திரத்தவாணததில் சொன்ன ஜ்ஜாதமாதிர ஹரதத்தைத் தாயகலவாஷிக்கிற பகவதருண் ஜ்ஜகன்களாலேநிறைத்து, (தீவிரிந் யா நிரிசொரித்து) *திக்கினறி நாடெல்லாம் திக்கனமுமமாரி பெய்து* என்றும் 'வாழ்வுவிலினை பெய்திடாய்* என்றும் *மாமுதத நிதி சொரியும்* என்றும் சொல்லு கிறபடியே அநாததகநதமியளிக்கிகே அலிலருமுஜ்ஜீவிகுமபடி பகவத குணரதன்வ க்கீ வாகித்து, (யேஜெத்து நினைபே ஹஜித்து) ஓனதாயாநிசயத்தாலே உபகரித் ததை நினையாதே 'இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்' நாம் செய்தது போருமோ? என்றுஹஜ்ஜித்து (யெஞ்சுநோவித்து)உபகரிக்கப்பெருத்தபோது உடம்புபெருத்ததுவளித்து (கனபுத்து பரணருநிபே பேரு) உபகரிக்கும் தசையீ ஸ்திரத்தவியீ ஸம்ருத்தி கண்டுநது அநத பரணருத்தியே தவகன்குப பேருக நினைத்திருக்கிற, (அஹபு உருயு யா) *ஆவகருயகி கண்ணீர் சொநதனபு கரு மடிவயராள முதலாழவாராக (உறவியிடாய) உருவினவான உறையிலிடாதே ஆதிமதயாதம் தேவதாநதராவர தல பரநிபாத்த பூரவகமாக பகவத பரதவத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசையிரான (புயநகப்பதாஸி) *காரா புயறகைக்கலிக்ஷி* என்றும் அருளமாசி* என்றும் ஓனதாயததில் மேகஸதஞ்சராயக்கொண்டு கருபபயைவாஷிக்கும் திருமணையாழ வார (குணநிபிது டோண்டல் போலணை மேகமேனும்) *குணநிபிதுகொண்டல்* என்று குணோஜ்ஜவமான மேகமாகச சொலஸப்பட எய்பெருமானா போலவான இந்த குணஸாமயத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி பேரறுக்கு அடி இலாக ளாகையாலே பராபயத்தில் தவரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவா (155)

156 இனி இப்படி இவா தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமகரு ஹேதுவையும் தூது விரிகைக்குப் பற்றுசையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகை யிட்டருவிச செவகிஞா மேல (தம்பிழையும்) என்று தொடங்கி

156 தம்பிழையுபுதி சிறந்த செவ்வழும் படைத்த பரப்பும் தம்போட்டை வாஸும் மறப்பித்த கூமாதிக்காஸரஸ்ய லெனந்த்யங்க்கி யுனார்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயாச்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம்.

அதாவது —[தம்பிழை மறப்பித்த கூமைவையுனாநதும் வ்யூஹம்—முதல தூதுக்கு விஷயம்] *அஞ்சிறையமட நாளையில *என பிழையே நினைத்தருவி* என்று தன மெனமையாலே இததலையில் தணமை பாராதே வந்து கூனததான, கூக்கக் கொள்ள நம தோஷதாசனத்தைப் பண்ணிப் பிரித்து நம் அபராதத்தையே பாராத துத் தன கூமைவைய மறக்கையாலே இததலையையினை யா திருந் தா ன த த னை ,

அவன தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும், என்று அறுதியிட்டு. *என பிழைத்தாள திருவடியின் தகவினுக்கு* என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, *தல்லாழி நீர்தோற்றியதனுள்ளே கணவளரும் அடலாயம்மானைக் கண்டககால் இது சொல்லி* என்று ஐகதஸுருஷ்டயாததமாக ஏகாரணவத்திலே கணவளர்ந்தருளின வனுக்கு ஸருஷ்டி பரயோஜனம் *விசிந்தா நேஹஸயந்தி: ஈவரய நிவேத்தியம்* என்கிற படியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றே வென்று இததைச் சொல்லவேண்டுமென்று வயுஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையை யுணர்த்தி விட்ட வயுஹம் பரதம் தூதுக்கு விஷயம் [சிறந்த செலவம் மறப்பித்த தீகைஷய யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்] *வைகல் பூங்கழிவாயில் *சிறந்த செலவம் மல்கு திருவணவண்ணேருறையும்* என்று ஆததரக்ஷணம் பண்ணி வாரா நிறகச் செய்தே திருவணவண்ணின ஐசுவாயத்ததைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன ஆததரக்ஷணதீகைஷய மறக்கையாலே நம்மை நினையாதிருந்தானத்தனை, ஆததரக்ஷணமொரு தலையானால் மறநெனறில் கால் தாழ் மவனலலாமையாலே அததை யறிவிக்க வருமென்று, *புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு* என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷித்தவம் பற்றாசாக *மாறில் போரரக்கன மதிள நீறெழச் செறுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு எனையுமுள்ளெனமின்கள்* என்று பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுக்கு வாலபூமியான லங்கையில் அரணைத் துக்களாக்கின ஏக வீரனான சகரவாத்தி திருமகனுக்கு ரக்ஷயவாக்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுகோளென்று விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செலவம் மறப்பித்த தீகைஷய யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தையுணர்த்தும் பரத்வதவயம் முன்றும் தூதுக்கு விஷயம்] *பொன்னுலகளீரில் *முன்னுலகங்க எல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன கண்ணன் என்னலங் கொண்டபிரான தனக்கு* என்று ஸருஷ்டமான ஐகததின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராககாலே ஆசரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு தமமைநினையாதிருந்தானித்தனை,* தன மன்னு நீள்கழலமேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்* என்று ஆசரிதரோடு ஏகரஸனையாலே அததையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக *வானவா கோணைக் கண்டு யாமிதுவோதக்கவாறு என்னவேண்டும்* என்று பரத்வத்திலும் *எங்குச்சென்றா கிலுங்கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின்* என்று அநீந்தரியதயா பரத்வஸதருசமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே படைத்தபரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வதவயம் முன்றும் தூதுக்கு விஷயம்

[தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்] *எங்கானலில் *தமரோட்டங் குறைவார்க்கு* என்று தமமையுக்கந்த பாகவதாகளோட்டைச் சோத்தியில் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன கொண்டிருக்க வொண்ணாதபடியான தன ஸௌந்தர்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு பிரித்திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவ்வடியுமழைக் பிரிந்தார தரிப்பரோவென்று அவமழைக் யறிவித்துவிட்டால் வாராதிராரென்று *செக்கமலத் தலர் போலுமகணைக்கால் செங்கனிவாய அகமலத்திலே போலும் திருமேனியடிகளுக்கு-தக்கிலமே கேளீர்கள்* என்றும், *பூந்துழாய் முடியார்க்கு* என்று தொடங்கி, *தாம் தம்மைக் கொண்டகலத் தகவன்று* என்றும் ஸௌந்தாயம் பற்றாசாக *திருமூழிகளத்தாருக்கு* என்று அர்ச்சவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தாயத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம் மென்றபடி.

157 இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால் பராபயவஸ்த்வைகமம் சூலியாதோ வெனறது சங்கையிலே, பரதவாதிகளில் ஸதவபேதமொழிய வஸதுபேத மிலில் பென்னுமத்தை ஸதகுஷ்டாததமாக வருவீச செய்கிறோ (பகலோலககம்)என்று தொடங்கி

157 பகலோலக்கமித்து கறுப்புதித்துச் சோதித்துக் காரியம் மத்தரித்து வேர் டையாடி ஆராமக்காரிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதிக் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பரானந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்ற ஐந்திலும் காணலாம்

அதாவது—(பகலோலக்கமித்து) ஸகல பரீஜந வேவயனுபகொண்டு தன் வீறதோற்றப் பகலோலக்க மிருக்கையும் (ஈறுபுதித்துச்சோதித்து) ராஜயத்திலுள்ளனா தோஷகுணங்களறிக்கைகா ராதரியிலே பிறறரியாதபடிசுறுப்புதித்துநகரசோதநம் பண்ணுக்கையும் (சாரமம் நடாதித்து) ராஜயத்தில் சிணைகூரணைகளுக்காகக் காரியவிசாரம் செய்கையும், (மோடடையாடி) மீனபுதுஷ்டஸ்தவநிரஸநாததமாகவே டையாடுக்கையும் (ஆராமச்சரிம விளையாடும் ராஜநீதி) அந்த சரமம் தீரப் பூததோபபுக்கலிலே அபேதவிஷயங்களோடே விளையாடுக்கையுமாகிற ராஜநீதியானது (ஆதம் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகி) பராம பூலெனும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியம் வினனுள்ளும் அகலாதும சோராமேயாள்கின்ற வெய்மபெருமான சைகோது டைய திருவரங்கச்செவ்வனா* என்றும், *அருளா திருச்சக்கரத்தால் அகல் விகம பும நிலனும் இருளா வின்கெடச செங்கோல் நடாவுகி* என்றும் சொல்லுகிற படியே உபய விபூதியிலும் ஏகதேசமும் சேஷியாதபடி தன்னுடைய திவ்யாஜனையை நடத்துமலனு *பரானந்த பேரரசே எம்விகமபரசே எமமை நீத்து வகுந்திதோரரசே* என்று சொல்லப்பட்ட வெஸஸபய பரதவ பரணவீதவங்களால் வந்த மூன்று முடிக்குரிய *காலிஸவரசான ஸாவேசவரனுக்கு (விண்மீதென்ற ஸைந்திலும்காணலாம்) (1) *விண் மீதிருப்பாய்* என்று *வைருண்டேது படுகோடே சரிய ஸாதம் ஐக்கயி, ஆஸ்தே விஷ்ணு நிஃதயாவா பகதா பகவந்தை ஸை* என்கிறபடியே *பகல் கண்டேன்* என்கிற ஒரு பகலான பரமபதத்திலே *ஒண்டொடியாள திருமகனும் தானுமாய ந்தயமுகதா வேலிக்க ஒலக்க மிருக்கையும், *இவற்றுள்ளெனும் மனநத்துறைவாய்* என்று *யமாதமா நிலைத்* என்கிறபடியே வயாபயபதாத்தவங்களுக்கு தெரியாதபடி அந்தாயாமியாய்* உள்ளுவாருள்ளிறிறெவளம் அறிக்கையும், *கடல் சோபாய்* என்று *பாற கடல் யோகந்திதிரை செய்து சேதநரஸோபாயங்களைச் சிந்திக்கையும், அந்தநரம் *மணமீதுழைவாய்* என்று ரக்ஷணாததமாக வந்தவதரித்து *கலிறும் பன்னமுடன மடியவேடையாடி வருவான்* என்கிறபடியே ஆசரித விரோதி துஷ்டஸ்தவநிரஸனமாகிய வேடையாடுக்கையும், *மலமேல் நிற்பாய்* என்று விரோதி நிரஸநசரம மாற நிரதிசய போகயங்களான *ஆராமம் சூழ்ந்த கோயில் திருமலி முதலான தேசங்களிலே ரஸோததரமாக வலிக்கையுமாகிற இலையையநிலும் காணவாமென்கை இத்தால பரதவாதிகளில் ஸதவபேதமொழிய வஸதுபேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது, (1)

158 ஆனால் ஐந்திலுமொத்ததிருக்கையனறிககே அசச்சாவதாரத்திலே இவர் மணடி யிருப்பாளென மென்னுமாய்காவணைக்கியிலே இதன குணபூதத்தியை அருளிச்செய்கிறோ (தமருகந்த) என்று தொடங்கி

158. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னுஞ் வணங்கு மிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம்.

அதாவது —*தமருகந்த தெவவுருவ மவவுருவந்தானே தமருகந்த தெப்போர் மறற்போ *என்று ஆசரிதருகந்த தரவயங்களை தனக்குத் திருமேனியாகவும், அவா களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும், *அடியோமுககே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தனூர்ரே* என்று தேசகாலகரண விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே பரதவாதிகளில் அனுகூலகைக்கு ஆளனறிகே அநநயகதிகளா யிருக்கிற வெங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நீனேத வகைகளெல்லாமநுபலிப்பிக்கைக காகவனரே திருவிந்தனூரிலே வந்து நிற்கிறதெனவும் சொல்லப்பட்ட *பினனூனா வணங்கும சோதி* என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவய மான அாச்சாவதாரத்திலே *ஸர்வம் பூணமஸஹோம்* என்கையாலே பரதவாதி களில்நுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூணமென்கை ஆகவிப்படி ஆசரிதாதிந ஸவருபஸதிதயாதிகமாய் 'அடியோமுககே' என்னுமபடி கறை விழுந்தவிடமான அாச்சாவதாரத்திலே முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும் காணலாமாகையாலே *தேவ பிரானறியு மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து, (158)

159 இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூணமாகில் எல்லாத் திருப்பதி களிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிகுமோ வென்னு மாகாங்ககையிலே, பரதவாதிகளுக்கு அலா தாரணமாயும் ஸாதாரணமாயும்புருக்கும் குணங்களில் ஒரோ ரணம் ஒரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாநயேந ப்ரகாசிக்குமபடியை இவ்வாழ்வா ரநுஸந்திதத் திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல அதில பரதமத்திலே பரத வாதிக்குக்கு அலாதாரணமான ஒரோ குணம் பராதாநயேந ப்ரகாசிக்கிற திருப் பதிகளை யருளிச்செய்யக கோலி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ரகா சிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிறார் (வனபெருவானகம்) என்று தொடங்கி

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளளிதிருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னு மவற்றில் இவள்திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அதாவது —(வனபெருவானகமுதலுய்ய) *வனபெருவானகமுய்ய மமருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய* என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந்தருளிப் பின்பு பூலோகத்திலே எழுந்தருளின கடடனாயிலே நைமித்திகபரளயத்துக்கு இனியாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக இவ்வருகுண்டான உபரித்த லோகங்களும் அங் குள பரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிகுமபடியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்களவளாகின்ற திருவாளன் திருப்பதி) *திருவாளனினிதா கத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்* என்றும் *திருவாளன் திருப்பதி* என றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுருகந்து கணவளர்ந்தருளுகிற சரியப்பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது, (வடிவுடை கடலிடம் கட்கிலீயென்னுமவற்றில்) *வடி வுடை வாணோர் தலைவனே* என்றும் *கடலிடங்கொண்ட கடவண்ணு* என்றும் *கட்கிலீ* என்றும் *காருத்தா* என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரதவாதிகளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹாராத ப்ரதாநம்) *இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாய்* என்றும் *என்கொலோ முடிகின்ற திவடகே* என்றும் *இவளினையாடத்தில தேவா சிந்தித்ததென? இவள காரியம் எனனு முடியக்கடவது? என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற *பாற்கடல யோக நிததிரை சிந்தை செய்யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹாராதத்தை ப்ரதானமாக வுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸதலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹாராதம் ப்ராதாநயேந ப்ரகாசிகுமென்றபடி. (159)

160. இனி, கோயிலுக்கனந்தரம் சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக் கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மண்ணோ) என்று தொடங்கி.

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழலுக்கு முடிப் பாசம் வைத்த திகிலில் வாதலைய நுழைவலம்.

அதாவது, (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) *கண்ணுவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு* என்றும் *தண்ணுவி லேவகடமே வாடுவோருமே மண்ணோருமே வைப்பு* என்றும் உபய விபூதியினுள்ளாகும் சேமித்து வைத்த நிதிப்போலே பராபய மாயிருக்கிற திருமலையில் (போகின்ற ஏழலுக்கு முடிப், பாசம் வைத்த திகிலில் வாதலைய நுழைவலம்) *போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போருகாலங்கள் தாயதந்தைமயிராகின்றன யென்றும்* கண்ணியமூலங்குக்கு உயிராய் வெங்காய வண்ணம்* என்றும் சொல்லுகிற பழியை ஸாவகாலமும் ஸாவாதமாகலுக்கும் ஸாவயித பந்துவுமாய்க கொண்டு ஸாவாகுமாதமாயாயிருக்கிற அந்தாயாயிபுடைய குணமாயிருப்பதாய், *என்கண் பாசம் வைத்தத* *திகிலில் புகழாய்* என்று மிகவும் தண்ணியலுமிருக்கிற என பக்கலிலே வைத்ததைப் பண்ணினுள்ளென்றும் ஒப்பிலாப புகழை புடைபவனே யென்றும் சொல்லப்பட்ட வாதலையம் *பரகு சுடாச்சோதி* என்று வடிவிலே தொடை கொள்ளலாமபடி உறுதுவலமாயிருக்குமென்கை (பாசம் வைத்த திகிலில் வாதலையம்) என்கையாலே *ஒழிவில் காலம்* *உலகமுண்டபெருவாயன்* இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுவித்து கோயிலுக்களந்தரம் திருமலையைச் சொல்லுகை தேட்டமாயில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத் திருமலையிலுமான் *கிளரொலியினமை கீழே கிடக்க, *ஒழிவில் காலத்திலுசொன்ன வடக்குத் திருமலையை அருவிச் செயலானென்னெனில்; பரதவாதிகளுக்கு அலாதாரண குணபரகாசகமான ஸதலங்களை அருவிச்செய்கிற பரகரணமாகையாலே, தெற்குத் திருமலையில் பரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சோததியிலாதது கொண்டு *கிளரொலியினமையைச் *செஞ்சொற் கலியோடு சோததருவிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது முதலாக அருவிச் செய்தாதித்தன், (160)

161. இனி, *ஒழிவில் காலத்துக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாயமொழி *ஒன்றுத்தவாகையாலே திருதகியில் பரகாசிக்கிற குணத்தை அருவிச்செய்கிறோ (உபயேதயாதியால்)

161. உபய ப்ரதாத ப்ரணவான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்றும் பரேசத்வம் பொலிபு.

அதாவது — (உபயப்ரதாத ப்ரணவான உறை கோயிலில்) *ஒழிதயாதமானம் யுளுதி* என்றும், *ஒவ்வாரோ பகவாத விஷ்ணு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ரப தாததவகலினுடைய பராதாதயததாலே ஜீவெசவராகலிருவாகும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் பராதாதயம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்துநின்ற பிராணுடையவும் ஆழ்ந்து இருப்பிற்று நடக்கையாலே உபயருடையவும் பராதாதயம் தோற்றமபடிமிருப்பதாய் *அவன் மேவிபுறந்தோயில்* என்று பரமபதத்தில் ஸமஸாரிகலிழவை தீனேத்து உளவெதுப்போடே மிருக்குமா போலனறிகே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்துநிற்கப் பெறுகையாலே உளவெதுப் பற்ற வாததிகிற ஸதலமான திருதகியில் (எத்தேவுமென்றும் ப்ரேசத்வம் பொலிபு) *எத்தேவுமேவலவகலனும் மற்றும் தனபால் மறுவில் ஞாததியோடொத்து இத தீனையும் நின்வண்ணம் திறகவே—திருக்குருகரதுளருய் மாணுருவாயி நீளருட க்குத்தன்* என்று ஸவலயதிரிகத் ஸமஸதவஸ்துக்களும் ஸவாஸாதாரண விசுரலுத் தோபாதி தனக்கு பரகாரமாமபடிமிருக்கிற ஸ்வலயத்தோடேகூட, திருக்குருகிலே ஸ்வபுறய வந்து நின்றனென்று சொல்லப்பட்ட *திருக்குருகரதுள பரன் *திருக்குருகரதுள ராசன்* என்று ஸ்வபுறய நிலையிலே பரகாசிக்கிற பரதவலக்ஷணமான ராசவரதவம் *பொலிந்துநின்றபிரான்* என்கையாலே அபிவருத்தமாகாநிற்கு மென்கை. (161)

162 இதுகருப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாயமொழி *எவனேனையோவாகை யாலே திருக்குறுங்குடியில் பரகாசிகிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இதயாதிபாவ

162 வைஷ்ணவ வாமதத்தில் நிறைந்த நீலமே ஈரிமேல் *சுசிஐநகரீயவ லாவண்யம் பூர்ணம்

திருக்குறுங்குடியிலெனனுதே வைஷ்ணவவாமதத்தில் எனந்து மொழிபராயம், அதாவது-வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமையெறுகைக்குத்தான் அந்ததியானுப போலே அந்ததியாய்வின்று, பாஷ்யகாராபககலிலே வேதாந்தாராததம் கேட்டு விஷய னுய 'நாமும் நமமிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவதம்பிஎன்று திருதாமமாய வாமநாவதாராமசமாகப் பூராண விததராயிருக்கிற தம்பியுடைய திருப்பதியென்கை அளித்திகே *அறியக்கற்றுலவலார வைட்டணவா* என்று இத் தேசவிஷயமான திருவாயமொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவாகளுடையதாய வாமந கேதரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவமரம், வாமநாவதாரபரணவகத்துக்கு பரயோஜதம் (விபலாவணயம் பூர்ணம்) என்கிற துக்குடலாக விபலாவதவயத்தையுணர்த்துகையும், 'குறியவனகுடி குறுங்குடி' எனனு மாதத்ததைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிபடியிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில், *நிறைந்த சோதிவெள்ளை குழந்த நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுனனே தினரெழிந்தான்* என்றும், *நீலமேனியும் நானகுதோளும் எவனெஞ்சம் நிறைந்த தனவே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவா திருவுள்ளத்திலே வேறென்கை கிடமற்றுமபடி பரகாசிகிற காளமேகதிபச்யாமமான விசுரஹத்தினுடைய*செவ கின்ற தென்னெஞ்சம்* என்னுமபடி மேனமேன மதுபவருகிறதகமாய *ருபவநலம்* பகஸ்ரீமாத* *ருபலமஹந்தம் லக்ஷம்* என்று விபவத்தில் பரகாசிகு மதாகச சொன்ன ஸமுதாயசோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளை குழந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை (162)

163 இப்படி பரதவாதிகளுக்கு அலா தாரணமானவொரோகுணவக பராதாந யேத பரகாசிகும் ஸதவககீன அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங களிலொரொன்று பராதாநயேத பரகாசிகும் ஸதவககீன, சிர்வரமங்கைமுதலாகத்த திருப்பிரெல்லியாகத் திருவாயமொழியுடையிலே யருளிச்செய்கிறாமேல (ருசிலிவ சாகு) இதயாதி

163. ஸ்ரீவிஷய கீர்தய பாதமேசுரண்கு ரெனதாய்மம் வரவர மக்ஷிகேல் கொழந்தவநீநர்

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யததாலே ஒருவராலும் நிவாததியிகை லொண்ணுதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய அநநயகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆநென்கு தின்பாதிமே ஏரண்கை தந்தொழிந்தாய்* என்னுமபடி திருவடிகளே உபாயமாகக்கொடுக்கும் "காமுகிலவண்ணை" என்கிற ஒவதாயகுணம் *சிர்வர மங்கைதவாலகைதொழவுறை வானமாமலை* என்று சிர்வரமங்கையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற வானமாமலைபககலிலே *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவா கொழுந்தே* என்கிறபடியே தாளேவந்து இடங்கொண்டு தன்கீ டுபககிக்குமபடி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை (163)

164. களைகணற்றுரை யுந்கும மாதாயம் குடயுக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

164. (களைகணற்றுரை) இதயாதி அதாவது—*களைவாய துன்பம் களையாதொழி வரய் களைகண மறறிலென்* என்று ரசுகாததரப்ரதிபத்திநிலகுத்திபிறந்தாரை

நீராயலைநதுகரையவுருகுளினது என்று சிதிவராமபடி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதூயம், *குடமுகு* என்கிற கும்பகோணத்திலே மேனமேனுமாராமல் புழிக்கும் படி பெருகாநிறகு மெனகை (164)

165. பெலிவினும் சேமங்கொள்வீக்கும் கடுவை தென்னகரிலே நீத்யம்.

165 (மெலிவினும்) இதயாதி அதாவது—மேசசொன்ன நிரதிசயபொகையான விஷயத்தை சீகரமாகக் கிடையுநுபவீகப பெருமையாலே *வைகலும்வினையென மெலிய* என்று நாளதோறும் மெலியுமளவினும், *அடிமேல் சேமங்கொள தென் குருகாசடகோபன* என்று அவனே ரக்ஷகனென்று அதயவலித்திருக்கும்படி பண்ணும் *பெருமாளதுதொலருளினே* என்கிற கருவை; *திருவல்லவாழ்சேமங்கொள தென்னகரிலே—தொன்னம் பழமையாகையாலே, நித்யமாகிருக்கு மெனகை (165)

166. வயவலாயதுஞர் ரக்ஷணஸ்தையம் பம்போத்தா தேசஸ்தம்.

166 (வயவலாயதுஞர்) இதயாதி அதாவது—ராமலய வயவலாயதுஞர் என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே *ஏறுசேவகளுககு எண்ணமுள்ளெனமின கள்* என்று ஆராத ரக்ஷணத்தில் தன்னுடைய வயவலாயத்தை யதாவாக அறிந்த திருக்கும்வாக்குடைய ரக்ஷணத்தில், *நதயஜேயம்* *ஏத்தவரதம்மம்* என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தையகுணம் *தேறுநீரப்பம்பை வடபாங்கு திருவண்ணனாரோ* என்று பம்பையாகிற வாரறுககு வடகரையான திருவண்ணனாரிலே நிலைபெற்று நிறகுமெனகை (166)

167 விளயளிர்ரோதாழீக்கும் விருத்த கடநாணாமீத்தயம்
நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்

167 (விளயளிர்ரோதம்) இதயாதி அதாவது—கரம்பராபதி பறமும்ல படுகிற தவணைக கிடாகக் கடுகவருது முகமகாட்டாமல் விளயித்து வருகையாலே *போரு நமசி* *கழகமேறேநமசி* எனனுமபடி பரணயிரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை *அழித்தாயுன திருவடியால்* என்று அழித்துப்போகட்ட - விருத்தவகளை கடிப்பிக்க வல்லனாமாததயம் *நலகுரவும செலவும* என்றுதொடங்கி தன்னில சேராத வறவறச சொத்துக்கொண்டு நிறிற விருத்த விபுதி போகத்தை பரகாசிப்பித்த *திருவிண்ணக நன்னகரே* என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே *பலவகையும் பரந்த* என்கிறபடியே பரந்திருக்குமெனகை (167)

168. கடிதகடக விகடநாபாந்தவம் அய்வூரிலே த்விதணம்.

168 (கடிதகடகேதயாதி) அதாவது*பிராவிருந்தமை காட்டினர்* என்கிற கட கராலே தப்பக்கலகடிதரானாகும் கடகரானாகும் *இவ்வீன நீரினியன்னையிருமக காசையிலே விடுமியேன* எனனுமபடி விகடநையைப்பண்ணுவதான *தேவபிரா னியே தந்தைய* என்கிறவலனுடைய பாந்தவம், *அவனுத திருநாமங்கேடபு* என்று தேழியானவன திருத்தலிலேயி மயக்கமென்று தான சொல்லுமபோது, பெண்பிள்ளை சொன்னா போலினிதாயிராமையாலே அவலூ என்று சொல்லப்பட்ட தேடித்திலே தேவபிரானு மரவீந்தலோசனனுமாய நினயிருந்துறையுமிரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே மிரட்டித்திருக்கு மெனகை (விகடநாபாந்தவம்) என்றது விகடநாகரபாந்தவ மென்றபடி (168)

169 கைம்முதலிழந்தாரூண்னும் நீதியின் ஆபத்தெகத்தம்
புதுயரிலே ஸ்மருத்தம்.

169 (கைம்முதலிழந்தாரா) இதயாதி அதாவது—*ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கீ* என்று தொடக்கி *சுறபுண்டயாட்டி யிழந்ததுகட்டி* என்று பராயபராயப் நிபந்தனமான ஆததியால் வந்த பார்வையததாலே பராயபராயபகா பாலங்கனெல்லாம் தன்னையே விட்டுக் கழிகையாலே கைம்முதலற்றவர்கள், *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றியேயுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று தாரக போஷக பொக்யங் கெல்லாம் தானேயாக புலிகளும் *வைத்தமாநிதி* என்று ஆபதரக்ஷமாக்கச் சேமித்து வைத்த மஹாநிதிபோலே யிருக்கிறவனுடைய ஆபதனகதவம், *திண்ணமென்னவின் மான் புருஷா திருக்கோனூரே* என்று பராயபருகிபிறந்தார்க்கு பரவேஷ்டவயமாயிருக்கும் திருக்கோனூரிலே, *செல்லம் மலகியவன்கிடந்த* என்று ரக்ஷவாக்கத்தினுடைய ரக்ஷணை தனக்கு நிரதிசயஸம்பததாகநினைத்துவந்து கிடக்கையாலே ஸ்மருத்த மென்கை (169)

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துனை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம்
மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

170 (சென்று சேர்வார்க்கு) இதயாதி, அதாவது—*தென்திருப்பிரெயில் சோவன சென்றே* என்று சுரம்பரப்பதி பறகுத பிரமாநிசயததாலே ஸ்மிதபரா வாததை கனோதே சென்று பரவேசிப்பதென்னுமபடியானவார்க்கு, *எனனெஞ்சிறகு மனெகையொழிந்தா உழந்தினி யாரை கொண்டென்னுசாகோ* என்னுமபடி உசாத தூண்யான நெஞ்சையபழமிகும் *செவகனியாயின் திறத்ததாழம்* இதயாதியால் சொன்னவையனுடைய ஸௌந்தர்யம், *தென்திருப்பிரெயில் மாநகா* என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பிரெயிலிலே, *எழுந்த நலிவத்ததொலி நின் னென்கு* என்கிறபடியே அவ்விஷயத்தை யதுபவித்த ஹாஷ்பரகாஷத்தால் அது குன்னா பாடுகிற ஸாமிகாஷத்திலே நெயிடுமென்றபடி. (170)

171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விபுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே

171. (ப்ரவணசித்தம்) இதயாதி அதாவது—*நீவிண்புள்ளத்தின் சாவலலவாமித தெளிவிசயப்பெற்றறநுல திருவாறனவினையதீனமேலி வலஞ்செய்து கைதொழக்கடுக கொலென்னுமென சிந்தனை* என்று அவிதயாதிகள் பரதயகவஸ்துவான வாதமாலில் பற்றற்பிபாயத் தெளிவை விளைப்பதான பரமபதத்தை பராபிகை வந்துகிடபுற லும், எனெனஞ்சாந்து, திருவாறனவினையாமித ஆதேசத்தை கிடபடி அநுக்ஷ வ்ருத்தி பண்ணிக் கையாலே தொழக்கடுமாவென்னுநிறகும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணரானவாகனசித்தத்தை, *நீநதைமற்றெனறின் திறத்ததலவாத தன்மை* என்று பரமபதத்தின் போசொல்லுக்கையும் அஸஹயமாமபடி பரதவத்தில் விழக் காக்க பண்ணும் *இனபம் பயக்க வெழில்லவா மாநதும் தானு மிவிலேழுளகையின் பம் பயக்க வினிதுடன் வீறலிருந்து* என்கிற ஆநந்தவ்ருத்தி, *திருவாறனவினை யென்னும் நீணகரமதுவே* என்று நீணகரான திருவாறனவினையிலே வயகத் மென்ற படி. (171)

172. ஸாதாரைப் பரிசுரிக்கும் சேஷ்டதாச்சர்யம் குளத்தே கோடியிறும்

172 (ஸாதாரை) இதயாதி அதாவது—*ஆழில்லவனை யாதரித்து—கடசசென நேன்* என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடேகூடியிருப்பாரை, *பலவண்பாராண பரி சழிந்தேன்* என்னுமபடி சதரீதவபரகாரமான ஸ்ரஜாநியை யழிக்கும் *மாயக் கூத்தன்* என்கிற சேஷ்டதாச்சர்யம், *மாடக்கொடியுமிதின் தென்குளத்தை* என்கிற திருக்குளத்தையிலே இதுக்கென்கை கடபுண் மாடக்கொடி முகேந பரகாரிகு மென்கை. (172)

173. ச்ரமமனஞ் துழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

173 (சரமமனஞ்சுழும்) இதயாதி அதாவது—*பணியாவமரா* இத்யாதிபபடியே பரம பரேமயுக்தரான நிதய ஸூரிகள பரிசாயை பண்ண பரமபததநிலே யிருக்கு மவன நிரதிரயஸுக்குமாரமான திருமேஸ்டோடே ஸமஸாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போகக்கூகக்காத தன வாசியறியாத விநதலோகநிலை வட்தவதரிதது.* அடியாரல் லல தவிாபபது, *படிதான நீணடு தாவுவ தாகையால் வந்த ச்ரமத்தை யருஸநதிதத மநஸஸானது வயாகுவிதமாய பரமிகுமபடியான, ஆழ்மடிம சங்கும சுமபபார்தாம்* என்று பூவேநதினாபோலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கை யேந்துகிறதும் மலை சுமநதாறபோலே வனபாரமாகத தோற்றுமபடி. யிருக.)றவவன ஸௌகுமார்யபர காசம், உடைய நங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியாயிருப்ப தாய* உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமநதிவடும்மாடொருபா டுழவவா ரேரடியானு முளனென்று—வணபரிசாரத திருநதவேன திருவாழி மார்வற கென்திறகு சொல லா* என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படுமெனகை (173)

174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் செளர்யாதிகள் சிற்சூற்றிலே கொழிக்கும்.

174 (மஹாமதிகள்) இதயாதி, அதாவது —*ஸவஸுபநாஸநம் செளரே வ்ஹஸை மஹாமதி* என்கிறபடியே ஸௌகுமாராயாநுஸந்தாநததாலே அவனுக்கெங்கெயென்ன தீங்கு வருகிறதோவேன்று அஸதாதே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள்,*எவகள செஸசாவு* என்று தங்களுக்கு நிாபபயஸதாநமான புகலாச நினைத்து பயங்கெட்டு *திருச்சிறுநாறங்கரையான— முக்கணமமான நாளமுக்கணயமாந்தேன்* என்று ப்ர ஹ்மருதராகளுடைய ஸததாதிகள் ஸ்வாதீனமாமபடி இவாகனைப் ப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையையுடையவைத ஸுலபய்ய வரது ந்றகிறவனை, ‘அவனுக்கென வரு கிறதோ’ என்று பட்டமறுகுதல தீர்ந்து கிடடியதுபடவிகை பெறறேனென்றுஹ்ருஷ் டராமபடியான *வாகாகடாவருவி* இதயாதியால் சொன்ன குவலயாபீடசாணூர முஷ்டிககமஸர்தி நிரஸநபரகடிதசௌர்யாதிகள் திருச்செங்குனறாரில்திருச்சிறு நென்கிற திருப்பதியிலே, ஆறுறுக்குளளில் மணிமுகதாநதிகள் கரையிலே கொழித் துத் தோற்றுமாபோலே ப்ரகாசிக்கு மெனகை, (செனாயாதிகள்) என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தததாலே வியபராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது, ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்கு மெனறது, (174)

175 ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனயும் ஸாதநமோருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

175. (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனயும்) இதயாதி, அதாவது—ஸாத்யம் கைபபட்டால் ஸாத நத்திலிவிவாரினறிககே யிருக்க, *திருக்கடித்தானமு மெனனுடைசசிறதையு மொருக கடுத்துளளே யுறையுமபிரான* என்று ஸாத்யமான ஆழ்வாராதிருவுள்ளத்தில் வாலம லபித்திருக்கசசெயதேயும், இததைப் பெற்றது அததேசத்தில நிலையாலேயன ரேவேனறு ஸாதநமானதிருக்கடித்தானத்தையும்,அடுததுப்படித்து வர்த்தகிகுமபடி யான கருதஜ்ஞதாபரிமளம், *திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி* என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸாதநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித் தானத்திலே யெனகை. (க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்) என்றது *கடித்தானம்* என்று மணத்தையுடைத் தான ஸதாநமெனகையாலே. (175)

176. அவகாவித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழுழரிலே குட்டமீடும்.

(அவகாஷிததாரை) இத்யாதி அதாவது—*அபயன திருவருள் மூழ்கின* என்று தன் பரஸாதத்திலே மறுநீயை அவகாஷிததாரை *அருமாயன பேரனறிப பேசலின்* *திருப்புவியூப புகழ்னறி மறு—பரவாளிவன நின்றிராபபகல* *திருப்புவியூ நின்ற மாயப்பிரான திருவருளாமிவன நோபட்டது* என்னுமபடி அநதயாஹு மாக்குமதாய *கருமாணிகக மலேமல மணிததநதாமரைக காடுகன போல* *துன்னுகுழ்சடா நாயிறுமன்றியும் பலகடாகருமபோல* இத்யாதிகளால சொன்ன அவயஸோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம், *திருப்புவியூ வளம்—புகழும்* என்று இவா கொண்டாடுமபடியான துசவாயததையுடைய திருப்புவியூரிலே பூரணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடெனனுமததை நிறைத்து அருள் மூழ்கினாரை யென்குதே (அவகாஷிததாரை) யென்றது கலந்த வாகளை அநதயாஹுராகருமபடி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாநியேந தாசிப்பித்து, அநத லக்ஷணமீசவரனுக்குத் திருப்புவியூரிலே பூரணமாக பரகாசிருக்குமென்றஞ்சிச் செய்கிறவராகையாலே (176)

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னிலி ஞ்நிஜம் ப்ரகடம்.

177 (போக்யபாகத்வரை இத்யாதி) அதாவது—பசி கனதவன அனனம் பகவ மாவதற்கு முன்னே பதற்றததாலே அதுக்குஅணிததாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற தாமாபோலே, போகய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரம்பசதியாகிற பாகம் பிறகுமள வும் அவனுக்குண்டான தவரை, *தெளிந்தவென்கிததை* என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன *புவியுழுகுகிடந்து வருணமககையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்னு* என்று கிடப்பதிருப்பது நிறபதான திருப்புவியுழுகு, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாயிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை, (177)

178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்

178 (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி அதாவது—இப்படி போகயபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொளவாடுதது என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும் *ஆடுவியாபட்டதெனதுயிாபட்டது* என்றும் பேசுமபடி அததவியித் தலையாய சேஷசேஷிபாவம் மாறாபரிமாறும் சேவகுணம், *திருக்காட்கரை மருவிய மாயனற மாயம் நினைதொறு* என்றது வித்தராயப் பேரின் திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிகும) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதி யாலே. (178)

179. மஹாத்மாக்கள் விறஹம் ஸஹியாத மர்த்தவம் வளத்தின்களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

179 (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி அதாவது *தமரோடவகுறைவார்க்கு* என்று தமபரிஜனங்களோடே அங்கே நிதயவாஸம் பண்ணுகிறவாக்கென்னுமபடி, *கைஞ் தவதார விசேஷனவ தருனீஞ்சாதுததமபுகதிநுதிம், மஹாத்மீ ஸவஸேகயதம் நய ஷுனேயி தே யதவிரேணகீதுளவண்* என்கிறபடியே தமமுடைய விசுரஹத்தை யொரு கால் காணவேணுமென்று மாசையாலே அதுததமமான போகமோக்ஷகனையும் திருனீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோடடை விறஹம் ஷஷியாஸமயாகிற மாரத தவம், *மூழிககனத்துவளத்தினே* என்று ஆசரிதாக்கு ஸமபததாயிருக்கும் ஸவபா ஷனுவளத்திருமூழிககனத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே (179)

180 பிரித்த துன்பக் கடல் கடந்தும் விஷ்ணுபோதாந்நம்ஸ்யம்
நாவாயிலே நிழலெழும்.

180 (பிரித்த துன்பக்கடல்) இதயாதி, அதாவது *அன்புடைபாரைப்பிரிவுறு
தோய* என்றும் *துன்பக்கடல் புக்கு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே *எமராதும் பழிப்
புணர் அணிமுழிக்கனத்துறையும்-தமமாயிழிப புணர் இவருகை* *தாந்தம்மைக்
கொண்டகலதல் தகவனறென்றுரைமீ* *மிகமேனி மெலிவெயிதி மேகலையு
மீட்டித் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமுழிக்கனத்தாராகு தகவனறென்றுரை
மீ* என்றிப்படி மேனமேலும் ஆன விடவேண்டுமபடி தனைப பிரிகையால் வந்த
துக்க லாகரத்தை திவதர்ப்பிக்கும் *விஷ்ணுமேதம் வித நாதத் தித்திரித்த பராயணம்*
என்கிற விஷ்ணு போத மான வலனுடைய, *ஆவாஷ்டயானிலென்றருளாய*
என்று அபேக்ஷிக்கலாமபடியிருக்கும் ஆசரிதவிஷய கருபையாகிற ஆநருசமஸ்யம்;
நாவாயுறையென என்று அவன நித்யலாலம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உன்ரு
நிறிற் லவனுறிய ஸவபாவமிதுவோ வென்றறியலாம்படி அவனுரினேப ராலே
நிழலெழுமென்கை நாவாய போலேயிருக்கிறவ்வன் வாதநிகிற தேசமாகையாலே
நாவாய என்று ணருக்குப்பிராயிருக்கிறதென்று கருதது. விஷ்ணுபோதத்தவியத்தாலே
பரகாசித்தால் அதுகருடலான ஆநருசமஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிதே
கருணயே நாகுமஸ்யேத என்று விபலித்துச சொல்லி, ஸத் பத்யுஷிடீ கருணய
ஆசரிதேதயந்ருணை* என்கையாலே ஆநருசமஸ்யமாவது ஆசரிதவிஷய கருபை.

(180)

181. சாண்யமுருத்தவம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரவீந்தம்,

181 (சரணய முருத்தவம்) இதயாதி, அதாவது—*சரணமாகுத தனதாளடைத்
தாக்ககெல்லாம் மரணமாகுல் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்று கீழ்ச்
சொன்னவிசேஷணத்தாலே எவலராகும் சரணவரணாதுவாயிருக்கும்வனுடைய
மோக்ஷபரதவம் *உத்பலாவதே தியே விமரே ப்ரஷங்குணம், ப்ரளாபுமண வ்ரதே
ஷா ஸாவக ஸாநதம்* என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகமென்கிற
பறைபுடைத்தான திய விமாநத்தில் நிறிற் நிலியிலே எவலாருமறியலாம்
படி, ப்ரவீந்தமென்கை முருத்தவமாவது முக்தியுமிபரதவம், *வைகுந்தம்
கொடுக்கும் பிரான்* என்கையாலே யாயத்து இவரிப்படியுருளிடசெய்தது பல
மென்று மாமஸமாய உத்பலரென்று மாமஸஸ்தேஹா மிருக்கையன்றிகே
சாரீர சோஷணத்தாலே உத்கத் மாமஸராயக்கொண்டு உபேகித தேஹரா
யிருக்கும் முமுகுக்களாய *தேஹம் ஸவரீதா ஸை முத்பலாவதம் விது* என்கிற
படியே அவர்களுக்கு ரக்ஷணுவன் எழுந்தருளி நிறைகையாலே உத்பலாவதக
மென்று அங்குத்தை திய விமாநத்துக்குப் பேராகையாலேயாயத்து மோக்ஷப்
ரதவம் அந்த ஸைத்திலே ப்ரவீந்தமென்றது

(181)

182. மார்க்கபந்துசைத்யம் மோஹந்தே மடுவிரும்

182 (மார்க்கபந்துசைத்யம்) இதயாதி அதாவது—இப்படி மோக்ஷப்ரதஞ்
தன்னுடைய பரணாதத்தாலே மோக்ஷபுமிகுப் போவாராகு *காளமேதையன்
மற்றிருளறிவம் கறி* *ஆதன தாமரையடியன் மறநிலமரணே* எனனுமபடி ஆப்
தனது கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய, *கரிநுழல் கமலக்கட
களிலாய் காளமேகம்* எனலும் *அவனடி நிழலதம்* என்றும் *மரகத
மணித்தடம்* என்றும் சொல்லுமபடியிருந்துள்ள ஸாமஸாரிக ஸகல தாபஹர
மான சைத்யம், அமருத் பரதாந ஸமயத்தில் அஸுராகளை மோஹிப்பித்த
விடமாகையாலே மோஹத் கேதரமான திருமோகரிலே நிறைந்து நிலேபெற
திருக்கு மேன்கை மடுவிரும்மென்று *மரகத மணித்தடம் என்கிற ஸமாதி
யாலே

(182)

183. ஸஸைந்பபுத்ரசிஷ்ய-ஸாந்யஸித்தபூஸு-ராத்ச்சனத்துக்கு முகநாடி
பாதுங்கிள த்வாரத்யபத்தாலே காட்டும் ஸம்மயம் அநந்தசயந்ததிலே
வ்யக்தம்.

183 (ஸஸைந்யேதயாதி) அதாவது—*அமராகோனாசகிக்ஷிணு அவகம்பவன்
செய்வா விண்ணோ* என்கிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேஷமுதலியாராகிற *யதர
பூர்வே ஸாதயா* என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாதயருடையவும்
அமரராயத திரிக்ஷிணாகடகாதி என்கையாலே புதராகளான பரஹ்மாதிகளாகிற
ஸீததருடையவும், *படமுடையரலில் பளையினிறவன பாதமகாண நடமிடு
நமாகளுனீ* என்று இவ்ருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும்
அாசசந்தத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாயியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல
முனாலும் தாசிபிக்ஷி, நித்யஸூரிகள் ஸமஸாரிகள் என்று விசேஷம்பாராத
ஸாமவருணம் திருவநந்தபுரத்தில கணவளரூகிற பரகாரத்திலே வயகதமாயிருக்கு
மெனகை, (183)

184. மோஷ தாதத்தில் ப்ரணத பாரதத்தர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே
கரைபுரனும்

184 (மோக்ஷதாததில்) இதயாதி அதாவது—*அருளதருவானமைகின்றனது
நமது விதிவகை* என்றும் *விண்ணுலகம் தருவானுய வின்கின்றன விதிவகையே*
என்று மிப்படி ஸாவஸமனுவன ஆசரிதாக்கு மோக்ஷபரதாதம் பண்ணுமளவில
அவாகள விதித்தபடி செய்வானுய நிற்றி ஆசரிதபாரதந்தாயம், *வளம்மிக்க
வாட்டாறன* என்று ரக்ஷயாக்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு
ஸம்பதது மிககிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமாயாதமாக பரவலிகுமெனகை
கரைபுரனுமெனது ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே (184)

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருன்கள்கடியும் மயலிமீது
பொழிலிலே தழைக்கும்.

185 (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) இதயாதி அதாவது—முழுக்களுக்கும்
தயாஜ்யமான தேஹத்தில், சரமதேஹமாகையாலே, மதிலிஷ்டுடைய உச்சிஷ்டத்தை
விரும்பும் ராஜபுதரண்போலே *வஞ்சகனவனுய தென்க முயிருமுள கலந்து,
மாயவாககைபிதனுடபுகு என்கிறபடியே இதின்தோஷம் பாராமல் உளபுகு,
திருமாவிருஞ்சோலை மயலே இதயாதிப்படியே உகந்தருளின நிலைகளெல்லாவற்றி
லும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, *மங்கலொட்டு* என்று
காலகட்டி விடுவிக் வேண்டுமபடி அவனுக்குளடான வ்யாமோஹம் *மருன்கள
கடியும் மணியை* என்று ஸாவருடையவ்மதுரானத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கும்
தாய், *மயலிமீது பொழிலுமு மாவிருஞ்சோலை* என்று போகயதா பரகாஷ்த
தாலே போகதாகக்ளாப் பிச்சேற்றவற்றான சோவியையுடைய தெருத்ததிருமலையிலே
ஸமருததமாயச செல்லுமெனகை (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாயதது
(தழைக்கும்) என்றது (185)

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமீத்வம் பெருநகரிலே
பேர் பெற்றது.

186. (அங்கீகரிக்கஅவகாசம் பார்க்கும்) இதயாதி அதாவது—*திருமாவிருஞ்சோலையிலே
பென்னேனென்ன திருமால் வந்தென்னென்க நிறையப்புகுந்தான்* என்றுவ்வாறாகி
காரத்துக் குடவான ஸுக்குதலையிலவாதாரையும் மடியுமாவளபிடுமாப்போலே

'என்னுரைச சொன்னு' இதயாதியான அஹ்ஞாதஸுக்ருதவகீன யாரோபிததும் அவகீனகைககிடம் பாகக்கு மவனுடைய ஸவாமீதவம், *பெருநகரவகீன மேல* என்று கணவனாத்தருளுகிற திருப்போ நகரிலே பரவித்தமாயத் தென்கை ஆக, திருப்பதிகள்தோறு மோரோ ருணம் பராதநயேந பரகாசிகு மேன்னுமீடம் இவரது ஸந்தித்த திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும் தாவிப்பித்தாராயத்தது (186)

187 இததிருப்பதிகளில் பராவணயம் இவாகுளுடாய்ததெப்போது? இவா தாம் பரபந்த மருளிசெய்யுத தொடங்கிறது எத்தனை திருநகரத்ததனவிலே? இது தனக்கு போக்தருதியம்முண்டோ? இதின் போகயதை தானிருக்கும்படி யெனவென யென்னு மாகாயணகூயிலே யருளிச செய்கிறா மேல (இவற்றில் பராவணயம்) என்று தொடங்கி

187. இவற்றில் ப்ராவணயம் இவன்பரமே யென்னவுண்டாய் ஜோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநகர்தாம் திரம்பினவாரே தேவபோக்யமானவதில் ஆம்நதம்போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார் பரவேன்னும்படி ஸேர்வவியூதி போக்யமான பாலோடமுதன்னை மென்மொழி முகஞ்செய்தது.

அதாவது—இவ்வாசாரவதார ஸ்தலங்களில் பராவணயம் *முழையோ முழு முற்றும் போநதில்—பெருமான மலையோ திருவேங்கடமென்று சுறகின்ற லாசகம் இவன் பரமே* என்னும்படி பருவம் நிரம்புவதற்கு முனையேயுண்டாய், பதினாறு கில களாலும் பரிபூரணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே, பதினாறு திருநகரம் பூரண மான வாரே *சுருஷணபீஷணை சந்த ரீபதி வையுநாயம்* என்கிறபடியே தேவா களுக்கு போக்யமாகையாலே போகதருதியம் முடைத்தான அந்த சந்தர மண்டலத் தில் அமருதம் போவனதிகே, *என்னுவினகவி* என்றும், *பாலேய தமிழிசை காரா பததா பரவுமாயிரம்* என்றும் *தாமுதல பததாகு* என்றும், *கேடடாரா வாணவாகன்* என்றும், *தென்னுலென்னு மென்னம்மான்* என்றும் *பாபரவின் கவி* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸவபரவிபாகம், ஸுரிஸிலமலாரி விபாகம், ஸசேசி தவய விபாகம் ஸசவரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் பூதிகளைக்கு யோக்யமாய், *பாலோடமுதன்னவாயிரம்* *அமுதமெனமொழி* என்கிறபடியே லாசயவாசக ஸம்சலெஷுரஸததாலே பாணமமுதம் கலந்தாப்போலேயாய், போகயதாதிசயத்தா லும் பூதித்தார்க்கு நிதயதவத்தைக் கொடுக்கையாலும் அமருதஸம்மாய அதில் வ்யா வருததமான மாரதவத்தைபுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோதகதமாய்த தென்கை (187)

188 இவாபககல பரபந்தம் அவதரிக்கத்தொடங்கின காலத்தை யருளிசெய்தார் மே, இதுதான் அவதரிக்கிறவனவிலே *இப்படி நாமவகீன கவி பாடவேணும்* என்று ஸைகலபித்திருந்து பாடினாரோ என்னுமாகாயணகூயிலே, இதின் அவதரணகரமத்தை யருளிசெய்கிறா மேல (நீபால) என்று தொடங்கி

188. நீர்பால் நெய்யபுதாய் திரம்பின வேரி நெளிக் கு யாபோலே பாபக்த்யாதியா ஜோநாமருதாபதி நிமித்த வாய்கரை மிடைந்து ஸெழிபட்டு அவாவிலத்தாதி யென்று பேர்பேற்றது.

அதாவது—நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அமருதமாய் அததாலே திரம்பின தோரோ பொருமல தெளித்து உடைபுமப்போலே, *மயர்வறமதிரலமருளினன்* என

கிறவிடத்தில் காமஜூதாநாடுகளுவிலைதயான பகதியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்பரவாநமாய, அதுபயாக பரபகதி தொடங்கிப் பிறகையாலே ஜூநாம முத்தலிலே பரபகதி ரூபமாய், பரபகதியானது பரஜூநாமாய் பரஜூநாமானது பரமபகதியாய், *அசுப்த பகதி தவ ஜூதாஸ்தபகதி பரிவாந கலா ஸ்சைமி* என்கிறபடியே அந்த பரபகதியாகிய களாய் திறைந்த ஜூநாமாகிற அமருதாபதியானது, ஆசரயமயியாமல பரிவாஹா பேலகஷு பிறந்து *நிமியுமலாய்* என்கிறபடியே நெளிகிற வாயகரையாலே *மிடைந்த சொல்* என்கிறபடியே சொற்கள்தான நாமியுத்ததைக்கு கிஞ்சிதக்கிரதோமாக வேணும்* என்று *எனனைக்கொள, எனனைக்கொள* என்று மேலவிழுகையாலே நெருவ கிக்கொண்டு, *மொழி பட்டோடும்* என்கிறபடியே வசநரூபமாய் பரவலித்தது இப்படி பரபகதயாதயவலத்தா தரயாபநந பகதிபிரிதமாய் அவதரிககையாலே *அவாவிலைந்தா திகளளவிலையாயிரமும்* என்று பகதி பவாதகாரத்தாலே பிறந்த வந்ததியான ஆயிரமென்று திருபகமாம்படியாய்த் தென்கை. ஆக, இவா இப் பரபநதமருளிச செய கைக்கடியான பராவணயம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதினுடைய ஸாவாதிகாரதவமும், ரஸயதையும், அவதரித்த கரமமும் சொவலிற ருயத்தது. (188)

189 இனிமேல் இப் பரபநத பரதிபாதயாரததவகளை விஸ்திரேண பரதிபாதிப தாகத் திருவுள்ளமபற்றி, அதில பரதமநதிலே, ஸாக்ஷாதகருத பகவத்ததவரானவிவா ஸமஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜிவநாததோபதேசம் பண்ணின இப் பரபநதம் பரதிபாத யாரதத் ஸாமயததாலே பகவத பரணீத கீதோபதிஷ்ட ஸைமாக்ச சொலஸப்படு மெனகி ரூ (மனஞ்செய) என்று தொடங்கி

189. மனஞ்செய் எல்லியில் ஞான வின்பத்தை நிம்மலமாக வைத் தவர் ஞானபிரானை ஞானத்துவவம்மி ஞானநிதி, தத்வ விவேக நித்யந்தவாநித்யத்வ நித்யந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம் யாஹங்கரேந்திரியதோஷபல மதப்பாதாந்ய கரணநியமந ஸுக்ருந்தித தோவாஸு விபாக விபூதியோக விசுவரூப தர்ச ஸாக்ஷபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அநீரே நிய கீதாஸமென்னும்

அதாவது—(மனஞ்செய எல்லியில் ஞானவின்பத்தை) *எல்லாப்பொருள களுக்கும் வித்தாய் முதலிற சித்தையாமே மனஞ்செய ஞானத்துள பெருமை* என்றும், *எல்லியில் ஞானத்தன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாவ காரணமாய் அபரிசேதயமாய் ஸைவரூப ரூப ஜூநாததை யுடையனாய், *சூமுத்ததாரை பெரிய சுடா ஞானவின்பம்* என்கிறபடியே பரகருதிபுருஷத்தவகளிரண்டும தனக்குள்ளே யாம்படி வயாபித்து தான அபரிசேதயமாய் உஜ்ஜுலமாய் ஜூநாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கிற ஸைவரூபத்தையுடையனா ஸாவேசவரண, (நிம்மலமாக வைத்தவர்) *எனதாவிபுளளே திறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நிம்மலமாக வைத்து* என்று பரிபூரணஜூநாந ஸைவரூபனுள் உளவின் யென்னெஞ்சுகளுளே விசத்தமமாக வறு பவித்தெனும்படி ஸாக்ஷாதகரித்தவாமூவா, (ஞானபிரானை ஞானத்துவவம்மி எனன்றவிது)*இருகதற்பகருசோ வானத்தவாக்கு மலவாதவாக்கும் மறநெலவாய வாக்கும்—எதிதிரைவையம் முறநு மேனத்துருவாயிடந்த—ஞானபிரானை யலளா விலகி நான கண்ட நலவது* என்று பரவயாரணவ மகதையான பூமியை மஹா வராஹமாயுத்தரித்த ஜூநாந சகதிக்ஷையும் ஸவாயிதவ பராபதியையுமுடையனாய் சனோகதவய முகததாயிலே சரமோபயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜூநாதோபகார கனுமாயிருக்கிறவகின் யொழிய ஸாவாக்கு முஜ்ஜிவநதேதுவாயிருப்பதொள நில்கை, இது நானுநியிட்ட விவக்ஷணமான வர்த்தம்—என்று பரதமபரபநததநி ருளிச செயத் விஷயத்தை உபாயமாகப்பற்றச் சொல்லுகிற வளவில *நிருகருகூர

தனையுள்ள்கொள் ஞானத்துவைம்மினுமமையுயக கொண்டு போகுறி* என்று உஜ்ஜீவிகக வேணையுந்நதீரகளாகில அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்தை உங்கன மாநலஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாககுங்கோளென்று ஸமஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்த இப் பரபந்தம்—

தாம் ஸமஸ்த்தாபநாததமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன். *அஸ்ததாநஸநேஹ காருணய தாமாதர்மதியாகுலம், பாரததம் ப்ரபந்தமுததிச்ய சஸ்தராவதரணம் கருதம்* என்கிறபடியே அஸத்தாநேயுண்டான பந்துஸநேஹ காருண்யங்களுளும் ஸவதாமத்தில் அதாம் புதியாலும் கலங்ெ, *நயோதஸயாமி* என்று யுத்தாந்திவ ருத்தனய *யசசரேயஸ்ஸயாந நிசகித பருஹி தநமே சிஷ்யஸதேஹம் சாதி மாம் தவாம் பரபந்தம்* என்ற வர்ஜுனனைத் தெளிவித்து யுத்தே பரவருத்தனக்குகை வயாஜமாக, *அறிவினல் குறைவிலலா அகல ஞாலத்தவரறிய* என்கிறபடியே லோகத்துக்கு உஜ்ஜீவந சாஸ்தரமாம்படி எல்லாப்பொருளும் விரித்த ஸ்ரீ கீதையில் (1, 2, 3 ததவவிவேக) பரதமத்திலே, தேஹாத்தமாபிந்த காாயமாந பந்துஸ நேஹத்தையும் வதபீதியையும் மாற்றுகைக்காக ததவஜ்ஞாநத்தை யுபதேசிககத் தொடங்கின வளவிலே, *நதவே வாஹம் ஜாது நாஸம் நதவம் நேமே ஜநாதிபா*, நசைவ நபவிஷயம்: ஸாலே வயமத: பரம்* என்று ஸாவேச்வரனான தனபோபதி ஸகலாத்தமாக்களும் நிதயரென்றருளிச் செய்கிற வழியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களு க்குள பரஸபரபேதமாகிற விவறறை தாசிப்பித்து, *தேஹிநோஸமிந யதா தேஹே களெமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா தேஹாநதர பராபதி: தீரஸ தத்ர நமுஹயதி* இத்யாதியாலே பரகருத்ததம் விவேகத்தையும் சொல்லுகையாலே ததவங்கனினு டைய விவேகத்தையும்; (4 நித்யதவாநித்யதவ)*அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யாந யோக்தாச சரீரிண், அநாசிநோ பரமேயஸய தஸமாத யுத்யஸல பாரத* *நஜாயதே மரியதே வா கதாசித் நாயம் பூதவா பவிதாவா நபூய, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணே நஹநயதே ஹநயமாநே சரீரே* *வாஸமாஸி ஜீரணநிதயா விஹாய நவாநி க்ருஹணதி நேரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீரணநயநயாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹி*இத்யாதிகளாலே ஆத்மநிதயத்வ தேஹாநித்யத்வவங்கனையும்,(5 நியந்த ருத்வ) *பூமிராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புத்தி ரேவச, அஹங்கார இதீயம் மே பிநநா பரக்ருதி ரஷ்டதா அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் பரகருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யதேயதம் தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய, *ஸாவஸய சாஹம் ஹ்ருதி ஸநநிவிஷ்டோ மதத: ஸமருதி ஜ்ஞாநம் போஹநஞ்ச* என்றும், *ாச்வரஸ ஸர்வபூதாநாம் ஹருத்தேசே அாஜுந நிஷ்டடதி, பராமயந் ஸாவபூதாநி யந்த்ராநுடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸாவ ஜஹருதிஸத்தனய நினய ஸகஸ்ப்ரவருத்தி நிவருத்திகளையும் பண்ணுவீக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய நியந்த்ருத்தவதையும், (6 ஸௌஸ்ப்ய) *தஸ்யாஹம் ஸாவபூ: பாராதத் நித்யயுகதஸ்ய யோகிந: எனறும், *பரிதராணய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்கரு தாம், தாம்ஸமஸ்த்தாபநார்த்தநய ஸமபவாமி யுகேயுகே* என்றும் பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும் அவதாரப்ரயுகதமாகவுமுண்டான வவனஸௌஸ்பயத்தையும், (7 ஸாயம்) *ஸமோஹம் ஸாவபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய: (10, மந: அவனுடைய ஆசரயணீயதவே ஸர்வஸாம்யதத்தையும், (8. அஹங்கார தோஷ) *அஹங் கார விழாடாதமா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்ற அஹங்கார தோஷத்தை யும், (9 இதநரியபல) *யததோஹயி கௌந்தேய புருஷஸய விப்ச்சித:, இந்திரியாணி ப்ரமாதீநி ஹநந்தி ப்ரஸம்மம் மந: என்று இந்திரிய ப்ராபலயத்தையும், (10, மந: ப்ரமாதநய) *சஞ்சலமஹி மந: கருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிகரஹம் மநயே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்* என்றும் *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ தூநிகரஹம் சலம், அபயாலேநது கௌந்தேய வைராகயேணச க்ருஹயதே,* என்றும் மற்றையிந்திரியங்கனில வைத்துக்கொண்டு மநஸஸினுடைய ப்ராதாந்யத் தையும், (11. கரணநியமந)

தாதி ஸாவாணி ஸமயமய ஸூத ஆஸீத மதபர, வசீ நலி பஸ்யேநநிபாணி தஸ்ய பரஜ்ஞா பரதிஷ்டுதா* என்றும், *ஸாவதவாராணி ஸமயமய மநோ ஹ்ருதி நிருத தயச* என்றும் கரணநியமத்தையும், (12) ஸாக்ருதிபேத) *சதுாவிதா பஜ்நதே மாம ஜநாஸ ஸாக்ருதிநோஜ்நா, ஆாததோ ஜிஜ்ஞாஸுராததாததி ஜ்ஞாநீ ச பரதாஷுப* என்று ஸாக்ருதிக்குடைய பேதத்தையும், (13) தேவாஸுர விபாக) *தவௌ பூதஸா கௌதேஸோஸமிந தைவ ஆஸுரஏவச தைவீ ஸம்பத விமோக்ஷய நிபந்தாஸாஸுர மதா* என்ப தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14) விபூதியோக) *ஹந்ததே கதயீஷு யாமி விபூதிராதமநசகபா, பராதாதயதா குருசரேஷ்ட நாலதயநதோ விதைரஸய மே, ஆதிதயாநாமஹம் விஷ்ணு ஜ்யோதிஷாம் ரவிரமகமாந* இதயாதியாலே விபூதி யோகத்தையும், (15) விசவ்ருபதாசந) *பசயாமி தேவாமஸ்தவ தேவ தேஹே ஸாவாமஸ்ததா பூதவிசேஷஸ்வகாந, பரஹ்மாண மீசம கமலாஸநததம ருஷீமச ஸாவாஸுரகாமச தீபதாந* இதயாதியாலே விசவ்ருபதாசநத்தையும், (16) ஸாஸக பகதி) *மநமதா பல மதபசுதோ மதயாஜீ மாம நமஸ்குரு, மாமேஸஸஷுயஸி யுகத ஸைவமாதமாதம் மதபராயணா* என்று அக்ஷணநிதையான பகதிஸையும், (17) 18 பரபுத்திதவஸிதயாதி) *தைவீ ஹ்யேஷா குணமீ மம் மாயா துரதயாய, மாமேவ யே பரபுத்தயநதே மாயாமேதாம் தரநதி தே* *தமேவ சரணம் கசச ஸாவபாவேந பாரத* என்று அவகதவேத்யும், *ஸாவதாமாத பரிதயஜ்ய* இதயாதியாலே ஸ்வதந்தரதவேத்யு மிரண்டுபடியான பரபுத்தயுபதேசத்தைய பண்ணிப்போலே இவகம் (1, 2, 3) *அபிபஜ்ஞனளாந* எனகிற வீடதகிலே சூபதமாகவும் ஆாததமாகவும் ஜீவபரபேதமும், ஜீவாக்கு கு பரஸபரபேதமும் *சென்று சென்று பரமபராய* என்று ஆதமாயுக்கு தேஹாதிலேக்கணத்ததைச செலவலுக்கையாலே பரகருதயாத விவேகமுமாகிற ததவ விவேகத்தையும், (4) *மினவினவின வில மன்னுபிராககைக* என்றும் *உன்னது மிலஸ்தம்* என்றும் சித்சித்ததவ கனின் நிதயதவஅநிதயதவஸிஸ்யம், (5) *உடலமிஸ்யயிரௌக கரந்தெவகும் பரநது* என்றும், *கரந்த சிவிதநதொறு மிடநதிசு பௌருடொறும கரந்தெவகும் பரநது* என்றும் அநத சேதநா சேதநசரீரியாய, *நினைனா* இதயாதிபடியே அவதநினை ஸகஸ பரவருத்தி திவருத்திகதும் ஸவாநீதமாமபயிருக்கிற வவஜ்ஞடைய நியதநருதவத்தையும், (6) *பததுடையடியவாககௌயவஸ* என்றும் *பல பிறப பாய-எலிவருமியஸவின* என்றும் ஆளவெசமுடையாரபபறதவும் அவதாரபர யுகதமாயகவுமுடைய வவஜ்ஞடைய வெள்ளப்பயத்தையும், (7) *முறதவும் நினைன* என்று அவஜ்ஞடைய ஆசரயஸீயதிலே ஸாமயத்தையும், (8) *நீதாந தென நிவை வோ முதலமாயதது* என்று ஸமஸாரநேதது அதவேயாகச செலவலுக்கையாலே அஹயகார தோஷத்தையும், (9) *விஷ்ணுனா பெருமாறகடிம செய வாரையுரு செயுமமபுலன* என்று இந்தநியபவத்தையும், (10) *மனததை வலிதது* என்று மந்தநியபவத்தின்கும செலவலுக்கையாலே மத பராதாநயத்தையும் (11) *உன்னமுரை செயலுள்ள சிமமுனறையு முனளிககெடுதது* என்று கரணநியமத்தையும் * (12) *பெருநாசொணஸிமஸையிலே பிசை தாவகொளவா* எனகையாலே ஆாததஞன பரஷ்டை சயாயகாமன *இறுகிறப்பென்னும்* எனகையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன, *குணவகொள நிறையுரு மனளா* இதயாதி யாலே ஆாததாததியான அபூவைசலாயகாமன, *திருநாரணனதாள் காலம் பெறச சிநிதிதயயமின* எனகையாலே ஜ்ஞாதியாகிற பகவசசரஜ்ஞாததி எனகிற ஸாக்ருதி பேதத்தையும் (13) *அரகசரகரா பிறநதிருளவீரேல* நன்னுஸகரா—தலவஸமரா* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14) *புகழுறவலொருவா* *தல குரவம்* *மாயாவாமனன்* இவைகளிலே விபூதி யோகத்தையும், (15) *நீராய நிலஞயத தீபாயக காவாய நெடுவாலுய சீரார கடாகவிரனடாயச சிவஞயயஜ்ஞய* என்று விசவ்ருப தாசனத்தையும், (16) வணக்குடைதவ நெநிலமி நினது

புறநெறி கணிகடடுணக்குமின பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுயமமினீர்கள வேதப்புனிதவிருககை நாவிறி கொண்டசசுதனதனை ஞானவிதி பிழையாமே என்றும், *மாலைநண்ணி-காலை மாலை கமல மலரிட்டு-தொழு தெழுமினே* என்றும் ஸாங்கபகதியையும், (17, 18,) *அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து* என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திருபஜஞாந்தலை ஸஹாயமாகக்கொண்டு அததையறிந்தென்கையாலே பகத்யங்கதம்வேறவும் *மற்றொன்றிலலை* *சரணமாகும்* எனகிறவற்றாலே ஸவதந்தரத் வேறவும் இரணடுவகையான பரபத்தியையு முபதேசிக்கையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத யாராத ஸாம்யத்தைக கொண்டு *மாயனனரேருதியவாகு* எனகிற ஸ்ரீகீதையோ டொக்கச சொல்லப்படுமெனகை (பரபத்தி கவைவிதயாதிகளாலே) எனகிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே *ஜநம் காமசமே திவய மேவம யோவேத்தி ததவத், தயகதவாதேஹம் புநாஜநம் நைதி மாமேதி ஸோர்ஜந* எனரூப்போலே, *இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடியாவிறிசென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை* என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்யவைபவம், *பதரம் புஷ்பம் பலம் தோயம யோ மே பக்தயா பரயசசி, ததஹம் பக்த்யுபஹருத மசநாமி ப்ரயதாத்மந:* எனரூப்போலே *பிரிவகையினறி நன்னீர் தூயப்புரிவதுவும் புகைபூ* என்று சொன்னவவன் ஸவாராததை முதலாகக் கீழ்நுத்தங்கனையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே பராப்ய ஸாதநங்கனினெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாதயோபாயங்கனிலே பரந்து விரிதோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிகுமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமான வறறையும் நினைகிறது, (189)

190, ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாயமொழிகுண்டான ஸாமயம் சொல்லிற்று கீழ், அதிலிதுக குண்டான ஆதிகயத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறதுமேல் ப்ரதமம் வகதருவைலக்ஷணயத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது ததவோபதேசம்) இத்யாதியால்,

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசனம்.

அதாவது அந்த ஸ்ரீதோப்ரபந்தம், *ததவம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபில ஸர்வதோமுக்ஷ*, ததவமேகோ மஹாயோகீ ஹரிநா நாராயண: பர:* எனகிறபடியே தத்வ பூதஞான ஸாவேசவரனதானே உபதேசித்தது இப்பரபந்தம், *தத்வித்தி பரணி பாதேத பரிபர்சநேந வேவயா, உபதேக்ஷநதி தே ஜஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ தத்வதர்சிந:* என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆபத்தமராக அவனதானருளிச்செய்த தத்வதா கிகளில் தலைவரான ஆம்வாரா வசந மெனகை. இததால் சொல்லிற்றயத்து *அஹம் க்ருத்ஸநஸய ஜகத் பரபவ: ப்ரளயஸ ததா, மதத் பரதரம் நாநயத் கிஞ்சிதஸதி தநஞஜய* மாமேகம் சரணம் வரஜ* என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச் செய்கையால் ஸவபரசமெஸைபோலே யிருக்கையாலே அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீயமாகாது, சுதத ஸதவஜ்ஞாநரானவிவா, *மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணலலதிலையோர் கண்ணே* *சுறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை* *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண— திண்ணமா நுமமுடைமையுண்டே லவனடி* சோத்துயம்மினே* என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று ததவைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீயமா யிருக்கு மென்கிற ஆதிகயம் (190)

191. ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷணயத்தால் வந்த ஆதிக்கம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஜவரை வெலவித்து) இத்யாதியால்.

191. அது ஐயரை வெல்லித்துப் பதிறறைந்திரட்டி. படச்சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றோமென்று ஐயைத்துழுடிப்பால் சொன்னது

அதாவது—அந்த பரபதம் *அனறைவரை வெலவித* என்கிறபடியே, *தரென்பதயா ஸ்லிதாஸ ஸாபே நமச்சகருா ஐநாததம்* என்று ராஜ்யகாங்கு களாய சரணம் புகுந் திறகிற பாண்டவாகளைவரையும், *ந காங்குஷ்விஜயம் கருஷ்ண* என்றவாஜுநனை *கலிஷ்டிய வசநம் தவ* எனப்பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாகி, *பதிறறைந்திரட்டிப் படைவேந்தாபட்* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு பரதி பக்ஷபூதரான துரியோதனாதிகள் நூற்றுலவரையும் முடிக்கைக்காகச் சொன்னது. இந்த பரபதம் *தோற்றோம் மட்டுஞ்சமெம்பெருமான நாரணனாக* என்று வகுத்த சேஷி பக்கலிலே எல்லாரும் அபஹருத் சித்தராயப் போம்படியாக, *மூடிப்பான் சொன்ன வாயிரம்* என்கிறபடியே அங்கு விரோதியாயிருந்துள்ள *பொலகைம்புலனும* இதயாதியால் சொன்ன சதுர்விமசதி ததவாதம்கமால் அகித்திலும், ஐநாதநாத லக்ஷணமாய்கொண்டு ஸவபோகயதையாலே தன் பக்கலிலே காலதாழ்ப பண்ணு மாதமாவிலுமுண்டான ஸங்கத்தை மூடிப்பதாகச்சொன்னதென்கை இததால் மோக்ஷ சாலதரமேயாகிலும் உதிகிறிப்போது அநயாததமாக உதித்த குறைபுண்டு அதுக்கு, மோக்ஷாததமாகிலே உதித்த வேற்றமுண்டதுக்கு என்றதாயதது. (191)

192 உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரிஸையால் வந்தவைபலம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இதயாதியால்

192 அங்கு நம்பிசரணேன்று தொடங்கி முடிவில் அபிவ்யமென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகயென்றுகத்தது.

அதாவது—அந்த பரபதத்திலுபதேசம் தொடங்குகிறபோது, *நாததகமேந்திய நமசி சரணேன்று தாழ்ந்த தன்னுசயற்காகி* என்கிறபடியே, *சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் தவாம் பரபதம்* என்ற வாஜுஸனுடைய அநுவாததம் கண்டு பரிதீயோடே உபகரமித்து*, நூறம்சரத்ததானோலி துர்மேதாச்சரலி பாண்டவ, அபுத்தயா வந்த ஜாநிஷே ததமே ஸம்ஹதபரியம்* என்று அவன் பக்கல்நவதாநம் காண்கையாலே அபரிதீயோடே தலைக்கட்டிற்று இப்பரபதத்தில் விழுகரைக்குறித்து கருப்ப யாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபகரம்ததிலே *ஏபாவம் பரமே* என்று அபரிதீயோடே யுபசமித்து அவவுபதேசங்கேட்டு ஐக்கதாகத்திருநதுக்கையாலே இப்படி திருநினைவாகலாககண்டு *பொலிக பொலிக* என்று மங்கலாசாலதம் பண்ணி* *உகந்து பணிசெய தென்னுமபடி பரிதீயோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை, இததால் அாஜுஸன் யுத்தே பரவருத்ததனு மாதரமொழிய வித்ததாமபாயநத முப்பீதசத்தினை பலம் வித்திக்கப்பெருமையாலே உபதேசம் ஸபரயோஜநமாயத்திலையாவது, அது ஸபரயோஜநமாயத்தது மிகவே என்றதாயதது (192)

193 பரதிப்பாதவாதத கௌரவந்தால் வந்த வைபலம் சொல்லுகிறது (அதில் வித்ததாம்) இதயாதியால்

193 அதில் வித்ததாய்விதியே இதில் வித்யதுஷ்டாநங்கள்

அதாவது—அந்த ஸ்ரீகீதையில் *மாமேகம் சரணம் வரஜ்* என்று வித்த தாம் விதிமாதரமே யுள்ளது. இந்த பரபதத்திலே, *திருநாரணன் தான் காலம் பெறச் சிறித்ததுயமமினா* என்று விதியும், *அடிக்கிறமாதது புருநிதன்* என்று அநுஷ்டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை இததால் விதிமாதர பரதிப்பாதகமாவனதில், வித்யதுஷ்டாநங்க ளிரண்டையும் பரதிபாதிகு மிதுக்குஏற்ற முண்டென்றதாயதது

194, இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும இவரங்கோரத்தாலே யென்கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்

194. பகவன் ஸ்ரானவீதி பணிவகையென்று இவரங்கோரத்தாலே

அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

அதாவது—*அம்பகவன் வணக்கமுடைய தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பிழையாமே* என்றும், *பண்பேபரமன பணிதத பணிவகையே கண்டேன் கமல மலாப்பாதம்* என்றும் பரமவைதிகரான இவர் அததை பரமானமாகக் கொள்ளு கையாலே யாயதது அந்த ஸ்ரீகீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த தென்கை புத்த முநி யாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன தானருளிச செயததாயிருக்கச செயதே, வைதிக பரிகரஹமில்லாமையிறே அபரமானமாயதது *இதி மோஹநவாஷ்மண தவயாபி க்ரந்திதம் பாஹ்யமதம் த்ருணய மநயே* என்று பகவதுகதமேயாகிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீ கரியாகளே வேதாவிரோதிதவம் பரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால் அதுக்கு உத்கர்ஷம் இவரங்கோரத்தாலே யெனனக்குறையிலலை, இத்தால் அதுக்குத்கர்ஷம் இவர் பரிக்ரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும், இவர் வாக்கில் பிறந்தவிற்கு அதுவும் வேண்டாவென்று இவவழியாலும் ஓர் ஆதிகயம் சொல்லிற் றாயத்து ஆக ஸ்ரீகீதையிலுமிதுககுண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெல்லாம் சொல் லிறுறயதது (194)

195 இப்படி ஈசுவரோபதேசத்திலிவருபதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங்கத் திலே ப்ரீதியபூதனாவவனோடே பரமான பரமாதாக்களையும் கூட்டி 'அவர்களில் ஸ்ரூபதேசமும் ஸ்வருசித விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்' என்று இவ்வழி யாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிகயமருளிச செய்கிறார் மேல் (வேத வேத்யாவைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவீத்யரானிலே; அஜ்ஞர்

ஜ்ஞாநிகன் ஜ்ஞாநவீசேஷ்யுத்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னும்

இவர் திருத்துவர்.

அதாவது—ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், *வேதவேத்யே பரே யுனி* என்று வேதகைஸமதிகமயான ஈசுவரனுடையவும், *யேச வேதவிதோவிப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா* என்கிறபடியே வேதத்தில் பூரவோத்தரபாகார்த்த ஜ்ஞராய வைதிகரென்று நிருபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், *ஆவீத்ய பராக்ருத பரோக்த* என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷாததஜ்ஞாநா பாவ ரூபாவீத்யாயுகதரான ஸமஸாரிகள மாதரத்திலே; தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞ ரான ஸமஸாரிகளோடு பகவதுபாயதவ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர் களோடு, தத்ஸவருபருபுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் ததநுப வமே யாத்நரையாயிருக்கும் ஜ்ஞாநவீசேஷ்யுகதரோடு, *நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம தே,* *யோ வேத்தி யுகத ஸாவம* என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான வீச்வரனோடு வாகியுந ஸர்வாகும வேண்டுமமசங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை. .... (195)

196 எல்லார்க்கும் இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்னு மபேஷையிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தாசிப்பிக்கொ (அறியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

196. அறியாதார்க்கு உய்யாய்ப்புதாறும் இக்கரையேறினுர்க்கு இன்ப
வெள்ளமும் நிலையறியாதர்க்கு ஆரங்காலும் கரையேற்றார
வனுக்கு தாலாறு மறுக்கவேணும்.

அதாவது—*செங்கனெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்*
என்று முதலிலே பகவத ஜஞாநமில்லாத ஸமஸாரிகளுக்கு, *அஃதேயுய்யப்படுமாறு*
என்று *திருநாரணனதான் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிகைக்கு உபாயமென்று ஸமஸார
நிஸ்தரனோபாயமும், *அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுள்ளுருந்தியுன பேருளாலிக
கரையேறி யினைத்திருந்தேனை* என்று ஸமஸார ஸாசரத்திலமுநதுகிறவர்களுக்கு
பகவதேகோபாயதவ ஜஞாநம் பிறந்தால இங்கே யிருக்கச் செய்தே அக்கரை
இக்கரை* என்னுமபடி ஸமஸாரம் தூரமாய பரமபதமாஸந்தமாய்ப்படி யிருக்கை
யாலே பகவதேகோபாயத்தவத்திலே வயவஸ்திராய ஸவபரவருத்தி நிவருத்தவாயிருக்க
கிறவர்களுக்கு வயவஸாயம் குலைந்து தவிர்குடும்படி *முகிலின்ண்ண வானத்திமைய
வர் சூழவிருப்பர் பேரினப் வெள்ளத்தே* என்று பராயவலைக்கூணயமும் *ஆற்றிலே
யிழிந்து போகா நிறகச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப்
போலே, பராயவராயநுபவியா நிறகச்செய்தே அதில நிலை கொள்ளலாமிடமும்
ஆமுங்காலப்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொறகவிகாணியா காத்தாட
செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற் ஆழங்காலும், *ஸமஸாரஸாகரம் கோரமநதத
க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் பராய நிஸ்தரநதி மந்ஷிண* என்கிறபடியே
ஸமஸார ஸமுத்தரத்தைக்கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு *பொங்குமையுடன்*
இத்யாதியாலே சதுர விமசதித்தவடி பரவிகக் வேணுபெனகை ஆக அறிவுகேடரை
உபாயத்திலே முட்டுவா, உபாயத்திலே யூனறுவாரை பராயபரராக்குவா; பராயபத்
திலே அவகாவிக்குமவர்களுக்கு ஆரங்காலறிவிப்பா, பராயபதியை யுண்டாக்குமவ
னுக்கு த்யாஜயத்தை யறிவிப்பபென்றதாயிற்று. (196)

197. இவர்களுக்கு இவவர்த்தங்களுபதேசிக்கை குறுப்பான நேறுதுக்களோடே
இவைதன்னை யின்னமொரு பரகாரேன வ்யகதமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன்
முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தாங்கண்ம துதர்ணா ஸாவிவர்த்தத் தர்
கண், காணுதது காண்பார்க்குத் கண்மாரமுமிடம், பரகாந்தனுக்கு
பராயதோஷம் இவர்காட்டுமவை.

அதாவது—*கூபிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய்
அஜ்ஞாரான ஸமஸாரிகளுக்கு, *ஞானபிராணையல்லா லிலலை நான் கண்ட நல்லது*
என்று நிமகநோதரணசக்ததுய ஜம்நாதோபாகரகளுள்வன் யோநிய ஸர்வர்க்கு
முஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட வில்ஃக்ஷணமான வாத்தமும்; *எங்
ஙனையோவண்ணமீகாளெனனை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய
தசையிலே நினறு ஸவ்யதந்பிருக்களாய பராயவலைக்கூணய மறியாதே இதத்தனை
அதிபராவணயமாகாதென்று அறிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு *என்னெஞ்சினில் நோக
கிக் காணீர்* என்று பராயவலைக்கூணயாவகாவிறியாவ என்னெஞ்சினில் பார்க்க
மாடமாகளோவென்று தமமுடைய உடகண்ணுள் பராயவலைக்கூணய ஜ்ஞாநமும்,
செஞ்சொறகவிகாணியர் காத்தாட செய்மின் என்று கவிகளாய கூர்க்கக்காணு
மவர்களாகையாலே புறம்பொருவா காணுததும காணவல்லவர்களுக்கு, அவன் சீல
குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுகோளென்று கண்மாரமுமிடம்; தம்பிக்கல்
ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றமையாலே த்யாஜ்ய தோஷதோஷம், காணமாட்டாத
வனுக்கு, *மங்கவொட்டுன மாமாயை* என்று பாக்ருதிதோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்கு
மவை யென்கை, ...

198 ஆனால் அஐஞாகத உபதேசிகுமாரபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்னவருளிச செய்கிறார் மேல (ஸாதந ஸாதயஸததமத்யஸத தரை) என்று தொடங்கி

ஸாதந ஸாத்யஸத பத்யஸதஸாதநிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்சுவுர்த்து வீடுமின் நீலமின் பிழ்தேன் விடுவேனோ வைத்தெழுந்து வாடிநிற்கக் கன்பரவற்று ஆன்மீன் கைகழி பேல் உழிதாய் வன் கொற்கொள்ளென்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவார்

198

அதாவது—ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிகக வேண்டு வது அபமாயையாலே ஸாதநஸதராகவும் ஸாதயஸதராகவும் நடுவுசொன்ன ஐஞாநிகளும் ஐஞாநவிசேஷ யுகதஸுமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவச ராய ஸாதநஸாத்யங்களினன்தென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸமஸாரி சேதநர்க்கு, *விடுமின் முற்றவும்* என்று தொடங்கி *கன்னனமலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* எனனுமளவும் தயாஜயோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரேம பரவசஞய ஸாதநஸாத்யங்களினன்தென்றறியாதே கலங்கு மீசுவரனுக்கு 'அயோக்யதாநுஸந்தநாததாலே இவர் நமமைவிடில் செயவதென்' என்றிதசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே *உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே* *உன்னை நான்டைந்தேன் விடுவேனோ* என்று, *மாயச* என்பது, *தோகை மாமயி போர்கள்-செவியோசை வைத்தேழ் ஆகன்கொண்டிருக்குமலுது* என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. 'மழறுதேன் மொழியாகான் நினைநுள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்' *கனம் மன்றெங்கள் கையில பாவை பறிப்பது* *ஆனபின் போகேல்* *என்கை கழியேல்* என்று அகருத யங்களைச் செயயாமேதொள்ளென்பது *நீயுக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்* *அவத தங்கள் வினையுமென சொற்கொள்* என்று கருதயங்களானவற்றைச் செயயென்ப தாய, இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், பரதமசரமோகதரான அஐஞ ஸர்வஐஞார்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீசுவரனுக்கு) என்று உபக்ரமித்து (பிடித் தேன் விடுவேனோ வாடிநிற்க)இதயாதிகளை யெல்லாமருளிசெய்வானென்னென்னில் ஸாதந ஸாத்யஸதரைச் சொன்னதுக்கு பரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச வரர்களிருவாக்கும் ஒரோ வழிகளாலுண்டென்று தாசிப்பிக்கைக்காகச் சொன்ன வித்தையொழிய மேல சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவவிரண்டு விஷய மாயே யிருக்கவேணுமென்கிற நிபபநதமில்லாமையால் விரோதமில்லை ஜீவ விஷயமான உபதேசத்தன்னிலும் அதத பஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவை யிரண்டுமேயென்கிற நிப்பநதமில்லையென்று அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உப தேசத்திலும் *விடுமின் முற்றம் பகதி ரூபஸாதநோபதேச பரமாயகையாலும், *கன்னன கழலின் பகதிமானகை பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாய்கையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தையாராயநதாலும் பகதி பரபததி ரூபஸாதநோபதேச மும் பகதத்துப்பவகைக்காயுப ஸாதயோபதேசமும் பரசரமாய, ப்ராமாயமானபரவ ளுபததையும் பராபதாவான பரதயகாதமஸவரூபததையும் பராபதி விரோதியையு முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊன்றவைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உப தேசத்துக்கு பரதந மென்றெருங்கவிட்டு, ரசவர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், *பிடித் தேன்* *விடுவேனோ* என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாதயபூதரான விலரோடேவந்து எம்மேலேஷித்துப் பெருப்பேறு பெற்றருயிரார் நிற்கச்செயதே 'இவர் அயோக்யதா நுஸந்தநம் பண்ணி அகலில் செயவதென்' என்றிதசங்கை பண்ணியமொக்கிறததை

நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்தயவிஷயமான கலக்கத் தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்தயத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்தயமின்ன தென்றறியாமல் கலங்குகையானாலும், ஸாத்தய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோத மில்லை. (வைத்தெழுலுது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணுஞ்சுழிலைட்டு அதல்மம்மில் தப்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக்கொண்டாடி னாகக்கருதி, “நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கவிலே போ” என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழு* என்று ஸாத்தயத்தையும், *ஆகல் போகவிட்டுக் குழலுது* என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக் கறிவிக்கிறதாய்கையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னு மிடம் ஸம்பரதிபந்நம்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதேன் மோழியார்கள்* என்று தொடங்கி உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உண்ணப்பிரிந்து உறுவிக்கிடக்க உனக்கு உபேகூாவிஷய மான வெங்கள் பூவெளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதகொள் என்கிற தாகையாலே, ஸாத்தயத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிற விது, தங்களோடே இட்டெடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசீ கரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கறிஷ்டமென்றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து ‘உனக்கிது கார்யமன்று’ என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின்போகேல் கைகழி யேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்னதீங்கு வருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றாமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலை யோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுகிததர்மமென்கிறமாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப்போகவொருப்படுகிறவனைக்குறித்து *ஆமுமென்னுயிரான் பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென் கைகழியேல்* என்றவையாகையாலே, ஸாத் யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது *வசி செயன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி* என்றுவசீகா ரஸாதநத்தையும், *உக்கக்கு நல்லவொரு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸம்ஸ்லேஷ மாகிற ஸாத்தயத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிறே யிருக் கிறது; *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பசு மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன்வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற் கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்தயத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்ன தாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுருணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லா மிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை. .... (198)

199. இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது வென்னென் னுமாகாங்குஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

199 கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே ;

தம ஸுருவார்க்கு ஷேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

அதாவது—*பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினும்* என்று ஸம்ஹருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்கையு மொக்கக்கலி ஸ்ருஷ்டி. ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு

பேதமின்றிகே அதவிதிவமாய அபரிசேதயமான கீததி ஸமுதரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற பரபாஸ்பமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையுடையாலே ஸர்வஜ்ஞன யிருக்கிறவனுக்கு "உணக்கொன்னுணாததுவன்" என்று உபதேசிக்கிறது. ததவிஷய ப்ரேமத்தாலே, "கொள்ளென்று கிளாந்தெழுந்த பெருஞ்செவ்வம் தெருப்பாக்க கொள்ளென்று தமழுடும்" என்று ஐசலாயம் விதாசஹேதுவாகக் காணுதிறகச் செய்பதே பின்னையுமத்தை ஸவீகரீகமபடி தமோபீததராகா நிற்கும் ஸமஸாரி களுக்கு, "நின்னை வேட்கையெழுவிப்பன என்று தமமுபதேசத்தாலே பகவத் பக் தியை ஜதிப்பிக்கிறது ததஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே நிருத்தித் தமமோபாதி பகவத்துபவ பரராககவேணுமென்கிற ஜ்ஞானத்தாலே யென்கை (199)

200. இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச் சொல்லுவானென பரது. காஸஹிஷ்ணுதவமன்றே ப்ரேரபதேசத்துக்கு பரதாநகாரண மெனவருளிச்செய கிருா (உயிராமாயதல) இதயாதிவால.

200. உயிரீமாய்தல் ஆபு மென்னுயிரென்னும் பரது க்கம் ஸஹியாமை யிரண்ட ஓமுண்டு

அதாவது—"கொண்டாடும் குலம் புன்லம்" என்று தொடங்கி "உயிர மாயதல கண்டாறிறே" என்று ஸமஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரீப்யம் முடிந்தபொகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறீலென்கையாலே பரருடைய துககம் ஸஹியாமை யும், "அகராகன தலைப்பெயயில் யவன்கொலாநகெனருமுமென்குறியா" என்று அக் ராகளுனை வந்ததுகிடையுல அங்கு என்னுய விஷேபமாவென்று என்குதமாவானது தரைப்பாடா நின்றதென்கையாலே பரருள விசுவரனுடைய துககம் ஸஹியாமையும், இருவாகு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டி னு முண்டென்கை இததால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதவத்தை யொழிந்திராதென்றதாயதது. (200)

201. இப்படி ப்ரேமமாதரத்தாலன்றிகே சாவரன நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாதம் பூதராகையாலும் அவனுக்கொரு தீவச வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்று மத்தை தாசிப்பிக்கிரா (என்னது) இதயாதிவால

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாரக்யாவென்று அவன் மதத் தோன்றும்.

அதாவது—"என்னதுன்னதாவியும்" என்று உன்னுடைய நிவயாதம் ஸவ ரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, "அறிவாரூயிரானுய" என்று அறிவாரை யுயிராகவுடையவன்னெனும்படி, "ஜ்ஞாநீதவாதனமஸமீமதம்" என்று ஜ்ஞாநியான வன என்கு தாரகளுகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரை யவன தனக்காதமாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றமென்றபடி ஆகையால், அவனுக்கொரு துககம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து (201)

202. ஆக ஜீவேசவரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுக்கரு ஹேதுக்களை தாசிப்பீததாராய நின்றா கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பரானுலும் கிஷயலக்ஷண யோகயதையிலொத விசுவரன உபதேசத்துக்கு முகய பாதரமன்றே என்னுமாகாணக்கயிலே யருளிச்செய்கிருா மேல (இருத்ததுமெண்டானுய) என்று தொடங்கி.

202. இருந்து மேண்டாணயப் போய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றில் னுயக்கைத் தந்தபுரிந் தந்தகலாப்போலே மன்றி கோன்றிந் து பருகிப் பரிசுநாதிமோடே தன்னைத்தந்து அன்பெய்வனென்றே யிருந்து அநிலாபகையார் ஸர்ப்பரிசு அது கருத்து அல்லாந் தமலும் போத என் றுந் தம் அகலவாறு அல்லையுப் போகே ஸென் றல் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விந் தவையே நடத்தாவனே உபதேச ஸந்தாபார்.

அதாவது—ஸசசிஷ்யனுளவன ஆசாரயனை ததபிமதஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய் ததவிசுரஹத்திலே புரையுற விருப்பமுடையானும், ஸகல் ஸ்நேஹத்தையும்வன பகலிலே பண்ணி ததிதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிடியுமும் பசியனும் விடாயனும்—தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றுப்போலே அதயநி வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரிமாததம் பராணஞ்ச ஸதகுருபயோ நிவே வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரிமாததம் பராணஞ்ச ஸதகுருபயோ நிவே தயேத்* என்கிறபடியே தனனுகாமதமியங்களை ஆசாரயனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும் *கருதஸநாம் வா பருதிவீம் ததயாத ந தததலயம் கதஞ்சத* என்கிற படியே ஆசாரயன பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸதகுசப ஸ்லாமையாக *கூர வாளாய, ஆசாரயன தன்னுடைய தேஹயாக்ராபுமெல்லாம் தனபோலேயேயாகி* பருக்கத் தான அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்திரபாகம, அவநேமயிரியாகே அவல நிக்ரஹித்து *போ* என்றாலும் போகாதானும் அவனுக்கறிஷ்டமாயினால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசாரயன விதித்தபடியே நடத்தாமலானாகையாலே *இருத்தும் வியறதனைத்த தன பொன அபுக்கீழ்* என்று இவர்க்கமிருந்தான விடத்தே இவரை யிருத்தி *எனனெண்டாணுன* என்று இவர் திரிவிவிலே யொழு குவாயும், *பொய்கலவாதென்மெய் கலந்தான* என்று இவா திருவிவிலே பண்ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிகே *அநதாமததனா செயது* என்று பாய்ந்தத் தில் பண்ணும் வயாமோஹத்தை இவா பகலிலே பண்ணி, *புறவிவன்சயும்* என்று இவர் பக்கல் ஸங்கததாலே யங்குள்ளா பகல் ஸங்கததையும் விட்டு *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்றும் *எனனை முற்றவும் தாணுண்டான* என்றும் *தானென்னை முற்றப்பருகினுன* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்ந்தான நிதி கண்டாற்றியாலும் பசித்தவன சோறு கண்டாறியாலும், தாழ்ந்தவன தண்ணீர் கண்டாறியாலும் அத்தந்தாபிநிவேசத்தோடே யிலரை யனுபவித்து, *பரிசுநாதிமோடே புஷ்யாந்யாய தாநி பரவரணுகஞ்ச ஜ்ஞாந சகதயாந்யவ தே, பாயபந்தாநா நயாந்ய தேஹஸ் ததாதமா வரத ஸகலமேதத ஸமசரிதாந் தம் சகாத்* என்றும் *எனக்கே தன்னத்தந்த கற்பகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்வித்தியையும் தன்வையு மிவர்க்குக் கொடுத்து *உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி* என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தாலிழவாளனும், ஆதனாத்தியாகியும், தைத்யம்நம்ச சபதமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க, *வேங்கடகதநவரவாரகத நமென்னவார கம மையது சுமந்தாரகடகு* என்னும்படி *பூரிஷ்டமாம்* என்கிறபடியே தம் சக்தி தனக்குக் கனத்துத்தோற்றுகையாலே அவலமியாயிற் அந்த அகல் பரிசுநாதிமோடே *அல்லநெ பகலும்விடையின் நீ நல்கியென்னை வி. தனம்* என்று இவர் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்திரபாகம, இவையிடமாயிற் பத, *பேராத நடம்* என்று சிறிப்போகச் சொன்னாலும், *அகலவாறு மலலனியி* என்கிறபடியே அகலாதானும், *ஆனபின போகேல்* என்று இவா நிவாத்திப்பித்தல் *திவத்தியம் பகநினை மேய்ப்புவதி* என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானதையும் தவிர்ந்து, *அருள்நரு வானமைகின்றானதுநமது விதிவகையே* என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸந்தாபுர மென்கை.

203. ஆனால் இங்ஙனனறிக்கே அஜ்ஞரான ஸமஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில ஸமஸார விரகதராய ஆத்மகுறோபேதராய ஸமயகுபஸநநரானவர்களுக்கு உபதேசிக் குமர்த்தத்தை, பகவதவிமுகராய பரயோஜநாநதரபரராய அநுவர்த்தநவிரநரானவா களுக்கு வலியுபபிடித்து உபதேசிப்பானென்னெனுமாகாவகஷியிலே யருளிச செய்கிறா மேல (நண்ணுதார) என்று தொடங்கி

203. நண்ணுதார் பெயர்ஷிம் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திய்ய அமாநித்வாதிகன் விஷ்வின ப்ரணிபாதாதிவாதத பரிபர்ந ஸேவாபர்க்கு உளங்கொள்பேகாளவன் நென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதரீனச் சொல் எவ்வுயிர்க்குமாறிய வென்று அடைவு கேட அபதர்க்கு உபதேசிக்கிறது நூலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றையையும் மிக்க க்ருவையுமிதே.

அதாவது- *நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலும்* மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *உண்ணேறு செலவத்திலும்,* ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாதரையிலும் மாமஸாஸருகாதி மல ரூபதேஹத்திலும் காமோபாதிகங் களான தேஹாநுபந்திகளிலுமுண்டான தோஷதாசதததாலே, *பரிஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே, *ஆஸ்திகோ தர்மஸேச சீலவாந் வைஷ்ணவசகசி, கம்பீரச சதுரோ தீர்ச் சிஷ்ய இதயமிதீயதே* என்றும் *அமாநித்வ மதமபிதவ மஹிமஸா க்ஷாந்திராஜவம் ஆசாரயோபாஸநம் செளசம் ஸ்தைர்ய மாத்மவிநிக்ரஹ* இத்யாதித்யாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திகயாதிகளும் அமாநித் வாதிசுக்ருமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய், *ப்ரணிபத்யாபி வாதயச* என்றும், *தத விததி ப்ரணிபாதேந பரிபரசநேந ஸேவயா,* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகநாபிமாநராயக கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிபர்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே ததபரராய சிரகாலம் அநுவர்த்திததவர்களுக்கு, *உளங் கொள் ஞானத்துவமமின்* என்றும், *பேசுமளவனறியு வம்மின் நமர்' பிறர் கேட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷ்டகாணமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின் புலஸீ* என்று வலியவழைத்து, *சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேணமினோ* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தொற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன் இதனைக் கேளுங்கள் என்று அபேக்ஷித்து, *நாசசொல்லாயினுமாக* என்கையாலே 'ஆகிலுமாக' என்று பொக்கு பொருளாகவும், *மற்றொன்றிலே சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும், *திண்ண நாமறியச்சொன்னோம்* என்றும் ஸர்வர்க்கும் பரளித்தமாம்படிய யாகவும், இப்படி அடைவுகோக, *இதம தே நாதபஸகாய* இத்யாதித்யால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது, *ஞாலத்தார் தமக்கு வானததவர்க்கும் பெரு மான* என்று நிதய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனை யிழநது கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும். *கண்டாற்றேனுலகியற்கை* என்று இவர்கள் ஸமஸாரத்தில படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸவபாமும், வைந்மாத்ரமன்றிக்கே *அருள கணமடரிவவுலகினில மிககது* என்று, *க்ஷிபாமி* நக்ஷமாமி* என்று நாசவரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியவலது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிதே என்னை பந்தபுத்தியும் அநாததாஸஹத்வமும் இவாதமமுடைய உகதிஸித்தமாகையாலும் க்ருபாதிசயம் சிஷ்யோகதி விததமாகையாலுமாய்தது இப்படி ப்ரணித்தி தோற்றவருளிசெய்தது

204. மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்கைக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறோ (தாயகமும்) இதயாதி

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவாடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது.

அதாவது— தனபகவிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணிநிறகிற பாபிஷ்டனான ராவணனைக்குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் காததும்* *விதிதஸஸஹிதாமஜுஃ* இத யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நிதயைவைஷா ஜகந்மாதா* என்கிற ஸாவ லோகஜநநியான பிராட்டிக்கும், திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச்சீறித் தனனை அதிக்ரூமான தண்டங்களைப்பண்ணுமபடி பகவததயநதவிமுகச்யை பாபிஷ்டபகர கணையுன ஹிரண்யனைக் குறித்து, *ஸாவபூதாதம்கே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே* *உர்வயாமஸதி* இதயாதிகளாலே ஹிதததையுபதேசித்தும் விமுகரான அஸுர புதரர்களைக் குறித்து *அபார ஸமஸாரவிவாததநேஷு மாயாத தோஷம் பரஸபம் பரவீமி, ஸாவதர தைதயாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமதவமாராதந்மசயுதஸ்ய* இதயாதிக ளாலே ஹிதததையுபதேசித்தும் *மீளவவன மகனை* என்கிற ஹிரண்ய புதரனான பரஹலாதனுக்கும், *யாவநந லங்காம ஸம்பிதரவநிதீ வலீமுகா பாவத கூடமாதராஃ; தம்ஷ்டராயுதாசசைவ நகாயுதாசச பரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* *யாவந நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாண ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜரோபமா வாயுஸமாந வேகாஃ பரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொருமல *த்வாம து திக குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கரித்த கருறான ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா புருஷா ராஜந ஸததம் ப்ரியவாதிந், அபரியஸயது பதயஸய வகதா சரோதா ச துர்ஸப், பததம் காலஸய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிண, நசயநத முபேக்ஷயம் பரதிப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின *அவன தம்பிக்கே* என்கிற ராவணனுஜனு ஸ்ரீ வீபிஷணமூலாங்குதம்; பகவத்விமுகராய அந்யபரராயததிகிரி ஸமஸாரிகளை விடமாட்டாமல் *வீடுமின முற்றவும் தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாமூலார் தமக்கும்; ஓராணவழியாகப் பூரவாகளுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்குமபடி பண்ணியும் பலகால நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமாத தத்தை ஒலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம் ஸந்தி, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம் ஸஞ்சிநதய சரணம் வ்ரஜீ* என்று ருசிவிசுவாஸ ஹீனரையும் நிரப்பநதித்து சரமோபாயஸத்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல அவர்கள் தூக்கத்தியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸவபாவராய், *பாமனனு மாறனடி பணிந்துய்தவன* என்று நிருபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானாக்குமே இவ வாகாரங்களுள்ளதென்கை (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜகந்நம், அநாததாஸஹதவம், அநவதிக்ருபை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது (204)

205. இப்படி விமுகரான ஸமஸாரிகளைக் குறித்து இவவாழ்வாருபதேசித்தவதிது ஸபலமாயத்தோ வென்னுமாகாங்கைக்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறோ(கயாதிஸாப)இத்யாதி.

205. க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷயந ஸர்நாடியாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வானும் வில் லுங் கொண்டென்கிற இடிபுள் தீர்ப்பெற்றது.

அதாவது— நீசனேன் நிறை வென்னுமிலேன என்று தணமைக் கெல்லையாகத் தமமை நீனைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக* என்று ஜசுவாயத்தை அகநிஸம்மாகக்காணகையாலும், *தொண்டா தொண்டா தொண்டா சடகேர்பன்* என்று பாகவத சேஷத்தத்தி

னெவ்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக நினைத்தும் *ஓதவல்லபிராக்கள நம்மையானுடை யார்கள் பண்டே* என்று இப்பரபந்தத்தில் அநவயிததவாகளைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து நிருக்கையாலும், கசயாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேசைசுயம், *நறிய நனமலர்நாடி* என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுத்தமாய் சலாக்யமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி *ஆட்செயதாழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவன* என்று கைங்கயரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகததாகத் திருநது கையாலும், *உமமையுய்யக்கொண்டு போகுறில்* என்று ஸமஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாகவுண்டான இழவும், *ஆரைக்கொண்ட டென்னுசாகோ* என்று தமக்கு உசாததுணையிலலாமையால் வந்தவிழவும், *வாடும் விலலும் கொண்டு பின் செலவா மாற்றிலலை* என்று அவன ஸௌகுமரியாய்நிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிற விழவும் தீரப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவிதது தமக்கு உசாத்துணையாய அவனுக்கு மங்களா சாஸநமும் பண்ணுகையாலே முனறிழவும் தீருமிதே. *மலர் நாடி* என்கிறவிததுக்கு *நறிய நனமலர் நாடி* என்கிறவிதது சொல்லுமெனவா ஸர்வவ்யாக்க்யாநங்களிலும் “பரிமளததையுடைத்தாய சலாக்யமான புஷ்பங்கள போலேஆராயந்துசொன்னவாயிரம்” என்று பரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக் கையால், இவர்களு நினேவு புஷ்பங்களைத்தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும் அன்றிகை ‘மலர்நாடி என்கிறவிதது *நாடாத மலர்நாடி* என்கிறததை நினைத் தருளிச் செய்தாரென்றுகொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை *வாடாத மலரடிக் கிழவைக்க* என்று கைங்கயப்,ரஸங்கமுண்டாகையாலே *ஆட்செய்ய* என்றத் தோடே சேருமிதே,

(205)

206. இப்படியுபதேசம் பவித்ததாகில் *பீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அல்பாஸதிரதவாதி தோஷத்தையும் நியயனை பரமாத்மாவானவன கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான *நாஸவதஸு நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனும் உபஹார பாணியாயக்கொண்டுச் சோதரியனும் பரஹம் நிஷ்டனான ஆசார்யனை உபஸத்தி பணன, அவனும் வாஸ்தே பரபுருஷே* என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வதஸரம் பரீக்ஷித்துப் பிணையுபதேசிக கக் கடவனாகச் சொல்லுகிற சாஸத்ர மர்யாதையிலே, ஸமஸாரிகளநுவாத்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானுவோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (பரஹம் நிஷ்டரும்) இத்யாதி.

206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வதஸரவாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்னுகிலும் சேராது.

அதாவது—உபதேஷ்டாவன விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்திபணணிநாவனாக கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக கப்புக்கு, *ஏபாவம் பரமே* என்று ‘ஓபாவம்! என்கிது பரமாவதே’ என்று உபதேசோ பக்ரமத்திலே வெறுத்துச்சொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பகலுபதேசம் கேட வர்கள் ஸம்வதஸர வாஸிகளாகில், உபஹாரபாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித் தன்றே பெற்றேமென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம் சிஷ்யரானவர் *பயனன்னுகிலும் பாங்கலலராகிலும் செயல நனருகத் திருத்திப் பணிகொளவான்* என்று ப்ரயோஜநருநயராகிலும் அவிதேயராகிலும் தமமுடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றும்படி திருத்திக்கொள்வாரிவ ரென்று கருதஜ்ஜுதையாலே உகநது சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை இப்படி ஆசார்யோகதியும் சிஷ்யோகதியுமாகையாலே முன சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக உபதேசுத்தியாலே ஸர்வரும் திருநதி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணு மென்றதாய்த்து.

(206)

207. இனி இப்படி பரோபதேசபரராண்போது பகவதநுபவம் விசரிதநமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருவிச்செய்கிறோ (மெயநநின்று) இதயாதி.

207. மெய்த்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

அதாவது—*மெயநநின்று கேட்டுளாயடியேன செய்யும் விண்ணப்பம்* என்று து முதல *மங்கவொட்டுண மாமாயை* என்கிறதனவாக நடுவுள்ள நாலு பரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச்செய்தே யுண்டான பரோபதேசமென்கை இவா தம்சு அநுபவகாப்பமான ஷபதேசமும் உபதேசகாப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச்செய்வது, ஆகையால் இவாகநுபவவிசேத மொருக்காது மிலையிறே. ஆக இப்படியிலுருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபலயமும், உபதேசநதான அநுபவத்தை விட்டிராதெனனுமிடமும் சொல்லிறையுதது (207)

208. இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபரிவாபதேச ரூபமான பரபந்த சதுஷ்டய முமர ஹஸ்யதரயாதத பரநிபாதகமாயிருக்கும்படியை பரகாசிப்பிப்பதாகநினைத்து உபக்ரமிகிறோ (இவற்றுக்கு) இதயாதி

208. இவற்றுக்கு மந்தர் வித்யதுஸந்தாத ரஹஸ்யங்கனோடே சேர்த்தி.

அதாவது—(மெயநநின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்பரஸ்துதமான இப் பரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்தர தாதபாயமான அாததபஞ்சகததையும் ஸமசய விபாயமற பரநிபாதிக்கும்வையாய், *ஸாவமஷ்டாக்ராதநதஸஸ்ததம்* என னும்படி ஸகல சாஸ்தர ஸங்கரஹமான திருமந்தரமும், வித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமஸலோகமும், உபாயோபேயவரணபராததனைக்களைவகரம் மாக பரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு காலிசுஷ்பத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ ரூராலே ஸதாதுஸந்தாதம் பண்ணப்படும் தவயமுமாகிற ரஹஸ்யதரயத்தோடே சோததி யென்கை (208)

209. அதில எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சோததி என்னுமாகாஸ கஷயிலே அததை வகையிட்டருவிச்செய்கிறோ (அவிப்பான) என்று தொடங்கி

209. அவரிப்பாஷடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானுமழந்தா ரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நின்றுத்திகளையும், தாயையுந்திப் பெருமா மாயன் ஆனாகவே வாழியவென்று பரபயபலங்ககளையும், நேறி காட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணுண்டித்துக் கண்டிலயால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுந் சொன்னவை மந்த்ரர்லோகங் கனோடே சேரும்.

அதாவது—*உயிரளிப்பான* என்று பரணவதில பரதமாக்ரத்தில தாத வர்த்தமான பகவதரக்ஷத்தவததையும், *அடியேன* என்று ததரக்ஷ பூதமாய் சதுரத்தி உகாரங்களில சொல்லுகிறபடியே ததநநயாரஹிசேஷமாய் பரகருதிப் பர மாய் ஸ்ரோநாநந்த லக்ஷணமாக தருதியாக்ரத்தில சொல்லப்படுகிற ஆதமஸவ ரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ரத்தில சதுரத்தி ஸம்பரதாநத்திலையாய், *பரஹயிணே தவா மஹஸ ஓமிதயாதாமாநமயுந்ஜீத* என்கிறபடியே பரணவததுக்கு ஆதமஸமாப் பணமும் அர்த்தமாகையாலே விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியே னடியுபாஸியடைக்கலம்* என்று அந்த ஆதமஸமாப்பணத்தையும், *திருமாவதிருப்பிபா வல்லாரடிககண்ணிசூடியமாத்ரனென்று ப்ரணவோக்த்தமான பகவதநநயாரஹிசேஷத் வம் ததியசேஷதவபர்யநதமாயிருக்குமென்று நமஸஸிலார் த்தமாகச்சொல்லப்படுகிற

ததீய சேஷத்வத்தையும், *பொய்நதினற ஞானமும் பொலவாவொழுகு மழுகூடும் பும்* என்றும் *யாதானு மோராகையில் புகவகாபுபுண்டு மாபயவிழ்த்தும்* என்றும் ஷுஷ்டியத்தமான மகார ததால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களிற்று அதாத மநயாதம் புத்தயாதி ரூபாவிதயையையும், ததகாயமாய அக்ருத்யகரணத்தினையும் ததகாயமாய வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான பரகருதி ஸமபநதத்தையும், *வனசேறள்ளல பொய்நதிவதது-அருந்தார்* என்று தநதிசேஷ்வாசியான நஞ்ஞானமே சொல்லப்பட்ட அவிதயை முதலாக ஸமணர காதம் மீருகவுள்ள விரோதி நிவருத்தியைச சொல்லுகையாலே ஸாவரகுகுண ஸர்பேசவரணுகு அநதயாஹ சேஷமாய ஐஞாநாதத வகணமாக ததீய சேஷத்வ பாயநதமாயிருக்கும் ஆதமஸவ ரூபத்தையும் ஸமணரேஹேதுபூதாவிதயாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவருத்தி யையும் பரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம் பரதம் மதயம் பதவகலீரனடோடும் சோத திருக்கையாலும்;

தாமரையுதிததனிப்பெருநாயக என்று தொடங்கி, *எம்பெருமாமாயன்* என்று தலைகட்டுகையாலே நாராயண பதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதியுத்தமான பராயவஸ்துவையும், *தனிமாததெய்வததயயவர்க்கினி நாமாளாகிலேயிசையுட்கொல்* என்றும், *ஊழிதோறுழியாவாது வாயிவென்று யாததோழ விரையுட்கொல்* என்றும், அந்த பதத்தில் சதுரதயாததமான பவஸவ ரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே பராய பவனகலீரனடையும் பரதிபாதிக்கிறதிரூ வாகிரியம், பரகருதி பரதயயாமசங்களாலே ததுபயபரதிபாதகமானதரு தீயபதத் தோடே சோநதிருக்கையாலும் இரண்டு பரபநதமும் திரும்பநதரத்தோடே சேரும் *நெறிகாட்டி நீகருதியோ* என்று உபாயாதநதவகண்காட்டி என்னை யகறற்பபாயகருதியோவென்கையாலே *ஸாவதாமாத பரிதயஜு* என்கிற உபாயாதநதரவகலீரனடைய பரிதயாஜுயதையையும், *வெங்கோட்டேறேழுடனே கொள றுனையே மனததுக்கொண்டு* என்று *மாமேகம் சரணம் வரஜு* என்கிற மாநலாநீய வலாயரூபமான உபாயவலீகாரததையும் *சீரார் மனததில் வனதுபததை மாற்றினேன் வாடுகிரினததிலைன் கண்ணாலயான்* என்றும், *எம்மிறையா தத்தவருளெனனும் தனடாபடிதது-வவவினையைக காணும் மலையும் புகக்கடியான்* என்றும், *அஹ தவ ஸவயயேயோ மோகடியிலையாமி* என்று உபாயபூதன பண னும் ஸாவபாபவிமோசததையும், *வாடுனெறி கடலோ* என்று தொடங்கி* வன தயரை-மருகரு-கணடியலால்* என்று விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாத படி தன்னடையே விட்டுப்போயதது என்கையாலே 'நாணும் வேண்டா நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்' என்கிறவிஜாததததையும், *அடர் பொன்னடியான்* என்று தொடங்கி *யாதாவிய யாதே இனி* என்று 'இனி காம் மிருததென? நதிததென? ஏதானு நமக்கெனவரும்' என்று *மாகசு* என்கிற பதத தாலே பவிதமான நிப்பரதவாதுஸநதாதததையும் சொல்லுகையாலே உபாயபரதி பாதகமாயிருக்கிற திருவநதாதி சரமசலோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) என்றது சொன்ன பரபநதவக னென்றபடி.

210 சரமபரமநதமான திருவாயமொழியின் தவயாதத பரதிபாததவம் விஸதரேணுப்பாதிகவெணடுகையாலும் ததவிஷயமாகத தம்முடைய திருததனம் யனா பிள்ளை ஒரு பரபநதம் முனபேயிட்டருகையாலும் அதிலே தாசிபீதது விடக்கடலோ மென்று (தவயாததம் தீராக சரணுகதி யென்றது ஸாரணங்க்ரஹத திலே) என்கிறா

210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணுகதி யென்றது ஸாரணங்க்ரஹத்திலே.

அதாவது—திருவாயமொழி, பததுப்பததாலும், சரிய பதிதவம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவருத்தி பாயநதமாக தவயத்தில் பரதிபாதிதமான பததத்த

தததையும் பரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க்கொண்டு தீர்க்கசரணாகதியாயிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது-பிள்ளையருளிச்செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற பரபந்தத்திலே யென்கை

அந்த பரபந்தமாவது தானேதென்னில். “அகில ஜகத்திதாநுசாஸநபரமான லேத ஈதிலும் வேதோபப்ருமஹணர்த்தமாக ப்ரவருத்தங்களான ஸ்மருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸத்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸாவேசவரஸாவஸமமாய் நம் ஆசாயாகளுக்கு ஆபத்தநமாயிருநதுள்ள அர்த்த தவயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே தவயமென்று திருநாமத்தைபுடைத்தாயிருந்துள்ள வாகயதவயம் பத்தாததத்தை பாதிபாதிக்கிறது அதாவது—சரிய பதித்தவமும், நாராயணதவமும் நாராயணனுடைய ஸாவிலாகசரணயமான சரணரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய பராபகதவமும், துகோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸரமபமும், லக்ஷ்மீத வலஸ்பருடைய நிலொாதமகைங்காய ப்ரதாநார்த்தமான நிநயஸம்பந்தமும், கைங்காயபரதிலஸம்பந்தியான ஈசவரனுடைய நிர்திசய போக்யதையும், ஸர்வ ஸ்வாமிதவமும், நித்ய கைங்காயமும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக் நிர்சேஷ நிபர்ஹணமுகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஈதருசார்த்த விசேஷபரகாசகமான மந்தர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பெளருஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துபகதாலும் இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவேசோததநுஸந்தித்துப் போருவர்கள், அதில் முதலபகதால் *மலர்மகா ஸ்ரீரம்பு நமரும் பெருஷ்டுகள்* என்றும் *மலர்மகா ஸ்ரீரம்பு நமரும்* என்றும் *திருமகளார்* *விஷ்ணுவன்* என்றும் *திருவின் மணவன்* என்றும் *பூமுகளார் தனிகுகளவன்* என்றும் *மைநதனை மலர்மகா மணவாளனை* என்றும் சரியபதித்தவ ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

இரண்டாமபகதால்—*எம்பெருமாள் நாரணனாகு* என்றும் *எம்பிரானெடமான நாராயணனாகு* என்றும் *நாரணன முழுவேழுபகதால் நாரணன்* என்றும் நாராயணதவம் பரதிபாதிதமாய்த்து, மூன்றாம் பகதால் *நம்மமலராமபகதாமரை* என்றும் *அங்கதிரடியன்* என்றும் *அவன பாதிபகதாமரை* என்றும் *அனறுதகோகடவியபெருமான கண்கழல்* என்றும் *மூவுலகுப் பகதாபுதேத்தம் சேடியான்* என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணரவிந்தயுகளம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, நாலாமபகதால்— *இலங்கைநகர் அம்பெரியுயத்தவர்* என்றும் *வலவினை நிகரகும் கண்ணனை* என்றும் *தொல்வினை தீர* என்றும் *வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன ஞாலத்து வியவே* என்றும் *மேவி நின்ற தொழுவார் வினை போக* என்றும் *பிறநதும் செத்தும நின்றமும் பதைமை தாந்தொழிந்தேன்* என்றும் *நோயெ மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழிய* என்றும் *வேடகையெல்லாம் விடுத்து—சுட்டரிய திருவடிக்கண்கூட்டின* என்றும் *அஃதே யுயப்புகுமாறு* என்றும் *உயவுபாயம் மறநின்மைதேறி* என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திஷ்ட பராபதிதாதவ லக்ஷணமான ப்ராபகதவம் பரதிபாதிதமாய்த்து, அஞ்சாமபகதால்— *தமியேனுக்களாய்* என்றும் *ஆறெனக்கு நின்பாதம் சரணாக* என்றும் *உனலெல்லால்* என்றும் *கழலகளவையே சரணாகக்கொண்ட* என்றும் *நம்பெருமானடிமேல் செமங்கொள் தென்னருகாச ஈடகோபன்* என்றும் *நாக்கனைஞ்ச நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகர்ந்தையனும்* என்றும் தக்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ப்ப விஸரமபம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, ஆறாமபகதால் *திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து* என்றும் *அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே* என்றும் *ஓசிந்த ஓண்டலராள கொழுநன்* என்றும் *எனதிருமார்வறகு* என்றும் *கோலத்திருமா மகளோடுனை* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத்வலஸ்பர்களுடைய நிநய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஏழாமபததால்—*கண்ணலெழுமுதே* என்றும் *கொடியென பருகினனழுமுதே* என்றும் *அல்கடல் கடைந்தவாரமுதி* என்றும் *திருமாவீண சோ இறப்பெதிரா காலம் பருகிலுமாவனோ* என்றும் *இவ்வேழுவுகை வினபம் பயக்க* என்றும் கைவகாய பரதிலம்பநதியான விசுவரணுடைய திரதிரயபோகயதை ப்ரதிபாதித மாயதது. எட்டாமபததால்—*அடியினின் பெரியவம்மரணே* என்றும் *விண்ணவா கோனதங்கள் கோனை* என்றும் *அமாந்த நாதனை* என்றும் *மூவுககனி* என்றும் *நோபட்டிற்ற மூவுகக்கும் தாயகன* என்றும் காவலலவாமீதவம் பரதிபாதித மாயதது, ஒன்பதாமபததால் *பண்டைநாளாலே தினதிருவுருளும் பங்கயத்தான திருவுருளும் கொண்டு தினகோயில சீயதது* என்றும் *தினதீரத்த வடிமைசு குற்றேவல்* என்றும் *தொடாந்து குற்றேவல் செயது* என்றும் *கொடுவினயேனும் பீடிகக்* என்றும் *உறுவதிதுவென றுணக்காடபட்டு* என்றும் *ஆடகொள வாடுதது* என்றும் *நாணும் மீளாவுடிமைப்பணி செய்யப்புகுநதேன* என்றும் நிதய கைவகாயம் பரதிபாதிதமாயதது பததாம் பததால்—*துயா கெடும கடிது* என்றும் *கெடுமிடராய* என்றும் *எழுமையிமதம் சாரா* என்றும், *நீருமோய வினைகெடுவலாம்* என்றும் *இப்பிறப்பறுக்கும்* என்றும் *என்றன் திருவுலாமிட்டா கெடுநதோறும் நாகன விவக வினபுறுதும் எம்பெணமையாநீருய* என்றும் *பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுததானும்* என்றும் *பிறவிததுரா கடிநதேரம்* என்றும் *வினையோபித்த வினையாமினவெலவாம்* என்றும் *அமரா வினையின* என்றும் *கருநகம் புகலொழிதது* என்றும் *பிறவி கெடுததேன* என்றும் *தடுமாற்ற வினைகள் தவிாததான* என்றும் *அநதிதொழுது சொல்லு* என்றும் *அவாவற லீடுபெற்ற* என்றும் கைவகாய பரதிபாதக நிசசேஷதிபாதுறைய பரதிபாதிதமாயதது. இப்படி சரிய பதிதவ பரமுகங்கனாய கைவகாய பரதிபாதக நிசசேஷ திபாதுறைய பாயுததகனாயிருந்துள்ள உபாதேயாரததகனை பரதிபாதித கக்கலதாயிருந்துள்ள வாகயதவயமும் திருவாயமொழியும் பகவச்சாணாததி கனாய அநதியோபாயராயிருக்கும்நிகாநிகழுகு, காவிகெடிஹதுவாகவும் யோக ஹேதுவாகவும் ராவரபாதிநீடுவதுவாகவும் யாவச்சார்பாதமறுவதிதயம்* என்றரு விசசேயத இப்பரபததென்கை. இப்படி திருவாயமொழியினுடைய தவயாரதத பரதிபாதகதவததை விசதமாக ஆசார்யாகனருவிச செயது வைகையோடு ஸ்வப்ர பதத்தில வகதவயாமசததை ததப்பரபதத்திலே தாசிப்பித்தாராயதது, 210

211 ஆகவிப்படி தவயாரதத ப்ரதிபாதகதயா நிராக சரணுகியாயிருக்கிற திருவாய மொழிகு மபுறமசார்யாகனருவிச செய்யும் அாததயோஜன்களை யருவிசசெய்கிறா (மூன்றில் கருக்கிய) என்று தொடங்கி.

211 ஆன்மில் கருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணனை ஒன்று பயிலேறு கனாகு விதி சொன்னால் ஒருக்கொண்ட நோற்ற தாளும் எய்ய வொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாகக் என்பதிலே பாப்புக்கையாலே ஐந்தையும், அருளினன் விடுபெற்ற வெண்கை யாலே ஐந்திற் மிரண்டையும், தொழுது கூர்ந்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்தலக்ஷண வுருத்தியாலே இரண்டி லென்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

அதாவது—மந்தர்ஸலோகங்களில் ஸவகரஹேனோகதவகனான அாதத விசே ஷண்களை தவயத்திலே விவரிக்கும்போதே, பூரவப்ரபததரயத்தினும் ஸவகரஹேண சொல்லப்பட்ட அாததப்பஞ்சகதையும், சருதிசசானையாலே அவயயருபெண

ஸலாநுபவ முகத்தாலே பரத்வத்தில பரதவத்தை பரதிபாதித்த *உயர்வறவுயர் நலமும், இந்நிலாஸ புராண பரகரியையாலே அந்வய வயதிரேகைகளிரண்டாலும் பரோபிதச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பரதவத்தை பரதிபாதித்த *நினைவன வீறும், மோக்ஷபரத்தவ கந்தத்தாலே பரதவத்தை பரதிபாதித்த *அனைவதரவிலை யும், அாசாவதாரத்திலே பரதவத்தை ப்ரதிபாதித்த *ஒன்றுந்தேவுமாகிற நானு திருவாய்மொழியாலும் பரஸவரூபம், பகவாசேஷதவத்திலும் தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு உதேதேசயமென்று பரதிபாதித்த *பயிலுஞ் கடரொளியும், சேஷதவபுறிப்பூதங்களான ஆதமாத்மியங்கள் தயாஜயமெனவிற வயதிரேகத்தாலே சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவரூபமென்று பரதிபாதித்த *ஏகுளுண்மின்றியோனும், பகவானுக்கு இவ்வாதம் வந்து பரகாரதயா சேஷமாய் பரகருதே பரமாய ஐஞாநாதந்த ஸ்ஷண்மாயிருக்குமெனனுமத்தை பரதிபாதித்த *கண்கள் சிவந்தும், அநயசேஷதவபரஸங்கமம் அஸ்தமயமாய் படியான அநின அநதயாநாதவத்தை பரதிபாதித்த *கருமானிகக மலையுமாகிற நானுதிருவாய் மொழியாலும் ஸவஸவரூபமும், வயதிரிகத் விஷயங்களைப் பற்றுக்கக்குடலான அஹங்காரமகாரங்கள் தயாஜய மென்ற *சொன்னாலு விரோதமும், ஐசுவாய கைவலயங்கன தயாஜயமென்ற *ஒருநாயகமும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரும் பரிகரஹங்கள் தயாஜயமென்ற *கொண்ட பெண்டிருமாதிரி நானுதிருவாய் மொழியாலும் விரோதஸவரூபமும், *நோற்ற நோன்பிலேன்* என்று அஞ்சநய பூலங்கமாக *ஆடுநைக்கு நின்பாதமே சரணுகத் தந்தொழிந்தாய்* என்ற *நோற்ற நோன்பும், *கண்வாய் துன்பம் கண்யாதொழியாய் கண்கள் மறுதிலேன்* என்று அநநயகத்தில பூலங்கமாக *கழல் கலையையே சரணுகக்கொண்ட* என்ற *ஆராவழ் தும், *வைகளும் வினையேன் மெலிய* என்று பகதி பாரவசயம் முன்னுக், *நம் பெருமானாடிமேல் சேமவகொள தெனருகூச சடிகோபன்* என்ற *மாயேய நோக் கும், *எனதகியை நினறு நினறுருகியென்கின்ற* என்று தரித்து நினறு அவன குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதிலயம் செவ்வா நிறக், *நாகணிகிச நம்பிரான் சரணேசரண நமக்கென்று நாடொறு மேகிந்தையாலும்* என்ற *பிறத்தவாறுமாகிற நானு திருவாய் மொழியாலும் உபாயஸவரூபமும், *தனக் கையாக* என்று கைவகாயத்தல் ஸவாதத்ததா நிலகுத்தியை ய்பேசுதித் *எம்மா விரும், ஸாவகாலாவிலிஷ்டமான கைல் சேஷவருத்திகளையும் பண்ணவேணுமென்று பாரித்த *ஐழிலிலகாலமும், அதுதான் பாகவத கைவகாய் பாயந்தமாகவேணு மென்று மநோரதித்த *தெடுமாறகடிமையும், அதுதனவில பரஸமருத்தபேக பரயோ ஐந்தவத்தைச் சொன்ன *வேயமருதோளினையுமாகிற நானுதிருவாய்மொழியாலும் பல ஸவரூபமுமாகக்கொண்டு இருப்பது திருவாய்மொழியிலே விசத்மாக பரதிபாதித்து மறன்ற யென்பது திருவாய்மொழியாலும் அதுதனவையே விஸ்தரிகையாலே, அரத்த பஞ்சகத்தையும் இப் பரபந்தத்துக்கு பரமேயமெனறும், —*மயாவற மறிதல் மருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவறறு வீடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டுகையாலே அவஸவநதிலும் வைத்துக்கொண்டு பரதநாமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு பரமேய மெனறும், —*தொழுதெழென் மனனே* *விருப்பே பெற்றமுத முண்டு கனிதேன* *மேலித் தொண்டுஉகனித்து அத்நிதொழுது சொவரூப பெற்றேன்* என்று சொல்லப்படுகிற *பத்தாளுஜவீபுடதல் *நமிதிதேயல் வாநித் லங்களாகிற முகத் லக்ஷணத்தாலும், *விபநவல* *என்றிறவாக்களப்போலே, *சோறபணி செயாயிரம்* என்று சொல்லப்படுகிற வானிக வகுத்தியாலும் அவவி ரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு உபேயமொன்றையுமே இதுக்குபரமேயமெனறும் சொவறு மென்கை

(இருப்பதிலே விசத்மாககி யென்பதிலே பரபுக்கையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமெனறும்) என்றவிறு *இப்பரபந்தங்களில் ஸூகதிகள், பராபயனான எம்பெருமானுடைய ஸவரூபப்ரதிபாதத் பரமாயிருக்கும் சில, பராபதாவான

ப்ரதயகாத்ம் ஸவரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தயுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில, ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில, அவவிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும்—என்று ஈட்டில் யோஜித்த க்ரமம், உபாயோபேயங்களிரண்டையுமிதுக்கு பரமேயமெனனு மென்றவிது—இவையிரண்டுமே பரதாநபரமேயம்; இவவுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னொன்றைக்காக ப்ரதயகாத்ம்ஸவரூபமும்; உபாயபூதனும் உபேய விஷயமும் இன்னொன்றைக்காக பரஸவரூபமும், உபேயப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவாதயமாயிருக்கும்து இன்ன தென்கைக்காக விரோதிஸவரூபமும் சொல்லுகிறதை யென்று நினைத்து உபேயமொன்று மிதுக்கு பரமேயமெனனுமென்றவிது “இவற்றிலுத்தேசயம் பலம் ததாத்மமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது” என்று ஈட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே பரதாநம் மறழை நாலுஞ்சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பநதியையும் ததாசரயத்தையும் ததவிரோதியையும் உவ்விரோதி நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிகைக்காகவாகையாலே தச்சேஷமாகச் சொன்னவிதனையென்றுநினைத்து (211)

212 இனி பரதம் சரம பரபநதங்களினுடைய ஸங்கரஹங்களான முதல் பாட்டுகளில் ப்ரதிபாதயாத்தங்களை ஸபஷ்டமாகவருளிச்செய்கிறார் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

212. ஹ்ஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஒருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய்யாய்வு பிறந்ததுவான் விண்ணப்பம்தொழுதெழுென்ற பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வரபந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக தத்யாமோந உபதேசவிஷய அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹிதம்.

அதாவது—“ஓரெழுத்தோருரு* என்னும்படி திருமந்தரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய்* ஒமித்யேகாக்ஷரம்* என்று ஏகாக்ஷரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸய ப்ரகருதி வீநஸய* என்னும்படியே அந்த ப்ரணவத்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாயமொழியாகிற பரபநதங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுகளிலே, *இமையோர்திலைவா* என்றும், *அயர்வறுமமரர்களதிபதி* என்றும் ஸலிரிலேய்மாய ஸாவாதிகமாயிருக்கும் பரஸவரூபத்தையும், *அடியேன* என்றும் *என மனனே* என்றும் சேஷபூதமாய்பரிசுத்ததநதக்ரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், *பொய்நறின ரூானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும், *மயாவ* என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதிஸவரூபத்தையும், *உயிரளிப்பானெநநிற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய* என்றும் *மதிநலமருளினன்* என்றும் லேககரக்ஷணுர்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கருபையே உபாயமென்று உபாயஸவரூபத்தையும், *செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றும் *தொழுதெழு* என்றும் சேஷிவிஷயத்தில் கரணதரயத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யம் பரமபுருஷார்த்தமென்று பலஸவரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்த பஞ்சகத்தோடே, *பொய்நறின ரூானமும்* இத்தயாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகின்றவளவில், உத்பத்தி விராசாதியோகத்தாலே அஸத்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயததிலாத்மஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்காம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்ம மடியாக வரக்கடவதான மாமஸாஸ்ருகாதி மஸரூப தேஹஸம்பநதமுமென்றவற்றினுடைய ஸவரூபங்களும், விப்ரதிபத்திஹேதுதவம் ஸமஸாரஹேதுதவம் ஸவரூப திரோதாயகத்வம் உத்தரோத்தரங்களில் பூர்வ பூவகாரணதவம் *இனியாழு

ருமை* என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம் ஸோபாதிகதவம், *மயாவறுமதிநல மருளின்ன்* என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாததிவாததயதவம் முதலான ஸவபாவங் களும், *இமையோர தலைவா—அடிபேன்* *அதிபதி—அடிதொழுது* என்கையாலே ஆதமாவகமும் சசுவரணுகருமுண்டான சேஷ சேஷிபாவமையததமும், *உயிரவிப்பா னெந தினர யோனியுமாயப் பிறந்தாய்* என்றும் *மயாவறுமதிநலமருளின்ன்* என றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும் ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ்ஞாதத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவநீஹதவான ஜ்ஞாதபகதிகளைத் தன் கருபையாலே தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே சசுவரனுடைய ரக்ஷணகரமமும், *உயாவறுஷ யா நலம்—துயரறு சுடரடி* இமையோர* அயாவறுமமராகன்* என்று குணவிகரஹ விபுதிகளும், அந்த ஸலீரிகளை முன்னிடுகையாலே ததியாபிமாளமும், *நிளறு கேட டருளாய்* *தொழுதெழெனமனேன்* என்று நெஞ்சுபோலே பவயனுன் வீசுவரனும் அப்படி பவயானொரு முப்பதேச விஷய மென்னுமதும், *நலமருளின்ன்* என்று பகதி யைத் தந்தா என்கையாலே அந்யாபதிசத்துகளு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான ஆதததகளும் ஸங்கரஹேண சொல்லப்பட்டன வென்கை (அந்யாபதிசஹேதவாதி களும்) என்றவிடத்தில் ஆதிசபத்ததாலே மறறும் வேதாந்த ஸங்கரஹ தாதபா யங்களான அரததவகன பலவுமீவற்றிலே ஸங்கருஹிதபகசென்னுமிடம் காட்டப் பட்டது (212)

213 அவிசநபரிஸமாபதி பரசயகமநாராததமாக பரபததாரமபததிலே ஆசரிக்கப் படும ஆசிர நமஸகரியா வளது நிரதேசனகளாகிற மங்களாசாரங்கன இதிலுமுன் டோவெணனு மாகாஸகக்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறா (அடி தொழுது) இதயாதி

213. அடிதொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்துதித்தேச நாள்கார ஆசீர்ஸுக்களுமுண்டு.

அதாவது—*துயரறு சுடரடி* என்கையாலே வளதுநிரதேசமும், *தொழுது* என்கையாலே நமஸகாரமும் *எழு* என்கையாலே ஆசீர்ஸு முண்டெனற்படி இப்படி நாமொரு பரபததம் பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்தது இவா செயததன றிகசகே, திரம்பினேவெரி நெலிககுமாபோலே நிமிதிற வாயகரை மிடைத்து புறப்பட்ட சொற்கள இவா பாகரததாலே ஸோகத்தைத் திருத்தக கோலுநிறைவெசவரன றினைவாலே ஸாவலக்ஷணேபதமாயத தலைக்கட்டின பரபததமாகையாலே இம்மங் களாசாரங்கனும் கோணவிழக்காட்டாலே பவிததன் விததனையாகையாலேயாயதது, “அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன” எனகுதி (212) டென்று விட்டது.

214. இனிமேல இப்பரபததம் பததுப்பததாக அவதரித்ததின் பரவாஜதத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக வருளிச்செய்கிறா (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி

214. சாதானம்நன்னு மயர்வறமாசறுக்கும் தெருள்கொள்ளப் பத்தா வர் அடிமையறவுரிய தோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றறும்வா னின் தாளின்மீழுகக்கீழ் இன்பக்கதபயக்கும் ஊடுபுக்கு ஸுவஸ்து முருகாநிற்ப சேன்னும் ஸம்மயத்தாலே வாக்யன் பத்தினுய தோற் றமியேலே தோற்றங்களாசிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதின் ஆயிப்பாவம்.

அதாவது—*சாது சனத்தை நலியும் கருசீனேச சாதிப்பதற்கு* பரிதராணய* இதயாதிப்படியே ஸாது பரிதராண துஷ்கருத விநாசாராததமாக அவன் அவதரித் தாப்போலே, இதுவும், *நன்னுவுகரர் நவிலெய்த நலவமமரா பொலிவெய்த* என்று பகவத் பரிபிக்ஷுதரான ஆஸுரர்கருதிகள மண்ணுண்ணவும், பகவத் பகதிபரரான

தெலப்ரகருதிகள் வாழ்வமவதரித்ததென்றும்* மயாவதமநிதல் மருளினன்* என்று அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பகதிகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒலிபுகழாயிரத்திப்பதது உளததைமாசறுக்கும்* என்று மன்ஸஸாகு மாசான் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி *தெருள்கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம்* என்றும் *தூயவாயிரத்திப்பததால் பததராவா* என்றுஞ் சொல்லுமிறபடியே ஜ்ஞாநபகதிகளைக் கொடுக்குமென்றும், *அடிமை யறக்கொண்டாய்* என்று தனக்கு அநந்யாத்ம சேஷமாக அவன்யகிகையிக்குமாபோலே, இதுவும் *உரிய தொண்டராகமுட்கமுண்டாறிகே* என்று ததநந்யாத்ம சேஷமாககுமென்றும் *நோய்களறுக்கும் மருந்தே* என்கிறபடியே அவன் ஸமஸார வயாதி பேஷஜமாமாப்போலே இதுவும் *உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்ரும்* என்று ஸாமஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாயத்து போம்படி பண்ணுமென்றும், *ஏற்றும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு* என்று லவ்யததநதபால் பராபிகக்லரிதான் பரம்பதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே இதுவும், *வானின் மீதேற்றியருளசெயது* என்று பரம்பதபராபதையைப்பண்ணுவிக்குமென்றும், *தனதாளின்மீதே சோதது* என்கிறபடியே அவன் பாத்தோபதாநயிப்போலே திருவடிகளின் கீழே சோததுக்கொள்ளுமாபோலே, இதுவும் *அருளியடிக்மீடுத்தும்* என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சோததுவைக்குமென்றும், *இன்பககதி செய்யும், என்கிறபடியே அவன் தன்னோடநவமித்தாக்குத தன்னுடைய அநுபவமவிரி நிரிசியாநததபுகதமான பராப்யதத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், *எவ்வனே சொல்லி லுமின்பம் பயக்கும்* என்று ஸ்வாநவீத சேதநாகு பகவததுபவாநததத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; *ஊடுபுககெனதாவியையருக்கியுண்டிருகின்ற தினநனை* என்கிறபடியே அவனதனை அநுபவிக்விழிநதாரை தரவ தரவயமாம்படி யுருக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகும்* என்றும் *ஊற்றின் கன்னுண் மன்ஸஸிப்பா யுருகாநிற்பா நீராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தனைய் யுபபவிக்விழிநதாரை தரவ தரவயமாகு மென்றும் இப்படி அவனோடு ஸாம்ய முடைத்தாகையால் வாய்ஞான ஸாவேசவரனுடைய *பத்தியு தோற்றம்* என்கிற பத்தவதாரம்பிப்போலே *தோற்றவகனாயிரம்* என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவியப்பாவமென்கை. இததால் வாய்ஞான ஈசவரனோடு பல்படியாலும் ஸாம்யத்தை யுடைத்தாகையால் அவனதான் லோகரக்ஷணர்த்தமாகப் பத்தவதாரமாவதரித்ததாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணர்த்தமாகப் பத்துப் பத்தாக அவதரித்த தெனறதாயதது. (214)

215 இனி இப்பததுக்களையும் இவற்றின் ஸமுதாயமான பரபத்தததையும் ஆழவாரா சலாகித்துப் பேசின பாகரவகளில் ஸாபிராயபதையை ஸதருஷ்டாநதமாக வருணிச செய்கிறா (ஐந்தினோடு) என்று தொடங்கி

215 ஐந்தினோடுஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறேசொன்ன பத்துநூறு ஓராவிரமென்றும் ஸாபிராயம்.

அதாவது—முன்னிலைநுபாட்டுக்கொடுக்குதும் பின்னிலைநுபாட்டுக்கொடுக்குதும்மாகையாலே *ஐந்தினோடைநதும் வல்லா* என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொடுக்குதும் ஒருபாட்டுக்கொடுக்குதது மாகையாலே *ஒன்பதோடொன்றுக்கும்* என்றும், பத்துபாட்டுக்கும் சேர வொரு கருத்தாகையாலே *பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்து* என்று சொன்னவைபோலே, *நூறே சொன்னவோராயிரம்* என்று கிழிமிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே நூறு நூறுக்சொன்ன ஆயிரமென்றும் *பத்து நூறுவளிப்பதது* என்று பத்து நூறென்றும் இப்படியு பத்துகளைப் பிரித்துச் சொன்னதும், *தேசியசொன்ன வோராயிரம்* *மிகவோராயிரம்* அவாவிலந்தாதி

கனாலிலையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேர்ச்சொன்னதும் பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும் ஆயிரத்தையும்சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத்தாகையாலே ஸாப்பிராயமென்கை (215)

216 இனி பத்துக்கள் தோறும் உபதேசப்பரமான ஒரொரு திருவாய்மொழி பரதாதமாய அவலோபத்துக்களுக்கு அவலோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காமிருக்கும் படியை ஸத்ருஷ்டாததமாக வருணிச்செய்கிறா (பாட்டுக்கு க்ரீவையும) இதயாதி

216. பாட்டுக்கு க்ரீவையும பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து

அதாவது—பாட்டானால் க்ரீவையோடே தலைக்கட்டவேண்டுகையாலே பாட்டுக்கள் தோறும் க்ரீயாபதம் பரதாதமாயிருக்கும்படியாலும், ஒரொரு திருவாய் மொழிக்கு பரதவம், பஜநியதை, ஸௌஸ்பயம் அபராத ஸஹதவம் என்றபெயரால் தனித்தனி யே கருத்துக்களாகையாலே பத்துப்பாட்டுகளுக்கு கருத்தான நிதாதம்சொல்லும் பாட்டு பரதானமாயிருக்கும்படியாலும், நூறு பாட்டுக்குப் பிரோபதேசப்பரமான பத்துப்பாட்டுபரதாதமாயிருக்குமென்கை இததால் பாட்டுகளுக்கு க்ரீவையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதாதம்சொல்லும் பாட்டிலும் தாதபாயமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் பிரோபதேசமான பத்துப் பாட்டிலே தாதபாயமாயிருக்கு மென்றதாயத்து, *பிணங்கியமர் பிதறும்* என்கிறபடியே பேரளவுடையரான நிதய ஸூரிகள ஸவஸவாநுபூத குண தாரதமயங்களைச் சொல்லி ஸரஸவியாத கோலாஹலம் பண்ணும்படி யிருக்கிற அவனுடைய பரதவ ஸௌஸ்பய ப்ரயுக்தமான குணவிசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மாஸ்புஜித்ததுத் தலைக்கட்டவொண்ணுமையாலே *அடியார்கள் குழாவக்களையுடன கூடுவதென்றுகொலோ* என்று கூட்டரான ரஜனுஞ் சரத் தேடிவவனவிலே கிடையாதபடி துரஸ்ததராக, ஸந்நிதீயதிரான மைனாரிக ளுடைய அநாதமகுணம் பாராதே பகவத் குணங்களிலே மூட்டித்திருத்திக் கூட்டிக் கொள்கை தேட்டமாய உபதேசத்திலே ஒருபயடுகையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிறே, (216)

217. இவற்றில் பகவத் பகத் பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்பர்ய மேதென்னு மாகாங்கைஷிலே அருளிச் செய்கிறா (பகவதபகதபரங்கள்) இதயாதி.

217 பகவத்பகதபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

அதாவது—*பயிலுருகடரோளி முதலான பாகவத் பரங்களான திருவாய்மொழிகள் *ஜியோதிஷ்டோமேந ஸவாகககாமோ யஜேத்* என்கிற விதிகு ப்ரயாஜாதிவிதிகள் சேஷமாய், அவற்றினுடைய அநுஷ்டாந்ததோடே அது பலபாயநதமாயத் தலைக் கட்டுமோபோலே, *திருநாரணத்தான காலம்பெறச் சித்தித்துயமமினே* *நலமநத் மிலஸ்தோ நாடுபுருவா பலமுநதுசீவ படியினேவாதே* என்று விதிகிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோடொழியாத தலைக்கட்டாமையாலே பகவதாச்ரயணவிதிகு சேஷங்களென்கை அதலா, பிரோபதேசப்பரமான விதில் பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களையும் பரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விதியோகமெதென்கை வருணிச்செய்கிறா (பகவத் பகதபரங்கள்) இதயாதி. அதாவது—பகவத் பரங்களாயும் ததபகதரான ஜீவபரங்களாயும் அவவவகுணங்களை பரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண காத்தாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை (217)

218. இப்படி பததுதோறுமுள்ள வாததங்களைப் பிராபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விவதரேன மேல யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளமற்றி, பரதவாதிகளுள் விசிஷ்டானுள் ஸாவேசுவரன் தமக்குப் பிறப்பித்த தசாவேசவுகளைப் பத்துத் தோறும் வெளியிடுகிறுரென்று ஸங்கரநோண வாய்பாத்த மருளிச் செய்கிறார் (பரதவ) இதயாதி சூர்ணையாலே.

218 பரதவ காரணத்துவ வ்யாபகத்துவ நியந்த்ருத்துவ காரணிகத்துவ சரணயத்துவ சக்தத்துவ ஸந்தயகாமத்துவ ஆபத்தஸகத்துவ ஆர்த்தி ஹரத்துவ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வவேதந் மறப்பற்று ஜுப்திப்பலமுத்தி தலைசே, நிஷ்கர்ஷித்து, யோஷ்பலவ்யுத்தி செய்ய ஆர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலர்ந்யருசி யோழித்து, விரக்திபலராகம் கர்யமிக்து, பிரோபலோபாயத்தே புருத்து, ஸாததபலோபகாரகமைகமறின்றி, க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சன பலப்ராப்தி மரணுவதியாகப்பெற்று, காலஸந்தி பல கதிக்குத் துணைகூட்டின தம்பேற்றைப் பிராறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

அதாவது—ஸாவஸமாத பரனாய, அந்த பரதவபரகாசகமாமபடி ஸர்வகாரணபூதனாய, ஸோகதநில காரயகாரணங்களேபோலன்றிகே உபாதாந காரணமும் தானையாகவையலே காரயபூத ஸமஸ்தவஸ்துகளுக்குமே வயாபகனாய, அந்த வயாபதிதன் ஆகாச வயாபதிபோலன்றிகே அந்தராதமதயாவாகையாலே ஸாவநியநதாவாய, அந்த பரதவாதிகளைக் கண்டு வெருவவேண்டாதபடி பரம காரணிகனாய, இப்படி கருபாவானுகையாலே ஸாவ சரணயனாய, சரணயக்குதயமான அநிஷ்ட நிலகுத்திஷ்ட பராபதிக்கரணத்துக்கிடாமபடி ஸாவசக்திபுத்தனாய, அந்த சக்தியாலே நிதயமாகக்கலபித்த பதநீ பரிஜநாதிகளையுடைய னுகையாலே ஸதய காமனாய, அந்த போகங்களிலே அநயபரனாயிருந்துவிடாதே பரனயாதயாபத்துக்களிலே க்ருதவி விலாவிபூதியை ரகசிக்கையாலே ஆபதஸகனாய, இப்படி ஆபதஸகனுகையாலே ஸமஸாரதாபாதாததரான ஆசரிதாக்கு ஆததிஹரனாய, இப்படி பததுப் பததானமும் பரதிபாதிதமான பதது குணத்தோடும் கடியிருக்கிற ஸாவேசுவரன், *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே பகதிருபாபந் ஜஞாத பரதாதமுக்கேத அஜஞாதத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க, அததாலே தத் விஷயஜ்ஞாநமாகிற தத்வவேதநதநில, *மறப்படுவெனினி யானெனமனினி* என்கிறபடியே விஸமருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாநபலமான மோக்ஷத்தை *நிஸசெமமாயாத பதபுத்தலை சோதது* என்று ஸவருபாநுருபமா நிஷ்காஷித்து, அந்த யோக்ஷத்துக்குப் பலமான கைகாயருப் வருத்தியை *வஸூவிஸாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று ஆததித்து, அந்த புருஷாத்தத்துக்குப் பலம் அநயருசி நிவருத்தியாகையாலே ததபலமாக *ஹுனருவி கண்டவினபம-சிறநின்பம-ஒழிந்தேன்* என்று அநயபுருஷார்த்தங்களிலே ருசியைத் தயிர்நது, அந்த இதரவிஷய விரகதிக்குப் பலமான பகவதவிஷயராகம் *கழிய மிக்கதோ கா தவ* எனனுமபடி அதிசயித்து, அந்த நிர்நிசயபரேம பலமான வினம் பாக்கமதவததால் வந்த தவரையாலே *அலாமேலமங்கையுறையாமாபா உன்னடிக்கிழமாநது புருந்தேன்* என்று உபாயவரணமபண்ணி, அந்த ஸாதந்யலமான உபகாரத்துக்கு பரதபுபகாரமாக *உதவிக்கைமமாநென்னுயிர்* என்று ஆத்ம ஸமாப பணம் பண்ணத்தேடி, அவ்வாதமவஸது ததீயமென்றறிகையாலே *அதுவுமற்றுகவளறன்னது-எதுவுமொன்றுமில்லை செயவதிவருமயே* என்று ப்ரத்தபுகாரம்

காணாமல் தடுமாறி, அந்த கருதலுஞதைக்குப் பலமான பரதயுபகாரமாக *தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று பரீதியாலே கலங்கி ஸம்ர்ப்பித்த ஆதமவஸ்துவை ஸ்ரீன்ற லொன்றையுணராததேன்* என்று தேஹாதி கலிலவிலக்கண்ணமாய் அவனுக்குப் ப்ரகாரதயா செஷமாய்க்கொண்டு அந்நயாஹு மாயிருக்கு மென்றறிந்து, அந்த ஆதம தாசத் பலமான பகவத்பராபதியை *மரண மாணுல ஸைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்கிறபடியே சரீராவஸாதத்திலே பண்ணித் தருகிறீரெமென்று *அவனநாஸிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று, இப்படி பராபதிகாலமணித் தானதுக்குப் பலம் அர்ச்சிராதி மாகக்கத்தாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகை யாலே, அவ்வாச்சிராதிதிக்கு *காளமேகத்தையன்றி மறநென்றிலங்கி* என்றும் *ஆததன் தாமரையடியன்றி மறநிலமரணே* என்றும் பரமபதனுளவவன தன்னையே துணையாகக் கூட்டின தம்முடைய பேற்றைப்பேற்றிநது வாழும்படி முதலபத்தே தொடங்கிப் பததுபபததாலும் பரகாசிபித்ததருளுகிறரென்றபடி. இததால் பரதவாதிருண விசிஷ்டருள விசுவரண தமக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த பேறுகளைப் பலமுறிந்து வாழுவீணுமென்று பததுப் பததாலும் பரகாசிபிக்கிற ரென்று பதது நிகழ்ந்ததுக்கு வாகவாாததம் சொல்லப்பட்ட தாயதது. (218)

மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று

ஸ்ரீயா திருவடிகளை சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம்

219. இதில முதல் பததாலே ஸாவஸமாத பரணு ஸாவேசவரண, தன்னுடைய நிர்பேறுதக் கருணையாலே அதுஞானத்தைப் போக்கி பகதிரூபபத ஜூநாதத்தைக் கொடுத்தது. இன்னமிவா நமமை விஸமரீக்கக்கடுமென்று தம்பக்கல அவனதனக் குண்டான ஸநேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திநீரிந்தரவாஸம் பண்ண, அததாலே ஸமசய விபாயய விஸமருதி ரஹிதமான ததவதுஞாதத்தையு டையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவவிஷயம் தனியுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ஸமஸாரிகளையும் பாரதது தயாஜயமான ஸமஸாரத்தின் தோஷத்தையும் தததயாக ப்ரகாரத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும், ததபஜ் ப்ரகாரத்தையும் பஜநாஸ்பநமானந்தரத்தைப் முபதேசித்து, பஜநீயனுளவவனுடைய ஸௌவபயம் அப்ராத ஸஹிதவம், சிவத்ததை, ஸவாராததை, ஆசர்யன ரஸ்யதை, ஆரஹம், ஸாதமய போகபரதவம், பரபகதிபரீகணனைக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாமய மாகிற குணங்களை தாசிப்பியாநின்று கொண்டு, அவவழியாலேப் ஜகத்தினுடைய ஸுகரதவ ரஸ்யதைகளையும், பழிக்கலே ஸாவபலங்கனும் வித்திகுமென்னுமத்ததை யும், பஜநோபகரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நகிகுமென்னுமத்தையும் அறி வித்து, ஆஸின்படி ஸ்ரீகேதயிலே அவனருளிச் செய்த பகதிமார்க்கத்திலே நின்று தேவ தாநதரவகன்கல பரதவசங்கா நிவருத்தி பூவகமாக அவனவிஷயமான ஜூநான ததைக் கொண்டு அவனபகலிலே அநநயபரியோஜந பகதியைப் பண்ணுங்கொ ணென்று தமக்கு அவன மயாவந மதிதல மருகினுப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அதுநாநதிங்குத்தி பூர்வகமாக ஜூநாநபகதிகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறரென்கிறார்.

219— [1] பரபரனுய்நின்ற வளவேழவைப்பாமவையுளும்பர்வான வரதிபதி, மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி [2] மறக்குமென்று நல்கிவிடாதேமன்ன, அயர்ப்பிலென்றுத்தேன் என் சொல்லி மறப்போலென்னுமபடி தத்வவஜ்ஞானவர் [3] கடபடியேம் பிராண விடாது கண்டாய் தீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாய்படி [4] விடுமினென்று த்யாஜ் போபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து, [5] எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து ஆல்பஸத்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஷைஷுத மாக்கி [6] நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மியித்து பக்தி கணநைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய வேவைக்கு [7] எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனுபதும், உத்தியோகத்தே வினைகளும்மாரும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்ற இருபனை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலத்தெய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிஞர் முதற்பத்திலே.

[1] (பரபரனுய நின்ற வளவேழவைப்பாம அவையுளும்பர் வானவரதிபதி) *வரன முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்* *ஆயநிறபரன்* *வளவேழவென முதலாய வாஜோகிறை* *வைப்பாம மருந்தாம்-நலத்தாலுயாததுயாதபாபவன்* *அவையுளதவிமுதல்* *உமயாவானவராதியு சோதி* *அயாவறு மமராகனதிபதி* என்று ஸலஜகத ஸாககாதிதாதருதவத்தாலும், உபயவிபுதி யோகத்தாலும் உபய விபுதி நாதவத்தாலும் பராமய பராகதவத்தாலும், அபரிசேதயாதந்த யுகதையாலும் ஸாவசாரீரதயா ஸாவ சபதலாசயதவத்தாலும், நிதயஸாரிதிர் வாஹகதவத்தாலும், நிதயாஸவகுசித ஜனாநாரானவாகன நிதயானுபவம் பண்ணு நின்றாலும் பரிசேசதிகவொண்ணாத பெருமையையுடைய ஞானையாலும் ஸாவஸ மாத்பரனுவைவன (மயாவறமன்னி மனம் வைக்க திருத்தி) *மயாவற மதிநல மருளி னன்* *மயாவற வெனமனத்தே மனலினன்* என்று ஸவகேவல கருணையாலே ஜனாநாநுதய அநயதாஜனாந விபரிதஜனாநருபமான அஜனாநத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போகலி, பகதி ரூபாபநநஜனாநத்தைக் கொடுதல், இவா திருவுள்ளத்திலே புருநது *சாரத விருவலவினைகளும் சரித்து மாயப்பறற்றுத்தித தீர்ந்து தனபாமனம் வைக்கத்திருத்தி* என்கிறபடியே ப்ரிகக வொண்ணுதபடி இவரோடு பொருதநிககிடக்கிற பரபலமான புணையாபரூப காமககணையும் பாஹ் யவிஷய ருசிவாஸனகணையும் போகலி, அயோகயதாநுஸந்தாதததாலே அகனற வளவிலும் தன் சேதத்தைக்காட்டி யிவரைமீட்டு அலியலெனன்று அகலாதே தனகேக தீர்நது தனபககலிலே நெஞ்சைவைக்கும்படி, த்ரிக கிடத்த நிலத்தைச் செய்காலாகத திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி

[2] (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) *மறக்குமென்று செததாமரைக் கண்ணெடு* *நல்கியெனனைவிடான்* *மறப்பற வெண்ணுளமெனனினன்* என் கிறபடியே இவா இன்னமும் நமமெ வில்மரீகக்கருமென்று நிர்நிசயஸநேஹ தத்தைப்பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர்நோக்கிக்கொண்டு ஒருதாலும்மறக்க வொண்ணுதபடி இவா திருவுள்ளத்திலே ஸதாவர பரிநிஷ்டை யாயிருக்க, (அயாபலெனறுத்திதன் எனசொலவி மறப்போல வெண்ணுமபடி தத்வஜ்ஞானவர்) *பெருநிலம் கடந்த நலையுப்போது அயாபலென்* *துமவ முனதப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயாவறுத்தேன்* *எமபிராணையென்

சொல்லி மறப்பினு* என்று குணஞ்ஞ நிருபணம் பண்ணுதே பூமிப் பரப்பையுடைய பரம்போகயமான திருவுடிக்கி யொருகாலும் விஸமரீயேன, நிரதிசயப்போகயு ணவனை நிரந்தரமறுப்பித்து ஆசரியமான ஜதமமடியாகவும அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப்பெற்றேன, என்கு உபகாரஞ்ஞவனை எததைச் சொல்லி விஸமரிப்ப தென னும்படி, ஸமசய விபாயய விஸமருதி கஸசாத ததவஜ்ஞாநத்தை யுடையாரானலா.

[3] (கடரடி. மேயப்பிரானி விடாது கண்டாய நீயும் நானுமென்கிற ஸ்ஹ்ரு தயாநுபவம் ஸமஸாரிகளுக்கும்மாப்படி) *கடரடி. தொழுதெழென்மனனே* *எம் பிரானித் தொழாய மட்டுஞ்சேமே* *நெஞ்சமே நலவி நலவி* *மலராள மணவாள னைத்துஞ்சும போதும் விடாது தொடாகண்டாய* *கண்டாயே நெஞ்சே கருமன்கள வாய்க்கினறு* *நீயும் நானுமிந்தோ நிறகில மேல மறஞா நோயும் சார்கொடான நெஞ்சமே சொன்னேன்* என்று நிரவதிக தேஜோ ருபமான அவன் திருவுடிக்கிலே நிதீய கணகாயததைப் பண்ணியுஜ்ஞவிகைப்பாரா வெனநெஞ்சே, என்கு பவ்ய மான நெஞ்சே நம்கு உபகாரஞ்ஞவனைத் தொழப்பாராய நெஞ்சே நீ செய்பபடி மிகவும் நன்று, நான் அபோகயதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் சரிய பதி யானவனை விடாதேகிடாய, நெஞ்சே அவனுடைய நிஜேதுக விஷயீகாரமிருந்த படி கண்டாயே, தொழ்சொல்லலாமப்படியிருக்கிற நீயும் தொழ்சொல்லலாமபுற நானும் அயோகயதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிறப்பெறில், அநாதி காலாஜிதமான காமம், விஷயபராவணயம் பரயோஜநாநதரசரத்தை, ஸாதநாத தரவங்கம் முதலான துரீதவகனொன்றையும் சேரவிட்டுக்கொடான, நெஞ்சே உன்கு இப்பரமானத்ததைச் சொன்னேன்—என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துப்பித்தித்து திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே அநுபவிகக வொண்ணாமையாலும் *ஏகஸ ஸவாது நடிஞ்ஜீத்* என்கிறபடியே தனியநுபவிகக வலரஸாமைமயாலும், அவனெருளின் ஸம்பந்தம் ஸமவஸாதா ரணமாலையாலும் பராநாதம் போருத பரமக்குணமயாலும், இவவநுபவம் ஸம் ஸாரிகளுக்கு மாகவேணுமென்று ஸமஸாரிகளைப்பார்த்து,

[4] (விருமினென்று தயாஜியோபாதேய தோஷஞ்ஞ பரிதயாக ஸமாப்பணகர மத்தை ஸாமபநமநதரமாக உபதேசித்து) *விருமின் முறந்ததியே* *விருமின் முற லம்* என்று தயாஜய ஸ்ஹ்ருபத்தையும், *மினினினிவிவிவ மன்னுயிராககைகன்* என்று அதிநுடைய அலபாஸுதிரதவாதி தோஷத்தையும் *நீநாமதெனநிலை வோ முதல மாயத்து* என்று அதிநுடைய பரிதயாககரமத்தையும் *விருடையான்* என்று உபாதேயமான பகவத ஸ்ஹ்ருபத்தையும் *எல்லியிலநலம்* என்று அவவனதுவினு டைய குணத்தையும், *விரு செயமின்* *இறை சோமின்* *இறைபற்று* *தினகழல சோ* என்று அவவிஷயத்தில் ஆதமானவ ஸமாப்பிக்கும் கரமத்தையும், *வணபுகழ நாரணன்* என்று அந்த ஸமாப்பணகுபஜ்ஞத்தத்கு ஆஸமபநமான திருமநதரத் தோபிட உபதேசித்து.

[5] (என்தாகவவதித்து) ஆசரயிப்பாரா *அநிதநியன்* என்று இருயாதபடி *பலபிறப்பாய—எனிலருமியவனின்* என்று ராமகருஷ்ணதவதார முகத்தாலே அவாகளுக்கு ஸ்ஹ்ருபதைய, (பிழைக்கி ஸ்ஹித்து) ஆசரயனதசையில் ஸ்ஹ்ருபதைய அபராதம் கண்டவாரே கைவிடாதே *எனபிழைத்தான் திருவுடியின் தகவினுக்கு* எனனுமபடி அபராதஸ்ஹ்ருபதைய, (புரையறகலநது) அபராதம் கண்டு தான் இகழாத வனவனறிககே, அயோகயதாநுஸந்தாநத்தாலே தாவகனே அகலவாரையும் *திசை கனெல்லாம திருவுடியால் தாயோன-தானெருருவினே* என்று தனஞ்ஞத்தைக் காட்டி அஜ்ஞாநப்பண்ணி அவாகனோடே புரையறக கலக்கும் சீலவாலும், (அவபஸ்த துஷ்டனய) ஆசரிதிரோடு ஒரு நிராகக் கலக்குமையாகிலும் அவனுக்குமபடி பசண் டிப்ப போகாமையாலே ஆசரயணமரிது எனஞ்ஞதபடி இவ்விட்டது வொண்டு தருப தனாக வேண்டாத பரிபூரணஞ்ஞகையாலே *புரிவதுவும் புகைபூவிலே* என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும் ஸவாராதனய, (அருத்தமே ஒளவுத்

மாககி) நேர்த்தியில்லையாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னுதபடி அம்ருதத்தைபே ஒளவுதமாகுமாபோலே, “தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி யெனமா யப்பிறவி மயாவறுத்தினே” என்று நிர்திசய போகவுண்ட தன்னுடைய ஆசரயண மாகையாலே மிகவுமினிதாயிருக்கி லவற்றையே ஸம்ஸார வயாதிபேஷனுமாககி

[6] (நீபுரையதனை நியமித்து) இனிதாயிருக்கு மாகிலும், அவன் நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதென்னுதபடி இவர்களைத் தன் கீளைவிலே பரிமாறுவதற்குக் கொள் ளப் பாராதே, “நீபுரையவண்ணன் என்று மெட்டியே நிறை விரகாலே யேற்றமுமாப் போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாமபடி தன்னைச் செவ்வியனாக நியமித்து (போகத்தை ஸாதமிப்பித்து) இப்படியானாலும் குணப்படியிலே கடலை மடுததாறபோலே அஸாதமயமாகப் பரிமாறுமோ வென்னுதபடி “என்னுடைச் சூழ்துள்ளான்” என்று தொடங்கி “உச்சியுண்டானே” என்னுமபடி ஸாதமிக்கத்தனைய யனுபவியித்து (பகதிகண்ணைகளுக்கொக வரும்வனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி யனுபவிகைக்கிடோ முகங்காட்டுமனலில் இவன் பகசல் பரீமாயுருணமாளவிலை செய்வதென்னுதபடி “கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதுனமையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்” என்று பரம் பகதிகும் பரிகண்ணைக்கு மொககவந்து முகங்காட்டும ஸவபாவ னுணவவனுடைய பஜநத்துக்கு

[7] (எளிமையுமிலிமையுமுண்டு) எளிதாய இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய அருமையாயிருத்தலன்றிகே, கீழ்ச்சொன்ன குணவிசேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆசரயணமாகையாலே யெளிதுமாய இனிதுமாயிருக்கும் “பத்துடையடிப்பலாக் களையிலன்” “அமுதிதுமாற்றவிலியன்” என்கிறவன்னைதனைப் போலேயாயத்து ததாசரயணமும் ஏவமுத்த பஜநத்தால் பண்ணித்திருக்குமபடியுண்டென்னல்கலை (தொழுதால் அருமையனுதரும்) “அவனைத்தொழுதால் வழிநிறை வவலினை மானவித் தழிவினறியாககம் தரும்” “தரும்வரும் பயனும்” என்று அவனை பஜித்தால் பரப்பதி பரதிபந்தகங்கையும் நிசசேஷமாகப் போகலி அழிவிலலாத பெறுதற்கரிய பரபோஜநங்களையும் தரும். பஜித்தாலன்றி தருவது, பஜநவிரோதிகளும் குவா லுண்டேயெனலில், (உதேயாகத்தே வினைகளும் மாளும்) “நானுநின்றடுதமபூமம் யங் கொடுவியையுடனே மாளும்” என்று நானதோறும் நின்ற இவ்வாதமாலை முடிக்கிற அநாதியாய அதிகாரமான காமங்கள் பஜநோபகரமத்திலே நசிக்கும். ஆனால் பஜநோபாயமெதெனலில் (அவனுரைத்த மாகக்கத்தே நின்ற இருபொசமல மறவுண்டா கொண்டு நல்லுசெய்வதென்று) “பிணக்கற” என்று தொடங்கி “அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழிநிறை” என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்யஷ்ட ஸமயத்துக்கும் தனலில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமாகக் கத்தை யதா நிரூபணம் பண்ணியருளிசெய்த நிரவதிக வாதஸவயுகத்தனும், ஜுராதாநிதிரை பரிபூரணஞ் செய்குணனை திருத்தித்தாதட்டிலே அஜாந வயாபஜே ஸ்ரீதோமுகத்தாலே “பகதயா தவநநயயா சக்ய” என்றும், “மந்தநா பல மதபக்தா மதவாஜீ மாம நமஸ்குரு, மாமேவைஷயலி யுக்தவைவமாதமாதம் மதபராயண” என்றமருளிச் செய்த பகதிமாக்கத்திலே நின்று, “நுமயிருபசையறுத்து” என்றும் “மனன்கமலமறக் கழுவி” என்றும் தேவதாநதரங்களை பகல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து “இவனே அவர்களோ ஆசரயணியர்” என்கிற ஸம்சயத்தையும் மநஸலினின்றும் ஸவாஸநமாகப்போகலி, “அவனுடையுண்டாவு கொண்டு” என்று தவிலிஷய ஜுராதத்தைக் கொண்டு, “நனறென் நலனுசெய்வது” என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பகதியைப் பண்ணுகிகொள்ளென்று (தாம் மயாவறமநிதலமருளி பஜநத் திலே சோககிருா முதற்பத்திலே) அதாவது ஸாவேசவரன் தமக்கு மயாவறமநிதல மருளினுப்பிபாலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தமமுடைய கருபையாலே ததவலித் புரு ஷாதத விஷயமான அஜுராதத்தைப் போகலி ஜுராத பகதிகளையுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூட்டுகிருா முதற்பத்தாலென்கை

220 இரண்டாம் பததால ஸாவகாரணபூதனு ஸாவேசவரன் கீழ்ப்பததினே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனுலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவா அந்த ஜ்ஞாநத் துக்குப் பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெற்றவேண்டு மென்றனுசரப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸ்தராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் திரும்படி அவன் வந்து ஸம்சலேஷித்து, அந்த ஸம்சலேஷைதரால் வந்த பரிஸையுடையது அந்தபரிதி இவரோருவரளவில் பாயவலியாதே இவரோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுண்டாயாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த பரிதியாலே பரம்பருஷாததவக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத்தேட, அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷிதவததுக்கும் தம் முடைய சேஷதவததுக்கும் அநுஞ்ஞாமாமபடி நிஷ்காஷிததவா, ஆசரயனியனு வவனுக்குக் கீழ்க்தமான பரதவத்தை நிலைபெறுத்துவனவான் வக்ஷணங்களை வெளி யிட்டு, ததநுஞ்ஞமான வஸதபரதயக்ஷணங்களையும் தாசிப்பித்து ஆசரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக தயாஜயமான ஸம்ஸாரததினுடைய துக்கமும் பராபயமான மோக்ஷததினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிலருத்தியூவக மோக்ஷபராபதிகுறுப பான ஸாதந்ததினுடைய ரஸமும் முன்னுக் விதிக்கிற ஸஞ்ஞபரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய தயாக பூர்வகமாக கேதரவாஸாத்யவகவக ஸோடே கூட்டுகிறுரென்கிறோ

220 [1] சோராத ஸுவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்தாய் த்ரிவிதகாரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தாமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாடி, [2] உலாநல்லவிசேர்த்து சிக்கெனப்புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தலையறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீதும் கெடவில் ஸம்பாவிட்டை உபபாநுநுணமாக்கினவர், [3] ஆசர்யனியனுக்குப் பூர்வோக்த பரதவத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபல பரதவ காரணத்வ சேஷசாயித்வ சரியபதித்வ ஸௌல்பயாதிகளைத் தின்னண னாவதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வாதித்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷக்களுக்காட்டி, [5] புலனைதென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ னாதந்தத்துக்காந்தநாஸம் முன்னுக் விதிக்கிற அந்தர்கதகுறே பாஸநத்தை [6] மதித்துப்பெருக்கி ஸுரூபியபூர்த்திக் கீர்மைவலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமைகொடையலெய்யும் சேஷ்தர்வாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷணகதிசித்ததாத்யக்கபுக்யதமாக்கு கிறு இரண்டாம் பத்திலி.

[1] (சோராதஸ்வா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்தரய த்ரிவித காரணமானவன்) *சோராத வெப்பொருட்கு மாநியாஞ்சோதி* *ஸ்வாத்தவி முதலாய்* *எப்பொருட்கும் வோ முதலாய் விததாய்* *பொருளெனறியவுலகம் படைத்தவன்* எனறு விவா விபூதியில் ஸைகலப் விரிஷ்ட வேஷததாலே நிமித்த மாயும், ஸூகம் சிதசித விரிஷ்ட வேஷததாலே உபாதாதாயும், ஜ்ஞாநசகதயாநி குண விரிஷ்டவேஷததாலே ஸஹகாரியாயும் நிதய விபூதியில் இச்சாவிரிஷ்ட வேஷத தாலே நிமித்தமாயும், அபராக்குதாசிஜ்ஜிவ விரிஷ்ட வேஷததாலே உபாதாதாயும், விநிவாகோபயோநி ஜ்ஞாநாதி விரிஷ்ட வேஷததாலே ஸஹகாரியாயும், இப்படி பதமுதக் நிதயரூபமான சிததரயத்துக்கும் பராக்குதாபராக்குதகாலுபமான அசிததரயத்துக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயான ஸாவேசவரன். (அறியாதன வறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) *அறியாதன அறிவித* என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஜித புருஷார்த்தங்களை விசததமமாக வறிவிக்க, அடியை யடைந்துள்ளந்

தேறி* என்று அத்தாலே இவரும்வணக்கிட்டு நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட்.) *தூமனத்தனஞாய* *மருளில் வணக்குகூர் வண்டாகோபன* என்று மோக்ஷகதேஹே துதயா பரிசுத்தமான அந்த: கரணத்தை யுடையராய் அவனுடைய கல்யாணஞான விஷயமான அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி கீழிலபததில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத் துக்குப் பலம் மோக்ஷமாகையாலே *கனிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்பும்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்—அடியார்கள் குழாங்களை—உடன்கூடுவதென்று கொளோ* என்று ப்ராகருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ கல்யாணகனம் ஷட்பாவவிகாரங்களும் போய், சுத்தஸ்தவமாகையாலே நிரவதிகதேஜ்ஞாநபலமான விகரஹத்தையுடையோமாய் நித்யஸூரிகளதிரளிலே கூடப்பெறுவதெப்போதோ வென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையிலே ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* என்று ஆசரயத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட்.

[2] (உலராமலாவி சோந்து) *உள்ளுளவியுலர்ந்துலாந்து* என்கிற தாபமாயும் படி *அநதாமததன்பு செயது என்னுவிசேரமமானுக்கு* என்கிறபடியே பரமபத்த தில் பண்ணும் வயாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே செயது, கமர் பிளந்த தரையிலே நீர் பாயச்சுவாரைப்போலே இவரோடே நிரவதிகலம்ச்லேஷத்தைப்பண்ணி, (சிக் கெனப்புகுந்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத தன்னுள்ளே உலருககொளக்கவே விழுங்கி-சிக்கென-புகுந்தான்* என்று அத்தயல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்பஸஹஸரைகதேசத் திலே ஸர்வலோகங்களையு மொருக்காலே வைத்து இனிப்பேராதபடி புகுந்து, (ஸமபநதிகளும் சோதல் மாறினரெனவ வாழ்வித்து) *எமர்ஜீமடெலெழு பிறப்பும் விடியாலெநநரகத் தென்றும் சோதல் மாறினா* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸமபநதிகளையும் ஸம்ஸாராத் முகதரம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேமெழு பிறப்பும்-கேசவன்தமர்-மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா* என்று என்கோடு பரமபரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவதீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமபத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகுதிறபடியே ! என்று இவர் தாமே ஆசர்யப்படுமப்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலி லெம்மாவீட்டை உபயாநுஞ்ஞமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம்பந்தி பரம் பரையளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் பரீதியாலே தமக்கவனுபகரிக்கத் தேடுகிற *நீந்துந் துயரில்லா வீடு* *கெடலில் வீடு* எமமா வீடு* என்று துக்ககந்தரவிதமாய் அநர்த்த கந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை எனக் கென்று, மோக்ஷம் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்த மாகையாலே அதனுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கெல்லுமாய் பின்பு எனக்கு மோக்ஷம்தரப்பாத்ததானில் *நின்செம்மபாதபறபுத் தலைசேர்த்தொல்லி-அம்மா அடியேனவேண்டுவித்தே* என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் சயாமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரமபோகயமான திருவடிகளை சேஷபூதனான எந்தலை யிலே கொக்கிவாயும் படுகணையுமபோலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும் சேஷி யான உனபகல் சேஷபூதனான நான அபேக்ஷித்துப் பெறுவதினவே யென்றும், *தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே* என்றும் உபயஸ்வரூபததுக்கும் அநுஞ்ஞமாக்க நிஷ்கர்ஷித்தவர்.

[3] (ஆசரயணியனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸதாபிககிற) ஆச்ரயணியனு னனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸமாதபரத்வத்தை நிலே பெறுத்து வனவான. (ஸகலபலபரத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ சரிய: பதித்வ ஸௌஸப் யாதிகளைத் தின்னண்ணைவதென்று வெளியிட்டு) *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலபரத்வம். *தேவு மெல்லாப்பொருளும்—கருத்தில்—வருத்தித் தமாய்

மிரான்* ஆககிணை தெய்வவுலகுடன்* என்று ஸாவகாரணத்தவம், *ஆழியம்பளளி யாரே* என்று லக்ஷணையாலே சேஷசாயிதவம், *பூமகள் தன்னை வேற்றினி வினை தொழத் தன்னுள் வைத்து* என்று சரிய பதிதவம், *கண்ணனைகன்* கோபாவ லோனியேறு* என்று அவதார ஸௌஸ்யம், ஆதிசபத்ததாலே *தருவகொலத் தாமரைக்கண்ணன்* என்று புணடிகாஷுத்வம், *ஏழுவருவ கொளும்* *வண்ண வல்லியற்றுப்பெருமான* என்று அகடிதகடநாஸாமாததவம் என்கிறவிலுற்றை, *திண்ணை வீட்டிலும், *அண்ணவதரவனை மேல்* என்று சேஷசாயிதவம், *பூம்பா லையாகம் புணாவது* என்று சரியபதிதவம் *இருவரவர் முத்தலுமதானே* என்று காரணத்வம், *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று அவதாரபரபுகத் ஸௌஸ்யம், *வீடுமுதலாம்* என்று ஸகல பவபரத்தவம், ஆதிசபத்ததாலே *பிறவிக்கடல் நீந்து வாகாகு புணைவன்* என்று மோகோபாயதவம் *ஆணியிடா கடிந்த* என்கிற ஆபத் ஸகதவம், *மூவுலகும் காவலோன்* என்கிற ஸாவரக்ஷகத்தவம் என்கிறவிலுற்றை *அண்ணவதரவனியும் ப்ரகாசிப்பித்து. அனறிகே, *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று மோக்ஷபரபுத்தயசேஷ புருஷாதத பரதனு யென்கையாலே ஸகல பவபரத்த வததையும் *மிருந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க* *கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வகுத்தித்து* *தன்னுந்நிபுளனே வாயத்தினைசமுக்கலிந்திரன் வானவ ராககிணை* என்று காரணத்தவததையும் *திண்ணை வீட்டிலும், *அண்ணவதரவனை மேல்* என்றும் *பூம்பாலையாகம் புணாவது* என்றும் *இணைவனுமெப்பொருட் கும* என்றும் அடையே சேஷசாயிதவ சரியபதிதவ ஸௌஸ்யங்களையும், ஆதிசப தத்தாலே *வீடு முதலாம்* என்று மோக்ஷபரத்தவததையும், *நல்லத்தமிழ்விருதோ நாடுபுலுவீ—பல முநதுசீரில் படியின்* என்று முழுக்ஷிபான்வதவதததையும், *அணை வதரவனியிலும் வெளியீட்டுன்னவமாம் இந்த யோஜனை இதன் பட்டோலியான கரந்ததில் இவருளரிசு செய்ததுக்குச்சேருவது முற்பட்ட யோஜனையில் *ஆழியம் பளவியாரே* என்று சேஷசாயிதவம் லக்ஷணையாலே கொள்ளவேண்டுகையும், *வீடு முதலாம்* என்று மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாமென்கிறததை பரகரணவிரித்தமாமபடி மோக்ஷாதிபுருஷாதத பரத்தவமாகச் சொல்லுகையும், ஸகலபவபரத்தவம் என்று தொடங்கி இவரெண்ணினவடைவுக்குச் சேர இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் சொல்லப்போகாமையுமாகிற அளவாரஸ்யங்களுமுண்டு

[4] (கனலாதீததன்னென்று வசநபரதயக்ஷங்களுள் காட்டி) *கனலா* என்கிற பாட்டிலே *அவதரித்து உன்னுடைய பரதவம் தெரியாதபடி நின்றுயோபாகிலும் எங்களுக்குக் காரண பூதனுள் சேஷி நீயே* என்று தேவதாதநதரங்களில் தலைவரான பரமம் குதராதிகளை தங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கைக்குப் பெரிய திருவடிவை மெல்கொண்டு புறப்படலாம் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கப்பிடாநிற்பா கன்னென்று அவனை ஸாவஸமாத பரனென்னுமியவாதத்தததுக்கு தேவதாதநதரங்கள் வசந்ததையும், *நீர்த்தனுலகனந்த* என்கிறபாட்டிலே ஓரஸதரவாபத்ததுக்காக புஷ பாதிக்குள்கொண்டு குதரஸமாராதம் பண்ணப்படுகிற அஹ்*ணைப் பார்த்து *அந்த புஷ்பங்களை நம்காலிலே போக்கு* என்று கருஷண்ணருளிச்செய்ய, அவனும தீர்த்தபூதனுலகனுடைய திருவடிகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணி மாற, *பாதிந் னிஷேத* மஹாநித்யப் பாந்ரமித்யபதே சீதா புஷ்பம், ததா கவதா யேனஸிபத்ய ப்யவ மித கருத்திசீதாத* என்கிறபடியே தான் திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களோடு ஸுஜாதீயமானவற்றை யன்றிகே அவைதண்ணியே, பாட்டெங்கேயை நிகே குதரன தலையிலே, ஆபதவாகயத்தாலனறிகே தானே பரதயக்கித்து *ஊ பாதிந் மஹாந்* என்கிறபடியே பேரளவுடையனுள்வவன் நிர்ணயித்த பரதவம் மத்தமதிகளாலே இளரூராயுமபடியிருந்ததோ வென்று பரதயக்ஷத்தையுங்காட்டி,

[5] (புலனைத்தென்று ஸமனார மோக்ஷலாதததுக்காந்தநதரவம் முனாளு விதிக்கிற அந்தாகத்தகுணோபாஸத்ததை) *புலனைந்து* என்கிற பாட்டிலே ஆசரணத்திவிழி

கிறவர்களுக்கு தயாஜயத்திலே ஸ்ரீஹானையும், பராப்யத்திலே பராவண்யமும்; ஸாத நத்திலே ருசியும் விஷாயும்படி, *புலகேதநு மேஷம் பொறியைந்து நீகம்* என்று பரிசீ சிந்த வலதுகரஹகமான இத்தரியவசயராகை தவிரத்தென்கையாலே, அப்பாவ திரதவாதிதோஷ துஷ்டமான சபதாதிபோகவகளை அதுபவத்திருக்கும் ஸமஸார நதி னுடைய துக்கமும், *நஸந்ததமில்லதோ நாடுபுகுவீர்* என்று நன்மைக்கு முடி விலலாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோஷத்தினுடைய ஆந்தரும், *பஸ்முநதஸூரிவ படியின்* என்று *ஸுஷுப்தம் யதநம்* என்கிறப்படிப் ஸமாதத்தவ் விலைய ஸாரஸயத்தாலே பஸ்தசையிற்போலே ஸாதத்தசையிலும் இனிதாயிருக்கை யாலே, பஸம் முறப்பட்டிருக்கிற கலயானகுணங்களில் பரவணராருககோனென்கை யாலே ஸாதத்தத்தினுடைய ரஸம் முன்னுக் ஸமஸார நிவ்ருத்தி பூரவகமான மோஷு பராபதி வேண்டியிருப்பா அஸுரவாக்கத்தைத் தடுமாறி முடித்துப்போய்ப்படி செறவலுக்கையாலே பரபவபரிபித்தகவகளை அநாயாஸேற் போககவலவனுடைய குணங்களிலே பரவணராருககோனென்று விதிக்கிற *தூரீ யதநம் துபாந்தவாய்* என்று பரஹமவஸுபாதநர்க்கமான அபஹத பாபமத்வாதிருப்போஸத்ததை.

[6] (மதித்துப் பெருகி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மலமலம் குதுஞ்செய்த இளமைகெடா மல்) *சதிநீண்டவார் மதாழ்ச்சியை தித்து *திருமுடைவலத்தால் தீவினை பெருக்கி, *வலவினை மூழ்கி *நரகமுந்தி *கீழ்மை செய்து *வலவகழித்து *குடுதென்று களவும் குதும் செய்து *கிளரொளியினைமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதி யான இதரவிஷய பராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபவகளைக் கூடுபூறித்து. அவற்றிலே மறுநீயை மூழ்கித்தரைப்பட்டு தன்மையைச் செய்து பஸ்ததைப் பாழ் போக்கி பசய்திதாஹரைய கருதரிமனைய பாலயத்தைப் பாழே போக்காதே (செய்யும் கேஷுதரவால் வலகீரத்ததாராஜலி பரதக்ஷிண கதிநித்தநதாயகயுக்தமாரகருகிறு ரிரண்டாம்பத்திலே) அதாவது—*பாஸ ரவ ரேத *நாம* என்றும் *நுனத பாயி விவையான வத்தே சேரியலே ஸதா* என்றுஞ்சொல்லுகிறப்படியே பாலயத்திலே காத தவயமான *மாலிருஞ்சோலை சாரவது சதிரே* *யோதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே *என்கிற கேஷுதரவாஸம், *பதியது வேததி* என்கிற வலகீரத்ததம் *தொழக்கருது வதே* என்கிற அஞ்ஜலி, *வலகு செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற பரதக்ஷிணம் *தெறிப்பவதுவே நினைவது தவமே* என்கிற கதி சித்தநீயமான இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சோக்கிறுர் இரண்டாம் பத்திலென்கை (220-2)

221 மூன்றாம் பத்தால் *நு அதுஷ்டா தீவாது பரவிசை* என்கிறப்படியே கார்யபூதசேதநாசேதநவகலையடைய வயாபித்து தக்கத்தோஷைரஸமஸபருஷ்டனு யிருக்கையாலே ஸாவ வயாபகனன் ஸாவேசவரன் கீழிலப்பதிலே இலாஉபயாது குணமாக நிலகாஷித்த மோஷுத்தககுப் பஸமான வலவிகரஹாநுபவத்தை இவரை ரப்பண்ணுமிக், இவரும்நுபவீத்துத்தரித்து அவவதுபவஜித்தயாதிபிரகாஷத்தாலே ஸாவவிதனைகலாயகமும் செய்ய வேண்டுமடியான அபிநிவேசத்தைபுடையராய் தமம்பிநிவேசாநுகுணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸாவாதம் பாவத்தைப்பேசி அத்தால் வந்த பரிதிவின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த பரிதி அவனானிலே பாயவலியாதி பாக்கவத சேஷுதவத்திலெவ்வயனவும் சென்று அந்த பாக்கவதார்களுக்கு நிருபகமான பகவதவலவக்ஷணபாநுஸநதாத்ததாலே ஒன்றின் வருத்தியை ஒன்றைப்படுமப்படி சேதநஸயாதிவயமடைந்த கரணகராமமும் தாளும் தனித்தனிய யதுபவிககவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோதரத்துக்கு அநாஹசன்னராய அவ்வளவு மனறிககே பகவதஸ்தோதரத்ததற்கு அநுகரணரு மாய பகவததுபவத்துக்குத் தமக்கொரு பரிதிஹி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிரயாநத்தபுக்தரானவா, 'புண்டரீகாக்ஷனா ஸூரிவேவபுனாவனே, தமமா வாச்சரியகப்பிபாமோ' என்று ஸமஸாரிகள் அஞ்சிக கைவாயகாமல் மேலவியுந்து

ஆசரயிகுமபடி கீழிரண்டு பததாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌல்பயம் பரத்வ ஸ்தாந்யமாம்படி அாச்சாவதார ஸௌல்பயத்தையுபதேசித்து அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை பராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதரஸ்தோதரத்திலே தாழ விழிகை நிஷ்ப்ரயோஜனம், ஆனபின்பு நீங்கள், ஸகல பலபரதனுமாய ஸாமயா பத்திபரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமான அடிமையைச் செய்யுங்கோ ளென்று நிறீந்வருத்தியான இதர ஸேவையை நிவாததிப்பித்து, தமமுடைய வருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்

221—3. முழுதயாய் எங்கணு மாழிவற அருவாகி நின்றுதோய்வில் னுமஸர்வ வ்யாபகன் தாழந்தவடியார்களைத் தாவினைக்கீழ்க்கோள் னாம் தன்படிக்கும் (2) நீத்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலங்குகின்றேன் வேறாவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும் (3) ஊனமில்மோகஸுபலமானமூடிச்சோதியிலுந் பவத்தாலே நிய்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாதம்பாவத்தைப் புகர்ந்து, (4) சோல் லிப்பாடி யேத்திப் பிறற்று யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்துத் தடுகுட்டக்குடிகு நட்டமிட்டு சிரிக்கக் குராரந்துலையும் பரித் யுகளத் தம்படியாரேன் உடன்கூடும் ஸாத்யம்வளர், (5) பைகொள் பாம்புபோலே இந்திரியவ்ருத்தி நியமற்றப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்குத்தாய், (6) துறை முட்டுப் பரிவிடர்த்தியர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகொன்றி அம்ருதாநந்தமக்நானவன், செய்யதாமரைக்கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சுதபடி எவிரருமிணைவனுமென்றவை பரத்வ மாம்படி (7) அவனுதும் ஸௌல்பய காஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத் தருவான் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது, வேண்டிற் றெல்லாம் தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவ்சொல்ல வம்மினென்று (8) முக்கைந்வர்யத்தை முன்விட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வல் ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும்பத்திலு.

[1] (முழுது மாயெங்கணுமொழிகிற அருவாகி நின்று தோயவில்லும ஸாவவயா பகன்) *முழுதுமாய முழுதியனரூய* 'ஏழ்சசிககேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந் தாய்' *எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நினை* *அளவுடையம்புலனக் ளறியாவகையாருவாகி நிறும* *யாவையும் வவரும் தாலுயவரவா சமயந்தோறும் தோயவில்லன்' என்று தேசகால வஸ்துகளால் பரிசேசேதிக் கொணனாதுபரிகாரய பூத ஸகல சேதநா சேதநவகளையும் வயாபித்து *அநுநஷ்டயே அபிராக்ஷி* என்கிற படியே ததகத் தோஷை ரஸமஸப்ருஷ்டனுயிருகையாலே வயாபகனுள் ஸாவேச வரன. (தீரந்த வடியாககளைத்தாளினைக் கிழைக்கொள்ளும் தன படிகும), *தீரந்த வடியவா தமமை* என்று பராபயபராபகங்களிரண்டும் தானையாக அதயவஸித்த ஆசரிதரை *சனமசனமாநதரங்காததடியார்களைக் கொண்டுபோய்த தனமை பெறுத்தித் தன தாளினைக்கிழைக்கொள்ளும்பபன்* என்று ஐந்ம் பரமபரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப சரீராவஸாநத்திலே அாச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேச விசேஷத்திலேகொண்டுபோய், ஸவஸவ்ருப்பரபதியை பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதிபாகத் தன திருவடிகளின கிழேயிட்டுக்கொள்ளும் சேஷி யாவ தனனுடைய ஓளதார்யத்துக்கும்.

[2] (நீத்தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பமுந்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து
 ஈநநாளொங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்)
 அந்நாள நீத்தந்த வாக்கையின் வழியுயல்வேன் *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படி
 கின்றயான்* *மொவலாவாக்கையின் புணர்வினை* *வினையில பிறப்பமுந்தி* *கொடு
 வினைத்துற்றுள் நின்று பாவிசியன் பலகாலம் வழிதிசைத்தலமருகின்றேன்* என்று
 ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உண்ணப் பெறுகைக்கு உடலாக நீத்தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு
 உண்ணப் பெறப்பாரா உன்னை அநினவழியேப்பாய் அநர்ந்தத்தைச் சூழ்த்துக்
 கொண்டு குணத்தையே தீதந்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான பர்க்ருதி கார்ய
 மான தேவாதி தேஹங்குரிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாய
 ஒன்றோடொன்று வினைத்திருக்கிற கர்ம; மடியாக மீண்டும் பரபத்திலே கொண்டு
 போய் மூட்டக்கூடியதான் ஐம் பரப்பரைகளிலே யழுந்தி, என்னுடைய யறுக்கவும்
 அடிகாணவ்யமொன்றோடு புருரவழி தெரியும்தொழிப்ப் புறப்பட்ட வழி தெரியாத
 பாபமொடு மிடைந்த சூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை பராபிக்கைக்கீடான
 வழிகாணதே கூப்பிட்டலமொடு தினதேன், *வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து* *தொன்
 மாவல்லினைத் தொடர்களை முதலிடுத்து* என்று அநாதியாய் அபரிச்சேதமாய்
 ஸ்வயந்த நிவர்த்தயமல்லாதபடி அநிப்பலமான பாபங்களினுடைய அபுபந்தங்களை
 மறுகளை வாராமல வேரற்றுப் பெரம்படி ஊடுவேரோடே யறுத்துப் போகட்டு
 * எந்நான் யானுவண்ணியினி வந்து கூடுவன் *எங்கு வந்தனுகிறபன்* *எங்கினித்
 தலைப் பெய்வன்* என்று நானுனைக் கிட்டுவதொரு நாளுதியிட்டுத் தரவேணும்,
 நானுனை யெங்கே வந்து கிட்டக்க வேன், இவ் கிட்டுகை யென்றொரு பொரு
 ளுண்டோ வென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து, அதிலுண்டான அருசியோடே
 காயங்கழித்தவன் துணினைக்கிற்ப் புருங்காதல் என்று பகவத்குணபுவத்தோடே
 காலச்சேபத்தையுடனான சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகுவனா
 மென்னும்படியான சேஷபூரண தர்முடைய ஆசைக்கும் (ஸத்ருசமாகக் கண்டு
 கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவா படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையும்
 நீ கண்டு கொள்* என்றீரவரன காட்டிக் கொடுக்கிற.

[3] (ஊனமில் போஷுபலமான முடிச் சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு
 பெற்று) *ஊனமில் மோக்க மென்கோ* என்று பரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தி
 லன்றிக்கே பரகாரியாவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வருபாநு
 ரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரம்புருஷார்த்த லக்ஷணமோசுத்துக்கு ப்பலம்
 பகவதநுபவகைங்கர்யங்களுக்கையாலே *முடிச்சோதி* என்கிற திருவாய் மொழியிலே
 அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்தநுப
 விகக் கொன்னுமையாலே இது கரண ஸந்த்கோச நிபந்தந மென்று நினைத்த இவர்
 படுகிற க்லேசத்தை விஷய வலைகூண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈசவரன் நிபந்தந
 மாகக், அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று.
 (அவச்சே த மற்ற வடிவை செய்யவேண்டும்படி,) ஸத்தாகார்யமும் பவிக்கவேண்டுமை
 யாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனும் மனனி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்
 நாம்* என்ற தேசகாலாவஸ்தா பரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச
 ஸாவகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும்
 படியான அபிநிவேசத்தாலே. (ஸர்வாதம் பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய
 பாரிப்புக்கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி. அவன் காட்டிக்கொடுத்த
 ஸர்வாதம் பாவத்தை *புகழ்நல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பொளதிகங்கள் உஜ்ஜ்வல
 மான மாணிக்கயாதிகள் ரஸஸத்தபார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி
 புருஷார்த்தங்கள், ஜகத்ப்ர தாநரான பரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரண
 மான பர்க்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனும் இவற்றிலே
 அந்நாதம்தயா வ்யாபித்து தத்தத தோஷைரஸ்ஸப்பருஷ்டனாயிருக்கிறபடியாய்

பேசி அவவருபவததாலே பரிதராய

[4] (சொல்லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனிததுத் தடுகுட்டசுரும்பிறுட்ட மிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்துதையும் பரிதியுகள்) *எம்மாண்ச சொல்லிப்பாடி* *பண்கள் தலைகொள்ளப்பாடி* *முனிவினறியேத்தி* *பேப்பல் சொல்லிப் பிதற்றி* *எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதா* *ஏத்திகுருளிப்பா* *தடு குட்டமாய* *குமபிடு நடட்டிட்டாடி* *உலோதா சிரிக்க நின்றது* *நெஞ்சை குழைத்து ஸ்யாதே* என்று வாசிக காயிக் மாநல வயாபாரங்களாலே களிக்குமாடி. அந்த பரிதி தலைமண்டையிட்டுச் செல்ல, (தமமடியாரென்ன உடன் கூடும் ஸாதயம் வரை) இப்படியுண்டான பரிதி அவனனவிய பாவவலியாதே, *தமமடியாரடியார தமக்கடியாரடியார தமமடியாரடியாரங்களே* என்று தநிய செஷ்தவத்தினெனவிய யிலே நிறகிறவாக் தமக்குஉத்தேசய ரென்னுமாடி, *அடியாரகள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்று கீழப்பதில் பராரத்தித்த ஸாதயம் அவாகளோடே கூடி அவனை யழுவலிக்குமனவனறிகே அவனடியாருடைய செஷ்தவத்தினெனவிய யளவும் செல்லவரை

[5] (பைகொள பாம்புபோலே இநதரிய வகுத்தி நியமமற) *பைகொள பாம்பேறி யுறைபரனே* என்று அவனுடைய ஸர்வாதிகதவ பரகாசகமான படுக்கையாயிருக்கும் திருவந்ததாமலான, *சக்ஷாச்சரவா* *என்கிறப்படியே ஒரு கரணத்தாலே காணுந்தர வகுத்தியையும் கொள்ளுமாபோலே *நெஞ்சமே நீணகராகவிறுத்த வென்ந்தஞ்சினே* *வாசகமே யேத்தவருள செய்யும் வானவாதம் நாயகனே* *கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுனை* *கண்களால் காணவருங்கொல்* இதயாதிகளாலே வாக்காணி சக்ஷாச் சரோதரங்களை இநதரியங்க ஸீதாவாகபாணி சக்ஷா வகுத்திகள யாசைப்படுமடியாங்களாலே இநதரிய வகுத்தி நியமமினறிகே அவனை யழுவலிக்க வேண்டுமடியுமான பெருவிடாயையுடையராய, (பாடவந்த கலியனறிகே படைத் தான சீலாகக்குத்தாய) *வாய்கொண்டு மானிடமாட வந்த கலியேவலிலேன்* என்று இதரவிதோதரத்ததுக்கு அநாஹுரணராய, *ஒன்றியெனப்பியுலக படைத் தான கலியமினெரு* என்று ஜகத் ஸருஷ்டி முகத்தாலே தமமுடைய உஜ்ஜ்வலத் துக்கு கருவி பணவிய ஸாவேசவரன விஷயத்திலே, *அஹம் சீலாகக்குத் அஹம் சீலாகக்குத்* என்கிற உபநிஷத்தின்படியே கலிபாடுமவருமாய

[6] (குறைமுட்டுப்பயிவிடாதுயா துண்பமல்லல துக்கத்தளாவு கேடுகளினி அம குதாந்ததமகதராணவர்) தேச விசேஷத்திலே போய அதுபவிகைப் பெற்றறிலேனென நிற குறைவிலை, இவவருபவத்துக்கு எனக்கொரு பரிஹதியிலை, அவன விஷ யத்திலையானபின்பு ஏகதேசமும் எம்மநல்லல துக்கமுமில்லை, வகுத்த சேஷி யென்று பறறுகையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, ருசி முன்னாகதேசவிசேஷப்பாபி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புதராக்கிப்போலே மீளில் செய்வதென்னென்கிற துக்கமில்லை, இயகே அவன குணங்களை நெருங்க புஜித்தவெனக்கு பூரணநுபலம் பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றறிலேனென்கிற துக்கமில்லை, இது அவன வீரா விபூதியெனறந்த வெனக்கு இனி வீராவிகூதநயவமாவிற துக்கமில்லை ஸைலல கலப்பதிலே ஸருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆசாய சக்தி யுத்தஞ்ஞவண்பபற றின வேனக்கொரு துக்கமில்லை. அகடித்தடநாஸமாந்தஞ்ஞவண்பபறறின் வெனக் கொரு தளாததியிலை விமுகதசையில் வயாபதியாலும் அபிமுகதசையில் அவதாரத் தாலும் ரக்ஷிக்குமவீண்பபறறின் வெனக்கொரு கேடிலை யெனறிப்படி *சனமம் பல் பஸ்தி* பததுப்பாட்டாஹம் அடலே நாமே பேசமப்பி நிரனத மைஸதகலேச ராய, அமருதராண முகதா பகவதநுபவததாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவவாந்தத ஸாகரமகதராணவர் (செய்ய தாமரைக கண்ணன அமராகுலமுதலென றஞ்சாதபடி) *செய்ய தாமரைகண்ணனாய* என்று தொடங்கி *எஞ்சலிவராகுல முதல மூலா

தமுள்ளுமாதியையஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்களு* என்று புண்டரீகாஷ்டவாதி பரத்வ சிஹநங்களை யுடையதுவனவன் ஐஞாநஸங்கோசரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றோ, ஸம்ஸாரிகளான நம்பாலவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ் சாதபடி.. (எளிவருமியைவெனென்றவை பரத்வமாம்படி.) *எளிவருமியலவினன்* *இணைவெனெம்பொருட்கும்* என்று *புதுதுடையடிவாலும், *அனைவதரவனை யிலும் வெளியிட்டவெதர ஸௌஸ்யம் பரத்வஸதாநீயமாம்படி.

[7] (அவனாகும் ஸௌஸ்யகாஷ்ட்டையக்காட்டி.) *நெஞ்சினால் நினைப பான யவனவனாகும் நீன்கடல் வண்ணமே* என்று மநஸஸாலே யாதொன றைத் திருமௌரியாகக் கோவினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்நையே தனக்கு அஸாதாரண லீக்ரஹமாக விரும்புமென்று *பே யநா மம் பரப்யந்தே தர்ஸதவ பஜம்பஜம்* *சிவாய் ஸ்வஸூர்யதார்கபாந்நாநித்யஸநிதி* *என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌஸ்யகாஷ்ட்டையக்காட்டி, (வழியைத்தரு மவன நிற்க இழியகருதுவதென்கூறு) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்று தொடங்கி *இழியக்கருதியோ மாணிடம் பாடலென்னுவதே* என்று யாவதாதம்பாவி பகவ த்நுபவத்தோடே வர்ந்திடுகிற தேசத்தையும் அவ்வநுபவந்தான் ஒரு சிறுங்கை என்னும்படியான அர்ச்சாராதிமாககத்தையும் தருகிறவன் தன்னை யொரு சொல் சொல்லுவாரோ வென்றவஸர்ப்ரதீக்ஷைய நிற்க, அவனை விட்டுப் புறம்பே கவி பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய் ஒரு சொல்லுக்குப்பாதம் போராத கூசுத்ர மநுஷ்யரைக்கவிபாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாமழிழிய நினைக்கிற வித்தால் என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றவிகோள், அபிமதம் பெற்றவிகோள். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) *ஸௌஸ்யதோர் விஷ்ணு என்கிற படியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும் (தனனாகவே கொள்ளும்) *பரம் ஸமயமுபதீ* எவ்விதபடி தன்னோடு ஸம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும். (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டிவதொன்றில்லை, இதரஸதோதரம் பண்ணி உங் கள கரணங்களைப் பாழேபோக்காதே வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாருங்கொள்ளு.

[8] (முக்கதைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைததரும் நங்கள் வானவ ரீசனைநிற்க* என்றும் *தன்னாகவே கொண்டு* என்றுஞ்சொல்லுகையாலே இவ் விஷயத்தைக் கவிபாடினால் எரித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸம்யாபத்த்யாதிக ளென்று முக்கதைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (சுவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வ வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்) அதாவது—இப்படி தம்முடையஉபதே சத்தாலே *ஸோ வ்ஸுருத்திரப்யாதீ* என்று நிவ்ரிததரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ரப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, *சுத்யவா ஸ்வஸுருகதே* *ஸா நிர்ந்தம் ஸேவ்யதே* என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்ததைப் பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப் படாதொழிகிறதென்றும் விதிக்கும்படி ப்ரப்த மான இவ்விஷயத்திலே *புகழுநல்லொருவனிற்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத் தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்திலே யென்கை. .. (221-3)

222. நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன் றிக்கே நிறும்புறும்படி, *அத ப்ரவிஷ்டிச் சந்தா ஜநாம்* *யி ஆத்மாத்மந்தரோ யமயதி* *சாஸ்தா விஷ்ணுரேஷய ஜகத* *சாஸ்தா சராசநயைக* இத்தயாதிகளில் சொல்லு கிறபடியே ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸத வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வா தீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநிந்தாவாயிருக்கிறவன் *ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபிநிவேசம் போலன தேசகால விபரக்ருஷ்டமான அபதாநங்கள் தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிகா பலம் பண்ணின விவர்க்கு காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாகி அநுபவிப்

பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணக்ரயவ்யபாரத்தையும் போகயமாகக் கொள்ள, அந்தப் ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விர ஹதசையில் ஸத்தருசு பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவ்வாறு கருதும்படி பித்தேறி தேவ்விசேஷத்திலுற்பவாததை யானாப்பட்டுக் கூட்டி. அவ்விழவு நீரும்படி, *வாகுண் டே அபே லோசே* இதயாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமே போகத்தாக்களாயிருக்கிற விரும்பைகூட்டி யங்வுத்தாப்போடே ப்ரத் யக்ஷமாம்படி யநுபரிப்பிக்க வற்புவித்து, இப்படி முக்த போகத்தை மாநஸமாகப் ப்ராபித்து, அதுககு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான விவர் ஐசுவாயகைவ்யங்கலின் அப்பாஸ்தித்தவ ஸாவகிகத்வாதி தோஷங்களை யும், நிந்தய பதார்த்தங்களாலே ப்ரூத தேவதாபுஜநம் பண்ணுமதின நிவீரத்தை யையும், ப்ரசம்ஸாப்ர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதித்தராயிருக்கச் செய்தே அவ்விழை விகல்பிக்கலாப்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வரியத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம குத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குதருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டையைரும் வெளிப்பட்டு, தேவதாந்தபங்களாயச் ச்ரயித்து தத் பலமும் கைகணபுகோள், ஜகத்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டதங்களாலே ஸர்வேச்வரவே ரக்ஷகன், அக்ஷாநாரடைய தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சால்த்ர முகத் தாலே கண் வைத்தும் தேவாபாடிக்கிறிவினோள், இப்படி நீங்கள் தேஜஸைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்நிமோசடோபாயமும் அவன் திரு வடிகளிலாச் ச்ரயணமென்றறிந்து ததாச் ச்ரயணத்தபாணணி இத்தைத் தப்பப்பாருங் கோள்; திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உபகருஞ்ச் சரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னுட்பாடுவதையும் ப்ரமப்ரியாஜநமுப் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமும் மென்றுபதேசித்து பகவதாச் ச்ரய ணத்தை ருசிப்பிக்கிரென்றிருர்.

222—[1] ஃசனேயீச வீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தவிர்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா, அழிவில் காலத்துக்குப் பேரப்படுவாரோ கங்கையோதுமா லெய்தின ராலத்துக்குச் சேர ஸாகாஸ்யாதிப் [2] போதால் வணங்காமல மீர்த்தப் ப்ரணயித்தவர்களே கால மையால் ஏறியபீத் தாய், [3] தேசதுர்த்துக்குக் கவிழ்க்கொன்னாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலாகக்காட்டி, விவிலிப்பம் கட்டினை யென்று முத்தபோகாமாநஸ ப்ராப்திபலனாய் தேவதாந்தா ஆத்யா தீயிலோகயாதரைச்வ்யாசஷைங்களில் வையக்கூடும், உள்வரித்து உயிரிடாடுவிலுல் கொடுவுலகம் போடவெய்வெல்லா கொழிந்தே நென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு தாயாகமென்று ராஜ்யமலவர்க் காத்தாடாபவ அலபாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடு கள்விறைச்சி கருஞ்செஞ்சோருகிற நிந்தயங்கனாயும் இரத் தெய்வத்தருக்கு இறைந்தாடும் நிவீரநதையையுப் [6] பேசுதீன்ற தேவ தாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேஷைத்வாதிகளையுப் [7] இலங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோநிஷ்டையையுப் போலில், றுக் கணமர் [8] கண்டும் தெவியகிலீர் அறிந்தோடுமின் அழ்செய்வதே உறுதாவதென்று விரக்திபூர்வமாக ஆச் ச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிருந் தாலாஸத்தில்.

[1] (ஃசனே யீசவீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத்தவிர்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) *மறுகலிசனே* *ஃசன் ஞாலமுண்டமிழ்ந்த* *ஃசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத் தாலே சொல்லும்படி *ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான

மூர்த்தியாய்* *வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ் தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான்* *ஆயேயிவவுலகத்து நிற்பனவும் திரி வனவும் நீயே* என்கிற கீழிப்பதில் ஸாவ விஷயமாகசொன்ன வயதாதி ஆசார்ய வாய்ப்பு போவாகாமே நிறம் பெறும்படியாக *வீற்றிருந்தேழுவரும் தனிகோல் செல்ல* என்கிறபடியே உபய விபூதியும் தன் தியமந்ததிலேயாமபடி தன்னுதனுக்கு நடத்ததுகிற ஸாவ நியந்தாவான் ஸாவேசுவரன் (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூவ போகங்களை யோதுமாலெய்தின் சாபவத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாகச் சேர) *ஒழிவில் கால மெல்லா முடனும் மண்ணி* என்றடிமை செய்யப்பார்கிற வனவி லே ஸாவதேச ஸர்வா வஸதைகளோபாதி ஸாவ காலத்திலும் வேணுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்திலடிமை யையுமாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி, *பாலனுயேழுலகுண்டு* என்று தொடங்கி தேசகாலவிபரகருஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தடுத்த தேசகால விசிஷ்டமாக வநுபவிகைகைய அபிதிவேசத்தாலே *ஆதியங்காலத்தகலிடங்கிணடவர் பாதவகன மேலணி பைம்பொற்றழாயென்றே ஒதுமாலெய்தின்* என்று பூவகா லீத போகங்களையே வாய்ப்புற்றுமபடி பராந்ததியையடைந்த சாபவத்துக்கு அந்ருப மாக காலத்தினுடைய பேதவயவஹாரத்துக்குடலான உபாதிபைக்கழித்து ஒரு போதியாகருகையால் ஸமகாலமாகி யநுபவிப்பித்து

[2] (போதால் வணங்காமை தீராத பரணயிதவத்திலே காதல் மையிலேறிய பித்தைய) *பூவைவீயா நீரதுவிப போதால் வணக்கேனெனும் தின் பூவை வீயா மேனிகுப பூக்கு சாந்தென்னெஞ்சமே* என்று தொடங்கி *ஏகமூர்த்திகே, பூத் தணமாலை கொண்டுள்ளப் போதால் வணக்கேனெனும் தின் பூத்தணமாலை நெடு முடிக்குப் புனைபுகண்ணி யெனதுயிரே* என்று விரோதி தீரஸ்தம் பண்ணுகிற அங் வவகாலங்களிலே யுதவி புஷ்பாதபுகரணங்களைக் கொண்டு கிரிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றதிலேனிலும், விலக்கண விசுரஹபுகத்தைய ஸாவேசுவரனுயிருக்கிறவன் எனனுடைய கரண தரயவயப்பாராதிகளையே தனக்கு போகய வஸதுக்களெல்லா மாகக் கொள்வதே* எனவிவா தாமே வீடுபடுமபடி பண்ணி அவ்வோகாவங்களில் தனக்குதவி அடிமை செய்யப்பெருத இழவை அவன் தீராத பரணயிதவ குணத்திலே *காதலமையிலேறினேன்* என்கிறபடியே பரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவானே வெள்ளக் கோடக் கொண்குதென்று அவன் அலபம் பேரநிற்க அவ்வினா ஸதஞ்ச பதாரத்தவகையும் மையநதிபதாரத்தங்களையும் அவன்கைய கருதிப் பேசும்படியாக *பேய்சரி மூலம் கவைததாற்கென பெண்கொடி யேறியபித்தே* எனனுமபடி பித்தேறி

[3] (தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாமென்ற தீரக் கண்ட சதிரையு மொரு நிலமாகக்காட்டு) தேச விசேஷத்திலுநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத் தைப் பற்ற *கோவமேனி காணவாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே* என்று உன் வடி வழகை நீவந்து அநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கேயுளப்பாடிடுதல் செய்கிறீய் யென்று கூப்பிட்ட விழுவநீர். *ஒண்டொடியான திருமகளும் நீயும் திளாநிறப் கண்டசதிா கண்டு* என்று தீதய விபூதியில் பெரியிராட்டியானும் நீயும் போகதாக் களாய அவவிபூதியினுள்ளாரடைய போகோபகரண கோடியாமபடி கண்டுவைத்த தோபாட்டை நான் கண்டேனெனனுமபடி, கீழ் காவோபாதியைக் கழித்து மை காலமாககிணுப்போலே, அவவிபூதியிலுநுபவத்தையும் இவிக் யிருந்தி அநுபவிகை லாமபடி யொருபிராடியாக பரகாசிப்பிக்க (வீவிலிபம் கூட்டினையென்று முகத் போக மாநஸபாபதி பலமான) *வீவிலிபம் மிகவெல்லி திசுமந்தனன்மேயியே* *கூட்டரிய திருவடிகள் கூட்டின் நான்கண்டேனே* என்று அவ்னைக்கிடடி திரதிரசா நநதியாகப் பெற்றேன, யாவா சிலர்க்கும் தந்தாமால் சோததுக்கொள்ளவரிய திரு வடிகளை நான் சேரும்படி என்னைசோததுக்கொண்டாய் நான் அநுபவிகைப் பெற

நேனென வறுது மாநனாநுபவமாகையாலே, இப்படி முகதருடைய போகமான அவ வதுபவத்தில் மாநனமாக உண்டான பராபதிகுப பலமான, (தேவதாந்தராதமாத மிய லோகயாத்நரதரவாயாகக்ரவகலில் வைராகயம் உன்னிததுயிருடம்பினால் கொடு லுடகம வேடகையெல்லா மொழிந்தேனென்ன ஐதவரானவா) *உன்னிதது மற டெரு குடேயவம் தொழான்* என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேடுருகதைவத்தைத் தொழுதறியா நென்னுமபடி தேவதாந்தரவகலில் வைராகயத்தையும், *உயிர்ஜை குறைவில்மே* *உடம்பினால் குறைவில்மே* என்னுமபடி ஆதமாதமியங்கலில் வைராகயத்தையும் *கொடுவுகைம் காட்டேல்* என்னுமபடி லோகயாத்நரவில் வைராகயத்தையும், *வேடகையெல்லாம் விடுத்தது என்று ஸமுதாயேறவும், *ஜை கருவி கண்டவினப் மொழிந்தேன சிறினைப் மொழிந்தேன்* என்று பருத்கத்திலேநவும் சொல்லுமபடி ஐசுவாயத்திலும் அக்ர சபதவாசயமான ஆதமாநுபவகுபகைவை யத்திலுமுண்டான வைராகயத்தைப் பூடையரானவா

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸபாக்காதமாநுபவாலபாஸ்திரதவ ஸாவதி க்தவாதிக்ஷயம்) *ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனுண்டலா டெருநாடுகாண் லிம்மை மிலே பிசை தாங்கிகொளவா* என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம் மதறாவயாதி ரசி கிதனியோ விநாசந- பராதரம் வா ஸுதம் வாபி தயநுதி கது பூமிபா* என்கிற ராஜ்யஸவாயத்தின் அலபநவதத்தையும், *குடிமன்னுமீன் கலாககமெய்யியும் மீன் வாகன்* என்று *தே தம் புகதவா ஸவாககலோகம் விசாலம் க்ஷிணே புணயே மாதத யலோகம் வீசநி* என்கிற ஸவாககாநுபவத்திலுடைய அனத்திரதவதத்தையும் *இறுகலிறப்பு* என்று ஆதமாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிக்தவதத்தையும், ஆதிசபத தாலே துககமீசரதவ துஸஸாததவ நிலஸாரதவங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு கனலினைச்சரி கருஞ்செஞ்சொருகிற நீதயங்கனாலே இந்நதைவத் துககிழைந்தாடும் நிஜீந்தைவையும்) *தரவயம் நீதய ஸுராதி தைவதம்திக்ஷுத ரஞ்ச பாதுவாகமோ தருஷ்பா தேவலகாசச தேரிகஜநா திக திக திகெவாம் கரமம்* என்கிறபடியே *அங்கொராடுங்களனும்* *அவகொகளனுமிறைச்சியும்* *கருஞ்சொறும் மறறைச் செஞ்சொறும்* என்கிற ஸுராமாமஸாதிநீதய பராத தவகளைக் கொண்டு *நீரணவகாடு மீனந்தேவலம்* என்கிற க்ஷுதர தேவதைகளுக்கு *கனலிழைத்து* என்று அவலோதேவதைகள் ஸநதிதி பண்ணும் ஸதவகனாலே பல் மீட்டும், *நீரணவகாடுதல் கீழமை* என்று தைவாவிஷ்டராயாடும்தின் தணமை யையும்

[6] (பேசநின் தேவதாஜுநாநாசகதி ஸாபேக்தவாதிக்ஷயம்) *தத கிரோதபீதேந் ஸமரகதநயதேந்ச, வாமாங்குஷ்ட- நகாகிரேண்சசிந்தம் தஸ்ய ிரோ மயா* என்னும் *யஸமாதநபராதஸய கிரச்சிந்தம் தவயா மம், தஸ்யாச்சாப ஸமாயுக்த கபாலீ தவம் பவிஷ்யஸி* என்னும், *ததர நாராயண: பூமிநா மயா பிக்ஷாம் பரயாசித:* *ஸிஷ்ணுபரஸாதாத ஸுசீரோணி காலம் தத ஸஹஸரதா. ஸபுரீதம் பஹுதா யாதம் ஸவநஸப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரஹமா குதரஜுலே த்வியறுபபுண்டு சோசய்யுய குதரண சபிக், குதரண குருநிச சேதநத்தாலே பாத்தியாய பரஹமசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமை யாலே சரியப்பியான ஸாவேசவரீண அர்ததிக், அவன அந்த சாபத்தைப் போக கிணுகையாலே, *பேசநின் சிவனுக்கும் பிரமன் தைக்கும் மீறாகும் நாயகவ லனே கபால நனமோககத்துக் கண்டு கொண்டின* என்று வேதத்தில் பரசமஸாபர மான வாக்யங்களாலும் ராஜஸதாமஸ பராணங்களாலும் பரதவேத பேசலாமபடி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம குத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அநியோத யம் தங்களுக்கு வருகிற கலேசமறியாமையும், அந்த கலேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக்

கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத் தவிராதுக் கொடுக்கைக்கு ராச்வரன் வேண்டு கையுமாகிற அஜ்ஞாநாசகதி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும். ஆதிசப்தததாலே கர்ம் வச்ய தையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளம்பும பாஹ்யகுதருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) *இலிங்கத்திடம்* ¹விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குதருஷ்டி மதங்களாவன, *யந்மயம் ச ஜகத ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணுஸ ஸகாசாதுத்தூதம்* என்று கோலவிழுக் காட்டாலே உத்தரமாகையறிக்கே எருமையை ஆனீயாகக் கவிபாடித்தரவேனு மென்பாரைப்போலே, விங்கமென்றொரு வயத்தியை நிர்ந்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேனுமென்று-கேட்கிறவனும் தமோபிபூதனய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்க புராணதிகளான குத்ருஷ்டி, ஸமருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லா நின்றால் தாங் களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணுநுகல் தர்க்க மல்லாமையாலே கேவலம் உகதிலாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறு மென்ற கூப்பணக் பௌத்தாதிகளுடைய ஸம்ருதிகளுமாகையாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ ஸமருதய: யாசச காசச குத்ருஷ்டய: தாஸஸர்வா நிஷ்ப்பலா? பரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா. ஸம்ருதா.¹ என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டதையை யுஞ்சொல்லி. (ஒடிக்கண்டா) *ஒடியோடி* என்று தொடங்கி. *வழியேறிக் கண்டா* என்று, *கதாசகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே ஸவர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாயக் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந் தரங்களை தரிவித் தரணங்களாலும் பல பாயாயம், ததாச்ரயணத்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆசரமித்து அவவாச்ரயணபலமும் கண்டீர்கள்

[8] (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜகந்நிகரணுதி திவ்ய சேஷ்டிதங் களை சாஸ்த்ரத்தவாரா பரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆசரயண்யனென்று தெளியமாட்டு கிறிலி கோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை இவ்வனே வைத்தது ஸதஸத் கர்ம் காரிகளான ஜநதுக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், *ம மயா நூத்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதி யையிட்டு அவன மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள், ஆனபின்பு அது அவன் மாயை யென்றறிந்து *மாமோ மே ப்ரபுத்யநே மாயா மேதா தநநி தே* என்கையாலே மாயா தரணோ பாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுக்கை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருந்கோள், (ஆட் செய்வதேஉறுவதாதென்று) *நீள் குட்கூத்தன்னுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிரதிய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்த்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸுசகமுமென்றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக் கிறுந் நால் பத்தில்) அதாவது—ப்ரயோஜநாதநர தேவதாநதர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்தவாதிகளான ப்ரமாவோபபத்தி களாலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறுரென்கை. (222-4)

223. அஞ்சாமபத்தால், கீழ்ச்சொன்ன பரதவாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையும்நுஸந்தித்து அகல்வாரரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷய்கரிக்கும்படி பரமகாருணிகளுள் ஸர்வேச்வரன், கீழிதர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸவவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தியையும் பகவதஸமாசகமத்தையுமுடையரணவிரர் தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்ய ஸாலிகளையும் ச்வேததவீப வாஸிகளான ஸித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவத்தை

யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமாஜதாசநமிவிதாமபடியான ஜஞாநம் பிறந் தார்க்கு பராபயதவரைக்கு அடியான பகதிபையு முபதேசித்துத் தலைகட்டுகிறு ரெனகிறா

(223-) [1] ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லை யுள்ளென்று பரத்வாதிகளைப்படைபவன் எவ்விடத்தானென்றும் பாவியாக்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானும் உள்ளே விட் டெள்ளப்பண்ணின் விரக்தபலபரமாத்மராகம் [2] பேரார் வின்றின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில் லாது தீராய்மெலிய ஊடுபுக்குவரை [3] விஷைஞ்சு பல்சுக்கள் கைகூடானவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்சேய்வாரையும் கானலோகத்தவிபாந்தாங்களில் நின்றுப் போந்த தேவர் குராக் களைக்கண்டு காப்பீட்டு, ப்ரஹ்மத் விபீஷணர் சொற்களோத அரக்கரகர் போல்வானைத் தடவிச் சிடுத்து [4] தேசகலை தோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவகை [5] மேலிப்பரம்புவவரோடொக்கத்தொழில் யுக தோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பராரக்கிக் கண்ணுக்கிளி யன் காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நேர்க்கிக் காணும் பக்தி வித்தாஞ்ஞனத்தையேடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்

[1] ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லை யுள்ளென்று பரத்வாதிகளைப்படைபவனெவ்விடத்தானென்றும் பாவியாக்கு மிருகரையும் அழிக் கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் *ஆவானென்றருள செய்து* என்று ஐயோ ஐயோ என்று என பகலிலே கருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயென்றருள செய்து* என்று தான் அததியாதிருக்கத் தானே தனபேருக கருபைப்பண்ணியென்றும், *கலி யுகமொன்று மினறிககே தன்னடியார்க்குள் செய்யும்* என்று தனபகலிலே நயஸத் பரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராத படியாக கருபைப் பண்ணு மென்றும், *பெருமானது தொல்லை* என்று ஸர்வேசுவரனுடைய ஸவாபாவிக் கருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, *அம்மாருழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான யானா எமமாபாவியாகும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்கும் கண்டம்* என்று கையும் திருவாயிடியுள்ள வழிகை நிதமஸூரிகளுக்குக் காட்சிக்கொடுத்துக்கொண்டு அவருள்ளா ருடனே பரீமாரியிருக்கிற ஸர்வேசுவரனுள்ளவன் எவ்வளவிலே! நிதய மைஸாரிகளுக்கு மிலவருகான் நான் எவ்வளவிலே! என்று கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடைய பரத்வகாரண த்வ வயாபகதவ நியநுதருதவாதிகளால் வந்த உதகாஷத்தைதும் தங்களுடைய திகா ஷுததையும் அதுவந்தித்து அகலும்படி. பெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும் கர்மாதுருள் நிரவாஹத்துக்குடலான தன் நிரவருசலவாதத்ததாயமாகிற களையும் தன்னுக்கறஹம் தங்கன் பகல் வாராதபடி அபராதகனையே பண்ணுமிவர்கள் ஓளபாதிக ஸவாதத்ததாயமாகிற களையும் அழியப் பெருகாதிரும்தான் க்ருபாப்ரவா ஹத்தைபுடைய ஸர்வேசுவரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே கைமமை சொலவி* *என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல* *உன்னையும் வஞ்சிகேகும் களமெனத்தலிநதே* என்று மெய்கலவாத் பெரும் பொய்யைச் சொலவி, பிரமபர வசனர்ப்போல பாவித்து ஹருதயம் பரர்குது விஷய பரவணமாயிருக்க, அநதய பரமோஜுநரைப்போல உன் ஓளதாயத்தைதும் வடிவழகையும் ஸஹருதயமாகச் சொல்லுகிறேனது தோன்றுமபடி பலகாதுஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸாவ ஞ்ஞனவுள்ளையும் பகடும் கருதரிமபுகதமான மனஸஸைத் தலிநதென்று

அவற்றை இவர் தவிரும்படி (முற்றவும் தானுய உண்ணவிட்டெனப்ப பண்ணின் விரகதிபல பரமாத்மராகம்) *என்ன முற்றவும் தானுணன்* என்று இவர்க்கு ணாவ வித போகயமும் தானுய *இனி யுண்ண விட்டென கொள்வனே* என்று நான் விட்ட வன்றும் விட்டாட்டாத ஷண்ன யொழிய துராராதமாய், வருத்தியாராதிததாலும் கிடப்பதொன்றிலலாத விஷயங்களைப் பற்றுவோ வென்று இவர் தாமே போகம்படி பண்ணின் *கண்டசநிா கண்டொழிந்தேன்* என்கிறபடியே அவன் போகயதை யாலே அநயவிஷயங்களை யண்டய வுபேகிக்குமபடி கீழில் பததில் பிறந்தவிரகதிக்குப் பலமான *பாணதமதி யோ 16த.* என்கிற பரமாத்ம விஷயத்தில ராகமாயது

[2] (பேரமாய பின் வின்று கழியமிகு யானே யென்னவாயதாதற்றவிலலாது நீராய மெவியலுடுபுகுவுளர) *பேரமாய காதல* என்று அபரிச்சேதயமாயப் பொருந்தி, *பின் வின்ற காதல நோய நெஞ்சம் பெரிதடும்* என்று பிட்டுப்பிடித்து நின்ற நெஞ்சை முடிக்கும்படியாய், *கழியமிக்கதோர காதல* என்று பாசசுவலத தாக்குப் போகம்படி மிகவும் கைகழிந்து *கடல ஞாலம் கையதேனும் யாயே* என்று தொடங்கி, *வாய்நத வழுதிவளநாடன்* என்று அவனுடைய ஐகதகாரணத்வாதி அத்தபுத காமங்களை நானே செய்தேனென்று அநுகார முகத்தாலே விஷயத்தைக்கிட் டிப்போகம்படியாய், *உண்ண விட்டொன்று மாற்றதிறகின்றிலேன்* என்று அவன் யொழிய ஒருகூண்டும் தரித்திருக்கமாட்டாதபடியாய் *ஆராவமுதி யடிவேனுடலும் தின்பாலவன்பாயே நீராய* என்று விஷய போகயதாதிசயத்தால் வந்த பராவணயத தாலே ஐஞாநாசரயமான ஆதமாவாதல ஐஞாநபரஸரணதவாரமான் மனஸ்ஸாத வனதிகே ஆதமாவுக்கு ஆயத்தமான சாரமும் சிதிலமாம்படியாய், *வைகலும் விளை யென மெவிய* என்று அந்த சைதிலயந்தான காதாதிக்கமனதிகே ஸாவகாலமும் மெவியும்படியாய், *நிறந்தனாடுபுகுகென் தாவியை நின்ற நின்றருக்கியுண்கின்ற* என்று பகவதகுணங்களை மாமத்திலே புருந்து ஆதமாவை யிடைவிடாமல் தரவத்தர வயமாக்கும்படி அபிவருத்தமாக,

[3] (விஷயருக்ஷ பண்களை கைகடியினவா) இப்படி பகவத்பிரமம் வளருகையா லும் பாகவதாசனோடே கூடப்பெறுகையாலும், ஸுண்ணரிஷயருக்ஷண தலை பசே றயய ருதேயமே, கதாசிரசேயே பத்தி 231132தவா னாகம் * என்று ஸம்ஸாரமாதிரி விஷயருக்ஷத்தில், அமருதோபம் பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத பகதியும் பாகவத ஸமாகமமூமாகிரி பலதவயமும் கைபுருத்தவிவா (அடிமைபுகுகாரையும் ஆட்சைய வாரையுப காண் லோகத்தவிபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவகுழாங்களைக் கண்டு காப்பட்டு) *ஒன்றுநதேவிலே *மற்றதெதெயவம் நாடுதி* *பாடியாடிப் பர விச செனமின்கள்* *தேயவம் மற்றிலவீ* *நாயகனவனே* *ஒன்றும் பொய்யவிலை யோற்றறமினே* *அறிநிதோடுமின்* *ஆகிராததிககடியும் புருவதவே* *மறைத்த தேயவம் வினமபுதி* *உளவகொள ஞானத்து ஸவம்பிண* *ஆட்செயவதே* உறுவ தாவது* என்று தேவதாரதாராவரத பூவகமாக பகவத பரதவததையும், பகவ தாசரயணபரகாரத்தையும் பகவத கைங்காயமே பரம புருஷாராதமென்னுமததை யும் தெவிய வுபிதேகிகக் கேட்டுத் திருநதி யடிமைபுகு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்சகியாய், *ஆட்செயதாயிப் பிராணச சேர்ந்தவன்* என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமை செய்தாரான தமையையும் காண்கைக்கு, *வைகுந்தன பூதங்கனோயாய்* *தடங்கடல பளளிப்பெருமான தன்னுடைப் பூதங்கனோயாய்* *தேவாக்களதாழும் புருந்து* என னுமயடி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாராயும் தவிபாந்தரமான சவே ததவிபத்திலுள்ளாராயும், *தேமிப்பிரான்தமா போந்தா* என்கிறபடியே வந்ததிர்த்ய ஸ்ரீரிக்கும் முகதபராயமுமான தேவாக்களுடைய திரள்கலை, *கண்டோம் கண்டோம்* என்றுகண்ணுக்கிலியதாயிருக்கையாலேகண்டோமென்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, *பொலிக பொலிக* என்று அத்திரள அபிவருத்தமாயிடுகவென்று மங்களா சாஸ்தம்பண்ணி, (புர ஹ்மாத விபிஷணர் சொல்கோத அரககரகாரபொலவாரைத

[4] (தேசகாலதோஷம்போக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மே வி த தொழுது உஜ்ஜீவியுபகோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபரிதியனவெல்லாம். நினறிவெல்கில் கடிவான் நேமிப்பிரானதம்போந்தார்* *திரியு கவிரகம் நீங்கித் தேவர்கள தாமும் புருந்த* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து பராணப் ஹாரம் பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அபபடி செய்யும் பகை பரி முதலான தேச தோஷமும், *பிஷியதநோதநம்* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறு படுமபடியான கலி பரயுக்த்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போர்படி *இரியபுருநிசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதிற்பல ஹர்ஷபரகர்ஷத்தாலே பெரிவாரவாராததோடே புருந்து பரிசுலர்க்கிடமில்லாதபடி ஸாவப்ரதேசத்திலும் பரம்பலவாகநீ, *மேவித்தொழுதுய்மினீர்கன* என்று நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநராயக்கொண்டு ஆசையித்துஜ்ஜீவியுப்கொள், அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாநதர பராவநயத்தாலே பகவதவைப்பல ரிசைக்கே. 1) அளவினிகளாகிலே, (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவாதகனாக நிறுத்தினவர்கள்) 2) நிறுத்தி நுமுமுளளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்* என்று அவைவதனஞ் சொந்த உத்தகாஷமில்லாமையாலே வசநா பாஸங்களாலும் யுக்தயாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாததிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிபர்க்களென்று உங்கள் நெஞ் சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிசுகும தேவனதகளை, *நிறுத்தினுள் தெய்வங் களாக அததெய்வநாயகன்தானே* என்று ராஜாவரனவன் ஊர்தோயும் கூறுசெய் வார்கள் நிறுத்துமாபாலே உங்களுக்குகாசரயநயராக நிறுத்தின ஸாவேஸ்வரகை.

[5] (மேனிப்பரம்புவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாடென்று) *நக்கபிரானேயனு மிந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர்முறாங்கன்- கண்கள திருமுர்த்தியை-மேவி-மிகக்ஷல்குள் தோறும் எங்கும் பரந்தன-ஒக்கத்தொழித்தி ராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை* என்று ருத்ரனோடே பரஹ்மாவுமிந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவதாஸமுஹங்கன் ச்ஞ்ஞன்னுடைய அஸாதாரண லக்ஷணத்தை கூப்பர் யமராகப் பற்றி விஸ்தருதமால் லோகங்களைங்குமொடாக்கப்பரந்து விபூதிவிஸ்தா ரத்தை யுடையரானார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்கனும் அவனையாசர்யிக்கப் பெறில் விபர்த்தப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்று உபதே சித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *சிஷ்யபந்தரோ கேவ* என்கிறபடியே *அருக்தை சரர்* என்னுமதுபோய் தேவசப்தவாசரயாபடி பகவத்பக்திபரராகத் திருத்தி. கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திவிநி தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில) அதாவது-திருந்தாதாரைத் திருந்திவ வளவளமிக்கே முன்பே திருந்தி *கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டரெவரும் வாரர்* என்னுமபடி பாகவதஸாணுதர்சனமிநிநாமபடி அவ்விஷயத்தில் சபல முடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலேநின்று ப்ராப்ய தசையிலே நின்றிற மும்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயதஞானத்தின் மேலே, *என் னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீரென்னை முன்யாதே* *10நலி வில்ல தாச்சுண பக்திவிநிதாஞ்ஜநே* என்கிறபடியே லெத்தாஞ்ஜநம் போலே கூடாரத் தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்யவலஷ்ணயத்தை விஷயிகரித்ததான பக்தியை உபதேச முகேந உண்டாக்குகிறார் அஞ்சாம் பக்தி லென்கை ... (223-5)

224 ஆறும்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வசரணயான ஸாவேசவரண பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதிகளான தமக்குத் தன திருவடிகளையே நிரபேச்சுபாயமாகக் காட்டிக் கொடுக்க அவ்வுபாயத்திலே விசேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தையுடைய ராய தமமுடைய வயவஸாயத்தை கடக முகத்தாலே யிவனுக்கறிவித்து வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைந்த ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிக்க அவன் ஸாமர்த்த்யத்தை யுபஸந்தித்து குணநுபவத்துக்குப் பண்ணின பரபத்தியும் பலிதத வாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபண்ணுவதாகக் கோலி, ஸித்தோபாயவரணம் இதர பரிதயாக பூர்வகமாகையாலே பேளராணிகவசநபரகரியையாலே உபாய விரோதிகளான தயாஜ்யாம்சங்களை ஸ்வாஸநமாக தத்ப்ரஸங்கமும் அஸஹயமாம்படி விட்டு, விட்டவையெல்லாம் தமக்குப் பற்றுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தியோடே தமக்கு உபாயமாக நினைத்திருக்கும் திருவுலகளந்தருளின ஸாவஸுலபமான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிறுத்த திருமலையிலே கண்டு பூர்வவாக்யபரக்கரியையாலே சரணம் புக்கவர் *பததுடையடியவரிலே தொடங்கி ஆஞ்சாம்பத்தளவாக உபதேசித்த பகத்யுபாயத்தின துஷ்கரத்தவாதி தோஷாநுஸந்தாந்ததாலே சோகம் ஜநிக்கும்படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு தமமுடைய பரபத்திநிஷ்டையை பரகாசிப்பகிகிறுரென்கிறார்

224. என்னையும் யாவர்க்கும் பரக்காய் அடியிர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக புதேபய: * என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரணயன் [2] அதுஞ்ஞாநசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவா லன்றிக்கே அந்நுகற்றேன் என்னுன்புணரா யென்னும்படி மெய்யம் பக்திபூரஸலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் [3] பாதமே சரணுக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் தியக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷம் உபாயத்தாலேயுழிய, [4] உருகாமல் வரித்ததும் நன்னிவிணங்க பலித்தவாறே ஸப்பரகாரமாக ஸக்ருத் கரணியமென்று—புராணபெள ரணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின [5] சித்தித் ப்ராப்யம் ப்ராபகா பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆவீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய ஷேமாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு, [6] தந்தைதாய் உண்ணுந் சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன் றேயாக்கி, [7] தளர்வேனோ தரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே [8] திரிவிக்கிரமனுக்க குறள்கோலப் பிராஜ்ய அடிமை புண்ணையிற்ற வன்கள்வன் கண்முகப்பே அடல்கொள் நிசைவையம் விண்ணும் நடவந்த தடந்தாமரைகளை [9] இணைத் தாரகைக்காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகல்கிலலெனென்று பூர்வவாக் யமநுஸந்தித்தவர், (10) பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயப்ரவண ஸசோகஸஜாதியர்க்கு, (11) தந்த னன் பற்றோர்களைகளிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வவித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தால்.

[1] (என்கையும் யாவாகும் சுராககாய அபுயீர் வாழ்மினென்று கருண் யாலே ஸாவலிகாழ்த்தேய்) என்றவை கடலோரையும சுழுததுக்கு மேலுமா காமல உபாயதவம் கலவெட்டாகுகுறி ஏரணயன்) *ஏறு செலகளுக கெனையு முன்னெனயினகனை* என்று ஆரத்த ரக்ஷணத்திலே திகழ்ந்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷ யாக்கத்திலே நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்லுகோனென்றும், *திருவிண்ண காச சோததபிரான வரன்கொள பாதமலவாலிலிலை யாவாகும் வன் சரணை* என்று திருவிண்ணகரிலே தினநருவினவன் திருவடிகளாலவது ஸாவாகும் வலிய புகலிலிலை யென்றும், *வன்சரண சுராககாய* என்று தேவாகளுக்கு வலிய ரக்ஷனு யென்றும், *அடிகழிமாநது புருததபுயீர் வாழ்மினென்றென்றருள கொடுக்கும்* என்று நமக்கு செஷ்புதராயுள்ளாரெவலாரும் நமமடிகளின் கீழே அநநயபரயோஜந ராயப புருதது உஜ்ஜிவியுக்கோனென்றென்று தன்னருள்ப பண்ணுநிறகுமென்று சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய கருணையாலே *ஸாவலிகோ சரணயாய ராககாய மஹாதமநே, நிவேதயத மாம கபிரம் விபீஷண முபலததம்* என்றுவந்து சரணு கதனுள் ஸ்ரீவிபீஷணுமவான ஸாவலிகோ சரணயினென்ற உகதி ஸ்ரூதரகோஷம் போலே நிராததகமாகாதபடியாகவும், *ஸகருதேவ பரபதநாய தவாஸமீதிச யாசதே, அபயம் ஸரீவ்புதேயம் ததாமயேதத வரதம் மம்* என்று சரணுகதரக்ஷ ணத்திலே திகழ்ந்து சரணயனுள் தான் சொன்ன உகதி கண்டாதுபரியாகாத படியாகவும் *வானவா கொடுமும் நமனறெழுந்திருலெங்கடம்* என்றும், *எழு வார விடைகொளவாரினதுமாயின் வழுவாவகை நின்றது வைகல் தொழுவார வினைசுடரை நததுவியுக்கும்வேங்கடம்* என்றும், *போதநிந்து வானராகன்* *கண்டு வணயகும் கலிநீ* என்றுமந்தியவணரீகன், நிதயஸமனரீகன், பரவோஜாதநரபரர், அநநயபரயோஜநர், மதுஷயர், தியாகுகுள என்கிற வாகியற ஆசரவிக்ஸாமபடி ஸாவ ஸமாசரயணயனு நிறகையாலே தன்னுடைய உபாயதவம் ஸாவலிகதமாம் படி திருமலையிலே மெருத்தருளி நிற்கிற அநாலோகித விசேஷ அசேஷியாக சரணயனு ஸாவேசவரன்.

[2] (அஜ்ஞாநாசகதி யாதாதமய ஜ்ஞாநயகனவாவனநிகே அருகுறேற னெனனுள் புணராயெனனுமபடி மெயயமா பகதிபூம்பலமாகவும் அநநயகதிதவ முடைய தமக்கு) *அவிதயாதோ தேலே பரிபருடதயா வா விதிதயா ஸல்பகதோ பூமநாவா ஜகதி கதிமநயா மவிதுஷாம், கலா கமயசகானெ ஹரீரிதி ஜித்தநாஹ வயமதோ; ரஹஸ்யம் வயாஜஹேர ஸகல பகவாந செனநகமுநிட* என்கிறபடியே உபாயாதநரவகனை யரியவு மறுஷ்டிகக்ஷுமிடான ஜ்ஞாந சக்திகளிலவாஸமயாலே யாதவ பகல்தகபரததரமான ஸவருபத்துக்கு ததேகோபாயதவமொழிய ததவய திரிகதோபாயாதவயமாகாதென்று, *உன்னுலவலவ யாவராலுமொன்றும் குறை யெனடேன்* எனனுமபடியான ஸவருபயாதாதமய ஜ்ஞாநததாலேயாதல, அநந யகன்களா மவனநநிகே, *அருகுறேறெனலெனியகுறேறெனலெனுள்ளகானுமலா வில் வீழ்ந்து நானெனகுறேறெனுமலென* *எனனுள் செய்கென்* *பூவாகழலக ளுருவினயேன் பொருந்துமாறு புணராய* என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முகதபரா யனுயிருக்கிறேனலென, ஸதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமலாகனிலே ஒருவனுயிருக்கிறே னலென, மேலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ண மொனனுதபடி உன் லெனனுதா யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னக்காணவேனுமெனனுமாயையாலே பல்வீரநயாத தளாந்து இவியுபாயாநுஷ்டாநக்ஷமலென, உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு எனனுள் செய்வாவதிலை, எனக்கும் செயலுக்குமென்ன சோததியுண்டு, முன்பு பரிகலபதமான உபாயங்கனொன்று மெனபகலிலை, நிரதிசய போகமயான உன் திருவடிகளை நான் கிடமுமவழி கலபிகலெனுமென்று சொல்லுமபடி *மெயயமா காதல* என்று அவன் ஸவருபத்தை அநுஸந்தித்தாதல குணஜ்ஞாநததாலேயாதல தரிக்லொனனுதபடியாய திருமெளியிலே அந்நய வேண்டுமபடியான காதலென

பகதயதிசயம், அதினுடைய பலமாகவும், உபாயாததரததுக்கானன்றிகேக்ளைகண்மற்றிலேன்* என்னும்படி. அந்நயகதிதவமுடையாரான தமக்கு, ஸமாஸததில பகதி பூம்பலமென்ன வேணும், பூம்பலமென்கிறவிது பாடலகலதததாலே வதததாமித்தனை.

[3] (பா.தமே சரணுகக அவையே சேமங்கொண்டேகறிதையராய்) *ஆறெனக்கு நின்பா.தமே சரணுகததததொழிந்தாய்* என்னும்படி தன திருவடிகளை ஸவாயாததர நிரபேக்ஷலாததமாகக்காட்டிக்கொடுக்க, *கூலகனவையே சரணுகக் கொண்ட* என்றும், *அடிமேல சேமங்கொள தெனருகூசசடிகோபன்* என்றும் *நாக்ணமிசை நம்பிரான சரணே சரண நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனுய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சிலனுவவன திருவடிகளையே நிரபேக்ஷாபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூபமான வயவளாயததையுடையராய், (நிர்பககுக் களியிடு ஸவாபிராயததை நிலேதித்து) *வைகலபூநகழிவாய வந்து மேயுவருகுகிணகாள்- களீவாய்ப்பெருமாள்க்கண்டு வினையாட்டியேன காதுனமை-கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்* என்று தொடங்கி, *ஏறு சேவகனூர்க்கெனையுமுள்ளென்மின்கள்* என்னுமதளவாக பெற்றனறிததரியாத அதிமாதிர பராவன்ய முண்டாயிருக்கவும், ஸவரக்ஷணே ஸவாநவயத்ததை ஸவலியாத ஸவரூப பாரதத்தாயததாலே ததேகரக்ஷதவ வயவளாயஸவலிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருததை, *உபாப்யாமேவ பக்ஷாபாயம்* என்கிறபடியே ஜனாநாதுஷ்டாததரூப பக்ஷதவய யோகததாலே பராபயமான பகத விஷயததை சீக்கரமாக ப்ராபிகைக்கிடான யோகயதை யுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து (விளம்பிரோஷ்பூபாயததாலே யழிய) இப்படியறிவித்தவளவிலும் அவனவரவு தாமக்கையாதுண்டான ப்ரணயிரோஷததாலே, வந்து மேல விழந்தவளவிலும், *போகுதம்பி* *கமசமேநேல நம்பி* என்றுபேசுதித்து அவன முகம் பாராமிருப்போமென்று சிறுநிலிழைப்பது சிறு சோற்றுவதாக, அது தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்கிற படியே அவனந்த அநாதராய்பரததைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே யுபகசித்தமான விக்ரஹததினுடைய லைலக்ஷணயததாலே குலைக்க அவ்ளோடு பொருந்தி.

[4] (உருகாமல் வரித்ததும் நன்னி வணங்க பவித்தவாறே) *பிறந்தவாற்றிலே அவதாரா நுபவம் பெருத விழவாலே பதற, ததருணசேஷடிதவகளை அதுஸந்தித்தாகிதும் தரிப்போமென்றிபிந்தவளவிலே, *நிறந்தனுடுக்கெனதாவியை நின்னுநின்றுகுகியுண்கின்ற* *சுபயிவநிலேயும் வந்தென நெஞ்சையுருகுகுண்கள்* *உள்ளமுளகுடைந்தென்னுயிரை யுருகியுண்குணும்* *எனடுபுகுகென தாவியை யுருகியுண்குடுகின்ற* என்னும்படி அவை மிகவும் சைதிலபிறைதுவாகையாலே தரித்து நின்ற பூரபிகைவலையெழுமப்படி பண்ணியுளவேனுமென்று அவளை உபாயமாக வரித்ததும், *குரவையாய்ச்சியிரிலே, *என்ன குறையெனக்கு* என்று தொடங்கி, *நன்னிநான் வணங்கப்பெற்றே நெனக்கலா பிறா நாயகா* என்று பாதி பூரவகமாக அவதார குணசேஷடிதவகளை லைவ காலமும்முறையிலே கிடடியனுபவிகைப்பெற்ற வெனக்கு ஆதான் தியாம்கொன்று பகதிகுமப்படி பவித்தவாறே. (ஸபகாரமாக ஸைக்குக் கரணியென்னு) இதிரோபாயதவாக பூர்வகதவமாகிற பரகாரததோடே எரித்தோபாய வரணம் *ஸைக்குதேவ* என்கிறபடியே பரபதிககாகவுமொருக்கால் பண்ண வேனுமென்று பாதத்து (புராணபெளரானிகா தயாஜ்யாமச மாககின் திதசிதப் ராபயபராபகாபாஸைகளை) *பிதரம் மாதரம் தாராந் புதரம் பந்த்ரந ஸநித குருத, ரதநாநி தநதநயாதி கேதரானி ச கருஹானிச, ஸாவதர்மாமாச ஸநதயஜ்ய ஸாவகாமாமாச ஸாக்ஷாந, ஸோகவிகராத சரணெனசரணம் தேவரஜம் விபோ* என்கிறவசதம் *ஆகநேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யநதவம் ஸமகுதம்* என்கிறபடியே

அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச்சொல்லப்பட்ட பவிஷ்யத் புராணவித்தமாகையாலும், புராணவித்தம் ராகையாலே பெளரணிகரான பாஷ்யகாரா கதயத்திலே இவ்வசந் ப்ரகரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய தயாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பெளரணிகர் த்யாஜ்யாமசமாக்கின்) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வாத்தம புராணவித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதந்புருஷாநுஷ்டாநநுபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும் பற்ற (புராணபௌரணிகர் த்யாஜ்யாமசமாக்கின்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

ஆக இப்படி புராணமும் பெளரணிகரும், *நித்யம் நித்யம்* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராத்* என்னுமதளவாக, *ஸநத்யஜ்ய* என்கிறவிதங்கு காமீபவிகையாலே வகச்யமாணஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படும்சமாக்கின் சித்வஸதுக்களும் அசிதவஸ்துக்களும்புள்ள பராப்யாபாஸங்களைபும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் *ஸர்வதாமாம்ச்சவுககுக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸவ்யம்ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயெனினில், *மநதநேவோ ஸா நிதநேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈச்வரஜோபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநததையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸத்ரம் விதிகையாலே மாதாபிதாக்கள உபாயாந்தரஸஹகாரிகளுமாய் அவ்வளவன்றியே இவாகளுடைய விபோகமஸஹயமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம்ப்ரியோஜநமாய் மிருப்பார்கள். ஸ்திரீயும் ஸஹத்ரம்சாரினியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரஹம் *புத்ரமேஷ புத்ரதாயத் நிதிபுத்ர* என்கிறபடியே நரகதர்சனத்துக்கடியான பாவியமோசந் ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய விபோகம் அஸஹ்யமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்களா இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழியை நடத்துமவர்களாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் பெருங்குடிப்பட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதருமாயிருப்பார்கள், தோமனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே பரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும், குருக்களாகிருா—உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப்போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பார்கள்; ரத்தங்கள, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவயதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேறசொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வீகரிக்கப்பட்டமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தந்தாந்யங்களும், கேஷத்ரங்களுந் அப்படியே; க்ருஹங்கள், வாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தரஸஹகாரகமுமாய், மாதமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதவத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கம்

மேல் *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்த்யாதியாலே ஸாக்ஷராத் உபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது. அதில், *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* என்று கர்மீயாகாத்யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது, *ஸர்வகாமாம்ச்ச* என்று ஜடிக பாரலௌகிகைச்வர்யவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸாக்ஷராத்* என்று அக்ஷரஸ்தவாய்மான கைவல்யத்தையும் அவ்லோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயாதவேநவும் உபேயத்வேநவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தரஸஹகாரிவத்தாலும் அபிமதத்தவாதிகளாலுமுண்டாகப் பராப்ய ப்ராபகாபாஸங்கையுடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்தந்ததாந்யாதிகளும் ஸநந்தை சிதசித்திராய் ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்த்யாதிகன் தானும் பரம்பராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட

புகுகொண்டு சொல்லவுமாம் *கைவலிநது* இதயாதிகநுஞ்ஞமராக ஒதுக்குகிற திறையுள்ளது மேற்சொல்லுகிற வரணத்துக்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிக ளான ஸாவத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே கைவலிநது இதயாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக்குமுபலக்ஷணமிதே; அப்படியானாலே ஸபரகாரமாக ஸக்ருதகரணீயமென்றதுக்குச் சேருவது.

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசிதபராபய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிநது கைகழலக்கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) *நம்மைக்கைவலிநது* *இழந்தது சங்கே* *இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்* *எமமையொன்றும் நினைத் திலனே* *இனறெனக்குதவாதகன்ற* என்று சிதசிதவாககமான விவற்றைக் கைவிட்டு, உறவருவான் கைப்பணடம்போலே பகவத்பிரேம பாரவச்யத்தாலே தன் னடையே தன்கையில் நின்றும் நெகிழ்ந்து போகக்கண்டும், *ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்று போயும் (ஆவீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாகியும்) இதில் ததீயருக்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கவற்றை, *பொன்னுலகாள்ரோ புலனிமுழுதாள்ரோ* *நெய்யமரினனடிசில் நிசசல பாலொடு மேவீரோ* *ஓடிவந்தென் குழல்மேலொளி மாமலருதீரோ* என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடொக்க கடகாகுப பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும் (புறத்திட்டுக்காட்டி யென்று பரஸங்கிக்கில் முடியுமபடி விட்டு) *என்னப்பிறத்திட்டினனம் கெடுப்பாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங் களிலே யெனனைதள்ளி இன்னங்கெடுக்கப்பாக்கியோ வென்றும், *பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ* என்று நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோ மென்கிற விஷயங்கள் தமக் குக்காணில் முடிவென்னெனும்படி அத்தயநாஸஹயமாயிருக்கையாலே விஷயங்களைக் காட்டு என்னையும் முடிக்கப்பார்க்கியோ வென்றும் சொல்லுகையாலே அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலேயேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றைவிட்டு

[6] (தநதைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொன்றையாக்கி) *த்வ மேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, தவமேவ பநதுச்ச குருஸ த்வமேவ, தவமேவ விதயா தரவினம த்வமேவ தவமேவ ஸாவம மம தேவதேவ* என்கிறபடியே* தேவ பிராணையே தநதை தாயென்றடைந்த* என்று அயாவறுமமராகளிதபதியே மாதா பிதராதி ஸாவவிதபநது வென்றும், *உண்ணுஞ்சோறு பருருந் தின்னும் வெற றிலையுமெல்லாம் கண்ணன* என்று தாரகபோஷக போகயங்கவெல்லாம் ஸர்வ ஸுலபனுன கருஷணனே என்றும் *வைததமாநிதியாம் மதுகுதனையே* என்று ஆபதரக்ஷகமாகச் சேமித்தவைதத அக்ஷயமான நிதியுமவனையென்றும், *பூவை பைங்கிலிகள பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியமமும்* என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் சரியபதியி னுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவையுண்டாகாநிற்குமென்றும், இப்படி கீழ் விட்டவையெல்லாம் பற்றுக்கிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

[7] (தளாவேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதலவாவோவெனனு மார்த்தியோடே) *கோலத்திருமாமகளோடுநனைக்கடாதே சாலப்பலநாளடியெனினனம் தளாவேனோ* *தியோடுன சேர் மெழுகாயுலகில் திரிவேனோ* *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறு காதோ* *புணரேய நின்றுமரமிண்டின நடுவே போன முதலவாவோ* என்று ஜகத் துக்கு ஸர்வபரகாரரக்ஷகனாய், *சரியா ஸாததம்* என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டி யாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப்பெருதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனைகாலம் இப்படி அவஸநநுகக்கடவேன, த்ரிவிக்ரமாவதார முகத் தாலே நீய வந்து எல்லாத்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவாயுத் படடுக கிடையாமையாலே அந்நிலகாசத்தில மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெருதே முடியவும் பெருதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி திரியக்கடவேனோ! ஸர்வஸுலபமாய்

நிரதீசய போகயமான திருவடிகளிலே எண்ணையுருளப்பாடிடுங்காலமின்னமணித் தாகாதோ! விரோதிகளின் கையிலகப்படாத ஜகத்துக்கு வோபயற்றுள் உண்ண நோகித்தந்தவனே! மரதலாநுபவமாத்ரமன்றிகே உன் திருவடிகள் ப்ரதயக்ஷ மாகக் கிடடுவதென்றோ வெளகிற வாத்தியோடே

[8] (திருவிக்கிரமனாகக் குறள் கோலப் பிராஜய அடியை மூன்றையிரந்த வன கள்வன கணமுகப்பே யகல்கொள திசைவையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரை களை) *லோகவிக்கிரமத் சரணென சரணம் தேவரஜம் விபோ* என்று வளரிஷ்ட சண்டால் விபாகமற் வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே லௌசீலயமும் உறவகுறி பரணையின் முதுகைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே விழுக ரானா தவியிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாதலையமும், அவதரித்து முன்பே நின்ற காயம் செய்கையாலே லௌசீலயமும், *போ* என்கையாலே தன் பெருகச் செய்கைக் குறுப்பான ஸவாமிதவமும், *விபோ* என்கையாலே ஜலாநசகத்யாதி குணபூததவியும் சொல்லுகையாலே, தரிவிக்கரமாபதாததிலே ஆசரயினுப்போகியாயும் காரியோபயோகியாயுமுள்ள குணங்கலெல்லாம் பரகாசிக்கையாலே, *தெயல் நாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன்* *மாணகுறள் கோலப்பிரான்* அடியை மூன்றை விரந்தவாயும்* *மின்கொளசோ புரிநூல் குறளாயகல் ஞாலவகொண்ட வன்களவன்* என்று ஸர்வேசரவரஜய ஆசரித் வதலலுள்ள தான், தரிவிக்கரமாபதாதம் பண்ணு கைக்காக பெருவிலையுறவழிகைச் சிறுவகித்ததுப்பகிக்கலாமபடி வாமநிலைஷத்ததைப் பரிசுரவகித்துக் கொளும் மஹாபலி வஜ்ஞவாடததிலே சென்று, *முறையி* என நிரந்த, தான் சொன்னபடியே அவன் செய்யுமபடி விரீதமாய் ஆகாஷ்கமான வடிவைக்காட்டி வசிகரித்து நின்ற மஹா வஞ்சகன், *காண்மின்களாலுலகிரென்று கண முகப்பே நிமிரந்த* என்று நோக்குவதையை காட்டுவாரணப்போலே இதோராசாயம் பாகுஷ்கோளென்று லௌசீலசிரெல்லாருடையவும் கண்ணென்திரே, *அகல்கொள வையமளந்த மாயன்* *திசைஞாலந்தாவியளந்ததும்* *வையமளந்த மண்ணன்* *மண்ணும் விண்ணுங்கொண்ட மாயவமமான்* *ஓரடியாலெல்லாவதும் தடவந்த* *தாவிலையவ் கொண்ட தடந்தாமரைகள்* என்று விளந்தருதமாய் திருக்கையோடே கூடின பூமியையும் உபரித்த லோகங்களையும், தென்றலுலாவினுப்போலே ஸாகர மாமபடி யென்குமொக்கப் பரப்பியளந்து கொண்ட ஸாவ ஸுலபமாய் நிரதீசய போக்யமான திருவடிகள்.

[9] (இன்னததாமரைகள் காண் விமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்தவுலகத் திலத்ததிக்கண்டு) *எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த வினைததாமரைகள் காண்பதற் கென்று* இதயாதிப்படியே திருவுலகனத்தருளின். ஸாவஸுஸமாய நிரதீசய போகய மாய சோததியழகையு முடைத்தான் திருவடிகள் நாம் காண்பதெட்போதோ வென்று தியஸ்ஸூரிகளும்நுப்பகிக்கவாசைப்படடு வரும்படி *அன்று ஞாலவந்த பிரான் பரன்சென்று சோதிருவேங்கடமாமலை* என்று திருவுலகனத்தருளின் செய லாலே பரகாசிக்கிற ஸாவஸுமாதபரதவதையுடையவன், அந்த சரமந்திர, விடாயா மடுவிலே செருமாதிப்போல உகந்தநிறந்த *திலதமுலகுககாய் நின்ற திருவேங்கடம்* என்று லோகத்துக்கு முகவியபரணமாக திருமலையிலே கண்டு. (அகல்கிலே னென்று பூவலாகயம்நுஸந்தித்தவா) *அகல்கிலிலேன்றியுமென்றலா மேல் மங்கை யுறையாபா* என்று புருஷகாரபூததவான் பெரியிரோட்டியாரை முன்னிட்டு, *நிகிலிபுகழாய்* என்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமதளவாக வாத லையம் ஸவாமிதவம், லௌசீலயம் லௌஸலயமாவிறு குணங்களை அடைவே அதுஸந்தித்துக்கொண்டு *புகலொளநிலலா* என்றும் *அடியென்* என்றும் தம் முடைய ஆகிரசநயாதநயகிதவ புரஸஸரமாக *உன்னடிகழி* என்று *சரணென்* என்கிற திருவடிகளையும், *அமாதது புருந்தேன்* என்று *சரணம் பரப்பியே* என்கிற

அந்தத்தையும் அதுஸந்திததருளுகையாலே, பூர்வவாக்யபரகரியையாலே பூர்ணப்ரபதம் பண்ணினவா

[10] (பிணக்கறந்தோடநகி வேதபுனிதவிறுதி சொன்ன ஸாதயோபாயச்சர்வண ஸமோக ஸஜாதியாகு) *பததுடைபடியவரினே, *பிணக்கறவறுவகைச சமயமும்* என்கிறபாட்டிலே, *வணக்குடைததவநெறி வழிநின்று* என்றுபுகரமிதது. *வேதபுனித விருகை நாவில கொண்டு—ஞானவிதி பிழையாமே—அசகதன தன்னைமேலித் தொழுதுயமமினீர்கள்* என்கிறதனவாக டீழ்ப்பதேசித்த ஸாதயனாதபக்தி சரவணததாலே அதிஸூடைய துச்சகதவ ஸவருப விரோதிதவங்களை நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அததாலே *எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு* *எனனான செய்கேன்* எனறிருக்கும் தமமோடு ஸஜாதியராமபடியான அதிகாரம் பிறந்தவாகனக்கு.

[11] (தந்தனன் மறநிராகரிகளினிலம், புருநதெனென்று ஸவலித்தோபாய நிஷ்டையை உகதயதுஷ்டாநவகனாலே காட்டுகிறா ஆறும்பத்தில) அதாவது—*தந்தனன் தனதான் நிழல்* *திருவிண்ணகா மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மறநிரா கண்களினிலவகாணமின்களே* என்கிற தமமுடைய உகதியாலும் *அடிக்கீழ்மாதறு புருநதென* என்கிற தமமுடைய அதுஷ்டாநததாலும் தமக்கிந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை பரகாசிப்பிக்கிறா ஆறும் பத்திலென்கை. (224)

225. ஏழாமபததால், உபாயகருத்யததுக்கபேகிதமான விசிதரசகதி யோகத்தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கடவதான பரம்பதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில, நியங்கததாவரவருக்குக்கும் சதருவுக்கு முட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸாவேசவரன் திருவுட்கண் கூண்காலமும் பீரிய கூமரன் றிகே ஸாவகப்பரபதம் பண்ணின் தமமை விஷயங்களிலே முட்டி தனபகல் சேராதபடி யகற்றுமஸையான இதநரியங்கன் நடையாடுகிற ஸமஸாரத்திலே வைக்ககண்டு விஷணனாராயக் கூப்பிடு, தமதசை தாம் பேசுமாட்டாதபடி தளாந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருதசித்ததராக, அவன் தன் விஜயங்களைகாட்டி யிலரைததரிப்பிக்க, அந்தததரிப்பும் ஸமஸாரிகளினிலை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவாரத்தியே தலையெடுத்து, அறுபாவய விஷயம் ஸமருதியிஷயமாய ஒருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாக கலேசம் செல்லச்செய்தே உபாயபூதனை உனக்கு ஜ்ஞாந சகதிகளில் குறைவற்றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சநயாதநயகதிதவங்களிலும் ஆரத்தியிலும் குறைவற்றிருக்க எனின் ஸமஸாரத்திலே வைக்கக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நம்கும் நமமுடையாக்கும் இனிதாகத் திருவாயமொழிப்படுவிகக் வைத்தோவகாறும் என்றருளிச் செய்ய, வயாஸாதிகள், முதலாமுலார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நமமைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொண்டதே* என்று அவன் பண்ணின் உபகாரத்தை அதுஎந்திதது அதுக்கு பரதபுகாரம் தேடிக் காணாமையாலே 'இனி இத்தொழிச் செய்யலாவ தொன்றிலை' என்று திருவாரன் விளையே பராயம், பிராட்டியவாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோகைகத்திலே திருவாயமொழிகேட்பித்து அடிமை செய்வதாக மதோரத்திது அங்கே தம் திருவுள்ளம் பரவணமாகையாலே பரம்பதத்திலிருப்பையும் உபேகிக்கும்படியானவா: கீழ் தமமுடைய உபாய நிஷ்டை வெளியீடுமபடி புருநிளநவாகளுக்குத் திருவாரன் விளையே பராயம், அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட பராயப்பராய்கல் கவினுடைய முடிவைத் தமமுகப்பாலே வெளியீடுகிறோரென்கிறா,

225-7(1) என்னிலாக் குணங்கள் பால் துன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்றும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே (2) தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் பரபக்தவம் புற்பா

வேறுப்பு பணகவனுக்கும ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, பாதுகால்கிலாத தம்மை [3] அகற்றுவவற்றின் நடுவேயிருத்தக்க கண்டு நலிவான் கயிருத்ததாய் ஒவென்று ஸாதபலமான ஆக்கோசத்தோடே பழி கட்டுதல் [4] கங்குலமபகனும் அடைவற்ற ஆர்த்தவையக கோயில் திருவாசலிலே முறைகேட்ட கேள்வி யாக்கித் (5) தேற்றவெண்ணுத படி தோற்று ஒன்று நீற்கப் பண்ணின் பலாதாநம் மற்றுங் கற்பா ரிழனிலே கூறிப் (6) பழைய தலிணைக் கூப்பிடு தலைவெடுத்து, துறவும் பணகமுக்கச்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புரான கீலேசம் தடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித் திரியைக்கேட்க, (7) ஐச்சமாக இருந்த உறக்கொண்ட ஸ்வபர பரியோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என்சொலிவி எந்நான் பார் விண்ணர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரம்முதியோடே (8) தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருத்த நிலத்தேவர் துழுவிலே பாட்டுக்கேட்டிரிப்பதாக காநகோஷியையையும் தேவயோ னரிய மறந்தவர், (9) சாயோபாயராஜாளுக்கு னீணகாமநு, துணித் தான் சாணன்றி மற்றென்றில் உள்வதித் தொழுமினென்று பரப் பயாதநாவதையை பீதியோலே ப்ரகாசிப்பிக்கிரு ஏரார்ப்பந்தில்.

[1] (எண்ணிலாக குணங்கள் பாலதுபப வேறவன் மாயாபபலயோடு செய்தி யெனனுமாயசாயாகதி யோகத்தாலே) *எண்ணிலாப பெருமாயினே* என்று எண்ணிறந்த ஆச்சாயமான குணங்களைபுடைபவியெனயெனும், குணங்கள்-கொண்ட ஞாததியோர ஸுவராயப படைத்தனித்துக் கெடுகரும்* என்று ஸதவாதி குணதுகுணமான ஞாததிகளைக் கொண்டு ஸஞ்ஞடயாதிக்கிளப பண்ணுமவெனெனும், *பாலதுபபகவினபங்கள் படைத்தாய்* என்று இடமிறிந்து ஸ*கதுக்கவகளைக் கலபித்தவெனயெனும், *ஊழிதோறுழிபுருகும் பேருஞ்செய்கையும் வேறவன் வையகாகரும்* என்று கலபநீதோறும் குபநாம சேஷ்டதங்களை வேருகவுடைபுணுக கொண்டு ஐகத்தை ரக்ஷிக்குமெனும், *மாயாவாமனனே* என்று ஆச்சாய சேஷ்ட தங்களைபுடையவெனயெனும், *உளபபல யோகு செய்கு* என்று திருவள்ளத்திலே பல் ரக்ஷிஞ்ஞபாயசிறிதைகளையும் பண்ணி நிறறியெனும் இப்படி பழுவீதிமமாக சொல்லப்பட்ட உபாயகருதயத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சாய சக்தி யோகத்தாலே.

[2] (தெனீவற்றவாகு ஏறறகும் வைகுத்தததையெனும் பரபாகதவா, புறபாவெறுப்பு பணகவனுக்கு மாககவல ஸாவசகதி) *தெனீவற்றுவினறி நினற வர்க்கினபகதிசெய்யும்* *ஏறறகும் வைகுத்தததை யருளும்* என்று பரபாயபரப கங்கவிரணமும் தானையெனறதயவலிதது, பிண்ண தாட்டாக்கள செயல்கள கண்டாதல் யுகதயாபாலம் கொண்டாதல் பிறகாவியாதே நினறு அவாகளுக்கு நீரித்சயாதந்த யுகதமாய ஒருவராலும் வையதந்ததால் பரபாகக் வொண்ணு திருக்கிற ஸ்வைகுண்டத்தைத் தன்னருளிலே கொடுக்கிற தன்னுபாயதவத்தை *புறபாயதவாப புலவெறுப்பாதி யொனறின்றியே நற்பாதுக்குயத்தனை* *நாட்டையளித்துயயச செயது* எனும் *சேட்பால பழம் பணகவன் சிகபாலன் திருவடிதாட்டாலடைந்த* என்றும் ஐதாநலேசமீவலாத திராயக் ஸதாவரங்களுக்கும், பராதிகுலவதில் முநீறினற சதருவுக்குமாயபடி பண்ணவல் ஸாவசகதியானவன் (பாதுகால்கிலாத தம்மை) *அடியெனுனபா தமகல்கிலேலென்றையும்* என்று தன் திருவடிகளை கண்ணகாலமும் அகல் சகதரன்றியே *அடிககிழாமாநது புருந்தனை* என்று சரணம்புருந்த தம்மை

[3] (அகற்றுவவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) *அகற்ற நீவைத்த மாய வல்லைப்புலங்களாமலை* என்று தன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி யகற்றவற்றான்

இந்தரியங்களுள்ள நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நவீனாள் சமூகத்தைய ஒவ்வொன்று லாத த பலமான ஆகரோசத்தோடே பழியீட்டு) *நவீனா ளினன மெண்ணுகின்றாய்* *அன்புருகி நிற்கும்நிறக்கம் கமடுத்ததாய்* *விண்ணு ளாரா பெருமையேயோ* *முன்புரவைகடைத்தழுதவ கொண்டு மூத்ததியோ* என்று விளம்பலேறுதுவிலவாத உபாயத்தைப் பரிகரவித்தால் அது பலபரதமாந்தநிஷ்டை கிடந்து சுப்பிரெமித்தனையாகையாலே சீம தாம் பரிகரத்தித உபாயத்தின் பலமாக வந்ததாய், *கலங்காப் பெருநகரம் கலங்கி அவலங்கவருக குடியிருப்பரிதாய வந்து விழவேண்டுமபடியான ஸமஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய ஆகரோ சத்தோடே கூடிக்கொண்டு தம் தனியால் வந்தத்தையும் அவனதனியிலே யேறிடும் படியான பராபதியையுணர்ந்தவராகையாலே இந்தரியங்களைப்பிட்டு நவீனிகிலுய நீ என்று அவன் மேலே பழியீட்டு.

[4] (கவலும பதலுமடைவற்ற ஆரத்தியைக் கோவிலிருவாசலினே முறை கெட்ட கேள்வியாகி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் கடிமரணநிக்சே அவஸ்தராய்க் கொண்டு ஒருபிராட்டிதசையைடைந்து *கவலும பதலும கணதுவிலையாள* *இட்டகாலிடடகையளாயிருக்கும்* *சித்திக்கும் நிசைக்கும்* இதயாதிப்படியே திவா ராதரவிபாகமற, அழுவது தொழுவது மேரலிப்பது பரளாப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமுச்செவியது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸதபதையாயிருப்பது இப்படி ஆரத்தி விருசிச செவலுகையாலே, *ஆச ஸ்ரீதா ஸரூத் ஸ்ரீதா விபரோஷா ஸிபரம், ஸேஷோ ஸயாதி மூத்தியேத் விதா காலி தச * என்றப்போலே அவஸ்த தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வாரத்தியை பெரியபெரு மாள் கணவளாந்தருகுகிற கோயில திருவாசலின் பெண்பிள்ளையைப்போகட்டுத திருத்தாயாரா கூசகமுறை தவிாந்து தானே இவளத்தைையை அவாக்குச் சொல்லி *திருவரங்கத்தாய இவள திறத்தெனசெய்கின்றாய்* *எனசெய்திட்டாய்* *என சிந தித்தாய்* *எனசெய்கி னெனதிறும்கடகு* என்று அவாதம்மையே கெட்கும்படி அதயவஸாதம் பிறந்து (அடைவற்ற அர்தியை) என்று பாட்டமானபோது *கவலும பதலும* இதயாதிக்களில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத விபாகமற அழுவது தொழுவது இதயாதிக்களாலே ஆசாசிந்தாதிகளிறிப்பாலே அவஸ்ததைகளுக்கோரடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அர்தியை யென்று யோஜிக்கவுமாம்

[5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) *அண்ணையாளென்னைத் தேற்ற வேண்டா* *கண்ணபிராணுகொன பெண்ணை தோற்றின* என்று பாாசலஸ்தரா லும் தேற்றித் தரிப்பிக்கொண்ணாதபடி அபறந்து சித்தராய்கொண்டு பார தந்தாயத்தைவழிமுத்து (ஒன்றிநிறக்கப்பண்ணின் பனாதாநம் மறலும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) இப்படி விரஹவயதையாலே மிகவும் தளாந்திருக்கிற இவஸ்தத் தரிப்பிக் கைக்காகத் தனவிலுய பரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு பரிதராய், *குன்ற மெடுத்த பிராண்டியாரொடு மொன்றிநின்ற சட்கோபன்* என்று தன் விஜயத் திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருத்திநிற்கும்படி பண்ணின் பனாதாநமானது, *கற்பாரிராமபிராண யகலாஸ மறறுசுறப்பரோ* என்று அவதார பரயுகத் ஸௌஸ்பயத்தைவழிடையலுய பரியபரனுமாய் வித்தபரனுமாய், தானக்கி கரிகத் திணைத்தானை நீரேறுத்குமரக் யோக்ஷபாயந்தமராக் நடத்துமவனுமாயிருக்கிற விவனையொழிய மறறுமொரு விஷயத்தைக் கற்பரோ இப்படி ஸுஸ்பமான இவவிஷயத்தை ஸமஸாரிகளிழப்பதே என்று அவர்களிழவை யறுஸைதித்து அதிலே சுவறி

[6] (பழைய தனிமைக்கப்பிட்டு தனியெடுத்து) *பாமருமூவுலகும் படைத்த பறப்பாபாவோ* என்று தொடங்கித் தனிபேன தனியாளாவோ* என்று ஒரு துணை யின்றிக்சேயிருந்து அவனுடைய ஜகத் வாரணதவாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்

படி முன்புத்தை *உண்ணிலாவியில் கூப்பிடே மீளவும் தலையெடுத்து (குழ
வும் பகை முகஞ்செய்ய) *குழவும் தாமரை நானமலாபோல வந்ததிதானும்*
இன்னகூற்றுகொலோ வறியென *கண்ணன் கோளிறை வாண்முகமாய்க
கொடியியனுயிர கொள்கின்றதே* என்று முன்புபடித்தவனுடைய முகவயவ
சோபையானது விசதஸமருதி விஷயமாய் பார்த்த பார்த்தனிடமெங்கும் தோன்றி
நின்ற நயம், (எடுபடிம் சாயப்புமான கலேசம் நடக்க) விஜயகங்கைகாட்டித் தரிப்
பித்தபோது தலையாந்தும் மீளவும் கூப்பிடுமாடி தலையெடுத்தும் இப்படி எடுபடி
சாயப்புமாய்ச் செவ்வகிற கலேசம் நடவா நிற்கச்செய்தே (உபாயாதிகாரதோஷ
மொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்தவைதிறிநீயைக்கேட்க) உபாயபூதனுள் உனக்கு
அஞ்ஞாநாசகதிகளாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்க சரணுகதனுள் வெண்கு ஆகி
சநயாதநயசநிதவங்கனும் ஆரத்திய முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கே
யிருக்க, *பாசங்கள் நீக்கி* என்று தொடங்கி, *மாயங்கள் செய்து வைத்தி* என்று
அவிதயாகாமலானதாருசிகளை ஸவாஸநமாகப் போகக் கூடக் அநதயாராறு செஷ
மாண்க கொண்ட பின்பு ஐந்த மரணதயாசசாயனகளைப்புண்டாகக் என்னை ஸமஸாரத்
திலே வைத்த ஆசாயத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க.

[7] (ஐசமரக் இருத்தியுறக்கொண்ட ஸவபரபரயோஜனத்தை யருளிச்செய்ய)
அவன் 'நமக்கும் நமமுடையாக்கும் போதுபோக்காக வுமமைக்கொண்டு திருவாய்
மொழி பாடுவீதுக்கொள்ள வைத்தோவகாணும்' என்று காமமடியாகவன்றிக்கே
தன்னிச்சையாலேயிருத்தி *உதப் பவலின் கவி* என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான
கவினைப் பாடுவீதுக்கொண்ட ஸவபரயோஜனமும் பரபரயோஜனமும் விததை
வைத்ததுக்குறேதுவாக யருளிச்செய்ய (என சொல்லி யெநநான் பார விண்ணீறிய
பெநிரெதுவு மென்கிற உபகார ஸமருதியோடே) வயாஸ பராசர வால்மீகி பரப்பூதி
கள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிப்பாடுவீதுக்கொண்ட
உபகாரத்தை யதுவந்திதது *எனசொல்லி நிற்பினு* *எதநான் சிந்தித்ததாவனோ*
பாவிண்ணீர் முற்றுகலைந்து பருகிலுமாவனோ *இந்நபப்பொகாலம் பருகிலு
மாவனோ* என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யதுவந்தித்தால் எவ்வள
நான் தரையிலே காலப்பாவந்து, அலவுபுகாரத்தைக் காலத்தவமுள்ளதனையும்முறை
தித்தாலும் பாயாபதஞ்சிறிலேன், ஸகல ஸத்தவங்களிலுமுண்டான கலை சேதந்
ருடையவும் வாகாதயுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலதரயத்தி
லும் பேசியதுபவீத்தாலும் தருபதனுவனோ *உதவிக்கைமமாறு* என்று தொடங்கி,
எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிறுமவனோ என்று இதுக்குப் பரதயுபகாரமாக ஆதம்
ஸமாப்பனத்தைப் பண்ணுவோமென்னவிலே அதுவும் ததியமாயிருக்கையாலே உபய
விபூதியிலும் செய்வதாவதொன்றிலில் யென்னுமபடியான உபகாரஸமருதியோடே
கூடிக்கொண்டு

[8] (தன் சரிதை கேளவியாகாமல இனப்பம்பகக்கவிருத்த நிலத்தோகாருமுலிலே
பாட்டுக்கேட்பிப்பதாகக் கூற கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவா) *செம்
பவனதிறளவாய் தன் சரிதைக்கேடான* என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய
பெருமான தனியிருந்தவிரும்பிலே குசலவாகன் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்ததாபி
லன்றிக்கே, *இன்பம் பயக்க வெழிலம்லா மாதருந்தானு மில்லெழல்கை யின்பம்
பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து* என்று ஆநதமயனுள் தனக்கும்ஆநதவாதத்தை
யான பிராட்டியும் தானுமான சோததியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதி
நாதத்தவதால் வந்த வேறுபாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருத்த *நிலத்தேவா குழ
வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன் விளையிலே அநதபூஸ்ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
நிரளிலே பரதயுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி கேட்பித்தபடிமைசெய்யப்பாரிரித்து,
திருவாறன்விளையிலே பரதவலிமுகமாமபடி தம் நெருக்க பரவணமாகையாலே

திருவாறனவீசையுறை நீர்த்தனுக்கற்றனே - சிந்தை மறநென்தின் திருத்ததவளாத தனமை தேவபிரானந்தியம் என்று பகவததுபவஜிதந்மாஷததுக்குப் பேராகுவிடாக *ஹவாவுறாவுறாவா* என்று னாமகாநம் பண்ணும் பரமபுத்ததியு கொஷ்டியையும், ஸ்வதஸஸரவஸ்துஞய நினவுக்கு வாயதநிலையிலே மிருதது எவ்வாருடைய நினவு மறியும் அபாயதமமரகனதிபதியறிய ஸீஸமரிததவா

[9] (சரமோபாய பரராணாகு) கீழ்த்தாமருவிசேயயக கேட்ட ஸீததஸா தநதநிலே ததபரரானவாக்குக்கு (நீணகரமது துணிததான சரணனறி மறநென்தின் முனனிததொழுமினென்று பராபய ஸாதநாவதின்ய பரிதியாமே பரகாசிபபிக கிருா ஏழாமயததில்) அதாவது—¹ நீணகரமதுவே மலாசசோகனை குழ திருவாறன வினை-வாணனையாமீரந்தோன துணிததான சரணனறி மறநென்தின்யம்* *உளனித் தொழுமின தொணமா* என்று நிரதீசய போகமயான திருவாறனவினையாகிற மஹாத்ரகரேய பராபயம், அககெழுந்தருளிற்றிறிற உஷாந்ருததகடகணுவகிள அநத பராபயததுக்கு பராபகம் இவ்வாததததில் மாருட்டமிலில் ஆகையால் இவ்வாததததில் ருசியுடைய புத்திபண்ணுகளோள என்று பராபயத்தினுடைய அவதி ததீய விஷயமென்றும் பராபகத்தினுடைய அவதி அசசாவதார ஸுவண்ணவகிள யென்று மிவ்வாதததததைத் தமமுடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிருா ஏழாம் பததிலென்கை (225-7)

226 எட்டாமயததால் கீழ்சசொன்ன ஸர்வசகதியோகத்தாலே நித்யமாகக் கலபிதமான போகயபோகோபகரண போகஸதாநதவகியுடையனுக்கையாலே ஸத்ய காமஞான ஸாபேசவரண, கீழ் தமக்குண்டான வாகிகளான வடிவமையையும் விஸமரித்து தனனுபவாலாபததாலே கலகலி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸவருபத்திலும் அதிசவகையண்ணி ஸமஸாரதோஷா துஸந்தாதததாலே அருகின விவரை தரிப்பிக் கைக்காக பூரவோகதேயாபராததை ஸமரிப்பிக், அத்தாலே கருதஞ்ஞராய, அதுககுப் பஸமாக இவா ஆதம் ஸாமயபணம் பண்ண அததாலே தான பெருப்பேறு பெற்று ஞய இவர்க்குண்டான ஆதம் குணங்களாலே அதிபரிததய, இவா திருவுள்ளத்திலே மிருதது நிரதீசயமாக வதுபவிப்பிதது, இனி அயோகயரென்றகலாதபடி ஆதமஸ வருபவைவக்ஷணயத்தை பரகாசிப்பிக், அதினுடைய யாதாதமயததை யதுஸந்தித் தவா கீழ் தமமுடைய பராபயப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவாகன பராபயமொன றும் பராபகமொனறுமாய இருகரையராகாதபடி பராபயமாகச் சொன்ன விஷய மொனறியுமே அவாகனத் ததபரராகுகிருரென்கிருா.

226-8 (1) தேவியார் பனியா நேர்ப்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கலித்த பத்திபரிஜதாதினையுடைய ஸத்ய கால்கொண்ட வாக்கிருத்தையையும் மறப்பெக்கும் கலக்கமும் சங்கையும அர்ச்சமுந்தித் [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல பர்த்துபுபகரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம் மேலே ஆரத்தமுவி அறவினசெய்த ஆத்வாரம் துணைபாத்தாலே அதிவ விளக்கிப் பண்ணு [3] ஜம்பாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமானாரென்று பரிந்து அநுபு னேடே அமர்த்து பரிவிட க்ருபணதசையாகத் தவரும் வீதாருணங் களாலே பரிதிவாந்தித்துத் [4] நித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமரதுஷ போகமாகினவன் [5] அன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருகின தோய் மறுவலிடாமல் சிறியெனென்றதின் பெருமை யைக் காட்ட, [6] தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினயகில் லக்ஷ்மி துலியமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பாதத்தர்ஸவகுபத்தை யதுஸந்தித் தவன் [7] ஸ்வஸந்த ஸாத்யஸந்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணாவதம் வானவரும் நன்னுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்வந்தென்று ப்ராபயகபராரக்குகிற் எட்டாம்பத்திலி.

[1] (தேவியமா பணியா நோபட்ட நல்லகோட்பாட்டுடென்னும்படி சகதியாலே சிதயமாகக் கலப்பித்த பதநீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸதயகாமன்) *தேவியாராவாரா திருமகன் பூமி யேவமற்றமரராட்செய்வாரா மேவியவுலகம் முன்னவையாட்சி* பணியாவமரா பணியும் பண்பும் தாமேயாம்* *நோபட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* *நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் முன்னினுள்ளும் தானநிறைந்த* என்று ஷஷம்பிரபருதி நிலயமலுரிஷிகளுக்கு வலஸபனுவ நிதயஸலியுகள் ஏறிற்றுச்செய்ய அவர்கள் சேஷவருத்திகளும் ஜனாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னோடேபொருத்தி பூரணமாய்க் கட்டலைப் பட்டிருக்கிற லோகதரயததுக்கும் நிரவாஹகனுயிருக்குமென்னுமபடி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்திதன்னாலே நிதயமாகக் கலப்பிக்கப்பட்ட பதநீபரிஜநாதநோபாய போகோப கரணங்களை யுடையனுகையாலே ஸதயகாமனுயிருக்கிறவன் (கொண்டவாகவருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும்சமும் தீர்) *உமமைக்கொண்டு களிப்பாடுவித்துக் கொள்ள ஸதயதோம்* என்று தான் இவரைக்கொண்டு வாரிகமான்வடிவமையையும் விஸமரிகருமபடியாக்கின், *காணுமாருளாமென்றென்றே கவங்கி* என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டனுபவிக் கப்பெருமையால் வந்த கலக்கமும் அவ்வளவன்றியும், *உமருக்கந்துகந்த* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஆசரித பாரதததயமாகிற குணத்திலும்; *இமந்ததும் நீயே* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஸாவபரகாரிதவமாகிற ஸவருபத்திலும் பண்ணின் சங்கையும், *நன்றும்ருகவன் நரகம் நானடைதல்* என்று ஸமஸார தோஷாநு ஸந்தாந்ததால் வந்த அச்சமும் நிவருத்தமாமபடியாக

[2] (தீவச்சிறுபத்தநதவதில கருதஜகுதாபல பரதயுபகாரமாக) *தான்களை யெனக்கே தலைதலைச்சிறுபத்தந்த* என்னும்படி, *மலரடிப்பிபாதுகள்ளென்னெரு சத்தெப்பொழுதுயிருத்தி வணங்கப் பலரடியாரா முன்பருளிய* என்று பராசராதிகள் முதலாமலவர்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு வாரிகமான அடிமையைக் கொண்ட பூரவோபகாரத்ததை ஸமரீபிக்க, அப்படி மிகச்சிறக்கும்படி யுபகரித்த வதில தமக்குண்டான கருதஜகுதைக்கு பலம் ஸதருசபரதயுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு பரதயுபகாரமாக (வேந்தா தீவவன் சுநயகாதாநம்போலே ஆரத்தருவியற்றலிசெய்த ஆதமஸாபததாலே) *உதவிக் கைமமாடுன்னுயிரென்ன வுறெண்ணில அதுவுமற்றருகவனதன்னது* என்று கீழ் பரதயுபகாரமாக ஆதமாவை ஸமாப்பிக்கத்தேடி அதின் பகவதீயதவாநுஸந்தாதததாலே நிவருத்தரான மையுமறியாதபடி உபகார மெருதியால் வந்த ஹாஷத்தாலே கவங்கி, *வேந்தா தீவவன் சனகராசன்* என்கிறபடியே கூத்தியாகிரேஸருவ ஜனாநாதிகளுள் ஐந்தரான மாதேஸவரமான தனாபவகம்பண்ணின் பெருமானான்பிள்ளத்தந்தை எதைக் கண்ட ஹாஷத்தாலே கவங்கி, *விஷ்ணுச ஸ்ரீரநபாயிரீ* என்கிறபடியே தத்பருதகவிதையைய *ராகவதவேபவத ஸீதா* என்று ததவதாராநுகலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, *இயம் ஸீதா மம் ஸு*தா ஸஹதாமசரீதவ, பரதீசச ஸசநாம் பதரம் தே பானில் கருஹனீஷவ பானநிரா* என்று ஸமாப்பித்தாப்போலே, *பெருதவிகைமமாருத தோள்களையாரத்தமுலி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தான்* என்று அமாததமாயிருக்கச் செய்தே உபகார மெருதியாலே வந்த ஹாஷத்தாலே, தாலும் தோளுமாய்ப பண்ணத்துத் தோற்ற பாவநாபரகாஷத்தாலே யனைத்துக்கொண்டு அதயாதரத்தோடே அநநயாரஹமாக ஸமாப்பித்த ஆதம் வஸதுவைப் பெறுகையாலே (அதீவ வினங்கிப் பண்ணத்து) *அதீவ ராமச் சுபே* என்றும் *அபரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸய ஸா ஐதகாதமஜா* என்றும் அவனைப் பெற்று வினங்கிடுப போலே, *சோதி* என்றிலா பேசுமபடி இவா தமமதவலாத தொன்றைத் தமமதாகப் பரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே அவனும் தன்னதலிவாத

தொன்றைப் பெற்றருப்போலே பரமித்து அதயுஜ்ஜவலனாய் *தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலாக்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்* எனனுமபடி சதசாகமாகப் பனைத்து.

[3] (ஜந்தம்பாசமவிட்டு ஆதவாரமானுமாளா ரென்றுபரிந்து அநுருபனோடே யமாந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதாருணங்காளே ப்ரீதிவாததித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகன் பெருமான்க் கைப்பிடித்தபின்பு அவரளவில் ப்ரேமத்தாலே ஜனமபூமியான ஸ்ரீமீதிலையை நினையாதாப்போலே, இவரும், *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வனபாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு, *ஆதவாரமதுவ ராஜ மங்களநயமித்தயுஷ்* என்று அவன் பெருமானுடையவழிகைகண்டு மங்களா சாஸநம் பண்ணிப்போலே, இவரும், *ஆனுமானாராமியுஞ் சங்கும் சுமப்பார தாம்* என்று தமக்குப் பரிகைக்கு ஓராளுமானுகிறிலர், மலேசுமந்தாறபோலே திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தையும் தரிப்பாராதாமாயிரநின்றது என்று அவன் லௌனகுமாயாததைக் கண்டு பரிந்து, அவன் பெருமானுடைய செளர்யாதி களை நினைத்து பயம் கெட்டு, *துஷ்யக்* இதயாதிப்படியி தனக்கநுரூபரான இவரோடே பொருந்தியனுபவித்தாப்போலே, இவரும் *வார்கடாவருவி* என்று தொடங்கி அவன்செளர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய், *அமர்ந்த மாயோனை முக்கணமமான நான்முகன் யமர்ந்தேனே* என்று அவனோடே பொருந்தியநுப வித்து, விசிலேஷத்தையில் அவன், *ஹிமஹநநீவ நஷ்ட சோப வயஸந் பரமபுரளநிபீட யநா, ஸுமசரஹிதேவ சகரவக் ஜநக்ஸுதா நகுபனும் தசம் பரநத* என்று நிர்க்க்ருணரு மிரங்கவேண்டுமபடியான தசையை ப்ராபதையானுப்போலே, இவரும், *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவாநது* என்று அவனைக்காண வாசைப்பட்டு திருக்களத்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும் வாயும் நிர்ப்பசை யறும்படியாகையால் ஜநக்குலஸுநதரியின குணங்களெல்லாம் இவர்பககலிலே காணகையாலே *குறுத ருபகுறுதாமி ப்ரீதிபய்யோபயவநதந்* என்று குணதாசந்த தாலே அவள்பககல் ப்ரீதி வர்த்தித்ததாப்போலே, இவரளவில் ப்ரீதி வர்த்தித்து

[4] (திததிகச வுள்ளேயுறைநது) *நயா நியம் ஹுதி ஸம்பயித* என்று எப்போதும் அவன் நெஞ்சுககினிதாம்படியிருந்தாப்போலே* உள்ஓநதோறும் தித திப்பான்* *ஓருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டா* என்று அநுஸந்திக்குந் தோறும் நிரதிசயபோகயுகைகொண்டு இவா திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி (கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாககினவன்) *இருந்தான் கண்டு கொண்ட* என்று தரிதரன் தநலாபமுண்டானால் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமா போலே இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்தகண் மாறும் பார்த்துக்கொண் டிருந்து, *ஸை நவாத் தநாஹம் ரகவஸய நிலேசந், புகுஜநா அமதுஷாந் யோகந் ஸவ காமஸுருநிதீ* என்று விசிலேஷதையிலும் வருத்தகோததநம்பண்ணி தரிககலாமபடி அவனை, மாநுஷமனறிகே திவ்யமாயிருந்துள்ள போகங்களை புஜிப்பித்தாப்போலே, இவரையும், *தருந்தானருள தானினி யானறியேன்* *செவ்வாய்ப்புறவலோடேன துள்ளத்திருந்த அவவாயனறி யானறியேன் மற்றருளே* என்று விததராய்ப்பேசும் படி அபராக்குத போகங்களைப் புஜிப்பிதவன்

[5] (முனறுதததுக்குப்பிழைத அருவினேநோய மறுவலிடாமல் சிறியே னென்றதின் பெருமையைக்காட்ட) *மருளதானீதோ* *பின்னையார்க்கவன் தனனைக் கொடுக்கும்* அருளதானினி யானறியேன்* என்கிற உகப்புச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, *சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றொழிந்தா* என்று தம் சிறுமையை அநுஸந்தித்த வாறே *வளவேமுலகிலே *களவேமு வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன்— அருவினேயேன்* *வணங்கினுள்பெருமை மாகுணதோ* *அடியேன் காண்பர்

என்றுவந்தினில மிகோரயாவுண்டே* என்றும் (1), ¹பொருமாநீளபட்டையிலே *சிறையுள்ளவையென சொல்லுவன பாவியென* என்றும் (2), *அநதாமத்தனபிலே *அவலாபியுளகவந்த* *எனமுடிவுகாணுதே எனனுளகவந்தாண* என்றும் (3), இப்படி முன்றிடத்திலே வந்து பரிஹருத்தமான் தாகையிலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அனோகயதாதுஸந்தாரவயாதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவா அகலில் செயல்களை என்னறஞ்சி, இனியிவாதாம அகலுகிறது வந்தேறியான அசித ஸமடந்தத்தையிட்டு *இது நமக்கு அநாஹம்* என்றிறே. இதிலுடைய யதாவஸதித் வேஷத்தைக் கண்டால் அகலவொண்ணுதே என்றுபார்த்து அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமக்கு கௌஸதுபம் போலவும் பூரிஸதநம்போலவும் தேஹஸகரமாய் போகயமுமாயிருக்கும் அபருத்தகலித்த விசேஷணமாய்க காணுமும்முடைய ஆதம் ஸவருபமிருப்பதென்று சிறிதாக இவா அநுஸந்தித்த ஆதம் வஸதுவின் ஸைவக்ஷணயத்தை, ²யானுநதானு யொழிந்தான்* ³தேனும் பாலும் கண்ணுமமுதுமாகித்தித்தது* என்று தனக்கு அபருத்தகலித்த பரகாரமாகவும் நிரதிசய போகயமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி காட்டிக் கொடுக்க

[6] (தேஹாதிகளில் பரமாய, நின்று நினைக்கில் லக்ஷி துலயமாய அவாக்கே குடிகளாம் பரததரஸவருபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) *சென்றுசென்று பரம்பரமாய* எனகிறப்படியே தேஹேந்தரியாதிகளில் வயாவருத்தமாய் ஐஞாநாந்ததம்மயாய், *நினைவும் நீர்ஸையதன்றிவடிகுது நின்று நினைக்கப்படுகளால்* ¹அருமாயன் பேரன்றிப் பேசலின் ²அன்றி மற்றோருபாயமென்* என்று யதாநிருபணமபண்ணில் பிராட்டி யோபாதி அநநயார்ஹமாய், அவவளவுமன்றிகே, *மாகாயம் பூக்கொளமெனீ நானகுதோன் பொன்னுழிக்கை யென்னமான் நீக்கமில்லா வடியாரதம்மபூயா ரடியாரடியா ரெவகிகளவாக்கே குடிகளாய்ச் செலுதும் நலவிகோடபாடே ஷயிதோற்றுபி-வாயக்கதமியேறகு* என்று லிலக்ஷண விகரஹபுகதனுள் ஸாவேச வரண் விசலேஷிக்க ஷமரவஸாத பாகவதாகளுடைய சேஷதவத்தினெல்லையிலே நிறுவிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன்றிகே அவாக்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநநயார்ஹரூபச் செலுதும் நல்ல கோடபாடு கால ததவமுள்ளதனையும் எனக்கு ஸீத்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி தநீய சேஷதவகாஷுடையளவும் செல்ல நிற்கும் படி பரததரமான ஸவருபத்தையநுஸந்தித்தவர்

[7] (ஸவஸாதஸாதயஸதர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொளமினுள்ளததென்று பராயையப்பரராகுகிறோ எட்டாமபத்தில்) அதாவது-தம்முடைய ஸாதநஸாதயவாக்களே தவகளுக்கும்மென் றிருக்கிறவர்கள், ததவிஷயம் பராயபகும் ததீயவிஷயம் பராயபகும்மாய இருகரைய ராகாதபடி *நிருக்கடித்தானத்தை ஏத்தநிலலா குறிக்கொளமினிடிரே* *கோவிந்தன் மணவின் முழுதுமளந்த லொண்டாமரை மண்ணவா தாம் தொழ வானவா தாம் வந்து நண்ணுநிருக்கடித்தானநகிரே-இடாகெடவுள்ளததுக் கொளமின்* என்று நிருக்கடித்தானத்தை ஸதோதரமபண்ணினவனிலே துக்கவகெல்லாம் நிலை குலீந்நுபோம், இதத்தை குறிக்கொள்ளும்கோன், ஸாவேசவரனுடைய ஸாவஸுஸப மான நிருவடிக்கீள் உபயவிபூநிமினுள்ளாரும் வந்தனுபவிகுதும்படியான நிருக்கடித் தான் நகரை உளகை ஸமஸததுக்கன்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டுவஸந்தி யுங்கோளென்று கீழில் பத்திலு பராயமமாக உபதேசித்த அாசாவதாரபூமியே துக்கநிவாததக்மென்கையாலே, பராயமமான விஷயம் பராயபகமுமென்று தாசிப் பித்து பராயவிஷயமொளநிதுமே ததபரராகுகிறோ எட்டாமபத்திலென்கை (226)

227 ஒன்பதாம் பத்தாவ, இப்படி அவாபதஸமஸதகாமனுகையாலே இத் ததியில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் பரஸயதயாபத்துக்களிலே உதவி ரக்கிக்கும்

ஆபதஸகளு ஸாவேசவரன், கீழ் பரகாசிப்பித்த ஆதம தர்சதததுக்குப்பலம், ஸவ ஸவருபாநுருபமான ப்ராப்யததையனுபவிககையாகையாலே, அவவனுபவததி ஹண்டான தவரையாலே கண்ணகாலம் விஸயம பொறுகமாட்டாமல் ஆர்த்திரான தமக்கு, ஆரப்தசாராவணாததிலே பேருககடவது என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றவா, கீழ் தமமுபதேசததால் திருத்தினவாகுகையொழிய அவலா தாரையும விடமாட்டாத பரமகருபையாலே யதாதிகாரம ஸாவோபாயககையும அருளிச் செய்கிறாரென்கிறா.

(227--8) [1] ண்டுசையுமகல்-தூலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மே லென்னும்படி நித்யபோகபாதலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபதஸகன் [2] ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆதம தர்சதபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வகுதலென்றுமுடுக விட்டு [3] ஏகமென்னிக் காணக் கருதி எழநண்ணி நினை தொறுமுடுகி யலற்றிக் கவையில மளமின்றிப் பதினலாண்டி பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாவதிற ஸந்த்யை யில் படுமது கூணத்திலேயாகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக [4] இனிப்பத்திலென்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்டக் லாகத் தம்மிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வறுவைபோலே நாளிட்டுப் பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகக் கண்டதோடுபட்ட அபாந்த வரகூகாபோக்யாஸ-காதபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி [6] மற்றென்று கண்ணளல்லலென்கிற வைகல் வாழ்தலான லித்தோபாயம், [7] அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலர்ட்டு அன்பராம் ஸாங்க பக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தானடையும் ப்ரபத்தி, [8] அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாதாம், ஸர்வோபாய தந்தயர்க்கு இப் பத்தும் பாடியிடும் தெண்டலென்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுருணம் தெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தல்.

[1] (எணமுசையுமகல் ஞாலமெனகு மளிககிற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபதஸகன்) *எணமுசையும கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிராண* *அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுணடுமிழந்தானளந்தான்* அகலிடம் படைத்திடந்தனுணடுமிழந்தனத் தெவகுமளிககிற வாயன்* *ஆலின் மேலாலமாத்தான்* என்று ஸகல் லோகங் களையும் பரளயவகொள்ளாமல் ஏறகிலே திருவயிறறிலே ஸைத்து நோககி அழித்த வற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், துறியணயாகூனுலே தளவுணடு அண்டபித்தியிலே சோந்த பூமியை ஓட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாதகரித்தானுகிற தசையிலே எவலை நடந்து மீட்டும், இப்படி பரளயாதயாபததுககளிலே உதவி ரகித்த தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமதவத்தால் வதத நைரபேசையும் தோற்ற இததியிலே அபேசைகுவ பரதயுபகாரம் நிணயாமல் வரையாதே தன் பேருக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பரோணை விசலாபுததி, தீபாதலயாருதம் தீவி* என்னு படியே, அம்ருத சபதததாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான தரிபாத விபூதியைப் பற்ற அப்பமளையாலே பாத சபதததால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபதஸகளுவன.

[2] (ஆருமிரென்னப்படுதின் ஆதமதாசநபலாநுபவ பரமபரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) ¹இருத்தும் விபந்தில் தமமோடு கனந்த கலவியை ஸமர்ப்பிக்க விததராயப் பேசுகிறவளையி அவன் தட்டுமாறி நின்னு பரிமாறின சீவத்திலேய் விடுபட்டு ²ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது¹ என்று எனதுதமப்பட்டு நிதியாநு பவம்பண்ணுகிற நிதய ஸலிகள ஸவருபநதான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேலவிழுந்தனுபவித்த ஆதம வைலக்ஷணயத்தை கீழிலப்பதில் யதாவாகக் காட்டக்கண்டதுக்குப் பலம் ஸவருபாநுபவமான் பராபயத்தை யநுபவிகையாகையாலே, ³மோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் ⁴பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்⁵ ⁶உன் தாமரை மனையும நீயு மிடங்கொள்முவுலகுத் தொழ விருந்தருளாய்⁷ ⁸கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்⁹ ¹⁰நின்பனலிலா முததம் தவழ கதிர முறுவல் செயது நின் திருக்கண்தாமரை தங்க நின்றருளாய்¹ என்று திருப்பவந்தத்தை திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியிருள்வேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருள் வேணும், தேவரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை பெனக்குக் காட்டியிருள்வேணும், எழைமுனை நாலடி உலாவியிருள்வேணும், அதுகூட தாச நததில் பிறக்கும் ஸமிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரமபரையை யாணப்பட்டு கரம்பராபதி பறளுமையாலே, கூவுதல் வருதல் செய்யாய்² என்று நிரதிசயபோகயமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யுமபடி என்னை யாகிக் யழைத்தல், நீ இவகே வருதல் செய்தருள்வேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழநண்ணி நினைதொறு முருகியலறறிக் கணவயில் மனமின்றி) ¹மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப பகலினியே² என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரம்பதத்தைக் காண்கையில் ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மநோரதித்து, ³காணக்கருது மென்கண்ணே⁴ என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விகரஹத்தோடும் கூடி யிருக்கிறவனைக் காணவேணுமெனஞ்சைப்பட்டு, ⁵எழ நண்ணி நாமும் நமவாள் நாட்டுஞ்ஞோடோனறிஞேம்⁶ என்று ஸமாரகபதாராத தாசத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்த போகையில் பொருப்பட்டு, ⁷திருக்கடிகரை மருவியமாயனத மாயம் நினைதொறு- நெஞ்சம் உருகுமால்⁸ என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீவாதிகளை நினைக்குத்தோறும் அதுபலோபகரணமான நெஞ்ச சிதிலமாயக்கரைந்து, ⁹தயிரோடவ குறைவார்க்குத் தகவெடம் கேளிரே¹⁰ என்று தூதப்பிரேஷண முகத் தானே, ¹¹கனிமொழியாளவறறியசொல்¹² என்று ஆறருமையாலே அகராமரகத கப்பிட்டு ¹³கவலயில் மனமின்றிக் கணனீர்கள் கழுவவன்¹⁴ என்று இருதலைத் நெஞ்சின றிகே ஏகாகரத்திராய, (பதிஞலாண்டு பததுமால் மொருபகல் பொறுத்தவாக்கள் ஒருமாஸ் தித ஸந்தையிலே படுமது க்ஷணத்திலேயாக விரகுகிற தவரைக்கிடாக்) பொருமாநோப்பிரிந்து பதிஞலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாமவான், ¹⁵பூரணே சதுரத்தசே வாலே¹⁶ என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட கலேசமும், பத்து மாணம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, ¹⁷மாலாதூரதவம் ந ஜீவிஷயே¹⁸ என்று திருவடி புடன சொலவிவிட்ட வந்ததரம் அவவொருமாளத்திலே பட்ட கலேசமும், கருஷ ணன் பசமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபியான், அவன் பசுகளினப்பிற் குழையிலே வாராநிறக், முறகொழுந்தில் காணுமையாலே ஒரு ஸந்த யையில் பட்ட கலேசமும்மெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திலேயாமபடி, ¹⁹அவனை விட்டகலவ தறிக் யிரவிக்²⁰ என்றிடுபடுகிற தவரைக்கிடாக்

[4] (இனிப் பததிலொன்று தசமதசையிலே பேபெறன்று) ¹நயப்பதி பரதம் தீதாபோகந் தீதாநு வநகலம், தீதாசதேவ துதா விஷயி²கதின் துபாந்ச, உதயானே குசா

மரண மித்யைதா: ஸமரதசா: தசைவ ஸ்யு: * என்றும், *பரதமஸ தவயிலாஷ: ஸ்யாத தவிய்யம் சித்தநம பவேத, அநுஸமருதிலை தருத்யநது ரதுாததம் குணகீததநம. உதயோக: பஞ்சம: பரோக: பரஸா: ஷஷ்ட உரயதே உநமாதஸ ஸபதமோ ஜஞேய: அஷ்டமோ வயதிருசயதே நவமே ஜடதாசைவ தசமம மரணம் ததா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே காருகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ தை தானே மரணமாமாபபோலே, நம்பக்கல பரபகதி யுத்தரான உமக்கும நம்மைப் பெறுவியில் முடியுமபடியான பரமபகதிதசை பததாம் பத்திலே பிறக்கத்தேடுகிறது ஆகையான சீழ்ச்சொன்ன விளம்பமில்லை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணவஸ்ததைமியிலேபெறென்று (நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிபட்டதாகாமல் நானைவதுவைபோலே நாளிடப்பெற்றவா) *நாட்கடலைக்கழிமினே* என்கிறபடியே வி ரஹவயஸந்ததாலே ஒருநாள ஒருகடலபோலே துஸதரமாம்படி, *பூர்ணே சதுந்தசேவாஷே* என்று தமபியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாபபோலே யாகாமே, *நானை வதுவைமனமென்று நாளிட்டு*என்று இன்றென்னில் வெள்ளக் கேடாம, சிலநாள கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று நீனைத்து, நானையென்று நாயசசியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே *மரணமானால்* என்று ஆரப்தசரீரா வஸாதத்திலே பெருக அவன்தானே நாளிட்டுக்கொடுக்கப்பெற்று ஹருஷ்டரானவர்.

(5) (இம்மடவுலகா கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகா போக்யாஸுகானு பாய பரதிஸம்பநதியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச செயத ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருநதினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தமமுடைய கருபையாலே, *இம்மடவுலகர்* என்று ஸம்ஸாரததிலறிவுகேடரானவர்களுக்கு, *கொண்டபெண்டி* என்றுதொடங்கி ஸந்திதியிலே ஸ்நேஹிகும தொழியக் காணுதபோது ஸ்நேஹமொன்றுமினறிகேயிருக்கி பார்யாபுத்தராக்ள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபதஸகனுவவனே பரமபந்துவென்றும் *துணையும் சார்வும* *பொருள்கையுண்டாய்* *அரணமாவர்* என்ற பாட்டுக்களாலே அவனை யொழிந்ததா தாங்களுபகாரகரைப்போலே பரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணென்று உபேக்ஷிப்பர்கள; ஆகையால் அவர்கள் ரக்ஷரல்லா, தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விசவஸிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவனாய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனாய ரக்ஷணநுருபமான குணங்களையுமுடையனுவவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லையென்றும், *சதிரமென்று தமமைத்தாமேய சம்மதித்து* என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்தர்களை ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸந்தித்தனியுருப்பானவனே, ஆனபின்பு அவர்கள் போகயரல்லா, அவனே நிரதிசய போக்யனென்றும், *இவலை கண்டினபம்* என்று தொடங்கி, துகங்கனிலே சிலவறறை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போககி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லையென்றும், *யாதுமில்லை மிக்கதனில்* என்று தொடங்கி அவனை யொழிய வேறென்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள் பணடைநிலையுங்கெட்டு அந்ததப்பட்டுப் போவார்கள் ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபநதுதவத்தையும் அரசுக்கவத்தையும் அபோகயதையையும் அஸுகவத்தையும் அநுபாயத்வத்தையும், அதுக்கு பரதிகோடியானவவனுடைய பரமபந்துதவத்தையும் நிருபாதிசரக்ஷகவத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷாபாயத்வத்தையும் தர்சிப்பித்து இம்மடவுலகருடைய அபாந்தவாதிகள்ப்ரதிஸம்பநதியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வாக்கியோஜநாகரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல வாழ்தலான வித்தோபாயம்) *மற்றொன்றிலலை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டர்கள்* என்று இதுக்குமேல் சொல்லவதொன்றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம், மஹாப்ருதியியில் ஸகலாத்மர்க்

கண்களும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாதரமேயமையும் கேஸிகோள-என்கையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்கரதேனை உபதேசிக்கலாய், ஸாவாதிகாரமாய் ஸங்கரவரணமுமாயிருக்கும்தாகவும், கண்ண னவலாலிலகை கணமா சரண* என்று ஸமேக சரணம் வரது என்று கருஷுன்கை யொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே லித்தமாய் பரம் சேதமாய் ஸவசகதியாய் திரபாயமாய் பராபதமாய் ஸஹாயாத்ர திரபேக்ஷமாயிருக்கும்தாகவும் சொல்லப் படுமதாய், “வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சோகற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற மால்தா தம்பாலியான குணுப்பவததுக்குடலான லித்திதாபாயததைப்பதித்தித்தும்.

(7) (அதில் துாபலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அனபராம ஸாவகப்பதி.) *கருடுவே ஹி சாந்நாந்த: கருதேயம் நரபிஷ நம், நானும் புத்தி தெளாபவயாதுபாயாத்தமில்ஷயித* என்கிறபடியே அதத லித்திதாபாயததில் மஹாவிசுவானம் பிறக்கைக்கடியான பாகயமில்லாமைமயாலே இதிரோபாய் பரிதயாக பூரவகமாக அதிலிழிகைவிசுவாலஸமில்லாமையாகிற புத்தி தெளாபவயமுடையவர்களுக்கு*மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ-காலை மாலைமயல் மலரிட்டு நீர்* *விண்டுலாடாமலரிட்டு நீரினாளுகமின்* தேனவாடா மலரிட்டுநீரி னாறாருகமின்* *தனதனபாகு* என்று பகதியுத்தராய்க் கொண்டு ஸாவகாலமும் புஷ பாதுபுகரணவகையாலே அவனை ஸமாராதம் பண்ணி அவுப்பககல் பக்தி திஷ்டரா குசிகோளஎன்று அவுக் ஸ்ஹிதையான பகதியை யுபதேசித்தும் (அதில் அசகதாக்குத தானடையும் பரபததி) அதில் துஷ்கரதவம், விளம்பபயம் ஆகிறவிவற்றாலே யறுஷ்ட டிக்க சகதரவலாதாக்கு, *சரணமாகும் தனதாளடைததாக்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்று நிலகுத்தி ஸாதயமாய்க்கையாலே ஸங்கரமுமாய் ஸா வாதிகாரமுமாய் சரீராவஸாதத்திலே பஸ்பரதமுமான பரபததியை வெளியிட்டும்

(8) (அதில் அசகதாக்கு உச்சாரணமாதரம் உபாயப்பலுத்தல் பல கௌரவ விபிராதி பூயஸ்தவங்களாகிற சங்காதரயத்தாலே அதில் வயலாஸயததுக்குடலான சகதிலலாதாக்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல தானுததுயா பாடு சாராவே* என்று, வசந்ததைப் பறாஸாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளுமடியான உச்சா ரண மாதரத்தை வெளியிட்டும் (ஸாவோபாய சூதயாக்கு இப்பததும் பாடியிரும் தெனடனென்று) உச்சாரணத்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாகரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன நிககே கிழ்ச்சொன்ன உபாயவகலெல்லாவற்றிலும் அபோகயராயிருப்பார்க்கு. *இப் பததும் பாடியாடிப் பணியினவன் தாளகையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை பரிதிப்பிரிதராய்க் கொண்டுபாடி அவன் திருவடிகளில் விழுங்குகொனென்று. (தோ சாயினப்போலே அதிகாராது குணம் நெறியெவ்வா முனர்க்கிறு ரொளபதயபத தில்) அதாவது தோபபிஷ்டாசாயன தன்னுடைய பரமக்குடையாலே *நெறி யெல்லா மெடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநுடைய ருசயநுகுணமான உபாயவ கலெல்லாவற்றையுமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், பராபதியணித்தானவாரே ஸம் ஸாரிகள் ஒருவருமிகக் கொண்டொத்தென்கிற கருணையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயவகலை யெல்லாமுபதேசித்திருளுகிறா ளுபதாமயததினென்கை (227-9)

228. பததாமபததில், இப்படி ஆபதஸகளுகையாலே அவலாபதரக்கூறுந்ருப மாகப் பரிசுரத்திற்கும் விகரஹங்களுக்கெல்லாம் ஸுலபூதமாய் திரிதசயஸைக்கூடிய யுத்தமான நிலவக்கிரஹத்திரோடே வந்துதோன்றி, தனபக்கல் நயனதபரானவாகன ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாறும் தனதிருவடிகளைக்கிட்டி அனுபவிகைப்பெருமை யாறும் படுமார்த்தியை ஹரிகும் ஸ்வபாவனுனைல், கீழிப்பததில் தம்முடைய தீவ

ராதுகுணமாக நாளிட்டுக்கொடுத்ததுக்குப்பலம் அாசசிராதிசுதியாலே தேசவிசேஷத் திலேற்பு போகையாகையாலே அதுக்கு ஆபததமனுவனவந்தன்னே வழித்துணையாகப் பற்றி, இனிப்ராபதியில் கண்ணழிலிலையென்று தமக்கேற்றிச்சயித்தவிவா, மறைத் துவைதத் அாததமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டுமபடியான தசையானவாரே பரத் தோபதேச பாதரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு கருதயாகருத்யங்களை விதித்து அபபடி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளுக்கு கர்த்தவ்யாதிக்களை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ர மித்த பகதி யோகததையும் நிகமித்து, ஸமஸாரிகளுக்கு ஸுக்ரமாக ஆக்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கரியங்களிலே நிற்கிறவார்களுக்கு தசையானவாகிற ஆழங் காழியுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பததாலே தமதிருமேனியில் அதிவாயமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதினதோஷததையுணர்த்தி, இப்போது தமக்குப் பரதநத் தரலும் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அதயாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம்தமமை ஸம்ஸாரிகக விட்டு உபேக்ஷித்திருந்தக்கு வேறு வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்தரியவச்சயதை முதலானவோது பரமபரையை எண்ணி, அதுவும் மதயயத் மெனறறியும் ஸாவஜஞரான விவர்க்குப் போககடி சொல்லுகையரி தென்று நிருத்தரயய, அாசசிராதி மாககததையும் அங்குள்ளாரூடைய ஸதகாரத் தையும் அவ்வழியாலே போயப்பெறும் ஸ்வசரணகமலபராப்திபர்யநதமாகக காட் டிக்கொடுக்க, அததை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாதரமாய பாஹ்ய கரணயோக்ய மலலாமையாலே அததை யதாவாக பராபிககவேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுககவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத்தடுத்தது, அது பெருவாணையலலாமைக்கு வேறுதககனையு சொல்லுமபடியான தம்முடைய பரமபத்தியெல்லாம குளப்படியாமபடியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக் கின பரகாரத்தை வெளியிடுகிறாரெனகிறார்.

(228-10) [1] கரிகுரல் அஞ்சனப்புனல்மைந்நின்ற போல்லாப்புனக் காயாவேன்றும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமநுப கந்தருபத்தாலே ப்ராப்தநாந்த்ஹரனுவன், [2] அருள்பெறும் போதனுகவிட்ட துக் துப் பல்லான வானெறுங்கதிக்கு அண்டமுவுலகும் முன்நேழிக் காவிமுந்தித்தே நிரல் தடங்களாக்கி அமுதமனித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிண விருந்து வேண்டிசிலிட்டவர் அவன்மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையானன் பெற்றமைந்தனுகிற பதினெட்டுநாள் பெருங் கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வழித் துணையாக்கி, [3] அறியச் சொன்ன ஸுப்ராபாதத்தே துணையிரியாமல் போக்கொழித்து, மீன் கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங்காட்டும் தசையானவாரே [4] முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாய் மருளொழி நகு கைவிடேல் என்று க்ருத்யா க்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சு போல்வாரைத் தொண்டரென்றழைத்து [5] வலஞ்செய்து எண்ணு மின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணத்ய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸமஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்து செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு [8] மனந்திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடுதிருந்தினவாரேவந்து விண்ணுலகந் தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிக்கொண்டு தாம்புறப்பட்டவாக்கை

யிலே புத்துத் தானநக்களை அநிலே வகுத்துக் தூவை துவரைகளில் வடிவகொண்ட சபலனுக்கு தேறாதோஷ மறிவித்து [9] மாயையடி மழுத்து வானே தாக்கருதித் கருத்தின்கண் பெயனுளவனை இன்று அஹேதுவாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதாஹேது சொல்லென்று மடிபைப்பிடிக்க; [10] இந்திரிய கிங்கராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றிரென்றில், அவை யாவறையும் அகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்; அது தேறையோகத்தாலே பென்றில், அந்நான் நீ தந்த கமடென்பர், முன்செய்த முழுநீளையாலேயென்றில்; அது துயரமே உற்றவிருளனை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்; [11] சரிலாத மதியிலே, என்னுமும்மதன்றே கத்தருத்வ போக்தருத்வக்களென்றில், ஆங்காரமாய்ப்புத்துச் செய்கைப் பயனுள்ளபேனும் கருமமும் சுகுமபன்னுமாகிய நீ கத்தா போக்தா வென்பர்; [12] யானே எஞ்ஞான்றுமென்றத்தாலே என்விலி அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உன்மன் பேதற்செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்திதை சைதன்யம் நீங்கும் வரதேறது, அகமேனியிலழக்கருக்கை அபேநித்ருத் யம், [13] தான் நல்கும் பந்தம் திருபாநிகம், ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நீங்கும், மினக்கிப்பேதியாத ஐநாநாதிவைகலியமிக்க, ஏக ஷர்த்தியிலே அல்லலியந்த யத்தபலித்வக்கள் தம்மது, [14] நாம் தனிநின்ற ஸ்வைத்தரர் என்று அவனே யறிந்தனமே பென்னும் என்வஜ்ஞரிவர்; [15] நேரிகாட்டி அருகும் கவடும் போலே இதுவும் நிகுத்தாமென்று கவிழ்ந்து நீங்க; [16] அமத்தாஜ்ஞோத்தஸவ கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியை ஸாஸிப்பிக்கிற மேகனை முத்தர பேரீகை காணும் சங்காசின்னதுத் கோலா ஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாஷாத்தகரித்த பர்பாப்திக்குத் [17] தலைமையாய்வந்த தாங்கியாப்புன்னத் போகாமல் தடுத்தத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யுமாப் பேசுதிப்பிழை, [18] பற்றுக்கொம்பற்ற கத்தேடு, பேரவிட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனில் வருமிழை, [20] உண்டிட்ட முற்றிப்படி, அளபுலனந்த அடிபுறம், உயிருறவு [21] முதலளவு தரக்கைகளாலே பெருவாணை யல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாய்ப்படி கடல்போன்ற ஆதர்த்தோடே துழந்து தாபக்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறு பந்தாம் பத்தில்.

[1] (கரிசுமுலஞ்சனப் புனவமைநதினற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னுமாபத்தில கொளனும் காமரூப கததருபத்தாலே பரபதநாதத்திறறஞ்சவன) *கரிசுமுறக மலக்கட கனிவாய்* *அஞ்சனமேனீ* *புனவமைநதினறவரை போலும் திருவுருவம்* *பொலவாத கனிவாத தாமரைகளை கருமான்கிசும்* *புனக்காயாதிறத்த புண்டரீக கடசென்கனிவாய்* எனது அநியாதப விவக்ஷணமாய அநிமீதாஹரமாய அது பவிதாகக்ஷிததனிததனியே ஆழங்கால படுத்தவல்ல அவையசோபையையும் அதுக குப்பரபாகமாய அதுபுஜ்ஜலவலமாய விடாயா முகத்திலே நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாப்போலே ஸகலசரமங்களு மாறுமபடி மிகுக்கும் திருநிறத்தைபுமுடைத்த நாகச சொல்லப்படுமதாய, *காமரூபவ கொண்டெழுந்தனிப்பான்* என்று ஆசரித குடைய ஆபதரஞ்ஞறுநுபயாக வேண்டிப்படி பரீகரவிக்கும் விகரஹவங்குக் கெவ்வாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்யவிகரஹத்தைக்கொண்டு தனபக்கல் நிகழிப்பதபர ராணவாகன அநிஷ்டமான ஸமனாரதநிரூபபாலும் அபிஷ்டமான தன திருவடி களைக் கிட்டாமையாலும் படும ஆததியைத்திராகும் ஸவபாவஞ்சவன்

[2] (அருளபெறும்போதனுக்கிட்டதுக்குப் பன்னாள் வானேறும் கதிக்கு அண்டமுடிசும முனேடுபுக் காலவிழுநதிடதீத நிழற்றடங்கனாக்கி அமுதமளித்த

தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே, வேடன, வேடுவீச்சி, பகி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடைபா, தயிரத்தாழி, கூனி, மாலாகாரா, பிணவ்ருது, வேண்டபுரி விட்டவா, அவன் மகன், அவன்தம்பி, ஆனை, அரவம், மன்றயாளன், பெற்றமைந தன் ஆறிடு பதினெட்டு நாடன பெருங்கடம நடத்து மாதத்தினை வழித்தனை யாகி) *அவனுடையுள் பெறும் போதரிதாவ* *அவனருளபெறு மனவாவிரில் லாது* என்று நீழில் பததிலே கண்ணகாவலிலமபம் பொருதபடி ஆரததரான தமகது *மரணமானால்* என்று ஆரபதசாராவலாதததிலே மோகும் தருகிடுமென்றணித தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பல்ல, *வானேற வழித்தது* என்று பராபயபுரி யான பரமபதததிலே சென்று புகுருகைக்குவழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அரச சிராதிசியாலே போகப் பெறுகையாகையாலே அவ்வாசிராதிசிக்ரு, ராஜகுமாரன் வழிப்பாய்போது வழிக்குக்கடவார முனேழடி நிலம்சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பினைக் கொண்டுபோமாப்போலே, *அனடமூலகனந்தவன்* என்று திருவுக்கனக்கவென்றெருவயாஜுத்தாலே முனேழடி நிலம் சோதித்து, *அவனடி நிழல்தடம்* என்று காளமேகமான தன கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமும் மாம்படிபண்ணி, அமுதமவித்த பெருமானுகையாலே, *பாடியை புண்டிசை நமஸு கோத்தபருதம்* என்கிறபடியே பாடேயமாகத் தனவிலயகுணம்குந்ததை வாழ்க்கு மலையு, *தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்* என்றும், *கூத்தன் கோவலன்* என்றும் சகரவாததி திரும்களையும் கருண்ணாலும் வந்தவதரித்தவனுகையாலே, *குணவந்தய தந்தய நிஷாதபிம் பரிய* என்னுமபடி *மாணுமான மடநோகி உன் தொழியும்பியெம்பி* என்று பிராட்டியையும் இனியபெருமானையும் முனவிட்டு, *உகந்த தொழன் நீ* என்று விஷயீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுணப்பெருமான *ணைபயக்கத் தவாநேஜாச் சபரி* என்கிறபடியே தானே சென்று கிட்டி விருந்தனாடு, *சலுஷ தவ னெய்யே நூதனம் ரகுந்தத்* என்னுமபடி தன் வீசேஷ கடாகுத்தாலே பூதையாக கிள சபரி பூகாயாபாததமாக தேஹத்தை யழியமா நினைவென்னும்கடபாலே *யா கதி வலுஞ்சீதம் ஆவிந்தசே ச யா கதி, அபரவந்திதம் யாச் சபரி பூரிபந்திதம், யா தவ னெய்யுநதே கச்ச லேகந்ததயாத* என்று விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீகுடாயு மஹாராஜர்,

குரங்கென்றவிது ஐாதியேகவசநமாகையாலே *கூகிவம் நதவீச்சி* என்று அத்தவியத்தையாய்ச் சென்றவகீகரிக்கப்பெற்ற வாதாராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிசுரமான வாநவர்க்கரும் *ஒன்றினியே நற்பாஜுகருயத்தனன்* என்று ஒரு வேறுதவ மிளறிகே யிருக்கச்செய்தே எவ்வமைசினேஷவீசிலேஷைக் ஸாகுதிகராம படியாக விஷயீகரிக்கப்பெற்ற *அயோதியில் வாலும் சராசரம், *கித்தயத் துக்கநீ நிம் பரபரண வைருணம், நிசுசவந்தை ருத்தி கததயா ஸேபதயாத* என்று விகரஹ எவ்வகண்ணயிம் உபாயமாக விடுகொடுக்கப்பெற்ற சித்தயந்தி வெண்ணெய களவு காணப்புக்கவிடத்தே தொடுபுண்ணுவந்து தமமகத்தே புகப் பட்டித்திருகி வைத்து மோகும் தாராவிழல் காட்டிக்கொடுப்பினென்று மோகும் பெற்ற ததி யாண்டா, நாமருபங்களுளவற்றுக்கெவ்வாம ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகை யாலே இதுக்கு மோகும் கொடுக்கவேண்டுமென்றி அவன் தீர்ப்பதத்ததுக்காக மோகும் கொடுக்கப்பெற்ற தயிர்த்தாழி *ஸாகந்தமேதத ராஜாரிலம் குசிரம் குசிராநதே, ஆலயோர் கரதரஸ்தருசம் தியதாமதுவேநம்* என்று பூகம் சாந்த பேசுக்கி அநதய ப்ரியோஜனமாகக் கொடுத்த பரிதியாலே வீசேஷ கடாகு விஷய பூதையான கூவி.

தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி என்று அநதயப்ரியோஜனமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே* தாமே மந்தச தே பத்ர ஸாவகாலம் பவிஷ்யதி, புஷ்பதஸந்திதிஜாதா நாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி* என்று வீசேஷ கடாகும் பண்ணப்பெற்ற ஸ்ரீமாலர்

காரர், *நவம் சவமிதம் புணயம் வேதபாரகமசயுத, யஜுஸீஸ மஹாப்ராஜுஜ ப்ராஹ்மணம் சவமுததம்* என்று *யதநத புருஷோ பவதிப்படியே பிணங்குதிட்ட கண்டர்கண்ணன்

*வேண்டடிகிலுண்ணுமபோதீதென்று பாரததிருது நெடுநீராகருகுகொள்ளும் பதவிவொன்னதில் பகதி புரணைமரமாக அடிசில் கொண்டுவந்திட்ட ருஷிபதிகள் *மீள வவன மகிள* என்று ஹிரண்ய புதரஞய வைத்துத் தன்னருளுக்கு விஷயமாம் படி பகதனுள் ஸ்ரீப்ரஹ்மாதன், *அவன தமகேசு* என்னுமபடி ராவணனுதுஞய *அருஜோ ராவணஸ்யாஹம்* இதயாதிப்படியே ஸவநிகாஷத்தை முன்னிட்டு, *ராகவம் சரணம் கத* என்று திருவடிகளையடைந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுரவான், *பரமபதமாபநீரோ மதஸாசிந்தயத்தரீம், ஸது நாகவர* ஸ்ரீமாத் நாராயணபரமயண: *என்று வவயதந்ததை விட்டு பரபநநய ஸ்வாபிலஷித கைலகாயம் பெற்ற ஸ்ரீகஜேந்த்ரரவான் *நஞ்சு சோலவீதோ வெஞ்சினவரவம் வெருவிவந்து நின் சரணேன்* என்கிறபடியே பெரிய திருவடிகள்குறி வந்து திருவடிகளைச் சரணமாக வடைந்த ஸ*முக்கள் *மாகமாதிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்* என்று கருஷ்ணுவதாரத்தில் தன்னுடைய பாலய சேஷபுதாதிக்கீள் ஸாக்ஷாதகாததுகாமஞய தபஸஸ்* பண்ணி அப்படியே காட்டியருள்க்கண்டு அனுபவித்தவந்தகரம் நித்யாநுவவத்தை அபேகித்த கோவீந்தன்ஸ்வாமி, *மாமுனி பெற்ற மைந்தன்* என்று மருகனுக்கு புதரஞய மோக்ஷாததமாகத் தன்னை வந்தடைந்த மார் க்கண்டேயன். இவாகவாஹிற் நானாஜாதிகையாலும் இப்படி பதினெட்டாக வெண்ணலாமபடியிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன பெருங்கூட்டம் போலையிருந்துள்ள வித்திரீன் அர்ச்சிராதி மாராகத்தாலே தானே துணையாக கொண்டு நடத்துமலஞய, *திருமோகூரத்தன் தாமதரபடியனரி மறநிலமரன்* *காளமேகத்தையனரி மறநெருளறிலங்கதி* என்னுமபடி திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபதஞன் காளமேகத்தை வழிததுணையாகக்கொண்டு

[3] (அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணையிரியாமல் போககொழிந்து மீள்கின்றதிலை வேன்று நிச்சித்திருந்தவா) *நாமுமக்கறியச்சொன்ன நாள்களும் தணியவான்* என்றும், *நாளேஸறியேன்* என்றும், *மரணமானால்* என்றும் நானுங்களுக்குச் சொன்ன நாள ஆஸந்தமாயத்தென்று பிறாகும் பேசுமபடியாய், *ஸுப்ரபாதாசமே திசா* என்றும், *ஸுப்ரபாதாதய ரஜூ மதுராவாஸ யோஷிதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத பராபதியணித்தானவாறே நவவிடிவான் தானிலை, *துணை பிறித்தார துயரமும நீண்கிலை* *பசுமேயக்கப்போகலே* *என்கைகழி யேல்* *அவன பகதிரை மேயப்பொழிப்பாணுரைத்தன்* என்று தமக்குத்துணையான வவனைப் பசுமேயக்கையாஹிற் அபிமத்ததைப்பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி *மீள்கின்றதிலைப் பிறவித் துயாகடிந்தோம்* *நிவபோகக்கலாகாமே நிச்சித்திருந்தேன்* என்று ஸமஸார துரிதம் மறவலிடாதென்று, *நயிப்பதி குதச்சந* என்கிறபடியே ஒன்றுக்கு மருளாதபடி நிச்சயித்திருந்தவா, (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாயப் புத்தத்துக்கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புதராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப்போலே, தமக்கு பகவத்பராபதியணித்தானவாறே, ஒருவருமிழக்கவொண்ணாது, எல்லாருக்கும் ஹிதாஹிதங்கனறிவிகசவேணும் என்று பாத்தது

[4] (முதலற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடெனென்று கருதயாகருதயங்களை விதித்து) *தொழுதெழுன மனனே* என்று பரதமத்திலே உபதிதிகளுமபடி, *முநதுற்ற நெஞ்சே* என்கிறபடியே தமயிலும் பகவத விஷயத் திலே முறபட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு, *பணி நெஞ்சே நானும் பரமபரம் பரன்* *வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்க்கண்டாய்* *மருளொழி நீ மட

நெருசே* நரகத்தை நகு நெருசே* வாழிமனமே கைவிட்டேவ* என்று நம் ப்ரதிபந்த கவகையெவ்வாம் தானே போககி லடிமை கொள்ளும் ஸாவஸமாதபரணீ அதுபலிக் கப்பார உனக்கு இலஸமகுத்தி மாஸுதே சென்றிடுக. கைபுருத்ததெனனா இதிர விஷயங்கலில் செய்மத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாபதெனா *திருவாறன் விளையத்திளமேவி வலஞ்செய்து கைதொழுக கூடுகொலே* என்று பராபயவனா கிட் டிறுருகில் இவ்வேயடிமை செய்வலமையாதோ வென்று உகந்தருளின் நிலங்களில் நனையாலே பரமிப்பது ஒன்றுண்டுனக்கு, அததைத் தவிரப்பார, உததேசய வஸது ஸந்நிதிர்தமாயத்தென்று இததையே பாாகருமித்தனிலோ, நமமையும் பாாகக வேண்டாலோ நான் பரம்பதத்தேறப போகா நினதேன், நெடுநாள் நமமைக் குடி மக்களாககி யெளிவரவுபடுத்தின் ஸமஸாரத்தைப் புரிந்து பாாததுச் சிந்தித்துப் போரு டிடாய, நமக்கு இலஸமபத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாயத்து அத்திருமலை மையக் கைவிடாதெனா என்று கருதயாகருதயங்கண் அவசயகரணியமாய்மபடி விதித்து. (நெருசுபோவலவாரத்தொண்டெனறழைத்து) நம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான பூர்வைஷ்ணவாக்கீ, *தொண்டாவமமின்* என்று பகவத்விஷயத் தில் சபவாராஜா! வாருகுகோனென்று அழைத்து.

[5] (வலஞ்செய தென்னுமின் பேகமின் கேணமின் காணமின் நடமின் புருது மென்று காத்தவயம் ஸமாததவயம் வகதவயம் சரோதவயம் தரஷ்டவயம் கந்தவயம் வஸதவயமெல்லாம் வெளியீட்டு) *கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங் காடுதும் கூதே* என்று அவனெழுந்தருளி நிறிநி தேசத்தைக் குறித்து அதுகூல வருத்தியைப்பண்ணி ஹருஷ்டராலோம் வாருகுகோனென்கையாலே காத்தவயமும், *என்னுமினெந்தை நாமம்* என்று ஸவாயியுடைய திருநாமத்தை அதுஸந்தியுங் கோனென்கையாலே ஸமாததவயமும், *பேகமின் கூசமினறி* என்று உங்கலையாக் க்ஷத பாாததுக் கூசாத திருவனந்தபுரத்திலே ஸந்நிதந்தைப்பண்ணி வாதநிகிற வகிப்ப பேகவிகோனென்கையாலே வகதவயமும், *நமால்கோ சொல்லக்கேணமின்* என்று நம்மோடு ஸமபதமுடைவீர்! நாம் சொல்லுகிறத்தைக் கேளுங்கோனென்கையாலே சரோதவயமும், *படமுடையரவில் பள்ளி பவிறவன் பாதங்காண நடமினோ* என்று திருவனந்தபுரத்திலே கணவனாரந்தருளிற ஸாவேச்வரனுடைய திருவடிக்கீனக் காணப்போருங்கோனென்கையாலே தரஷ்டவய கந்தவயங்களும், *அனந்தபுரநகா புருதுமினறே* என்று இசை பிறந்தவியறே திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப் புகவாருங்கோனென்கையாலே வஸதவயமுமாகிறவை யெல்லாம்வாருகுகு வெளியீட்டு

[6] (பிணக்கருவைச சாாவாக நிகமித்து) உபகரமித்தவாதத்தை உபஸம் ஹரிகை சான்தரகரமமாகையாலே, *பிணக்கற* என்கிறபாட்டிலே *வணக்குடைத் தவ தெறி* என்ற உபகரமித்த பகதியோகத்தை, *சாலே தவநெறிகுத தாமோ தரன் தானகன்* என்று ஸவனாதயத்தோடே பொருத்திப்படியவைச சொல்லி நிகமித்து- இதின பட்டோலியான கரந்தத்திலே “விடுமின் முற்றம் பத்துடையடியவ ரிலே உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸாதயலித்த ருபமான ஸாததவயத்தையும் *தவ நெறிகுப் பறைய பணீதத்* என்று நிகமித்து” என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச் செயலானென்னெனலில் அது *விடுமின் முற்றம் பரபதிற பரமாகவும் *பத்துடை யடியவா பகதி பரமாகவும் பூர்வாகள் நிரவலித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய் தார். இது *விடுமின் முற்றத்தையும் பகதிபரமாக்கி யோஜித்தருளின் எம்பெருமா னார் நிரவாதுக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார் இதிறே, ஸகலவயாக்யாத விதமுமாய் பாட்டிலும் பரதாந யோஜியுமாயிருக்கும். இந்த கரமத்திலேயே இவாதாமமுதவயத்தில் பகதியை யுபதேசிக்கிறுரென்றருளிச்செய்ததும், ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச் செய்தபடியையபற்ற வருளிச்செய்தார், இது எம்பெருமா

ஞா யோஜனையாய பின்புள்ளாரெல்லாரும் அருளிச்செய்து கொண்டு போந்த மாயா தைப்பயப்பற்ற வருளிச்செய்தாரென்று கொணுமிதனை. *வணக்கடைத்தவ நெறி* என்கிறதிது பரபத்திபரமாகவும் ஒருயோஜனை டாட்டிலே தோன்றியிருக்கையாலே (பிணக்கறவை) என்கிறியிலே பக்திப்பரத்திகளிரண்டையும் கூட்டிக் கொண்டு, *சாராவேதவ நெறியிலே, *சாராவேதவ நெறிக்குத் தாமோதரன தானகை* என்றும், *பண்பிட பரமன பணித்த பணிவகையே கண்டென கமலமலாப்பாதம்* என்றும் இரண்டையும் நிகமிக்கிறுரென்றாலென்னவில, அதுகரு மறுப்பத்தியுண்டு *பிணக்கற என்கிறபாட்டிலே பரபத்திபரமான யோஜனையுண்டானுமும் விகல்ப மொழிய ஸமுச்சயம் கூடாமையாலே ஆகையாலே ஸகலவாயகயாதங்களுக்குஞ் சேர, *பிணக்கறவில உபகரமித்த பகதியை நிகமிக்கிறுரென்னவமையும், ஆனால், பகத்ப்புதிதேசோபகரமம் *விடுமினமுற்றத்திலேயாயிருக்க (பிணக்கறவை) யென்பா என்னென்னவில **விடுமின என்று தயாஜியோபாதேய தோஷுண பரிதயாக ஸமாப்பணகரமத்தை ஸாலம்பநம்நதரமாக உபதேசித்து* என்ற அததையுமிதுக்கு சேஷமாக லொருவகையிட்டுக்கொண்டுவந்து *அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்ற இருபசை மலமறவுணாவுகொண்டு நலஞ்செய்வது* என்று தாம் யோஜித்த கரமத்ததைப்பிடித்து முதவத்தில்தொடங்கின பகதியோகத்தையென்றபடி. *பிணக்கறத்த தொடங்கி வேதப்புகித் விழ்ச்சொன்ன* என்றிறே கீழும்ருவிச்செய்தது ஆகலிப்படி முதவத்திதுபகரமித்த பகதியை நிகமித்துக்கொண்டு

[7] (எனபெருக்கிலென்னும் திருநாமத்தின் சபதாராததங்களைச் சுருக்கி) *என பெருக்கநடைதொன்பொருளில் வண்புகழ் நாரணன்* என்று முதலபத்திலே பஜநாமப்பநமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், *என்னும் திருநாமம்* என்று பஜநதசையில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்தரத்தினுடைய சபத்ததையும் அர்த்தத்தையும், *நாரணன்* என்றும், *நாரணனெம்மான* இதயாதிபாலும் ஸுகரஜம்மாமபடி கருவகவுப்பதேசித்தும் (மாதவனென்று தவயமாகி) பூரீவோததரவாகயங்கலில் ஸ்ரீம தபதாராததங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிகொண்டு, *மாதவனென நெனரேதவல்லிரேவ* என்றுழிச்சொன்ன நாராயண சபத்த்தோடே மாதவனென்கிற வித்தை இரண்டு பாயாயம் சோததுச்சொல்லவல்லிகளாகிலென்கையாலே அந்தத் திருமந்தரத்தை அநினுடைய விசதாநுஸந்தாநமான தவயரூபென வெளிவிட்டு (கரணதரவரயோகவருத்தி ஸமஸாரிகளுக்குக் கையோடே செய்துகொடுத்து) வரண தமமைக கொண்டுபோகையிலே தவல்கிறபடியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாமபடியாகவும் கருவகக்கொண்டு, *தாளவாய மலரிட்டு நாளவாய நாமம்* *பாமரவன நாமம்* *கனைநன் மலரிட்டு நீளமின நெடியானே* என்றிப்படி கரணதரயத்தாலும் பரயோகிக்கப்படும் பகவதாசரயணவருத்தியை, பரந்த சடங்குகளைச்சுருவக அறுஷ்டிப்பாராத பரகாசகமான ப்ரயோகவருத்தியாகிக்கையோடே செய்துகொடுக்குமாப்போலே ஸமஸாரிகளுக்கு தாசிப்பித்து. (செஞ்சொற்களிகளுக்குக் களவழி காலலிட்டு) *செஞ்சொற்களிகாளுயிராகத் தட்டசெய்மின்* என்று அவனுக்கடிமைசெய்வீர்! அவனுடைய சீவாதிகளிலே அகப்படட்டமுந்திப் போகாமல் உலகஞ்சேர நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பாருங்கோ ளென்று உபதேசிக்கையாலே அதுபவகைவகாயங்களைப்போடே நடக்கிற ஸபோதரிகளுக்கு அரணியியாமல் களவழி காலலிடுவாரைப்போலே சீலுணம்மாக்கிற ஆழங்காலிலே இழியாதே கொள்ளுகோளென்று வருசக்களவன் உள்கலந்தழிகும் வழிகருக காலலிட்டு

[8] (மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய நாடு திருநதின்வாதே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அததை மறந்து குடிக்கொண்டு தாம் புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தான்காக்கை அநிலே வகுத்து குரவைதுவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேவாதோஷமுறிவது) *தன்பால் மனமவைக்கத்திருத்தி* என்று *வளவேரு

வகிலே அபியாகயபரென்றகனறு தமமைத தன சீவததையைக்காட்டி மனஸஸைத் திருத்திச்சோதத்துக்கொண்டு “இன்னபூமிவா இவகியிருக்கில் அபியாகயபரென்றகனறு வர், அகல வொண்ணாத தேசத்தெறக கொண்டுபோகவேணும்” என்று “விடுதிருத்து வான்” எனகிறபடியே பரமபத்ததைக் கொடிப்பதாகப்போய, அதுசெய்ய மிழுவ தற்குமுன்னே* என்கும் நானும்கூடும் தன்னப்போல்* எனகிறபடியே தம்முபதேசத் தாலே நாடெல்லாம் திருத்தி, தானிகபிக தமமைவைத்துக் கொள்ளநின்றததகாரிய மும் தலைக்கட்டினவாறே வந்து, “இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்” என்று மீளவந்து பரமபத்ததேறககொண்டுபோகையில் தவிர்த்து, சரம் சரீரமாகையாலே தமமுடைய நிருமேனியில் தனக்குண்டான வயாபிமாஸ்ததபாபே கொண்டு போக விரைந்து, அததைபுகட்டமறந்து, “கோவிர்தன குடிக்கொண்டான்” எனகிற படியே ஸபவிகரணயக்கொண்டு, “எனமாயவாகைக கித்துள புகு” என்று தயானாய் மென்று குந்தியடியிட்டுத்தாம் சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிறகிற தேவத்தினுள்ளே தானபுகுந்து, “நிருமாவிரகுபிசாவமையே” எனகிறபாட்டின்படியே* தானநகரீ கன்* என்று தனக்கு வாலஸ்ததமான திவந்தகரகனிலே பண்ணும் விரும்பாததை யெல்லாம் ஓராரவயவங்கனிலே பண்ணி எல்லாமிதக்குள்ளேயாகவருத்து, “அங்கநா மங்கநாமத்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவகு சாந்தரேணுகநா” எனகிறபடியே திருக்குரலையிலே பண்களோடே அநேகவிசுரஹ பரிசுரஹம் பண்ணி அதுபவித்தாப் போவவும், “ஏகஸமித்திரவ கோவிர்தந்” காலே தானாம் மஹாபுகித, ஐகராஹ விதி வத பாணீத பருதக கேஹேஷு* தாமத, உவாஸ விபர ஸாவாஸாம் விசவருபதரோ ஹரி* எனகிறபடியே ஸ்ரீமத தவாரகையில் தேவீமாருடனே பதினாறுயிரம் விசுரஹம் கொண்டு அதுபவித்தாப்போவவும்; அநேக விசுரஹம் கொண்டு தமமுடைய அவய வயவன தோறும் அதுபவிகுறும்படி தம் திருமேனியிலே அதிபகவானுவருக்கு, *பொருகைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமம்மபூதம் இவகிவ்வுபிரேய பிள்கிருதி மாணுகார மன்கனளான உன மாமாயை—மங்கலொட்டு* என்று ஸவ தேஹ தோஷத்தை அறிவித்து, இததை விரிவிகவெணும் என்று காட்டி.

[9] (மாயையையடித்து) அவனும் இததை விரிவிப்பதாக அதுமதிபண்ண, பரிதராய்* மடித்தேன மனை வாழகையுள நிற்பதோர் மாயையை* என்று ஸாரததிலே நிறகைக்கடியான மாயையுண்டு மூலபரகருதி, அததைத் திரிய விடு வித்தேனென்று செருகி (வானே தரக்கருகிக் கருத்தின்கட் பெரியனுளவன்) *வானே தருவானெனக்காய்* என்று தமக்குப் பரமபத்ததைத் தருவானாக் வொருப் பட்டு, “கருத்தின கட்டுபரியன்” என்று உபயவிபூதியோகத்தால் வரும் அந்யபரதை உடையததாந்து, தமமையவவருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஸிகரை நிபயிக் கையிலும் தான் முறப்பாட்டுயக கொண்டுபோகையிலும் பெருக்கப்பாய்வா நிற்கிற விலை, அளவிகே—(மாயையை மடித்து) எனகிறதை மேலோடே சோத்து *மனை வாயுக்கையெ நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்* என்று தாம் பேசும்படி அதித் ஸம்பந்தத்தை யுறுத்து, *வானே தருவான்* என்று தமக்குப் பரமபத்ததைத் தரு வானாக் உத்யோகித்த, “கருத்தின கட்டுபரியன்” என்று தமமாவெண்ணி மூடிக் கொண்குதபடி தன்காலயதில் தவிரகிறவனை யென்றுமாம், ஆகவிப்படி தாம் கொண்படி செய்கவடவனாய், தமமைக் கொண்டுபோகையில் மிகவும்பாக்கிற வன். (இன்று அஹேதுக்கமாக வாதரித்த நீ அநாதயநாதர ஹேது சொல்லென்று மடிப்பையபிடிக்க) *இன்றெனனைப் பொருளாகி* என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நிரிஹேதுக்கமாக விஷயிகரித்த நீ அநாதிகாலமெனனை உபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று மடிப்பைய பிடித்துக் கேட்க, இதுக்குச் சொல்லவாமுத்தர மெனனென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிலாகருச் சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிரூபித்த நின்றமையை நெடுக உபயாநிக கிருர மேல், ராசவரன் நிரூபித்த க்ரமத் தானிருக்கும்படி,—

[10] (இருதரிய விவகராயக குழிதூரததுச கவைத்தகனறிரெனலில், அவை யாவரையும்கற நீவைத்தவை யென்பா) *புயயிந்தரிய கிவரூ* என்கிறபடியே அநா திகாலம் இந்தரியவசயராய, *தூராகுழி தூரத்தெனநாளகனறிருப்பன* *அற்ப சாரங்கனவை கவைத்தகனறெழிந்தென* என்று துஷ்பூரமால் இந்தரியவகளுக்கென ரிடீடு எதற்கு காலமுண்ணயகனறிருக்கக்கடிலை அலபரவணகைய அநேகவித கனா யிருக்கிற சபதாதி விஷயங்களைப் பணையுண்டாக பரமித்து எதிர்ப்பணை கொடுத்தப பூதித்து வால் சகதியான உணக்குமெட்டாதபடி ஸமஸாரத்திலே கை கழியப்போனென்னு நீர் தானே பேசுமபடியான சபதாதி விஷயபராவணய மனறே நீர் அநாதிகாலம் ஸமஸரிககைக்கு ஹேதுவெனலில், *ஹரவா யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த* என்றும், *அகறற நீ வைத்த மாயவலிலைமபுலனைகள்* என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் பராவணய ஹேதுவான இந்தரியங்களும் எத்தனையெனு மனவுடையாரே யாழிலும் கணைப்பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத் தவையனறெனவென்பா (அது தேஹயோகத்தாலே யெனலில் அநநான நீ தந்த சுமடென்பா) அந்த இந்தரியவசயதைக்கடி குணதரயாதமகமான சார ஸம்பந்தமன றேவெனலில், *அநநான நீ தந்த வாககை* *அது திறக்காமடு தந்தாய்* என்று அதுவும் தந்தாய நீயனறெனவென்பா (முனசெய்த முழுவியையாலே யெனலில், அது துயரமேயுறறவருவினை உணகோவமுமருளுமென்பர்) அந்த தேஹ ஸம்பந்தத் துக்கடி, *முன செய்த முழுவியை* என்று நீர்சொன்ன அநாதிகாலநாதி புணயபா பரபுகர்மமனறே வென்று சொல்லுவோமாகில, *துயரமேதரு துன்பவினை வினை களைய* *உறறவருவினையாய்* என்று அசேதநமுமாய அசகதமுமாய நசவரமுமாய விருதுள்ள புணய பாபரபுகாமங்கள் உன்னுடைய நிகரணாதுகரண ரூபண பவிக்கு மலையாணையாலே காமமும் நீயிட்டவழக்கென்பா

[11] (ரவிவாத மதியிலெனென்னு முமமதனறே காத்தருதவ போகதருதவங்க னெனலில், ஆவகாரமாயபபுகருச செயகைப்பயனுணபேனும் கருமமும் கருமபலனு மாகிய நீ காத்தா போகதா வென்பா) *ரவிவாத தினினைகனெத்தனை செய்தனை கொல்* என்று முழுவியறிககே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண ணினைனென்றும், *மதியிலென வலவினையே மானாதோ* என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மானாததென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே காத்தருத் தவமும் போகதருதவமும் உம்மதனறே வென்று சொல்லுவோமாகில, *தானுங்கார மாயபபுகருத தானே தானே யானுன்* என்று தானபிமானியாயபபுகரு ஆதமாதயீ யங்கலில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவித்துத் தானே அபிமானியானு னென்றும், *செய்கைப்பயனுணபேனும் யானே* என்று நம்முடையபடியை யது கரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகலகாமங்களினுடைய பஸிப்போகதாவும் நானே யென்றும், கருமமும் கருமபலனுமாகிய* என்று புணயபாபரபுகாமான காமங்களுக்கும கர்மவங்களுக்கும் நியாமங்களு யன்றும் சொன்னவதராவகையாலே, காமகாததாவும் ததபஸிப்போகதாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே காத்தாவும் போகதாவும் நீயெனெ ன்பர். (கருமமும் கருமபலனுமாகிய) என்கிறவித்தால் காம காத்தருத் ததபஸிப்போகதரு தாதநீநயம் விவகசிதமாகையாலே யாயத்து இவ்விடத்தில் இவா இசசநதையை யெடுத்தது

[12] (யானே எஞ்ஞானது மெனறததாலே யெனலில், அயாப்பாயச சமய மதி கொடுத்து உளமம் பேதரு செய்கை உன தொழிலென்பா) *யானே யெனனை யறியகிலாதே யானே யென தனதேயெனறிருந்தென* என்றும் *எஞ்ஞானதும்* என்று தொடங்கி, *மெயஞ்ஞானமினறி வினையில பிறப்பமுநதி* என்றும் நீர் சொன்ன அஞ்ஞானநாநபதாஜுநாநாநிகளாலே காணும் உமக்கத்த காத் ருத்வ போகதருதவங்களுண்டாயததென்ற சொன்னொமாகில *அயாப்பாயசத்

தேதறமுமாய* *மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய* *உள்ளம் பேதலு செய
திட்டு உயிருண்ட வுபாயவகலும்* என்று ஐஞாநாஜ்ஞாநாங்கைள்ளிரண்டும் நீயிட்ட
வழக்காக்கையாலே அஞ்ஞாநாநயதாஜ்ஞாநாதிகளை விளக்கையும் உன கருதய
மெனபா (ஜீவபரகருதி ஸைதனயம் நீங்கும் வரத்தேறது, அக்மேனியிலுமுக்கருகை
அபிமாநிகருதயம்) *யாதாஜ்ஞாமோராகையிலே புகரு* இதயாதிபாடியே ஸைகும்
பரகருதி விசிக்ஷுதயக கொண்டு ஸவகாமாநுஞ்ஞமாச நாநாவித் சரீரவகலிலே
ஒன்றுவிட்டு ஒன்றைப்பற்றித் தடுமாறித் திரீயும் ஜீவகலுக் தேதேறதநசீயதேந
போகயதவேநாலஸ்திதையான பரகருதியையப்பற்றிக் கிடக்கிற சைதனயம் *யாதா
ஜ்ஞம் பற்றி நீங்கும் விரதம்* என்கிறபடியே பரகருதி பராகருதவகலிலே ஏதேஜ்ஞ
மொனறையவலம்பித்து நமமை விட்டகலும் வரத்ததுக்கு தேறதுவாயிருப்ப
தொன்று, *அக்மேனியோழியாமே* என்று நமக்கத்தரங்க சரீரமான இவ்வாதமா
ஸைப்பற்றிக் கிடக்கிற பரகருதிலம்பநதருப் மாஸ்தயத்தைப் போக்குகை, இவ்வாத
மாவுக்கபிமாநியான நமமுடைய கருதயமாயிருந்தது அனரிககே (ஜீவபரகருதி)
இதயாதிகு. *இதஸ தவநயாம் பரகருதும் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம்* என்று
சொல்லப்பட்ட ஜீவஜ்ஞிற பரகருதியிலே கிடக்கிற சைதனயம், *யாதாஜ்ஞம் பற்றி
நீங்கும்* என்கிறபடியே பரகருதிபராகருதவகலிலே ஏதேஜ்ஞமொனறைப் பற்றி
நமமைவிட்டகலும் வரத்தேறதுவாயிருப்பதொன்று, அசித்த சரீரமாயிருக்க
செயதே அபடியுபனரிககே, *அக்மேனி* என்று நமக்கு அந்நரங்க சரீரமாயிருக்கிற
இவ்வாதமவலம்பலிலே கிடக்கிற பரகருதிலம்பநதருப்பராம் மாஸ்தயத்தைப்
போக்குகை, இதுக்கு அபிமானியான நமமுடைய கருதயமாயிருந்ததென்னவுமாம்

[13] (நான் நல்கும் பதம் நிபுநாதிசம்) *நலகித்தான காததனிககும்
பொழிவேழும் விசேயேறிகே, நல்கத்தானுகாதோ நாரணிகக கண்டக்கால்*
என்னுமபடி நாம் ஸதேஹ பூவகமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணதவ பரயுக்த
மான ஸம்பநதம் நிபுநாதிகமாயிருந்தது (ஸௌஹாராத மெஞ்ஞானமும் நிற்கும்)
தனிமாயுக்கமே யெஞ்ஞானமும் நிற்கும்படியாய்ததான தோனரி என்று நாம்
ருபங்க்கைவிழ்ந்து தமோபூதமான ஸம்பநதிலே இவற்றையுண்டாகக் நினைத்த
அதவித்யமான மஹாஞ்ஞாமென்கிற ஸௌஹாராதம், காலத்தவமுள்ளதிலும்
ஒருவாய் பண்ணுமுப்பகாரமெனயது அதனையே அநுஸந்திப்பார் ஹருதப்பதிலே
நிற்கும்படியாக எங்கையாலே அந்ந ஸம்பநதம்படியாக ஸாவாககும் நனமையை
ஆசாரிகைக்கடியான ஸௌஹாராத குணத்திலும் கண்ணழிய சொல்லப்
போகாது (பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிலைக்கையிலே) *பிணக்கியாவையும்
யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கிலே போதி வெள்ளக்கதிரா
ஜான ஸாததிலியை* என்னுமபடி ஸம்பநதிலே ஸகல சேதநாசேதநவ
கலியும் நாம்ருப்பகார ரத்திதமாய்படி கலரி, ஸருஷ்டி தனசரீயே ஒருவர் காமம்
ஒருவாக்குத் தட்டாதபடி பிரித்து ஸருஷ்டித்தும், தனக்கொரு பேதமினரிககே
யிருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகையுடைய நமக்கு ஜ்ஞாந சகதிகளில் குறையு சொல்லிட
மில்லை (ஏக ஸாததிலே அஸஸ மாயத்த யதந பஸ்திவகன நமது) *ஏகஸாததி*
என்கிற பாட்டிலே காரணவகலோடு காரயவகலோடு வாசியற ஸகலத்தையும்
ஸருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய தாரணாததமாக அந்நாதமாலாய ஸருஷ்டிமான
பதாரத்தவகலினுடைய ரக்ஷைத்துக்காக க்ஷிராணவத்திலே கண்ணாந்தருவி,
இப்படி ஸாவகாலமும் ஒருபடிப்பட்ட அநுகரஹ சேவகைக்கடியான பராபதியை
யுடையவான நீ உன திருமேனிகு வேண்டும் போகோபரணவகலெல்லாம் *பூகம்
சாநதிநபடியே எனபக்களிலே யுண்டாகவித் தாத்துக்கலுஞ்சோயென்று இவர் பேசின
படியே இவரைப் பெறுகைக்கு யதனம் பண்ணுகையும் பெற்றலுக்ககும் பஸ்திவமும்
நமக்கேயுள்ள தொன்றுமிருந்தது.

[14] (நாம தனிநின்ற ஸவத்தரரென்று அவனே யறிந்தனமே எனனும் ஸாவனுஞ்ஞிவர்) *தனி நின்ற சாவிலாழாததி* என்று காயவாககமழித்தவனது ஸசபதலாசயனது நினது *ருதவ ஸயசீத தேவ* இதயாதி பரகரினையாலே உனக்கோ அபாசரயமிலலாதபடியிருக்கிறவனே* என்கையாலே நாம் வேண்டிற் றைச் செய்யமுடியு நிரயகுச ஸவத்தரரெனன்று அறுதியிட்டு, *அவனே அகல ஞாவம படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மறறெல்லாழமுறிந்தனமே* என்று ஸகல காயவகளினும் ஸஹகாரிரிபெக்குளய ஸவாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸவருபஸ்திதிகு யிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லுமபடியான ஸாவனுஞ்ஞராயிருப்பாரெனவாவ

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் கவறும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்துநிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிறபாட்டிலும், *அருகும் கவறும் தெரிவுணரோம்* என்கிறபாட்டிலும் உபாயாதந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க கியுயோ? உன்னுடைய விவக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக கியுயோ, பழையதாக அஞ்ஞுளயப் போருகிறவென்கை யெனசெய்வதாக நினைத் தாய், இதத்தையுள்ளீச்செய்ய வேணுமென்றும்; உமமுடைய அருகு வருதல் உம முடைய கவடறிதல் செய்யாதிருக்க உமமளவிலே ஸநேஹமானது அறுமிக்கு வாராநின்றது, இதுககடி அருளிச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவா கேட்டவை நிருத்தரமாளுப்போலே இப்போது கேட்ட விதிலும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக் கீழ்க் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமத்தரதுஞ்ஞாதவை கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸசிப்பிக்கிற மேகஸமுதர போரீதேகாஹன் சங்காசினஸதுதி கோலாஹலம் செவிப் பட்டவாறே ஸாஷுதகரித்த பரபராபிககு) உதவவங்கலில் சடங்குதாட்டும் உபாதவாயா மந்தரம் தோனாஹீட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாதபிகாஷுத்தாலே அததை மறைத்துவிடுமாபோலே, தான் நிருத்தரனுளமை தோற்றுதபடி மறைக் கைக்காக இவனுலே பரவாததிதமாய், *நாசேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் சிழ்ச்சொன்னபடியே பரம்பதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸசிப்பியோ நின்றுள்ள, *குழலிகமபணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழகடல்விதிரை கையெடுத் தாடின* என்று ராஜகுமாரா போய்ப்போது தூரயாதி மயக்கன்கோஷம் பண்ணுவா ரைப்போலே பரம்பதத்துக்குப் போமவாக்கைக்கடை பரிதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுதரங்கனாகிற பேரீக்குடையவும், *கீதவகன பாடினா கின்னரா கநூடாகன* என்கிற கீதவகனினுடையவும், *காளவகன வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனா* என்கிற காதலன் சங்கவகனினுடையவும், *வாளொண் கன் மடந்தையா வாழ்த்தினா* என்கிற ஆசிரிஸினுடையவும், *தொடாந தெற்கும் தோத்திரம் சொல்லினா* என்கிற ஸதோதரத்தினுடையவும் எய்மிசர கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, ஆசரிநாநிகையையும் ஆதிவாஹிக ஸதாரதத்தையும் திவ்யதேச பராபதியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத் தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸதாததத்திருப்பையும் ஸவசரணகமல பராபதியையும் பெற்றுறாகப் பேசுமபடி ஸாஷுதகரித்த பரபராபிககு.

[17] (தலைமீசையாய வந்த தாங்கிண்ப பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாளையிட்டு) அப்படி ஸாஷுதகரித்த பரபராபதி மாநஸாதுபவமாநரமாய பாஹயஸம்சேஷே யோகையயஸ்வலாமையாலே அததைப் பெறுகைக்காக, *தலைமீசை யாய வந்திட்டிலி நானபோகலொட்டேன* என்று, *தலைமேல் புனைந்தேன சரணங் கன* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாதுபவ ஸவசதயத்தாலே தம் தலைமேல் ஆரும்படியவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து,

திருவாணீ நன்னுணைகண்டாய என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணீ யிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கும்மதனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உமமுடைய ஸ்வரூபத் தோடு விருத்தமாய்கையால் இதுபெருவாணீ காணுமெனன (கசுஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) *கசுஞ்செய்யாது கொண்டாய* என்று ஸாவஜ்ஞனுன் நீ என பூவ வருத்தத்தால் வந்த அபியாக்யதை பாரத்துக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆதம் பேதமில்லாதபடி எண்ப்பரிசுரத்திதாய, ஆனபின்பு உன்னதனோடு செய்திப் பிழையென்றும்

[18] (பறறுக கொம்பறற கதிடுக) *ஆவிக்கொா பறறுக்கொம்பு நின்னலா வறினிறிலெனயான்* எனறுகொடிக்கொள்கொம்பையொழியத் தரிககமாட்டாதாப் போலே எனறுதமாய்குக் ஜீவந்ஜெதுவாயிருப்பது உண்பையொழிய வேறு காண கிறிலேன, ஆதலால் நான் அந்நயகதி என்னும், (போரவிட்டபெருமயநீ) *எம்பரஞ் சாதிகஜ்ஞபிறெனனைப் போரவிட்டபுடாய* என்று என காரயம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உண்பக்கல நின்றும் பிரித்து உன்குணங்களை நட்டையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தளையுபேசுதிதாய, இது உனக்குப் பரிஹரிகக் கொண்டது பெருமயழியனோடுவென்றும்

[19] (புறம்போனல் வருமிழவு) *போரவிட்டபெருமயநீ புறம்போக்க லுறந்ரல் பிணியையானுரைக்கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென யானென்ப தென* என்று உண்பக்கல நின்றும் பிரித்து அந்நயகதியான வெனீன ஸருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புருர நிறுத்தின நீ என காரியம் நான் செயலேனாகப்பாராதது எனனை உபேசுதிதால் ஸாவசகதியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசகதனுன் நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷாராதத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிசுரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோராததமுண்டோ? மருதக் ஸத்தியோகய மாயிருப்பதொரு நாணுண்டோ? ஐயோ! எனனை எண்கையிலே காட்டித் தத்தால் இழுவெயனோடு உளந்தென்றும்

[20] (உண்டிட்டமுறறிம்பு) *எனதாவியையினனுயிரை மனக்காராமை மனவி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாயென்று எனனுடைய தேறயமான சரீரத்தைவும் ஆதமாவையும் மதஸஸாகு பாயாபதி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங் கினத்தைக் குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடாய, புகத் சேஷமாகின உன்ன தனோடு முதல் தீமபென்றும் (அன்புள்ளாத அடியுரம்) *கோலமலாப்பாவைக்கன பாகிய வென்னனைப்போ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்க ஸந்தேஹாதிசயத் தாலே அவள் பரிசுரதமான் என்பக்கல அபிரவணனுளவனே! நான் அந்தப்புரபரிசுர மனோ! என்பக்கல உன்குணடான அன்புக்கு அடியிலிலையோ! ஆகையால் அவள் பரிசுரஹமென்கிற அடியுரமென்றும் (உயிருறவு) *பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னையென தவிப்பெழுவிரை* என்று அதயந்த விஸ்தாரதியுயிருந்நுலைத்து எனக்கு தாரகனை உன்னப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவோனே, உயிரை விட்டு உடல் தரிகக்வறனோடுவென்கிற சரீரசரீர்பால் ஸம்பந்தமென்றும்

[21] (முதலளவு தூரக்கைகளாலே பெருவாணையல்லவாகின பேரவா குளப் படியாமயடி) இப்படி *முதல் தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்திரோத்தரம் புகலற, தூரக்கைகளிலே தாமிட்டவாணீ பெருவாணையல்லாமைய ஸாதித்த *அதனில் பெரிய வென்னையோ* என்று ததவதரயத்தையும் விளாக்குகொண்டு அவை குளப்படியாமயடி பொதிதான் தமமுடைய பரமபகதி குளப்படியாமயடி. (கடல்போன்ற வாதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிருப் பத்தாம் பத்தில,) அதாவது—*என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிசுதையமான தமமுடைய அபிதிவேசத்தையும் தன்னபிதிவேசத்தையும் பார்த்

தால் இதொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுதரமுமென்னுமபடியான அபிதிவேசத் தோடே வந்து ஸைசலேஷித்து, *அங்கே பரதாரோபய ரூதி: பரிஷுவலே* என்று மீண்டெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாமுவாசீன் மடியிலே வைத்தவிடத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப போலே தமமுடைய விடைய கேடுமபடி யனுபவிப்பித்து அவாபநிபந்தநபரிதாபத் தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, *அவாவறறு வீடு பெற்ற குருகாசல நிகாபன்* என்று பேசுமபடி, *அவாவறச சூழியை* என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திற்கு அநுஞ்ஞை மாக தமமுடைய ஸைகதாபனகளையும் துரித்தமையை ஸாவருமறியும்படி. பரகாசிப பிகிரொ பததாமபததில் என்கை (228-10)

229 இனிமேல், இவா பரதமத்திலே *இந்நின்ற நீர்மைவினியாமுருமை* என்று ஆரத்தராய சரணம் புககபோதே வீரோதி நிவருத்தி பூரவிகையான ஸவ பராபதியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை ஸைக்கைக்கடி யேதென்னுமா காவகையிலே வைக்கைக்கு ஷேதுக்கள் பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவை யெல்லாவற்றிலும் முகயிடுவது இன்னதென்னுமத்தையும்முனிச செய்கிரா (உருமை யோடே) என்று தொடங்கி

229-11 உருமையோடே உற்றேனுக்கா தொழிந்தது நாடுநிந்த நச் சுப்போய்கை யாகாமெக்கு பரபந்தம் தலைக்கட்ட வேந்திவா மன பற்றுப்போலே யென்னுவற்றிலும் இனி வீடுவியென்று இருப்பின் கால்குப்பிடும் ஆர்த்தியதிகார பூர்த்திச் சென்னுமது முய்யம்.

அதாவது—*பொயதநின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுகுட்டமு மிந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை* என்று அவிதயாகாம வானநாருசி பரகருதி ஸை பந்தங்களாகிற பராபதி பரதிபந்தங்களின் விடுவிகசலேனுமென்று ஆர்த்தராயத் திருஷ்டிகளிலே விருந்தபெய்கித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, *உற்றேனுக்கது பணிசெய்து உன்பாதம் பெற்றேன்* என்று திருஷ்டிகளைக் கிட்டி பரிதிபூவகமாக அடிமையையப் பெற்றேனென்னுமபடியாகாமல் இவரை வைத்தது, தன்னுடைய ஸருஷ்டயவதாராதிகளாலும் திருத்தாத ஐக்கத்து இவருடைய உபதித்ததாலே *ஊ ருமநாடுமுக்கமும் தன்னப்போல* என்னும்படி திருத்தைக்கைக்காலும், பரபந்தநாதத் தரம் முகதராமபடி பண்ணிவ பரபத்தியை நசுப்பொய்கையோபாதிவா நினைத்து பீதராயிழிவாரிலிவையென்று அது அப்படியாகாமைக்காலும், தானும் தன் விபூதியும் வாமுமபடி இவரைக்கொண்டு கவிபாடுவிகைத் தொடங்கின பரபந்தம் பரிஸமாபத் மாகைக்காலும், வோருடும்வாகள் பரிமளத்தின் லோபத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றித் தாப்பியாலே, ஐரோனிகளை சரமசாரித்தோடேவைத்து அநுபவிகசும்வனுக்கையாலே, தைக்குண்டான ஐரோத் பரிம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விகரஹத்தில்தைக்குண்டான விருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுமவற்றிற்காட்டாளும், *ஆவிகாப் முருமை* என்று தொடங்கி, *இனிவின் காப்பவரா* *இனிபுன்திருவருளாவனரிக் காப்பரிதால்* *இனிவிலா கண தங்காது* *இனி புனது வாயல்கிளினடிசில வைப் பாணை நாடாடு* *இனியெய்மைச்சோரேயே* *எந்தான் யானுன்னியினிவந்து கூடு வனே* *எங்கிலித்தலைப்பெய்வனே* *இனியென்னுமுதி கயருண்டா* *ஆவிகாப் பாரினியா* *நெஞ்சிடா தீப்பாரினியா* *இனிபுனனை விட்டொன்றுமாற்றுகிற கின்றிலேனே* *தரியேனினி* *இனியானைக்கொண்டென்னு சாகோ* *அததனியா மினி யென்னுயிரவன்கைப்பிதே* *நானைக்குழாவககளாயினிறென்னினி* இனி யிருந்தென்னுயிர காகுமாரென* *இனி தான் போகொட்டானே* *உண்டிட்டா யினிபுனெட்டாழியாய்* *உனனைப்பெற்றின்பிப்போகருவனே* என்று இப்படி இருப தின்கால் கூப்பிடுமபடியான ஆரத்திபிரமயரையை வினைத்து பரமகதி பாயந்தமான அதிகார பூர்த்தியை புண்டாகுக்கைக்காக வென்னுமதுவே பரதாநமென்கை.

ஆததயதிகாரபூததிகெனெது - ஆததியாலவரும் அதிகாரபூததிகெனெறபடி. பரமாததியாலேயிறே பரபதயதிகாரம் பரிபூரணமாவது, ஆகையாலே ஹேதவந தரக்கெனெல்லாம் அபரதாநங்கள, இவரை வைத்ததுக்கு பரதாநேஹே இதவேனந தாயத்து. (229-11)

230 அதில இவவாரததிககடியான பரபகதி பரஜ்ஞாந பரமபகதிகளின தசைக எந்தததிருவாயமொழிகெனெனுமபேககடியிலே அவறதை வருளிசெய கிரூா மேல மூன்று வாகயத்தாலே, அதுதனவிலே பரபகதயவஸதை யினெதென கிரூா (கமலசகண்ணன்) என்று தொடங்கி

230-12. கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுன் நீன்றறுதி கண் டேனென்ற பத்யும் உட்கண்ணுலேயாய் காண்பாணவாவுதல் அதிலிட் டியாகையாலே கண்டு களிப்பவனாவும் பரஜ்ஞான கப்ப பரபகதி.

அதாவது-“கமலசகண்ணனென கண்ணினுள்ளான்” என்று புண்டரீகாக்ஷனு ளன் என கண்ணுக்கு விஷயமானுனென்று தொடங்கி, “கண்ணுன் நின்றகலான்” என்று என கணவட்டத்தில் நின்றும் காலவரவருதிலெனெனுமதனவாக, “என கண்ணினை நான் கண்டேனே” *கலப்பல ஞானத்தென கண்ணினைகண்டுகொண்டு* *நறுநறுமாயினகண்ணியமமா நானுனைக்கண்டுகொண்டே* *கைதொழுவிரித் தாயது நானு கண்டேனே* *ஏரார் கோலநதிகழக்கிடந்தாய கண்டேனெமமாசே* *திருவிண்ணகாக கண்டேனே* *தேவாகட்கெனலாம் கருவாகிய கண்ணினைகண்டு கொண்டுனே* *கண்டேன கமலமலப்பாதம்” என்று இப்பததுசந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாதகாரம் “நெஞ்சென்னுமட கண்ணெனகிற ஆததரசக்ஷ”ஸலான மநஸஸாலே புண்டானதாய, “கையப்பொன்னுதி வெணசங்கொடுங்காண்பான் அவாவான் நான்” அடியேன் காண்பானலறறுவன்* “உமமைகொணுமாவசையு னைகினருள்” *கவுகினைறேனகாண்பான்* மெய்கொள்ளககாண் விருப்புமென்கண் களே* “கவியுங்காணப்பெறேனுனகோவமே” *உனனை யெதநான் கண்டு கொ ளவின்* *கோலமேனி காணவாராய்” *தடவுகிளிறேனெவருக்காண்பன்* *பாவிவேன காணெனிறேவன்* *உனனைக்காண்பான் நானலப்பாய்” *உலகம் பரவகடெதநாய காணவாராயே” *என்று கொல கண்கள காண்பதிலே” *வினங்க ஒருநான் காண் வாராய்” *உனனைக்காண்பான் வருநதியெனைநாளும்” *அலைகடல கடைததவயப்பினை காணுமாதருளாய்” *ஒரு நான் காணவாராய்” *தொண்டேனனுனகழலகாண் லொருநாளவநது தோளருளே” *உனனையெங்கே காணிகெனே” *உனனைக்காண்க கருதுமென்கண்ணே” என்று பாறைய சக்ஷ”ஸலாலே அவனைக்காண் வாசைப்படடுக கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிரட்டி புண்டாகையாலே *கண்டுகளிப்பக கண்ணுன் நின்றகலான்” எனகிற சிடுமாவிருஞ்சோடையனவாக ஆததராநுபவம் செலவாநிறக, பெற்றறன்றித்தரியாத பாறையாநுபவாபேகக்ஷ நடக்கையாலே பரஜ்ஞாநத்தை காப பித்தககொண்டிருக்கிற பரபகதியென்கை (230—12)

231 அநததம் பரஜ்ஞாநாவஸ்தையாகிறது இனெதெனகிரூா (இருந்தமை) யென்று தொடங்கி.

231—13 இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம்.

அதாவது—“அநதமில் பேரினபத தடியிராடிருந்தமை” என்று அடியாகாண் குமாங்கனையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றுசைப்பட்டபடியி அசசிராதி கதியாலே தேசவிசேஷத்திலே போய பகலதவஸநுபாதினைப் பரிபூரணநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸதிகளதிரளிலே கூடியிருந்தாராக தாசித்துப்பேசின *சூழவிசும பணிமுகி, பூரணமான பரஜ்ஞாநமென்கை. (231—13)

232. அநந்தரம் பரமபகதவயலத்தைவானது இன்னதென்கிறா (முடிந்த) இக்காதியாவே

முடிந்தவாவேன்றது பரம பக்தி.

232—14.

அதாவது—அப்படி தாசித்தவதுதான் மாநஸாறுபவமாய பாஹ்யாநுபவ யோக்யமல்லாமைவாவே பெருவிடாய பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிககமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்துப் பெருவாணையல்லாமை ஸாதித்துப் பேற்றோடு தலைக கட்டின *முடிந்தவாவேன்றதாநியிப்பதது* என்கிற *முனியே நானமுன், பகதியி னுடைய சரமாவதியான பரமபகதியென்கை (232—14)

233 இந்த பரபகதவாதிகளின் வேஷத்தை பகவதவசந்ததாவே தாபிபகிகிறா (இலை) என்று தொடங்கி

இவை ஜூநாதந்த ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள்

233—15.

அதாவது—இந்த பரபகதி பரஜூநாத பரமபகதிகள், *பகதயா தவநதவயா சகய அஹமேவமயிதோஜாத், ஜூநாதம் தரஷ்டுசு ததவேந பரவேஷ்டுசு பரந்தப்* என்று அஜூனவேன்கருதித்துத்திருத்தததப்துஜம், *பரபகதி பரஜூநாத பரமபகதயேக ஸ்வபாவம் மாம குருஷ்வ* என்று பராத்ததித்த பாஷ்யகாரரைக் குறித்து மதஜூநாத தாசந் பராபதிஷ்* நிஸஸமசயஸஸுக்மாலஸவ* என்று சேர்பாண டிவஸிதூமவனருளிசெய்த ஜூநாததாசந் பராபதயவயலத்தைகளென்கை இத்தால் பகவத ஸமசவேஷ விசவேஷைக்களுக் துக்கராம்படியான பரபகதி-ஜூநாதாவஸ்தைத் யாகவும், பகவதஸவருபுபுருண விபூதிகளை விசத்தமமாக ஸாக்ஷாதகரிகிற பரஜூநாதம்-தாசநாவஸ்தைதயாகவும், அப்படி ஸாக்ஷாதகரித்த வஸ்துவை அப் போதே கிட்டி பநுபவிககப் பெருவிடில் முடிபுயபடியான பரமபகதி-பராபதயவஸ்தைத் யாகவும் (சோவஸப்படுமென்றபடி (233—15)

234 (நூறே சொன்ன பததுநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிராயம்) என்றதில் நூறே சொன்ன பததுநூறென்றதில் கருத்தை பதது நிகமநததிலே விஸ்தரேன ப்ரதிபாதித்து பராஸவிகமாக அருளிசெய்யவேண்டுமெனய் மருளிசெய்யுதாராய நின்று கீழ் இனி *ஓராயிர மென்றதின் கருத்தை விசதமாகாநின்ற கொண்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்ததருகிறா (அவிதயா நிவாதக) என்று தொடங்கி

அவித்யா நிவத்தக ஜூநாத பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதத்
மோஷ ஸாப மேன்கை மயாவற விடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்த
காத்தியம்.

234—16

ஆசாயஹருதயம் முற்றிறறு

அழகிய மனவாஸபெருவன ஸயஜா திருமுகேன சரணம்.

அதாவது—ஸமஸாரகாரணமான அஜூநாதத்துக்கு நிவாததகமான ஜூநாத பூர்த்தியை உபகரித்த ஜூநாநுதி ருணபூணான பகவானுடைய நிர்வேதகமான பரஸாதததாவே ஸமஸார நிவருத்தி பூலக பகவத பராபதி ரூப மோஷத்தினுடைய ஸாபமென்று ப்ரதிபாதிக்கை, *மயாவற மதிநஸமருளினை* என்று தொடங்கி, *அவாவறறு விடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டின இப்பரபந்தத்துக்கு ஒன்றான தாத பாயாததமென்கை இத்தால் ஜூநாதப்ரதமான பகவத பரஸாதமே மோக்ஷபரத முமெனனுமிது இப்பரபந்தத்துக்காக தாதபாயமாயிருப்பதோராதத மென்ற தாயத்து.

ஆக இப்பரபந்தததால்—ஸாவேசவரன தன கருபையாவே அஜூநாண சேதநா ததவஜூநாய ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு சாஸ்தரபரதநம் பண்ணிப்படியையும், அந்த சாஸ்தரமுசேந ததவஜூநாம் பிறகருமளவிலுண்டான அருமையை நினைத்து தாதபாயமான திருமநதரத்தைததன் பரமகருபையாவே வெளிவிட்டபடியையும், அந்த சாஸ்தர தாதபாயங்களின் விஷய பேதாதிக்கையும்,

